Redaktör: ELOF ERIKSSON
Södra Kungstorget,
Stockholm
Telefon: Norr. 5898 Norr 5899

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

Lösnummer 25 öre.
PRENUMERATIONSPRIS:
Helår ..... Kr. 10.—
Halvår ..... Kr. 5.25
Kvartal ..... Kr. 2.75

Nr 1 (118) Fredagen den 6 januari 1928. Årg 4.

Har Sverige upphört att vara en rättsstat?

I Sions vises protokoll uttala sig judarnes ledare om sina planer att underminera gojimstaternas statsliv och rättsväsende med följande ord:

"Under vår inverkan har helighållandet av gojims lagar nedbragts till ett minimum. Lagarnas inflytande är tillintetgjort genom liberala tolkningar, införda av oss i dessa sfärer. I de viktigaste politiska och principiella handlingar och frågor avgöra domarna så, som vi ålägga dem, de se sakerna i den dager, med vilka vi omgiva dem, naturligtvis genom lämpliga mellanhänder, med vilka vi till synes icke hava något att göra — genom tidningspressen eller andra medel. Till och med senatorer och den högsta administrationen antaga blint våra råd. Gojernas rent djuriska förstånd är icke förmöget till analysering och observation och ännu mindre till förutseende."

Så till vida hava Sions vise rätt, att de flesta gojim äro blinda för det ohyggliga undermineringsarbete, judarne bedriva på alla områden inom de kristna staterna, och därför har mullvadsarbetet obehindrat fått fortskrida så långt som det gjort hos oss. Helighållandet av lagarna har nedbragts till ett minimum. Sverige styres icke längre efter dess grundlagar och försoffningen är så stor, att man utan gensägelse nöjer sig med den olagliga praxis, som införts i stället för grundlagen; detta är den av judarne sarkastiskt omnämnda "liberala lagtolkningen", som deras ägande eller köpta tidningspress slår vakt om såsom den vore en av Svea rikes heligaste klenoder i stället för vad den verkligen är: olaglig utväxt på samhällskroppen, som snarast borde bortopereras. Dylika utväxter skåda vi dels på regeringsmaktens område, ty Sverige styres ej i den ordning grundlagen föreskriver, dels ock i de med riksdagens begivande införda grundlagsvidriga monopolen. O. s. v.

På den allmänna lagens område undergräves respekten och vördnaden bland annat genom det av judarne omhuldade lagstiftningsraseriet. Ett land bör hava så få lagar som möjligt och dessa böra vara koncist avfattade och uteslutande lagvrängningar; därigenom upprätthålles de lagvårdande myndigheternas prestige. Särskilt farligt är, om staten fastslår såsom lagstridiga handlingar, som i och för sig ej äro kriminella, men av en korrumperad press utskrikas såsom de förbrytelser, mot vilka samhället framför allt bör kämpa. Judepressen i Sverige skriker dagligen ve och förbannelser över spritsmugglare och lönnbrännare, men om en fruktansvärd korruption inom Brattkoncernen nämner den givetvis, i enlighet med sina uppdragsgivares önskan, icke ett ord; och att styrelseledamöter inom samma koncern begått en mångfald verkligt kriminella och ej blott konstgjort kriminella handlingar låtsar samma press, i höga vederbörandes välförstådda intresse, sig ej ha den blekaste aning om. Den värste av dessa förbrytare, vilken ännu befinner sig på fri fot, fastän lagen föreskrivit något annat, nedlåter samma press sig till att uppmuntra genom ständiga intervjuer och omtala när herr brottslingen beger sig på utländsk resa och när herr brottslingen välbehållen återkommer till huvudstaden. Så långt har förfallet gått i nutidens Sverige. När behjärtade män söka rättelse genom motion i riksdagen, genom att anmäla de olidliga förhållandena till regeringen i och för dess ingripande till stävjande av ofoget eller till åklagaremyndigheterna för åtals anställande, blir alltjämt svaret detsamma, om överhuvudtaget något svar lämnas: "Föranleder ingen åtgärd", vilka innehållsrika ord naturligtvis ej behöva åtföljas av någon motivering. Har då Sverige genom mindreasiaters intriger och spel bakom kulisserna upphört att vara ett rättssamhälle? Hur länge skola dessa förhållanden få fortgå? Varifrån skall hjälpen komma? Kan nyårsskiftet vid horisonten skåda någon ljusning? Något måste göras! De, som ställt sig i de hemliga makternas tjänst måste hänsynslöst framdragas i ljuset och ställas vid skampålen, och den del av svenska folket, som ännu håller på gammaldags heder och laglydnad skall säkert efter hand vakna upp, och därigenom så småningom fylkas leder, som med stöd av grundlag och allmän lag begestämt och utan kompromiss skola fordra ett slut på oefterrättlighets tillståndet och att lagbunden ordning utan hänsyn till person eller persons höga samhällsställning eller ägande guldsäckar återinföres till den urgamla svenska frihetens hävdande och det laglösa tyranniets krossande.

Svenska näringsidkare, sen upp med Edra förtroendemän!

Utvecklingen på det ekonomiska området kännetecknas i närvarande tid i hög grad av den pågående kampen mellan det svenska näringslivets utövare och den spekulativt inriktade, monopolsträvande judiska storfinansen. Med "demokratiens" välvilliga bistånd har denna lyckats ta för sig allt större och större fält och lägga domän efter domän under sin spira, i samband varmed driften "rationaliseras" i känd stil. Som processen skett i "det arbetande folkets" intresse, har som vi veta ingen vågat opponera sig mot alla de sällsporda konststycken, som här utförts. Ty de hava utförts av folket, med folket och för folket! Men på sistone har detta folk, man vet alltför väl, blivit på mycken välvilja, börjat närmare syna i sömnarna de underbara monopolistiska skapelser, det hugnats med, vilket givetvis i hög grad kommit att oroa de för dess väl ivrande herrarna inom storfinansens värld.

Det har under de gångna åren åtskilligt frapperar särskilt de olika näringssammanslutningarnas män, vilka haft att föra striden mot den monopolsträvande judefinansiella makten, att så klena resultat vunnits av organisationernas försvarskamp. Över snart sagt hela linjen ha de svenska näringsutövarna måst konstatera misslyckanden och reträtter inför fienden. Deras offer till den gemensamma organisationen ha i regel blivit utan de positiva resultat, de väntat. I stället för att se sina legitima intressen skyddade och gynnade ha de i stor utsträckning nödgats bevittna ett försvagande undan för undan av sin närings politiska ställning till förmån för de nya makthavarna. Och en viss hopplöshetens anda har som en följd härav gripit allt vidare omkring sig i deras led.

Vår tidning har i umgängelsen med näringsutövare i olika kategorier ute i landet ofta fått den frågan framställd, hur det kunde komma sig att deras kamp för hävdande av respektive näringars intressen i praktiken artade sig så negativ. Till svar på denna fråga må såsom den stora huvudorsaken framhållas, att de svenska näringarna sakna egen, auktoritativ representation i riksförsamlingen, där makten helt utövas av den partierna och pressen behärskande judisk-finansiella makten, vilken konsekvent underlåter alla sådana åtgärder från lagstiftningens sida, som kunde vara ägnade att främja de svenska näringsutövarnas intressen för att i stället manövrera avgörandena till favör för den monopolsträvande storfinansen. Situationen hade dock helt visst för många näringar icke behövt utveckla sig i sådan olycklig riktning som skett, om yrkessammanhalten därtill i egna händer än att förlita sig på, att en efterträdare skall "på order" utföra densamma. Så arbetade de båda bröderna i hemlighet tillsammans, på sätt närmare framgår av den skrivelse, som jag på sin tid tillställde bankdirektören Marcus Laurentius Wallenberg, vilken han emellertid lämnade obesvarad, liksom brodern Knut Agathon lämnat varje till honom ställd skrivelse utan svar. Även med hänsyn till brist på moraliskt mod äro sålunda dessa herrar varandra lika. Skrivelsen var av följande lydelse:

(Forts. sista sid.)

F. d. chargé d'affaires Cronholm och de svenska intressena i Mexico

Ett märkligt aktstycke, belysande herrarna Wallenbergs metoder vid förföljandet av misshagliga.

Från gen.-konsul Folke Cronholm hava vi emottagit nedanstående:

Ir Redaktör!

Såsom ytterligare ett exempel till bevis om herrar Wallenbergs tillvägagångssätt, när de önska oskadliggöra den, som de ej kunna utnyttja såsom lydigt redskap i husets tjänst, och till bevis om, huru lumpet de i hemlighet arbeta tillsammans och icke sky några som helst medel, som de anse kunna förhjälpa dem till ett sådant mål, tror jag mig icke böra underlåta att bringa följande till Eder kännedom, i förhoppning att Ni skall finna det vara av sådant allmänt intresse, att det ock förtjänar att bliva bekant för tidningens stora läsekrets. Det skulle tjäna mången till välbehövlig varning att väl vara på sin vakt mot dessa farliga herrar, som med förakt för rätt och sanning ej tveka att söka ruinera dem av sina medmänniskor, som de anse vara för sig obekväma. Intet bör underlåtas till svenska folkets upplysning rörande Wallenbergarnes tillvägagångssätt i dylika fall. Här ett exempel bland de många! Det visar också, att det är dem likgiltigt, om offret är en mångårig statens ämbets- eller tjänsteman, som i främsta hand söker tillvarataga de intressen, som blivit åt hans vård anförtrodda, statens — icke huset Wallenbergs — eller en enskild person, som ej vill gå deras säregna ärenden. Det visar tillika, att möjligheten att av dem erhålla upprättelse under nuvarande förhållanden är utesluten, om man ej själv tager sig rätt, vilket i lag är förbjudet. Vad har det snälla svenska folket icke att vänta sig, om olyckan ville, att dessa herrar en gång komme att övertaga även den formella regeringsmakten!

När bankdirektören-utrikesministern efter flera fåfängа försök att fråntaga mig min nyligen tillträdda post — första gången redan några månader därefter — beslöt att likväl tillfredsställa sitt hämndbegär, hämnd för det jag föredragit att anmäla brodern-ministern i Japan i stället för att utsätta mig för misstankar att ha varit delaktig i något av vad denne låtit komma sig till last, var det ju för honom nödvändigt att angiva ett något så när plausibelt skäl för mitt andra och slutliga återkallande. Brodern-bankdirektören Marcus Laurentius stod då genast till tjänst, och så hopkonstruerade de båda bröderna en anledning, som de ansågo vara plausibel. Att den stod i uppenbar strid mot verkligheten, det spelade ju för dem ingen roll. Det var ock av vikt att snabbt handla, ty utrikesministerposten skulle snart övergå i andra händer, och det är ju säkrare att själv bringa sin vilja till verkställighet, när man har sagt, att saken helt allmänt förhåller sig så, ty det är många faktorer, som kunna tänkas spela in härvidlag, och alltid, när så är förhållandet, måste ett stort antal fall undersökas för att icke den på statistiken byggda konklusionen skall vara missvisande — hur stort antal, som behöves för att man skall vara säker på att ha kommit till riktigt resultat, kan en skicklig matematiker på ett ungefär angiva, men vetenskapsmannen får ej åtnöja sig med att i sina beräkningar utgå från den kritiska punkten, utan långt därutöver samla material. (Jfr det svenska ordspråket: "En man där person, som ljuger genom statistik.")

Liksom människor av nordisk ras sent bliva mogna och vuxna, börja de relativt sent att åldras. En svenska kan vid 28—30 år hava fullständigt i behåll de fasta former, som italienskan redan förlorat vid 19, och i övrigt behålla ett ungdomligt utseende långt in på 40-talet. Vår tids jäkt och oro inverkar även accelererande på ålderdomssymptomen av sönderfallande art. Förr i världen kunde folk-konsten att åldras vackert och allt efter årens antal få ett behagligare och självfullare utseende. Nu för tiden är man rädd för att bliva eller synas gammal och inser icke, att varje ålder har sina särskilda behag och förmåner, och att man bör vara försynen särskilt tacksam för, att man är precis så gammal som man är.

Vid den nordiska människans höga gestalt, säger dr Günther, falla särskilt i ögonen de breda axlarna och den smala midjan, som engelsk-amerikanska herrmoder ofta understryka. Midjans slankhet hos mannen betonas av ett för den nordiska rasen mycket beteknande kännemärke: den s. k. antika bäckenfällen, d. v. s. de vackert svängda magmusklerna, som de grekiska bildhuggarna till sin storlek ofta överdrevo, särskilt a Herkulesstatyer, liksom man alltid överdriver, vad känslorna förälskar sig i. De gamla hellenerna voro av nordisk ras — hur skulle de annars kunna haft en så hög kultur! — och att den antika bäckenfällen, som endast den nordiska rasen har, förekom där, är ett klart fysiologiskt bevis för denna sak, vartill kommer att Homeros' hjältar voro blågögda och gullhåriga, vilket naturligtvis även var fallet med Venus — blott ett nordiskt folk kunde hitta på att låta sin skönhetsgudinna födas i havets bränder.

(Forts. sista sid.)

Till botten med "förräderiaffären"

Den famosa "förräderiaffären", som rönt en behandling av våra myndigheter, vilken mer än väl motiverat benämningen mystisk, avfärdades som vi veta hastigt och lustigt med den officiösa förklaringen till tidningspressen, att den främst inblandade, reservofficeren Gösta Norberg, var fullkomligt oskyldig men att vissa tjänstemän å sovjetlegationen allvarligt förbrutit sig samt att samtliga papper i "affären" hemligstämplats. Tillräckligt mycket hade emellertid kommit i dagen för att visa, att saken var sjuk och att papperen även på den grund måst hemligstämplas. Slik mysticism tilltalar dock icke det svenska rättsmedvetandet, som icke vill låta föra sig bakom ljuset utan fordrar klarhet om vad som i verkligheten här till dragit sig.

Ur den synpunkten måste man hälsa den aktion med tillfredsställelse, som inletts av chefen för kustartilleriet, generalmajor H. G. M. Wrangel, vilken framträtt med krav på att i egenskap av löjtnant Norbergs högste chef få sig tillställda polisförhörsprotokollen jämte alla övriga handlingar i målet för att kunna få fastställt, huruvida Norberg genom sitt engagemang med sovjetlegationen gjort sig skyldig till brott mot strafflagen för krigsmakten och sålunda bör ställas inför krigsrätt. Generalmajor Wrangel framhåller så som oundgängligen nödvändigt att få klargjort, om Norberg överträtt de i de militära reglementen och bestämmelser givna instruktioner, alldeles oavsett om han misslyckats med att lämna uppgifter av verkligt militär betydelse till främmande makt, samt förklarar sig under alla förhållanden ämna föranstalta om en undersökning i saken.

Det råder intet tvivel om, att icke generalmajor Wrangel är i sin fulla lagliga befogenhet, när han, med stöd av krigslagarna fordrar papperen på bordet i "förräderiaffären". Vägra myndigheterna villfara hans begäran, visa de därmed endast, huru sjuk saken i själva verket är. Det kan sannerligen vara på tiden, att det blir ett slut på det hemliga smusslandet i politik här i landet. Det allmänna rättsmedvetandet fordrar nu ett rent spel.

Den nordiska rasens kännetecken.

Den store svensken Linné, vilken levde från 1707 till 1778, var den förste, som försökte sig på en indelning av de mänskliga raserna. Vad han kallade för Homo europaeus, d. v. s. ordagrant översatt den europeiska människan, avsåg enligt vad som framgår av hans arbeten i dithörande frågor, detsamma, som nu beteckнas med Nordisk ras: Linné ansåg således tydligen de övriga i Europa vistande människoraserna hava sitt ursprung i andra världsdelar. Det händer ännu i dag, att det Linnéanska uttrycket förekommer i vetenskapliga arbeten.

Den ryske rasforskaren Deniker är den förste, som använde namnet Nordisk ras, race nordique. Rasen har tidigare kallats av Ripley för teutonisk, av den store tyske läkaren Virchow för frankisk, av von Hölder för germanisk och av den kände svenske antropologen Anders Retzius germantypen. Lyckligtvis har i våra dagar det missvisande namnet germansk och germaner helt strukits ur vetenskapliga arbeten och beteckningen Den nordiska rasen fullständigt slagit igenom. Från Gustaf II Adolf tid till början av 1800-talet brukade svenskarne säga, att de voro av götisk stam, vilket är mer riktigt än när tyskarne säga sig vara av germansk stam, men den nordiska rasen är ett vidsträcktare begrepp än både göter och Tacitus' i Tyskland boende germaner.

Den nordiska rasen, säger dr Hans F. K. Günther, är hög och slank vuxen; kroppshöjden uppgår för en vuxen man till i medeltal 1,75 eller 1,76 meter, dock äro män på ända till 1,90 meter icke allt för sällsynta. Till den höga gestalten bidraga framförallt de långa benen. Emellertid kan man icke tala om någon onaturlig längd på benen, vilket man däremot med skäl kan göra om "negrerna" vid övre Nilen. Beträffande förhållandet benlängden till hela kroppshöjden intager den nordiska rasen en mellanställning mellan mongoloiderna, som ha alltför korta ben, och vissa långvuxna tropiska stammar, som äro oproportionerligt långbenta. Benen motsvara hos den nordiska rasen nära hälften av kroppshöjden; av den sistnämnda skall längden från hjässan till sitsen vara 52—53 %. Fransmännen använda om vår ras beteckningen longiligne, som väl kan översättas med lång och slank. Den nordiska rasens längd får mänhända tillskrivas blandning med den fuliska stenåldersrasen, som av samma orsak i stället avtagit i höjd.

I följd av sin sena mognad fortsätta människor av nordisk ras att växa vid en ålder, då andra raser redan äro fullvuxna, och tillväxten kan vara avsevärd från tjugonde till tjugofemte levnadsåret — det är, skulle mången säga, en breddgradsföreteelse, ty t. ex. syditalienaren är förr fullvuxen än hans landsman i Lombardiet. Dr Günther anser emellertid, att det ej är en breddgradsföreteelse utan beroende på folkens större och mindre halt av nordiskt blod. Vilken åsikt, som är den riktiga, är väl ännu ej tillfullo utrett. I detta sammanhang skulle det vara intressant och för sakens avgörande ej betydelselöst att få höra av kreaturuppfödare, om en kalv av t. ex. Ayrshireras växer fortare och slutar att växa tidigare i Italien än en kalv av samma färas i Skandinavien. Från växtriket kan anföras att Gravensteinäpplet ursprungligen var ett italienskt äpple och ett rätt dåligt sådant; det flyttades därefter till ett ställe, som fick Gravenstein i Holstein, där det blev bättre, men den rätta aromen kommer blott fram i Södra Möre i Kalmar län. Äpplen mogna givetvis fortare i Södern än i Norden. Om Ayrshirekalvars tillväxthastighet i olika klimat, är lätt att skaffa sig siffror, och därefter kan man analogivis yttra sig med en viss sannolikhet om motsvarande förhållanden inom det mänskliga släktet. Även inom det sistnämnda kunde experiment göras. Slutsatser om hur sol och värme inverka på tillväxten kunde även dragas, därest Rasbiologiska institutet undersökte de skolklasser där lärjungarna äro i den ålder att de växa som hastigast (det är inte så ovanligt att en svensk pojke under ett av sina levnadsår ökar 10 centimeter i höjd), och fastslöge med siffror, huruvida ökningen fortginge fortare på sommaren än under vinterns kulna dagar. Den, som skriver dessa rader, skulle såsom skolpojke i början på 1890-talet försöka lösa detta problem med användande av sig själv såsom försökskanin, och kom till det resultatet, att tillväxten var större sommartiden. Därmed är ej

(Forts. sista sid.)

Den 6 Januari.

Frihetshjältar, vad yvens I över?

Den tid, vari vi leva, är i många hänseende paradoxal: till namnet styr massan, men till gagnet ett litet, för massan osynligt och okänt fåtal. Sedan årtionden tillbaka har luften genljudit av allskons rätts- och frihetsidéer — en enda stor körsång, som insövt själarna i den föreställningen, att det drömda tusenåriga riket stode för dörren. Den tid, som varit är dock ej mer. Den blinda hängivelsen åt lyckadrömmarna har i närvarande tidaskede sett sina bästa dagar. Verkligheten tvingar oss omsider åter in på realiteternas mark, att vakna upp ur drömmerierna värld. Men de bålda riddarna av demokratiska frasen, folkledarna av i dag, kunna icke följa med i utvecklingen. De hava låst sig fast, andligt och materiellt, vid det förgångna, de kunna ej lösgöra sig därur. De fortsätta, de tappra frihetahjältarna, att självförnöjt visa sina konster för menigheten, liksom aktörerna på cirkusarenan, outtröttligt demonstrerande sina "jag" och bedyrande sin trohet för det arbetande folket in i döden. De fortsätta att sporra sina gamla käpphästar, utlägga övertygelsetroget sina "idealer", besjunga sina stolta bragder och sina "reformer" till massornas välsignelse. De se icke, att tiden är stadd i utveckling, att folket börjat vakna, att en ny aera är i antågande.

Vi hava i dessa dagar fått en ny påminnelse om detta rådande tillstånd genom det låga angrepp, som i tidningen Socialdemokraten riktats mot Sveriges drottning på grund av att H. M. till några av de nu upplösta regementena dristat uttala ett tack för deras insatser i svensk historia. Detta var emellertid mera än vad de bålda riddarna av demokratiska frasen kunde uthärda. I Socialdemokraten fick man läsa en perfid utgjutelse, vittnande om sin upphovsmans själsliga undermålighet, vari Sveriges ädla drottning på det skamlösaste skymfades. Författaren, som av allt att döma är tidningens ansvarige redaktör, hr Arthur Engberg, bad Hennes Majestät ihågkomma, "att monarkien börjar bli en allt sällsyntare institution och att Sveriges folk undanber sig den kungliga sängkammarens engagemang i den militaristiska hetsen mot riksdagens majoritet."

Med vad rätt gör sig hr Engberg till talesman för Sveriges folk, och med vad rätt tillåter han sig skymfa Sveriges ädla drottning? Medan snart sagt alla andra högtstående personer i landet föllo ned i tillbedjan för gud Mammon, förblev drottning Victoria sitt folk trogen. Hon kunde icke förlika sig med den härskande folkfientliga regimen och glömde i sitt upphöjda sinnelag aldrig sin plikt. Man får antaga, att just detta bidragit till att hon haft så svårt att förlika sig med de nutida makthavarna och föredragit att leva under en sol, som bättre passar hennes svaga hälsa. Med den sant moderliga känsla, hon hyste för sitt folk, hade hon svårt för att fördraga den på folkets ekonomiska förslavande och moraliska förstörelse inställda nutida ordningen under den härskande judefinansens spira. Och därför skulle hon bespottas och hånas av Alljudas agenter i den demokratiska pressen! Vid flerfaldiga tillfällen har här framhållits, att det iråkade förfallet i vårt offentliga liv ytterst har sin grund i den undfallenhet för den regerande Bonnier-Wallenbergska kretsen, som riketa främste tjänare, Konungen och hans höga hus, ådagalagt gentemot den maktsträvande judiska storfinansen. I folkets och demokratiens namn har man tvingat Konungen att vika från sin grundlagsenliga plikt och sålunda öppnat fältet för spekulationens mörka krafter, vilka medgivits att efter behag på alla sätt exploatera folket. Så snart Konungen eller någon medlem av kungliga huset i känslan av dynastiens ansvar och plikt djärvts träda in för skyddandet av medborgarnas rätt och väl, till deras värnande mot den land- och folkfientliga usurpatoriska maktens förstörelsearbete, hava ögonblickligt det regerande Israels agenter skickats fram i pressen under varningar och hot: "Bort med fingrarna, eljest är det ute med både apanage och monarki i Sverige!" Man måste givetvis vid bedömandet av dynastiens ådagalagda slapphet vid hävdandet av rikets välförståda intressen observera detta sakförhållande, om ock dynastien icke är utan ansvar för att det verkligen kommit därhän som det kommit. Gentemot hr Engbergs perfida utfall mot Sveriges drottning måste i varje fall höjas en ljungande protest. Detta utfall är i själva verket en utmaning mot allt Sveriges folk, i all synnerhet de skikt därav, som hr Engberg speciellt förmenar sig representera. Så må han det veta!

Med vad rätt fören I ett sådant högt språk, herrar frihetshjältar och riddare av demokratiska frasen? Vari bestå då i själva verket Edra omskrutna bragder, varöver I yvens? Huru haven I infriat alla Edra stortaliga löften till Sveriges arbetande folk? I lovaden det all tänkbar härlighet. Kapitalet skulle med Edert välvilliga bistånd överflyttas från kapitalisterna på massorna, gränserna mellan överklass och underklass skulle utplånas, förtrycket avlösas i frihet, ståndsskillnaden i allas likhet och alla människor bliva bröder. Det har nu emellertid förflutit en så pass lång tid, att det kan vara skäl att stanna en stund i begrundan inför resultatet av Edert arbete, i vad mån I hållit allt det I utfäst Eder för att vilja giva folket. Huru ställer det sig månne därmed?

Om ingen annan förut dristat säga Eder sanningen, så skolen I i varje fall här hava hört den. I haven intet uppfyllt av Edra många, stortaliga löften. I haven ljugit för folkets massor, spelat den föraktliga och evigt fördömliga rollen av deras förrädare. Medan I saden Eder gå till strids mot kapitalismen gingen I i sold hos den verkliga kapitalismen, folkets egentliga fiende: den internationella judiska mammonsmakten. Eder bragd är att hava förrått Sveriges land och folk åt det folkfientliga Alljuda. Väl klädden I Edra "reformkrav", varmed I villen frigöra folket, i frihetens, broderskapets, rättfärdighetens och alla mänskliga rättigheters sköna namn, och förklaraden dem avse höjandet av det arbetande folkets väl; men detta rubbar intet i faktum, nämligen att Edra "reformsträvanden" från början till slut varit inriktade på att främja folkfiendens intressen på det egna folkets bekostnad. Situationen av i dag bevisar riktigheten av detta vårt påstående. På några årtionden ha land och folk skuldsatts på miljarder till den internationella ockrarefinansen, som upphöjts till den verkliga härskaren i Sverige. Folket har utlämnats till en ekonomisk exploatering av oerhördaste slag till finansens herrar, till en sannskyldig rovdrift. Statsmakten provoceras på alla sätt, korruptionen och laglösheten hava lämnats fria tyglar i samhället. Våra nationella helge domar profaneras, vår nationella kultur ödelägges. Sveriges en gång fria och oberoende folk har tvingats in under det förhatliga judiska mammonsoket, och dess öden länkas icke längre efter svenska ideal till egen välfärd utan utesluta de efter Israels höga intressen och planer. Till namnet har det lyckliggjorts med den mest fullkomliga frihet, men i verkligheten har det slagits i ett ofrihetens ok, vartill svenska folket aldrig förr prövat maken.

Detta är Edert verk, varöver I yvens. Rannsaken då Edra skröpliga varelser och Edra "bragder" och söken komma till klarhet om, varför I så gören! Eller tron I, att Sveriges folk är i saknad av omdöme att kunna genomskåda Edert spel och Eder förrädarerull, I Herrar "folkledare" av Israels nåde och riddare av demokratiska frasen? I tron Eder kanske med lögn och sköna fraser alltfort och i oändlighet kunna bedraga svenska folket, i förtroende till de maktställningar Edra organisationer bjuda. Men I misstagen Eder. Svenskarna äro ett av de hederligaste och sundaste folk på jorden. En dag, när Edert diaboliska lögnspel uppenbarats, reser det sig — icke i kommunismens eller fascismens gestalt utan i sin egen gestalt, liksom det gjort förr. Ur den svenska arbetareklassens egna leder skola en dag män av gammalsvenskt virke framträda, som bryta staven över Edert lögnvälde och gå in för en ny aera till folkets sanna välfärd. Då skall krävas räkenskap för Edert fögderi, I skolen hava att svara för Edra gärningar. Tron I Eder kunna undgå Edert öde genom att välva skuld och skam över oskyldiga, tagen I miste. Räkenskapens dag stundar, då I haven att svara för Edert folkförräderi. Medvetandet om detta faktum bör vara ägnat att stämma ned den höga ton, I i dag tagen, ty den saknar varje som helst moraliskt berättigande och varje stöd i en upplyst och sann svensk folkmening.

PRESSKONSERTEN

Statsmaktens förfall.

I en betraktelse över ämnet "Hur Sverige verkligen regeras" kritiserar Stockholms Dagblad(n) den nya ordning, som svenska folket i demokratiens och -frihetens namn numera begåvats med och vars egentliga syfte ju såsom här ofta framhållits är att paralysera den officiella statsmakten till favör för den hemliga. Tidningen skriver bl. a.:

Det fanns en tid, för icke alltför länge sedan, då man trodde sig kunna mäta en regerings duglighet för sin uppgift ge nom att räkna antalet till riksdagen avlämnade propositioner. Detta blev ju ett uttryck för graden av regeringens "reformvilja". Det egentliga regerandet — landets förvaltning i vidsträckt bemärkelse — hyste man däremot på denna lyckliga tid föga bekymmer för. Den saken ansåg man sköta sig själv under hägnet av en nådig försyn och en plikttrogen ämbetsmannakår.

Vår på grund av hårda erfarenheter mera realistiska tid vet däremot mer än väl att det är denna rikets löpande förvaltning som är regeringarnas på en gång betydelsefullaste och svåraste uppgift. Den mera självständigt-tänkande opinionen i vårt fädernesland har också klart för sig, att det brister väsentligt just på denna punkt, och att det kanske är ur detta förhållande som man alla politiska stimulantia till trots djupast får härleda den misstro mot regering, riksdag och partier och alla det offentliga livets uppenbarelseformer över huvud, vars vidsträckta förekomst ingen längre lär våga förneka.

Kungl. Maj:t — det historiska svenska förvaltningssystemets centralpunkt — befinner sig i full upplösning. Det löpande regeringsarbetets handläggning har i betänklig grad utvecklat sig i anarkisk riktning. Fackministrarna handla okontrollerat på egen hand, och i statsrådsberedningarna dominera ofta företagsamma konsulter eller andra maktlystna regeringsmedlemmar. Den trygghetsgaranti, som legat i den sunda praxis, att K. Maj:t icke utan högst allvarliga och öppet framläggbara skäl frångått de ansvariga ämbetsmyndigheternas ståndpunkt, har på ett eklatant sätt åsidosatts.

Denna anarki i regeringsarbetets ledning och detta förlamande beroende av riksdagshänsyn och riksdagsdirektiv på alla administrationens toppunkter har emellertid icke hindrat, att det samtidigt — såsom fallet ju alltid är i fråga om despotiska och inkompetenta suveräner — på flera håll inom förvaltningen utbildat sig nya metoder att lura riksdagen. Oftast sker detta under det skyddande slagordet besparingsträvanden...

Det regeras i Sverige i denna dag i moderniserade och alltså dyrbarare former i en mycket stark analogi till förhållandena under den senare frihetstiden. Regeringsmaktens förfall i Sverige framkallar uppenbarligen alltid denna effekt, vilken sålunda måste stå i ett synnerligen nära samband med våra nationella svagheter.

Situationen är betänklig. Regeringssystemet präglas av anarki och självsvåld i toppen, samtidigt som de stora och pliktrogna kårer, som bära upp statsförvaltningens vardagsgärning, få sin ekonomiska och rattsliga trygghet alltmera undergrävd. Partiernas och riksdagen verksamhet inrikta sig på en i tom växelverkan malande agitations- och kompromissapparat, som endast skymmer blicken för det väsentliga. Det finnes för närvarande knappast någon mer eller mindre aktuell politisk eller legislativ reform, vars genomförande icke saklöst kan någon tid anstå, men däremot kunna regeringsmaktens och förvaltningssystemets förfall icke länge fortgå utan att skadeverkningarna bli obotliga.

I dessa tyvärr alltför sanna ord instämma vi helt och fullt.

Diskontot sänkt.

Riksbanksfullmäktige beslöto på nyårsaftonen att fr. o. m. den 2 jan. detta år sänka diskontot ½ procent d. v. s. från nuvarande 4 procent till 3½ procent.

Privatbankerna följde så tillvida det givna föredömet, att de vid sammanträde på måndagen fattade beslut att sänka samtliga ränteinsatser med undantag för sparkassernäran — som bibehålles vid nuvarande räntesats — ½ procent.

Valsättet skall utredas.

Justitieministern har med anledning av riksdagsskrivelsen med begäran om utredning angående val till utrikesnämnden samt en del andra valfrågor, enligt bemyndigande av k. m:t tillkallat trenne sakkunniga, nämligen ministern David Bergström, advokatfiskal Hagström och riksdagsman Andersson i Rasjön. Statsminister Ekman har på förfrågan upplyst, att de sakkunnigas uppdrag, i den mån man kommer inspå spörsmålet, även innefattar valteknisk utredning. Den senare frågan hade, meande statsministern, aktualiserats genom att man i Danmark hittat på ett förslag till ny lösning av valsättets mysterium.

Statsministerns uttalande är karaktäristiskt för våra nutida politikers sätt att se och handla. Det frågas icke efter vad som kan vara behövligt och nyttigt ur svensk synpunkt, utom hävdas, att frågan bör aktualiseras på den grund att den ryckt fram till beaktande i Danmark. Men är detta en saklig motivering för en sakkunnigeutredning? Vore det icke på tiden att vi äntligen upphörde med att utan urskillning bara kopiera utlandet för att i stället ordna våra förhållanden efter vad som passar oss. Det är ju nämligen icke säkert att en sak lämpar sig i Sverige därför att den möjligen nödtorftigt kan göra sig i ett annat land. I varje fall är det en alltför lösdig grund att bygga på, detta okritiska kopierande av utlandet bara därför att det är utländskt. Lösningen av "mysteriet" fordrar förvisso en visare statskonst än så.

Tillbaka till två försvarsdepartement?

I ett till Konungen ingivet utlåtande över förslaget till omorganisation av den centrala försvarsförvaltningen kritiserar konteramiralen Ch. de Champs de bägge försvarsdepartementens sammanslagning till ett. "Den enhetliga och planmässiga ledning" i organisation och utförande, som motiverade indragningen av en departementschefspost har, framhåller amiralen icke vunnits, och det har visat sig, att de allvarliga erinringar, som från militärt håll — och speciellt sjömilitärt — gjordes mot sammanslagningen voro fullt befogade. "Allt det av värde, som föreslagits i fråga om statsdepartementens inre organisation och särskilt myndigheternas förening under samma tak, blev åsidosatt inför det allt dominerande kravet på försvarsdepartementens sammanslagning under partipolitisk ledning."

Inlagan utmynnar i ett förslag om upptagande till allvarlig prövning av frågan om en återgång till riksförsvarets organisation på två skilda departement i ett lantförsvarsdepartement och ett marinedepartement.

Den judiska lögnpropagandan i statsskuldfrågan fortsättes.

På nyårsdagen utkom som en ersättare för de stora stockholmska dagstidningarna, som då gjorde ett uppehåll i sin "upplysningsverksamhet", en tidning kallande sig "Stockholms Extrablad" och tydligen en fullt värdig vikarie för de stora "kulturbladen". I den nämnda tidningen stod att läsa en artikel under rubrikerna "Sveriges statsfinansiella läge gynnsamt. Statsskulden 298 kr. pr man", vari det bl a. hette:

"Svenska staten har liksom de flesta andra stater på senare tider mäst vandra vidare på skuldsättningens väg, men det är då en tröst att veta, att vi inte behöva oroa oss för betalningen. Vid detta budgetårs ingång var skulden visserligen uppe i den imponerande summan av krohor 1,812,799,102, d. v. s. 298 kr. pr invånare, vilken enbart i årlig ränta drager ett 80-tal miljoner, men ändå är läget, enligt vad riksgäldskontoret upplyser i en nu framlagd översikt över statsskuldens ställning, ganska gynnsamt."

Vi förstå alltför väl, att herrar israeliter finna den svenska statsskulden allt för liten och att beloppet 298 kr. pr person i deras ögon är ett struntbelopp. Samma uppfattning delas ju förövrigt av de herrar folkledare Lindman, Trygger, Ekman, Lövgren, Hansson, Engberg och Kilbom. Det uppenbart officiösa uttalandet i "Extrabladet", att vi få tröstin oss med att vi inte behöva oroa oss för betalningen för den skuld på 1,800 miljoner vi på senare tid "mäst" ikläda oss till finansens herrar är betecknande för vederbördandes sätt att tänka och känna. Men det finnes anledning förmoda, att deras ton kommer att nedstämmas åtskilliga oktaver, när väl svenska folket blivit underkunnigt om det fruktansvärda bedrägeri, som i den "nödvändigas" statsskuldsättningens namn begåtts emot det.

Tullsystemets verkningar undersökas.

Regeringen har bemyndigat handelsministern att tillkalla nio sakkunniga för att verkställa den av riksdagen begärda utredningen rörande nu gällande tullsystems verkningar.

I sitt yttrande till statsrådsprotokollet framhåller statsrådet Hamrin, som berett ärendet gemensamt med finans- och jordbruksministrarna, såsom sin åsikt, att man på praktiskt framkomliga vägar bör söka fastställa de olika näringsgrenarnas nettotullskydd och i vad mån tullskyddet utnyttjas samt därefter på grundval av vunna resultat utarbetar förslag till eventuellt erforderliga jämkningar i detsamma, med iakttagande av att för landets betydelsefulla näringars berättigade intressen vederbörligen beaktas vare sig dessa näringar arbeta för hemmamarknaden eller för export.

Jämväl frågan om det nuvarande tullsystemets inflytande på trusternas och kartellernas prispolitik bör göras till föremål för noggrann undersökning. I detta sammanhang skall jämväl uppmärksamhet ägnas den icke minst efter kriget inkomna tendensen till internationell förgrening av vissa karteller och truster i syfte att, bland annat, öva ett avgörande inflytande på prisbildningen, ägnat att lända konsumenterna till förfång. Det bör därvid undersökas, i vad mån det nuvarande tullskyddet kan ha bidragit till en dylik utveckling.

Å andra sidan torde de stora utländska trusterna och kartellerna även böra uppmärksammas i avseende å arten av deras konkurrens på den svenska marknaden.

Verner von Heidenstam om den judiska schäktningen.

I decembernumret av "Djurens Värn", De Svenska Djurskyddsföreningarnas Centralförbunds tidskrift skriver dr Verner von Heidenstam nedanstående samma ord:

"Svenskarna äro ej grymma till sin natur, utom då en vild råhet ibland plötsligt bryter fram hos enstaka mindervärdiga individer. Att de ohyggliga slaktmetoder, som ännu alltjämt äro i bruk runtom i bygderna, gömma reminiscenser från förfädrens blodiga offer där ritualen krävde att offerdjuret pinades till det yttersta, beror mindre på medfödd hårdhet än på en bristfällig lagstiftning som lockar till slentrian, likgiltighet och slöhet. Det är en skam för ett folk med svenskarnas mått av civilisation, att det hos dem skall felas lag om obligatorisk bedövning vid slakt.

En misarktad pietet för asiatisk vidskepelse är det också, att ett sådant djurplågeri som den judiska schäktningen skall tillåtas. Anse våra intelligenta judar verkligen sig förtappade, om de hålla till godo med samma köttmat som landets infödda folkstam, återstår ju alltid för dem att välja en hälsosammare vegetabilisk diet, då och då kryddad med tryffel och ananas."

Konung Gustafs tack till de avgående regementena.

Med anledning av de förändringar i fråga om arméns truppförband, vilka träda i kraft vid årsskiftet såsom en följd av 1925 års riksdags ödesdigra beslut att avrusta det svenska nationalförsvaret, har Konungen i en utfärdad generalorder riktat följande uttalande till arméns befäl och menige:

Den svenska arméns regementen och kårer hava städse aktats och bevandrats för sin fasta sammanhållning, sina ärorika minnen och sina goda traditioner.

Enligt 1925 års härordning komma nu ett flertal regementen och kårer att indragas eller uppgå i andra truppförband. Det är Min djupa plikt att till samtliga dessa regementen och kårer framföra fosterlandets tack för osvuret möda och för trohet mot Konung och Fädernesland. Det är till stor del dessa regementen och kårer det svenska folket har att tacka för sin frihet och självständighet.

Vid årsskiftet sammanföres personal från arméns samtliga nuvarande truppförband till de regementen och kårer, vilka ingå i den nya härordningsorganisationen. Detta innebär betydande förändringar i befälskadrerna. Härigenom för truppförbandens fasthet icke rubbas. Härigenom få de goda traditionerna om möjligt icke brytas.

I alla — officerare, underofficerare, civilmilitärer och manskap — böra därför vår bön början befästa Eder om gott samarbete och förtroendefullt kamratskap inom de regementen och kårer, I hädanefter tillhören. Betänken, att truppförbandens fasthet och tjänstbarhet ytterst bli beroende av Eder goda hållning och av Eder trogna pliktuppfyllelse. Endast härigenom kan det bli möjligt att för framtiden bevara de gamla regementenas ärorika minnen och deras stolta traditioner.

Under förrissning att så måtte ske, tillönskar Jag Eder alla lycka, tillfredsställelse och framgång i Edert ansvarsfulla arbete för fosterlandet.

Drottningen hälsar de upplösta regementena.

Från H. M. Drottningen ingingo till cheferna för de upplösta regementena handskrivelser med tack för regementenas insats i Sveriges historia. Drottning Victorias hälsning till Västmanlands regementslydde:

I den stund, då Kungl. Västmanlands regementes namn utplånas ur den svenska härens rulla och regementets kader upplöses, vill Jag sända Eder min hälsning. Jag höjer mitt huvud i vördnad vid minnet av den tröhet, varmed Västmanlands fotfolk i alla skiften lika tjänat sin konung och Sveriges rike i snart 300 år. Eder ära är oförytterbar. Den lever och manar Eder till ståndaktighet, hur hårt ödets slag fallit och ännu skola falla. Till varje son av Västmanlands regemente talar sagan om regementets kulk. Den fordrar att det heliga arvet förvaras för att när dagen åter gryr vara oförtärt. Gud bevare konungen och fäderneslandet.

Drottningens hälsning till Smålands husarregemente hade följande lydelse:

"Kungl. Smålands husarregemente upphör — dess standar, vilka allt från kung Göstan tid plägat stå bland de främsta, skola icke längre föras framför det gamla regementet. I avskedets stund sänder Jag Eder min hälsning, böjande mitt huvud i vördnad vid minnet av den trohet, varmed Smålands ryttare i snart 400 år tjänat sin konung och Sveriges rike. Eder ära, som förvärvats med blod, är oförytterbar. Den lever och förpliktar Eder att vara ståndaktiga i alla skiften. Gud give Eder krafter därtill! Gud bevare konungen och fäderneslandet."

Smålands artilleriregemente mottog från Drottningen följande hälsningsskrivelse:

"Kungl. Smålands artilleriregemente upphör i sin nuvarande gestalt efter att ha levat sitt eget liv i tretiofem år. I avskedets stund hälsar Jag Eder med tack för redligt uppfylld plikt. Gud bevare konungen och fäderneslandet."

Observera!

På förekommen anledning uppmanas Nationens vänner och gynnare att godhetsfullt underrätta tidningens expedition i Stockholm därest Nationen icke saluföres hos de cigarrhandlare och tidningsförsäljare, våra vänner bruka gynna, eller om tidningen ligger undangömd och ej framhålles i likhet med andra tidningar. Vi äro tacksamma för uppgifter härom, så att rätteise må kunna ske.

Hemlighetsfullheten kring den judiska religionen.

Judafolkets erövring av världen sker såsom här ofta framhålits i största hemlighetsfullhet. Den första plikt, som i närvarande tid faller på herrar statsmän, politiker och folkupplysare är att i alla skiften tiga i denna sak, att intet förråda av sanningen rörande den "heliga" mission för "folkens frigörelse" i Israels hägn, som de äro i färd med att genomföra. Denna gemensamma hemlighet är också det, som osynligt binder ledarna för det härskande systemet samman inbördes och som gör att de, så snart det gäller vaktandet av de israelitiska intressena alltid äro tillfinnandes på den s. k. samförståndslinjen. Plikten att strängt bevara hemligheten gäller framför allt annat vad som rör den judiska religionens art och väsen, dess sitora mål. Detta får till intet pris bekantgöras för massorna. på det ej dessa må bliva underkunniga om vad som i verkligheten är å färde.

I Talmud heter det:

"Rabbinerna hava att bemöda sig om, att Talmuds läror hållas hemliga för de kristna".

Men trots rabbinernas och judarnas många politiska, kulturella och ekonomiska. redskaps bland "främlingsfolken" energiska bemödanden att hemlighålla Israels "religiösa" strävanden i tiden, har hemligheten börjat sippra ut bland folken. Och i samma mån detta sker, förvandlas den judiska härligheten i stoft och den magiska makt, som Israel nu yves över, försvinner av sig själv.

Vår nådatid utsträckt till ett helt år!

Under jul- och nyårshelgerna fick Nationens redaktion mottaga mången vänlig hälsning från tidningens läsare och vänner i när och fjärran. Men det var icke endast vännerna, som lätto höra av sig. Också våra ovänner ägnade oss sin hågkomst. På sitt säregna sätt. En tidning som Nationen kan ju nämligen helt naturligt icke undgå att också förskaffa sig ovänner. Det karaktäristiska är dock, att dessa senare så gott som alltid uppträda anonymt.

Sålunda mottog redaktören av denna tidning på julaftonen sig tillsänt ett brev, vars hela innehåll löd: "Förrädare!" Vi funderade något rörande härkomsten och syftet med denna ganska originella julhälsning och fingo också på nyårsaftonen våra misstankar besannade. Redaktören samt styrelseordföranden i tidningen vibragte denna i en familjekrets. Någon timma innan skiftet mellan det gamla och det nya året ingick ringde det i telefonen, och en person utbad sig att få tala i en viktig angelägenhet med nyssnämnde styrelseordförande. När denne kom till telefonen hördes där en på främmande dialekt brytande röst uttala de orden:

"Det är från ledaren för den judiska nationen i Stockholm. Jag önskar härmed bara underrätta er om, att det är, som nu ingår, kommer att bliva ert sista". Varpå samtalet avbröts.

Efter en stund ringde det åter. Samma röst som nyss låt ånyo höra sig och utlät sig: "Ni är ena förrädare. Har ni inte annat att bjuda era läsare på än den där eländiga dikten (av löjtnant Norberg) i sista numret". Varpå samtalet åter avbröts.

Påhälningen från "ledaren för den judiska nationen i Stockholm" var ju intressant ej minst ur den synpunkten, att den gav vittnesbörd om ett visst sammanhang mellan den anonyma hälsningen till oss på julaftonen och den på nyårsaftonen. Det var uppenbart våra offentliggöranden i den famosa "förrädeiaffären", som föranlett såväl julhälsningen "förrädare!" som nyårshälsningen, att 1928 skulle bliva vårt sista levnadsår. Denna senare innebär tydligen en ren synnest från "ledaren av den judiska nationen", ty tidigare ha slika älskvärda hälsningar i regel avsett betydligt kortare nådatid, såsom fjorton dagar och tre veckor. Verderbtande borde dock inse det barnsliga i dylika hot. Tror man sig därmed imponera, misstar man sig grundligt. Vi äro lyckligtvis här i Sverige ännu icke komna i Ryssiands och Kinas ljuvliga tillstånd. Svensken är icke i gemen av det kynne, som ledaren för den judiska nationen" med flera liknande herrar synes föreställa sig. Vilja dessa ej taga sitt förnuft till fånga och hålla sig inom skranket, finnes ju alltid utvägen att låta den svenska kriminalpolisen lära dem konsten

Norge önskar intet Brattsystem, här lör resten delvis redan sådant.

Stockholm gästades under julveckan av tvenne norska specialister i spritlagstiftning, byråchefen i socialdepartementet Wellhaven, förste sekreteraren i samma departement, Kringlebotten, och förste sekreteraren i finansdepartementet, Sörberg, vilka kommit hit för att studera svensk alkohollagstiftning och sprithandelsorganisation. Vår spritbyråkratis koryféer gjorde uppenbart sitt allra yttersta för att få sitt kära Brattsystem att framstå så sympatiskt och tilldragande som möjligt. De norska studiedelegerade uttalade också för brattvänliga D. N. sin livliga tillfredsställelse med det älskvärda mottagande de rönt av de Brattska herrarna. Överspion Malmberg hade i egen person intagit "en superb lunch" tillsammans med dem på Norra Brunn. Kanslisekreterare Peyron hade älskvärt demonstrerat den invecklade apparaten, och resenärerna voro begeistrade av överdirektören Svenssons utmärkta kontrollanordning(!!).

Trots alltså intet försummats från spritbyråkratiens sida för att få vårt illustra Spritpanama att framstå såsom ett i alla efterföljansvärt föredöme på alkohollagstiftningens och sprithandelsorganisationens områden, blev dock de norska sakkunnigas svar till D. N., att man i Norge icke kunde reflektera på något Brattsystem. "Vi na ingen anledning reflektera på att försöka det" — vilket besked ju måste ha gjort ett nedslående intryck på det frihetsträngtande Bonnierska bladet. I Norge komme man sannolikt att fortsätta med fri sprithandel och lokalt veto. Enligt vad delegerade upplyste "var det emellertid en smula tokigt ställt med det där rådande systemet med ett slags hälftenbruk i mellan monopol och privathandel, som visat sig inte blott dyrbart, utan aven förkastligt ur kontrollsynpunkt. År 1932 är det slut med den nuvarande ordningen, och då gäller det", framhöll byråchefen Wellhaven, "att bestämma sig för huruvida en fortsättning skall ske efter samma linjer, om man skall övergå till helt och oförfalskat monopol eller om privathandeln skall införas."

Norrmännen ha tydligen i denna stund precis samma besvärligheter att kämpa med som vi: ett slags dyrbart hälftenbruk mellan monopol och privathandel, förkastligt ur kontrollsynpunkt. Under sådana förhållanden förstår man ju gott, att den norska studiedelegationen icke kunnat finna Brattsystemet utgöra något efterföljansvärt föredöme.

Under damoklessvärdet.

I en teckning "Kunskapens träd 1928" av den framstående teckneren K. G. Ringblom i Aftonbladet på nyårsaftonen återfanns jämväl ovanstående bild, förställande doktor Bratt med damoklessvärdet hängande över sitt huvud.

"Man göre sig bara själv till ledare!"

Statsminister Ekman, som av någon underbar ödets skickelse kommit att placeras på rikets främsta post, har för en institution kallande sig "Nordische Gesellschaft", hemmahörande i Lübeck, utlalat sig om "fredsverket i Europa". Det statsministerliga uttalandet, som sprudlade av icke mindre statsvisdom än vanligt, lydde:

"Vägen till fred synes blott då kunna banas, om vart folk för sig genom handling, nämligen genom begränsning av sina militäriska rustningar och beredvilligbet att låta avgöra sina egna konflikter på rättslig väg söka bidrag till framåtskridande. Icke genom att vänta på andra utan blott därigenom, att man gör sig själv till ledare — om också med försiktighet och målmedvetenhet — skola utsikter till en bättre tid bliva öppnade."

Ja, så nu vet världen det! Man göre sig bara till ledare ... Det är ingen konst alls. Det kan hr Ekman intyga. Han gjorde sig med sin "nykterhetsvänlighet" (som där Bratt et consortes sakna anledning beklaga sig över!) och sitt "frisinne", för att nu inte tala om hans berömda tumme, till "ledare" för Sverige. Det var den enklaste sak i världen. (Herrar Bonnier och Wallenberg måtte skratta härvid!). Alltså kan statsminister Ekman tala av erfarenhet och med auktoritet, när han bjuder världen lösningen på det stora problemet: "Man gör sig bara själv till ledare!"

Ett nytt författareopus av där Bratts presskommissarie.

Där Bratts presskommissarie, direktören Einar Rosenborg, f. d., redaktör i Bonnierska D. N., författare av den utsökta nyckelromanen "H. K. H." m. m. m. m., har uppbyggt svenska folket med ett nytt författareopus, visserligen icke av samma spännande slag som när han 1917 under pseudonymen "Walter von der Holten" sökte popularisera H. K. H. prinsessan Maria Pavlovna. Den här gången rör det sig endast om torra siffror, siffror i oändlighet — ack, huru siffror kunna brukas och missbrukas! — en spritstatistik för 25-årsperioden 1901—26, vari den illustre författare-direktören söker bevisa Brattsystemets utomordentliga verkningar ur nykterhetssynpunkt, vilka storartade framsteg som därunder vunnits för svenska folkets höjande i socialt och nykterhetsavseende.

För den reflekterande delen av svenska folket har det Rosenborgska opuset självfallet icke mera än kuriositetsvärde. Man ler åt hans energiska siffertuflykter till bevisande av vad som skulle bevisas. Men den judiska spritfinansens ledande organ i pressen tar naturligtvis hans konstruktioner för kontant vara. Bonnierska Sv. D., som sedan det börjat gälla allvar måst sluta upp med sitt "brattäteri", slår också upp stora rubriker om det Rosenborgska sifferpekoraletet, sådana som "Svenska folket blir allt bättre ifråga om sprit", "Minskat antal fyllerister och deliranter" etc. "Vårt ledande nationella kulturorgan" såsom det "intellektuella" Bonnierska bladet ju med sådan förkärlek brukar kalla sig, är numera tydligen icke svårt att övertyga. Direktör Rosenborg är säkert fullt nöjd med den välvilliga rescension han fått av vännerna i Sv. D.

En "populär knalles" gästbesök i Segeltorp.

En okänd gårdfarihandlare av den typ, som brukar gå omkring från hus till hus och salubjuda brevpapper och dylikt, efterlyses av stadsfiskal Johnsson i Tumba. "Den populäre knallen" (Bonnierska D. N:s benämning på detta slags affärsmän) hade hemsökt handelsidkerskan A. Janssons i Segeltorps municipalsamhälle bostad och därvid tillgripit omkring 500 kr. i sedlar och 5 kr. i växelmynt, vilka förvarats i en låst byrålåda. Den efterlyste gårdfarihandlaren beskrives vara av medellängd, med mörkt hår, slätrakad samt iklädd ljusgrå regnrock, mörkblå kavajkostym och grå sportmössa.

I den provokatoriska nykterhetspolitikens hägn.

Solnapolisen gjorde under julveckan flera "goda fynd", däribland ett parti om 30 liter exportspritt hos en f. d. bergsprängare Andersson i Hagalund. A. hade sedan lång tid tillbaka "lekt kurragömma" med spritpolisen och försett hagalundsborna med "extra tilldelning". I polisraporten med anledning av det gjorda fyndet i Anderssons bostad framhålles, att A. tidigare varit straffad för olaga sprithantering och att vid alla tillfällen, då det förmärkts många berusade personer i samhället visitation på order av landsfiskalen företagits hos både honom och andra misstänkta olaga spritförsäljare. Hos Andersson ha visitationerna varit svåra att förrätta, då man inte släppt in konstaplarna, förrän man hällt spriten i diskbänken och spolat med vatten. Poliserna ha då luktat i krukor och andra ämbar och dessa ha luktat sprit. Men Andersson och hans hustru ha energiskt nekat till att de innehaft någon sprit.

Under julhelgen inträffade en sorglig förgiftningsolycka på grund av förtäring av träsprit i Karskär. Annandagens morgon anträffades i en av hyreskasernerna vid cellulosafabrikerna en 22-årig arbetare, Engström, liggande död i sin bostad. I ett annat rum påträffades 20-årige Johan Andersson liggande svårt sjuk. Andersson avled under dagens lopp. Inalles infördes åtta arbetare till lasarettet. En av dem, Andreasson, är mycket sjuk och har i det närmaste förlorat synen på ögonen. De övriga synas ha kommit undan lindrigare undan, men flera ha fått ögonen angripna.

Vid företagen undersökning har konstaterats, att de insjuknade förtärt ren träsprit (methylalkohol).

"De verkliga revolutionshjältarnas" lidandes väg.

I ett föregående nummer av Nationen omnämndes de judiska oppositionsledarnas, "de verkliga revolutionshjältarnas" nådeansökan hos Stalin, vari de i de mest självförnekande ordalag bönfölio om förlåtelse för sina synder och svuro att livet icke skulle ha något värde för dem, om de ej finge vara med i partiet, samt att de "aldrig mera skulle hysa en egen uppfattning, utan blint lyda partiledningen. Vi hade orätt, absolut orätt, och partiet hade rätt, absolut rätt", hette det i nådeansökan, "och vi skola aldrig göra så mera".

Sinovjev och de fem andra "verkliga revolutionshjältarna", som underskrivit den nämnda nådeansökan, däri de förklarade sig utan förbehåll redo att underkasta sig alla kongressens beslut, blevo emellertid icke utan vidare tagna till nåd. Som villkor härför uppställde partiets centralkommitté, att undertecknarna omedelbart överlämnade listor på alla oppositionsmedlemmar. I sådant fall skulle de bli återupptagna i partiet och åtnjo behandlats som "gamla bolsjeviker". Om de vägra, måste de räkna med att bli betraktade som vanliga kontrarevolutionära, vilka organisera sammansvärjningar mot staten, och som sådana komma de att förvisas till de nordliga guvernementen. Stalin synes alltså icke benägen att längre skämta med herrar "revolutionshjältar". Härpå tyder även den omständigheten, att fru Kamenev och fru Lilina (Sinovjevs fru) tillsammans med Krupskaja (Lenins änka) inlett en kampanj för att förmå Stalin att låta nåd gå för rätt. På samma gång söka de förmå sina män att uppfylla alla Stalins fordringar och utlämna listan på oppositionens medlemmar och alla oppositionens hemligheter.

Stalins politik synes gå ut på att kompromettera och diskreditera oppositionsledarna så mycket som möjligt och beröva dem möjligheten att uppträda som martyrer. Sedan komma de att kastas bort som politiskt skräp och sluta sina dagar antingen i förvisning eller koncentrationslägren. En sådan taktik rekommenderas också av statspolitiska förvaltningen såsom ägnad att injaga skräck hos andra avfällingar från den kommunistiska kyrkan.

Till att börja med —

skulle jag vilja kasta ett kärvänligt öga på de fetmande f. d. idealisterna kring den Bonnierska köttgrytan D. N. I synnerhet med anledning av de fetmande herrarnas deltagande i den nu lyckligt tilländalupna julens stora bokproduktion.

Oartigt nog förbigår jag denna gång herr chefredaktören och skutskepparen själv. Men hr överrotationstryckarens bokproduktion inriktar sig ju som bekant huvudsakligen på åstadkommandet av stinna huvudböcker med årsvinster för Karl Otto Bonnier av bortåt en million sköna gojimkronor. Jag börjar alltså med herr andre redaktören. Denne min f. d. kollega i bondeståndet debuterade för en del år sedan på ett icke-judiskt förlag med en småländsk allmogeskildring, som hette Livets strid. Hans bok om det fattiga torparparets strid på den magra torvan vill jag för min del sätta bland de bästa bondepsykologiska skildringar, vi äga på svenskt språk.

Och nu — nu ha herrarna Bonnier, Karl Otto med söner och sonsöner, förmått hr andreredaktören Ljungquist att skriva en bok om upprorsmannen Dacke, naturligtvis utgiven på hrr bokjudars eget bokförlag. Men — förlåt en yngling på bondetorvan! Vad hade min vän Ljungquisten på upprorsgalejan att göra? En mera slätstruken revolutionsskildring har jag nämligen aldrig läst. Varför kunde inte herrarna Bonnier och Ljungquist låta den upprorsmannen Fabian, han f. d. järnvägsarbetaren Månsson, skriva om Dackens revolution mot ordningsmannen och riksbyggmästaren Gustaf Vasa? Till vilken revolutionshistoria den Fabian samlat stoff under årslånga fordfärder genom Dackens bygder. Med Stina Qvist i baksätet.

Vad säjer den Fabian själv männe? Jag vill bli skapt som en nors eller annat mindre fiskdjur, om inte f. d. järnvägsarbetaren Månsson på de yttersta av dessa dagar upprepat sitt gamla "vet hut, sjudubbelt hut, bonde" åt den lee småländningen Ljungquist. Som förresten är lika omöjlig revolutionsförfattare som storstrejksgeneral Lindqvist var upprorsagitator, under det mörka året 1909. Då "Svaret" utkom. Och då den gamle smädaren i Allehanda, nu i St. D., tyckte det helt naturligt vara, att herr strejkgeneralen hade det litet svårt med att få den rätta glöden i revolutionstalen. Han såg nämligen själv ut som en välfödd källarmästare från Tomelilla. — —

Redaktören för denna tidning berättar på annat ställe om de älskvärda brev och dito telefonsamtal, som några helt säkert förtjusande exemplar av Israels barn uppvaktat med under julhelgen. Tillåt mig fråga de värda herrarna: Har matsmältningen varit mindre god under den förbannade gojims jul? Eller har kanske gojims feta julfläsk varit av det läckra slag, att det stämt känslorna goda och milda och ädla hos själva Israels barn? Och Nationens nådatid fördenskull utsträckts ännu ett år?

Jag bara frågar. Och tänker på den gamle hederlige skånske korykiaren (lantarbetaren) av polsk extraktion, som på spörsmålet hur han firat helgen, utlät sig:

Jak lefde bättre än själva patronna. Jak åt fisk till fläsk och doppa gröten i brännvin — brr.

God fortsättning!

Renkt Bonde.

Sanningen om Brattsystemet.

För någon tid sedan omnämnde Nationen hurusom en deputation från Civilisationspartiet i Örebro uppvaktat statsministern med en framställning rörande Brattsystemets avskaffande. Vi äro här nedan i tillfälle att återgiva innehållet i ett av nämnda parti utsänt flygblad, författat av partiets energiske ledare, doktor N. A. Nilsson i Örebro.

1. Ociviliserad och grym behandling av dipsomanerna.

Brattsystemet, som tillkommit för dipsomanernas skull, har icke omvänt en enda dipsoman (vanedrinkare eller periodspare). Systematiskt avstängda från den lovliga spriten, tvingas de att dricka surrogater: polityrsprit, träsprit, denaturerad sprit, hembränt, smuggelsprit, hårvatten, blanksvärta, torrsprit, salubrin m. m. Härav bli de kroppsligt och själsligt fördärvade; ibland till döds, många för all framtid med blindhet, nervskador, magsår m. m. Finge de dricka ren etylalkohol, naturligtvis utspädd, hände aldrig detta. Trots Brattsystemets inverkan på dessa stackare med sitt i regel medfödda moraliska lyte förföljas de av samhället dessutom och dömas 50, ja över 100 gånger till 100 kronors böter och mera till ingen nytta. De äro fortfarande likadana invärtes trots denna grymma behandling. Yttermera förlora många genom nykterhetsnämndernas försorg sin medfödda medborgarrätt och heliga personliga frihet och sättas in som brottslingar på obestämd tid till straffarbete på Venngarn och andra ställen. Aldrig förr ha dipsomaner behandlats så grymt av samhället. Bratterapien för dipsomaner är den värsta kvacksalvareterapi, som kan uttänkas.

Vi vilja i stället en barmhärtig behandling av dessa med böter högst 3 gånger, därefter nykterhetsundervisning, intellektuell och moralisk, till var och en av dem och i sistå hand läkarebehandling av speciellt utbildade dipsomaniläkare. Vi bevilja icke anslag till någon annan nykterhetsundervisning än denna.

2. Maltdryckerna förfalskas.

2 à 3 på 1,000 medborgare äro födda till dipsomaner. Brattsystemet ålägger sedan dessutom övriga nyktra medborgare följande resultatlösa lidanden och ekonomiska offer för dipsomanernas skull.

Brattsystemet förfalskar systematiskt alla måltdrycker; maltdricka, öl och porter. I saknad av dessa dryckers vitaminer m. m. tvingas framför allt arbetaren att även supa brännvin för att ett ögonblick känna sig tillfredsställd. Detta fördyrar i ofantlig grad hans naturliga behov av en god, hälsosam och billig maltdryck till maten. Sedan maltdryckerna blivit utspädda med omkring 95 proc. vatten, tvingas vi att betala oskäligt för detta osmakliga vattenblask i jämförelse med samma drycker i Frankrike, Tyskland, England o. s. v. Utspädd mjölk straffas som bedrägeri. Utspädning av maltdrycker är icke ett mindre brott därför, att staten möjligen medger detta. Betalningen för detta utspädda elände är i alla fall i högsta grad oskälig.

När människorna lärde sig i urtiden med eldens begagnande att baka bröd, så lärde de sig även med jästens begagnande — just de välsignade jästsvamparne, som förbudsvansinnet aldrig kan utrota från jordklotet — att brygga maltdricka. Maltdryckerna med sina vitaminer m. m. äro lika nödvändiga för kroppens hälsa som brödet. Att sättas på vatten och bröd, var förr i världen ett straff. Svenska folket 'undergår nu ett sådant straff, då det ej kan få oförfalskade maltdrycker till dryck, utan tvingas att i stället även supa brännvin eller att använda komjölk som dryck, varigenom tarmarna förr eller senare fördärvas och tuberkulosen utbredes och sprides i väldig utsträckning i synnerhet bland barn och ungdom. Kineserna lida ej av tuberkulos, emedan de vägra att dricka komjölk.

Så som varje människa måste lära sig använda elden och många andra farliga ting, yxa, kniv, skjutvapen, gifter m. m. till sin nytta, så måste hon även lära sig använda malt-, vin- och spritdrycker. Hon gör det också, — det vispar befolkningen i medelhavsländerna — om hon blott får vara i fred för okynnig lagstiftning.

3. Supseden har ökats förskräckligt.

Supseden har genom detta systematiska fördärvande av maltdryckerna utbrett sig ofantligt mycket mera nu än förr. Förr serverades snapsen alltid från ett litet särskilt bord på restaurangen och i hemmen för gamla personer, frusna och sjuklingar, i små glas. Nu äro glasen väldigt förstorade. Vid matborden fanns aldrig ett spuglas. Matgästen var i allmänhet nöjd med sitt goda maltdricka, sitt öl och sin porter och tog sällan en snaps dessutom. Så är det överallt i Tyskland och södra Europa. Nu står i stället här i Sverige ett stort supglas på vartenda bord och framför varenda gäst, om man ser sig om på restaurangerna. Individen får aldrig med känsla av eget ansvar servera sig själv, utan måste offra sig för Brattsystemet, få för mycket eller för litet, och då i senare fallet vandra omkring ifrån den ena restaurangen till den andra, 2-3-4-5 ställen på en eftermiddag från 12—1 middagen till 12—1 på natten. I hemmen är det icke bättre. Varenda liter skall uttagas och förtäras. Konjak, punsch och likörer serveras icke som förr, utan i stora glas. Personlig nykterhet befordras alls icke av ett sådant system. Tvärtom.

Utrikes, där man kan erhålla alla slags spritvaror för billigt pris natt och dag utan inskränkning hos alla, som vilja tillverka eller försälja sådana på tåg, båtar, hos barberare, cigarrhandlare och alla matställen, kan man resa flera veckor utan att träffa på en enda "knäsvag" person. Här möter man sådana på landet och i städerna varenda dag, vardag som söndag.

4. Kränker medborgarrätten hänsynslöst.

Medfödd medborgarrätt känner Brattsystemet icke till. Varje människa har den eviga och oförytterliga rättigheten att själv bestämma över sin mat och dryck, lika väl som sin religiösa och politiska övertygelse: det är vara sin egen läkare, sin egen präst och sin egen kung. Den lagstiftare är ännu icke född, som har rättighet att lagstifta bort dessa 3 ting, som utgöra grundvalen för den fulla medborgarrätten. Endast andliga barbarer kunna företaga sig något sådant.

5. Har organiserat ett väldigt spionerisystem.

"Inga spritdrycker utan mat" och efter visst klockslag är ett svårt ingrepp i medborgarrätten. Ännu värre är dock det väldiga, makalösa, hemliga och systematiska spionerisystem som Brattsystemet organiserat över medborgarne. Över 1,000,000 spritböcker på 6 millioner medborgare. Det är siffror som tala. Värre än tsarismen, är detta system minst lika despotiskt och avskyvärt, som spioneriet på häxor under häxprocessernas tidevarv. Efter offentlig process brändes häxan på bål. Utan offentlig process fråntages dipsomanen sin heliga personliga frihet och sin medfödda medborgarrätt och sättes in på straffarbete på obestämd tid. Medborgaren — dipsomanen är alltså i vårt samhälle sämre än ... än orottslingen. Endast bland barbarer kan sådant ske, ej bland civiliserade människor.

6. Tillämpar en odemokratisk spritcensus.

Lägg så härtill Brattsystemets autokratiska spritcensus, (4 liter, 3 liter, 2 liter, 1 liter, ingen liter) på lika berättigade medborgare i ett demokratiskt samhälle som vårt! Kan man tänka sig något värre barbari och något större brott mot medborgarrätten till ingen nytta för dipsomanerna?

Mot många begås himmelskriande orättvisor härigenom, ytterst kränkande för medborgarrätten. Många medborgare äro hänsynslöst i de många kontrollanternas våld och måste helt säkert känna sig svårt kränkta i sin medborgarrätt i förhållande till andra medborgare genom denna spritcensus och dess tillämpning.

En väldig mängd människor få dessutom springa det autokratiska brattsystemets obehagliga ärenden: medicinalstyrelsen, läkarna, apoteken, nykterhetsnämnderna, tullmännen, länsmännen, fjärdingsmännen, poliserna och många andra. En stor mängd nyktra och oförvitliga medborgare trakasseras hemligen eller offentligen därvid oförskyllt såsom resande och turister, läkare apotekspersonal, tullmän, officerare, militärer och sjömän, ävensom många nyktra hembrännare och smugglare, handlande, restauratörer och matgäster och ännu många flera, för sådant, som Brattsystemet gör till brott, men eljest icke är det.

Måltidsdryck som hälsokur

erhåller man av Fruktsalt-Samarin; det ger en läskande och härlig kolsyredryck, som piggar upp aptiten och befordrar ämnesomsättningen, renar och uppfriskar blodet, befriar magen och tarmarna från otjänliga ämnen, utdriver den skadliga urinsyran, gifter som måste renas bort, varmed undanröjdes grundorsaken till dålig hälsa; hela organismen sättes i god form.

Drick därför dagligen Fruktsalt-Samarin. Pris pr fl. kr. 2.50; motsvarar 25 fl. mineralvatten. Erhålles å apotek, hos drog-, färghandl. m. fl.

Cederroths Tekn. Fabr., Stockholm

7. Atföljes nödvändigt av hembränning och smuggling.

Följderna av ett sådant system blir naturligtvis, att hembrännare och smugglare komma aldrig att saknas, så länge Brattsystemet finnes tillf. Det lönar sig bra, i synnerhet när man är arbetslös. 2—3 sådana i varje socken. Det gör många tusen i hela Sverige. Böterna avtjänas på vintern i fängelserna. Man sliter där ej så ont som på en fältmanöver på hösten. Brattsystemet ammar sådant krig mot sig för beständigt.

8. Brattsystemets statistik är bedräglig.

Många dipsomaner sitta nu inspärrade som straffångar. Sådana skulle eljest vara fulla, liggande i rännstenen och landsvägadikena kanske varenda kväll eller åtminstone minst en gång i veckan, när de fått sin avlöning, som naturligtvis måste grundligt blötas. 30 sådana gånger 50. Det gör 15,000 fylleriförseelser om året. Var finnas alla dessa i den Brattska statistiken? Utom dessa håller sig den Brattska statistiken knappt nedom den, som fanns före systemet, när alla de då fria dipsomanerna voro inräknade. Brattsystemet jämför sig gärna med Norges och Finlands förbudsstatistik, som naturligtvis måste vara något ännu värre, men den bör egentligen jämföras med södra Europas, där allt är fritt. Då blir resultatet helt annat.

9. Kostnaderna oerhörda, orimliga och ruinerande.

Om många medborgare och framför allt arbetarklassen ej bryr sig om medborgarrätten mera än kreaturen i ladugården, så borde de dock förstå och vara känsliga för den väldiga ekonomiska utsugning och utmjölkning — till ingen nytta för dipsomanerna — som Brattsystemets ägare lyckats åstadkomma för att på osynligt eller omärkligt sätt direkt eller indirekt och i en oerhörd grad mjölka till sig — för att icke säga stjäla — penningar från alla medborgare och framför allt arbetarklassen. För de nyktra medborgarna i hela vårt land, men framför allt för arbetareklassen, är Brattsystemet ett mycket dyrbart och resultatlöst nykterhetsexperiment, som framför allt den stora arbetarklassen måste betala. Omdömesgilla utlänningar anse hela systemet vara "ekonomischer Wahnsinn", ekonomiskt vansinne eller galenskap, ett omdöme som varje förnuftig människa måste instämma uti, om hon gitter att undersöka allt ända till botten och därefter fälla sitt omdöme. Endast andeligen förblindade människor med vårt tidevarvs fixa idé "förbud, förbud, förbud" i huvudet kunna kanske undgå att se förnärlagdena sådana, som de verkligen äro; men sådana stå ju enligt historiens vittnesbörd vansinnets gräns nära och förståndigt folk tar aldrig känsyn till sådanas tomma prat och högljudda lamentationer.

Detta nykterhetspolitiska missfoster med sina många kontrollanter, poliser och förmyndare över friborna medborgare och med sitt väldiga, förskräckliga och systematiska utsugningssystem är ett så stort ekonomiskt slöseri för ett lönlöst ändamål, att bevnadskostnaderna för alla skulle gå ned med minst 25 proc., om detta alldeles onödiga och högst dyrbara vidunder, som söker sin make över hela jordklotet både nu och fordom, vore borta och fullständigt avskaffat. Livsmedelsindexen skulle då gå ned med ett väldigt hopp eller en duktig kurva. — Fingo vi så även bort det oskäliga procenteriet, skulle levnadskostnaderna gå ned med över 50 proc. dessutom. — Detta är väl något för den stora arbetarklassen och även den övriga allmänheten att tänka på och besinna. Äro väl dipsomanerna värda detta väldiga ekonomiska öffer? — likväl till ingen nytta för dem och den tillfälliga onyktereheten. För många, många arbetare är denna stora ekonomiska börda rent av ruinerande; ty de känna, att de måste för sin hälsas skull dricka sin urgamla maltdryck och i vårt kalla klimat ibland taga sig en sup till maten dessutom för matsmältningens skull. Sådant kan aldrig räknas för onyktherhet annat än av den förståndslösa och ofördragsamma förbudsfanatismen. 20—25 kr. i veckan för öl och brännvin blir för många i längden ruinerande.

Men låtom oss nu börja undersöka och räkna!

A. Vattenskojet med maltdryckerna.

Förr i världen kostade gott oförfalskat maltdricka, öl och porter blott några ören, 5, 8, 10—12 öre för en kvartersbutelj (½ liter). Nu kosta dessa dessa drycker, utspädda med vatten till osmaklighet, 5—7 gånger mera än då. Vatten borde varje svensk medborgare kunna få gratis, till skänks och oköpandes. Alltså borde vår nu utspädda lank betalas mindre än förr. Brattsystemet fördyrar den i stället och hela bryggerindustrien klappar sig för magen av förtjusning. 35 öre för en flaska "pilsner". Huru många sådana förtäras inte på en enda dag över hela Sverige? Man hisnar, när man skall försöka räkna ut problemet. Läsare, gör ett försök bara för en enda stund!

När en bryggarvagn knogar uppför backarna, är det 95 proc. vatten, som släpas omkring. Det verkliga värdefulla innehållet kan en liten flicka gå bredvid och bära i en mjölkhink. Gränsar icke detta vattenskoj med maltdryckerna till ekonomiskt vansinne? Är det åtminstone icke misshushållnig i högsta grad?

Det är framför allt arbetarklassen, som oerhört skinnas och utpressas av detta vattenskoj. Arbetare, kan du låta bli att känna harm över ett sådant system?

B. Vattenskojet i spritdryckerna och deras systematiska fördyrande.

En liter 50 proc. brännvin kostar i tillverkning omkring 38 öre numera, förr icke ens 25 öre. Denna vara kostar sedan i handeln omkring 10 gånger så mycket som produktionskostnaden. Man klandrar med rätta galoschtrustens ocker på sina galoscher, men det är bara det oskyldiga barnet emot spritmonopolets ocker på brännvin och oäkta konjak. — Sådan borde egentligen vara förbjuden att tillverka, åtminstone till medicinskt ändamål. — Lägg sedan härtill, att all tillverkad sprit från skilda delar av landet måste skickas till spritcentralen för att där utspädas med vatten i vissa fall ända till 60 proc., alldeles som vi, vore odugliga att själva utspäda spriten var och en i sin ort antingen direkt i kaffet, citronvattnet, pilsnern, mjölken, teet, sodavattnet eller på särskilda buteljer. Detta dyra vatten i brännvinet och oäkta konjak sändes sedan land och rike omkring från Stockholm till Ystad, Göteborg, Haparanda och alla andra ställen samt dessutom i tunga glasbuteljer. Sådant är Brattsystemets föredöme i nationalekonomi och rikshushållning. Och detta väldiga slöseri och ekonomiska vansinne skola sedan huvudsakligen arbetarne med tålamod och utan knot betala — för dipsomanernas skull.

C. Vinerna dubbelt fördyrade mot förr.

Hemgjorda viner få ej tillverkas. Varför? Utländska importeras, men äro fördubblade i pris nu emot förr, trots den låga valutan i många vinländer, naturligtvis för att oskilligt och osynligt mjölka pengar ur dens böra, som någon gång vid ett högtidligare tillfälle måste dricka ett glas vin på grund av gammal och god sed. Även vid ett sådant tillfälle måste man således känna harmens bitterhet över det hänsynslösa Brattsystemet. Ingen kan undslippa Brattpiskan.

D. Spriten på restaurangerna orimligt fördyrad.

Förr kostade ett smörgåsbord på restaurationerna 35, högst 50 öre. Källarmästarna skämdes att taga mera och utlänningarna baxnade inför detta präktiga smörgåsbord, vartill man fick brännvin av alla slag gratis så mycket man ville dricka: renat, sädes-, kummin- och från särskilda buteljer överstebrännvin, genever o. s. v. En sexa kostade då 1 krona, högst 1:50. Ingen klagade, varken källarmästare eller gäster. Allt var rimligt och skäligt.

Nu däremot kostar en enda sup 60 öre. De flesta taga ut full Brattranson 10 centiliter, det är 2 supar à 60 öre, vilket gör kr. 1:20. Men ingen får en sup, utan måste även betala 1:50 för mat dessutom. Alltså 1:50+1:20=2:70. 5 centiliter får ytterligare uttagas, men i dyrare sprit, såsom oäkta eller äkta konjak, punsch eller likörer. En flaska pilsner måste ju dessutom förtäras. På restaurationen är alltså minsta betalningen 2—3 kronor för varje matgäst, men i de flesta fall är denna summa fördubblad.

För allt, som förr kostade rakt ingenting över hela Sverige, tager Brattsystemet in i Stockholm, Göteborg, Malmö och alla andra städer flera hundra, tusen supar à 2—3 kr. om dagen. Räknar man från 12 middagen till 12 på natten blir det kanske omkring ½ million supar om dagen à 2—3 kr., åtminstone vissa dagar. 365 dagar om året suger alltså Brattsystemet till sig ofantliga summor ur de ständes lickor för det, som förr kostade alldeles ingenting.

Det finnes knappast någon ung man, kontorist, studerande, unga arbetare av alla slag, och även unga kvinnor, som icke någon gång måste pröva Brattsystemet. Kostnaden och ransonen är för dessa för stor. Många pantsätta ibland kläderna härför hellre än avstå, emedan de anse sig någon gång böra ha råd att äta sin mat ute på en restauration. Brattsystemet på restaurationerna är ett mycket dyrbart och misslyckat ransoneringssystem. Det befordrar snarare onyktherhet än nykterhet. Nykterheten där beror på individen själv nu som förr.

E. Även övriga kostnader orimligt betungande.

Vad kosta 1,006,551 spritböcker i tjor? Alla skrivarna och kontrollanterna till dessa i alla städer i hela Sverige? Sedan alla "nykterhetspoliser" i alla städer att underhålla? Så ha vi den väldiga spritflottan, som skall hindra smuggling från Sveriges långa gränser och sedan övervakningen mot Norges långa grans. Vad kostar allt detta? Det är inga småsummor, utan stora och väldigt betungande utgifter för alla medborgare och mest arbetarklassen — och likväl till ingen nytta. Brattsystemets ociviliserade lagar fylla dessutom domstolar och fängelser med en mängd nyktra medborgare, som eljes icke äro förbrytare, vilket allt kostar samhället stora och onödiga utgifter. Det är väl onyktherheten vi skulle samlas om att bekämpa och eljest ingenting annat.

Att ett sådant indirekt tjuveriystem fördyrar levnadskostnaderna för alla med minst 25 proc., är då både tydligt och säkert — och allt för fylleristernas skull.

Spritmonopolets väldiga årsinkomster, närmare 1 million kronor om dagen, kunna läsas i riksstatistiken och där jämföras med utgifterna för militärväsendet, m. m. Läs, tänk, besinna och lär — för att sedan handla!

10. Brattsystemet måste bort.

Äro vi alla barnungar, biskopar, präster, lärare, läkare, landshövdingar, ämbetsmän, domare och riksdagsmän, lantbrukare, skogs- och bergsbruksidkare, fabrikörer, industrimän och handlande, för att nu icke tala om den väldiga och respektabla arbetarklassen med sina 1,000 olika välorganiserade fackföreningar och sedan alla våra kvinnor, som äro flera än alla män tillsammans — äro vi, alla dessa medborgare tillsammantagna, sådana ynkliga barnungar i samhället, att vi nödvändigt behöva kryckor under oss, nödvändigt behöva Brattsystemets dyrbara barnpigor och förmyndare, för att vi skola kunna stå upprätta i vår dagliga gång såsom det ägnar och anstår fullt fria och värdiga medborgare, isynnerhet under de få timmar av dygnet, då vi äta och dricka? Det finnes verkligen ej det ringaste skäl till dètta antagande, även om vi medge, att det finnes 2 à 3 på 1,00 dipsomaner ibland oss, till vilkas tillvaro varken de eller vi äro skuld, men som vi måste se och tåla ibland oss, så länge kvinnorna föda dipsomaner.

I stället för det odemokratiska, hänsynslösa, despotiska Brattsystemet, som systematiskt fördärvar och fördyrar malt-, vin- och spritdryckerna samt maten i orimlig grad i jämförelse med i södra Europa, som är resultatet av mot dipsomaner och tillfällig onyktherhet och som för de nyktra medborgarne är en välgärd, d. v. s. fri personlig nykterhet, men det är icke alldeles detsamma som "supfrihet", som Brattsystemets tanklösa anhängare behaga tro och skriva om oss. Vi ogilla nämligen all tvångsnykterhet såsom fullständigt vårdelös och intet annat än barnsken och bedrägeri, en tom sägn, som aldrig kan stå upprätt av sig själv.

Mycket mera kunde sägas om Brattsystemet: motböckernas indragning, den allmänna okunnigheten om dipsomaniens natur, om det andliga patrask och vanstyre, som ställt till med detta stora elände, m. m. Men det ovan anförda må vara nog för den tänkande läsaren.

Läsare, ha vi icke nu angivit nog många och tillräckliga skäl, för att vi må vara alldeles utledsna på Brattsystemet? Det är i sanning hög tid, synes det oss, att det skall helt och hållet avskrivas och avföras från uen politiska dagordningen. När svenska folket redan uttalat sig mot förbud, varför skola vi då ha Brattsystemet med sitt förskräckliga tyranni och med sin ofantliga och osynliga mjölkmaskin kvar? Varför? Varför? Varför? Det finnes intet förnuftigt svar.

Alltså ned med Brattsystemet! Det är nästan lika vansinnigt som förbudet. Det är endast den personliga nykterhetens väg, som återstår för mänskligheten att vandra, den enda säkra och vissa och även den minst dyrbara.

Gynna

den nyöppnade Företagsklassiga
RAK & FRISERSALONGEN,
Birger Jarlsgatan 27, samma hus som *Kommediteatern*.

TAPETSERARFIRMAN
C. A. ERIKSSON
Hantverksregatan 22, Stockholm
TEL. KUNGSH. 6706.
Utför **Möbelstoppningar, Mattpåläggningar** till mycket billiga priser. Förstklassigt arbete garanteras. Begär kostnads-förslag.
Klädning av sidovagnar samt bakdvnor.

Stockholms Förenade Tvätt
Luntmakaregatan 94
STOCKHOLM. Tel. Vasa 34 22.
Specialité: Tvättning av överdragskläder.

Feiffes
DROTTNINGGATAN 40
HORNSGATAN 1
KUNGSGATAN
vid Konserthuset
STRANDVÄGEN 1
DROTTNINGHOLMS VÄRDSHUS
NACKANÄS VÄRDSHUS

BRÖDET
På grund av dess överlägsna kvalité köpa numera de flesta stockholmarna sitt bröd i
MELCHER LINDHOLMS BAGERI
5 Norrtullsgatan 5
eller hos dess återförsäljare.
Uppmana Eder leverantör att föra vårt fabrikat!
Hotell, Restauranger o. Caféer böra i eget intresse låta oss bliva Eder leverantör.
Telefoner: 850 48, Norr 15 89.

Tycker Ni om NATIONEN?
Gör oss då den tjänsten att intressera Edra vänner för prenumeration.
Ni får tidningen gratis, om Ni skaffar oss tre prenumeranter.
Begagna tillfället!

Prenumerationskupong.
(Att urklippas och insändas.)
Nedanstående personer prenumerera genom undertecknad å Nationen för år 1928. Prenumerationsavgiften får uttagas genom postförskott hos resp. prenumerant, varefter jag erhåller Nationen gratis under tiden.
Namn: .....
Adress: ..... Helår, halvår, kvartal.
Namn: .....
Adress: ..... Helår, halvår, kvartal.
Namn: .....
Adress: ..... Helår, halvår, kvartal.
(Ej önskad prenumerationstid överstrykes.)
Ovanstående prenumeranter insända av:
Namn: .....
Adress: .....
Prenumerationspris:
10 kr. för helår, 5:25 kr. för halvår, 2:75 kr. för kvartal.

Kungsgatan 29.
Lunch. Diner. Soupe.

Från Gheton till riddarhuset.

Bidrag till den rasbiologiska forskningen.

Judiska ätten de Castro (dansk och svensk hovlåtareslikt).

Jewish Encyclopedia avbildar den portugisiska judeslägten de Castro's vapenköld belagd med sex Judaspenningar och kasken prydd med ett halvt lejon, som väl skall syda på Levi stam.

En 1550 i Lisboa född Rodrigo de Castro, — "vars onkel Immanuel Vaës varit fivmedicus åt fyra portugisiska kungar", — blev efter studier i Evora och Salamanca filosofie och medicine doktor, och praktiserade sedan i sin födelsestad. För att rädda sig undan inkvisitionen flydde han därifrån med sin judiska hustru Catharina Rodriguez och deras två barn till Antwerpen. Av fruktan för spanjorerna vandrade Castro vidare till norra Nederländen, och slog sig slutligen 1594 ned i Hamburg, där han blev pestläkare. Han har oriktigt uppgivits blivit stadsläkare; däremot kallades han till de kringboende furstarna, såsom ärkebiskopen av Brémen, danske kungen, hessiske lantgreven, greven av Holstein o. a.

Under de första åren i Hamburg förnekade Castro att han var jude, men då han 1627 dog, jordades han i Altonas judiska gravplats.

Sonen "Benedict" alias Baruch Nehamias de Castro var född i Hamburg 1597. Han undervisades av sin far och besökte flera universitet, innan han 1622 började sin läkarpraktik i Hamburg. År 1645 blev han kunglig svensk hovläkare, och hans förbindelser med drottning Kristina vare värda ett speciellt studium. Han bekände sig omväxlande till Kristus och Moses. I det senare fallet brukade drottning Kristina låta prygla honom tills han kom på bättre tankar.. Under någon tid var Castro president i Hamburgs portugisisk-judiska kongregation. Han hade två hustrur. På gamla dar blev han så fattig att han måste sälja sina böcker och möbler för att skaffa sig mat.

Då han 1684 dog, jordades han i Altonas judiska gravplats, där en av släktingar rest sten bär inskriften: "Do Benaventurado muy insigne Varao o Doutor Baruch Nahamyas de Castro faleczo em Sebat ano 5444. Sua alma gloria."

Huruvida den portugisiske konsulen Antonio de Castro Feijo, vilken blev ledamot av Interuniversitära Akademien och gift med en judinna Levin från Arbottna och dog som portugisisk envoyé i Stockholm 1917, genealogiskt sammanhänger med de portugisiska judarna de Castro, borde undersökas. Då han först kom till Sverige hette han dock endast Feijo (= ful), Castro betyder borgruin. Under pseudonymen Ignacio d'Abreu e Lima (han var född i Ponte do Lima) har han skrivit några små versböcker, som "ge uttryck åt en hemlös själs resignation".

I detta samband skall nämnas, att Don Juan de Anchias, sekreterare vid spanska inkvisitionen, år 1607 upprättade en "Libro Verde de Aragon" i stil med vårt pågående rasbiologiska arbete "Från Ghetton till riddarhuset". Aragoniens gröna bok upptog de spanska marrano-familjerna och deras descendens. Knappt en enda spansk adelsfamilj gick fri, och det gjorde mycket ont blod. Slutligen lyckades man förmå storinkvisitorn att bränna boken 1623. Ett exemplar finnes dock i Biblioteca Colombina i Sevilla och omtalas i det memorial som kardinalen don Francisco de Mendoza y Bobadilla riktade till Filip III.

Det vore värdefullt att få kontrollerat i hur stor utsträckning Nordens från Pyreneiska halvön invandrade ätter voro nificierade med asiatiskt och afrikanskt blod.

Ätterna Löwenadler, Stålhammar, Wrangel, Akerhjelm m. fl.

Redan under 1600-talet hade judeo Nasche slagit sig ned i Nakskov i Danmark, där hans efterkommande äro synnerligen talrika. En hans son Pinkes ben-Moses Henriques (= Henriksson) kom 1784 som krämardräng till Marstrands frihamn. I synagogan tjänstgjorde han som "mohel" eller omskärare, sedermera även i Göteborg ända till sin död 1807. Enligt hävdvunnet mosaiskt bruk skall "mohel" efter omskärningen suga i sig blodet — en detalj, som de friherrliga mohel-ättlingarna kan läsa om i Olan's bok om Judarna på svensk mark. Genom sina åtta barn blev Pinkes Henriques stamfar för ett tusental ättlingar i Skandinavien.

En hans brorson Moses ben-Ruben Henriques inflyttade 1787 till Marstrand, och en dennes sonson blev sedermera rabbin i Göteborg.

— — —

Handelsbetjänten Aron Henriques och Johanna Levin's dotter Birgitta Charlotta Henriques giftes 1848 med notarien Nyström, sedermera riksbanksdirektör i Göteborg, av en oförlöst betjäntslikt, vars förste kände stamfar Tomas Olsson Nyström dog som tullvaktmästare i Malmö 1758.

Av judinnan Henriques två döttrar giftes Hulda Lotta Nyström med friherre Akerhjelm nr 232, sedermera statsråd och president i kammarrätten. Denna södermanländska allmogeslätt, som efter Skäggesta i Åkers socken kallade sig först Agriconnius (= Åkerskägg) sedan Åkerhjelm, fick adelspatent 1679 och barontitel 1751. Halvjudinnan Nyström blev mor till fem friherrliga kvarteroner.

— — —

Juden Mayer Ruben Henriques och judinnan Jenny Seligmann's dotter Agnes Götilda H. giftes 1882 med adlige Göteborgsgrossh. herr Stålhammar nr 496, ättens nuvarande huvudman. Denna småländska torparesläkt från Svenarums socken hette först Hammar. Adelskapet är från 1650 för Per Jönsson Hammar, vilken från färaherde och trossdräng tjänat sig upp till officer.

— — —

Vidare må nämnas att judinnan Elsa Jakob, som falskeligen utger sig vara av engelsk adel, och vars mor är en Henriques, med sin nu fränskilda oförlöse måge löjtnanten Swartz vid Livregementets dragoner, har en son, vilken efter fadern L. släktens huvudman. Denna värmländska allmogeslätt är visserligen icke adlad, men då kvarterenens färfar var statsminister och serafimerriddare samt innehade en portugisisk orden som (felaktigt) ansågs medföra personligt adelskap, har denna Henriquesättling dock här medtagits.

— — —

Det kan tilläggas att Marie Isabelle "von" Henriques från Kärnten förskaffat sig en svensk grevinnetitel genom att äkta den ett par gånger fränskilde, trettio år äldre österrikiske majoren greve Wrangel nr 99, den svenske huvudmannens farbror. Denna från svensk-Estland komna släkt räknar sina anor från en musketör eller bössekytt, som tjänade sig upp till officer vid Nylands regemente och såsom överstelöjtnant erhöll svenskt adelspatent 1723. Han kom senare i fängelse 1743, men benådades med lönens förlust. En hans son tjänade sig upp från artillerikonstapel till generalfälttygsmästare och blev såsom sådan baroniserad 1771 samt som riksråd comitiserad 1778.

— — —

Slutligen må noteras att judinnan Gertrud Henriques från Hamburg giftes 1902 med handlanden Otto Mauritz Löwenadler och skänkte denom tre halvjudiska barn. Sagde Löwenadler var den sjuttonde i ordningen av svenske riksbankskassören Löwenadlers barn med Isabella Feit. Hans släkt härstammar från småländske drängen Lars Kjellman, som i slutet av 1600-talet blev skeppsbyggde i Östra härad. Dennes sonson Johan Karl Kristofsson Kjellman, blev bytterikisk ryttmästare och fick såsom sådan tyskt adelskap 1781; han tog namnet "Löwenadler". Släkten återfinges i de privata kalendrarna över i Sverige levande ointroducerad adel.

— — —

Judiska namnet Henriques representeras sålunda i riddarhuset av grevliga ätten Wrangel, friherrliga ätten Akerhjelm och adliga ätten Stålhammar samt av den ointroducerade ätten Löwenadler och bland "ordensriddarna" av huvudmannagrenen av släkten Swartz. I den sista kategorien kan också nämnas Norstedtarnekommendören geometriprofessoren Henriques i Stockholm, Vasakommendören handlanden Henriques i Göteborg, Svärdsriddaren majoren Henriques i K.8 och Vasariddaren advokaten Henriques, Tekniska skolans i Stockholm sekreterare.

A. O, Europaeus

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nyktherhetsrestauranter i Stockholm:

Automatrestaurant
CYRUS
43 Nybrogatan 43

Automatrestaurant
ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2

Automatrestaurant
ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8

Automatrestaurant
GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51

Automatrestaurant
S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47

Automatrestaurant
GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68

Automatrestaurant
BIRGER JARL
73 Folkungagatan 73

Frukost ½9—½8 Middag ½8—7
Kväll 7—½12 Inga drickspengar
Ingen spritservering

Inbördeskampen inom kommunistiska internationalen.

Utspakningen av de judiska oppositionselementen ur det ryska kommunistiska partiet har såsom man kunnat vänta fått sina starka återverkningar inom de kommunistiska partierna i de flesta andra länder, där den revolutionära rörelsen nu splittrats i tvenne riktningar, en "vänsterkommunistisk" och en "högerkommunistisk", den förra bekännande sig till Trotskij-Bronstein och Sinovjev-Apfelbaum och den senare anslutande sig till "fader Stalin". Den förra har flerstädes redan hunnit med att etablera egna språkrör i pressen, och striden de bägge riktningarna emellan pågår f. n. med en intensitet, som nog så tydligt vittnar om att det här rör sig om tämligen väsensskilda politiska företeelser. I Sverige har emellertid ej avhörts någon dylik inre strid. Här har kommunistiska partiet under hr Kilbom såvitt man kunnat finna enhälligt slutit upp kring Stalin. Förmodligen har icke bankdirektören Aschberg varse sig lust eller mod att här längre exponera sig som revolutionsfinansiär. Särskilt i de europeiska rikshuvudstäderna står striden i dessa dagar särdeles het. Inbördes slagsmål mellan "högerkommunister" och "vänsterkommunister" höra där till ordningen för dagen vid de kommunistiska mötena. "För eller mot Trotskij", "för eller mot Stalin", lyda parollerna. Den förntida nävrätten firar åter en gång triumfer som politiskt-rättsligt argument.

I den tjeckiska tidningen Narodni Listy deklarerar "vänsterkommunismens" store idol, Trotskij-Bronstein sin uppfattning rörande den sovjet-ryska kommunismen, sådan den nu blivit efter hans uteslutning ur partiet. Trotskij fäller om densamma följande omdöme:

"Den nuvarande regimen är en personlig diktatur och icke en proletariatets diktatur. Revolutionen förrådes genom att den gamla kapitalistiska regimen avlöstes av en regim som skapat en ny bourgeosi i städerna och också på landsbygden. Man ser antalet burgna bönder oavlåtligt växa, medan i städerna borgerliga affärsmän och spekulanter bemäktigat sig 70 procent av inrikeshandeln. Man kan på det hela taget säga, att spekulationen blivit drivkraften i det ekonomiska livet. Vad "arbetarnas frigörelse" beträffar, kan man fastslå, att de är arbetarklassen som får lida värst under den ekonomiska krisens följder. Arbetstiden har förlängts till 9—10 timmar om dagen och med en så urusel avlöning i flertalet fabriker, att den icke förslår för de mest elementära behov. Jag känner icke något annat land, som åt arbetarklassen ger en så sorglig ställning som Ryssland. Och dock påstår man att där skulle proletariatet ha makten! Det är icke jag som efterströvar en statskupp. Det är den nya bourgeoisin som är i färd med att skapa den för en statskupp gynnsamma atmosfären."

I sin skrift Den ryska oppositionens plattform skriver Trotskij vidare:

"1) Erkännandet av skulderna till det kapitalistiska utlandet; 2) utrikeshandelsmonopolet upphäves mer eller mindre; 3) reträtt bort från Kina, d. v. s. man avstår "tillsvidare" från att stödja den kinesiska revolutionen och överhuvudtaget nationellt-revolutionära rörelser; 4) en manöver högerut i Ryssland inre politik, d. v. s. en viss utvidgning av NEP.

I sin Plattform karaktäriserar Trotskij Stalins program sålunda:

Genom att fördölja fiendens krafter, genom att överallt och i allt låta byråkratiskt påskina, att allt är välbeställt, underlåter den att ge proletariatet några perspektiv, eller, vad värre är, ger det ett falskt perspektiv, rör sig i sicksack, anpassar sig och smyger sig efter det fientliga elementet, försvagar och förvirrar den proletära arméns krafter, främjar passivitetens växt, främjar misstro till ledningen och förhärjar tron på revolutionens krafter. Efter de två år, varunder Stalins grupp faktiskt dikterat de centrala partiorganens politik, kan man betrakta det som fullkomligt bevisat, att denna grupps politik var oförmögen att förhindra: 1) den omättliga tillväxten av de krafter, som vilja leda in vårt lands utveckling på kapitalismens väg; 2) arbetarnas och de fattigaste böndernas försvagande gentemot storböndernas, NEP-männens och byråkraternas växande makt; 3) försvagningen av arbetarstatens allmänna läge i kampen mot världskapitalismen, förnämring av Sovjetunionens internationella läge. Stalin-gruppens direkta skuld består däri, att den i stället för att säga arbetarklassen och bondeklassen hela sanningen om läget, fördolde denna sanning, bagatelliserade de fientliga krafternas växt och täppte till munnen på dem som krävde sanningen och uppdagade den. Den koncentrerade beskjutningen åt vänster, alltunder det att hela läget medför raror från högern, det grova och mekaniska undertryckandet av all kritik, som ger uttryck åt proletariatets berättigande bekymmer över den proletära revolutionens öde, det direkta uppmuntrandet av alla avvikelser åt höger, försvagandet av inflytandet från partiets proletära och gammalbolsjevikiska kärntrupper o. s. v. — allt slikt försvagar och avvapnar arbetarklassen i ett ögonblick där proletariatets aktivitet, partiets vaksamhet och enighet och dess trohet mot Lenins verkliga testamente äro nödvändigare än någonsin."

I Tyskland ha redan 3 "vänsterkommunistiska" tidningar sett dagens ljus, de där kastat stridshandsken och predika korståg mot det Stalinska "förräderiet": 1) Fahne des Kommunismus; 2) Der Pionier; 3) Volkswille (daglig från 1 januari 1928). Fahne des Kommunismus konstaterar, att "högerkommunisterna" infinna sig vid de tyska kommunistmötena i akt och mening att etablera slagsmål med "vänsterkommunisterna". Resolutionerna för och emot antagas under tumultariska uppträden. Tidningen skriver:

"Naturligtvis avböja vi att ta ansvaret, därest i fortsättningen våra egna meningsfränder betala centralkommitténs pygelhjältar med samma mynt. Varje tänkande människa förstår ju, att det är omöjligt att diskutera med folk som kommer för att slåss. Man kan ju inte tala förstånd med sådana som komma för att spränga våra möten. Därför vilja vi meddela pygelhjältarna följande: Våra möten skyddas. Den som kommer för att diskuteras är välkommen, t. o. m. om det så vore Stalin själv. Den som kommer för att bråka, den kastas ut. Den som kommer för att slåss, den skola våra ordningsmän ta hand om på ett sätt, som skall betaga vederbörande lusten att komma en gång till. Några organiserade sprängkolonner släppas inte in i möteslokalerna. Vi ge ordet åt en inledare från motsidan på villkor att centralkommittén beviljar oss samma förmånsrätt. Vill ni diskutera, så kom och tala. Vill ni slåss, så ska' proletärerna sätta näven under näsan på er, så att ni ska' få lära er hur det går när man uppträder med fascistfasoner på arbetarmöten!..."

I Tyskland skola utsparkningarna av de verkliga revolutionshjältarna endast föranleda oss att stärka vårt organisationsarbete och fördubbla och mångfaldiga vår verksamhet utåt. Vi ha av den ryska partikongressen icke väntat någon väsentlig förändring å läget och ha därför ingenting att ändra i vår hållning."

I Frankrike ha en rad kända kommunister offentliggjort en flammande protest mot den Stalinska riktningen. Trotskijs program har tryckts och spritts i stora upplagor. Humanité, som bekänner sig till Stalin, har fått sig konkurrenter på halsen. En stor tidning för Trotskijriktningen förberedes. De franska "vänsterkommunisternas" organ Treint skriver:

"För att dölja fakta, för att bryta de insiktsfullas motstånd och för att misskreditera detta motstånd var det ju nödvändigt att såväl inom det ryska partiet som inom Komintern skapa en regim, som blev allt odräglignare. Stalinismen är just den byråkratiska förkvävningsmetodens och den administrativa terrorns regim, som i det ryska partiet och i Komintern utövas till förmån för en opportunistisk politik, en politik, som det ryska partiet och Komintern skola visa tillbaka bara de få riktigt reda på huru det egentligen tivmöte hölls i en liten sal, som vanligtvis begagnas för presidiesammanträden. Och detta skedde under den förevändningen att det i Moskva, världsrevolutionens och proletärstatens huvudstad, icke funnes någon annan sal för Kominterns exekutivmöte. I själva verket gällde det att hindra de ryska partivännerna, som man annars brukat inbjuda att övervara mötena, att åhöra debatterna. Ty där skulle de ju fått reda på det man nu dolde för dem. De politiska dokumenten, som icke på minsta sätt voro av hemlig natur, utdelades till ombuden först dagen innan sammanträdet. Därpå följde utan avbrott sammanträden med exekutiven och kommissionerna, så att ombuden hunno endast flyktigt läsa dessa dokument, om de nu överhuvud fingo tid att läsa dem alls. Det förbjöds ombuden att ta med sig någon kopia av de stenografiska referaten över deras egna anföranden eller att visa dylika för någon. Liksom exekutivmötet var hemligt så måste man återställa dokumenten, varvid det hotades med att man skulle förvägras återresetillstånd om man icke efterkom detta påbud. Man förbjöd vidare ombuden att avge några förklaringar till sin röstning, och när det protesterades häremot gick man slutligen med på att begränsa detta förbud till medlemmarna av oppositionen! För första gången i Kominterns historia skedde det att icke något protokoll över debatterna offentliggjordes vare sig i Sovjetunionens press eller i Kominterns press.

En sådan regim skapar trälasinne, modlöshet eller motstånd. Stalin skyr icke att för att undkomma följderna av sin egen politik, föra ett regemente, som mer och mer desorganiserar det ryska partiets och Kominterns krafter."

I Österrike har organiserats en skarp opposition mot den nya kursen i Sovjetryssland. Oppositionen har där utfärdat ett manifest, vari det bl. a. heter:

"Leve bolsjevismen! Leve den leninistiska enheten inom kommunismen! Leve bolsjevismens ledare, oktoberrevolutionens ledare, Trotskij och Sinojev. Leve Kominterns vänsterflygel!"

Den österrikiska vänsterriktningen har för övrigt redan startat en egen veckotidning, "Arbeiterstimme", i Wien och har i Graz börjat utge en andra tidning. Inom det jugoslaviska kommunistpartiet har bildats en vänsterflygel, som ställer sig på Trotskijs ståndpunkt och anklagar Stalin för att leda ut kommunismen i den rena borgerligheten och förråda den.

Även i Polen rasar striden mellan "vänsterkommunister" och "högerkommunister". Det heter härom i Fahne des Kommunismus:

I Polen har Stalins politik bragt partiet i ett oerhört läge, som fått sin avspegling jämväl på partikongressen. Det är nu faktiskt fyra månader som denna kongress varat. Under fyra månader var partiet utan ledning, och vad är det väl denna kongress gjort för att klara ut läget? Absolut ingenting! Fraktionsstriden rasar vidare och tillspetsas och Stalins läger ger sitt stöd åt Warski och Kostrzeva, trots det att dessa icke ha de stora centra bakom sig och faktiskt äro i minoritet inom partiet. Stalins grupp syftar till en sprängning av det polska partiets djupa led helt naturligt revoltera. Huru har Stalinriktningen besvarat oron i det polska partiet? Jo genom att i spetsen för partiet bibehålla Warski, som organiserat en demonstration till marskalk Pilsudskis ära!"

Det belgiska kommunistorganet Drapeau Rouge, organ för Belgiens kommunistiska parti, publicerar följande med 15 röster mot 3 fattade resolution:

"Belgiens kommunistiska partis styrelse har tagit kännedom om de beslut, som av det ryska partiets centralkommitté och Sovjetunionens kommunistiska parti fattats beträffande

a) uteslutningen av Kamenev, Rakovskij, Smilga, Jevdonikov och Avdejev ur centralkommittén;

b) uteslutningen av Muralov, Bakajev, Sokolovski, Peterson, Solojev och Lisdin;

c) uteslutningen av Trotskij och Sinovjev ur partiet.

Partistyrelsen uppmanar Kominterns presidium att besluta:

dels upphävandet av sagda beslut, dels skyndsamt inkallande av en världskongress, där frågan om oppositionen inom Sovjetunionens kommunistiska parti och inom Komintern skall uppföras på dagordningen. Vidtages en sådan åtgärd så måste givetvis också oppositionen besluta sig för att föra sin diskussion inom ramen för den striktaste partidisciplin och med tillvaratagande av de genom partiets organisationsform givna möjligheterna."

Den tyska socialdemokratiens ledande organ, Vorwärts, behandlar "revolutionshjältarna Sinovjev och Radeks underkastelse i följande ordalag:

"Kättarprocessen i Moskva slutar icke med dödsdomen över alla kättare, utan med Sinovjevarnas ångerköpta syndabekännelse. De ha underkastat sig. Vi känna det redan: de kalla det en bekännelse till kollektivt tänkande, ett övergivande av den borgerliga individual smen. Man måste ju hitta på revolutionärt klingande namn för allt, t. o. m. för kopiering av den katolska kyrkans metoder i kättarprocessen, ja, t. o. m. för den egna ovärdigheten. Sinovjev och Radek i botgöraskjorta, knäfallande för Stalin, på det att han åter måtte genom handpåläggning göra dem delaktiga av den trälsning som man inte får utanför kyrkans hank och stör! Herr Sinovjev och Radek måtte ha alldeles speciellt organiserade samveten och hjärnor. De känna intet att visa trohet mot, varken sitt parti, sina oppositionella olyckskamrater eller sig själva. Kunde de väsensklyva sig själva så skulle de göra det. Denna underkastelse är en prostituering av både förstånd och samvete, något oerhört, ett förkulturhistoriskt bakslag på sekler. Den belyser också arten av den frihet, som under diktaturen härskar i Ryssland. Det är icke bara den fria meningsyttringen som betagits med munkavle. Det är meningen själv. Det är icke bara språket. Det är också samvetet. Efter oppositionens splittring genom Sinovjev kommer Stalin att riktigt kunna öva sitt tryck på Trotskij och hans vänner. Kättarjakten kommer att fira orgier i enlighet med den helige Augustini ord: "Man måste bevaka även dem som tyst och skyggt tala om dessa ting, ja, t. o. m. dem som, utan att yppa dem, ha de onda tankarna endast i sina hjärtan."

Det är förbjudet att tänka i Sovjetryssland. Stalin tänker för hela Ryssland. Hans ofelbarhet är högsta dogm och hans nyaste profeter äro Sinovjev och Radek."

Man avvaktar med en viss spänning den fortsatta utvecklingen av den tvekamp mellan "den verkliga kommunismen" och den Stalinska "skenkommunismen", som etablerats inom Komintern. Så mycket är redan klart, att den judiskrevolutionära riktningen, "vänsterkommunismen", icke utan vidare ger upp spelet utan är beredd att fortsätta kampen. Den tanke vi tidigare uttalat, att denna riktning kanske komme att skapa en ny komintern med säte utanför Ryssland förefaller i denna stund än mera plausibel än förut.

Östermalms Elektr. Affär
Nybrogatan 21. (F. d. 15 A)
Tel. Ö. 5280. Vid Östermalmstorg.
Installationer, Reparationer,
Radio, Armatur & Glödlampor.

PARISER-KAFEET
27 Kungsgatan 27
Stockholm

KÖP BRÖD FRÅN
W. Gustafsson, Bageri & Konditori
Sit Eriksg. 22. Stockholm. Tel. N, 18292

Försvarsfrågan just nu.

Vi återgiva härnedan ett i dagarna gjort uttalande av generalöjtnanten Bror Munck över ämnet "Försvarsfrågan just nu", vilket ämne tillvinnar sig en förnyad, ja, till större aktualitet i samma mån som det blivit uppenbarat, att "den stora försvarsreformen" av 1925 i verkligher var en klar förräderiakt, från början till slut iscensatt av den här i landet numera allsmäktigt regerande judemakten med tillhjälp av dess många besoldade politiska agenter samt avsedd att utgöra ett dråpslag mot Sveriges och dess folks frihet och oberoende i nuet och framtiden. Att sanningen även på denna punkt på sistone begynt komma till sin rätt, har väckt en mycket påtaglig bestörtning i den judisk-"demokratiska" lögnpressen, vilken här såsom alltid helt och uteslutande tagit ställning mot svenska folket. Generalöjtnant Muncks uttalande lyder:

Från försvarsfientligt håll har egendomligt nog sagts, att det är svårt att anvisa något område av svensk politik, där idélösheten och saknaden av fasta och förnuftiga mål till den grad präglat statsmakternas handlingar som just i fråga om försvarspolitiken. Det är en förkrossande och tyvärr ej alldeles orimlig dom, särskilt över det senaste decenniets politik. Det må dock tillägges, att graden av idélöshet och oförnuft stått i nära nog omvänt proportion till det inflytande kritikern själv och hans meningsfränder haft just på dessa frågor.

Det finnes länder, som äro lyckliga nog att kunna samla alla partier kring gemensamma utrikespolitiska riktlinjer, och där således utrikespolitiken blivit praktiskt taget oberoende av majoritetens växlingar. Denna politiska mognad sträcker sig då ofta följdriktigt även till det nationella försvaret, som väl mer an något annat på grund av sin natur och uppgift borde vara gemensamt för alla partier. Det är djupt tragiskt, att i vårt land detta det mest gemensamma för oss alla och förutsättningarna för alla partier att kunna verka för sina syften blivit på så många håll en utpräglad partiskiljande fråga, och detta synbarligen på vissa håll icke av sakliga utan av parntaktiska skäl.

1925 kastades försvaret hejdlöst i den politiska stöpsleven, och alla sakskäl avvisades, enligt vad det föreföll, nära nog med en känsla av välbehag — folkviljan hade ju talat. Man behöver ej ha alltför många decenniers erfarenhet att bära på för att veta, vad det är, som med ordet folkvilja kan täckas. Ett är dock säkert, nämligen att menige man knappast ännu förstått, vad som det året skedde och utgavs som den sanna demokratien. Åtminstone vid själva antagandet sökte man överskyla nakenheten. Man försäkrade, att det reducerade försvar, som skulle bli kvar, skulle bli så mycket bättre tillgodosett. Moćern materiel i tillräcklig utsträckning skulle erhållas, och det visserligen fåtaliga linjemanskapet skulle få en från handräckningsarbete renodlad militär utbildning. De fagra förespeglingarna ha nu visat, vad de voro värda. Övnings- och materialanslag äro i själva verket otillräckliga även för den nya lilleputtarmén, och större svårigheter i fråga om handräcknings-, vakt- och värdtjänsten har man nog sannolikt aldrig förr haft. De, som ha ansvar för och handha utbildningen, arbeta också i ett följdriktigt ologiligt kaos. De för handräckning uttagna ersättningsreservisternas 140 dagar få ej ens tillfullo uttagas, utan de skickas hem efter 90, och de till linjetjänst uttagna få i stället verkställa de arbeten, som de enligt förespeglingarna skulle vara befriade ifrån. Ej ens de 140 dagarna får linjemanskapet användas för militär utbildning. Siffran 140 synes ha tillkommit fullständigt på en höft utan alla sakliga hänsyn, men om man nu anser detta dagantal tillräckligt, så borde väl också konsekvenserna ha varit att öka denna siffra med det antal dagar, varmed den naturenligt måste minskas på grund av helger, permission m. m. eller cirka 15 procent. Sedan antalet utbildningsdagar fastslagits, kan antalet tjänstgöringsdagar bestämmas. Som det nu är, torde man icke kunna räkna med mera än c:a 120 utbildningsdagar, vilken siffra ytterligare minskas på grund av handräckningen. Detta betänkliga förhållande har ej beaktats. Samtliga inspektionsrapporter tala sitt tydliga språk och giva anledning till allvarliga betraktelser d. v. s. för dem, som vilja se den nakna sanningen i ögonen.

Den enkla sanningen är, att det, som finns kvar, ingalunda är litet men gott; det är i själva verket vida sämre än under provisoriets svåra förhållanden. Man kan ej heller förneka, att innebörden av 1925 års beslut är, att försvarskrafterna reduceras med 2/3, frånsett minskningen i kvalitativt avseende på grund av övningstidens minskning. Den beslutade organisationen är icke blott undermålig, utan den är också synnerligen dyrbar i förhållande till den valuta den skänker. Någon utredning, som visar, att den sålunda stympade organisationen verkligen kan fylla en uppgift i ett sanolikt krigsfall, finnes icke. Den enda grund, som denna organisation kan åberopa, är att den utgör en etapp på vägen mot den fullständiga avrustningen och självuppgivelsen, men av politiska skäl vågade man ej taga detta steg med ens. Det hade varit ärligare, om man sagt detta rent ut.

Kadrerna — ryggraden — äro så svaga, att de nätt och jämnt räcka för utbildningen under första tjänstgöringen i motsats även till marinens kader enligt försvarsbeslutet. T. o. m. det av försvarsrevisionen upptagna tillägget för sjuka och tjänstlediga är borta, och en såväl för staten som den enskilda lämpligare anordning av exempelvis studentutbildningen vid infanteriet har av brist på personal måst uppgivas. Vid mobiliseringen ha vi mindre antal aktiv personal, än som på andra håll anses erforderligt för att giva förband med vida bättre utbildade värnpliktige den nödvändiga stadgan, och reservpersonalen, som måste fylla luckorna, är även den fåtalig. Vidare ha icke samtliga de åtgärder, som vid försvarsbeslutet förespeglades, vidtagits för att säkerställa den även för 1925 års härordning erforderliga styrkan.

Raseringen skulle också ske i svindlande fart, så gott som utan andrum. Konsekvenserna av ett dylikt brådstörtat förfarande synes man icke ha tagit hänsyn till; de ha också blivit lika påtagliga som bedrövliga. Olust har blivit skapad och detta just på de befälsposter, där arbetsglädje borde råda och vidmakthållas.

Med lite god vilja från vederbörandes sida skulle också övergången kunnat göras smidigare och mindre odräglig än fallet nu blivit. Ja, till och med, om man skulle haft för avsikt att försvära utbildnings- och andra förhållanden under övergångstiden, skulle resultatet knappast kunnat bliva ogynnsammare, än det nu rådande. Truppofficeren kan härpå lämna drastiska exempel.

När man i vissa andra länder ha sökt pressa ned övningstiden till inemot ett år, d. v. s. i alla fall mer än hos oss enligt 1914 års härordning, har man ansett som en logisk följd härav, att kadern måste stärkas, för att de mobiliserade förbandens kvalitet ej skall sjunka alltför mycket. Hos oss har man huggit av och huggit av handlöst i båda här berörda avseenden.

Trots allt är det omöjligt att i längden hindra sanningen att tränga igenom, och det är omisskännligt, att allt flera börja ställa sig betänksamma, då de ställas inför den påtagliga verkligheten. Må de, som anse den högsta politiska visdomen vara att ängsligt lyssna på folkets röst för att därav vägledas i stället för att själva leda, lyss till de röster, som höras från dem, som tidigare icke förstått, vad beslutet innebar. Må man också höra de ord, som fällas i de djupa lederna, då de gamla fanorha vecklas ihop och de dödsdömda regementena draga bort. Den, som varit med vid dessa tillfällen, har hört otaliga röster, som brutit partibandens förlamning, och som sagt en hjärtats mening rent ut.

"Dom gnäller" är den nobla beteckningen av regeringens närmaste språkrör för de ädla känslor av harm, som gripit så många tysta och ställa i landet. Plikterna mot fosterlandet sitta dock djupt rotade i den svenska folksjälen, även om sitentonerna om frihet utan uppoffringar äro aldrig så lockande för ögonblicket. De frivilliga krafter, som numera därför i alltmera ökad omfattning ställa sig till förfogande, gripa säkerligen också ett kraftigare tag med de härda nävarna, när de höra, hur deras landstorms- och skytteorganisationer, som de under uppoffring av tid och inkomst skapat, få benämningen "väpnade band", som skola slås med.

Men vad är då orsaken till att ett folk med ett förflutet sådant som vårt frivilligt velat underkasta sig en självstympning, som är allenastående i förhållande till andra folk. Det är för visso många orsaker, som samverkat, och de ha också varit föremål för många utläggningar. Här må endast ges uttryck åt ett par sanningar som icke i regel framhållas, men just därför böra höras. Man må icke tro, att det är några djupsinniga betraktelser, som för många avgjort ställningstagandet till försvarsfrågan, nej, det är ofta känslostämningar och militära och personliga detaljer, som icke ha något som helst med vårt försvarspolitiska läge att göra, och det kan icke förnekas, att de stundom ha ett omisskännligt drag av futtighet, kanske också av elakhet över sig.

Först må erinras om en ingalunda ovitig orsak, och det är den ofta förbluffande okunnighet, som även på eljest högt bildat håll förefinnes i fråga om militära ting. Det finnes säkerligen icke något annat område, på vilket icke ett offentligt framhållande av fena absurditeter skulle medföra en betänklig fnbbning — oberoende av parti — i tilltron till vederbörandes omdöme. Tyvärr intar ännu det militära området i detta fall en märklig särställning. Här må blott erinras om den uppfattning om det moderna kriget, som f. d. utrikesministern Undén nyligen ansett sig kunna offentligen giva tillkänna, "infanteriangrepp mot giftiga gaser och kavallerichocker mot kulsprutor". Varje medborgare, som under senare år gjort sin värnplikt, kan ju icke undertrycka ett smäleende inför ett dylikt uttalande, på samma gång det väcker harm, att något sådant kan förekomma, men inför dylika uttalanden förstår man, hur stor faran är, att åriigen en stor del av årskontingenten icke får personlig erfarenhet av hur ett moderns krigföringssätt gestaltar sig, utan rent av skulle kunna taga dylika påståenden för riktiga. Ingenting tycks emellertid vara nytt under solen, ty redan Fredrik den store fällde orden: "när ministrarna tala politik, äro de skickliga karlar" (sagt på 1700-talet), "men när de tala om krig, är det, som om en indian skulle tala om astronomi".

Om t. ex. i en utslagsgivande fråga beträffande medicinsk eller juridisk utbildning, sakkunnigheten av statsfakterna negligerades, hade säkerligen en väldig protest framförts, vilken omöjligen hade kunnat bliva obeaktad. I fråga om försvaret har sakkunnigheten lämnats utan avseende.

En annan känsla, som utan tvivel har spelat in vid ställningstagandet mot försvaret, är medvetandet, att ordningen och lagarnas efterlevnad i vissa situationer kunde ytterst vila på befintligheten av en väpnad styrka i statens hand. De, som sålunda med rätta i krigsmakten se ett hinder för sin egen verksamhet, hava en viss likhet med de individer, som hos oss, så snart ordningsmakten måste ingripa, ställa sig på ligisternas sida. Och de många, som icke direkt ställa sig på orostiftarnas sida, anse sig dock ofta som passiva åskådare eller kanske kritiker mot samhällets beskyddare. Man vill gärna i en falsk humanitets namn undergräva huvudstödet för krigsmaktens möjlighet att fylla sin uppgift, nämligen disciplinen och ordningen genom att försvaga de medel, som stå till buds för dess upprätthållande, och vilka hos oss äro mera kringskurna, än vad fallet i allmänhet är i länder med ordnad krigsmakt.

På månget, särskilt politiskt håll, har vidare en orsak varit önskan att taga hämnd för nederlaget 1914. Att denna i och för sig föga tilltalande känsla därmed går ut över fosterlandet, besinnar man icke, ty huvudsaken är, att icke sten finnes kvar på sten av 1914 års bygnad. Det är icke alldeles utan, att man också kan spåra vissa utslag av klasskampskänslorna i försvarsdiskussionerna. Man tror, att officerarna ha fördel av ett starkt försvar, och officerarna tror man — ehuru numera med ganska stor orätt — vara överklass. Därmed är den enkla slutsatsen klar. Intet är emellertid oriktigare, än att officerarna skulle hava personlig fördel exempelvis av en längre värnpliktstjänstgöring. Tvärtom innebär en minskad utbildningstid i många fall minskat arbete för dem under vissa delar av året. Skulle officerarna lägga den populära synpunkten "minsta möjliga arbete för högsta möjliga lön" på sina önskemål, skulle de säkerligen välja den nuvarande utbildningstiden framför en sådan, som kan skapa fältdugliga soldater. Det är helt enkelt deras ansvarskänsla, som driver dem att säga sanningen — alldeles oberoende av egna fördelar eller nackdelar — om vårt i farans stund icke dugliga försvar, emedan de veta på grund av sin tjänst både vad som då krāves, och vad som finnes på andra sidan.

Deras lojalitet har blivit ett ordspråk, men man må komma ihåg, att den främsta plikten och lojaliteten gäller mot fädernesландet, och den lojaliteten kräver, att sanningen säges oberoende av därmed förenade konsekvenser. Lojalitet och beredvillig kapitulation på grund av opportunitetsskäl i en vital fråga äro vitt skilda begrepp; det senare beror nog ofta på brist antingen i karaktär eller i moralisk ryggrad.

Må man förstå våra känslor mot dom, som genomdrivit 1925 års beslut; de behöva ej tolkas i ord. Vi beklaga vidare dem, som varit tvungna att på kommando verkställa nedrivningen, och det skadar ej heller, att man också förstår våra känslor mot de få, som på grund av ryggradslöshet sökt gå ärenden åt stundens maktägande.

HUSMÖDRAR HALLÅ!
Har Ni tänkt på att
JUL-ÖL
måste beställas i tid. Eder familj litar på Er i detta fall.
Beställ därför i god tid.
SOLNA BRYGGERIS JULÖL (klass I)
Ni kommer då att finna belåtna ansikten omkring Eder hela julen.
Ring HAGALUND 95.

Ni köper
Edra Pälsar, Skinnfällar, Arbetsklädder, Skodon m m. billigast hos
Jacobsons, Stortorget 7, STOCKHOLM.

Vid behov av
FOTOGRAFERING!
Glöm ej att anlita oss, då vi äro Specialister och erfarna fackmän inom branschen.
RING ENDAST NORR 75 45.
BILD-CENTRALEN
Drottninggatan 38, Stockholm

Restaurant Metropol
52 Odengatan 52 — Intim, Elegant.
Best. Tel. Vasa 14400, Vasa, 16400.
Särskild konditoriservering
Festvåningen rekommenderas
Middags- och Aftonkonsert

NATIONEN

Fredagen den 6 Januari 1928.

DILUTIN
det nya rengöringsmedlet för parkettgolv och linoleummattor.
Säljes överallt.

Året 1928 ur den svenska handelns synpunkt

I Köpmannens, organ för Sveriges Köpmannaförbund, senaste nummer återfinnes en betraktelse över det gångna året, ett u den svenska handelns synpunkt, av tidningens ansvarige utgivare, hr E. A. Thunholm, Köpmannaförbundets ordförande, varav vi tillåta oss återgiva följande:

Under 1927 har de svenska köpmännens organisation vunnit allt större erkännande från statsmakters och myndigheters sida. Därom vittna de många fallen, då man från förbundet infordrat yttranden i olika handeln berörande frågor, och den förståelse som visats för de synpunkter och önskemål, som framförts. Samma välvilja och förståelse har ock mött förbundets direkta framställningar i olika angelägenheter. Allt vinar att intresset för handelns och speciellt detaljhandelns behov och önskemål är i stigande.

Förbundets utbildningsverksamhet har under året fullföljts och utvidgats. Fördragsturnéer och fristående instruktionsföreläsningar ha anordnats i skilda delar av landet i större utsträckning än tidigare. De under året hållna biträdeskurserna äro ett nytt led i denna verksamhet, vilket givit synnerligen tillfredsställande resultat. Att detta verk kunnat fullföljas och utvidgas har förutom intresset från medlemmarnas sida främst sin orsak däri att framstående föreläsare och lärarekrafter välvilligt ställt sina kunskaper och erfarenheter till förfogande samt att intresse och stöd för saken kunnat påräknas från Skolöverstyrelsens sida. Organisationen stannar i största tacksamhetsskuld till alla dem, som medverkat i detta arbete.

Köpmannakåren kan och gläda sig at det förhållandet, att "tredje statsmakten" alltfort visar stegrad uppmärksamhet för handelns angelägenheter. En stort antal tidningar i skilda delar av landet hava under året viu olika tillfällen i ledareforan eller annorledes gjort kraftiga uttalanden, som klarlagt betydselsefulla handelsfrågor och handelns uppgift inom näringslivet och samhället.

Det inre arbetet inom läns- och lokalavdelningarna har flerstädes präglats av ökad intensitet. Resvisen härför äro många. Medlemsnumerären har ökats inom många föreningar, reformarbetet speciellt ifråga om konsumtionskreditens begränsning och avskaffande, har på åtskilliga orter gjort stora framsteg och lett till goda resultat. Intresset och förståelsen för sammanhållningens nödvändighet har fördjupats och vidgats, och härutinnan ha de ledande inom lokal- och provinsorganisationerna gjort en betydande insats.

Hava vi således anledning att med tillfredsställelse se tillbaka på resultatet av verksamheten under det nu tillandalupande året, så får detta likväl ej vara eller bliva oss en anledning att slå oss till ro. För envar som allvarligt överväger butikshandelns nuvarande läge skall det stå klart att dess utövare måste vidtaga de mest energiska åtgärder för att tillgodose gemensamma intressen. vi få ej blunda för det faktum att en mängd olika former av varudistribution nu på rama allvaret hota att främrycka den individuella butikshandeln dess rangplats. Skall densamma i förtsättningen behållas, kräves med naturnödvändighet ett enigt och målmedvetet uppträdande från alla dem, som driva köpenskap under denna form. En stark organisation är första villkoret för att en sådant samarbete skall kunna fullföljas.

Arbetsprogrammet för kommande år är omfattande. Det är många och viktiga uppgifter som vänta. Arbetsresultatet av förbundningsverksamheten måste alltjämt bedrivas som hittills och ännu utvidgas genom den beslutade konsulentverksamheten. Reformarbetet ifråga om reklammetoder, åtgärder som befordra kontanthandeln, modernisering av affärslokaler, och bokföringsmetoder etc. måste fullföljas. Det antydda och allt övrigt arbete, som väntar under kommande år, skall dock lyckligt genomföras — låt oss aldrig glömma detta — allenast under den förutsättningen att enig samverkan får vara rådande.

För köpmannakåren skall det nya året, 1928, bliva lyckosamt i samma mån vi i praktisk handling förmå att förverkliga enighetsprincipen, och detta med det oeftersinda syftemålet att därigenom höja och förbättra handelns funktion, så att den på bästa möjliga sätt må fylla sin viktiga uppgift i samhället.

Den nordiska rasens kännetecken.

(Forts. fr. sid 1.)

ningar. Det nuvarande Greklands befolkning är mestadels av dinarisk och mindreasiatisk ras och dess språk, nygrekiskan, egentligen ett slaviskt idiom.

Halsen hos den nordiska folkstammen, säger Günther, är slank och verkar särskilt fri och lätt och har i genomskärning mera oval än cirkelform. Händerna äro, efter samme författare, av medelbredd, men fingertopparnes omkretslinje visar en spetsig figur. Därför verkar det estetiskt stötande på oss, när vi få se utländingar, som ha fyra av handens fingrar i det närmaste lika långa. Överskänkeln verkar hög, liksså underskänkeln, fastän vaden är gott utbildad och välsvängd. Välvningen under foten är av alla europeiska raser högst hos den nordiska rasen. Med armlängden är förhållandet detsamma som med benlängden: den nordiska rasen har varken så korta armar som mongoloiderna eller så långa som negroiderna. Mellan "ytngspetsarna" (armarna utsträckta för att mäta en famn) håller den nordiska rasen 94—97 % av kroppshöjden.

Den nordiska rasens gestalt gör, särskilt vid jämförelse med den ostiska rasen, intryck av frihet och harmoni.

Kroppens slankhet upprepar sig i huvudets form. Den nordiska rasen är långskallig och smalansiktig. Skallens index är ungefär 75, d. v. s. dess bredd förhåller sig till längden som 3:4. Den nordiska rasen är icke det mest långskalliga av jordens folk. Det nordiska ansiktet, fränräknat pannan, har en bredd i förhållande till längden som 10:9 eller 10:10; ansiktsindexen går från 90 och uppåt. Ansiktet, fränräknat pannan, skall alltså vara lika långt som brett — det går lätt att komma ihåg! Långskalligheten beror huvudsakligen på, att bakhuvudet är starkt utvecklat hos den nordiska rasen; mitten på hörselgången delar huvudet, så att det därifrån bör vara lika långt bakåt som framåt. Bakhuvudet skall vara lägre än hjässhöjden och bilda en rundad del för sig. Från hjässtrakten blir det alltså ett tydligt bak, varefter bakhuvudet sväller ut.

Pannan är mycket smal, samtidigt som den kan vara hög. Åter ett bevis för att hellenerna voro av nordisk stam! Detta raskännemärke går nämligen igen på de grekiska gudastatyerna, där konstnärerna stundom till och med anmärkligen överdrivit pannans smalhet, emedan det ansågs såsom skönhetstecken. Mittpartiet på den smala pannan bildar på de grekiska statyerna nästan en upphöjd rundel, så att säga en estetisk motvikt till bakhuvudets runda utböjning, vilken punnform stundom återfinnes i Sverige. Pannan är i övrigt bakåtlutad. Ögonen ligga djupt. Den med ett något oegentligt uttryck s. k. "näsroten", näsans högsta del (rötterna bruka annars ej vara belägna uppåt), är hög; näsryggen smal, rak och bög; ögonbrynen ej mycket välvda. Käkarna och tänderna stå nästan lodrätt, stundom äro tänderna i överkäken belägna något framom tänderna i underkäken. (Den faliska rasen, som även är företrädd i Sverige, har merendels underkäkens främre, tandrad något framspringande framför överkäkens, ett raskännetecken, som jag ej sett omtalat i fackpressen.) Hakan är mycket tydligt markerad hos den nordiska typen. Det trefaldiga framåtspringandet i profilen: pannan, näsan och hakan, säger Günther, ger intryck av angreppsglädje; när en konstnär i mänskligt drag vill framställa ledareegenskaper, djärvhet, viljestyrka och kraft, så frambringar han alltid ett mer eller mindre nordiskt huvud.

Den nordiska rasens hudfärg är den ljusaste. Bäst betecknas den såsom ljus med rosigt skimmer. Blodet lyser igenom, därav uttrycket "blått blod" — den nordiska rasen är av blåaste blod.

Den nordiska typen har stark håruväxt, men själva hårstråen äro mjukare och tunnare än andra raser, nästan silkeslena. Färgen skall stöta i guldgult, men vid senare ålder vanligen mellanblond färg.

Nordiska ögon skola vara blå, ej grå eller grönaktiga: mycket mörkblå ögon, som på något avstånd verka bruna eller svarta, tyda på rasblandning. Ögonuttrycket är hos den nordiska rasen oftast öppen beståndhet, djärv viljekraft med genomträngande och särskilt forskan de blick. Enligt Günther äro nordiska ögon de enda, som kunna skräckinjagande blixtra av harm; ögon av andra raser kunna bliva mörka och hotande och giftiga. Redan Caesar talar om den nordiska rasens "acies" i blicken, som de romerska soldaterna ej kunde utstå utan jagade dem på flykten skräckslagna mer än av fiendens vapen. Detta uttryck i ögonen uppkommer delvis av att den nordiska människan har större lätthet att vidga pupillen än andra raser, och den mörka stora pupillen med den ljusa regnbågshinnan såsom kontrast kan förskräcka sydlänningen. Men även ett nordiskt barnöga, som tindrar mitt som en ängels, är särskilt utmärkt av pupillens storlek. I länder med nordisk befolkning är det mest pregnanta och fartigaste åldersdomstecknet att icke efter sitt eget skön längre kunna bemästra sina "ögonsfenurs" storlek.

N. I—s.

Svenska näringsidkare, sen upp med Edra förtroendemän.

(Forts. fr. sid 1.)

manslutningarna vetat att mera aktivt verka för sina respektive näringsintressen. Man frapperades nämligen på många håll mera över vad näringsorganisationerna underlåtit att göra till skydd för medlemmarnas intressen än över vad de faktiskt gjort. Detta märkliga förhållande har otvivelaktigt sin förklaring däri, att i ledningarna för organisationerna ofta sitta personer, intimt lierade med motparten. Ja, fall finnas, där ombud för denna faktiskt utövar den helt bestämmande rollen i snart sagt varje organisationsledningens åtgärande. Och där läget icke är så extremt, hör det till det vanliga, att motparten, monopolfinansen, har en eller flera representanter inom föreningsstyrelsen, vilka där utöva "kunskaparns" roll och som med all energi kontrollera, att inga sådana mått och steg tagas som kunna vara ägnade att mera menligt inverka på den judefinansiella maktens dispositioner och planer.

Här är en punkt, varåt medlemmarna av våra olika näringsorganisationer hava all anledning att ägna sin synnerliga uppmärksamhet. Så länge ej deras yrkesorganisationers centralledningar utgöra homogena uttryck för det näringsintresse, de representera, utan fienden tillåtes där hava sin hand med i spelet, är självfallet varje tanke på framgång av respektive organisationers strävanden utesluten. Det vill synas som en upprensning över större delen av linjen med centralledningarna för de olika näringarnas yrkessammanslutningar vore i hög grad påkallad. Vi skola icke vid detta tillfälle ingå på speciella fall eller nämna person, men kommer det icke inom en nära framtid till en radikal förändring på området, skola vi anse det som en plikt att på allvar taga itu med missförhållandet. Tillsvidare inskränka vi oss till en uppmaning till näringslivets män att snarast rensa ut fiendepartens agenter i sina föreningsorganisationers centralstyrelser.

F. d. chargé d'affaires Cronholm och de svenska intressena i Mexico.

(Forts. fr. sid 1.)

ministern Wallenberg — tack vare just bolagets, av samtliga svenskar understödda, kraftiga ingripande — återtagit sitt första återkallande, skrev bolaget genom samme Östlund, som uttalade sin lyckönskan och slutade sålunda:

"— — — — på samma gång jag framför min egen och bolagets syanerliga tillfredsställelse med det lyckliga ordnandet av denna för den svenska kolonien så viktiga angelägenhet".

Och till yttermera visso heter det i en annan skrivelse från samma bolag:

"Eder försäkran att vi, om svårigheter inställa sig, må kunna deligiva Eder dem och påräkna Edert osvikliga intresse och samma välvilliga bistånd som vid åtskilliga gånga na tillfällen utgjort ett så värdefullt *stöd*, förblir ständse för brevskrivaren ett kärt medvetande".

Är det då underligt, om herr K. A. Wallenbergs påstående, att klagomål av bolaget anförts över "bristande stöd" från min sida, väckte min förvåning?

Omedelbart efter min hemkomst begärde jag att få del av de påstådda klagomålen för att över desamma inkomma med den till herr K. A. Wallenberg utsedda efterträdare herr Anderberg skulle ha stått sig inför dylika situationer, därom torde ej meningarna vara delade bland svenskarna i Mexico.

Andra dylika tjänster, som jag gjort bolaget skall jag här lämna åsido. Det anförda må vara nog för att berättigan min fråga: I vilket hänseende har jag då *icke* lämnat bolaget det stöd, det ansett sig haft rätt att av mig vänta, då det uppgivits ha varit till sådan grad, att det anförts såsom skäl till mitt hemkallande för avgivande av förklaring över bolagets klagomål häröver? Det är ett besked härutinnan, som jag nu av Eder begär, och jag tycker sannerligen, att en person i Eder ställning borde ha så pass mycket moraliskt mod, att han skulle stå för sina handlingar och ta konsekvenserna av desamma. Det är fegt att söka tiga ihjäl vad man förbrutit. De falska beskyllningarna ha gjorts mot mig i och för mitt ämbete och uppgivits stamma från Edert bolag; och genom samvetslösa bulvaner ha de genom pressen falskeligen uppgivits såsom anledning till mitt återkallande, medan likasinnade individer på samma sätt låto sprida den lika falska uppgiften, att återkallandet berott på s. k. "spionerijtjänster". Ostraffat lekar man icke med annans heder och ära, även om man för egen del ej är så nogräknad därmed!"

Ingen gottgörelse har blivit mig tillerkänd för min hemresa från anställningslandet, trots den blev mig av utrikesministern beordrad och därtill under falsk uppgift, att hemkallandet föranletts av klagomål från telefonbolaget, över vilka jag hade att avgiva förklaring. Det är förvisso första gången, som en diplomatisk tjänsteman i beskickningschefs ställning blir under sådana förhållanden hemkallad utan att erhålla någon gottgörelse för den oerdrade hemresan. Brodern-ministern i Washington Axel Fingal Wallenberg, som "på egen begäran" återkallades, erhöll 9,000 kronor i ersättning för sin hemresa — en vecka sjöresa.

Folke Cronholm.

TENGBERGS
Mejerivaror
Mjölk, Smör, Grädde
MEJERI A.-B.
TENGBERGS EFTR.
TULEGATAN 43, STOCKHOLM.
Tel. 852 51: Norr 10566.

Hotell och Restauranter
som rekommenderas den resande allmänheten.

ESKILSTUNA.
Frimurarehotellet.
GNESTA.
Stora Hotellet.
GÄVLE.
Grand Hotell och Centralhotellet.
GÖTEBORG.
Hotell Eggers.
HALMSTAD.
Grand Hotell.
HÄSSLEHOLM.
Stadshotellet
KALMAR.
Stadshotellet.
KARLSTAD.
Stadshotellet.
LANDSKRONA.
Stadshotellet.
LINKÖPING.
Stora Hotellet.
HUDIKSVALL.
Stadshotellet.
LULEA.
Hotell Hospits, Mattis Johansson, Tel. 1148.
LUND.
Grand Hotell.
NORRKÖPING.
Göta hotell Dir. H. Magnér.
NYKÖPING.
Stora Hotellet. Tel: Namnanrop
SIGTUNA.
Stadshotellet. Tel. 110.
STOCKHOLM.
Hotell Kung Carl, Birger Jarlsg. 23. Tel.: Namnanrop.
Carlton Hotel, Kungsg. 57.
Pensionat Wasa, 73 A Drottninggatan, 4 tr. Hiss.
STRÄNGNÄS.
Stadshotellet.
TROSA.
Stadshotellet. Tel. 34.
VÄSTERÅS.
Hotell och Restaurant Klippan.
ÖREBRO.
Stora Hotellet.

Ett vitel immer klarer, dass die Erneuerung des Abendlandes nur durch den Rassengedanken möglich ist.

Grundwerke über Rassenkunde, Bedeutung und Pflege der Nordischen Rasse von *Dr Hans F. K. Günther* sind:

"Rassenkunde des deutschen Volkes", eben in 12. Auflage erschienen, "eine gewaltige Leistung" und "eine glänzende Darstellung" nach den Worten des führenden deutschen Rassenbiologen Prof. Dr Eugen Fischer.

"Rassenkunde Europas", von in- und ausländischen Fachleuten empfohlen, nach der ersten Auflage ins Schwedische, nach der zweiten Auflage ins Englische übersetzt.

"Adel und Rasse", 2. Auflage, ein Buch über die rassenbiologischen Möglichkeiten und Aufgaben der Schaffung einer erblich hochwertigen Führerschicht des Abendlandes aus nordischem Blute.

"Des Nordische Gedanke unter den Deutschen", ein Buch, welches die Aufgaben einer rassischen Erneuerung durch Hebung der Geburtenzahl der erblich tüchtigsten vorwiegend nordischen Menschen zu einer neuen Lebensauffassung vertieft.

"Rasse und Stil", 2. Auflage, eine Untersuchung über den Einfluss der Rasse auf das künstlerische Schaffen, nach "Nya Dagligt Allehanda" ein "geniales" (saillrik) und "aristokratisches" Buch.

Eine ähnliche Untersuchung führt "Kunst und Rasse" von dem bekannten Architekten *Schultze-Naumburg durch*. Eine bedeutende Darstellung der Geschichte der Rassenforschung und der aus ihr entstandenen Rassischen Erneuerungsgedanken gibt *Scheemann*, Die Rasse in den Geisteswissenschaften, ein Buch des Wiederentdeckers des grossen Gobineau, beide Bücher soeben erschienen.

Ausführliche Prospekte übersendet auf Verlangen

J. F. Lehmanns Verlag, München, Paul Heysestr. 26.

Ombud
Prenumerantsamlare
för NATIONEN,
sökas på alla platser i hela Sverige.
Goda villkor lämnas, varför stor förtjänst kan påräknas.
Skriv genast till
NATIONEN,
Södra Kungstornet, Sthlm,
för erhållande av närmare upplysningar samt provnummer, som sändas gratis.

Lindström & Wallins Boktryckeri, Sthlm 1928.

Köpmän,

gynna dem som gynna Er!

Ur tidningen Köpmanen, Sveriges Köpmannaförbunds organ, återgiva vi nedanstående ord, värda att noga begrundas av varje svensk köpman: *Det är icke blott en oavvislig plikt uton helt enkelt en förmån för köpmännen och de enskilda näringsidkarna all genom annonsering, prenumeration och spridning till allt vidare kretsar stödja och uppmuntra sådana tidningar, som visa förstående för den enskilda förelagsamhetens uppgift och med sympati stödja köpmanskårens sundo organisations- och reformsträvanden. Här kunna organisationens tiotusentals medlemmar var och en i sin stad göra en verklig praktisk, målmedveten och helt visst resultat bringande insats för sina egna, sin kårs och sitt yrkes livsintressen men och för det borgerliga samhällets sunda och lyckliga utveckling och fortbestånd.*

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Södra Kungstorget,
Stockholm
Telefon: Norr. 5898 Norr 5899

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

Lösnummer 25 öre.
PRENUMERATIONSPRIS:
Helår ..... Kr. 10.—
Halvår ..... Kr. 5.25
Kvartal ..... Kr. 2.75

Nr 2 (119) Fredagen den 13 Januari 1928. Årg 4.

Sveriges folk bör resa sig mot det laglösa och omoraliska Brattsystemet!

Ett kraftord av general.-konsul Folke Cronholm.

I skrivelse den 29 mars 1926 till Kungl. Maj:ts högste ombudsman, justitiekanslern, som det åligger att föra eller genom de under honom ställda fiskaler låta föra kungl. maj:ts talan mål, som röra kronans rätt, och att med uppmärksamhet följa, att kronans rätt varder behörigen iakttagen, vilken skrivelse refererats i "Nationen", nr 16 s. å. under rubrik: "Hur fullgör justitiekanslern sina tjänsteåligganden?", tillät jag mig fästa dennes uppmärksamhet å en artikel i "Nationen" den 26 mars s. å. under rubrik: "Förskingringar av statsmedel i Spritmonopolet. Varför åtalas icke styreisen för Vin- & Spritcentralen?" Jag framhöll för justitiekanslern, att de sålunda offentligen gjorda beskyllningarna för förskingring av staten tillhöriga penningmedel icke blivit av de anklagade vederlagda och att dessa ej heller gittat av vederbörande kräva ansvar för falsk beskyllning, allt enligt känt Wallenbergskt mönster. Inför offentligheten hade de sålunda själva dömt sig, men det vore ej nog med en sådan dom. Den måste bekräftas av laga domstol, om de anklagade ej kunde inför en sådan vederbörligen fritaga sig från de ärerörliga beskyllningarna. Ty så borde det tillgå i ett rättssamhälle, som liksom vårt gör anspråk på att kallas ordnat. Justitiekanslern resolverade, på sätt ock omtalades i "Nationen" den 2 juni s. å., att "Justitiekanslersämbetet, som av riksdagstrycket erhållit kännedom om statsmakternas ställning till A.-B. Vin- & Spritcentralen, lämnar förevarande framställning utan avseende", alltså det sedvanliga beslutet, när det gällt dylika intressen. I detta sammanhang framhölls i "Nationen", att J. K. uppenbarligen försummat sin tjänsteplikt, vadan vårt folk, om härutinnan icke omedelbart en förändring inträdde, ovillkorligt måste kräva, att ett platsombyte på den viktiga posten snarast skedde, därest icke rättstillståndet i vårt svenska samhälle snart nog skulle urarta till den renaste fars.

Men vad kunde under nuvarande vidriga förhållanden J. K. annat göra, liksom i fallet G. O. Wallenberg. Ett ingripande från hans sida åtalsvägen till laga undersökning inför laga domstol hade ju för honom kunnat bliva detsamma som ett entledigande från sitt förtroendeämbete såsom kungl. maj:ts högste ombudsman. Han kan ju ej heller handla i uppenbar strid mot sin huvudmans vilja — den enligt grundlagen oansvarige konungens. Ej heller kan han handla mot huset Wallenbergs vilja, som nu blivit lag här i landet. Det hade för honom kunnat bliva ännu ödesdigrare. Ett färskt exempel hade han ju för ögonen i vad som vederfarits mig, därför att jag icke velat gå Wallenbergska ärenden, som voro orena, utan föredragit att utan hänsyn till egna intressen anmäla en Wallenberg till åtal. Det är ej så lätt att fullgöra sin tjänsteplikt, det är otacksamt, när man skall nödgas tjäna två herrar, staten och huset Wallenberg, och föredrager att tillgodose dens intressen, i kraft av vilkens förtroende man blivit satt på sin post, statens — icke huset Wallenbergs, vilket den, som skriver detta, fått bittert erfara, och flera med honom. Därtill fordras ock en viss portion av s. k. moraliskt mod, varav det är så ont här i landet. Såsom skäl för sin underlåtenhet att ingripa i fallet G. O. Wallenberg åberopade sig J. K. också å "Kungl. Maj:ts eget avgörande". Sveriges rikes lag sattes härigenom ur gällande kraft, varför konungen icke har någon grundlagsenlig rätt, ty sådant innefattas icke i konungens rätt att skänka nåd, ty nåd innebär efterskänkande eller mildring av ett *dömt straff*. Kungl. Maj:ts och riksdagens högste ombudsmän måste för att rätt kunna fullgöra sina ämbetsåligganden vara i allo oberoende av herrar Wallenbergs vilja ävensom av varje annans, som av den är beroende. Det är nu så bekvämt att kunna krypa bakom ett s. k. Kungl. Maj:ts beslut, vilket numera icke är annat än ett utslag för vederbörande departementschefs vilja.

Föreningen mot Monopol har ock i skrivelse den 19 augusti s. å. hos Kungl. Maj:t gjort framställning om vidtagande av åtgärder till förhindrande i en framtid av det grundlagsvidriga spritmonopolets "brandskattning av Sveriges folk", men även detta utan resultat. Det återstår visserligen att se, vad den av Kungl. Maj:t tillsatta särskilda kommissionen kommer att uträtta, men den, som härutinnan hoppas på en allsidig utredning, får nog hoppas i fåvitsko. De stora dagliga tidningarna hava utmärkt sig för sin "hänsynsfulla" tystnad. Det var ju ock under herr K. A. Wallenbergs hägn, som det grundlagsstridiga monopolet tillkom. När någon av dem någon gång trott sig icke böra underlåta att skriva något om det med all rätt så allmänt förhatligt vordna s. k. Brattsystemet, så har det gått i skämtets tecken. Att ifrågasätta ett laga beivrande av de offentligen gjorda anklagelserna, det har varit uteslutet. Den "hänsynsfulla" Stockholmstidningen har till och med gått så långt i sina omsorger om Systemet, att den i sin ledare den 23 mars s. å., klandrande hr Lithanders välmotiverade riksdagsmotion, skriver: "Men sedan någon tid tillbaka har också pågått en mot bolaget och dess ledande personer riktad smädekampanj"; varmed uppenbarligen åsyftas de i "Nationen" gjorda avslöjandena, trots de blivit till fullo styrkta. "Ingen undersökning", säger den "hänsynsfulle" skribenten, "skall någonsin göra slut på det rena skandalskriveriet". Även här har den Wallenbergska munkorgen fått ta ut sin rätt, till uppenbar skada för statens och folkets intressen. Men när så herr Bratt, som skänkt sitt namn till detta lagvidriga och morallösa system — man behöver här blott tänka på det vidriga däri, att en legitimerad läkare, som utnyttjat sin lagenliga rätt att efter eget bedömande å recept utskriva sprit härför kan dömas sin frihet förlustig — en vacker dag i ett föredrag inför en s. k. nykterhetsförsamling tog sig det området före att uttala sig klandrande om pressen, så lossades helt automatiskt åtminstone i någon mån de mäktige och självsäkra pressherrarnas tungoblad, men endast för att åter få vila. Så skrev t. ex. den 18 november s. å. chefredaktören för "Nya Dagligt Allehanda", vilken tidning förut synts vara ett troget Bratt-organ, samtidigt som han framhöll, att "intet enda ansett och ledande" organ här i landet vore kommenderat av spritintressenter, följande beaktansvärda och uppseendeväckande ord, åt vilka givits en välgörande ökad spridning i "Nationen" den 25 s. å. under rubrik "Allehanda erkänner förekomsten av oegentligheter i Spritmonopolet", nämligen: "Allt flera icke just små utan tvärtom tämligen strida bäckar börja undandragas de statliga och kommunala budgeterna för att efter godtycke ledas av mer eller mindre enskilda makthavare. Spritsystemens maktbefogenheter förtjäna att synas i sömmarna; detsamma gäller den av riksdagen medgivna privatbudgeten för nykterhetsansvag". N. D. A. fortsätter sina anklagelser: "Det vore inte för tidigt, att den offentliga kritiken toge i tu med lotteriväsendet; även tobaksmonopolet regeras såsom fullständig domän. Dessutom spekuleras på speciella användningar för nöjesskattemedel, danaarv o. s. v.

(Forts. å sid. 5.)

Israels världsrevolutionärer deporteras till Sibirien.

Redan sommaren 1926, innan ännu den svenska dagspressen haft något att förtälja därom, meddelades i Nationen genom privata korrespondenser från Moskva om den uppseglande stora tvekampen mellan den judiska och den icke-judiska fraktionen inom sovjetstaten. Striden, som nu i dagarna slutförts i och med att den judiska oppositionens ledare med Trotskij Bronstein, Radek-Sobelsohn, Kamenev-Rosenfeld i spetsen för "arbetsuppdrag i partiets tjänst" deporterats till Sibirien — denna strid inleddes på allvar vid den i december 1925 hållna 14:e parti kongressen i Moskva, där en rad skarpa skärmytslingar ägde rum mellan kommunistiska partiets centrala kommittés majoritet, anförd av Stalin, och den Sinovjevska oppositionen. Huvudtalare vid den betydelsefulla kongressen voro på den förstnämnda sidan Stalin (ryss), Dserjinski (polack), Kubisjev (ryss), Malatov (ryss) och Jaroslavskij (ryss) sämt på den sistnämnda sidan judarna Sinojev-Apfelbaum, Kamenev-Rosenfeld, Sokolnikov-Brilliant och Krupskaja (Lenins änka). Sinovjev-Apfelbaum led ett förkrossande nederlag, som omedelbart gav sig tillkänna i en igångsatt radikal rävst bland toppfigurerna inom sovjetstaten. De flesta judar, som voro innehavare av högre ämbeten, avlägsnades från sina poster under det att oppositionens mera hårdnackade ledare förflyttades till de mest avlägsna kråkvinklarna. Som ett motdrag mot kongressens antisemitiska hållning konstituerade judarna inom kommunistiska partiet, såsom omnämndes i vårt Moskvabrev av den 20 juli 1926 ett eget "judiskt parti" under ledning av Trotskij-Bronstein, Kamenev-Rosenfeld, Sokolnikov-Brilliant och Radek-Sobelsohn. Striden mellan den judiska och den icke-judiska riktningen inom sovjetmakten var därmed på allvar inledd.

Stalin, Sovjet-Rysslands nuvarande härskare, ledde aktionen mot de judiska oppositionsmedlemmarna vid den betydelsefulla kongressen. Han kallade dem för "de försnillande kamraterna", för "svinen som trängt in i statens trädgård och där fara fram efter behag". Som exempel på huru de ledande judarna på alla områden missbrukat sin maktställning konstaterades, hurusom "Arbetare- och Bondeinspektionen" avslöjat 100 Sinovjev-Apfelbaums släktingar i guvernementsdepartementen och 130 i dess utländska avdelningar. Stalins skarpa angrepp på de "försnillande kamraterna" vilade uppenbart på mycket reela grunder. Ur tillförlitlig källa erfor Nationen redan i början av 1926 att de judiska ledarna inom sovjetmakten, med vilka Stalin vid kongress-

(Forts. sista sid.)

Den Gyllene Internationalens propaganda.

Hur jordbrukareopinionen prepareras för de israelitiska "världshushålls"-planerna.

Propagandan för Den Gyllene Internationalens d. v. s. de internationella judiska bankirernas under 1927 höjda paroll "Tullarna bort!" bedrives för närvarande med en iver och intensitet, som intet lämnar övrigt att önska och som fullt motsvarar vad man kunnat vänta efter de under året under så teatraliska former avhållna stora "ekonomiska världskongresserna" i Stockholm och Genève. Den "osunda" kapitalismen är nu kantänka avskaffad, de skilda folken ha var för sig begåvats med frihet och rätt, jämlikhet och broderskap. Det gäller nu bara att avlägsna de sista återstående hindren för den allmänfolkliga välfärden, att få bort allt, som skiljer staterna åt ekonomiskt, politiskt och kulturellt! Härför fordras, att staterna i 'det gemensammas" intresse avstå från sina nationella prerogativ och "förtroendefullt" underordna sig den gyllene internationella "världsfrälsaren". Det eftertraktade "världssamhället" — det tusenåriga riket skall då omsider bliva en reel verklighet. — Ja, så förkunnas nu texten av fribetens och rättens stolta härolder i alla länder.

På alla tänkbara linjer fullföljes nu denna förkunnelse. Och naturligtvis måste också den svenska odalklassen med i den aktualiserade kampen för den universella lyckaligheten, bringas att omfatta den som "ett heligt folkkrav", det där statsmakterna i Sveriges land äro nödgade att fullt ut respektera. Tidskriften "Lantmannen", som en gång i tiden var ett respektabelt organ för den svenska jordbruksnäringens fackliga intressen, har självfallet också engagerats för den nya parollen. I en till tidskriftens läsare utsänd broschyr undervisas lantmännen om de vådor, som en nationell politik medför för medborgarna och synnerligast för jordens arbetande befolkning, som nu måste frigöra sig från de små synpunkterna för att göra de stora och vida till sina. Det sker under formen av en hänförd rekommendation av "Den ekonomiska världskonferensen, dess tillkomst, arbete och beslut" — "en bok för varje medborgare", varur tidskriften särskilt anbefaller sina läsare att begrunda följande satser:

"Varje strängt nationalistisk politik är skadlig ej blott för den nation, som utövar den utan också för de andra. En sådan politik motverkar därför sitt eget ändamål..."

"Människorna ha en instinktiv benägenhet att se tillbaka hellre än framåt, och att även vid en tidpunkt, då den gamla ordningen ersättes av en ny, med förkärlek vända blicken mot tidigare förhållanden och söka återuppliva dessa. Erfarenheten har emellertid visat att de problem, kriget lämnat efter sig, ej kunna lösas på ett så enkelt sätt."

"De huvudsakliga svårigheter, som nu framträda, härröra antingen av att vissa länder icke förfoga över tillräckligt kapital 'eller också av att under nuvarande förhållanden och med hänsyn till förefintliga restriktioner de tillgängliga marknaderna icke stå i motsvarighet till vissa viktiga industriers tillverkningsförmåga."

"Jordbruket är det yrke, som giver sysselsättning åt den övervägande delen av jordens arbetande befolkning. Dess olika alster motsvara i värde mer än hälften av allt mänskligt arbete, och utbytet av dess produkter mot industriens bildar själva grundvalen för världshandeln.

Det tryckta ekonomiska läget inom jordbruket kännetecknas av den brist på jämvikt, som uppstått mellan priserna för jordbrukets alster och industriens tillverkningar... Nedgången i jordbruksbefolkningens köpkraft har haft en återverkan på den industriella produktionen, och den är följaktligen en av orsakerna till arbetslösheten, som i sin tur minskar avsättningen av jordbruksprodukterna."

Härefter heter det:

Vid konferensen voro 50 stater i alla världsdelar företrädda av industriidkare, jordbrukare, handelsidkare, finansmän, nationalekonomer, fackföreningsmän och representanter för de organiserade konsumenterna, sålunda en synnerligen mångsidig samling av sakkunniga från skilda områden. Att konferensens beslut med denna brokigt sammansatta representation kunde fattas enhälligt, vittnar om den samförståndsvilja, som utmärkte konferensen. Sveriges delegation, vars rapport den föreliggande boken är, bestod av generaldirektör Anders Örne, professor Gustav Cassel, bankdirektör O. Rydbeck, Sveriges industriförbunds direktör Vilhelm Lundvik och Landsorganisationens kassör Johan-Olov Johansson.

De för varje medborgare betydelsefulla spörsmål, som behandlades vid konferensen, höra till de brännande problemen i varje särskild stats egen handelspolitik och i Nationernas förbunds verksamhet. Ingen för allmänna angelägenheter intresserad kan undgå att taga ståndpunkt till dem. Världsfreden har också till förutsättning den ekonomiska folkförsoning, varåt konferensens resolutioner sylta.

Som klimax på det hela återges så ett uttalande om boken "Den ekonomiska världskonferen" av hr Rickard Sandler, en av den judiska erövrararemaktens mest energiska koryféer i vårt nutida Sverige. Det lyder:

"Enskildas ekonomiska välfärd kan ej i större utsträckning eller varaktigt befrämjas utan att det samfällda välståndet höjes. Likaså är den enskilda nationens väl beroende av att det går andra nationer väl, men på deras ofärd kan det egna ekonomiska framsteget ej vila tryggt. Vi leva numer i ett världssamhälle.

Därför är det något som angår alla och envar, att efter världskriget kvarblivna eller ur detsamma uppkomna sjukdomsför-

(Forts. sista sid.)

Nordiska rasdrag.

Yverborenhet är en ofrånkomlig, churu förbisedd, egenskap hos den nordiska rasen. Om detta särmärke mera sällan kommer i dagen beror det på, att den nordiska människan är, i jämförelse med andra europeiska raser, till sin natur "tillknäppt" och ogärna blottar för utomstående eller ens för sina närmaste, vad som rör sig på botten av hennes själ; allt det, som för henne själv, har den största betydelsen och utgör livets egentliga mening, det får man mera sluta sig till av hennes handlingar. Den nordiska människan är en individualiskt lagd, isolerad och isolerande handlingsmänniska, omdömesgill och målmedveten.

Den nordiska typen är icke blott yverborren — en, när den förekommer hos andra raser mer eller mindre höjeväckande egenskap — utan har tillika att vara det. En ras, utmärkt av ledareegenskaper i högre grad än andra — en sak, som även medgives av rasens bittraste vedersakare såsom ett vetenskapligt fastslaget sakförhållande — måste i vår mån vara yverborren och i högre grad än andra folkstammar känna traditionens på storddåd pockande blodsarv, en självsäkerhet, som är medveten om att de föresatta målen kunna uppnås, men märk väl ett självförtroende, som är fjärran från egenkärlek och i stället fyllt av ödmjukhet för högre makter, ty för den nordiskt funtade mannen är saken, för vilken han arbetar, allt, den personliga belöningen likgiltig eller obehaglig, så däremot ingalunda rikets, stammens, släktens ära och välighet.

Rudbecks Atlantica var visserligen parodi på vetenskap, men icke förty kan man i våra dagar tala om en vetenskaplig upprättelse för densamma, beroende på, att författaren hade klara och oförfalskade rasinstinkter, ty alltså, när så är förhållandet, finnes något av evighetsprägel. Rudbecks filologiska utgjutelser såsom att "den första människans", Adam, namn kunde härledas ur "av dam" och att namnet Eva uppkommit genom att Adam, då han först fick syn på den av ett hans revben skapade varelsen utropat på svenska: "Eh, va' är det?" må gärna förgyckas. Det är icke så mycken norrönn tunga, som gjort sitt segertåg genom världen, det är fastmer nordisk ras, som, utgången från vagina gentium, bildat ett politiskt och kulturellt ledande adligt överskikt inom så gott som alla civiliserade länder; de nordiska erövrarne voro för fåtaliga för att kunna sätta sin prägel helt på de underkuvade länderna, men en rest finnes i stommen till de indoeuropeiska språken. Ett indicium bland många på att erövringståget gått härifrån till Indien och icke vice versa var ett meddelande härom året i pressen att en man av högsta kast i sistnämnda land gjorde en sommarvallfartsfärd till Sverige, emedan, enligt hans uppgift, de äldsta indiska urkunderna gåvo vid handen, att de högsta kasterna i Indien ledde sitt ursprung från midnattssolens land.

Rudbeck ville oriktigt härleda de semitiska språken från de nordiska. Numera betacka vi oss för ären, att Adam talade svenska, och hela den anda, som slår oss till mötes från Gamla Testamentet och Ei Schaddai's (den onde andens); egendomsfolk står i skarpast möjliga motsatsförhållande till nordiskt väsen. Kristendomens — reaktionen mot judendomen — sederegler skilja sig från de i Odens Havamal påbjudna egentligen i en punkt. Kristus sade, att om någon slår dig på det ena kindbenet, skall du vända det andra till. Oden påbjöd varjom redlig man att positivt motverka de onda makterna. Liberal-humanitär medbrottslighet i det ondu genom "förståelse" av detsamma, genom att av "mänskligt upphöjda känslor" låta ogräset frodas och välg banas för dekadansen, är fullständigt väsensfrämmande för nordisk anda. Den, som skönjer de olagliga, hemliga, fosterlandsförrädiska makternas spel bakom kulisserna till undergrävande av den svenska stammen, svenskmannaseder och -begrepp och ej i mån av förmåga sätter spetsen av sitt goda svärd på den sjuka punkten, är själv en medbrottsling och fosterlandsförrädare, säger Havamal. Faran har aldrig avskräckt en man med nordiskt hjärne, den har tvärtom stödse varit hans vän. ...

Den nordiska rasen har varit ledande på alla områden av mänsklig verksamhet, politiskt-kulturellt, vetenskapligt, litterärt och konstnärligt. Hellenernas ledande skikt var av nordiskt blod; de antika statyerna visa nordisk ras. De lägre folkklasserna i Grekland tillhörde andra raser. Sokrates' fysionomi pekar på ostisk (alpin) ras, varå även tyder hans sätt att antasta obekanta personer på gator och torg med dumma och närgångna frågor. Sokrates var en plebejisk posör av det slag, som är allt annat än nyttig för staten, och enligt dåtida straffrättsgrundsatser var det i sin ordning, att han fick tömma giftbägaren. Platon, av övervägande nordisk ras, har lugt i Sokrates' mun, vad denne aldrig sagt. Platon, som ej vågat besöka Sokrates i fängelset, använde för att själv ej bli åtalad för att hava förfört folket, den avdöde Sokrates namn nästan som en pseudonym. Platon ville, att de rasbiologiskt bägta skulle leda staten; Sokrates, att prötmakare och folkagitatorer skulle göra det.

Patricierslärkterna i gamla Rom voro av nordiskt blod. Striden mellan Sulla och Marius var en rasstrid. När det nordiska skiktet fick giva vika, var Rom på förhand dömt, och den obefläckade rasblandningen under kejsartiden fullbordade sönderfallet.

Den nordiska rasadeln i England har vid flera tillfällen visat sig som en ryggrad för Europa och därmed betalt ränta å sina privilegier.

I Sverige äro blunderna det rasrenaste folkelementet vilket dock ej märkes på dess riksdagsrepresentanter, beroende på valsättet eller att den rasnordiska allmogen f. n. anser det vara under sin värdighet att beträda Helgeandsholmen. När en statsman eller politiker förer osvensk färg i skölden kan främmande inslag tillmigen osynligt avläsas i mannens stamtavla. Nedskrotningsministern P. Albin Hansson har alpin huvudskalleform.

Långskallen har, enligt Lapouge, lättare att förvärva än behålla förmögenhet. I ett av sina arbeten påstår Günther, att den nordiska rasen har sinnen för köpenskap. Det passar ej in på svenskarna. Vad tills för icke länge sedan gällde för den svenska adeln, nämligen att den blånd näringar blott kunde välja jordens hävd och försäljning därifrån av lantmannaprodukter, gällde i gamla tider även för allmogen. Den ville ej befatta sig med att yrkesmässigt byta sig till varor, som den ej behövde för egen del, men avsedda att därefter avyttras med mellanvinst. Den nordiska rasen är mer än andra raser lunden vid torvan — motsatsen till nomadfolk — men reslysten icke förty. Från medeltiden måste tyskar inkallas för att skota blundel och även diverse hantverk. Invasionen av tyskar, som var högst betydlig, gick mestadels till Stockholm, Kalmar, Gamleby (Västervik). Man kan beräkna att en fjärdedel av borgerskapet i dessa

(Forts. å sista sid.)

Den 13 Januari.

Riksdagen och statens skuldsättning.

1928 års lagtima riksdag har sammanträtt. Bland de uppgifter, som tillvinga sig dess allvarliga uppmärksamhet, kommer främst den om rikets finanser. Det förhåller sig förvisso så, att denna fråga är den för närvarande på en gång mest allvarliga och ömtåliga, som våra representanter ytterst ogärna diskutera. Den är det rådande politiska korruptionssystemets verkligt sjuka punkt, som man framför allt annat söker att beslöja och dölja för massan. Men problemet tvingar sig nu fram till allvarligt beaktande av representationen.

I denna tidning har flerfaldiga gånger framhållits, att ett folks välstånd, frihet och oberoende först som sist avhänger av dess ekonomiska belägenhet. I samma mån dess ekonomi är sund och solid, äger det ock möjligheter att kunna föra en fri och oberoende tillvaro samt politiskt, ekonomiskt och kulturellt hävda sin ställning under det att förutsättningarna härutinnan minskas i samma mån dess ekonomi försvagas. Det kunde tyckas som i all synnerhet de, vilka så vackert hävdat kravet "folket herre i eget hus!" skulle inse denna enkla sanning. Men nej, de hava i sin otroliga naivitet förmenat sig realisera sitt höga frihets- och självständighetsideal genom att engagera folket i en ruinerande skuldsättning till det internationella lånekapitalet. Under loppet av några få årtionden har Sverige i reformismens namn kastats in i en statsskuldsättning på inemot 2,000 milj. kr. till den internationella storfinansen, dragande en årlig ränta på omkring 100 milj. kronor. Skuldsättningen har motiverats med nödvändigheten att tillgodose en mängd förment sociala och folkliga "reformkrav", vilka emellertid när allt kommit omkring visat sig ha helt andra och mestadels rakt motsatta syften mot de av "reformivrarna" uppgivna och som bidragit att skapa en ofta fullkomligt meningslös, statsekonomien alltmer tyngande byråkratisk utbyggnad å samhället, åsamkande detta väsentligt ökade och i stor utsträckning direkt abnorma utgiftbehov. Den självklara konsekvensen härav har blivit, att staten d. v. s. svenska folket berövats sina rättmätiga tillhörigheter samtidigt med sitt oberoende och sin frihet och allt hårdare fjättrats i det internationella lånekapitalets bojor. Genom att ställa återbetalningsproblemet på framtiden och bekymmerslöst fortsätta på den inslagna skuldsättningsstråten hava herrar folkledare sökt i görligaste mån mildra de omedelbara känningarna för medborgarna av skuldsättningen, på det ej dessa i förtid måtte vakna upp ur sin ljuva sömn. Men verkningarna för den enskilde såväl som det allmänna av de iklädda låneförbindelserna till den internationella storfinansen börja nu med full tydlighet visa sig. Intet tvivel kan heller längre råda, att icke den national- och statsekonomiska utveckling, vari vårt land länkats in, leder till den statliga suveränitetens och den statliga auktoritetens ödeläggande samt folkets fullständiga förslavande under det internationella Mammon.

Detta skamliga förräderi mot Sveriges folk har skett med stöd av de män, som officiellt godtagits som dess ekonomiska ledare samt under medverkan och gillande av samtliga riksdagens partier. De specifikt demokratiska och frihetsvänliga partierna hava därmed på ett för alla uppenbart sätt demonstrerat den gränslösa humbugen i deras förmenta strävanden att vilja värna och höja folkfriheten Deras fagra frihetstal överöstas tusenfallt av deras handlingar. Så snart en röst höjts mot den följda principen att skuldsätta staten till storfinansens herrar har man strax kunnat läsa mer eller mindre officiella förklaringar i dagspressen, att landets ekonomi vore lysande och att vi saknade varje anledning att på något som helst vis oroa oss vare sig för nuet eller framtiden utan med lugnt mod och gott samvete kunde fortsätta på de vägar vi f. n. voro inne på. Herrar "nationalekonomer" i Israels tjänst ha också beskäftigt ryckt in för att lugna sinnena och med sina halsbrytande formuleringar försvara skuldsättningen, som av dessa "vetenskapsmän" förklarats vara national- och statsekonomiskt fullt naturlig och sund. Men den uppkomna oron har ej stått att tysta. Den tränger sig åter och åter fram och för varje gång med ökad styrka och kommer ej att lägga sig förrän folkets valda representanter tvingats ägna problemet all den uppmärksamhet dess vikt kräver.

Finnes det överhuvud något förnuftigt och sakgiltigt skäl för den nu följda principen att skuldsätta staten till det internationella lånekapitalet? Nej, denna skuldsättning här tillkommit och sker emot statens författningsenliga rätt och intresse uteslutande i syfte att tjäna den judisk-finansiella världsmaktens infernaliska strävanden på Sveriges underkastelse ekonomiskt, politiskt och kulturellt under Israels spira. Den innebär i verkligheten ett frivilligt avstående av svenska folket från dess statsrättsliga befogenheter till förmån för den främmande ockupationsmakten, som för tid och evighet önskar binda oss i gäldeförpliktelser och beroende av sig. Det saknas överhuvud varje spår av förnuft i den av statsmännen och politikerna av i dag hävdade statsekonomiska grundsatsen att för täckande av statens utgiftsbehov upptaga för all framtid förpliktande dyra räntelån hos det internationella kapitalets herrar. Det var alltså detta, som våra stolta demokrater och frihetshjältar avsågo, när de sade sig vilja göra svenska folket till herre i eget hus! De hava mellertid med sina gärningar stämplat sig själva som lögnare och bedragare. Vad de ej kunna inse det inse de enkla medborgarna ute i landet, nämligen att tanken är absurd, att staten, som själv representerar den lagstiftande makten i samhället och alltså har både rätt och makt att taga vad den för sin funktion behöver, tigger dyra räntelån av storfinansen. Detta är ingenting mer eller mindre än den rena underkastelsen och förräderiet. Men i nationalekonomernas och politikernas ögon är det både sunt och naturligt och — nödvändigt. Att något sådant överhuvud kan hävdas, visar, huru djupt vi i själva verket numera sjunkit i korruptionens träskmark. Herrar Bonnier och Wallenberg, som ju tjänstgöra som vår nutida svenska politiks höga inspiratörer, skulle säkert icke finna det naturligt och sunt, om de skötte sin egen privatekonomiska politik efter samma illustra grundsats att frivilligt och utan några som helst tvingande skäl till främmande makt bortförpanta sina ägodelar för att iklädа sig allt större och dyrare räntelån. Men när det gäller staten d. v. s. svenska folket, då är det både naturligt och sunt och nödvändigt! Och ändå är det staten som sådan, som representerar den lag- och skattebestämmande makten i landet. Här behövdes tydligen i Sverige i den tid som är en smula av den anda, som i gångna tider, under de regerande furstarna, alltemellanåt tog sig uttryck i reduktioner och rävster med de statsekonomien saboterande finansherrarna. Våra nutida statsekonomers påstående, att statsskuldsättningen är naturlig och sund och nödvändig är en lögn från början till slut. För att förstå detta höves varken att hava studerat statsrätt eller nationalekonomi vid en högskola. Ett dec enklaste räkneexempel, fullt fattbart för vem som helst, överbevisar därom. Med s. k. normal räntesats ökas som vi veta en skuld med ränta på ränta på ett 15-tal år till det dubbla. Utgå vi ifrån ett statsligt utgiftsbehov på låt oss säga 20 milj. kr., skola vi alltså finna, att detta belopp, upplånat, med ränta på ränta efter 15 år stigit till 40 milj. kr., efter 30 år till 80 milj. kr., efter 45 år till 160 milj. kr, efter 60 år till 320 milj. kr., efter 75 år till 640 milj. kr. o. s. v. Vilket skulle då vara ekonomiskt fördelaktigast för ett folk att en gång och straxt taga utgiften 20 milj. kr. genom anlitande av de maktmedel, som författningen, erbjuder, eller att ikläda sig ett dyrt räntelån för beloppet, som för all framtid tynger dess ekonomi och efter ett 75-tal år med ränta på ränta stigit till en summa på över 640 milj. kr.? Svaren härpå, I herrar national- och statsekonomer, icke med Edra sedvanliga hårklyverier och ordkonster utan på sak! Den redan åtagna svenska statsskulden på bortåt 2 miljarder kr., skulle med ränta på ränta inom få årtionden med hittillsvarande skuldsättningstempo vara uppe i 10-tals miljarder kr. Men allt detta är, mena våra nutida folkledare, saker, som vi sakna anledning i dag oroa oss för, och framför allt anses det ej passande att indraga dem i den offentliga diskussionen, vilken uteslutande bör förbehållas de mänskliga idéerna och rättigheterna. Det hör kantänka till de problem, som endast och allenast kunna förstås av de agerande politikerna och deras nationalekonomiska "experter", varför inga andra böra få befatta sig därmed.

Det är emellertid på tiden, att det lika allvarligt som bestämt sägas ifrån, att det ansvarslösa spelet med rikets finanser icke längre kan eller får fortsätta. Den på statsekonomiens skövlande och folkets förslavande under den internationella finansen inriktade negativa statsekonomiska utvecklingen måste helt uppgivas och en ny, positiv statsekonomisk politik inledas, grundad på fullt hållbara svenska nationalekonomiska principer, den där uteslutande tar sikte på det egna landets och folkets välfärd samt sätter som sitt stora mål återupprättandet och hävdandet av Sveriges oberoende och välstånd, under utnyttjande av alla förefintliga möjligheter till den nationella ekonomiens uppblomstring genom det egna näringslivets främjande samt tillämpande av sunda statsekonomiska grundsatser på alla områden. De oundgängliga statliga utgiftsbehoven måste härefter täckas uteslutande medels löpande statsinkomster samt beskattning. För likvidering av den ådragna statsskulden, som snarast måste ske, är det nödvändigt att tillgripa extraordinarie åtgärder, varvid bör övervägas tanken på en statsreduktion av vissa storbankers och privatpersoners i hägnet av den provokatoriska statsekonomiska politiken skapade jätteförmögenheter. Vår nuvarande riksdag, dess partier och ledamöter äro gemensamt ansvariga inför Sveriges folk för det lättsinniga bortförslösande av dess rättmätiga tillhörigheter till den storfinansiella makten, som genom statsskuldsättningen skett. Ute i landet avvaktas med spänning, vad 1928 års riksdag skall finna för gott åtgöra för avvecklande av den i strid mot författningen och rikets välförstådda intressen samt sunda förnuftet iklädda miljardskulden till storfinansens herrar, samt för inledandet av den nödvändiga nya aeran inom vår svenska national- och statsekonomi.

Nykterhetsrörelsen vid skiljovägen.

Vad som offentligen i form av intervjuer och pressuttalanden m. m. framkommit i samband med den i dagarna avhållna konferensen med ombud för de olika nykterhetssällskapen, de kyrkliga samfunden och ungdomsorganisationerna i och för överläggningar i de frågor, som skola föreläggas den den 10 februari sammanträdande tolfte förbudskongressen, har blott tjänat den förvirring, som sedan en längre tid tillbaka rått inom de svenska nykterhetsvännernas led. Det uppenbarade tillståndet innebär förvisso ingen överraskning och är i intet avseende ägnat att väcka förvåning i betraktande av de grundsatser, efter vilka nykterhetsarbetet i vårt land under en följd av år bedrivits i Brattsystemets och det den sanna nykterhetstanken i icke mindre hög grad saboterande förbudets tecken. Det är utan tvivel mycket betecknande, att de nykterhetskämpar, vilka under de gångna åren haft det avgörande ordet, överhuvud vägrat att ägna en tanke åt annat än d:r Bratt och den numera förvisso ökända amerikanska Antisaloonligans, den amerikanska storfinansens recept för införande av folknykterhet. Antisaloonligans representant i Sverige, pastor David Östlund, som härvid torde ha spelat första fiolen, har nu emellertid under trycket av den sunda stamningen inom de svenska nykterhetsvännernas led nödgats retirera ett gott stycke från sin tidigare "officiella" ståndpunkt — över mot Brattlinjen.

De representanter för nykterhetsfolket, såsom rektor Elgeskog i Värmland och riksdagsman Elof Ljunggren m. fl., vilka ojärvts tala rent ut och säga sanningen rörande läget inom nykterhetsrörelsen, konstaterande, att enhetliga linjer och samlande signaler f. n. totalt saknas, förtjäna fördenskull allt erkännande. Skall nykterhetsrörelsen i vårt land kunna lyftas upp ur den förslumpning, vari den på grund av ov:s ledning råkat. är det oundgängligen nödvändigt, att personer med klara huvuden och stark moralisk ansvarskänsla få ha det avgörande ordet i laget. Nykterhetsrörelsen är lika litet som någon annan ideell rörelse betjänad av en "idealism", som varken ser eller tänker. Pastor David Östlund och redaktör Alexis Björkman vilja naturligtvis icke erkänna den av rektor Elgeskog m. fl. uttalade sanningen om rådande förslumpning, men de medge, att under de gångna åren en högst betydande tillbakagång skett i de organiserade nykterhetsvännernas antal. Redaktör Björkman förmenar, att nutidsmänniskan är för litet etisk betonad för det upphöjda program han och hans vänner gått inför. Det tillkommer emellertid en ledare för en politiskideell rörelse att räkna med verklighetsmänniskorna och verklighetsförhållandena sådana de äro och icke svåva i rymderna. därest han vill uppnå några praktiska resultat av sitt arbete.

Vad den i februari sammanträdande förbudskongressen kommer att besluta är ju ännu ovisst. Man kan utgå ifrån, att heroiska krafter komma att resas mot de i rektor Elgeskogs förslag framställda tankarna på det nuvarande restriktionssystemets, motbokens och måltidstvångets slopande, införandet av kupongböcker samt det privatekonomiska intressets liksom det allmänna ekonomiska intressets fullständiga bortelijminerande från sprithanteringen. Pastor Östlund har också skyndat meddela, att han anser ett utbyggande av Brattsystemet (naturligtvis i fullaste samförstånd med hr sprit-doktorn!) vara den under nuvarande förhållanden mest ändamålsenliga vägen. Redaktör Björkman upplyser emellertid, att valet står mellan tvenne huvudvägar: Det lokala vetots och de skärpta motboksbestämmelsernas. Den förra är professor Johan Bergmans, och det är ganska sannolikt att densamma kommer att bliva den stundande kongressens. Allt tyder på, att det är professor Bergman, den svenska nykterhetsrörelsens säkerligen mest auktoritativa representant i detta nu, som har det avgörande ordet. Med kännedom om de mångsidiga teoretiska såväl som praktiska kunskaper han sitter inne med på området får man även hoppas, att det program, han kommer att gå in för, skall bäras upp av de vidsynta och bärande principer, att det skall kunna omfattas av alla dem, som sympatisera med strävandena för den svenska folknykterhetens höjande samt bliva nykterhetsrörelsen till positivt gagn. För framgången av dessa strävanden betyder helt visst individernas, i all synnerhet ungdomens, etiska fostran dock förvisso långt mera än tvånget. Brattsystemet och den i dess skugga i senare tid följda nykterhetspolitiken ha varit inriktade på att draga ned individerna på samma låga plan. En positivt verkande nykterhetsrörelse måste i stället syfta till deras höjande. Det är en historiskt otaliga gånger bevisad sanning, att våldet och tvånget icke äro några goda medel till främjande av en sant kulturell utveckling bland människorna, utan att de bestående landvinningarna endast stå att vinna på den fria övertygelsens väg, medels moraliska vapen, i tecknet av individernas utveckling o. höjande samt danandet av karaktärer. Det kunde tyckas som om i all synnerhet de, vilka bekänna sig till frisinnets idéer, borde förstå detta. I betraktande av det sätt, varpå själva nykterhetstanken i senare tid av obscurantismens krafter i negativismens och provokationens anda här i landet utnyttjats för de rent fosterlandslösa strävandena, i folksöndringens och demoralisationens syfte har man dock ej anledning att ställa sig alltför optimistisk i fråga om möjligheterna för ögonblicket att få rörelsen lyftad upp ur dess nuvarande försumpning på ett bärande plan. Därför fordras sannolikt en väckelse till grunden bland rörelsens djupa leder.

Glöm ej

att prenumerera på NATIONEN.

PRESSKONSERTEN

Socialdemokraten som d:r Bratts förhärligare.

Den diskussion, som uppstått i pressen kring nykterhetsrörelsen och dess program, varunder från nykterhetsvänligt håll uttalats många kraftigt allvarsord mot Brattsystemet, har väckt en mycket förklarlig oro i Socialdemokraten (s.), som ju tagit till en av sina allra främsta "demokratiska" uppgifter att slå vakt kring detta judefinansens underbara system till svenska folkets utplundrande och demoralisering. I en ledande artikel "Restriktionerna och nykterheten" refererar tidningens andreredaktör, hr Gottfrid Björklund, under livligt instämmande och varmt erkännande den av oss tidigare omnämnda pekoralistiska Rosenborgs-broschyren och söker på grundval av de där uppradade sifferkonstruktioner bevisa, att Brattsystemet ur nykterhetssynpunkt visat sig utmärkt. Redaktör Björklund skriver i sin artikel bl. a.:

Det torde numera, praktiskt taget, knappast råda några delade meningar i princip om restriktionssystem. Visserligen lär alltjämt meningsskiljaktigheter vara tillfinnandes i fråga om tillämpningen, men att en begränsning av inköpsrätten både vid utminutering och utskänkning bör behållas, därom torde råda en allmän folkmening. Det är väl heller ej tu tal om att icke en förnuftigt handhavd restriktiv försäljningspolitik av spirituosa är ett gott stöd i arbetet för folknykterheten. Att förhållandena i nykterhetshänseende blivit avsevärt förbättrade sedan restriktionssystemet kom till, låter sig icke förnekas. Det höll visserligen på att spricka för en del år sedan, då under kristiden åtstramningen var som starkast. Men i den mån spritbyråkratin kom undan och under med att även ett restriktionssystem måste handhavas med ett visst mått av förnuft, därest det icke skall motverka sitt eget nykterhetsbefrämjande syfte, så upphörde den då pågående hembränningen, liksom smugglingen uppgives ha nedgått till en i det stora hela taget bagatellartad obetydlighet.

Mycket annat än restriktionssystemet har självfallet under de senaste 15 åren bidragit till mera hyfsade alkoholvanor. Och det kan alls icke falla oss in att giva d:r Bratt och hans system hela äran av de i olika avseenden förbättrade förhållandena. Men restriktionerna hava förvisso gjort sitt till, och icke så litet för resten.

Ett älskvärdare betyg kunde ju icke d:r Bratt och hans höga uppdragsgivare inom storfinansen erhållit än det hr Björklund å Sveriges arbetares vägnar här givit honom. Men så har också vår påpasslige spritdoktor med sin "demokratiska" läggning vetat att på "lämpliga" sätt omhulda "demokratins" ledande sfärer, enligt vad bevisats bl. a. medels förläningar av "förtroendeuppdrag" i företag hörande till spritkoncernen, medförande nog så respektabla extra s. k. arbetsfria inkomster åt herrar ledare och representanter etc. Och allt detta kunde ju vederbörande ha råd till i betraktande av riksdagens visade älskvärdhet att låta monopolherrarna slippa ifrån all statlig kontroll över sitt handskande med statens d. v. s. svenska folkets miljoner, ävensom med hänsyn till de oekerpriser, som folkets breda lager fått betala för de utmärkta brattvarorna. Och det är ju på massorna de stora vinsterna inhöstas. Varföre d:r Bratt även varit så klok att hålla sig särskilt väl med deras s. k. ledare. Hr redaktör Björklund har emellertid i sin strävan att glorifiera lagbrytaren och storförskingraren av statsmedel m. m. d:r Bratt och hans verk gått så långt, att han direkt utmanat löjet, vilket sker när han dekreterar, att doktor Bratt icke ensam har äran av sitt systems utomordentliga verkningar i olika avseenden. Att författaren icke har något större förtroende till sin publiks goda omdöme därom vittnar icke minst en sådan av vem som helst fullt kontrollerbar osanning som att spritsmugglingen numera tack vare restriktionsherrarnas omdömesgilla sätt att sköta sin uppgift nedgått till praktiskt taget ett intet. D:r Bratts vapenförare i Socialdemokraten, redaktören Gottfrid Björklund, borde besinna att det vid bevisandet av en sanning är icke mindre farligt att bevisa för mycket än för litet.

Ett trontal.

Konungens trontal vid Riksdagens öppnande bär tydlig prägel av fortsatta energiska influenser från Den Gyllene Internationalens herrar. Det lyder:

Svenska män och kvinnor, valda ombud för Sveriges folk!

Jag hälsar Eder välkomna till Edert viktiga och ansvarsfulla värv.

Sveriges förhållande till främmande makter är gott.

Nationernas förbund har under det gångna året fortsatt sitt arbete för utjämnande av motsättningarna mellan folkens. På det ekonomiska området har förbundet anslutit sig till grundsatser, vilkas allmänna tillämpning skulle befordra ett fritt handelsutbyte och ökat samarbete länderna emellan. Min avsikt är att i samverkan med andra stater främja dessa grundsatsers genomförande.

Samarbete mellan Nordens länder har under det gångna året fullföljts.

Det med Norge avslutade förbehållslösa skiljedomsavtalet har under det tilländalupna året trätt i kraft. Mellan de nordiska grannfolken består numera ett enhetligt system av bindande avtal, om fredlig lösning av alla uppkommande tvister.

Med Finland har avslutats ett handelsavtal, vilket kommer att underställas Eder. Jag är övertygad, att detta avtal skall ytterligare stärka bandet mellan Sverige och Finlands folk.

Även i övrigt har arbetet på utbyggandet och befästandet av Sveriges ekonomiska förbindelser med främmande länder fortgått.

Såsom ett led i den pågående revisionen av 1734 års lag förelägger jag Eder förslag till lagstiftning, avsedd att ersätta ärvdabalkens stadganden om arvsrätten.

Även i andra lagstiftningsfrågor haven I att motse förslag. Jag nämner bland dem förslag till främjande av rättsordningen i fråga om förhållandet mellan arbetsgivare och arbetare samt till lag om stiftelser. Beträffande den sociala olycksfallsförsäkringen föreslår jag borttagande av den nu stadgade karenstiden.

Förslag komma att av Mig framläggas: om egnahemsverksamhetens ytterligare utveckling, om ökat anslag för nyodling och betesförbättring samt om anordnande av en fast försöksgård, ansluten till Centralanstalten för försöksväsendet på jordbruksområdet.

Till förbättring av sinnessjukvården skola förslag till planmässiga åtgärder i syfte att avhjälpa bristen på vårdplatser på hospitalen underställas Eder prövning.

Jag hoppas kunna förelägga Eder förslag till ny organisation av vägväsendet. Av för telegrafverket åskade medel är det Min avsikt att påbörja nedläggandet av en telefonkabel till Finland. Till fortsättande av inlandsbanan begär jag ytterligare anslag.

Förslag angående den ekonomiska försvarsberedskapens organisation kommer att framläggas.

Jag har under övervägande att ånyo underställa Eder förslag till kommunal skattelag och till ändrade bestämmelser om inkomst- och förmögenhetsskatt samt till omorganisation av taxeringsväsendet.

Propositioner om ändrad lagstiftning angående tillverkning och försäljning av maltdrycker kommer att avlåtas.

På grund av det statsfinansiella lägets förbättring har jag tillfredsställelsen kunna föreslå sänkning av såväl inkomst- som förmögenhetsskatten som sockerskatten. Med hänsyn till angelägenheten att bringa ytterligare lättnad åt näringslivet har jag vid riksstatens uppgörande beräknat att under budgetåret kunna sänka godstaxorna vid statens järnvägar. Liksom föregående år har jag sökt begränsa ökningen av statsskulden, bland annat, genom förslag till avsättningar för amorteringar.

I skolen helt visst dela de känslor, med vilka jag i dag första gången vid Min sida ser Min älskade sonson Hertigen av Uppland, vilken här enligt äldrig plägsed skall avlägga sin tro- och huldhetsed.

Nedkallande Guds välsignelse över Eder och Edert arbete förklarar jag detta lagtima riksmöte öppnat och förbliver Eder med all kunglig nåd och ynnest städse välbevågen.

Vi skola i nästa nummer närmare ingå på såväl trontalet som den av regeringen framlagda statsverkspropositionen.

Israels överstepräst i Sverige — en fridens och fredens store budbärare!

Den som vid sidan av herrarna Bonnier och Wallenberg främst har äran av den i senare tid skedda judaiseringen av det svenska samhället är den man, vars bild vi härovan skåda: El Schaddais överstepräst och judiska församlingens ledare i Sverige, överrabbinen d:r Marcus Ehrenpreis, ständig medarbetare och en av de tongivande i Bonnierska Sv. D., vårt s. k. ledande nationella kulturorgan. Den betydelsefulla roll, d:r Ehrenpreis sålunda spelar inom nutida svenskt kulturliv, berättigar honom helt visst till stor offentlig uppmärksamhet, men som den anspråkslöse andans man han är föredrager han att mera verka i det tysta. Att detta hans oförtröttliga arbete krönts med glänsande resultat, är uppenbart för en och var. Det är under den tid d:r Ehrenpreis varit den judiska kyrkans ledare i Sverige, som Israel här synnit sina mest storartade framgångar. Hans företrädare i det själavårdande kallet gjorde sig kända för sin mera moderata kyrkopolitik och gingo mera varliga fram, medan d:r Ehrenpreis bekänt sig till den mera radikala kyrkopolitiken.

Som ett led i sin mera öppna propaganda framträdde Hans Högvördighet häromdagen med ett på visst sätt sensationellt gammaltestamentligt predikotal inför de i huvudstaden församlade internationella freds- och frihetsdamerna, vari han utlade den stora fredstanken hos Judendomen. Att "internationella kvinnoförbundet för fred och frihet" skulle göra sig förträffligt som plattform för Israels upphöjda strävanden för frid och fred på jorden, säger sig själv. Överrabinens predikan senterades också uppenbart livligt av den orientaliskt betonade kvinnoförsamlingen. Men så kunde ju också d:r Ehrenpreis, om han så velat, peka på en mängd storverk av Israel i fridens och fredens anda bara från senaste årtiondet, såsom det stora världskriget, de många revolutionerna samt de i Israels hägn i alla länder i senare tid florerande permanenta inre orosläget, som ju anses utgöra en nödvändig betingelse för att gud Mammon skall känna sig riktigt väl till sinnes. I sin utsökta anspråkslöshet underlät dock naturligtvis hr Överrabbinen att nämnare gå in därpå. Väl är anspråkslöshet en dygd, men den bör likväl ej, bäste Herr Överrabbin, drivas utöver det mänskligas gränser.

"Kvinnorörelsens" allra nyaste paroll: "Bort med tullarna!"

Hans utrikesexcellens har i dagarna gästats av en berömd "kvinnosaksvinna", som varit här för att stimulera de svenska kvinnorna för det israelitiska "världshushållet", sådant Den Gyllene Internationalen dragit upp riktlinjerna därför: "Bort med alla skrankor, som hindra utbytet av varor, individer och idéer länder och folk

emellan!" Den celebra damen, miss Mary Sheepskanks, som numera är välbeställd chef för Nationernas förbunds "internationella byrå", är särskilt ryktbar från sin verksamhet som "suffragett", hon har varit sekreterare i "Internationella rösträttsalliansen" och redaktör för dess organ "Jus suffragi", — alltså en förgrundsfigur i den judiskt inställda moderna kvinnosaksrörelsen. Man kan ock taga för givet, att hon räknar frändskap av blodet med "Guds utvalda folk".

*

I ett uttalande till en tidning har den utsända missen skarpt vänt sig mot kolonialmakternas imperialism. Den står kanske i vägen för den judiska, varför den måste bort! Hon förklarar sig ha ett särdeles stort förtroende för "den sunda opinionen" bland Skandinaviens kvinnor och hoppas livligt att denna skall låta höra av sig nere i Genève, där man är i starkt behov av den kvinnliga sakkunskapen. Bara inte alla dessa blommor gå våra "kvinnosaksvinnor" åt huvudet! Mot slutet av sitt tal kom hon in på vad som tydligen var det väsentliga, vartill hon ville komma, nämligen de ekonomiska världsproblemen. Här måste, menade missen, kvinnornas paroll vara:

"Bort med tullmurarna! Frihandeln är den enda effektiva förutsättningen för lösandet av de mångskiftande ekonomiska problemen."

Så nu vet Sveriges kvinnor d:o: Den av de internationella judebankirerna på de stora ekonomiska världskongresserna förlidet år utslungade "antibarriärparollen" skall nu också förlänas stödet av kvinnorna i alla länder. Visserligen under högst ärskvärda former. Våra svenska kvinnors "sunda omdöme" ligger dock säkert i denna punkt på ett annat plan än miss Sheepshanks tänkt sig. Frågan om tullar eller frihandel i Sverige är ett spörsmål, som avgöres av svenska folket självt ur synpunkten av dess egna välförstådda intressen utan inblandning av några politiserande utländska damer.

En samvetsfråga till Hans Excellens Statsministern.

Statsminister Ekman har åter framträtt inför offentligheten med ett s. k. stort tal. Det hölls inför de internationella fredsdamerna, som i lördags voro samlade till uppbyggelsefest i huvudstaden. "Fredens och frihetens anhängare ha all anledning att nu stå på vakt", yttrade Hans Excellens, fortsättande:

"Det många sig något av internationell solidaritetskänsla t. o. m. i den handling som består i att ett folk, utan att darttill vara av ekonomiska skäl oundgängligt nödgat och ej heller eljest tvingat, i sylte bl. a. att främja en fredlig utveckling, i direkt anpassning till en militärpolitisk maktförskjutning, minskar sina militära styrkor, därmed ådagaläggande att dess militärmakt under intet förhållande varit avsedd för angrepp utan endast för eget värn".

Allehanda replikerar Hans Excellens, spörjande:

"Vem har hjälpt till att formulera denna förskräckliga ramsa av dåligt samvete och genomskinliga osanningar?"

Man avvaktar med nyfikenhet Hans Excellens' svar på denna samvetsfråga.

Kroppsagan som politiskt övertygelseargument.

En av den universella fredens och frihetens allra högsta väktare i Sverige, Hans Högvärdighet Per Albin Hansson, vår "store" nedskrotare av Sveriges försvar, fick för några dagar sedan en sorglig påminnelse om den ofredens aera, som trots allt alltjämt råder på vår jord. En "niding" ville tacka honom för hans stolta "bragd" och hade en mörk afton placerat sig vid hans portgång vid Valhallavägen för att personligen ge uttryck för sina ömma känslor. Men "nidingen" räkade lyckligtvis ta fel på person och Per Albin besparades det tillämnade mötet. I stället fick hans köttsliga broder, redaktören Sigfrid Hansson, sig tilldelat en nog så otrevlig "smocka" till lön för sin berömde broders "bragd" att avrusta Svea rike. Och "nidingen" undkom.

Det kan ju visserligen i en tid som denna, då svenska folkets s. k. ledare till den grad som fallet är glömt sina förpliktelser mot det egna folket, vara frestande att som man säger taga sig rätt, där den icke synes vara att få. Argumentet kroppsaga kan väl va a ägnat att påverka svagare själar — och vi betvivla ingalunda att vår store nedrustningsminister tillhör den kategorien — men det vapnet är dock ej att rekommendera. En återgång till närrättens grundsatser är icke någon vinning för framåtskridandet. Fienden besegras icke på den vägen. Man därmed endast stärker hans position, förlänar honom någon slags martyrgloria.

Nej, den som vill en verklig upprensning och restauration av vårt offentliga liv han placerar sig ej i mörkt bakhåll för att kroppsligen misshandla sina motståndare och därefter under skydd av mörkret draga sig undan följderna av sitt handlingssätt. Han strider i ljusets tecken, icke med våldet som övertygelsemedel utan med det sakliga argumentet. Och i fråga om Per Albin Hansson bjuder den uppgiften inga oöverkomliga svårigheter, ty hans "bragd" ligger i så öppen dag, att varje svensk, som icke alldeles förlorat förmågan att se, icke kan svära i tvivelsmål rörande dess sanna art och väsen. Det finnes intet skäl antaga, att icke våra hederliga svenska arbetare den dag de kommit underfund med sanningen i dessa stycken, även skola ha sin dom klar och efter förtjänst döma dem, vilka sålt Sveriges försvarsväsen till den folkfientliga judemakten.

Israels uttåg ur Ryssland.

Vi se här den judiska världsrevolutionens store grundare, de om man får tro Svenska Morgonbladet m. fl. speciellt "judevänliga" svenska tidningar "verkliga revolutionärerna", lämnande det nya Kaanan för att rekreera sig ett slag i Sibiriens naturskönа trakter. — Till lön för alla deras välgärningar de under sin 10-åriga revolutionsverksamhet i världsfrälsningens namn begått mot Rysslands folk.

Mussolini köptes av Frankrike för 100,000 kr. för att driva Italien i kriget.

Den socialistiska franska tidningen Populaise har i en polemik med Milanotidningen Populo d'Italia publicerat en del sensationella detaljer från Mussolinis tidigare liv. Bland annat lämnas däri den högintressanta upplysningen att Mussolini under kriget av franska regeringen erhöll ett understöd på 100,000 francs för att grunda Populo d'Italia. Penningarna utbetalades sedan Mussolini förpliktat sig att i sin tidning arbeta för Italiens inträde vid ententens sida i kriget och beloppet överlämnades till diktatorn in spe av nuvarande kommunistiska partiets ledare, Cachin, vilken hade franska regeringens uppdrag att förhandla med Mussolini.

— En liten intressant och uppbyggelig och för den numera allhärskande judiskpolitiska aeran helt visst ganska belysande intim interiör. Mussolini skulle alltså köpts med 100 tusenfrancssedlar av franska regeringen med kommunisten Bachin som mellanhand för att få Italien att svika sin trohet mot sina allierade och gå med i kriget mot dessa. Men Mussolini gjorde tydligen skäl för slantarna, om han ock senare av konjunkturskäl — han karaktäriserar ju nämligen sig själv såsom helt och uteslutande en konjunkturpolitiker! — kastade över från socialismen och kommunismen till fascismen. Dessa ytterligheter ligga som synes varandra närmare än folk i allmänhet vilja tro.

I den provokatoriska nykterhetspolitikens hägn.

Nordmalings tingslags häradsrätt dömde häromdagen arbetaren A. T. Storm från Malmberget för lönnbränning, till två månaders straffarbete. Storm förpliktades dessutom att i tillverkningsskatt utgiva 1,560 kr. och för försäljning av sprit böta 300 kr.

"De små tjuvarna hängas, de stora ..."

*

Stockholms spritpolis har de senaste dagarna gjort en del nya "fina" kap. bl. a. ha i ett källarkontor i huset Upplandsgatan 3 beslagtagits icke mindre än 370 liter sprit på 37 st. 10-litersdunkar.

*

Jönköpingspolisen har avslöjat ett lönnkrögeri av stor omfattning. Såsom skyldig till den olagliga hanteringen har häktats tjugufärige sjömannen E. Karlsson från Sandslätt.

Under den polisundersökning som företagits, har framgått att Karlsson sedan 1926 bedrivit lönnbränning och försäljning av brännvin. Tillverkningen har ägt rum i två för ändamålet iordningställda underjordiska rum i skogen. Den häktade har erkänt att han tillverkat cirka 600 liter brännvin. En broder till honom har varit behjälplig med avyttring av spritvarorna. Försäljningen har skett i Vetlanda med flera platser och priset har varit minst 10 kr. pr liter.

*

Under nyarsveckan gjordes av tullpolisen spritbeslag i massor å ångfartygen i Stockholms hamn. Sålunda beslagtog polisen på nyårsaftonen ute vid Vartan några flaskor visky, som tvenne unga män voro i färd med att föra i land från ångfartyget Frieda. De bägge anhållna erkände sig ha köpt spriten av fartygets andre styrman. Dessutom beslagtogs samma dag av den kvinnliga besättningen på finska ångfartyget Bore I tre enliters plåtdamejeanner exportsprit. Vidare blev under nyårshelgen en matros på ångfartyget Hispania frántagen två flaskor spirituosa vid ilandstigandet samt en matros på ångfartyget Svea en flaska rom, da han skulle bege sig hem, en langare frántogs en del exportsprit från Kalewipoeg. Vid invistationen på ångfartyget Vega beslagtogos två flaskor konjak samt 300 st. cigarretter, väl gömda i fartygets s. k. "rundhus". På tyska ångfartyget Lisbeth beslagtogos 24 flaskor originalkonjak i fartygets styrbords kolbox. Tre tangare från ångfartyget Bore I frántogos 4 enlitersdunkar exportsprit. Vid tullvisitationen av ångfartyget Ask beslagtogos 250 st. cigarretter, gömda i en pressning i skansen, samt fem enliters dunkejeanner exportsprit, i fartygets maskinrum, fyra dunkar i en oljerenare samt en dunk under en järndurk. En matros erkände sig vara ägare till cigarretterna, och till spriten erkände sig fartygets andre maskinist vara ägare. Vid omvisitationen av ångf. Götaälf anträffades i fartygets babords kolbox tre flaskor sprit. En eldare var ägare. I fartygets kabyss stod helt oskyldigt en plåtbalja med salt kött. En tullman tog emellertid och tömde ur köttet samt vände på baljan, varvid en kran kom i dagen. Baljan förfogade över en dubbelbottten, rymmande cirka 10 liter. Etc. etc.

Spekulationen i giftsprit — en internationell företeelse.

Enligt meddelande från Madrid ha i Laradre ett stort antal personer insjuknat efter förtärande av förfalskade spritdrycker. Ett tjugufemtal av de insjuknade avledo omedelbart.

Sovjets underminering sarbete i Frankrike.

Den franska polisens undersökningar förande Moskvahärrarnas verksamhet ha blottat det bolsjevikiska undermineringsoch mullvadsarbetet i Frankrike, och en mängd uppseendeväckande häk ningar av spioner ha blivit följden av de ojorda avslöjandena. Den i novembe häktade mären Rougeyras, vilken överbevisats om att ha bestuckit tre vid de militära etablissementen anställda kommunister att utlämna hemliga dokument, hade vid häktningen på sig en anteckningsbok, vari voro antecknade namnen på dem, vilka fungerat som hans underagenter, ock endast initialerna, samt de summor, dessa uppburit. Under de företagna undersökningarna har polisen nu upptäckt en koffert, som den häktade mären lämnat i förvar hos en av sina vänner. Man fann däri en lista, skriven på chiffer och upptagande namnen på en mängd medbrottslingar. Av dessa ha nu fyra häktats och ytterligare arresteringar äro förestående. De fyra senast häktade äro typografer vid generalstabens tryckeri i Paris, vilka till Rougeyras sålt alla hemliga dokument, som passerat genom tryckeriet. Under den tid, de arbetat där. De hade för varje dokument, som de överlämnat fått 100 —200 franc. Spioneriet har pågått under flera år.

Korruptionen inom Sovjetrussland.

Myndigheterna i det sovjetska tusenariga riket hava tydlien icke mycket lättare att komma till rätta med korruptionen än vad de ha i under styrelseformer elvande stater. Förutsättningen därför är ju att myndighetspersonerna själva äro något så när rena, vilket numera icke hör till reeln. Mutsystemet trivs ju i vår tid i en ohöljdhet av skönа former (något som inte minst allas vår vän doktor Ivan väl vet).

Enligt vad meddelas från Moskva ha ordföranden i ryska advokatsamfundet Semenov och en framstående advokat Gimpelson tillsammans med de förnämsta undersökningsdomarna sedan 1920 skött alla mål med hänsyn till de mutor, som de fått mottaa. Endast de medborgare ha dömts, som icke hade medel att betala mutor med. Alla sovjetregeringens förföljelser mot s. k. spekulanter ha öppnat ett stort fält för mufsystemet.

En skanda av stora mått är även under uppsegling inom den stora kooperativa centralen, Centrosojus. Femton kontrollörer i de kooperativa föreningarna hava häktats, vilka mot stora mutor hjälpt till att avyttra kooperativa varor i parti för underpris till privata köpmän.

Till att börja med —

skulle jag vilja uttrycka en stilla förvåning över att svenska kvinnor med fröken Matilda Widegren i spetsen ej akta för rov att driva judisk propagandé emot kristendomen. I den mest ohöljda cyniska form därtill. Vilket skedde på ett möte av den illustra kvinnoföreningen för fred och frihet häromdagen. På Läkaresällskapet vid Klara Östra Kyrkogata.

Aldrig hade jag väl kunnat tro, att läkarnes förnäma samlingslokal här i Kungl. huvudstaden så där helt hastigt och lustigt kunde förvandlas till en synagoga. Med överrabbin och judar och övriga attribut. Och till, gråt rörda tanter av bägge könen. Enda skillnaden i jämförelse med en vanlig synagoga var den, att de kvinnliga tanterna snällt fingo vara med nere i salen. Av brist på läktare. Och att de få manliga tanterna fingo ha sina huvuden obetäckta. Vilket kristna och hövliga bruk är en dödssynd i synagogan. Där skalligheten i enlighet med Jehovas bud skall skylas. Av cylindrar eller vanliga enkla plommonstop. Allt efter råd och lägenhet.

Högtidligheten började med att tant Widegren hälsade El Schaddais överstepräst i Sverige välkommen till de internationella kvinnorna. För att i enlighet med påbud från högre israelitiskt håll driva judisk propaganda bland lättfängade kristna fruntimmer. Under skylt av en predikan om fredstanken i judendomen(!!). På omväxlande hebreiska och svenskjiddisch.

Herr överstepräsiten Marcus Ehrenpreis, Alljudas högt betrodde överagent i Sverige, är en oratorisk ordföraknnare med bestickande välta lighet. Det skall jag villigt erkänna. Och besittande en sällspord förmåga att vända svart till vitt. Alltså en farlig karl. Med stor makt över kristna kvinnor. Och andra sociala nter. Med eller utan kjolar.

Hur var det ni sade, hr doktor och överrabbin? Kan jag verkligen tro mitt öra? "Att broderskap och sammanslutning äro de ledande tankarna i judendomen". "Att världen skall byggas på kärlek och icke på hat". Och "att det ingenstädes står i gamla testamentet, att man skall hata sina fiender".

Inte illa, hr överstepräst, inte illa!

För att nu börja med det sista dyra uttalandet, så är det helt säkert riktigt, bästa överrabbin, att de gamla israeliterna ej hatade sina fiender. Nej då, det har heller ingen trott. De slaktade dem, utrotade dem. Av idel kärlek. Och i enlighet med sin gud Jehovas önskan. Varom det står att läsa på många ställen i G. T. Behöver jag väl stå till tjänst med att citera?

Men vidare i texten. Att den nya världen — tusenårsriket — bygges av judarna i kärlek, det ha vi alla under den senaste mansåldern sett så många kärleksfulla exempel på. Det räcker kanske, hr doktor och överstepräst, att peka på sovjet-Ryssland, där edra ras- och trosfränder försökt bygga upp det nya messiasriket. På hekatomber av slaktade kristna medmänniskor. I antal av många millioner. Tills kompanjonen, den kristne gojimhunden Stalin omsider tröttnade. Och sade upp bekantskapen med de judiska bödlarna. Vilka därefter förvisades till Sibirien. Till synbar smärta för fröken överfreds- och överfrihetskvinnan Widegren. Som med tårar i ögonen avtackade er. Och tackade för den bergbestigning, hon och jag och alla de övriga åhörarna i edert sällskap företagit. Där vi på det av eder uppbyggda lögnens berg skådade ned i avgrunden. Avgrunder av gammaltestamentliga, kärleksfulla folkslakter, Jehova-behagliga horsbrott, mammonsdyrkan och dans kring guldkalvar, världskrig, bolsjevikrevolutioner och förtryck av andra folk, ekonomiskt, kulturellt och politiskt. Som Israel i sin stora kärlek till de kristna medbröderna med mästerlig regi iscensatt. Under devisen fred och frihet.

Beklagligt nog var ej hr översteprästens och min gemensamme synnerlige vän, den emot skäktningen och annan judisk vidskepelse så milde och gode och ädle Norup närvarande i den kristna synagogan. Jag skulle velat betala en hel del silverpenningar för att få se ordföranden i Svenska Missionsförbundet min, när hans vän översteprästen tillät sig det lilla skämtet att uttala sin och alla rättrogna judars förkastelsedom mot den tanke, som ligger bakom de kristnas missionssträvanden.

Jojo! Den som går obedd till, går otackad ifrån. Hette det i gamla tider i min vilda snapphanehembygd.

Där fick sannerligen Bengtsson i Norup judarnas varma tack för sitt goda och milda sätt ädla tal till skäktningens försvar i Andra kammaren. Som Ehrenpreis och jag hade nöjet avhöra. Förra året. På diplomatläktaren.

Väl bekomme, Norup!

Den schtäre översteprästen Marcus citerade i slutet av sin judiska mässa för kristna freds- och frihetskvinnor Thomas Moores: "Ingenting blir gott på jorden så länge människan icke är god".

Så sant som det är sagt! Och det enda sanna i översteprästens judiska högmässa.

Men — varför icke, hr överrabbin och internationella freds- och frihetskvinnor, låta undanröja ett av de starkaste hindren för skapandet av goda och fredliga människor? Det hindret är nämligen den gammaltestamentliga

En hemlig spritcentral i huvudstaden.

Medan den Brattska spritbyråkratiens koryféer och "nykterhetsvänliga" förkunnare utveckla en allt större ivcr för att söka övertyga den svenska allmänheten om det underbara Systemets välsignelserika verkningar i nykterhetsavseende, på stående, att hembränning och smuggling och dylikt tack vare d:r Bratts geniala sätt att ordna och sköta sprit- och nykterhetshanteringen i behagligt s. k hälftenbruk (för den intresserade judetinansens räkning), praktiskt taget försvunnit från vårt land, ingå från alla håll rapporter av nyupptäckta hembrännings- och smugglingsnästen. Vederbörandes "nykterhetsvänners" tilltro till svenska folkets omdömesförmåga är tydligen så liten som gärna tänkbart, men så börjar också de troner, varifrån de hittills låtit sina stolta förkunnelser lyda, att vackla!

Bland de i dessa senaste dagar upptäckta spritsmuggelnästen i Stockholm är också en, som sedan sju år tillbaka bedrivits av en handlare P. L. Carlsson under firmanamnet "Atlas express- och vedaffär", Uppsalagatan 9, samma hus, varest "Nykterhetsfolkets tidning" residerar. Dag. Nyh., vars kynne ju även på visst sätt ligger för det detektivmässigà och som ju sätter en viss ära uti att vara duktigare och bättre initierad än själva de officiella myndigheterna, lämna i en artikel en del intressanta upplysningar om "Spritcentralens på Uppsalagatan" verksamhet. Först vänder sig organet till polisintendenten Hallgren, vilken emellertid konstaterade, att polisen väl haft sin uppmärksamhet riktad på Carlsson och väl gjort några framstötar, dock utan att ha lyckats få mannen i fällan. Han var för "slipad" för att gå i den. Detta var så mycket märkligare som etter vad D. N. påstår en av tidningen verkställd undersökning senare gav vid handen, att praktiskt taget hela den angränsande stadsdelen kände till "Spritcentralen vid Uppsalagatan". Naturligtvis med undantag för i samma hus logerande "Nykterhetsfolkets tidning". — En omständighet, som ju nästan ser ut som en tanke

Förutsättningen för att bli betjänad av den Carlssonska "Spritcentralen" var endast, meddelar tidningen, att man kände till de hemliga lösenorden. Ojorde man det, var man där en accepterad och gärna sedd kund för vilka kvantiteter som helst. Lösenorden voro "rena rågen", om man ville ha varan outspädd, och "tvaskat", om man önskade utspädd sprit. Expedieringen skedde mestadels telefonledes. Vid påringning till "Centralen" brukade en mansröst svara, som tog emot beställningen, och några minuter senare var den beställda varan genom bud levererad her till kunden.

"Rågen" kostade 24 kr. litern och 12 kr. halvlitern samt "tvaskat" hälften, vartill så kom kostnaden för budsändningen — en 25-öring eller en 50-öring, om budet var färdandes med cykel.

Men Atlas gör inte bara i export. Firman håller sig jämväl med mothoksspritt, som inköpes på upplänade böcker. Priset för dylik ställde sig för kronbrännvin 14 a 15 kr. litern — alltså en nätt liten vinst för Carisson, som uppges ha blivit "välsituerad" på affären. — Det är alltså inte bara Bratt och hans vänne:, som skördat guld på den ädla varan! Huvudnarren av "exporten" hämtas från Norrtäljehället samt från Värmdön och Lidingön. I det senare fallet beställdes, framhöll D. N:s interlokutör, en utomstående bil för att frakta bort möbler med till en viss adress. Man måste emellertid bära bohaget en bit från bilen och när man kom fram visade det sig vara så förargligt att de, som skulle ta emot lasset, inte voro hemma, varför man måste ta hem möblerna igen. Det gissades då allmänt att bohaget var fyllt med smuggelsprit. Sista sändningen kom någon av dagarna före jul. Fränsett det parti på 380 liter som beslagtogs i början av veckan och, enligt hr Carlssons egen uppgift till polisen, inte tillhör honom, rörde sig ett andra parti om 620 liter på tiolitersdunkar, vilka förvarades i pianoläda.

Att Carisson under en tid av sju år kunnat bedriva sin näring utan att nämnvärt besväras av spritpolisen, bad sin grund i hans erkända "skicklighet i yrket". Han skildras nämligen såsom utrustad med "en ovanligt god s. k. näsa". Så snart han misstänkte visitat.on, posterade han ut sina biträden både i porten och de närmaste gathörnen. Varenda man känner igen varenda 'pundsnut", och dessa kunde inte närma sig utan att varningen kom. För resten hade han nog de förvarade möblerna till god hjälp. I dem vet jag, förklarade D. N:s interlokutor, den f. d. anställde hos "Spritcentralen", att det funnits gott om sprit.

---

blods- och krigsläran, dess ohöljda mammonsdyrkan, dess ofördragsamhet mot oliktänkande och dess oförstående för den kristna kärleksläran. Kort sagt: bort med den judiska andan i vårt kristna samfundsliv. Först då få vi fred och frihet.

Kom ihåg det, fröken Widegren. Och övriga freds- och frihetskvinnor.

— — —

För att nu sluta med något, tillåter jag mig hälsa farbröderna välkomna till Den sköna synderskan. Till brädspel och små tupplurar i klubbrummen. Och i någon mån rävspel. Med tanke på valen.

Vi träffas vid Filippi!

Benkt Bonde.

Från Ghetton till riddarhuset.

Bidrag till den rasbiologiska forskningen. X.

Falska adelsätten v. Reis och adliga ätten Ehrengranat samt grevliga ätten Bonde.

Bland de till Marstrands frihamn inflyttade judarna var en viss Andreas van Reis, vars ättlingar skrivit sig von Reis, och falskeligen utgivit sig för "introducerad adel". Då efter portofranco-inrättningens upphörande 1794 judarna nödgades lämna Marstrand, tick Reis dispens och kvarstannade som tobakshandlare. Judiske väsaren Aron "von" Reis hade med en judinna Marcus' dottern Jakobina Elisabet, som 1857 giftes med dåvarande sjömannen, sedermera stationsinspektoren i Uppsala herr Ehrengranat nr: 1925, som hon skänkte en halvjudisk son. Denne utvandrade till Nordamerika. Åtten nr: 1925 räknar sina anor från Aron Leuchovius, vars sonson Aron Aronsson Leuchovius tjänade sig upp från gemen hantlangare till kapten och såsom sådan fick adelskap 1751. Han tog namnet "Ehrengranat".

— — —

En ofrälse judinna Gertrude "von" Reis (vars mor var en galizisk judinna Krakau), äktade 1927 greve Ulf Kristersson Bonde av Björnö nr: 41, handelsbokhållare i Paris. Enligt en i riddarhuset befintlig genealogi anser sig ätten härstamma från Hedenhös (800-talet) och börjar antavlan med en Tord Bonde "princeps Gothorum" i slutet av 1000-talet. Bland denne descendenter har falskeligen upptagits hela det Eriksska kungahuset med Erik den Helige i teten. Vår moderna historieforskning har betydligt omskurit denna vackra dikt, och det har konstaterats att man har att göra med en småländsk eller östgötisk bondesläkt. Dess förste kände stamfar var bonden Erngisle Pettersson i Kedjenäs, Aighults socken, anteckna som vanlig väpnare i fjortonde seklets mitt. Ingen av sönerna kom högre på rangskalan, men det länder dem till heder, att de på folkungarnas sida slogs mot det mecklenburgska patrasket. Äldste sonen antog namnet Puke, de övriga Bonde. Först Jöns Tordsson Bonde fick 1561 riddaretitel. En hans sonson Karl Filipsson fick i egenskap av landshövding titeln "riherre till Laihela" i Finland, och en dennes sonson erhöll såsom svensk hovrättspresident i Dorpat titeln "greve till Björnö" i Frötuna socken. Det är en den sistnämndes ättling i sjätte led, som trott sig giva ny glans åt det gamla östgötiska Bondenamnet genom en allians med (falska adliga) judeslätten "von" Reis.

De grevliga och friherrliga ätterna Bonde härstamma ej genom Bondeätten från konung Karl Knutsson Bonde, men väl på annat sätt.

Angående namnet Reis och släktens roliga pretentioner på att härstamma från en judisk nasse (= furste) hänvisas till semitiska adelskalendern Semi-Gotha 1913, sid. 213.

Falska adelsätten "von" Reis har ej ens lyckats bli upptagen i Tersmedens eller Gerbers privata adelskalendrar, som eljes innehålla så många vackra sagor. Herr "von" Gerber (= "garvare", vars förfäder regerat i Lübeck!!!) har ju dekreterat att prepositionerna "von" och "de" (= från) äro bevis på adelskap. Olan har däremot fullt korrekt i sin bok om "judarna på svensk mark" bekräftat att judarna brukade taga namn efter sin födelseort, t. ex. "von Aken" (= från Aachen), "von Berlin", "von Halle", "de Lemos" o. s. v.

I vilket fall som helst återfinnes nu judenamnet Reis i grevliga ätten Bondes och adliga ätten Ehrengranats riddarhusgenealogier.

Kejserl. huset Bonaparte, kungl. husen Anjou-Bourbon-Parma, och Oldenburg-Grekland, riksfurstl. huset Radziwill och hertigl. husen Noailles-Mouchy och Rochefoucauld-Doudeauville.

Vare sig man sätter på rouge eller noir är det alltid Blanc som vinner — säger ett monegaskiskt ordstäv. Den semitiska adelskalendern "Semi-Gotha" 1913 upptar å sid. 163 den comitiserade juden Francois Blanc, innehavare av spelbanken i Montecarlo. Enligt annan källa skall han vara av samma stam som den judiske hovbankiren Blanc, som av Poniatowski fick polskt adelspatent 1790. Roulettbankiren Blanc hade med Lotte Hensel dottern Marie, född i Monaco 1850 och gift med prins Roland Napoleon Bonaparte, ledamot av Interuniversitära Akademien i Paris och svensk doktor h. c. i Uppsala, m. m., brorsons son av kejsar Napoleon I. Denne ansåg som bekant judarna som "en farlig stat i staten" (se kejs. rådsprotokollen 30 april 1806) och sade att "judarna duga ej till annat än att schackra med gamla kläder"... Emellertid se judarna i Napoleon den som framför allt befordrat judeemancipationen i Tyskland, och av tacksamhet hava många judar antagit hans namn i den tyska översättningen "Schönthell". Italienska släkten Buonaparte vill gärna påstå sig vara av gotisk stam, men hovkalendern Gotha har omskurit detta förnämliga stamträd och uppger som förste urkundlige ascendent en till Corsica invandrad italienare Francesco B., död som småborgare i Ajaccio 1540.

Med judinnan Blanc hade prins Bonaparte en dotter Marie, som 1907 äktades av Georg, kungl. prins av Grekland, sonson av kung Kristian IX i Danmark, och kusin till kejsar Nikolaj i Ryssland och kung Georg i England samt i rätt nedstigande fäderneled en ättling av Sverige-Norge-Danmarks unionskungar av huset Oldenburg, vilket fortfarande regerar i Danmark, och som härskade till 1917 i Ryssland och Oldenburg, och till 1809 i Sverige-Finland. Judinnan Blanc's barnbarn Petros och Eugenia bära titeln prins(essa) av Grekland, med kvalifikationen "Kunglig Höghet".

— — —

Louise Blanc, född i Montecarlo 1856 blev hustru åt prins Radziwill av Poloneczka. Dennes äldste stamfar skulle varit "Rat zu Vitna" (varav namnet) i femtonde seklet. Riksfurstetiteln är från 1515.

Av judinnan Blanc's barn avled prins Leo Konstantinovicz Radziwill 1927 i Monaco. Han var som kapten attacherad vid den fransk-polska militärmissionen och ledamot av Nobiles Academici i Paris. System Louise är hustru åt Armand de la Rochefoucauld, femte hertig av Doudeauville, grand av Spanien etc., av en fransk feodalsläkt som räknar sina anor från Foucauld de la Roche, i elfte seklet. Hertigtiteln är av 1780.

Av judinnan Blanc's fyra barnbarn giftes Hedvige de la Rochefoucauld 1919 med Skulle Kungl. prins av Anjou-Bourbon-Parma, bror till Österrikes sista kejsarinna och svåger till regerande storhertiginnan av Luxembourg, samt till prinsessan Margarete av Danmark. H. K. H. Prins Sixte Ferdinand Marie Ignace Pierre Alphonse är den sjunde av sjutton syskon. Om hans för Österrike fördärvliga verksamhet som fransk fredsmissionär kan läsas i världshistorien. Hans 1922 födda dotter judemestisen Isabelle kan verkligen sägas ha en isabellafärgad stamtavla. I rätt ned stigande fäderneled härstammar hon dock från den nordiske kämpen Robert den starke, som blev greve av Anjou, Orléans och Paris, och föll i strid mot skandinaviska vikingar 866, och vars ättling Hugues "capet" (= med kapusen) blev fransk kung 987. Från den sistnämnde härstamma alla senare franska kungar, även så nuvarande spanska kungahuset, det till 1435 regerande napolitanska kungahuset (vars siste representant H. K. H. prinsen-hertigen av Anjou-Duras gjort sitt italienska slott Rocca Reale di Narni till ett huvudsäte för monarkistisk antisemitism), vidare det till 1860 regerande sicilianska kungahuset, och slutligen det till 1859 regerande parmesanska hertighuset, dit judemestisen prinsessan Isabelle av Anjou-Bourbon-Parme hör.

Judekvarteronen Marie de la Rochefoucauld är sedan 22 juli 1920 hustru åt Henri de Noailles, sjunde hertig av Mouchy, prins-hertig av Pois, markgreve av Aspajon, grand av Spanien etc., som hon redan skänkt två judemestiser. Limousin-släkten Noailles räknar sina anor från en viss Pierre de Noailles, vilken skall ha levat i trettonde seklet. Den här ifrågakomna släktgrenen fick titeln "prince de Poix" 1729 och titeln "duque de Mouchy 1749 med åtföljande värdighet av grand av Spanien". Det kan i detta sammanhang nämnas att den sjunde hertigens yngre bror Charles, vice-greve av Noailles äktat en judinna Bischoffsheim.

Av det ovan anförda framgår att judiske spelbankscroupiprinsen Blanc's av runnerade självmördare fournerade millioner nu i form av hemgifter njutes av hans ättlingar i kejserliga huset Bonaparte, kungliga husen Anjou-Bourbon-Parma, och Oldenburg-Grekland, riksfurstliga huset Radziwill och hertigliga husen Noailles-Mouchy och Rochefoucauld-Doudeauville. Det bästa man kan önska dem är en drömfri sömn.

A. O. Europaeus.

Stockholms Förenade Tvätt
Luntmakaregatan 94
STOCKHOLM. Tel. Vasa 34 22.
Specialité: Tvättning av överdragskläder.

Feiths
DROTTNINGGATAN 40
HORNSGATAN 1
KUNGSGATAN
vid Konserthuset
STRANDVÄGEN 1
DROTTNINGHOLMS VÄRDSHUS
NACKANÄS VÄRDSHUS

Gynna
den nyöppnade Förstklassiga
RAK & FRISERSALONGEN,
Birger Jarlsgatan 27, samma hus som *Kommediteatern*.

TAPETSERARFIRMAN
C. A. ERIKSSON
Hantverkaregatan 22, Stockholm
TEL. KUNGSH. 6706.
Utför Möbelstoppningar, Mattpåläggningar till mycket billiga priser. Förstklassigt arbete garanteras. Begär kostnadsförslag.
Klädning av sidovagar samt bakdvoor.

I pastor David Östlunds idealland.

Enligt senast anlända amerikanska och engelska tidningar ha julhögtiden 1927 och nyåret 1928 varit rent katastrofalt t "våta" i det stora förbudslandet U. S. A. Man får däri läsa de mest drastiska skildringar från förberedelserna för högtidsfirandet i förbudslandet. En del av resultaten" förelägga i form av hundratals människor som redan avlidit på grund av alkoholförgiftning, eller t. n. ligga dödssjuka på de stora sjukhusen överallt i Östern — där högtidsfirandet tycks ha varit vådare än annorstädes i Amerika, skriver en förf. i N. D. A.

Enbart på ett av Newyorks många sjukhus — Bellevue — intogs under juldagarna 195 patienter lidande av alkoholförgiftning, varav icke mindre än 41 avled: då så gott som omedelbart, men läkarna väntade allmänt att under de närmast följande dagarna få såväl bårhus som sjukhusens övervämmade av alkoholförgiftningsfall, eftersom många människor i Amerika aldrig börja högtidsfirandet förrän vid nyår, och eftersom hos många verkningar av den förgiftade drycken inte börja visa sig förrän efter ett par dagar. Dessutom är det många av offren, som aldrig komma till vare sig sjukhus eller bårhus; de dö hemma, av slaganfall, diliirium tremens, hjärtförlamning o. dyl.

Alla hittills tillgängliga siffror tyda emellertid på, att jul- och nyårsfirandets preludier varit rekordartade i fråga om dålig sprit, ty redan dagarna före jul voro de större städernas sjukhus överhopade av alkoholförgiftningspatienter, mer än något år hittills.

Även fastän några exakta siffror ännu icke föreligga för att ge en överblick över julens och nyårets skörd av genom alkoholförgiftning avlidna eller svårt insjuknade människor, tyder allt på att den nyss förflutna helgen slagit alla förgående års rekord i fråga om spritförgiftningsoffer. Enbart i Newyork beräknades dagen före jul — på grundval av den omfattning det våta högtidsfirandet redan då tagit — siffran av sådana offer för spriten, som de allmänna sjukhusen måste taga hand om, komma att kunna räknas i tusental.

Och redan före jul visade sig verkningarna av den ansvällande spritfloden i Newyork så ödesdiger, att ett flertal kända män och politici från alla läger och politiska partier, våta såväl som torra, offentligen protesterade mot forbudsnyhetens tillstånd att använda oddande gifter i denaturerad sprit och låta denna komma i händerna på spritlangarna, därmed med berått mod mördande hopar av människor. "Varje dödsfall förorsakat av dessa nyhetsgifter anklaga myndigheterna för att, i strid mot lagar och gällande riktsordning, använda sådana gifter i den sprit som försäljes för industriellt bruk — och det synes vara denna sprit, som via langarna vandrar till den fattiga re delen av befolkningen — till det farligaste gift som förekommer i handeln, och ofta behövs det bara en enda liten drink, för att förorsaka dödsfall.

Den kvantitet på detta sätt denaturerad sprit, som under år 1927 beräknades ha kommit i händerna på "bootleggers" och av dessa sålts till allmänheten, antingen till hälften återdenaturerad eller också bara helt enkelt uppblandad med vanlig importsprit, uppges med säkerhet till över 10,000,000 gallons — en del initierade anse t. o. m. siffran 60,000,000 gallons komma närmare sanningen. Av denna flod av gift beräknades staden Newyork sistförflutna jul ha välsignats med 4 miljoner gallons. 4 miljoner gallons rent gift — det blir omkring 2 liter oförfalskat gift pr person, förutom all annan sprit, insmugglad och hemmagjord, som senaste jul vällde fram över det arma Newyork — och tydligen begärligt anammades, att döma av det redan kända resultatet.

Inför sådana avskräckande takta är det icke att undra på, att t. o. m. många av förbudsvännerna själva rygga tillbaka och fråga sig, om dessa förhållanden kunna tillåtas fortfara längre. Major Walter Green, en gång i tiden förbudsgeneralen Andrews högra hand, har i en av Amerikas största tidningar oftentligen tagit till orda i saken och öppet erkänt att förhållandena numera buvit sådana, att ingen klarseende människa längre kan tro på möjligheten för förbudets effektiva genomförande. Major Green fastslår, att vare sig man personligen önskar förbudets genomförande eller ej, måste man erkänna det faktum, att förbudet numera aldrig kan bli verklighet, ty tiden är förbi. De stora folklagren ha förlorat intresset för all diskussion och resultatlös propaganda från bägge hållen, och var och en skaffar sig numera den sprit man tydligen icke kan undvara, vilka risker det sedan än medför att dricka den förfalskade och ofta dödande varan.

KÖP BRÖD FRÅN
W. Gustafsson, Bageri & Konditori
S:t Eriksg. 22. Stockholm. Tel. N, 18202

Den vita slavhandeln.

Nationernas förbunds kommitté för vita slavhandelns bekämpande publicerar en del interiörer från denan ruskigaste av alla affärsrörelser, handeln i "vitt kött", vilken såsom vi tidigare framhållit enligt vad känt är så gott som uteslutande bedrives av judar och sålunda redan kan sägas vara "världsmonopoliserad". En av folkförbundets experter på området, en italiensk nunna, Paulina Luisex, som i kunskaparesyfte beblandet sig med det ruskiga sällskapet och i Marseille, Genua och Neapel studerat förhållandena, berättar, huru slavhandeln numera bedrives. "fullt rationellt och affärsmässigt, churu oftast i största hemlighetsfullhet även av socialt sett oklanderliga män. Stora affärsmän med rymligt samvete finansiera affärerna, som direkt handhavas av personer i lägre samhällsställning". Under allehanda förespeglingar, vanligast löften om fördelaktiga anställningar, lockas unga flickor, som behöva tjäna sitt bröd, att följa med utomlands. Väl i det främmande landet och utan språkkunskaper, bli de nödsakade att finna sig i sitt öde i bordellernas hemska värld.

Slavhandlarnas främsta avsättningsland är Argentina, deras verkliga Eldorado är Buenos Aires, meddelar kommissionen. Dit går den stora strömmen av offer. De knep, slavhandlarna begagna sig av för att få sina offer med sig, äro mångahanda. I många fall äro flickorna prostituerade redan i Europa och följa villigt med. Men i tusentals fall äro flickorna "gröna", d. v. s. icke prostituerade och måste kuras i nätet. Massor av sådana tall relateras i N. F.-rapporten. En familjeflicka t. ex. i Warschau gör på en bal bekantskap med en herre, som ser mycket respektingivande och hederlig ut. Hon blir förälskad i honom och de komma överens om giftermål. Men han ligger i affärer och måste just ut på en affärsresa till Argentina. Vill hon följa med? Pass och alla papper ordnas. Vägen tas över Paris. Där börjar flickan få ögonen öppna för vad det är, hon kommit in i. Hon föres ut i nöjeslivet och presenteras för en del människor, som se allt annat än sympatiska ut. Hon kan t. o. m. bli förd till ett bordellhus, och huru hon där kuvas och får sina moralbegrepp upplockade, tillhör det mest förfärliga, som tänkas kan. En dag stiger hon tillsammans med sin "man" ombord på en ångare i Marseilles och kommer därefter till Buenos Aires. Långt innan landningen har hon kommit underfund med att "mannen" är agent för vita slavhandeln, kanske äger han t. o. m. ett borellhus, men hon reagerar inte längre. Några månader senare låter hon självmant inregistrera sig som prostituerad hos de argentinska myndigheterna. Denna registrering är mycket viktig, myndigheterna sköta den sårdeles omsorgsfullt, men några effektiva åtgärder för att hindra nyrekryteringen av den oerhörda trafiken finnas ej. En veritabel skamfläck på den vita rasen är det faktum, som kommissionen avslöjar i rapporten om Egypten, nämligen att tillförseln av flickor till bordellhusen i Kairo, Alexandria och andra turiststäder blir särskilt stark under turistsäsongen. Uppgifter, lämnade av slavhandlaragenter i Egypten, ge vid handen, att flickorna i många fall smugglas in med franska ångare — mestadels gömda i kollasten — då det inte går att föra in dem på falska papper. Det sistnämnda är i regel inte svårt, och särskilt en del egyptiska präster stå gärna till tjänst med vederbörliga handlingar. Förfalskning av giftermålsicenser, pass etc. är över huvud mycket vanligt i slavhandlarnas värld. Det berättas i en rapport om en man, som sex gånger om året företar resor från Marseilles till Mexiko. Han skall sälja strumpor, förklarar han, och har sin unga hustru med sig. Men varje gång har han en ny "hustru".

Fria ord.

Bankdirektör O. Aschberg och kommunismen.

Vi ha från en av tidningen känd person mottagit nedanstående insändare, vari bankdirektör Aschberg, en av revolutionsrörelsens finansierare i Sverige, interpelleras rörande sin ställning till kommunismen.

För någon tid sedan hade jag det tvivelaktiga nöjet att komma i diskussion med några rättrogna kommunister. Vid nämnda tillfälle kommo vi även naturligtvis in på den tör oss båda så intressanta frågan om storfinansen, varvid en av dem tillät sig säga, att Svenska Antisemitiska Föreningen i verkligheten var en storkapitalistisk organisation. Eftersom dessa herrar inlåto sig på antisemitismens ställning till den judiska storfinansen, dristade jag mig fråga, hur det kunde komma sig, att även kommunisterna hava storkapitalister i sin tjänst, varpå en av dem bad mig nämna någon. På denna fråga tillät jag mig svara: "Bankdirektör Olof Aschberg". Efter detta svar tycktes det mig, som om han blivit mycket illa berörd, med svarade han efter en stund, att orsaken till detta var, att direktör Aschberg hade privata intressen i Sovjet-Ryssland. På detta svar replikerade jag ögonblicklig med frågan, om även han skulle få dela samma öde som andra kapitalister när den kommunistiska revolutionen utbrött, vilket bemälde herre bejakade. Jag ansåg då det vara min skyldighet, att varna direktör Aschberg, när hans "partikamrater" ha sådana lömska avsikter mot honom, som direktör Aschberg naturligtvis inte har den dunklaste aning om, men dess utom tillåter jag mig vördsamt tillställa honom följande frågor:

1) Är det sant att vederbörande personens uttalande att orsaken till, att Ni stöder den kommunistiska rörelsen beror på, att Ni har egna intressen i Sovjet-Ryssland?

2) Om så är fallet, så kunna väl dessa intressen bevakas lika bra utan att Ni understödjer den kommunistiska rörelsen i Sverige, eller riskerar Ni att Edra intressen skadas av de maxthavande i Sovjet-Ryssland, om Ni ej gör detta?

3) Hur kommer Ni att ställa Eder, efter upplysningen om, att även Ni kommer att vederbörligen oskadliggöras när kommunisterna fått makten här i Sverige, och vilka åtgärder kommer Ni nu att vidtaga?

Jag emotser tacksamt Edert v. svar på dessa frågor. Jag kan Knappast tro, att Ni, när Ni nu fått reda på Edert blivande öde, längre kommer att understödja kommunisterna. Godhetsfullt meddela mig genom tidningen "Nationen" när och i vilken tidning, svar kan erhållas.

En varnande.

"Från Ghetton till riddarhuset".

Herr Redaktör!

I artikeln "Från Ghetton till riddarhuset" (Nationen Nr: 51—52) lämnas bl. a. följande: *"Visserligen var Ryssl unds furstar ofta av ett underligt slag* och deras untal var legio" etc.

Till en viss bekräftelse av detta uttalande meddelas följande notiser, hämtade ur ett i Kalmar läroverksbibliotek anträffat litet arbete: "Notiser om de förnämsta adliga familjer i Ryssland" av greve D'Almagro (Greve Dolgoruky). Övers. Tryckt i Stockholm 1843.

Grefvarne de Vier. Anton de Vier, portugisisk jude och smyghandlare, befann sig i egenskap af skeppspojke på ett holländskt skepp vid den tid då Peter I vistades i Holland, och köptes då af denna furste. Vi akta oss för mycket sjelfva, för att vilja ingå i några detaljer om denna tids *chronique scandaleuse*, och inskränka oss att nämna, det de Vier, i slutet af Peter I:s regering, blef czarens generaladjutant och öfver-polismästare i S:t Petersburg. Catharina I utnämnde honom till grefve den 24 Oktober 1726. Då Peter II tillträdde regeringen lät Menschikow afsätta de Vier och förviste honom till Sibirien. Kejsarinnan Elisabeth återkallade honom derifrån, och återgaf honom grefvetiteln, 1743. Hans son, grefve Peter, en ganska utmärkt general, åtnjöt Peter III:s aktning och förtroende." (Anf. arbete sid. 51.)

"Grefvarne Kankrin. Frans Kankrin, son af en hessisk jude, kom att sköta lycka i Ryssland under Catharina III:a regering. Han blef styresman vid Staraja-Russ, och dog 1816. Hans son, finans-ministern Georg Kankrin, utnämndes till grefve den 22 September 1829." (Anf. arbete, sid. 77.)

Originalskriftens stavning och kommatering bibehållen i de anförda citaten.

Måhända kunna dessa anteckningar överlämnas till den genealog, som författar artikelserien "Från Ghetton till riddarhuset". Han kan till äventyrs vid något tillfälle ha användning för dem.

Med utmärkt högaktning
Nils Wapner
Adjunkt.

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nyktherhetsrestauranter i Stockholm:

Automatrestaurant
CYRUS
43 Nybrogatan 43

Automatrestaurant
ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2

Automatrestaurant
ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8

Automatrestaurant
GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51

Automatrestaurant
S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.

Automatrestaurant
GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68

Automatrestaurant
BIRGER JARL
73 Folkungagatan 73

Frukost 1/2 9—1/2 8 Middag 1/2 12—7
Kväll 7—1/2 12 Inga dricksp engar
Ingen spritservering

Gobineau.

De moderna rasteoriernas fader och upphovsman är såsom förut omnämnts i Nationen Gobineau, vilken 1872—77 var ackrediterad som fransk minister hos kung Oscar II, "östgöternas siste hertig", — som han kallade honom. Gobineau's essay över rasernas inegalitet är grundläggande för den aktuella vetenskapen i ämnet. Dock har detta världsberömda arbete märkligt nog tills dato ej funnit någon svensk tolkare. På sin höjd kan detta uraktas med de oerhört tidsödande studier som fordras vid översättningen av ett så vidlyftigt verk. Emellertid borde denna rasbok intressera oss mer än andra, då ju Götterna däri sättes som kommitter ett, över alla övriga raser. Det är beteckande att tyskarna, fastän barn en götisk underras, skyndat tillägna sig Gobineau's teorier, medan svenskarna med sedvanlig självförnekelse "intagit en avvaktande hållning".

Gobineau's biografiska fordrar sitt särskilda kapitel, men vi vilja dock här citera en memoirist som personligen träffat den snillrike vetenskapsmannen. Ahrenberg skriver i 6 samlingen av "Människor och ting jag känt":

"Jag vill minnas att jag i italienska ministerns hus i Stockholm gjorde min första bekantskap (1874) med den bekante polske skriftställaren Kraszevski (sedermera av riksrätten i Leipzig dömd för riksförräderi till fästningsstraff och en tid av regeringen internerad i Magdeburgs straffanstalt). Denne, som i sina romaner med förkärlek behandlat det svenska inlägget i Polens historia och var en lika entusiastisk beundrare av Sverige och svenskarne som Gobineau, föreslog bildandet av ett 'Asnättlingarnas förbund', 'Les fils des Ases'. Till denna kuriösa förening skulle bl. a. alla ryska och polska ätter som härstammade från Rurik, Sven och Thurvar få inträde. Prospektet visar i sin mån, med vilken hänförelse Gobineau omfattade skandinaverna och särskilt Sveriges folk. Han, med sin diktade stamtavla från Ottar jarls tider, hade värt föreningens självskrivne ordförande, såvitt detta rent polskt fantastiska företag kunnat genomföras. — En tid var han däremot president i den bekanta Vereinigung katholischer Edelleute in den baltischen Ländern. Han var också intresserad av Croix d'or, den illustra välgörenhetsorden, vars dekoration han bar, samt i Nobiles Academici. En Cercle de Gobineau stiftades 1902 i Paris med konung Oscar II som hederspresident. Genom den lärde bibliotekarien professor L. Schemann har bildats en tysk Gobineauvereinigung, vars ordförande professor Schemann än i dag är." — Till slut kunde nämnas att Cercle de Gobineau redan förr flera år sedan framlade förslag om ett symbolistiskt monument, en av Gobineau skulpterad Valkyria, som borde resas i en plantering i fonden av den öppna gården till Nybrogatan 13 i Stockholm, i vilket hus Gobineau bodde under sin ministertid. Förslaget har varmt förordats av Arenberg, även som av professor Schemann, som därom skrivit: "Tanken att på Gobineau's stockholmshus anbringa en minnestavla är synnerligen god. Också menar jag att medlen härför måste kunna uppbringas, särskilt genom att träda i förbindelse med personligheter vilka känt G. Den nya svenska översättningen av G:s 'Renaissance' bör även kunna bidraga till ett gott resultat."

En i stort sett korrekt notis om Gobineau har av lektor J. Müller införts i Nordisk Familjebok. Om Gobineaus ministerår i Sverige är en essay under utarbetande för "Nationen".

A. F. G—m.

Östermalms Elektr. Affär
Nybrogatan 21. (F. d. 15 A)
Tel. Ö. 5280. Vid Östermalmstorg.
Installationer,
Reparationer,
Radio, Armatur & Glödlampor.

SPHINX
Kungsgatan 29.
Lunch. Diner. Soupe.

Nationen 1928.

När Nationen i oktober 1925, alltså för tvenne år och ett kvartal sedan, tog upp kampen för vårt folks frigörelse ur det tyranniska välde, vari den på hela världens erövring inriktade judemakten bragt det, skedde det i full insikt om uppgiftens svårartade natur. Vi väntade oss icke heller några hastiga eller överväldigande resultat. Den hemliga maktställning Israel under årtionden, för att icke säga århundraden, byggt upp åt sig i Sverige, lät det sig självfallet icke göra att i en handvändning bryta. De resultat, som under den förhållandevis korta tidrymden vunnits, överträffa dock, det måste vi i dag konstatera, vad vi vågat hoppas på. Fienden har tillfogats en så pass allvarlig stöt, att han på viktiga punkter tvingats att åtminstone för tillfället modifiera, om ej rent inställa sitt förstörelsearbete; på andra punkter åter har vårt inskridande uppenbart vållat en forcerad aktivitet från omstörtningsmaktens sida, som dock haft till följd ett påskyndande av folkets uppvaknande inför den hotande faran. Den internationella storfinansens herrar som etablerat sig som hemlig regeringsmakt i Sveriges land, hava sett sig nödsakade dra in tentaklerna ett stycke, och i flera ledande tidningar har märkbart lossats på banden. Spelet går ej att behärska lika bekvämt och lätt som för tvenne år sedan, då allt kunde försiggå i fullkomligaste dunkel.

Den kamp för nationell restauration, som Nationen upptagit, skall under 1928 fullföljas med ej mindre energi och kraft än under det gångna året. Sveriges folk måste frigöras ur förtrycket under lögnens och korruptionens makter. Vad som redan vunnits är visserligen av stort värde, men ännu återstår den stora striden. Den kosmopolitiska skenkultur, som i frihetens och de mänskliga rättigheternas namn påbördas oss, måste ge plats för en sann och äkta, svensk kultur, vars ledstjärna skall vara Sanningen. Alltför länge har va vi tolererat, att svenska tänkesätt av bestående värde offras för rent destruktiva idéer, vilkas enda syfte varit att, till den internationella Mammonsgudens ära omtöckna och demoralisera sinnena; vi hava tillåtit, att lögnens och hatets läror ohöljt predikas bland folket. Förhållandena av i dag inom landet ge alltjämt en sorglig bild av den ohyggliga demoralisation och korruption, som den härskande lögnkulturen framskapat, hotande vårt folks själva livsnerv. Mellan grupper och klasser av folket, som naturenligt höra samman, ha rests konstlade skiljemurar och skapats ett förnuftsvidrigt tillstånd av inre oro och split, i vars tecken den korrumperande makten, det internationella Mammon, tillvållat sig en diktatorisk maktställning i samhället och i egenskap av hemlig regeringsmakt som "stat i staten" suveränt härskar över regering, riksdag, partier och press. Politiken har urartat till en vädjobana för lycksökare, och statsmakten förvandlats till skenet av en sådan, till ett redskap i den världserövrande maktens tjänst. Ett från början till slut på lögn och provokation grundat "idépolitiskt" system har upprättats efter den antisociala satsen "Söndra och härska!" I hägnet härav vanskötas våra nationella livsfrågor medan judemaktens ekonomiska erövringskrig med all energi fullföljes. Stat och kommuner drivas i vansinnig skuldsättning på miljarder till det internationella lånekapitalet, land och folk ha utlämnats till en exploatering av oerhördaste slag, svensk lag och författning behandlas som papperslappar, så snart de ej passa den storfinansiella autokratiens herrar. Laglösheten och korruptionen sprida sig allt vidare i samhället. Konsekvenserna av allt detta visa sig bl. a. i en ständig stegring av skatter och allmänna pålagor, så att levnadsvillkoren för stora grupper av medborgare årta sig allt svårare. Sveriges underkastelse under det internationella judiska Mammon forceras på alla områden. Den militära avrustningen är praktiskt taget redan genomförd, med den kulturella är man som bäst i färd likasom med den ekonomiska.

Hela denna mot nationell undergång inriktade utveckling måste hejdas och i stället en positiv, svensk utveckling inaugureras. Den härskande lögnen och provokationen måste försvinna och ge rum för en ny aera i Sanningens och den kristna moralens anda. Sveriges utveckling skall vara byggd på svensk grund, svensk till sitt väsen och inriktad mot svenska mål. Hemlig regeringsutövning med oansvariga makthavare kan och får ej längre tolereras De, som utöva den reella makten, skola ock svara därför. Statsmaktens auktoritet och överhöghet i samhället måste återupprättas och kapitalet tvingas att underordna sig samhället som dess tjänare och icke dess tyranniska herre. En helt ny stats- och nationalekonomisk politik måste inledas, grundad på hållbara svenska nationalekonomiska principer och uteslutande inriktad på främjandet av det egna landets och folkets intressen. Denna nya statsekonomiska politik måste fullständigt bryta med den hittills följda skuldsättningsprincipen och hävda satsen om statens ekonomiska suveränitet Dess främsta mål bör vara statsskuldens likvidering snarast samt återupprättandet av Sveriges ekonomiska oberoende och välstånd, för vilket syftes förverkligande landets ekonomiska möjligheter nationalekonomiskt helt måste utnyttjas och sträng sparsamhet iakttagas i det offentliga livet.

Den storfinansiella maktens strävanden att monopolisera det svenska näringslivet under sin spira måste stäckas. Riksförsvaret, som genom 1925 års nedrustningsbeslut spolierats, måste återupprättas, till skydd för vårt lands frihet och oberoende. Det politiska livet måste reformeras därhän, att statsmakten blir i stånd att fylla sin uppgift och riksdagen blir ett sant uttryck för svenska folkets vilja, kvalificerad för sitt ändamål. Den väg, som härvid bör följas, är *de verkliga intressenas representation*. En efter våra nutida förhållanden avpassad folkrepresentation på grundval av intressen och kvalifikationer måste upprättas till ersättande av den nuvarande beslöjade intresserepresentationen i idépolitikens gestalt. Denna måste vara oberoende av alla ovidkommande intressen samt obunden av varje annan hänsyn än omtanken om landets och folkets sanna väl. Regerings- och lagstiftningsmakt måste återupprättas, återföras till sina ursprungliga och egentliga uppgifter. Slutligen måste det på de allmänna tänkesättens förvillande samt de moraliska och religiösa begreppens undergrävande inriktade falska upplysningsväsendet avlösas av ett sant upplysningsväsen på kristlig moralisk grund.

Detta är i stora drag det program, för vilket Nationen under år 1928 skall kämpa. Vårt medel i kampen är Upplysning. Genom upplysning i Sanningens anda ryckes grunden undan för lögnens och mörkrets krafter, vilka tvingas upphöra med sitt lands- och folkfördärvliga spel. Och i samma mån själva roten och upphovet till det onda, de hemliga intrigörernas och giftspridarnas ödeläggande verksamhet upphör, inträder samhället åter i sitt naturliga tillstånd av hälsa, auktoritet, kraft och utvecklingsmöjlighet. Vårt arbete för den nationella restaurationen kommer alltså att inriktas på att få denna genomtörd på författningsenlig väg. Regerings- och lagstiftningsmakt måste på sakligthets- och rättfärdighetsgrund tvingas att gå in därför.

Slutligen vilja vi uttala ett tack till våra läsare och vänner för allt intresse och förtroende, som under det gångna året i så rikligt mått visats Nationen och dess strävanden. Det är vår förhoppning att det skapade förtroendefulla förhållandet mellan tidningen och allmänheten under år 1928 skall ytterligare befästas och utvidgas.

Redaktionen.

Sveriges folk bör resa sig mot det laglösa och emoraliska Brattsystemet.

(Forts. fr. sid. 1.)

Enskilda generaldirektörer, särskilt statsbanornas, draga sig icke för att förlana monopol vilkas överensstämmelse med grundlagen förefaller rätt dubiös. Och alla mena, att berträffande dessa affärer är för pressen — "diskretion hederssak". Om hr Leon. Ljunglund är karl för sina ord — det gäller här allvarsamma beskyllningar — tar han väl ock konsekvenserna av desamma och föregår sina kolleger med gott exempel, utan dröjsmål, genom att inför offentligheten avslöja vad han ve i anförda hänseenden hänt och sant varit och låta sin hittills iakttagna "hänsynsfulla" tystnad fara, och om chefredaktören Ljunglund ej vågar så göra, så borde väl riksdagsmannen Ljunglund våga det. N. D. A. är ju sedan längre tid icke "persona grata" hos huset Wallenberg, som ej häller tar dess spalter i anspråk för sina annonser, vilka jag förmodar väl betalas. Å de uppseendeväckande anklagelserna, som nu även denna tidning framställt mot Brattherrarna, har jag fäst J. K:s uppmärksamhet.

Huru länge skall det för alla och en var olidliga tillstånd, som blivit en följd av det s. k. Brattsystemet, kunna få fortfara? Från allra högsta ort eller från vederbörande myndigheter är under nuvarande förhållanden ingen åtgärd att vänta. Därom ha vi fått otaliga bevis, liksom därom, att de stora dagliga tidningarna, folkets s. k. språkrör, den s. k. fria pressen, icke våga att i sak något åtgöra. Därmed har det ock blivit till folket överlämnat att självt söka den rättelse, det till egen värd åstundar.

"Folkets flertal vet, att detta system är en fullständig Panamaskandal", skrev en kvällstidning den 27 augusti 1925, "men det får det oaktat ogenerat fortsätta". Såsom en Panamaskandal har det ock beteckнats i andra av monopolherrarna oberoende tidningar. Myndigheterna stå maktlösa, de våga icke ingripa. "Om det gäller att i stillhet och obemärkt förgifta svenska folket, så att männen i stort antal duka under i sin kraftigaste ålder, utan att varken de själva eller deras omgivning inse den egentliga orsaken, så är Systemet genialt inrättat". Så lyder en framstående utländsk läkares och nykterhetsväns dräpande dömome om herr Bratts skapelse och livsverk, men tillägger bemälde läkare: "Nu vill jag ingalunda beskylla dr Bratt för att hava arbetat med detta mål för ögonen".

Varför regerar icke svenska folket i eget hus? Varför vill det ej vara sin egen herre? Den enskilde individen, som ej vet att vara herre i eget hem, anses av sin nästa med rätta för underhaltig. Underhaltigt befarar ock det folk att bli beteckнat, som blivit till den grad försoffat, att det ej vet att göra sin vilja gällande. Svenska folket — till åtskillnad från varje annat fritt och självständigt folk — är på god väg att komma därhän. Har Sveriges folk då ej längre vilja att handla. Det är nu på tiden, att det visar, hur härmed sig förhåller. Eljest kommer det snart att bliva brännmärkt med underhaltighetens föga prydsamma stämpel. Om det så vill eller icke, därom har det självt bestämmanderätten. Det har redan i ett tiotal år barnsligt beskedligt funnit sig i det för hela nationen likasom för individen förnedrande förmynderskap och det skamlösa översitteri, som det osunda s. k. Brattsystemet medfört, mera förödmjukande för varje dag som gått. Allmänt fördömes ju också detta system, som ej blott innebär ett grundlagsstridigt ingrepp i folkets personliga fri- och rättigheter utan ock är ägnat att bringa moralisk ofärd över detsamma. Det antager ock allt mer för den goda samhällsmedlemmen kränkande former. Vilket annat folk skulle tolerera sådant? Systemet, dess maktgirige och hänsyns- — m. m. — löse upphovsman, herr Bratt, bliva bokstavligen utskällda för varje dag som går, man och man emellan, men han har visat sig vara lika rhinoceroshudad som sina beskyddare vid Kungsträdgårdsgatan. Man är helt enkelt upprörd över, att ett sådant system kan få förekomma i ett civiliserat land i våra dagar. Det är också betecknande nog, hurusom för kort tid sedan uti en känd tidnings s. k. korsordsgåta ett korsord förekom, som hade fått förklaringen "svensk nationalolycka". Utnyttjat skulle det bliva — "Bratt".

Om man i utlandet berättar om någon av de många vanvettiga lagbestämmelser, de s. k. Bratt-bestämmelser, — de bliva ju ock vanvettigare därigenom, att så många av dem, som blivit satta att tolka desamma, själva äro i avsaknad av vett och förståelse för en bestämmelses rätta innebörd såsom det bitråde, som, på sätt i "Svenska Dagbladet" den 1 december 1927 omtalats, vägrade att till en köpare utlämna de varor, han inköpt, blott därför, att klockan slog Bratt, d. v. s. i detta fall kl. 2, i det ögonblick de skulle passera disken, och detta trots den s. k. motboken olivit avstämplad och varorna betalta, varuti den beskedlige köparen ock fann sig i stället för att utkräva sin lagenliga rätt till köpeavtalets fullbordande genom de betalta varornas utlämnande — om man berättar om de allmer olidliga inkräktandet på den personliga friheten och på urgamla rättigheter, blir man helt enkelt ej trodd, vilket ju ej heller är ägnat att förvåna. Det är sannerligen förklaligt, om man i utlandet alltjämt tror, att isbjörnar promenera omkring på våra gator. Det vore icke tokigare än vad det nu är. Det finnes förvisso ej heller något annat folk, som liksom det svenska skulle i åratal tåla en dylik behandling av en klick penningstarka översittare inom sitt samhälle, vilka egenmäktigt upphöjt sig till folkets förmyndare och i sådan självtagen egenskap tagit sig före att för individen bestämma centilitermått, dag och klockslag för inköp av en flaska vin eller sprit, som han förut kunnat inköpa, när och var det honom behagade. Skall, därför att det finnes en klick s. k. fyllhundar, som alltid funnits och alltid kommer att finnas, hela den spritförtärande nyktra allmänheten lida därför och ställas under ett sådant förnedrande förmynderskap, som Brattsystemet innebär? Hur länge skall folket tillåta, att dessa systemherrar rikta sig på dess egen moraliska välfärd? Det tillkommer folket att återkräva och att åt sig återförskaffa den frihet, det förut åtnjutit. Det tillkommer myndigheterna att straffa, såsom förut, varje missbruk av sådan frihet. En man med en sund själ i en sund kropp bör väl ock kunna nalkas bålen utan begär att simma, än mindre att drunkna i densamma. Om systemets skapare verkligen haft ett ideellt mål för ögonen i stället för lumpen åstundan efter gyllene medel, så hade det ock bort ägna sina omsorger åt den unga generationen i stället för att, såsom nu, göra olaga intrång på hela folkets fri- och rättighеter, dymedelst ockrande på dess kända godmodighet och beskedlighet. Om i ett obevakat ögonblick ett dylikt system, som i stället för rätten satt rättslösheten i högsätet, bleve något annat folk påtvunget, liksom det kom över vårt folk, så skulle detta folk nog ej heller längre tveka att gripa första bästa tillfälle att avskudda sig ett dylikt tryckande och förnedrande ok. Det har ej häller fallit någon in i annat land att ens ifrågasätta en dylik fräck utmaning mot miljoner av laglydiga medborgare.

Men, vad gör det svenska folket? Det har åtminstone hittintills inskränkt sig till blott ord. Ve och förbannelse över "Bratten" ligger i var mans mun. — Jag lämnar då självklart ur räkningen de ofullkomnade individer, vilka för vissa självändamål och i missriktad omtanke om sina medmänniskors väl och ve predika kamp på liv och död mot varje bruk av alkoholhaltiga drycker, och räknar här endast med normala människor. Men till handling har det svenska folket icke skridit. Det har ej ens sökt sätta sig till motstånd för att värna om sina urgamla rättigheter, lika litet som när konung och riksdag i samförstånd besköto raserandet av vårt försvarsväsen, trots konung och riksdag hade i färska minne, hurusom de på liv och död kämpande parterna i det stora politiska rovriddarekriget noga aktade sig för att söka kränka Svea Rikes neutralitet, blott därför att riket då hade en styrka till sitt försvar, som ingav den respekt. Hade konungen då haft makt att säga nej, så hade vi haft våra gamla ärorika regementen kvar till rikets välbehövliga försvar, ty konungen äger att allena styra riket på sätt regeringsformen föreskriver; och hade konungen haft makt att säga nej till vissa finansfurstars krav, sig själva till gagn, men folket till skada, på ett spritmonopol, som stod i uppenbar strid mot samma regeringsforms klara bud, så hade ej heller våra urgamla fri- och rättigheter blivit så skamligt trampade under fötterna, som de nu blivit. Men även här fick lagstiftarens vilja vika för huset Wallenbergs. Det var beklämmande att läsa, på sätt det i offentligt tryck påståtts, att konungens underlåtenhet att i nedrustningsfrågan upplösa riksdagen och tillfråga folket i val, huruvida det försvarslöst ville prisgiva fosterlandet åt yttre och inre fiender, eller ej, berott på påtryckning av herrarna Wallenberg, vilka skulle ha lovat den dåvarande socialistregeringen under herr Sandlers chefskap att förmå Kungl. Maj:t att gå med på avrustningsfrågan, på villkor att regeringen gjorde allt för att förhindra, att några för monopolen ofördelaktiga åtgärder vidtoges. Dessa offentliga beskyllningar hava ännu icke blivit vederlagda, ehuru de väl förtjänat ett sådant bemötande för att undanrödja varje misstanke härutinnan.

Varje offentligen framställt krav, även inom riksförsamlingen, på en *opartisk* utredning rörande spritmonopolherrarnas egenartade förehavanden har rönt ett lika envist som målmedvetet motstånd från våra myndigheters sida. Hava då spritpotentaterna förstått att göra även dessa beroende av sin vilja? Bättre ser det sannerligen ej ut. Eller våga de i egenskap av konungen understälda organ icke här ingripa för att tillfredsställa den oförvillade stora allmänhetens krav på upprättelse för lidna oförrätter? Ja, då blir det folkviljans uppgift att i all sin kraft här göra sig gällande. Men utan sammanhållning är ingen förändring att vänta. I enigheten ligger styrkan. Inbördes avundsjuka, den s. k. kungl. svenska avundsjukan, som alltid gör sig gällande på det mest småaktiga sätt, maste bannlysas, åtminstone för denna gång. Må folket nu tillfullo utnyttja sin livskraft, sin kraft till självbevarelse, medan det ännu därav har något i behåll! Det har nu ock på upplysningens väg erhållit klara bevis om det s. k. Brattsystemets förstörelsebringande inflytande och om de syften, monopolerna i verkligheten fullfölja. Det är tidningen "Nationen", som satt sig en sådan fosterländsk uppgift före och i vidsträcktaste omfattning målmedvetet och modigt fortsatt sitt upplysningsarbete. Tack skall ock till slut bliva dess lön. Det är ett sådant fosterländskt arbete som av "Stockholmstidningen" fått betyget "skandalskriverier" Det är synd om den tidning, vars ansvarige ledare har en sådan uppfattning och utnyttjar sin tidnings spalter för att uttala densamma. Den egna erfarenheten har lämnat ytterligare bevis. Tillståndet har blivit olidligt. En ynkedom utan motsvarighet i annat land, så kan det i vårt land nu rådande tillståndet sorgligt nog, men rätteligen betecknas. När man efter någon tids vistelse i främmande land — och man behöver ej resa långt — återkommer hem och som god patriot känner sig glad att åter vara hemma, dröjer det ej mången dag, förrän man gripes av vämjelse inför all den ynkedom, som nu råder i vårt gamla Sverige. Man har helt plötsligt upphört att vara en fri man och blivit återförsatt till barnkammaren; man har återkommit till det svenska barnkammarlandet. Man skulle vara frestad att tro, att den 28:e dagen i årets sista månad här högtidlighålles såsom en nationell bemärkelsedag.

En folkomröstning har nyligen föreslagits av en deputation från Örebro. Detta är ju alltid en god framstöt, och statsministern säges ha förklarat sig vara fast övertygad om Brattsystemets ohållbarhet och om nödvändigheten av dess avskaffande, men ej vara på det klara med vad som borde sättas i dess ställe. En sådan tvekan hos regeringschefen- är i och för sig beklagansevärd, då erfarenheterna från andra länder härutinnan tala tydligt språk. Full individuell frihet och straff för missbruk av denna frihet, såsom förut. Så bjuder sunt förnuft. Det torde emellertid vara fåfängt att nu hoppas på ett ingripande från ställig sida till Brattsystemets avskaffande, än mindre därpå, att något förnuftigt skulle sättas i dess ställe. De krafter, som i hemlighet kämpa därcmot, äro regeringen övermäktiga. Och att falla på en fråga, som icke är en s. k. partifråga, utan blott en allmänt fosterländsk fråga, det bleve en alltför stor uppoffring för en nutida svensk regering. Nedskrotningen av våra gamla ärorika regementen har grusat varje förhoppning på den nuvarande regeringens förmåga att åstadkomma en förändring till det bättre. Det gällde då försvar mot en yttre fiende, och den inre fienden anses väl vara minst lika ofarlig. Blotta tanken på införandet av s. k. totalförbud vore rent av brottslig, sedan det en gång blivit av erfarenheten ådagalagt, vilka olycksdigra konsekvenser för folket i gemen även ett sådant förbud måst medföra. Men om ett

Es wird immer klarer, dass die Erneuerung des Abendlandes nur durch den Rassengedanken möglich ist.

Grundwerke über Rassenkunde, Bedeutung und Pflege der Nordischen Rasse von *Dr Hans F. K. Günther* sind:

"Rassenkunde des deutschen Volkes", eben in 12. Auflage erschienen, "eine gewaltige Leistung" und "eine glänzende Darstellung" nach den Worten des führenden deutschen Rassenbiologen Prof. Dr Eugen Fischer.

"Rassenkunde Europas", von in- und ausländischen Fachleuten empfohlen, nach der ersten Auflage ins Schwedische, nach der zweiten Auflage ins Englische übersetzt.

"Adel und Rasse", 2. Auflage, ein Buch über die rassenbiologischen Möglichkeiten und Aufgaben der Schaffung einer erblich hochwertigen Führerschicht des Abendlandes aus nordischem Blute.

"Des Nordische Gedanke unter den Deutschen", ein Buch, welches die Aufgaben einer rassischen Erneuerung durch Hebung der Geburtenzahl der erblich tüchtigsten vorwiegend nordischen Menschen zu einer neuen Lebensauffassung vertieft.

"Rasse und Stil", 2. Auflage, eine Untersuchung über den Einfluss der Rasse auf das künstlerische Schaffen, nach "Nya Dagligt Allehanda" ein "genialer" (snillrik) und "aristokratischer" Buch.

Eine ähnliche Untersuchung führt "Kunst und Rasse" von dem bekannten Architekten *Schultze-Naumburg durch*. Eine bedeutende Darstellung der Geschichte der Rassenforschung und der aus ihr entstandenen Rassischen Erneuerungsgedanken gibt *Schemann*, Die Rasse in den Geisteswissenschaften, ein Buch des Wiederentdeckers des grossen Gobineau, beide Bücher soeben erschienen.

Ausführliche Prospekte übersendet auf Verlangen

J. F. Lehmanns Verlag, München, Paul Heysestr. 26.

Vid behov av
FOTOGRAFERING!
Glöm ej att anlita oss, då vi äro Specialister och erfarna fackmän inom branschen.
RING ENDAST NORR 75 45.
BILD-CENTRALEN
Drottninggatan 38, Stockholm

Ni köper
Edra Pälsar, Skinntröjor, Arbetskläder, Skodon m. m. billigast hos
Jacobsons, Storforget 7, STOCKHOLM.

BRÖDET
På grund av dess överlägsna kvalité köpa numera de flesta stockholmarna sitt bröd i
MELCHER LINDHOLMS BAGERI
5 Norrtullsgatan 5
eller hos dess återförsäljare.
Uppmana Eder leverantör att föra vårt fabrikat! Hotell, Restauranger o. Caféer böra i eget intresse låta oss bliva Eder leverantör.
Telefoner: 850 45, Norr 15 89.

PARISER-KAFEET
27 Kungsgatan 27
Stockholm

Restaurant Metropol
52 Odengatan 52 — Intim, Elegant.
Best. Tel. Vasa 14400, Vasa, 16400.
Särskild konditoriservering
Festvåningen rekommenderas
Middags- och Aftonkonsert

NATIONEN

Fredagen den 13 Januari 1928.

DILUTIN
det nya rengöringsmedlet för parkettgolv och linoleummattor.
Säljes överallt.

införande av förbud här i landet kan det ju icke bli tal, med mindre de finansfurstar, under vilkas hägn det grundlagsstridiga monopolet tillkommit, därtill giva sitt samtycke, först sedan de organiserat sig såsom storsmugglare och funnit, att de av sådan näring kunna draga liknande ekonomiska fördelar, som de vunnit genom det olagliga spritmonopolet, som instiftats av konung och riksdag i samförstånd, eller bättre sådana. Till monopolisering av en storsmuggliarligas företag torde det nog ej heller bli så lätt att erhålla samma statsmakters begivande. Opinionsmöten och demonstrationståg i och från rikets olika städer, på sätt staden Örebro nu föregått med ett efterföljansvärt exempel — och det ser ut som om det vore utanför huvudstadens gränser, ifrån provinsstäderna, där befolkningen ej ännu hängivit sig åt samma slöhet och likgiltighet som här, som hjälpen är att vänta, på sätt tillförene fallet varit, — skulle icke förfela sin verkan såsom föregångare till en allmän omröstning. I huvudstaden skulle det ock demonstreras, på sätt det i andra länder tillgår i liknande fall, inför de mäktiga systemherrarne, utan hot eller oordningar, men på ett sätt, som oförtydbart visade, att det här gällde allvar och att folket nu äntligen ville ha ett ord med i laget. Sedan finge de, som ej ville därtill lyssna, taga konsekvenserna av en sådan underlåtenhet. Enskilda klagomål, som av allehanda slag återgivas i de dagliga tidningarna av personer, som föredraga att dölja sig under anonymitetens täckmantel i stället för att öppet framträda, då de icke vilje riskera att förlora sin s. k. motbok, väl kännande systemherrarnas tänkesätt, tjäna till intet. Mot ett Systembeslut finnes ju ej heller någon appell — även det ett för vårt land typiskt förhållande. Det är emellertid glädjande att anteckna, att åtminstone två av huvudstadens dagliga tidningar nu börjat tala någorlunda rent språk med Brattherrarna. Intet ont kan botas, med mindre yxan träffar roten och upphovet till det onda. Men yxan kan ej gå, om ej de framträda, som våga hålla i skaftet och låta den gå. Det är pesthärden, från vilken det smygande giftet utgår, som skall tillintetgöras. Hela det demoraliserande Brattsystemet har ju tillkommit genom storkapitalismens gyllene makt — den storkapitalism, som här i landet har sitt högsäte i det kända stora bygget vid Kungsträdgården, gemenligen kallat "Stora W.". De mäktiga och hänsynslösa penningfurstar, som där regera, skola förvisso också mobilisera sina gyllene stridskrafter för att söka fran undergång rädda det storkapitalistiska missfoster. En allmän folkomröstning, åstadkommen av folket självt utan myndigheternas mellankomst med förty åtföljande arbete bakom kulisserna, skolle ock giva uttryck åt en oförvillad folkopinion. De, som en sådan dag skulle sitta hemma, blevo latt räknade. Därav skulle ock framgå, om det är svenska folket som regerar i eget hem, eller om huset Wallenberg alltjämt skall där regera. Herr Bratt, utan herrar Wallenberg är icke mycket värd. Sverige är väl ännu icke helt och hållet Wallenbergarnes land, men det är fara å färde, att det snart skall gå därhän, om ej folket nu reser sig upp som en man och visar, att det är herre i eget hus, och det ligger fara i dröjsmål. Skam skall vila över folket, och allenast över folket, en skam, så mycket större som det själv dragit över sig densamma, om det ej nu vaknar upp ur sitt dvallika tillstånd, ett slöhets- och likgiltighetstillstånd utan like, och tar livet av hela Brattsystemet. Men med roten skall det avlivas, ej blott topphuggas. Det ser nu också så ut, som om folket verkligen skulle börja resa på sig och känna sin plikt mot sig självt och mot landet, och handla därefter. Tiderna förändras ju ock, och vi med dem, heter det. Låtom oss göra heder åt det gamla ordspråket!

Tidens svåra sjukdom är feghet. Man vågar icke bekänna färg, icke uppträda för sin övertygelse, icke bringa sina handlingar i harmoni med sina känslor. Denna brist på ärlighet och manligt mod förlänger lögnens liv och fördröjer till en oöverskådlig framtid sanningens triumf. Den, som vet att högt och oförbehållsamt utnala sin övertygelse, vet, att han därmed uppfyller sin plikt mot sig själv, mot sanningen och mot sina medmänniskor. Om de babiie, de sluge, de diplomater eller opportunister — vilket förskönande namn hycklare och lögnare än må giva sig — ville så göra, så skulle de, sannolikt till sin egen förvåning, finna, att de mängenstädes utgöra majoritet, och att de blott behöva räkna sitt antal för att bliva dstarkaste, samt att det torde vara en större och mera lättvunnen fordel att vara ärliga och konsekventa än tvetungade och förtegna.

OBS! NAPOLIONSBOKEN
"NYA SVENSKA — DOPAVE"
Pris kr. 2:50
Fr. tjänstemän: Förl. tidningsf.

Den gyllene Internationalens propaganda.

(Forts. fr. sid 1.)

företeelser inom den ekonomiska världsorganismen erhålla en rationell behandling. Den ekonomiska världskonferensen är fackmännens konsultation och diagnos för att fastställa sjukdomstillståndets art, deras råd och föreskrifter för att övervinna sjukdomen och ur konvalescensens övergångstid framgå till betryggad hälsa. Därför förtjänar redogörelsen för ekonomiska världskonferensen den vidaste spridning!"

Att "Lantmannen" velat låna sig till en slik propaganda för Den Gyllene Internationalens obscura planer mot vårt land, visar hur det numera är ställt med detta "upplysningsorgan" i det svenska jordbrukets tjänst. Talesättet att "varje strängt nationalistisk politik är skadlig ej blott för den nation, som utövar den . . ." avser uppenbart att söka ingiva jordbrukets män den falska uppfattningen, att en politik, som inriktar sig på skyddandet av jordbruksnäringens intressen är av ondo. Men de svenska jordbrukarna äro, vilja vi tro, icke så omdömeslösa som Den Gyllene Internationalens härvarande sekretariat föreställer sig. Vederbörandes välvilliga maning till jordbrukarna att icke se tillbaka utan framåt är betecknande för deras fruktan för att besinningens krafter skola vakna till liv bland landsbygdens folk och därmed ett streck dragas för deras upphöjda planer. Karaktäristiken av "de huvudsakliga svårigheter, som nu framträda" utgör ett ömkligt försök att föra den allmänna meningen bakom ljuset. Orsaken till de antydda "huvudsakliga svårigheterna" ligger på ett helt annat plan än det antydda och är såsom i denna tidning ofta framhållits att söka i den från början till slut provokatoriska politik, som den här numera allsmäktigt regerande internationella storfinansen tillåtits föra till folkets politiska ekonomiska och kulturella förslavande under Alljuda. Spekulationerna rörande jordbruket såsom yrke, såsom att det giver sysselsättning åt den övervägande delen av jordens befolkning, att dess alster i värde motsvara mera än hälften av allt mänskligt arbete, att det utgör grunden för själva världshandeln, att det tryckta ekonomiska läget kännetecknas av den brist på jämvikt, som uppstått mellan priserna på jordbrukets alster och industriens tillverkningar etc. — allt detta säges uppenoart i syfte att söka få lantmännen att tro, att bara de "förtroendefullt" lämna sin sak åt sina nya "välgörare" och acceptera Den Gyllene Internationalens program "Bort med alla ekonomiska och politiska skrankor!", skola de varda befriade från alla de bekymmer för sin näring och sin tillvaro, som de nu ha att dragas med.

Men hava Sveriges jordbrukare anledning att förtro sig till dessa storfinansens herrar, som nu anse tiden inne att offentligt presentera sig som deras välgörare. Nej, dessa är det, just dessa och inga andra, som dragit över icke endast jordbruket och landsbygden utan hela Sveriges land och folk "de huvudsakliga svårigheter", vi nu ha att kämpa mot. Det enkiaste förstånd säger, att skulle jordbrukarna gå med på de internationella finansherrarnas spekulationer på vårt lands ekonomiska avrustning, skulle detta betyda en direkt katastrof för den svenska jordbruksnäringen och få de ödesdigraste följder för hela vårt lands ekonomiska liv. Det veta även de män, som engagerat sig därför, men de låtsas icke därom. Jordbrukarna skola lockas i fällan, med lock eller pock tvingas att begå självmord!

Det tillkommer icke Den Gyllene Internationalens herrar, som med

Hotell och Restauranter
som rekommenderas den resande allmänheten.

ESKILSTUNA.
Frimurarehotellet.
GNESTA.
Stora Hotellet.
GÄVLE.
Grand Hotell och Centralhotellet.
GÖTEBORG.
Hotell Eggers.
HALMSTAD.
Grand Hotell.
HÄSSLEHOLM.
Stadshotellet
KALMAR.
Stadshotellet.
KARLSTAD.
Stadshotellet.
LANDSKRONA.
Stadshotellet.
LINKÖPING.
Stora Hotellet.
HUDIKSVALL.
Stadshotellet.
LULEA.
Hotell Hospits, Mattis Johansson, Tel. 1148.
LUND.
Grand Hotell.
NORRKÖPING.
Göta hotell Dir. H. Magnér.
NYKÖPING.
Stora Hotellet. Tel: Namnanrop
SIGTUNA.
Stadshoteilet. Tel. 110.
STOCKHOLM.
Hotell Kung Carl, Birger Jarlsg. 23. Tel.: Namnanrop.
Carlton Hotel, Kungsg. 57.
Pensionat Wasa, 73 A Drottninggatan, 4 tr. Hiss.
STRÄNGNÄS.
Stadshotellet.
TROSA.
Stadshotellet. Tel. 34.
VÄSTERÅS.
Hotell och Restaurant Klippan.
ÖREBRO.
Stora Hotellet.

berätt mod, efter plan och system skapat de nu rådande svårartade förhållandena inom staterna och i världen, att nu såsom någon slags världsfräls komma och ange tonen och vägarna för den framtida utvecklingen. Deras föregående har misskrediterat dem för sin självtagna mission. Den ekonomiska folkförsoningen och världsfreden komma först den dag, det internationella spekulationskapitalet tvingats att dra in tentaklerna och överlåtit åt folken att själva ordna sina angelägenheter. Under världskriget löd deras paroll: "Fri bestämmanderätt åt alla folk!" I dag har den ändrats till: "Bort med den fria bestämmanderätten hos alla folk!" Det är i sanning dyrbart att skåda f. d. excellensen Rickard Sandler, den store frihetskämpen, gå in för den nya parolen. Han går i sin tjänstvillighet så långt att han t. o. m. förklarar oss redan ha nått fram till det eftertraktade "världshushållet". "Vi leva numer i ett världssamhälle". — Ja, och ett praktfullt sådant! Hr Sandler har tydligen aspirationer på att åter en gång få axla statsministerkappan. Författaren av "Samhället sådant det är" följer med sin tid. Belöningen därför skall naturligtvis icke utebli, såframt ej svenska folket äntligen vaknar upp ur sin förssoffning och reser sig till motvärn mot dem, som nu inrikta sig på att rasera den sista återstoden av dess frihet och oberoende. Man får hoppas, att den av Den Gyllene Internationalen utsända här använda propagandaskriften i sin mån skall bidraga att öppna ögonen på Sveriges lantmän för vad klockan är slagen.

Israels världsrevolutionärer på väg till Sibirien.

(Forts. fr. sid 1.)

sen i december inledde den stora uppgörelsen, utnyttjat sin ställning under revolutionen och "kapitalkonfiskationen" till att personligen rikta sig i den mest oanade grad. I A. Rezamoros 1926 utkomna bok "Le travail secret des agents bolchevistes", refererad i nr 32 av Nationen 1926, uttalades, att judarna Trotskij-Bronstein, Kamenev-Rosenfeld, Nachamkes, Steklov, Joffe, Radek-Sobelsohn, Tobelsohn-Krassnostchekov, Peters, Latzis, Unschlicht-Jurowsky, Krassin, Rakovskij, Krestinskij m. fl. numera voro att räkna bland Gamla Världens rikaste män. Det heter däri vidare bl. a.:

De äga faktiskt Sovjet-Ryssiands industri- och handels-"truster", äro ägare av stora jordegendomar, de äga värdeföremål i stort antal, smycken, dyrbara stenar, konstföremål, tavlor, vilka äro värda oerhörda summor. — De miljoner människor, som utgöra Ryssiands befolkning, hava på ena eller andra sättet berövats sin egendom. Kommunisternas hopande av rikedomar gynnas på allt sätt av Sovjetmakten. G. P. U. (Statspolisen) innattar bl. a. också en ekonomiavdelning och ett förvaltande organ för dess ägande företag, vilka institutioner sörja för medlemmarnas (tjekisternas kallades de tidigare) förmögenhet. Deras kapital tillväxer särskilt vad "exproprierade" jordegendomar och plundrade förmögenheter beträffar; de rekvirerade "värdeföremålen" vid undersökningarna finna därl ock

Nordiska rasdrag.

Forts. fr. sid. 1.)

städer torde varit tyskt, och sannolikt fanns det bland de invandrade mer av mörka, ostiska trindskallar än av germantypen. Svenska medelklassen har därigenom i sig upptagit mycket främmande blod.

Den nordiska rasen saknar sinne för psykologi och bedömning av medmänniskor. Detta gäller mer svenskarna än norrmännen och minst de mera uppblandade danskarna. Helbreerna bygga upp planer, fotade på noggranna psykologiska iakttagelser, och anse det såsom bevis för sitt folks generella intelligens, att det med stöd av dylika observationer kan undergräva det folk, vars gästfrihet det åtnjuter; det hebreiska folket, aldrig lojalt, är det enda inomlandsfolk, mot vilket särskilda föreningar och sammanslutningar måste bildas till fäderneslandets värn mot underminering från en lömsk mullvadsras. Vems kan felet vara att det i alla tider sedan årtusenden förhållit sig så?! Gästfriheten helgd utmärkte nordmännen, men gästvänskap gällde ej landets hemliga fiender: "Med oväns vän skall ingen man vän vara", säger Havamal.

Den nordiska rasen är en verksam och initiativkraftig ras, som arbetar mindre för egen vinnings än för den goda sakens skull; mindre kanske jämväl för sin familjs fördel än för fosterlandets, stammens, släktens. Även inom sin familj hävdar den enskilde familjemedlemmen sin självständighet och sin personliga egenart. Förhållandet mellan familjemedlemmar i en svensk familj är än i dag visserligen ej ovänligt, men dock ofta stelt och sparsamt på överavallande ömhetsbetygelser, tillkomna blott för att understryka familjens enhet, och ett närmare förhållande förekommer blott mellan de av familjemedlemmarna, som känna sig dragna till varandra av kroppslig och andlig frändskap. Den nordiska människan beskådar alltså sin egen familj rasbiologiskt och raspsykologiskt kritiskt, en reminiscens från gamla tider, då släkten, stammen och rasen dominerade över familjen. Barn bråe ej blott på sina föräldrar, utan bör granskning av alla de sexton anorna och deras kroppsliga och andliga egenskaper i möjligaste mån ske; och i gamla tider här i Norden var det just en sådan granskning, som ägde rum, innan äktenskaplig förbindelse ingick mellan två släkter. Giftomannen har enligt lag ensam det moraliska ansvaret för en god och rasren avkomma, men på grund av sakens vikt lät han mycendels frågan noga dryftas i stora släktrådet. Det egna folkets raspsykologi är den enda psykologi, som ligger de nordiska i blodet. Om de moderna ärftlighetslagarna och rashygienens krav hade våra nordiska förfäder en instinktiv kännedom.

"Tynglingens och mannens tankar kringsväva gärna i det blå," men det är att märka, att detta Tegnérska blå är så att säga rotfast, ett fastslående av drömmar, som en gång skola bliva verklighet, ett uppdragande av livsmål. Minst av allt har detta blå något att göra med de tomt "kulturella" drömmar, som en stor pobk författare och nobelpristagare kallar "improductivité sluve", varå exempel lämnas av honom i boken "Utan fäste". Tegnér är ej blott den störste svenske skalden utan jämväl den svenskaste skalden — två tämligen synonyma uttryck, med förlov sagt, hir litteraturhistoriker! Selma Lagerlöf är (påpekat först från tyskt håll) både till utseende och produktion "ostbaltisk"-nordisk. Fantasiens våldsamma utsvävande långt bortom möjlighetens gränser i Gösta Berlings saga och Löwenköldska ringen är osvensk och har sitt urhem i Karelens omarker via de finska sockarna i norra Värmland. Väl har det förnekats, att "Tjänstekvinnans son" på mödernet hågstammade från Finland, men

TENGBERGS
Mejerivaror
Mjölk, Smör, Grädde
MEJERI A.-B.
TENGBERGS EFTR.
TULEGATAN 43, STOCKHOLM.
Tel. 86251, Norr 10596.

anletsdragen och författarskapet förråda starkt påbrå därifrån; det var ingen helt svensk auctor till de själsliga disharmonierna — det var två raser, som kämpade inbördes inom samma bröst! Fröding var svensk, men led olyckligtvis av finde-siècle-sjukans söndermalande självkritik. Bland nyare diktare är Karlfeldt svensk bonde och Vilhelm Ekelund svensk herreman. Albert Engström och hans kolingar tillhöra heruliskt skämtlynne, även syeogotiskt. Zorn var i sitt måleri lika mycket bajuvarisk som dalecarlisk. Bredas porträtt, å Nationalmuseum och annorstädes, präglas av nordisk anda; hans holländska förfäder måste varit av frisiskt-nordiskt ursprung. Hasselbergs skulpturer likaledes klart nordiska. Heidenstam har bl. a. diarisk inslag, är kanske dock icke fullt så utländsk, som hans vän Gustaf Fröding, föregångsmannen på det raspsykologiska området, ville göra honom. Vallfarts- och Vandringsår äro lika mycket till ämnesval som tankegång främmande. Och en nordisk man kan omöjligen i Tivedens avlysna "furornas dova sorgemusik", ty suset i tallkronor går för honom i dur av nordiskt karg klangfärg, manande till stordåd, varemot granen, dettastiliserade och från Sibirien invandrade träd, ger begravningstoner från sig.

På vetenskapens område älskar nordbon det påtagliga och åskådliga. Hans verklighetssinne är i slakt med elementär mekanik. Juden hatar inom vetenskapen åskådlighet, och tror sig med sin ras' instinkt vinna klarhet genom dunkla matematiska formler, som mer tillkrångla än utreda förhållandet. Även såsom filosof använder juden "matematiska" metoder (Spinoza, Bergson), därvid matematiken visar sig vara den minst exakta av alla vetenskaper.

Den nordiska människan är produktiv uppfinnare och har mer än andra raser skapande förmåga på de flesta områden av människlig verksamhet. Judar och japaner sakna däremot skaparkraft, men absorbera lätt vad andra gjort och servera sedan smart kompilatoriska anrättningar, genomsyrade av under säkler uppgruggad receptivitetsförmåga.

S. L-s.

Varför är
Solna Bryggeris PORTER-DRICKA så allmänt omtyckt?
Jo, därför
att det tillverkas av bästa råvaror under fullt sakkunnig ledning.
Ring Hagalund 95
efter en flaska på prov.
Vitaminrikaste måltidsdryck.

Måltidsdryck som hälsokur
erhåller man av Fruktsalt-Samaria; det ger en läskande och härlig kolsyredryck, som piggar upp aptiten och befordrar ämnesomsättningen, renar och uppfriskar blodet, befriar magen och tarmarna från otjänliga ämnen, utdriver den skadliga urinsyran, gifter som måste rehsas bort, varmed undanrödjes grundorsaken till dålig hälsa; hela organismen sättes i god form.
Drick därför dagligen Fruktsalt-Samaria. Pris pr fl. kr. 2.50; motsvarar 25 fl. mineralvatten. Erhålles å apotek, hos drog-, färghandl. m. fl.
Cederroths Tekn. Fabr., Stockholm

med blod och svärd skulle erövra världen åt Judafolket och sålunda förverkliga detta folks årtusengamla dröm — det är ju ett utslag av fredighet, som man knappast trodde mera fanns till i denna snöda värld. Säkert är, att den judiska världsmakten med denna utgång av det ryska folkets självbevarelsekamp mot judarnas diaboliska planer mot folken rönt en av de allvarligaste motgångar i tidernas tider, en motgång som helt säkert icke skall undgå att visa sina verkningar även inom andra folk och stater, vilka hugnats med det "världsfrälsande" Israels välvilliga omvärdnad.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Södra Kungstornet,
Stockholm
Telefon: Norr. 5898 Norr 5899

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

Lösnummer 25 öre.
PRENUMERATIONSPRIS:
Helår ..... Kr. 10.—
Halvår ..... Kr. 5.25
Kvartal ..... Kr. 2.75

Nr 3 (120) Fredagen den 20 Januari 1928. Årg 4.

JORDBRUKETS TULLSKYDD BÖR STÄRKAS!

De rådande tryckta konjunkturerna inom modernäringen hota att överföra den svenska bondejorden i bankkapitalets ägo.

Mycket eller det mesta av Riksdagens tid har under de senaste decennierna använts för behandling av i motionsväg väckta reformkrav och vänsterpressen har i överensstämmelse därmed genljudit av reformiver. Det är mycket bra med reformer, om de äro nödvändiga och ägnade att förbättra svenska folkets ställning och förhållanden d v. s. föreslagna av ett verkligt behov och ej blott utgörande partipolitiska agitationsnummer, men något, som är minst lika viktigt som reformer är att slå vakt om de förmåner, svenska folket sedan gammalt åtnjutit, så att icke dessa på grund av tidsförhållandena falla i lägervall och förvandlas till olidlig börda.

Bland näringarna är modernäringen den ojämförligt viktigaste och den, som statsmakterna framför allt borde ägna sin uppmärksamhet åt. Sverige har till och med långt före den tidsålder, som kallas helandehös, varit jordbruksidkande; det ligger i svenskens lynne — kanske mer än de flesta andra folks — att älska den torva, som sett honom födas och varur han hämtar sitt dagliga bröd. Jordbruket är även på grund av det därmed förenade friluftslivet och omväxlingen i arbete, ett yrke, som stärker och vidmakthåller folkmaterialet och gör det sunt och kraftigt, till fäderneslandets bästnad. I anslutning härtill kan framhållas, att fackmän på folksundhetsområdet framhållit att de svenska allmogemännen både äro de rasrenaste ättlingarna till de ursprungliga inbyggarna i vårt land och det folkskikt, som kan betraktas såsom den egentliga kärnan bland Sveriges nutida befolkning. Den svenska lantmannen kan visserligen hava anledning att glädja sig över ett dylikt omdöme, när det, såsom här kommer, ej från hans eget led, utan från det håll, som bäst förstår att fälla utslag rörande de olika samhällsklassernas värde för staten, men å andra sidan kan den svenska bonden ej draga fram sig själv och sin familj enbart på ett för honom smickrande omnämnande.

Den allmänna uppmärksamheten måste fästas på de svåra förhållanden, varunder den svenska jordbrukaren f. n. framlever sitt liv, förhållanden, som ej synas förbättras åt från år utan i stället försämras till den grad att om demoleringsverket fortsätter i samma tempo, bristningsgränsen snart är uppnådd. Och vad skall sedan inträffa? Skall Sverige, i enlighet med den internationella storfinansens önskan upphöra att vara ett sädesproducerande land och fylla sitt behov därav från kosmopolitiska profitjägares under en varmare sol belägna jättejordbruk? Skall den ekonomiska försvarsberedskapen till och med rörande det dagliga brödet givas till spillo för att fortast möjligt fylla till brädden internationella banksyndikats kassakistor med guld under förkvävande av den enskilda statens sunda liv? Det är tydligen dit, man syftar. Första framstöten är redan gjord. Vitbetsodlingen är kantänka icke längre lönande i Sverige, utan, efter utlåtande av de av storfinansen besoldade nationalekonomerna, skall Sveriges sockerbehov importeras utifrån och, till underlättande av mellanhänders vinst, har sockertullen sänkt — till lättande av svenska folkets utgiftsbördor, såsom det här och alltid så vackert och bestickande låter, när storfinansen är ute på rövarstråt.

För mer än länge sedan äro de tider svunna, då de svenska odalmännen utgjorde landets enda klass av betydenhet. Bonden har sedan dess fått känna först herremannens och sedan industriens tryckande hand. Ångan och elektriciteten hava lagt om folkhushållningen. Man må yvas över teknikens och industriens framsteg, men man får icke därför mista klar blick på spörsmålet, i vad mån industrialstrens ökande över hövan kan vara av nytta för staten i dess helhet och bedömandet av vad som, rent folkekonomiskt sett, är nödvändig och produktiv industri. Den sig allt mer omkringgripande lyxtillverkningen och nedläggande av arbetskraft på mer eller mindre onyttighetsartiklar kunde utan skada dämpas. Vi skulle till och med utan att lida skada därav — tvärtom bliva bättre både till kropp och själ — nära nog, om det gällde, kunna återgå till våra fäders levnadssätt. Materiellt hög och komplicerad civilisation med den fulländade teknikens raffinerade bekvämlighet och njutningar är ej liktydig med verklig, djup och sund nationell kultur, utan ofta till och med dess motsats, veklingskulturen och förslösandet av arbetskraft, som kunde bättre användas, för tillverkning av veklingsvaror och onyttigt nürnbergskram, som nu försäljes med tillhjälp av amerikansk reklam. Om än mycket skulle kunna till allmänt gagn förenklas och mycket slopas av den nutida "kulturen", kan däremot icke det dagliga brödet borttagas. Och det är av största vikt för ett land, att dess lantbruksprodukter i möjligaste mån tillverkas inom landet och av landets egna söner. Bliva vi nödsakade att importera vårt behov av livsmedel är det liktydigt med att ekonomiskt och även i andra avseenden Sverige upphört att vara ett fritt land och svenskarna nedsjunkit till trälar, som få tigga sitt bröd och springa allsköns ärenden åt främmande inkräktare d. v. s. den internationella storfinansen, som söker bereda sig tillträde för erövrande och underkuvande av de nu självständiga enhetsstaterna genom den från Genève utsläppta parollen: bort med alla tullmurar! Ropa lika gärna med detsamma på Paneuropa eller pan-planetarisk regim under storfinansens självskrivna överhöghet. Det är i första hand jordbrukarna, som skola slå vakt om den enskilda statens bestånd och den nationalekonomiskt viktiga statliga självförsörjningsprincipen, om fäderneärvd kultur och om den fäderneärvda torvan.

Storfinansen vet, att motståndet först skall resas av bönderna och därför har den på allt sätt sökt försvaga allmogens ställning. Marginalen mellan kostnader och utgifter för lantbrukets bedrivande, å ena sidan, och inkomsterna från detsamma å andra sidan har under de sista 25 åren med säkerhet minskat till hälften. En noggrann undersökning om hur härmed förhåller sig bör av statsmakterna genom en för ändamålet tillsatt kommitté äga rum. Orsakerna till vinstminskningen böra även utredas. En känd orsak är höjningen av lantarbetarnas löner. Kalitrustens godtyckliga brandskattning av Sveriges jordbruksidkande befolkning förtjänade att närmare aynas i sömnarna, och försök borde göras genom statens bemedling att nedbringa kaliprisen.

På grund av lantbrukets tryckta läge hava jordbrukarna nödgats inteckna sina fastigheter i långt större utsträckning än tidigare varit fallet. Sveriges jord äges f. n. realiter till huvudsaklig del av bankinrättningar; plutokratiens överherrskap har efterträtt adelns och industriens. Värst ställt är det naturligtvis för den fattiga.

(Forts. å sista sid.)

"PARLAMENTSLEDAN."

Ett av den kosmopolitiska pressen i dess upplysnings- och propagandaverksamhet sedan några år tillbaka ofta nyttjat ord har varit "parlamentsledan". Det har företrädesvis brukats på den "borgerliga" sidan, enligt mångas förmenande som ett utbryck för den i och för sig mycket naturliga reaktion, som den i vansinnets tecken förda politiken i landet icke kunnat undgå att framskapa. I verkligheten torde emellertid förklaringen till den "borgerliga" pressens ståndpunktstagande i saken ligga på ett helt annat plan. Något som även klart och tydligt framgått av det faktum, att knappast en enda dylik tidning visat tecken till att vilja gå problemet in på livet och ge allmänheten någon som helst anvisning om vare sig de reela orsakerna till det irråkade oefterrättlighetstillståndet eller om de sunda o. naturliga vägar, som skulle kunna föra oss därur. Att vederbörande haft och alltjämt ha en mening, ett syfte med sin negativa kritik mot den rådande regimen, är dock höjt över allt tvivel, ehuru man hittills icke djärvts öppet presentera det. Men när processen är färdig och allmänheten vederbörligen förberetts, är det av allt att döma avsikten att under mera tilltalande former komma fram också därmed.

Det kanske mest belysande för situationen är, att de, vilka nu som mest respekt- och hänsynslöst utdöma den rådande "demokratiska" "inkompetensregimen", äro just de, som lyckliggjort svenska folket med denna regim. Den roll huset Bonniers d. v. s. "den liberala demokratiens" ledande organ med Dagens Nyheter i spetsen härvid spelat och spelar är förvisso mycket karaktäristisk. Knappt ha herrarna Bonnier fått den "demokrati" och "det folkliga styre" förverkligade, vartill vårt land efter sina innersta önskningar, förrän de låta sina tidningar gå till storms däremot, betecknande det såsom odugligt. Saken förhåller sig på det viset, att "mohren har gjort sin tjänst och kan gå!" Demokratien efter Israels recept passar här ej längre. För de stora uppgifter, som nu erbjuda sig och där det kommer att gälla det slutliga omintetgörandet av Sveriges suveränitet, spolierandet av folkets författningsenliga rättigheter och vårt införlivande i det israelitiska världssamfundet, lämpar sig möjligen icke den nuvarande demokratien rätt väl, varföre en för ändamålet bättre passande styrelseform skulle skapas. Att hemliga gynnare i framskjutna ställningar inom olika partier finnas för denna tanke, är ställt utom allt tvivel liksom att dessa i samförstånd med pressopinionens ledare av all makt arbeta för den politisk-parlamentariska ställningens ytterligare undergrävande genom allskons landsskadliga besluts genomtrumfande.

(Forts. å sista sid.)

Sanningen om Spritmonopolet på marsch.

Monopolkontrollutredningen blottar en mängd sensationella interiörer.

Den av k. m:t i nov. 1926 tillsatta kommittén för verkställande av en monopolkontrollutredning har nu avgivit sitt betänkande med förslag till avtal mellan staten och aktiebolaget Vin- & Spritcentralen. Kommitténs ledamöter ha som bekant varit ledamoten av riksdagens första kammare professor *K. G. Westman*, ordförande, ledamoten av riksdagens första kammare f. d. rådmannen *P. A. Dahl*, ledamoten av riksdagens andra kammare redaktör *E. Ljunggren*, bankdirektör *I. Rooth* och ledamoten av riksdagen andra kammare ombudsman *A. V. Sävström*. Såsom sekreterare har tjänstgjort förste amanuensen i finansdepartementet fil. lic. och jur. kand. *G. W. Sjögren* och som revisionstekniskt- biträde auktoriserade revisorn *L. T. Boklin*. Vi återgiva här ett genom Tidningarnas Telegrambyrå distribuerat sammandrag av det märkliga aktstycket, till vilket vi skola återkomma med mera ingående granskning och redaktionella kommentarer:

Likviderna för de av Spritcentralen övertagna gamla firmorna uppgå till cirka 53 milj. kr. Av koncernens sammanlagda aktiekapital äges omkring 40,5 procent av koncernen själv. Avskrivningarna hos moderbolaget uppgå till 76,6 milj. kr. och hos dotterbolagen utom Grand Hotell och Carnegie till nära 10 milj. kr.

Med hänsyn till förekomsten av avskrivningar av olika slag kunna urskiljas tre perioder, nämligen åren 1917—1919 och 1920—1923 samt tiden fr. o. m. år 1924. Denna uppdelning sammanfaller ungefär med ikraftträdandet av de bestämmelser vilka innefattas dels i 1920 års ändringar i bolagsordningen och dels i 1923 års avtal med staten.

Under den första av nämnda tre perioder förekomma, förutom de offentliggjorda, avskrivningar före bokslutet mycket rikligt, under den följande väl mindre ofta, men alltjämt till betydande belopp. Fr. o. m. 1924 ha ej offentliggjorda avskrivningar praktiskt taget upphört. Ett undantag bildar den i styrelseberättelserna berörda, men till beloppet ej angivna nedskrivningen å Grönstedtska bolagets varulager å 1,6 milj. kr. Avskrivningar eller bortföringar av vissa utgifter ha förekommit under bokföringstekniskt mindre lämpliga former.

De offentliggjorda avskrivningarna hos Spritcentralen belöpa sig till 8 milj. kr., samtliga avskrivningar till 8,6 milj. kr. Hos hela koncernen har å aktier avskrivits 9,2 milj. kr., varvid är att märka, att de verkställda avskrivningarna icke i samtliga fall torde vara liktydiga med förluster, enär vissa aktieposters nuvarande värde torde vara högre än det bokförda. Koncernens största avskrivningar å aktier hänföra sig till Grand Hotell och D. Carnegie & Co. med tillhopa resp. 2,160,054 kr. och 5,001,800 kr.

Aktiebolaget Fenixpalatset har medfört förluster för organisationen å sammanlagt kr. 433,760: 45.

Under reservation för svårigheten att noggrant angiva vad som bör hänföras till goodwill angivas avskrivningarna av goodwill till 22,9 milj. kr., varav 3,6 milj. kr. till beloppet offentliggjorts.

Samtliga avskrivningar beträffande maskiner och inventarier belöpa sig till 8,2 milj. kr., varav de offentliggjorda uppgå till 5,9 milj. kr.

För fastigheter ha samtliga avskrivningar utgjort 14,3 milj. kr., de offentliggjorda 6,9 milj. kr.

Hos Spritcentralen började man år 1919 upplägga en reserv för eventuella prisfluktuationer å varulagret på det sättet, att, sedan inventering och värdesättning av lagret verkställts, det erhållna totalvärdet nedsattes med ett visst belopp. För närvarande utgör den reserv, som sålunda skapats, 14 milj. kr. Jämväl i fråga om förrådsartiklar m. m. föreligger hos Spritcentralen en dold reserv, som kan beräknas till 3 milj. kronor.

I samband med behandling av avskrivningarna ha utredningsmännen upptagit frågorna om koncernens förluster på vissa mera betydande engagement. Sålunda lämnas en sammanställning av Spritcentralens förluster å Astraengagementet, som utvisar en slutsumma av 3,8 milj. kr., vartill komma ränteförluster, lagfartskostnader m. m. Engagementet i aktiebolaget Städet har föranlett avskrivning av 3,8 milj. kr. utom ränteförluster m. m. Engagementet i aktiebolaget Centralpalatset har medfört avskrivning av 400,000 kr., oberäknat kostnaderna för lagfart och all framtidsförsäkring.

En sammanfattning av avskrivningarna hos aktiebolaget J. D. Grönstedt & Co. utvisar en slutsumma av 4,7 milj. kr. I likhet med moderbolaget har detta dotterbolag skaffat sig en marginal för eventuella prisfluktuationer. Ifrågavarande reserv utgjorde den 31 december 1926 1,6 milj. kr.

Av undersökningarna har framgått, att gåvor, utgifter för representation samt annons- och reklamkostnader förekommit i större utsträckning och å större belopp under Spritcentralens första verksamhetsår än vad numera är fallet. Såsom exempel på gåvor må anföras följande. 1920 års bolagsstämma anslog 50,000 kr. till Centralförbundet

(Forts. å sid. 5.)

»Nykterhetsvänliga» koalitionen Bratt—Svenska Morgonbladet.

På basis »det privatekonomiska intressets avkoppling«.

Bland de slagord, dr Bratt låtit komma till flitig användning för att betjäna sina syften, kommer i första rummet "det privatekonomiska intressets avkoppling". Dr Bratt har en erkänt stor förmåga, då det gäller att värva anhängare. Med fin urskiljning har han fördelat massor av inkomstbringande styrelse- och revisorsuppdrag bland partipamparna i riksdagen. På samma enkla sätt kunde emellertid icke nykterhetsvännerna i gemen vinnas, utan härför måste andra medel tillgripas. Frasernas mångfald fick komma till hjälp. Nykterhetsrörelsens anhängare måste bibringas den uppfattningen, att dr Bratt arbetade i deras intresse. Det ovan citerade slagordet säger allt och intet och blev sålunda mycket användbart. Dr Bratts lydiga verktyg, Kungl. Kontrollstyrelsen, har spunnit vidare på denna tråd med resultat, att man så småningom fått slagordet förvandlat till ett valspråk för nykterhetsrörelsen och enkannerligen dess främsta organ, Svenska Morgonbladet.

I en ledande artikel den 3 sistlidne december, "Det privatekonomiska intresset" har tidningen ifråga, utgående från den hösten 1926 av riksdagens nykterhetsgrupper gjorda hemställan till regeringen om utredning betr. avvecklingen av det privatekonomiska intresset i rusdrycksförsäljningen, framhållit, att "intet spörsmål är för svensk nykterhetsvilja av större intresse än det som därigenom bragts inför regeringen". Någon bärande motivering till en så drastisk åtgärd som att helt borttaga privatrestauratörernas vinst å utskänkta spritdrycker framläggos icke, men man synes leva i den tron, att förslagets förvekligande skulle avlägsna ett allvarligt hinder för folknykterhetens höjande. Vill man intaga ståndpunkt till förelliggande spörsmål inställa sig följande tvenne frågor:

1) Handhava utövarne av den överlåtna utskänkningen sina rörelser på ett sådant sätt, att gällande bestämmelser i nämnvärd utsträckning överträdas och folknykterheten därigenom försämras? samt

2) Göra sig privatrestauratörerna oskäliga vinster å spritförsäljningen?

Ett jakande svar å den första frågan skulle innebära ett underkännande av den nuvarande kontrollverksamheten, något som i sin ordning återfölle på Kungl. Kontrollstyrelsen. Nämnda styrelse har dock aldrig blivit beskylld för bristande nit och omtanke vid fullgörandet av sitt uppdrag. Snarare torde ämbetsverkets stadgade impopularitet kunna sökas i det förhållandet, att det gått långt över sin befogenhet vid utformandet av kontrollen över utskänkningen. Kontrollen är numera som bekant både öppen och hemlig. Då överträdelser av bestämmelserna för restauratörerna medföra kännbara bestraffningar i en eller annan form, säger sunda förnuftet, att vederbörande icke taga några risker. Ingen regel utan undantag, men dessa undantag fördela sig proportionsvis ganska lika mellan överlåten och systembolagens egen utskänkning. Undertecknads från olika håll inhämtade uppgifter i detta avseende äro fulla tillförlitliga. Ingen som helst garanti finnes för att förhållandena skulle ändras, om privatrestauratörernas vinst å spritförsäljningen bortfölle. För folknykterheten är frågan skälligen betydelselös. Svenska Morgonbladet kan för övrigt icke uppträcka skogen för idel träd. Enligt Kontrollstyrelsens statistik för år 1927 var den totala försäljningen för konsumtionsändamål 30,497,200 liter spritdrycker. Härav belöpte på utminuteringen 27,388,400 liter, på systembolagens egen utskänkning 1,347,380 liter samt på överlåten utskänkning 1,761,400 liter. Försäljningen genom överlåten utskänkning utgjorde alltså endast 5 à 6 % av hela konsumtionen, varvid särskilt bör märkas, att en mycket betydande del av privatrestauratörernas utskänkning kommer på turister och andra utlänningar. Mot bakgrunden av förestående kan man icke annat än giva Svenska Morgonbladets "nykterhetsvilja" ett synnerligen dåligt betyg.

Frågan numro två har dr Bratt själv besvarat. I sitt föredrag i Lund påpekade han på tal om Carlton-affären, att privatrestauratörerna Stockholm icke kunde utsättas för ytterligare konkurrens, enär dessa redan voro pressade till bristningsgränsen genom Sarabolagets verksamhet. (Han glömde naturligtvis att omtala beskärningen av vinstkvantiterna.) Konsekvensen härav blir givetvis den, att icke heller vinstkvantiterna

(Forts. å sista sid.)

Kände K. A. Wallenberg de befordrade tyska krigstelegrammens text?

Generalkonsul F. Cronholm uppfordrar f. utrikesministern att svara.

Vi återgiva här nedan en av generalkonsul Folke Cronholm i dagarna översänd epistel till f. utrikesministern K. A. Wallenberg:

"Ehuruväl Ni underlåtit att besvara något av de många brev, som jag förut tillställt Eder, även genom Notarius Publicus och senast i öppen rekommendation, och ehuruväl jag vet, att Ni icke låtit höra av Eder utan laga kallelse till domstol, då Ni svarat, att Ni icke vill svara, och därigenom ådagalagt, att Ni saknar moraliskt mod att stå för Edra handlingar och taga konsekvenserna av vad Ni förskyllt, varom Ni ock givit bästa bevis under den inför Stockholms Rådhusrätt nu pågående rättegången — en rättegång av den art, att varken Tidningarnas Telegrambyrå eller någon av de stora dagliga tidningarna ens vågat ägna densamma annat än en hänsynsfull tystnad — vill jag dock ej underlåta att nu till Eder rikta ännu en fråga i öppen rekommendation, en fråga, som för Eder vore lätt att besvara, om Ni hade ett obefläckat samvete. Den lyder sålunda:

Voro de genom Eder personliga förmedling — vid sidan av Edert höga förtroendeämbete såsom Sveriges utrikesminister under det stora politiska rovriddarkriget och utan regeringschefens eller övriga regeringsledamöters eller Kungl. Majrts vetskap och i trots av den av Eder såsom utrikesminister i regeringens namn förut högtidligen avgivna försäkran om Sveriges neutralitet — befordrade tyska chiffertelegram, vilka Ni, för att möjliggöra deras befordran, uppgav såsom svenska statstelegram, oaktat Ni visste, att de icke voro svenska statstelegram, vid överlämnandet till Eder åtföljda av en text en clair, på sätt fallet var med de genom Eder för allierad räkning befordrade chiffertelegram, eller hade Ni på annat sätt erhållit kännedom om innehållet i dessa telegram, som Ni sålunda såsom svenska statstelegram lät befordra åt de allierades farligaste fiende under kriget?

Stockholm den 9 Januari 1928.

Folke Cronholm,
Förutvarande chargé d'affaires ad hoc i Mexico."

Den 20 Januari.

DEN KOSMOPOLITISKA REGERINGS-KURSEN FORTSÄTTER.

För dem, som möjligen hoppats på, att 1928 års riksdag skulle komma att betyda inledningen till en ny aera i Sveriges politiska liv, blev regeringens budskap till representationen en fullkomlig besvikelse. Vare sig i trontal eller statsverksproposition stod att finna någon ledande statsmannamässig tanke eller någon uppskattning av verklighetsläget och dess krav. Alltså saknades där också någon plan för den fortsatta statspolitiska utvecklingen. Det är partiregeringen i det kosmopolitiska systemets tjänst, som format budskapet till svenska folket, i skuggan av den stundande valkampanjen. Trontalets ord om "en förbättring av det statsfinansiella läget" skulle ju kunna inge de ytligt reflekterande den föreställningen, att en verklig förbättring inträtt i fråga om rikets finanser. Om någon sådan torde det dock näppeligen kunna bli tal. Ingen lyckofé har, så vitt vi kunnat se, under det gångna året uppenbarat sig och med sitt trollspö undanskaffat den statsskuld å inemot 2,000 milj. kr. dyra räntelån, vari de senaste årtiondenas "socialt" intresserade "reformriksdagar" störtat svenska folket. Men sannolikt är talesättet i trontalet avsett att verka lugnande på dem, vilka begynt bli fundersamma rörande de under rådande kosmopolitiska frihetsaera följda underbara statsekonomiska principer.

Den förmenta, i trontalet särskilt understrukna förbättringen av det statsfinansiella läget har av regeringen tagits till motiv för en del förslag till lättande av folkets ekonomiska bördor, såsom förslag om sänkning av såväl inkomst- och förmögenhetsskatten som sockerskatten samt bringande av ytterligare lättnad åt näringslivet genom sänkning av godstaxorna vid statens järnvägar, varjämte för amortering av statsskulden anvisats ett belopp av 18,4 milj. kr. Sålunda skulle enligt regeringens förslag inkomst- och förmögenhetsskattens grundtal sänkas med tio procent, från 160 till 150; järnvägstaxorna skulle nedbringas med 10 milj. kr., varav en fjärdedel tillgodogöras under detta budgetår; de små konsumenterna skulle speciellt gynnas med en ny sänkning av sockerskatten med 4 öre pr kg., i det hela beräknat till 8,25 milj. kr. De 20 milj. kr., varmed finansministern vill hugna svenska folket, skulle erhållas medels ökade tull-, stämpel-, domän- och malminkomster. Budgeten slutar på en summa av 734,082,700 kr. mot den för föregående år fastställda riksstaten 710,727,200 kr. Om någon tendens till utgiftstatens begränsning och den statsekonomiska utvecklingens förande in på mera hållbara linjer vittnar ej budgetförslaget. Det har för hr Ekman och hans vänner tydligen gällt att fortsätta sin traditionella "frisinnade" politik i de kosmopolitiska sfärernas intresse samt att från regeringsplatsen förskaffa sina partier och sig själva en så god utgångsställning som möjligt till höstens val. Utgiftsökningen å huvudtitlarna fortgår i ett tempo, som ännu en gång tydligt visar, att hr Ekman som rikshushållare i praktiken befinner sig på samma nivå som sina illustra föregångare å statsministerposten. Bortsett från försvarshuvudtiteln, som till följd av nedrustningen reducerats med 4 milj. kr., hå de verkliga utgifterna ökats med nära 20 milj. kr., varav nybyggnadsanslag å olika huvudtitlar till ett sammanlagt belopp av 7 milj. kr.

Trontal och statsverksproposition ge alltså vid handen, att det är regeringens fasta föresats att med blicken riktad mot den stundande valkampanjen fortsätta de en gång inslagna internationalistiska vägarna. Det gäller tydligen för hr Ekman att framför allt annat konsekvent fullfölja den politik för Sveriges avrustning politiskt, ekonomiskt och kulturellt samt dess uppgående i det planerade israelitiska världssamfundet, som han en gång gått in för och omfattat som sitt politiska ideal. Försyndelserna mot det svenska nationalförsvaret vidhålles med en ståndaktighet, som väl skulle kunna betecknas som tennsoldatens därest den ej bottnade i just de nämnda planerna på Sveriges och dess folks överantvardande åt judafolket. Försvarsminister Rosén har önskat särskilt understryka regeringens totala brist på intresse för nationalstaten Sveriges bestånd genom att förklara sig ej ens gitta taga befattning med de från myndigheterna under fjärde huvuditeln gjorda framställningar. Hr Ekman sätter tydligen alltjämt en ära uti att få spela rollen av avrustningspionjär och tyckes allt forfarande se som sin första och sista plikt att troget slå vakt kring det landsförrädiska nedrustningsbeslutet av 1925. Men han nöjer sig icke med att ha avrustat Sverige försvarspolitiskt och kulturellt; vi skola nu tvingas till underkastelse också ekonomiskt! I trontalet upplyses, att regeringen har för avsikt att verka för genomförandet av de av "de ekonomiska världskongresserna" proklamerade grundsatser och planer på ett fritt handelsutbyte och ökat samarbete länderna emellan. Man har rätt utgå ifrån, att Konungen själv och hans främste rådgivare i regeringen, statsministern, icke utan att närmare ha satt sig in i detta spörsmål och ha klargjort för sig konsekvenserna för land och folk av en anslutning till de ifrågavarande grundsatserna, kunnat förorda deras antagande av representationen. Så mycket mera undrande avvaktar man regeringens framläggande av de handlingar, som skola bevisa den rekommenderade nya ordningens ändamålsenlighet och nytta ur landets och folkets synpunkt. Vad de internationella bankirerna avse med sin stolta paroll "De ekonomiska barriärna bort!" har här tidigare påvisats. Den åsyftar i själva verket vårt lands ekonomiska avrustning, fullbordandet av den nationella avrustningspolitik, som våra nuvarande partier i den judiska världsmaktens sold gått in för. Skulle de grundsatser, som Den Gyllene Internationalens "världskongresser" proklamerat och som regeringen Ekman av eget initiativ utan riksdagens hörande, uppenbart på order av den regerande judefinansiella kretsen, upptagit som sin, förverkligas, skulle detta betyda varken mer eller mindre än att Sverige upphörde att vara en fri och oberoende stat, att vårt folks hävdvunna rätt att själv besluta samt bestämma över sina egna angelägenheter uppgavs för att i stället överlåtas på de internationella bankirerna. Hur den frihet och det välstånd komme att se ut, som sedan bleve dess lott, är icke svårt att föreställa sig — "rationell" exploatering på alla punkter, i alla hänseenden och till den yttersta grad! Vi hava emellertid haft nog av fraspolitik här i landet. Vårt folk fordrar nu klara linjer och ärliga uppsåt från deras sida, som skola vara dess betrodda ledare. Det i trontalet omordade förbättrade statsfinansiella läget har, såvitt vi kunna finna, ytterst litet av reel grund för sig. Någon reducering, vård att tala om, av den i folkförrädiets tecken under loppet av några få årtionden av riksdagen ådragna räntedyra miljardskulden till den internationella storfinansens herrar har under det gångna året icke skett. Finansministerns behandling av detta problem svarar på intet vis mot verkligheten och dess krav. Här tarvas förvisso helt andra grepp på saken, om det onda skall kunna betvingas. En hållfast plan för den framtida statsfinansiella politiken måste uppläggas, den där tar sikte på statsskuldens likvidering snarast. Den för ögonblicket så omhuldade metoden att uppdela statsskulden i "sig förräntande" och "sig icke förräntande" delar av skulden samt jonglerandet fram och tillbaka med dessa olika skuldkategorier i samband med allsköns teoretiska spekulationer är snarast ägnat att ställa frågan i ett falskt läge och bibringa allmänheten en skev uppfattning av dess verkliga valör. Statsskuld är staltsskuld vare sig den av hrr politiker för ögonblicket förmenas vara "räntabel" eller "icke räntabel"; den medför i ena som andra fallet samma förpliktelser till ränte- och återbetalning liksom den innebär ett frivilligt avstående av svenska folket från dess statsrättsliga befogenheter till förmån för den sig som hemlig regeringsmakt och stat i staten etablerade judiska finansmakten, vars hela strävan går ut på att för tid och evighet binda svenska folket i gäldeförpliktelser och beroende av sig.

Det måste äntligen bli ett slut på detta ansvarslösa spel till den svenska statsekonomiens skövlande och folkets förslavande under det internationella ockrarekapitalet. Här måste krävas inledandet av en helt ny statsekonomisk politik, grundad på hållbara svenska nationalekonomiska grundsatser, den där uteslutande tar sikte på det egna landets och folkets välfärd samt sätter som sitt mål återupprättandet och hävdandet av Sveriges oberoende och välstånd, under utnyttjande av alla förefintliga möjligheter till den nationella ekonomiens uppblomstring, genom det egna näringslivets främjande samt tillämpande av sunda statsekonomiska grundsatser på alla områden. Den i vårt land numera förda stats- och näringspolitiska utvecklingen bedrives fullständigt utan plan och hållbara principer, efter lösa bolitiker, på mest ansvarslösa sätt. Bakom kulissen träffas de facto de stora politiska avgörandena, där spinnas av den regerande judefinansens många agenter trådarna och fabriceras de parlamentariska majoriteterna i de stora frågorna mot i stället för för svenska folkets sanna intresse och väl. Sålunda saboteras konsekvent statsintresset i lagstiftningen och undergrävas statsekonomien med de följder vi i all synnerhet i statsskuldsättningen erfara. Detta hindrar dock icke herrar statsmän och politiker att inför folket högljutt vittna, att allt skett och sker i dess intresse och till höjande av dess välfärd. Men detta folk kräver nu en ny ordning, moralisk och statspolitiskt oantaslig, det ställer också de politiker och statsmän, som bortförslösat rikets tillhörigheter till de internationella finansherrarna, till ansvar för sina gärningar, samtidigt som det fordrar upprättandet snarast av vad som för närvarande här fullständigt saknas: en hållfast plan för Sveriges stats- och näringspolitiska utveckling efter svenska nationalekonomiska grundsatser till det egna landets och folkets intresse. Denna plan måste jämväl omfatta en fullständig amorteringsplan för den ådragna statsskulden, avsedd att förverkligas under en viss bestämd tidsrymd. Vårt folk fordrar slutligen återställandet av alla de nationella svenska värden, materiella som andliga, som den nuvarande statliga regimen i en falsk idealitets och en falsk rättsfilosofis namn spolierat.

PRESSKONSERTEN

Soc.-Dem. fordrar ett starkare statsskuldsättningstempo.

Trontal och statsverksproposition ha på sedvanligt sätt behandlats i de partipolitiska dagstidningarnas ledarearvdelningar. Särskilt anmärkningsvärt är ett osignerat uttalande av någon av Israel särskilt betrodda i Soc.-D., vari regeringen klandras för sin visade alltför ljumma "reformvilja". Författaren är i all synnerhet missnöjd med regeringens tveksamhet i fråga om anlitandet av statsskuldsättningsvägen. I artikeln heter det bl. a.:

Statsminister Ekmans kända paroll var som vi veta statsskuldens begränsning genom minskad upplåning. Givet är, att man icke i onödan skall låna pengar, men en grundprincip i vår tids ekonomiska liv är att man icke får draga sig för att låna, då detta är fördelaktigt. Denna sats gäller även staten. Vidare kan det naturligtvis vara rätt, att staten icke i kapitalknappa tider drar till sig för mycket lånemedel till förfång för näringslivets kapitalförsörjning. Men nu leva vi i en tid då det snarast är gott om kapital. Följaktligen finns ingen anledning att ställa sig dogmatiskt avvisande mot en förnuftig upplåning. Regeringen gör det i princip — men i praxis har den tvingats att höja sin kapitalökningsbudget ej så litet. Och det verkar snarast skrattretande, då finansministern med statistik visar, huru som skillnaden mellan upplåningssumman och avbetalningarna på statsskulden minskas, då man vet, att detta främst beror på de nya bestämmelserna för rusdryckesmedelsfonden, varigenom osedvanligt stora belopp kommit att användas för återbetalning av statsskulden.

Detta uttalande i den svenska arbetarrörelsens främsta organ är förvisso högst märkligt och belysande för de upphöjda syften, som besjälla dess hrr ledare. Det visar, att dessa fullt avsiktligt gått in för och praktisera grundsatsen om statens d. v. s. svenska folkets skuldsättning till det internationella ockrarekapitalet. De sociala "reformerna" äro uppenbart endast medlet att förverkliga den eftersträvade folkförslavningen under den judiska finansmakten. Man förvånas blott över, att massorna icke reagera mot detta underbara sätt att förverkliga kraven på "folkfrihet" och "folket herre i eget hus!" o. s. v. liksom även att dessa ej ännu mera allmänt genomskådat sina ledares falska spel.

"Slöjan kring Spritcentralen har i någon mån lyfts".

Monopolkontrollkommitténs utredning rörande Vin- & Spritcentralens affärer diskuteras livligt av pressen. Aftonbladet (h), som bland dagstidningarna i huvudstaden på sistone särskilt gjort sig till tolk för kravet på en revision och en reformering av Spritcentralens verksamhet, skriver i en resumé över utredningens resultat och innehörd bl. a.:

De positiva förslag, som framgått ur den nu avslutade utredningen rörande Vin- & Spritcentralens affärer, synas vara ägnade att giva en god utgångspunkt för sedan länge efterlysta, välbehövliga reformatgärder på här ifrågavarande område. Det väsentliga i vad som föreslås är att Spritcentralen hädanefter bär begränsa sin verksamhet till sin egentliga uppgift, partihandeln med sprit. All annan verksamhet bör avvecklas och varje samband med Stockholmssystemet, restaurangbolag o. s. v. avskäras. I ledningen för Spritcentralen skall alltså ingen kunna deltaga, som äger eller har delaktighet i annat företag, vilket själv eller genom dotterföretag har intresse av spritillverkning eller -försäljning. Samtidigt härmed föreslå de sakkunniga att kontrollen över den centrala sprithandelsmyndigheten ordnas så, att det allmänna, speciellt riksdagen, genom särskilt utsedda revisorer erhåller ett ökat inflytande och större möjligheter till ett fortlöpande övervakande.

Betydelsen av den sålunda ifrågasatta omläggningen ligger närmast däri, att Vin- & Spritcentralens möjligheter att nyttja sin monopolställning till skapandet av ekonomiskt inflytande inom områden, som ligga utanför dess uppgift och befogenhet, bli stäfvjade. Det är ett intresse både för det allmänna och för den stora allmänheten, att en ordentlig gränsuppdragning här sker. Vi skulle vilja tillägga, att det är ett intresse också — och kanske i första hand — för hela den nyktherhetspolitik på grundvalen av ett förnuftigt tillämpat restriktionssystem, som den för sprithandelns handhavande tillkomna organisationen i sin mån avser att tjäna. Det kan icke vara till gagn för denna av statsmakterna auktoriserade nykterhetsträvan, att missnöje och misstämd tidsrymd. Vårt folk fordrar slutligen återställandet av alla de nationella svenska värden, materiella som andliga, som den nuvarande statliga regimen i en falsk idealitets och en falsk rättsfilosofis namn spolierat.

Svenska "antibarriär-kommittén" har trätt i funktion.

Handelsministern har på k. m:ts bemyndigande tillkallat sakkunniga att utföra den av riksdagen begärda utredningen av gällande tullsystems verkningar samt angående de ändringar i tullagsstiftningen, som kunna finnas påkallade. De utsedda sakkunniga äro: ledamoten av riksdagens första kammare, direktör Axel Vennersten, verkst. direktören i Gasaccumulator d:r Gust. Dalén, verkst. direktören i Finspongs metallverks aktiebolag Ivar Olson, förtroendemannen i järn- o. metallarbetarförbundet Fr. Ekman, ledamoten av riksdagens första kammare lektor Ernst Wigfors, ledamöterna av riksdagens andra kammare, grosshandlaren E. Röing, lantbrukarna C. A. Anderson, Vara, C. G. Olsson, Golvvasta, och Gustaf Olsson, Ramsta. Direktör Vennersten har förordnats att som ordförande leda kommitténs förhandlingar.

*

Man fäster sig vid den tämligen försiktiga formulering det officiella meddelandet om kommitténs tillsättande fått. Av de nyss så flitigt nyttjade fraserna "Tullbarriärerna bort!" etc. finner man där intet. Högaa Vederbörande ha tydligen kommit underfund med, att det är nödvändigt att gå fram med lämpor, därest man skall ha utsikt att lyckas. Rörande syftemålet med kommitténs verksamhet kan förvisso rätt tvivel råda. Ordföranden högerkoryfén Vennersten, har tidigare alltför tydligt deklarerat för Den Gyllene Internationalens upphöjda planer på ländernas och folkens läggande under sin spira i "den rationella världsordningens" namn, för att icke saken skulle vara fullt klar. Vid mötet i Genève i höstas gav hr V. som man erinre sig, i vältaliga ordalag uttryck åt sin entusiasm för dessa internationaliseringssträvanden, konstaterande, att "från och med nu principerna (för den nationell-ekonomiska avrustningen) fastställts och erkänts", yrkande på "en mera jämlik och fri (varför inte också "demokratisk"?) handelspolitik", komplimenterande N. F. för dess vitsade stora intresse och goda vilja att genomföra den ekonomiska avrustningen samt erinrande den höga församlingen om att saken vore av i hög grad brådskande natur, varför intet dröjsmål finge ske.

Vad hr Vennersten tänker och vart han med sin kommittéutredning syftar, det har han alltså ej gjort någon hemlighet av. Det gäller nu att se, i vad mån han också skall lyckas få kommitterade med på sitt deklarerade "nationella" program, vilket uppenbart åsyftar intet mindre än spolierandet av vår ännu återstående frihet och vårt oberoende som nation, att direkt överlåta riksnsveränitéten och statsprerogativen på den här redan i hemlighet styrande judiska mammonsmakten, som nu behagat etablera sig såsom världsparlament i fredens och rättens namn nere i Genève. Att kommitén rymmer ett avsevärt insiag av trogna tjänare under Israel, såsom politiker av lektor Wigfors' och grosshandlare Röings struktur, bådar visserligen icke gott, men å andra sidan vilja vi ej tro att ens riksdagen i dess nuvarande gestaltning skulle kunna i gärning göra den "högerpolitiske" tempeltjänaren Vennerstens i Genève uttalade ultranationalistiska åsikter till sina.

Dir. Lithander och Dr Forsell om monopol-kontrollutredningen.

Direktören Edvard Lithander, som inom riksdagen är den, vilken under de gångna åren främst varit verksam för åstadkommandet av större kontroll och offentlighet av Vin- & Spritcentralens affärer, har uttalat sig för Aftonbladet rörande monopolkontrollutredningens nu delvis offentliggjorda betänkande.

Hr Lithander påpekade först, att såvitt han hittills kunnat döma, kommittén fullgjort sitt arbete mycket grundligt och i stort sett beaktat de krav, som kritiken underloppet av 10 år framstält mot Vin- & Spritcentralen.

Det kan nu anses fastslaget — om det behövs —, att koncernen åtagit sig en hel del uppgifter som den alls icke haft med att göra. Men man är också övertygad om att dessa utväxter nu skola kunna opereras bort. Den skall bli en fristående institution och sluta att vara domare i egen sak. Och det skall vidare bli slut med dess premiering av koncernen närstående företag. Kontrollen av Vin- & Spritcentralen kommer att utövas av verkliga revisorer, och den befattning som jourhavande direktör i bolaget, med en lön av 24,000 kr. om året, som nu innehaves av en känd person, blir avskaffad med ingången av 1929.

Däremot framgår det icke av tillgängliga referat, vilken ställning som kommittén intagit till Vin- & Spritcentralens förhållande till sina franska affärsförbindelser. I Frankrike har man som bekant haft många tillfällen att gynna sina egna på andras bekostnad.

Man kan vara övertygad om, att finansministern skall låta publicera aktstycket fullkomligt, så att riksdag och allmänhet får grundlig kännedom om vad saken gäller. 1923:års skandal, då hela utredningen förbehölls endast ett fåtal invigda, får icke upprepas.

Om kommitténs yttrande bleve grunden till en ny tingens ordning i förhållandena har den kritik som under 10 års tid riktats mot koncernen äntligen burit frukt.

Aftonbladet har även haft ett samtal i frågan med ledamoten av Andra kammaren d:r Arne Forsell, som tidigare ägnat Vin- & Spritcentralen ingående uppmärksamhet. Han hade hittills endast hunnit genomläsa referatet av kommitténs redogörelse och förslag och kunde därför icke därom uttala något bestämt omdöme. Men han fann förslaget mycket intresseväckande och gående i rätt riktning. Det visade i viss mån att en saklig opposition icke är förgäves — oppositionen mot Vin- & Spritcentralen hade pågått länge och vårit baserad på sakliga grunder. Själv hade hr Forsell på sin tid i en artikel frågat vart Vin- & Spritcentralens vinster gå och därför fått uppbära förebråelser från håll, som man genom sådana frågor trampat på tårna. Nu har man äntligen i detta fall fått ett bevis på monopolföretagens art, fått veta att stora delar av vinsterna gått till avskrivningar, som först icke trots ivriga efterfrågningar bragts till offentligheten. Att styrelsen för bolaget nu visar misshumör över att kommittén meddelat upplysningar om dessa avskrivningar är därför något anmärkningsvärt.

Till sist ville hr Forsell liksom hr Lithander härovan efterlysa uppgifter om Vin- & Spritcentralens utländska förbindelser. Därom gav redogörelsen för kommittébetänkandet icke någon som helst kunskap. Hur förhåller det sig med dessa förbindelser?

Varför är

Solna Bryggeris PORTER-DRICKA så allmänt omtyckt?

Jo, därför

att det tillverkas av bästa råvaror under fullt sakkunnig ledning.

Ring Hagalund 95

efter en flaska på prov.

Vitaminrikaste måltidsdryck.

Foitlis
DROTTNINGGATAN 40
HORNSGATAN 1
YUNGSGATAN
vid Konserthuset
STRANDVÄGEN 1
DROTTNINGHOLMS VÄRDSHUS
NACKANAS VÄRDSHUS

KÖP BRÖD FRÅN
W. Gustafsson, Bageri & Konditori
S:t Eriksg. 22, Stockholm. Tel. N. 18292

"Skrankorna för handeln bort!" — Export i "intelligenta och vackra" svenska gojimflickor en finfin affär.

I full harmoni med vissa för export av "unga intelligenser" till mera avlägsna delar av jordklotet ivrande "högkulturella" kretsars strävanden har sedan en längre tid tillbaka enligt vad i dessa dagar framkommit en rätt så omfattande hemlig export av unga "intelligenta och vackra" flickor till "revuer" i Europa och Amerika ägt rum. I "kulturbladet" Svenska Dagbladet, som förmedlat "exportaffärerna", å mest framskjutna annonsplats i tidningen, hette det: "Ungdomar med intelligens och trevligt utseende önskas till utländsk revue". Det är kanske icke mindre grad intelligensen än det sköna utseendet som bchöver exporteras från vårt land för att detta skall bli i överensstämmelse med de nya "världsfrälsarnas" höga önskningar.

Som en illustration till den i dagarna avslöjade slavhandelscentralen å Bratts Grand Hotell återge vi ovanstående bild efter en teckning av den akademiske konstnären Karl Rehnk. I vår artikel på annat ställe i tidningen skildras Stockholms Dagblads kvinnliga medarbetares besök på slavhandlarkontoret å Grand. Sedan juden-slavhandlareagenten något närmare synat sitt offer, befalide han bryskt den unga damen: "Klä av er!" — Vilket hon emellertid vägrade att göra. Och så blev det som vi veta genom polisens inskridande satt stopp för den enligt Bonnierska D. N. mycket skötsamme unge "köpmannens" affärsrörelse, vars namn lydde Paul Hartmann aus Berlin, London och Newyork.

Vi skåda här hans bild. Han är nu tack vare den judiska dagspressens med Bonnierska D. N. i spetsen energiska inskridande så där tämligen rentvådd från de fula beskyllningar, som från vissa håll riktats mot honom för hans lilla oskyldiga "privaterotik" på Bratts Grand Hotell. För någon kunde ju den skedda rentvagningen i judepressen förefalla en smula förvånande, men så var den i själva verket visst icke i betraktande av den upphöjda moraliska uppfattning. som utmärker juda-religionen i praktiken och rörande vilken det bland annat i Talmud heter:

"Gud har givit världen och däri också gojim (icke-judarna) åt judarna."

"Djurens avföda är såsom främlingarnas (icke-judarnas). Paradiset tillhör endast judarne, helvetet är bestämt för alla andra folk."

Paul Hartmann handlade uppenbart endast i samklang med sin egen religion när han bedrev sitt lilla geschäft i "vackra och intelligenta" svenska flickor, vilket för övrigt tydligt framgått av Bonnierstidningarnas energiska aktion till hans försvar och rehabiliterande. Det avslöjade fallet av vit slavhandel i kungliga svenska huvudstadens förnämsta hotell och judepressens sätt att slå vakt kring den skyldige bör emellertid få tjäna som ett allvarligt memento och klargöra för oss, huru långt vi i själva verket äro komna i kosmopolitisk kulturutveckling här i landet. Att de, som svara för den offentliga moralen, numera taga storsvindlare och storförskingrare av statsmedel och liknande i varmt försvar, är ju en allmänt känd sak; men. när de nu också gå därhän att de på olika sätt befordra och beskydda utövare av vit slavhandel i Sverige, då kunde det tyckas, att vårt folk borde inse, att det är tid på att vakna upp ur sitt slöhetsfillstånd för att visa herrar inskräktare, att det, trots allt icke upphört att leva som en tänkande och kännande nation.

Sv. M. — moral.

Den fromme brodern — för att tala med Bon Soir i St. D. — Nils Petter Olléns tidning Svenska Morgonbladet, även excellensen Ekmans regeringsorgan, har i full stil med sin kända "kristligt-religiösa" moral tagit den numera helt avslöjade storskojaren Estlands-Strömberg i försvar, så sägande:

"För resten blir ingen plan sämre av att den utformas och framlägges av en slur. Låt oss göra ett litet fantastisk tankeexperiment och antaga att det inte varit Estlands-Strömberg utan en herre vid namn Charles Lindbergh, som inbjudit de flygsakkunniga pamparna till ett möte, varvid han — Lindbergh — utvecklat en plan på att ensam och i halmhatt samt medhavda några smörgåsar flyga från Stockholm till Newyork. Lindbergh, som naturligtvis då ännu inte företagit någon Atlantflygning, skulle — var lugn för det! — ha blivit så utskrattad och begabbad som en människa, ansedd som skojare, någonsin kan bli. — Jag röstar för en tacksamhetsadress till Estlands-Strömberg. Generalen och de andra behöva inte skriva under, om de inte vilja."

Att Sv. M. så entusiastiskt ryckt in till den mångfaldiga gånger av lagens arm träffade f. d. spionen och provokatören, storskojaren Estlands-Strömbergs celebrerande, innebär ju på intet vis någon överraskning för den, som lärt känna den upphöjda moral, som hör hemma i det judisk-kristliga bladet.

Svenska N. F.-föreningen önskar fortsatt statsunderstöd för sin propaganda.

"Svenska föreningen för Nationernas förbund" har återkommit med sin sedvanliga begäran om ett statsunderstöd på 3,000 kr. Föreningen hänvisar till sin verksamhet för N. F:s idéer och syften, särskilt utgivandet av sina "Meddelanden", som förmenas vara svenska folket till stort gagn. Självfallet kommer även herr Ekmans k. m:t, som i dessa liksom i alla andra ting visat sig ha en med israeliterna helt sammantallande uppfattning, att gärna bevilja anslaget, i den tanken, att den universella fredens och det allmänmänskliga välståndet skall hava gagn därav.

Det kunde emellertid vara på tiden att den svenska statskassan stängdes för herrar israeliter. Det är en rent av otrolig flathet, som svenska folket ådagalägger, att dess medel av statsmakten på sätt numera på alla håll sker bortförslösas på "egendomsfolket". I all synnerhet är det att beteckna som oanständigt, att dess lömska kampanj mot det svenska samhällsintresset direkt skall finansieras med statens egna medel, ty annorlunda än som rent svenskfientlig kan icke Den Gyllene Internationalens i det genèveska "freds- och rättsinstitutets" namn bedrivna propaganda och planer icke karaktäriseras. Det har numera gått långt med den svenska flatheten inför israeliternas ogenerade "krav" och spekulationer.

Inbördeskampen inom kommunismen.

Meddelandena från Sovjet-Ryssland rörande den härskande Stalin-gruppens kamp med oppositionen ha under senaste tiden varit ganska varierande. De ha ju i allmänhet också varit byggda på antaganden och mer eller mindre okontrollerbara rykten. Centralexekutiven, som skall ha motsatt sig åtgärderna mot oppositionsmännen, lär nu emellertid ha övergivit sina betänkligheter, sedan det visat sig, att oppositionens ställning smält ihop till en obetydlighet, så att ett offentliggörande i saken lär kunna väntas när som helst.

Enligt en privatkorrespondent från Moskva till en huvudstadstidning befinner sig bland dem, vilka deporterats också fru Trotskij (bild nitrovan), som hela tiden "troget" kämpat vid sin makes sida. Hon skall ha förvägrats åtfölja sin make till hans förvisningsort i Astrakan och i stället sänts till tjärran östern, där hon ställts till därvarande Röda korsavdelnings förfogande.

"Farväl, farväl på den gungande färd."

Som ett apropå till kommitterades, prof. Westman, red. Elof Ljunggren m. fl., förslag om fullständig boskillnad mellan den Bratt'ska Spritcentralen och dess dotter- och dotterdotterbolag har den fantasirike tecknaren K. G. Ringblom i Aftonbladet utfört ovanstående dråpliga "sjöstycke".

Fru Kamenev (bild nedan), skall däremot ha vägrat åtfölja sin make och förredragit att begära skilsmässa från honom för att få stanna kvar i Moskva.

Meddelandena om att stridens vågor skulle ha lagt sig inom den sovjet-ryska kommunismen äro dock kanske förhastade, möjligen är det inträdda lugnet mera att betrakta som lugnet före stormen. Därpå skulle ju nedanstående Moskva-meddelande kunna tyda:

Statspolitiska förvaltningen letar efter ett band tjuvar, som specialiserat sig på att stjäla armérevolvrar. Det är uppenbart, att man inte har att göra med vanliga tjuvar, utan med män, som tillägna sig vapnen för politiska ändamål. En rad röda kommendanter ha blivit bestulna, då de ha varit i tjänsteärenden och på något sätt frånvarande(?) Några vaktposter ha lämnat ut stora partier revolvrar från arsenalen och sedan flytt. Statspolitiska förvaltningen fordrar nu, att folkkommissariatet utfärdar ett dekret, vari dessa tjuverier betecknas såsom kontrarevolutionära handlingar och såsom straff stadgas arkebusering utan tillämpning av amnesti.

"Tavskjisternas" eller såsom de också kallas "vänsterkommunisterna" ute i Europa rasa våldsamt mot Stalin för hans sätt att behandla "revolutionens stora hjältar." "Vänsterkommunismens" europeiska huvudorgan Volkswille skriver:

"Stalins press handlar på detta sätt, därför att dess husbönder önska hålla Tysklands arbetarklass i okunnighet om det som verkligen skett. Denna press hade panna att direkt förneka riktigheten i uppgifterna om deportationen. Inom den tyska arbetarklassen skall proteströrelsen mot det inträffade omfatta allt vidare kretsar. Stalinriktningens anhängare bland gemene man, som närmast voro böjda att icke sätta tro till yheten, skola nödgas fråga sätta tro till nyheten, inom partiet, varför Stalinpressen egentligen försöker att förneka deportationens verklighet. Var den männe för feg att rättfärdiga Stalins våldskura mot revolutionärerna, eller ville den ljuga för arbetarna? Arbetare, ställ stalinisterna motväggen och begär klart besked av dem!"

Världsrevolutionens store organisatör avrest till Sibirien.

Enligt uppgift i det tyska judedömets ledande organ Berliner Tageblatt avreste Trotskij i tisdags från Moskwa till Vjerny vid sibirisk-kinesiska gränsen. Berliner Tageblatts Moskwakorrespondent hade ett samtal med Trotskij före avresan.

Vårt samtal rörde sig, skriver korrespondenten i den nämnda tidningen, uteslutande om världsrevolutionen. Om den ryska partistriden nämnde Trotskij icke ett ord. Han talade om Lloyd George, som förutspått Trotskij en napoleansk framtid. Därav framgår, framhöll han, hur litet Lloyd George vet bm själva saken. Napoleon var för ett slut på revolutionerna, Trotskij för omvbruten revolution.

Av de kommande valen i olika delar av Europa väntar Trotskij en förskjutning åt vänster, vilken först kommer socialdemokraterna till godo, men senare kommunisterna. Han tror emellertid icke att en blivande vänsterregering i England skall bli mera tillmötesgående mot Ryssland än vad högerregeringen varit.

Sin förvisning synes Trotskij bära med humor och ironi. Han skildes från interviuaren med orden: Besök mig i Vjerny!

I den provokatoriska nykterhetspolitikens hägn.

Malmö rådhusrätt har för upprepad olovlig försäljning av rusdrycker dömt köpman O. Malmros till två månaders fängelse. För samma förseelse ha makarna Ternström dömts att böta sammanlagt 1,700 kr., varjämte en tredje langare fått böta 400 kr.

Stockholms tullpolis har jämväl under senaste veckan gjort åtskilliga fynd. Sålunda anträffades ombord å svenska ångaren "Gudrun", kommande från Danzig, en tolitersdunk exportsprit, gömd i fartygets karthytt under en mängd böcker och brädte. Även lades beslag å en literflaska med samma fluidum, undanstucken under en hyrlåda. Vid företagen undersökning framgick, att en av besättningsmännen ombord var ägare av literflaskan. En matros från estländaren "Kalewipoeg" fråntogs tvenne enlitersdunkar, när han skulle gå i land. Tvenne kvinnliga medlemmar av besättningen å ångfartyget "Bore I", som fasttogos i Oamiq station, befunnos vid senare företagen kroppsvisitation innehа vardera 3 st. enlitersdunkar export.

Vid tullvisitation av tyska ångfartyget Freilinghaus från Rotterdam i Värtan påträffades gömt i garneringen i skansen ett parti tobak, till vilket två besättningsmän anmälde sig som ägare. Vid visitation på tyska ångfartyget Komet i Stadsgården upptäcktes i styrbords kolbox 10 enlitersdamejeanner sprit, vars ägare var en eldare ombord. På ångfartyget Oihonna från Åbo påträffades i babords kolbox likaledes 10 enliters demejeanner sprit. Vid omvisitation på svenska ångfartyget Göte gjordes ett fynd av sex flaskor sprit och ett parti cigarretter, till vilket fyra besättningsmän voro ägare.

Tvenne dalkarlar, en hemmansägare och en skogsarbetare från Färnäs i Mora socken, ha anhållits av polisen för att under fjolårets tio senaste månader regelbundet ha uttagit två liter sprit på i februari 1927 avlidne Erik Anderssons från Färnäs motbok. Den ene av de båda anhållna har erkänt, att han uttagit spriten i Falun, medan den andre erkänt, att han stått till tjänst med förhörsledningarna åtminstone i de flesta fall.

Fot- och Benspecialisten
SYSTER MAJA
Ex. sjukgymnast och sjuksköterska
Eriksbergsgatan 1 B, Östermalm
Hörnet av Birgerjarlsgatan
STOCKHOLM
Tel. Norr 286 26

TAPETSERARFIRMAN
C. A. ERIKSSON
Hantverksregatan 22, Stockholm
TEL. KUNGSH. 6706.
Utför Möbelstoppningar, Mattpåläggningar till mycket billiga priser. Förstklassigt arbete garanteras. Begär kostnadsförslag.
Klädning av sidovagnar samt baldvnor.

För någon månad sedan upptäckte Stockholms kriminalpolis, att i staden florerade handel med i sprit konserverade frukter, vilka kunde misstänkas vara avsedda att användas som berusningsmedel. Frukterna voro förvarade i glasflaskor, försedda med etiketter och kapsyler, märkta "Bigarrå i Marokäng, Union Girondine, Bordeaux".

Efter någon tids energiskt spaningsarbete hade kriminalpolisen löst mysteriet och lyckats avslöja spritkonservernas fabrikanter och leverantörer. Spåren ledde till en viss villa utanför Södertälje, där tvenne "affärsmän", en David Dvorstski (jude) och Johan Martin Ingvaldsen, vid polisens inträngande i deras "helgedom" en vacker dag just voro i färd med att avsmaka innehållet i en "frukt"-flaska. Vid på platsen verkställd undersökning anträffades i ett lagerrum i villan 18 lådor med tillsammans 429 flaskor. En del av den konserverade frukten var plommon och en del körsbär, inlagda i en vätska, som vid avprovning befanns innehålla 25-procentig konjak. Ägaren till partiet, en fabrikör Hjalmar Mellqvist i Södertälje har vid förhör i saken förklarat, att han under 1925 börjat från Frankrike importera bigarråer och körsbär, inlagda i sprithaltig vätska, men att han, då under år 1926 en del handlande, som från Mellqvist inköpt av båren i fråga, ställts under åtal, upphörde med importen. Till denna tid hade han importerat högst 700 lådor, vardera innehållande 24 flaskor. Vid försäljningen, som icke skett i större poster än 2 à 3 lådor åt gången, hade Mellqvist betingat sig ett pris av 84 kr. pr låda.

*

Landsfiskalen i Ovansjö har lyckats upptäcka ett omfattande lönnbränneri. Tre bröder Åsblom samt sex andra personer ha avslöjats som hembrännare, och ytterligare ett antal avslöjanden väntas.

Spritsmuggligen — en ytterst lukrativ näring.

Under den i Danmark förda diskussionen om de höga spritpriserna vilka förmenas stimulera den stora smuggligen, har framkommit, att denna smuggling från tyskarnas sida bedrives fullt affärsmässigt och "rationellt" och att de tyska försäkringsbolagen bevilja försäkringar mot beslag för sprit, avsedd att utsmuggias ur Tyskland. Smugglingsaffärerna äro så lönande, att om en person lyckas smuggla in exempelvis 10,000 liter, är han försörjd för livstiden. Inköpspriset är nämligen minimalt i förhållande till de höga försäljningspriserna.

Kvinnohandeln florerar i de olika "kulturstaterna" — ett oerhört inbringande geschäft.

Folkförbundets kommission för undersökning av den vita slavhandeln har i dagarna avslutat sitt arbete. Av den framlagda berättelsen framgår, att undersökningen omfattat 28 länder och att kommissionen besökt 112 storstäder, inhämtat 600 rapporter från myndigheterna samt förhört cirka 5,000 vita slavhandlare, alfonser och bordellägare.

Trots regeringarnas kamp mot vita slavhandeln florerar denna livligt, framhåller kommissionen (angående förklaringen härtill jämför det i dagarna avslöjade fallet! red. anm.). En av kommissionens viktigaste iakttagelser är, att kvinnohandelns stora fasta kundkrets får sökas i städer, där många soldater äro förlagda. Frankrike levererar en överraskande stor kontingent till den internationella kvinnohandeln, och förflyttning av de prostituerade från stad till stad eller från land till land är ett viktigt led i systemet. Överhuvudtaget drives handeln företrädesvis såsom export, alldenstund man lättare kan utnyttja sina offer i utlandet. Den kanske hemskaste iakttagelsen är, att 10 procent av dessa hemligt exporterade kvinnor äro minderåriga.

Berättelsen återgiver ordagrant ett kontrakt, som en 18-årig dansös ingått för att få anställning vid en nöjeslokal i någon av förbundsstaden Genève. Detta är så att säga urtypen för alla sådan överenskommelser, som förutbestämma underskriverskan att falla i kvinnohandlarens och prostitutionens händer. Dansösen skulle ha en lön om 5 francs om dagen, vara elegant klädd och själv betala sina kostymer. Varje brott mot kontraktets heliga klausuler medförde ögonblickligt avsked och eventuellt även plikt. Arbetstiden var obegränsad, sjukdom inte skäl att utebliva. Kontraktet var helt enkelt anlagt på att göra den unga flickan från främmande land mör — för vita slavhandlaren.

Bland vita slavhandelns förnämsta marknader är Argentina en av de allra förnämsta. I Buenos Ayres funnos år 1923-24 bordeller, 1,200 bryåskrivna och cirka 10,000 hemligt prostituerade, varav 75 procent voro utlänningar. Alla europeiska länder äro uppköpsmarknader. Uppköpare och bordellägare samarbeta och ha stor erfarenhet att kringgå myndigheternas kontrollåtgärder. Vita slavhandeln är oerhört ekonomiskt inbringande, de två förnämsta avnämarna av vita slavhandelns offer äro — näst efter Argentina — Brasilien och Egypten.

JOHAN G. GRUNDBERG
SMÖR-, OST-, ÄGG-
&
VIKTUALIEAFFÄR
Specialité: SVENSK LAX
Sibyllegatan 9
Tel. 770 95 STOCKHOLM Tel. 770 95

Till att börja med —

är det min smärtsamma plikt att kondolera judarnas överstepräst i det här gojimlandet, doktorn m. m. Marcus Moses Ehrenpreis. Med anledning av det lilla träkiga avslöjandet på hr spritdoktor Ivan Jehosua Bratts Grand Hotell Royal häromdagen. Då en av hr översteprästens ras- och trosfränder, "en liten svart herre av västasiatisk typ", lydande namnet Hartmann, ville ha ett pennskaft från högt värderade kollegan Stockholms Dagblad att klä av sig. Spritt naken(!!!) "Klä av er", befallde hr juden-slavhandlaren. Vilken vänliga uppmaning pennskaftet emellertid ej åtlydde. Men elakt nog satte i rubriken. I Stockholms Dagblad. Den 14 januari.

Saken var ju den, att tidningens kvinnliga medarbetare jämte en del andra unga svenskor sökte plats till en revy. I utlandet. Enligt annons i ras- och trosfränden Karl Otto Bonniers Svenska Dagbladet. "Det ledande svenska kulturorganet". Som tidningen blygsamt nog själv älskar att kalla sig. Och som härom året ville avskaffa "smutspressen". Men ej sig själv och sina egna otukts-, bordell- och vita slavhandelsannonser. Därför att de under år och dag gåvo många sköna gojimkronor. I hr Karl Otto Bonniers kassakista. Samt sönernas och sonsönernas. Och i någon mån även hr chefredaktören och doktorn Helmer Keys egen lilla kista.

Är det inte förfärligt, hr doktor och överstepräst Marcus Moses Ehrenpreis? Fatalt, fatalt! Att en tidning som Stockholms Dagblad skulle begå en sådan indiskretion som att avslöja den vita slavhandeln. I kungl. huvudstaden. På vinoch sprit- och Brattjudarnas eget fina Grand Hotell. Och därmed sätta P för hr översteprästens ras- och trosfränders lilla "schene geschäft". I export av svenska flickor. Till utländska bordeller och andra bättre revyer. För att göra en Jehova behaglig gärning. Och samtidigt fylla den egna lilla penningpungen.

Herr doktor och överstepräst i judarnas svenska synagoga! När ni måndagen den 9 januarius stod i predikstolen på Svenska Läkaresällskapet inför de internationella svenska kvinnorna för fred och frihet och utlade texten om Fredstanken i judendomen", sade ni bland många andra vackra ord att "världen skall byggas på kärlek". Och att judarnas kärleksvilja till medmänniskan är större än hos alla andra folk.

Nu erinrar jag mig, att ni det ögonblicket såg mer än vanligt mystisk ut. Himlade med ögonen och sträckte handflatorna mot taket. Det välvda taket hos Läkaresällskapet.

Tänkte ni då många även på det särskilda slag av judisk kärlek till gojim som exempelvis den vita slavhandeln innebär? Av alla judiska geschäft det allra ruskigaste. Som det illustra Nationernas Förbund sin tunga plikt likmätigt anser böra lägga fram en rapport om i dagarna. Utan att dock polingtern den avskyvärda företeelsen som en speciell art av judisk storgrosshandel.

Detta ställde hr översteprästens ras- och trosfränder Paul Hartmann aus Berlin om. Som lät anordna stor mottagning för unga svenska flickor. Med avklädningsscener och annan intim undersökning. På herrarna Wallenbergs, Kvarnzelii och Bratts fina Grand Hotell. Sedan annons efter lämpliga offer varit införd i herrarna Bonniers och Keys Svenska Dagblad. Vilket illustra "svenska" organ dels vill avskaffa smutspressen, dels vill exportera svenska medborgare till utriket. De manliga till tropikernas urskogar. Och de kvinnliga till de stora huvudstädernas bordeller. Med hjälp av Paul Isaakar Hartmann aus Berlin. Medan doktorerna Key och Marcus Moses stå på stranden. Och vinka farväl. Och låta judarna och tattarna och annan asiatisk "aristokrati" bli kvar i Sverige. För att fortsätta förgiftningsprocessen i det nordiska och bjäa blodet. Varom kan läsas i denna tidnings rasbiologiska serie Från ghetton till riddarhuset.

Sannerligen en syn för gudar! Och idoa svenskar. Av herr och fru Medelsvenssons typ. Som tycka att judarna äro så snälla. Så barmhärtiga. Och så donerande. Med ena handen. — — —

— — —

Vad säger tant Matilde Widegren om

Belgiens fascister i verksamhet.

En sovjetrysk vetenskaps- och konstutställning i Bryssel hemsöktes häromdagen av ett 150-tal medlemmar av ett fascistiskt nationellt ungdomsförbund. Fascisterna omringade först vakterna, varefter de kastade sig över utställningsföremålen. En byst av Lenin slogs sönder liksom en mängd utställningsföremål. Under ropen "Ned med kommunismen!" och "Ned med socialismen!" lämnade de därefter utställningsbyggnaden.

Ny kommunistkomplott i Litauen.

Myndigheterna i Litauen ha upptäckt en vittutgrenad hemlig kommunistorganisation. Ett 20-tal personer ha häktats, varav åtskilliga voro i besittning av falska pass.

Judisk kvinnohandel i Stockholm.

»Affärskontor» på Bratts Grand Hotell. Bonnierpressen som förmedlare och beskyddare.

Medan Nationernas förbund pliktskyldigast utsänder sina officiella kommunikéer om sin kamp mot "den vita slavhandeln", florerar detta snygga geschäft i de olika ländernas huvudstäder, utan att i regel myndigheterna eller de olika organisationerna "för vita slavhandelns bekämpande" göra sig så värst stor möda att aktivt bekämpa det ruskiga hantverket. En slump — skulle man kunna säga — har i dessa dagar lett till att en dylik "affärsrörelse" i vår egen huvudstad kommit att något närmare belysas inför offentligheten, och händelsen har helt naturligt väckt stor uppståndelse hos de kretsar inom publiciteten, som i landet svara för den of fentliga moralen. Trafiken är dock visst icke någon nyhet. Stockholms Dagbl., som händelsevis råkat i kontakt med den ifrågavarande "affärsmannen" har endast begått den indiskretionen att hänsynslöst lägga papperen på bordet — till stor förskräckelse för de ingalunda lågt speciellt tagit sig an "kvinnoemancipationens" sak.

Förra fredagen kunde man i Svenska Dagbladet, vårt "ledande nationella kulturorgan", läsa en annons av följande lydelse:

"UNGA DAMER
med intelligens och trevligt utseende önskas till utländsk revy. Fördelaktiga villkor. Platsen sökes fredag och lördag eftermidd. Kl. 2—7, portieren, Royal Blasieholmsgatan."

Nu ville emellertid olyckan, att en ung kvinnlig medarbetare i en huvudstadstidning, Stockholms Dagblad, som fann annonsen i fråga något mystisk, företog sig att göra ett besök på Grand Hotell för att närmare förhöra sig hos annonsören. Alltså vände hon sig till hotellet, där hon anmälde sig för portiern, som strax satte henne i förbindelse med den annonserande affärsmannen, en jude lydande namnet Paul Hartmann från Berlin, London och Newyork. Den unga kvinnliga journalisten, som förtjänar en eloge för sin

---

den här lilla judiska handeln? • I svenska kvinnor på Grand Hotell.

Skall jag kondolera min kära lilla tant? Som gråt av glädje på Läkaresällskapet. Över judarnas stora kärlek till de kristna medmänniskorna. Och som nu blivit så skamligt besviken. Av de små israeliternas lilla privatgeschäft. I vit slavhandel.

Jag föredrar emellertid att låta min kondoleans till tant Widegren utebli. Jag överlämnar henne i stället med varm hand till avbasning av de svenska kvinnor, som ännu ej hemfallit till medlemskap i den sekt för "internationell fred och frihet", där Marcus Moses Ehrenpreis är hovpredikant. Och samtidigt överstepräst för lille Paul Isaskar Hartmann aus Berlin. Och andra små ras- och trosfränder i den judiska grosshandelssocieteten. Som driva export av ungt svenskt kvinnokött. Från tillfälligt kontor på Saras fina Grand.

De rubrikförfattande skribenterna i den judeägda dagspressen ha däremot mitt beklagande. De bålde pennans riddare som på sina mosaiska herrars befallning nödgats göra petitnotiser av "fallet Hartmann". Och förklara juden-slavhandlaren sinnessjuk. Ehuru "inte just nu i behov av hospitalsvård". När man i stället skulle velat tillverka sjuspaltsrubriker med decimeterhöga underverk av modern rubriksaxningskonst. Om slavhandlaren icke varit en rättrogen israelit. Utan en vanlig gojim. Av det slag som Marcus Moses Ehrenpreis fördömer. För sin bristande förståelse av judarnas goda och milda och ädla kärlekslära.

Stackars små judedrängar i D. N. och Sv. D. Ni ha mitt verkliga beklagande.

Benkt Bonde.

P. S.

I skrivande stund når mig det uppseendeväckande meddelandet om en blivande celeber skilsmässa. Emellan det icke okända fruntimret Sara Bratt och merbemälda dygdädla fruntimmers man, hr grosshandlaren i sprit m. m. Ivan Jehosua Bratt. Adress Spritcentralen och Grand Hotell. Härstädes. Fru Sara har ännu icke utsänt någon kommuniké. Vilket hennes man däremot gjort. Samtidigt som kommitterade, mina vänner prof. K. G. Westman, red. Ejof Ljunggren m. fl. framlagt sitt stora förslag om skilsmässa. Vilket Bratt, som önskar bli trogen ej mindre sin Sara än även alla döttrar och dotterdöttrar, energiskt söker förhindra. Av kärlek till Sara. Och alla barnen och barnbarnen.

D. S.

Gynna
den nyöppnade Förstklassiga
RAK & FRISERSALONGEN,
Birger Jarlsgatan 27, samma hus som *Kommediteatern*.

bragd, fördes så in till "affärsmannen". "Efter en stund kom, "skriver hon, "en liten svart herre av västasiatisk typ (jude) med hornbågade glasögon, gick fram till oss, stirrade litet närgånget och sade, utan vidare presentation:

— Har ni varit vid teatern förut?

— Neej, aldrig.

Så började underhandlingarna mellan "affärsmannen" och den unga damen, vilka vi här ordagrant citera ur St. D.:

"— Kan ni dansa? frågade den lille herrn och gick för att sätta i gång en mindre resegrammofon, som tillsammans med några illustrerade utländska tidningar blivit placerad på bordet.

— Nej, men det kan jag nog snart lära mig...

Den lille mannen såg tvivlande ut, och vi passade på tillfället att själva framställa några frågor.

— Vilken teater gäller det?

Intet svar. Ny fråga.

— Jo, jag undrade vilken teater jag i så fall skulle komma till?

— I Berlin!

— ? ? ?

Paus — sedan plötsligt.

— Kammerspiele!

— Jaså, ha de börjat med revy?

— Intet svar — därefter lika plötsligt.

— Klä av er!!!

— ? ? ? ? ?

— Har ni inte trikå inunder?

— Nää...

— Då kan jag gå ut i ett annat rum, medan ni klär av er.

— Jag ämnar inte klä av mig!!!

— Ah — det förstår ni väl — det är ju alldeles naturligt...

— För att få engagemang, det var mycket begynnerligt.

Det sista ordet tycktes ge vederbörande något att tänka på, ty han kastade genast om ämne.

— Kan ni resa i början av nästa vecka?

— Det hinner jag väl inte — att ordna pass och allt sådant...

— Jo då, det skall vi ordna.

— Vad får jag i lön?

— 300 kronor.

— Kan jag få se kontraktet?

— Nej — det har jag på mitt rum.

— Men jag skulle så ryaligt gärna vilja titta på det ett slag...

— Ni får se det när vi gjort upp engagemanget.

— Jag kan alltså hoppas på att bli engagerad? frågade vi till sist blygt och undranasfullt. Men nu tycktes han alldeles ha tappat intresset för oss, vi passade tydligen inte — på hans teater...

— Det vet jag inte ännu, men jag skall underrätta. Var vänlig giv mig namn och adress.

Och därmed gingo vi vår väg, åtskilligt lättare om hjärtat, ty vi hade inte någon särskilt stor lust att bli engagerade av vederbörande. Vår nyfikenhet var emellertid obegränsad och vi skulle bra gärna vilja veta vad den lille mannen med glasögonen kunde heta. Han hade nämligen lyckats dölja sitt namn ännu bättre än sina avsikter."

Nedkommen i hotellets vestibul lyckades den unga kvinnliga reportern av portiern få veta, att "affärsmannens" namn var Paul Hartmann och att han "hade mycket med unga flickor, att göra". Hon gav sig därpå i samspråk med några andra unga platssökande damer, som även avlagt besök hos Hartmann och som ju kunde tänkas avsedda som deltagare i den revy-trupp, hon skulle tillhöra. Av dessa erfor hon emellertid, att de andra flickorna icke voro destinerade till Berlin utan till Amerika och London. "I sanning ett besynnerligt sätt att dela upp en trupp "dancing girls", så, att den ena skall dansa i Newyork, den andra i London och den tredje i Berlin etc.", utbrister icke utan skäl den unga damen "Man kunde åtminstone inte hoppas på någon större ensembleverkan på detta sätt."

"— Och vad skulle ni få för lön?, frågade vi de andra.

— Lön? — Ingenting alls om vi inte dög någonting till, men annars allt efter förmåga och duglighet..."

I samma ögonblick kom emellertid hr Hartmann själv, som tydligen anat ugglor i mossen, själv ned i hotellvestibulen och lämnade portiern det beskedet, att han inte tog emot flera personliga flickbesök utan att ansökningarna hädanefter skulle göras skriftligen till en viss direktör Anton Holm, som väntades anlända på söndagen.

Resultatet av den påpassliga unga reporterns besök hos Hartmann blev, att denne på lördagsmorgonen omhändertogs av kriminalpolisen. Hos polisen konstaterades strax, att Hartmann var tysk undersåte och omkring tre kvarts år bott på Royal. Under förhören framgick vidare, att Hartmann redan förut en gång hedrat vårt land med ett "affärsbesök". Det var hösten 1926 och våren 1927, då han bodde på ett annat av våra förnämligare hotell. Vid det tillfället lyckades han även med en "direktör Holm" som kontraktsunderskrivare avsluta ett engagemang med fem svenska flickor, vilka skickats utomlands. Vart dessas färd ställdes, vet emellertid ingen. Inför polisen uppgav Hartmann, att han uppehöll sig här i Sverige på en agentur för några tyska skylt- och reklamfirmor, men när polisen ville titta litet närmare i hans orderbok på de effektuerade beställningarna, befanns, att endast ett par order expedierats. För bestridandet av sina kostnader för uppehållet i Stockholm hade han av firmorna åtnjutit ett fast arvode av 400 kr. i månaden. Detta belopp plus de förhållandevis obetydliga summor han kunde ha uppburit för sina expederade "affärsorder" ansågos dock icke tillnärmelsevis ha kunnat förslå för hans ganska yppiga levnadsförhållanden. Hartmann hade nämligen varit en ständig gäst på Royals och de andra förnämliga restaurangernas dansaftnar, där "unga och vackra flickor" ron sig med jazz, och hade i regel synts i kvinnligt sällskap, ofta i samband med överdådiga supéer. Stockholms Dagblad pointerar, att han isynnerhet sökt sällskap med sådana flickor, "som närmade sig halvvärldens damer utan att ändå kunna räknas till prostituerade". (Enligt Dagens Nyheter och Allehanda skulle hans flickbekanta uteslutande hava tillhört den rena demimonden — som alltså skulle frekventera Royals dansaftnar!). Vid sidan av sin "agenturaffär i reklam" och sin export av vackra flickor för utländska revuer har Hartmann enligt vad vidare kommit i dagen sysslat med "inländska flickaffärer" i det han tillhandahållit levnadsglada herrar, som han gett sig i lag med, flickasällskap ur sina på restaurangernas "dansaftnar" gjorda bekantskaper. Han hade i dylika fall föreslagit anordnandet av "en liten fest med damer, som H. skulle anskaffa". Polisens förhör med honom fortskredo trots hans ofta motstridiga uppgifter och försök att slingra sig något så när ordinärt, tills man kom in på kapitlet om den vidlyftiga korrespondens, H. bevisligen fört med en del engelska och amerikanska adressater. Då vart H. plötsligt "yr i mössan", så att förhören måste avbrytas för läkares tillkallande. Någon "direktör Holm aus Berlin" hade på måndagsaftonen icke låtit höra av sig, och på den punkten befann sig då alltså "den sensationella affären".

Att det av Stockholms Dagblads kvinnliga reporter så hänsynslöst avslöjade geschäftet i "unga vackra flickor" skulle vålla uppståndelse i den kosmopolitiska dagspressen i huvudstaden var endast vad som kunde väntas. Saken var ju allt annat än behaglig för de höga bärare av dagens kultur här i landet, som på olika sätt kommit att beröras av "affären". Först naturligtvis det illustra hotell, Grand Hotell, där "affärsmannen i vackra flickor" haft sitt Kontor inrymt och på vars "dansoiréer" han opererat, därnäst naturligtvis den stora dagliga tidning, Svenska Dagbladet, som med sin annonsavdelning biträtt med "förbindelsernas" inledande liksom överhuvud den press, som av skilda anledningar sett sig nödsakad rycka in till "affärsmannens" försvar. Särskilt penibel är givetvis situationen för det Key-Bonnierska organet Sv. D., som fungerat som annonsförmedlare. Bevis har med det nu inträffade fallet bragts i dagen för det motiverade i "Fädernesländets" på sin tid riktade skarpa angrepp mot Svenska Dagbladet för dess "koppleriannonser". Vad man emellertid måste protestera mot är dagspressens sätt att med anledning av det passerade såsom skett smutskasta det tyska namnet genom att inför offentligheten utpeka juden Hartmann som tysk. Ingen verklig tysk sysselsätter sig med affärer av ifrågavarande slag, som uteslutande är förbehållet det israelitiska egendomsfolket som tyskarna lika litet som vi här i Sverige f. n. äro i stånd att hålla utanför sitt medborgarskap. I all synnerhet är Bonnierska Dagens Nyheters sätt att agera mäktig försvarsadvokat för rasfränden-"affärsmannen" belysande. Det "kulturella" bladet hävdar, att vad som kommit i dagen på intet vis motiverar antagandet, att Hartmann skulle ha sysslat med vit slavhandel utan att dylikt vore en uppfinning av fantasien. "Intet av för mannen graverande natur har framkommit", konstaterar tidningen, givande kriminalpolisen en tydlig vink om huru saken bör ses. Hartmanns affärsrörelse har visst inte varit av den anspråkslösa omfattning han själv uppgivit, heter det vidare. "Han tyckes", skriver D. N., "ha förbisett att upplysa polisen om en order på omkring 10,000 kronor, som även effektuerats på ett enda håll från en firma här i staden". Vidare upplyser organet, att H:s förbindelse med vackra damer av allt att döma endast varit ett utslag av privaterotik, till stöd varpå anföres ett yttrande av en onämnd ung flicka, som infunnit sig på hotellet och mot vilken han uppträtt närgånget, varför hon avlägsnat sig. Hartmann hade även enligt vad D. N. vid efterforskningar erfarit "mycket energiskt" ägnat sig åt sin agenturverksamhet för de utländska firmorna. "Han hade kommit hit till Sverige med mycket begränsade medel, men att det dock hade lyckats honom att dra sig fram på de order han erhållit, även om han fått leva mycket enkelt"(!!!).

Vad redan allt framkommit rörande juden Hartmanns verksamhet under sin vistelse i Sverige visar med full tydlighet vad slags affärer denne sysslat med. Dagens Nyheters energiska försvar för honom vittnar även tydligt om arten av den kulturella nivå tidningen ifråga representerar och som märkligt nog funnit en viss genklang hos Nya Dagligt Allehanda (månne av hänsyn till tidningens aktieägare?). Man förstår, när man åskådar den ledande judepressens ståndpunktstagande i denna "affär" rätt väl, hur det kommer sig, att hittills alla ansträngningar från statens och myndigheters sida att effektivt bekämpa den skändliga handeln i "vitt kött" blivit utan större praktiska resultat. En rapportör till Nationernas förbund uttalade nyligen, att ett av de främsta hindren för den ruskiga vita slavhandelns stävjande var, att densamma finansierades och beskyddades av personer i framskjutna "sociala" ställningar. Månne icke fallet Hartmann i sin mån visat riktigheten av detta djärva påstående?

Efter nedskrivandet av dessa rader, har tillkännagivits, att "köpman" Hartmann, så där tämligen rentvådd, lämnat sin tillfälliga bostad hos Stockholmspolisen och återvänt till sitt "fädernesland" Tyskland.

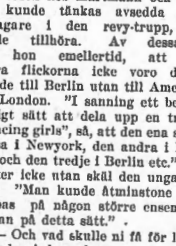

Kungsgatan 20.
Lunch. Diner. Soupe.

Es wird immer klarer, dass die Erneuerung des Abendlandes nur durch den Rassengedanken möglich ist.

Grundwerke über Rassenkunde, Bedeutung und Pflege der Nordischen Rasse von *Dr Hans F. K. Günther* sind:

"Rassenkunde des deutschen Volkes", eben in 12. Auflage erschienen. "eine gewaltige Leistung" und "eine glänzende Darstellung" nach den Worten des führenden deutschen Rassenbiologen Prof. Dr Eugen Fischer.

"Rassenkunde Europas", von in-und ausländischen Fachleuten empfohlen, nach der ersten Auflage ins Schwedische, nach der zweiten Auflage ins Englische übersetzt.

"Adel und Rasse", 2. Auflage, ein Buch über die rassenbiologischen Möglichkeiten und Aufgaben der Schaffung einer erblich hochwertigen Führerschicht des Abendlandes aus nordischem Blute.

"Das Nordische Gedanke unter den Deutschen", ein Buch, welches die Aufgaben einer rassischen Erneuerung durch Hebung der Geburtenzahl der erblich tüchtigsten vorwiegend nordischen Menschen zu einer neuen Lebensauffassung vertieft.

"Rasse und Stil", 2. Auflage, eine Untersuchung über den Einfluss der Rasse auf das künstlerische Schaffen, nach "Nya Dagligt Allehanda" ein "geniales" (snillrik) und "aristokratisches" Buch.

Eine ähnliche Untersuchung führt "Kunst und Rasse" von dem bekannten Architekten *Schultze-Naumburg durch*. Eine bedeutende Darstellung der Geschichte der Rassenforschung und der aus ihr entstandenen Rassischen Erneuerungsgedanken gibt *Schemann*, Die Rasse in den Geisteswissenschaften, ein Buch des Wiederentdeckers des grossen Gobineau, beide Bücher soeben erschienen.

Ausführliche Prospekte übersendet auf Verlangen

J. F. Lehmanns Verlag, München, Paul Heysestr. 26.

Från Ghetton till riddarhuset.

Bidrag till den rasbiologiska forskningen. XI.

De adelshistoriska studier, vi på denna avdelning återgiva, hava ett rent vetenskapligt rasbiologiskt syfte. Genealogien är nämligen en hjälpvetenskap ej blott för häfdaforskaren utan även för rasbiologen. Utan strängt verificerade ascendenstavlor famlar antropologien i mörker. En inventering av svenska folket från rassynpunkt har sitt stora berättigande, vetenskapsmän äro sysselsatta därmed, och flera arbeten i svensk raskunskap äro utgivna. I dylika arbeten har det finska, baltiska och lappska inslaget hos Sveriges befolkning behandlats, därvid t. ex. Strindberg och Nathan Söderblom porträtterats såsom "ostbaltiska" typer. Från nationell synpunkt är det särskilt viktigt att genom genealogiska utredningar få fastslaget i hur stor utsträckning det judiska blodet trängt in i svenska släkter. Det ligger nära till hands att börja undersökningen med svenska adeln. Utom det vetenskapliga syftet med dessa genealogiska forskningar, hoppas författaren att genom deras publicering den svenska adeln, som har stolta traditioner att bevara, skall få ögonen öppna för, att det ligger i dess eget och landets intresse, att det blir ett slut på dess vidare beblandning med asiatiskt blod, som icke känner solidariskt med den förhärskande svenska rasen av nordisk typ.

Atterna Falkenberg, Mörner, Röhss, Sydow, Wingård, Akerman m. fl.

Från döpta judesläkten Kalm i Braunschweig härstammade enligt Vadstena-arkivarien Örnberg en i sextonde århundradets mitt levande Salomo Calms, vars son Heinrich Joachimssohn Calms var borgare i Hamburg. Den sistnämndes son Hans Heinrichssohn Calms invandrade till Göteborg, där han dog som krämare 1710.

Med ofrälse Kajsa Rutgersdotter Seth (vars mor var dotter av en göteborgskrämare Fistulator, jude enligt överstelöjtn. Fröding) hade han en son och fyra döttrar. Dorotea Hansdotter Calms var hustru åt ofrälse Andreas Heger, ofrälse krämaren Niklas Matsen, och ofrälse räntmästaren Per Silvander i Göteborg. Av hennes sex barn hade Niklas Nilsson Matsen en dotter Dorothea, som med krämaren Anders Oterdahl i Göteborg hade dottern Ingeborg. Denna åktades av ofrälse kamreraren Fredr. Akerman i Göteborg. Dennes äldste kände stamfar Erik Akerman, död som svensk borgmästare i Viborg 1739 har falskeligen utgivits vara en ättling av Reval-bispen Kristian Mikaelsson Agricola, som 1584 adlades. Av judemestisen Oterdahls åtta barn giftes Fredrika Akerman med herr af Wingård n:r 2159, ärkebisp i Uppsala, adlad 1799 för sin faders förtjänster. Denne officierade nämligen sagda år vid kronprins Gustafs döpelse. Allmogesläkten Wingårds första namnkunnige stamfar var pastor i Krokstad i Bohuslän, död 1645 "av trolleri".

Judemestisen Anders Fredriksson Akerman, handl. i Göteborg, hade en dotter som giftes med ofrälse häradshövding K. Ekström.

Judemestisen Filip Fredriksson Akerman, handl. i Göteborg, hade fyra barn, av vilka en dotter giftes med ofrälse borgmästaren L. Dahlström i Oskarshamn, medan Wilhelm Filipsson A. blev handlande i Göteborg och far till tre barn. Av dessa blev Rikard bokhållare i Chicago (och far till två barn), och Hedvig hustru åt handlanden Kristian Augustsson Röhss i Göteborg, av en ofrälse tysk släkt som falskeligen utgivits för adlig och lagt sig till med ett vapen, bestående av en förgylld ros i blå sköld. Att släkten skulle kommit "från Finland eller Holland" är en ostyrkt uppgift. Äldste kände stamfadern hette Roijss och levde omkring 1700 i Kleben, Sachsen. Av judemestisen Akermans tre barn giftes Sigrid Röhss med friherre Falkenberg n:r 255, försäkringsagent i Göteborg, som hon skänkte en dotter. Åtter Falkenberg räknar sina anor från en brandenborgare Hans Didriksson F. som levde i femtonde seklets senare del. En hans ättling fick 1625 svenskt adelspatent, såsom kapten vid Sörmlands fotfolk, och dennes sonson fick titeln "friherre till Trysorp" 1733. Judemestisen Eva Falkenberg åktades 1927 av ofrälse löjtnanten Wenne vid Livregementets grenadjärer.

Niklas Fredriksson Akerman, borgmästare i Mariestad, hade fyra barn, av vilka Niklas blev kungl. sekr., Alexis konduktör, Selma hustru åt ofrälse borgmästaren Anders Håkansson Lang i Mariestad, och Emilie åt ofrälse handlanden Sven Teodor Bergman i Skövde.

Judemestisen Fredrik Fredriksson Akerman n:r 2320, gift med en judinna Benedicks, blev i egenskap av landshövding adlad 1843, men dog barnlös. Hans ofrälse bror "smidesdirektören" August Fredriksson Akerman hade åtta barn, av vilka Gustav blev överdirektörsassistent i Järnvägsstyrelsen, och Viktor handlande i Stockholm. Den senare var far till Gunnar A., kansliråd i försvarsdepartementet, och Helena A., gift med ofrälse geologie professoren Holmquist vid tekniska högskolan i Stockholm. "Smidesdirektörens" yngste son Henrik A. blev diplomat och var bl. a. svensk-norsk envoyé i London. Av hans tre barn blev Gustaf A. docent i nationalekonomi i Lund och Johan Å. reservfänrik i Svea Artilleri, medan Lisa Å. är hustru åt greve Mörner n:r 60, löjtnant och godsägare å Sonstorp i Östergötland, vilken hon skänkt fem judemestisar. Denna ått säger att den härstammar från en romersk borgare och att åttevapnet tillagts en krona av den rödskäggige kejsar Fredrik (Hohenstaufer). Den till svenska riddarhuset inlämnade genealogien börjar dock först i femtonde seklets mitt med en brandenburgare Mörner. Stellan Otto Mörner, vilken begynt sin bana i Carl IX:s tjänst, fick såsom ståthållare å Aland svenskt adelspatent 1627. Från honom härstamma alla nu levande svenska släktmedlemmar. En hans son fick i egenskap av landshövding titeln "friherre till Morlanda" 1674 och en dennes son erhöll såsom generalguvernör grevetitel 1716.

Slutligen blev "smidesdirektörens" dotter Johanna Akerman hustru åt kamreraren Julius von Sydow. I Tyskland har det funnits flera adelsätter med namnet Sydow, men den sedan omkr. 1730 i Sverige levande familjen S. har här icke erkänts som adlig (en släktmedlem blev i egenskap av landssekreterare adlad 1830 i primogenitur, vadan han förut var oadlig). De såsom adliga icke erkända släktlinjerna återfinnas i Gerbers privata "adelskalender".

A. O. Europaeus.

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nyktherhetsrestauranter i Stockholm.

Automatrestaurant
CYRUS
43 Nybrogatan 43

Automatrestaurant
ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2

Automatrestaurant
ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8

Automatrestaurant
GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51

Automatrestaurant
S:T ERIK
47 S:t Erikagat. 47.

Automatrestaurant
GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68

Automatrestaurant
BIRGER JARL
73 Folkungagatan 73

Frukost ½9—½2 Middag ½12—7
Kväll 7—½12 Inga drickspengar
Ingen spritservering

BRÖDET
På grund av dess överlägsna kvalité köpa numera de flesta stockholmarna sitt bröd i
MELCHER LINDHOLMS BAGERI
5 Norrtullsgatan 5
eller hos dess återförsäljare.
Uppmana Eder leverantör att föra vårt fabrikat!
Hotell, Restauranger o. Caféer böra i eget intresse låta oss bliva Eder leverantör.
Telefoner: 850 48, Norr 1589.

Kontantreformen inom den fria handeln på frammarsch.

Vid olika tillfällen har i denna tidning framhållits nödvändigheten av att den svenska handelns män i sin självbevarelse- och försvarskamp mot den i kollektivismens och monopolismens tecken på alla ekonomiens områden framstormande internationella storfinansen inriktn sig på ett målmedvetet och kraftigt reformarbete i syfte att få den fria varudistributionen reformerad efter tidens krav samt frigjord från icke minst de missförhållanden inom densamma, som just av samma storfinansiella kretsar framskapats och som nu av dem med så stor energi brukas i kampen mot den fria svenska handeln. Såsom ett medel i denna kamp nämndes bland de i främsta rummet det rådande kreditsystemets omläggning i riktning mot konsumtionskreditens inskränkande med avskaffandet som mål. Med glädje konstateras nu, att denna tanke, som i senare tid även energiskt hävdats av Sveriges Köpmannaförbund, under det tilländagångna året vunnit betydande terräng bland köpenskapens män, vilka framgångar ge anledning till de bästa förhoppningar om en fortsatt utveckling i samma riktning.

Ingen torde vilja jäva det påståendet, skriver Köpmannen, att kredithandeln numera på flertalet platser i landet inom alla olika branscher är av betydligt mindre omfattning än vad fallet var för tjugu år sedan. Då var det ej så ovanligt med både halvårs- och årskrediter; nu torde kvartalsräkningarna höra till undantagen åtminstone vad livsmedelsbranschen beträffar. S. k. motbokskredit på månad torde vara den vanligaste formen för konsumtionskredit, och även om redan en sådan kredit har sina olägenheter och lätt leder över till längre frister, måste man ju erkänna, att en utveckling i rätt riktning skett under de gångna åren.

Det torde icke kunna förnekas, att kassarabattsystemet i stor utsträckning stimulerat kontanthandelns utbredning. Sagda system tillämpas ju numera på ett mycket stort antal platser i landet. Det vill synas, som om detta system trängt in på det stora flertalet mera betydande platser i landet. De tre största städerna utgöra ett undantag, i det att Göteborg så gott som helt står utom systemet, under det att Stockholm och Malmö kunna sägas tillämpa ett "blandat" system.

Där kassarabattsystemet verkligen blivit ett sunt och riktigt organiserat system, synes det i stor utsträckning hava medverkat till att främja kontanthandelns genomförande.

"Att det är nödvändigt avskaffa konsumtionskrediten, det vet jag, men om det är möjligt, det vet jag icke". Uttrycket är hämtat från en av de otaliga kreditdiskussionerna inom organisationen, och det torde rätt väl ge uttryck åt uppfattningen, på vissa håll. Icke desto mindre ställer det hela detta viktiga problem på huvudet, ty är det nödvändigt, så måste det ock vara möjligt, om den individuella detaljhandeln överhuvud vill bestå och hävda sin ställning i konkurrensen. Numera ha vi ock, glädjande nog, faktiska exempel på att det ej behöver råda tvekan om möjligheterna i detta avseende. Det finns platser i landet, och icke så få i detta nu, där köpmännen resolut tagit steget och övergått till fullständig kontanthandel. Enstaka köpmän, som så gjort, finnas spridda litet varstans i landet, och även de föreningar, som gått till aktion på detta program, kunna sökas på olika platser. Mest systematiskt har dock reformarbetet bedrivits i vissa delar av Norrland, och det torde icke ske någon orätt, om man betecknar vårt länsförbund i Jämtland såsom föregångare på detta område. Ett flertal föreningar därstädes ha nämligen för ett eller annat år sedan genomfört fullständig kontanthandel.

Jämtlandsförbundets ombudsman, hr Olof Åkesson, Östersund, har på en förfrågan rörande det införda systemets verkningar utlåtat, att svårigheter väl finnas på detta område och detta ej blott vid systemets genomförande utan även i dess tillämpning. Särskilt kan man konstatera, att slitningar och trassel lätt uppstå i gränstrakterna till sådana förbund, som ännu icke gått in för reformen. Men om man å ena sidan icke bör sticka under stol med dessa svårigheter, så bör man icke heller dölja, att svårigheterna ingalunda varit så stora, som man på förhand torde ha fruktat. I stort sett upprätthålles systemet och alla äro nöjda och belåtna, men det är klart att det kräves arbete och åter arbete i fortsättningen för att lyckligt fullfölja saken.

En av de till Jämtlandsförbundet anslutna föreningar, som gått i spetsen vid reformens genomförande, är Härjedalens Köpmannaförening. Det är nu ett år och tre månader sedan fullständig kontanthandel infördes där, och föreningens ordförande, Halvor Jonsson, Sveg uttalar som sin uppfattning, att det i stort sett gått utmärkt. Samtliga köpmän, åtminstone i Sveg, tillämpa strikt kontantprincipen och äro belåtna därmed, och de, som ej äro minst belåtna äro kunderna. Härjedalsföreningen införde samtidigt med kontantsystemet 3 proc. kassarabatt, och detta har helt visat väsentligt bidragit till det goda resultatet, säger herr J.

Även nedåt Dalarna har reformen sträckt sig. I Älvdalen har man nu i jämnt ett halvt år varit fri från kreditväsendet. Vi ha inte en tanke på att återgå till de gamla förhållandena, säger därvarande föreningens ordförande, köpman L. N:ordin. Beläntenheten är allmän bland såväl köpmännen som allmänheten. Även här tillämpas 3 proc. kassarabatt.

Hälsingland hör även till de provinser, där man även på allvar gripit sig an med den viktiga frågan. Vi ha tre föreningar inom förbundet som genomfört kontanthandel, upplyser länsförbundets ombudsman, herr John Magnusson. Det är Alfta-Ovanåkers, Färila och Loos. Den sistnämnda har tillämpat systemet omkring ett år och de båda övriga ungefär ett halvår. Dessutom ha vi ett par föreningar, som just stå i begrepp att ta det avgörande steget. Och verkningarna? I stort sett goda. Köpmännen äro belåtna och vilja ingalunda återgå till det gamla. Men naturligtvis finns det svårigheter. Jag skulle dock vilja säga, att det helt beror på köpmännen själva, om dessa svårigheter skola kunna övervinnas eller icke.

Från och med det senast passerade årsskiftet har Orsats Köpmannaförening i Bohuslän helt övergått till kontanthandeln. Reformen, som även här visat på goda resultat, har rätt länge och omsorgsfullt förberetts, bl. a. genom en nog så kraftig upplysningsverksamhet bland allmänheten, varvid riksorganisationen stått till tjänst med en hel del propagandamaterial.

Ja, så låter det från de trakter, där man på allvar gått till roten av det onda, skriver Köpmannen. Vi behöva inte skönmåla eller blunda för rådande brister och svårigheter. Bilden är trots allt uppmuntrande och vederlägger tillfullo, synes det oss, talet om omöjligheten av att genomföra den av alla eftertraktade reformen. Om man å ena sidan kan fastslå, att arbetet icke varit förgäves, utan att goda resultat flerstädes ernåtts, så kan man därför icke vara blind för att oändligt mycket återstår att göra. Det är dock ännu endast ett fåtal platser, som helt genomfört kontantreformen. På de övriga har visserligen inskränkning av den forna oinskränkta krediten skett, men man drages dock alltjämt i allför stor utsträckning med denna tyngande barlast. Därför måste reformarbetet fullföljas med all kraft. Det jubileum, vi i år kunna fira, förpliktar helt visst till de mest energiska ansträngningar särskilt på detta område. Må därför 1928 bli ett år i kontantreformens tecken!

I det arbete, som alltjämt återstår, är det av största vikt, att allmänheten bibringas klar uppfattning om att dess intressen här sammanfalla med köpmännens. Låt oss under det nu ingående året gemensamt söka utföra ett hängivet och målmedvetet arbete för köpenskapens intressen! Vi kunna ju göra det i den glada tillförsikten att därmed även gagna allmänheten och samhället. Vi ha redan sett exempel på att arbetet icke är lönlöst, men dessa exempel skola mångfaldigas, den dag var man gör sin plikt. Där enig samverkan och målmedvetet arbete kommer till stånd, där skall den fria köpenskapen i det långa loppet visa sig stark nog att motstå alla påfrestningar och avvärja alla angrepp.

Riksdagens utskott och utrikesnämnd.

Riksdagens kamrar ha till ledamöter i de ständiga utskotten och utrikesnämnden ur de olika partierna valt nedanstående personer:

Konstitutionsutskottet: Från Första kammaren: hrr von Geijer (h), Dahl i Kristianstad (h), Stendahl (h), Reuterskiöld (bf), David Bergström (f), Fehr (l), Strömberg (s), Thulin (s), Hansson i Göteborg (s) och Vennerström (s).

Från Andra kammaren: hrr Magnusson i Tumhult (h), Gustafson i Kasenberg (h), Pehrsson i Göteborg (h), Johansson i Källkebo (bf), Bäckström (f), Sävström (s), Engberg (s), Borg (s), Hallén (s) och Andersson i Igelboda (s).

Statsutskottet: Från Första kammaren: hrr Vennersten (h), Widell (h), Bergqvist (h), Hallin (h), Nilsson i Gränebo (bf), Kvarnzelius (f), Carlsson i Gävle (f), Lindblad (s), Olof Olsson (s), Nilsson i Malmö (s), och Asplund (s).

Från Andra kammaren: hrr Wiklund (h), Nilsson i Bonarp (h), Olsson i Blidinge (h), Holmgren (h), Olsson i Kullen Rydén (s), Andersson i Råstock (s), Jansson i Falun (s), Carlsson-Trosterud (s), Lenbergstorp (bf), Bengtsson i Norup (f), Törnkvist i Karlskrona (s), Kristensson i Göteborg (s).

Bevillningsutskottet: Från Första kammaren: hrr Nilsson i Kristianstad (h), Boman (h), Beck-Friis (h), Ericson i Oberga (bf), Bergman (f), Leander (f), Bärg i Katrineholm (s), Örne (s), Wigforss (s) och Börjesson (s).

Från Andra kammaren: hrr Jönsson i Boa (h), Bengtsson i Kullen (h), Nylander (h), Olsson i Golvvasta (bf), Olsson i Ramsta (f), Fabian Månsson (s), Johansson i Arkösund (s), Hedlund i Östersund (s), Löwgren i Nyborg (s) och Björklund (s).

Bankoutskottet: Från Första kammaren: Gustafsson i Stensholm (h), Enhörning (h), Lindgren i Örebro (h), Johansson i Friggåker (bf) Pettersson i Olovstorp (f), C. E. Svensson (s), Sandled (s), och Charles Lindley (s).

Från Andra kammaren: hrr Winkler (h), Olsson i Berg (h), Ryberg (bf), Wikström i Skelleftå (f), Berggren (s), Bäcklund (s), Lovén (s), Kloo (s).

Första lagutskottet: Från Första kammaren: hrr Hederstierna (h), Borell (h), Andersson i Hägelåkra (h), Svensson i Ekshult (bf), Larson i Lerdala (f), Akerman (s), Klefbeck (s) och Schlyter (s).

Från Andra kammaren: hrr af Ekenstam (h), Nilsson i Antnäs (h), Johansson i Brånalt (bf), Jansson i Edsbäcken (f), Lindqvist i Halmstad (s), Lindley i Söderhamn (s), Leo (s) och Karlsson i Vätö (s).

Andra lagutskottet: Från Första kammaren: hrr von Sydow (h), Spens (h), Frändén (h), Westman (bf), Österström (f), Linder (s), Nothin (s), och Thorberg (s).

Från Andra kammaren: hrr Öberg (h), Magnusson i Skövde (h), Johansson i Hallagården (bf), Östström (f), Magnusson i Kalmar (s), Hagman (s), Hage (s) och Johanson i Stockholm (s).

Jordbruksutskottet: Från Första kammaren: hrr Sederholm (h), Boberg (h), Lundell (h), Tjällgren (bf), Andersson i Fältenborg (f), Nilsson i Kabbarp (s), Linders (s) och Sjöblom (s).

Från Andra kammaren: hrr Olsson i Broberg (h), Pettersson i Bjälbo (h), Andersson i Grimbo (bf), Carlström (f), Johansson i Uppmälby (s), Sköld (s), Uddenberg (s) och Anderssön i Prästbol (s).

Utrikesnämnden: Från Första kammaren: hrr Trygger (h), Vennersten (h), Nilsson i Kristianstad (h), Nilsson i Gränebo (bf), Kvarnzelius (f), Olof Olsson (s), Sandler (s) och Möller (s).

Från Andra kammaren: hrr Lindman (h), Magnusson i Tumhult (h), Olsson i Kullenbergstorp (bf), Raoul Hamilton (f), P. A. Hansson (s), Larsson i Västerås (s), Engberg (s) och Rydén (s).

Rysslands betitlade judeslägter.

Den av en ärad insändare i vårt förra nummer omnämnda boken av furst Dolgorukij var underteckad förut bekant. Anmärkas kan, att av insändaren omtalade halvjuden Georg Kranklin, född i Hanau 1774 hade med en grevinna Muravieva somen Valerian, rysk krigsminister, död 1861 och dottern Zenaida, som äktades av greve Keyserlingk, kejserlig överceremonimästare. Deras son är den berykt ade kvarteronen-filosofen, greve Keyserlingk.

Här en översikt över Rysslands betitlade judar:

Furstarna Bagration ha vi redan behandlat under rubriken Georgii i Nationen den 9/12 1927.

Prinsarna Lusignan av Jerusalem. En gren av den franska ätten Lusignan satt under medeltiden på Jerusalems kungatron. Senare blevo de kungar på Cypern. En av turkarna fördriven prins Lusignan kom i tsar Nikolaus 1:s tid till Ryssland, där han blev överste för ett kosackregemente och dog 1884. Hans son gjorde av med 20,000,000 rubel, lät omskära sig och bekände sig öppet till mosaismen. På S:t Petersburgs gator såg man honom vandra kring i ej gammal generalsuniform, fastän han på grund av bedrägeri avskedats ur militärtjänsten. Han kallades allmänt "Tsaren av Jerusalem". De sista åren tillbringade han mest i nattasyler, och han slutade sina dagar i ett fattigsjukhus 1912.

I den f. d. kejserliga ryska ambassaden i Rom bodde såsom inhysesshjon, ända tills bolsjevikerna övertog egendomen, en rysk prins Lusignan-Erestelli, enligt vad hans pass utvisade. Enligt en uppgift av författaren Peaskov-"Gorkij" är han son av en judisk mjölnare i Litauen. Han ungicks emellertid med italienska änkedrottningen Marghe rita och skaffade sig en del extrainkomster genom handel med adelstitlar och ordnar. Enligt en artikel av exc. Pasini, greve Frassoni "marquis de Jandrine" i Revista del Collegio Araldico 1922 förlänade prinsen bl. a. den Jerusalemitanska Heliga Gravens orden och Cypriska Svärdsorden. Själv brukade prinsen även i vardagslag bära sina huskors på kavajen eller på ytterrocken, då han gjorde sina promenader på Roms gator. Hans visitkort pryddes av en kunglig krona och namnen Anjou-Lusignan. Det förra renderade honom en process av H. K. H. prinsen av Anjou, som anklagade honom för usurpation (1922).

Grevarna Benjovskij upptas i "Semi-Gotha" bland semitiska ätter i Litauen. En generalson Benjovskij förvisades till Sibirien, därifrån han rymde med några svenskar 1771. Han blev senare kung på Madagaskar, men dödades av fransmännen. Hans ende son lär blivit upptagen av rättorna (enligt Brockhaus Lex. 1830).

Grevarna Bjelskij (på tyska: Weiss) upptas även av Semi-Gotha bland litauiska judeätter. Den österrikiska grevetiteln är av 1875.

Grevarna Dobrovolskij, vars namn betyder "frivilligt" (döpt), återfinnes bland judisk-ryska ätter i Semi-Gotha.

Grevarna Käuserling återfinnas i samma kategori. Som förklaring på namnet säger Semi-Gotha att de kejserliga hovjudarna voro skattskyldiga direkt till kejserliga kammaren och därför kallades "Kaiserling".

Grevarna Lesser äro från ryska Polen. Påvlig grevetitel köptes 1871 av en son av judiske bankiren Levi Lesser och judinnan Rosa Löwenstein.

Grevarna Osiecimskij-Hutten-Czapskij, judisk-litauisk ätt i Galizien, som 1907 fick österrikisk grevetitel och usurperade de två sista namnen.

Grevarna Rabinovicz upptas även i Semi-Gotha, som dock saknar närmare underrättelse om dessa ryska grevar.

Grevarna Renard i Ryssland sägas i Semi Gotha vara ättlingar av en hamburgerjude Fuchs.

Greve Witte upptas av Semi Gotha som jude, och det säges att hans hustru Matilde Nurek, skild från juden Moses Lissanjevicz, var en döpt judinna. Hon var kusin till den grevlige skomakaren Tolstojs hustru, judinnan Behrs (yars barnbarn bivit svenska undersåtar).

Baronerna Chaudoir ha bayerskt friherrepatent av 1814 och rysk konfirmation av 1819.

Baronerna Fränkel ha ryskt friherrepatent av 1857.

Baronerna Günzburg ha ryskt friherrepatent av 1879. Familjen tjänade en stor förmögenhet genom krigsleveranser under Krimkriget.

Baronerna Haymerle ha österrikiskt friherrepatent. En gren kom till Ryssland.

Baronerna Huppman-Valbella ha italienskt friherrepatent av 1868. Den förste baronen äktade judinnan Seemann, änka Friedberg, kejsar Nikolaus avlagda frilla. Ättlingarna återfinnas i Semi Gotha 1913, sid. 310.

Baronerna Leural i ryska Polen lette först Löwenstein och köpte barontitel 1884 från hertigen av Sachsen Gotha, den dåtida förnämste leverantören av adelstitlar.

Baronerna Lesser, i ryska Polen, köpte barontitel i Sachsen-Meiningen 1876 och fick rysk konfirmation samma år. Nämnet är en förvrängning av Lazarus.

Baronerna Lery ha italienskt friherrepatent. Hit hör bankiren L. i Florenze, vilken 1908 blev persisk generalkonsul i S:t Petersburg.

Baronerna Löwenstein ha själva gjort sig till friherrar. Ovisst är om de äro av samma stam som baronerna Leural eller frankfurterjuden, persiske konsulen Löwenstein, som 1890(?) enligt Semi Gotha köpte en barontitel.

Baronerna Mahs, från Odessa fick 1873 preussiskt friherrepatent.

Baronerna Ralli, en bankirsläkt i Varszawa, fick ryskt friherrepatent 1800. Omnämnes i Dolgorukijs notiser.

Baronerna Rappe. Jewish Encyclopedia X, sid. 319, säger att en Rappe ha-Kohen förekommer redan omkr. 1450 i trakten av Mainz. En Hayyim Rappe nämnes 1467 i Venezia, där han tiggde allmosor för de fattiga i Palestina. Genom äktenskapsallians med judefamiljen Porto ha-Kohen från Porto vid Mantova har uppstått namnet Rapoport, talrikt förekommande i Polen. En rysk "baron" Rappoport florerade under krigsåren i Stockholm och såga efter 1917 i bolsjevikiegationens trappor.

Baronerna Szafirov fick ryskt friherrepatent 1710. Semi-Allianser med furstarna Dolgorukov, Gagarin, Chovanskij, Kropotkin, Romodanovskij, Volkonskij, grevarna Golovin och andra.

Baron Velko, judisk bankir i Warszawa blev rysk baron 1800. Nämnes i Dolgorukijs Notiser.

Baronerna Wolff i Livland upptas i Semi-Gotha 1913.

— — —

Ovanstående är blott en hastig översikt över det kejserliga Rysslands betitlade judar. Utförligare uppgifter stå till vårt förfogande, om intresse för desamma förefinnes.

A. O. Europaeus.

Sanningen om Spritmonopolet på marsch.

(Forts. från sid. 1.)

för socialt arbete för upprättande av Socialpolitiska institutet. Mendelska sällskapet, Landskrona, erhöll samma år 5,000 kr. För verksamheten mot smuggling och liknande ändamål har utgivits sammanlagt 156,000 kr.

Över arvoden i styrelse och revision år 1926 hos Spritcentralen med dotterbolag jämte ersättningar för uppdrag i Spritcentralens direktörsråd och Grand Hotells ekonomiråd lämnas en detaljerad förteckning, som utvisar en totalsumma av 88,400 kr.

Koncernens förhållande till dotterbolagen.

Vid likvidationen år 1923 av Carlshamns punschfabriks aktiebolag ägde detta bolag aktier i Stockholms allmänna restaurangaktiebolag å sammanlagt nominellt 50,000 kr. Bolaget hade verkställt avskrivningar å dessa aktier, så att deras bokförda värde utgjorde endast en krona. För sistnämnda belopp överlätos aktierna till Grand Hotell. Försäljningen godkändes av Spritcentralens styrelse den 15 november 1923. Utdelning å aktierna har sedermera årligen utgått med 7 procent. Aktierna ha i samband med taxering år 1924 för gåva uppskattats till ett värde av 35,000 kr.

Under de senare åren har en mycket omfattande moderniserin av Grand Hotell företagits. Denna har krävt betydande belopp. Medel ha emellertid icke erhållits genom lån från Spritcentralen eller dess dotterbolag, och ej heller mot av koncernen tecknad borgen.

Aktierna i porterbryggeriaktiebolaget D. Carnegie & Co. inköptes år 1926 för 13 milj. kr. Av likviden erlade Spritcentralen 2 milj. kr. av egna medel. Återstående 11 milj. kr. anskaffades på så sätt, att porterbryggeriet upplade ett 6 procents obligationslån å 11 milj. kr., vilket belopp utlånades till Spritcentralen mot dess revers. De kostnader, som porterbryggeriet hade för nämnda obligationslån, kronor 119,755: 14, betalades av Spritcentralen.

Förutom av handelspolitiska synpunkter är det enligt utredningsmännens mening även av andra skäl önskvärt, att staten icke själv äger partihandeln med rusdrycker. Enligt utredningsmännens förslag skall aktiebolagsformen bibehållas.

Stamaktiekapitalet överföres till livförsäkringsbolagen?

Partihandelsrätt är nu upplåten åt Spritcentralen och dess dotterbolag aktiebolaget J. D. Grönstedt & Co. Utredningsmännen förcslå, att partihandelsrätt upplåtes enbart åt Spritcentralen samt att Grönstedt & Co. omedelbart likvideras.

Ändrade bestämmelser angående Spritcentralens aktiegare och aktiekapital böra emellertid genomföras. Stamaktiekapitalets ägare har, så som bekant, avgörande inflytande i bolagsstämmor och alltså bl. a. vid val av den hälft av styrelsen, som tillsättes av bolaget. För närvarande äges stamaktiekapitalet, 400,000 kr., av tio enskilda personer, som utöva sin rösträtt genom en av dem. Denna anordning synes utredningsmannen sakna sådan organisatorisk fasthet, att den lämpligen kan bibehållas under en ny oktrojtid.

Ur allmän synpunkt böra i fråga om aktiegare, som skola utöva bestämmanderätten å partihandelsföretagets bolagsstämmor, uppställas de önskemålen, att de dels ha ekonomisk styrka, dels ha vana vid bedömande av ekonomiska angelägenheter, dels erbjuda trygghet i fråga om kontinuitet, dels med avseende å sin verksamhet kunna anses företräda humanitära och sociala synpunkter, dels slutligen icke av vinstintresse ingå som delägare och därför också kunna påräknas vara villiga medgiva, att aktierna när som helst inlösas av staten.

Av de krav, som sålunda uppställts med avseende å stamaktieägarna i Spritcentralen, följer, att den krets, inom vilken man har att söka eventuella stamaktieägare, blir tämligen begränsad. Efter övervägande av de olika möjligheter, som kunna stå till buds, när det gäller att finna stamaktieägare, som fylla nämnda krav, ha utredningsmännen kommit till den meningen, att i första hand en hänvändelse borde riktas till livförsäkringsbolagen med förfrågan, huruvida de voro villiga att inträda såsom stamaktieägare, därest detta ansåges vara till gagn för det allmänna. Genom underhandlingar med representanter för dylika bolag har utrönts, att det kan påräknas, att ett antal av dem för villiga att förvärva stamaktierna och övertaga de med deras innehav förenade uppgifterna. Anledning synes även finnas att förutsätta, att mellan dessa stamaktieägare kan ernås den samverkan, som är önskvärd för att deras inflytande skall på åsyftat sätt göra sig gällande inom företaget.

De nya stamaktiernas utdelning begränsas till 5 procent och garanteras av staten. Genom avtal tillförsäkras statsverket inlösningsrätt.

Utredningsmännen föreslå utdelningen å preferensaktiekapitalet till 5 proc. i stället för nu 7. Det allmänna bör i en framtid bli ägare av alla preferensaktierna.

Oktrojtiden föreslås förlängd från fem till sex år.

Varje samband med Stockholmssystemet och Sara bör avskäras.

En huvudsynpunkt i förslaget är, att Spritcentralens verksamhet för framtiden bör principiellt begränsas till partihandeln. All annan verksamhet bör därför avvecklas och varje samband med Stockholmssystemet och Sara o. s. v. avskäras.

Varken till ledamot eller suppleant i Spritcentralens styrelse eller till verkställande direktör bör därför utses den, som äger eller har delaktighet i annat företag, som själv eller genom dotterföretag tillverkar eller försäljer rusdrycker eller maltdrycker, eller som själv eller genom dotterföretag idkar hotell- eller restaurangrörelse. Detsamma bör gälla om den som är ledamot eller suppleant i styrelsen för sådant företag eller tjänsteman i företaget.

För verkställande direktören torde styrelsen böra utfärda instruktion.

Befattningen såsom statens journalförande direktör bör ej fortvara efter år 1928 samt ändrade bestämmelser meddelas om direktörsrådet. Behov av en verksammare revision är för handen. Journalförande direktörens kontrollverksamhet överflyttas på revisionen.

Riksdagen bör medverka vid tillsättande av revisorer genom att utse fyra särskilda revisorer för Spritcentralen, valda två av vardera kammaren. Två revisorer böra därjämte utses av k. m:t. Vidare utses å bolagsstämmorna en revisor. Revisionen skulle alltså komma att bestå av sju personer.

Bestämmelser föreslås, som avse att garantera att till revisorer utses personer, som kunna förväntas stå fullt obundna av intressen, som kunna inverka menligt å deras arbete.

Den ene av de av k. m:t utsedda revisorerna skall förordnas att vara revisionens ordförande och den andre, som skall vara yrkesmässigt utbildad, att vara journalförande revisor. De skola övertaga vissa av journalförande direktörens befogenheter och skyldigheter. Dessa revisorer skola ha rätt att närvara vid alla sammanträden med styrelsen och direktörsrådet. De skola också utses till revisorer hos dotterbolagen samt beredas tillfälle att närvara vid alla sammanträden med styrelserna för dessa bolag, och med ekonomirådet i Grand Hotell.

Ni köper
Edra Pälsar, Skinntröjor, Arbetskläder, Skodon m. m. billigast hos
Jacobsons, Storlorget 7, STOCKHOLM.

Vid behov av
FOTOGRAFERING!
Gläm ej att anlita oss, då vi äro Specialister och erfarna fackmän inom branschen.
RING ENDAST NORR 75 45.
BILD-CENTRALEN
Drottninggatan 38, Stockholm

Lunda Tvättinrättning
Rekommenderar sig för utförande av all slags tvätt (ej kemisk), mangling och strykning. Förstklassigt och omsorgsfullt arbete garanteras.
Snabb och punktlig expedition.
Tel. Drottningholm 20 & 190.
Innehavare:
AUG. GUSTAFSSON.

Köpmän,

gynna dem som gynna Er!

Ur tidningen Köpmannen, Sveriges Köpmannaförbunds organ, återgiva vi nedanstående ord, värda att noga begrundas av varje svensk köpman: *Det är icke blott en oavvislig plikt utan helt enkelt en förmån för köpmännen och de enskilda näringsidkarna att genom annonsering, prenumeration och spridning till allt vidare kretsar stödja och uppmuntra sådana tidningar, som visa förståelse för den enskilda företagsamhetens uppgift och med sympati stödja köpmannakårens sunda organisations- och reformsträvanden. Här kunna organisationens liotsuentals medlemmar var och en i sin stad göra en verklig praktisk, målmedveten och helt visst resultat bringande insats för sina egna, sin kårs och sitt yrkes livsintressen men ock för det borgerliga samhällets sunda och lyckliga utveckling och fortbestånd.*

Restaurant Metropol
52 Odengatan 52 — Intim, Elegant.
Best. Tel. Vasa 14400, Vasa, 16400.
Särskild konditoriservering
Festvåningen rekommenderas
Middags- och Aftonkonsert

NATIONEN

Fredagen den 20 Januari 1928.

DILUTIN
det nya rengöringsmedlet för parkettgolv och linoleummattor.
Säljes överallt.

Om revisorerna finna anledning till anmärkning förekomma, av beskaffenhet att k. m:t bör få kännedom därom, skola de göra anmälan till k. m:t.

Genom de framlagda förslagen skulle kostnaderna för styrelse och revision uppgå till 74,000 kr. emot 88,400 kr. för närvarande.

Bolagets prispolitik bör drivas så, att mera betydande vinstöverskott icke uppstår. Det belopp, som hittills tillförts statsverket genom vinstmedel från Spritcentralen, torde i stället böra uttagas genom höjd omsättningsskatt å spritdrycker.

Någon ökning av den förut omtalade reserv, som åstadkommits genom nedskrivningen av varulagret, bör icke ifrågakomma. För att tillgodose behovet av rörelsekapital bör till reservfonden årligen få avsättas högst 1 milj. kr., intill dess fonden, nu 10 milj. kr., uppgår till 15 milj. kronor.

Koncernen bör ej ha rätt att lämna anslag till smugglingens bekämpande.

Med anledning därav, att Spritcentralen i sin oktrojansökan ifrågasatt, att bolaget skulle tillerkännas rätt att av vinsten avsätta visst belopp till en särskild fond, ur vilken medel finge efter k. m:ts godkännande i varje särskilt fall användas såsom bidrag till arbetet för den olaga sprithanteringens bekämpande eller därmed jämförligt ändamål, ha utredningsmännen erinrat om, att fråga om anslag för dylika ändamål torde böra prövas i samband med rikstaten, i följd varav upptagande i det nya avtalet av en bestämmelse med angivet innehåll icke kunnat förordas.

I överensstämmelse med sin allmänna ståndpunkt, att Spritcentralen bör uteslutande ägna sig åt partihandeln med rusdrycker, förorda utredningsmännen, att Spritcentralen så snart lämpligen kan ske avvecklar engagemangen i Grand Hotell, Carnegie och Uppsala stadshotell.

I fråga om agentbolagen framlägges av handelspolitiska hänsyn ej förslag om avveckling.

Den s. k. pris- och inköpsnämnden bör indragas, varvid vissa av dess arbetsuppgifter överlagas av kontrollstyrelsen.

Reservationer.

Reservationer ha avgivits mot vissa punkter i betänkandet.

Hr Ljunggren önskar, att till formen fristående, men till Spritcentralen anslutet agenturverksamhet avvecklas.

Hr Rooth däremot kan icke biträda majoritetens principuttalande för en framtida avveckling av agenturverksamheten. Vidare anser han, att Spritcentralen icke bör åläggas att avveckla dotterbolaget Grönstedt & C:o, samt biträder icke förslaget om vissa disk valificationsgrunder för styrelseledamöter och revisorer i Spritcentralen och dess dotterföretag.

Hr Sävström anser ej förändring av den nuvarande anordningen med stamkapitalet bör vidtagas.

Hr Rooth reserverar sig i denna fråga mot motiveringen.

Därjämte ha hrr Rooth och Sävström reserverat sig mot betänkandets motivering, i det de ansett, att utredningsmännen haft anledning att mera direkt, än som skett i betänkandet, betona, att under utredningens gång icke något framkommit, som givit vid handen, att privatekonomiska intresser gjort sig gällande inom bolaget eller dess dotterföretag.

Spritcentralens styrelse "belänksam" mot offentliggörandet.

Styrelsen för aktiebolaget Vin- & Spritcentralen har "på anmodan" av utredningsmännen avgivit ett långre yttrande i frågan om betänkandets offentliggörande med hänsyn till föreskriften i § 7 i trustlagen.

Sammanfattningsvis anför styrelsen, att den hyser stora betänkligheter mot offentliggörandet av vissa delar av utredningsmännens redogörelse, vilka utan att äga betydelse för motivering eller förståelse av utredningsmännens förslag, samtidigt framställa ur bolagets bokföring hämtade uppgifter på ett sätt, som är ägnat att leda till uppkomsten av missförstånd och oriktiga uppfattningar rörande bolagets affärsförhållanden. Om ock med tvekan har styrelsen funnit sig ej böra motsätta sig ett utlämnande till offentligheten av redogörelsen i nu föreliggande skick, under förutsättning att styrelsens framställning samtidigt bringas till allmänhetens kännedom.

I yttrandet framhålles, att utredningen i det skick den föreligger kommit att framstå såsom en undersökning icke i närmaste syfte att tjäna som underlag för de förslag till rättelse av eventuella brister, vilka tillämpningen kunde vidlåda den nuvarande organisationen, utan fastmera för att få fastslaget, huru och på vad sätt bolagets verksamhet handhafts under tidigare år.

En närmare granskning av betänkandets innehåll visar, att detta utgöres, utom av en huvudsakligen ur riksdagstryckt sammanställd redogörelse för partihandelsfrågans och vissa Spritcentralen eljest berörande spörsmåls riksdagsbehandling, av några kapitel ur Spritcentralens och dess dotterbolags förvaltning alltsedan år 1917. I denna kortfattade del av framställningen ha de till behandling upptagna ämnena valts enligt skenbart tillfälliga grunder, och de meddelade uppgifterna erbjuda intet nytt. En sammanhängande skildring av bolagets ekonomiska utveckling och ett försök att ställa in text eller siffror mot bakgrunden därav saknas.

Om framställningen sålunda redan av dessa skäl måste väcka betänkligheter, så ökas dessa än mera, när man vid ett närmare ingående på enskildheter finner, att den är ägnad att hos den med ämnets detaljer ej förtrogne läsaren ingiva en i mycket stor utsträckning till missförstånd inbjudande bild av det ämne den föregives behandla. En undersökning av det slag, varom här är fråga, skulle måhända haft en viss betydelse, därest resultatet verkligen blivit en utförlig, på alla väsentliga punkter genomförd skildring av utvecklingens gång — en skildring, där alla de olika erinringar, som framställts mot bolagets verksamhet, upptagits till belysande och gärna till klander, men på sådant sätt och i sådant sammanhang, att den historiska och ekonomiska bakgrunden i varje fall kommit till sin rätt.

Styrelsen finner sålunda undersökningen i vissa delar föga ägnad att offentliggöras, då därav endast i ringa mån en nyttig och opartisk upplysning kan förväntas, men i desto högre grad en indirekt skada kan åsamkas bolaget. I varje fall måste styrelsen hysa stora betänkligheter mot ett utlämnande till allmänheten av de delar av redogörelsen, som behandla vidtagna avskrivningar.

När styrelsen likväl, ehuru med stor tvekan, icke ansett sig böra göra en hemställan om ett icke offentliggörande, har det avgörande skälet härtill varit, att motiven för en dylik begäran skulle kunna missförstås och åtgärden sålunda lända bolaget till större skada än den, ett offentliggörande av redogörelsen i obeskuret skick utan tvivel kommer att vålla.

Styrelsen ingår även på förvärven av Grand Hotell, Carnegie och det numera avvecklade Astra.

Vad gäller förvärvet av aktierna i Grand Hotell, framhålles att, därest hotellrörelsen nedlagts, skulle detta säkerligen inför den allmänna opinionen ha framstått som ett led i den dåvarande alkoholregimens offerväsen, vilket tillfört landet och huvudstaden en svårbotlig skada. Förvärvet skedde genom kontantköp i ett starkt deprecierat mynt. De avskrivningar, som verkställts, motsvara ännu icke det förändrade penningvärdet. Utredningsmännens yttrande, att Grand Hotell "är ett hotellföretag av betydelse för den internationella resan Jetrafik, som berör vårt land", synes innehåra atminstone i någon mån en förståelse för förvärvet, med andra ord ett indirekt erkännande, vars värde icke minskas därav, att det, såvitt styrelsen kunnat finna, är det enda av denna art, som i betänkandet förekommer.

Rörande förvärvet av Carnegiebolaget och därmed sammanhängande avtal med bryggerihanteringen framhåller styrelsen, att genom detta inköp vanns största möjliga handlingsfrihet för riksdagen att taga hänsyn till allenast allmänna synpunkter, och att eventuella ersättningsfrågor kunde praktiskt sett avföras.

Vad slutligen beträffar den av utredningsmännen framställda anmärkningen om att avskrivningarna skett under bokföringstekniskt mindre lämpliga former, uttrycker styrelsen sin förvåning över, att det ansetts nödigt att så utförligt som skett uppehålla sig vid de rent bokföringstekniska problemen. Detta förefaller så mycket mera anmärkningsvärt, som enligt utredningsmännens eget uttalande de avskrivningar, om vilka här är fråga, "från och med år 1924 praktiskt taget upphört".

Styrelsen framhåller, att det berättigade och nödvändiga i att under år med exceptionellt lågt penningvärde — såsom under åren 1918—1922 — företaga extra avskrivningar, numera allmänt erkännes från såväl nationalekonomiskt som handelsteknikt håll. Från styrelsens sida har vid dess avskrivningspolitik ständigt förelegat en önskan att i enlighet med aktiebolagslagens föreskrifter i bokslutet upptaga tillgångarna till betryggande värden.

I en tablå lämna utredningsmännen en sammanfattning av samtliga avskrivningar hos bolaget och dess dotterbolag under hela perioden 1917—1926, slutande på ett belopp av 86,6 milj. kr.

Styrelsen påvisar, att av den angivna summan i själva verket mer än hälften utgöres antingen av utgifter (varukostnader) eller av dolda kapitaltillhållningar och att av återstoden en mycket betydande del representerar i konsolideringssyfte eljest vidtagna avskrivningar, avsedda att hålla jämna steg med det starkt förändrade penningvärdet, varjämte vidtagna avsevärda belopp disponerats för uppnående av vissa ideella syften, vilkas realiserande styrelsen ansett ligga inom ramen för bolagets arbetsprogram.

Hotell och Restauranter
som rekommenderas den resande allmänheten.

ESKILSTUNA.
Frimurarehotellet.
GNESTA.
Stora Hotellet.
GÄVLE.
Grand Hotell och Centralhotellet.
GÖTEBORG.
Hotell Eggers.
HALMSTAD.
Grand Hotell.
HÄSSLEHOLM.
Stadshotellet
KALMAR.
Stadshotellet.
KARLSTAD.
Stadshotellet.
LANDSKRONA.
Stadshotellet.
LINKÖPING.
Stora Hotellet.
HUDIKSVALL.
Stadshotellet.
LULEA.
Hotell Hospits, Mattis Johansson, Tel. 1148.
LUND.
Grand Hotell.
NORRKÖPING.
Göta hotell Dir. H. Magnér.
NYKÖPING.
Stora Hotellet. Tel: Namnanrop
SIGTUNA.
Stadshotellet. Tel. 110.
STOCKHOLM.
Hotell Kung Carl, Birger Jarlsg. 23. Tel.: Namnanrop.
Carlton Hotel, Kungsg. 57.
Pensionat Wasa, 73 A Drottninggatan, 4 tr. Hiss.
STRÄNGNÄS.
Stadshotellet.
TROSA.
Stadshotellet. Tel. 34.
VÄSTERÅS.
Hotell och Restaurant Klippan.
ÖREBRO.
Stora Hotellet.

"Nykterhetsvänliga" koalitionen Bratt—Sv. Morgonbladet.

(Forts. från sid. 1.)

terna, i fortsättningen kunna minskas. Det har ingen betydelse i detta fall, att Kontrollstyrelsen, efter intimt samarbete med dr Bratt, som svar å hr Lithanders följande uttalande i samband med motionen om restaurangbolagen: "Den långsamma åtstrypning intill ekonomisk ruin, som på grund av vinstkvantiteternas minskning drabbar ett flertal restauratörer, är helt ovärdig ett land med våra rättsbegrepp", påvisade den vinst, som ett tiotal av stockholmsrestauratörerna åtnjöto å rusdrycksförsäljningen. Det är nämligen känt, att dr Bratt håller ett fåtal av dem om ryggen i den välloviga tanken, att den ena tjänsten är den andra värd. (I sinom tid kommer turen till dessa att få dela mohrens öde.) Den ojämförligt största delen av Sveriges restauratörer hava svåra ekonomiska bekymmer att dragas med. Ur ekonomisk synpunkt är det absolut ogörligt att borttaga vinstkvantiteterna. Så utformar sig svaret på den andra frågan i ordningen.

Då man studerar aktstycket i Svenska Morgonbladet kan man icke undga bemärka frånvaron av varje som helst erkännande åt restauratörernas insats, och många av de till nykterhetsrörelserna anslutna jämställda nog än i dag restauratörerna med krogvärdarna i slutet av förra århundradet. Ingen uppfattning kan vara mera grundfalsk. Den nutida hotell- och restaurangrörelsen kräver helt sin man, en man med kvalifikationer. För att kunna existera i konkurrensen, måste han snart sagt hela sitt liv hava arbetat inom facket. Det tager många och långa hundar, innan en position kan erhållas, och trots detta kringskäras förvärvsmöjligheterna på många sätt. Ingen kategori av arbetande medborgare i detta land nödgas leva på så lösa boliner som restauratörerna. Inom nästan all verksamhet i övrigt hava de två parterna, arbetsgivare och arbetare, någon överenskommen form av avtal att hålla sig till. Restauratörerna förständigas att underskriva kontrakt med drakoniska bestämmelser för deras egen del. Kontraktet skall förnyas varje år. I regel minskas vinstkvantiteterna årligen, godtyckligt och utan föregående varning. Allt svävar i luften. Undan för undan fastställas nya och kostsamma bestämmelser för kontrollen över försäljningen vartill kommer att Kontrollstyrelsen och systembolagen hava rätt att när somhelst infordra alla upplysningar — Det talas aldrig om statsverkets inkomster genom den överlåtna utskänkningen, men i stället så mycket mera om restauratörernas. Och dock är det betydande belopp statsverket tillgodogör sig. Spritcentralen får sin dryga vinst. Utskänkningsskatten, som inlevereras genom systembolagen, uppgår till flera millioner. Systembolagen erhålla cirka 25 % av restaurationernas vinst inom vinstkvantiteten och *all vinst utöver densamma*. Nu vill man icke ens nöja sig med den långsamma åtstrypningen utan söker att helt brutalt på en gång ruinera en stor kår, vilken har sin stora mission att fylla i samhället. Man kan som ett exempel framdraga turiströrelsen. Enligt synliga uppgifter tillförde den under föregående år vårt land cirka 25,000,000 kr. Förutom det kraftiga tillskott vår betalningsbalans härigenom erhållit, ligga fördelarna av att få landet och dess industrialster kända över snart sagt hela världen i så öppen dager, att varje närmare utläggning därom är överflödig. Att turistströmmen ökas måste i första hand tillskrivas vår välskötta hotell- och restaurangrörelse. Ett försämrande av dess villkor skulle återverka i en lägre nivå, något som utan tvivel måste misskreditera landet i sin helhet.

När Svenska Morgonbladet som representant för svensk nykterhetsvilja gjort sig till tolk för det privatekonomiska intressets avkoppling, hade man rätt att samtidigt fordra något förslag till frågans lösning, men i organets svaga artikel finnes icke tillstymmelsen till ett sådant. Socialiseringstanken tilltalar icke. Man sätter i stället sitt hopp till regeringens utredning, för vilkens utförande rekommenderas anlitandet av "de bästa krafter varöver nykterhetsrörelsen förfogar". På förhand kan underteckna garantera, att varken nykterhetsrörelsens eller restauratörernas bästa krafter kunna anvisa någon utväg, varigenom det "privatekonomiska" intresset inom spritutskänkningen kan frånkopplas, utan att följderna bliva de tidigare i denna artikel omförmälda. Tyvärr hade vore det dock bäst om Svenska Morgonbladets älskligt tanke förverkligades. Förhållandena äro snart nog så oefterrättliga, att intet annat återstår för Sveriges hotell- och restaurangägare än att på givet tecken bomma igen och på samma gång genom restaurangpersonalens organisation söka få en blockad av systembolagens utskänkning till stånd. Det skulle vara intressant erfara, huru länge höga vederbörande skulle motstå en dylik påfrestning.

Sakkunnig.

Måltidsdryck som hälsokur
erhåller man av Frukt-salt-Samarin; det ger en läskande och härlig kolsyredrick, som piggar upp aptiten och befordrar ämnesomsättningen, renar och upplriskar blodet, befriar magen och tarmarna från otjänliga ämnen, utdriver den skadliga urinsyran, gifter som måste rensas bort, varmed undanröjdes grundorsaken till dålig hälsa; hela organismen sättes i god form.
Drick därför dagligen Frukt-salt-Samarin. Pris pr fl. kr. 2.50; motsvarar 25 fl. mineralvatten. Erhålles å apotek, hos drog-, färghandl. m. fl.
Cederroths Tekn. Fabr., Stockholm.

PARISER-KAFEET
27 Kungsgatan 27
Stockholm

Jordbrukets tullskydd bör stärkas!

(Forts. från sid. 1.)

gare jordbrukaren, som av penningebrist ej kunnat följa med jordbrukshanteringens utveckling på det tekniska området utan varit nödsakad bruka jorden med primitiva hjälpmedel — även om hustru och barn jämte honom trälat i arbetet, har svälten stått för dörren. Och de moderna internationalekonomerna sträva efter att avskaffa den svenska bondeklassen. Det ligger något obeskrivligt ytligt i dessa "vetenskapsmäns" resonemang: brödsäd kan alstras billigare på andra ställen av jordklotet; det är alltså klokast att köpa den därifrån och sedan införa den till Sverige utan fördyrande tullar. Man förbiser att en verklig välmåga inom ett land endast kan ernäs, om den inhemska arbetskraften tillfullo tillvaratages. Sveriges jordbrukareklass utgör styvt 40 % av rikets invånare. Genom sädesproduktionen inom landet får nära hälften av landets befolkning produktiv, ehuru f. n. dåligt lönad sysselsättning, och kan frambringas tillräckligt med brödsäd för hela landets behov. Den import, som nu äger rum av utländskt vete, är egentligen en okynnes- eller lyximport; det utländska vetet är glutenrikare, och bröd bakat därav jäser upp mera, varför det föredrages särskilt av städernas bagare, som därigenom lättare få sitt bröd sålt, ty brödet ser vackrare ut, fastän det ej alls har större näringsvärde än det av svenskt vete tillverkade. Ett verkligt välstånd uppnås genom att människornas och jordens produktiva krafter bättre tillvaratagas än nu är fallet, genom att inom det egna landet jordens växtkraft och människornas därå nedlagda arbetskraft ökas i stället för minskas, vilket innebär motsatsen till internationalekonomernas läror.

En kommitté borde granska, förutom jordbruketa nuvarande läge och varav det tryckta läget förorsakats, även möjligheter att komma till bättre villkor och de åtgärder, som förty böra företagas för att höja den inhemska jordbruksproduktionen, höja de nuvarande jordbrukarnes utkomstmöjligheter och genom jordbrukarnäringens höjande giva tillfälle för ytterligare en del av befolkningen att ägna sig åt modernäringen. Granskas historiskt den verkliga grunden till denna näringens nedgång ävensom orsakerna till, att den under andra tidsrymder blomstrat, finner man att det utslagsgivande är *statsmakternas vilja att det inhemska jordbruket skall frodas* och *statsmakternas vilja att det skall förfalla*. Under konung Oscar I blåste på 1840-talet frihandelsvänliga vindar, som sopade bort det uraldriga tullskyddet. Och följden! Jo, att jordbruket icke lämnade dess utövare tillräcklig utkomst, att drivna av halvsvält hemmansägares och torpares söner och döttrar flockvis utvandrade till Nordamerika. Emigrationsutredningar ha förekommit, men huvudorsaken till det onda, slopandet av spannmålstullen, har ej framhållits. Emigranternas rasade hejdlöst till slutet av 1880-talet, för emigranternas räkning måste å Västra stambanan insättas två extratåg pr vecka, tills protektionismen kom till modernäringens hjälp. Tack vare tullen å 3 kr. 70 öre förbättrades det svenska jordbruket oavbrutet ända till utbrottet av världskriget, då tullen suspenderades. Jordbruksnäringen här hemma blir magrare för vart år som går och den svenska jordbrukaren måste alltmer hypotisera sin jord. För ett bättre tingens läge fordras ej blott en tull å 3 kr. 70 öre utan vad år 1889 detta belopp motsvarar i nuvarande köpkraft, således en tull på c:a 6 kronor pr 100 kg., ty, liksom den svenske ämbetsmannen fått dyrtidstillägg, är det ej mer än rättvist, att den svenske jordbrukaren får åtnjuta motsvarande av tidsläget påfordrade förbättring i sina villkor. Och därmed skulle genom modernäringens höjande och böndernas ökade köpkraft det ekonomiska läget i hela landet högst märkbart förbättras.

Stockholms Förenade Tvätt
Luntmakaregatan 94
STOCKHOLM. Tel. Vasa 34 22.
Specialité: Tvättning av överdragskläder.

TENGBERGS
Mejerivaror
Mjölk, Smör, Grädde
MEJERI A.-B.
TENGBERGS EFTR.
TULEGATAN 43, STOCKHOLM.
Tel. 86251. Norr 10596.

"Parlamentsledan."

(Forts. från sid. 1.)

så att den för en låt vara "tillfällig" styrelseordnings genomförande nödiga folkstämningen skall kunna åstadkommas. Avsiktligt driver man den politiska utvecklingen mot den punkt där den reflekterande delen av nationen skall säga: "Nu kan det vara nog!", varpå etableras en "tillfällig" diktatur, som i skydd av lagens makt genomför det svenska samhällets slutliga underkastelse under det judiska världsriket genom författningens förvandling till skenet av en självständig sådan och den folkliga representationens omdaning till ett lydigt organ för den judiska världsregeringen i Genève.

Det är med detta stora mål för ögonen, som skribenterna i den judiska dagspressen sedan åratal tillbaka fört talet om "parlamentsleda" på sina läppar. Och som alltid har den ockuperande makten sörjt för att jordmånen ägnade sig för dess upphöjda planer och spekulationer. Man provocerar fram de oefterrättlighetsförhållanden, som skola ge det eftertraktade skenet av berättigande för en fortsatt omdaning av statsmaktens verksamhet efter "den nya tidens krav". Det sorgliga i saken är, att representanterna icke kunna eller rättare sagt vilja se situationen i ögonen. De handla liksom vore de nära nog över lag bundna av kontrakt vid just de höga herrar, som visserligen nu med munnen kritisera deras verksamhet men vilka dock alltjämt äro de, som genom sina skickliga agenter leda partiernas verksamhet.

En tidning har i dagarna uppvaktat ett antal av partiernas mera framskjutna representanter i riksdagen rörande just förekomsten av s. k. parlamentleda och de svar de intervjuade riksdagsmännen lämnat vittna sannerligen icke om någon uppskattning av situationens allvar. De anse, att talet om rådande parlamentsleda utelstandande är en uppfinning av pressen och saknar all aktualitet, varför de mena, att saken bör tagas med lugn. Tyvärr förhåller det sig emellertid så att den stämning, som parlamentsledan skulle ge uttryck för, är ganska allmänt utbredd bland folket samt att den även har grund för sig. Enda sättet att komma denna faktiska stämning till livs är att våra representanter över hela linjen resolut bryta med den hittills, på rikets ruinerande och förstörelse inriktade politiken och gå in för en rättskaffens utveckling till svenska folkets välfärd. Vilja de icke göra detta, skola de inom en snar framtid hava helt ödelagt vårt folks ställning som en fri och oberoende nation samt förvandlat vårt en gång fria land till en provins i det israelitiska världssamfundet, med de olyckliga följder detta måste få för alla och envar. Må det vara tillåtet hoppas, att ansvarskänslan äntligen, innan det är för sent, måtte vakna hos svenska folkets valda representanter.

Mot de planer, som av den judiska världsmakten smidas mot svenska folkets frihet och oberoende måste resas ett allmänt krav på en nationell restauration, åsyftande vårt politiska livs reformerande därhän att statsmakten blir i stånd att fylla sin uppgift och riksdagen blir ett sant uttryck för svenska folkets vilja, kvalificerad för sitt ändamål. Der väg, som härvid bör följas, är de *verkliga intressenas representation*. En efter våra nutida förhållanden anpassad folkrepresentation på grundval av intressen och kvalifikationer måste upprättas till ersättande av den nuvarande beslöjade intresserepresentationen i idépolitikens gestalt. Denna måste vara oberoende av alla ovidkommande intressen samt obunden av varje annan hänsyn än omtanken om landets och folkets sanna väl. Regerings- och lagstiftningsmakt måste återupprättas, återföras till sina ursprungliga och egentliga uppgifter.

Harald Lindström Boktryckeri, Stockholm; 1928.

Redaktör: OLOF ERIKSSON
Södra Kungsgatan,
Stockholm
Telefon: Norr. 5898 Norr 5899

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

Lösnummer 25 öre.
PRENUMERATIONSPRIS:
Helår ..... Kr. 10.—
Halvår ..... Kr. 5.25
Kvartal ..... Kr. 2.75

Nr 4 (121) Fredagen den 27 Januari 1928. Årg 4.

Hrr Kvarnzelius och Bernh. Eriksson böra frånträda sina riksdagsmandat.

Monopolkontrollutredningen har ohjälpligt kompromotterat dem i deras ställning som revisorer i Spritcentralen.

Den under ordförandeskap av professor K.-G. Westman tillsatta undersökningskommissionen, som officiellt heter Monopolkontrollutredningen, har, rörande Aktiebolaget Spritcentralen, fullgjort ett mycket förtjänstfullt arbete. Monopolkontrollutredningen har dels på grund av sin från finansministern lämnade fullmakts formulering, dels ock av taktiska skäl inskränkt sig till att omtala, hur Spritcentralen sköter och hur dess organisation bör ändras. Vad, som framlägges i förstnämnda avseende är ett objektivt hållet, rikhaltigt material, som kan av andra bearbetas på lämpligt sätt. Inte ens, när rena olagligheter uppdagats, understrykes detta, utan Monopolkontrollutredningen säger blott att det förhåller sig så och så, men sätter sig ej i domarsätet. Kontrollutredningens svagare ledamöter, hrr Rooth och Sävström, ha i reservation yttrat, att de ansåe, att utredningsmännen haft anledning att mera direkt, än som skett i betänkandet, betona, att under utredningens gång icke något framkommit, som givit vid handen, att privatekonomiska intressen gjort sig gällande inom bolaget eller dess dotterföretag. Dessa herrar tro sig förmodligen genom sin reservation hava gjort d:r Brått en tjänst, men i själva verket är det en björntjänst, alldenstund de övriga kommittéledamöterna ej kunnat biträda reservationen. Den till Justitiekanslersämbetet ingivna skrivelsen, intagen i n:r 49 av Nationen för förra året, överflödar av bevis för att rena olagligheter förekommit inom Brattkoncernen och att lagbrotten haft privatekonomiskt syftemål.

Det värdefulla material, Monopolkontrollutredningen nu framlagt, kommer, när det väl blir bearbetat, att resultera i åtskilliga för svenska folket överraskande upptäckter.

Det är många sakförhållanden, omnämnda i kommitténs betänkande, som äro högst anmärkningsvärda. Monopolkontrollutredningens resultat ger vid handen, att den av dir. Edvard Lithander tidigare gjorda utredningen rörande olagliga avskrivningar inom A.-B. Vin- & Spritcentralen är fullkomligt riktig. Men dessutom har Monopolkontrollutredningen kommit underfund med att hemliga avskrivningar gjorts, beloppande sig till den väldiga summan av mer än fyrtiosex miljoner kr. Vad detta innebär torde den stora allmänheten knappast kunna göra sig någon riktig uppfattning av. Konsekvenserna komma att bliva mycket vittgående.

För dagen vilja vi påpeka endast en sida av saken. Styrelsen för A.-B. Vin- & Spriteentralen har varje år låtit från trycket utgiva sin förvaltningsberättelse, som alltid varit underskriven av samtliga ordinarie styrelseledamöter, således även av de av Kungl. Maj:t utsedda styrelseledamöterna. Förvaltningsberättelserna hava genom styrelsens försorg tillställts samtliga riksdagens ledamöter. Det måste betecknas såsom någonting fullständigt oerhört, när Monopolkontrollutredningen kunnat fastslå, att dessa förvaltningsberättelser, underskrivna jämväl av de av Kungl. Maj:t utsedda ledamöterna, varit falska. Det är en given sak, att Kungl. Maj:t skall känna sig nödsakad, att utse till ledamöter i styrelsen andra personer än de nuvarande, som vanskött statens intresse. De av Kungl. Maj:t f. n. utsedda ledamöterna äro: Hedenlund, bankdirektör, Johansson, ledamot av riksdagens andra kammare och landsorganisationens sekreterare; Heimbürger, civilingenjör; Eriksson, E. G. E., ledamot av riksdagens andra kammare och kontorsskrivare vid statens järnvägar.

Det finnes emellertid i detta sammanhang ett moment, som gör saken än mer upprörande. Såsom revisorer hava under alla åren fungerat två av riksdagens mest betrodda män, ledamoten av riksdagens första kammare, landshövding S. H. Kvarnzelius, av Kungl. Maj:t utsedd revisor, samt talmannen i riksdagens andra kammare Bernhard Eriksson i Grängesberg, av Spritcentralens bolagsstämma d. v. s. av d:r Ivan Bratt utsedd revisor. Dessa båda herrar hava sålunda år efter år med sina namnteckningar bestyrkt äktheten av dessa oriktiga och vilseledande dokument och härigenom fört icke allenast sina riksdagskamrater utan hela svenska folket bakom ljuset. Visserligen har det svenska folket under senaste decenniet fått lära sig att tåla kallt stål, men det finnes i detta avseende en gräns, som icke får överskridas. För hrr Kvarnzelius och Bernhard Eriksson har denna gräns nu blivit överskriden. Allt folk i Sveriges land, som ännu håller på gammaldags heder och laglydnad, måste nu resa sig som en man och ropa högt: Bort ur riksdagen, och det genast, med sådana undermåliga personer, som själva ställt sig på samma moraliska plan som de, vilka enligt vad en kungl. kommission nu officiellt meddelat, sökt genom underlig bokföring är efter år undandölja statens egendom. Bort ur riksdagen med landshövdingen i Falun och bort ur riksdagen med andra kammarens nuvarande talman!

En israelitisk diktatur Per Albin?

Enligt tämligen samstämmiga utlåtanden i den partipolitiska dagspressen gick årets remissdebatt i tecknet av den stundande stora valkampanjen. Hjälten, som redan vid det här laget synes vara förutbestämd att skola spela den "politiskt ledande" rollen i det som skall komma efter "vågmästarepolitikern" Ekman, var tydligen den för sin starka tro i Israel nu så högt uppburne "socialistiske" koryfén, f. d. avrustningsministern Per Albin Hansson. Man avrustar kantänka inte Sveriges folk utan kunglig belöning! Och belöningen synes här inte komma att stanna vid bara en futtig statsministertaburett. Höga Vederbörande umgås, efter vad antydes i huset Bonniers eget liv- och husorgan Dagens Nyheter, med planer på intet mindre än att göra honom till Sveriges Musse. Per Albin har ju visat sig vara icke bara en "rättrogen" tjänare åt Israel, evad det gäller politiska "rättigheter", "sociala välfärdsanordningar" eller "reformatoriska ekonomiska framsteg", en trogen väktare av De Högre Intressena i folkets namn, en skicklig och aldrig tvekande, lydig återgivare av de israelitiska texterna och "reformkraven", vilken därtill ådagalagt en viss skicklighet att "behärska" massorna och antaga passande attityder à la Musse. Man har ju alltsedan "parlamentsledaproblemet" på allvar upptogs i den direkt Bonnierstyrda pressen varit en smula tveksam, huruvida det höga huset skulle stanna vid valet av hr Järte eller hr Per Albin eller möjligen hr Wohlin som diktator i "det svenska folkhemmet" eller eventuellt vid en "diktatorstrium-vira," av de tre. Av allt att döma ha Vederbörande dock nu stannat vid kandidaturen Per Albin såsom den under rådande politiska förhållanden mest lämpliga och lättast realiserbara.

I sitt programtal under remissdebatten underströk Per Albin naturligtvis starkt torftigheten i den sittande regeringens "reformprogram". "Regeringen är", förklarade han, "mer lyhörd för dem, som jämra sig, om de få betala något av sitt överflöd, än för de verkligen betryckta", varpå han yttrade:

"I det svenska samhället råder likheten i politiska rättigheter, men socialt består klassamhället och ekonomiskt råder fåtalets diktatur. Några bo i palats och leva i överflöd. Andra äro lyckliga, om de få bo kvar i sina kolonistugor över vintern. Andra gå från dörr till dörr för att få en beta bröd, och den fattige ängslas för morgondagen, där sjukdom, arbetslöshet och annan olycka lurar. Man frågar sig, om regeringen är demokratisk mer än till namnet. Regeringen vill ingenting och gör ingenting av betydelse för att utveckla den sociala omsorgen. Det kan inte vara uteslutande reformlättja . . .

(Forts. å sid 5.)

G. O. Wallenberg som föredöme för svensk utrikesrepresentation.

Generalkonsul Cronholm erinrar statsministern och regeringsorganet om fakta rörande vår "mönsterdiplomat".

Generalkonsul Folke Cronholm har tillställt statsministern en skrivelse, vari han tillrättalägger regeringsorganets vilseledande framställning angående Sveriges utrikesrepresentation och påvisar det sakligt omotiverade i Svenska Morgonbladets rekommenderande av en ny personare à la G. O. Wallenberg inom Sveriges diplomati. Den spirituella inlagan till Hans Excellens lyder:

I den tidning, "Svenska Morgonbladet", som säges vara den nuvarande regeringens organ eller i varje fall stå regeringen nära, förekommer den 23 december 1927 en ledande artikel under rubrikerna "Reflexer, Sverige i utlandet", uti vilken uttalanden av den mest uppseendeväckande art återgivas. Man tvekar att tro sina egna ögon, när man läser följande: *"Euvoyén Wallenberg — — —. Det är mån av den läggningen, vi behöva, och få vi sådana, lär misstron mot utrikesrepresentationen snart försvinna."* Detta låter så som om det dikterats av herr G. O. Wallenberg själv. Så har han ock förut, efter vederbörlig uppmuntran, låtit andra skriva om sig. Även jag blev på sin tid ombedd att "inspirera" dylika artiklar, när jag såsom legationssekreterare under hans chefskap i Tokio och Peking uträdde min semesterresa till hemlandet, men då jag ej lärt mig att handla mot bättre vetande, så gick han den gången miste om önskad pressreklam, och det var ej blott på mig, som han sålunda missräknade sig. Men att försöka skydde han aldrig. Den, som under flera år varit hans närmaste man i tjänsten, har ej heller kunnat undgå att till fullo genomskåda "den läggning", som utmärker denna s. k. diplomat; rurom ock de, som efterträtt mig kunnat vittna.

I "Nya Dagligt Allehanda" samma dag återgivas dessa ord; och väl var det, så att de vunno spridning och blevo kända för andra än dem, som läsa "Svenska Morgonbladet", men övriga dagliga huvudstadstidningar iakttogo sedvanlig "hänsynsfull" tystnad härom. Det är dock att hoppas, att detta berott endast därpå, att de blygdes att återgiva dessamma. Redaktionellt tillägger "Nya Dagligt Allehanda": "Det är tillåtet att undra, om högsta ledningen av vår diplomati, i de delar, som i denna diskussion avses, är sådan den borde för att giva ett gott och önskvärt resultat."

Om ifrågavarande uttalanden i en regeringen närstående tidning skulle överensstämma med regeringens egen uppfattning eller rentav inspirerats av densamma eller blott vunnit dess gillande, ja, då kan man säga: Den är en väl underrättad eller också en mycket, i alla avseenden, frisinnad regering, som nu styr och ställer här i landet. Det är just uttrycket *"av den läggningen"*, som är för hela artikeln så betecknande. Någon förklaring om regeringens förhållande till densamma har ej heller låtit avhöra sig.

Vidkommande det "storverk", som denne Wallenberg skulle hava utfört, nämligen åstadkommandet av en svensk ångbåtslinje till Kina och Japan, så står nog "Svenska Morgonbladet", trots brodern Marcus Wallenbergs förklaring på sin tid till pressen, att "tillkomsten av den ostasiatiska linjen får väl och krediteras envoyén Wallenbergs konto", tämligen ensamt i sin uppfattning, och jag undrar, vad de, som i verkligheten haft förtjänsten av detta "storverk", bland andra vår dåvarande utrikesminister, skulle härtill säga. När riksdagens bifall till den föreslagna linjen vunnits, fick jag, som då tjänstgjorde på utrikesdepartementets handelsavdelning, i uppdrag av dess chef, nuvarande envoyén, i disponibilitet, Carl Filibert Hultgren, att till envoyén Wallenberg i Tokio expediera ett telegram, som jämte meddelandet om riksdagsbeslutet (Parliament grated Swedish-Ecastasiatic line, om jag ej missminner mig) innehöll följande ord, som jag däremot väl minnes: "thanks your patriotic efforts". Texten hade med bjverts skrivits i riksdagen omedelbart efter dess beslut och tillsänts Handelsavdelningen för vidare åtgärd. Jag förvånade mig över ordet "thanks", som betyder "tack vare", och upplyste härom kanslirådet Hultgren, med förfrågan, om meningen vore att utsäga, att linjen kommit till stånd *tack vare* envoyén Wallenbergs bemödanden. Nej, utropade kanslirådet, bekräftande det med ett av sina sedvanliga kraftuttryck, det är bara meningen att tacka honom för vad han för sin del gjort. Är det då icke bäst att först fråga excellensen, sporde jag, men fick till svar, att detta icke behördes, varpå telegrammet expedierades utan det "s", som skulle givit detsamma en helt annan innebörd än den avsedda. Sådan var uppfattningen inom departementet på den tiden. Måhända ansåg sig den dåvarande handelsavdelningschefen, som sedan skulle bliva

(Forts. å sista sid.)

Varför ha vi så många gudsbegrepp i den kristna kyrkan?

För Nationen av J. L.

Det åligger den kristna kyrkans tjänare att besvara denna fråga i enlighet med Jesu rena lära. Men att frågan är fullt berättigad bevisar till vilken grad denna lära sedsjunkit i vantro, vidskepelse och förnedring. Jesus har aldrig hänvisat oss till något annat gudsbegrepp än vår Himmelske Fader Varför åkallar man då i våra kyrkor Jahve, Sebaot, Abrahams, Isaks och Jakobs gud, samt dessutom en treenig gud? I denna gudsbegreppens ödemark kan ingen förnuftig människa finna sig tillrätta. Genom ett sådant oefterrättligt mångguderi kan man ju endast göra sig skyldig till hädelse inför den ende sanne Guden. I stället för att låta det kristna ljuset "stå under skäppan" borde dock upprikiga anhängare av den rena kristna läran ställa detta ljus i offentlighetens skarpa strålkastare och ur Jesu heliga förkunnelse bortrensa alla de omoraliska och förnuftsvidriga trossatser, som insmugglats i densamma och som endast alstra otro och förvirring. De främmande judiska gudsbegreppen, med vilka man profanerar kristendomen, tillhöra en tankevärld, där endast egoism, materialism och maktlystnad äro allenarådande, de ha intet gemensamt med ett heligt andeväsende och följaktligen ej heller någon hemortsrätt i den kristliga förkunnelsen. Men däremot äro de förträffligt ägnade att förvilla människans omdöme då det gäller att avleda tanken från sanningen i kristendomen, emedan de framställas i skenhelighetens förkläd nad.

Den som vill giva kristendomens Gud något annat namn, än det som Jesus lärde oss, — vår Himmelske Fader — eller pådikta honom så dåliga egenskaper och handlingar som vi finna hos judeguden, han gör sig skyldig till hädelse och bespottelse inför det kristna gudsbegreppets höga, rena och heliga väsende, ty detta *allena* förtjänar benämningen Gud. Vad som ej står i överensstämmelse med detta gudsbegrepps principer, måste förkastas och bortrensas ur kristendomens förkunnelse. I Jesu personlighet återspeglas det kristliga gudsbegreppets upphöjda och ädla karaktärsegenskaper, varför han ock kunde säga till judarna: Om I kände mig, så kände I ock min Fader". Joh. 8: 19. I analogi härmed kunna vi ock säga: Den som känner juden, han känner ock det judiska gudsbegreppet. Ty detta är en fullständig kopia av den judiska folkkaraktären, vilken saknar varje spår av etiska grundsatser. Jesu omdöme i detta hänseende finna vi bl. a. i hans uttalande: "Så synens ock I utvärtes för människorna rättfärdiga, men invärtes ären I fulla av skrymteri och orättfärdighet." Matt. 23:28.

Kristus kom till vår jord för att på ett historiskt synbart sätt uppenbara det gudomliga i människan, och det mänskliga i gudomen, bådadera egenskaperna i de för oss tänkbart högsta former, för att därigenom visa människorna vägen till räddning ur syndens slavbojor, i vilka de äro bundna av ondskans makter. Han kallade sig därför människoson och tillika Guds son, vilket han bekräftade gentemot Filippus med de orden: Den som har sett mig, han har sett Fadern. Joh. 14:9. Kristi lära utmärker sig för en i religionernas hävder ouppnådd enkelhet, klarhet och trovärdighet. Den står även i full överensstämmelse med mänskligt förnuft och samvete. Därföre är den fri från svårbegripliga dog-

(Forts. å sista sid.)

Avskrivningarna i Spritcentralen.

Vad Monopolkontrollutredningen därom upplyser.

Avskrivningarnas bokföringsmässiga behandling

Med hänsyn till förekomsten av avskrivningar av olika slag torde i Spritcentralens verksamhet böra urskiljas tre perioder, nämligen åren 1917—1919 och 1920—1923 samt tiden från och med år 1924.

Att i det omfattande materialet komma till full klarhet om samtliga under de gångna åren företagna avskrivningar, vartill i detta sammanhang även räknas nedskrivningar, låter sig icke göra, utan att undersökta Spritcentralens och dess dotterbolags räkenskaper en varje detalj omfattande granskning. Detta gäller särskilt i fråga om de första verksamhetsåren till och med år 1923. Under dessa år förekomma förutom de offentliggjorda eller av böckerna tämligen lätt synliga avskrivningarna en mängfald andra transaktioner, ofta till väsentligt högre belopp, vilka i själva verket äro att anse som avskrivningar. De redovisas då såsom utgifter av olika slag å särskilda konton. Sådana avskrivningar förekomma icke blott i samband med boksluten utan även vid skilda tillfällen under löpande räkenskapsår. Särskilt de sistnämnda äro understundom ytterst besvärliga att återfinna i koncernens synnerligen omfattande bokföring och dess mångfald bokföringsböcker. Det granskningsarbete, som här utförts, har emellertid varit så ingående, att detsamma enligt utredningsmännens mening givit erforderlig kännedom om de faktiska förhållanden, som äro av större betydelse för bedömande av bolagets verksamhet.

Under den första av de tre perioder, som enligt vad förut erinrats kunna särskiljas vid bolagets verksamhet, förekomma *förr* bokslutet verkställda avskrivningar mycket riklig, under den följande väl mindre ofta men alltjämt betydande belopp. Från och med 1924 hava dylika avskrivningar praktiskt taget upphört. Ett undantag bildar den i styrelseberättelserna berörda men till beloppet ej angivna nedskrivning å Grönstedtska bolagets varulager.

Då det gällt bokföringen inom Spritcentralen av ett och samma slags utgifter och utbetalningar synes man icke heller hava varit konsekvent.

Ett exempel härå är under tidigare år behandlingen av bolagets "Goodwillkonto". Å ett sådant konto hade man väntat sig att återfinna alla de såsom "goodwill" angivna belopp, vilka koncernen haft att ersätta för de inlösta företagen. Å kontot ifråga liksom i förvaltningsberättelserna redovisas emellertid under åren 1917—1923 blott en del av de värden, det här rört sig om.

De belopp, som aldrig ingått å goodwillkontot, hava i en mängd poster och vid skilda tillfällen bokförts på annat sätt. En mindre del därav redovisas i förvaltningsberättelserna såsom "ersättning för förut i branschen anställda". I många fall synes det hava tillgått så, att i grundnoteringsböckerna den överlåtande firman krediterats för övervärdet och ett varukonto samtidigt belastats därför.

De avskrivningar av goodwillkostnader, som sålunda verkställts genom beloppens förande direkt å ett varukonto, hava härigenom sammanförts med kostnaderna för bolagets varuinköp och därmed i motsvarande grad minskat årsvinsten.

Bolagets åtgärd att överföra stora goodwillvärden direkt å varukonto torde hava möjliggjorts dels av de övervärden å varulagret, som före-

(Forts. å sid. 5.)

Den 27 Januari.

En generalrevision av Spritmonopolet!

Monopolkontrollkommitténs avgivna betänkande angående förhållandena inom aktiebolaget Vin- & Spritcentralen, särskilt i vad rör den statliga kontrollen, har väckt stor uppståndelse inom politiska kretsar. De däri gjorda avslöjandena äro förvisso även av sådant slag, att de fullständigt rättfärdiga de anklagelser för otillbörligt handskande med statens egendom, som sedan åratal tillbaka offentligen riktats mot de ledande inom Spritmonopolet. Vad som nu kommit i dagen torde ej heller kunna undgå att få en vidsträckt betydelse, icke endast ifråga om det framtida ordnandet av spritdryckshanteringen utan den politiska utvecklingen i vårt land överhuvud.

När Nationen i november 1925 gick in för kravet på en revision till grunden av statens spritmonopol, var situationen en annan än i dag. D:r Bratt kunde då triumfatoriskt förkunna i sitt livorgan Dagens Nyheter, att motståndet mot hans system praktiskt taget var övervunnet. Oppositionen hade förlorat sin terräng inom pressen och i riksdagen. Hans system hade segrat — genom dess idéers bärande kraft. Den frejdige revisionskämpen dir. Edv. Lithander måste också vid 1925 års riksdag inför en i det närmaste tom plenisal tala för sin motion om en revision av Spritcentralen. Men med 1926 års riksdag inträdde en ändring i sakernas läge. Kammaren var då fullbesatt, när hr Lithander höll sitt tal för revision. Främst i antirevisionisternas led märktes själva revisorn i Spritcentralen, socialistiske representanten, numera talmannen Bernhard Eriksson i Gränsgeberg, som vädjade till kammarens ömmare känslor bl. a. genom att som prov på de metoder, oppositionen använde sig av, läsa upp brottstycken ur Nationens ledande artikel för den 30 april 1926. Utgången av frågans behandling blev som bekant en knapp majoritet för antirevisionisterna. Vi dristade emellertid beteckna deras seger som en "Pyrrusseger" och vi fingo rätt. Den allmänna vaksamheten var väckt. Vad genom vår tidning och andra forskare i problemet, särskilt direktören Edvard Lithander, bragts i dagsljuset, hade tydligt klarlagt, att förhållandena inom statens spritmonopol voro allt annat än sig bör samt att det förde sig om undanhållande av statsmedel i allra största utsträckning. De storfinansherrar, vilka i enskild vinnings syfte i en falsk idealisms namn genomtrumfat den grundlagsvidriga monopolinrättningen, hade vid bildandet naturligtvis varit så förtänksamma att skapa en revisionsanordning, som uteslöt en effektiv granskning och gjorde kontrollen över monopolet från statens sida fullkomligt illusorisk, varigenom de à priori garanterade sig fria händer att efter behag handskas med miljonernas mångfald samtidigt de passade på att medels de allt ymnigare, flödande spritmiljonerna utvidga sitt monopol till att omfatta jämväl landets restaurant- och hotellrörelse — vilket naturligtvis också skulle ske i de sociala och nykterhetsvänliga idéernas intresse. En mängd under årens lopp företagna sensationella transaktioner inom Spritcentralen och dess många rad av dotter- och dotterbolag påtalades på sin tid kraftigt i Nationen, däribland bortskänkandet i "gåvor" av konstaterade minst 184,000 kronor till olika institutioner, varav 50,000 kronor till "Socialpolitiska Institutet", 124,000 kronor till Antismuggligsföreningen, 5,000 kronor till Mendelska Sällskapet och 5,000 kronor till "vilgörande ändamål". Bland åtskilligt annat efterlyste vi, ehuru fåfängt, den mystiska post å 791,000 kronor i Stockholms Allmänna Restaurantaktiebolags räkenskaper, som året 1919 stod upptaget under rubriken "utestående fordringar" (till restaurantgäster!) och som tydligen hör till de mest ömma punkterna inom hela koncernen; vidare begärdes klara besked rörande det sensationella bortslumpandet av statens egendom i Spritcentralen, de 400 st. stamaktierna, till ett enskilt finanskonsortium för lappripriset 400,000 kronor, trots dessa aktiers matematiska värde uppskattats till 30 milj. kr., ävensom i fråga om spritherrarnas utländska affärer m. m. Till allt detta kom så direktör Lithanders uppseendeväckande inlaga till 1927 års riksdag, vari påvisades, att under den gångna tioårsperioden genom mer eller mindre öppna avskrivningar och fonderingar inom monopolet använts ej mindre än bortåt 100 milj. kr., varav cirka 80 milj. kr. inom Spritcentralen och minst 15 milj. kr. inom de övriga partihandelsbolagen

Under trycket av allt detta offentligen framlagda och för statsmakten alltmera besvärande anklagelsematerial, vilket i sak icke kunnat tillbakavisas, såg sig regeringen omsider föranlåten tillsätta den ovannämnda kommittén för verkställande av en utredning angående den statliga kontrollen av sprit- och tobaksmonopolen. Kommitténs nu framlagda utredning lämnar såsom redan antytts klara bevis för hållbarheten av de av Nationen och andra framställda anklagelserna mot ledningen av Spritmonopolet, den visar till fullo riktigheten av vårt tidigare uttalade omdöme om den rådande statliga revisionsanordningens illusoriska karaktär och förklarar det ytterst energiska motstånd, som under årens lopp mött kravet på en revision icke bara från d:r Bratt och hr revisorer utan också från den judisk-demokratiska riksdagsfalangen och pressen överhuvud, med Dagens Nyheter och Socialdemokraten i spetsen. De återgivanden av siffror ur Spritcentralens räkenskaper, som förekomma i kommitterades betänkande, ge nämligen vid handen, att avledandet av statsmedel i Spritcentralen skett i långt större utsträckning än någon ens velat tro. Det rör sig för perioden 1917—1926 icke endast om mer eller mindre öppna avskrivningar till belopp ungefär motsvarande de i dir. Lithanders inlaga uppgivna utan därtill även om dolda sådana, gjorda före boksluten, till ett sammanlagt belopp av kronor 46,588,345. De förtagna dolda avskrivningarna beröpa sig å "aktier" 644,440: 94 kr., å "goodwill" 19,250,905 kr., å "maskiner och inventarier" 2,319,000 kr., å "fastigheter" 7,374,000 kr., å "varulager" 14,000,000 kr. samt "diverse" 3,000,000 kr.

Det är som envar måste inse i högsta grad uppseendeväckande interiörer, som med de här omnämnda dolda avskrivningarna i Spritcentralen uppdagats. Monopolkontrollkommittén har genom sitt oförbehållsamma konstaterande av desamma gjort sig förtjänt av det allmännas tacksamhet. Visserligen ha kommitterade på intet vis utfört den generalrevision med ty åtföljande rävst av Spritmonopolets hela verksamhet, som från revisionisternas sida påyrkats. De ha hållit sig inom ramen av de av k. m:t erhållna direktiven och där tagit sin uppgift på fullt allvar samt i känslan av ansvar. De ha utfört sitt arbete med samvetsgrannhet och grundlighet. Beklagligt är blott, att de kungliga direktiven icke medgåvo en granskning från kommittérades sida av Stockholms Allmänna Restaurant Aktiebolag och aktiebolaget Stockholmssystemet. Man hade ju även helst sett, att kommitterade utlalat egna omdömen om sina gjorda avslöjanden ur Spritcentralens bokföringslabyrint, där de miljoner, vilka skolat inlevereras till statsverket, med stor konstfärdighet placerats omkring på de olika kontona; men man kan förstå dem, att de med hänsyn till de mäktiga storfinansiella intressen, som här måste känna sig utmanade, stannat vid ett kallt konstaterande av fakta, överlåtande åt allmänheten d. v. s. dess språkrör i pressen att draga slutsatser ur premisserna.) Vi skola förvisso ock, i vad på oss ankommer, icke undandraga oss vår plikt härvidlag till klarläggande inför offentligheten av de av kommittérade gjorda avslöjandenas verkliga innebörd samt framförande av de ytterligare krav, vartill dessa leda. Till en början måste fordras, att de personer, vilka i egenskap av revisorer underskrivit Spritcentralens bokslut med de dolda avskrivningarna på omkr. 50 milj. kr., hrr Kvarnzelius och Bernhard Eriksson, såsom ohjälpligt kompromitterade omedelbart frånträda sina uppdrag såsom ledamöter av riksdagen.

Beträffande den av kommitterade föreslagna nya ordningen för organisationen och kontrollen inom Spritcentralen syftar denna otvivelaktigt i rätt riktning, men de ifrågasatta formerna måste på flera punkter väcka betänksamhet. Att en boskillnad snarast måste ske mellan Spritcentralen och dess dotterbolag är en självklar följd av utredningen liksom att det nu måste bli satt stopp för spritfinansherrarnas planer på det svenska restaurant- och hotellväsendets monopolisering via Spritcentralen och dess oäkta avkomlingar. Vi skola i annat sammanhang närmare ingå på de delar av kommitténs bestämmandet, som avse organisationen o. kontrollen, men vilja redan nu ha uttalat, att intet reelt skäl talar emot att staten själv övertar stamaktierna i sprithandelsföretaget. Boskillnaden måste göras fullständig. Känsloskälen böra nu på alla punkter få vika för de sakliga, såvitt en praktiskt hållbar lösning av problemet skall kunna vinnas. På grundval av denna principiella åskådning är det, som den nya ordningen med avseende å organisationen och revisionen inom sprithandelsverksamheten måste fastställas.

Om monopolkontrollkommittén alltså fullgjort sitt värv på ett samvetsgrant och grundligt sätt, i enlighet med sina av k. m:t erhållna begränsade direktiv, är därmed helt naturligt på intet vis det av Nationen och andra hävdade kravet på en revision av den Brattska spritkoncernens affärer löst eller avfärdat från dagordningen. Tvärtom har kontrollutredningens avslöjade uppseendeväckande interiörer från Spritcentralen givit ytterligare och stark motivering för kravet på en till grunden gående revision, den där icke stannar vid endast konstateranden utan även handlar därefter. Med stöd ej minst i k. m:ts egen utredning måste nu kravet på en verklig generalrevision av hela spritkoncernen och alla dess underlydande företag resas och föras till seger. Vad den ansvarskännande och upplysta opinionen i landet härefter kommer att kräva, är alltså en retroaktiv revision av Spritmonopolets hela verksamhet och affärer, som på alla punkter bringar fullständig klarhet i sakerna och låter konsekvenserna därav gå i verkställighet. Den utomordentligt kommission, som skall hava att fullgöra denna revision med ty åtföljande rävst, måste ha de vidaste fullmakter att gå till botten med uppgiften samt en sådan sammansättning av oförvitliga representanter inom och utom riksdagen, att den ur det allmännas synpunkt kan anses fullt acceptabel. De, som gjort sig skyldiga till orättmätigt handskande med statens ägodelar, måste ställas till ansvar enligt lagens bestämmelser för sina åtgöranden samt förpliktigas att till statskassan återbetala vad de undanhållit denna. Slutligen måste alla de i denna affär inblandade politiker trädа tillbaka från sina offentliga förtroendeuppdrag. De, som makten hava, kunna väl för någon tid hålla tillbaka och fördröja denna generalrevision, men hindra den, det kunna de icke!

PRESSKONSERTEN

Allehanda och Bonnierska D. N. förbli Spritpanamat trogna in i det sista.

Den av monopolkontrollkommittén framlagda utredningen angående Spriteentralen och det framtida ordnandet av dess organisation och kontroll har av dagspressen i allmänhet behandlats med överraskande korrekthet. Svarta får saknas dock här naturligtvis alltjämt icke, bland vilka inom huvudstadspressen främst äro att nämna Nya Dagligt Allehanda (h.) och Dagens Nyheter (l.). Det är utan tvivel en underbar ödets ironi, att hr Ljunglund och Bonnier här kommit att kämpa på samma linje, något som väl dock ifråga om den förre mera har sin grund i tvång än i ren övertygelse. Ty hr Ljunglund, som i dag så energiskt går till försvar för den härskande regimen inom Spritmonopolet under varningar för "sprithanteringens politisering" (liksom den icke redan vore politiserad!) har den djärvheten påstå, att utredningens resultat "varken är sensationellt eller betydelsefullt". — Nåja därom torde meningarna komma att bli delade. De sakna, framhåller han, nyhetens behag, och "det är icke heller meningen, att något ansvar skall krävas för vad tidigare eventuellt kunde betecknas såsom anmärkningsvärt." Denna hävdade statsrättsliga och moraliska uppfattning är i sanning dyrbar, ehuru knappast preeis prydsam för en ledande pressman och politiker, som eljest synes vilja sätta en ära uti att vara samhällsbevarande. Den står icke i någon god samklang med vad hr Ljunglund i november 1927 i ett ögonblick av mera frejdigt sinnelag uttalade i sin tidning, nämligen:

"Allt flera icke just så små utan tvärtom tämligen strida bäckar börja undandragas de statliga och kommunala budgeterna för att efter godtycke ledas av mer eller mindre enskilda makthavare. Spritsystemens makthefogenheter förtjäna att synas i sömmarna... Och alla mena, att beträffande dessa affärer är för pressen — diskretion hederssak. Den svenska pressen har dock anledning att skärpa sin förmåga av iakttagelse och kritik än låta sätta den ur spelet."

— Ja, det var i november 1927, menar hr Ljunglund. Vi äro nu i januari 1928. Hr L har tydligen sina speciella argumenteringsmetoder, liksom Dagens Nyheter sina. De räkna sig också bägge till de högintellektuellas krets. Men vilken intellektualism!

Dagens Nyheter är naturligtvis över breddarna upprörd över det taktlösa utlåtande monopolkontrollkommittén avgivit och som skulle ge stöd åt de fula insinuationerna mot herrarna i Spriteentralen. Det är kantänka en utmaning mot den heliga Bonnierska demokratien. Dristar man nu också ifrågasätta dess upphöjda rättrådighet och idealism? Va hrr Westman, Ljunggren och Dahl, som understått sig något så oerhört! Tidningen skriver:

De tongivande inom kommittén ha, utan alla omsvep sagt, direkt lagt an på att finna belägg för cirkulerande förtal och skvaller. Resultatet har blivit fullständigt negativt, men då har man inte ens den goda smaken att säga ifrån det ordentligt, utan bemantlar fiaskot bakom frasen "avskrivningar under bokföringstekniskt mindre lämpliga former". Men finns det någon av de kommitterade som tror att om de finge skicka sin bokföringsexpert till exempelvis Tändstickskolaget, han icke skulle finna massor av saker som kunde passas in under rubriken "bokföringstekniskt mindre lämpliga former".

Kommitterades förslag hänger fullständigt i luften. Det innehär därtill en avsevärd försämring, och dess förverkligande skulle inte sätta Spritcentralen i stånd att sköta sig på ett lika förtjänstfullt sätt som nu är fallet. Man får sålunda hoppas att regeringen resolut klipper av den förflugna funderingen att' göra livförsäkringsbolagen till innehavare av bolagets stamaktier. Dessa bolag ha inga kvalifikationer för att tillsätta ledning i ett bolag som skall sköta partihandeln med spirituosa, och det skulle närmast vara en lycklig slump om de lätt sina valhandlingar ledas av den omsorg om på en gång sociala synpunkter och affärsdugtighet, som äro den nuvarande spritcentralens karaktäristika. Kommittémajoriteten har icke anfört ett enda gripbart skäl mot den anordning som för närvarande tillämpas i fråga om stamaktierna.

Till detta kommer slutligen, att betänkandet kräver sönderbrytande av koncernens nuvarande organisation. Kommittén saknar allt sinne för värdet av firmanamn, mödosamt upparbetade affärsförbindelser och väl avpassade dotterföretag. I detta sammanhang riktas, om av klumpighet eller i direkt syfte att skada må vara osagt, ett dräpslag mot företagets förmåga att verka effektivt nykterhetsfrämjande. Det äg förslaget om den så kallade boskillnaden mellan partihandeln och systembolagen...

Bortsett från de skador som genom den av kommitterade föreslagna anordningen skulle drabba både nykterhetsarbetet och statsfinansiella intressen, är det ännu en synpunkt som här förtjänar beaktande. Spritcentralen är det hittills enda lyckade försöket att med bolagsformens hjälp driva ett företag för statens räkning, men med tillgodogörande av den enskilda företagsamhetens företräden. I den mån verksamhetsgrenar i samhället behöva inordnas i den kollektivhushållning som kallas socialisering tycktes Spritcentralens förebild vara den enda användbara, om man ville genomföra samhällets äganderätt utan att fastna i statsföretagets kända tungroddhet och oförmåga av effektivitet. Men om det nu skulle visa sig att kommittén känner de politiska instansernas rätt, att misstänksamheten, småsligheten och intrigerna inte tåla att ett allmännyttigt företag förmår tillägna sig och göra fruktbärande den enskilda företagsamhetens och det individuella initiativets stora värden, då ser det verkligen mörkt ut för strävandena att reformera statens affärsverk.

Att kommittéutlåtandet icke skulle falla den i vårt land regerande judefinansens ledande språkrör i pressen på läppen, var ju endast vad som kunde väntas. Det innebär kantänka ett otillständigt försök till inträng på dess helgade område Dagens Nyheters förmenande att "resultatet av utredningen blivit fullständigt negativt" förtjänar mest att les åt. Ahnej, hrr Bonnier, så lätt går det ej längre att förneka fakta! Uppdagade hemliga avskrivningar å ett 50-tal miljoner kr. äro icke något negativt utredningsresultat. Försöket faller på sin groteska otymplighet. Jämförelsen med Tändstickskolaget håller ej heller alls. Tändstickskolaget är numera tydligen det stora spöket, som Stora B. tror sig skönja varhelst en röst gör sig hörd bland allmänheten till förmån för ett skingrande av den härskande korruptionsaeran, i tecknet varav det gyllene huset f. n. styr i landet. Säkert är dock, att fortsätta herrarna Bonnier såsom de börjat, kommer ingenjör Kreuger snart nog en dag att framstå för allt Sveriges folk som en sannskyldig S:t Göran, den store frihets- och nationalhjälten. Att Dagens Nyheter högt uppskattar "de sociala synpunkter och den affärsduglighet, som äro den nuvarande Spritcentralens karaktärika", visste man förut. Men därför är ju inte sagt, att svenska folket i längden ämnar tolerera detta underbara system. Dialektiska utläggningar om den nuvarande ordningens ändamålsenlighet som en lämplig form att kombinera en socialistisk och kollektivistisk äganderättsform med "den enskilda företagsamhetens och det individuella initiativets stora värden" imponera alls icke längre. Detta israelitiska bluffande med fraser börjar lyckligtvis bliva genomskådat av svenska folket.

"Generalerna" i nykterhetsrörelsen få höra sanningen.

I ett föregående nummer av Nationen omnämndes det märkliga förslag till program för den svenska nykterhetsrörelsen, som framlagts av rektor Justus Elgeskog i Värmland, nykterhetspolitisk medarbetare i Templar-Kuriren, Nationaltemplarordens officiella organ. Det gick som man erinre sig ut på det nuvarande restriktionssystemets, motbokens och måltidstvångets slopande, införande av kupongböcker samt det privatekonomiska intressets liksom det allmänna ekonomiska intressets fullständiga borteliminerande från sprithanteringen. Om man också inte var beredd att på alla punkter underskriva det av hr Elgeskog offentligt presenterade förslaget kunde man dock ej undgå att känna sig sympatiskt berörd av den öppenhet och vilja till något positivt och bättre, som genomandades detsamma. Vi förutsägo också, att ett mäktigt och hänsynslöst motstånd komme att resas däremot från den ledande sfärens sida.

Vi fingo rätt i denna vår förutsägelse. Enligt vad rektor Elgeskog meddelar i en ledande artikel "Generalerna ha talat ..." i senaste numret av Templar-Kuriren vållade hans framställda förslag stor uppståndelse inom Styrelsen för Förbundsvännernas Landsförbund — där generalsekreteraren pastor David Östlund hittills residerat som den svenska nykterhetsrörelsens regent i överensstämmelse med sina egna, Antisaloonligans i U. S. A. och dr Bratts intressen —. Den nämnda styrelsen såg sig även föranlåten inskrida under nog så märkliga former. Hr Elgeskog skriver bl. a.:

Det våder oro inom nykterhetsrörelsen. Man har från olika håll begärt ett nytt, samlande program. Det måste bli klart, var den svenska nykterhetsrörelsen befinner sig och vart den styr hän.

Detta krav kom ute från landet. Ledningen förstod till en början ingenting. Man pekade på förbundsvännernas dagsprogram och tyckte för övrigt, att det var bra som det var. — Till slut förstod-man dock, att något måste göras. Styrelsen för Förbundsvännernas Landsförbund sammanträdde för att behandla motioner till förbundskongressen, som har att besluta om den svenska nykterhetsrörelsens program. För egen del hade styrelsen ingenting att komma med. Generalsekreterare D. Östlund och professor Johan Bergman hade emellertid var för sig funnit ett par korn, Umeåsystemet och lokalt referendum. Uppslagen äro långt ifrån nya. De äro delvis förbrukade, och om deras framtida brukbarhet råda olika meningar. I varje fall vågade styrelsen icke utan vidare gå in för dem.

Förvirringen ökades genom det uppslag, som av undertecknad framfördes i denna tidning. — Efter upprepade sammanträden inkallades så till Stockholm en rådgivande församling. Generalerna måste rådgöra med korpralerna. Den stackars ledningen behövde ledning. Först efter ytterligare ett par dagars överläggningar kunde den komma till klarhet. Generalerna sade sitt ord. De äro nu äntligen villiga att erkänna *"behovet av en väckande och samlande paroll"*; men om vägen, som nykterhetsrörelsen skall gå, veta de fortfarande platt intet. Det anhålla hos förbundskongressen ödmjukligen om ej fingervisning. Styrelsen har ej heller ansett sig böra kunna ta ställning till undertecknads "Nya utvägar". Den vågar varken säga ja eller nej. Innebär det anhända, att förslaget icke ens kommer fram till förbundskongressen? Man kan misstänka detta, då man finner, att nämnda förslag *undertrycktes* i Landsförbundets pressmeddelanden. I nämnda meddelande ha Östlunds och Bergmans förslag återgivits två gånger. "Nya utvägar" ha icke omnämnts med ett ord.

Man kan naturligvis i en styrelse ha olika meningar om de förslag, som genom den föreläggas en beslutande församling. Men man kan vänta, att en styrelse med självaktning försöker att sätta sig in i och bilda sig *någon* mening om de framlagda förslagen. Stora värden stå på spel. Den svenska nykterhetsrörelsen måste besluta sig för en bestämd framkomstväg; den måste formulera ett program. Det är sant, att beslutandemakten ligger hos förbundskongressen. Men en ledning, som till den beslutande församlingen framlägger ett förslag utan att våga uttala en egen mening, är ingen ledning alls. Den förutsätter, att det säkraste omdömet är att söka hos menigheten. Det är möjligt, att så är fallet; men under sådana förhållanden har ledningen tydligen kommit på fel plats.

Det är en sorglustig situation. I stället för att bestämma vindriktningen sitter styrelsen för den svenska nykterhetsrörelsen som ett ängsligt fjun och avvaktar, om den skall få lov att blåsas åt vänster eller viftas åt höger. Det skulle förvåna, om den inte i ett obevakat ögonblick, då stormen väl kommit i gång, blåser alldeles bort.

Generalerna ha alltså talat. Deras ord gåvo inga nya linjer, förebådade ingen ny dag. De gåvo bara ett beklämmande intryck av andlig orkeslöshet.

Denna ganska respektlösa vidräkning med det Östlundska generalhögkvarteret kom såsom kunde väntas orosvinden inom den ledande nykterhetspolitiska cirkeln att förbytas i storm. Man känner där tydligen sin svaghet eller som hr Elgeskog uttrycker det "andliga orkeslöshet" liksom att folket ute i landet börjat komma till insikt om verklighetsläget. Svenska Morgonbladet (f) rasar också i en ledande artikel mot hr E., vars framställning betecknas som "skandalös". Sv. M. skriver bl. a.:

"Ett nytt, samlande program"! Hr Elgeskog har, som bekant, för förbundskongressen själv framlagt ett förslag, som å alla omdömesgilla håll ansetts omöjligt. Att ställa spritkranarna vidöppna och utbyta motboken mot en kupongbok i samband med en direkt alkoholskatt till enahanda belopp som spritinköpen under året — detta projekta realiserande skulle säkerligen göra nykterhetstillståndet sjufalt värre än det är.

Generalsekreterare Östlund har i landsortspressen uttryckt den förhoppningen, att den förestående förbudskongressen ej skall "uttala sig för Brattsystemet". Det hoppas vi också. Vi tro ej ena att någon som helst risk härför föreligger. Men att vidhålla den hittillsvarande förbudslinjen, såsom den utformats i dagsprogrammet, är väl dock ej detsamma som att uttala sig för Brattsystemet?!

Det är märkvärdigt, hur mycket av karskhet, vishet och kraft i ett nu framträtt vid sidan av nykterhetsrörelsens folkvalda, ansvariga ledning. Men ha dessa nya självvalda "generaler" inga andra meriter att visa på, än att de äro stora i munnen, då det gäller att tala illa om den nuvarande ledningen, torde deras palatsrevolutioner i verkligheten komma att framstå som ganska oskyldiga stormar i ett vattenglas.

(Forts. å sid. 5.)

Israel har korat sin diktator i "svenska folkhemmet".

Det har omsider börjat lättas på den slöja, som länge lägrat sig kring Israels upphöjda planer på svenska folkets närmare liggande framtid. Tecknet, som kom dunkliet att en smula skingras, gavs vid årets remissdebatt, då Karl Ottos pressändebud från riksdagsläktaren plötsligt förnam en ingivelse och erfor, att Per Albin var mannen som skulle göra't, den som på grund av sina utomordentliga personliga förtjänster måste få anses som självskriven att en gång efter höstens val få bli regeringschef, ja varför inte diktator. — En ingivelse, som strax vidarebefordrades i det Bonnierska liv- och husorganet Dagens Nyheter, som energiskt tog upp och spann vidare på tråden.

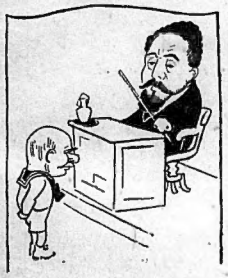

Med lösningen av diktatorsproblemet har även det sedan årtionden livligt omdebatterade "parlamentariska" problemet kommit till sin lösning samt botemedlet mot den i Bonnierpressen sedan några år tillbaka våldsamt grasserande "parlamentsledan" omsider funnits. Utvecklingen får kantänka inte stå stilla och den gör det ej heller under Israels spira. Ingen onyttig sentimentalitet! När mohren gjort sin tjänst, får han gå! I denna naturlag måste även demokratens stolta banérförare finna sig. — Demokratien var inte fullt lämplig längre såsom "ledare" av utvecklingen i det svenska folkhemmet, varför man måste tänka på en passande ersättare. De initierade visste ju långt före detta, att det var mot bakgrunden härav, som "parlamentsledan" frodades så ymnigt i den israelitiska dagspressen med Bonnierska D. N. i spetsen. Man blott ej visste, vilken form av diktatur, som Israel i sin översvallande välvilja mot svenska folket tillärnade det samt vem som var korad att bli den "lyckliga".

Till en början tydde allt på att planerna gingo ut på en s. k. röd diktatur med en åtföljande finare slaktning å svenska gojim efter heligt mönster från Gamla testamentet och senast revolutionen i Ryssland. Det skall ju till och med vid tiden 1918 ha varit så nära däran, att man på välunderrättade håll flerstädes vidtagit de nödiga personliga trygghetsåtgärderna för det befarade utbrottet. Men i dag, sedan antisemiten Stalin kommit till makten i Ryssland och Israels världsrevolutionära garde deporterats till Sibiriens tundra, lär väl knappast vare sig Karl Otto eller hans illustra vänner förre ordföranden i kommunistiska ungdomsklubben "Revelj", revolutionsfinansiären och proletärbankiren m. m. Olof Aschberg eller "Stockholms stadsfullmäktiges grand old man" rektor Bendixon längre hysa några förhoppningar i nuet på en "proletärrevolution" i de svenska gojims land. Och i samma mån som förutsättningarna för en dylik händelseutveckling inom Komintern försvagats ha även möjligheterna för en "borgerlig" diktatur efter mönster från Italien minskats. — Till stor besvikelse naturligen för her Järte, Hallgren vid Vabfallavägen m. fl. aspiranter på Mussebefattningen här i landet.

Alltså kunde man förstå Karl Otto, när han omsider träffade sitt val och stannade vid Per Albin såsom lämplig "demokratisk" diktator. Denne har ju visat sig särdeles stark i tron i Israel och i allo ytterst väl passande som demokratisk "ledare". Han har utvecklats under åren är trogen Israel som det renaste guld, repeterar texterna om den sociala välfärden o. s. v. utan att knysta eller stappla på målet; han har vidare lärt sig en hel massa goda trics, verkar förtroendeingivande på massorna och har till allt detta lyckats tillägna sig något av Musses kända sinne för poserande attityder. — En idealisk diktatorstyp efter Israels sinne. Svenska folket skulle alltså komma att benådas med en alldeles ny art av diktatur: en socialdemokratisk diktatur, med Per Albin som prydlig gallionsfigur och verkställare av "folkviljan" och Karl Otto och hans bröder i Israel som "hjälpare" och dirigenter. Ack, vad svenska folket skulle komma att må väl och känna sig behagligt till sinnes i det nya "folkhemmet"! Och Per Albin skulle ej längre behöva störas av elaka konkurrenter utan "regera" såsom honom lyster. Hans första åtgärd som diktator bleve naturligtvis att enligt höga föredömen från "proletär-" och "borgardiktaturerna" inskränka yttrande- och tryckfriheten därhän, att alla mindre behagliga, frispråkiga tidningar och tryckalster, som djärvas upplysa folket om sanningen samt om Israels fagra spel förhindrades utkomma. Per Albin skolas nu som bäst av Karl Otto för sin blivande stora mission, som väl skall avse att föra svenska folket in i det drömda israelitiska tusenårsriket. Dag efter dag undervisar Karl Otto honom i sitt D. N. om huru han skall förhålla sig för att kunna fylla kallet som diktator i "svenska folkhemmet". Som en illustration härtill tillåta vi oss återgiva en något korrigerad bild ur Allehanda. Det gäller att se, om Per Albin, som enligt D. N. fullt ut håller måttet på bredden samt som boxare, jämväl håller det intellektuellt. En viss grad av intellektualism fordras ju även av en diktator, vilket Karl Otto alldeles tyckes ha förbisett, när han korade Per Albin till maktfullkomlig ledare i "svenska folkhemmet".

Den store frihetsgeneralen har åter talat.

Bland parlamentariska koryféer av s. k. rang, vilka deltogo i årets stora remissdebattsskådespel, märktes naturligtvis också illustre frihetshjälten, kooperationsoch postgeneralen Anders Örne. Det säger sig själv, att hans stora anförande blev en hymn åt friheten. Friheten är ju nu en gång hr Örnes ideal. Hans lysande karriär vittnar om en verkligt frigjord utveckling i frihetstecknet. Han hör till dem, som önska ta saken grundligt och nöja sig inte med att förverkliga friheten bara på ett, utan på a l l a områden av den mänskliga tillvaron.

Den, som skriver dessa rader, har ännu i friskt minne den dag för snart ett kvartssekel sedan, då han för första gången hörde den illustre frihetshjälten Örne offentligt utveckla sina ideal. Det var i den lilla västgötska lärdomsstaden Skara. Hr Örne hade annonserat i ortspressen, att han ämnade hålla ett föredrag om Ellen Keys friletsläror på erotikens område. Skaraungdomen, den kvinnliga såväl som den manliga, mötte också talrikt upp för att höra den frejdade frihetskämpen tala över det då så aktuella ämnet om större frihet på kärleksområdet. Den ungdomliga församlingen tycktes även, av appläderna att döma, livligt sentera de nya kärleksläromna, som lovade en förut okänd lycka åt människorna. — Ja, detta var en gång i sekiets början. Det höga frihetsideal, hr Örne då kämpade för, är icke längre aktuellt. Det skulle väl förmodligen anses förverkligat vid det här laget. Den upplösning av hemlivets fasta band, som den av Ellen Key här i landet framförda israelitiska fria kärleksfilosofien avsåg att åvägabringa, är för länge sedan ett faktum i t. o. m. långt högre grad än direkt behövligt varit. Den i vårt första förra nummer omnämnda under jordepressens beskydd sedan tre kvarts år bedrivna kvinnohandeln på Bratts Grand Hotell visar ju, att vi här hunnit rätt så långt i fri utveckling. Den ena frihetsuppgiften föder så att säga den andra. Och hr Örne har ständigt varit med i främsta ledet och dokumenterat sig som en icke mindre tapper frihetskämpe när det gällt politiken, ekonomien och det sociala åtgärden. Den politiska och sociala friheten har han tillsammans med sina vänner (som befinna sig inom alla läger och synnerligast i de gyllene kretsarna) realiserat på det viset, att under loppet av några årtionden staten d. v. s. svenska folkets störtats i en ränteskuld på 2,000 miljoner kronor till det internationella ockrarekapitalet, å vars härvarande representanter man överlätit den reela styrelsen och makten i Sveriges land.

Sedan hr Örne sålunda varit med om att politiskt och socialt och även i någon mån ekonomiskt frigöra svenska folket går han nu av all sin kraft in för den universella ekonomiska frihetens förverkligande. Det är här, menar han, som den mänskliga friheten skall fullkomnas och välståndet och lyckan inte bara bli det lilla fåtalets utan hela mänsklighetens tillhörighet. I sitt ovan berörda remissdebattsanförande drog frihetsgeneralen en vådeliga lans för sin allra senaste åsklingtanke: internationell handelsfrihet. Han dundrade mot regeringen, hånade och ironiserade densamma för dess bristande reformsinne och räddhåga för att på allvar vilja beträda frihetens stolta väg. Varför till han så ock gav statsmakten en lektion i kosmopolitisk finans- och annan "vetenskap". Vi citera ur hans anföranden följande:

"Det är sant, att den relativt ljusa tavla Sveriges ekonomiska och finansiella läge erbjuder har en ful fläck — den alltjämt svåra arbetslösheten, särskilt bland de unga. För min del är jag livligt övertygad om att det end erfektiva botemedlet mot detta onda består i en ökad produktion. Villkoret för en sådan är emellertid att Europa i första rummet men även andra världsdelar skyndsamt avskaffa de hinder för det fria utbytet av varor, kapital och människor, som efter kriget uppstodo mellan nationerna.

Den viktigaste politiska uppgiften i vår världsdels samtliga länder består i att riva de ekonomiska skiljemurarna mellan staterna och därmed slätta duglighet, arbetsamhet och framåtanda i högsätet i stället för den monopolistiska anda, som genom protektionistiska åtgärder vill förbehålla utvecklingens frukter åt vissa mindre grupper inom befolkningen. Sveriges företagsorganisationer, tekniker, jordbrukare och lönearbetare, äro, för att ta det oss närmast till hands liggande exempel, säkerligen i stånd att motsvara högt ställda förväntningar om det gäller att begagna det väldiga fält för ökad omsättning.

För min del kan jag blott spörja: Var står regeringen i handelspolitiskt hänseende? Varför har den underlåtit att hissa rena färger? Skulle man döma efter de visserligen mycket fåtaliga g ä r n i n g a r n a på handelspolitikens område, så hade man anledning till allvarliga farhågor. Jag skall här inte alls tala om den reaktionära främlingslag regeringen förra året genomdrev. Dess obehagliga följder ha väl knappast ännu hunnit visa sig, men de komma inom de närmaste åren att framträda, om rättelse ej sker i tid. För Sveriges anseende och välfärd skulle det vara mycket gagneligt, om regeringen nu varit färdig med åtminstone några små steg i riktning mot Genèvebesluten i våras. Vi ha gott om tullsatser, som icke tjäna annat ändamål än att vara drivhusfönster över karteller och truster, vilka utsuga allmänheten."

Hr Örne råkar i sin gränslösa frihetsträngtan begå samma fatala misstag som hans höga uppdragsgivare inom den internationella israelitiska storfinansen, nämligen att väsentligt överskatta svenska folkets bristande goda omdöme. Talet om Sveriges anseende och välfärd passar icke alls i munnen på den, som under årtionden i främsta ledet här kämpat mot allt vad svenskt heter och varit med om att överantvarda Sveriges land och folk åt den rovgriga internationella storfinansens herrar. Det bör dock finnas en gräns för den tillåtna "fördomsfriheten"! Hr Örne är så älskvärd och erkänner att arbetslösheten, särskilt bland de unga är "en ful fläck" i den ljusa tavla, Sveriges ekonomiska och finansiella läge erbjuder och att botemedlet mot "den fula fläcken" heter ökad produktion. Så långt kan han ha rätt. Men när det sedan gäller, att dra konklusionen ur premisserna och i praktiken omsätta önskemålet ökad produktion, vill han göra detta genom att beröva landets näringsliv dess naturliga skydd för att kunna vidmakthållas och utvecklas, för att i stället lämna fältet fritt för Den Gyllene Internationalens herrar d. v. s. de internationella judiska finansherrarna, som önska "rationalisera" världen. Det återstår för hr Örne att med förnuftsskäl visa hållbarheten av sin teori, att den svenska arbetslösheten skall bekämpas genom att vi rasera vårt näringsskydd och här släppa lösa Den Gyllene Internationalens demoner. Hr Örnes tal om att genom de ekonomiska skiljemurarnas raserande dugligheten, arbetsamheten och framåtandan skulle sättas i högsätet i stället för den monopolistiska anda som under protektionismen härskar, är ett väl djärvt försök att slå blå dunster i ögonen på de oreflekterande och ställa sanningen på huvudet. Att den världsfinans, vars talan hr Örne för, är duglig, arbetsam och framåtsträvande, när det gäller att ekonomiskt och på alla andra sätt utplundra och utarma folken, har den med de stora krigen revolutionerna och det finansiella och ekonomiska ockrandet på folken, tydligt nog visat. Att vilja framställa den på världens "rationalisering" i det internationella ockrarekapitalets tjänst inriktade semitiskimperialistiska utvecklingen såsom en i olika hänseenden moralisk och socialt o. s. v. mera högtstående utvecklingsform än den i tecknet av ett nationellt näringsskydd inställda, vilken senare "blott skulle gynna truster och karteller och utsuga allmänheten", måste betecknas såsom ett oförsynt försök att vilseföra den allmänna meningen. Hr Örne tror kantänka, att det skall gå behändigare att genomdriva sina planer mot det svenska näringslivet i de judiska världstrusternas och -kartellernas tjänst, om han går fram i tecknet av en kamp mot truster och karteller. Han har tydligen till den grad gått upp i sin "handelsfrihet", att han alldeles förlorat blicken för annan produktion än internationell köpenskap. Att hr Örnes känslor räkat i svallning över "den reaktionära främlingslagen" är ju förståeligt, i betraktande av den begränsning, som därmed införts för hans internationella vänners rörelsefrihet till och från landet, av vilka vi i senare tid haft nogsam kännning bl. a. av tvenne så utsökta kategorier som de judisk-kommunistiska gärdfariharndlarna och nu senast vita slavhandlare. Gryssles folk har under dessa år fått en försmak av hur den lyckovärld kommer att te sig, som frihetsgeneralen Örne och hans "världskongresser" vilja bjuda det, när det en dag slopat alla "skrankor". Det betackar sig i fortsättningen för äran och nöjet!

Nykterhetspolitik och nykterhet skilda ting.

Inom vissa nykterhets- eller rättare sagt brattvänliga kretsar här i landet drives med synnerlig energi den satsen, att tack vare det geniala Brattsystemet en högst väsentlig minskning i alkoholkonsumtionen samtidigt med en stadig förbättring av den allmänna moraliska nivån skola ha inträtt. Allt flera röster göra sig emellertid hörda, de där ställa sig tveksamma visavis de många sköna lovsångerna. Det finnes en annan statistik än de brattvänliga nykterhetsvännernas, presenterad av en dir. Rosenborg m. fl. s. k. auktoriteter på området och föredragen på de stora nykterhetskongresserna — en statistik, som talar i en helt annan riktning än de brattvänliga nykterhetsvännernas.

Allehanda upplyste häromdagen om att den officiella statistiken från olika länder i Europa visade på en tämligen allmän tillbakagång i konsumtionen av vissa födo- och njutningsmedel, vilket skulle vara en följd av det numera härskande modet. Folk undvika i allt större utsträckning mat och dryck, som är fettbildande och motverkar "den slanka linjen". Bland konsumtionsvaror, som röna mest känning av det nya modet, vore mjölken, sockret och spriten. I de engelska handelskamrarnas senaste årsberättelser konstateras den mycket starka nedgången i såväl mjölk- som sockerkonsumtionen. Under 1927 var Englands sockerimport över fem miljoner centner mindre än år 1926. Också chokladfabrikanterna jämra sig och klaga. Konfekter och ätchoklad passa inte ihop med "den smärta linjen. Naturligtvis klaga även textilfabrikanterna. I samma mån damernas kjolar bli kortare stanna allt flera växstolar i de engelska textilfabrikerna. Nedgången i konsumtionen sträcker sig jämväl till spritdryckerna, undantagandes förbudsländerna. I T y s k l a n d konsumerades sålunda år 1913 5,4 liter rusdrycker per person, men år 1925 endast 2,8 liter. I N e d e r l ä n d e r n a förbrukades år 1913 5,23 liter starka drycker per person, men år 1925 endast 2,20 liter. I sistnämnda land har dessutom ölkonsumtionen betydligt avtagit. I E n g l a n d åter konsumerades år 1913 per person 3,18 liter starka drycker, men år 1925 endast 1,45 liter. Allehanda skriver med anledning av dessa konstaterade märkliga siffror:

"Under sådana omständigheter är det inte allt för mycket att undra på, om inom själva nykterhetslägret, enligt vad Svenska Morgonbladet omtalar i en ljungande artikel emot upprorsmakarna, uppkommit en riktning, "som vill ställa spritkranarna vidöppna och utbyta motboken mot en kupongbok i samband med en direkt alkoholskatt till enahanda belopp som spritinköpen under året". Om de nuvarande tendenserna fortsätta, vore säkerligen ett sådant förslag inte oävet, därest man verkligen vill befrämja n y k t e r h e t e n. Men det finnes någonting som heter nykterhetspolitik också. Om de sjuka tillfriskande av sig själva, vartill skulle då läkare behövas? Och om alkoholmissbruket upphörde, huru skulle det då gå med yrkesnykterhetens väg till tryggat levebröd och makt?"

Elaka men sanna ord!

I den provokatoriska nykterhetspolitikens hägn.

Spritpolisen har under den gångna veckan gjort diverse "finare" kap. Sålunda lyckades en av tullens bevakningsbilar under en utflykt på Ingarölandet "upptäcka" ett parti exportsprit om 230 liter, förvarat i tiolitersdunkar.

Vid Sveabolagets ångare Gefion kom det till en animerad ordväxling när ett par tullare skulle visitera ett par spritlangare. Tullmännen lyckades dock till slut övermanna langarna och taga hand om deras spritförråd, sammanlagt tre entiterdunkar exportsprit. En kvinna fängtogs av polisen tre enliters dunkar exportsprit, när hon skulle bege sig från finnbåten Bore I vid Skeppsbron. Vid en tullvisitation av svenska ångfartyget Artemis har av tullmännen beslagtagits ett parti om 50 cigarretter, vilka en besättningsman försökt dölja genom att rulla in dem i en presenning.

*

Göteborgs spritpolis har avslöjat en ny smugglingsaffär, vari den riksbekante "smugglarkungen" Bremer personligen spelar en framträdande roll. Nyligen tog polisen hos en agent vid Norra Hamngatan fem 10-litersdunkar smuggelsprit. Han hade i andra hand köpt dem av en fiskare Arthur Gustafsson, som tillskrivit smugglaren Bremer i Fredrikshavn med begäran att få köpa 60 liter. Svar kom omgående från Bremer med tack för ordern. Spriten skulle levereras vid Hönö längt inne i Göteborgs skärgård. På avtalad tid och plats infann sig också Bremer i en snabbgående motorbåt och levererade de 6 dunkarna.

*

Spritpolisen i Norrköping har uppdagat en lönnbränning i stor och yrkesmässig skala, som fortgått sedan maj 1923 i ett uthus utanför Norrköping, där tvenne bröder varje fredagsnatt, utom på vintrarna, bränt fem liter sockerbrännvin. Härav ha de enligt vad framgått under årens lopp vid minst 200 tillfällen sålt tillsammans 520 liter i mindre poster för 4,680 kr. Pengarna ha de använt till sitt uppehälle. De båda bröderna, som varit arbetslösa, komma att åtalas för sin olaga tillverkning och försäljning.

*

Vid en omvisitation av Sven-Ångaren "Wasaborg", som ankommit från franska hamnar, gjordes en del spritbeslag. När en tullman började gräva i en flottburk med provianttrummet för matvaror, stötte han på något hårt, vilket befanns vara en flaska likör, i en karott med risgrynsvälling låg i botten 2 flaskor av samma vara, i en karott med bruna bönor befanns 2 flaskor konjak var gömda, i botten på en potatiskorg hittades 3 plåtdunkar exportsprit, samt i en sillkunna å botten hittades 2 flaskor konjak och 2 flaskor vin, sammanlagt var det 15 flaskor spirituosa som beslagtogs. Kokerskan ombord erkände sig vara ägare till smuggelgodset.

Den internationella judemaktens kamp mot Stalin.

I vårt förra nummer omnämndes hurusom världsrevolutionär Trotskij omedelbart före sin deportation från Moskva till Sibiriens tundror beviljade Berliner Tageblatts korrespondent i Moskva en intervju vari han bl. a. ställde horoskopet för den närmaste framtidens politiska utveckling i Europa och världen samt därunder spådde en stark frammarsch för den internationella kommunismen. Någon dag senare meddelades officiellt från Moskva, att ett större antal personer, tillhörande Trotskijs och Sapronovs oppositionsgrupper, vilka vid femte kommunistiska partikongressen uteslutits ur partiet, utvisats från Moskva. "De hade omedelbart efter kongressens avslutande och oppositionsblockets upplösning återupptagit sin olagliga, antisovjetistiska verksamhet, vilken yttrade sig i försök att skapa en hemlig organisation och förbereda talrika sovjetfientliga aktioner, varjämte de upprättat intim förbindelse med i Moskva varande representanter för det utländska borgardömet, genom vilkas förmedling trotskisterna sände sitt material och sina osanna meddelanden och trädde i förbindelse med sina anhängare i utlandet". Bland de sålunda utvisade voro Trotskij, Ivan Smirnov, Radek, Sapronov, Vladimir Smirnov, Smilga, Sosnovskij m. fl. Dessutom hade en del personer, bland dem Rakovskij, Bugueslovskij och Drobnish, uppmanats lämna Moskva. Sinovjev, Kamenev och andra, som utträtt ur oppositionsblocket hade av partiets organ skickats "att arbeta i landsorten", sedan de förklarat, att de underkastade sig femte partikongressens alla beslut och bestämmelser.

Detta officiella meddelande om deportationen är, sammanställt med de många och alltid särdeles välunderrättade privatkorrespondenterna från Moskva till Berliner Tageblatt — vilket organ förmedlade Trotskijgruppens samarbete med den europeiska "vänsterkommunismen" — intressant särskilt ur den synpunkten, att det blottar det existerande samarbetet mellan den revolutionära och den borgerliga judendomen, i Tyskland främst representerad av det med Dagens Nyheter intimt lierade Berliner Tageblatt.

Deportationen av Israels egna utvalda världsrevolutionärer har i hög grad skärpt striden mellan den "borgerliga" stalinismen och den "rättrogna" leninska trotskijismen. Stalin börjar på allvar få känning av vad det vill säga att på slikt sätt utmana "Guds utvalda folk". De olika internationalistiska israelitiska "arbetarerörelserna" i Europa vända sig allt hänsynslösare mot "proletariatets förrädare". Hemliga korrespondenter från olika delar av Ryssland till utlandets press veta också berätta om den oppositionella rörelsens allt starkare utbredning även där. Det talas om, att Stalins närmaste, såsom Rykov och Kalinin m. fl. stå i begrepp att överge honom samt att Stalin under trycket av den allt våldsammare oppositionen skulle anhålla om två månaders permission för att i Kaukasus genomgå en nervkur etc. Oppositionens huvudorgan tör Europa, "Volkswille", skriver bl. a.:

"Stalins kurs har nu lett därhän att i Kominterns alla sektioner börjat framträda en stark opposition, som särskilt bekämpar den allt mera påtagliga avvikelse denna kurs gör från den marxistiska, leninistiska och revolutionära linjen. Mellan den stats- och näringspolitik, som numera bedrives i Ryssland, och motsvarande politik i Tyskland och andra länder finns icke längre någon skillnad. Man för numera i Ryssland en utpräglad realpolitik. Man sluter ekonomiska fördrag, i vilka man förpliktar sig att utan förbehåll erkänna tsardömets gamla skulder och att avstå från bedrivandet av bolsjevikisk propaganda i vederbörande länder. Revolutionen i Europa står ej heller längre på de nuvarande ryska politikernas dagordning. Fortsätter denna politik, så kommer det att inom loppet av 1½—2 år finnas ännu en arbetarinternational, d. v. s. en andra socialistisk international. Det är klart att Stalins kurs tar sikte på de kommunistiska partiets likvidering och Kominterns avskaffande

Icke ens Stalin förmår nedtysta oppositionen genom sin statsapparat. Lenins röst är emellertid nödvändig icke blott i de ryska och internationella frågorna utan även och alldeles särskilt i de tyska. Det kommunistiska par iet i Tyskland, som en gång var revolutionärt, det stunker nu mer och mer ned till ett rent opportunistiskt vanligt socialdemokratiskt partis nivå. De gamla Spartacusaristokraterna, de som kämpat sig fram till kommunismen, vägra att gå Stalins väg ned i det borgerliga träsket. Såsom det tyska proletariatets genia avantgarde vägra de att gå med på en enhetsfront med arbetarklassens förrädare och vilja icke hålla sig med en smutborgerlig press, vars huvuduppgift är att förhärliga Stalins förrädarepolitik och att försöka överskyla det tyska kommunistiska partiets glidning åt borgerligt håll.

Stalin använder taktiken att, efter sedan han deporterat oppositionens ledare, utsprida lögner angående deras tankar och åsikter och detta med tillhjälp av uppdiktade eller förfalskade dokument. Så länge oppositionen inom Tysklands kommunist ska parti icke hade någon daglig tidning, försökte Stalins agenter att genom förvrängningar och förfalskningar skapa förvirring i oppositionens läger. Detta snygga hantverk blev emellertid omöjligt samma ögonblick som oppositionen i Tyskland fick en daglig tidning. Nu försöker Stalin och hans kreatur att på nå gott sätt rättfärdiga sin framfart mot den ryska oppositionen och tar sig därför för att pådikta densamma yttranden och dokument, mot vilka de deporterade oppositionsledarna numera nått naturligt inte kunna komma till tals. Detta är verkligen caesarmetoder, som det tyska proletariatet lärde känna under det militära belägringstillståndets dagar. Dessa dokument, som sprungit fram ur hjärnens fantasi, de spridas nu i Stalins press och hembjödos även den kapitalistiska reptilpressen."

Socialdemokratiens organ ta i knappast mycket mindre hårt än "vänsterkommunismens". Hr Engbergs tyska "broderorgan" "Vorwärts" skriver:

"De ängerköpta och botfärdiga syndarna ha skickats att arbeta i landsorten". En annan grupp, om vars botfärdighet man inte är riktigt övertygad "har uppmanats lämna Moskva", d. v. s. förvisats från rikshuvudstaden. Trettio "oförbätterliga", däribland Trotskij, ha "utvisats från Moskva", d. v. s. med fängtransport tvångsdeporterats. Atgärderna variera alltså mellan den mildaste straffdom och deportation i gammalrysk mening.

Det är alltså rätt och slätt fråga om ett tillvägagångssätt som är möjligt endast i ett o c i v i l i s e r a t land. Dussintals människor berövas sin frihet utan dom och rannsakan! En förklaring skickas ut, vari de deporterade anklagas för "brottslig verksamhet" men icke få någon möjlighet att i laga ordning bemöta de anklagelser, som riktats mot dem. Och ingen enda inom Sovjetunionens maktområde törs knysta ett ord till deras förmån med mindre än att han drabbas av samma öde.

Heliga Ryssland!

Granskar man emellertid de anklagelser, som riktats mot de deporterade, så finner man att de icke gjort någonting, som man i ett civiliserat land skulle kunna döma såsom straffbar gärning. De ha kritiserat den sittande regeringens politik. De ha icke aktat nödigt att fördölja denna sin kritik för utländska korrespondenter. De ha — vilken fruktansvärd polisfras! — sökt förbindelse med sina meningsfränder i utlandet! Kort och gott: de ha gjort saker och ting, som i en vanlig rättsstat tillhör medborgarnas självklaraste rättigheter. Därför har man skickat dem till Sibirien!

Är detta- månne den "socialistiska tuktusstat", varom en gång Eugen Richter fantiserade?

Tukthusstat — ja! Men socialistiskt? — Nej, och tusen gånger nej."

Dessa nu till Sibirien förvisade judiska förbrytare, som med vett och vilja, utan varje rannsakan och dom, mördat många miljoner oskyldiga ryssar, ha kantänka enligt judisk-marxistisk uppfattning inte ont gjort! I vår svenska "Socialdemokraten" publicerar judiska doktorn Paul Levi en hyllningsdikt till Trotskij i samma anda. Han skriver däri bl. a.:

"I verkligheten kan man icke bortse ifrån att allt det som här sker innebär en u p p r ö r a n d e s k a n d a l för h e l a a r b e t a r r ö r e l s e n. Ty i samma mån som den ryska rörelsen i sin ungdom utgjort en del av arbetarnas världsrörelse, och i samma mån som den hade inflytande över världens arbetare, så blev dess öde på sätt och vis ett gemensamt intresse. Och resultatet av så mycken möda och mycket arbete, av så mycket lidande och så många umbäranden för (Israels heliga sak!), av så mången

Englands födelsetal lägst i världen.

En nyligen offentliggjord statistik över födelser i England och Wales under 1927 visar det lägsta födelsetal, som någonsin konstaterats i något land i världen, nämligen 16,7 pr 1,000 invånare. Nedgången är störst i London och i de små landsortsstäderna, minst i de större landsortsstäderna.

Enligt uppgift i en dagstidning skall emellertid detta rekord i lågt födelsetal under 1927 ha överträffats av Sverige.

SPHINX
Kungsgatan 20.
Lunch. Diner. Soupe.

Aktuella hantverks-frågor och avbetalningssystemet.

Vid Stockholms Tapetserareмästares nyligen hållna möte å Hantverksföreningens lokaler i Stockholm höll tapetserareмästaren Carl Ekelund ett föredrag, som väckte livlig uppmärksamhet bland de närvarande. Som bevis på stämningen inom hantverkskretsar gentemot det allt mera överhandtagande avbetalningssystemet kan nämnas, att föredraget vid den därpå följande diskussionen ej mötte någon som helst gensaga. Föredraget, som torde kunna räkna på intresse även utanför hantverkskretsar, har av föredragshållaren välvilligt ställts till Nationens förfogande och återgives här nedan in extenso.

Några år efter det stora världskrigets slut blev en tysk diktare till-frågad av en fransk journalist om han ville säga sin uppfattning om orsaken till att jordens olika riken ej kunde komma till enighet och samförstånd, utan striden på liv och död var lika, ja, mera fruktansvärd nu än för 2,000 år sedan. Diktaren svarade: orsaken till att förhållandena i världen äro som de äro, beror på att jordens riken och folk alltid blivit ledda av bedragare. Här inföll journalisten: mänskligheten har väl icke alltid blivit ledd av bedragare? Nej, svarade diktaren, mänskligheten har även haft som ledare hederliga och dugliga män. I sådana fall har också stora framsteg gjorts, till största nytta icke blott för respektive länder själva utan även för övriga folk. Sådana fall äro emellertid endast undantang och bekräfta sålunda regeln av vad jag sagt.

Med utgångspunkt från detta samtal skall jag från vårt eget lands historia, endast ge ett exempel från en tid, då Sverige haft en rättskaffens och duglig man. Axel Oxenstiernas statsmannatid var en enda svår strid för mänsklig frihet, folkrätt och upplysning. I denna strid segrade Axel Oxenstierna dock till slut och detta icke blott till gagn för Sverige utan även för övriga länder. Men Oxenstierna framhöll, att med sann frihet är förenad både rättigheter och skyldigheter. En frihet som endast fordrar rättigheter och monopol, men ej vill höra talas om skyldighet, är ett missbruk av det vackra ordet frihet. Till sin äldste son skriver han: håll dig till det som är rätt och ärligt, ty det haver dock längst bestånd. Gå du min son rakt fram på saken. Vet du ej med huru liten klokhet världen regeras.

Till sin yngste son, som sedan blev hans efterträdare, skriver han: världen består av förställning och falskhet. Detta måste man se och bedöma för att därav icke bedragas. Men icke för att detsamma efterfölja. Rättrådigt uppförande och ärlig försiktighet torde du alltid använda som vapen.

Om Oxenstierna yttrade en samtida fransk statsman: om alla Europas statsmän samlades i samma båt, var det nödvändigt överlämna rodret åt Axel Oxenstierna för att hålla rätt kurs. Någon tid efter Göteborgs grundläggning, utställdes önskemålet att få in några kapitalstarka judiska köpmän till Göteborg. Oxenstierna yttrade härtill: Jag har lärt känna dessa judars affärsmetoder utomlands, och det vore endast till skada för Sveriges handel och näringar om dessa främlingar här skulle vinna medborgarrätt. Så talade en stor svensk man i en stor tid!

Då judarna i stort antal i början av 1800-talet fick tillåtelse inkomma i Sverige, försökte de genast erhålla handels- och skråmästarerättigheter. I vissa skrån lyckades icke detta, i andra åter lyckades det att genom hemliga gåvor och mutor påverka de bestämmande inom skråna; ett tillvägagångssätt som Aron Levi Lamm betecknar som "en oundviklig omständighet". Judiska köpmän och hantverkare skaffade sig på så sätt och med sådana medel, företräde framför landets egna dugliga hantverkare, som samtidigt nekades rättighet att bli egna mästare. När så judarna sonderat terrängen tillräckligt och fått fast fot, började de även införa avbetalningssystemet, till att börja med försiktigt, men så småningom inom alla branscher (även inom möbelbranschen), för att med detta system som lockbete till slut kapa åt sig all handel och allt arbete från hantverkarna. Och detta har ju som vi alla känna till, till stor del lyckats. Detta system har nu utvecklats till ett av den judiska storfinansens (plutokratiens) kanske skarpaste vapen mot svensk företagsamhet inom det egentliga hantverket både inom snickare och tapetserareyrkena. Men vi skola icke av ett underlägset men oförsynt fåtal låta oss övervinnas, ty sådant har aldrig förr varit sed hos de svenske.

Man säger i våra dagar: en mästare bör för att kunna reda sig och driva sin verksamhet med framgång, äga grundlig yrkeskunskap, han måste kunna kalkylera och vara affärsman. Men i förbindelse härmed bör ställas denna brukliga sats bland konsumenterna — köparna: den som utför arbetet billigast och till det pris jag vill ha det utfört och på de villkor jag vill betala, den är den lämpligaste och den bäste och honom måste arbetet tillfalla. Då sådana beställnings- och inköpsförhållanden inträtt, då menas naturligtvis därmed, att beställaren, köparen, är den som bäst förstår att bedöma vad kvalitet och yrkesduglighet innebär. För varje hantverkare av högre standard och erfarenhet inom tapetserareyrket står det även klart att det solida, väl utförda arbetet, speciellt möbler, får stryka på foten för massproduktionen och avbetalningssystemet. Trots att det välgjorda hantverksarbetet inom tapetserare- och dekoratörsyrket, hittills icke kunnat ersättas med maskinarbete. På varje kyrkogård kan man därjämte finna bevis för att den duglige hantverkaren varit i livet, såväl som efter döden okänd, samt vilar utan någon minnesstod från medmänniskor. Men viktigare än detta är dock grunden i den situation där vi nu stå.

Om vi å ena sidan predika kvalité, men å andra sidan, trots detta, gör den sorgliga erfarenheten att det huvudsakligen icke är de eviga utropen om att göra det bästa arbetet som är det utslagsgivande. Det egentliga och väsentliga sammanhanget i dessa ting, sker ungefär på följande sätt: de under medelmåttan stående, direkt dåliga affärsledarna och dito varorna äro eftersökta och vinna terräng. Allmänheten, åtminstone en stor del av den, kritiserar icke dessa varor, ty dessas godhet och pris äro under en våldsam reklam saluförda. Allmänheten är vilseledd, således spelar varans godhet under sådana förhållanden ringa roll. Den återigen över medelmåttan stående affärsledningen, men med medelmåttiga varor, som allmänheten tror vara möbelkonst, ty här talas i reklamsyfte om alla möjliga framsteg, vilken tid det användes för att utexperimentera och probera o. s. v., för att kunna få fram det bästa möjliga till allmänheten, ja man rent av offrar sig för att det skall finnas massor av varor att välja på. Dagspressen skriver om uppseendeväckande möbelkonstutställningar, där det visas lyxmöbler för de rika, vilket allt vittnar om att konsten utövare i Sverige äro ledande inom modern s. k. "utställningskultur".

Jag har själv sett möbelmässor, såväl här som i Tyskland. Dessa mässor tjäna ju huvudsakligen handelskretsar och ej det egentliga hantverket. Jag har på dessa mässor sett vida vackrare föremål än på dessa s. k. "konstutställningar" landet runt, vilka endast tjäna till att ta arbetet från de egentliga hantverkarna, som ej där utställa. Jag har fått det intryckert, att dylika utställningar förhindra hantverkarens konstnärliga skaparkraft. Så mycket sorgligare är det därför, att dessa varuhus, som där utställa genom de arkitekter, vilka varit eller äro anställda i dessa "hus", vilja gälla för att vara vägvisare och ledare för hantverkarna. Men det bör väl för alla vara begripligt att hantverkaren är den som är bäst förtrogen med sina materialer. Med alla sina konstnärliga principer, och alla nya idéer till trots kunna arkitekterna slutligen icke mera än hålla ett möbeltyg i handen. Se'n är det stopp. Utan praktisk yrkeskunskap och naturlig begåvning förmår man icke att konstnärligt bearbeta något material. De som detta förstå, såväl bland arkitekter som hantverkare, de ha också funnit den rätta vägen för hantverkets nydaning.

Här måste denna fråga framställas: vilka äro då de dugligaste affärsmännen och hantverkarna? Svaret kan ej bli mer än ett: de dugligaste äro de som anpassa sig, alltså de som känna allmänhetens anspråk, känna dennas sätt att kritisera och därefter rätta sig. Men denna anpassning vill jag av aktning för både producenter och konsumenter icke rekommendera. Vi stå, vid närmare eftertanke, inför något märkvärdigt; vi måste under alla förhållanden hantverksmässigt och exakt höja kvalitetsarbetet, detta vi lärt oss från ungdomsåren, men jämsides härmed, — under nuvarande förhållanden — begynner en tragik, som består uti det stora tomrummet mellan arbetspris och kvalité.

Den materiella existensen — trots ovederhäftigt prat i vissa dagstidningar — höjes numera icke genom högre arbetskvalité, ty den högre dugligheten har endast blivit lånade fjädrar i avbetalningssystemets tjänst.

Denna kritik gäller dock i vidare omfång. Ungdomen måste ju på det allvarligaste först och främst lära känna sanningen, häruti vilar ett drygt ansvar på lärlingsskolans ansvarige ledare. För att bliva en god och rättskaffens människa, så måste du leva i största nöd, försakelse och fattigdom, men trots detta skall du sträva efter de högstu och bästa yrkeskunskaper. Men den högre hantverksdugligheten och dess nister frågas ju icke efter numera, den är endast reserverad för enastående lyckträffar. Denna tragikomiska idéalism är väsentligen en frukt från yrkesskoleverksamhetens och avbetalningssystemets av sodomsäpplen dignande tvillingträd. Men allmänheten bör lära sig att lika väl som mästarna, ha reda på vad slags material erfordras i en första klass vara. Vi böra upplysa allmänheten om att bästa sättet för sparsamhet är att ej skuldsätta sig eller att betala höga, med avbetalningsköp förenade penningräntor som ingå i priset. Tillika att den kontantköpta eller dito beställda varan är i enlighet med en av hantverkets grundsatser, oförfalskat arbetsutförande. En medlem av såväl hantverks- som tapetserareмästareföreningarna, som själv idkar avbetalning, yttrade nyligen på ett möte i Hantverksföreningen, att avbetalningssystemet har blivit en samhällsfara, men trots detta sade han sig dock själv fortsätta härmed. Avbetalningssystemet har sålunda — för att än en gång citera Aron Levi Lamm — liksom mutsystemet, blivit en oundviklig omständighet i Sverige. Det är under sådana dagliga förhållanden viktigt för hantverkaren icke endast att veta vilken roll hantverket numera spelar, viktigare är att ha en klar uppfattning över orsakerna härtill.

I dessa tider vet varje hantverksmästare att han numera betraktas i de dirigerande kretsarna som ett styvbarn, och behandlas även som ett sådant. Sedan industrialiseringen, massproduktionen, fått fast grund under förtterna inom möbelbranschen, ej minst genom avbetalningssystemet, sedan dess har också hantverket gått raskt tillbaka. Det är allas vår bittra erfarenhet.

För att sunda förhållanden återigen skola bli rådande böra orsakerna till nuvarande oefterrättatillstånd bortopereras. Det är nämligen odisputabelt att avbetalningssystemet, att döma efter dess verkningar, blivit en samhällsfara. Och dit har det kommit med tillhjälp och skydd av en näringsfrihetslag som ger vem som helst rättighet att ehuru i avsaknad av fackkunskap leda och driva yrken, vilka de icke själva lärt eller behärska, ja, till och med tillåtas använda lärlingar från Stockholms yrkesskola. Och avbetalningsföretag bli i allmänhet likgiltiga för såväl hög som låg kvalité. Endast *pengar, vinsten* begriper man sig på.

Men det gör vilden också.

Vad ha då hantverkarna att göra för att kunna driva sina yrken med framgång? Härpå vill jag svara: hantverkaren måste först och främst befordra den *rätta* gemensamhetstanken. Vi måste lära oss gå framåt för upplysning och en förbättrad näringsfrihetslag vilken icke lägger hinder i vägen för de yrkesdugligastes existens. Inga förmåner — ej heller genom de övrigas uteslutande — må givas till vissa företag, vid hantverksarbetens utförande till vare sig stat eller kommun.

Hantverksnästaren är av största betydelse för Sveriges folk emedan han framställer den värdefullaste varan. En grupp kapitalstarka spekulanter får icke undertrycka de övriga. Vi hantverkare måste gå in för kravet att den likasinnade skaran av sådana medlemmar blir allt talrikare, så att våra befogade anspråk kunna bli genomförda. Göra vi detta, så befordra vi icke blott vårt eget utan hela samhällets väl. Varje spekulation i försöket att framhålla truster och storkapitalistiska avbetalningssystem som idealism, hör hemma i de domma och skadliga frasernas värld och måste med all makt av oss alla gemensamt bekämpas. Men de som icke äro med oss häruti, äro emot oss.

De aktuella frågor som röra det svenska folkets dagliga liv varför det kvalificerade hantverket också räknas, tarva sin snariga lösning. En *Hantverkets Bank* som filial till Riksbanken bör öppnas, med grundläggande ändringsföreskrifter för bankväsendet, så att detta icke utnyttjas i spekulationssyfte, utan blir en verklig finansiell hjälp för de egentliga hantverkarna, d. v. s. sådana som genom sitt eget utförda arbete som kompetensbevis kunna styrka att de verkligen lärt sitt yrke. Hantverkarna ha rätt att fordra, att statsmakterna snart genomför dessa sedan länga tider tillbaka nödvändiga och folkliga krav. Det är icke nog med att nya vägar ha skapats för den maskinella massproduktionen av genomsnittsvaror. Vägen bör även göras bred för det kvalificerade, värdefulla hantverksarbetet, det arbete som hittills ej kunnat ersättas med maskinen. Väg bör röjas, ej blott för Sveriges behov. Hela kulturvärlden har bruk för kvalificerat och högtstående svenskt hantverksarbete.

ÅSAR OCH JÄTTAR.

Ett inlägg i rasfrågan.

I Eder tidnings sista nr för tjolåret förekommer en artikel om den s. k. faliska rasen av sign. S. L—s. Däri heter det bl. a.:

"Numera börjar den förhistoriska forskningen att alltmer begagna de nordiska fornsagorna såsom historisk sanningskälla. En tysk vetenskapsman tror, att striden mellan jättar och åsar gälide kampen om överherraväldet mellan den faliska rasen (jättar) och åsarna (götar). Då sagan om Rig rätt noga och träffande beskriver dessa båda raser i norden, skulle kunna förmodas att i denna saga omnämnda jarlättten var den rent nordiska befolkningen och karlättten den något grövre tillyxade kvarlevan av stenåldersfolket, som asaättlingarna besegrat. Den faliska bondestammen gör intryck av att ha vuxit upp på bördiga slätter och är måhända identisk med den folkstam i Scandien, som de gamla romerska skriftställarna kallad. ingvconer (yngveoner, engveoner), som enligt Stalheim betyder slättlandsbefolkning, och då skulle ju även namnet Åsar få en plausibel förklaring, om det syftade på det folk, som, i motsats till yngveonerna, ursprungligen bodde vid kusten på de skogklädda höjderna, å vilka enligt sagan Odens folk byggde sina borgar."

Ja, det vore väl, om den "förhistoriska" forskningen någon gång finge upp ögonen för, att gamla skrifturkunder äro en fastare grund att bygga på, än gissningar på basis av gjorda fornfynd. Kunde dessa tyda sin egen historia, vore allt gott och väl, men nu blir det ju vanligen så, att våra forskare ha en mening var om fyndens utsagor, och detta förringar i så hög grad slutsatsernas värde, att man ej rätt vet, vad man skall tro om dem — osäkra äro de under alla förhållanden. Ville man däremot lägga de skriftliga urkunderna — våra och andra folks — som ryggrad i denna forskning, skulle den strax få bättre stadga och säkra resultat bli möjliga att nå.

I min bok "Sagogudarnas Land" har jag påvisat, att striden mellan åsar och jättar var en kamp mellan folket i mellersta Bohuslän, närmare bestämt Lane härad, och dit inflyttade västgötar. De sistnämnda kommo från Vänersborgstrakten och slogo sig ned i omgivningarne till Uddevalla, där alltså de i Gudasagorna omtalade striderna mellan åsar och jättar kommo att utkämpas.

Jättarna, västgötarna, äga också ännu i dag de kännetecken, som enligt rasforskningen skulle utmärka den faliska rasen, under det de egentliga bohuslänningarna i Lane härad mera ansluta sig till den nordiska rastypen. I Uddevallatrakten finns givetvis nu en blandning av båda dessa element och "faliska" inslag även längre utåt.

För den, som närmare känner både åsar och jättar, är det synnerligen intressant att jämföra, huru väl bägge parterna ännu bevarat sina egenskaper både till kropp och själ sedan vår sagotid. Då heller inga mer betydande inblandningar av andra folkelement skett sedan dess, måste ju också så vara. Typerna av i dag åro sålunda alldeles desamma, som dem vi möta i sagorna från dessa orter.

T. o. m. den "faliska" rasens helröda ansiktsfärg nämnes i sagorna såsom något särskiljande mellan de båda folkstammarna. Så talas t. ex. i Starkotterskvädet om "hud jätteröd", vilket av en åsaman föraktligt slungades den då i sin första mandom varande Starkotter i ansiktet såsom kännetecknande för hans börd — han var nämligen på fädernet av jättestam.

Västgötarna bo alldeles riktigt på bördiga slätter. Men det är fel, att de voro identiska med de av Tacitus nämnda yngveonerna. Dessa bodde vid kusten och voro i stället av åsarnes folk. Förleden i detta ord är "äng" i nutida form och betydelse. Detta epitet kom att givas åt Oden och hans närmaste fränder, emedan de voro de första, som odlade upp också ängsmarker — först idkades endast svedjebruk. Därav komma alltså beteckningarna Yngve, Ang-, Thor, Ingin- eller Engin-Balder, Ingvinar, Frej o. s. v. Den förstnämnde av dessa var Odens yngre bror Ve, och yngveonerna ha sålunda fått denna benämning efter honom. Efter Odens död rådde han över folket i Högås och Skredsviks nuvarande socknar — de ursprungliga vanerna, sedermera svearne, — och det är egentligen dessa, som Tacitus kallar yngveoner. Men som Yngve Frej var överstepräst för även andra åsastammar, inbegripes i detta uttryck Lanehalvöns befolkning i dess helhet. Samma stammar kallas också av denne romerske författare svioner. Dessa ha senare — ej tidigare — utbrett sig inåt och bildat Svealand, under det jättarne söder om dem på samma sätt rödde upp och organiserade sitt Jätteland (Götaland).

Detta är sagornas vittnesbörd, och ingen dödskalleteori skall kunna övertyga mig om någon annan sakernas ordning.

Då Pytheas på sin upptäcktsfärd cirka 300 år före vår tideräkning besökte jutska halvön, uppgavs där för honom, att den motliggande kusten — den norsk-bohuslänska — var en steril klippkust, varest endast funnes vilda djur, men ingen bebyggelse — man bör ju där ha känt någonting till sakiäget, då man visste av den ifrågavarande kusten. Pytheas beteende visar, att uppgiften är riktig. Han vände nämligen då åter till brittiska öarne — om han väntat finna människor på den omberörda kusten, hade han givetvis seglat dit.

Th. Stalheim.

Från Ghetton till Riddarhuset.

Bidrag till den rasbiologiska forskningen. XII.

Furstehusen Faucigny, Lanza, Massena, Murat-Pontecorvo, Ney och Suchet, samt ätterna Le jeune och Gheest.

Vid den jordbävning som 1755 förstörde den portugisiska staden Lisboa dödades även en döpt jude vid namn Fustado, ett namn som betyder både "bastard" och "tjuvgods". Hans änka flyttade till London där hon öppet återgick till mosaismen. Den där födde sonen Abraham kom sedan med modern till Bordeaux, där han ägnade sig åt handel. Vid den av Bonaparte 1807 sammankallade Sanhedrin (= judemöte) tjänstgjorde han som talman och sekreterare. Han blev stamfar för den "franska" familjen Fustado, som avsomnade på mansidan med hans brorson Auguste, död som bankdirektör i Bayonne 1883. Cecilie Fustado gift med Karl benSalomo Heine (en kusin till den landsförrädiske litteratören), adopterade som egen dotter bastarden Paule Fustado. Denna äktades 1866 av Michel Ney t. r. d. je prins av Moskova, h. e. r. t. i. g. av Elchingen. Detta furstehus räknar sina anor från en fattig tunnbindare i Sarreléuis, vars rödhårige son under revolutionen tjänade sig upp från gemen soldat till marskalk, med titlarna "hertig av Elchingen" och "prins av Moskova", samt slutligen avrättades 1815 som högförrädare.

Av judinnan Fustado-"Heines" fyra barn är Napoleon Ney fjärde prins av Moskova. Han är skild från Eugenie Bonaparte och har varit fransk reservkapten, liksom sin bror Charles Ney femte hertig av Elchingen. Den sistnämnde har med ofrälse Germaine Roussel, änka efter en Tonnelier (= "tunnbindare") sonen Michel, "greve av Elchingen". Av judinnans döttrar är Cecile Ney d'Elchingen hustru åt Joachim, f. e. m. t. e prins M. u. r. a. t, p. r. i. n. s. a. v. P. o. n. t. e. Corvo. Detta furstehus härstammar från en krögare i La Bastide, vars bekante son Joachim Murat tjänade sig upp från gemen soldat till marskalk, varjämte har av sin svåger Bonaparte gjordes till storhertig av Kleve och Berg 1806 och kung av Napoli 1808—15, med kvalifikationen "kycserlig höghet". Den karaktärslöse lycksökaren blev slutligen avrättad i Pizzo 1815. Hans andre son Lucien Murat fick den napolitanska titeln "prins av Pontecorvo" (som Bernadotte måst avstå, då han blev svensk medborgare) och gifte sig med en amerikansk miss Fraser, som sénare livnärde familjen med gästgiveri. Han var de franska frimurarnas stormästare.

Av halvjudinnan Ney's sex barn är Joachim Murat "prins av Ponte-Corvo" och fransk reservkapten; Alexandre, död 1926, var ingenjör och hade tre barn; Charles är fransk reservkapten; Paul, reservlöjtnant, och har en son; Jerome har avenleds en son. Deras syster Marguerite är änka efter en baron L. e. j. e. u. n. e, stupad 1914 som fransk kapten.

Judinnan Fustado-"Heines" dotter Violette Ney d'Elchingen, är änke efter prins Eugène Murat (omkommen 1906), sonson av den förutnämnde Lucien Murat, prins av Ponte-Corvo och miss Fraser.

Av halvjudinnan Violette Ney's tre barn är Caroline Murat hustru åt en herr d. e. G. h. e. e. s. t, och Paule Murat är skild från halvjuden Bertrand F. a. u. c. i. g. n. y-L. u. c. i. n. g. e, p. r. i. n. s. a. v. C. y. s. t. r. i. a, med vilken hon har en dotter. Savoyardätten Faucigny härstammar blott på spinnsidan från Lucinge och den italienska titeln "prins av Cystria" är av så sent datum som 1920. Prinsen är son av tredje prinsen av Lucinge och judinnan Raphaela Cahen (= Kohn).

Judinnan Fustado-"Heine's" dotter Rose Ney d'Elchingen är hustru åt Ottavio Bonaventura Ercole Michele Pietro Marco Giuseppe Teofilo Stefano Felice Paolo L. a. n. c. i. a, h. e. r. t. i. g. Lanza (enligt italiensk koncession av 1905), son av elfte prinsen av Trabia, och tillhörande en siciliansk familj, som räknar sina anor från Blasco Lancia (= lans), som levde i början av sextonde seklet.

— — —

Vorden änka efter tredje prinsen av Moskova, omgiftes judinnan Paula Fustado-"Heine" med Victor M. a. s. s. e. n. a, f. j. ä. r. d. e. p. r. i. n. s. a. v. E. s. s. l. i. n. g, h. e. r. t. i. g. a. v. R. i. v. o. l. i. Hans i Nice födde stamfar hade som trettonårig pojke rymt till sjöss och blivit simpel matros. Vid nitton lät han värva sig som gemen soldat. Under revolutionen blev han från underofficer på ett par år general, och av Bonaparte fick han senare marskalkstaven samt titlarna "hertig av Rivoli" 1807 och "prins av Essling" 1810. Enligt den semitiska adelskalendern Semi-Gotha 1913, sid. 112, var Massena egentligen egyptisk jude och hette Manasse. Som överbefälhavare i Italien skall han ha rövat 6,000,000 francs enbart i Venezia. Bonaparte, som flera gånger måste skälla ut honom, lär ha yttrat: "Om jag hade två Massena, skulle jag låta skjuta den ene; den andre behöver jag".

Av judinnan Fustado-"Heines" barn är André Messena femte prins av Essling och hertig av Rivoli; och Anna Massena d'Essling de Rivoli är hustru åt Louis S. u. c. h. e. t, f. j. ä. r. d. e. h. e. r. t. i. g. av Albufera, som hon skänkt tre judemestiser. Detta hertighus räknar sina anor från en köpman Suchet i Lyon, vars son under revolutionen tjänade sig upp från soldat till marskalk, med titeln "hertig av Albufera" 1813.

— — —

Enligt ovanstående utredning flyter judinnan Fustado-"Heines" blod i furstehusen Faucigny-Lucinge-Coligny, Lanza, Massena-Essling-Rivoli, Murat-Ponte-Corvo och Suchet-Albufera, baronliga ätten Lejeune och adliga ätten Gheest.

A. O. Europaeus.

Goda och billiga

Måltider

kan Ni erhålla å följande nyketerhetsrestauranter i Stockholm:

Automatrestaurant CYRUS
43 Nybrogatan 43

Automatrestaurant ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2

Automatrestaurant ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8

Automatrestaurant GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51

Automatrestaurant S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.

Automatrestaurant GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68

Automatrestaurant BIRGER JARL
73 Folkungagatan 73

Frukost ½9—½8 Middag ½12—7
Kväll 7—½12 Inga dricksepengar
Ingen spritservering

drabbningar och segrar, av så många studier och genomvakade nätter — skall alltså det vara resultatet av en rörelse, som vill omgestalta och befria världen, att efter tio års regering en proletär rörelse befinner sig på precis samma punkt och icke röjer ett vitten mer förstånd än den tsaristiska regeringen, att alltså även den ser som höjden av klokhet denna förvisning till Sibirien, bara med den skillnaden, att tsaren till Sibirien skickade sina fiender, medan hans efterträdare dit skicka sitt eget kött och blod, sina egna stridskamrater (ähnej, hr israelit!). Vem kan väl undra på att borgardömet vid åsynen av sådana frukter förnöjt gnuggar sina händer på samma sätt som det gnuggade händerna, när Stalins anhängare Höllein sökte bevisa, att halshuggning och hängning är en moralisk bragd bara den utföres i en proletär stat!"

Samtidigt upplyser Bonnierska Sv. D. förnöjt, att bolsjevikerna, som på senaste tiden överbevisats om otillbörliga förehavanden i skilda länder, bl. a. Sverige (den Norbergska provokationsaffären!), Norge och Grekland, få det alltmera hett om öronen. Det vissa ingen undfallenhet längre mot hrr revolutionärer. I Grekland t. ex. har Stalin tvingats till eftergifter, som realiter innebära, att han måst avstå från varje som helst politisk propaganda. I nummer efter nummer dundrar Bonnierska D. N., judedömets ledande organ i Sverige, mot socialdemokraterna och förehåila dem att snarast uppsäga bekantskapen med den numera enligt samstämmiga uppgifter i den "socialistiska" och "demokratiska" pressen förborgerligade Stalinska kommunismen. Så dags, när den revolutionära faran skulle vara över!

Utvecklingen följer alltså de vägar, som av Nationen för månader sedan förutsagts. För judemakten synes för ögonblicket ingen annan väg stå öppen i dess strävan för världens erövring än socialdemokratin och den borgerliga demokratin, den mindre riskfyllda men på samma gång mera säkra, med Genève som centralpunkt. Per Albin torde helt visst i sin mån ha händelseutvecklingen inom komintern att tacka för det välvilliga erbjudande han i dagarna erhållit av herrarna Bonnier att efter höstens val få bli diktator i "det svenska folkhemmet".

Goda och billiga

Måltider

kan Ni erhålla å följande nyketerhetsrestauranter i Stockholm:

Automatrestaurant CYRUS
43 Nybrogatan 43

Automatrestaurant ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2

Automatrestaurant ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8

Automatrestaurant GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51

Automatrestaurant S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.

Automatrestaurant GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68

Automatrestaurant BIRGER JARL
73 Folkungagatan 73

Frukost ½9—½8 Middag ½12—7
Kväll 7—½12 Inga dricksepengar
Ingen spritservering

Motioner vid årets riksdag.

De till årets riksdag avgivna motionerna överträffade i fråga om antal näst föregående. Sammanlagt inlämnades i första kammaren 215 och i andra kammaren 378 motioner mot resp. 173 och 258 år 1927 och 209 och 314 år 1926. Bland de avgivna mera märkliga motionerna märkas följande:

Högermotion om revidering av nedrustningsbeslutet.

Även partimotion i andra kammaren av hr Lindman (h), hemställes, att Jämtlands fältjägareregemente, Norra skånska infanteriregementet, Södra skånska infanteriregementet, Hallands regemente, Kronoborgs regemente (utom detachementet i Karlskrona), Dalregementet, Hälsinge regemente, Gotlands infanterikår, Västerbottens regemente och Västernorrlands regemente samtliga organiseras såsom normalregementen (= Livregementets grenadjärer) samt att namnet Gotlands infanterikår i samband härmed ändras till Gotlands infanteriregemente.

Vidare föreslås i motionen vissa utökanden av staterna för de nämnda regementena under budgetåret 1928—1929.

Socialdemokratisk partimotion om upprättande av en statlig affärsbank.

Hrr Per Albin Hansson och Gustaf Möller ha i sina respektive kamrar framburit partimotioner om utredning angående inrättande av en statlig affärsbank.

I motiveringen framhålles, att medan staten förr drev en avsevärd affärsbanksrörelse, har denna bankrörelse nu så gott som monopoliserats av privatbankerna. Bland dessa ha några få erhållit jättelika proportioner och samlat en betydande makt över det ekonomiska livet. Storbankerna kunna i icke oväsentlig grad öva ekonomiskt tryck på industri och övriga näringar samt på staten och kommunerna, direkt vid förhandlingsbordet indirekt genom förbindelser med män i inflytelserika ställningar. För att visa huru väldig och omstöpande bankväsendets omdaning varit under hägnet av 1897 års riksbankslag och 1911 års banklag, anföres i motionerna en del del tabeller och siffror. De gå ut på att visa, att riksbanken från att i början på 1890-talet ha ägt egna fonder, uppgående till hälften mot samtliga privatbankers och en omslutning, uppgående till en femtedel av privatbankernas samlade omslutning, varken relativt eller absolut ökat fondbildningen efter tillkomsten av 1911 års banklag. Riksbankens fonder utgjorde den 30 november 1927 blott en trettondel och omslutningen endast mellan en sjunde- och en åttondedel av samtliga privatbankers, och av dessa ha de fyra storbankerna omhändertagit 60 proc. av samtliga svenska affärsbankers omslutning. Inalles äro privatbankerna 30, och av dem torde åtskilliga av de mindre vara i beroende av en eller annan storbank. De fyra storbankernas verkliga inflytande gentemot de 26 övriga förhåller sig alltså icke proportionellt till siffrorna 60 och 40, utan den förra siffran får ökas och den senare minskas.

De fyra storbankerna öva, där intressena sammanfalla, en samlad makt över det ekonomiska livet, vars räckvidd är stor och mot vilken varken någon enskild sammanslutning eller utan svårighet ens staten med riksbanken i spetsen i detta nu kan uppställa en tillräcklig motvikt.

Jordbrukarbanken, som äges av staten, och vars oktroj förutsättes förlängd av årets riksdag, bör bilda stommen i den blivande statliga affärsbanken. Två utvägar för frågans realiserande stå till buds. Antingen omorganiseras riksbanken på ett eller annat sätt så, att den erhåller en från sedelrörelsen skild affärsbanksavdelning, i vilken Jordbrukarbanken uppgår. Eller också erhåller den nya affärsbanken en fristående ställning i intim förbindelse med riksbanken. Även i detta fall bör Jordbrukarbanken utgöra utgångspunkten. Utredningen bör efter prövning av alla på frågan inverkande omständigheter utmynna i förslag till fullt affärsmässig organisation samt sådana riktlinjer för affärsbankens skötsel, att såväl de valutavårdande som det allmännas och näringslivets intressen bliva tillgodosedda. Redan från början bör jämväl beaktas att dualism i ledningen av statens bankverksamhet måtte förhindras. I övrigt bör åt utredningsdirektiven givas en sådan ram, att även andra uppslag och åtgärder i syfte att befästa den statliga bankverksamheten må kunna prövas.

Motioner om revision av rusdrycksförordningen samt undersökning angående restriktionssystemen.

Revision av rusdrycksförsäljningsförordningen föreslås i en motion, som väckts av hrr Forsell (h), Järte (h) och Nilsson i Östrabo (h).

I motionen framhålles, att ett stigande missnöje uppväxt mot orättvisorna och godtyckligheterna på utminuteringsområdet. I fråga om utskänkningen ha systembolagen lagt under sig ett flertal hotell och restauranger av s. k. första klass, en utvidgning, som saknar stöd i förordningarna. I vissa fall ha enskilda restauratörers berättigade intressen hänsynslöst åsidosatts. Vinstkvantiteterna fixeras godtyckligt. Utskänkningsbestämmelserna böra fixeras genom lag och ej överlämnas åt myndigheternas godtycke.

Den paragraf, som framför alla andra betecknas såsom rusdrycksförsäljningsförordningens "kautschukparagraf", är paragraf 63. Bestämmelsen häri, att all försäljning av rusdrycker skall ordnas så, att därmed åstadkommes så ringa skada som möjligt och att syftet med de i rusdrycksförsäljningsförordningen givna stadgandena i största möjliga utsträckning vinnes, har av kontrollstyrelsen och systembolagen ofta tolkats därhän, att vederbörande utan tillbörligt hänsynstagande till de i förordningen givna stadgandena låtit sitt handlingssätt bestämmas enbart av sin subjektivt färgade uppfattning av "syftet" med respektive stadgande. Det är ju av allra största vikt, att den engelska politik, som av restriktionsmyndigheterna hittills bedrivits med stöd av rusdrycksförsäljningsförordningens par. 63, stäckes och att denna paragraf erhåller en tydligare formulering.

I förordningens paragraf 1 inrymmes under benämningen rusdrycker även öl, d. v. s. k. starköl. Som bekant har restriktionssystemet visat sig oförmöget att lösa problemet, huru dylikt starköl skulle kunna tillhandahållas allmänheten genom motbok eller annorledes, och har följden därav blivit att tillverkning av starköl helt enkelt förbjudits. Det torde vid en revision av rusdrycksförsäljningsförordningen böra noga utredas på vad sätt det i paragraf 1 omnämnda ölet må till nedbringande av den alltjämt tilltagande vinkonsumtionen kunna återföras i marknaden.

I andra kammaren hemställer hr Lövgren i Nyborg (s) om objektiv undersökning av de inom de skandinaviska länderna praktiserade restriktionssystemen i syfte att utröna, om man icke för Sveriges vidkommande kunde utforma ett system för försäljning av spirituosa, som samtidigt som det avskaffade den personliga kontrollen och höjde statens inkomster dock hölle konsumtionen inom måttliga gränser.

I motion i andra kammaren föreslår hr Ljunggren (f) m. fl. att maximigränsen för utminutering av spritdrycker skall i möjligaste mån sänkas.

I motion i första kammaren begär hr Bergman (f) utredning angående verkningarna i konsumtionssänkande och nyktherhetsfrämjande riktning av de försäljningssystem för alkoholhaltiga drycker, som praktiseras i Danmark och England samt förbudssystem i Förenta staterna även som ändamålsenligheten av det nuvarande svenska systemet. Utredningen avser att utröna lämpligaste sättet att i vårt land verksammare än hittills motverka dryckesseden.

"Generalerna" i nykterhetsrörelsen få höra sanningen.

(Forts. fr. sid. 2.)

Det var ju synnerligen älskvärt, hade vi så när sagt, av Antisaloonsligans härvarande sändebud, den nuvarande provokatoriska svenska nykterhetsrörelsens generalissimus, pastor David Östlund, att i landsortspressen ge uttryck för den förhoppningen, "att den förestående förbudskongressen ej skall uttala sig för Brattsystemet". Fruktade månne hr Östlund, Ollén et consortes, att nykterhetsfolket inte i landsorten så skulle göra? Som "folkvalda" generaler till skillnad mot den "självvalde" hr Elgeskog måste de ju känna stämningen ute i bygderna.

Fot- och Benspecialisten
SYSTERMAJA
Ex. sjukgymnast och sjuksköterska
Eriksbergsgatan 1 B, Östermalm
Hörnet av Birgerjarlsgatan
STOCKHOLM
Tel. Norr 286 26

En diktatur Per Albin?

(Forts. fr. 1:a sid.)

Vi socialdemokrater resa inga krav på att man bara skall "dela lika". Nyttigheter och värden måste skapas och ju större tillgången på dem är, desto rikare kan livet bli. Men det skall skapas för folket, icke för några privilegierade. En utjämning måste ske vid lönernas avvägning, vid beskattningen och genom socialiseringen. Är icke tiden mogen för överföring till det allmänna i viss utsträckning av enskilda förmögenheter genom begränsning av arvsrätten och kraftigare arvsbeskattning? . . .

Det är gott och väl att regeringen samverkar med andra stater för att genomföra ett fritt handelsutbyte, men det vore bättre om den ville tillämpa dessa principer även här hemma. Vi börja få litet för mycket av metoden att säga ett ute och göra ett annat hemma . . .

Vad som i fråga om avrustningen höves de små oberoende staterna är icke räddhågad passivitet utan frisprákighet och initiativ. Det är intet att säga om, att medborgare, som betrakta 1925 års beslut som olyckligt, söka få det ändrat, men det går för långt, om militära myndigheter göra sina yttranden till agitationsskrifter. När en general i ett ämbetsyttrande talar om "vår miniatyrarmé och om ömöjligheten att med 1925 års försvarsordning försvara landet, då spårar man en lust att ställa ämbetsskrivelserna i propagandans tjänst. Det finns ingen anledning att ställatigande finna sig i sådant. Ämbetsmannen skall icke göra politik i tjänsten. Det hade varit önskvärt, att försvarsfrågan kunnat skjutas något tillbaka på det politiska stridsplanet, ty ett fortsatt försvarskrig kan inte fylla något förnuftigt ändamål . . . Klassamhället Sverige måste en gång vika för folkhemmet Sverige".

Att ett så lysande "demokratiskt" programtal skulle väcka översvallande varma känslor i det Bonnierska presshögkvarteret — som sannolikt också på förhand kände dess allmänna läggning — säger sig själv. — En omvittnad ömhet för de små och betryckta, "fattigfolket", en längtan efter "sociala reformer", avrustningspolitikens fullföljande, universell handelsfrihet och skärpt arvskatt. Tänk bara på de bägge sistnämnda perspektiven! Frihet för den internationella handelns herrar att få regera "svenska folkhemmet" efter behag — vilka oanade möjligheter till fortsatt exploatering av svenska folket för de välvilliga internationella herrar bankirer på den svenska produktionens bekostnad; och tänk vidare, hurlu de "fastlåsta" svenska gojimkapitalen härligt skulle frigöras" i "det allmännas intresse" genom fortsatt statsskuldsättning etc. i de sociala reformernas namn till hrr israeliter samt bli tillgängliga för "allmännyttiga" ändamål! Ingen må förundra sig över att Bonnierska D. N. blev entusiasmerad och vältalig vid åhörandet av ett så härligt programtal och i Per Albin strax såg den självskrivne diktatorn i "det svenska folkhemmet". I sin presentation av den blivande diktatorn, vilken enligt tidningen alls icke borde betraktas med några misstänksamma ögon ur "borgerlig" synpunkt i skrev det ilustra bladet bl. a.:

"Herr Per Albin Hansson tycker om att vara främst, när han deltar i något. Och när han blir det har man ingenting att invända. Han ger en det intrycket att han tar inte bara herr Engberg utan också andra motgångar med lugn och ro och som det anstår en göd sportsman. (Så där fick den "besegrade" hr Engberg för sitt visade dåliga uppförande i Pressbyrå- och skäktningsfrågorna m. fl. samt gentemot hr Bonnier junior!) När han slår kringskuren kung i bowling döljer han inte sin belåtenhet över att han gjort så bra, men han jublar inte, så det förkrossar den som bara lyckas dräpa en eller annan kägla i ytterkanten. Han skonar inte sina motståndare, men han förskonar de slagna från det hån som alstrar bitterhet. Krigar gör han av böjelse och ohindrad vana, och komma framåt vill han och stiga i graderna. (Jo, minsann!) Han kan vara brutal mot dem som stå i vägen på pinnarna, men när han kastar ned dem i förbifarten, gör han det inte av lömskhet. Kanske han inte bekymrar sig så mycket om de ta skada i fallet, resa de sig igen trycker han deras hand innan det blir nytt nappatag. Och säger en lustighet innan leken börjar. I remissdebatten bar han hem en vacker seger. Hans anförande hade en slåttbygds bredd och överskådlighet, han sådde sina tankar i ljus tro på god septemberskörd, och om han inte var så noga med om det kom lite' billigt ogräsfrö på köpet, så må det vara förlåtet. Växer det ena, så växer det andra, och låt oss hoppas på en tjänlig skillnad. Vill man vara ledare, så får man inte dra sig för demagogiska småtrick. Skocken (gojim) behöver dem, annars hittar den inte vägen. Det är en glad cynism, som kanske är mindre klandervärd än den säges vara och betydligt mer sympatisk än herr Möllers patetiskt orerande pekfingrar. De börja bli trötta samma nu sedan de skådebröd han bruka balansera på dem blivit alltmer ihåliga. Inte sant, herr Tryggen! Nog tycka vi alla, som äro hängivna beundrare av den kapitalistiska samhällsordningen, i vilken ni fått en så förmånlig placering, att nästa gång vi styras av socialdemokrater, så sker det länpligast bakom herr Per Albin Hanssons breda rygg. Och skulle det så kallade tidsläget locka honom att försöka sig som diktator, finns det ingen diktator vi hellre föge emot. (Kurs. av oss). Vi borgerliga nämligen. Med leende trygghet kunde vi lämna vårt folks öden i hans vänligt hårda nävar och fara till utlandet och friheten utan risk för att våra aktier vore konfiskerade, när vi efter hans fall komme hem igen. Allvarsamt sagt, nog är det väl den mannen som bör bli statsminister, när herr Ekmap inte orkar längre."

I en samtidigt publicerad ledare i Dagens Nyheter ger Karl Otto Bonnier sin trogne tjänsteförrättare diktatorn in spe Per Albin vissa anvisningar om huru han bör förhålla sig för att kunna accepteras i sin framtida stora mission ur "borgerlig" synpunkt. Det heter däri bl. a.:

"Den primitiva socialistskräckens dagar (som grepo Stockholms borgare, när Karl Otto på sin tid i förbund med halvjuden Hjalmar Branting körde fram med socialismen) äro oåterkalleligen förbi, även om vissa goda borgare ännu i sin privata stad förete symptom på denna politiska barnsjukdom. Men vi andra äro inställda och beredda på att med samma lojalitet och jämnmod finan oss i en regim Per Albin Hansson som i en regim Ekman eller Trygger. Själve hr Lindman gav under remissdebatten uttryck åt en sådan åskådning, och endast skrikhalsar kunna ännu i våra dagar skräna om speciell socialistförföljelse och speciellt socialistiskt martyrskap. Men förutsättningar för ömsesidigt eller rättare sagt allmänt fair play är en socialdemokrati på svensk och demokratisk grund, en socialdemokrati, som inte tar understöd av eller spelar under täcke med demokratins marodörer eller uppenbara fiender till svenskt samhällsskick och svensk samhällstradition. (Jojo, det låter något i judiska huset Bonniers eget liv- och husorgan — nu sedan hrr israeliter här mäst avstå från sina förhoppningar på bolsjevikrevolutionen!) Socialdemokraterna veta detta. De veta att från och med det ögonblick, som de avsäga sig all hjälp av kommunistiska (Stalinska) auxiliärtrupper i sin strävan efter den samhällspolitiska ledningen, i samma stund som de upphöra med sin tvetydiga taktik att bespotta den ryska proletärdiktaturen och betjäna sig av dess hantlangare, i samma stund upphör den borgerliga samlingens förutsättningar. (— En ny politisk situation alltså för Israel). Det folkhem, som hr Per Albin Hansson häromdagen utmålade som ögonsiktet för en demokratisk samhällsutveckling, lär näppeligen kunna realiseras med bolsjevikiska hjälptrupper. Vägen till samhället såsom ett hem går icke fram över diktatur och klasshat. (Vad menas då med D. N:s lancerade "diktatur Per Albin"?) Och även om proletärdiktaturens anhängare här i Sverige aldrig kunna få så mycket som en syl i värdret under normala förhållanden, (nu sedan de israelitiska "revolutionshjältarna" förpassats till Sibirien), så kunna de under prekära och osedvanliga förhållanden i vart fall förgifta atmosfären och förvärra situationen.

Ingenting kan vara angelägnare för den svenska socialdemokratin just ur demokratisk synpunkt än att draga en bestämd gränslinje mellan sin egen lära och praxis och de antidemokratiska maktläror och den intidemokratiska våldspraxis, som öppet predikas bland socialdemokratins medlöpare till vänster. Det räcker inte att dra den gränslinjen med munnen och pennan, i parlament och press. Den måste också dragas i gärningen och leverset. Så länge oklarhet råder på den punkten, så länge ligger den borgerliga samlingen alltid i luften. Men den är då en produkt av det socialdemokratiska partiets egen taktik och dess förkärlek för oklarhet och flytande förhållanden. Inom socialdemokratins egna led finns mängenstädes en önskan om klarhet och rent besked. Men det är tydligen i ledningen, som modet fattas. Man fruktar där den även kan, som kommunisterna efter en renlig politisk boskillnad skulle ahställa på socialdemokratins jaktmarker. Man har varken mod eller råd att förlora några röster. Och är rösten bara Jakobs, färgar man inte efter de ludna händerna."

Så nu vet Per Albin hur han skall ställa sig för att bli accepterad som diktator ur "borgerlig" synpunkt. Hr Bonnier har helt säkert riktigt och på grundval av erfarenhet bedömt sin "utvalde", då han karaktäriserat honom såsom besjälad av en böjelse "att komma framåt och stiga i graderna". Det gäller nu för Höga Vederbörande framför allt annat att bevara det hittillsvarande intima förhållandet med den svenska socialdemokratien. Detta är ju och grundvillkoret för ett fortsatt fruktbärande "samarbete" på israelitisk grund här i landet. På högersidan tyckes man dock märkligt nog icke utan vidare vara alldeles benägen acceptera det framtidsprogram hr Bonnier i sin ägande tidning låtit uppställa. Så skriver Nya Dagligt Allehanda:

"— Jag väljer mig april! sjöng på sin tid Björnstierne Björnson.

— Jag väljer mig Per Albin, sjunger i Dag. Nyh. en läktarereferent, vars ömma hjärta icke kunnat motstå Per Albins flödande vältalighet om restaurangdans och annan behaglig "samverkan" i folkhemmet Sverige.

D. N.-förf. säger sig icke skulle vilja se någon hellre som diktator i detta land än Per Albin.

"Med leende trygghet kunde vi lämna vårt folks öden i hans vänligt hårda nävar och fara till utlandet och friheten utan risk för att våra aktier vore konfiskerade när vi efter hans fall kommo hem igen", heter det.

Är detta bevis på en ovanligt stark tro i Israel eller en ovanligt stark misstro? Sina egna aktier och svenska folkets öden vill D. N. med fullt förtroende överlåta åt hr Per Albin. Men sina egna öden (som alltså icke räknas till svenska folkets) vill D. N. rädda till utlandet och friheten för denshändelse Per Albin blir vår Mussolini!

Vid närmare eftersinnande nöjer sig dock den vægelsindede kollegan med att kora hr Per Albin till efterträdare åt hr Ekman.

Skola vi vara fullt upprättiga, så är det verkligen inte så mycket att ge till bytes på. Men skulle det inte kunna börja vara på tiden att Sveriges folk bestämde för sig för att bli herre i eget hus i stället för att låta regera sig av engelsk-amerikanskt inriktade sekterister eller internationellt-semitiskt-marxistiskt inriktade socialister?"

Vi instämma i Allehandas yttrande, att det är på hög tid att Sveriges folk bestämmer sig för att bli herre i eget hus och att det undanber sig en israelitisk diktator under demokratisk skylt med Per Albin som gallionsfigur. Vi hava sannerligen vid detta laget haft nog av "internationellt-semitiskt-marxistisk socialism" här i landet, för att tala med den citerade tidningen. Man ställer sig otvivelaktigt något undrande rörande den innersta meningen i talesättet, att vi med leende trygghet kunna lämna vårt folks öden i diktator Per Albins vänligt hårda nävar för att resa till utlandet med våra aktier utan risk för konfiskation. Allehanda synes vilja tyda yttrandet så som att Dagens Nyheter d. v. s. huset Bonnier eventuellt skulle vara berett att söka en annan marknad än Sverige. Detta torde dock säkert vara förhastat. Snarare får man antaga att Höga Vederbörande haft någon eller några andra "vissa" storkapitalister i tankarna, de där hittills mera representerat den högerorienterade falangen inom den regerande hemliga regeringsmakten och vilka alltid, i händelse så skulle behövas under en diktatur Per Albin, förmenat riskfritt skulle kunna göra en liten lusttripp ner till Rivieran medan diktaturen varade. Demokratien skulle då kunna göras mera fullkomlig och de sista resterna av det "reaktionära" Sverige, symbolerna för "kungaregementet" etc. kunna avlägsnas och "det svenska folkhemmet" förverkligas efter sant israelitiska grundsatser. Det är uppenbart på högsta tid, att Sveriges arbetare på allvar börja syna sina hrr ledare en smula närmare i sömmarna och undersöka, vems och vilkas ärenden de gå. Göra de detta, skola de helt visst betacka sig för "en demokratisk diktatur Per Albin".

Spritcentralens avskrivningar.

(Forts. från sid. 1.)

lägo redan vid förvärven av de inlösta firmorna, dels och i synnerhet genom de vinster å lagret, som uppkommit genom efteråt inträdande prisstegringar. I vissa fall hade alltså bolaget haft tillfälle att från början uppföra det övertagna varulagret till högre värde, varigenom belastning av goodwillkontot i motsvarande grad blivit obehövlig.

Exempel kunna vidare anföras, som visa, att stora generella avskrivningar verkställts å fastigheter, maskiner och inventarier medelst överföringar till varukonto.

Vad till en början angår avskrivningar å fastigheter befinnas, att år 1919, då någon offentlig avskrivning å dylika tillgångar icke ägde rum, från nybyggnaders konto till varukonto överföres ett belopp av 1,200,000 kronor. År 1920 överföres beh saldot av detta års nybyggnadskonto eller omkring 779,000 kr. till varukonto. År 1921 överföres från fastigheters omkostnadskonto till varukonto ett belopp av 2,500,000 kr., som enligt uppgift ungefärligen torde motsvara byggnadskostnader i Södertälje och Reymersholm, vilka tidigare under året förts såsom om kostnad. På liknande sätt överföres från omkostnadskonto till varukonto år 1922 ett belopp av 1,300,000 kronor.

I fråga om avskrivningar å inventarier må nämnas, att år 1918 från ett flertal inventariekonton omkring 213,000 kronor eller hälften av det vid utgången av nämnda år redovisade värdet överföres till reskontrafordringar på så sätt, att å kontot "Diverse personer" upptages en fordran å "diverse personer" å nämnda belopp. Den återstående hälften kvarstår å respektive inventariekonton i bolagets huvudbok. Den i reskontran och balansräkningen såsom fordran hos "diverse personer" redovisade posten är sålunda icke någon verklig sådan. Av jourhavande revisoren har även upplysts, att ett bokföringsfel här föreligger. Nästa år sker också rättelse på så sätt, att beloppet överföres till varukonto. År 1919 finnes icke någon offentliggjord avskrivning, men sammanlagt 900,000 kronor överföres till varukonto. Följande år, 1920, verkställes vid sidan av offentliggjorda avskrivningar å inventarier, uppgående till omkring 366,000 kronor, en före bokslutet verkställd avskrivning å 1,000,000 kronor medelst överföring till varukonto av detta belopp.

Ytterligare må nämnas, hurusom en del avskrivningar av olika slag, avseende kursdifferenser, förrådsartiklar, fnckiådor m. m. samt kolförråd icke heller redovisats såsom avskrivningar utan påförts ovidkommande konton, i regel varukonto.

Mellan Spritcentralen — någon gång även Grönstedts — och dotterbolagen, bland andra Astra och Städet, hava i vissa fall överföringar gjorts för att möjliggöra avskrivningar hos dotterbolaget. Detta har skett bl. a. i form av tilläggspriser å övertagna varor, extra rabatter å leveranser och mer eller mindre konstruerade ersättningar för utförda arbeten eller andra tillskott.

Det har sålunda av granskningen framgått, att avskrivningar eller bortföringar av vissa utgifter förekommit under bokföringsteknisk mindre lämpliga former.

Detta sistnämnda milda uttryck av Monopolkontrollutredningen kan av vem som helst, som hört, vad som förekommit, översättas till ett mera riktigt och koncist. Man kan nämligen icke svära i okunnighet om avsikten med dir Bratts underliga bokföring och som bokförarna ej varit okunniga, hava de tydligen på order från högre håll verkställt de falska manipulationerna.

Avskrivningar å aktier.

Å aktier har Spritcentralen under årens lopp avskrivit betydande belopp. I följande tabell har en sammanställning gjorts av dessa avskrivningar, sådana de framkommit vid den nu verkställda undersökningen.

År	I och efter bokslutet verkställda avskrivningar kronor.	Samtliga avskrivningar. kronor.
1917	— — — —	14,943: 06
1918	— — — —	— — — —
1919	— — — —	371,797: 88
1920	515,396: —	515,396: —
1921	1,998,400: —	1,998,400: —
1922	2,565,000: —	2,821,700: —
1923	1,426,200: —	1,426,200: —
1924	427,000: —	427,000: —
1925	357,000: —	357,000: —
1926	714,000: —	714,000: —
	8,002,996: —	8,646,436: 94
avgår vinst	9,999: —	9,999: —
Rest kr.	7,992,997: —	8,636,437: 94

Hos dotterbolagen hava avskrivningarna å aktier för åren 1917—1926, efter avdrag av å samma aktier vid försäljning uppkommen vinst, uppgått till 519,416: 42 kronor. Tillhopa skulle alltså hos Spritcentralen och dess dotterbolag avskrivningarna, efter vinstavdrag, belöpa sig till 9,154,736: 36 kronor.

Detta belopp fördelar sig å olika engagement på följande sätt:

A.-B. Vin- & Spritcentralen	1,205: 80
A.-B. J. D. Grönstedt & Co.	11,344: 45
Fastighetsaktiebolaget Engelbrektsgatan 10	110,000: —
A.-B. Centralpalatset	142,284: 73
Carlshamns Punschfabriks A.-B.	1,970: 83
A.-B. Tegnér & Wilcken	5,000: —
A.-B. J. Cederlunds Eftr.	2,752: 78
Hälsingborgs Jäst- & Spritfabriks A.-B.	75,400: —
A.-B. William Grafs Vinagentur	303,995: —

Varför är
Solna Bryggeris PORTER-DRICKA så allmänt omtyckt?
Jo, därför
att det tillverkas av bästa råvaror under fullt sakkunnig ledning.

Feiths
DROTTNINGGATAN 40
HORNSGATAN i KUNGSGATAN vid Konserthuset
STRANDVÄGEN i DROTTNINGHOLMS VARDSHUS
NACKANÄS VÄRDSHUS

KÖP BRÖD FRÅN
W. Gustafsson, Bagerl & Konditori
S:t Eriksg. 22. Stockholm. Tel. N. 18292

OBS! NAPOLIONSBOKEN
"NYA SVENSKA — DOPAVE"
Pris kr. 2:50
Fr. Ljungbergs Förl. Lidingö

Ni köper
Edra Pälsar, Skinnröjor, Arbetskläder, Skodon m. m. billigast hos
Jacobsons, Storforget 7,
STOCKHOLM.

Lunda Tvättinrättning
Rekommenderar sig för utförande av all slags tvätt (ej kemisk), mangling och strykning. Förstklassigt och omsorgsfullt arbete garanteras.
Snabb och punktlig expedition
Inneh.: **AUG. GUSTAFSSON.**
Tel. Drottningholm 20 & 190.

Restaurant Metropol
52 Odengatan 52 — Intim, Elegant.
Best. Tel. Vasa 14400, Vasa, 16400.
Särskild konditoriservering
Festvåningen rekommenderas
Middags- och Aftonkonsert

NATIONEN

Fredagen den 27 Januari 1928.

DILUTIN
det nya rengöringsmedlet för parkettgolv och linoleummattor.
Säljes överallt.

A.-B. Charles Knutzen	24,999: —
A.-B. Fritz Kramer & Co...	24,999: —
Ivar Möller Import A.-B. ..	399,999: —
A.-B. Hammarén & C:o	339,999: —
A.-B. Nya Grand Hôtel ..	2,160,054: —
Porterbryggeriet A.-B. D. Carnegie & Co.	5,001,800 :—
Stockholms Allm. Restaurant A.-B.	149,998: —
A.-B. Fenixpalatset	348,700: —
Dessutom har hos Grönstedt avskrivits 85,060: 45 kr. å en av aktiebolaget Fenixpalatset utfärdad reserv.	
A.-B. Uppsala Stadshotell ..	11,650: —
Buteljglasbrukens Försäljnings A.-B.	9,999: —
Ödåkra Elektricitetsförening u. p. a.	799: —
Stockholms Hästägares Foder A.-B.	1,048: 50
Säckegårdsbadens Restaurant A.-B.	4,100: —
A.-B. Spetsbergens Svenska Kolfält	983: 21
Linköpings Rederi A.-B	50: —
A.-B. Malmö Glasbruk...	10,000: —
Trafik A.-B. Grängesberg—Oxelösund	1,951: 06
A.-B. Gasaccumulator	434: —
Rederi A.-B. Sverige-Nordamerika	40: —
Karlshamns Bostads A.-B.	9,180: —
Summa kronor	9,154,736: 36

En del av de här angivna aktierna har tillförts koncernen vid inlösen av äldre firmor.

De verkställda avskrivningarna torde icke i samtliga fall vara liktydiga med förluster, enär vissa aktieposters nuvarande värde torde vara högre än det bokförda.

Av de i tabellen redovisade avskrivningarna äro de, som verkställts å aktierna i A.-B. William Grafs Vinagentur, Ivar Möller Importaktiebolag och A.-B. Hammarén & Co., sammanlagt 1,043,993 kronor, till större delen av goodwillnatur.

De största avskrivningarna hänföra sig till Grand Hotell och D. Carnegie & Co., med tillhopa respektive 2,160,054 kr. och 5,001,800 kr. Härav hava å Spritcentralens engagement belöpt avskrivningar å respektive 2,142,000 kr. och 4,996,000 kr. Avskrivningen å aktierna i Grand Hotell är hos Spritcentralen fördelad på åren 1922—1926 med 357,000 kr. för ett vart av åren 1922—1925 och 714,000 kr. för år 1926. Å aktierna i D. Carnegie & Co. har Spritcentralen för ett vart av åren 1921 och 1922 avskrivit 1,998,400 kr. samt år 1923 993,200 kr. (Då dessa båda affärer medfört de största förlusterna, kan man med skäl här inflika en fråga, vilken myndighet, som givit dåvarande Bratt rätt inköpa Grand Hotell och Carnegie & Co.? Eller fanns det någon lagparagraf, som kunde tolkas så, att ett partihandelsbolag hade rätt spekulera på dylikt sätt? Nej, men då Bratt bryr sig som bekant ej om, vad lagen säger! Hela vinsten av partihandelsbolaget Vin- & Spritcentralens grosshandel med spritvaror skulle både enligt Rusdrycksförordningen av 1917 och enligt Spritcentralens bolagsordning från 1920 oavkortad gå till staten. Förlusten på Grand Hotell och Carnegie & Co. borde alltså utkrävas av dåvarande Bratt och övriga styrelseledamöter och ej på ett genskvint sätt utdebiteras på hela svenska folket genom avskrivningar i Spritcentralen. Red.)

I A.-B. Fenixpalatset, vilket torde få betraktas som dotterbolag till S. A. R. A., hava Spritcentralen och en del av dess dotterbolag haft vissa intressen, vilka — såsom av redogörelsen under avskrivningar å aktier påvisats — medfört förluster för organisationen.

Hos dotterbolagen Carlshamns Punschfabriksaktiebolag och Ivar Möllers Importaktiebolag har sålunda resp. år 1921 och 1920 i aktier i Fenixpalatset avskrivits netto 92,400 kronor. Dessutom har J. D. Grönstedt & Co. å en sin fordran hos samma bolag år 1921 avskrivit 85,060: 45 kronor. Slutligen har Spritcentralen såsom förmedlare av förstnämnda två dotterbolags försäljning av organisationens hela innehav av aktier i Fenixpalatset till S. A. R. A. år 1922 påtagit sig en förlust å 256,300 kronor. Sammanräknas dessa belopp, stiger sålunda förlusten å ifrågavarande engagement i Fenixpalatset till sammanlagt 433,760: 45 kronor.

(Forts. i nästa nr.)

Stockholms Förenade Tvätt
Luntmakaregatan 94
STOCKHOLM. Tel. Vasa 34 22.
Specialité: Tvättning av överdragskläder.

Tiderström & Wallins Boktryckeri, Sthlm 1927.

Varför ha vi så många gudsbegrepp i den kristna kyrkan?

(Forts. från sid. 1.)

mer och teatraliska former. Tvångsfritt lyder dogmen: Såsom du trodde så ske dig. Matt. 8: 13. Och till judarna sade han: I tron icke ty I ären icke av mina får Joh. 10: 26. Huvudinnehållet i Jesu förkunnelse utgöres av begreppen kärlek, rättfärdighet och sanning, därför kunde också omdömet om densamma endast bliva: Aldrig har någon så talat, som denne man talar. Joh. 7: 46. Men Jesus kunde ock sanningsenligt säga: De ord, jag har talat till eder, äro ande och äro liv. Joh. 6: 6, 3. Men den ande som Jesus vittnade om, var fullständigt främmande för judarna, som han kallade ett ont och horiskt släkte och tilltalade i så skarpa uttryck som t. ex.: I huggormars avföda, huru kunnen I tala något gott, då I ären onda. Ty varav hjärtat är fullt därav talar munnen. Matt. 12: 39, 34. Men tyvärr har genom egoistiskt-materialistiskt inflytande kristendomen kommit så långt i judisk utveckling, att den, som söker taga avstånd från de insmugglade judiska vidskepelserna och ej okritiskt godtager de antikristliga judedogmerna enligt den gammaltestamentliga judekrönikan, blir ansedd som gudsförnekare, i det man hellre försvarar en gammal inrotad irrlära, som står i strid med all sedlig moral, rättfärdighet och sanning än låter det förnuft och samvete tala, som äro oss givna av en allvis skapare, ej för att nedtystas och ställas i skamvrån utan för att användas, på det vi skola kunna skilja mellan gott och ont.

Kan förnuft och samvete verkligen godkänna att det är ett gudomligt uppdrag då judeguden befaller sitt "egendomsfolk" att mörda, plundra och taga byte och att en sådan befallning skulle ha utgått från Jesu Himmelske Fader?? Men då detta naturligtvis är omöjligt, så måste man tillgripa en annan nödlögn, i det man framhåller att på den tiden voro människorna ej mogna för att mottaga den högre uppenbarelsen som Jesus förkunnade, och så indelar man helt enkelt kristendomen i det gamla och det nya förbundet! Men att det är ett omoraliskt tillvägagångssätt, man härmed vill pådikta en allvis, rättfärdig, helig och kärleksrik Gud, det tager man ej i betraktande. Ty den följdriktiga slutsatsen av ett sådant resonemang kan endast bliva den, att sedan människorna "på guds befallning" först ordentligt inövat sig i djävulska egenskaper, då först voro de värdiga att från samma gudomsväsendet mottaga den högre uppenbarelsen genom Kristus. Irrläran ligger här i öppen dag för var och en som vill använda sitt sunda förnuft och sitt oförvillade samvete. Dessa organ utgöra vår själs viktigaste egenskaper. Förnuftet representerar ordning och rättfärdighet; samvetet sanning, kärlek och barnhärtighet. Likgiltighet gentemot dessa organs användning är orsaken till att våra dårhus och fängelser äro överbefolkade. Med förnuftets och samvetets kontroll måste vi söka lösa livets mångfaldiga problem. Men följa vi ej dem, taga otro, vantro och villfarelse ledningen i vår utveckling. Vad nu den kristna trons frigörelse från judendomen beträffar, så kan ju likgiltigheten invändas, att det är fåfängt att kämpa mot ett så kompakt inrotat system, som fått auktoritetens stämpel genom otaliga konciliebeslut och kyrkomöten. Ja, att makimedel varit och fortfarande äro verksamma för att undertrycka sanningen, det är en känd och mångfaldigt bevittnad sak, men sanningen låter sig dock icke fjättras i evighet, den kommer obevekligen fram även i detta fall, ty sanningen kan aldrig tillintetgöras, den är evig likt Gud själv, på vilkens makt allt förbliv vande vilar.

J. L.

Vid behov av
FOTOGRAFERING!
Glöm ej att anlita oss, då vi äro Specialister och erfarna fackmän inom branschen.
RING ENDAST NORR 75 45.
BILD-CENTRALEN
Drottninggatan 38, Stockholm

Hotell och Restauranter
som rekommenderas den resande allmänheten.

ESKILSTUNA.
Primusrarehotellet.
GNESTA.
Stora Hotellet.
GÄVLE.
Grand Hotell och Centralhotellet.
GÖTEBORG.
Hotell Eggers.
HALMSTAD.
Grand Hotell.
HÄSSLEHOLM.
Stadshotellet
KALMAR.
Stadshotellet.
KARLSTAD.
Stadshotellet.
LANDSKRONA.
Stadshotellet.
LINKÖPING.
Stora Hotellet.
HUDIKSVALL.
Stadshotellet.
LULEÅ.
Hotell Hospits, Mattis Johansson, Tel. 1148.
LUND.
Grand Hotell.
NORRKÖPING.
„Göta hotell" Dir. H. Magnér.
NYKÖPING.
Stora Hotellet. Tel: Namnanrop
SIGTUNA.
Stadshotellet. Tel. 110.
STOCKHOLM.
Hotell Kung Carl, Birger Jarlsg. 23. —Tel.: Namnanrop.
Carlton Hotel, Kungsg. 57.
Pensionat Wasa, 73 A Drottninggatan, 4 tr. Hiss.
STRÄNGNÄS.
Stadshotellet.
TROSA.
Stadshotellet. Tel. 34.
VÄSTERÅS.
Hotell och Restaurant Klippan.
ÖREBRO.
Stora Hotellet.

G. O. Wallenberg som föredöme för svensk utrikesrepresentation.

(Forts. fr. 1:a sid.)

en av våra mera bemärkta "diplomater", dock icke av samma vidlyftighet som herr G. O. Wallenberg, själv vara fader till detta "storverk". Tiderna förändras! Den uppfattning, varåt "Svenska Morgonbladet" nu givit uttryck föreföll mig så mycket oförklarligare, som samma tidskrift i sitt nummer den 12 januari 1925 ansett sig böra återgiva och å löpsedeln framhålla och av mig till justitiekombudsmannen ingiven anmälan mot envoyén Wallenberg under följande uppseendeväckande rubriker: "Diplomatisk fejd av skarpaste slag. Hr Cronholm anmäler envöyé Wallenberg. Anklagar honom för förfalskning m. m.", churu det sedan på förekommen anledning blev tyst om honom även i den tidningen. Det är personer *"av den läggningen"*, vi behöva, heter det nu. Tiderna förändras. Men ej gjorde "Svenska Morgonbladet" herrarne Wallenberg någon tjänst genom sitt offentliga krav på diplomater "av den läggningen", än mindre den nuvarande regeringen, men väl mig en välkommen ehuru oavsiktlig sådan genom denna verkligt godbit, som blev mig en värdefull hjälp i min svåra försvarskamp mot herrarne Wallenberg och deras talesmän.

Det är alltså, enligt det nuvarande s. k. regeringsorganets förkunnelse vid årsskiftet 1927—1928, *"män av den läggningen, som vi behöva, för att misstron mot vår utrikesrepresentation skall försvinna."* Hurudan är då denna läggning, och hur har den i herr G. O. Wallenbergs person tagit sig uttryck förutom genom förutnämnda "storverk". Envoyén G. O. Wallenberg är just typen, för att icke säga prototypen för "män med sådan läggning". Vad har han då gjort vid sidan av sitt ostasiatiska "storverk"? Jag lämnar här åsido hans förtjänster om huset Wallenbergs intressen, ty det var icke dem, han var satt att bevaka på sin höga förtroendepost. Det var endast statens. För Wallenbergsk tjänst här hemma hade han ju visat sig vara obrukbar, men såsom landets diplomatiske representant långt borta från besvärande kontroll hemifrån kunde han ju bliva till nytta, och så överfördes han officiellt till statstjänst. Sin enastående "läggning" kunde han givetvis ej dölja. Naturen tar alltid ut sin rätt. När han slutligen lämnade det land, där han utfört sitt "storverk", *utvisad därifrån*, sedan han en tid utmärkt sig på grund av sina förtjänster såsom ett neutralt lands diplomatiska representant i ett krigförande land, hälsades hans farväl — endast av representanter för anställningslandets detektivkår. Även svenska tidningar visste att härom berätta och förmälte, *att* han gjort sig skyldig till handlingar av det slag, att de alliérades diplomater under sista tiden vägrat att umgås med honom; *att* diplomatiska kåren vid hans avresa icke infunnit sig vid stationen; *att* han förts av beväpnade soldater från Omsk till Irkutsk och därifrån till kusten, varifrån han, alltjämt under bevakning förts ombord på ett till Japan destinerat fartyg; *samt att* japanska utrikesministeriet förklarat, att han i Japan icke vore arresterad, men att hans residens, som han vägrat sin efterträdare att taga i besittning, alltjämt stode tomt, och att han icke mera syntes till på sina vanliga tillhåll utan i avskildhet väntade på en ångare för att vin Amerika anträda hemresan. Är det måhända män av sådan "läggning", som tidningen önskar, för att misstron mot vår utrikesrepresentation skall försvinna? Det finnes något, som heter misstro, även ifråga om anställningslandets myndigheter och de främmande kollegerna. Och den är sannerligen värd allt annat än förakt. Den går ut ej blott över personen, den går ut även över det land, vars representant han är. "Män av sådan läggning" uppskattas ej heller i främmande land, och väl ej heller i Sverige av andra än artikelförfattaren i "Svenska Morgonbladet" och de med honom likatänkande.

Eller menar tidningen en beskickningschef med "sådan läggning", att samtliga vid beskickningen under honom anställda tjänstemän icke ansett det vara med sin tjänsteplikt förenligt att underlåta att anmäla, att de, efter att under flera år på nära håll hava iakttagit sin chefs verksamhet och uppträdande i anställningsländerna, efter moget övervägande kommit till den bestämda övertygelsen, att han icke vore värdig det förtroende, som en ämbetsman i hans höga ställning borde åtnjuta, på sätt fallet var i Tokio, och detta av följande väl styrkta skäl, nämligen, *att* vi iakttagit, hurusom vår chef missbrukat sin höga ställning och systematiskt sökt föra utrikesministern bakom ljuset; *att* vi — då våra erinringar till honom under årens lopp i fall, då det varit alltför uppenbart, att han icke handlat i god tro, lämnats utan avseende — ansett, att, om vi underlåtit vad vi sålunda hållit för vår plikt, vårt kvarstannande å våra poster, skulle innebära ett svikande av det förtroende, varå vi gjorde anspråk, var och en i sin tjänstställning; *att* vi ansett det vara en plikt även mot oss själva, då vi icke velat utsätta oss för den beskyllningen, att vi varit delaktiga i något av vad vår chef beklagligtvis låtit komma sig till last; *samt att* vi hoppades att genom vår utgärd påskynda vår chefs tillbakakallande från ministerposten, att därigenom förebygga, att det sätt, varpå han utnyttjade sin makt och myndighet för befordrande av andra intressen än dem, han varit satt att tillvarataga, bragtes inför offentligheten, vilket såsom en naturlig följd av hans förehavanden särskilt under sista tiden icke skulle kunna utebliva? Eller är det "sådan läggning", som fordras, att densamma — sedan även svenska köpmän på platsen sett sig nödsakade att anmäla klagomål över det för svenska handelsmän i fjärran östern skadliga sätt, varpå han utövade sin verksamhet genom att själv leka handelsman och omarbeta utvecklingen av *deras* verksamhet — föranledde Kungl. Maj:t att besluta offentliggörandet av ett konseljbeslut, enligt vilket envoyén G. O. Wallenberg "förständigades att i sina strävanden för främjandet av svensk export i framtiden taga sig i akt för att opåkallad vidtaga åtgärder, som äro ägnade att verka direkt störande på svenska medborgares vällovliga näring"? Eller är det den "läggningen", som kräves, att denne commis voyageur du corps diplomatique, såsom han av kolleger benämndes, icke blygdes att i trots av en dylik i diplomatiens historia förut okänd offentlig förebråelse och annan vida kraftigare sådan, som på grund av däri påtalade ärerörigna förehavanden förklarats hemlig, på det att icke ens angivarna skulle få del därav, återvända till anställningslandet och, oberört av en dylik offentlig brännmärkning, fortsätta en liknande verksamhet för att till slut bliva därifrån utvisad, sitt eget land till skam och skada? Det storkors av Nordstjärneorden, som han väl till ett slags yttre tecken på sin "oskuld" fick mottaga på föranstaltande av brodern-utrikesministern kort efter den föregående regeringens offentliga réprimande, samtidigt med det att denne själv, medan han gick hemliga ärenden åt krigförande makt, prydde sitt eget bröst med Serafimerorden, kunde sålunda icke heller ingiva anställningslandets myndigheter eller därvarande kolleger någon aktning för hans speciella "läggning".

Fordras det måhända, för att misstron mot vår utrikesrepresentation skall försvinna, en man med "sådan läggning", att den nödvändiggör en officiell skrivelse från utrikesdepartementet av det innehåll, som återfinnes i mina inlagor den 16 mars 1925 till Kungl. Maj:ts och riksdagens högste ombudsmän? Mannen med den "läggningen", envoyén G. O. Wallenberg, hade vid sidan av det "Svenska Morgonbladet" särskilt framhållna "storverket" vetat att uträtta något annat, varom han och står allena bland kolleger. Han är, och förvisso den ende svenske ministern, som *efter* mottagandet av två officiella tillrättavisningar, som röra heder och ära, och en tidigare sådan på grund av otillbörligt förhållande i samband med avslutandet av ett handelstraktat med Kina, fått mottaga även en skrivelse, däri utrikesdepartementet ålägger honom att till statsverket återleverera ett belopp av ettusen amerikanska dollars, som *avhänts beskickningen*, åt vilken detsamma blivit anförtrott till utbetalning åt tredje person, men, utan att sådan utbetalning gjorts, och utan att det av honom upptagits i dess räkenskaper. Uti departementets skrivelse, som är daterad den 21 april 1923 och från trycket utgivits, heter det bl. a.: "Vidare har jag efter att hava tagit ingående kännedom om handlingarna och noga prövat alla anförda omständigheter icke kunnat komma till annan uppfattning än att det belopp av 3,641 kronor 62 öre, som *den 28 augusti 1919 på begäran* till Eder utbetalts med stöd av en *den 12 juni 1918 daterad* handling, *icke skulle hava matsvaruts av någon fordran från Eder sida*, sedan samtliga mellanhavanden mellan Eder och beskickningen i Tokio senare under år 1918 reglerats." Om envoyén med den "läggningen" icke varit en Wallenberg, så hade nog ej haller i detta fall strafflagens bud sattis ur gällande kraft, trots han efter en sådan maning fann för gott att till statsverket inleverera den åt beskickningen anförtrodda penningsumma, han sålunda avhänt densamma, på sätt det heter i skrivelsen. Är "sådan läggning" tillfyllest? Eller fordras det än mer? Ja, då kan jag hänvisa till andra av mig till förutnämnda myndigheter den 10 januari, 10 februari och 31 mars 1925, och till utrikesministern den 4 april och 10 augusti 1925 och den 12 april 1926, samt till Konungen ingivna inlagor förande samma envoyés åtgärdanden, uti vilka den av "Svenska Morgonbladet" för undanröjdandet av all misstro mot vår utrikesrepresentation förordnade "läggningen" tager sig de förnämsta uttryck, inlagor, om vilkos innehåll Eders Excellens uppenbarligen saknar kännedom, trots de på sin tid även återgivits inför offentligheten. De finnas alla att tillgå hos departementet, varför jag här kan inskränka mig till omnämnandet av rubrikerna till några av artiklarna i fråga, nämligen: "En minister i sin prydno"; "En Riksskandal, Statsminister Sandler ställes mot väggen för "Skandalen G. O. Wallenberg"; "Wallenbergarnes diplomater ruinera Sveriges ära och anseende. Tre svenska beskickningschefers förkrossande omdömen om envoyén Wallenberg. Minister Undén anser hr W. oförmögen att skilja rätt från orätt samt mogen för Långholmen"; "Wallenbergarnes skadliga inflytande inpm svensk utrikespolitik". En inlaga till U. D. av generalkonsul F. Cronholm, "Den makt och det inflytande det farliga huset W. kommit att utöva även på utrikespolitikens område, måste omedelbart tillintetgöras, om vårt goda internationella anseende skall kunna återställas och upprätthållas"; "Envoyén Wallenberg som förbeytare och pajasdiplomat". En avslöjande inlaga till utrikesdepartementet av generalkonsul F. Cronholm. Dessa rubriker äro också fullt motiverade av artiklarnas innehåll, och detta motsvaras av förhållanden, varom fullt bindande bevis förebragts. Naturligtvis hava de av huset Wallenberg beroende stora dagliga tidningarna — med undantag i förutnämnda fall för just "Svenska Morgonbladet", som emellertid genast nedtystades och nu öppet avsöjat sig hjälvt — icke vågat beröra en enda av mina många anklagelser mot en Wallenberg, lika litet som någon myndighet här i landet vågat att av honom utkräva ansvar för vad han låtit komma sig till last just på grund av den speciella "läggning", som "Svenska Morgonbladet" synes så högt uppskatta. Det har säkerligen aldrig funnits och kommer väl aldrig att finnas en diplomat i envoyés ställning, som bragt sådan skam och skada över sitt lands goda namn och anseende i främmande land, som just herr G. O. Wallenberg, och som i stället för avsked och laga straff fått mottaga yttre utmärkelser i form av Nordstjärneordens storkors och ytterligare befordran i rikets tjänst. Då Eders Exc. givetvis icke kan anse, att det är "män" av den läggningen, som vi behöva, för att misstron mot vår utrikesrepresentation skall försvinna", utan tvärtom att en man av sådan läggning är ovärdig att beklädа en hög diplomatisk förtroendepost i främmande land, borde det väl för Eders Excellens vara en angenäm uppgift i fosterlandets tjänst, för att icke säga en fosterländsk plikt, att befria staten från den skamfläck, han så länge utgjort.

Att inför offentligheten i sådan form göra gällande, att det är män "av den läggningen" eller män av sådan typ, som min Wallenbergska efterträdare i Mexico, t. f. envoyén Gylfe Anderberg, om vars "läggning" närmare står att läsa i Stockholms Rådhusrätts protokoll över brottmålsärenden, som vi behöva, för att misstron mot vår utrikesrepresentation skall försvinna, det in nebär en grov förolämpning mot hört vad gamla goda tiders diplomater heter, vilka, även om någon gång något brant å sullets vägnar, dock icke bragt skada och skam över sitt land, på sätt Wallenbergska "diplomater" gjort. "Män av den läggningen" utgöra ingen prydnad för vårt lands diplomatiska kår, hueu användbara för särskilda intressen de än må vara, än vår efter sin läggning.

Av skäl, som av vad jag sålunda anfört torde framgå, har jag ansett mig böra rikta denna skrivelse till Eders Excellens och icke till tidningens ansvarige utgivare.

JOHAN G. GRUNDBERG
SMÖR-, OST-, ÄGG- & VIKTUALIEAFFÄR
Specialité: SVENSK LAX
Sibyllegatan 9
Tel. 770 95 STOCKHOLM Tel. 770 95

TAPETSERARFIRMAN
C. A. ERIKSSON
Hantverksregatan 22, Stockholm
TEL. KUNGSH. 6706.
Utför Möbelstoppningar, Mattpåläggningar till mycket billiga priser. Förstklassigt arbete garanteras. Begär kostnadsförslag.
Klädning av sidovagnar samt bakdvore

PARISER-CAFÉET
27 Kungsgatan 27
Stockholm

Måltidsdryck som hälsokur
erhåller man av Fruktsalt-Samarin; det ger en läskande och hälsobringande syredryck, som piggar upp aptiten och befordrar ämnesomsättningen, renar och uppfriskar blodet, befriar magen och tarmarna från otjänliga ämnen, utdriver den skadliga urinsyran, gifter som måste renas bort, varmed undanröjes grundorsaken till dålig hälsa; hela organismen sättes i god form.
Drick därför dagligen Fruktsalt-Samarin. Pris pr fl. kr. 2.50; motsvarar 25 fl. mineralvatten. Erhålles å apotek, hos drog-, färghandl. m. fl.
Codexvaths Tekn. Fabr., Stockholm

Södra Kungstornet,
Stockholm
Redaktör: ELOF ERIKSSON
Telefon: Norr. 5898 Norr 5899

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

Lösnummer 25 öre.
PRENUMERATIONSPRIS:
Helår ..... Kr. 10.—
Halvår ..... Kr. 5.25
Kvartal ..... Kr. 2.75

Nr 5 (122) Fredagen den 3 Februari 1928. Årg 4.

Spritpanamats högt betrodda beskyddare måste träda tillbaka.

I föregående n:r. av Nationen påfördrades att riksdagsmännen, landshövdingen Kvarnzelius i Falun och talmannen i andra kammaren Bernhard Eriksson i Grängesberg omedelbart skulle nedlägga sina mandat, enär de voro allt för starkt komprometterade genom Monopolkontrollutredningens nu framlagda redogörelse av förhållandena inom Vin- & Spritcentralen, av vilken framginge, att herrar Kvarnzelius och Bernhard Eriksson i egenskap av revisorer i Spritcentralen med sina namn å revisionsberättelserna, som utdelats till samtliga riksdagsmän, bestyrkt oriktiga och vilseledande uppgifter rörande Spritcentralens ekonomiska ställning och därmed fört sina riksdagskamrater och hela svenska folket bakom ljuset. Om hrr Kvarnzelius och Eriksson icke ha så mycken pliktkänsla inombords att de självmant omedelbart nedlägga sina mandat, fastän så grava anmärkningar med klara skäl riktats mot dem som att de varit d:r Ivan Bratt behjälpliga att genom mystisk bokföring undandölja nära ett halvt hundratal miljoner kronor av medel, som bort inlevereras till statskontoret för statsverkets räkning, är det valmännens skyldighet att vid nästkommande val ingripa genom utseende av andra riksdagsmän i deras ställe.

Men ej blott de nämnda personerna utan Spritcentralens styrelseledamöter i gemen äro ohjälpligt komprometterade.

Åren 1920—1923 utgjorde de av kungl. maj:t utsedda styrelseledamöterna: Bergenholtz, F. E., generalkrigskommissarie, ordförande i styrelsen; Skogman, K., friherre, expeditionschef, vice ordförande; Hedenlund, L. A., bankdirektör; Johansson, K. E., ledamot av andra kammaren och landsorganisationens sekreterare. Åren 1923—1926 utsåg kungl. maj:t: Pegelow, F. W. H., f. d generaldirektör, ordförande i styrelsen; bemälde Hedenlund, vice ordförande; Herrnbürger, Hj., civilingenjör; bemälde Johansson. Åren 1926—1928 äro de kungavalda styrelseledamöterna: bemälde Hedenlund, ordförande; bemälde Johansson, vice ordförande; bemälde Heimbürger samt Eriksson, E. G. E., ledamot av riksdagens andra kammare och förste kontorist vid statens järnvägar.

Efter vad som framkommit i Monopolkontrollutredningens betänkande måste det betraktas såsom en riksskandal, om regeringen förnyade uppdraget att vara ledamot i styrelsen för Vin- & Spritcentralen för någon av de förutnämnda kungavalda medlemmarna i styrelsen. De båda riksdagsmännen K. E. Johansson och E. G. E. Eriksson böra liksom revisorerna, hrr Kvarnzelius och Bernhard Eriksson, omedelbart nedlägga sina mandat.

Vin- & Spritcentralens bolagsstämma utsåg under åren 1920—1924 till styrelsemedlemmar: Bratt, Ivan, med. hedersdoktor, Bäckström, H. M., professor och ägare av aktiemajoriteten i Grand Hotell, innan detta hotell inköptes av Spritcentralen; Wennerberg, E., direktör; Peyron, A. E., f. d. kanslisekreterare. Från 1924—1928 äro de bolagsstämmovalda styrelseledamöterna: bemälde Bratt; bemälde Bäckström; Hellner, Johannes, f. d. justitieråd samt bemälde Peyron.

Stamaktierna i bolaget överlätos av staten genom finansminister Rickard Sandler å tio enskilda personer, samtliga föreslagna av d:r Bratt. Monopolkontrollutredningen konstaterar emellertid, att dessa tios rösträtt utövas av en enda av dem, nämligen Cederborg, Allan, f. d. rådman och f. d. ordförande i Stockholms stadsfullmäktige. Hr Cederborg framstår i mycket egendomlig dager. Fastän tränad jurist har han tydligen missbrukat sin rösträtt till att säga ja och amen åt d:r Bratts alla besynnerliga och lagvidriga manipulationer. Att statens aktier och rösträtt är överlämnad åt en person, som villigt går alla d:r Bratts ärenden i stället för att hävda statens och lagens intressen, är i högsta grad upprörande. Monopolkontrollutredningens yrkande, att stamaktier i bolaget fråntagas de tio Brattkoryféerna, är något, som utan dröjsmål bör av statsmyndigheterna gillas och stadfästas. Däremot är den av Monopolkontrollutredningen föreslagna åtgärden att överlåta aktierna å ett livförsäkringsbolag ej lämplig. Det ligger i sakens natur, att staten själv återförvärvar aktierna och att rösträtten utövas av statsrådet och chefen för finansdepartementet, vilken inför konung och riksdag är ansvarig för sina göranden och låtanden. Herrar Cederborg & consortes måste omedelbart avvecklas, men de borde ej komma ifrån saken så lätt, utan ställas till svars såsom delaktiga i Spritcentralens oegentligheter.

Såsom revisorer i bolaget hava förutom hrr Kvarnzelius och Bernhard Eriksson fungerat: Wirström, P. A., byråchef (1920—1923); Hultman, G. H., civilingenjör (1923—1928), båda utsedda av kungl. maj:t, samt Wikland, S. R., revisor, boende i Spritcentralens olagliggen inköpta fastighet, Engelbrektsgatan 10, av bolagsstämma utsedd revisor 1920—1923.

Det måste yrkas på fullständig personväxling bland såväl styrelseledamöter som revisorer inom Spritcentralen. Det vore en grov förolämpning mot svenska folket om dylika, mindre nogräknade personer finge kvarbliva å sina poster, som de visat sig så litet skickade att inneha.

En person, som officiellt ej står så högt å rangskalan inom Spritcentralen, men av somliga betecknats såsom d:r Bratts onda genius, är ombudsmannen och sekreteraren Moritz Marcus, boende i Spritcentralens hus Engelbrektsgatan 10. Enligt Monopolkontrollutredningen åtnjuter hr Marcus från Spritcentralen den icke obetydliga årslönen av 24,000 kronor. Det var, såsom bekant, hr Marcus, som var författare till den falska skrivelsen till riksdagens andra kammares andra tillfälliga utskott, vari, fastän motsatsen stod i Spritcentralens protokoll och således hr Marcus ej kunde vara i god tro, falskeligen uppgavs att Spritcentralens gåva lämnades, innan bolagsordningen ändrades så, att hela vinsten skulle inlevereras till Statsverket. Det var f. ö. ren bondadvokatyr, som denne ombudsman och "jurist" tillät sig genemot riksdagen, ty redan i rusdrycksförordningen fanns bestämmelsen, att hela nettovinsten av grosshandeln med spritvaror skulle tillkomma staten, vadan frågan, huruvida Spritcentralens bolagsordning hunnit ändras i överensstämmelse med lagen ,ej var det utslagsgivande. Att i en skrivelse till riksdagen meddela medvetet falsk uppgift, måste betecknas såsom en utmaning mot statsmakten, och det är egendomligt att riksdagens justitieombudsman ej väckt ansvarsyrkande mot hr Marcus härför. Man bör åtminstone kunna ställa sina förhoppningar på, att finansministern ger Spritcentralen en vink om, att bolagets nuvarande ombudsman och sekreterare, hr Moritz Marcus, som dessutom saknar all juridisk utbildning — rätt genant för ett bolag av denna jättelika omfattning! — och följaktligen är fullkomligt inkompetent som juridisk rådgivare i det statliga monopolet, bör få avsked på grått papper.

Det är både statsmakternas och valmännens plikt — de senares i

(Forts. å sista sid.)

Alla krafter med i befrielsekampen!

Kampen mot lögnens makter har i alla tider varit en hård och svår kamp, men icke förty har den icke varit förgäves. I brottningen mellan ljusets och mörkrets krafter är det de förra, som dock till slut vinna, även om det tider igenom kan se dystert och hopplöst ut. Ty människorna älska icke i sitt innersta lögnen och mörkret, om de ock av Satan kunna låta sig leda in i de tickenhöjda vidderna.

Dagssituationen ej blott hos oss utan i snart sagt all världen kännetecknas av en kris i kampen mellan ljusets och mörkrets makter. Vi voro komna till en punkt i utvecklingen, då lögnen till synes stod som den store segraren, som utan varje motstånd dekreterade och allsmäktigt styrde. Israel trodde sig framme vid förverkligandet av sina under årtusenden hysta vilda drömmar på alla folks förintelse och all världens läggande under sin spira. Folken hade sövts in efter alla den gyllene konstens regler, deras förmåga av självständigt tänkande och kännande hade medels en skicklight tillrättalagd rättsfilosofisk idékultur bortelimenerats. Spelet var klart, det gällde endast att sätta kronan på verket och fullborda det israelitiska tusenåriga riket i all dess gudomliga härlighet. Men i det ögonblicket förnams jorden runt ett uppvaknande av de dödsdömda. Folken begynte genomskåda det diaboliska spelet. Misstron och tvivlet voro väckta och därmed var även det konstrika cirkelsystemet rubbat med de ty åtföljande politiska vanmaktstillstånd vi nu allmänt bevittna, där kraftbrytningarna präglas av oändligt mycket ovissare faktorer än blott för något årtionde sedan.

Så länge praktiskt taget all Sveriges press var bunden av det judiska lögnväldet, ställde sig spelet för Israel här jämförelsevis lätt. Men sedan Nationen börjat sitt folkupplysande arbete har situationen blivit en annan. Utan respekt eller hänsyn till annan makt än Sanningen och Rättfärdigheten gingo vi in för vårt folks upplysande om det som f. n. sker och förande vars verkliga natur det är lögnens förkunnare hållits i den mest fullkomliga okunnighet. Vårt öppna talesätt har ansetts till den grad inopportunt, att dagstidningarna ej ens våga att nämna vårt namn av fruktan för att träffas av Israels bann. Det inträffar ej sällan, att personer betyga sitt stora intresse och sin sympati för våra strävanden under tagande av löfte, att vi icke skola berätta det för någon. Den ynkedom, som sålunda i icke obetydlig utsträckning gripit de goda svenskarna, är av sådant slag, att man måste häpna och fråga sig, om detta verkligen är Karlars och Gustavers folk. Men vi kämpa striden

(Forts. å sista sid.)

Lögnens triumf.

Religion, enligt förnuftets och samvetets fordringar, består i människans erkännande av sin plikt gent emot sig själv och sin skapare, att eftersträva en utveckling till fullkomning i sanning, rättfärdighet och helighet. Detta krav som en helig och allvis skapare ställt såsom uppgift för människolivets jordiska tillvaro, är i den kristna religionen en erkänd princip, ehuru densamma tyvärr ännu saknas såsom en allmän företeelse i det praktiska livet. Men vad skall man då säga om den judiska religionsformen där såväl principer som handlingar direkt strida mot både sanning, rättfärdighet och helighet. Det judiska gudomsväsendet befaller sitt "egendomsfolk" att begå de grövsta brott, såsom mord och plundring samt utan skonsamhet utrota hela folkslag med kvinnor, barn och spenabarn, samt uppbränna städer och byar, för att tillägna sig dessa folks länder och ägodelar. Och vid dessa mordgärningar går judegudden själv med sina "änglar" före i striden, varefter han delar krigsbytet med sina rövare. 2 Mos. 23: 23, 27. 5 Mos. 3: 1—12. 13: 15, 16. 7: 2, 16. Jos. 8: 8. 11: 7—23. 1 Sam. 15: 3. 4 Mos. 31: 50.

Att ett sådant röveraresystem benämnes religion är ett uppenbart vanhelgande av detta namn, ty det är ingenting annat än egoistisk barbarism i sin mest fulländade form, och att de kristna teologerna haft mod att sammanblanda sådana amoraliska tankefoster med Jesu rena och heliga lära, är en villfarelse utan like. Huruvida detta rovgiriga system satt sin prägel på den judiska karaktären, eller om denne framskapat denna besynnerliga "religion" i självintressets tjänst, kan i detta sammanhang vara likgiltigt. Faktum är, att judereligionen och judekaraktären är en synnerligen kraftigt sammanfogad enhet, vars syftemål är, att med guldets makt förslava och tillintetgöra alla folk utom den judiska rasen. Enligt detta "religiösa" system anse sig judarna berättigade att undantränga alla icke-judar från sina legitima och hävdvunna rättigheter. Deras enda rättesnöre är Jahves löften och förbund, som tillerkänner "sitt egendomsfolk" ensamrätten till all jordens "pris, ära och härlighet" framför alla andra folk. 5 Mos. 6: 11. 26: 19.

Vad judafolket åstadkommit genom denna sin "religiösa" utveckling, under gångna årtusenden, igenkännes därpå, enligt världshistoriens vittnesbörd, att de alltid varit föraktade och hemlösa, varthän de än kommit. Och detta är helt naturligt ty de ha på ett förkasligt sätt förgripit sig på den vördnad människan är skyldig helgheten, rättfärdigheten och sanningen. Låter man intrycket, som man får av den judiska "religionen" forma sig till ett karaktäristiskt omdöme, så kan detta endast återgivas med beteckningen — antikristlig! Detta ord motsvarar träffande såväl den judiska "religionen" som den judiska karaktären, sådana de båda varit och sådana de fortfarande äro. Berusade av sitt vilda penninge- och maktbegär, äro judarna ett byte för den tygellösa åregirigheten, som blivit deras själs tyrann, och med denne triumferande fiende dansa de på ruinerna av främmande folks fädernearvda fosterjord. Deras guld flyter såsom ett fördärvbringande gift i händerna på politiska äventyrare och intrigmakare, vilka genom dylika förförelsekonster lende föra sitt eget fosterland i fördärvet. Judafolkets inflytande i politiskt, socialt och religiöst hänseende betyder alltid en utveckling, som tillhör förfallets tid och som innebär det godas förnekelse Judarnas politiska vishet består i att på omvägar förskaffa sig företrädesrättigheter på bekostnad av de kristna folkens berättigade intressen, och på denna grund vilar den judiska storfinansen. Med sådana sammanockrade kapital finansieras och organiseras godtrogna folkmassor för revolutioner och samhällsomstörtningar, vilka sedan urminnes tider utgöra en judisk specialitet. Där den judiska andan tolereras i sin fria utveckling, är moraliskt och kulturellt förfall ej långt borta, ty den judiska rasen frodas endast på de kristna folkens arbetsprestationer, enligt samma nödvändighetens lag som maskarna i en kropps upplösning. Under vilka förklädnader judarna än uppträda såsom kommunister, nihilister eller marxister så förneka de alltid Gud och själen, d. v. s. den högsta sanningen och det högsta livet. Den enda makt de erkänna är, förutom penningen — Bet-Din (deras egen högsta rättsinstans) och den enda sanningen är för dem deras egen personliga mening.

Till följd av sådana egenskaper bildar judafolket inom vårt samhällsliv ett jäsämne, som är i färd med att upplösa alla samhälls- och familjeband. Judarnas tillvägagående härvidlag består i en smygande inkräktning på sådana områden inom samhället, där de anse sig kunna vinna politiskt och socialt inflytande. Och gent emot dessa inkräktares landvinningar prisa vi med skrytsam förmätenhet vårt förfall i sin charlatanmässiga utveckling och sina negativa livsformer, medan den gamla svenska ärligheten och upprättigheten ej mer finna någon plats i det offentliga livets yttringar. Hur och var skall en framkomlig väg banas för den kristna tankens realiserande i denna vildmarksartade urskog av slingrande och slippriga irrgångar. Här behövs en ny vägröjare för Kristus och hans väsens upphöjda livsåskådning i harmonisk utveckling. I motsats till den ju-

(Forts. å sista sid.)

Sveriges "mönsterdiplomati" i belysning av verkligheten.

Gen. konsul Cronholm meddelar regeringschefen ytterligare upplysningar i ämnet.

Generalkonsul Folke Cronholm har med anledning av de i regeringsorganet Svenska Morgonbladet m. fl. tidningar lämnade framställningarna av envoyén G. O. Wallenberg såsom det stora föredömet för svensk utrikesrepresentation till hans excellens statsministern avlåtit jämväl följande skrivelse, som ju talar för sig själv utan alla kommentarer:

I anslutning till min vördsamma skrivelse den 11 januari 1928 rörande envoyén G. O. Wallenberg såsom det nuvarande regeringsorganets ideal "för män av den läggning, vi behöva, för att misstron mot vår utrikesrepresentation skall försvinna", är det mig omöjligt att underlåta att fästa Edera Excellens' uppmärksamhet å bifogade av en reproduktion av ett galafotografi åtföljda artikel i tidningen "Hvar-8-Dag", n:r 15 den 8 januari 1928, rörande samme envoyé, i anledning varav jag ej heller kan underlåta att i rättvisans intresse göra några erinringar.

I min föregående skrivelse framhöll jag, huruvida han aldrig låt något tillfälle gå sig ur händerna för att söka göra pressreklam för sig och sin "fosterländska verksamhet". Tyvärr finnes det alltjämt personer, som ej hålla sig för goda för att på dylikt sätt gå hans ärenden. Nu har även en Göteborgstidning, "Hvar-8-Dag", på liknande sätt utmärkt sig, ehuruväl den låtit ännu grundligare lura sig. Redan det fotografi, som han bland sina samlingar utvalt såsom illustration till sin artikel, skvallrar om vad komma skall. Det skall föreställa kraftmännen, pionjären, mannen av den läggningen, vi behöva för att misstron mot vår utrikesrepresentation skall försvinna. Ja, den, som vill tro, att allt vad som står i hans efterföljande artikel är sant, den skall måhända ej tveka att tillerkänna honom dessa egenskaper. Vad är det då, som icke är sant i hans reklamartikel? Jag skall här inskränka mig till ett belysande av hans uppgifter om sin verksamhet såsom svenska statens — ej huset Wallenbergs — representant, men först i korthet återgiva, huru han enligt sin berättelse dokumenterat sig härför.

Till en början önskar han "i minnet återkalla några drag ur sin enastående livsgärning, som såväl i utlandet som här hemma har karaktären av ett tunnbrytande pionjärarbete" — detta hans gamla älskling sord om sig själv. Och nog har hans "livsgärning" varit "enastående". Han låter sedan tidningens läsare få veta, att han är en "selfmade man", i det han vid faderns död — den store man, om vilken en känd person en gång kvädde: "Tag ålen i utjärten och Wallenberg på orden, ej halare handtag du finner på jorden" — fick att "ombesörja familjens sjöfartsangelägenheter" och "insattes" i Enskilda bankens direktion, där han emellertid medgiver sig aldrig ha "spelat någon framstående roll", varför han gick sin egen väg. Såsom "sjöfartsman" lämnade han "betydande spår efter sig", heter det vidare. Det har han förvisso ock gjort överallt under sin "enastående livsgärning". "Det kan intressera vår tids sportsmän att erfara", säger han, att det var han, som 1887 från Amerika "hemförde" den första motorbåten till Sverige. För oss i Japan berättade han aldrig detta, men väl, att det var han, som "uppfunnit krutet", vilket han här synes ha glömt. Han omtalar också, att han är upphovsman till Saltsjöbadsanläggningen och Saxnäsbanan, ty, säger han, "jag förstod att man vid en anläggning av detta slag gör bäst i att låta naturen vara i fred, och att en stor stads befolkning bör under de lättaste former kunna anpassa en vistelse utanför dess hank och stör med verksamheten på kontoret eller å ämbetsrummet". Han tog initiativet till att sammanslå två gamla rederibolag, förklaras vidare. I detta sammanhang förtjänar då att omtalas, att han kort efter sin ackreditering i Japan tog sig före att personligen till ett japanskt fångbåtsbolag utbjuda sina gamla upplagda båtar "Sven" och "Nordstjernan", vilket egendomliga tilltag av ett främmande lands diplomat naturligtvis spreds ut av sagda bolags tjänstemän, samt att han kort därefter reste hem och sände vicekonsuln i Tokio en ritning av en av båtarna med besked till honom att överlämna dem till bolaget, som efter någon stunds granskning av desamma återställde den till vicekonsuln jämte medelande, att bolaget tillkrävt envoyén, att man icke reflekterade på saken, enär priset vore för högt för en gammal båt. Vid sådan av sitt ämbete hade han icke rätt att driva dylik affärsverksamhet. En

(Forts. å sid 5.)

Avskrivningarna i Spritcentralen.

Vad Monopolkontrollutredningen därom upplyser.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Avskrivningar å goodwill.

Att avgöra vad som är att hänföra till goodwäll möter såsom av det föregående framgått svårigheter såväl ur saklig som ur bokföringsmässig synpunkt. Då emellertid slutresultatet av 1923 års utredning i väsentliga delar sammanfaller med nu gjorda iakttagelser, bygger följande redogörelse för de bokföringsmässiga avskrivningar av goodwill under åren 1917—1923 till betydande del å denna utredning.

Under år 1917 har bolaget för av säljare nedlagda rörelser (goodwill) utgivit 7,167,652: 45 kronor. Härav upptages såsom tillgång i bokslutet 3,535,952: 45 kronor under det att återstoden, 3,631,700 kronor avskrives före bokslutet.

Största delen av denna avskrivning har gjorts å olika varukonto. I förvaltningsberättelsen för år 1917 (sid. 5) anför styrelsen härom följande:

"Rörande de ekonomiska förpliktelser bolaget iklätt sig genom inköp under år 1917 av fastigheter och inventarier, lager av sprit, viner och utländsk spirituosa m. m. samt för övertagna rörelser (goodwill) må meddelas, att den totala likvidsumman härför utgjort 26,149,550 kr. 60 öre. Efter omsorgsfull och sakkunnig värdering belöpa sig av denna summa 7,449,344 kr. 86 öre på fastigheter och maskiner jämte övriga fasta inventarier, 807,198 kr. 77 öre på tomfat, lager-, butiks- och kontorsinventarier o. dyl., 14,367,054 kr. 61 öre på varulager, olika slag, vadan återstående belopp, 3,535,952 kr. 45 öre, är att betrakta såsom ersättning för av säljarna nedlagda rörelser."

A bolagets goodwillkonto beslöt 1918 års bolagsstämma att avskriva ett belopp av 135,952 kr. 45 öre tydligen i syfte att avrunda kontot, varefter såsom tillgång å goodwillkonto vid nämnda års slut redovisades 3,400,000 kr. Enligt 1923 års utredning avskrevs å goodwill samma år före bokslutet 11,003,000 kr. Med tillägg av nyssnämnda av bolagsstämman beslutade avskrivning blir totalsumman för året 11,130,000 kr.

År 1919 utgjorde den totala av-

(Forts. å sid. 5.)

Den 3 Februari.

Den falska lojaliteten bort!

I sin kamp för världens läggande under sin spira har Israel alltid haft att räkna med ett visst motstånd från de mera upplysta inom folken. Detta motstånd har dock i regel med ganska enkla medel övervunnits, främst därigenom att man till oskriven lag ovan all skriven sådan upphöjt satsen om medborgarnas ovillkorliga plikt av lojalitet gentemot statsmakten. Och denna i ett normalt, lagligt och rättsligt styrt samhälle fullt riktiga sats har av medborgarna och tjänstemännen i det svenska statssamhället i högst betänklig grad godtagits såsom gällande i alla skiften. I skyddet av denna medels propaganda skapade falska lojalitetsuppfattning har under några få årtionden en lång rad av de skändligaste förbrytelser begåtts av judafolket och dess agenter mot svenska staten och folket. Våra nationella värden ha spolierats, stat och kommuner ha störtats i en ruinerande miljardskuldsättning till det internationella ockrarekapitalet, folket har utlämnats till en exploatering av ohyggligaste slag åt de internationella finansfurstarna som ej ens aktat för rov att direkt undanhålla staten dess tillhörigheter (jfr Spritmonopolet, där under en följd av år icke mindre än cirka 100 milj. kr., varav hälften hemligen, "avskrivits"!) På alla samhällslivets områden ha laglösheten, korruptionen och demoralisationen placerats i högsätet i Sveriges land.

För genomförande av detta "ideela" tillstånd i det svenska samhället har Israel framför allt betjänat sig av massorna. Intet har varit viktigare för den gyllene makten än att hålla sig väl med dessa, vilka skulle genomföra dess många önskemål såsom sina, syftande till större frihet åt "det arbetande folket", kapitalets erövring åt de obesuttna samt förverkligandet av frihetens, jämlikhetens och broderskapets gudomliga idéer. Att alla dessa ljuvliga löften skulle vara ägnade att entusiasmera, var ju kanske icke så mycket att undra över. Nu, sedan de väl förverkligats, veta vi också, huru de infriats. Kapitalet, inflytandet och makten i Sverige hava väsentligt överflyttats från de tidigare kulturbärande, svenska folkklasserna till den här allsmäktigt härskande judiska finansaristokratien, som på alla områden etablerat sig såsom tongivande. Syftet med de framförda många "reformkraven" var ju också ett helt annat eller i regel det rakt motsatta mot det föregivna. Idépolitiken avsåg endast att tjäna som täckmantel för de intressen, av mera reel natur, som dolde sig bakom förlåten. "Reformer!" — så löd parollen. I den folkliga reformismens namn framfördes och genomdrevos enligt plan och system i tur och ordning Israels alla önskningar och krav. Vad som stod i vägen därför måste skoningslöst bort! Framför allt gällde det att avkoppla de förhatliga förut styrande svenska folkklasserna, från allt inflytande i samhället, på det att Israel obehindrat skulle kunna dirigera massorna. Våra politikers av i dag verksamhet har även från början till slut företett bilden av en enda serie provokatoriska lagstiftnings- och regeringsåtgärder, syftande till främjandet av judafolkets intressen i Sverige på det egna folkets bekostnad. Medels skapande av onaturliga statliga utgiftsbehov för tillgodoseende av framprovocerade "sociala" och andra "folkliga" krav störtades, utan att ens tillstymmelse till realskäl därför gåvos, i folkförräderiets tecken land och folk i en ruinerande miljardskuldsättning till den internationella judefinansen, som sålunda bereddes tillfälle att få svenska folket in under sitt slavok. Vid sidan härav inriktade man sig framför allt på att rasera alla svenska samhällsvärden samt på alla områden öppna slussarna för spekulationens av "rationaliseringsiver" besatta demoner. Den svenska äganderätten kringskäres alltmera till favör för den internationella; Israels dödsfiende, den kristna kyrkan, undermineras allt djupare; det nationella försvaret, svenskarnas yttersta värn mot folkfientliga främmande inkräktare och usurpatorer, raseras; det svenska undervisningsväsendet sönderbrytes i strid mot all sakkunskap endast därför att Israels på den svenska kulturens omintetgörande inriktade strävanden så påfordra. Etc.

Detta skamlösa förräderi mot Sveriges folk, vartill dess valda representanter och ledare lånat sin medverkan, skulle icke varit möjligt, om det ej lyckats Israel att medels sin propaganda inge de kulturbärande svenska folkelementen den grundfalska föreställningen, att lojalitet mot en rådande politisk regim under alla förhållanden är en medborgerlig heders- och pliktssak. Och svenskarna, som äro ett godmodigt släkte, som icke vill tro någon om ont i denna värld, accepterade densamma. I blind undergivenhet och i en lojalitetskänsla, som varit värdig högre mål, funno de sig i utmaning på utmaning, förräderi på förräderi. Så snart någon djärvdes ge uttryck för de pliktens bud, som dvaldes inom honom, voro Israels raserareagenter strax framme med hotfulla åtbörder: "Bort med fingrarna, eljest raseras här alltsammans!" Och om statsöverhuvudet dristade uttala sin mening i en riksviktig fråga, hotades ögonblickligt i de "demokratiska" organen med republikkravets aktualiserande. Inför dylika kraftiga övertygelsemedel plägade ock oppositionslustan mot "folkviljans majestät" i den judiska tidningspressen på ena som andra hållet snart lägga sig.

Den sida av det härskande judisk-politiska korruptionssystemet, vi här tecknat, är av den art och betydelse, att den tilltvingar sig offentlig uppmärksamhet. Den judisk-marxistiska maktfilosofiens främste koryfé i vårt land, hr Per Albin Hansson, inbjöd med sitt "stora" anförande vid årets remissdebatt själv till en aktualisering av spörsmålet om medborgarnas plikt mot en rådande statlig regim. Han yttrade därvid bl. a.:

"Det är intet att säga om, att medborgare, som betrakta 1925 års beslut som olyckligt, söka få det ändrat, men det går för långt, om militära myndigheter göra sina yttranden till agitationsskrifter. När en general i ett ämbetsyttrande talar om "vår miniatyrarmé" och om omöjligheten att med 1925 års försvarsordning försvara landet, då spårar man en lust att ställa ämbetsskrivelserna i propagandans tjänst. Det finns ingen anledning att stillatigande finna sig i slikt. Ämbetsmannen skall icke göra politik i tjänsten."

Hr Per Albin Hanssons utfall mot generalen i fråga för det denne djärvts säga sanningen utgör i själva verket en utmaning mot alla rättänkande svenskar. Vi skola här ej fästa oss vid den löjligt pösande tonen i hans utdömande av generalens yttrande. Att vederbörande icke älskar att höra sanningen, är visserligen ingen nyhet; att vilja förmena en statstjänsteman, helst en sådan i generals ställning, att uttala sin mening, är dock ett tilltag, som varken kan eller får lämnas oemotsagt. Hr Hansson tror sig kunna spela med svenska folket efter behag, därför att han vet; att han har den på samma folks omintetgörande inriktade judiska penningemakten bakom sig. Men, det finnes en gräns för godmodighet. Detta torde även hr Per Albin Hansson böra observera. Inom de vidaste kretsar av vårt folk har man med rätta upprörts över den rent otroliga flathet, som i senare tid visats den judiska omstörtningsmakten och dess tjänsteförrädare i Sverige. De framträda alltjämt, dessa nobla herrar, med anspråk på att få göra vad dem lyster. En tjänsteman, en militär, skall plikiskyldigast finna sig i allt, lojalt tolerera allt, t. o. m. klart landsförrädiska handlingar! Ett klargörande av begrepen på hithörande område är tydligen i högsta grad motiverat. En statens tjänsteman är, vi vilja säga det, i sin ställning bunden endast av plikten mot det land, i vars tjänst han är anställd och av inga andra. Det är hans plikt att öppet säga sin mening, vad han vet sant och rätt vara. Hr Hansson finner denna pliktutövning utmanande och förklarar sig "ej kunna stillatigande finna sig i slikt". Under hans tal skymtar man vederbörandes vanliga förstuckna hot: "Tag er i akt, lyd, eljest sättas massorna i rörelse!" — Israels vanliga hot, varmedels det vunnit sina flesta och största segrar.

Hur länge ämnar då det svenska folket tåla det kalla stålet? Hur länge ämnar det finna sig i det fosterlandsförrädiska spelet av Israels agenter, vilka redan bragt det till avgrundens rand? Dessa med flera frågor tvingas man nu uppställa. Skall det vara medborgarnas och statsämbetsmännens plikt att i oändlighet och även där det rör sig om klart landsförrädiska handlingar av statsmakt och partiledare i mot Sverige fientliga intressens tjänst lojalt underkasta sig? Nej och åter nej! Det är på tiden att vi lägga av den falska loalitetet vi låtit förleda oss godtaga. Vi måste göra den i och för sig så enkla sanningen klar för oss, att i samma grad som en moralisk och på landets välfärd inriktad statsstyrelse förtjänar att respekteras och bör bemötas med full lojalitet av medborgarna, i samma grad förtjänar en omoralisk och landsskadlig statsledning att icke respekteras. De, som länat sig till den föraktliga rollen av svenska folkets förrädare åt judafolket, sakna varje spår av moralisk rätt att hävda krav på lojalitet av medborgarna. Tvärtom är det dessas ovillkorliga plikt att av all kraft reagera mot en sådan statlig regim, som ställt sig i främmande makts sold och förrätt det egna folket.

Alltså: bort med den falska lojaliteten, som varit en av huvudanledningarna till det iråkade eländet i Sverige! Lojalitet mot landets fiender är detsamma som förräderi mot det egna folket. För svenskarna får ingen annan lojalitet finnas än lojalitet mot deras fosterland, dess lagvåsen och kulturarvet från fädren.

PRESSKONSERTEN

Starka krafter i rörelse mot monopolkontrollutredningen.

Den regerande judiska storfinansen, som etablerat sig som mäktig huvudintressent i vårt svenska spritmonopol, har i högsta grad upprörts över monopolkontrollutredningens synnerligen inkorrekta och odemokratiska sätt att i vissa punkter, i vad rör de hemliga avskrivningarna inom aktiebolaget Vin- och Spritcentralen, lägga papperen på bordet. Starka krafter (= storfinansen själv) äro nu också enligt vad den säkerligen ganska välunderrättade Östgöta-Correspondenten (h.) upplyser i rörelse för att vinna uppskov med frågan, så att den ej skall behöva komma före vid årets riksdag. Tidningen skriver:

Samtliga vederbörande, som det här gäller, och icke minst regeringen och kontrollstyrelsen, borde beakta, att det finns en mycket stark opinion bland allmänheten för åtgärder i den riktning, som kommittén föreslagit. Den stora allmänheten har kanske icke det rätta sinnet för att uppskatta de skickliga finansiella manövrer, som utföras med spritmiljonernas hjälp, men den har i stället en stark känsla av att vår spritlagstiftning och spritadministration under de senaste tio å elva åren skapat en del förhållanden, som icke tillfredsställa rättsmedvetandet och icke heller kravet på sträng sparsamhet med offentliga medel. Vissa drag i kontrollstyrelsens verksamhet och systembolagens tendenser att, utan att sky några kostnader och medel, utvidga sin verksamhet inom restaurangrörelsen, erbjuda många anledningar till närmare eftertanke, om icke tiden är inne att mera bestämt avgränsa vad som ur nykterhetssynpunkt är önskvärt och nyttigt att det allmännas organ taga befattning med. Det finns på detta område åtskilliga förhållanden, som äro mycket mera anmärkningsvärda och betänkliga än de operationer, som kunna utläsas ur monopolredningskommitténs yttrande om Vin & Spritcentralen.

Höga Vederbörandes försök att hindra framläggandet av monopolkontrollutredningens förslag inför årets riksdag, visar om något deras sjuka samvete inför vad som kommit i dagen. Det finnes förövrigt såsom den citerade tidningen framhåller flera än de påvisade operationerna, som äro av högst allvarlig natur och som böra komma under offentlighetens ögon. Tror man sig med ett uppskov kunna vinna något, tager man storligen miste.

Det ekonomiska läget vid årsskiftet.

Enligt Svenska handelsbankens offentliggjorda uppgifter för index vid årsskiftet har prisnivån varit ungefär konstant sedan september 1927, om ock en viss inre oro märkts i priserna i form av icke obetydliga rörelser i olika riktning för olika varor. Bl. a. finner man, att vetepriserna sjunkit betydligt. Stenkolspriserna, som varit anmärkningsvärt låga, visa någon stegring under december. Trävarupriserna ha dalat sakta men äro dock i det hela en aning högre än i december föregående år. Pappersmassepriserna ha nu under några månader varit ungefär oförändrade. Sjöfarten, som tidigare under året visat anmärkningsvärd livlighet i jämförelse med fjolåret har under november gått tillbaka till ungefär samma omfång som vid motsvarande tid 1926.

Sveriges utrikeshandel under 1927.

Kommerskollegii statistik över utrikeshandeln under 1927 visar en rätt avsevärd stegring i såväl export- som importvärde i jämförelse med 1926.

Sålunda har importen haft ett värde av 1,575,000,000 kr. mot 1,489,808,000 kr. 1926 och exporten ett värde av kr. 1,611,457,000 mot 1,419,518,000 kr. 1926. Det för 1927 beräknade exportöverskottet uppgår alltså till 36,457,000 kr. mot ett importöverskott för 1926 av 70,290,000 kronor.

Under december månad uppgick exportens värde till 154,193,000 kr. och importens till 145,195,000 kr. Motsvarande siffror 1926 voro 152,435,000 kronor och 147,521,000 kr. Slutligen december hade sålunda ett exportöverskott av 8,998,000 kr. mot december 1926 14,914,000 kr.

Importen av spannmål och produkter utgjorde under 1927 646,9 milj. kg., varav 237 milj. kg. komma på veteimporten och 82 miljoner kilogram på rågimporten mot 525,3 miljoner kilogram 1926, därav veteimporten representerade 181 miljoner kilogram och rågimporten 24,6 mfilj. kg. Kolonialvaruimporten har stigit från 192 milj. kg. 1926 till 201,6 milj. kg. förra året. Bland kolonialvarorna märkas i främsta rummet oraffinerat socker, varav importen ökats från 91,5 milj. kg. till 101,3 milj. kg. samt kaffe, varav under fjolåret importerades 42,8 mfilj. kg. mot 41,7 milj. kg. år 1926. Medan 1926 års import av personautomobiler utgjorde 13,569 st., värderade till 42,5 milj. kg. presterades under fjolåret en bilimport av 14,569 st., värderade till 42,5 milj. kr. Stenkolsimporten har stegrats från 3,1 milj. ton år 1926 till 4,9 milj. ton år 1927. Exporten av trävaror, pappersmassa, papp och papper utvisar under 1927 avsevärda ökningar i jämförelse med år 1926. Exporten av tackjärn har ökats från 77 milj. kg. år 1926 till 87,6 milj. kg. år 1927.

Tullpolisens spritbeslag under 1927.

Under 1927 verkställdes av tullpolisbevakningen 172 beslag, varvid beslagtogos 5,662 liter sprit, diverse apoteksspr, 440 l. sockerjäsning m. m.. Under samma tid hördes 384 personer angående olaga rusdryckes- och kokainhantering. Sedan tullpolisens tillkomst, d. v. s. under den senaste femårsperioden ha inalles beslagtagits 38,279 liter sprit.

De här nämnda siffrorna representera självfallet endast en ringa bråkdel av de mängder olaga sprit, som under den nämnda tidsperioden varit ute i den allmänna rörelsen. Den stora huvudparten går givetvis tullpolisens spanande blickar förbi.

Antimilitäragitationen en långt större fara för diciplinen än spriten.

I ett till k. mit ingivet yttrande över dr Ivan Bratts bekanta framställning om åtgärder mot oordningar vid värnpliktsinryckningaran framhåller marinstabschefen, amiral Otto Lybeck, att under en lång följd av år praktiskt taget ingen anmärkning i nykterhetshänseende kunnat göras mot de till flottans stationer inryckande värnpliktiga. Anledningen till den skadegörelse på järnvägsvagnar m. m. som någon gång förekommit torde man snarare få söka i ovilja mot militärtjänsten än i bristande nykterhet. Enligt marinstabschefens mening, äro därför åtgärder mot den antimilitära agitationen mera av förhållandena påkallade än ytterligare bestämmelser mot spritmissbruk.

Chefskifte i Svenska bankföreningen.

Svenska bankföreningens verkställande direktör hr Charles Dickson frånträder enligt vad meddelas, sin befattning den 1 instundande mars. Hans efterträdare blir bankdirektören K. Dahlberg, vilken under en följd av år varit vice verkställande direktör i aktiebolaget Svenska Handelsbanken.

"Uppgörelse" träffad i Feronska målet.

En uppgörelse i det Feronska målet har omsider skett, enligt vilken hovjuvelerare Ferons släktingar förklarat sig villiga respektera Ferons gåva å 500,000 kr. till svenska Röda korset under förutsättning att vissa till förmån för hr Ferons ogifta syster framställda anspråk bleve uppfyllda. Släktingarna ha återkallat sin ansökan om hr Ferons förklarande för omyndig och hr Feron har "i huvudsaklig överensstämmelse med av honom tidigare till Röda korset framställt erbjudande godkänt de från släktingarnas sida framställda anspråken".

Gott och väl! Släktingarna borde dock ej ha sluppit ifrån saken med endast offentlig moralisk avrättning. Fallet må dock, får man hoppas, ha verkat avskylande å spekulanter i liknande "affärer" samt utgöra en hälsosam varning för de tjänstvilliga hr "psykiatriker"-specialister i "omyndighetsförklaring".

Krigsrätt i den Norbergska förräderiaffären.

Chefen för kustartilleriet, generalmajor H. Wrangel, vilken i sin egenskap av högste chef för reservlöjtnanten Gösta Norberg närmare granskat handlingarna i "förräderimålet" för att få fastställt i vad mån denne genom sitt engagemang med sovjetlegationen gjort sig skyldig till brott mot strafflagen för krigsmakten, har beslutat, att löjtnant Norberg skall ställas inför krigsrätt vid Vaxholms kustartilleriregemente, som han senast tillhört. Efter vilka paragrafer åtalet skall utföras, är icke känt, då samtliga aktstycken i målet fortfarande äro stämplade hemliga. Åklagare blir stadsfogden A. Magne.

Den av den stockholmska dagspressen med Dagens Nyheter i spetsen företagna "rehabiliteringen" av "den fullständigt oskyldige" löjtnanten Norberg framstår redan genom resultatet av general Wrangels granskning av handlingarna i målet i åtskilligt mystisk dager. Det Bonnierska bladet visar också en tämligen generad uppsyn och vädjar i en ledande artikel "Affären Norberg än en gång" om sakens begravande i glömskan. Uti artikeln i fråga talas dock knappast ett ord om löjtnant Norberg och den roll han spelade i "förräderiaffären" utan så gott som uteslutande om de sovjet-ryska diplomaterna som varit så taktlösa att icke tillbakavisa de tjänster löjtnant N. så älskvärt erbjudit dem men som tydligen aldrig avsett något mera än att få dem i fällan. D. N. skriver bl. a.:

Vore denna sak en inre svensk fråga skulle den vara lätt att avveckla. Vi känna varandras uttrycksssätt här i landet, vi förstå att bedöma nyanserna i tonfallen. I allmänhet trivas vi ganska bra med att allt går sin jämna lunk, men då och då får man behov av en liten uppryckning. Då ställer man till med en storm i vattenglaset och gläder sig om man åtminstone får det att skvalpa. Inte ont i det, men när det gäller vårt lands förhållande till andra länder finns det anledning att tänka även på konsekvenserna.

Affären Norberg bör anses ha förevarit. Den var ett allvarligt memento för övergriven svensk godtrogenhet och gammal svensk slust att se obehagliga sanningar i ansiktet. Men formen för dess avveckling ger knappast fog för försök att skapa nya konfliktämnen. Skulle sådana uppstå utan vår förskyllan böra de behandlas med all fasthet från vår sida. Men om denna speciella affär är man säkert här i landet i själva verket tämligen ense att den nu bör vila i frid — gömd, men icke glömd.

Bonnierska D. N. är tydligen i högsta grad angelägen att få "förräderiaffären" begravd i frid — "gömd men icke glömd". Tidningen begär dock ett misstag, då den föreställer sig, att svenskarna skulle ha någon särskild olust för att vilja höra sanningen. Men väl gäller detta vissa andra, som utge sig för att vara svenskar. Svenskarna äro alls icke rädda för sanningen i "förräderiaffären". Det kan snarare vara på tiden, att här erinras upp ett slag inom de politiska sfärer i landet, som gjort provokation till sin kampmetod par préférence.

Monopolkontrollutredningen undanhålles riksdagen!

De av monopolkontrollutredningen gjorda sensationella avslöjandena om hemliga avskrivningar på omkring 50 milj. kronor i aktiebolaget Vin- och Spritcentralen ha såsom redan i vårt förra nummer omnämndes väckt stor uppståndelse inom det storfinansiella lägret, varom ej minst de hysteriska uttalandena i Dagens Nyheter buro tydliga vittnesbörd. Starka krafter ha också omedelbart satts i rörelse för att förhindra sakens framdragande vid årets riksdag. "Vinner tid, vinner råd" — så resoneras tydligen i det Bonnier-Wallenbergska lägret. Tjänstvilliga kungl. kontrollstyrelsen förklarade även strax, att den icke kunde hinna med att i så god tid avgiva yttrande över monopolkontrollutredningens förslag, att frågan kunde komma till behandling vid årets riksdag. Vill man inte, så kan man heller inte! Direktör Edv. Lithander har i ett offentligt uttalande med fullt fog gett uttryck för sin stora förvåning över kontrollstyrelsens tillkännagivna bristande beredvillighet att forcera ärendets behandling, som ju bör vara så mycket mera ägnat att överraska som det här rör sig om saker, som ju icke kunna vara den kungliga styrelsen så alldeles främmande.

"Man vill hoppas", yttrade dir. L., "att meddelandet är grundat på ett misstag, ty det är svårt att förstå, att finansministern skall låta sig nöja med något dylikt. Skulle så vara, att genom ett eller annat förbiseende kontrollstyrelsen icke blivit ålagd att inom viss tid inkomma med sitt utlåtande, så torde den saken med litet god vilja vara lätt avhjälpt, ty det behövs ju inte mer, än att finansministern kompletterar remissen med ett åliggande för kontrollstyrelsen att exempelvis senast inom en månad inkomma med, vad den har att säga i ärendet. Styrelsen är så väl förtrogen med allt, vad som rör dessa frågor, att det icke bör möta den allra ringaste svårigheten att på kort tid eller senast inom en månad säga ifrån, vad den därvidlag kan ha på hjärtat. Vad Vin- och spritcentralen beträffar har den ju redan samtidigt som kommittébetänkandet trycktes avgivit en svarsskrivelse, vars omfattning enligt uppgift utgör c:a ⅓ av själva betänkandet. Skäl för uppskov med denna frågas omedelbara behandling synes verkligen icke föreligga. Att efter den synnerligen grundliga utredning, som kommittén verkställt, nu ordna det så, att oktrojen skulle förlängas på ytterligare ett år och med hittillsvarande befogenhet för den nuvarande ledningen inom Vin- och spritcentralen, överensstämmer säkerligen icke med vad ett mycket stort antal personer i landet anser vara riktigt och rätt. Därmed skulle under ytterligare ett år fortsättas med det högst anmärkningsvärda samröre med allehanda dotterbolag, mot vilket riktas så skarpa anmärkningar i kommittébetänkandet. Och detta trots att något verkligt hinder icke finnes mot att behandla denna fråga vid årets riksdag."

Köpmän,

gynna dem som gynna Er!

Ur tidningen Köpmanen, Sveriges Köpmannaförbunds organ, återgiva vi nedanstående ord, värda att noga begrundas av varje svensk köpman: *Det är icke blott en oavvislig plikt utan helt enkelt en förmån för köpmännen och de enskilda näringsidkarna att genom annonsering, prenumeration och spridning till allt vidare kretsar stödja och uppmuntra sådana tidningar, som visa förståelse för den enskilda företagsamhetens uppgift och med sympati stödja köpmanskårens sunda organisations- och reformsträvanden. Här kunna organisationens tiotusentals medlemmar var och en i sin stad göra en verklig praktisk, mångmedveten och helt visst resultat bringande insats för sina egna, sin kårs och sitt yrkes livsintressen men och för det borgerliga samhällets sunda och lyckliga utvecklingsoch fortbestånd.*

Caféet

RIDDARGATAN 11

(hörnet av Sibyllegatan.)

Gott kaffe och väl temperérade maltdrycker. Tidsenliga lokaler.

OBS.! Ny regim.

Den mångbövdade Internationalens verkliga ledare.

De i enfald troende föreställa sig likvisst, att de på arenan agerande hrr internationalist- i mer eller mindre hög grad äro upphovsmän till de ljuvaliga internationella välfärdsläror de så vackert predika för massorna. Men detta torde så mycket mindre vara fallet som de i regel endast äro ett lekterande verktyg och repeterare av den högre makts vilja och i texter uttryckta önskningar, den där behagat kalla sig "Guds egendomsfolk" och som enligt vad Talmud upplyser betraktar icke-judehs egendom som "herrelöst gods, som juden, är i sin fulla rätt att tillägna sig . . . juden begår ingen stöld, han bara tager vad som är hans" o. s. v. Vår bild härovan efter en teckning av konstnären Karl Relink är ägnad åskådliggöra den av hrr Vennersten, Ekman, Lövgren, Per Albin Hansson, Cassel, Örne, Engberg, Kilbom m. fl. så varmt hyllade internationalismens verkliga ledare, som nu som blåst i alla länder bereda sig att officiellt tillträda styret.

Israels stora kamp för världens erövring sker ju såsom vi tidigare nämnt i internationalismens tecken. På en mängd olika, alla samlöpande linjer har striden kämpats, och allt större och större områden av jordklotet hava lagts under dess spira. De skilda politiska, ekonomiska, kulturella och religiösa internationaler, som spela en så mäktig roll i utvecklingen i tiden, Den Gyllene Internationalen eller internationella bankalliansen, frimurareinternationalen, de olika arbetareinternationalerna etc. hava alltså samma höga ursprung liksom samma höga syftemål: att främja de judiska planerna på världsherravälde. De stå samtliga ytterst under ledning av Israels hemliga världsstyrelse, som noggrant övervakar, att de arbeta efter dess intentioner. Mellan de olika internationalerna saknas väl synliga förbindelselinjer, men de finnas likväl och fungera med största precision. Det rör sig om ett konstrikt inrättat system, som allt hårdare och hårdare griper in i folkens liv, tvingande dem på de vägar, som skola leda till det stora målet: Israels världsherravälde. För vinnandet av detta måste allt offras, allt utrotas, som kunde erbjuda hinder därför. De gränser, geografiska såväl som politiska och ekonomiska, som finnas mellan folken, utplånas, språk och rasskillnader likaså, hela världen förvandlas till ett enda stort lycksalighetens rike, där alla äro lika och där inga hämmande gränser eller hinder av något slag stör den mänskliga sammanlevnaden. Ty allt slikt är av ondo och måste bort! Vägen till lycksalighet går fram över Internationalismen — människorna måste se bort från det egna egoistiska välbefinnandet, från det dagliga slitet och bekymren för att i stället av all sin själ hänge sig åt det skönа som komma skall, när "frihetens, jämlikhetens och broderskapets" förlossande idéer förverkligats över all världen. — Dessa underbara idéer varmed Israel i alla tider tjusat gojimfolkens massor och varom Sions vise själva skrivit: "Redan i forntiden utslungade vi bland folken orden "frihet, jämlikhet, broderskap", ord, otaliga gånger sedan dess upprepade av de självlösa papegojor, som från alla håll flyga till dessa lockbeten. Med dem har välståndet i världen, den verkliga, personliga friheten, förr så skyddad mot massornas tryck, förintats. Man skulle icke tro, att kloka, intelligenta gojer icke skulle klargjort för sig den abstrakta beskaffenheten av de uttalade orden, att de icke skulle märkt motsägelsen i deras betydelse och i deras förhållande till varandra, att de icke skulle sett, att det i naturen icke existerar någon jämlikhet, icke kan finnas frihet, att själva naturen har fastställt olikhet i förstånd, karaktär och anlag ävensom beroendet av dessa lagar, att de icke skulle insett, att massan är en blind kraft, att uppkomlingar, valda av och ur massan för att styra, på politikens område äro lika blinda som den själv, att en invigd, om också enfaldig kan styra, varemot en icke invigd, vore han ock ett geni, begriper intet i politiken — allt detta har förbisetts av gojerna."

Regerande huset B. och den Per Albinska diktaturen.

I vårt förra nummer omnämndes, huru som Israels regerande hus Bonnier i de svenska gojims land omsider träffat sitt val av diktator att efterträda den nuvarande snart uttjänta "demokratien". Den "lycklige" var såsom vi framhöllo vår duktige bovlingspelare Per Albin, framstående inte bara i idrottsliga dygder utan också och framför allt duktig som folkligdemokratisk textförkunnare och raserare av "reaktionens fästen" i gamla Sverige. Vilket allt gjort honom i högsta grad berömdrad och uppskattad av Israel. Att Per Albins "demokratiskt" sköna tal under remissdebatten skulle stämma Karl Ottos politiske handsekreterare T. F. i Bonnierska D. N. till glädjetårar, var ju endast naturligt, även oavsett det ljuvaliga löftet om en stark begränsning av arvsrätten. Hittills har ju gojims arvsrätt varit "egendomsfolkets" stora bekymmer, ty som vi veta av dess religionsböcker äro gojims ägodelar såsom "herrelöst gods", som Israels barn göra Gudi en behaglig gärning genom att snarast möjligt omhändertaga. Men genom de gojims arvsrätt har "det herrelösa godset" i stor utsträckning på ett ogudaktigt sätt varit "fastlåst". Men Per Albin ställer nu i utsikt en ordentlig uppluckring av arvsrätten i Sverige — vilken tanke naturligtvis även varmt gillas av internationalekonomen Cassel i Bonnierska Sv. D.! —, varigenom ju gojimförmögenheterna kunna "frigöras" och på så många olika sätt bliva nyttiga och räntebärande för Den Högre Makten. Allehanda upplyser nu emellertid, att meningsskiljaktigheter lära råda inom demokratiens ledande hus här i landet med avseende å den grad av förtroende, som bör skänkas blivande diktatorn Per Albin. Man tyckes inte bland det höga husets medlemmar över lag vara hågad att anförtro sin ekonomiska välfärd i hans händer. Särskilt skall Tor Bonnier ha sina betänkligheter. Allehanda skriver härom:

"Vår vän D. N. vill ha Per Albin till herre och diktator och tvekar inte att anförtro honom ej mindre land och rike än även sitt allt i världen, sina aktier. För den händelse högvederbörligt tillstånd kan erhållas av Tor, vilket vi tillåta oss betvivla."

Det blir kanske när allt kommer omkring på unge Tor, som frågan om Per Albins diktatur kommer att bero. Det saknas emellertid anledning förmoda, att inte också hrr Per Albin och Tor B. skola kunna finna varandra, då hans pappa och vår store bovlingsspelare alltid funnit varandra.

Israel har korat ny ledare åt de "moderata" gojim.

Alltsedan Bonnierska D. N. i september förra året lancerade förutvarande bondeförbundsledaren professor Wohlins kandidatur som högerledare efter amiralen Lindman och frisinnade presscentralen i Stockholm sattes i gång för att i cirkulärartiklar till landsortspressen meddela den sensationella nyheten ur bladet, förstod man, att Israel träffat sitt val av högerledare efter "den store amiralen". Det må i sammanhanget bemärkas att valet av ledare för gojimpartierna hör till de på en gång mest delikata och betydelsefulla uppgifter, som det regerande judedömet har att ombestyra. De måste vara säkra och trogna som guld, helst med starka tillsatser av det egna blodet, och åtminstone i någon mån besitta de fascinerande egenskaper, som kunna få "korpralerna" och partiarméerna att förtroendefullt och begeistrat lyssna. Lancerandet av den Wohlinska kandidaturen till den moderata ledaresysslan efter amiralen skedde i en anmärkningsvärt tidig timme. Ty hr Wohlin hade när det Bonnierska liberala organet ryckte in därför, såsom Allehanda upplyste, ännu ej ens "knackat på" hos högern. Men ack, vad betyder sådana bagateller, när Högre Makter dekretera!

Vi ha tidigare något närmare berört hr Wohlins 10-åriga sejour i Bondeförbundet, som nu efteråt i betraktande av allt vad därunder skett framstår i en tämligen mystisk dager. W:s "eminenta" förmåga, som nu erkännes av hela den kosmopolitiska dagspressen, kom i Bondeförbundet icke så värst mycket till synes, i den anda och riktning, som var bonderörelsens ursprungliga och egentliga. Linjerna tappades nämligen alltmera bort. Hr Wohlin lovade vid sin anslutning till rörelsen mycket och vackert och mången väntade på den grund även stora ting av honom, men han infriade inte förhoppningarna. Han uraktlät att handla på de punkter, där en nationell jordbrukarerörelses ledare skolat handla.

Att hr Wohlin — vilken enligt vad Bonnierska Sv. D. självt konstaterat, representerar ett särdeles effektivt inslag av främmande rasmassa — efter sin sejour i Bondeförbundet med entusiasm skulle emottagas av det kosmopolitiska partiväldet, var endast vad som kunde väntas. Att observera är emellertid, att hans kandidatur lancerades icke av högerns press utan av huset Bonniers eget livorgan Dagens Nyheter, och det innan han ens hunnit "knacka på" hos sitt nya parti. Denna lilla formella sak är utan tvivel ganska belysande för hur spelet numera skötes samt vem det i själva verket är, som nominerar partiledare under rådande politiska regim. Socialdemokraten upplyser nu, att den Wohlinska kandidaturen avancerat så långt, att den kan anses tryggad. W. har, skriver tidningen, nyligen inträtt i tidningen Upsalas ledning och meningen skulle vara att skänka den nytt liv och göra den till ett uttryck för den mera stridbara högeråskådning, till vilken han omsider kämpat sig fram. Soc.-Dem. skriver vidare:

"Hr Wohlin anses med visshet komma att kandidera till andra kammaren vid höstens val i Uppsala län. Och det lider intet tvivel att han blir vald. Det glunkas, att man inom andra kammarens lantmannahöger är angelägen att få hr Wohlin till kammaren för att i sinom tid kunna på ett tillfredsställande sätt lösa problemet om en dugande efterträdare åt hr Lindman. Hr Järte anses allmänt vara ur leken. Hr Wohlins namn har bland högerbönderna en helt annan klang. Ojämförligt mycket större, rikare och mångsidigare som begåvning än hr Järte, utrustad med i vårt land sällsynt parlamentariska gåvor och i besittning av stor förmåga att spela agitatorns roll är hr Wohlin naturligtvis i högsta grad skickad att ta vid när hr Lindman släpper taget."

— Så långt är man nu alltså kommen att det skulle lyckats att få en opinion inom lantmannahögern till förmån för hr Wohlins kandidatur. Varav framgår, att högste befälhavaren, amiralen själv, erkänt W. som sin legitime arvinge. Något annat var ju heller inte att vänta, sedan Karl Otto i sitt livorgan signalerat sin och de sinas höga vilja. Ty, därefter eder rätter och packer!

"Bättre fly än illa fäkta!"

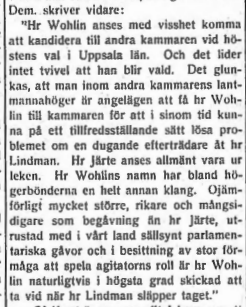

Som en illustration till det pågående gyckelspelet mellan hrr ledare av socialismen och kommunismen här i landet återge vi ovanstående lyckade teckning ur Allehanda. Den stångande oxens roll spelas som synes av revolutionspartiets egen Kilbom. Knappast har Per Albin och hans vän Arthur hunnit placera en ny "ståndpunkt" på någon grön äng, förr än oxen med sin hjord av härlig ungboskap strax är där, med påföljd att de tu tvärt upphöra med placeringsjobbet för att söka rädda livhanken bakom närmaste gärdesgård.

"Oxarna" och framför allt deras s. k. ledare Kilbom är uppenbart allt fortfarande en aktiv tillgång för Den Högre Makten. Hr Kilbom, förande vars israelitiska härstamning intet tvivel torde råda, är tydligen användbar för litet av varje vid sidan av sin egentliga uppgift, den för ögonblicket mera åt sidan ställda revolutionen. I somras excellerade han som bekant som författare av en broschyr, avsedd att inför de breda lagren framställa ingenjör Kreuger i Tändsticksbolaget som Sveriges verklige regent. De i sakerna något insatta logo åt det kostbara försöket. För vems räkning han gjorde det, var ej svårt att förstå. Han är också bra, när det gäller att flytta på de "demokratiska" hrr socialistledare, vilka naturligtvis inte kunna undgå att ta intryck av de "folkliga" toner, som strömma ur Folkets Dagblad.

I den provokatoriska nykterhetspolitikens hägn.

Ett flertal spritstölder ha under den gångna veckan rapporterats. Sålunda bortstulos en natt 200 liter råsprit i Fårabördes bränneri i Fjälkinge ur ett spritfat i lagerrummet, dit tjuvarna berett sig tillträde genom att bryta upp två av kronans lås. Samtidigt ingick meddelande från Sundsvall om en förövad spritstöld i Vin- & Spritcentralens magasin därstädes. Tjuven eller tjuvarna hade berett sig tillträde till magasinet genom en av portarna, som delvis sågats sönder. Därefter hade de lagt sig till med ett spritparti, enligt uppgift 60 à 65 liter konjak.

*

Polisen i Kiruna har åter gjort ett "finare kap", denna gång åtta km. norr om Tuolluvaara vid Torneälven. Tvenne tunnor om vardera 100 liter jäsning förstördes vid razzian och två kokare om 50 liter vardera togos i beslag. De två lönnbrännarna blevo även anhållna av polisen.

*

Värtapolisen anhöll häromdagen i Värtan en arbetslös sjöman, som sökte sälja brännvin. Det befanns, att det var hembränd sprit, varför polisen gjorde ett besök i sjömannens bostad. Här påträffades en kamrat till den anhållne, även denne arbetslös sjöman, samt en sats hembränt brännvin. Brännvinet slogs bort och männen fördes till polisstationen. Här erkände de, att de sedan strax före jul, då de blevo arbetslösa på grund av isförhållandena, tillverkat sammanlagt 12 liter brännvin. Samma dag anhöllos tre kollegor till arbetare, som innehade vardera en tredjedels liter smuggelsprit.

*

Stockholms rådhusrätts andra avdelning har meddelat utslag i målet mot befälhavaren på det tyska spritsmugglarfartyget Chatarina av Kiel, tyske undersåten Hans Friedrich, vilken den 9 augusti förra året prejades av bevakningsfartyget Vikingen, vars befälhavare tog Chatarinas last i beslag. Det främmande fartyget befanns vara lastat med 58,788 liter sprit och 732 liter vin. Friedrich dömdes 2 månaders fängelse, varjämte de i beslag tagna dryckerna och fartyget förklarades förverkade.

Arbetarna i Frankrike och England börja tvivla på socialismen.

Vid den senaste franska socialistiska partikongressen skall, enligt vad meddelas från Paris, en stark motsättning ha gett sig till känna mellan C. G. T. och det socialistiska partiet icke endast rörande metoder utan även i sak. De resor, som franska landsorganisationens representanter företagit i Ryssland och Amerika ha kommit dem att tvivla på socialismens allena saliggörande makt, ty ingenstädes funno de arbetarnas villkor så goda som i det kapitalistiska U. S. A., ingenstädes så dåliga som i det marxistiska Ryssland. Denna tendens till avfall från socialismen har dock i Frankrike ännu icke gått så långt som i England, där ett stort antal av Trade Unions medlemmar övergått till konservativa partiet.

Lenins testamente.

Enligt "vänsterkommunistisk" version.

Det har stått åtskillig diskussion och strid kring Lenins testamente. Olika versioner ha lämnats rörande detsamma. Vilken som är den riktiga, är ej gott att säga. I själva verket har det mindre värde vad denne förbrytare mot mänskligheten sak funnit lämpligt nedskriva till eftervärlden, men inför de av Israel vilseförda massorna i många länder gälla hans ord ännu mångenstädes som Guds ord. Han var ju den främst utvalde att genomföra Israels stora världsrevolution. Det kan dock ha sitt intresse att erfara, hur inom "vänsterkommunisternas" (Trotskijisternas) läger hans testamente framställes. De franska "vänsterkommunisternas" tidning Contre le Courrant återger det sålunda:

"Med partistyrelsens stabilitet menar jag åtgärder, som innebära garantier mot splittring, åtgärder, vidtagna i den omfattning dylika gemenligen äro möjliga. Det lider nämligen intet tvivel om att den reaktionäre politiker hade rätt, som i Russkaja Mysl i sitt spel mot Sovjetryssland främst räknade med vårt partis sprängning och som förutsatte att denna sprängning skulle framgå som ett resultat av allvarlig osämja inom partiet.

Vårt parti stöder sig på två samhällsklasser. Detta är orsaken till dess bristande stabilitet och leder oundvikligen till dess sammanbrott, därest samförståndet icke kan vidmakthållas mellan dessa två klasser. Rådde icke detta samförstånd, skulle det t. o. m. vara gagnlöst att vidtaga de eller de åtgärderna eller att över huvud taget drylta frågan om partistyrelsens stabilitet. Ingen åtgärd skulle nämligen i så fall vara ägnad att förebygga sprängningen. Jag hoppas emellertid, att det skall dröja länge, innan något sådant sker, och att det är en alltför osannolik händelse för att man skulle ha anledning att tala om den nu.

Vad jag har i sikte det är partistyrelsens stabilitet som en garanti mot sprängning under den närmaste tiden, och jag vill här anställa några reflexioner av rent personlig karaktär.

Jag tror, att det väsentliga i spörsmålet om stabiliteten, sedd under denna synvinkel, består i förhållandet mellan sådana partistyrelsens medlemmar som Stalin och Trotskij. Förhållandet dem emellan utgör enligt min mening den övervägande delen av riskerna för den sprängning, som skulle kunna undvikas och till vars förebyggande skulle tjäna bland annat en ökning av partistyrelsens medlemsantal upp till 50 eller 100 personer.

När Stalin blev partisekreterare, koncentrerade han en ofantlig makt i sina händer, och jag är icke säker på att han alltid är i stånd att begagna sin makt med tillräcklig klokhet. A andra sidan gäller om Trotskij, såsom det redan framgått av hans strid mot partistyrelsen i frågan om kommunikationsdepartementet, att han utmärker sig icke blott för sina utomordentligt framstående egenskaper. Personligen är han utan minsta tvivel den förnämsta kraften i den nuvarande partistyrelsen, men han är ytterligt påstridig och driver sitt intresse för angelägenheternas rent administrativa sida allt för långt.

Dessa karaktärsegenskaper hos partistyrelsens två markantaste gestalter kunna ofrivilligt leda till en sprängning. Och om vårt parti icke vidtager åtgärder för att förebygga densamma, kan denna sprängning komma helt oförmodat.

Jag skall icke ge mig in på att karaktärisera partistyrelsens övriga ledamöter allt efter deras personliga egenskaper. Jag skall endast erinra därom, att Sinovjevs och Kamenevs hållning under oktoberrevolutionen uppenbarligen icke varit bara tillfällig, men att de knappast kunna längre personligen klandras härför lika litet som man kan klandra Trotskij för det att han en gång i tiden icke var bolsjevik.

Beträffande partistyrelsens yngre ledamöter så vill jag säga några ord om Bucharin och Pjatakov. De äro enligt min mening de markantaste bland de unga krafterna, och det är skäl i att med avseende å dem hålla följande i sikte:

Bucharin är icke blott den värdefullaste och starkaste teoretikern inom partiet utan även med rätta betraktad som hela partiets gullgosse. Men det måste högeligen betvivlas, att hans teoretiska uppfattningar kunna betraktas som verkligt marxistiska, ty det finns hos honom ett drag av skolastiker. Jag skulle tro att han aldrig riktigt kommer att lära sig den dialektiska metoden.

Så ha vi Pjatakov, som obestridligen är en man med vilja och de yppersta gåvor, men alltför byråkratiskt inriktad och alltför upptagen av angelägenheternas administrativa sida för att man skulle med behållning kunna utbedja sig hans omdöme i en allvarlig politisk fråga.

Det är ju klart, att dessa mina anmärkningar gälla det nuvarande ögonblicket och förutsätta att dessa två sistnämnda duktiga och hängivna partivänner inte få tillfälle att utvidga sina kunskaper och att bortarbeta sina ensidigheter.

Stalin är alltför brutal, och detta fel, som vi helt kunna ha översende med i våra relationer oss kommunister emellan, det blir odrägligt i hans ämbetsutövning som partisekreterare. Därför föreslår jag mina kamrater att övervåga möjligheten av att förflytta Stalin från denna post och i hans ställe sätta dit en man, som i alla avseenden är Stalin överlägsen, d. v. s. en som är mera tålig, mera lojal, mera fin och hänsynsfull mot partivännerna och mindre självrådig. Denna omständighet kan måhända synas som en obetydlig bagatell, men jag anser, att, för att förebygga partiets sprängning och med hänsyn till vad jag ovan skrivit om förhållandet mellan Stalin och Trotskij, det icke är någon obetydlig bagatell, utan att det är en bagatell som kan få en avgörande betydelse."

(Forts. i nästa nr.)

Goda resultat av kontanthandeln i övre Dalarna.

I Nationen har tidigare omnämnts, huru kontanthandeln glädjande nog under det senaste året gjort rätt så betydande framsteg bland den fria köpenskapens män i olika delar av landet. Den tveksamhet gentemot en övergång från kredit- till kontanthandel, som ännu mångenstädes gör sig gällande, kan ju visserligen förstås, men tydligt är, att önskar den fria svenska handeln kunna hävda sin ställning i konkurrensen, är den nödsakad att i vad gäller sund reformanda följa med utvecklingen. Ofta hyses bland köpmännen alldeles oberättigade farhågor för en reform på ifrågavarande område. Såsom också i sin mån torde framgå av ett uttalande i Köpmannen av ordföranden i Älvdalens Köpmannaförening, L. Nordin, vari redogöres för de erfarenheter, som vunnits av det för ett halvt år sedan igångsatta försöket till kontanthandelns införande i övre Dalarne. Hr L. skriver:

"Tillkännagivandet under maj och juni förra året om kontanthandelns införande från och med den 1 juli 1927, mottogs av kunderna med välvilja och förståelse i Älvdalen, Särna och Idre. Somliga-tvivlade på systemets förverkligande, enär ansatser förekommit flera gånger förut att borttaga konsumtionskrediten, men icke kunnat fullföljas på grund av köpmännens bristande förmåga att inse nyttan av systemet. Sedan ett flertal av detaljisterna härstädes flera gånger måst inställa sina betalningar och därvid funnit att utestående fordringar, vilka under årens lopp blivit osäkra och värdelösa, voro den egentliga orsaken till betalningsinställelsen, var tidpunkten kommen att enhälligt gå fram för kontanthandel. Sedan alltså de flesta köpmännen under de sist förflutna åren kommit till den övertygelsen, att konsumtionskrediten borde avskaffas, gjordes gemensam uppslutning för införande av kontanthandeln såväl i Älvdalen, Särna och Idre som i Orsa och Malung. Härtill anslöto sig även köpmännen i Mora, vilka dock vid en senare tidpunkt skulle taga steget fullt ut för slopandet av konsumtionskrediten inom deras verksamhetsområde.

Efter kontanthandelns införande blev omsättningen strax något mindre, men som resultat efter de nu tilländalupna 6 månaderna torde man kunna säga, att omsättningen bibehållits i ungefärlig samma omfattning som motsvarande tid föregående år. Det bör dock anmärkas, att somliga affärer genom systemets införande ökat sin omsättning, då däremot de som sålt på kredit fått vidkännas lägre omslutning. För övrigt beror omsättningens storlek härstädes på skogsavverkningarnas omfång och förläggning, vilken industri medför den väsentliga varuomsättningen, och varav försäljningsresultatet alltså främst är beroende. Till kontanthandelssystemet hava samtliga arbetsgivare ställt sig välvilliga och utlämna förskotter till arbetare, vilka därav äro i behov i och för provianteringen. Köpmännen inse nu att kontanthandeln borde ha varit införd långt tidigare, då konsumtionskrediten förorsakat, att så mången köpman fått se sitt livs arbete förspillt.

De flesta kunderna inse även och uttala sin önskan, att konsumtionskrediten nu måtte för alltid vara borta, varigenom även deras ekonomiska ställning bör kunna förbättras. För att kontanthandeln i full utsträckning skall kunna införas överallt i vårt land, bör denna rörelse uppmuntras och stödjas av hrr grossister och fabrikanter genom skärpta bestämmelser ifråga om krediten. Konkurrenskraftiga inköpspriser böra tillförsäkras dem, som övergått till kontanthandel."

Måltidsdryck som hälsokur

erhåller man av Fruktsalt-Samaria; det ger en läskande och hälsig kolsyredryck, som piggar upp aptiten och befordrar ämnesomsättningen, renar och uppfriskar blodet, befriar magen och tarmarna från oljälliga ämnen, utdriver den skadliga urinsyran, gifter som måste renas bort, varmed undanröjdes grundorsaken till dålig hälsa; hela organismen sättes i god form.

Drick därför dagligen Fruktsalt-Samaria. Pris pr fl. kr. 2.50; motsvarar 25 fl. mineralvatten. Erhålles å apotek, hos drog-, färghandl. m. fl.

Cederroths Tekn. Fabr., Stockholm

Nationen nr 5/1928.

Vid behov av
FOTOGRAFERING!
Glöm ej att anlita oss, då vi äro Specialister och erfarna fackmän inom branschen.
RING ENDAST NORR 75 45.
BILD-CENTRALEN
Drottninggatan 38, Stockholm

PARISER-CAFÉET
27 Kungsgatan 27
Stockholm

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:

Automatrestaurant
CYRUS
43 Nybrogatan 43

Automatrestaurant
ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2

Automatrestaurant
ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8

Automatrestaurant
GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51

Automatrestaurant
S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.

Automatrestaurant
GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68

Automatrestaurant
BIRGER JARL
73 Folkungagatan 73

Frukost 1/9—1/2 Middag 1/2—7
Kväll 7—1/2 Inga drickspengar
Ingen spritservering

Lunda Tvättinrättning
Rekommenderar sig för utförande av all slags tvätt (ej kemisk), mangling och strykning. Förstklassigt och omsorgsfullt arbete garanterar.
Snabb och punktlig expedition
Innehavare:
AUG. GUSTAFSSON.
Tel. Drottningholm 20 & 190.

Foiths
DROTTNINGGATAN 40
HORNSGATAN 1
KUNGSGATAN
vid Konserthuset
STRANDVÄGEN 1
DROTTNINGHOLMS VÄRDSHUS
NACKANÄS VÄRDSHUS

KÖP BRÖD FRÅN
W. Gustafsson, Bageri & Konditori
S:t Eriksg. 22. Stockholm. Tel. N. 18292

Från Ghetton till Riddarhuset.

Bidrag till den rasbiologiska forskningen. XIII.

De adelshistoriska studier, vi på denna avdelning återgiva, hava ett rent vetenskapligt rasbiologiskt syfte. Genealogien är nämligen en hjälpvetenskap ej blott för hävdaforskaren utan även för rasbiologen.' Utan strängt verifierade ascendenstavlor famlar antropologien i mörker. En inventering av svenska folket från rassynpunkt här sitt stora berättigande, vetenskapsmän äro sysselsatta därmed, och flera arbeten i svensk raskunskap äro utgivna. I dylika arbeten har det finska, baltiska och lappska inslaget hos Sveriges befolkning behandlats, därvid t. ex. Strindberg och Nathan Söderblom porträtterats såsom "ostbaltiska" typer. Från nationell synpunkt är det särskilt viktigt att genom genealogiska utredningar få fastslaget i hur stor utsträckning det judiska blodet trängt in i svenska släkter. Det ligger nära till hands att börja undersökningen med svenska adeln. Utom det vetenskapliga syftet med dessa genealogiska forskningar, hoppas författaren att genom deras publicering den svenska adeln, som har stolta traditioner att bevara, skall få ögonen öppna för, att det ligger i dess eget och landets intresse, att det blir ett slut på dess vidare beblandning med asiatiskt blod, som icke känner nationalitet med den förhärskande svenska rasen av nordisk typ.

Ätterna Arrhenius v. Kapfelman, Gren af Rosso, v. Hofsten, m. fl.

(Forts. på släkten Calms.)

Judinnan Dorotea Hansdotter Calms sondotter Dorotea Elisabet Matsen hade med krämaren Gustav Berendsson Santesson sonen Karl Gustaf. Denne blev kominister i Örgryte, och far till 6 barn, av vilka en dotter giftes med krämaren Johan Olof Gullbransson i Varberg, och en annan med stadsläkaren (Kapfelman-) Arrhenius i samma ort. Denne räknade sina anor från en redan i sextonde seklets slut till Sverige invandrad fanjunkare Kapfelman, död 1607 i Linköping (där sonen blev krämare); släkten har falskeligen utgetts vara en bayersk adelsätt. Örgrytekomministerns yngsta dotter giftes med apotekaren Gren i Göteborg, som hon skänkte två döttrar, av vilka den ena giftes med jordbrukaren Broberg i Anggården vid Göteborg. Släkten Gren uppger sig härstamma från en dansk skeppare, vars sonson 1487 skulle fått adelskap av kung Hans II. Attlingarna ha uppgått i skärgårdsallmogen på svenska västkusten. Förf. har ej kontrollerat riktigheten av den i Tersmedens apokryfiska adelskalender införda stamtavlan. (Den store vetenskapsmannen Svante Arrhenius tillhörde en svensk släkt, som ej är på minsta vis befryndad med den ovanberörda Arrhenius v. Kapfelman).

Av Örgrytekomministern Santessons söner blev Gustav disponent för Surte glasbruk, och Bernhard apotekare i Varberg. Av den senares tio barn giftes Maria med handlanden Broberg i Göteborg, och Margareta med stadsnotarien Sandegren och med läkaren Lindholm i Stockholm. Karl Bernhardsson S. blev baningenjör, brodern Bernt läkare, och Göran bolagsdirektör i A.-B. Curator samt far till tre barn. Henrik Bernhardsson S. blev kemist och far till tre barn, av vilka Gösta är löjtnant i Fortifikationen, och Kajsa gift med löjtnanten Elis Thuresson i Byggnadskåren, samt Märta med översten Sylvan, chef för artilleristaben. Denne tillhör en ofrälse skånsk allmogesläkt från Löderup.

Örgrytekomministern Santessons yngste son Karl var professor och överkirurg vid Serafimerlasarettet samt far till fyra barn. Av dessa blev Harder jordbrukare i Forsby, Södermanland, och har med judinnan Ida Philipson två söner, av vilka Karl S. är amanuens i Nobel-bibilioteket. Den sistnämndes farbror Henrik Karlsson Santesson var vice häradshövding, riksgäldsfullmäktig och direktör för Nobelstiftelsen. Av hans fyra barn med judinnan Fränckel, är hovrättsassessoren Per S. tf. byråchef i Socialdepartementet, och Kajsa S. har två barn med regementsintendenten kaptenen S. Eason von Hofsten nr 1794 (vid Kronprinsens husarer). Denna värmländska allmogesläkt är från Hofstens socken, efter vilken namnet tagits. Bengt-Erlandsson H. blev som sekreterare i Kommerskollegiet adlad 1726.

Överkirurgen Santessons yngste son Gustav är farmakognosie professor vid Karolinska institutet i Stockholm. Av hans fyra barn är en son tysk-fransk lektor i Luleå.

Markgrevarna av Sons och deras härstamning från Sem, Ham och Jafet.

Judiske krämaren Pappenheimer förvärvade 1817 på finansiell väg bayersk adelspatent med namnet "von Kerstorff", som usurperades efter en gammal bayersk adelsätt. Juden torde härstamma från den tidigt av judar bebodda staden Pappenheim i Mittelfranken. Med en judinnan Seligman "von Eichthal" ända han tre barn av vilka Maria giftes med en friherre v. Aretin, bayersk kammarherre. Denne tillhörde även en asiatisk släkt. Enligt en släktsägen förfäders Johannes Pardasar, konung i Armenien(!) av persiske schahen från sin tron och dog i Konstantinopel som god katolik, liksom även hans drottning Anna Gogza, av kunglig arabisk börd(!). Deras son döptes i sagda stad 1706 med namnen Johannes Kristof. Som liten pilt kom han till Teras Janovna Sobieska, som då vistades i Venezia, och senare till hennes make Max Ferdinandsson v. Scheyern-Wittelsbach i Bayern. Denne kurfurste lät uppfostra gossen och det kungliga(!) armeniska namnet Aroution-Caziadur förenklades till Aretin. Hans två söner fingo 1769 bayersk friherretitel, — en som det tycks tarvlig degradering av DD. KK. ... prinsarna av Fant-Asien. Det står envar fritt att tro hur mycket eller litet han vill av denna kungasaga. Som faktum kvarstår att släkten Aretin är asiatisk.

Av judinnan Pappenheimer-Kerstorffs två döttrar giftes Friederike v. Aretin med Karl Maxsohn Belli di Pino av en sedan 1759 riksadlig ätt, som räknar sina anor från en omkr. 1650 i Sala levande Francesco Belli (= "skön"). Judinnans andra dotter Marya v. Aretin blev hustru åt greve Moy, marquis de Sons, bayersk kammarherre och överstehovceremonimästare. Denna picardiska ätt, som återfinnes i alla franska och tyska adelslexikon, har besuttit Sons och Chatillon les Sons, i kantonen Marle av departementet Aisne. En Moy de Sons rymde 1789 från Frankrike, kämpade i royalisternas armé och slog sig slutligen ned i München. Sonen Ernest de Sons blev juris professor i Würzburg, München och Innsbruck och fick 1853 österrikisk och 1858 bayersk konfirmation på friherretitel, och 1868 bayersk konfirmation på grevetitel. Markgrevetiteln är fransk och föres även av en i Frankrike kvarboende släktlinje. Av professorens barn hade Charles de Sons med den asiatiska baronessan v. Aretin tre söner: Ernst de Sons dog 1922 som herre till länsgodset Obenhausen. Han var överste å la suite, bayersk kammarherre och riksråd samt ledamot av Nobiles Academici i Heidelberg och Paris. Hans änka grevinnan v. Arco v. Stepperg tillhör en uradlig tyrolerätt med riksgrevetitel sedan 1413. En katolsk greve Arco auf St. Martin är gift med Gertrud Wallenberg, född 1895 i Stockholm. Brodern Max de Sons är bayersk överstehovceremonimästare och överste à la suite, samt titulerad excellens. Hans gemål är dotter av den siste riksfursten av Waldburg-Zeil-Wurzach. Av hennes sju barn är äldste sonen bayersk kammarjunkare och den andre stupade 1916 vid Verden i strid mot sina fäders land. Systern Marie de Sons har en son med tyske greven Basselet de la Rosée stupad 1914 i Frankrike), av en sedan 1764 riksgrevlig ätt, som påstår sig härstamma från en omkr. 1600 levande Eurique de la Rosa, grand av Spanien.

Hennes syster Helga de Sons har fyra barn med ryttmästare baron v. Redwitz av en uradlig, sedan 1816 friherrlig frankisk ätt, som räknar sina anor från Iringius de Cunstat seu de Redwitz (omkr. 1290). Den asiatiska baronessan v. Aretins yngste son Charles de Sons blev bayersk kammarherre och envoyé till hoven i Stuttgart, Karlsruhe och Darmstadt. Hans gemål är faster till nuvarande fursten av Radolin, av det polska huset Koszutski-Policki. Av hennes två söner har Hugo de Sons äktat judinnan Pamela Speyer, dotter av den i Amerika födde Sir Edgar Speyer, baronet sedan 1906, av en judeslägt, som troligen tagit namn efter tyska staden Speyer och räknar sina anor från Michael zur Sonnen död 1586. Alliansen mellan Hugo de Sons och Pamela zur Sonnen-Speyer ser nästan ut som en ödets skickelse. Judeslägten Speyer zur Sonnens engelska vapen består av en merkuriistav åtföljd av två solar.

— — —

Ovanstående utredning avser att vara ett skolexempel på svårigheten att avgöra rastypen beträffande medlemmar av den högsta europeiska aristokratien. Vi finna här armeniskt och arabiskt kunga blod sammanflutet med judiskt krämarblod och se detta inficiera ett franskt marquishus som i sin tur besmittar en spansk grand-ätt och tysk uradel efter att först ha allierat sig med tyska och polska furstehus. Slutligen gifter sig Hugo de Sons, resultatet av denna fransk-tysk-polsk-armenisk-arabisk-judiska blodmixtur åter med en amerikansk-engelsk judinna, bekräftande tesen att lika barn leka näst.

Markgrevliga huset Sons är ett av de få som bevisligen härstamma från både Sem, Ham och Jafet. Mer kan man knappt begära!!!

— — —

Den framstående rasbiologen jur. dr Vacher de Lapouge i Montpellier, en av de få fransmän som genomskådat Israels fredliga erövring av Europa på semi-alliansernas väg, sade en gång i en av sina synnerligen intressanta föreläsningar: "Adelsfamiljerna, som för att kunna lättare övervakas, av kungarna av huset Anjou tvingades att residera vid hovet, ha utan återvändo adopterat sig till ett parasiternas liv. Efter att först ha parasiterat av kungarnas börs, leva de i dag på bekostnad av Börsens konungar. Deras söner äkta judinnor, och deras döttrar äro mätresser åt judarna. De ur Ghetton utsläpptas kroasering med barnen av kungl. huset Anjou's hovmän och hovdamer tyckes hittills ej ha frambringat några lysande subjekt". — Dessa ord av professor Vacher de Lapouge gälla givetvis ej blott franska förhållanden.

A. O. Europaeus.

Privathandeln i Sovjetlandet.

Då Lenin övergick till den nya ekonomiska politiken — av nödtvång och icke av fri vilja — fick den privata företagsamheten ett vida större svängrum i det ekonomiska livet. Men ända från början ha statsorganen och den under statligt förmyndarskap arbetande kooperationen strävat efter att på alla möjliga vägar komma privathandeln till livs. Statens och kooperationens handel ha gynnats i skatthänseende genom företrädesrätt vid varuleveranser, lättnader vid transporter och kreditgivningen. Striden har varit långt ifrån jämn, den enskilda företagsamheten på handelns område har på alla sätt trakasserats — men likvisst har den fortlevat och utvecklats. Man har anledning draga den slutsatsen, att den privata affärsverksamheten helt enkelt icke kan förkvävas. Den måste finnas till, människornas livsbetingelser i samhället torde det. Storindustrien ligger i Sovjet-Rysslands hand, men jordbruksprodukter frambringas huvudsakligen av privata företagare. Den officiella teorien om, att bönderna egentligen endast äro ett slags förvaltare till statens jord, tillhör antalet besynnerliga osanningar, som ibland dominera i det politiska livet. Den faktiska situationen kräver sålunda ett utbyte av statligt producerade industrivaror emot privatekonomiskt frambragta jordbruksprodukter. Redan denna formulering av problemet torde förklara, att det uppstår en hel mängd frappanta slitningar; hela fördelningsmaskineriet gnisslar mer än på andra håll, där större anpassningsförmåga råder, på grund av att de statliga, byråkratiska organen icke på sådant sätt kunna lägga sig i varuutbytet inom landet.

Om man ser på de officiella omsättningssiffrorna, så får man det intrycket, att privathandeln håller på att fullkomligt trängas bort. Från 1922—1923 til 1926—1927 har den statliga handelsomsättningen ökats från 27,7 till 30,9 proc. och kooperationens ännu mera, eller från 27,4 till 50,6 procent, under det att privathandelns andel gått ned från 44,9 till 18,5 procent. I detaljhandeln omfattar privathandeln 1926—1927 blott 37 procent av hela den inrikes handelsomsättningen emot 66,5 procent år 1923—1924. I absoluta tal ställer sig utvecklingen på följande sätt: Statshandeln har vuxit från 2,900 till 8,693 millioner rubel och därmed ökats med 194 procent, kooperationens handel har vuxit ännu mera, nämligen från 2,934 till 14,225 millioner rubel, eller med 386 procent, under det att privathandelns omslutning stigit endast med 8 procent från 4,810 till 5,200 millioner rubel.

Dessa siffror se ju alldeles förkrossande ut, men man måste alltid vara misstrogen mot sovjetrysk statistik. Man finner ofta, att den är tillrättalagd på ett sätt, som lätt föranleder missuppfattningar, och att vissa siffror med nödvändighet måste kompletteras med andra. En sakkunnig författare i en utländsk vetenskaplig tidskrift anmärker, att inom statshandeln har varan vid vandring från producenten till konsumenten flera etapper att passera än i fråga om privathandeln. Statshandelssiffrorna innymma därför vida mera dubbelräkningar än privathandelssiffrorna. Privathandeln arbetar övervägande med livsmedel, i första rummet med jordbruksprodukter, som vandra mera direkt till detaljisten. Man får en helt annan bild, om man ser på antalet butiker, varvid man dock bör räkna med, att privatbutikerna i många fall äro ytterligt små. I grosshandeln räknade man år 1926 med 2,575 statliga, 1,153 kooperativa och 836 privata firmor, men i detaljhandeln med 14,095 statliga, 77,847 kooperativa och 258,846 privata affärer. Privathandeln räknar sålunda ej mindre än 73,8 procent av samtliga detaljaffärer och trots de resp. affärsföretagens realtiva litenhet draga de fortfarande till sig en väldig del av den inhemska varuomsättningen. Statens och kooperationens handel sysslа till stör del med produktionsvaror, under det att privathandeln mest har att göra med den dagliga konsumtionen. Detta gör att t. o. m. den privata grosshandeln har en mycket större betydelse än antalet firmor ge vid handen.

Om man i runt tal räknar med, att bönderna själva konsumera 50 procent av jordbruksprodukttionen, så kan man på grund av framlagt siffermaterial draga den slutsatsen, att av den andra hälften, som föres ut i marknaden, privata grosshandlare uppköpa ungefär 25 procent, 15 procent föres till torget av bönderna själva, och statens och kooperationens grossistaffärer taga hand om övriga 60 procent. Den privata grosshandeln och bönderna tillsammans skulle sålunda förmedla försäljningen av 40 procent av de jordbruksprodukter, som avyttras. Staten och kooperationen förmedla i avsevärt högre grad än privathandeln uppköp av tobak, lin, ull, bomull och andra jordbrukets industiråvaror, under det att privathandeln som sagt koncentrerar sig mest på livsmedlen.

Man kan beräkna, att stadsbefolkningens behov av jordbruksprodukter till 75 proc. tillfredsställes av privathandeln, vilken alltså utövar ett starkt inflytande på prissättningen.

Man klagar på officiellt håll över att privatköpmännen bidraga till att driva upp priserna och detta torde vara alldeles riktigt. Privatköpmännen känna sig illa behandlade och beträngda och kunna icke beräkna, om deras näring icke när som helst kan ytterligare inskränkas. De vilja därför taga ut största möjliga vinst för att vara på den säkra sidan och förlora genom statsorganens fientliga hållning all ansvarskänsla gentemot det allmänna. När staten nedsätter industrivarupriserna, söka de direkt, eller om detta icke går för sig, på omvägar komma över varorna till jämförelsevis låga priser för att sedan sälja dem till detaljisterna utan prissänkning. De laborera ständigt mellan statsindustrien och konsumenter och framför allt mellan bönderna, vilka av dem förses med en stor del av sitt varubehov, och städernas befolkning. Resultatet av den ryska inrikeshandelns politik blir sålunda ett byråkratiskt system för statshandeln och för kooperationen samt fullständig ansvarslöshet hos privathandeln, vilken trots alla sina hinder icke kan undanträngas. Orsaken till de oerhört höga varupriserna i Ryssland får till stor del sökas hos själva systemet, vilket är vidunderligt. Statsorganen duga icke till att sköta detaljhandeln och den statsövervakade och byråkratiska ryska kooperationen saknar tillräcklig smidighet att bliva allenarådande, såsom den strävar efter. Regeringens prissänkningsåtgärder bliva därför för det mesta alldeles resultatlösa, och det ryska folket får köpa sina varor dyrare än annarlunda något annat folk i världen.

"Den vita slavhandeln — en skamfläck för civilisationen."

Det verkar nästan som en ödets blodiga ironi, att Nationernas förbund kommit att upptaga kampen mot den vita slavhandeln. Förmodligen har det dock från början skett mera i syfte att popularisera förbundet och dess verksamhet inom den internationella kvinnovärlden, vars medverkan man anser sig behöva för genomförande av sina önskemål. De olika länderna kvinnoorganisationer mobiliseras f. n. såsom i ett föregående nummer omnämndes upp för de stora aktuella "världsreformatoriska" kraven sådana som "tullbarriärerna bort"! Ett visat intresse för den vita slavhandelns bekämpande skulle ju vara ägnat att väcka intresse och sympati för förbundet inom kvinnovärlden. Hela denna kamp blir dock mera illusorisk, ett slag i luften, då man hos N. F. icke anser sig kunna gå problemet in på livet och påvisa, vilka de äro, som profitera av handeln med kvinnor. Dessa äro, såsom vi tidigare påpekat, uteslutande judiska affärs- och finansmän, som inte ens dra sig för att ockra på det icke-judiska människoköttet. I vårt förra nummer påvisades, huru trafiken i dunklet bedrives t. o. m. i ett land som vårt, där en judisk kvinnohandlare haft sitt kontor under många månader på Stockholms förnämsta hotell med ledande israelitiska tidningar som förmedlare och huru samma tidningar energiskt ryckt in till försvar för affärsmannen i "intelligenta och vackra flickor" och så hedersamt som möjligt hjälpte honom i väg, den dag han av ren slump råkade bli upptäckt och officiellt avslöjad. Att kampen under dylika förhållanden visar sig nästan så gott som fullständigt fruktlöst, är ju icke mycket att undra på.

En av de i N. F. på området verkande kvinnorna, Helene Granitsch i Wien, har i dagarna riktat ett öppet brev till alla världens kvinnor, vari hon bl. a. yttrar:

"Ett exempel på det krassaste utnyttjande av de svaga genom de starka erbjuder statistiken över världshandeln med flickor (vita slavhandeln) sådan som den nu framlägges av folkförbundets sociala kommission. Chefen för denna kommission — det är en kvinna, madame Rachel Crowdy — har därmed inlagt den största förtjänst om sanningssökandet. Ty nu, då så många värden synas fastslagna, kan man aldrig och ingenstädes tigande överga till dagordningen, varhelst pliktmedvetna kvinnor i ansvarsfulla kall bekläda offentliga ämbeten, varhelst kvinnliga stämmor förmå göra sig hörda i lagstiftande korporationer, utan att förena sig i att draga fram i ljuset och göra slut på den gemensnte, nedrigaste hydra som någon civilisation sett.

Den franska diktaren Zola har slungat sitt berömda "J'accuse" ut i världen med anledning av att en oskyldig blev dömd.

Var i jämlikhetens värld finnes den kvinna, som har mod att skrika ut sitt "Jaccuse" i alla eterns sfärer, så att intet öra kan förbli oberört och ingen regering i framtiden kan, våga att vidare med en axelryckning tåla i sitt land denna civilisationens skamfläck? Svenska, italienska och andra europeiska kvinnor, medborgarinnor av alla europeiska nationer, bliva än i dag som "vitt slavkött" bortskickade från sitt land och sålda och av den usla yrket — vilja de icke, måste de dö av hunger! Det finns ingen hjälp för dessa 15—16-åriga barn — de äro sålda och — det finns intet som de kunna kalla sitt eget. Kläderna på deras kropp tillhöra deras ägare och brödet unnar han dem blott dagen efter den natt, då de fullgjort den skamliga uppgift han kräver av dem.

Folkförbundets rapport, som under dessa år bevittnats av experter från 28 stater, ger en inblick i saken åt alla som ha intresse därför. Den omnämner att t. ex. i Rio de Janeiro finns den bestämmelsen, att bordellägaren skall betala cirka 130 dollars per månad till kommunen och till staten likaledes 130 och ända upp till 300 dollars för koncessionen, d. v. s. att staten tar direkta skatter av de stackars flickornas usla yrke. I Buenos Aires florerar handeln med flickor allra värst. Det finns hela generationer av familjer som handla med flickor och som ha sina inkomstbringande hus i Frankrike — Paris, Marseille, Bordeaux — och samtidigt även i Argentina och som ombesörja ett ständigt ombyte av människoköttet till sina stamgästers tillfredsställelse. Så heter det i Folkförbundets rapport!

Blott med ett svärdshugg kan jag jämföra det intryck, som jag fick här i Genève genom mitt samtal med mme Rachel Crowdy, då hon gav mig del av rapporten. Jag ropar till all världens kvinnor att läsa bröschyren. Jag ropar till alla kvinnliga parlamentsledamöter i världen att tala med sina regeringar därom!

Dokumenten om denna mänsklighetens skamfläck måste i jämlikhetens tidevarv försvinna ur historien."

Ombud
Prenumrantsamlare
för NATIONEN,
sökas på alla platser i hela Sverige.
Goda villkor lämnas, varför stor förtjänst kan påräknas.
Skriv genast till
NATIONEN
Södra Kungstornet, Sthlm,
för erhållande av närmare upplysningar samt provnummer, som sändas gratis.

Varför är
Solna Bryggeris PORTER-DRICKA så allmänt omtyckt?
Jo, därför
att det tillverkas av bästa råvaror under fullt sakkunnig ledning.
Ring Hagalund 95
efter en flaska på prov.
Vitaminrikaste måltidsdryck.

Tycker Ni om NATIONEN?
Gör oss då den tjänsten att intressera Edra vänner för prenumeration.
Ni får tidningen gratis, om Ni skaffar oss tre prenumeranter.
Begagna tillfället!

Prenumerationskupong.
(Att urklippas och insändas.)
Nedanstående personer prenumerera genom undertecknad å Nationen för år 1928. Prenumerationsavgiften får uttagas genom postförskott hos resp. prenumerant, varefter jag erhåller Nationen gratis under tiden.
Namn: .....
Adress: ..... Helår, halvår, kvartal.
Namn: .....
Adress: ..... Helår, halvår, kvartal.
Namn: .....
Adress: ..... Helår, halvår, kvartal.
(Ej önskad prenumerationstid överstrykes.)
Ovanstående prenumeranter insända av:
Namn: .....
Adress: .....
Prenumerationspris:
10 kr. för helår, 5:25 kr. för halvår, 2:75 kr. för kvartal.

TAPETSERARFIRMAN
C. A. ERIKSSON
Hantverksregatan 22, Stockholm
TEL. KUNGSH. 6706.
Utför **Möbelstoppningar, Mattpåläggningar** till mycket billiga priser. Förstklassigt arbete garanteras. Begär kostnadsförslag.
Klädning av sidovagnar samt bakdvnor.

Stockholms Förenade Tvätt
Luntmakaregatan 94
STOCKHOLM. Tel. Vasa 34 22.
Specialité: **Tvättning av överdragsklädер.**

JOHAN G. GRUNDBERG
SMÖR-, OST-, ÄGG-
&
VIKTUALIEAFFÄR
Specialité: **SVENSK LAX**
Sibyllegatan 9
Tel. 770 95 STOCKHOLM Tel. 770 95

Fot- och Benspecialisten
SYSTER MAJA
Ex. sjukgymnast och sjuksköterska
Eriksbergsgatan 1 B, Östermalm
Hörnet av Birgerjarlsgatan
STOCKHOLM
Tel. Norr 286 26

Kungsgatan 29.
Lunch. Diner. Soupe.

BRÖDET
På grund av dess överlägsna kvalité köpa numera de flesta stockholmarna sitt bröd i
MELCHER LINDHOLMS BAGERI
5 Norrtullsgatan 5
eller hos dess återförsäljare.
Uppmana Eder leverantör att föra vårt fabrikat! Hotell, Restauranger o. Caféer böra i eget intresse låta oss bliva Eder leverantör.
Telefoner: 850 48, Norr 1589.

Det tyska sammanbrottet under debatt i Tyskland.

Efter storamiralen von Tirpitz' besök i Stockholm skrev som man erinra sig Dagens Nyheter, regerande huset Bonniers livorgan, i intimt samråd med judedömets ledande organ i Tyskland, Berliner Tageblatt, vars stockholmskorrespondent är juden Singer å Lidingön, bl. a. att storamiralen missbrukat gästfriheten och att "dolkstötlegenden" rörande det tyska sammanbrottet för länge sedan vore omintetgjord såsom en produkt av vilda hjärnors fantasi. Hr Singer spann vidare på tråden och skickade det roliga meddelandet till Berliner Tageblatt att "hela svenska pressen var upprörd över storamiralens taktlöshet" samt anförde såsom bevis därpå vad han skrivit i D. N. Hr Singers lögnaktiga påstående att hela svenska folket och pressen blivit upprörda över storamiral v. Tirpitz' tal härstädes har nu också förorsakat en interpellation av en av Israels koryféer i tyska riksdagen. I själva verket var det ju endast tre personer i Sverige, som visat sig upprörda vid ifrågavarande tillfälle, nämligen judarna Singer och Bonnier och redaktören i Dag. Nyh., som förde pennan åt dessa. Men icke desto mindre utlägges saken som en allmän uppfattning här i landet. Flertalet svenska tidningar hyllade aktningsfullt amiral v. Tirpitz och Aftonbladet gick i ett flertal artiklar i härnad mot Dag. Nyheters vilseledande artiklar i sammanbrottsfrågan. Nationen införde i sitt nummer för den 30 dec. i fjol en längre uppsats om "Sanningen om det tyska sammanbrottet", författad av en tysk politiker, som på grund av sin ställning under kriget hade tillfälle att på nära håll följa händelsernas utveckling. Han hävdade, att det var de judisk-marxistiska partierna i Tyskland och deras press, som hade skulden till sammanbrottet och som målmedvetet förberedde revolutionen. Detta bevisades genom en mängd citat ur tyska tidningar under krigsåren. Särskilt var det judarne Theodor Wolff (chefredaktör just för Berliner Tageblatt), Riesser i samma tidning, Adler (greve Stürgkhs mördare), samt vidare Ebert (senare rikspresident) och Scheidemann, vilka systematiskt ända från krigets början arbetade på den revolution, som slutligen följde, och genom opinionsbildning i sina tidningar uppviglade folket för "inre reformer med åsidosättande av krigsförpliktelserna" tills "de fältgrå" på grund av trycket från den inre fienden (se ovan) föllo till föga (dolkstygnet) och upproret för revolutionens genomförande organiserades bland marinsoldaterna. Det är klart att juden Wolff i Berliner Tageblatt och hans opatriotiska medbrottslingar gripas av den största ångslan, när sanningen om orsaken till det tyska sammanbrottet sipprade ut såsom i storamiral v. Tirpitz' Stockholmsföredrag, och Theodor Wolffs härvarande envoyé, hr Singer, fick helt säkert, så fort storamiral v. Tirpitz' uttalande blivit bekant i Tyskland, expresstelegram från Berlin att behandla saken i Dagens Nyheter, så att Berliner Tageblatt skulle bli i tillfälle att i Tyskland presentera den härvarande "allmänna uppfattningen".

I Völkischer Beobachter i München för den 28 januari återgavs i något sammandragen form den märkliga artikeln i Nationen under rubriken "Sanningen om tyska sammanbrottet". Redaktionen av Völkischer Beobachter uttalade däri sin glädje över att det nedlagts arbete på kunskaps spridande i världen om, "varest Tyskland har sin verkliga fiende (judedömet), och sin tillfredsställelse över att kampen för sanningen och folkens frihet äntligen väcker genljud".

Sanningen går ej i längden att undertrycka, och den dag kommer förvisso även, då chefredaktören för Berliner Tageblatt, Theodor Wolff, och hans medbrottslingar komma att få stå till ansvar inför tyska folket för sin landsförrädiska opinionsbildning under kriget. Ty det var dessa landsförrädare, Theodor Wolff & Co., som riktade dolkstöten i ryggen på tyska armén och därigenom förorsakade nederlaget, sammanbrottet och revolutionen.

Observera!

På förekommen anledning uppmanas Nationens vänner och gynnare att godhetsfullt underrätta tidningens expedition i Stockholm därest Nationen icke saluföres hos de cigarrhandlare och tidningsförsäljare, våra vänner bruka gynna, eller om tidningen ligger undangömd och ej framhålles i likhet med andra tidningar. Vi äro tacksamma för uppgifter härom, så att rättelse må kunna ske.

En ny juderevolution i Ryssland?

Alltsedan det officiella meddelandet om deportationen till Sibirien av Israels egna världsrevolutionärer med Trotskij-Bronstein i spetsen har man varit beredd på vad som helst i underrättelseväg från Sovjet-Ryssland. En fruktansvärdare utmaning hade ju icke i tidernas tider av någon människa riktats mot "Guds utvalda folk" än den Stalin begick när han skickade de herrar israeliter till Östern. Inom de olika "arbetareinternationalerna" blev det också ett allt ilsknare ständigt morrande mot "den reaktionäre Stalin", som svikit "idealen". Det visade sig även allt tydligare, att kampanjen mot "den oäkta". Stalinska kommunismen i den judisk-demokratiska pressen i Europa — vilken i denna sak stått på samma linje som den Trotskijska "vänsterkommunismen" — endast var inledningen till än större händelser. De judiska telegrambyråerna, som alltid upprätthållit de mest intima förbindelser med Israels världsrevolutionärer (det var Berliner Tageblatts korrespondent i Moskva, som in i det sista d. v. s. intill Trotskijs avresa till Sibirien skötte överföringen av dennes propagandaalster till de europeiska "vänsterkommunisterna"!), ha de senaste veckorna varit livligt verksamma som nyhetsförmelare från Sovjetlandet, där Trotskijs deportering skulle beagt sinnena i jäsning och revolutionen stode för dörren. Att det låg allvarliga avsikter bakom dessa förmedlade nyheter, framgick av åtskilligt. Man fäste sig bl. a. vid en ur tillförlitlig källa härrörande uppgift att revolutionära krigsrådet i Moskva skulle givit order till alla officerare, som tidigare haft anställning i tsrarmén eller de vita arméerna och som befinna sig på sovjetunionens territorium, att omedelbart anmäla sig hos vederbörande myndigheter för att inskrivas i röda arméns reserv, där de skulle genomgå speciella kurser för upprifskande av sina militära kunskaper. Denna åtgärd hade enligt vad samtidigt upplystes hos "de rättrogna kommunisterna" framkallat de häftigaste protester. Ordern beteckna des av dessa som en direkt kränkning av konstitutionen, som förbjuder alla "icke proletära element" att bära vapen, samt förmenades ha till syfte att förbereda en militär statskupp, genom att så den småningom besätta ansvarsfulla poster inom armén med mot bolsjevikdiktaturen fientligt stämda element.

De judiska pressorganen utgav telegraferade meddelanden om upprorsrörelsen i Sovjet-Ryssland har allt som tiden lidit tilltagit i intensitet samt tagit allt bestämdare former. Vad som är sant härom, är ännu, när detta skrives, svårt att säga. Men det torde kunna anses höjt över allt tvivel, att i varje fall ytterst energiska ansträngningar gjorts och alltjämt göras av den internationella judemakten för igångsättande av en ny proletär revolution i Ryssland, detta väl närmast som en straff- och hämdeakt mot den härskande "icke-judevänliga" Stalinska regimen för dess försyndelse att skicka Israels utvalda ti'l det ogästvänliga Sibirien. Upproret uppges redan vara i full gång i Sydryssland. Det som kommit minan att brista vore enligt Bonnierska Sv. D. Trotskijs deportation. De ryska Krimhämnarna ha avstängts med minor för att förhindra avsändandet av hjälp till Sydryssland. Samtidigt raporteras om trupporoligheter i Petersburg med flera orter. Några upproriska kavalleridivisioner och artilleriregementen under general Tudratsjovskij skulle enligt T. T. vara på marsch mot Moskva och enligt United Press skulle fyra regementen ur röda armén begått myteri samt redan plundrat Kreml. Etc.

Att en högst allvarlig revolutionär framstöt inletts av judemakten mot den härskande regimen i Sovjet-Ryssland är alltså tydligt och klart. Man avvaktar med intresse sakernas fortsatta utveckling, vom som skall utgå som segrare ur den tvekamp om herraväldet i Ryssland, som nu pågår mellan georgiern Stalin och det Israel, som igångsatt världsrevolutionen.

Systembolagets revisorer under 1928.

Kontrollstyrelsen har till revisorer under år 1928 vid systembolaget i Stockholm utsett direktör Oscar Eklund, Stockholm, och revisor Einar Cassel, Stockholm, med professor Alfred Petrén och revisor Herman Egnell, Stockholm, som suppleanter. Till revisorer för systembolagen i Vaxholm, Saltsjöbaden, Lidingö och Sundbyberg ha utsetts byråchefen Arthur Wirström, Saltsjö-Storängen, och revisor S. R. Wikland, Stockholm, med kanslirådet V. A. Nyström, Stockholm, och sekreteraren K. Tottie, Lidingö, som suppleanter. Till revisorer för systembolagen i Örebrgrund, Norrtälje, Sigtuna, Södertälje och Nynäshamn ha utsetts ingenjör Einar Lundholm, Stockholm, och disponenten Karl Martin,, Vaxholm, med överlärare Nils Lindgren, Norrtälje, och kapten Tore Fant, Södertälje, som suppleanter.

Riksutskottet för de kristnas förbudsrörelse,

vilken illustra institution alltfort anser fullständigt att segla under den falska skylten kristlig, ehuru den till anda, väsen och syften, såsom den redan tillräckligt tydligt visar, är så lite kristlig som gärna tänkbart — under rådande israelitiska mammonskullt anses allt tillåtet, också det kristna namnets profanerande! — har hållit sitt åttonde årsmöte i Stockholm under ordföranderadskap av rektor Gust. Mosesson och med pastorn David Östlund som sekreterare.

Till styrelse valdes rektor Gust. Mosesson, red. N. P. Ollén, fröken Emilie Sandström, folkskoleinspektör R. Johansson-Dahr, direktör Olov Nilsson, pastor K. A. Wik o. generalsekreterare D. Östlund med pastor D. E. Kaarle, redaktör Josef Hamrin samt fru Mary Arosenius som ersättare. Till revisorer utsågos kamrerare Ernst Larsson och handlanden Alb. Lindgren med pastor Fritz Petersson och fröken Maria Sandström som suppleanter. Till medlem i styrelsen för Förbudsvännernas landsförbund valdes rektor Gust. Mosesson och till medlemmar i Landsförbundets representantskap D. Östlund, Elov Nilsson, N. P. Ollén, K. A. Wik, Edv. Gustavson. Till riksutskottets revisor i Landsförbundet valdes Gustav Lindström med Josef Magnusson som ersättare.

Den nyvalda styrelsen höll därefter enskilt sammanträde för konstituering. Till ordförande valdes pastor K. A. Wik, till vice ordförande hr Olov Nilsson och till kassör Gust. Mosesson.

Se till

att Nationen saluföres och reklameras (genom uthängande av löpsedlar) i de affärer, där Ni verkställer Edra köp av tidningar etc.!

Avskrivningarna i Spritcentralen.

(Forts. fr. 1:a sid.)

skrivningen å goodwill 2,061,500 kr. Denna avskrivning har skett före bokslutet. Goodwillkontot redovisas alltså i bokslutet för året fortfarande med 3,400,000 kr.

Detta goodwillkonto å 3,400,000 kr. försvinner år 1920 ur räkenskaperna, sedan bolagsstämman beslutat att av 1919 års vinst dispönera detta belopp för avskrivning. Därutöver ha va år 1920 utgivits för goodwill och före bokslutet avskrivits kr. 1,867,500.

Jämväl för åren 1921—1926 förekomma avskrivningar å goodwill, ehuru icke till så betydande belopp som förut.

Spritcentralen har under åren 1917—1926 verkställt följande avskrivningar å utbetalningar av goodwillnatur:

År	Avskrivning I eller efter bokslutet	Före bokslutet	Ersättningar pensioner och dyl.	Summa
1917	—	3,631,700: —	—	3,631,700: —
1918	135,952: 45	11,003,000: —	305,403: 87	11,444,356: 32
1919	—	2,061,505: —	741,927: 10	2,803,432: 10
1920	3,400,000: —	1,867,500: —	391,381: 50	5,658,881: 50
1921	—	469,400: —	174,930: 65	644,330: 65
1922	—	180,800: —	260,676: 70	441,476: 70
1923	—	12,000: —	433,196: 93	445,196: 93
1924	75,000: —	—	296,263: 54	371,263: 54
1925	—	—	293,912: 16	293,912: 16
1926	—	25,000: —	275,415: 91	300,415: 91
S:ma kr.	3,610,952: 45	19,250,905: —	3,173,108: 36	26,034,965: 81

Av goodwillnatur är även störrenämnts, de principer, vilka följts delen av de med sammanlagt kronor från och med år 1922, dock att nu 1,043,993 verkställda avskrivningarna å Spritcentralens aktieinnehav i A.-B. William Grafs Vinagentur, Ivar Möllers Import A.-B. och A.-B. Hammarén & Co.

De angivna beloppen för ersättningar jämte de under år 1926 upptagna 25,000 kr. hava av bolaget i förvaltningsberättelserna redovisats såsom "ersättningar, pensioner och liknande understöd åt förut i branschen anställda".

Avskrivningar å maskiner och inventarier.

Vid avskrivningar å maskiner och inventarier synes man under tiden 1917—1917 icke hava följt några på förhand givna bestämmelser. Visserligen hava i en del fall avskrivits smärre belopp å vissa inventariekonton, men huvudparten av avskrivningarna verkställes genom "generell" avskrivning av ett runt belopp. Därvid begagnas den direkta avskrivningsmetoden, d. v. s. den å respektive konton redovisade tillgångssumman reducerad före bokslutet med avskrivningsbeloppet, varefter nettobeloppet redovisas såsom tillgångsvärde i årets balansräkning.

Åren 1920—1923 angives, att avskrivningarna utgöra 10 proc. och sådan avskrivning beräknas såväl år 1920 som år 1921 å det värde, vartill summan av samtliga inventariekonton uppgår vid 1920 års slut. De reguljära avskrivningarna äro sålunda exakt lika år 1920 och år 1921. Emellertid verkställas även dessa år vid sidan härav högst betydande "generella" avskrivningar.

Åren 1920 och 1921 användes alltjämt den direkta avskrivningsmetoden. Från och med år 1922 övergår man emellertid till den indirekta avskrivningsmetoden, d. v. s. tillgångarna få kvarstå i huvudsak oförändrade och årets avskrivningsbelopp överföras å en förnyelsefond. Denna metod tillämpas därefter alltjämt.

Den förnyelsefond, som upplades år 1922, benämnes "Fastigheters, maskiners, apparaters etc. avskrivningskonto" och blir sålunda gemensam för alla dessa tillgångar. Särskild specifikation fimnes emellertid å avskrivningskontot för var och en av de olika tillgångsgrupperna.

Sedan en förnyelsefond sålunda upplagts, föres i fortsättningen alla reguljära avskrivningar å denna. Tillgångarnas bruttovärde ökas följaktligen ständigt med nyanskaffningarna. Reducering av desamma sker endast i de fall, då några maskiner, inventarier etc. utrangeras eller försäljas. I dessa fall reduceras såväl motsvarande tillgångskonto som förnyelsefonden med den å föremålet ifråga redan verkställda avskrivningen. Den eventuella förlust, som uppkommit vid försäljningen eller nedskrotandet därigenom, att det bokförda värdet icke hunnit tillräckligt nedskrivas, avföres såsom omkostnad. Vid avskrivningarnas beräknande utgår man från och med år 1922 från det värde å tillgångarna, vilket balanseras vid ingången av respektive år.

År 1923 verkställes emellertid utöver dessa reguljära avskrivningar även en större nedsättning av såväl inventariernas värde som förnyelsefonden. Anledningen härtill är den värdering, som ägde rum i samband med 1923 års utredning. Då samma värdenedsättning sker å såväl debet- som kreditsidan, är densamma givetvis utan betydelse för 1923 års vinstresultat. Den enda märkbara påföljden därav blir, att avskrivningarna framdeles komma att beräknas å ett lägre anskaffningsvärde än det, som bokföringsmässigt förefunnits.

Under perioden 1924 till nuvarande tid tillämpas, såsom redan

År	I och efter bokslutet verkställda avskrivningar	Samtliga avskrivningar
1917	—	—
1918	—	156,000: —
1919	—	1,382,000: —
1920	827,000: —	1,657,000: —
1921	1,143,000: —	3,643,000: —
1922	1,193,000: —	1,393,000: —
1923	771,000: —	3,022,000: —
1924	857,000: —	884,000: —
1925	1,090,000: —	1,108,000: —
1926	1,033,000: —	1,043,000: —
S:a kr.	6,914,000: —	14,288,000: —

Den 1922 gjorda avskrivningen å Städet är ej medtagen i ovanstående tabell. I avskrivningarna ha inräknats diverse lagfartskostnader och dylikt.

Då styrelsen den 16 februari 1924 behandlade frågan om avskrivningar i bokslutet per den 31 december 1923 å fastigheters konto, yppade sig tvekan rörande tolkningen av stadgandet i § 9 av 1923 års avtal. Jourhavande direktören uttalade därvid den meningen, att de föreslagna avskrivningarna, ehuru i och för sig synnerligen välgrundade och välbetänkta, likväl syntes erfordra föregående medgivande från kungl. maj:ts sida, enär de dels icke enligt lag måste ske och dels överstege i avtalets § 9 medgivna avskrivningar å byggnader av högst 5 proc.

Styrelsen inhämtade därefter utlåtande från justitierådet S. Skarstedt. I detta göres bl. a. gällande, att nämnda paragraf i 1923 års avtal skulle avse allenast relationen mellan Spritcentralens balansräkning för ett visst räkenskapsår och balansräkningen för det närmast följande räkenskapsåret. Genom ifrågavarande bestämmelser skulle icke hava tagits ståndpunkt till frågan, till vilket värde en fastighet, som av Spritcentralen inköptes under tiden mellan två balansräkningar, skulle upptagas i den balansräkning, där fastigheten första gången upptoges såsom en Spritcentralens tillgång. Då fastigheten i kvarteret Städet skulle första gången upptagas i balansräkningen per den 31 december 1923 och då bestämmelse i § 9 av avtalet icke kunde anses hava någon betydelse för besvarandet av spörsmålet om värdebestämmandet av denna fastighet i berörda balansräkning, följde härav, att Spritcentralen härutinnan allenast hade att följa de direktiv, som kunde finnas upptällda i lag. På grund av detta och andra skäl skulle Spritcentralen därför hava full rätt att, utan att söka kungl. maj:ts medgivande, upptaga fastigheten till sitt dåvarande värde, även om detta med större eller mindre belopp understege det, som motsvarade kostnaden för Spritcentralens förvärv av fastigheten.

Med stöd av detta utlåtande beslöt styrelsen den 4 mars 1924 att vidtaga en avskrivning för år 1923 å fastigheten Städet, vars belopp finnes angivet i det följande vid behandlingen av engagementet i aktiebolaget Städet. Jourhavande direktören anteckande till protokollet, att han allt fortfarande funne sig böra vidhålla sin den 16 februari 1924 uttalade mening beträffande de former, under vilka avskrivningar av denna omfattning och art kunde och borde äga rum.

Till följd av detta styrelsens beslut hava 1923 års avskrivningar å fastigheten kommit att avsevärt överstiga 5 proc. å byggnadernas värde utan att kungl. maj:ts medgivande till åtgärden inhämtats.

(Forts. i nästa n:r.)

Offentliggjorda avskrivningar. Kr.	Verkliga avskrivningar. Kr.
1917 — — — —	— — — —
1918 — — — —	49,000: —
1919 — — — —	1,120,000: —
1920 366,000: —	1,370,000: —
1921 1,464,000: —	1,464,000: —
1922 746,000: —	773,000: —
1923 818,000: —	876,000: —
1924 814,000: —	814,000: —
1925 845,000: —	845,000: —
1926 874,000: —	935,000: —
5,927,000: —	8,246,000: —

De verkliga avskrivningarna överstiga alltså de offentliggjorda med omkring 2,319,000 kronor.

Avskrivningar å fastigheter.

Åren 1917—1919 förekomma inga reguljära avskrivningar å fastigheter, utan avskrivningarna äro då av mer tillfällig natur.

Åren 1920—1923 avskrives enligt uppgift 10 proc. av värdet", varmed beträffande år 1920 och år 1921 synbarligen avses totala bokföringsvärdet vid 1920 års slut.

Från början av bolagets verksamhet till och med år 1921 har även beträffande fastigheterna använts den direkta avskrivningsmetoden. Reguljära avskrivningar verkställas alltså före bokslutet direkt å tillgångskontots totalsumma. Övriga nedsättningar av fastighetsvärdena ske också före bokslutet och debiteras härvid ovidkommande konton.

Från och med år 1922 tillämpas även för fastigheterna den indirekta avskrivningsmetoden. Årets reguljära avskrivningar påföras därefter det förutnämnda avskrivningskontot för fastigheter, maskiner, apparater m. m. Vid upplåggandet av detta konto bokföres summan av 1920 och 1921 års offentliggjorda avskrivningar, varvid fastigheternas värde ökas med samma belopp. Å det sålunda erhållna bruttotillgångsvärdet avskrivas sedermera 10 proc.

År 1923 verkställas liknande justeringar som för inventarier på grund av de värderingsresultat, till vilka 1923 års utredning kommit. Här sker detta emellertid i motsats mot å inventarierna såsom en verklig avskrivning.

Från och med år 1924 avskrivas årligen 5 proc. i enlighet med § 9 i 1923 års avtal med staten. Avskrivningen beräknas å det ingående balansvärdet varje år.

Avskrivningarna beräknas icke allenast, såsom 1923 års avtal medgiver, å byggnadernas värde utan å hela fastighetens värde, alltså tomtvärdet inberäknat.

Samtliga de under årens lopp verkställda avskrivningarna å fastigheterna uppgå till nedan angivna, till tusental kronor avrundade. Jämte dessa verkliga avskrivningar redovisar tabellen de enligt offentliggjorda vinst- och förlusträkningar verkställda avskrivningarna.

Es wird immer klarer, dass die Erneuerung des Abendlandes nur durch den Rassengedanken möglich ist.

Grundwerke über Rassenkunde, Bedeutung und Pflege der Nordischen Rasse von *Dr Hans F. K. Günther* sind:

"Rassenkunde des deutschen Volkes", eben in 12. Auflage erschienen. "eine gewaltige Leistung" und "eine glänzende Darstellung" nach den Worten des führenden deutschen Rassenbiologen Prof. Dr Eugen Fischer.

"Rassenkunde Europas", von in- und ausländischen Fachleuten empfohlen, nach der ersten Auflage ins Schwedische, nach der zweiten Auflage ins Englische übersetzt.

"Adel und Rasse", 2. Auflage, ein Buch über die rassenbiologischen Möglichkeiten und Aufgaben der Schaffung einer erblich hochwertigen Führerschicht des Abendlandes aus nordischem Blute.

"Des Nordische Gedanke unter den Deutschen", ein Buch, welches die Aufgaben einer rassischen Erneuerung durch Hebung der Geburtenzahl der erblich tüchtigsten vorwiegend nordischen Menschen zu einer neuen Lebensauffassung vertieft.

"Rasse und Stil", 2. Auflage, eine Untersuchung über den Einfluss der Rasse auf das künstlerische Schaffen, nach "Nya Dagligt Allehanda" ein "geniales" (snillrik) und "aristokratisches" Buch.

Eine ähnliche Untersuchung führt "Kunst und Rasse" von dem bekannten Architekten *Schultze-Naumburg durch*. Eine bedeutende Darstellung der Geschichte der Rassenforschung und der aus ihr entstandenen Rassischen Erneuerungsgedanken gibt *Schemann*, Die Rasse in den Geisteswissenschaften, ein Buch des Wiederentdeckers des grossen Gobineau, beide Bücher soeben erschienen.

Ausführliche Prospekte übersendet auf Verlangen

J. F. Lehmanns Verlag, München, Paul Heysestr. 26.

W. HOLMGRENS SKOMAKERI

Tomtebogatan 3

Telefon Vasa 376

Emottager och utför Arbeten av allt vad till yrket hör Snyggt och välgjort arbete på bestämd utlovad tid

OBS.! Sulning även med BJÖRNLÄDER och RAGUMMI

PRIMA MATERIEL GARANTERAS

Restaurant Metropol
52 Odengatan 52 — Intim, Elegant.
Best. Tel. Vasa 14400, Vasa, 16400.
Särskild konditoriservering
Festvåningen rekommenderas
Middags- och Aftonkonsert

NATIONEN

Fredagen den 3 Februari 1928.

Ett utmärkt bordsvatten är
Apotekarnes Taffelvatten
APOTEKARNES MINERALVATTENS AKTIEBOLAG
KUNGL. HOVLEVERANTÖR

lärt sig i Amerika uppdrev han passagerarefrekvensen på Sassnitz-linjen under 10 år från 8,000 till "omkring 90,000", det är siffror som tala, tillägger han. Han betecknar själv såsom en av sina största framgångar, att det lyckats honom att i Göteborg genomdriva, att "hela sjöfartsintresset bleve ställt på en bredare bas", och detta lyckades honom tack vare hans "utpräglade frisinnade" åsikter. Att han ock i verkligheten är besjälad av sådana, det torde väl ingen kunna förneka, som ingående lärt känna honom och "hans läggning". Det var blott en sak, som det ej lyckades honom att genomföra, innan han överfördes till statens tjänst, och det var en omorganisation av statens järnvägar med anlitande av bolagsformen. Men han erför en välförtjänst tröst, "när han vid ankomsten till Japan året därpå fann, att Japan organiserat sina statsjärnvägars förvaltning alldeles analogt med det av honom framlagda förslaget, och att denna organisation där alltjämt tillämpas med stor framgång". Efter alla dessa "storverk" härhemma kan man ju ock lätt förstå, att svenska staten ville åt sig förvärva en man med en sådan enastående läggning för att övertaga den nyupprättade beskickningen i Japan, och, att det var med uppoffring av personliga fördelar och egna intressen, som han godvilligt åtog sig en sådan post, måste man ju förutsätta, trots han även genom att stanna hemma här kunnat fortsätta sin gagnrika verksamhet fosterlandet till gagn.

Såsom vår första minister därute "tog han genast i håll med skapandet av vår ostasiatiska linje", och den betecknar han nu såsom "sitt kanske mest betydande verk". Det var ett arbete "efter hans kynne", säger han, och "ensam stod han i det fjärran landet, där Sverige på den tiden var okänt", påstår han också. Men "efter stora mått anlade han en reklamverksamhet, som torde sakna sitt motstycke". Att han för sådant ändamål sökte utnyttja d:r Sven Hedin är ju för denne en nyhet. Det var väl heller för Hedin möjligt att förena sitt komma hem anbefallning med Till Peking, där envoyén Wallenberg även ville utnyttja honom såsom ett slags reklam, förutsatt icke komma, då han emot kinesiska regeringen förbud begav sig till Thibet. "Jag var då t. f. chargé d'affaires i Peking och lämnade mig till de klumpiga försök, som min chef då gjorde för att utverka tillstånd härtill. För Hedin, som gärna ville komma till Peking, blev detta en missräkning, men han fick av Wallenberg ingen annan förklaring än den, att jag "icke ville ha honom dit", vilket Hedin själv för mig berättat. Även på så sätt tog sig Wallenbergs "läggning" uttryck. D:r Hedin skall ock veta att berätta, om han därom blir tillfrågad, hur Wallenberg på annat sätt ville taga hans tjänster i anspråk för sina reklamändamål. Men att "genom de anstalter, som Wallenberg då vidtog för Hedins mottagande, vårt land i ett slag kom på allas läppar", det skall ingalunda bestridas, men det var annat än lovord, som då kommo över deras läppar, som voro med. Ett försök av Wallenberg, t. ex., att åt Hedin utverka ett storkors av den grad, som tilldelades ministrar, på det att han själv samtidigt skulle såsom sådan få en högre grad än eljest, strandade på sin egen löjlighet o. s. v.

Beträffande sin verksamhet i Kina omtalar han, att han "avslöt ett fördrag, grundat på ömsesidig likställighet" och "försade därvid, att han redan då såg vad skon klämde ifråga om främlingarnas beröring med Kina". Då jag var med vid detta fördrags avslutande — envoyén Wallenberg hade själv hos utrikesministern gjort skriftlig framställning om min utnämning till sin närmaste man såsom legationssekreterare i Tokio och Peking — skall jag i anledning av hans löjliga skryt mea sina egna förtjänster om detta fördrags avslutande härom framhålla följande. Vad då först beträffar "ömsesidig likställighet", så skall gärna medgivas, att han ville åstadkomma ett sådant i och för sig då fullkomligt otänkbart förhållande. Ett exempel skall här vara nog. I departementets förslag till handelstraktat, som jag medförde härifrån, återfanns, liksom i vårt gamla och i andra länders traktat, en bestämmelse, enligt vilken kinesiska regeringen förklarade sig ansvarig för överfall å svenska fartyg av kinesiska sjörövare. Nu ville envoyén, som för de förnäme och sakkunnige kinesiska underhandlarna ständigt framhöll sin önskan om sådan "ömsesidig likställighet", förplikta svenska regeringen till liknande ansvar, om kinesiska fartyg i svenskt farvatten överfölles av svenska sjörövare. En paragraf härom författades också på engelska av kinesерna, och sedan jag för honom översatt dess innehåll till vårt språk, godkändes den till min stora häpnad av honom såsom fullkomligt berättigad på den överenskomna ömsesidighetens likställighetens grund. Det konstade mig mycken möda att övertyga min chef om det vanvettiga häri. Det lyckades först sedan jag för honom framhållit, hur ohjälpligt löjlig han skulle göra sig, om han till godkännande av departementet förordade ett dylikt traktat, och hurn svenska skämttidningar skulle komma att utnyttja detta, vilket senare synes ha mest imponerat på honom. Kinesерna förklarade sig också genast villiga att annullera denna paragraf, som för visso endast ifrågasatts såsom ett gott skämt med vår av dem för länge sedan avslöjade "pajasdiplomat". När traktatet slutligen av honom undertecknats trots mina föreställningar och trots departementet ännu icke fått del därom, överlämnade han ett exemplar av detsamma till Londontidningen "Time's" korrespondent i Peking, varav följden blev, att utrikesdepartementet fick kännedom om undertecknandet genom pressen, innan meddelandet härom inkom från dess egen representant. Kort därefter lät han även trots mina föreställningar tillställa sina därvarande kolleger ett exemplar av detta för departementet ej ens till innehållet kända traktat, vilket, såsom han förklarade, skulle bliva dem till stor nytta, då det vore ett mönstertraktat, som kunde tjäna såsom basis för andra makter vid kommande traktatsunderhandlingar och även vara Kina till nytta, enär däri reciprocitetsprincipen genomförts till sin fulla utsträckning. Att kinesernas förargelse över en dylik taktlöshet skulle taga sig tydligt uttryck, var ju uppenbart. För att ytterligare blamera sig begärde han av kinesiske utrikesministern, sedan han och jag mottagit sedvanliga ordnar, att ytterligare sådana skulle utdelas till en i Tokio anställd honorär affärsattaché och till handelsattachén i Shanghai, om vilka denne ej hört talas. Avslag följde också utan vidare. Så snart handelstraktatet kommit till vederbörandes kännedom härhemma — han hade till och med beviljat kinesерna rätt att i Sverige idka gårdfarihandel — telegraferandes till honom, att det icke kunde antagas, varjämte han fick en i sitt slag enastående officiell förebråelse för det han utan bemyndigande undertecknat ett sådant traktat. Det gällde ock redan då hans återkallande från sin förtroendepost. Men Wallenbergsk vilja tog även här ut sin rätt. Bl. a. hade härvarande franske minister, på framställning av sin kollega i Peking, gjort föreställningar i anledning av traktatets för andra makter farligt prejudicerande innehåll. Hans "banbrytande pionärsarbete" härutinnan vann sålunda intet erkännande. Jag har öppehållit mig härvid på grund av hans otillbörliga skryt härmed och då han i sin reklamartikel tillägger: "Hade de övriga makterna då följt vårt exempel, så hade de 20 år efteråt i Kina uppkomna svårigheterna kunnat undvikas". Han skriver också "Man ville dock då för tiden icke erkänna någon likställighet mellan de vita och de gula", eller såsom han uti en av sina förnämsta politiska depescher på sin tid betecknade dem: "den av ålderdomssklerplighet, njutningslystnad och laster försoffade vita rasen och den utvilade, livskraftiga och moraliskt högt stående gula".

Han berättar vidare om sin besvikelse över att "man icke i Sverige ville publicera en orienterande redogörelse för Japans otsikter efter det japansk-ryska krigets avslutande, allenast därför att han velat göra gällande, att Japans ställning i Östern snart skulle bliva densamma som Englands i Västern". Det av honom uppgivna skälet är ju ock för sig betecknande. Det var ock massor av dylika "orienterande redogörelser", som han lusfinde till departementet, vilka, sedan de studerats av sakkunnig person, förklarades värdelösa och lades till handlingarna såsom curiosa. Såsom exempel på en av hans "orienterande redogörelser" må här nämnas en av honom själv såsom "storstilad politisk depesch" betecknad skrivelse, däri han bl. a. skriver ordagrant sålunda: "Port Arthur, Wei Hai Wei och Kiatschau äro episoder, stölder, som bekräftade Ryssлands oförbätterliga expansionsbegär som icke tillräknades Englund på grund av dess goda avsikter att motvärga Ryssland och som åt Tyskland skaffade betyget vanfrejd i Orienten. Kriget 1905—1906 var en episod, men förstås en stor sådan. Dess märkligaste och mest vittgående tilldragelse var att Amerika tog initiativet till freden, en sentimental handling, renons på all beräkning eller politisk framsynthet." Därpå förutsäger han en snart förestående kraftmätning mellan "den utvilade, livskraftiga och moraliskt högt stående gula rasen och den av ålderdomssklröplighet, njutningslystnad och laster försoffade vita", och tillägger: "och Englands köpmän och press göra sitt bästa för att nedbryta bålverket mot en sådan eventualitet — förnyandet av den 1915 utlöpande engelsk-japanska alliansen". Jag undrar, vilket utrikesdepartement skulle vilja ta på sitt ansvar att offentligöra dylika skrivelser.

Så kommer det mest cyniska i hela denna vidriga presreklam. "Hans kraftiga arbete i den fjärran Östern framkallade visserligen på denna tid en del missljud, men så gott som allmänt har man numera erkänt hans framsynthet, och resultaten ha ju ock varit de bästa." Tydligare har väl sällan ett dåligt samvetes röst tagit sig uttryck. Eller har han då verkligen ingen möjlighet att skilja på rätt och orätt? Till bevis om det sätt, varpå dessa "en del missljud" togo sig uttryck, hänvisar jag till de i min föregående skrivelse omförmälda offentliga reprimander, genom vilka han bl. a. av Kungl. Maj:t förständigades att i framtiden ta sig i akt för att vidtaga åtgärder, som äro ägnade att verka direkt störrande på svenska medborgares välloviga näring. Så illa förstod den hemmavarande regeringen att uppskatta hans "banbrytande pionärsarbete", och anställningslandets regering visade samma dåliga förståelse för detta slags arbete genom att utvisa honom, sedan den lärt känna hans av "Svenska Morgonbladet" berömde "läggning". Men resultaten ha varit de bästa, säger han. Det är sant, såvitt det gäller hans egen person, ty han undgick, "på grund av Kungl. Maj:ts eget avgörande", att inför hemlandets domstol bliva ställd till ansvar för sina handlingar. Wallenbergsk vilja uppreste sig häremot. Och en omtänksam regering ställde om, att gällande bestämmelser om preskription av brott av ämbetsmän ändrades därhän, att hans till laga åtal anmälda förehavanden efter tio års förlopp icke kunde åtalas, samtidigt som även den bekämmarsvärda ändringen införes, att en mördare efter tio år skulle vara straffri.

Efter att ha undslupit varje laga ansvar och i stället av brodern utrikesministern ha dekorerats med Nordstjärneordens storkors och efter utvisningen från Japan ha vunnit ytterligare befordran i rikets tjänst, i stället för att åtminstone då ha blivit återkallad, började han sitt "banbrytande pionärsarbete" i Turkiet, där han "verkat alltsedan 1920", på en post som han "mottog under de svåraste förhållanden", och där han "fick taga hand om icke mindre än sju stater intressen", utom det egna landets, tillägger han. Turkiet själv höll på att denna tid fullständigt sönderfalla, det var en oerhörd arbetsbörda, säger han, men han var mannen att bära den, ty han var den förste av de främmande makternas representanter, som såg klart med avseende på Turkiets framtid. Han leddes därvid i sitt omdöme i mycket av vad han upplevat i Japan, förklarar han. Lyckliga Sverige, som fått en diplomatisk representant av sådan "läggning"! Och lyckliga Turkiet, som i honom fick den förste främmande representant, som såg klart med avseende på dess framtid! Det kom ju också till en "aktad ställning bland övriga nationer". "Genom hans framsynta medverkan" ha svenskarna i Turkiet blivit pionjärer, säger han, "sig själva till båtnad och åtnjutande allas aktning". Det är en grov förolämpning mot de svenska företagarna i Turkiet att påstå något sådant. De ha nog, liksom svenskarna i Japan och Kina fingo göra, måst förlita sig på sig själva och på eget arbete utan hans "framsynta medverkan", som i den fjärran Östern fick det betyget, att den varit ägnad att verka störande på svenskarnas välloviga näring. Ehuruväl jag icke haft tillfälle att själv på nära håll iaktttaga hans "banbrytande pionjärsarbete" i svenska statens tjänst i det nya anställningslandet, så vill jag dock påstå, efter vad jag hört omtalas, att han även där fortsatt såsom han börjat. Och givet är, att han icke kunnat undergå någon förändring till det bättre mot sin egen natur. Förvisso hava också de förnämare turkarne för länge sedan genomskådat honom och hans "läggning", så att han icke även där får tillfälle att handla såsom han gjorde i Japan och för andra gången blir utvisad från anställningslandet. Ett litet drag av hans verksamhet skall här anteckнas. En vid beskickningen såsom legationsråd anställd officer hade såsom möjligheten för sin fort satta verksamhet såsom sådan betingat sig och erhållit hans löfte att liksom sin företrädare få åtnjuta de med representantskapet därstädes för det grundlagsvidriga Wallenbergska tobaksmonopolet förenade ekonomiska fördelar. Hans chef förklarade sig skola ordna detta under sitt då förestående besök i Stockholm, men med svikande av det löfte, han givit, förklarade han för legationsrådet efter sin återkomst, att monopolbolaget, d. v. s. brodern Oscar Wallenberg, icke velat gå med på hans förslag, utan till representant efter förutvarande legationsrådet i stället utsett — ministern själv. Är detta i enlighet med gällande bestämmelser om förbud för diplomatisk tjänsteman att vid sidan av sitt statliga ämbete driva enskild affärsverksamhet? Något undantag härutinnan för medlemmar av huset Wallenberg finnes mig veterligen icke. Det förtjänar att i detta sammanhang erinras om några uttalanden i den huset Wallenberg närstående tidningen "Dagens Nyheter" den 6 januari 1923 i anledning denne "banbrytande pionjärs" 60-årsdag. Den lojala tidningen skriver om hans verksamhet i Turkiet: "Här har hans arbete liksom över allt annorstädes, där han varit verksam, satt spår efter sig. Genom Wallenbergs är obestridligen en av de mest upplurna medlemmar av turkstadens diplomatiska kår, till vars ord hans kolleger gärna lyssna, och vid mer än ett tillfälle under de senaste tidernas spänning har han bakom kulisserna utfört ett verk, för vilket han är förtjänt av tack". Ja, nog har hans verksamhet "satt spår efter sig", och nog har han systematiskt arbetat "bakom kulisserna", vilket ju ock varit ett arbete "efter hans kynne". Men hur kan den tidningen känna till arten av hans arbete "bakom kulisserna"? Eller äro dess uttalanden blott ett utslag av journalistiskt skämt med hans "läggning"?

Hur länge skall en diplomat "av den läggningen" få sitta kvar på en hög statlig förtroendepost i främmande land utan möjlighet till effektiv kontroll hemifrån? Han kan val icke på något vidrigare sätt blamera sig än vad han redan gjort. Det är en fin trio av Wallenbergska diplomater, som vi haft att uppvisa — bröderna Knut Agathon, Axel Fingal och G. O. Wallenberg, vilka alla, var och en på sitt säregna sätt, bragt skam och skum över vårt land. En motsvarighet till en sådan trio skall förvisso ej heller något annat land kunna uppvisa. Skola vi måhända trots allt detta en gång få andra Wallenbergare i diplomatisk tjänst? Om ej heller Edérs Excellens vågar att befria landet från den ännu återstående herren i denna trio, så tillåter jag mig förestå Edérs Excellens, på det han må få tillfälle att utmärka sig i statlig tjänst även härhemma och hans förehavanden må kunna kontrolleras på närmare håll, att han hemkallas och erhåller t. ex. en generaldirektörsbefattning, naturligtvis under förutsättning av de mäktiga bröderns nådiga tillstånd. Att en sådan post är närvarande icke är ledig, spelar ju ingen roll. Den får lov att göras ledig, liksom misslyckade ministerposten i Turkiet gjordes ledig för hans skull. Jag skulle då vilja ifrågasätta chefsposten för Statens Järnvägar. Han finge då tillfälle att "omorganisera desamma enligt bolagsformen", det enda misslyckade arbete, han hittills haft att anteckna under sin "enastående livsgärning".

Hotell och Restauranter
som rekommenderas den resande allmänheten.

ESKILSTUNA.
Frimurarehotellet.
GNESTA.
Stora Hotellet.
GÄVLE.
Grand Hotell och Centralhotellet.
GÖTEBORG.
Hotell Eggers.
HALMSTAD.
Grand Hotell.
HÄSSLEHOLM.
Stadshotellet
KALMAR.
Stadshotellet.
KARLSTAD.
Stadshotellet.
LANDSKRONA.
Stadshotellet.
LINKÖPING.
Stora Hotellet.
HUDIKSVALL.
Stadshotellet.
LULEA.
Hotell Hospits, Mattis Johansson, Tel. 1148.
LUND.
Grand Hotell.
NORRKÖPING.
Göta hotell Dir. H. Magnér.
NYKÖPING.
Stora Hotellet. Tel: Namnanrop
SIGTUNA.
Stadshotellet. Tel. 110.
STOCKHOLM.
Hotell Kung Carl, Birger Jarlsg. 23. Tel.: Namnanrop.
Carlton Hotel, Kungsg. 57.
Pensionat Wasa, 73 A Drottninggatan, 4 tr. Hiss.
STRÄNGNÄS.
Stadshotellet.
TROSA.
Stadshotellet. Tel. 34.
VÄSTERÅS.
Hotell och Restaurant Klippan.
ÖREBRO.
Stora Hotellet.

Spritmonopolets högtbetrodda beskyddare måste träda tillbaka.

(Forts. från sid. 1.)

vad på dem ankommer — att göra en fullständig upprensning inom Spritmonopolet. Man bör även göra klart för sig situationen, att man har att göra med en av landets durkdrivnaste intrigörer, d:r Bratt, som kan trolla med munnen och genom pellejönskvickheter vid föredrag och diskussioner visat sig kunna fånga godtrogna och intet ont anande medborgare. Han är nu i full verksamhet för att göra svart till vitt och låter t. ex. slå myn av Monopolkontrollutredningens av taktiska skäl tillkomna beskedliga utrryck "bokföringstekniskt mindre lämpliga former". Och kontrollstyrelsen, till vilken Monopolutredningens akt är remitterad i och för yttrande, synes vilja göra vad i dess makt står för att förhindra, att saken kommer före vid årets riksdag utan rinner ut i sanden. Finansministern borde emellertid förelägga kontrollstyrelsen att inom tre veckor efter aktens mottagande inkomma med sitt yttrande; konrollstyrelsen är så inne i saken, att den kan svara så gott som omgående. Intrigspeleter i riksdagens korridorer lär redan vara i full gång. Det är alltså i högsta grad motiverat, att en allmän opinian omedelbart kräver, att de riksdagsmän som äro inblandade i Spritcentralens falska bokföring, utan uppskov nedlägga sina mandat. Svenska folket är alldeles för sunt för att finna sig i slikt representantskap. Därför bort ur riksdagen med hrr Kvarnzelius, Bernhard Eriksson, K. E. Johansson och E. G. E. Eriksson!

Lögnens triumf.

(Forts. från sid. 1.)

diska andens frivolitet, dvaldes hos Jesus, bakom en naturlig blygsamhet, allvaret och högheten i hans själ. Sanningen och rättfärdigheten i hans lära och liv gåvo tydligt tillkänna, att han stod i en nära gemenskap med ett heligt och kärleksfullt gudomsväsende. Hos Jesus iklädde sig dygden ett medlidsamt deltagande och glädjen en okonstlad renhet.

Att man i kristendomens förkunnelse lyckats insmuggla det omoraliska judiska "religion"-systemet med dess människofientliga gudsbegrepp är en *lögnens triumf utan like!*

J. L.

Alla krafter med i befrielsekampen!

(Forts. fr. 1:a sid.)

med ej mindre tillförsikt för det, väl vetande, att den en gång, måste krönas med seger och i tydlig förnimmelse av att den ömkliga räddhågsens demoner undan för undan vika från svenskarna, i samma mån de lära sig inse, att det hemliga skräckväldet i själva verket är ett högst skröpligt sådant, långt ifrån representerande den fruktansvärda makt det självt utger sig för att vara. Dess upphöjda representanter äro även i dag långt mindre karska i sitt personliga uppträdande än för något år sedan, då ingen djärvdes offentligt påtala deras brottsliga spel i dunklet. De t. o. m. börja förstå, att det är fara å färde för dem själva.

Vår tidnings nu mer än tvååriga kamp för svenska folkets återupprättelse ur det nesliga slaveroendet under det judiska Mammon och räddande från de ohyggliga perspektiv detta innebär politiskt såväl som ekonomiskt och kulturellt har förvisso icke varit förgäves. Sanningen är på marsch över allt Sveriges land. Inledandet av den nya aeran är påbörjad. Fienderna veta det och forcera fördenskull även i desperationens tecken sina ansträngningar, men förvisso fruktlöst! Ty sedan folket väl en gång börjat vakna, är miljön en annan än förr. I tusentals svenska hem, från nordligaste Norrbotten till sydligaste Skåne, från de socialt mest högtstående till de enklaste kretsar av folket, är Nationen i dag en gärna sedd, varje vecka återkommande gäst. Otaliga vittnesbörd förelägga, att de idéer, vi gjort oss till talesmän för, hava en djup resonans inom alla lager av vårt folk. En rörelse i deras anda är på väg att bryta fram i landet.

Dessa påtagbara resultat av vårt arbete utgöra en sporre till nya, än större ansträngningar. De visa, att tiden är mogen och att landet ligger öppet för vår strävan till nationell restauration. De låta ana en framtida snar débacle för dem, som nu hovera sig i maktens högsäte och handskas med rikets medel och angelägenheter, som vore det allt deras privata tillhörigheter. Vi stå dock ännu blott i begynnelsen av kampen. Denna måste föras till ett segerrikt slut. Om ock Nationens ord den dag som är icke kan undgå att observeras av de tongivande och ledande inom politikens värld, beaktas det dock ännu icke tillnärmelsevis som sig bör. De idéer, vilkas talan vi företräda, måste föras fram till bestämmande i utvecklingen. Detta sker den dag vår tidning nått en sådan spridning bland folket ute i landet, att det stora flertalet svenskar stå bakom dess ord. Och intet tvivel råder, att ej detta mål är fullt uppnåeligt, ty inom alla samhällsklasser är man numera utledsen på den härskande lögnens och korruptionens partivälde.

Vi upprepa på förekommen anledning vad vi tidigare uttalat, att tiden ännu icke är inne för skapandet av ett nytt politiskt parti på grundval av Nationens program men att ögonblicket därför inom en icke alltför avlägsen framtid skall komma. Tillsvidare gäller det att bygga ut tidningens ställning i allt vidare kretsar till skapande av den nödiga plattformen för ett framtida svenskt restaurationsparti. Tills dess böra våra anhängare personligen med all kraft göra sig gällande inom sina gamla partier i överensstämmelse med den nationella restaurationstankens krav, vilket är ej minst viktigt inför de stundande valen till riksdagens andra kammare. Vad för ögonblicket erfordras är *Upplysning*. Upplysning, upplysning och åter upplysning! Detta är för ögonblicket det stora medlet. Men alla måste med i upplysningsarbetet. Alla måste känna sitt medansvar i den gemensamma saken. Gör envar sin plikt, skall segern ligga närmare i tiden än de flesta nu ana. Gån ut bland folket, I alla, som önsken ett slut på Lögnens och korruptionens förhatliga välde och som åter viljen se Sanningen upphöjd till ledstjärnan i vårt folks utveckling, talen med Edra vänner och bekanta och sökен vinna den för den nationella restaurationens sant fosterländska tanke!

Lindström & Wallins Boktryckeri, Sthlm 1928.

Södra Kungstornet,
Stockholm
Redaktör: ELOF ERIKSSON
Telefon: Norr. 5898 Norr 5899

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

Lösnummer 25 öre.
PRENUMERATIONSPRIS:
Helår ..... Kr. 10.—
Halvår ..... Kr. 5.25
Kvartal ..... Kr. 2.75

Nr 6 (123) Fredagen den 10 Februari 1928. Årg 4.

Den svenska folkrepresentationens historia.

I. Från äldsta tider till Karolinska enväldet.

I Nationens program ingår att det politiska livet skall reformeras därhän, att statsmakten blir i stånd att fylla sin uppgift och riksdagen blir ett sant uttryck för svenska folkets vilja, kvalificerad för sitt ändamål. Den väg, som härvid bör följas, är *de verkliga intressenas representation*. En efter våra nutida förhållanden avpassad folkrepresentation på grundval av intressen och kvalifikationer måste upprättas till ersättande av den nuvarande beslöjade intresserepresentationen i idépolitikens gestalt.

Vid uppdragandet av de riktlinjer, som skola vara de normerande för en svensk folkrepresentation är det särskilt nödvändigt att uppmärksamma det förgångna, som i sin ursprunglighet och primitivitet ger anvisning om de vägar, som böra följas. Utvecklingen har icke minst i vårt land tydligt visat, att språng ut i det okända, efterapandet av utländska förebilder och experimenteranden i det ovissa äro farliga ting. Det gäller i stället att framför allt bygga på den egna fasta grunden, där erfarenheten och den sunda och naturliga utvecklingen fått bestämma och icke utifrån hämtat politiskt idékram. Att släppa kontakten med sitt förflutna är för ett folk detsamma som att svika sig självt. För att i en tid som denna, då den statliga styrelsen och förvaltningen hota att urarta i allmänt kaos, bilda sig en uppfattning om vad som är att göra för åstadkommande av ett mera sunt och normalt tillstånd, är det en nödvändighet att återknyta det förlorade sammanhanget på olika punkter med det förflutna och uppmärksamt följa det svenska samhällsskickets historia tiderna igenom. Det är då även på sin plats att här i huvuddrag rekapitulera ur den artikelserie om det svenska samhällsskickets historia, som under 1927 var införd i Nationen, till erinrande av hur svenska folket från hedenhös till närvarande tid deltagit i landets styrelse och hur denna varit ordnad. Vi införa i dagens nummer en första dylik sammanfattande redogörelse för den svenska folkrepresentationens historia från äldsta tider intill Karolinska enväldet.

Under forntiden var den mest betydande samhällsklassen odalmännen d. v. s. de, vilka innehade släktjord (odal). Hela makten låg hos de jordägande bönderna. Av riksens fyra stänger är bondeståndet det äldsta. Odalmännen utövade sin makt å ting, häradsting. Häradet eller hundaret är den ursprungliga svenska enhetskommunen; häradet var från början ett särskilt rike. Häradet hade en höfding i fredstid, häradshövdingen, samt en höfding i krig, drotten. På häradstinget bestämde odalmännen allt — häradshövdingen satt allenast såsom talman i odalmännens krets. Den dömande makten övergick så småningom till häradshövdingen och tolv edgärdsmän, som först utsågos för varje särskilt mål, men sedan förvandlades till ständiga nämndemän. Den lagstiftande, beskattande och administrativa makten låg fortfarande helt hos odalmännen. Drotten, härkonungen, kom efter hand att fungera även under fredstid, men småkonungen hade ingen större makt inåt eller utåt i sitt fylke, som omfattade ett eller annat härad. Sedan en konung lagt under sig ett helt landskap, upphörde icke därmed häradstingen såsom kommunalrepresentation, varemot landskapstinget tillkom såsom en högre enhet, där häradenas i landskapet gemensamma angelägenheter dryftades av odalmännen. Lagmannen, i viktiga frågor landskapskonungen, var ordförande å landskapstinget, som spelade rollen av folkrepresentation och landskapets högsta myndighet i lagstiftnings-, administrativ- och skattefrågor. Den egentliga makten förblev alltjämt, åtminstone formellt och lagenligt hos odalmännen. Även storkonungen i Uppsala, den självskrivne anföraren i krig, var i fredstid föga mer än lagmännens primas. Storkonungens troman i landskapet, jarlen, fick efterhand stor administrativ makt, och lagmannen blev slutligen endast landskapets högsta judiciella myndighet.

Landskapsfejderna, från år 1060 och tvåhundra år framåt i tiden, hade emellertid utarmat en stor del av odalmännen, och stormännen, som bestodo av krigshövdingarna jämte storbönderna, som kallades "herrar" och tillsammans utgjorde embyot dels till riksrådet och dels till adelståndet, samt prelaterna (prästeståndet) hade tillvällat sig huvudparten av den makt, som tidigare ensam tillkommit jordägande allmoge i gemen. Följde så Folkungatiden (1250—1389), då Birger Jarl och Magnus Ladulås väl befäste konungens makt, som dock kort därefter sjönk för att giva vika för stormännens makt. Det är att bemärka, att redan under denna period funnos i landet fullt utbildade våra fyra "riksständer", folket ordnat efter intresse- och kvalifikationsprinciper: adel, präster, borgare och bönder. Då emellertid, såsom sagts, stormännen vid denna tid hade det avgörande inflytandet och ville gälla för konungens råd, var det vanligt, att konungen samlade dessa till herredagar (ursprunget till riksrådet), och landskapstingen miste sin förutvarande betydelse. Nu hade icke längre de uppländska folklanden privilegium på att välja konungen, utan samlades till kungaval från varje landskap lagmannen och 12 från landskapet. De svenska grundlagarna funnos redan nu och utgjordes av de eder, konung och folk svuro varandra. Landslagarna börja ock med edsöreslagarna om hemfrid, kvinnofrid, kyrkofrid och tingsfrid. Landskapslagarna upptecknades, men först i mitten av 1300-talet fingo vi för hela landet gällande lagar, Magnus Eriksson landslag och stadslag. Konungens rättigheter voro: högsta domsrätt, rätt att utse riksråd bland inländska män, att tillsätta ämbetsmän (drots, marsk, kansler etc.) samt rätt att uppbära "Uppsala öd", böter och danaarv, skatter och extra "gärder". Konungen var skyldig att upprätthålla gällande lag, ej införa utländsk rätt och ej göra ny lag utan folkets samtycke, ej pålägga nya skatter utan folkets medgivande, ej avhända kronans gods eller minska dess inkomster. Kungaedens ord återfinnas ännu i nuvarande Regeringsformen par. 16. Till herredagarna, där konungens råd, som ännu ej var en fast institution, samlades, enligt Skenninge stadga 1285, de stormän, som konungen kallat dit. Rådets makt utvidgades allt mer, så att under konung Albrecht av Mecklenburg konungen hade mycket litet bestämmanderätt. Landskaps- och häradstingen, fingo nu i herredagarna en om än olaglig medtävlare om makten, och lagmämnen, som ursprungligen voro valda av odalmännen såsom deras hövdingar blevo nu kungliga ämbetsmän, och lagsagans innebyggare hade blott rätt att sätta upp 3 personer på förslag till lagman, bland vilka konungen utsåg en. Beskattningsrätten låg fortfarande hos folket på landskapstingen. Endast vid konungaval förekom en hela riket omfattande folkrepresentation. Konung Magnus Eriksson utfärdade den första riksdagskallelsen till riksdag i Kalmar 1359, vid vilken de fyra riksstånden, adel ("riksråd och andra konungens män"), präster ("biskopen och två kanniker från varje domkyrka"), borgare från var köpstad och fyra bönder från var lagsaga skulle möta konungen. Även inom lagsagan utbildade sig en ståndsrepre-

(Forts. å sid. 5.)

Republikhotet som "demokratiskt" kampmedel.

När under den rådande demokratiens tidigare skede "reformvännerna" körde fram med republikhotet i sina tidningar, rörde det sig i allmänhet om mera betydande "folkliga" reformer till författningens "demokratisering" i sant israelitisk anda. Ett viftande med republikhotet i "folkets egna" tidningar visade sig också i regel ha en utomordentligt stark verkan. Den "reaktionära" kungligheten plägade hastigt falla till föga och accepterade "de folkliga kraven". Numera, sedan folket blivit herre i eget hus, är man inte så nogräknad och spelar gärna på den starka strängen för genomdrivandet av t. o. m. tämligen underordnade befordringsärenden. Utseendet av svensk minister i Rom är ett färskt exempel härpå.

Det är ju en allmänt känd sak, att Konungen i denna utnämningsfråga råkade in en annan mening än de höga herrar, som fixera folkopinionen i den socialdemokratiska pressen. Detta tolkades givetvis av dessa senare som en utmaning mot den folkliga suveräniteten. Och så fick man i socialistidningarna med Socialdemokraten i teten skåda en aktion för republikkravets aktualisering. Där ömsom varnades och hotades och pekades på den monarkiska institutionens förgänglighet, omvittnad av de "proletära" revolutionerna ute i Europa. Man drog sig ej ens för att på det skamligaste skymfa Sveriges ädla drottning, som förmenades stå bakom konungens personliga uppfattning i utnämningsfrågan och som varnades för försök till "fortsatt sängkammarpolitik". Och demokratien, sådan denna tolkas av hr Engberg et consortes, segrade. Deras man, kabinettssekreteraren Sjöborg, fick den åtrådda platsen som Sveriges minister i Rom.

Vi skola här helt lämna personfrågan Sjöborg-von Dardel åsido, men vi måste i anständighetens namn protestera emot den behandling utnämningsfrågan fått. Det är ingenting mindre än en skandal, att en angelägenhet som denna kan tagas till intäkt för "en antimonarkisk aktionsunge" samt till perfida utfall mot H. M. Drottningen.

I Nya Dagligt Allehanda lämnas en skildring av det passerade, varur vi återgiva följande:

"En framstående man i U. D. längtade till det sköna Italien. Nåja, det är mänskligt, men hade väl i och för sig inte bragt någon lavin i rullning. Saken fick betydelse därigenom att en ung kraft i samma U. D. ville hastigt komma längre fram och därför ansåg den framstående Italialängtan kunna utnyttjas. Lyckligtvis kom ödet till hjälp. Baron Beck-Friis behövde inte intrigeras bort från Rom. Döden ombestyrde den saken. Och ödet hjälpte till med en hel del annat. Den ene lämplige kandidaten för kabinettssekreterareposten försvann efter den andre — Hamilton till Hälsingfors, Rhode till Visby.

(Forts. å sid 5.)

Skall monopolkontrollutredningen undanhållas årets riksdag?

Gen. konsul F. Cronholm understryker i en inlaga till finansministern sakens allvarliga natur.

Generalkonsul Folke Cronholm har i nedanstående till statsrådet och chefen för finansdepartementet E. Lyberg ingivna inlaga kraftigt understrukit nödvändigheten av att k. m:t icke förhalar behandlingen av monopolkontrollutredningens förslag genom att lämna kontrollstyrelsen en oskälig respitid för sitt yttrande utan att k. m:t går i författning om propositions framläggande i ämnet redan vid årets riksdag:

En stor och allmän tillfredsställelse, ja, en uppriktig glädje samt en allmänt efterlängtad och välbehövlig lätthad erfors över allt Sveriges land efter framläggandet inför offentligheten av det resultat, vartill de av k. m:t utsedda utredningsmännen kommit rörande det i allo vidriga system, som gemenligen kallas Brattsystemet, vidrigt först och främst ur grundlagsenlig synpunkt, men lika vidrigt ur statsfinansiell, nykterhetsfrämjande och alla andra förnuftiga synpunkter, blott ej ur deras, som vetat att ekonomiskt rikta sig på detsamma. Att starka krafter skulle sättas i omlopp till omintetgörande av varje verkan av utredningsmännens trägna arbete, de mäktiga spritpotentaterna till behag, det har förvisso en var, som någorlunda följt med utvecklingen av dessa herrars bemödanden, klart insett, liksom man befarat, att dessa krafter skulle bliva regeringen övermäktiga. Men ingen har väl ens velat tro annat än, att denna årslånga och ingående utredning, som kommit regeringen tillhanda redan under riksdagens första dagar, skulle komma att läggas till grund för en proposition under nu pågående riksdag. En underlåtenhet härutinnan skulle ock bland den stora oförvillade allmänheten framkalla misstankar, som vore av föga smickrande art för den nuvarande regeringen. Dess chef har ju ock förklarat sig vara fast övertygad om Brattsystemets ohållbarhet och om nödvändigheten av dess avskaffande, men ej vara på det klara med, vad som borde sättas i dess ställe. Full individuell frihet och straff för missbruk av denna frihet, såsom förut. Så bjuder vanligt sunt förnuft. Så går det ock till i andra länder, där sunt förnuft fått göra sig gällande. Tillåt mig, Herr Statsråd, att här fråga: Hur skulle regeringen kunna stå till svars inför en sund och kraftig svensk folkopinion, om den ej, då den icke velat sätta tro till förut gjorda avslöjanden, omedelbart utnyttjade vad den nu fått veta av k. m:ts egna utredningsmän för att åtminstone söka åstadkomma en ändring till det bättre? Det ligger nämligen fara i dröjsmål! Det är att hoppas, att ansvarskänslan här skall taga ut sin rätt.

Emellertid har Brattsystemets nyvordna tidningsorgan "Nya Dagligt Allehanda" — jag lämnar dess andra organ "Dagens Nyheter" åsido — uti en artikel den 23 januari 1928 under rubriken "Ingen proposition om Spritcentralen till årets riksdag?" återgivit några intervjuledes gjorda uttalanden av Eder, vilka förvisso äro ägnade att förvandla den allmänna tillfredsställelsen till största besvikelse. Varför skulle då icke denna betydelsefulla proposition nu komma? Jo, säger tidningen, därför att Kontrollstyrelsen, även den ett av Brattsystemets många organ, "vill ha tid på sig" för a'vgivande av sitt utlåtande. Det är beklämmande att läsa något sådant, än mer beklämmande att få bekräftelse härå från vederbörande departementschef. Det är alltså Brattsystemet självt, som skall bestämma, om det skall bestå såsom förut eller icke. Vad var då meningen med den långa och dyrbara utredningen? Avsåg man endast att tillsvidare söka lugna en upprörd allmänhet? Var det hela blott en bluff? Är det måhända meningen att vinga folket att ta saken i egen hand? Det är ej alldeles uteslutet, att det en vacker dag vaknar upp ur sin beklagansvärda dvala, hur otroligt det än låter.

På förfrågan, av sagda tidningsorgan, om det kunde tänkas, att utredningen gåve anledning till avlåtandet av proposition till årets riksdag, uppgives Ni ha svarat: "Det är möjligt, men knappast troligt". Detta svar kan ju icke missförstås. Ingen åtgärd! Såsom skäl härför säges Ni ha uppgivit, att Kontrollstyrelsen *"underhand* meddelat, att den behöver rätt god tid att avgiva sitt utlåtande". Ja, om denna Styrelse använder sin tid till att besvara sådana om rena ynkedomen vittnande frågor från systembolagen, som exempelvis den, huruvida en person, som intager sin måltid å restaurang, har rätt att utav sin s. k Brattranson bjuda några centilitrar åt en vän, som där besöker honom, ja, då förstår man ju lätt, att densamme icke inom rimlig tid kan yttra sig över en fråga av förnuftsenligt och allmänt stort intresse. Det är synd om folket i det land, som är beroende av dylikt godtycke från en myndighets sida. Vad rätt har då Kontrollstyrelsen att "under hand meddela" något sådant till chefen för det

(Forts. å sid. 5.)

Restriktionssystemet och statistiken.

En justering av dir. Rosenborgs siffror.

Stockholmssystemets vice verkställande direktör, hr Einar Rosenborg, har "på särskild anmodan låtit utföra en statistisk sammanställning, som kan sägas teckna en bild i fågelperspektiv av nykterhetstillståndets utveckling i Sverige under det senaste kvartseklet". Statistiken är givetvis tillkommen i syfte att förhärliga restriktionssystemet och vad det uträttat. Den ensidighet och brist på objektivitet, som äro kännetecknande för hr Rosenborgs titt och tätt återkommande statistiska uppgifter på rusdrycksförsäljningens område, gör, att man icke heller tillmäter den senaste statistiken någon nämnvärd betydelse, men då de ledande organen inom socialdemokratiska pressen under åberopande av denna statistik på en bakväg söka komma den just nu hotade d:r Bratt till undsättning — man *vägar* nämligen icke längre direkt försvara spritmonopolets göranden och låtanden — och samtidigt dupera en del okritiska läsare, böra hr Rosenborgs, utan någon som helst mening sammansatta, uppgifter kritiskt skärskådas.

Man ställer sig först och främst frågande till jämförelsetalens sammanslagning i treårsperioder. Hr Rosenborg vill tydligen på detta sätt förhindra direkta jämförelser mellan de olika åren. För att utröna verkningarna av Brattsystemet bör man i rättvisans intresse undersöka förhållandena dels under den gamla ordningens sista år före världskriget, och dels under den tid, det nya systemet tillämpats i praktiken. Jämförelsen kommer då att omfatta åren 1913, 1920—1927. Av välkända orsaker kunna åren 1914—1919 icke tagas som jämförelsepunkter. Först år 1920 kunde motbokssystemet i verkligheten tillämpas. Restriktionssystemet borde vid sin start hava haft ett ganska stort handicap. På grund av varubrist rådde sträng ransonering å rusdrycker under tre å fyra års tid. Det av yttre omständigheter förorsakade tvånget, torde i viss grad verkat hämmande på vanans makt. Konsumtionen av rusdrycker i millioner liter under jämförelseåren var enligt K. Kontrollstyrelsens statistik följande:

Spritdrycker ...	1913	1920	1921	1922	1923	1924	1925	1926	1927
	42,3	37,8	31,5	25,7	26,3	28,4	29,6	30,-	30,4
Vin	3,2	4,1	2,8	2,4	2,8	3,4	4,-	4,5	5,-
Summa rusdr.	45,5	41,9	34,3	28,1	29,1	31,8	33,6	34,5	35,4

Kontrollstyrelsens kommentar till spritdrycksiffrorna åren 1920—1926 lyder:

"Den efter hand minskade förbrukningen under senare hälften av år 1920 och under åren 1921 och 1922 torde vara beroende på dels att efterkrigsårens högkonjunktur avlöstes av en depressionsperiod, dels på vissa av bolagen på kontrollstyrelsens direktiv företagna skärpningar av den individuella kontrollen. Den under sommaren 1920 införda omsättningsskatten (25 % å varornas inköpsvärde) och i ännu högre grad den sommaren 1921 vidtagna fördubblingen av samma skatt, torde jämväl hava haft en restriktiv inverkan å försäljningen. Den ytterligare förhöjningen av omsättningsskatten (till 65 % å inköpsvärdet) sommaren 1922 kompenserades däremot av en sänkning å varornas inköpspris. Den förändring i konjunkturläget, som inträffade under år 1923 samt sänkningen av omsättningsskatten (till 50 %) under juli månad 1923 bidrogo otvivelaktigt till den ökning i konsumtionen, som gjorde sig märkbar under senare delen av år 1923 samt under hela åren 1924—1926".

Som sagt skulle motbokssystemet börja tillämpas år 1920. Resultatet blev säkerligen en kalldusch för vederbörande. Utminuteringsvis försåldes 1:a kvartalet 1920 8,191,000 liter. 2:a kvartalet steg siffran till 8,723,000 liter, nastan tangerande förkrigsförsäljningen. För att minska konsumtionen måste varorna fördyras. Det framgår också tydligt av kontrollstyrelsens uttalande, att omsättningsskattens storlek tillika med konjunkturväxlingarne står i

(Forts. å sista sid.)

Avskrivningarna i Spritcentralen.

III.

Vad Monopolkontrollutredningen därom upplyser.

(Forts. fr. föreg. nr.)

Avskrivningar å varulager.

Hos Spritcentralen uppgåes år 1919 en reserv för eventuella prisfluktationer å varulagret på det sättet, att, sedan inventering och värdesättning av lagret verkställts, det erhållna totalvärdet nedsattes med ett visst belopp. Den värdenedskrivning, som då verkställdes, utgjorde omkring 8,3 miljoner kr. eller 20 % av dåvarande lagervärde. År 1920 nedsattes varulagrets värde med ytterligare omkring 10,4 miljoner kr., varefter den totala värdenedsättningen uppgick till omkring 18,7 miljoner kronor eller 39 % av lagervärdet. Av denna reserv användes år 1922 ett belopp av 3,9 miljoner kr., varmed vinsten det året ökades. År 1923 togs på samma sätt ytterligare ett belopp av 0,8 miljoner kr i anspråk. Efter dessa båda transaktioner återstod *en dold reserv å 14,000,000 kr.* Denna har sedermera bibehållits, i det varulagrets totala inventeringsvärde år efter år nedsatts med sistnämnda belopp. Då lagrets värde den 31 december 1926 utgjorde omkring 45,3 miljoner kr., uppgick ifrågavarande reserv vid denna tid till cirka 31 % av lagervärdet.

Övriga avskrivningar.

Under de gångna åren hava ytterligare en del avskrivningar av olika slag förekommit, vilka icke redovisats såsom avskrivningar utan påförts ovidkommande konton. I regel synes det även i dessa fall hava varit varukontot, som därvid belastats. Exempel härå äro under tidigare år kursdifferenser, förrådsartiklar, packlådor m. m. samt kolförråd.

Beträffande kursdifferenser äro att beakta, att uppkomna kursförluster motvägts av kursvinster, som varit väsentligt större än förlusterna.

Förrådsartiklar hava i stort sett tidigare t. o. m. år 1920 redovisats med sitt ungefärliga värde vid bokslutsinventeringen. Detta blir däremot icke sedermera fallet, utan lagret upptages vid inventeringen till

(Forts. å sista sid.)

Den 10 Februari.

Rasfrågans betydelse för folken.

I sin kamp för världens erövring har Israel gått fram i internationalismens tecken, på en mängd olika vägar, som alla varit inriktade mot samma höga mål. Samtliga dessa internationaler, Israelitiska alliansen, Internationella bankalliansen, frimurareinternationalen, de olika arbetarinternationalerna o. s. v., mellan vilka förefunnits de mest intima hemliga kontakter, hava ytterst stått under ledning av judarnas hemliga världsstyrelse. De medel, som främst nyttjats i kampen, hava varit: guldet och blodet. De personliga verktygen hava i första hand valts inom den egna rasen och de med denna befryndade inom gojimfolken, vilka under skenet av massornas "folkvalda" ledare framfört och genomdrivit alla Israels önskningar, vilka konsekvent framställts såsom åsyftande främjandet av "det arbetande folkets" välfärd. Guldets betydelse i den judiska världserövrarekampen har väl sedan långt tillbaka varit både känd och insedd, men knappast den roll, som blodet spelat. Historiens egna vittnesbörd ge vid handen, att blodet eller rasen rent av utöva ett bestämmande inflytande på folkens kulturella utveckling. De olika raserna skilja sig, som vi veta, inbördes åt icke endast genom olika kroppsliga kännetecken utan framför allt olika själsliga egenskaper. Deras själsliga väsen gestaltar sig även i hög grad olika, ja i vissa fall rent av som varandras motsatser. Endast individer av samma ras eller blod kunna överhuvud fullt förstå varandra samt omfatta och med övertygelse kämpa för samma ideal.

Denna sanning har sedan årtusenden tillbaka stått fullt klar för judafolket, som ock satt vårdandet av den egna rasen som en av sina heligaste plikter, samtidigt det predikat raskaos för alla andra folk. Där fordrade, hette det, mänsklighetens lyckliggörelse ovillkorligt, att alla slags skillnader individerna och folken emellan, som en ovis försyn skapat, avlägsnades. Sedan bara en gång olikheterna avlägsnats och alla blivit lika i andligt och materiellt förmögenhetstillstånd, skulle det tusenåriga riket komma såsom ett brev på posten och alla människor bliva lyckliga och saliga i sin tro. Och de icke-judiska folken — vilka i de judiska religionsböckerna liknas vid "själlösa djur" — trodde även i tämligen stor utsträckning de vackra löftena. Den utlovade härligheten lät dock vänta på sig, och massorna ställdes inför allt flera desillusioner och gäckade förhoppningar.

Om medlen i Israels världserövrarekamp framför allt utgjorts av guldet och blodet, så hava såsom redan framhållits massorna under ledning av dess "utvalda" varit s. a. s. grovverktygen, som tagits i bruk för önskemålens förverkligande. Först gällde striden de regerande furstarna och deras omgivningar, de nationella aristokratierna, vilka i äldre tider, innan Israel gjort sin stora entré på arenan, spelade rollen av folkens ledare. Motståndet från tronerna övervanns på så vis, att judarna under det de på alla sätt befordrade lyxen och det flärdfulla levnadssättet vid hoven, sålunda försättande furstarna och adeln i ständiga penningebehov, etablerade sig som dessas bankirer, samtidigt de blodsvägen genom ingifte i aristokratfamiljerna trängde in i de kretsar, som jämte furstarna fordomdags representerade ledningen och makten hos folken. Det judiska blod, som sålunda inympades hos de nationella aristokratierna, fick en oändligt mycket större betydelse än de flesta ännu ana. Den rasbiologiska forskningen ger vid handen, att den judiska rasen i nedärvningshänseende besitter en kapacitet och styrka, vida överträffande alla andra raser och folk. Den judiska raskulturen är också av äldsta datum. Den är framför allt inriktad på att bevara rasens renhet och egenart. Beblandning i viss utsträckning med de värdfolk, vará Israel vegeterar, sker av rent praktiska skäl och ej minst med hänsyn till den viktiga roll bastaderna spela i den judiska erövrarkampen. Dessa utgöra i verkligheten pioniärerna ute på stridsfältet. När Israel väl hunnit tränga tillräckligt djupt in bland folkens tidigare suveräna makthavare, så att det aktiva motståndet från dessas sida ansågs brutet, begyntes organiserandet av medborgarna i mot samhällena fientliga massrörelser, de där fingo till uppgift att i reformismens namn framtvinga alla de förändringar i lag- och statsväsendena, som betingades av de judiska omstörtnings- och erövringsströvandenas fullföljande. Den första stora framstöten i massrörelsens tecken skedde i liberalismens namn, varigenom folkens förut ledande klass, den nationella bördens aristokrati, avlägsnades från makten, vilken i stället intogs av judarna. Bördens aristokrati avlöstes av börsens. Det liberala genombrottet i Europa inleddes som vi veta med "den stora frihetsrevolutionen" i Frankrike, vilken framför allt annat tog som sin uppgift att så grundligt som möjligt utrota den äktfranska adeln av nordrasiskt ursprung, medan den semitiskt befryndade aristokratien besparades från schavotten. Med börsdsaristokratiens avlägsnande från inflytandet i de olika nationalstaterna hade Israel befriat sig från sin farligaste fiende och konkurrent om makten, och fältet låg öppet för ett fortsatt framryckande i segertecknet. När så tiden var inne, iscensattes det andra stora anloppet mot gojimfolkens samhällen. Det skedde i socialdemokratiens namn, och mannen, som höjde parollen till "alla jordens proletärer" att samlas mot "förtryckarna", var juden Karl Marx-Mordecai, framskickad för värvet av judarnas regerande dynasti i förskingringen, Rothschild. Under Israels ledning och kontroll organiserades nu i alla länder de kroppsarbetande massorna till kamp mot "kapitalismen", de nationella makthavarna och besittarna, allt medan den verkliga kapitalismen, den judiska storfinansen och de under denna sorterade judiska bankirerna, omsorgsfullt höllos skyddade utanför skottlinjen. Resultatet av denna socialdemokratiens kamp för "massornas frigörelse" är i dag allestädes fullt skönjbart: Israel är överallt den suveräne härskaren, politiskt, ekonomiskt och kulturellt, om det ock på de flesta håll på grund av sin härskarställnings hemliga natur ännu föredrar att beslöja densamma. Efter världskrigets slut ansåg det sin ställning så stark, att det vågade sig på experimentet att etablera det tredje stora anloppet mot nationalstaterna: kommunismen, det som slutligt skulle bana vägen för det judiska världsherradömet. Men denna Israels stora slutspurt i revolutionens tecken förefaller, att döma av utvecklingen i Ryssland under det gångna årtiondet, att hava misslyckats, vadan dess ansträngningar härefter torde komma att koncentreras på den mera fredliga väg, som företrädes av Nationernas förbund.

Efter plan och system genomföres på alla håll nationalstaternas desorganisation under trycket av den av judemakten inspirerade och ledda "folkviljan". Statsstyrelser och lagstiftningsmakter hava omdanats från sina ursprungliga bestämmelser i de egna landens och folkens tjänst till redskap åt den judiska makten. Idépolitiska partisystem hava upprättats efter grundsatsen "Söndra och härska!", vilkas syfte uteslutande varit att i usurpatorsmaktens intresse distrahera massorna i förödande inre stridigheter och diskussioner om allsköns "idéer" och "rättigheter", hörande rymderna till, till neutraliserande av folkens möjligheter att utöva ett positivt inflytande inom lagstiftning och statsstyrelse. Dessa illustra politiska idésystem, som folken överlag lyckliggjorts med, ha fått tjäna som täckmantel för de hemligt spelande intressen, vilka i skydd av "den allmänna folkdiskussionen" tämligen ostört kunnat fullfölja sina spekulationer. Resultatet har som vi veta för Sveriges vidkommande blivit, att stat och kommuner bragts i en skuldsättning på miljarder till den judiska ockrarefinansen och även i övrigt utlämnats åt denna för en exploatering av oerhördaste slag. Statsförfattningen hålles ej längre i helgd. Sveriges folk är icke längre ett fritt och oberoende folk, det har bragts under det internationella Mammons tryckande ok. Dess öden länkas ej längre efter svenska ideal till egen välfärd, utan uteslutande efter den judiska härskarmaktens intressen och planer. På en mångfald olika vägar tränger sig förstörelsemakten allt djupare in i den svenska samhällskroppen, spridande kaos och split, undergrävande och raserande allt svenskt, allt som har samband med vår gamla hedervärda svenska kultur. Som en följd av allt detta stiga skatter och allmänna pålagor i våldsamt tempo, och de ekonomiska levnadsvillkoren ställa sig för stora grupper av medborgare, trots den ihärdigt fullföljda skuldsättningen, allt svårare.

För att rätt kunna förstå denna Israels under århundradens lopp i hemlighet företagna segerrika framryckning, vilken de senaste decennierna forcerats till ett direkt avgörande, är det såsom redan framhållits icke mindre viktigt att bemärka den roll, blodet spelat, än den penningen utövat. Genom raslig beblandning med de olika nationalstaternas aristokratier bröts det första och allvarligaste motståndet. Furstarna som ofta läto locka sig i ekonomiskt och finansiellt beroende av judekapitalisterna och sålunda genom lättsinne och oförstånd själva bidrogo att underminera sina ställningar, sågo, i samma mån som det judiska guldet och det judiska blodet vann terräng inom aristokratierna, sina tidigare fasta stöd hos dessa krympa ihop. Inympningen av judiskt blod fullföljdes sedermera i de "borgerliga" kretsar, som efter adelns "expedierande" släpptes fram till makten, så att överallt städse god tillgång gavs för de politiska ledareskapen och för agitationen å lämpliga bastarder med inslag av "det äkta blodet". En företagen genealogisk studie skulle helt säkert även bringa i dagen, att flertalet av de personer, vilka i senare tid spelat en aktiv roll inom de europeiska folkens statliga och politiska liv, vårt land icke undantaget, haft att uppvisa härstamning från den judiska rasen. Vi ha tidigare påvisat, huru Hjalmar Branting, Israels främste koryfé under "det stora genombrottet" här i landet, genom släkten av Georgii på mödernet räknade härstamning från själva kung David. Och fallet Branting var förvisso intet undantagsfall utan endast ett lysande exempel på regeln. I denna Israels runt om i världen och även hos oss tillämpade taktik, att ställa judiska bastarder vid ledningen av folkens politiska och kulturella utveckling, ha vi ock att se förklaringen till medborgarnas i gemen svårighet att kunna förstå hela den nu rådande politikens art och väsen. Ty de med den judiska rasen befryndade ledande politikerna företräda en ras med helt annan själsart och andra ideal än den stora huvudparten av svenska folket, som till omkring 80 procent är att räkna till övervägande nordisk rastyp. Det är en oformlighet av grövsta slag, att ett mindratal personer av invandrarekategorien med utpräglat antisvenska böjelser överhuvud skola tillåtas utöva ledningen och makten över det stora övervägande flertalet av svenska folket.

Mot bakgrunden av dessa fakta bör det stå klart för envar, att rasfrågan även är ett politiskt spörsmål, som icke på längden kan hållas tillbaka såsom ett oväsentligt sådant, utan att vi här tvärtom ha att räkna med ett av de stora huvudproblemen. Det är heller varken mer eller mindre än ett livsvillkor för vårt svenska folk, att det snarast gör spörsmålet fullt klart för sig. Nationen har också tagit som en av sina främsta uppgifter att sprida upplysning i ämnet, varvid vi bl. a. inriktat oss på att klargöra, huru det judiska blodet även hos oss arbetat sig in i folkstammen. Vi hava begynt vår speciella rasbiologiska studie med en översikt över den svenska adeln, den samhällsklass, som främst haft att värna landet mot inkräktaremakten, och ämna därefter fullfölja betraktelsen till att omfatta jämväl andra kategorier av svenska medborgare. Det är en tvingande nödvändighet, att vårt folk varder upplyst om den roll, det judiska blodet spelar inom nationens nuvarande liv, på det det må kunna vidtaga de nödiga prohebitiva åtgärderna till förhindrande av ett fortsatt förstörelsearbete å den svenska folkstammen samt inrätta sig för en rationell raskultur. Det kravet måste ovillkorligt hävdas, att de män, vilka skola stå i spetsen för Sveriges styrelse och leda folkets öden, skola vara av samma ras samt känna och handla solidariskt med det stora övervägande flertalet av landets egna innebyggare. Varje ras äger i likhet med varje folkenhet och individ rätt till liv. Israels på alla andra folkrasers förstörelse inriktade strävanden äro ett brott mot den gudomliga viljan, ett brott som säkerligen även en dag skall straffa sig. Historiens egna vittnesbörd visa att de folk, som försumma sin rasvård, äro dömda att gå under. Och Sveriges folk har ett ansvar för vida mera än blott sig självt, då det främst bland alla folk representerar den enligt alla rasforskares uppfattning mest högtstående bland raser, den nordiska rasen.

PRESSKONSERTEN

Casselsk visdom i statsbanksfrågan.

Att ur det allmännas synpunkt ett utvidgande och stärkande av statens bankverksamhet i och för sig har de mest fullgoda skäl för sig, torde numera inses av de flesta, som något tänkt sig in i hithörande saker. Nationen har även vid flera tillfällen berört spörsmålet. Erkännas måste dock, att resultatet av initiativ i berörda riktning helt och hållet beror av den anda, vari de ske. Med de klara tendenser till statens d. v. s. svenska folkets fortsatta utplundrande i den israelitiska maktens tjänst, som tidningen Socialdemokratiens ledande artiklar i början av innevarande år visat, däri bl. a. energiskt påyrkats ett mera forcerat statsskuldsättningstempo samt slagits vakt kring jättesvindlerierna i statens spritmonopol, saknar man varje som helst anledning utlåsa några årliga sociala motiv bakom det av ledande socialdemokrater vid årets riksdag i motioner framlagda förslag om upprättandet av en statlig affärsbank. Snarare får man anta, att framstöten åsyftar ett utbyggande av den mera radikala vänsterfalangens inom storfinansen positioner och intressesfär, därest den nu överhuvud inte endast är avsedd som en taktisk partimanöver med tanke på den blivande valrörelsen. Man har alltså skäl att, om ock anhängare av idén som sådan, ställa sig reserverad mot det framlagda förslaget, framburet av personer, vilkas hela verksamhet in i det sista varit klart inriktad mot det egna folkets väl.

Representanten numro ett här i landet för "vandringsfolkets kautschukvetenskap", den av Bonnierska Sv. D. till "världens främste nationalekonom" upphöjde internationalekonomen professor Gustaf Cassel har naturligtvis genom den socialdemokratiska bankmotionen fått ett tacksamt tillfälle att åter en gång få komma till tals med sina kära själsfränder på den socialistiska kanten. Detta sker i en ladande artikel i det nämnda bladet, Svenska Dagbladet (h), rubricerad "Socialism och bankrörelse", vari professorn i hänförda ordalag prisar den för land och folk lyckliga verksamhet, som i senare tid utövats av våra svenska storbanker, synnerligast Stockholms Enskilda bank, samtidigt han indignerat tillbakavisar den i motionen framförda kritiken mot dessa likaom det framlagda förslaget överhuvud. Enligt prof. C. är det uteslutande avundsjukan mot de duktiga bankmännen, som motiverat den socialistiska motionen om en statsbank. De framställda klagomålen äro från början till slut ogrundade. Den av de svenska privatbankerna tillämpade räntemarginalen är den minsta i världen. Socialdemokraterna borde dock, understryker prof. C., akta sig för att framskapa en utveckling av bankväsendet, som skulle draga besparingarna från sparbanker och placering i obligationer o. dyl., in till privatbankerna i större utsträckning än nu sker.

Allra minst kan staten själv sägas ha ett sådant intresse, yttrar prof. C. Statens finansiella intresse ligger i själva verket i rakt motsatt riktning. Staten behöver regelbundet dra till sig besparingar för att kunna täcka sina lånebehov, och från statens finansiella synpunkt är det givetvis en fördel om allmänheten föredrar statens obligationer framför insättningar i bankerna . . .

Det skulle vara fullkomligt omöjligt att begripa hela detta strävande, om man icke hade den psykologiska förklaring, som ligger i avundsjukan över att privatbankerna förtjäna så mycket pengar. Motionärerna framdraga hurusom Stockholms enskilda bank vid utgången av 1903 hade egna fonder till ett belopp av 11,3 millioner kronor, men till 1926 års slut ökat denna summa till 92,5 millioner kronor, varvid lottägarna endast inbetalat ett tillskott av 21 millioner kronor. Detta skulle ju innebära att banken utom alla utdelningar, för att nu icke tala om skatter, under denna period förtjänat 60,2 millioner kronor, som kunnat fonderas. Bör då i ett demokratiskt samhälle en sådan duglighet straffas?

Att prof. Cassel anser en duglighet av ifrågavarande slag vara av beskaffenhet att bedras i stället för straffas, har han bl. a. ådagalagt i kungl. svenska vetenskapsakademien, där han lyckats genomdriva herrarna Wallenbergs upphöjande i vetenskapligt stånd. För hr Cassel har det ingen som helst betydelse, huru miljonerna intjänas, om i strid mot lagens anda och bokstav och de elementäraste moralska begrepp eller ej. Bara det är förtjänst är det bra, och ekonomisk förtjänst är detsamma som duglighet, som bör honoreras av det allmänna. Hans gnat mot socialdemokraterna för deras lilla extravagans med motionen om en statsbank förefaller något konstlat. "Staten behöver regelbundet dra till sig besparingar för att kunna täcka sina lånebehov", yttrar prof. C. i sin höga visdom. Ja, det är numera en väl känd sak, att hr Cassels nationalekonomiska ideal är statens, Sveriges lands och folks, genom evig skuldsättning bortförpantande till den internationella judiska storfinansen. Men hur skulle det vara honom möjligt att kunna realisera detta sitt ideal, om han ej haft sina "oförbätterliga" reformivrande och samhällsförbättrande socialister? Den stora allmänheten känner sig emellertid inte alls på det vis våra herrar "nationalekonomer" och "socialistledare" föreställa sig trakterade av skenfäktningarna i deras tidningar.

Lunda Tvättinrättning
Rekommenderar sig för utförande av all slags tvätt (ej kemisk), mangling och strykning. Förstklassigt och omsorgsfullt arbete garanteras.
Snabb och punktlig expedition.
Inachavare:
AUG. GUSTAFSSON.
Tel. Drottningholm 20 & 190.

I den nya statsekonomiska politik, som måste komma, skall förvisso även frågan om statens bankverksamhet få sin vederbörliga lösning. Denna lösning måste dock skegenom svenskar, på svensk grund och icke på direktiv av de israelitiska intressen, som efter vad det allt tydligare visat sig diktera den nuvarande "socialistiska" svenska arbetarerörelsens alla handlingar.

»Den gode husfadern» vill ha kvar Brattsystemet.

För den, som närmare aktgivit å Bonnierska D. N:a ståndpunktstagande till Brattsystemet i dess nuvarande illustra skepnad, innebär det ju på inteť vis någon överraskning att finna husets egen koradediktator i svenska folkhemmet, hr Per Albin Hansson, draga en lans för det ej mindre i nykterhets- än korruptionshänseende så ypperliga systemet. "Den gode husfadern" skriver i sin Ny Tid (s):

De, som partout vilja avskaffa Brattsystemet och ersätta det med något annat, fästa ganska litet avseende vid fylleristatistiken. För dem betyder det intet, att helförbudslandet Finland och halvförbudslandet Norge med hälften så stora folkmängder som Sverige visa, Finland dubbelt så många fylleriförseelser som vårt land, Norge även väsentligt högre totalsiffror. Ej heller att statistiken beträffande spritmissbrukets skadegörelser i andra avseenden pekar i gynnsam riktning. Vad de däremot intressera sig för är stegringen i antalet motböcker, ur vilken de härleda ett rent teoretiskt påstående att supseden är i tilltagande bland vårt lands befolkning. Vi kunna icke inse att den faktiska stegring i antalet motböcker berättigar till dessa pessimistiska betraktelser.

I fortsättningen refererar "den gode husfadern" till försvar för sin uppfattning om Brattsystemets förträfflighet en del siffror ur den Bratt-Rosenborgska statistiken, vars art och väsen vi tillåtit oss på annat ställe i tidningen något närmare belysa. Nåja, rörande systemets värde ur nykterhetssynpunkt torde den saken vid det här laget vara så pass auktoritativt och sakkunnigt omvittnad, att ej ens en meningsyttring av "den gode husfadern" bör ha någon utsikt att kunna rubba på fakta. Men hur skulle det vara, om Högstdensammavid sidan av diskussionerna om det svenska folkhemmet företog sig att ägna sin uppmärksamhet åt och deklarerade sin uppfattning om alla de underbara manipulationer, som hans vänner i Spritmonopolet under de gångna åren tillåtit sig med statens d. v. s. svenska folkets medel, såsom påvisade och konstaterade förskingringar av större summor statsmedel, "hemliga avskrivningar" å ett 50-tal milj. kr. etc., etc. Svenska folket avvaktar med nyfikenhet "den gode husfaderns" uppfattning i dessa stycken.

Bort med hemlighetsmakeriet i "förräderiaffären"

Den av chefen för kustartilleriet, generalmajor H. Wrangel, beslutade krigsrätten mot reservlöjtnanten G. Norberg för hans förhållande i den s. k. spioneriaffären, har nu av chefen för Vaxholms kustartilleriregementet, överste T. Wahlman, utsatts till lördagen den 18 febr. kl. 11,45 fm. å Vaxholms kastell. Handlingarna i målet äro alltjämt stämplade hemliga, varför krigarättens förhandlingar hållas inför lykta dörrar. Nordberg kommer att biträdas av advokaten J. A. Hultman.

Den allmänna opinionen låter sig emellertid icke nöja med ett fortsättande av hemlighetsmakeriet. Bort med hemligstämplarna! Svenska folket har rätt att helt få veta sanningen i denna mystiska "förräderiaffär", som fått alltför mycket sken av en ren provokationsaffär. Genom att hemlighålla och se genom fingrarna med ett eventuellt begånget orent spel göra sig myndigheterna moraliskt och rättsligt medansvariga därl.

Ombud
Prenumerantsamlare
för NATIONEN,
sökas på alla platser i hela Sverige.
Goda villkor lämnas, varför stor förtjänst kan påräknas.
Skriv genast till
NATIONEN,
Södra Kungstornet, Sthlm,
för erhållande av närmare upplysningar samt provnummer, som sändas gratis.

PÅ UTKIK

'Gud skapade världen endast för judarna . . .".

En av de stora huvuduppgifterna för Israel i dess kamp för gojimsamhällenas omstörtning och det judiska världsrikets upprättande har alltid varit att komma "de otrognes" troner till livs, de där ytterst representerar det medvetna motståndet mot dess "världsfrälsande" planer. Till att börja med har man nöjt sig med, att tronerna snällt och beskedligt underordnade sig det "utvalda" folket och dess sakförare och ställde sina maktmedel till dess disposition. Sedermera har pretentionerna utvecklats för att slutligen utmynna i ett direkt raserande av "reaktionens fästen". Vid det stora världskrigets avslutning blev det fart i spelet. Tronerna ramlade runt omkring i Europa — till ett ostentativt vittnesbörd om att den stora folkskaktningen icke varit förgäves. Sedan inträdde emellertid en tid av stiltje i den "reformistiska" utvecklingen, vartill så kom den olycksaliga utvecklingen av världsrevolutionen i Ryssland, där Israels egna allt som tiden gick blevo placerade åt sidan för att slutligen på gammalrysk sätt överskickas till Sibirien. Företrädarna för den monarkiska institutionen fingo sålunda i de länder, där man ej hunnit eller orkat med i "den allmänna revolutionära hänförelsen", som följde världskriget i spåren, en respittid.

Men samtidigt inträdde en avmattning i hänförelsen hos de "demokratiska" hjältarna i spetsen för Israels framstormande legioner. De entusiasmerande parollerna måste något nedstämmas. Att få blåsa till kamp mot de "folkfientliga" kejsarna och kungarna, hade för dessa, som samt och synnerligen inbillade sig bära marskalksstaven i ränseln, ett alldeles särskilt behag. Med vemod tänka de i dag förvisso även tillbaka till den revolutionära demokratiens gyllene klang- och jubeldagar, då tronerna lätt och lekfullt rullade omkring. Men ibland kunna de ej bärga sig utan höja frejdigt revolutions- och republikfanan såsom t. ex. när Soc.-Dem:s redaktör för icke länge sedan med anledning av ministerfrågan i Rom bad få erinra H. M. Drottningen om att "monarkien börjar bli en allt sällsyntare institution i Europa". Vilket naturligtvis var ägnat att höja hans sjunkna aktier på den kosmopolitiska börsen. Leken med kronan stimulerar tydligen alltfort vissa hrr uttolkare av folkviljan i den "demokratiska" pressen.

Men för v e m s räkning de vifta med revolutions- och republikkraven, akta de sig visligen att upplysa massorna. De undvika kantänka att nämna, att det sker för "det heliga Israels" räkning, som i kunga- och kejsarkronorna se ett världsligt ont, som måste bort. Ty "Talmud" säger: "Gud skapade världen endast för judarna' . . . Juden begär ingen stöld, han tager blott vad som är hans rättmätiga egendom. Icke-judens egendom är liksom herrelöst gods, juden är i sin fullkomliga rätt, när han gör den till sin". För förverkligandet av Israels världsekejsarrike fordras ju, att alla dessa förhatliga kejsare- och kungariken utplånas från jordens rund. De för judafolket såsom farligast ansedda dynastierna, romanoverna och hohenzollrarna äro nu också lyckligen "expedierade". För så vitt nu ej den nya sovjet-regimen under Stalin, när allt kommer omkring, blir ett återupprättandet ryskt "reaktionärt bålverk". Nåväl, det lär ju ej dröja länge förrän den ryska folkmassan, som nu är i full färd med att resa sig mot sina förtryckare, har kastat av sig det judiska oket och med förenade krafter kastat sina judiska förtryckare i avgrunden.

Men det är ju icke blott i Ryssland, som det judiska världsväldet är i full färd med att gå under. Det är i full färd med att gå under i hela världen. Det är i full färd med att gå under i Amerika, där det judiska inflytandet är så stort, att det t. o. m. har lyckats att förmå den amerikanska regeringen att ingripa till förmån för de judiska bolsjevikerna i Ryssland, som den amerikanska folkmassan med all kraft ville ha bort. Det är i full färd med att gå under i England, där det judiska inflytandet är så stort, att det t. o. m. har lyckats att förmå den engelska regeringen att ingripa till förmån för de judiska bolsjevikerna i Ryssland, som den engelska folkmassan med all kraft ville ha bort. Det är i full färd med att gå under i Frankrike, där det judiska inflytandet är så stort, att det t. o. m. har lyckats att förmå den franska regeringen att ingripa till förmån för de judiska bolsjevikerna i Ryssland, som den franska folkmassan med all kraft ville ha bort. Det är i full färd med att gå under i Tyskland, där det judiska inflytandet är så stort, att det t. o. m. har lyckats att förmå den tyska regeringen att ingripa till förmån för de judiska bolsjevikerna i Ryssland, som den tyska folkmassan med all kraft ville ha bort. Det är i full färd med att gå under i Italien, där det judiska inflytandet är så stort, att det t. o. m. har lyckats att förmå den italienska regeringen att ingripa till förmån för de judiska bolsjevikerna i Ryssland, som den italienska folkmassan med all kraft ville ha bort. Det är i full färd med att gå under i Spanien, där det judiska inflytandet är så stort, att det t. o. m. har lyckats att förmå den spanska regeringen att ingripa till förmån för de judiska bolsjevikerna i Ryssland, som den spanska folkmassan med all kraft ville ha bort. Det är i full färd med att gå under i Portugal, där det judiska inflytandet är så stort, att det t. o. m. har lyckats att förmå den portugisiska regeringen att ingripa till förmån för de judiska bolsjevikerna i Ryssland, som den portugisiska folkmassan med all kraft ville ha bort. Det är i full färd med att gå under i Belgien, där det judiska inflytandet är så stort, att det t. o. m. har lyckats att förmå den belgiska regeringen att ingripa till förmån för de judiska bolsjevikerna i Ryssland, som den belgiska folkmassan med all kraft ville ha bort. Det är i full färd med att gå under i Holland, där det judiska inflytandet är så stort, att det t. o. m. har lyckats att förmå den holländska regeringen att ingripa till förmån för de judiska bolsjevikerna i Ryssland, som den holländska folkmassan med all kraft ville ha bort. Det är i full färd med att gå under i Schweiz, där det judiska inflytandet är så stort, att det t. o. m. har lyckats att förmå den schweiziska regeringen att ingripa till förmån för de judiska bolsjevikerna i Ryssland, som den schweiziska folkmassan med all kraft ville ha bort. Det är i full färd med att gå under i Sverige, där det judiska inflytandet är så stort, att det t. o. m. har lyckats att förmå den svenska regeringen att ingripa till förmån för de judiska bolsjevikerna i Ryssland, som den svenska folkmassan med all kraft ville ha bort.

Det är i full färd med att gå under i hela världen, där det judiska inflytandet är så stort, att det t. o. m. har lyckats att förmå hela världens regeringar att ingripa till förmån för de judiska bolsjevikerna i Ryssland, som hela världens folkmassor

St. D. accepterar den Bonnierska parollen i högerns ledarefråga.

En spirituell käsör i Stockholms Dagblad, som lyder namnet "Bes" och som på sin tid ägnade Nationen sin välvilliga uppmärksamhet i hr Kilboms "Folkets Dagblad", skrev för icke länge sedan, att hän upphört att förvånas. Hans politiska bana tedde sig som en enda, odelbar serie av desillusioner. Det låg något i denna öppna bekännelse, försåvitt den nu avsåg att var mera än ett uppslupet skämt. Ty världen är ond och det politiska mysteriet har utvecklats i rent otrolig grad. Själva St. D. i dess nya gestalt har otvivelaktigt erbjudit något av denna mystik; men efter som tiden går och bladet hunnit stabilisera sin upplaga börjar det att ljusna även rörande dess art och väsen. Tidningens obundenhet och frejdiga självständighet synas alltmera smälta samman, så att det som skiljer St. D. från den övriga kosmopolitiska huvudstadspressen snart icke är så värst mycket. Tidningens accepterande av parollen i det Bonnierska livorgonåret ifråga om högerns blivande ledare efter amiralen Lindman, är säkerligen ganska betecknande. Härområdet kunde man i St. D. läsa en panegyrisk presentation av de moderatas blivande "store man", vari det bl. a. hette:

"Om hr Wohlin är att säga, att hans namn framkallar strid och f. n. omsusas av många sensationella rykten. Det är löftesgivande till en början. Kring hans person står intet dött vatten. Hans silhuett tecknar sig pikant och djärvt mot framtidens synrand. Han är inte född till suppleant, inte stöpt i dussinmänniskornas form. Hans politiska begåvning är av högsta rangklass. Hans politiska lidelse är omisskännlig. Ryktet tillägger honom ärelystnad; det är kanske ett fel i slättstrukenhetens och avundsjukans land. Önskar han en plats i andra kammaren, får han den ej till skänks som nollorna. Han får slå sig till den, och känner man honom rätt, är han mannen till det. I andra kammaren behövs han bäst, ty där är den nationella politiken mest tullklagan och gnäll på fackföreningarna. Är det sant, att bönderna vilja se honom i spetsen för sig, är det klokt av dem. Hr Wohlin har idéer, icke kringflygande idéer utan fäste. Hans politiska tankebyggnad är fast timrad. Dess grund är bondejorden. Därför drevs han in i bondepolitiken, men hans kulturpatos fann till slut det nuvarande bondeförbundets stuga för trång. Han behövde friare rymd och fann den tillsvidare i vildmarken. Svensk allmoges liv och materiella villkor känner hr W. bättre än någon annan i stad född politiker i landet. Göra bönderna honom till sin man, veta de säkert, vad han går för".

Det vore oss tjärran att vilja bestrida hr Wohlins politiska lidelse. Det återstår bara för St. D. att plausibelt visa, att denna hans lidelse passar de nationella idealen. Sitt intresse för det svenska näringslivet demonstrerade han på ett eklatant sätt med sitt sensationella fällande medels bonde- och socialiströster av motionen vid 1927 års riksdag om höjd biltull till stödjande av den svenska bilindustrin — en bragd, som naturligtvis livligt senterades av de Wallenbergska bilimportintressena. Anser sig St. D. för att nämna detta enda exempel, kunna karaktärisera denna politiska gärning såsom nationell och ur svensk synpunkt näringsvänlig? Hur är det för övrigt ställt med den svenska näringsvänlighet, som kom till synes i hans betänkande från tull- och traktatkommitén? Hade hr W. i den höga grad St. D. söker göra troligt varit de svenska böndernas man, skulle han väl heller inte ha behövt skilja sig från det speciella bondepartiet. Han hade där faktiskt tillfälle att patriotiskt och aktivt kunna tjäna böndernas sak, om han varit besjälad av en trängtan i sådan riktning. Är det troligt, att han i mycket högre grad skall göra det som ledare för högerbönderna än som ledare för bondeförbundsböndorna? Det må ju vara St. D. förbehållet att i likhet med Bonnierska D. N. och den övriga kosmopolitiska pressen tro på hr Wohlin som den store framtida banérföraren för de nationellas sak i Sverige. Vi göra det i varje fall icke, efter vad vi haft tillfälle se av hans politiska verksamhet under det förflutna årtiondet.

"Det återupprättade Palestinas" store statsmanbeskyddare av judisk börd.

Förutv. engelske premärministern lord Balfour, vilken är den statsman, som genomdrev Englands och de övriga i Versaillefreden deltagande staternas godkännande av det judiska besittningstagandet under engelskt beskydd av Palestina och som för dessa sina tjänster bl. a. omedelbart upphöjdes i earlskap samt hedrades med protektoratet för det judiska universitetet i Jerusalem, räknar naturligtvis judisk härstamning. Earl Balfour tillhör den stora Cecil-familjen. Enligt Russel Lowell var släktens ursprungliga namn "de Sicil" d. v. s. från Sicilien och härstammade från en på Sicilien bosatt jude. Israeliterna ha såsom vi förut omnämnt ofta för bruk att antaga adels- och släktnamn efter de ortplatser, därifrån de utvandra, framför vilka namn de pläga placera ett "de" eller "von" eller liknande aristokratiskt prefix.

"Kolonisationen" av Palestina forceras! — Rotschildbidrag på 1 milj. p. st. till "arbetslösa kolonister".

Enligt meddelande från Jerusalem har en av medlemmarna av den judiska världsdynastin Rotschild, baron Rotschild i London, garanterat ett lån på 1 milj. engelska pund åt den zionistiska exekutiven att användas "såsom understöd åt arbetslösa judar, som vilja slå sig ner som kolonister."

Att huset Rotschild trätt emellan med ett så betydande belopp som 1 milj. engelska pund eller cirka 18 miljoner svenska kronor "till understöd åt arbetslösa judar, som önska slå sig ned i Palestina", tyder på att jobbet på sina håll börjar arta sig besvärligt för "egendomsfolket", varför dess överhuvud måste sörja för en mera säker tillflyktsort nere i "det egna landet". Tydligen är det från Ryssland, som en invandring i större skala närmast väntas. "Världskejsardynastien" tyckes hellre se, att de trägna ras- och trosfränderna, som nu i ett ärtionde hållit på med att "lyckliggöra" ryska folket, efter väl förrättat värv återvända till Palestina än i likhet med Trotskij och hans vänner resa till Sibirien, där ju dock även gott utrymme finnes. — Det var förvisso icke någon tillfällighet, att tiden för den zionistiska rörelsens mera kraftiga framträdande ungefär kom att sammanfalla med tidpunkten för den judiska världsrevolutionens framförande. Israel önskade tydligen även för alla eventualiteter ha sitt "egna hem" nere i Palestina något så när i ordning för att vid behov kunna mottaga dem av sina barn, som tilläventyrs skulle komma illa ut i "gojimlanden" under deras försök att genomföra världsrevolutionen.

Israel startar en ny, "oförfalskad leninistisk", arbetarinternational?

Situationen inom den kommunistiska internationalen företer alltsedan de judiska revolutionshjältarna av Stalin skickades över till Sibirien en bild av hopplös villervalla och kaos. Inbördesstriden mellan "vänsterkommunister" (Trotskijister) och "högerkommunister" (Stalinister) rasar med alltjämt oförminskad styrka runt omkring i Europa. F. n. är man i färd med organiserandet av en internationell opinionsrörelse till förmån för Trotskij, för likvidering av tredje internationalen samt för skapandet av en ny "oförfalskad leninistisk international". En resolution i dylik riktning, vilken antagits på en mängd möten, bl. a. i Mannheim, lyder:

"Mötet protesterar på det skarpaste mot Stalins fraktion, som icke aktar för rov att med tsaristiska metoder hålla sig kvar vid makten och att deportera den proletära revolutionens gamla beprövade kämpar, det revolutionära proletariatets verkliga representanter. Dessa våldsåtgärder mot våra ryska partivänner måste enligt sakens natur leda till en likvidering av proletariatets diktatur och därmed till en likvidering av tredje internationalen. Mötet ser den enda möjligheten till framgångsrik kamp mot revisionism och reformism och för att bevara den oförfalskade leninismen i skapandet av ett nytt leninistiskt parti."

Sammanstötning mellan antisemiter och "röda" i Berlin.

När de tysk-nationella, antisemitiskt inriktade organisationerna hålla sina sammankomster, plägar det nästan höra till ordningen, att Israel kommenderar upp av sina revolutionära "röda" stamtrupper till motaktion och demonstrerande av sin solidaritet med massorna. Så skedde och slutligen söndag, då den tyska Stahlhelmsorganisationens Berlinavdelning höll generalförsamling, vilken avslutades med demonstration och parad inför förbundsledningen. I olika delar av staden kom det till sammanstötningar mellan "stahlhelmare" och "röda frontkämpar". Folkmassan (under ledning av Israels agitatorer), lyckades flerstädes genombryta poliskedjorna och rycka in på demonstranterna. Polisen måste härvid göra bruk av batongerna. Ett flertal personer sårades och en mängd anhållanden skedde.

Nyckeln till hälsa

Är att renas magen och tarmarna från ohunda rester, utdrivа urinsyra från kroppen samt uppfriska blodet, därmed avlägsna själva orsaken till illamående och sjukdomar.

En huskur Frukt-Salt-Samarin är härtill synnerligen välgörande.

Magsyra och Huvudvärk försvinna. Värk i kroppen, Reumatism och Nervsmärtor skingras. Hälsa, krafter och Välmående återvinnas.

Frukt-Salt-Samarin verkar välgörande på hela organismen och omedelbart uppfriskande. Pris pr burk kr. 2:50. Erhålles pr postförskott från Cederroths Tekniska Fabrik, Sthlm. (Säljes å Apotek, Drog-, Kemikalie- & Färghandel m. fl.)

KÖP BRÖD FRÅN

W. Gustafsson, Bageri & Konditori

S:t Eriksg. 22. Stockholm. Tel. N. 18292

JOHAN G. GRUNDBERG

SMÖR-, OST-, ÄGG- & VIKTUALIEAFFÄR

Specialité: SVENSK LAX

Sibyllegatan 9

Tel. 770 95 STOCKHOLM Tel. 770 95

En ny invasion av judiska affärsmän att vänta.

Den svenska handelns legitima krav måste skyddas!

Man har egentligen svårt för att förstå varför hrr Örne, Vennersten m. fl. berömda kämpar för internationell och universell handelsfrihet göra ett sådant väsen av sina "krav" på området, då här praktiskt taget redan råder en så höggradig frihet som fallet är. Med gällande lagbestämmelser är man som vi veta icke överdrivet noga, när det gäller den "andra" nationen. Sverige har också lyckliggjorts med en stor invasion av "främmande" affärsmän, som visat sig ha en rent otrolig förmåga att leka blindbock med lagens väktare samt obesvärat passera de många "hinder för handeln", som hrr Örne och Vennersten o. a. frihetskämpar så livligt beskärma sig över. Den svenska handelsrörelsen glider även för varje år som går alltmera över i "egendomsfolkets" händer. Den allra nyaste utvecklingen i Sovjet-Ryssland, som kännetecknats av en viss kärlekslöshet mot judarna, har nu bl. a. fått till följd, att massor av judiska affärsmän lämna det "förlovade" landet för att söka sig sysselsättning på andra håll, särskilt i grannländerna, där naturligtvis Sverige måste te sig alldeles särskilt lockande och nu lär ha att vänta en invasion av stora dimensioner. "Köpmannen" berör saken i en artikel, som vi härnedan tillåta oss återgiva:

"Både här i Sverige och överallt i våra grannländer uppehålla sig ett icke obetydligt antal utländska affärsmän, vilka utan att hava en varaktig stad någonstädes parasitera på resp. nordiska länders legitima köpenskap. På sistone har detta missförhållande, efter vederbörande affärsorganisationers ingripande, uppmärksammats av de statliga myndigheterna i våra grannländer vilka funnit att man bäst kan komma till rätta med dessa mindre önskvärda utländska affärsmän genom att skärpa lagarna mot illojal konkurrens. Men de äro, som sagt, rörliga av sig, dessa utlänningar, och så snart de hotas av lagstiftningen i ett land, tveka de inte att förflytta sig själva och sin affärsverksamhet över till ett grannland. Blott genom en gemensam, likartad nordisk lagstiftning mot illojal konkurrens av antydda art, kan man hoppas få slut på denna trafik från "sämre" till "bättre" länder för ifrågavarande geschäft.

Antydningar till en dylik invasion från våra västra grannländer ha nyligen observerats av oss här i landet. Och nu är att befara, att vi även från finskt håll ha att motse en överflyttning av diverse utländska affärsmän, som man i Finland vill bli av med. Om denna finska aktion kan "Köpmannen" meddela, att landshövdingen i Uleåborgs län häromdagen kos finska regeringen anmälde, att utländska affärsmän idka affärsrörelse i länet utan att därtill ha utverkat tillstånd. I finska handels- och utrikesministeriet planerar man med anledning därav en lagändring, varigenom olovligt idkande av näring skall med skärpta bestämmelser förhindras.

I frågan har även finske justitiekanslern avgivit ett utlåtande. Han erinrar om att finländsk lag i princip förbjuder utlänning att i landet idka näring, varför utlänning, som utan särskilt tillstånd idkar rörelse, bryter mot lag. Polismyndighet kan alltså redan nu förhindra utlänningars näringsidkande, men justitiekanslern anser sig böra stödja landshövdingens i Uleåborgs län initiativ genom att föreslå, att 27:de paragrafen i finska näringslagen, som i sin hittillavarande form givit anledning till olika tolkningar, skall delas i två delar och skärpas med utvisningsbestämmelser. I sin föreslagna, nya lydelse skulle paragrafens förra del innehålla straffbestämmelser för uraktlåten anmälningsskyldighet, och den senare delen straffbestämmelser för idkande av näring utan anskaffat tillstånd samt dessutom att polismyndighet i detta fall har makt att förbjuda affärens bedrivande.

Det är särskilt denna sistnämnda skärpning, som kan förmodas medföra, att åtskilliga av de i Finland med olovlig handel sysselsatta utlänningarna få det så hett under fötterna att de söka sig en ny nådnid här i Sverige."

Fotter

DROTTNINGGATAN 40 HORNSGATAN i KUNGSGATAN vid Konserthuset STRANDVÄGEN i DROTTNINGHOLMS VÄRDSHUS NACKANÄS VÄRDSHUS

Enskilda Bankens syniga nettovinst under 24 år 170 milj. kronor.

En intressant sammanställning.

Till skillnad mot Svenska handelsbanken med dess friska aptit på orts- och provinsbanker har en annan av de fyra storbanker, som för närvarande utöva ett hart när otroligt välde inom vårt lands ekonomiska liv, nämligen Stockholms enskilda bank, nått sin maktställning utan att i sig uppsuga andra penning- och finansinstitut, skriver Soc.-Dem., fortsättande:

I den socialdemokratiska gruppmotionen om en statens affärsbank, ägnas Stockholms enskilda bank ett utförligt kapitel, i vilket åtskilligt av intresse även för en större allmänhet kan plockas ut. Motionärerna påpeka, att Stockholms enskilda bank gått en annan väg än Svenska handelsbanken för uppnående av sin maktställning, och de tillägga, att denna väg ur lottägarnas synpunkt icke synes ha varit den sämsta. Den har inskränkt sig till sitt gamla verksamhetsområde, ej övertagit annan bank samt sedan 1914 endast genom gratisemissioner och intjänade vinster ökat sin fondbildning.

Sammanlagt 170 miljoner kr. i vinster sedan 1903.

I motionen återgives en utförlig siffersammanställning över Stockholms enskilda banks grundfond och nettovinster under åren 1903—1926. Ur denna tabell kan beträffande nettovinsterna följande siffror framplockas, varvid i första kolumnen återgives årtal, i den andra nettovinst samma år och i den tredje utdelningen i procent:

1903	1,732,000	9
1904	1,702,000	10
1905	1,906,000	12
1906	1,894,000	12
1907	2,097,000	12
1908	2,673,000	12
1909	2,464,000	12
1910	2,178,000	14
1911	3,020,000	14
1912	5,051,000	14
1913	6,049,000	14
1914	4,584,000	14
1915	5,061,000	14
1916	25,380,000	14
1917	17,323,000	14
1918	8,843,000	14
1919	11,181,000	15
1920	14,159,000	15
1921	9,758,000	15
1922	7,361,000	15
1923	9,438,000	15
1924	9,663,000	15
1925	9,276,000	15
1926	7,323,000	15

Summerar man ihop nettovinsterna för de 24 år, som siffrorna avse, finner man följaktligen, att nettovinsterna under denna tid uppgå till sammanlagt 170 milj. kr. Utdelningen i procent är ju heller inte dålig, men det är nog skäl i att titta på dessa procenttal med aktgivande på vissa omständigheter. Det enda riktiga skulle ju ha varit att beräkna vinsten i procent i förhållande till den verkligt inbetalda grundfonden, d. v. s. genom en fränräkning av gratisemissionerna.

Fonderna ha genom vinstmedel vuxit med 60 milj. kr.

Denna sida av saken — fondernas ökning genom vinstmedel och gratisemissionerna — göres också till föremål för uppmärksamhet i motionärernas framställning. Det påpekas sålunda, att grundfonden vid 1915 års slut var 18 milj. kr., och därefter ha lottägarna icke inbetalt ett enda öre, men erhållit en utdelning, som på papperet utgör 14—15 proc. Men därutöver har till lottägarna utlämnats i gratisemissioner sammanlagt 27 milj. kr., vilken innebär, att grundfonden under tiden är mer än fördubblats. Tages hänsyn härtill vid bedömandet av utdelningens verkliga storlek i förhållande till det inbetalda kapitalet, så får man räkna med en helt annan och större utdelningsprocent än den i tabellen angivna. Hur mycket av fondökningen, som tillkommit genom vinstmedel, framgår av följande sammanställning:

Vid utgången av år 1903 hade Stockholms enskilda bank en grundfond, reservfond och dispositionsfond — kommanditfonden medräknas ej — av tillsammans 11,3 milj. kr. (Under åren 1903—1926 inbetalade lottägarna ett sammanlagt belopp av 21 milj. kr). Vid 1926 års slut hade banken en sammanlagd grund-, reserv- och dispositionsfond av 92,5 milj. kr.

Den som med ledning av dessa i motionen lämnade uppgifter vill roa sig att räkna tillsammans vad aktieägarna inbetalt och dra detta ifrån fondernas storlek vid 1926 års slut, skall finna, att fondorna genom vinstmedel ökats med icke mindre än 60,2 milj. kr. Den kommentar, som motionärerna göra till dessa siffror, torde kunna betraktas som välgrundad:

"Stockholms enskilda bank intager en särställning i det svenska bankväsendets historia. Dess inre kraft vara uppstått dels på en välskött utrikesrörelse, dels av dess rörelse inom landet, och inkomsterna ha räckt för både en hög utdelning och en stark fondering."

Från Ghetton till Riddarhuset.

Bidrag till den rasbiologiska forskningen. XIV.

Fleetwood-Bernadotte. En semi-alliians.

(Forts. å släkten Calms.)

Judinnan Dorotea Hansdotter Calms son göteborgskrämaren Hardor Matsen hade en dotter som giftes med krämare Gustav Berendsson Santesson. Denne hade börjat sin bana som handelsbiträde i Göteborg och därpå sysslat med sillsaltning i ett litet skjul på Björkön och slutligen tjänat en förmögenhet. Liksom hustrun tillhörde han den herrnhutiska sekten. Småländska ofriälse soldatsläkten Santesson räknar sina anor från en underofficer som levde i sjuttonde seklets mitt. Av judemestisen Matsens åtta barn giftes äldsta dottern med handlanden Olof Bredberg i Göteborg, och henes bror Benkt Lars Santesson, generaleuditör vid livbrigaden måste, ruinerad av spel, ge sig av till S:t Petersburg, där han livnärde sig som språklärare, medan brodern Sante Johan blev handlande i Göteborg och far till tre döttrar, av vilka en såsom vansinnig intogs å Växjö hospital.

Elisabet Ulrika Gustavsdotter Santesson giftes med bryggarsonen professoren Elias Benktsson Björck i Göteborg, av en ofrälse västgötisk allmogesläkt från Vedum. Hennes son Gustav Eliasson Björck blev bisp i Göteborg och far till sju barn. Av dessa var Ernst B. kommiinister i Göteborg och poet, och Ludvig B. pastor i Vinberg. Av hans åtta barn blev Ernst B. pastor i Gräsgård och Gustav B. assessor i Göteborg.

Biskopsdottern Elise Björck giftes med ofrälse pastoren Karl Karlsson Heuman i Morlanda, av en ofrälse tysk djäknesläkt, invandrad till Sverige i början av 1700-talet. Av hennes sex barn var Elis H. kungl. hovpredikant och far till 5 barn. Sigrid K:dotter H. hade barn med ofrälse pastoren Söhrman i Värö; Agnes H. hade barn med ofrälse kommiinstern Rexius i Göteborg; Hedvig H. hade barn med ofrälse kommiinstern Törnqvist i Fjärås.

Biskopsonen Karl Gustavsson Björck hade sex barn, av vilka Harriet B. giftes med organisten Otto Uddosson Ullman i Uppsala, av en ofrälse släkt från Kristinehamn; Anna B. giftes med ofrälse fängelseläkaren Uddenberg i Varberg och Ida B. med ofrälse vanföreläkaren Holmdahl i Hälsingborg. Karl Karlsson Björck blev reservlöjtnant i Göta artilleri och brodern Erik B. är läkare i Mölndal.

Biskopsdottern Amalia Björck blev hustru åt friherre Fleetwood nr 49, son av en sjökapten och själv handlande i Göteborg (hennes fars mors morbrorsdotters son, alltså även han judeättling). Atten Fleetwood härstammar från en borgare i Southampton, vilken blev uppbördsman i London och vars son George F. tog svensk sold och tjänade sig upp till generalmajor. Såsom sådan fick han 1654 titeln "friherre till Jälunda". (Hans bror uppges ha varit en upprorsmakare mot kungahuset Stuart och gift med en dotter av usurpatorn "Cromwell" av krögarsläkten Williams). Av judeättlingen Björcks sju barn är Harald Fleetwood vice hovceremonimästare, kammarherre, "rechtsritter" av den privata preussiska Johanniterorden, Serafimerordens kanslist, styrelseordförande i Stockholms Dagblads nya A.-B., m. m. Brodern Gustav har varit jordbrukare och är även ledes privat Johanniterriddare. Brodern Georg är amanuens i livrustkammaren och Karl Mårten kammarherre och assessor i Kammarrätten, Serafimerordenskanslist och privat Johanniterriddare samt gift med Sophie Bernadotte, comtesse de Visborg (luxemburgisk titel av 1892), sondotter av kung Oscar II.

Någon romantiskt anlagd panegyrist har sökt leda Bernadottes anor tillbaka till "de till Sydfrankrike invandrade babylonska sarerna" sic!). Greve Wrangel tror honom härstamma från en oadlig småborgare Jean de Pouey, som 1615 äktade Germaine Lajuus från den lilla bondgården Bernadotte, vilket som ortsnamn ungefär motsvarar "Berntstorp". Emellertid är den förste säkre stamfadern en senare Jean Bernadotte (= "Berndtsson"), vilken i slutet av sjuttonde seklet levde som småbrukare i Pau. Dennes son var också småbonde, men hans son blev nödd att söka sig ett levebröd som sakförare. Han blev far till Jean, som själv tillade sig namnen "Baptiste" och "Jules", och av Bonaparte fick titeln "principe di Ponte Corvo", och 1810 valdes till svensk kronprins. Efter stenkastningen mot judarna i Stockholm hösten 1838 gav Aftonbladet spridning åt ett rykte att judarna hade för avsikt att i sin synagoga uppställa två statyetter av sina högsta gynnare, den ena föreställande statssekreteraren Skogman, den andra "en person av israeliternas egen nation", såsom det sades. Denne onämnde person skulle vara Bernadotte (enligt Oläns bok om Judarna på Svensk mark). Från judehåll hörs ofta insinuationer om Bernadottes judiska börd, men redaktionen av dessa rasbiologiska studier har ej funnit någon som helst utomeuropeisk ascendent å familjens stamtavla. Troligare än semitiskt inslag är blodsarv från de sydfranska goterna.

I övrigt hänvisas till undertecknads Bernadottepolemik i den semitiska adelskalendern "Semi-Gotha" 1913, sid. 106, vari de judiska insinuationerna gendrivits.

Familjen Bernadotte har intet som helst samband med den judisk-italienska krämarsläkten Ponte-Corvo, vars namn man kan se på butikskyltar i Rom och annorstädes.

Atterna Barnekow, Bodenhausen, Douglas, Grumme, Langenn, Rohr, Schulenburg, Stumpff.

Enligt semitisk-europeiska adelskalendern "Semi-Allianzen" 1914 hade judinnan Jenny Reisner fyra barn med (förste) greve Douglas, fideikommissarie i Ralswick på Rügen, med åtföljande grevetitel. Släktens förste urkundlige stamfar, en ofrälse handelsbetjänt Douglas från Dundee, invandrade till Ostpreussen och dog 1711 som krämare i Schippenbeil. Alla de följande generationerna ha utövat oadliga yrken och ingått oadliga giften. Med judinnan Reisners pengar förvärvades Ralswick samt preussisk barontitel 1886 och grevetitel 1894. Släktens påstådda härstamning från de skotska markgrevarna Douglas (hertigar av Hamilton eller annan adlig Douglas-ätt) saknar varje historiskt stöd. Av judinnan Reisners tyra barn är äldste sonen, andre greve Douglas, skild från sin första hustru och omgift med en prinsessa Schönaich (vars kusins, prins Johan Georg v. Schönaich's änka nu är gift med kaiser Wilhelm II). Med första hustrun hade han fem barn: äldsta dottern är skild från herr v. Stumpff, preussisk löjtnant och omgift med ryttmästaren Silberschlag; andra dottern är hustru åt baron v. Bodenhausen genannt Degener, fideikommissarie till Degenershausen, Hollsteitz etc.

Judinnan Reisners sondotter Katarina v. Douglas har tre barn med baron v. Barnekow till Kuhagen, preussisk major och (privat) preuss. Johanniterriddare, av en rügensk släkt med barontitel av 1825.

Kvarteronen Brita v. Barnekow är skild från ofrälse ryttmästaren Gülich, och hennes syster Jutta har ett barn med greve v. d. Schulenburg, av den sedan 1728 riksgrevliga altmärkiska ätten Sculenburch.

Kvarteronen Ellen v. Douglas är sedan 1900 hustru åt herr von Grumme-"Douglas", fideikommissarie till Rehdorf, tysk konter-amiral, f. d. kejserlig flygeraldjutant, och f. d. "ständig ledamot" av preussiska Herrohuset (= riksdagens 1:a kammare). Grumme, som föddes i Stockholm 1860 såsom son av en såpsjudare därstädes, fick av kejsaren preussiskt adelskap i bröllopsgåva 1909, och tillstånd att taga namnet Douglas 1912. Såpsjudaren Grummes förfäder hade i fyra generationer varit hannoverska skogvaktare, och i ett par tidigare släktled bagaregesäller, samtliga oadligt gifta.

Av amiralens två barn med kvarteronen Douglas är dottern Vendla skild från herr von Rohr och omgift med herr von Langenn, bägge preussiska löjtnanter.

Judinnan Reisners avkomma återfinnes sålunda å stamtavlorna för greviga ätterna Douglas och Schulenburg, friherriga ätterna Barnekow och Bodenhausen-Degener samt adliga ätterna Grumme, Langenn, Rohr, Stumpff m. fl.

A. O. Europaeus.

Gör ett besök

I min affär, där köper Ni SMÖR, OST, ÄGG och KONSERVER till absolut lägsta priser.

Carl Sandbergs Smöraffär

Tegnérsgatan 17. Tel. Norr 215 39.

Handelsdepartementet inskrider mot "vinstandels"-systemet.

Inom handelsdepartementet har uppgjorts ett utkast till ny förordning angående förbud mot vissa lotterier och andra dylika företag samt försäljning av lotter för vissa in- och utländska lotteriers räkning, den nya förordningen avseende en komplettering av den gällande av den 6 augusti 1881. I den lagutkastet åtföljande P. M. meddelar departementet, att sedan en längre tid klagomål försports över missförhållanden beträffande handeln med premieobligationer och i viss mån även andra bevis om rätt till delaktighet i lotterier. Förslag ha väckts om förbud mot försäljning på avbetalning av premieobligationer och lottsedlar samt mot tillhandahållande av s. k. andelsbevis och vinstandelsbevis, eller åtminstone om utfärdande av reglerande bestämmelser angående dylik affärsverksamhet. Såsom skäl för ett ingripande beträffande avbetalningsköpen har åberopats, att vid dylik affär ofta uppställas synnerligen obilliga villkor för köparen, såväl ifråga om den sammanlagda köpesummans storlek, som i andra hänseenden, vartill så kommer, att säkerhet ej alltid finnes för att säljaren verkligen innehar och kan tillhandahålla den sålda obligationen eller lottsedeln. Mot handeln med andelsbevis ha framställts liknande anmärkningar, varjämte uttalats, att åtminstone försäljningen av vinstandelsbevis vore att anse som ett vid sidan av det egentliga lotteriet anordnat särskilt lotteri, ägnat att draga allmänhetens intresse från det förra.

Vid den inom handelsdepartementet verkställda utredningen befanns "icke något trängande behov" föreligga för ett omedelbart meddelande av bestämmelser till stävjande av de missförhållanden som förekomma vid affärstransaktioner på avbetalning med premieobligationer och lottsedlar(!) Vad däremot angår handeln med andelsbevis och vinstandelsbevis har departementet ansett av nöden att anarast möjligt och även beträffande redan nu utsläppta premieobligationer och lottsedlar, utfärda bestämmelser till förekommande av de oegentligheter, som yppat sig på detta område och tagit betänkliga former. Att härvid ingripa allenast med reglerande bestämmelser har icke ansetts tillfyllest. Endast genom ett, låt vara i viss mån begränsat förbud mot affärer, varom nu är fråga, kan det åsyftade målet nås. Ett utkast till författning av detta innehåll har därför utarbetats inom departementet vilken har karaktären av ett tillägg till lotteriförordningen.

Då det ifråga om andelsbevis anses otillräckligt att förbjuda endast försäljning av dylika bevis, i det att sådant förbud ju kan kringgås genom att åt transaktionen ges sken av uthyrning, gåva eller dylikt, har i lagförslaget varje tillförsäkrande av särskild rätt till den å obligation eller lottsedel eventuellt utfallande vinsten förbjudits. Enligt den lydelse omförmälda stadgande erhållit fa l l e r därunder även l ä m n a n d e av vinstandelsbevis såsom gåva vid köp av viss vara eller varor för visst belopp eller under liknande förutsättning. Genom de föreslagna bestämmelserna skulle all handel med vinstandelsbevis förbjudas och redan nu existerande affärsföretag, som driva affärer med vinstandelsbevis, upphöra senast den 1 januari 1929, inom vilken tidsfrist handelsdepartementet anser att dylika företag böra hinna avvecklas.

PARISER-CAFÉET
27 Kungsgatan 27
Stockholm

Fot- och Benspecialisten
SYSTER MAJA
Ex. sjukgymnast och sjukvårdsföreståndarinna
Eriksbergsgatan 1 B, Östermalm
Hörnet av Birgerjarlsgatan
STOCKHOLM
Tel. Norr 286 26

Köpmän,
gynna dem som gynna Er!

Ur tidningen Köpmannen, Sveriges Köpmannaförbunds organ, återgiva vi nedanstående ord, värda att noga begrundas av varje svensk köpman: *Det är icke blott en oavvislig plikt uton helt enkelt en förmån för köpmännen och de enskilda näringidkarna att genom annonsering, prenumeration och spridning till allt vidare kretsar stödja och uppmuntra sådana tidningar, som visa förståelse för den enskilda företagsamhetens uppgift och med sympati stödja köpmanskårens sunda organisations- och reformsträvanden. Här kunna organisationens tiotusentals medlemmar var och en i sin stad göra en verklig praktisk, målmedveten och helt visst resultat bringande insats för sina egna, sin kårs och sitt yrkes livsintressen men och för det borgerliga samhällets sunda och lyckliga utvecklings- och fortbestånd.*

Den svenska folkrepresentationens historia.

(Forts. fr. 1:a sid.)

sentation, bestående av tre stånd, emedan köpstadsmännen här ej deltogo. Det adliga frälseståndet uppkom som bekant genom att envar, som på egen bekostnad gjorde krigstjänst till häst enligt Alnösstadga år 1280, var befriad från skatt. Adeln var alltså en tjänsteadel och ej en bördsadel. Under folkungatiden fick frälset en del andra privilegier än skattefrihet såsom domsrätt över sitt tjänstefolk, men ej sina landbönder. Frälset indelades i riddare, som dubbats, svenner (riddareaspiranter) och knapadel. Köpstäderna, varifrån sedan 3:dje riksståndet rekryterades, började få sina privilegier under 1200-talet. Utrikeshandeln låg helt i inflyttade tyskars händer, och enligt stadslagen skulle hälften av rådmännen vara tyskar. Sedan frälsemännen avsöndrat sig från odalmännen kallades dessa för skattebönder eller blott bönder. I motsats till förhållandet utomlands voro bönderna i Sverige fria och sorterade direkt under kronan.

Under den s. k. Unionstiden (1389—1521) regerade blott ungefär halva tiden unionskonungar i Sverige, i övrigt styrde Karl VIII (Karl Knutsson Bonde), som var konung jämväl i Norge, jämte flera riksföreståndare. Från Engelbrekts dagar, riksmötet i Arboga år 1435, kallades bönder och borgare till herredagarna.

Enligt konung Kristoffers landslag 1442 var Sverige fortfarande ett valrike. Konungens rättigheter voro formellt desamma som förut, realiter dock mindre på grund av stormännens och riksföreståndarnas maktställning. Fortfarande fanns icke någon i lag stadgad folkrepresentation för hela riket utom vid konungaval, i motsats till de i lagen påbjudna landskapstingen, som beslutade, förutom i lagstiftningsväg och rörande beskattningen, även i politiska frågor. Herredagarna, som utvecklat sig vid sidan av lagen, övergingo under denna period till s. k. riksmöten, som under unionstiden höllos till ett antal av tolv, därvid de fyra riksråden voro representerade. Själva namnet "riksdag" möta vi först senare.

Ärkebiskopen stod i rang över riksföreståndaren. På herredagen i Nyköping år 1396 beslöts på proposition av drottning Margareta den första reduktion, vara hävder hava att uppvisa. Städerna gynnades på landsbygdens bekostnad bl. a. genom den bestämmelsen i lagen, som förbjöd "landsköp" — all handel skulle således koncentreras i städerna. Sten Sture d. ä. upphävde den från konung Kristoffers tid gällande föreskriften, att hälften av rådmännen i städerna skulle vara utlänningar (tyskar). Under det bönderna i alla andra länder med undantag av Schweiz blevo livegna under adliga länsinnehavare, förblev den svenske bonden en fri odalman.

Genom Stockholms blodbad bröt och tillintetgjorde Kristian Tyrann den svenska storadelns makt. Först under den svage Johan III, som fjäskade för adeln, steg åter dess betydelse för att ånyo sjunka under den kraftfulle Carl IX.

Liksom konung Kristian nedsatte adelns makt, var det Gustaf Vasa förbehållet att krossa kyrkans makt. Så länge påven var det andliga överhuvudet i Sverige, var biskoparnas makt oerhörd; de uppträdde såsom kyrkofurstar, hade egen krigamakt, och i sina befästa slott höllo de konungen stången. Prästeståndet var under påtveiden det förnämsta, i rang högre än adeln. Gustaf I var väl ej så övertygad lutheran, utan av rent praktiska, statsfinansiella skäl ville han lägga under sig kyrkans rikedomar. Genom riksdagsbeslutet år 1527, kallat "Västerås recess och ordinantia", indrogs kyrkans egendom till kronan, och för att adeln ej skulle opponera sig, fick den rätt att återbörda från kloster och kyrkor, vad deras förfäder efter konung Karl Knutssons reduktion år 1454 skänkt, sålt eller pantsatt till kyrkan. Vidare infördes den protestantiska läran, som småningom vann utbredning och allmänt bekräftades genom Uppsala mötes beslut 1593. I detta möte deltog rådet, adel, 340 präster, inga bönder och borgare, men efter mötet underskrevs beslutet av 1,556 präster, magistraten i 36 städer, landskapstingen och häradstingen.

Från riksrådet uteslötos från 1527 prelaterna, och konungen var ej skyldig höra rådet.

Sedan sålunda riksens råd, adeln och prelaterna borteliminerats, var Gustaf Vasa, fastän han ej brukar kallas för envåldskonung, de facto den mest oinskränkte monark, Sverige någonsin haft. Kung Gösta skötte riksstyrelsen och hela regeringsmekanismen i detalj i sitt kansli med tillhjälp av underordnade sekreterare. Såsom grundlag gällde fortfarande landslagens konungabalk. Sverige, som förut varit ett valrike, blev nu en ärftlig monarki. På riksdagen i Västerås 1544 antogs nämligen av riksens råd, adel, borgare och bönder en "arvsförening", och var konungen omyndig, skulle riksstyrelsen handhavas av änkedrottningen och fyra riksråd.

Bönderna voro nu det stånd, som var kraftigast och mest obrutet samt utan omsvep lät konungen veta sin mening. Allmogen var van att med vapen i hand göra sig hörd på högsta ort och ansåg sin rätt vara att värna det, som "var gammalt och fornt". Oböjligast voro dalkarlar och småländingar, som menade på, att om kung Gösta bleve för självrådig eller införde utländska rättsseder, vore de i sin fulla rätt att enligt landslagarnes ord "vräka" den konungen, som hade dem att tacka för sin upphöjelse. Men även bönderna fingo till sist böja sig under kung Göstas hårda hand.

Odalbönderna hade sedan urminnes tider ägt Sveriges jord med mera oinskränkt äganderätt än kanske någonstädes i världen. Men detta sakförhållande aktade kung Gösta föga. Utländska lycksökare ingåvo konungen den falska föreställningen, att kronan från början ägt all Sveriges jord. Det var intet annat än en utländsk teori, som gick stick i stäv med det verkliga historiska förloppet i Sverige och med rätta förtörnade ättlingarne av de stolta odalmännen och sårade dem på den ömtåligaste punkten. Liksom kung Gösta av statsfinansiella skäl blev lutheran, blev han på samma upphöjda grunder statssocialist och mycket utpräglad sådan. Han utfärdade påbud om kronans "regale": alla ödemarker, alla allmänningar, alla malmfyndigheter och fisken hörde till kronan, och kungen upp konstruerade att all jord ursprungligen tillhört kronan (innan densamma fanns) och att skattebönderna upptagit sina hemman på kronans mark. Han betraktade därför all Sveriges allmoge som kronoarrendatorer, och, vid vanhävd eller av annan förevändning, stal han å kronans vägnar bondens jord. Dalkarlar och småländingar hade enligt gammal landslag rätt att göra uppror, för det konungen ej värnade det som var "gammalt och fornt": det var de friborna svenska odalmännens sunda reaktion mot den importerade, grundfalska statssocialismen.

Var kungamakten oinskränkt, blev den dock minskad genom att kung Gösta gav hertigdömen åt sina söner. Hertigarne regerade med full kunglig makt inom sina hertigdömen, den kungliga regeringen i Stockholm hade intet som helst att därinom säga till om. Hertigarna voro emellertid konungens länsinnehavare och hade i händelse av krig att ställa sina trupper till konungens förfogande.

I stället för de förläningar, som under föregående period varit brukliga, införde kung Gösta ett nytt slag av förläningar, som närmast voro ett utarrenderande av kronoskatten för visst område. Dessa arrendatorer voro mycket självständiga, och utsågo sig under Vasatiden ej sortera under konungens fogdar, lagmän och landshövdingar. Riksens råd voro ej egentliga ämbetsmän. Först riksdagen 1602 infördes de 5 höga riksämbetena, som förestodos av riksdrotsen, riksmarsken, riksamiralen, rikskanslern och riksskattmästaren. Lagmän och biskopar utsågos av konungen. Erik XIV införde 1561 ärftliga grevskap och friherreskap, vilkas innehavare av Johan III år 1569 fingo lika stor myndighet som hertigarna i sina hertigdömen. Vid Norrköpings riksdag 1604 stadgades att inga kronogods fingo bortgivas för evärdlig tid, utan förläningar skulle bekräftas av varje ny regent. Adelsman hade skyldighet till rusttjänst, bestående i en välrustad ryttare för varje 150 mark frälse- eller förläningsränta. Bördsadeln kom till först år 1569, då Johan III vid sin kröning utvidgade adelns privilegier och bestämde att om en adelsman ej mäktade göra rustning skulle han dock behålla adlig sköld.

Riksdagen utövade 1517 för första gången domsrätt, då ärkebiskop Trolle avsattes. År 1529 tillsattes av riksdagen en domstol, vilken dömde tre adliga upprorsmän. Hertig Johan och Sturarna dömdes också av riksdagen, och det var ett utskott av riksdagen, ej hertig Carl, som år 1600 dömde rådsherrarna i Linköping till halshuggning.

Under Gustaf Vasa och hans söner voro landskapstingen fortfarande den enda lagliga representationen för lagstiftning. Genom hävd, ej lag, har den svenska riksdagen uppstått såsom landskapstingens ersättare. Landskapen i Sverige motsvarade kantonerna i Schweiz, som fortfarande hava kvar sin lagstiftningsrätt. Folkrepresentationens centralisering var i Sverige olaglig. Riksdagen sammankallades, när konungen så önskade, och riksdagen var ett utvidgat riksråd, vars beslut konungen ej behövde följa. Konungen utsåg på det hela taget riksdagsmännen. Dessa utgjordes dock av två olika kategorier, dels självskrivna: rådet, adel och biskopar, dels ombud för städer och allmoge. Prästerna, med undantag av biskoparne, betraktades som ombud för häradet. Av de självskrivna och ombuden utvecklades dock ej såsom t. ex. i England ett tvåkammarsystem, ty den utpräglade intressen- och kvalifikationsprincipen har sedan gammalt starkt fäste i det oförfalskade svenska psyket. Biskopar och präster började under reformationstiden överlägga gemensamt, och Carl IX fastslog, att de tillsammans utgjorde prästeståndet. Adeln var förut ett fast stånd. Köpstäderna, som till riksdagen valde en borgmästare, en rådman och en borgare hade genom privilegier och intresse bildat en klass för sig. Bönderna, som vid riksdagen hade 2—6 representanter för varje härad (kungens fogde utsåg "två beskedliga bönder i häradet") härstammade från odalmännen, de ursprungliga härskarna i Sverige.

Rådet motsvarade, under Gustaf Vasa och hans söner, i riksdagen våra nuvarande riksdagsutskott. Överläggningen var ofta gemensam för alla fyra stånden, men svar å de kungliga propositionerna (motioner förekommo ej) avgåves av vart stånd för sig. Riksdagsbesluten bekräftades av landskapstingen för att bliva lagliga. Rätten att deltaga i riksdagen ansågs för en börda och man bad ofta konungen att ej betunga landet med riksdags hållande. Ibland förekommo intill 1597 beslut först å landskapstingen, varefter ett fåtal delegater infunno sig på riksdag med landskapets sigill för bekräftande. Herredagar med rådet och adeln förekommo till 1599.

Beskattnings- liksom lagstiftningsrätten tillkom landskapstingen; för uttaxering av skatten sattes jorden i "mantal". Riksdagen 1571 beslöt dock på egen hand utan landskapstingens hörande eller bekräftelse en mycket tyngande skatt, "Älvsborgs lösen".

Landskaps- och häradstingen utgjorde de lagliga folkförsamlingarna av någon betydenhet. Därjämte funnos sockenstämmor (av kyrklig-kanoniskt och osvenskt ursprung), som beslutade om fattigvård m. m. En ändå mindre representationsförsamling var byalaget.

Kommunalstämmorna hava alltså gamla anor i Sverige. Den ursprungliga kommun-rayonen var, såsom nämnts, häradet, som i de flesta fall utgör, geografiskt och folkligt, en naturlig kristallisation av svensk enhetskommun.

Gustaf II Adolf fick vid tronbestigningen avgiva en konungaförsäkran, som minskade konungens makt, men ökade rådets och riksdagens. Utan rådets och ständernas samtycke kunde han ej börja krig eller sluta fred, stillestånd eller förbund, ej heller stifta eller ändra lag, ej utan rådets och "verderbörandes" medgivande pålägga skatter eller utskylder och ej utan rådets gillande sammankalla riksdag. Riksdagen, som fortfarande ej var stipulerad i lag, blev skjuten i förgrunden såsom den högsta folkrepresentationen och ingen bestred dess lagliga befogenhet. Under brytningsperioden gingo dock ännu viktigare ärenden fortfarande till landskapstingen, varjämte förekommo s. k. utskottsriksdagar (de tre högre ständen). Förutom genom Gustaf Adolfs konungaförsäkran stärktes och organiserades riksdagen genom att år 1617 den första svenska riksdagsordningen antogs. Den var dock blott en ordningsstadga, som huvudsakligen yttrade sig om, hur det skulle gå till vid riksdagens öppnande. Innehållet i riksdagsordningen var således synnerligen magert, men blotta vetskapen om, att det fanns en riksdagsordning, suggererade allmänheten att tro, att riksdagen var en laglig institution, och det kom ej på tal att föreslå landskapstingen, att de skulle avstå sin lagenliga lagstiftnings- och beskattningsrätt till förmån för riksdagen. Sedan konungen framlagt sina förslag för riksdagen, skulle enligt ordningsstadgan vart av de fyra stånden avgiva sitt svar. Voro svaren olika, hade vart stånd att inför konungen söka försvara sin ståndpunkt och få den sammanjämkad med de andra ståndens. Lyckas ej sammanjämkning, "tager kungl. maj:t därav det bäst är". Riksens ständer voro alltså blott ett utvidgat riksråd och hade blott rådgivande befogenhet med ett undantag, nämligen rörande frågor om krig och fred. Landskapstingen hade däremot sedan hedenhös varit beslutande församlingar i lagstiftnings- och beskattningsfrågor, dit kungen icke gå och ödmjukt anhålla om godkännande av sina förslag, och ursprungligen behövdes ej enis kungens godkännande av landskapstingens självständigt fattade beslut i lagstiftnings- och beskattningsväg. I riksdagen förekommo endast kungl. propositioner. Hade emellertid något av ständen några särskilda önskemål, fick ståndet gå till kungen med underdåniga "memorial", och kungen svarade genom en "kunglig resolution" på resp. ståndsbesvär. Vart stånd för sig bestämde det skattebelopp som skulle uttaxeras på ståndet.

Axel Oxenstjerna var en utpräglad adelsmaktsbefordrare, och han grundlade det adelsvälde, som ett par hundra år framåt rådde i landet och som förenade de tre lägre stånden i kompakt motstånd mot detsamma. Oxenstjerna älskade en mäktig och rik ämbetsadel, men ville ej veta av den enbart lantbruksidkande provinsadel, som utan kungl. fullmakt tidigare regerat på småkungars vis; han såg i en rik, mäktig och kunskapsrik ämbetsmannaadel bästa motsvärden till konungens envåldsmakt. Redan under polska fejden i början av Gustaf Adolfs regemente, hade adeln i fält rövat stora rikedomar, och adelns rikedom betydde bondens undertryckande. Än mer blev detta förhållandet under och efter 30-åriga kriget. Redan i början av Gustaf Adolfs regering bestämdes på Oxenstjernas initiativ, att ingen "vanbörding" finge bekläda ämbetsmannaposter, utan endast adelsmän, och riksrådet togs förträdesvis ur högadeln, som skulle kunna räkna minst 16 anor. Härtill är att anmärka, att, såsom förut nämnts, först vid Johan III:s kröning 1569, alltså 50 år tidigare, en ärftlig bördsadel kom till; först då blev det en "pappersadel" d. v. s. adelsdiplomet det bestämmande; först blev vem som helst, som ville och kunde sätta upp häst och karl för kronans räkning "frälseman". Oxenstjerna genomdrev ock, att rådsmedlemmarna, som först suttit på sina gods och blott besökt Stockholm, när det fallit dem in, skulle vara skyldiga att på kungl. befallning inträda såsom stadigvarande ämbetsmän.

Efter Gustaf Adolfs död utarbetade Oxenstjerna 1634 års regeringsform. Rådets 25 medlemmar skulle utses bland adeln. De fem högsta riksämbetsmännen stodo i spetsen för var sitt kollegiala ämbetsverk. Landet indelades i 23 landshövdingedömen och Stockholm fick en överståthållare. Riksrätt, bestående av riksråd och hovrättsledamöter skulle döma över de höga riksämbetsmännens och kollegiernas ämbetsfel. Vid konungs minderårighet skulle styrelsen föras av de fem höga riksämbetsmännen med råds och kollegiers råd; härigenom ökades adelns makt.

Enligt 1660 års "additament till 1660 års regeringsform" skulle änkedrottningen och de fem höga riksämbetsmännen föra riksstyrelsen under konungens minderårighet. Om de sex regenterna ej voro ense, fällde riksrådet utslaget. Rådsmedlemmarnas antal ökades till 40, och rådet kompletterade sig självt. Regeringen var ansvarig för konungen och riksdagen. Riksdagen skulle sammanträda vart tredje år (åren 1629 och 1660 hölos två riksdagar om året). Utskottsriksdagar och kungl. landskapsmöten fingo icke längre hållas. Det var alltså först mot slutet av denna period som landskapstingen utdömdes. De hade dessförinnan kvar sin beskattningsrätt, vilket uttrycktigen stod utsatt i konungaförsäkran. Enligt praxis hade emellertid lagstiftningen övergått till riksdagen. Den andra och största skatten till danskarna, "Elfsborgs lösen" n:r två, bestämdes dock liksom den första av riksdagen. Då alla fyra stånden förbjödo Carl X:s förmyndare att vidare hålla landskapsting, blev riksdagen den lagliga folkrepresentationen.

1627 hade adeln för första gången sammanträtt å riddarhuset och indelades i trenne klasser: grevar och friherrar, ättlingar till riksråd och övriga adelsmän. Var av de tre klasserna hade en röst.

Genom de stora olagliga förläningarna och de hårda krigsskatterna blev bonden nästan ofri. Adeln besatt fem sjättedelar av Sveriges jord och alla ämbeten. De tre lägre stånden ropade på reduktion. Perioden från Gustaf II Adolf till Carl XI:s envälde har med rätta betecknats såsom stormaktstidens adelsvälde.

L.

Republikhotet som "demokratiskt" kampmedel.

(Forts. fr. 1:a sid.)

Vad som sedan stod i vägen var bara, att den höga person, som varje ämbetsman är skyldig lojalitet, råkade ha sin egen mening om ministerfrågan i Rom. Detta var otur för honom, ty nu upphädades rotationspressen, d. v. s. den sanna demokratien, och smuts stänktes upp på den höjd, som befinner sig ovan partierna.

Naturligtvis segrade rotationsdemokratien!"

De herrar, som agera "folkviljans majestät" i den "demokratiska" pressen, misstaga sig förvisso, om de inbilla sig, att de med alika aktioner imponera på folkets massor. Dessa äro icke fullt så blinda som de föreställa sig. Lymmelaktiga tilltag ha icke tidigare av svenskarna tolererats, och de böra det ej heller den dag som är!

Skall monopolkontrollutredningen undanhållas årets riksdag?

(Forts. fr. 1:a sid.)

departement, vars lydnadsplikt den är underkastad, och vad skyldighet, för att icke säga rätt, har departementschefen att fästa något avseende vid ett dylikt meddelande "under hand"? Dess yttrande informerades väl icke "under hand". Varför förständigades icke Styrelsen att inom viss rimlig tid inkomma med sitt yttrande? Den kände ju förut i detalj väl till allt vad utredningen innehåller. Om det här är fråga om rent spel, Herr Statsråd, så bör det ock åläggas denna Styrelse att inkomma med sitt utlåtande i så god tid, att frågan kan bli föremål för proposition redan till denna riksdag, men innan flertalet riksdagsmän hunnit resa hem. En underlåtenhet härutinnan från regeringens sida skulle berättiga den uppfattningen, att regeringen ginge monopolherrarnas ärenden i stället för det svenska folkets.

Så får emellertid ingen tro, och det är därför, som jag härmed vädjar till Herr Statsrådet — och jag står långt ifrån ensam i en sådan vädjan — att icke underlåta något, som på Eder, såsom konungens ansvarige rådgivare för finansärenden, beror, för att innevarande års riksdag må få tillfälle att pröva, huruvida de kungliga kommitterade hava gått till sitt arbete och fullgjort sitt värv på ett sätt, som förtjänar omedelbar beaktande av Sveriges riksdag eller icke.

I detta sammanhang tillåter jag mig vördsamt ifrågasätta, huruvida det icke vore väl förenligt med statens intressen att Ni tillrådde k. m:t att anbefalla justitiekanslern att föranstalta om laga ansökning inför den dömande myndigheten rörande de till många många miljoner kronor uppgående s. k. goodwill-avskrivningarna, som närmare omförmälas i utredningsmännens redogörelse. Jag vill då nämna, att jag i skrivelse till justitiekanslern den 23 januari 1928 fäst hans uppmärksamhet å dessa "avskrivningar", med en hemställan, huruvida det icke — efter de rent av otroliga avslöjanden inför offentligheten, som ytterligare gjorts av k. m:ts egna utredningsmän — nu vore på tiden, att desamma gjordes till föremål för undersökning inför domstol, på det de för dem ansvarige personer finge tillfälle att inför en opartisk dömande myndighet förklara desamma, så att inga misstankar om brottsligt förfaranden komma att åvila dem, ifall de icke gjort sig skyldiga till något sådant, varom utredningsmännen ju icke kunnat ingå i undersökning.

TAPETSERARFIRMAN
C. A. ERIKSSON
Huntverksregatan 22, Stockholm
TEL. KUNGSH. 6706.
Utför Möbelstoppningar, Mattpåläggningar till mycket billiga priser. Förstklassigt arbete garanteras. Begär kostnadslörslag.
Klädning av sidovagnar samt bakdörr.

Stockholms Förenade Tvätt
Luntmakaregatan 94
STOCKHOLM. Tel. Vasa 34 22.
Specialité: Tvättning av överdragskläder.

Lindström & Wallin Boktryckeri, Sthlm 1928.

Restaurant Metropol
52 Odengatan 52 — Intim, Elegant.
Best. Tel. Vasa 14400, Vasa, 16400.
Särskild konditoriservering
Festvåningen rekommenderas
Middags- och Aftonkonsert

NATIONEN
Fredagen den 10 Februari 1928.

Ett utmärkt bordsvatten är
Apotekarnes Taffelvatten
APOTEKARNES MINERALVATTENS AKTIEBOLAG
KUNGL. HOVLEVERANTÖR

Restriktionssystemet och statistiken.

(Forts. från sid. 1.)

direkt förhållande till konsumtionen. Hr Rosenborg glömmer alltid att medtaga dessa båda faktorer vid sina skönmålningar av det nuvarande systemet. Likaledes har hr Rosenborg i sin senaste statistik tappat bort vinkonsumtionen. Det är en ingalunda oviktig omständighet, att denna är på god väg att fördubblas i jämförelse med 1913 års. Men, inväander man, förbrukningen har dock gått ned med över 20 % från 1913 till 1927 eller i liter pr person räknat från resp. 7,7 till 5,9. Statistiskt sett är detta riktigt, men till vilken siffra skall man då upptaga den okontrollerade försäljningen i landet i form av smuggel, lönnbrännings- och apotekssprit? Frågetecknet blir stort. Ensamt under de två sista månaderna hava ett flertal privata "spritfabriker" och "centraler" upptäckts, vilka varit i stånd leverera synnerligen betydande kvantiteter. Även beträffande dessa svåra följdsjukdomar till Brattsystemet är hr Rosenborg tystlåten. Man kan gärna medgiva, att konsumtionen i liter rusdrycker pr person minskats från 7,7 liter 1913 till 5,6 liter 1925 och 5,9 liter 1927 med helt förånseende av den okontrollerade försäljningen. Det kan då vara av intresse i erfara, hurudant förhållandena gestaltat sig i en del andra länder med fri försäljning och lägre priser än hos oss.

	Konsumtion i liter rusdr. pr person 1913	1925	Nedgång i %
Sverige	7,7	5,6	27 %
Tyskland	5,4	2,8	48 %
Nederländerna	5,23	2,2	57 %
England	3,18	1,45	54 %

Siffrorna äro för vårt restriktionssystems vidkommande en ren bankruttförklaring, och man har här bekräftelse på ett flertal omdömesgilla personers utsago, att alkoholmissbruket avtagit och folknykterheten i vårt land ökats, om Brattsystemet aldrig funnits till, medan priserna å spritdrycker reglerats på ungefärligen samma sätt som skett.

På hr Rosenborgs fylleristatistik skall icke ödas många ord. En insändare i "Nationen" har tidigare påpekat, att ordningsmakten här i landet tillämpar helt andra principer nu än före kriget gentemot fyllerister. En överlastad person omhändertages som regel endast om han för oljud eller stör ordningen. Visserligen har mättlighetsprincipen helt oberoende av Brattsystemet börjat vinna allt större och större utbredning i landet, men det är dock en abnormitet, att fylleriförseelserna visa nedgång samtidigt som förbrukningen pr person räknat stiger. Stegringen utgör mer än en liter under de senaste fem åren. Fallen av kronisk alkoholism visa också nedgång, men kurvan bär åter uppåt. Antalet nybildade fall av kronisk alkoholism samt antalet fall av sinnessjukdom, orsakad av alkoholmissbruk, visa den största nedgången. Men var har hr Rosenborg gjort av alla fall av spritförgiftning, förorsakande dödsfall, blindhet m. m. De sociala skadorna härav torde uppväga de nyssnämnda fördelarna.

Det verkar av hr Rosenborgs statistik som huvudsakliga vikten lägges vid att några hundra personer skola kunna räddas, medan en ständigt ökad förbrukning av rusdrycker i hela landet spelar en underordnad roll. Är detta restriktionssystemets idé? Hava de nykterhetsvänner, som stödja Brattsystemet, klart för sig vad de göra. Glädjande nog börjar en ny vind blåsa även i detta läger, och den nya riktningen vill någonting positivt. Förslaget om motbokens ersättande med ett kuponghäfte, berättigande till inköp av spritdrycker och samtidigt erläggande av en alkoholskatt, i storlek lika med priset å de inköpta spritdryckerna, är hittintilldags det förnuftigaste förslag till frågans ordnande, som framkommit.

Sakkunnig.

Avskrivningarna i Spritcentralen

(Forts. från sid. 1.)

obetydliga minnesbelopp. Huvudparten av inköpen försvinner såsom omkostnad. Spritcentralens förrådsartiklar representera därför ett betydligt högre värde än det, som redovisats vid utgången av år 1926 eller omkring 48,000 kr. Sannolikt utgör värdet mellan 1,5 och 2,0 milj. kr., och om härtill lägges värdet av diverse andra artiklar och persedlar, torde ifrågavarande tillgångar belöpa sig till ett belopp av omkring *3 miljoner kronor*, vilket utgör en *dold reserv* för Spritcentralen.

Engagementet i A.-B. Astra.

Efter hösten 1920 inköpte Spritcentralen den av aktiebolaget Astra, Apotekarnas Kemiska Fabriker, i Södertälje bedrivna rörelsen efter det att i nådigt brev till medicinalstyrelsen den 29 sept. 1920 förklarats, att hinder från Kungl. Maj:ts sida icke mötte för Spritcentralen att ikläda sig de för ordnande av denna angelägenhet erforderliga förpliktelser. För fabriker, maskiner och inventarier erlades 3,500,000 kr. samt för varulager 1,255,254 kr. 38 öre. Härjämte förvärvades A.-B. Svanens droghandel för ett pris av 292,705 kr. tolv öre. Dessa engagement behandlas hos Spritcentralen i ett sammanhang under beteckningen "Aktiebolaget Astras förlagskonto".

Redan i 1920 års bokslut företager Spritcentralen en avsevärd avskrivning å detta konto med 1,654,128 kr. 90 öre. I berättelsen för år 1920 har denna avskrivning utan angivande av beloppet omförmälts (sid. 37) på följande sätt: "Enär Aktiebolaget Astra — — — icke ännu kunnat igångsättas i sådan omfattning och under sådana förutsättningar, som från styrelsens sida på grund av tillkomsten av detta engagemang ansågos såsom givna, har styrelsen ansett sig böra å rörelsen nedskriva denna bland diverse debitorer upptagna tillgång till dot värde, den under alla omständigheter måste anses äga." Därjämte antydas eventuella förluster i ett hypotetiskt uttalande, då det i berättelsen (sid. 21) säges: "Ehuru dessa" (lager av läkemedel och droger) "skulle likvideras med betydande rabatt — — — har det hastiga prisfallet — — — medfört, att förlust å detta lager likväl kan komma att uppstå."

Även år 1921 göres en betydande avskrivning å engagementet i från med 801,047 kr. 3 öre. Beloppet angives vara "fastighetsunderhåll", men debiteras varukonto. Dessutom avskriver moderbolaget en del belopp å från Astra år 1921 övertagen fastighet och inventarier. Härutöver har emellertid Spritcentralen krediterat Astra för en del byggnadsarbeten å den övertagna fastigheten med sammanlagt 1,279,863 kr. 61 öre, vilka bokförts såsom omkostnader. Härav har enligt 1923 års utredning sammanlagt 473,000 kr. utgjorts av rena överbetalningar.

Enligt 1923 års utredning erhåller Astra även år 1922 en extra kreditering såsom byggherre för Spritcentralens ombyggnader i Södertälje å 149,100 kr. Beloppet ingår tydligen i 1922 års byggnadskostnader för Astrafabriken å sammanlagt 380,671 kr. 33 öre, varav 52,398 kr. 90 öre bokförts bland omkostnader och 32,827 kronor 24 öre ingå i årets offentliggjorda avskrivningar. Skillnaden mellan den extra kreditteringen 149,100 kr., och sistnämnda båda belopp, sammanlagt 85,226 kr. 14 öre, eller 63,873 kr. 86 öre, har jämte de återstående ej avskrivna byggnadskostnaderna ökat Astrafastighetens värde.

Aktiebolaget Svanens droghandel likviderade under år 1923, och per den 31 december 1924 försålde Spritcentralen återstoden av sitt engagement i Astra.

En sammanställning av Spritcentralens avskrivningar å Astraengagementet äfvensom av dess avskrivna byggnadskostnader år 1921 och år 1922 efter övertagandet av fabriksfastigheten lämnar alltså följande resultat:

1920 avskrivning	1,654,128: 90
1921 avskrivning	801,047: 03
1921 bland Spritcentralens avskrivningar å fastigheter upptagna byggnadskostnader	1,279,863: 61
1922 d:o	85,226: 14
Summa kr.	3,820,265: 68

Härtill komma givetvis räntekostnader, lagfartskostnader m. m. Såsom förestående sammanställning antyder, ingå de år 1921 och 1922 av Spritcentralen verkställda avskrivningarna å Astraengagemetet för byggnadskostnader i det först redovisade avskrivningsbeloppet.

OBS! NAPOLIONSBOKEN
"NYA SVENSKA — DOPAVE"
Pris kr. 2:50
Fr. Ljunghergs Förl., Lidingö 2

Hotell och Restauranter
som rekommenderas den resande allmänheten.

ESKILSTUNA.
Frimurarehotellet.
GNESTA.
Stora Hotellet.
GÄVLE.
Grand Hotell och Centralhotellet.
GÖTEBORG.
Hotell Eggers.
HALMSTAD.
Grand Hotell.
HÄSSLEHOLM.
Stadshotellet
KALMAR.
Stadshotellet.
KARLSTAD.
Stadshotellet.
LANDSKRONA.
Stadshotellet.
LINKÖPING.
Stora Hotellet.
HUDIKSVALL.
Stadshotellet.
LULEÅ.
Hotell Hospits, Mattis Johansson, Tel. 1148.
LUND.
Grand Hotell.
NORRKÖPING.
Göta hotell Dir. H. Magnér.
NYKÖPING.
Stora Hotellet. Tel: Namnanrop
SIGTUNA.
Stadshotellet. Tel. 110.
STOCKHOLM.
Hotell Kung Carl, Birger Jarlsg. 23. Tel.: Namnanrop.
Carlton Hotel, Kungsg. 57.
Pensionat Wasa, 73 A Drottninggatan, 4 tr. Hiss.
STRÄNGNÄS.
Stadshotellet.
TROSA.
Stadshotellet. Tel. 34.
VÄSTERÅS.
Hotell och Restaurant Klippan.
ÖREBRO.
Stora Hotellet.

Engagementet i A.-B. Städet.

Aktiebolaget Städet bildades år 1919 såsom dotterbolag till A.-B. J. D. Grönstedt & C:o och A.-B. Tegnér & Wilcken. Vardera bolaget innehade halva aktiekapitalet. I samband med likvidationen av A.-B. Tegnér & Wilcken erhöll A.-B. J. D. Grönstedt & C:o samtliga aktier i A.-B. Städet. Ändamålet med bolagets bildande var att sammanföra samtliga smärre lagerlokaler, vilkas antal vid ett tillfälle utgjorde 53, och vilka voro spridda över hela Stockholm, till en enda stor lagerlokal, vilken av nu omnämnda aktiebolag uppfördes i kvarteret Städet vid Norrtull i Stockholm. År 1923 övertog Spritcentralen denna fastighet, varvid A.-B. Städet likviderades.

Hos A.-B. Städet finnas en del typiska exempel på sådana tillskott mellan organisationens olika företag för möjliggörandet av avskrivningar, vilka i annat sammanhang omnämnts. Sålunda erhöll aktiebolaget Städet år 1920 från såväl A.-B. Tegnér & Wilcken som A.-B. J. D. Grönstedt & C:o 200,000 kr. eller tillsammans 400,000 kr., vilka använts till avskrivning å fastigheten och å vissa aktier, vilka närmare beröras här nedan. År 1922 lämnade Spritcentralen ett liknande tillskott å 1,100,000 kr. för möjliggörandet av ytterligare avskrivning å fastigheten.

A.-B. Städet har å en dess verksamhet egentligen ovidkommande fastighetsaffär åsamkats en förlust å 110,000 kr. I november 1920 förvärvade bolaget nämligen fastigheten Engelbrektsgatan 10 i Stockholm. Enligt uppgift skedde detta för att bereda bostäder åt en del av personalen. Redan i slutet av december samma år överlåts fastigheten till det nybildade Fastighets A.-B. Engelbrektsgatan 10. Hela aktiekapitalet å 200,000 kr överlämnades som likvid till A.-B. Städet.

Detta belopp, utom en minnespost å en (1) krona, avskrevs omedelbart med anledande av en del av de medel, 400,000 kr., vilka enligt vad ovan nämnts, ställdes till aktiebolaget Städets förfogande.

Förlusten å fastighetsaffären blev emellertid mindre än den verkställda avskrivningen. År 1922 försåldes nämligen aktieposten för 90,000 kr. Förlusten reducerades sålunda till 110,000 kr. Den vinst, som bokföringsmässigt uppkom vid aktieförsäljningen, 89,999 kr., användes till ytterligare avskrivning å A.-B. Städets lagerbyggnad. Innan aktieposten försåldes, hade köpeanbud inforåts från ett av de större fastighetsföretagen i Stockholm. Detta anbud var något sämre än den erhållna köpesumman. Utredningsmännen kunna icke underlåta påpeka det anmärkningsvärda därutti, att omnämnda fastighet, Engelbrektsgatan 10, förvärvats, ehuru endast ett fåtal tjänstemän kunde tänkas erhålla bostad i densamma.

En sammanställning av de å A.-B. Städet verkställda avskrivningarna utvisar följande:

1920 Avskrivning å aktier	199,999: —
Avskrivning å fastigheter	280,001: —
1922 Avskrivning å fastigheter	1,189,999: —
Av Grönstedts bestridda omkostnader f. A.-B. Städet	25,300: —
1923 Hos Grönstedts avskrivna organisations- och inventariekostnader för A.-B. Städet	87,244: 44
	1,702,543: 44
Avgår vinst å aktier	89,999: —
S:a kr.	1,612,544: 44

Efter övertagande av fastigheten i kvarteret Städet år 1923 avskrev Spritcentralen ett belopp å 2,167,061: 30, vilket upptagits bland avskrivningar å Spritcentralens fastigheter.

För att utröna Spritcentralens verkliga kostnader för fastigheterna i kvarteret Städet utöver det värde 4,600,000 kronor, vartill fastigheten bokfördes i 1923 års bokslut, bör således denna avskrivning tilläggas A.-B. Städets egna avskrivningar. Härvid erhålles ett sammanlagt belopp av 3,779,605 kronor o. 74 öre.

Hänsyn har härvid icke tagits till kostnaderna för lagfart, allfarntidsförsäkring och annullering av ett hyreskontrakt, tillhopa 179,500 kronor, ej heller till räntebortfall.

Engagementet i A.-B. Centralpalatset.

För att bereda sig och dotterbolagen äfvensom A.-B. Stockholmssystemet kontorslokaler förvärvade Spritcentralen år 1918 aktiemajoriteten i A.-B. Centralpalatset. Fastigheten genomgick under de närmaste åren efter aktieförvärvet fullständig inre ombyggnad. Sedan samtliga aktier förvärvats, övertogs år 1924 fastigheten av Spritcentralen, och bolaget likviderades.

Som bidrag till inredningen vid ombyggnaden erhöll A.-B. Centralpalatset vissa tillskott från Spritcentralen och en del dotterbolag, uppgående till sammanlagt omkring 135,000 kronor. För att få disponera en del på flera år uthyrda lokaler i och för ombyggnad, måste A.-B. Centralpalatset utbetala vissa ersättningar för respektive hyresgästers avflyttning. Dessa uppgå till omkring 67,000 kronor. Under sin verksamhetstid hade bolaget verkställt avskrivning å inventarier med 5,474 kronor 20 öre. Sammanräknas dessa belopp erhålles omkring 207,000 kronor, vilket i realiteten bör jämnställas med avskrivningar.

För att få ett begrepp om Spritcentralens totala kostnader för Centralpalatset utöver dem, vartill fastigheten vid övertagandet bokförts i dess böcker, eller 2,591,493 kronor 40 öre, böra tilläggas dels koncernens avskrivningar å aktier i Centralpalatset med 142,284 kronor 73 öre, varav hos Grönstedts & Co. 31,824 kronor, dels avskrivning hos Spritcentralen år 1923 å viss inredning med 22,997 kronor 69 öre, dels slutligen ersättning till en förutvarande hyresgäst å sammanlagt 30,000 kronor, vilket Spritcentralen på grund av äldre avtal utbetalt under åren 1924, 1925 och 1926. Med tillägg av dessa avskrivningar m. m. stiga nu omnämnda kostnader till 402,137 kronor 73 öre. I denna summa äro icke inberäknade kostnader för lagfart och allfrarntidsförsäkring.

De här berörda avskrivningarna å aktier och inredning lugn i de uppgifter om avskrivningar, som förut lämnats under rubrikerna "Avskrivningar å aktier" och "Avskrivningar å fastigheter hos Spritcentralen".

Avskrivningar hos dotterbolag.

En sammanfattning av avskrivningar hos A.-B. J. D. Grönstedt & Co. lämnar följande resultat:

Utestående fordringar å A.-B. Fenixpalatsets revers	4,102: 60
	85,060: 45
Aktier	150,143: 71
Goodwill	2,372,700: —
Inventarier	420,435: 18
Fastigheter	34,708: 88
Varulager	1,622,953: 49
S:a kr.	4,690,104: 31

I ovanstående tabell ingå de Grönstedt & Co:s avskrivningar å engagementen hos A.-B. Städet och A.-B. Centralpalatset, vilka i det föregående redovisats vid redogörelsen för engagementen i dessa båda bolag.

Avskrivning å goodwill föres i regel direkt på varukonto. Ett goodwillkonto finnes endast år 1917, och då överföres hela saldot därå, 581,575 kronor 24 öre, på varukonto. Hos detta bolag hava liksom hos moderbolaget förekommit utbetalningar av pensioner etc. till förutvarande personal, vilka inräknats under utgifter för goodwill.

I likhet med moderbolaget har även dotterbolaget genom en försiktig värdering av varulagret förskaffat sig en marginal för eventuella prisfluktationer. Ifrågavarande reserveringar utgöra:

År 1924	728,103: 42
År 1925	164,759: 21
År 1926	730,090: 86
S:a kr.	1,622,953: 49

Då varulagret den 31 december 1926 hade ett värde av omkring 10,8 miljoner kronor, utgör reserven, 1,6 miljoner kronor, i runt tal 15 procent av lagervärdet.

De hos Spritcentralens samtliga dotterbolag utom Grand Hotell och D. Carnegie & Co. under åren 1917—1926 företagna avskrivningarna uppgå till ett sammanlagt belopp av 9,976,208 kr. 3 öre, som fördela sig på följande sätt:

Osäkra fordringar.....	93,393: 30
Aktier	519,416: 42
Goodwill	4,253,024: 22
Maskiner och inventarier	1,247,386: 17
Fastigheter	2,236,034: 43
Varulager	1,622,953: 49
S:a kr.	9,976,208: 03

I det för avskrivningar å fordringar ovan angivna beloppet ingå följande poster:

Hos A.-B. J. D. Grönstedt & Co.: avskrivning å A.-B. Fenixpalatsets revers	85,060: 45
I övrigt.....	4,102: 60
Hos A.-B. Tegnér & Wilcken	3,830: 25
Hos Gösta Lindberg & Co. A.-B.	4,400: —
S:a kr.	97,393: 30

De här angivna å aktier verkställda avskrivningarna äro förut omnämnda i annat sammanhang.

Avskrivningarna å goodwill fördela sig på olika dotterbolag sålunda:

	Moderbolaget	Dotterbolagen	Summa kr.
Osäkra fordringar	14,000: —	97,000: —	111,000: —
Aktier	8,636,000: —	519,000: —	9,115,000: —
Astra	2,455,000: —	— — —	2,455,000: —
Goodwill	26,035,000: —	4,253,000: —	30,288,000: —
Maskiner o. inventarier	8,246,000: —	1,247,000: —	9,493,000: —
Fastigheter	14,288,000: —	2,236,000: —	16,524,000: —
Varulager	14,000,000: —	1,623,000: —	15,623,000: —
Förrådsartiklar m. m...	3,000,000: —	— — —	3,000,000: —
S:a kronor	76,674,000: —	9,975,000: —	86,649,000: —

Större delen av dotterbolagens avskrivningar å fastigheter äro angivna i redogörelserna för engagementen i A.-B. Städet och A.-B. Centralpalatset.

Det under avskrivning å varulager upptagna beloppet utgöres av den i annat sammanhang omnämnda, hos Grönstedt & Co. verkställda nedskrivningen av värdet å detta bolags varulager.

Engagementet i agenturföretagen.

Till dessa hänföras A.-B. De Förenade Vinagenturerna, A.-B. William Grafs Vinagentur, A.-B. Charles Kruntzen, A.-B. Fritz Kramer & Co., Gösta Lindberg & Co., A.-B. Ivar Möller, importaktiebolag, A.-B. Hammarén & Co., A.-B. Gustaf Wigart. Hit böra även räknas firmorna I. Lagerwall & Co., W. T. Evert & Co, och Th. Sack, vilka intaga ungefär samma ställning till moderbolaget som agenturbolagen, ehuru desamma organiserats på annat sätt.

Om ett flertal av dessa dotterbolag gäller, att avskrivning verkställts av firmavärdet, eller av "affärens värde", d. v. s. av det goodwillvärde, som i flertalet fall motsvarat bolagets aktiekapital. Dessa avskrivningar hava ibland skett på så sätt, att å tillgångssidan firmavärdet och å skuldsidan aktiekapitalet nedsatts. Dessa avskrivningar framgå av förvaltningsberättelserna. I sådant fall har någon verklig förlust icke uppkommit vare sig hos dotterbolaget eller hos moderbolaget. Det sistnämnda har redan förut tagit den eventuella förlusten genom avskrivning av aktie- eller goodwillvärdet i sina böcker. Emellertid förekomma vid sidan härav även avskrivningar med anlitande av "vinstmedel".

Såsom redan påpekats hava extra tillskott lämnats såväl från moderbolaget till dotterbolagen som tvärtom. I sistnämnda fall har avsikten varit att tillföra moderbolaget vinstmedel av dotterbolagens rörelse.

Spritcentralens kostnader för och inkomster av de existerande åtta agenturbolagen och aktiebolaget Hans Billmanssons Agenturer samt firmorna I. Lagerwall & Co. och W. T. Evert & Co. hava varit föremål för undersökning av koncernens jourhavande revisor, herr S. R. Wikland. De härvid framkomna uppgifterna hava bekräftats av förevarande granskning i den mån desamma berört de i utredningen avhandlare frågorna. Revisor Wikland har på begäran fullföljt undersökningen till och med den 31 december 1926. Denna undersökning utvisar, att Spritcentralens ursprungliga inlösningssummor och utbetalade belopp för agenturfirmorna uppgått till 3,445,910 kronor. Spritcentralens nettokostnad för firmorna, sålunda efter avdrag för firmornas överskott, utgjorde den 31 december 1926 1,634,663 kronor vid beräkning av ränta på ränta efter 6 proc. och 453,971 kronor utan sådan ränteberäkning. I fråga om vissa av firmorna föreligger det förhållandet, att Spritcentralen å deras rörelse intjänat mer än det för firman utlagda beloppet.

Sammanfattning av avskrivningar.

Följande tabell lämnar en sammanfattning av Spritcentralens och dess dotterbolags — med undantag av Grand Hotell och Carnegie — avskrivningar åren 1917—1926, i avrundade tusentals kronor:

Beträffande innebörden av dessa uppgifter torde få hänvisas till den föregående framställningen och därjämte anmärkas följande.

Vid bedömandet av avskrivningarna över huvud taget får ej förbises penningevärdets förskjutning under ifrågavarande förvaltningsperioder.

Beträffande särskilt frågan om avskrivningarna å goodwill hänvisas till vad därom tidigare anförts.

Till det för avskrivning å Astraengagementet angivna beloppet bör, för bedömande av detta engagement, läggas omkring 1,365,000 kr., vilka såsom byggnadskostnader här redovisas under avskrivningar å fastigheter.

Vid behandling av avskrivningar å aktier, varulager och förrådsartiklar har förut framhållits, att genom vissa av dessa avskrivningar skapats betydande dolda reserver.

Södra Kungstornet, Stockholm
Redaktör: ELOF ERIKSSON
Telefon: Norr. 5898 Norr 5899

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

Nr 7 (124) Fredagen den 17 Februari 1928.

Lösnummer 25 öre.
PRENUMERATIONSPRIS:
Helår ..... Kr. 10.—
Halvår ..... Kr. 5.25
Kvartal ..... Kr. 2.75

Den svenska folkrepresentationens historia.

II. Från Karolinska enväldet till år 1809.

Karolinska enväldet kom till, icke därför att svenska folket var hågat för evärdlig tid avsäga sig sin urgamla medbestämmanderätt rörande rikets skötsel, utan därför att de tre lägre stånden reagerade mot det såsom en följd av stormaktstiden uppkomna adelsväldet och då i sin nöd ej såg annan utväg att krossa detsamma än att överlåta all makt åt konung Carl XI. Enväldet låg för övrigt i tidsandan. Carl XI själv ville bliva enväldig enbart för att därigenom kunna rädda landet.

Den viktiga statsrättsliga frågan om att ställa Carl XI:s förmyndare till ansvar hade väckts vid 1675 års riksdag. Konungen utsåg på ståndernas förslag en domstol, "Stora kommissionen", bestående av 30 medlemmar. Granskningen skulle gälla ej blott de fem höga riksämbetsmännen, utan jämväl hela riksrådet samt kollegierna. På konungens tillfrågan svarade ständerna 1680, att rådet ej var ett femte stånd, som hade en mellanställning mellan konung och riksdag, utan konungen vore endast skyldig tillfråga rådet när han själv ville. Och det ville han just aldrig. Rikisrådstiteln ändrades till kungligt råd. Rådets makt var bruten.

Riksdagen 1680 förklarade, att 1634 års regeringsform och 1660 års additament (tillägg) till 1634 års regeringsform ej voro verkliga regeringsformer utan landslagens bestämmelser gällde fortfarande. Det blev ej envälde därigenom, ty enligt landslagen hade landskapstingen lagstiftnings- och beskattningsrätt, vilken, förstnämnda rätt de genom ständernas beslut 1660 avhänt sig — i 20 år hade alltså riksdagen varit en laglig lagstiftningsmyndighet, nota bene under förutsättning, att ståndenrepresentationen hade rätt att avhända landskapstingen deras makt, vilket med fog kan bestridas. Riksdagen 1680 hänvisade till landslagens konungabalk såsom den enda gällande grundlag, men samtidigt erkände den, ologiskt nog, konungens envåldsmakt genom att giva denne rätt att på egen hand, utan riksdagens hörande, utfärda stadgar och instruktioner i förvaltningsärenden samt stifta och förklara lag. Beskattningsrätten behöllo ständerna. Reduktionen lämnade emellertid åt kronan så stora inkomster, att landet t. o. m. några år kunde vara utan all bevillning, till tack varför ständerna ytterligare ökade konungens makt genom att tilldela honom rätt att under krig upplåna medel utan ståndernas hörande, vilket medgivande vållade landets ruin under Carl XII. Den av ständerna formellt hyllade landslagen, som gav lagstiftnings- och beskattningsrätt åt varje landskaps odalmän, har aldrig blivit ändrad genom att dessa frånsagt sig sin rätt, men främst genom att landskapstingen ej sammanträdde regelbundet på viss tid, varför det fordrats ett kraftfullt enskilt initiativ för att hävda deras rätt, blev deras makt bruten genom hävd och genom ständerrepresentationens olagliga beslut. Folket vågade under de kraftfulla kungarne Carl XI och Carl XII ej stiga upp och åberopa landslagens konungabalk. Ständerna hade tvärtom år 1689 fattat det olagliga beslutet att stadga straff för dem, som anmärkte på konungens envåldsmakt.

I riksdagen hade "Sekreta utskottet" den största makten. Dess medlemmar utsågos av konungen. De viktigaste propositionerna hänskötos av konungen till detta utskott, och utskottet fick å ständernas vägnar beslutanderätt i de ärenden, som dit remitterades, så vida ej ständerna uttryckligen sade till, att ärendet blott skulle förberedas i utskottet.

Ej blott riksrådets och högadelns utan även den lägre adelns makt bröts genom reduktionen. Enligt Johan III:s kröningsmanifest 1569 fingo blott adelsmän bliva lagmän och häradshövdingar; ehuru denna bestämmelse fortfarande stod kvar i konungaförsäkran, bröt Carl XII mot densamma. Prästeståndet började frigöras från beroendet av adliga godsherrar, och prästernas löner reglerades. Bönderna fingo av Carl XI rätt att själva utse sina riksdagsmän. Carl XII utfärdade under sin regeringstid ej en enda riksdagskallelse. Genom indelnings- och roteringsverken var konungen oberoende av landskapstingen; förut hade i krigstid dessa mäst sammankallas för utskrivning av manskap och pålåggande av krigsgärder.

Den centralisation av förvaltningen, som grundlagts av Oxenstierna, fortfor, men trådarna löpte icke längre samman hos Svea rikes råd, utan hos konungen. Under Carl XII:s senaste år vidtogs inom förvaltningen förändringar av nästan revolutionär art. Dessa avsågo att bereda en övergång från kollegial- till ministerstyrelse för all makts läggande i händerna på konungen och hans närmaste män.

*

Vid riksdagen 1719, då Ulrika Eleonora valdes till drottning, genomdrevs på riddarhuset klassindelningens upphävande; de båda första klasserna hade omfattat 200, den tredje däremot 1,500 ätter. Makten på riddarhuset övergick därigenom från högadeln till lågadeln. Vid denna riksdag antogs för första gången utryckliga grundlagar eller, såsom de då kallades, fundamentallagar, nämligen regeringsform och därjämte valakt och kungaförsäkran. Enväldet avsvors och den regent, som försökte återinföra detsamma, skulle mista kungavärdigheten. Rikets ständer blev den förnämsta regeringsmakten, som konungen var skyldig att lyda; de tre högre stånden satte tre personer på förslag till varje ledig rådsplats, och regenten hade i rådet endast två röster och utslagsröst. Ämbetsmän utom rådet ägde dock konung efter rådets hörande ensam utse. Riksdagen var enväldig, ty rådsherrarne hade den att tacka för ämbetet och rådet var ansvarigt inför riksdagen. Regeringsformen av 1719 nämner ej ett ord om landskapstingen, fastän kung Kristoffers landslag ännu gällde och dess kungabalk tillförsäkrade landskapstingen lagstiftnings- och beskattningsrätt. Riksdag skulle sammanträda vart tredje år. Adeln utser själv sin ordförande, lantmarskalken, och de fyra ståndens talmän utse bondeståndets sekreterare. Ständerna äga hela lagstiftningsrätten, och kungl. stadgar, utfärdade mellan riksdagarne, skulle stadfästas av ständerna för att bliva giltig lag. För grundlagsändring fordras konungs- och riksdags gemensamma beslut. Ständerna bestämma bevillningen och ha uppsikt över myntverket. För anfallskrig och konungs utrikes resor fordras ståndernas samtycke. De ofrälse tjänstemännen klagade förgäves vid 1719 års riksdag i ett memorial, och påpekade, att, fastän de utgjorde ett särskilt stånd, de ej voro representerade vid riksdagen.

Redan vid Fredrik I:s tronbestigning 1720 ändrades författningen av 1719 genom den avgivna kungaförsäkran. Ständerna fingo nu rätt att ensamma stifta grundlag, och de voro fria från sin trohetsed, om konungen överträdde sin ed och försäkran. Rådets antal minskades från 24 till 16 och fördelades på två lika stora avdelningar, en för justitie- och utrikes och en för krigs- och inrikes ärenden, vilken anordning vid 1726—1727 års riksdag förändrades sålunda, att den ena avdelningen erhöll justitie- och inrikesärendena och den andra utrikes- och krigsärendena. Presidenterna för kol-

(Forts. å sid. 5.)

Nationalstater — Ras-stater

Rudyard Kipling skrev på sin tid några rader, vilkas innebörd måhända kunna riktigt förstås endast av den, som följt med den ras-biologiska vetenskapens landvinningar under de allra senaste åren. De orden voro: "For west is west and east is east, and never the twain shall meet".

Kipling var säkerligen ingen rasbiolog i detta ords moderna bemärkelse. Hans uppfattning, erhållen genom den rena erfarenheten, var resultatet av en mångårig vistelse i Främre Indien. Riktigt medveten om, vilken djup innebörd dessa hans ord i verkligheten hade, var sannolikt Kipling icke. Att västern, här fattat som västerlandets folk, aldrig till fullo kunna förstå österns folk, eller tvärtom, är emellertid ett faktum.

Endast människor av samma ras eller blod kunna i verkligheten förstå varandra eller arbeta gemensamt för uppnående av högre ändamål. Ehuru ett språk har högst få ord, som direkt kunna översättas till ett annat folks ord, med exakt samma betydelse, utgör dock icke språkfrågan någon nämnvärd svårighet. Det ödesdigra, det som alltid kommer att skilja folk från folk, är den olika uppfattningen om vad man skulle vilja kalla "de moraliska värdena". Hedersbegreppen växla från land till land. Vad som är sant i Jena, är bara dåligt skämt i Heidelberg, skrev med en viss överdrift vår egen Fröding.

Raskänsla behöver på intet sätt betyda rashat. Rasmedvetande förutsätter en hänsynsfull respekt och uppskattning av de fundamentala olikheter som finnas raserna emellan.

Raserna skola endast hållas rena från blandningar med varandra, ty vi veta nu, att raskorsningar i de allra flesta fall betyder urartning och förfall, kroppsligt såväl som andligt. Framtidens nationalstat kommer utan tvivel att mer och mer närma sig begreppet ras-stat.

Vi veta även huru nära och oupplösligt blod och ande äro förknippade med varandra. Vi inse nu också, att ett harmoniskt samfund endast är tänkbart på grundvalen av ett gemensamt blod.

Det kommer aldrig att bliva en varaktig fred här på jorden förrän varje folk får sig tillförsäkrat sitt eget område, där det kan känna sig lyckligt. Varje folk har sin egenart, sin raskaraktär och skapar sig sina egna ideal, ideal vilka i många fall icke fullt kunna förstås ens av de närmaste grannfolken.

De uppgifter framtidens statsmän i första hand borde och måste lösa, är frågan om folkgränsernas reglering. Överflyttandet av stora befolkningsgrupper kunna härvid icke undvikas. Även det judiska folket måste få sig sitt särskilda område tillförsäkrat, där det efter sin ras-

(Forts. å sista sid.)

Vin- & Spritcentralens ekonomiska utveckling.

Enligt Monopolkontrollutredningen.

Monopolkontrollutredningen har verkställt en granskning ur ekonomiska synpunkter av den verksamhet, som partihandelsrättens innehavare utövat. Undersökningen har omfattat Spritcentralen och dess dotterföretag. Däremot har det legat utanför utredningsmännens befogenhet att utsträcka granskningen till partihandelsföretagens huvudsakliga avnämare, systembolagen, och till deras dotterföretag.

Vid undersökningen hava utredningsmännen tillgodogjort sig det material, som innehålles i den utredning angående Spritcentralen och vissa dess dotterbolag, vilken av Spritcentralen överlämnades till Kungl. Maj:t den 22 oktober 1923. Dessutom har använts det material, som föreligger i förvaltnings- och revisionsberättelserna. Det viktigaste materialet har emellertid erhållits genom granskning av Spritcentralens och dess dotterföretags böcker, protokoll och övriga handlingar, vilka genomgåtts i mycket betydande omfattning och efter plan, som uppgjorts med hänsyn till utredningens syftemål. Under utredningens fortgång hava även upplysningar och utredningar införskaffats från Spritcentralens ledning och revision samt från jourhavande direktören.

I det följande framlägges de iakttagelser, som synts vara av betydelse för uppfattningen av det sätt, varpå organisationen enligt hittills gällande bestämmelser verkat och för bedömandet av frågan om det lämpligaste anordnandet av den statliga kontrollen av Spritcentralens verksamhet ävensom de spörsmål om reformer i företagets organisation, som visat sig äga samband därmed.

Det torde böra erinras därom att man vid granskningen av Spritcentralens verksamhet har att utskilja tre perioder, som kännetecknas av förändringar i Spritcentralens ställning i förhållande till det allmänna. Dessa perioder omfatta åren 1917—1919 och 1920—1923 samt tiden från och med år 1924 och sammanfalla med ikraftträdande av de förut omtalade bestämmelser, vilka innefattas i 1920 års ändringar i bolagsordningen och i 1923 års avtal med staten.

Inlösnings- och ersättningsförfarandet.

Spritcentralen övertog omedelbart eller genom sina trenne dotterbolag, A.-B. J. D. Grönstedt & C:o, A.-B. J. Cederlunds Eftr. och Carlshamns Punschfabriksaktiebolag, ett flertal vin- och spiritusaffärer. I regel tillgick därvid så, att överdragandet omfattade, förutom firmornas lager av viner och spirituosa samt deras rättigheter och skyldigheter med hänsyn till gjorda inköp och beställningar av varor, jämväl firmornas lokaler, inventarier och förbrukningsartiklar. Vid övertagandet av de gamla firmorna erlade Spritcentralen förutom betalning för realtillgångarna vissa summor för själva rörelsen, s. k. goodwill, antingen i form av särskilt angivna belopp eller i form av ett förhöjt pris å varulagren eller inventarierna. Härjämte övertogs den i firmorna anställda personalen med de moraliska skyldigheter gentemot densamma, som skälligen kunde anses hava påvilat firmorna vid tiden för överlåtelsen. Till förutvarande personal, som icke kunde beredas anställning inom Spritcentralen, erlades särskild gottgörelse. De firmor, vilkas rörelse sålunda övertogs, liksom ock firmornas innehavare förbundo sig i överlåtelsehandlingarna att icke vidare idka handel med viner och spirituosa.

Antalet av de utav Spritcentralen eller dess dotterbolag övertagna firmorna utgjorde (härvid inräknas bland de övertagna firmorna även Reymersholmsbolaget, de Grönstedtska, Cederlundska och Tegnérska firmorna samt Carlshamns Punschfabriks Aktiebolag):

1917	.....	34 st.
1918	.....	69 „
1919	.....	9 „
1924	.....	2 „
1926	.....	1 „
	Summa	115 st.

Dessutom har aktiebolaget Stockholmssystemet övertagit 17 st. firmor.

Ett stort antal smärre agenturfirmor, som erhållit ersättning för att upphöra med sin rörelse, ingå icke i ovanstående siffror.

De av Spritcentralen vid övertagandet av gamla firmor erlagda likviderna fördela sig på följande sätt:

Övertagna fastigheter	..... kr.	5,980,000:—
Övertagna inventarier	..... „	4,770,000:—
Övertagna varulager	..... „	16,250,000:—
Goodwill	..... „	22,860,000:—
Ersättningar, pensioner och liknande	..... „	3,170,000:—
	Summa kr.	53,030,000:—

Nedan meddelas en förteckning över de företag, som för närvarande äro anslutna till Spritcentralen, med angivande av det år, då anslutningen skett: A.-B. J. D. Grönstedt & C:o (1917), A.-B. De Förenade Vinagenturerna (1918),

(Forts. å sista sid.)

Bort med den judiska nationalguden ur den kristna förkunnelsen!

De mest fantastiska berättelser om religiös fantasi kunna ej överträffas av den förnuftsvidriga inblandningen av det judiska människofientliga gudsbegreppet Jahve-Sebaot i den kristna dogmatiken. Denna judiska nationalgudomlighet är en fiende till alla människor, med undantag av judarna, vilka han på sitt ensidiga sätt, icke allenast sätter "främst i pris, ära och härlighet framför jordens alla andra folk" (5 Mos. 26:19), utan dessutom lovar dem att själv med sina änglar deltaga i deras rövarebragder. (2 Mos. 23:23, 27, 33:2. 5 Mos. 1:30, 7:16).

Det var just de människofientliga principerna hos denne nationalgud, som lågo till grund och gåvo impulsen till judarnas hänsynslösa förföljelse mot Jesu personlighet och hans heliga lära, ty Jahves människofientlighet och Kristi människokärlek kunna aldrig förenas. Därför fortsätter judafolket under Jahve-Sebaots anförarskap, ännu i dag med oförminskad kraft och bitterhet sin strid, smygande och offentligen, med avsikt att slutgiltigt utrota den för dem så misshagliga kristna läran. I detta förehavande ha alla medlemmar i den judiska staten, utan något undantag, givits ett mycket lägligt och bekvämt tillvägagångssätt, i det att de genom en missriktad tolerans fått fullt medborgarskap inom alla kristna nationer, varigenom de obehindrat och med framgång kunna gestalta den politiska och religiösa utvecklingen i den riktning som bäst befordrar deras egna intressen. Man får härvid ej glömma att det ännu i dag är samme nationalgud Jahve-Sebaots principer som äro bestämmande för det "omskurna folkets" handlingssätt och avsikter mot gojimfolken, vilka ej äga något människovärde inför denne "gudomlighet", som befaller "sitt egendomsfolk" att mörda, plundra och taga byte, med sådana löften som t. ex.: "Förskräckelse för mig skall jag sända framför dig och förfära alla folk, till vilka du kommer..." 2 Mos. 23:27. Må de kristna teologerna något närmare begrunda huruvida sådana "religiösa" begrepp kunna förenas med Jesu lära och vilket berättigande som kan anföras för att jämnställa ett sådant "gudsbegrepp" med Jesu Himmelske Fader?

I det judiska religionssystemet härska oförändrat samma nationalgud och samma hatfulla anda, som på sin tid inspirerade judafolket till att förfölja och korsfästa Jesus, men det oaktat har det av den kristna teologien upphöjts till ett så heligt väsende, att man i våra kristna kyrkor åkallar det med helig vördnad. Vad skall man säga om en sådan "kristlig utveckling", där man ställer ett gudsbegrepp, som är kristendomens värste fiende, främst i sin religiösa förkunnelse! Att en sådan tankeoreda får göra sig gällande i en fråga som så djupgående berör människolivets väl och ve i dess sedliga utveckling, lämnar förklaringen till den dekadans, som oemotsägligt kännetecknar vår moderna tid. Den oreflekterande statsmaktens verksamhet och materialistiska uppfattning av tidslägets degenererande inverkan sätter ingen gräns för denna bakåtsträvande utveckling. De styrande makterna synas mer och mer taga avstånd från kristendomens användning vid det uppväxande släktets fostran och utbildning, vilket ock tydligt nog ger sig tillkänna i vår brottmåls- och dårhusstatistik.

Och den kristna religionens målsmän synes anse sin kristliga pliktuppfyllelse ligga i förhärligandet av det kristendomsfientliga "gudsbegreppet Jahve-Sebaot" och hans "utvalda egendomsfolk". Men den här på jorden hemlösa människosjälens andliga hunger stillas ej av sådana födoämnen som den förlorade sonen fick nöja sig med. Luk. 15:16. Vår odödliga själ är här på jorden fridlös, om hennes livsuppgifter ej kunna lösas på sanningens och rättfärdighetens heliga princip, som endast finnes i Jesu rena förkunnelse, i vilken hon finner sin andlige Fader och hos honom sitt rätta hemland. När de religiösa principerna ej motsvara de kristna etiska begreppen, så förslöas själens fattningsförmåga, och religionen förvandlas till materialism och avgudadyrkan; tankeverksamheten hemfaller till tvivel och gudsgemenskapen övervältras till villfarelsens och vidskepelsernas slippriga område, där de slutligen förvandlas till gudsförnekelse, sedesupplösande läror och livsyttringar. Samhället blir en förening utan personligt ansvar; man gripes av anarkistisk yra som leder till tyranni. En sådan ut-

(Forts. å sista sid.)

Det svenska jordbrukets framtid.

Prof. Nilsson-Ehle utdömer den doktrinära nationalekonomiska svartmålningen.

Vår frejdade ärftlighetsforskare professor H. Nilsson-Ehle har i ett par offentliga uttalanden, dels ett föredrag å Handelshögskolan i Stockholm dels en intervju i Sv. M., sökt klara upp de genom hr nationalekonomer och partipolitiker förvirrade allmänna begreppen rörande det svenska jordbruket, dess utvecklingsmöjligheter samt det mycket omdiskuterade förhållandet mellan storbruk och småbruk. Våra nationalekonomiska "auktoriteter" hava för en gång skull av en verklig vetenskapsmans fått höra sanningen rörande sina doktrinära spekulationer på en framtid för Sverige i svartaste svart och sitt löjliga tal om att landet skulle vara oförmöget att föda flera människor än det redan har.

— Vad jag menade och avsåg, var, yttrade prof. N.-E. i sin intervju, helt enkelt detta, att nationalekonomerna inte böra ha sista ordet i denna fråga, så länge de uppenbarligen inte taga hänsyn till de tekniska och andra framsteg, som göras t. ex. på jordbrukets område.

— Professorn menar alltså, att enbart vårt jordbruk kan föda långt flera människor än nu är fallet?

— Jag menar och vidhåller, att möjligheter finnas till en sådan utveckling. För att bevisa detta vill jag anföra tre faktorer, vilka alla äro synnerligen betydelsefulla. Som första faktor nämner jag den möjlighet för ett intensivare jordbruk, som de allra senaste åren ypperligt sig genom framställningen av syntetiska kvävegödselmedel i snart sagt obegränsade mängder. Dessa gödselmedel produceras nu till betydligt lägre pris än förr. Dessa gödselmedel utgöra en fullständigt ny faktor, som kan bli av väldig betydelse för det europeiska jordbrukets utveckling, inte minst det svenska, i produktionsstegrande riktning.

— Men om en ökad produktion inte skulle bli lönande?

— Det är självklart, att en produktionsstegring inte kan ske med mindre den blir lönande. Om en ökad produktion endast skulle leda till för producenten ruinerande priser, då, ja då kan man först som

(Forts. å sista sid.)

Den 17 Februari.

Israels diktatur-strävanden.

För den oinvigde framstår den nutida utvecklingen i samhällena gärna som ett fullkomligt virrvarr utan mening eller mål. Men så är såsom vi ofta påpekat ingalunda fallet. I det till synes osammanhängande och planlösa finnes i själva verket sammanhang och plan i allra högsta grad. I det skenbara kaos styr i all hemlighet Israel efter sin kända imperialistiska sats: "Söndra och härska!" mot målet: hela världens, alla folks och länders läggande under sin spira. Under tider, som gått, har judafolket på skilda vägar och med olika medel arbetat sig in hos folken därhän, att det i dag på de flesta håll bestämmer över utvecklingen. Det ena fästet efter det andra erövrades, de judiska maktpositionerna utvecklades, nationalstaternas grundvalar underminerades bit för bit och den nya aeran i den förlossande Guldkalvens tecken gjorde sitt stolta intåg bland folken. Väl härska ännu i samhällena i allmänhet till namnet kristendomens ideal och folkens egna nationella institutioner, men i verkligheten är det judedömet som styr. Bakom de synliga officiella regeringsmakterna dölja sig osynliga, icke-officiella regeringsmakter, vilka senare alltmera utvecklat sig till redskap åt de förra. Den hemliga regeringsutövningen sker framför allt genom tidningspressen, som judarna snart sagt överallt lagt under sig och omskapat från dess ursprungliga bestämmelse i nationalstaternas tjänst till ett vapen emot dessa, för de judiska världserövrareplanerna. Till en början sökte och fann Israel sitt stöd hos furstarna och de nationella aristokratierna, men efterhand koncentrerades dess intresse kring folkens massor, som bådades upp i väldiga anlopp mot de nationella samfundsordningarna, de där överlag utmålades såsom folkfientliga "reaktionära" fästen, vilka måste utrotas från jordens rund. I stället utlovades ett universellt lyckorike åt alla, där frid och fred, frihet, jämlikhet och broderskap för all tid skulle råda.

Genom den liberala "frihetsrevolutionen", judemaktens första storа framstöt, som i de flesta länder fredligt accepterades såsom ett uttryck för den rena och oförfalskade folkviljan, avlägsnades de nationella aristokratierna, som jämte furstarna tidigare utövat ledningen i samhällena, från maktens högsäte, som i stället intogs av börsens herrar. Den andra massframstöten skedde medels socialdemokratien, som förde Israels egna agenter i egenskap av ledare för massorna till makten. Slutligen igångsattes det tredje stora stormanloppet, vilket över ruinerna av de revolutionerade kristna nationalsamhällena skulle föra "Guds utvalda folk" fram till dess i årtusenden drömda världsherravälde, den kommunistiska världsrevolutionen. Denna senaste, Israels tredje stora framstöt i massrörelsens tecken, skedde som en avslutning å det av den judiska storfinansen iscensatta och ledda världskriget, som beräknades skulle ha uttömt folkens motståndskraft. Dock, människan spår, men Gud rår. Väl hade folken svårt sargats genom de fruktansvärda lidanden världskriget åsamkat dem, ehuru ej så, att deras självbevarelseinstinkt och moraliska kraft alldeles brutits. De bestodo provet och lyckades avvärja de Satans onda anslag mot sina liv. Israel hade räknat fel.

Demokratiens roll i den judiska världserövringens tjänst torde nu i allmänhet kunna betraktas såsom i huvudsak utspelad. I och med att demokratien fört Israel till makten i samhällena, politiskt såväl som ekonomiskt och kulturellt, hade den ock utfört den uppgift, som var avsedd för densamma. Mohren hade gjort sin tjänst och kunde gå! Det var i det ögonblicket, som den kommunistiska världsrevolutionära framstormningen sattes i scen. Dennas hela utveckling intill i dag visar emellertid på ett fullständigt misslyckande, som torde kunna anses beseglat i just den i senaste tid verkställda sensationella deportationen från Moskva till Sibirien av världsrevolutionens själva organisatörer och skapare, judarna Trotskij-Bronstein, Sinovjev-Apfelbaum, Radek-Sobelsohn etc. Genom dessa händelser har åstadkommits en högst allvarlig rubbning i judedömets planer. Spekulationen på demokratiernas avveckling medels "proletariatets diktatur" har tillsvidare stoppats. Att få dessa att frivilligt avstå från sina befogenheter, är lättare sagt än gjort. Och dock måste de bort! Ty den dag massorna bleve upplysta om verklighetsförhållandena, kunde det bli otrevligt nog för Höga Vederbörande, som hittills så tämligen ogenerat spelat med dem, samt svårigheter uppstå vid fullföljandet av Israels planer till folkens lyckliggörande.

Så utfunderades i vad vårt land angår efterhand som bolsjevikrevolutionens utsikter krympte ihop andra "lämpliga" former för demokratiens avveckling och ersättande med diktaturen, samt undersöktes noga möjligheterna härvidlag. En tid tycktes det, som om Vederbörande hängåvo sig åt vissa förhoppningar på en "borgerlig", "fascistisk" diktatur. Men också här mötte uppenbarligen svårigheter. Inom nationella svenska kretsar hade man äntligen börjat få ögonen upp för det sataniska spel, som alltför länge här ostört fått bedrivas av judemakten. Medan denna å ena sidan av all kraft inriktade sig på att forcera den provokatoriska samhällsomstörtande politiken inom det statliga och parlamentariska livet, utnyttjade den det sålunda framskapade oefterrättlighetstillståndet i reaktionär anda i sina "borgerlig"-, "nationella" tidningar till ådagaläggande av den rådande "demokratiska" regimens kompletta ansvarslöshet och oduglighet som tillvaratagare av nationens livsintressen. Men vederbörandes "moraliska" utläggningar i "borgarbladen" fingo knappast den effekt som avsedd var. Vad var då att göra?

Jo, efterhand som det blev klart för Israel, att möjligheterna för en "borgerlig" diktatur inom en överskådlig framtid voro icke mindre ovissa än apparitionerna för en "proletär" sådan, uppfanns en ny förlösande formel för diktatur. Den presenterades offentligt i regerande huset Bonniers eget livorgan Dagens Nyheter och lydde: En demokratisk diktatur! Någon vecka tidigare hade i samma tidnings nyårsbetraktelse för året konstaterats, att alla de gamla partierna — Israels och Stora B:s egen stolta skapelse! — "så när som möjligen på det socialdemokratiska spelat ut sin roll". Vi voro enligt det illustra bladet nu mogna för en socialistisk Andra-kammarmajoritet och en därpå stödd socialistisk regering. "Ty därigenom skulle", hette det, "den upplösning och nyorientering främjas, som är nödvändig för de övriga partierna och möjligheter skapas för en ny icke-socialistisk partibildning". — En lockton till de i enfald troende. Vem det var, som huset Bonnier ville ha ställd i spetsen för den blivande socialistiska regimen har det ock varit nog älskvärt att upplysa om. Det är ingen mindre än Israels egen beprövade tjänsteutförare hr Per Albin Hansson, som skulle bekläda med någon slags funktion à la diktator och som av det Bonnierska organet redan döpts till "den gode husfadern" i "det svenska folkhemmet", till vilken alla goda medborgare kunna hysa det mest obegränsade förtroende och med full tillförsikt överlåta sina aktier och andra värdepapper under den tid, han sköter diktatorssysslan i Sverige. Ett energiskt arbete utföres också alltjämt i överensstämmelse med den proklamerade planen i den Bonnierska pressen i syfte att få förre nedrustningsministern att framstå inför allt folket såsom en sannskyldig herosgestalt, den store och gode folkfadern.

Inbillar sig verkligen huset Bonnier, att vårt svenska folk i längden ämnar finna sig i dess otillständiga inblandning i sitt offentliga liv, tar det miste. Herrarna Bonnier räkna fel, om de föreställa sig, att svenskarna äro ett släkte av obegränsat tålamod, som låta spela med sig och sina livsintressen in i det ändlösa till deras höga behag. De tyckas ha föresatt sig att pröva huru långt svenskarna tåla kallt stål. Experimentet kan dock bli äventyrligt på längden. Vi drista i dag uttala ett varningens ord: Bort med fingrarna från Sveriges politiska och kulturella liv, herrar Bonnier! Den erbarmliga situation, som genom israeliternas inblandning i våra offentliga angelägenheter inträtt i landet, måste naturligtvis avvecklas, men avvecklingen kan och får ej ske genom dem, som med berätt mod framprovocerat oefterrättlighetstillståndet. Ty av dem kan intet av gott vara att vänta för Sveriges folk. Avvecklingen av den härskande judiska korruptionsregimen och genomförandet av den nödvändiga nya aeran i vårt offentliga liv skall ske av och genom svenskar.

Israel synes till varje pris vilja framtvinga en diktatur i Sverige. Men svenska folket betackar sig! Det önskar nu självt bestämma över sin utveckling och sitt öde utan inblandning av israeliter. Väl kunna situationer uppstå i ett folks liv, då ett upplyst och moraliskt envåldsstyre såsom tillfällig styrelseform kan vara både försvarligt och nyttigt, men den nu rådande kan icke hänföras till den kategorien av situationer. Det måste nämligen anses uteslutet, att en under rådande tillstånd upprättad diktatur skulle komma att inriktas i moralisk anda i det svensk-folkliga intressets tjänst. Grundvalen för en diktatur av det slaget saknas här överhuvud för närvarande. En i dag upprättad diktatur i Sverige skulle alldeles oavsett vad man behagade kalla den, om "nationell", "borgerlig", "proletär", "socialistisk", "folkfadderlig" eller "kommunistisk" blott betyda, att den gynom husen Bonnier & Wallenberg nu utövade hemliga diktaturen i demokratiens gestalt förvandlades till en annan typ av diktatur, mera öppen sådan under de samma kretsars ledning, som under den hemliga förtspiran och vilka endast beredde tillfälle till en ännu mera självsvåldig, okontrollerad maktutövning än den hittillsvarande genom de möjligheter att totalt kunna hålla nere all offentlig kritik och opposition och att här ostört kunna fortsätta arbetet för "världens rationalisering" som den skulle bjuda dem.

Framtidens politik måste gå i en helt annan anda än diktaturens. Diktaturen leder till förtryck och orättvisor, varav nödvändigt följer missnöje, vilket en dag förr eller senare tar sig uttryck i revolter. En sann utveckling för mänskligheten kan endast ske i Sanningens tecken. Det stora livsvillkoret för folken är därför, att lögnens välde brytes och att Sanningen återföras platsen som ledstjärna i utvecklingen. När detta skett, skall samhällena åter tillfriskna och utvecklingen av sig själv ledas in på sunda och naturliga banor. Angående den väg, som härvid kommer att följas, råder ingen tvekan: En efter våra nutida förhållanden avpassad folkrepresentation på grundval av intressen och kvalifikationer måste upprättas till ersättande av den nuvarande besvärade intresserepresentationen i idépolitikens gestalt. Denna måste vara oberoende av alla ovidkommande intressen samt obunden av varje annan hänsyn än omtanken om landets och folkets sanna välgegerings- och lagstiftningsmn. måste återupprättas, återföras till sina ursprungliga och egentliga uppgifter i det egna landets och folkets i stället för såsom nu i Israels tjänst. Huset Bonniers diktatursträvanden äro i själva verket ett brottsligt försök att ytterligare förlänga och utveckla det förvirrade tillståndet. Lögnen och våldet måste dock nu ha spelat ut sin roll. Därmed skall också vårt svenska folk hava återfunnit sig självt liksom den väg, som ensam kan föra ut ur det iråkade osäkerhetstillståndet fram mot en ljusare och lyckligare framtid, den väg, där Sanningen får utgöra ledstjärnan.

HARALD
LINDSTRÖMS
Boktryckeri
Kungsgatan 30 - Tel. 363
Kataloger, Broschyrer, Affärstryck
Specialitet: Tidningar o. Tidskrifter
Begär offert!

PRESSKONSERTEN

Brattfinansens segertid vid förbudskongressen.

Den med så stor spänning motsedda förbudskongressen, "nyktertsfolkets riksdag", har varit. Preludierna i pressen tydde på att det skulle bli strid och hård sådan, en brottning så tämligen på tvillvar mellan tvenne olika riktningar, varav den ena önskade något positivt för att lyfta den i den Brattska spritfinansens hägn vilsekomna nykterhetsrörelsen i vårt land upp ur träsket och den andra satt som sin uppgift att till varje pris just upprätthålla den härskande omoraliska och provokatoriska regimen. Den förra representerades huvudsakligen av nykterhetsvännerna ur de frisinnades krets medan den senare företräddes av de "socialistiska" nykterhetskämparna, för vilka det här tydligen gällde ett rent vitalt intresse. Tiden närmast före kongressen fördes även i den socialdemokratiska ett direkt våldsamt språk mot de personer inom rörelsens ledning, som dristat utsala sitt missnöje med den Brattska (= judisk-finansiella) nykterhetspolitiken, samt hotades med intet mindre än en sprängning av den svenska nykterhetsrörelsen, därest dessa ej "toge sitt förnuft till fånga" och läte önskemålen och tankarna bland småfolket ute i landet (sådana dessa fastställas av herrarna i Socialdemokraten) komma till sin rätt. Det sades visserligen icke direkt ut, men det låg underförstått, att det var "den svarta reaktionen" som åter var framme och lurade. Resultatet av de kraftiga skrivierierna i socialtatpressen blev också, att de från frisinnade håll framförda förslagen i riktning mot en avveckling av Brattsystemet, däribland också det Bergmanska, avvisades av kongressen, som naturligtvis icke inför den stundande valrörelsen ville riskera nykterhetsrörelsens sprängning o. a. dyl. Den Bratt-Wallenberg-Bonnierska nykterhetslinjen hemförde segern och det jublades våldsamt runt om i den israelitiska pressen, främst naturligtvis den "socialistiska". Socialdemokraten (s) anteckande även utgången med synnerligaste tillfredsställelse, såsom en seger för sundn förståndet. Redaktören Jalmar Furuskog kommenterade där i en ledande artikel segern, därvid han bl. a. yttrade:

Den betydelsefullaste yttringen av denna nyktra kritik av de framförda förslagen var ett utlåtande, som I. O. G. T:s verkställande råd kort före kongressen avgav. I detta utlåtande, som var enhälligt och är av stort värde som programförklaring, lägges tonvikten på den frivilliga personliga helnykterheten såsom det främsta skyddsmedlet emot alkoholiseringsfaran och på det lagstadgade totalförbudet såsom det mest effektiva medlet att socialt komma till rätta med alkoholismen och dess följdföreteelser. Innan förutsättningar ha skapats för en så genomgripande lagstiftning som ett totalförbud är, gör man klokast i att verka för sådana partiella reformer som äro ägnade att öka den nuvarande lagstiftningens nykterhetseffekt och att arbeta för en god tillämpning av nu gällande bestämmelser. De socialdemokratiska deltagarna i kongressen samlade sig också enhälligt på samma linje som I. O. G. T., i den övertygelsen att de partiella reformernas och den goda lagtillämpningen väg för närvarande är den ojämförligt tryggaste och mest gagnande. Från trikyrkligt håll gjordes gällande, att denna åskådning var rent negativ och innebar detsamma som att ingenting vilja. Men socialdemokraterna framhöllo häremot, att nykterhetsrörelsens allra viktigaste uppgift vore, att genom ett målmedvetet kulturarbete på helnykterhetens grundval skapa förutsättningar för en ökad allmän folknykterhet.

Det föreföll nästan omöjligt att förena de båda kämpande uppfattningarna i ett gemensamt uttalande angående sommarens riksdagsmannaval. Men det lyckades verkligen att i beredningskommitténs åstadkomma en kompromiss. Den måste helt naturligt hållas i ganska allmänna ordalag. Styrelsen i Förbudsvännernas landsförbund hade föreslagit att i valuppropet skulle intagas ett krav på "motbokssystemets avveckling". Denna ordinliga formulering nödgades man lyckligtvis att släppa. I stället kräves nu en "sådan omläggning av rusdrycksiagstiftningen, att densamma i helt annan grad än nuvarande system leder till ett fullständigt undanröjande av alkoholbruket".

Om meningarna bröto sig skarpt i här berörda frågor, så rådde det i stället fullständig enighet i kravet om undanröjandet av det enskilda vinstintresset i alkoholhanteringen (blott naturligen icke den inom Spritmonopolet!). Betydelsen av detta krav framhävdes med särskild skärpa av de socialdemokratiska ombuden. Det är tydligt att vi här ha en programpunkt, där nykterhetsfolket kan påräkna anslutning från vida kretsar av sociala reformvänner. Mången, som avlyssnat debatterna vid förbudskongressen, har helt säkert sagt sig att vad nykterhetssaken nu främst behöver är en mera målmedveten orientering åt den sociala framstegssyn som är vägledande för arbetarrörelsen. Det är icke osannolikt att denna förbudskongress kommer att medföra en nydaning, som knyter banden fastare mellan den svenska nykterhetsrörelsen och Sveriges arbetarklass. I så fall är kongressen en viktig milstolpe i de svenska folkrörelsernas historia.

Den avhållna nykterhetskongressen var betydelsefull ej minst ur den synpunkten, att den klart visade den faktiska roll den svenska socialdemokratien som sådan spelar i den på folkets utplundring och förstörelse inriktade judiska storfinansmakten. Som en ren skyddsvakt slöt socialdemokratiens representanter upp till försvar för det hotade Brattsystemet, vilket naturligtvis såsom alltid ägde rum i de "sociala" och "idealla" intressenas tjänst samt till skyddande av "småfolkets" sak. Vad som här nu sednast skett visar fullt tydligt, att inte bara de socialistiska ledarna utan också deras partis som sådant intressen politiskt och ekonomiskt äro oupplösligt förenade med vårt Spritpanama, där miljonerna enligt vad numera av k. m:t självt konstaterats i mångtal rulla på de mest underliga hemliga vägar. Herrarna i Socialdemokraten och den övriga kosmopolitiska pressen jubla över segern. Dock, vi tro, att deras seger skall bliva en Pyrrhusseger. Ty även inom arbetarnas leder har uppvaknandet begynt.

Till grunden med inspärrningsspörsmålet!

Hr Bodén (f) har i andra kammaren till statsministern ställt en interpellation, närmast föranledd av fallet Feron, vari han påvisar, huru släktingar, för att få en person, som de önska ärva, inspärrad under förklaring att han är sinnessjuk, endast behöva "vända sig till en snäll läkare och få av honom ett intyg därom". Hr Bodén anhöll att få ställa följande fråga till statsministern: "Har regeringen för avsikt att företaga någon åtgärd, som kan förhindra, att oförvitliga svenska medborgare berövas sin frihet på ett så upprörande och lättvindigt sätt, som här ovan antytts? Och om så är, när kan det tänkas, att något resultat föreligger?" Interpellationen begärdes på bordet.

*

Det torde kunna vara skäl att granska det aktualiserade inspärrningsspörsmålet även ur andra synpunkter än de här berörda, där det gäller åtkomsten av arv efter förmögna släktingar. Det torde ej heller vara någon alltför sällsynt företeelse, att inspärrningsvapnet nyttjas mot personer, som för visso intressen kunna anses hinderliga, i vilka fall det icke lär vara svårare att få välsinnade läkare och olika institutioner att stå till tjänst.

Inspärrningsproblemet bör göras till föremål för granskning i hela dess vidd! Det saknas helt säkert icke personer, som här äro i tillfälle att omvittna märkliga ting.

Ur utlandets press.

Völk. Beobachs. påkallar hr Stresemanns uppmärksamhet å den Wallenbergska krigstelegramaffären.

I den ledande tysk-folkliga dagliga tidningen Völkischer Beobachter (utgivare Adolf Hitler) refereras utförligt efter Nationen den av generalkonsul Folke Cronholm i november 1927 till Konungen ingivna skrivelsen, vari begärdes statsöverhuvudets medverkan till klarhetsvinnande i den hemliga Wallenbergska telegramaffären under kriget, som hr C. oförsyktligt gjorts ansvarig för. V. B. understryker, att tidningen varit den första tidningen i Tyskland, som gett offentlighet åt generalkonsul Cronholms uppseendeväckande framställningar till svenska utrikesdepartementet och svenska riksdagen rörande den roll bankdirektören K. A. Wallenberg under världskriget spelade i egenskap av utrikesminister. Völkischer Beobachter fogar till sitt referat av generalkonsul Cronholms inlaga till Konungen några redaktionella reflektioner, som sluta med följande kursiverade ord:

"Det vore på tiden, att herr Gustav Stresemann äntligen ägnade denna sak någon uppmärksamhet i stället för att ideligt bara skela med ögonen mot Genève."

Det gäller att se, om hr Stresemann skall följa uppmaningen att intressera sig för frågan. Sannolikt icke i första hand, då han tillhör samma internationella judiska finansliga, som skötte världskriget och som vara officiella topperson i Sverige hr K. A. Wallenberg vunnit erkännande. Men så småningom skall sanningen komma i dagen. Det ligger lika mycket i det svenska som i det tyska folkets intresse att den internationella judiska storfinansens herrars spel under det stora rovriddarekriget helt varder blottat.

Skolundervisning angående betydelsen av inhemsk produktion.

En beaktansvärd riksdagsmotion.

I Andra kammaren har väckts en motion vari föreslås att riksdagen måtte göra en hemställan till K. Maj:t om utfärdande av sådana anvisningar för undervisningen i statliga och privata skolor, att svenska folket får ökad insikt om betydelsen av att företrädesvis använda inhemskt arbete och inhemska varor. Motionen är underskriven av andrakammarledamöter ur olika partier, nämligen av herr John Hedin, G. A. Björkman, Oscar N. Olsson, Arne Forssell, Alb. Johansson, Carl Arv. Andersson, Cornelius Olsson och Nils Månsson.

Motionärerna crinra om vissa tidigare initiativ i riksdagen i samma riktning. Sålunda väcktes vid 1920 års riksdag motioner om utredning i vad mån och på vad sätt staten kan medverka till att insikter i ekonomiska och näringsorganisatoriska ämnen må kunna meddelas i större omfattning än som hittills skett. Riksdagen fann det också av behovet att så skedde och lät verkställa utredning. Bl. a. uttalade sig skolöverstyrelsen för ett vidsträcktare tillgodoseende av ekonomiska ämnen i lärings- och yrkesskolor och föreslog även anordnanade av särskilda kurser för vuxna i dylika ämnen, varvid staten borde lämna anslag. Det stannade dock vid det goda uppsåtet och intet har sedan gjorts för planernas förverkligande. Vid 1925 års riksdag väcktes vidare av hrr Hedin (h) m. fl. i Andra kammaren motion om att folkundervisningen så ordnas, att ökad insikt vinnes om den nationalekonomiska betydelsen av gynnandet av inhemska varor. Vederbörande riksdagsutskott uttalade då, att en upplysningsverksamhet, som tar sikte på detta, förtjänar allt stöd från statsmakternas sida.

Emellertid efterlysa årets motionärer fortfarande påtagliga resultat av de föreslagna åtgärderna. Orsaken angives vara, att lämpliga broschyrer och läroböcker, kortfattade och populära, allt fortfarande saknas. En viss propaganda för bl. a. svenska varor har visserligen, heter det, påbörjats under senare år, men denna propaganda skulle givetvis bli långt mera effektiv, om allmän uppmärksamhet å föreliggande spörsmål bleve väckt redan genom undervisningen i skolorna. Vad särskilt den viktiga frågan om lämpliga former för undervisningen angår, torde densamma bäst kunna lösas genom samarbete mellan skolöverstyrelsen och vederbörande organisationer för näringslivet.

Motionärerna föreslå alltså nu skyndsamma och effektiva åtgärder i syfte att förverkliga detta önskemål, som ju riksdagen själv redan förut ansett vara "av synnerligen stor betydelse".

"Nordisk Vakts" symbol.

På annat ställe i tidningen omnämnes den i Göteborg nyligen bildade organisationen av svenska män och kvinnor, "Nordisk Vakt", som tagit sig an uppgiften att över allt Sveriges land skapa en vaktkår till värn om det av främmande intressen alltmera hotade fosterlandets sak, främst genom spridandet av upplysning i sanningens och rättfärdighetens anda. Vi återgiva här ovan den nybildade organisationens tilltalande symbol: Vikingaskeppet, varom det heter i "Nordisk Vakts" utsända upprop: "Det för tankarna till våra förfäders bragder. Hakekorset har i alla tider varit ljusets och kraftens, rassamhörighetens symbol."

En 83-åring som pionjär för Nationen.

Det går knappast en dag utan att redaktionen av Nationen från läsare och vänner i skilda delar av landet får erfara vittnesbörd om den allt större förståelse, tidningens strävanden möta bland den stora allmänheten ute i landet. Skaran av våra aktivt medverkande krafter ökas även ständigt, och det förvisso ej minst glädjande är, att de som bjuda oss sitt stöd i arbetet, äro av alla samhällsklasser och alla åldrar, från de högsta till de lägsta på den sociala rangskalan — något som och i sin mån visar, att den sak vi förfäkta, icke är någon viss klass' utan en alla goda svenska medborgares gemensamma angelägenhet. Vi taga oss friheten härnedan återgiva ett för några dagar sedan mottaget brev från en 83-åring uppe i Alvdalens finnmark, Chr. Furuseth i Lövnäs, som erbjuder sig att hjälpa oss med tidningens spridning i sin hemtrakt, varför vi naturligtvis känna tacksamhet. Den tydligen till sinnelaget unge åldringens ord förtjäna att observeras, då de helt säkert kunna betraktas som ett spontant framkommet uttryck för de tankar och känslor, som i närvarande tid hysas bland de äldsta av folket, de som varit med tillräckligt länge för att kunna vittna om skillnaden mellan förr och nu. Hans skrivelse har följande utseende:

Lövnäs den 2/2 1928

Till Redaktionen för Tidning Nationen. Så som jag fick tag i ett N:r af Nationen ingen tidning har tilltalat så mycket som Nationen. Jag är 83 år og har levat under den gamla goda tiden då ingen tving var förkastat som man nu Redaktionen med vasa av den goakthet och ömhet mig ett sådant nummer skulle jag försöka sprida den här ute i Skogarna där är Vänsterdrivningar som mycket talar. jag skall följa Prenumerera på nämda Tidning. Som Prenumerar vilket jag have den Stat systemet som finns fått se sanningen dagen jag har i Alvdalens Finnmark Nykterhetsvänn

Chr. Furuseth
Lövnäs

Postadress
Lövnäs

Råttorna fly det sjunkande skeppet!

För några dagar sedan ingick en underrättelse från Centralpalatset i huvudstaden, som så när bragt rena sensationen åstad. Icke d:r Bratt, men väl en av hans närmaste och högst betrodde, hans egen "presskommissarie" vice verkställande direktören i Stockholmssystemet dir. Elnar Rosenborg skulle den 1 inst. juli lämna sin där innehavda befattning för att i stället tillträda platsen som litterär chef och vice verkställande direktör hos Ahlén & Akerlund. Dir. Rosenborg har i Stockholmssystemet efterträtts av byråinspektören J. H. Bergvall. Man hade inom systemstyrelsen först försökt vinna byråchefen Sam Larsson till dir. R:s efterträdare, men denne hade betackat sig.

Dagstidningarna ha livligt diskuterat det remarkabla personskiftet. Dir. Rosenborgs önskan att flytta över sin varelse från det Brattska palatset nere vid Röda bodarna till det Akerlundska snett emot Bonniers vid Sveavägen var ju i ett ögonblick som detta en händelse, som kom att se ut som en tanke. Utåt förklarades saken så, att dir. R. för sitt ekonomiska uppehälle hade behov av en mindre torftig syssla än den han nu innehar i Stockholmssystemet — vilket ju alltid låter bra och som även välvilligt relaterats av de "intellektuella" bladen. Man tar dock säkert icke fel, om man utgår ifrån, att de verkliga skälen för hans önskan att byta hemvist legat något annorlunda till. I egenskap av d:r Bratts egen presskommissaric och väl initierad i en massa stycken måste direktör Rosenborg bättre än

de flesta känna situationens besvärligheter och att utvecklingen inom den Brattska härligheten går mot något, som måste komma att likna katastrof. Det kan då vara bra, att ha skuddat stoftet av sina fötter och längre slippa ha med byken att göra. Dir. Rosenborg är tydligen en man, som förstår rätta ögonblicket för handling.

En reälk, som kanske snart åter kommer till heders.

Nyligen uppyste d:r Ivan Bratt vid ett samtal med Aftonbladet, att de resurser, som varit i omlopp, att han skulle "trötttnat" och önskade "draga sig tillbaka" från Spritcentralen för att återgå till sitt forna yrke, medicine läkarens, saknade all grund. D:r B. försäkrade han ämnade stanna på sin post "så länge det stod strid kring Spritcentralen" — alltså in i det sista. Någon längtan tillbaka till läkarekryket hade han inte, det var nu 15 år sedan han övergav detta.

Då frågan om d:r Bratts återgång till näringarna d. v. s. till sin ursprungliga näring (innan han började jobba med spriten och nykterheten) kommit under debatt, kan det ha sitt intresse att veta, att doktorns läkareskylt alltjämt finnes i behåll såsom en av de unika värdeföremålen å Stockholms sopmuseum. När d:r Ivan år 1913 sade farväl åt läkarejobbet, slängde han doktorsskylten i soptåren, men vederbörande i stadens renhållningsverk förstodo, att här var ett museiföremål av dyrbaraste slag att ta vara på och så kom den att hamna i stadens sopmuseum. När d:r Ivan en dag, då det blivit tyst kring Spritcentralen, lämnar denna, kanske alltså skylten än en gång kan komma till användning. Men förmodligen föredrar vår illustre spritdoktor att för sina återstående dagar slå sig ned å något naturskönt gods någonstans i världen, där han mera i lugn och ro kan njuta sitt "otium cum dignitate".

Front mot koppierlanonsgeschäftet i Bonnierpressen!

För icke länge sedan hade Nationen i samband med det avslöjade judiska kvinnohandelsgeschäftet å Grand Hôtell i Stockholm antedning påtala den skamlösa trafik i koppierlannonser, som florerar i den Bonnierska "kulturpressen" med Svenska Dagbladet i täten. Denna samma nobla tidning, som på sin tid i egenskap av den offentliga moralens väktare upptog och ledde den stora kampanjen mot "smutspressen", har icke ens skytt att direkt tjänstgöra som förmedlare åt vita slavhandlare och kopplare, såsom senast bevisades genom juden Hartmanns av Stockholms Dagblad avslöjade trafik. Vi återinföra här den annons i Bonnierska Sv. D. för den 13 jan., som förde slavhandlaren Hartmann i förbindelse med sin "affärspublik":

Unga damer
med intelligens och trevligt utseende önskas till utländsk revy. Fördelaktiga villkor. Platsen sökes fredag och lördag eftermidd. Kl. 2—7, Portieren, Royal, Blasieholmsgatan."

Huset Bonniers ledande "vänsterorgan" Dagens Nyheter, kommer dess ledande "högerorgan" (Sv. D.) icke stort efter i frigjordhet å ifrågavarande område. I D. N. för den 28 jan. stod, för att nu taga ett exempel, att läsa följande annons:

"Feminina ungkarlar!
Den av Eder som liksom annonsören är fullständigt utledsen på rummet och kokvrån, pensionatet eller mässen och som anser sig passa som fru i en villa på landet, låt ej detta sätt utgöra hinder för Eder innersta önskan. Annonsören innehar väl avlönad fast anställning samt kapital. Kapital för likställighet och gemensamt bästa samt trevl. utseende äro önskem. som i brev medels foto torde bekräftas. Sv. t. "Wedding trip N.", etc. o. s. v."

Vore det inte, tillåta vi oss fråga, på tiden, att den ansvarskännande opinionen ute i landet toge itu med detta slag av kulturism, som hittills fått florera i de ledande israelitiska organen och vars ovanstående annonsutdrag ur Sv. D. och D N. utgöra talande provstycken? Och varför får ej lagen hava sin gång gentemot de ansvariga utgivarna av de nämnda bladen? I strafflagen står dock uttryckligen fastställt:

"Var, som tanemässigt eller för att därmed bereda sig vinning förleder till tiller förmedlar eller på annat sätt främjar till otukt mellan andra; dömes etc."

I den allmänna moralens intresse är det oundgängligen nödvändigt att den nedbrytande demoraliserande trafiken i den Bonnierska "kulturpressen" hejdas.

"Demokratiens" spetsar i härnad mot "träkigheten i staden".

Den judisk-demokratiska diskussionen rör sig med förkärlek med termerna "hus" och "hem". Det är inte bara de små snälla barnen, som ska roas med vackra leksaker i olika kulörer, med vilka de kunna bygga kostbara små samhällen; också de stora medlemmarna av samhället behöva ju i allt slitet för tillvaron en smula förströelse, och hus- och hembyggen ha därvid visat sig ha en rent förunderligt stimulerande verkan. När Israel först skickade fram sina stolta "demokratiska" legioner under befäl av judeättlingen Hjalmar Branting, Carl Lindhagen m. fl. "världsreformatorer" och det gällde att erövra det gamla svenska samhället åt "egendomsfolket", kastade man ut bland massorna bland så många andra också den vackra parollen: "Folket herre i eget hus!" Samtidigt byggdes bl. a. med hjälp av gåvor av finansjudarna särskilda "folkets hus" (det må observeras, att Folkets Dagblad Politiken i sin hyllningsdikt till judiske revolutionsbankiren Aschberg på dennes 50-årsdag bl. a. förhärligade honom därför, att han var en av de personer, tack vare vilkas frikostighet "Folkets hus"-bygget i Stockholm på sin tid kunnat förverkligas), varav Israel skapade sannskyldiga fästen för sin stora "reformistiska" frammarch runt om i Sverige. Folkets hus-institutionen har nu väl utfört sin väl förnämsta insats i den stora kampen. Folket har gjorts till herre i eget hus på så vis att det med hull och hår överantvardats åt "egendomsfolket", vilket som bäst är i färd med att så "rationellt" som möjligt exploatera det.

Svenska folket skulle nu också enligt vad framgick av herrarna Karl Ottos (Bonniers) och Per Albins (Hanssons) lilla förtjusande överraskning till årets remissdebatt vara moget för nästa steg i utvecklingen — att flytta ur "folkets hus" in i "det stora folkhemmet", i vilket Karl Otto väl närmast som en belöning för den stora nedrustningsbragden i sin översvallande nåd behagat designera Per Albin till diktator under namn av "den gode husfadern". I den judisk-demokratiska pressen har det också den senaste tiden pågått en ganska livlig diskussion om det planerade "svenska folkhemmet". På det sista i dessa dagar har en ny demokratisk diskussionsformel uppfunnits, varav man tyckes vänta sig stora resultat. Det s. k. folket har lyckligt och väl fått sitt hus. Varför skulle inte också ungdomen få sitt? Hemmen ha blitt så "banala" och träkiga och tillfredsställa inte längre ungdomens "utvecklingsbehov".

Så lingo vi häromdagen skåda ett stort diskussionsmöte i Viktoriasalen i Stockholm, till vilket inbjudan utfärdats av ett halft tjogtal "kulturella ungdomsföreningar" och varvid frågan om "Ungdomens hem" diskuterades. En mängd särskilt inbjudna "demokratiska" generalkoryféer uppträdde och spredo glans över mötets förhandlingar, bland dem överdirektören Richard Sandler, bolsjevikdirektören Fredrik Ström, riksdagsman Magnusson m. fl. i samma anda.

Förslaget om ett "Ungdomens hem" frambars av bolsjevikdirektören Ström, som beklagade den rådande hemlösheten bland de ung-kulturella och rekommenderade en sådan användning av den s. k. Forsgrenska fonden, att fondens medel användas till uppförande av ett gemensamt hem för de unga. Det blev nu högst animerad diskussion om "ungdomshemmet", där skulle bli litterär teater, kulturell jazz och "bort med nöjesskatten-straffet"! Man tycktes också överlag vara överens om, att "Ungdomens hem" hade en stor social mission att fylla i tiden. Det föreslagna "hemmet" skulle innefatta en teater för god litterär dramatik en lokal för "kulturell dans" och folkligt musikliv m. m. m. m.

Hr Sandler protesterade emellertid emot att endast "kulturell dans" skulle tillåtas i "Ungdomens hem", ty han kunde ingen annan dans än jazz (vilken för övrigt lär klä honom väl och som han även flitigt lär öva sig i å Grands stora dansaltnar). Förre statsministern konstaterade vidare att man numera hunnit så långt, att man praktiskt taget lyckats avskaffa "träkigheten på landsbygden" tack vare radio och bio, men träkigheten i föreningslokalerna i staden var alltjämt "en sorglig verklighet", som han livligt hoppades skulle fullständigt försvinna i och med att tanken på ett "Ungdomens hus" förverkligades.

Nästa steg i utvecklingen blir naturligtvis "ett hus" eller "ett hem" också åt barnen, för vilka föräldrahemmen redan börja framstå som antikverade och "träkiga". Herr Sandler, Ström etc. behöva alltså inte frukta, att det skall saknas reformbehov och paroller ens sedan "Ungdomshemmet" lyckligt och väl förverkligats.

Förre nedrustningsministern "får betalt" för sin "bragd".

Det är tydligen icke längre enbart angenämt att vara en celeber politiker under rådande kosmopolitiska regim. Även om man så hör till Israels främste "utvalde". Förre nedrustningsministern Per Albin Hansson har i dagarna på ett nog så obehagligt sätt fått erfara detta faktum. Väl kan man förstå en fosterlandskännande jug mans harm över den landsförrädiska handling, som på uppdrag av den israelitiska makten här i landet utfördes av de agerande herrarna vid 1925 års riksdag, men detta tillvägagångssätt "att hämnas" är som envar måste inse icke ägnat att gagna saken, då det endast leder till ett fullkomligt ohållbart tillstånd.

Den unge f. d. furiren vid Positionsartilleriet, Sigvard Algot Holmberg, som för någon tid sedan önskade ge nedskrotaren av det svenska riksförsvaret ett kok stryk till "belöning" för hans "bragd" men då råkade ta miste på person och i stället lät brodern-redaktören få känning av sina nävar, levererade sistlidne lördags afton en ny batalj, varvid han verkligen lyckades träffa målet för sin aktion. Per Albin fick sig en ordentlig örfil, dock ej värre, än att han kunde ge några duktiga orrar tillbaka. Saken tycktes uppgjord. Men så kom en påpasslig poliskonstapel emellan och förde de bägge slagskämparna till kurran, där de fingo redogöra för mellanhavandet.

Huset Bonniers livorgan D. N., som naturligtvis i ytterste grad upprörts över vad som kommit dess höge skyddsling till del, skyndade sig att hos kriminalpolisen förvissa sig om, att "den illskne furiren" där vederbörligt tagits under behandling liksom att denne den här gången kommer att få sona sitt brott vida dyrare än förra gången, då örfilen endast gällde Per Albins broder. Det gäller här nämligen, förklarade polisintendenten Hallgren, ett planlagt överfall mot riksdagsman, som enligt lagen åtnjuter särskilt skydd och högsta straffet för detta brott är ej mindre än fyra års straffarbete. Att denna paragraf ej tillämpades vid förra tillfället beror på att Holmbergs misshandel gick ut över en person som han ej visste vara riksdagsman.

Så nu vet f. d. furir Holmberg, vad han har att vänta! Kanske att Per Albin, när allt kommer omkring, genom det passerade fått upp ögonen för det ohållbara i den självuppgivelsens politik, han hittills omfattat i fråga om försvaret. Vad som gäller i fråga om den enskilda individens försvar måste naturligtvis också och i ännu högre grad gälla den folkliga gemenskapens försvar. Men Per Albin har ju sitt huvud för sig. (I enlighet med Stora B:s vilja).

Ett "mänskighetsmonument" framför riksdagspalatset?

Hr Carl Lindhagen, vår nutida kosmopolitiska riksförsamlings främste motionär, en av de höga andar, som framför allt ha att se till att hrr representanter ha full sysselsättning och äro besjälade av den "rätta" reformviljan, har vid årets riksdag väckt en motion om ordnande av trakten kring riksdagshuset samt uppförande av ett nationellt och mänskiikhetens monument framför detsamma. Motionären vill icke vara med om en Engelbrektsstaty framför riksdagshuset, då ju en sådan redan är under uppförande framför Stockholms stadshus. I stället föreslår han ett nationalmonument, som icke blott ger uttryck för nationens minnen i det förflutna utan också folkets längtan efter bättre tider manifesterad i drömmen om framtiden, ett mänskighetens monument. Hr Lindhagen vill ha ett verkligt frihetsmonument, som mera skall påminna riksdagsmännen om deras plikt mot nationen och mänskligheten än åsynen till äventyrs av en gubbe till häst eller stödd på någon knölpåk i det förflutnas glömda dunkel eller sålunda ett nytt krigsmonument i den ena eller den andra förklädnaden.

Allra sista reformparollen: "Statsråds-eden bort!"

"Reformer!" — så lyder alltjämt den stolta parollen också för de' bålda koryféer av Israels proletära international numro två. "Reformer till gojimsamhällets upplösning!" — Våra berömda "socialistiska" "reformvänner" med koryféerna Sandler, Möller och Schlyter i spetsen hava nu även presenterat riksdagen en motion, vari de yrka, att den nuvarande osympatiska statsrådseden utbytes mot en ämbetsförsäkran utan edsutfästelse att förvalta ämbetet i överensstämmelse med rikets grundlagar och laga stadgar.

Man frapperas av vederbörandes plötsliga påkomna blygsamhet. Tidigare hava då ej de illustra "reformhjältarna" besvärats av några skrupler, när det gällt att för Den Högre Maktens (= den judiska storfinansens) räkning kränka grundlag och allmän lag. Men kanske är det av hänsyn till de yngre krafterna inom partiet, som ännu ej hunnit nöjaktigt frigöra sig från s. k. fördomar (samvetsbetänkligheter o. dyl.) samt för att vederbörande skola få tillfälle att inför folket visa, att man alltjämt är besjälad av "aktiv reformanda" som det demokratiska "folkkravet" på statsrådsedens slopande förts fram.

"Interparlamentariska gruppen" har konstituerat sig.

Riksdagens interparlamentariska grupps styrelse har vid hållet sammanträde till ordförande valt kabinettskammarherren E. Hallin, till vice ordförande överdirektören R. Sandler, till sekreterare redaktör A. Engberg och till kassaförvaltare professor K. G. Westman.

Styrelsens val av ordförande torde förvisso få anses signifikativt ej mindre för interparlamentariska gruppens som sådan hela väsen och praktisk-politiska inriktning än för vår nutida svenska parlamentarism och den interparlamentarism gruppen företräder. "Högerriksdagsmannen" kabinettskammarherren Hallin — en av H. M. Konungens allra närmaste! — är ju nämligen en av Israels allra främsta väktare inom svensk politik. Genom äktenskap med den kände judiska bankiren och mångmiljonären Mendelsohn-Bartholdys dotter är Hallin intimt lierad med den ledande israelitiska finansaristokratien i Europa, för vars räkning han uppenbart har en högst betydelsefull mission att fylla inom Sveriges nuvarande politiska liv, framför allt naturligtvis det svenska högerpartiet. Man tar säkert icke heller miste, om man räknar med, att hans position som ordförande i riksdagens interparlamentariska grupp direkt sammanhänger med dessa hans intima släktrelationer med den judisk-finansiella överheten i vår världsdel. Svärfadern-bankiren Mendelsohn-Bartholdy anses höra till Europas s. k. politiska bankirer och skall bl. a. i främsta ledet ha deltagit i finansierandet av de stora omvälvningarna efter världskriget, såsom revolutionerna i Tyskland och Ryssland. Han nämnes även som den "judevänlige" tyske exkronprinsens finansielle "beskyddare". — Svenska riksdagens interparlamentariska grupps styrelse har alltså vetat vad den gjort, när den nominerat bankiren Mendelsohn-Bartholdys måg till sin ledare.

I den provokatoriska nykterhets-politikens hägn.

A ångfartyget Rurik, som ankommit till Stockholm från Memel och Danzig, har tullpolisen påträffat gömda i maskinrummet under durkarna tre 10-litersdunkar, tolv 1-liters- och en 4-litersdunk med exportsprit. Tre man av maskinpersonalen erkände sig vara ägare till de beslagtagna 46 literna. En kvinnlig visitatör fann dessutom tre liter konjak gömda i kläderna på en av den kvinnliga personalen ombord.

*

Ute i Värtahamnen ägde för några dagar sedan ett nytt "animerat uppträde" rum mellan smugglande arbetare och tullpolisen, vilket ledde till att två av arbetarna anhöllos av polisen.

Ett 10-tal kolarbetare hade varit sysselsatta med lossning av en polsk kolångare, som ligger i hamnen. Då de på aftonen skulle gå i land, stodo tullmän på vakt vid landgången och visiterade dem en efter en. De två första klarade sig igenom, men hos den tredje anträffades en flaska med en halv liter exportsprit. Då tullmännen skulle fråntaga honom denna, satte han sig till motstånd och utdelade några danska skallar. En av tullmännen lyckades dock ta hand om spritflaskan och stoppade den i fickan, varpå visitationen av de övriga fortsatte. En av dessa passade emellertid på att nappa till sig den av tullmannen omhändertagna flaskan och slå den i en pontonkran så att den krossades. Därpå anhöllos de bägge kumpanerna och fördes till Värtans polisstation. Åtal lär komma att följa.

Från Spritcentralens affärsrörelse.

Enligt vad meddelas från Göteborg har ett preliminärt avtal träffats mellan Frälsningsarmén och A.-B. Vin- & Spritcentralen, varigenom Frälsningsarmén inköpt den stora fastigheten vid Postgatan 10—12 i Göteborg för en köpeskilling av 400,000 kr.

Nya bravader av "landsbygdens plågoris".

Landsfiskalen i Viske distrikt, Varberg, har uppdragit åt polismyndigheterna att energiskt efterspana tvenne kringvandrande gårdfarihandlare av orientalisk typ, vilka nyligen genom inbrott hos tvenne dövstumma torpare inom distriktet, bestulo dessa på deras kontanta besparingar. Hos den ene av torparna, B. F. Gerntsson i n:r 9 Källstorp, som är mycket döv, hade två fönster uttagits med ett 1,5 cm. brett verktyg, varefter en med hänglås försedd kista, innehållande en större börs med inneliggande 80 kr. i sedlar, utburits på gården och där uppbrutits. Hos den andre torparen, J. Eliasson i n:r 1 Backa, båda i Värö socken, som är fullständigt dövstum, hade likaledes ett fönster uttagits, varefter två kistor utburits genom dörren och uppbrutits, därvid 40 kr. i sedlar bortstulits.

De båda nu efterspanade inbrottstjuvarna hade, enligt vad som numera utrönts, omkring en vecka innan stölderna blevo begångna, besökt de båda torparna och velat sälja eller byta glasögon med dessa. De hade därvid passat på att orientera sig om de lokala förhållandena, var de bestulna förvarade sina slantar etc.

KÖP BRÖD FRÅN
W. Gustafsson, Bageri & Konditori
S:t Eriksg. 22. Stockholm. Tel. N. 18292
Nedlagt av 7/1928

Vid behov av
FOTOGRAFERING!
Glöm ej att anlita oss, då vi äro Specialister och erfarna fackmän inom branschen.
RING ENDAST NORR 75 45.
BILD-CENTRALEN
Drottninggatan 38, Stockholm

W. HOLMGRENS SKOMAKERI
Tomtebogatan 3
Telefon Vasa 376
Emottager och utför
Arbeten av allt vad till yrket hör
Snyggt och välgjort arbete på bestämd utlovad tid
OBS.! Sulning även med BJÖRNLÄDER och RAGUMMI
PRIMA MATERIEL GARANTERAS

Släktforskning
i in- och utländska arkiv utföres
Löjtn. Erik Cison Swartz,
Charlottenborgs Slott, Motala V.

Prenumerera
på NATIONEN!

Varför är
Solna Bryggeris PORTER-DRICKA så allmänt omtyckt?
Jo, därför
att det tillverkas av bästa råvaror under fullt sakkunnig ledning.
Ring Hagalund 95
efter en flaska på prov.
Vitaminrikaste måltidsdryck.

IDÉA

Barnens ömtåliga hud,
som är särskilt känslig under de första åren, fordrar vid de dagliga baden och tvättningarna en tvål, som renar utan att irritera.
En tvål, som tusentals mödrar anse även den bästa och tillförlitligaste, är den av rent vegetabiliska oljor och essenser framställda
YvY-Tvålen,
– den är en idealisk barntvål.
179 Pris 1 kr.

Efterkravsaffärerna.

Genom Skånes Köpmannaförbund har man börjat en aktion mot de sig utbredande efterkravsaffärerna, vilka ofta stå i ett visst sammanhang med den ambulatoriska, s. k. dörrknackarhandeln, vilken hotar icke allenast att översvämma städerna, utan som också sprider sig ut på landet, till och med i de avlägsnaste avkrokar, en veritabel landsplåga, skriver författaremärket "A. H—ll" i Bokhandlaren.

Efterkravsaffärerna, varav åtminstone de större utgiva mer eller mindre illustrerade kataloger, sysselsätta sig med försäljning av allt mellan himmel och jord.

Ursprungligen, det är det säregna, var föremålet för försäljningen just några bok- och pappershandelsartiklar, därjämte vykort och tavlor, vartill sedan kom kautschukstämplar. Den banbrytande affärsmannen å detta område var John Fröberg i Finspong, som hade en särskild tur, allt gick honom väl i händer (han hade tur också med att spela på lotteri), så att han åtminstone en tid var en mycket förmögen man. Nu är han död sedan många år, men hans firma lever och har specialiserat sig på tillverkning av stämplar. På firmans storhetstid sysslade den ock med försäljning av andra pappershandelsartiklar, hade agenter i varje socken, och det är nog ej för litet sagt, att den var den mest kända handelsfirma i hela Sverige.

Han hade flera efterföljare, men ingen blev så känd som det Fröbergska företaget. Några försvunno och andra kommo i stället. Till sist kom dock en, som växte sin förebild över huvudet, vi mena Ahlén & Holm. Dessa herrar började 1899 under blygsamma förhållanden i en liten lokal i Insjön i Dalarna, och sysselsatte sig i början precis som Fröberg, med gratulationskort och dylikt. Det gick framåt år från år, firman lade sig på den ena artikeln efter den andra, och till sist blev dess katalog en stor bok, upptagande nästan allting.

Holm gick snart ur firman, som sedan i Insjön alltfort bedrev affären med J. P. Ahlén som ensam ägare. Emellertid visade det väl sig att med de dimensioner densamma fått, det var för obekvämt och otidsenligt att hava affären förlagd i en avlägsen landsända, varför densamma för cirka 15 år sedan flyttades till huvudstaden, där den har ett stort affärshus (med postkontor) i ändan på Götgatan. Sedan överflyttningen till Stockholm blev firman aktiebolag med ett aktiekapital av bortåt ett par millioner. — Herr Ahlén bildade tillsammans med herr Erik Akerlund bokförlagsfirman Ahlén & Akerlund, vars framgång nog herr Ahlén både med penningar, men framför allt genom sitt agentnät över hela landet, stödde. Numera har Ahlén säkerligen ej någon del i denna affär.

Som förut nämnts, är Ahlén & Holm mycket intresserad av bok- och pappershandelsartiklar, och har på senaste åren dels börjat en tidskriftskonkurrens med A. & Å., dels och försöker sig som förläggare, vars alster väl i det mesta går utanför den reguljära bokhandeln.

Försäljandet av diverse varor pr efterkrav, enligt kataloger, måste ju för den köpande innebära, att han får först betala varan, innan han får se den. Att katalogernas uppställande därför är ett viktigt led i försäljningen ligger i öppen dag. Det gäller att uppigga katalogläsarens köplust, genom att inbilla honom att alla katalogsvarorna äro mycket billigare än i den allmänna handeln. Det går så till, att man inför några standardsaker, som äro i handeln allmänna och vars gängse pris den köpande allmänheten känner till, till priser långt under marknadsvärdet, varigenom man bibringas den tron, att alla varor i katalogen äro på samma sätt prissatta. Att så går till, har den, som skriver detta, belägg på. Ahlén & Holm drev nämligen även en öppen pappersaffär, och han skulle å tjänstens vägnar göra grosshandlare Ahlén ett besök för att förmå honom att gå in i Svenska Pappershandlareföreningen, vilket för resten ej lyckades. Under samtalet med honom framhöll det för pappershandlarna otroligt att i firmans katalog var exempelvis insatt Koh-i-noor- och Castellpennor till betydligt lägre pris än fabrikanterna stipulerat, och bad honom antingen taga bort dessa pennor ur katalogen eller sätta det bestämda försäljningspriset. Men därtill sade han tvärt nej. Det ingick nämligen i hans system att ha dragspikar, och dessa pennor hade införts till underpriset med full avsikt att göra åsyfta nytta.

Skånes Köpmannaförbund hade måndagen den 21 dennes utlyst ett sammanträde för att diskutera den inträdda situationen. Till sammanträdet hade kallats representanter för grosshandel och minuthandel samt från handelsresandekåren. Det var mycket talrikt besökt och överläggningen särdeles ingående.

Förhållandet är, att särskilt Borås blivit ett slags central för efterkravsaffärer, väl närmast beroende på, att de många fabrikerna därstädes underlättar etableprenadet av dylika, helst vävnader äro omtyckta och svårkontrollerade varor, som rent av inbjuder till kommersande med dem. Till sammanträdet hade också kommit från Borås sex representanter för därvarande beklädnadsgrossistförening. Det upplystes, eller har förut omtalats i Skånes Köpmannablad, att där i staden finnes ej mindre än 30 olika firmor, som sysselsätta sig uteslutande med efterkravsaffärer, och att deras omsättning pr år går till cirka 15 millioner kr. Den första dylika affär i Borås startades så sent som 1916, och sedan hava de vuxit fram allt flera år från år.

Direktör Claes Berntsson från Borås skattade de nuvarande efterkravsaffärerna därstädes till ett 40-tal, samtliga med avläggare "Linnefabriken", "Fabrikernas Depôt" eller något dylikt. Man annonserar uti "Husmodern" om hellinne lakanslärft till 1:78 och "linneborddräkar till reklampriset direkt från fabrikanten", och tack vare en mycket omfattande annonsering, särskilt i dessa veckopublikationer, en annonsering, vari antydes, att varor såldes "direkt från fabrik", kom efterkravsaffärernas verksamhet snart att sträcka sig över hela landet. De föra oftast ej annat än halvlinnevaror. De etiketter, som angiva, att varan är halvlinne, tagas bort, och en annan mera neutral kvalitetsbeteckning sättes dit o. s. v.

Framgången har gjort dem övermodiga och självmedvetet lära de förklarat, att "om fem år skall det inte behövas några handlande" = butikshandlande).

Skånes Köpmannaförbunds sekreterare hr Joel Hansson, yttrade vid sammanträdet följande förståndiga ord, som vi taga oss friheten återgiva:

"I dagspressen läser man: 'När kundernа försvinna, måste man annonsera mera!' Men vi böra nog undersöka, om ej kundernas uteblivande och den minskade omsättningen beror på annat än bristande annonsering. Det har länge talats om bristande köpkraft bland allmänheten, och det har nära nog gått in i köpmännens medvetande att bristande köpkraft är anledningen till minskad omsättning i detaljhandeln. Men hade man närmare undersökt saken, skulle man ha funnit, att orsaken i mångt och mycket är den, att nya former för varudistributionen vuxit sig fram i konkurrens med detaljhandeln. Vi göra klokt i att ej utan vidare uttala vår förkastelsedom över dessa nya system. Vi böra undersöka om dessa nya system ha större möjligheter att arbeta sig fram än grossister och detaljister. Ha de detta, hjälper det ej att protestera mot de nya systemen. Fri tävlan bör råda, och detta bör ej gälla blott försäljningen till allmänheten; — köpmannakåren bör se till, att den också kan skaffa fram varor till lägre priser än andra distributionsformer. Faran ligger i att efterkravsaffärerna få allmänheten att tro, att de äro välgörare gentemot allmänheten. Bli köpmännen efter i fråga om varupriserna, bli de ohjälpligt efter i konkurrensen."

Han föreslog, att man skulle tillsätta en större kommitté med representanter för olika affärsbranscher, såväl detaljister som grossister, vilken skulle få i uppdrag göra undersökningar och framkomma med förslag.

Så blev också beslutat. Man satte genast igång med att välja kommittémedlemmar, som skulle tagas från varje bransch, nämligen manufakturhandeln, specerihandeln, järnhandeln, färg- och kemikaliebranschen, glas- och porslinsbranschen, pappershandeln, skohandeln, radiobranschen samt från handelsresandekåren.

Bland valda medlemmar märkes från pappersbranschen direktör Albin Linde, Malmö, och bokhandlare Albert Schedin, Lund.

I det tillsatta arbetsutskottet fingo bådа dvanstående herrar rum med W:m Ewerlöf och C. O. Svensson, båda i Landskrona, till suppleanter.

Kommittén uppgjorde plan för arbetet. Skrivelser skulle omedelbart avlåtas till ett stort antal sammanslutningar inom såväl engros- som detaljhandeln med anmodan till dessa, att på resp. platser behandla frågan om köpmännens ställning till efterkravsaffärerna och den ambulerande handeln. I planen ingår vidare anordnandet av större sammanträden på olika platser i landet och tillsättandet av en rikskommitté, som skall upptaga förhandlingar med de olika fabrikantsammanslutningarna.

Man kan icke annat än med glädje och tacksamhet hälsa detta kraftiga initiativ, som i sig innebär ett frångående av lätgå-systemet, vilket gjort inhuggen på detaljhandeln hittills så lättvunna och så talrika.

Ömma, svullna, kvalda fötter och tår,
nageltrång, liktornar, förhårdnader, plattfot med åtföljande trötthet behandlas vetenskapligt.
Fri rådfrågning.
SYSTER MAJAS FOTKLINIK,
Eriksbergsgat. 1 B, Sthlm. Tel. N. 286 26.

JOHAN G. GRUNDBERG
SMÖR-, OST-, ÄGG-
&
VIKTUALIEAFFÄR
Specialité: SVENSK LAX
Sibyllegatan 9 STOCKHOLM Tel. 770 95

Stockholms Förenade Tvätt
Luntmakaregatan 94
STOCKHOLM. Tel. Vasa 34 22.
Specialité: Tvättning av överdragskläder.

Nordisk vakt.

En nationell propagandacentral bildad i Göteborg.

I kampen för återupprättandet av ett svenskt Sverige intager rikets andra stad, Göteborg, en förgrundsställning, som länder denna stads medborgare till all heder. I Göteborg har också Nationen vunnit en talrik skara hängivna anhängare, som med en hänförelse, värd att tjäna som föredöme för det övriga landet, ryckt in för de höga ideal ens förverkligande.

Nyligen erfor Nationen, att en krets av tidningens vänner i den västsvenska metropolen tagit initiativet till skapandet av en nationell propagandaorganisation, benämnd "Nordisk Vakt". Denna organisation, som alltså tillkommit utan något som helst initiativ eller påverkan från vår sida, har tagit till sin uppgift att genom upplysning och organisation medverka till vårt folks väckande, den nordiska rasens skyddande samt främjandet av Sveriges nationella och kulturella återupprättande. Vi kunna givetvis icke annat än med tillfredsställelse hälsa ett sådant initiativ i den nationella självhävdelsens anda och äro även tacksamma för det välvilliga stöd organisationen vill lämna vår tidning. Om vi också ännu icke anse tidpunkten inne för en politisk-organisatorisk framstöt i egentlig mening, uppskatta vi på det livligaste ett steg i den riktning, som nu tagits, då det sker i väckande och folkupplysande syfte. Eftersom vi alltjämt måste förbehålla oss absolut oberoende och obundenhet av varje slag av organisation tillsvidare, anse vi oss dock till undvikande av alla missförstånd böra pointera, att vi naturligtvis icke på något sätt kunna taga ansvar för den nybildade organisationens verksamhet, som uteslutande faller på dess ledning. Då vi sympatisera med "Nordisk Vakts" allmänna syftemål och känna dess initiativtagare såsom ärliga och varmt besjälade kämpar för den svenska folkfrihetens sak, vägra vi emellertid hysa förhoppningar om goda resultat av deras strävanden och tillönska dem all framgång. Koncentrera de sig på det rena väckelse- och upplysningsarbetet, det som den nuvarande situationen framför allt kräver, och tillsvidare avstå från ansatser till direkt politisk aktion, skola de förvisso ha en viktig uppgift att fylla. Innan en dylik direkt politisk aktion med utsikt till framgång kan upptagas, måste nämligen den stora massan av svenska folket hava upplysts. Det gäller för våra vänner inom "Nordisk Vakt" att ej låta förleda sig till steg, vartill tiden icke kan anses inne samt att vara på vakt mot de provocerande krafter, som helt säkert komma att skickas på dem i syfte att skada deras sak. Framför allt gäller det för ledningen att alltifrån begynnelsen hu fullt klart för sig, att de stora kategorier av medborgare, som av den folkförstörande judiska mammonsmakten mobiliserats upp till inbördes kamp i samhället under namn av borgare, socialister o. s. v. i stort sett tillhöra den svenska folkstammen, att dessa äro vilseförda samt att de verkliga fienderna äro de internationella äventyrarna, vilka ockra i folkets söndering och ofärd, liksom dessas många redskap inom det politiska, ekonomiska och kulturella livet.

Vi återgiva härnedan "Nordisk Vakts" utsända upprop:

"Till våra germanska rasfränder!

I.

Vi som sammanslutit oss till samfundet Nordisk Vakt ("N. V.") hava gjort det, emedan vi tröttnat på den internationella storkapitalistiska smutskulturen, vilken från början till slut är baserad på lögner, och vars slutändamål är de västerländska kulturfolkens demoraliserande och underkuvande.

II.

Alla medlemmars främsta plikt är att sprida kännedom om de fiender som hota vår ärliga germanska kultur, samt att angripa dessa fiender i deras olika ställningar.

III.

Vi gå hänsynslöst till strids mot fiendens legohjon, mot dem som sprida den dödliga pesten i våra leder: tidningsmännen och demagogerna, de må sedan till folkens förvillande kalla sig högermän, liberaler, socialister, kommunister o. s. v.

IV.

Staten får ej längre vara ett medel för politiska lyckokare och storkapitalistiska schackrare att utplundra och förfäa vårt folk. Fosterlandet skall vara folkstammens gemensamma hem, där alla blodsbesläktade medborgare skola ha samma möjligheter att fritt utveckla sig. Det är statsmakternas skyldighet att göra detta hem så gott och trivsamt — ej så fientligt och förpestat — som möjligt.

V.

Vi vilja göra klart för alla att vi väl känna till de makter, vilka andligen och lekamligen utplundra oss. De äro fruktansvärda nog, och vi skola aldrig kunna besegra dem utan det enda vapen, som biter: Sanningen.

VI.

I vår frihetskamp fordra vi av varandra enighet, uthållighet, offervilja.

VII.

Vi utgöra ett nordiskt stamfrändskap, vars medelmmar äro förpliktade att vid alla tillfällen hjälpa, stödja och skydda varandra.

VIII.

N. V. erkänner ingen klasskillnad mellan germaner av rent blod. Klasskampen är vår fiendes uppfinning till vårt fördärvande.

IX.

Intet är viktigare än rasfrågan. Historien giver här två stora lärdomar:

1) Den högsta kulturen är skapad av arierna, främst av germanerna.

2) Kulturens livskraft är beroende av rasens renhet.

N. V. är till för att stärka och värna sedlig germansk anda — det ariska ljuset i världen!

Detta upprop innehåller i huvudsak vårt program, och vädja vi till alla goda germaner att gå med i våra leder och hjälpa oss i vår befrielsekamp!

Fram för den ariska rättfärdighetsstaten!"

I ett utsänt meddelande från "Nordisk Vakt", som redan är i full aktion, heter det vidare:

"Värderade meningsfrände!

Ni har läst vårt upprop, Ni vet vad vi arbeta för. Vill Ni gå med i vårt led?

Hjälp oss att hänsynslöst sprida ljus över de dunkla och i mörkret arbetande krafter, vilka målmedvetet andligt och materiellt under alla sociala och politiska förklädnader arbeta på landets undergång. Stöd oss, i vår strävan att lyfta fosterlandet upp ur det parlamentariska träsket, och i kampen mot det förstenade partiegoistiska streber- och brackvälde — i vars spets börsjuden och revolutionsjuden, med Davidstjärnan som symbol, taga sida vid sida.

Slå vakt om den urälldriga nordiska kulturen, och värna de goda nordiska rasanlagen som ännu finnas kvar hos arierna, de borna kulturbärarna genom tiderna.

Vikingaskeppet är vår frihetssymbol, det för tankarna till våra förfäders bragder. Hakekorset har i alla tider varit ljusets och kraftens, rassamhörighetens symbol.

Bliv medlem i vår vaktkår! Samla omkring Er några modiga män och kvinnor och bilda ett härad av N. V. Organisation är vår fiendes styrka. "Vi måste lära av våra fiender för att kunna upptaga striden med dem". "Gör allt vad Dina fiender vill att Du inte skall göra" (säger Napoleon).

Vi sända Eder här några anmälningskort, vilka Ni skall använda vid organiseрandet av en liten vaktkår på Eder ort. Sedan korten ifyllts så noggrannt som möjligt, insändas de jämte anmälningsavgiften till N. V:s sekretariat, Box 196, Göteborg 1. Medlemskort utskrives sedan och tillställes enskild medlem. Om härad bildats sändas korten till häradsstyrelsen som sedan får tillställa medlemmarna desamma. Häradet har sedan att till ledningen inkomma med rapport för varje kvartal samt en skatt av 35 öre pr medlem. Denna avgift är nödvändig för att hålla vår organisation stark, samt för agitationen utåt.

Sök värva aktiva medlemmar!

Ett stöd i vår kamp är tidningen Nationen. Läs den! Prenumerera på den! I varje härad bör en kommissionär tillsättas för Nationen.

All litteratur rörande vår rörelse kan erhållas genom ledningen.

Av varje god Nordvaktare fordras enighet, uthållighet och offervilja samt aktivitet och åter aktivitet.

Fram för den ariska rättfärdighetsstaten!

Nordisk Vakt.
Ledningen."

"Nordisk Vakt" kan såsom framhållet ha en betydelsefull uppgift att fylla i den nationella befrielsekampen i Sverige, om dess ledning rätt förstår densamma och kan lyckas att hålla de falska vännerna (provokatörerna) utanför sin krets.

PARISER-CAFÉET
27 Kungsgatan 27
Stockholm

Vid behov av
SLIPNING
vänd Eder med förtroende till
BRÖD. JOHANSSONS EFTR.
Silperi- & Reparationsverkstad
Jakobsbergsgatan 20, Stockholm.
Tel. Norr 204 15.
Vi rekommendera oss till slipning av alla slags Eggverktyg.
OBS.! Noggrant arbete garanteras.

Från Gfetton till Riddarhuset.

Bidrag till den rasbiologiska forskningen. XV.

Ätterna Beck-Friis, Freidenfelt, v. Horn, v. Otter, Printzenköld, v. Seth, Tamm, Tham, Uggla m. fl.

(Forts. på släkten Calms.)

Judinnan Dorotea Hansdotter Calms sondotter Dorotea Elisabet Matsen hade med kramaren Gustav Berendsson Santesson sonen Bernt Harder S. Denne, som uppfostrats hos herrnhutarna, var en vittfamnande köpman, men förlorade större delen av sin förmögenhet på spekulation med Götakanalaktier. Trots sitt judeblod var han nog patriotisk att till riksdagen inlämna en motion att den franskfödde arvprinsen borde uppfostras av Svenska läraре, vilken motion väckte sådant missnöje, att man från kungligt håll rent av fordrade Santessons huvud!! Han hade med Johanna Dorotea Matsen sex barn, av vilka en dotter giftes med åkerbrukaren Adolf Andersson i Dämman, och en annan med friherre von Otter n:r 150, överstelöjtnant vid flottan. Denna ätt räknar sina anor från en i trakten av Bremen av okända föräldrar född Kasten Otter som invandrade till Sverige, där han började sin bana som hovbetjänt. Han dog 1657 som handlande i Örebro. Hans son Salomo tjänade sig upp från skrivbiträde till Amiralitetskamrerare och fick såsom sådan adelskap 1691, och såsom landshövding friherretitel 1719.

Av judemestisen Santessons åtta barn, blev Karl Gustav Otter viceamiral och marinminister samt far till fyra barn. Dottern Anna giftes med friherre Beck-Friis n:r 278, förvaltare i Harg, och preses i Lantbruksakademien. Denna danska bondeätts äldste kände stamfar Lasse Beck levde omkr. 1500. Korfitz Ludvig Lavesson Beck blev svensk major och fick 1723 svensk adelsintroduktion under namnet Beck, vartill han senare lade Friis. En hans son fick i egenskap av riksråd barontitel 1770, och i denna baronisering innesluts även en annan son, stamfar för den nu levande ätten.

Av judeättlingarna Otters fyra barn är Karl Beck-Friis fideikommissarie i Harg i Roslagen, och Jockum B. ryttmästare vid Livregementets dragoner, samt Johan B. byråchef i utrikesdepartementet och innehavare av ett dussintal dekorationer. Deras syster Eva B. är gift med en ofrälse Tamm, marinkommendör, avdelningschef i marinstaben, innehavare av tio dekorationer, och bror till friherre Tamm n:r 395. Densamma räknar sina anor från ofrälse borgaren Sebastian Tham i Landsberg, Sachsen, vilkens son Vollrat blev krämare i Göteborg och far till Sebastian Vollratsson Tham. Denne arbetade sig upp från handelsbetjänt till kommerseråd och fick som sådan adelskap 1716. En ättling förklarades av k. m:t (14/8 1800) adelskapet förlustig men blev ånyo adlad 1826 och fick 1843 barontitel, allt i primogenitur.

Judemestisen Elsa v. Otter giftes med viceamiralen Dyrssen, innehavare av ett tiotal ordnar. Han tillhör en ofrälse holsteinsk åkerbrukarsläkt, vars stamtavla börjar med en Hans Dyrssen (= Didriksson), död 1824, vilkens sonson blev åkerbrukare i Kalgstorpet i Västergötland. Av Elsa von Otters sex barn är två söner marinkaptener, och två subalternofficerare i Göta livgarde. En deras syster är gift med ofrälse kaptenen Looström i I.2, kanslisekreterare i Finansdepartementet, av en uppländsk allmogeslägt, som tagit namn efter Lohårads socken. Hennes yngre syster är gift med ofrälse löjtnanten Francke i Livregementets dragoner.

Marinminister Otters son Karl är artillerimajor och privat preussisk Johanniterriddare samt far till tre döttrar, av vilka en är gift med underlöjtnanten Karl Karlsson v. Horn vid Livgardet till häst. Denna holländska släkt räknar sina anor från en till börden okänd Paridon van Hoorn (= "från Hoorn"), vilken som handlande slog sig ned i Sverige. Att han skulle varit av judisk börd är obestyrkt. Hans sonson Hans Hansson, som skrev sig "von Horn", var en framstående accoucheur och säges ha adlats 1719(?). Att familjen redan förut ägde holländskt adelskap torde vara en fantasi, och somliga forskare betvivla även adelskapet av 1719.

En av överstelöjtnant Otters döttrar giftes med herr Printzenköld n:r 478, ryttmästare vid Smålands husarer. Denne räknar sina anor från den av okända föräldrar födde tysken Johan Printz, som tjänade sig upp från gemen musketör till svensk major och såsom sådan fick adelskap 1649; han mördades 1658 å Bornholm.

Judemestisen Santessons son Bror Salomo v. Otter var major och far till fyra barn, av vilka Salomo är överstelöjtnant, arméfördelningsintendent och riddare av den privata preussiska Johanniterorden. Av hans två barn har sonen plats i Paris och dottern har två söner med herr Tham n:r 1508, jordbrukare i Getinge. Denne räknar sina anor från ofrälse borgaren Sebastian Tham i Landsberg, Sachsen, vilkens son Vollrat blev handlande i Göteborg och far till S. v:son Tham, som arbetade sig upp från handelsbetjänt till kommerseråd och fick adelskap 1716.

Judemestisen Santessons son Fredrik Vilhelm v. Otter blev amiral och statsminister. "Statsman i högre bemärkelse var han icke" (enl. gen.-major Wrangel). Av hans sju barn är Kasten kammarråd, sekreterare i Nobelstiftelsens styrelse och far till fyra barn; Fredrik är överstelöjtnant vid Kustartilleriet och far till 5 barn; Oskar är f. d. kapten i Kongo. Statsministern Otters dotter Helja Sofia giftes med viceamiralen Karl Alarik Hansson greve Wachtmeister n:r 25. — Av judemestisen Otters tre barn är Alarik Wachtmeister marinkapten och flaggadjutant och Ebba har två döttrar med herr Uggla n:r 100, kapten vid Livregementets grenadjärer. Denna ätt härstammar från bonden och rusttjänaren Klas Hansson i Bosgård i Söderköping, i sextonde seklets början.

Judemestisen Santessons dotter Augusta v. Otter giftes ofrälse med vice häradshövdingen Kugelberg, vilken räknade sina anor från kryddkrämaren Henrik K., död 1734 i Stockholm. Av Otters tre barn giftes Lotten Kugelberg med bruкspatronen Anton Olsson i Cissarbo, svensk, österrikisk och italiensk ordensriddare. — Vilhelm Kugelberg blev direktör för Ackumulatorfabriken Tudor i Stockholm och far till Bertil. — Anna Kugelberg giftes 1889 med hovrättsassessoren Laurell.

Judemestisen Santessons yngsta dotter Aurora v. Otter giftes med ofrälse majoren Tiselt, direktör vid tvångsarbetsanstalten i Kariskrona. Han härstammade från en smed i Tisareboda i Hallsbergs socken i Närike, varefter namnet Tiselius, senare Tiselt, tagits. — Av majorens tre söner blev Ivan Tiselt läkare i U. S. A., och M. A. C. Tiselt bokhållare i Järnvägsstyrelsen. Av den sistnämndes fyra barn är en dotter gift med en ofrälse dansk konsul Holst och en annan är skild från herr v. Seth n:r 1505, regementsintendent vid Livregementets husarer, vilken hon skänkt en judemestis, som efter sin far blir ättens huvudman. Densamma härstammar från en av okända föräldrar född skattfogde Boman, vars son Johan Andersson B. adopterades med namnet v. Seth och fick introduktion i riddarhuset 1808.

Av major Tiselts söner blev Henrik stationsinspektor i Mörbylånga och far till Elsie, som har ett barn med herr Freidenfelt n:r 1102, byråingenjör i Riksförsäkringsanstalten. Denne härstammar från en av okända föräldrar född Freudenberg, vilken tjänade sig upp från gemen dragon till officer, och vars son Göran Hans Kristofsson kallade sig Freidenfelt och 1686 såsom regementskvartermästare adlades.

A. O. Europaeus.

Se till
att Nationen saluföres och reklameras (genom uthängande av löpsedlar) i de affärer, där Ni verkställer Edra köp av tidningar etc.!

Caféet
RIDDAREGATAN 11
(hörnet av Sibyllegatan.)
Gott kaffe och väl tempererade maltdrycker. Tidsenliga lokaler.
OBS.! Ny regim.

TAPETSERARFIRMAN
C. A. ERIKSSON
Hantverksregatan 22, Stockholm
TEL. KUNGSH. 6706.
Utför Möbelstoppningar, Mattpåläggningar till mycket billiga priser. Förstklassigt arbete garanteras. Begär kostnadsförslag.
Klädning av sidovagnar samt bakdvnor.

BRÖDET
På grund av dess överlägsna kvalité köpa numera de flesta stockholmarna sitt bröd i
MELCHER LINDHOLMS BAGERI
5 Norrtullsgatan 5
eller hos dess återförsäljare.
Uppmana Eder leverantör att föra vårt fabrikat!
Hotell, Restauranger o. Caféer böra i eget intresse låta oss bliva Eder leverantör.
Telefoner: 850 48, Norr 1589.

Judarna — fridens och fredens stora budbärare.

Dr Ehrenpreis' lögnpropaganda bland de svenska kvinnorna.

Den skriftlärde judiske överrabinen, dr M. Ehrenpreis, har åter varit ute och vittnat för de svenska gojimkvinnor av Israel oändliga fredskärlek. Det skedde nu sist nere i Göteborg, dit en kvinnosammanslutning; lydande nammet "Kvinnornas fredsförbund", kallat hans högvördighet för att vid årsmötet utlägga ämnet "Fredstanken i judendom". Hr överrabinen gjorde sig mycket möda att medels hänvisningar till texterna i Skriften söka bevisa för de göteborska kvinnorna, att judafolket var ett fridens och fredens folk, framför alla andra, som endast ville mänskligheten sanna väl.

"Trängtan efter evig fred stod", yttrade överrabinen, sedan urgamla tider i medelpunkten av Israels lära och liv och denna trängtan står också i medelpunkten av strävandena i vår tid. Judendomen tog redan tidigt ställning till frågan makt eller rätt kärlek eller hat eller, som det heter i Femte Moseboken, välsignelsen eller förbannelsen. Världen skall byggas på kärlek — på den grunden bygger Israels religion.

Tal. citerade härpå profeten Jesajas ord: "Då skola de smida sina svärd till plogbillar och sina spjut till vingårdsknivar. Folken skola ej mer lyfta svärd mot varandra och icke mer lära sig strida samt den yngre samtidan Mikas uppmaning av Jesajas' ord med tillägget "Och var och en skall sitta under sitt vinträd och sitt fikonträd." — Här predikas ingen kommunism. De citerade profetorden inneburo de allra modernaste fredsprogram, såsåna de exempelvis föreligga i Nationernas förbund.

Även Israels historia vore fredlig — krig under en 700-årsperiod i en 4,000-årig historia vore inte mycket. Israels hela historia, såväl i förskingringen som i återsamlingen till Palestina, vore ett bevis för judarnas fredslängtan, som också i sig innesluter en längtan efter förståelse mellan jordens samtliga religioner,"

Israels skriftlärde ha tydligen icke det minsta förändrats i dag mot på Kristi tid:

"Ve eder I skriftlärde och fariséer, I skrymtare, att I faren över land och vatten för att göra en proselyt, och när han blivit det, gören I honom till ett djävulens barn dubbelt värre än Iären." (Mat. 23: 15.)

"Vakten eder för de falska profeterna som komma till eder i fåraklåder, men invärtes äro glupande ulvar."

"Av deras frukt skolen I känna dem. Icke hämtar man väl vindruvor av törnen eller fikon av tistlar." (Mat. 7: 15 o. 16.)

Vår store kyrkofader Martin Luther kände även väl deras självsart och väsen:

"Tro ingen varg på villande hed,
Tro ingen jude på hans ed."

Men våra svenska fredskvinnor tro blint på ulvarna i fåraklåder, när de, komma till dem och tala vackra ord om Israels oändliga kärlek till alla människor och folk. Historien själv och icke minst händelserna i den tid, vari vi leva, visa dock, att överrabbinen Ehrenpreis är en lögnare och en skrymtare, som ej kommer sina lögfäder-skriftlärde långt efter i fråga om färdighet att göra lögn till sanning. Judendomens oändliga freds- och fridskärlek är tillräckligt omvittnad i praktiken, för att rabbinens utlåtanden skulle tillerkännas något sanningsvärde här i landet. Av de 700 års krig, som förekommit under Israels 4000-åriga historia, falla helt säkert huvudparten på dess eget konto. Så mycket är i varje fall vissl, att alla större krig i senare tid varit judarnas verk. Prof. Sambart, själv jude, har yttrat: "Judens skörd är krig", och Henry Ford säger: "Inspärren de 50 rikaste judarna, och det skall ej mer bli några krig!"

Det kanske mest övervältigande beviset bland alla för lögnaktigheten i den judiske överrabinens förkunnelse om judarnas översvallande kärlek till alla människor och folk utgör dock Israels visserligen hittinlls misslyckande världsrevolution. De begångna miljontals blodsdåden å de kristna i Ryssland under det gångna årtiondet, det ruskigaste dåd historien känner, är ett vittnesbörd, som överröstar allt tal om judafolkets universella människokärlek.

Ombud
Prenumerantsamlare
för NATIONEN,
sökas på alla platser i hela Sverige.
Goda villkor lämnas, varför stor förtjänst kan påräknas.
Skriv genast till
NATIONEN,
Södra Kungstornet, Sthlm,
för erhållande av närmare upplysningar samt provnummer, som sändas gratis.

Förbudskongressen slöt i "fridens och samförståndets" tecken.

Den i dagarna hållna stora förbudskongressen i Stockholm beslöt efter dagar av heta debatter med en majoritet av 114 röster mot 28 att antaga ett av beredningsutskottet utarbetat "kompromissförslag", som förmenades skulle vara ägnat att tillmötesgå de mest skilda uppfattningar i de betydelsefulla principiella frågor, som varit under debatt. Det är en lycka att vid sika tillfällen ha till disposition s. k. formuleringskonstnärer, varigenom "fullständig enighet" kan uppnås. I beredningsutskottets förslag, som var avsett att tjäna som program vid årets valrörelse hette det bl. a.:

"Instundande höst går Sveriges folk till val av Andra kammaren. Liksom vid tidigare val måste nykterhetsrörelsen vid detta val kämpa för att den nya kammaren må bliva ett uttryck för dess vilja. Alltjämt ha nämligen alkoholskadorna hos vårt folk ett utomordentligt omfång. Allt klarare har också insikten blivit därom, att samhället icke står maktlöst inför dessa skador, utan genom sina åtgärder kan väsentligen minska och efter hand helt undanröja dem.

Vi rikta därför till landets nykterhetsvänner en allvarlig maning att vid höstens val sätta in sin kraft på valet av män och kvinnor, vilka — med fasthållande av rusdrycksförbudet såsom det nykterhetspolitiska huvudmedlet för den allmänna folknykterhetens vinnande — i gärning ådagalagt sin vilja att medverka till dryckesedens tillbakaträngande hos vårt folk och som därjämte förklarat sig villiga att medverka till 1) åtgärder för sådan omläggning av rusdrycksiagstiftningen, att densamma i helt annan grad än nuvarande system leder till ett fullständigt undanröjande av alkoholbruket; 2) åtgärder, som åsyfta att undanröja det enskilda vinstintresset i alkoholhanteringen; 3) bibehållande jämväl efter år 1932 av föreskrifter om fortgående minskning av de alkoholinkomster, som tagas i bruk för budgetära ändamål och om avsättningar av enskild storlek till statens rusdrycksmedelsfond."

Alla parter förklaras visserligen tillfredsställda. Men har själva nykterhetsfrågan som sådan därmed lyfts upp ur det gungfly, vari den genom den härskande provokatoriska nykterhetspolitiken råkat, och det alltför välberättigade kravet på samlande signaler i det positivas tecken blivit uppfyllt? Vi betvivla, att så kan sägas vara fallet.

Löner inom Spritcentralen.

Enligt Monopolkontrollutredningen förekomma bl. a. följande löner inom Spritcentralen:

Statens jourhavande direktör, Sigfrid Bernström, 24,000 kr. jämte dyrtidstillägg enligt de bestämmelser, som gälla för statens befattningshavare med oreglerad avlöning:

Verkst. dir., d:r Ivan Bratt 43,000 kronor jämte fri bostad å ön Reymersholm;

Vice verkst. dir. och kassadirektören 26,000 kr.;

Vice verkst. dir. och fabriksdirektören 25,000 jämte fri bostad å Reymersholm;

Två verkst. direktörer i Grönstedt & Co. vardera 26,000 kr.;

Ombudsmannen och "juristen" Moritz Marcus 24,000 kr.;

Parisrepresentanten 25,000 kr. jämte 1,000 kr. representationspengar och 10,000 kr. såsom bidrag till kontorshyra.

Verkst. dir. för Grand Hotell, kapten Torsten Segerstråle 40,000 kronor;

Verkst. dir. i D. Carnegie & Co. 40,000 kr. jämte fri bostad.

Informationsbyrån, som endast har att tillgå systembolagen och konsumenterna med upplysningar om de saluförda varorna kostar 27,000 kronor pr år.

Glöm ej
att prenumerera på
Nationen!

Den svenska folkrepresentationens historia.

(Forts. fr. 1:a sid.)

legierna tillhörde ej längre rådet med undantag av kanslipresidenten. Mindre ärenden kunde avgöras i kungl. kabinettet (konungen och två riksråd). Nu bestämdes viss tid för riksdagens sammanträdande, i januari (såsom nu) vart tredje år. Även de ofrälse ståndén fingo rätt att utse sina talmän, och privilegier för ett stånd finge ej meddelas utan de övrigas samtycke. Enligt de adliga privilegierna av 1719 hade adeln uteslutande rätt till alla högre och företrädesrätt till alla mindre tjänster. Påföljande år stadfäste Fredrik I olagligen Gustaf II Adolfs och Kristinas privilegier för adeln. Vid 1720 års riksdag uppträdde överstelöjtnant Rutenskiöld på riddarhuset, med rätta framhållande, att landslagens konungabalk var den enda verkliga regeringsformen; han blev utkörd från riddarhuset. 1734 års lag ersatte äntligen landslagen. Förslaget, att den skulle förses med en kungabalk avslogs. Strängtaget gällde alltfort den gamla kungabalken.

Vid 1723 års riksdag sökte bönderna förgäves att vinna säte och stämma i sekreta utskottet. Riksdagsordningen av den 17 oktober 1723 antogs. Motionsrätt medgavs nu formligen åt riksdagsmän. Dröjde konungen med att expediera beslut, skulle rådet göra det i konungens ställe. Ständerna fingo kontroll över rikets finansförvaltning. Vidare kunde de inblanda sig i rättskipningen genom bestämmelsen, att de borde "undersöka, huru vid justitierevisionen lag och rätt i gemen blivit skipad". Hälften av sekreta utskottets medlemmar tillsattes av adeln och då sekreta utskottet i de flesta fall ej blott förberedde frågor utan avgjorde dem, hade adeln stort inflytande, som dock minskades därigenom, att även i utskottet omröstning skedde efter stånd.

Från ungefär 1724—1738 var kanslipresidenten Arvid Bernhard Horn Sveriges verklige regent. Från Horns avgång till Fredrik I:s död 1751 kivades i riksförsamlingen partierna "nattmössor" (fredligt sinnade mot Ryssland), mest bestående av präster och bönder, och "hattar" (franskvänliga), huvudsakligen rekryterade bland adel och borgare. Hattpartiet förorsakade ett olyckligt krig med Ryssland och uppror inom landet. Det sistnämnda igångsattes "för att runka perukerna av herrarna" samt "klippa vingarna av adeln", så att man finge "en kung och icke så många", och då riksdagskallelsen år 1742 utgått, utlyste dalaallmogen för ändamålet genom kringsända budkavlar till Falun ett landskapsting, på vilket författades de riksdagsbesvär, som ett beväpnat bondetåg skulle framföra i Stockholm, där dalkarlarne emellertid skötо skarpt och bl. a. dödade ett riksråd, varför bondehären skingrades med kanoneld år 1743. Landskapstinget i Falun i juli 1742 är vårt sista landskapsting av betydelse, i Norrland förekommer dock dylika långt senare. Vid riksdagen 1742 fingo bönderna för första gången säte och stämma i sekreta utskottet, och därigenom blev bondeståndet i riksdagen fullt jämnställt med de tre högre ständen.

•

Konung Adolf Fredriks försök att stärka konungamakten misslyckades, och all opposition mot de envälдiga Riksens ständers innehavande suveräna majestät nedslogs hänsynslöst. På sekreta deputationens förslag beslöto ständerna 1756, att om konungen vägrade underskriva rådets beslut i utnämningsfrågor, rådet hade rätt att använda en kunglig namnstämpel. Den kommission, som 1755 tillsatts för att medla i tvist mellan konungen och rådet, ställde sig på rådets sida och konstituerades därefter såsom en politisk domstol, fängslande alla misshagliga; det är typiskt för "Frihetstiden" att den sålunda förfogade över det förraktligaste av alla partivapen, en över rättegångsformer och lagar stående, om den ryska tjekan påminnande domstolskommission, som gick det härskande partiets ärenden. Det då rådande statsskicket betecknades av riksrådet C. G. Tessin såsom ett "imperium monarchico-democraticum", där ständerna äga rätt stifta lagar och i sista hand sköta förvaltningen, rådet är ständernas valda ombud, som å deras vägnar råder konungen, och konungen en dekoration, som vid tredska kan ersättas med en av rådet förvarad namnstämpel. — Vid extremt riksdagssityre kan det emellertid ovanom majoriteten tarvas en konungsman, som känner det personliga, odelade grundlagsenliga ansvaret för landets bästa vila å sina skuldror.

Inom riksdagen hade striden fortsatt mellan hattar och mössor. Sedan hattarnas skuldregister ökats med det pommerska kriget (1756—1762) hade mössorna kommit till makten. De förföljde kanske ännu mer än hatturna sina politiska motståndare. Av en obetydlig anledning hade mössregeringen 1768 kommit i tvist med kammarkollegium, som i ett memorandum något kritiserat regeringens utslag i ett ärende, som förut avdömts annorlunda i kollegiet, och anbefallde hos justitiekanslern åtal mot ämbetsverket för majestätsbrott, fastän kungen själv stod utanför tvisten och vägrat sin underskrift på regeringens skarpa skrivelse till kollegiet. Mössregeringen tillsatte en olaglig extraordinär domstol, som skulle döma kollegiet, och de utsedda domstolsledamöterna voro regeringens partivänner, varigenom en fällande dom för majestätsförbrytelse var given beträffande kollegiets president, som var en av hattarnas ledande män. Kronprins Gustaf, sedermera Gustaf III, fastän blott 22 årig, visade emellertid redan nu, att han förstod att begagna sig av svåra situationer till sin fördel. Han följde sin far till konseljen och uppläste där konungens protest mot den olagliga domstolen och förklarade, att om riksdag ej genast sammankallades, skulle konungen abdikera. Rådet bestred konungens rätt att avsäga sig regeringen och gjorde antydningar om, att han kunde helt ersättas med den kungliga namnstämpeln. Kronprinsen var i verksamhet och besökte personligen alla kollegierna. Å andra sidan sökte Ryssland och Danmark, som hade intresse av Sveriges svaghet, att stödja rådsherrarna, som vägrade sammankalla riksdag. Bergs-, krigs- och kommerskollegierna samt kammarrevisionen sammanträdde gemensamt och uppsade rådet tro och lydnad, hänvisande till grundlagarnas bestämmelser, att rådet ej kunde regera utan konung. Statskontoret förklarade, att det ej kunde utanordna medel på rådets befallning. Överstarna vid gardet och artilleriet i Stockholm, justitiekanslern, kanslikollegiet och justitierevisionen följde kollegiernas exempel. Då föll rådet till föga och samtyckte till riksdagskallelsen. Riksdagen sammanträdde 1769 i Norrköping. Där yrkade baron L. Kagg att de riksråd, som "formerat en ny oformlig och hittills obekant regeringsform" skulle inställa sig för att stå till svars för sina gärningar. Elva riksråd blevo avsatta. Förslag uppgjordes till ny författning, enligt vilken den verkställande makten både med avseende på inre och yttre förhållanden skulle tillhöra konungen, den lagstiftande makten riksdagen, dock att konungens medgivande fordrades för lagändring. Konungen skulle ej vara bunden av rådets samtycke utom i lagskipningsärenden. Riksråden skulle utses på sådant sätt, att konungen satte tre på förslag, av vilka ständerna utsågo en, och de skulle ej kunna avsättas utan konungens och riksdagens gemensamma beslut. Bevillning, krigsärder, statsreglering och finansförvaltning tillhörde riksdagen, varemot riksdagen skulle berövas all dömande myndighet; och som en oryggelig grundsats skulle fastslås, att ingen skulle dömas annat än av laga domstol och Sveriges lag. Tyvärr kom författningsändringen ej till stånd, beroende dels på yttre tryck, från Ryssland, Preussen och Danmark och dels av den inre orsaken, att de envälдiga riksens ständer ej ville släppa ifrån sig makten. Detta var olyckligt, ty därigenom blev en statsvälvning nödvändig under Gustaf III:s tid (1772), och ett statsskick tillkommet på olaglig väg undergräver staten och utgör ett dåligt exempel, som manar till fortsatt revolution, här Gustavianska enväldet (1789).

Frihetstidens statsskick avsåg en återgång till det gamla svenska styrelsesättet sådant det varit före karolinska väldet, nämligen en samverkan mellan konung, råd och ständer, men vid försöket att närmare fastställa formerna för denna samverkan, som till formen varit obestämd under 1600-talet, slog man 1680 över till kungligt envälde och från 1719 till riksdagsvälde. I riksdagen dominerade adeln, beroende mest därpå, att de övriga ständen ej voro politiskt uppfostrade, då kommunal självstyrelse saknades, och under hatturne uppkom därigenom ett adligt ämbetsmannavälde. De gamla mössorna under Horns tid hade försökt att giva makten åt högadeln; de nya mössorna av 1765 voro däremot demokratiska till sin läggning, och sökte bryta det adliga ämbetsväldet. Men av oförstånd förde de en politik, både utrikes och inrikes, som hotade att göra Sverige till ett nytt Polen. Utländska makters inblandning i Sveriges angelägenheter, mutor och partiförföljelser, sekretesser (sekreta utskottets hemligheter), dålig finansförvaltning och svaghet i styrelsen utmärker större delen av Partitidevarvet.

Justitiekanslern blev 1756 riksdagens och ej konungens ämbetsman. Klassindelningen på riddarhuset hade sedan 1719 upphört, men först 1762 fick man en ny riddarhusordning i stället för Gustaf II Adolfs föråldrade; huvudmannen för ätten (den äldste av äldste grenen) blev självskriven på Riddarhuset. Biskoparne voro även självskrivna riksdagsmän. Kyrkoherdarne i varje kontrakt valde en medlem i prästeståndet; kapellanerna i varje stift fingo utse ett ombud. Borgarståndet valde ombud inför magistraten genom elektorer, endast de, som hade burskap i staden (borgare) hade valrätt. I Stockholm valde borgerskapet sex, och magistraten utsåg fyra fullmäktige. Bondeståndet valde en bönde i varje härad. Riksdagsarvoden från statens sida förekommo ej, utan vald riksdagsman underhölls av valmännen. Riksdagarne skulle räcka tre månader; 1765—66 års riksdag varade nära två år. Vid 1756—57 års riksdag bestämdes, att ändring i grundlagarne icke kunde antagas vid den riksdag, fråga därom väcktes, utan först vid följande riksdag och då endast om alla fyra ständen förenade sig därom. Ständernas justitie-deputation fick nu uppseende över rättsskipningen och dess medlemmar, som skulle avlägga domareed, kunde i vissa fall upphäva rådets (högsta domstolens) beslut, och stod således över högsta domstolen, i likhet med sekreta utskottet. För att mellan riksdagarne utöva ständernas beskattningsrätt tillsattes en statskommission, som uppgjorde riksstaten och granskade förvaltningen.

Märkligt är, att Sverige för något annat land fick tryckfriheten i grundlag uttryckligen erkänd, nämligen genom 1766 års tryckfrihetsförordning — det enda som åt riksdagens och dess härskande partiers enväldesperiod motiverar det vackra namnet "Frihetstiden".

•

Gustaf III började, höjande sig över partisynpunkter, ett försoningsverk mellan hattar och mössor, vilket på tidens språk kallades "kompositionsförsök". Konungen sådde sin lysande vältalighet på hälleberget, mest beroende på att riksdagsmännen ogärna vill le undvara de rikliga utländska partimutorna. De tre ofrälse ständen, som nu med en röga adekvat benämning kallade sig för odalfolket (odalmän äro ägarna av ärvda jordagods, således närmast adel och bönder), lyckades 1771 till sin förmån beträffande benämningsfrågor förändra konungaförsäkran samt på nyåret 1772 rörande privilegiers förändring.

1772 års statsvälvning ägde rum med tillhjälp av resning i Finland och Skåne. Under tryck av militärmakt antogo ständerna den nya regeringsformen, som "till sina väsentligaste delar återställi Sveriges gamla lagar, sådana som de före 1680 varit", men kort därefter tackade ständerna konungen "för de utvägar, han vidtagit till lugnets återställande i riket samt upplivande av dess uråldriga, laglja friheter"; det var det snöpliga slutet på "Frihetstiden". Ryssland, Preussen och Danmark, som ansågo sig hava garanterat 1720 års regeringsform, intogo en hotande ståndpunkt, men statsvälvningen fick ej utrikespolitiska följder.

Maktens tyngdpunkt flyttades från riksdagen till konungen, och riksråden blevo konungen tjänare i stället för riksdagens. Konungen fick ensam rätt att styra riket och att själv välja sina rådgivare. Rådet skulle råda, konungen besluta. I frågor om fred, stillestånd, förbund eller konungens utrikes resa var dock ett enigt rådsbeslut gällande i strid mot konungens mening. Lagstiftningsrätten tillkom konung och riksdag gemensamt. Konungen kunde uppbära ordinarie skatter men ej pålägga nya gärder utan riksdagens medgivande. Kungl. majit tillsatte ämbetsmän och kunde avskeda förtroendeämbetsmän. Kollegier och ämbetsverk blevo ansvariga för konungen icke för riksdagen. Konungen hade rätt upphöja 150 ätter i adligt stånd. Han var högste krigsherre, men hade icke rätt börja anfallskrig utan riksdagens samtycke. Sju riksråd utgjorde högsta domstolen, kallad justitierevisionen, och där hade konungen två röster och utslagsröst. Regeringsformen upphävde alla grundlagsstadganden från 1860. Riksdagsordningen av 1617 återupplivades alltså, liksom klassindelningen på riddarhuset, varvid dock från tredje klassen de 300 äldsta ätterna uppflyttades i 2:dra klassen. Vid 1786 års riksdag bestämdes, att tre ståndş beslut skulle utgöra riksdagens beslut utom i privilegiefrågor. Riksdagen ägde ej rätt bestämma statsmedlen användning, men 1786 beslöts bevillning endast för fyra år för att tvinga konungen då åter sammankalla riksdag. Riksdagen förlorade genom 1772 års författning ej blott den makt, den innehaft under frihetstiden, utan saknade även en stor del av de rättigheter, som från 1809 sedermera tillkom riksdagen.

Gustaf III hade med 1772 års statsskick avsett återgång till Gustaf II Adolfs styrelsesätt. Den nya regeringsformen angiver emellertid att riket skulle styras, förutom av 1772 års regeringsform, enligt konungabalken i landslagen, vilket teoretiskt var nog så riktigt, emedan konungabalken aldrig på fullt laglig väg upphävts. Enligt den nya regeringsformen var konungen "maktägande men lagbunden" och ständerna "fria, självstandiga, lagstiftande, men laglydiga". Om rådet heter det i regeringsformen: "Näst konungens höghet har av ålder varit och skall härefter bliva största vyrdnin hos riksens råd". Konungen fick nu den ganska betänkliga rätten att bestämma riksrådens antal; "ordinarie" skulle de vara sjutton. Endast adelsman kunde utses till riksråd. Skadlig var bestämmelsen att de ärenden, som ej uttryckligen skulle gå till konungen i riksrådet, kunde gå till kabinettet, eller som det kallades konseljen, ty följden blev att i praxis avgjordes det mesta i den sistnämnda. Föredragande voro fortfarande statssekreterare, och beslutet blev ej lagligt utan föredragarens kontrasignation. Statssekreterarna blevo härigenom samt genom att riksrådens antal var beroende av konungen och genom att konseljärenden voro dominerande, nära nog moderna ministrar.

Under det att för vanlig civillags stiftande eller ändring fordrades konung och riksdags gemensamma beslut, överlåts med den nya regeringsformen åt konungen ensam den s. k. ekonomiska lagstiftningen. Konungen ägde rätt upplösa riksdagen, när den varit samlad i tre månader, och var då oevillningen ej fastställd, gällde den förutvarande. Om riksdagen också ej hade rätt bestämma över statsinkomsternas användning, fanns dock kvar av 1723 års regeringsform rätt att kontrollera finansförvaltningen så till vida, att statsverkets tillstånd skulle uppvisas för ständerna, på det de kunde inhämta "att penningarne använts till rikets gagn o. bästa". Justitiekanslern blev åter konungens ämbetsman, ej riksdagen. Riksdagen fick ej längre del av statsrådsprotokollen. Kollegierna skulle göra redo för konungen. Banken sorterade däremot fortfarande under riksdagen. Regeringsformen bannlyste allt politiskt godtycke i rättskipningen och skyddade medborgarnas säkerhet till person och egendom: "Alla kommissioner, deputationer med domsrätt eller extra ordinarie domstolar, vare sig tillsatta av konungen eller ständerna äro hädanefter avskaffade, såsom varande befordringsmedel till envälde och tyranni, utan var och en svensk man njute den rätt att bliva dömd av den domstol under vilken han enligt Sveriges lag hör".

Under frihetstiden hade formerna för riksdagens verksamhet närmare utvecklats. Saknaden därav hade under Gustaf II Adolfs tid varit mycket kännbar, och först genom detaljerat utarbetande av formerna för riksdagens deltagande i samhällsarbetet kan folkrepresentationen anses hava fått bestående organisk plats i landsstyret. Dessa nu sagda synpunkter framlades ofta av Gustaf III både i tal och skrift, vilket ej hindrade att han själv genom 1772 års författning gjorde sig skyldig till anmärkta felet att ej klart fastställa nödiga former för riksdagsarbetet. Riksdagen hade icke längre i behåll rättigheten att sammanträda på bestämd tid, och en självrådig konung fick därigenom tillfälle att för många år i sänder sätta folkrepresentationen ur funktion. Att tre ståndş beslut skulle utgöra riksdagens var obestämt ända till 1786. Frågan huruvida motionsrätt förefanns var tvetydig, ty dels kunde den slutsatsen dragas ur regeringsformens bestämmelser om lagstiftning, att ständerna både samma rätt som konungen att väcka förslag, men å andra sidan fanns däri bestämmelsen, att ständernas arbete bestode i att "rådslå med kungl. majit om de ärenden, för vilka kungl. majit dem sammankallar". Sekreta utskottet avskaffades; andra utskott skulle finnas, men rörande formerna för deras verksamhet saknas lagbestämmelser. Det vill synas som om konungen ägde rätt bestämma, vilka utskott som skulle få finnas. Både konungen tillsagt om ett ut-

Faiths
DROTTNINGGATAN 40
HORNSGATAN 1
KUNGSGATAN
vid Konserthuset
STRANDVÄGEN 1
DROTTNINGHOLMS VÄRDSHUS
NACKANÄS VÄRDSHUS

Restaurant Metropol

52 Odengatan 52 — Intim, Elegant.

Best. Tel. Vasa 14400, Vasa, 16400.

Särskild konditoriservering
Festvåningen rekommenderas
Middags- och Aftonkonsert

NATIONEN

Fredagen den 17 Februari 1928.

Ett utmärkt bordsvatten är

Apotekarnes Taffelvatten

APOTEKARNES MINERALVATTENS AKTIEBOLAG
KUNGL. HOVLEVERANTÖR

Harald Lindströms Boktryckeri, Stockholm 1928.

skott för att behandla ett hemligt ärende, skulle på utskottet överflyttas ständernas beslutanderätt. Ständernas fördärvbringande sekretess under frihetstiden kunde genom denna bestämmelse övergå till en för riket lika skadlig kunglig sekretess. Jämviksläget mellan konung och folkrepresentation var genom 1772 års författning ej fullt stabiliserat. Dess fördelar voro klar personlig rättsäkerhet och att folkrepresentationen tillförsäkrats del i lagstiftning och skattning, men bristen bestod i, att Gustaf III av skuggrädsla för frihetstidens missbruk, lät reaktionen göra större utslag än som stämmer med den politiska frihetens grundvillkor. Rådets och riksdagens makt nedsattes för mycket, icke genom lagbestämmelser utan genom brist på dylika bestämmelser, genom oklara och tvetydiga stipulationer. Ehuru formerna voro mera utmejslade än frö Gustaf II Adolfs statsskick, gjorde sig den bristande skärpan i vad som återstod dock mera kännbar, emedan man icke längre levde under de enkla förhållanden, som rått under Gustaf Adolfs tid utan under tidens lopp samhällsmaskineriet högst väsentligt komplicerats. Man skulle kunna säga att 1772 års statsskick skulle kunna fungera oklanderligt under förutsättning att det fanns en ovanligt stark ansvars- och pliktskänsla samt utbildat balanssinne rörande statsmakternas förhållande till varandra såväl hos konungen som folkrepresentationen.

Då konungen allt skönjbarare använde den oklara formuleringen i 1772 års regeringsform för att genomföra ett kungligt ensamstyre, bildades under 1778—1779 års riksdag såsom opposition däremot lantpartiet eller patrioterna, bestående av både f. d. mössor och hattar, för att slå vakt om de rättigheter, som 1772 tillförsäkrats folket.

Under det 1772 års statsvälvning genomförts med adelns hjälp, skedde statsvälvningen 1789 med de tre lägre ståndens bistånd. "Förenings- och säkerhetsakten", däri konungens utvidgade makt fanns inlindad i ofrälse privilegier, avslogs på Riddarhuset, men blev dock gällande lag, emedan enligt 1786 års riksdagsbeslut, som ej skilde mellan allmän lag och grundlag, tre ståndsmening blev avgörande.

Konungen tillerkändes genom Förenings- och säkerhetsakten rätt att börja krig, sluta fred och förbund, bestämma antalet av rikets råd, förordna om rikets ämbeten samt sköta riksvårdande ärenden såsom honom syntes. Genast upplöste konungen rådskammaren; tre titulära riksråd var allt, som blev kvar, och 1791 avskaffades även titeln. I stället för rådskammaren inrättades "Rikets allmänna ärendes beredning"; konungen kunde dock, när han önskade, upplösa beredningen och densamma hade blott hand om vissa inrikes ärenden. Medlemmarna, som voro avsättliga, bestodo av fem statssekreterare och fem andra medlemmar. Ehuru beredningen var beroende av konungen, förtjänar dock anmärkas, att den enväldige konungen till medlemmar däri utsåg företrädesvis de personer, riksdagen önskade, och att således under Sveriges andra enväldsperiod på sätt och vis fanns ett parlamentariskt styrelsesätt med för riksdagen täckeliga ministrar.

Enskilda riksdagsmäns motionsrätt avskaffades. Beskattningsrätten tillkom "svenska folket" (riksdagen eller landskapsting?). Konungens oberoende av riksdagen blev utsträckt genom att bevillningen av 1789 års riksdag fastställdes till "nästa riksdag".

Vad de ofrälse privilegierna angår skulle rikets högsta ämbeten, med undantag av statssekreterarna och justitieråd, visserligen besättas med adelsmän, men i övrigt skulle skicklighet och icke börd vara bestämmande. Bönderna fingo rätt äga frälsehemman (ej säterier); att genom skatteköp förvärva kronohemman. Skjutsningsbesväret fördelades på all jord utom ypperligt frälse och boställsjord; bönderna befriades från förutvarande inskränkningar i nyttjanderätten till sin jord, fingo rätt anställa så många jordbruksarbetare de önskade och sockenhantverkare. Bondeståndet förklarades uttryckligen utgöra fjärde riksståndet; val till riksdagsman skedde efter hemmantal. I borgarståndets intresse fastslogs skråväsendet och utfärdades förbud mot monopolier (kungen höll sig det oaktat med brännvinsmonopol).

Gustav IV Adolf utfärdade olagligen förordningar av civillags natur utan riksdags hörande. Vid enda riksdagen under Gustaf IV Adolfs regeringstid, den i Norrköping år 1800, genomdrevs, trots adelns protester, bevillning till "nästa riksdag".

L.

Bort med den judiska nationalguden ur den kristna förkunnelsen!

(Forts. från sid. 1.)

veckling är det just som det judiska systemet syftar till, ty det passar utmärkt till förslavande av gojim-folken, på vilkas ruin den judiska storfinansen ämnar uppbygga sitt världsherravälde. Vår halvjudiska kristendomsförkunnelse gynnar på ett utmärkt sätt denna utveckling. Därför bort med den judiska nationalguden ur den kristna förkunnelsen!

J. L.

Nationalstater — Rasstater.

(Forts. från sid. 1.)

karaktärs egenskaper kan kännas sig lyckligt och fritt.

Vi behöva icke med förbundna ögon gå undergången till mötes, liksom fordom Babylon, Grekland, Rom. Som en gåta har det förefallit vetenskapen att alla gamla kulturstater, så att säga, automatiskt gått under. Man har länge forskat efter orsakerna. Först ras-biologien har klarlagt för oss de verkliga felgrepp som begåtts. Den obejdade rasblandningen har fört till ett allt sämre och sämre folkmaterial, såväl kroppsligt som andligt. Bastardiseringen kan drivas endast till en viss gräns, som visat sig vara synnerligen snäv. Därefter följer samhällets upplösning, samfundet lossnar i fogarna och undergången är oundviklig. Ty en stats, ett samhälles största rikedom och tillgång utgöres icke av anhopat kapital, icke av materiella eller konstnärliga värden överhuvud, utan av folket självt. På den moraliska och fysiska kvaliteten hos medborgarna vilar ytterst staten. Blir folkkaraktären upplucknad, ramlar staten och fallet blir endast våldsammare, ju mera kapital som anhopats och ju mera sinnrikt samhället var organiserat.

Det gives knappast något mera ytligt ord, än det våra kosmopoliter ständigt föra till torgs, att *"alla människor äro lika"*. Kände folken varandra, skulle de icke, så som förhållandena äro, älska varandra mera för det. "Den internationella förbrödringen" sådan den vanligen förkunnas, är en chimär.. De materiella intressena skulle möjligen kunna tillgodoses genom ömsesidigt tillmötesgående, men värre är att stämma till harmoni tvenne folksjälar, vilka icke kunna förstå varandra.

Ett slående exempel utgör det olyckliga Mexico. Knappast något land på jorden är dock mera välförsett i materiellt avseende än detta land. Men olyckan är att Mexico icke är så väl lottat beträffande folkmaterialet. Den långt framskridna rasblandningen utgör Mexicos förbannelse och mänskligt att döma torde något verkligt samarbete mellan "mexicanarna" aldrig komma till stånd. Urinnevånarna i Mexico utgjorde, så länge de voro rasrena, ett högt stående folk. Detsamma kan sägas om spanjorerna, vilka ju tillhöra en av jordens ädlaste raser. Men blandningen av spanjorer m. fl. med Mexicos urinnevånare har visat sig vara mycket ödesdiger, ty den nuvarande befolkningen i landet har ärvt de flesta svaga sidorna hos både spanjorer och urinnevånare, men inga eller högst få av de goda egenskaperna.

Detta, att de dåliga egenskaperna företrädesvis gå i arv vid blandningen av olika blod, under det att de goda egenskaperna mer eller mindre utplånas, är en biologisk lag. Det är denna lag som fört till undergång de gamla kulturländerna, Babylon, Grekland, Rom.

Den oerhörda rasblandning, som ägde rum i det gamla Rom, uppkallade många av de största romerska skalderna till harmfyllda protester. Av särskilt intresse för oss är, att läsa vad den ädle romaren Tacitus skrev om germanerna i sin "Germania". I kap. 2 heter det:

"Germanerna själva skulle jag tro vara urinnevånare i sitt land och *...fögn eller intet uppblandade* genom invandringar och gästvänligt mottagande av andra folkstammar."

Och i kap. 4:

"Själv sluter jag mig till deras åsikter, som anse att Germaniens folk obefläckade av alla äktenskapsförbindelser med främmande nationer fortlevat såsom en säregen, ren och blott sig själv liknande folkstam."

Av dessa citat kan man spåra en medveten kunskap hos Tacitus, huru rasblandningar inverka på folken.

Tydligare framträder en sådan kunskap, om vi vända oss till Indien, med dess skilda kaster. Som vi veta är det strängeligen förbjudet för en medlem av en kast att gifta in sig i en annan kast. Denna isolering bottnade utan tvivel även i högfärd, men den egentliga drivfjädern till den skarpa avgränsningen, hade sin grund i en på empirisk väg vunnen erfarenhet om rasblandningarnas fördärvlighet för samfundet.

Man kan läsa mångahanda utläggningar om dessa förhållanden i Indien, även i de nyaste upplagorna av läroböcker i geografi. Ännu nämnes dock intet om vad som i verkligheten var orsaken till kasternas uppkomst i Indien — självbevarelsedriften.

De gamla kulturfolken, såsom exempelvis greker och romare, kände till de yttre symptomerna i sitt förfall, men den egentliga orsaken till sitt lidande, blodets och karaktärens förskämning, voro de knappast medvetna om.

Den gemensamhet mellan Europas folk, som bör vara föremål för vår strävan, förutsätter insikter i en vetenskap, som hittills blott skymtets av geografer, historici, sociologer, psykologer. Dessa vetenskaper skola tillsammans med ras-biologien bära fram sina stenar till en ännu ofödd vetenskap, vilken kan benämnas "den internationella psykologien". Det är nämligen icke nog att vilja freden utan också att beträda den rätta vägen och därvid tänka rätt.

Att skydda raserna är sålunda en av livets heligaste lagar. Naturen håller denna grundsats högt och säkrar därigenom släktets bestånd.

Se vi så till vårt eget land, finna vi här den mest rasrena befolkningen i Europa. Vi stå beträffande folkmaterialets enhetlighet i en särklass. Visserligen går en svag front av blandat blod genom Värmland och norrut genom Västerbotten till finska gränsen. Länge denna linje kan man ofta spåra svenskar med blandat nordiskt och finskvänskt blod, lättast igenkännliga på de brunaögonen, mörkt hår och en bredare ansiktsform.

Det är icke svårt att förstå, att den relativa harmoni, som råder i vårt land, har sin grund i den enhetliga befolkningsmassa Sverige äger. Ett irritationsmoment av stor betydelse, såväl här i Sverige som i flertalet länder ute i världen, utgöres av ett asiatiskt folksling, judarna.

Det svenska fosterlandet och den svenska folkstammen täcka praktiskt taget varandra här i Europa. Härvid måste vi, vilket tyvärr också så ofta sker, bortse från den svenska stammen i Finland. Det politiska begreppet Finland inrymmer två vitt skilda raser.

Vad denna folkblandning betyder för samhällsfreden i Finland hava vi nogsamt kännedom om. I framtiden torde vi än mera få erfara vilken betydelse denna ras-fråga kan hava för oss.

Snionum.

Hotell och Restauranter

som rekommenderas den resande allmänheten.

ESKILSTUNA.
Frimurarehotellet.
GNESTA.
Stora Hotellet.
GAVLE.
Grand Hotell och Centralhotellet.
GÖTEBORG.
Hotell Eggers.
HALMSTAD.
Grand Hotell.
HÄSSLEHOLM.
Stadshotellet
KALMAR.
Stadshotellet.
KARLSTAD.
Stadshotellet.
LANDSKRONA.
Stadshotellet.
LINKÖPING.
Stora Hotellet.
HUDIKSVALL.
Stadshotellet.
LULEA.
Hotell Hospits, Mattis Johansson, Tel. 1148,

LUND.
Grand Hotell.
NORRKÖPING.
Götа hotell Dir. H. Magnér.
NYKÖPING.
Stora Hotellet. Tel: Namnanrop
SIGTUNA.
Stadshotellet. Tel. 110.
STOCKHOLM.
Hotell Kung Carl, Birger Jarlsg. 23. Tel.: Namnanrop.
Carlton Hotel, Kungsg. 57.
Pensionat Wasa, 73 A Drottninggatan, 4 tr. Hiss.
STRÄNGNÄS.
Stadshotellet.
TROSA.
Stadshotellet. Tel. 34.
VÄSTERÅS.
Hotell och Restaurant Klippan.
ÖREBRO.
Stora Hotellet.

Det svenska jordbrukets framtid.

(Forts. fr. 1:a sid.)

sist slå igenbutikum. Att nu tränga in i detta spörsmål, som omspänner en hel rad mer eller mindre brännande frågor, torde inte vara lämpligt. Vi tangera ju här striden mellan protektionism och frihandel m. m., m. m. Men för min del är jag alls inte hågad att instämma i den maning en del nationalekonomer ge lantmännen, nämligen att låta bli kvävegödseln och hålla produktionen nere, ty därigenom bli priserna högre. Om industrien och hela näringslivet skulle handla efter samma princip — var hamnade vi då?

Den andra faktorn, som understöder produktionsökningen, är de rön, som göras på växtförädlingens område. Just nu arbeta vi med största iver på att få fram sådana växtsorter, som lämpa sig syntetiska kvävegödselmedlen. Hela arbetet med växtförädlingen syftar ju till att lämna större och säkrare avkastning, och vi ha redan vunnit åtskilligt. Man kan räkna med att växtförädlingens rön åstadkommit en stegrad produktion under de senaste 40 åren av cirka 50 miljoner kr. i Sverige.

En långt större faktor är dock arbetet för skiljande av skogs- och betesmark. Jag är nästan beredd att ställa denna faktor i allra främsta rummet. Över hela vårt land finnas kolossala områden att utvinna för betesbruk, för produktion av växtmassa till billigaste pris. Men naturligtvis kräver detta problems lösande både kapital och arbete, och fort kommer det näppeligen att gå.

— Men om människorna inte vilja tillbaka till jordbruket, om den s. k. jordhungern inte finns . . .

— Ja, då bli de angivna möjligheterna till stor del outnyttjade. Men jag undrar, om inte utvecklingen tvingar människorna tillbaka till jordbruket, om detta inte redan ur ren rasbiologisk synpunkt är en nödvändighet. Industriområdena äro rena förbränningshärdar i rasbiologiskt hänseende och ökad tillströmning dit från jordbruksområdena vore näppeligen lyckligt. Även inom jordbruket bör för övrigt en förnuftig nivellering ske. Det mindre jordbruket är absolut nödvändigt och bör på alla sätt understödjas, men det bör inte ske på det större jordbrukets bekostnad. Ur

Södra Kungstornet,
Stockholm
Redaktör: ELOF ERIKSSON
Telefon: Norr. 5898 Norr 5899

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

Lösnummer 25 öre.
PRENUMERATIONSPRIS:
Helår ..... Kr. 10.—
Halvår ..... Kr. 5.25
Kvartal ..... Kr. 2.75

Nr 8 (125) Fredagen den 24 Februari 1928. Årg 4.

Monopolkontrollutredningens betänkande.

Det förtjänstfulla arbetet blottar sensationella manipulationer och kontraktsbrott.

Då den nuvarande regeringen i november 1926 genom sin finansminister tillsatte en femmannakommitté för att biträda vid utredningen av frågan om lämpligt anordnande av den statliga kontrollen av Spritcentralen och Tobaksmonopolet, hälsades denna åtgärd hela landet över med den största tillfredsställelse. De förväntningar, man på grund av kommitténs sammansättning i allmänhet ansåg sig böra ställa, haya i mångt och mycket infriats. Monopolkontrollutredningens sakliga betänkande omfattar cirka 300 maskinskrivna sidor och indelas i trenne huvudavdelningar: historik, ekonomisk utveckling samt förslag till kontrollens ordnande. För den stora allmänheten tilldrager sig den ekonomiska utvecklingen det ojämförligt största intresset, och de viktigaste kapitlen i hithörande avdelning hava också in extenso återgivits i denna tidning.

En härvarande tidning "Aftonbladet", har även publicerat vissa delar av betänkandet, vilket föranlett D:r Bratt att i nämnda tidning införa styrelsens för Spritcentralen förklaring angående avskrivningarna inom spritmonopolet. I en förklaringen föregången kommentar, vars bemötande sammanfaller med de inledande synpunkterna till undertecknads artikel, påpekar D:r Bratt, dels att spritcentralens - "offentliga ställning såsom innehavare av statsmonopol", inträdde med år 1924, varför de av "Aftonbladet" omnämnda avskrivningarna berörde åren innan denna monopolställning inträdde, dels också att man redan i 1923 års utredning, "vilken samma år publicerades och utförligt kommenterades i pressen" kunde återfinna samtliga de avskrivningar, som behandlats i "Aftonbladets" artikel.

För frågan om inlevererandet av Spritcentralens vinstmedel till statsverket, direkt eller indirekt, är tidpunkten, då bolaget erhöll officiellt statsmonopol, av underordnad betydelse, emedan Stockholmssystemet redan 1917 i skrivelse till dåvarande finansministern utlovat, att all vinst å partihandeln inclusive vinsten å reningsverksamheten oavkortad skulle tillfalla det allmänna. (Till yttermera visso inrycktes i bolagsordningen bestämmelse om att Spritcentralens vinst utöver den begränsade andel, som tillkom preferensaktieägarne, skulle tillfalla Stockholmssystemet i egenskap av stamaktieägare. Som bekant brast Spritcentralen helt i sina förpliktelser betr. 1917—1919 års vinst Det drygaste ansvaret för denna uraktlåtenhet påvilar såväl Stockholmssystemets ledning under denna tid, speciellt dess verkställande direktör, D:r Bratt, som också den statliga kontrollanten över systembolagen, Kungl. Kontrollstyrelsen. Vad har det kungliga ämbetsverket att anföra till sitt försvar? — Rörande 1923 års utredning har Monopolkontrollutredningens betänkande blottat en synnerligen märklig omständighet. Den i och för senaste undersökningen särskilt anlitade auktoriserade revisorn, L. T.Bohlin, har i en betänkandet bifogad P. M. redogjort för det genom honom utförda arbetet, i vilken det bl. a. heter: "Såväl den i tryck förefintliga *s. k. 1923 års utredning* som den vid sidan härav avlämnade, i vissa punkter mer omfattande utredningen, har av mig genomgåtts." För vem eller vilka har den verkliga utredningen varit tillgänglig och var i pressen har den kommenterats? D:r Bratt är skyldig att säga b, när han nu sagt a. Det är en anmärkningsvärd skillnad mellan den "tryckta" och den verkliga redogörelsen, varpå följande exempel utgör ett slående bevis. I Monopolkontrollutredningens betänkande ang. Astraengagementet läses:

"..... Även år 1921 göres en betydande avskrivning å engagementet ifråga med 801,047: 03 kr. Beloppet angives vara fastighetsunderhåll, men debiteras varukonto. Dessutom avskriver moderbolaget en del belopp å från Astra år 1921 övertagen fastighet och inventarier. Härutöver har emellertid Spritcentralen krediterat Astra för en del byggnadsarbeten å den övertagna fastigheten med sammanlagt 1,279,836: 61 kronor, vilka bokförts såsom omkostnader. Härav har *enligt 1923 års utredning* sammanlagt 473,000 kronor utgjorts av rena överbetalningar."

Den "tryckta" utredningen har intet att meddela om dessa transaktioner, utan däri påpekas, att den hos Astra år 1921 under rubriken "mek. verkstaden och kraftcentralen" redovisade bruttovinsten, kr. 472,000, uppkommit på så sätt, att Astra verkställt den behövliga ombyggnaden och inredningen av Spritcentralens nya destilleringsverk, den s. k. nedre fabriken, varvid bolaget åtnjutit ifrågavarande inkomst. Enligt den "tryckta" utredningen har alltså Astra fått tillgodogöra sig vinsten å reningsverksamheten (bokförd under en missvisande rubrik) därför att bolaget verkställt ombyggnaden av Spritcentralens reningsverk. Enligt 1923 års verkliga utredning har Astra för dessa byggnadsarbeten av moderbolaget krediterats med kr. 473,000 utöver de faktiska byggnadskostnaderna. Som synes har en ordentlig hartass varit framme i den "tryckta" utredningen.

Då kanske mången fått den uppfattningen, att en generalrevision av spritmonopolets räkenskaper genom Monopolkontrollutredningen kommit till stånd, måste kraftigt framhållas det felaktiga i denna tanke. I nyssnämnda *P. M.* gör auktoriserade revisorn följande uttalande:

"Såsom för utredningsmännen vid olika tillfällen framhållits, torde det vara nödvändigt att verkställa en fullständig detaljgranskning av böckerna med samtidigt beaktande av verifikationer, kontrakt och andra handlingar för att kunna angiva fullt *exakta* rapporter rörande av mig undersökta förhållanden" samt betr. Spritcentralen: "..... För åren 1917—1922 har granskning skett av motsvarande grundnoteringsm. m. fl. böcker *i den mån dylika förelegat*" och vidare: "För de upphörda dotterbolagen — utom Carlshamns Punschfabriks A/B. och Hälsingsborgs Jäst- & Spritfabriks A/B. — äfvensom för de s. k. agenturbolagen har granskningen omfattat huvudböcker och inventarieböcker i *den mån de förelegat*, äfvensom för vissa specialundersökningar dagböckerna. För A/B Städet hava dock samtligа *tillgängliga* bokföringsböcker genomgåtts." (Kurs. av undertecknad.)

Man riktar till utredningsmännen frågan: vilka böcker hava saknats? Av det citerade framgår, att redogörelsen endast omfattar huvuddragen av Spritcentralens ekonomiska utveckling. Det framlagda materialet är emellertid mer än tillräckligt för att därav ställa de för spritkoncernens skötsel ansvariga vid skampålen. Spritcentralens ledning har tiläfäll sig bl. a. att:

1. Underskriva och publicera berättelser för bolagets förvaltning under åren 1917—1923, vilka äro ägnade att bibringa riksdagens ledamöter och allmänhet i övrigt en falsk uppfattning om bolagets ekonomiska verksamhet;
2. Negligera det mellan staten och

(Forts. å sid 5.)

Det judisk-politiska systemet i gungning.

Den av den regerande israelitiska kretsen under huset Bonniers ledning frambesvurna "demokratiska" urartningspolitiken har på sätt och vis lyckats i sina strävanden att skapa ett tillstånd av nationellt kaos och leda vid den rådande parlamentariska regimen — den situation, som skulle motivera nästa steg i utvecklingen, hän mot en öppen och klar diktatur under ena eller andra formen och under ledning av Sions härvarande vise. Det av Höga Vederbörande så innerligt eftertraktade tillståndet av "parlamentsleda" har inställt sig och skulle sannolikt även så ha gjort. även om den Bonnierska pressen varit mindre energisk i sitt framprovocerande därav än den varit. I varje fall var det vid ingången av denna riksdag så långt kommet, att huset Bonniers livorgan Dagens Nyheter ansåg tidpunkten inne för att inleda en aktion till förmån för en "demokratisk" diktatur Per Albin såsom ersättare för den "urspårade" parlamentarismen i Sverige. Det anses även inom politiska kretsar, att den under medverkan av Bonnierska D. N. nyligen iscensatta stora arbetskonflikten var ett led i vederbörandes strävan att skapa den för en dylik diktaturs upprättande erforderliga miljön. Det var "den gode husfadern" i "det svenska folkhemmet", Israels lydige lakej och tjänsteutförare, förre nedrustningsministern, som skulle rädda land och folk ur det här framskapade "oefterrättlighetstillståndet".

Men av åtskilliga tecken att döma tyckes man ej i de parlamentariska kretsarna så alldeles benägen för att utan vidare acceptera den Bonnier-Per Albinska lösningen på problemet. Det saknas ej skäl för det antagandet, att man jämväl inom arbetarekretsar icke är blind för de äventyrligheter en diktatur Per Albin under huset Bonniers egid skulle innebära för folket som sådant. Inom de mest skilda politiska läger, ej minst inom själva riksdagen, förmärkas också i dessa dagar tecken till uppvaknande och äntligen vunnen insikt om situationens allvarliga karaktär. De olika till årets riksdag ingivna motionerna, vari föreslås åtgärder till undanrödjande av de nuvarande parlamentariska missförhållandena, såsom socialdemokraternas motion om det proportionella valsystemets ersättande med majoritetsval, högermotionen om inskränkning av antalet riksdagsmän, de om reformering av interpellations- samt förtroenderespektive misstroendevotumsinstituten o. s. v. utgöra nog så tydliga tecken i dylik riktning. Dessa såväl som andra konstitutionella motioner torde helt säkert vara att betrakta som vittnesbörd om enskilda riksdagsmäns och politiska

(Forts. å sid 5.)

Den svenska folkrepresentationens historia.

III. Från 1809 till och med 1866.

Med blicken stadigt fäst på den tråkiga erfarenheten av Carl XII:s envälde, frihetstidens riksdagsenvälde, Förenings- och säkerhetsaktens verkningar samt den tvetydiga formuleringen av 1772 års regeringsform, sökte man vid utformandet av 1809 års statsskick, med rättelse av forna, dyrköpta missgrepp, i möjligaste mån bygga en författning på ursvensk grund. Man ville ett betrygganде statsskick, men klokt nog med minsta möjliga ändringar och nyheter. Stödjande sig på 1772 års regeringsform, sökte man, med undvikande av dess brister och oklarhet, ernå jämnvikt mellan kungamakt och folkmakt. Vid jämförelse med vad under 1800-talet hände andra Europas för lagbunden frihet kämpande folk, skönjes det klart, att Sverige har, om det blott vill taga vara därpå, mer än andra folk en fond av värdefull urgammal grund för sunda statsskicksformer, "omgivna av soklers helgd och befästa av allmän nationalkraft". Konstitutionsutskottet av 1809 ville göra konungamakten stark nog att upprätthålla rikets lugn och sköta förvaltningen på ett tillfredsställande och för framtiden betryggande sätt och riksdagen stark nog att självständigt hävda sina urgamla rättigheter, okvalda från konungskt håll, samt forma ett domstolsväsen med oavsättliga domare, fungerande såsom en särskild statsmakt, oberoende av konung och riksdag, endast underkastade Sveriges rikes lag. I memorialet till riksdagen yttrade utskottet, att det "har sökt att bilda en styrande makt, verksam inom bestämda former, med enhet i beslut och full kraft i medlen att dem utföra; en lagstiftande makt, visligt trög till verkning, men fast och stark till motstånd; en domarmakt, självständig under lagarna, men ej självhärskande över dem. Utskottet har vidare sökt att rikta dessa makter till inbördes bevakning, till inbördes återhåll, utan att dem sammanblanda, utan att lämna den återhållande något av den återhållnas verkningsförmåga".

Enligt 1809 års regeringsform äger konungen allena den styrande, verkställande och riksförvaltande myndigheten, men innan han utövar denna sin makt, måste han höra statsråden. Dessa, som konungen tillsätter och entledigar, skulle till antalet vara nio, nämligen justitiestatsministern, vilken samtidigt är justitieråd, statsministern för utrikes ärenden, hovkanslern och sex andra statsråd, varjämte den statssekreterare, som föredrager ärendet, är adjungerad ledamot av statsrådet — således endast till titeln och ärendenas antal skiljande sig från statsråden, men då han i regel mer än statsråden är insatt i den fråga, han har till föredragning, är realiter hans makt stor. Om det av konungen fattade beslutet strider mot regeringsformen, har föredraganden rätt och skyldighet att vägra sin kontrasignation, och utan dylik får konungens vilja ej verkställas, utom i kommandomål, varmed avses de ärenden, som avgöras av konungen i hans egenskap av högsta krigsherre. I och med kontrasignationsvägran sättes den föredragande ur tjänstgöring, men blir därmed ej avsatt, om riksdagen, för vilken frågan skall föreläggas, gillar hans sagda åtgärande. Strider konungens beslut mot grundlag eller allmän lag, äro samtliga statsråd pliktiga att till protokollet låta anteckna sin skiljaktiga mening och därvid framhålla, att konungens vilja i detta fall ej kan förlikas med svensk lag. Underlåter statsråd detta, är han ansvarig inför riksdagen, således för underlåtenhetssynder; för positiva råd, han givit konungen, är han givetvis även ansvarig inför rikets ständer. Konungen är ensam beslutande och rådet regerar ej såsom under frihetstiden, men det måste rådfrågas i alla ärenden, och konungen kan därför ej nonchalera detsamma såsom Gustaf III behagade göra. Långt tillbaka i tiden gällde åsikten, att konungen var första statsmakten, riksens råd andra och folket tredje; denna riksrådens makt återfinnes ej i den nya regeringsformen, som blott giver statsrådet rådgivande myndighet men gör det ansvarigt inför de bägge statsmakterna, konung och riksens ständer, vilken bestämmelse återfinnes redan i 1772 års regeringsform. Konungen, själv oansvarig, ansågs av 1809 års män hindrad från maktmissbruk och tvingad att efterleva regeringsformen genom trycket av statsrådens ansvarighet för ståndera; tanken är ej fullt riktig.

Konungens makt ökades i förhållande till 1772 års regeringsform i det han fick rätt att utan ståndernas hörande börja anfallskrig (bestämmelsen tillkom i strid mot erfarenheten, men motiverades med att det är svårt att skilja mellan anfalls- och försvarskrig) och i fråga om fred och förbund icke blev beroende av rådets enstämmiga mening. Ändrad blev jämväl behandlingen av ministeriella frågor (frågor om förhållande till utrikes makter), som nu skulle avgöras av konungen på föredragning av utrikesministern i närvaro av hovkanslern eller ett annat statsråd; i andra mål måste, om de äro av synnerlig vikt, hela statsrådet höras och eljest minst tre

(Forts. å sid 5.)

Rabbin Ehrenpreis som uttolkare av Israels "fredsträngtan".

"Kvinnornas fredsförbunds" årsmöte i Göteborg den 13 dennes högtidlighölls på ett sätt, som nog kan vara värt åtskillig uppmärksamhet. Rabbinen Dr. Ehrenpreis hade vid detta tillfälle fått förmånen framföra "judafolkets fredstankar" så som det själv gärna önskar se dessa uppfattade hos de kristna folken. Att framställningen ej präglades av någon blygsamhet inför uppgiftens "lösning" var en självklar sak. Att ställa historiska fakta i sanningens alltför klara ljus kan man ju knappast förutsätta från sådant håll, där förvanskningar och vantolkningar till de egna syftenas främjande upphöjts till högsta moral. Och hr. Ehrenpreis överträffade sig själv i denna konst. Att "Evig fred sedan gammalt står på judarnas program" var en för dessa syften lämplig rubrik på föredragets innehåll kan icke förnekas.

Genom sitt föredrag ville ju hr. E. så gärna övertyga sina åhörare om judarnas fredskärlek. "Trängtan efter evig fred stod sedan urgamla tider i medelpunkten av Israels lära och liv", påstod han. Men härpå har man anledning invända: Skada blott att judafolket *aldrig* funnit någon användning för denna eminenta fredskärlek i det praktiska livet, där verkligheten visar raka motsatsen. Hur hr. E. vill tillämpa "Kants ord om fredstanken" med med avseende å judarna återstår att få veta. Hans påstående att judarna på ett mycket tidigt stadium avgjorde frågan "om makt och rätt, kärlek eller hat", det är till fullo bevisat, därigenom att de i egoistiskt syfte ställde makten och hatet i sin tjänst, medan de resolut tillbakavisade både rätten och kärleken, i det de på äkta rövaremanér anföllo och efterhand tillintetgjorde hela Kanaans hibefolkning samt förföljde och korsfäste själva kärlekens budbärare — Kristus! Detta överensstämmer illa med hr Ehrenpreis' freds- och kärleksorgier; han synes icke alls ha sig bekant Jahves föreskrifter och befallningar till "sitt utvalda egendomsfolk, att utrota både man och kvinna, både barn och spenabarn, och icke låta något leva som andas?" Hr Ehrenpreis har tydligen behov av att taga del av innehållet i följande bibelställen: 1 Mos. 6:11. 5 Mos. 7:1, 2, 16, 22—25. 11:21. 20: 10—16. 11: 24. Jos. 11: 7—23. 8: 24. 1 Sam. 15:3 m. fl. m. fl. liknande, för att lära känna principerna i de "judiska fredsträvandena i forna tider".

Från vår närvarande tid ha vi tydliga och fullgiltiga bevis och vittnesbörd härutinnan i Ryssland, Ungern och China. Hr E. gör sig stor möda att bevisa, att judafolkets historia varit fredlig med en krigsperiod av blott 700 år. Detta kan dock vara nog för ett litet nomadfolk. Dock i verkligheten ha deras anfallsstrider aldrig upphört, de fortgå än i dag mot de kristna kulturfolken, ehuru med hemliga och smygande vapen, för att röja plats åt judarna till det av deras Jahve utlovade världsherraväldet. Hr E. dekreterar: "Världen skall byggas på kärlek — på den grunden bygger Israels religion"? Detta påstående kan endast betecknas såsom ett hån mot sanningen vad "Israels religion" beträffar. Varmed vill Hr E. bevisa detta mot all historisk kunskap stridande uttalande? Jag antager att han är så pass hemmastadd i sin nations krönika enligt gamla testamentet, att han känner till sin Jahves otaliga befallningar till "sitt egendomsfolk" att de skola mörda, plundra och taga byte; varav ett stickprov här må anföras: "Och du skall förgöra alla de folk, vilka Jahve din gud vill giva i ditt våld. Du skall ingen skonsamhet bevisa emot dem, och du skall icke dyrka deras gudar, ty det det bleve dig en snara." 5 Mos. 7: 16. Det är just på denna grund som Israel bygger sin religion. Däremot kärlekens religion — den kristna — visar judafolket icke allenast ifrån sig utan söker helt och hållet att utrota den. Men det blir rent av dråpligt, när man får höra en jude recitera förhoppningen på den tid, då svärden skola smidas till plogbillar, med tillägget: "här predikas ingen kommunism". Vad "plogbillarna" beträffar, så ha ju judarna aldrig haft någon glädje av dessa redskap, i det att allt kroppsarbete är dem förhatligt, men angående kommunismen, så är det väl ej hr. E. obekant, att vi ha judarna Marx och Lassalle att tacka för dess tillkomst.

Vid berättelsen om judafolkets Röda-havs-resa, så glömde hr E. omnämna Jahves befallning till Moses: "varje judisk husmoder skall av sin egyptiska grannkvinna begära smycken av silver och smycken av guld och kläder, vilka I skolen sätta på edra söner och döttrar och taga såsom byte från egyptierna". En skön kärleks-religion! Omnämnandet av "välsignelsen och förbannelsen" i 5 Mos. 28: 29: 30: ha ej något sammanhang med hr E:s "fredstankar". Det är här fråga om lydnadsmomentet gent emot Jahves befallningar till "sitt egendomsfolk" hurn de på bästa sätt skola tillvarataga sina egna egoistiskt-materiella intressen. Det torde vara tillräckligt omvittnat på världshistoriens många blad, att judarna där ej ha någon välsignelse att åberopa sig på, men väl att de utsätt rikligt med förbannelser, strider och tvedräkt.

Judafolkets stora längtans mål är "återförsamlingen" till Palestina, framhöll hr E. Det står ju föredragshållaren fritt personligen tillfredsställa denna längtan. Varför gör han det ej?

J. L.

Kontroversen P. Alb. Hansson—furir Holmberg inför Ö. Ä.

Vi återgiva här en från generalkonsul F. Cronholm till Överståthållareämbetet för polisärenden i Stockholm ingiven skrivelse, vari på förekommen anledning yrkas på att ifråga om det remarkabla slagsmålet mellan hr Per Albin Hansson och furir Holmberg nyligen lagen måtte hava sin tillämpning även med avseende å den förstnämnde. Gen.-konsul C. skriver:

Till Överståthållareämbetet för polisärenden!

Pressen har vetat att förmäla, att Poliskammaren beslutat, att åtal skall anställas mot förre furiren Holmberg för dennes övergrepp mot förre försvarsministern Per Albin Hansson. Samma press har ock vetat framhålla, att det straff, som väntade angriparen, komme att bliva mycket strängt, enär den överfallne vore ledamot av riksdagen. Men denna press har ej vetat att omtala, vilken åtgärd polismyndigheten vidtagit mot herr Hansson för dennes övergrepp å herr Holmberg, som, liksom herr Hansson, blev på öppen gata överfallen och misshandlad. Att herr Hansson här icke utövat någon honom tillkommande rätt till nödvärn, är ju uppenbart, ty förutsättningen härför, avvärjandet av en trängande fara, hade bortfallit, när han förföljde den, som angripit honom, och själv överföll denne. Om något nödvärn kunde

(Forts. å sid 5.)

Den 24 Februari.

»Den inre fienden.»

I sin världserövrarekamp har Israel framför allt betjänat sig av folkens massor, som under förespeglingar om framtida universell frihet, jämlikhet och broderskap bådats upp i revolutionära stormattacker mot nationalstaternas samfundsordningar. Det skedde i reformismens namn. Allt skulle reformeras — till massornas frigörelse, lycka och välstånd. Och när man hunnit så långt, att folkens egna ledande klasser avlägsnats från inflytandet och makten och Israel med sina "utvalde" ur massornas led installerat sig i härskaresätet, forcerades "reformeringen" till formligt reformraseri. Ej hade väl folkets massor, menade man, med blod och svett, under umbäranden och mödor, tillkämpat sig sin politiska medborgarrätt, sin "suveräna" rätt, för ros skull. Massorna, som äntligen frigjorts ur förtryckets bojor, skulle nu gå att förverkliga sina frihets- och självständighetsideal, sitt länge drömda lyckorike, på jorden; bort fördenskull allt, som minde om det förflutna, bort allt gammalt skröpligt och murket, en kvarleva från en löjligt efterbliven och barbarisk tid! Och så fingo vi också här i landet skåda ett reformerande av vildaste slag, till synes visserligen både plan- och vettlöst men i verkligheten efter mest utstuderade plan och med bestämda mål. Det var den organiserade destruktionen till nationalsamhällets omstörtning och erövring åt Israel. Vägen därför hade beretts genom att judemakten överallt lagt opinionsbildningen och den statliga myndigheten under sig samt organiserat medborgarna efter maximen "Söndra och härska!" i olika politiska grupper under sin ledning. Medels dessa framfördes, populariserades och genomdrevos såsom folkkrav efter hand alla de önskemål och krav, som Israel önskade förverkligade, samt fullföljdes med all energi strävandena för den svenska samfundsordningens omstörtning. De toner, som anslogos av "de stora reformpolitikerna", en Branting, en Lindman, en Lövgren, en Ekman, en Per Albin o. s. v. lödo visserligen något olika, men tendensen och syftet voro desamma, de voro inbördes förenade i en och samma höga strävan att tjäna det heliga Israels sak. Alltid gällde det förverkligandet av "folkflertalets" vilja, önskemål och krav. Genom teatraliska uppföranden å parlamentsarenan sökte man ingiva massorna den föreställningen att det rörde sig om en ädel kamp för upphöjda fri- och rättfärdighetsidéer. Länge åskådades också de glansfulla turneringarna, som utfördes av de bålda kämparna i deras rustningar av "demokratisk" ideologi, med både respekt och intresse av den stora åskådarepubliken; men efterhand som folket begynte få upp ögonen för att det hela endast var ett enda stort gyckelspel till dess distraherande från gud Mammons förehavanden i samhället, slappnade alltmer intresset för de parlamentarisk-oratoriska utförandena.

I demokratiens kamp för folkfrihet och lycka åt alla människor har som vi veta bland mycket annat också "den inre fienden" spelat en viktig roll. Inom den provocerande politiska sfären framskapades redan tidigt denna term, som fick en så stor betydelse för utvecklingen även hos oss. Medan man lät vänstern och dess tidningar gå löst mot de grundfästen, som buro upp den nationella svenska samfundsordningen och som samt och synnerligen utmålades såsom "den svarta reaktionens" "folkfientlighetens" förhatliga bålverk, lät man högern och dess press med frejdigt mod acceptera utmaningen samt stämpla de eländiga fosterlandslösa anstormarna mot samhället såsom "den inre fienden", vilken med alla medel måste bekämpas. Därmed var det så utomordentligt verkningsfulla slagordet skapat, vilket av demagogerna länge med stor framgång nyttjades som stridssignal och eldande medel i deras inbördes kamp om äran och makten. Arbetarna, som intalats, att de endast kämpade för frihet och rätt och en människovärdig tillvaro, utpekades av de "borgerliga" tidningarna som samhällets fiender. De kände sig även kränkta i sitt innersta över sådana utmaningar från "borgarnas" sida. När deras stridshumör begynte att slappna, kom i regel en aktion av dylikt slag i "borgarpressen" utmärkt väl till pass och plägade även tacksamt upptagas på den "proletära" sidan. Då kampsignalen mot "den inre fienden" höjdes i de "borgerliga" bladen, dröjde det i allmänhet ej länge, förrän man på arbetaresidan var färdig att med liv och lust åter rycka in i kampen. Var då, menade man där, denna skamliga benämning lönen för arbetarnas förtrutna arbete i samhällets tjänst? Nej, "borgarsamhället", detta förhatliga samhälle, som endast föraktade och förhånade arbetarna för deras strävan efter bättre livsoch samhällsförhållanden, måste bort, måste krossas! — Så eldades å ömse sidor om den skiljelinje, Israel byggt upp inom folket, lidelserna hos "de två nationerna" ("borgare" och "socialister") samt hetsades dessa till ideliga förödande inre strider. När helst ett önskemål av vikt för den judiska erövraremakten skulle framdrivas och den allmänna uppmärksamheten behövde distraheras, restes straxt "de två nationerna" till kamp mot varandra. "Den inre fienden" bådades upp mot "den reaktionära folkfienden", våldsamma opinionsyttringar, hotfulla arbetskonflikter och dito massdemonstrationer etablerades. "Folkkrav" formulerades och framdrevos med fordran på genomförande, en orosmättad atmosfär skapades, med vars tillhjälp Israel i folkmajoritetens namn tvang konung och statsmakter att falla undan och acceptera. Rikets myndigheter ställdes inför valet: antingen godtaga "folkets krav" eller revolution och republik. Och eftersom ledarna för de "borgerliga" partierna voro av ungefär samma ull som ledarna för de "proletära", blev alltid utgången, att "folkets majestät" segrade. Väl en gång ensamma herrar på täppan med massorna, som på grund av bristande bildning och intellektuell träning voro ur stånd att själva kunna utöva någon aktiv positiv insats, fingo hrr israeliter ett tämligen lätt spel. Resultatet är i dag uppenbart för envar: Stat och kommun hava bragts i en skuldsättning på miljarder till den sig som hemlig regeringsmakt i demokratiens namn etablerade judiska ockrarefinansen och hava även i övrigt utlämnats åt denna till en exploatering av oerhördaste slag. Statsförfattningen hålles ej längre i helgd. Sveriges folk är icke längre ett fritt och oberoende folk, det har bragts under det internationella mammons tryckande ok. Dess frihet är numera blott ett bedrägligt sken. Dess öden länkas ej längre efter svenska ideal, till egen välfärd, utan uteslutande efter den judiska härskarmaktens krassa intressen och planer. På en mängfald olika vägar tränga sig förstörelsens demoner allt djupare in i den svenska samhällskroppen, spridande kaos och split, undergrävande och raserande allt svenskt, allt som har samband med vår gamla hedervärda svenska kultur. Som en följd av allt detta stiga skatter och allmänna pålagor i våldsamt tempo, och de ekonomiska levnadsvillkoren ställa sig för stora grupper medborgare, trots den ihärdigt fullföljda statsskuldsättningen, allt svårare.

Sveriges folk måste äntligen vakna upp ur den förrädiska sömn, vari den judestyrda pressen medels sina tusende lögner insövt det. Det är på hög tid att de allmänna begreppen klaras rörande "den inre fienden". Sanningen härvidlag är såsom redan framhållet, att den inre fienden varit och alltjämt är den revolutionerande judemakten. Man erinre sig, huru som det, för att taga ett enda exempel, var just med tillhjälp av den framprovocerade "inre fienden", som det lyckades Israel att framtvinga nedskrotningen av vårt nationella försvarsväsen, vårt sista värn mot främmande inkräktare. Genom lögnaktig upplysningsverksamhet i vänsterpressen ingav man arbetarna den falska föreställningen, att rikets militära försvar var ett borgarklassens och kapitalismens vapen gentemot arbetarklassen, "den inre fienden". Och arbetarna trodde sin falska ledare, som i likhet med de falska ledarna på den motsatta sidan hämtade sina direktiv och sin visdom från Israels vise. Senast har nu judemakten i sin egenskap av inre fiende uppenbarat sig i världsrevolutionens, bolsjevismens, gestalt, som här länge välvilligt tolererades och som i verkligheten intet annat varit än Israels stora världsrevolutionära rörelse, den där skulle jämna alla nationalstater med jorden, för att sedan på ruinerna av dessa det av fader Abraham utlovade judiska världskejsardömet skulle upprättas. Varför tego alla "borgerliga" och "proletära" tidningar rörande sanningen i fråga om kommunismen? Jo, därför att de alla voro i judedömets sold. Det kunde vara anledning för medlemmar av de olika "borgerliga" och "proletära" partierna att fråga sina riksdagsmän och förtroendemän, varför också de förtegat sanningen i fråga om kommunismen. Nu är dock, vilja vi tro, faran åtminstone för ögonblicket från det hållet över, sedan den kommunistiska världsrevolutionen sprängts och de judiska revolutionsledarna i spetsen för densamma förpassats till Sibirien. Men den judiska faran är därmed visst icke över. Den hänger alltjämt över folken som ett damoklessvärd. Den ständigt blott lurar efter nya framkomliga vägar och medel att definitivt kunna slå oss i sina bojor och utplåna vår svenska nationalstat. Det är på tiden att "de två nationerna" uppsäga sin hittillsvarande herre i Israel tro och lydnad samt åter sluta sig samman till *en* nation och gemensamt gå in för hävdandet av den sanna folkfriheten i Sveriges land, för dess återupprättande ur det namnlösa förfall, vari förstörelsens makter bragt det. Det rådande judisk-politiska systemet efter maximen "Söndra och härska!" måste skatta åt förgängelsen och ett moraliskt system i landets och folkets intresse i dess ställe upprättas. De olika klasserna av folket, som av söndringsmakten under årtionden hållits i en förödande inbördes kamp, måste återfinna varandra. Den enda och verkliga inre fienden är den makt, som brottsligen framskapat och intill detta nu hållit svenska folket i söndring och vanmakt — Israel. Det är detta, som vi alla, andens och kroppens arbetare, nu måste göra klart för oss, och även handla därefter!

Observera!

På förekommen anledning uppmanas Nationens vänner och gynnare att godhetsfullt underrätta tidningens expedition i Stockholm därest Nationen icke saluföres hos de cigarrhandlare och tidningsförsäljare, våra vänner bruka gynna, eller om tidningen ligger undangömd och ej framhålles i likhet med andra tidningar. Vi äro tacksamma för uppgifter härom, så att rättelse må kunna ske.

PRESSKONSERTEN

"Smakligare parlamentarism."

I en ledande artikel, "Smakligare parlamentarism", behandlar Nya Dagligt Allehanda (h) de till årets riksdag ingivna konstitutionella motionerna, vilkas syfte förmenas vara "att göra vårt parlamentariska system smakligare". På smaklighet i vanlig bemärkelse kommer det dock här mindre an, den ansvarskännande opinionen i landet kräver förvisso något mera än så. Vederbörande få allt bekvämna sig till att gå problemet en smula in på livet! På tal om det socialdemokratiska förslaget om det proportionella valsystemets ersättande med majoritetsval, vilket förslag livligt applåderats av det Bonnierska livorganet Dagens Nyheter — väl därför att det förmodas skapa större förutsättningar för den av Höga Vederbörande eftertraktade socialdemokratiska riksdagsmajoriteten under Per Albin — skriver Allehanda:

Den tyngst belastade syndabocken är det proportionella valsystemet. Många tro enfaldeligen och lidelsefullt, att funnes icke detta system, så skulle vi få lysande riksdagar och starka regeringar. Antagligt är, att vi åtminstone till en början finge en majoritet av socialistiska nummerkarlar under ledning av vem eller vilka? (Till namnet under Per Albin till gagnet under hrr Karl Otto Bonnier och Ehrenpreis!). Allt för väl äro de herrar bekanta som kivas om det Brantingska arvet för att någon från den kanten skulle kunna vänta någon politisk påanyttfödelse. Dagens Nyheter svärmar av okända(?) skäl för hr Per Albin Hansson, som med all sin duktighet och sina goda armbågar dock näppeligen lär kunna karaktäriseras såsom en person av stora mått. Hans demagogiska träning är avsevärd, men vi undra, om det kommer an på detta. För resten kan D. N. få sin Per Albin lika säkert på proportionell väg. Ett valsystem är och kommer alltid att bli en bisak. Det är folkets sinnelag och andlighet, som är huvudsaken.

Tidningens reflektion, att Bonnierska D. N. under vad system det vara månde skulle kunna få "sin Per Albin" placerad som maktbetrodd ledare för svenska folket, är märklig och skulle ju kunna tyda på en viss resignationens anda hos hr Ljunglund. Vi tvivla dock på goda grunder på, att herrarna Bonniers spel i svensk politik i fortsättningen skall komma att ställa sig lika enkelt som hittintills. Svenska folket har nämligen börjat att vakna.

Formen är ej allt, ej ens det väsentliga i politiken.

I en ledande artikel "Svenska riksdagsbekymmer" anmäler Svenska Dagbladet (h) sina tvivel på möjligheten av att genom grundlagsmotioner sådana som de vid årets riksdag i rikligt antal presenterade kunna råda bot på den allt besvärligare parlamentsledan. Tidningen slutar sin betraktelse i ämnet med följande ord:

I sista hand är det dock inte genom lagändringar man kan skänka nytt liv åt det politiska arbetet. Formen betyder icke så mycket som många tro, och den är alldeles betydelselös, om den icke kan kan fyllas med nytt liv. Men detta förutsätter nya, starka krafter inom nationen, och om de finnas och få trånga fram ända in i riksdagen, så komma de säkerligen att skapa åt sig själva de former, som en ny tid kan behöva. Det är en öppen fråga, om parlamentarismen mäktar eller vågar låta de nya krafterna komma fram. Sviker den i detta, är det fara värt, att de ökvall bryta sig sin egen väg — utanför parlamentet.

Även om Sv. D:s bristande intresse för de försök, som inom riksdagen nu göras att skapa "en smakligare parlamentarism", endast skulle bottna i den rena negativismen, är det fullt riktigt, att genom reformåtgärder, som endast avse ett plåstrande med formerna, vinnes icke något tillfrisknande av vårt politiska liv. Formen är i viss grad alltid av mera underordnad betydelse, det är andan — livet, som skall rymmas i formen, som blir det bestämmande. Men vem har det här i landet varit, som skänkt den nuvarande politiska formen, demokratien, det eländiga liv, som alla nu beskärma sig över, om ej just de politiska tidningarna? Dessa bära i själva verket ett ansvar för det inträdda läget, som är oerhört.

Bondeklassens politiska samling under debatt.

Redaktör Engberg i Socialdemokraten (s) har åter en gång råkat synda på nåden rätt så ordentligt genom att uttala sig för en bondesamling på klassgrund. Herr Bonniers livorgan Dagens Nyheter har också tillsammans med "den gode husfadern" i Ny Tid på sedvanligt sätt ryckt in mot den oförbätterlige och läst lagen för honom. Hr E. skriver i Soc.-Dem. bl. a.:

Det är inom den kapitalistiska bourgeoisien, som högern och liberalismen rekryterat huvudmassan av sina väljare. I samma ögonblick denna grupp säger upp den kapitalistiska bourgeoisin tro och lydnad och skapar en politik på egen klassgrund, så är bourgeoisins politiska ledaretställning krossad. Och det är en slik tingens ordning vi betrakta som ett ofantligt framsteg framför den nuvarande. För bondeklassen själv måste det för övrigt vara förödmjukande att gå i den kapitalistiska bourgeoisins ledband. Den har sin framtid i en självständig politik. Och eftersom de egendomslösa massorna utgöra socialdemokratins rekrytmaterial och eftersom ett mätmedvetet erövrande av detta material möjliggör en proletär parlamentsmajoritet, så går en bondesamlingens politik på självständig grund icke i vägen för socialdemokratin. Det är den kapitalistiska bourgeoisin av konservativt och liberalt snitt som har anledning frukta den. Och att dess fruktan är högst allvarlig, därom vittna i dessas dagar en rad pressuttalanden.

Hr Engberg har alldeles rätt i sin uttalade uppfattning, att böndernas politiska väg går fram i yrkessamlingens tecken. Att ett sådant ord skulle väcka stor uppståndelse inom det Bonnier-Per Albinska lägret, var endast att vänta, det gick ju inte alls ihop med Höga Vederbörandes planer och syften med Sveriges folk som en trälande legohjonshär under Israel. "Den gode husfadern" protesterar indignerat i sin Ny Tid (s) mot de Engbergska uttalandena:

En svensk bondesamling efter klasslinjer är knappast tänkbar och kan i vart fall icke betraktas såsom önskvärd. Bondeförbundet uppstod under krisåren. Det hade sin glansperiod i kristidsförordningarnas hägn. När förhållandena började återgå till det normala stannade det i växten och gick tillbaka. Detta ger stöd åt den uppfattningen att böndernas politiska organisering efter klasslinjer icke är det naturliga. Slår man upp Statistisk årsbok och ser på förmögenhetsoch inkomstfördelningen, finner man också lätt att det går sådana skiljelinjer inom den jordbrukande befolkningen som göra en allmän samling omöjlig. Godsägare och torpare ha knappast några gemensamma klassintressen. Och vill man från den jordbrukande befolkningen skilja ut den större halvdelen, den s. k. hemmansägargruppen, så vet man dock att även inom denna kvarstår det både ekonomiska och geografiska olikheter som skilja och splittra intressena.

För den som betraktar den allmänna demokratiseringen såsom nödvändig för skapandet av ett gott samhälle framstår det som ett allmänt intresse att de undanskjutna och tillbakahållna på det kraftigaste göra sina anspråk gällande. Men det kan icke vara ett samhällsintresse att olika samhällsgrupper egoistiskt och ensidigt tänka bara på sitt och rikta sin kraft på att i alla väder driva sina intressen i förgrunden. Det finns ingen anledning att uppmuntra slikt.

Det är för övrigt svårt att förstå vilket intresse vi skulle kunna ha av en förskjutning inom det borgerliga lägret till bondeförbundets fördel... På punkt efter punkt framträder bondeförbundets politik i bestämd motsättning till socialdemokratisk politik. Detta är ett faktum, som icke förändras därför att bondeförbundet och vi i viss mån mötas i viljan att förhindra finanskapitalets fullständiga diktatur...

Per Albin, den judiska storfinansens främsta koryfé och mest lydiga redskap här i landet, som samma storfinans f. n. ungås med planer på att upphöja till någon slags diktator för svenska folket, generar sig som synes icke. Den från början till slut lögnaktiga framställningen rörande den svenska bonderörelsen, dess uppkomst och syften visar den totala brist på respekt för sanningen, som hr Per Albin Hansson förebräder. Hans påstående om "ekonomiska och geografiska olikheter som skilja och splittra" är karaktäristisk och illustrera hans av alla erkända förmåga att repetera texten, sådan den förkunnas av hans höge spiritus rector, Karl Otto Bonnier. Talet om olika intressen hos skilda kategorier av jordbrukare är ju i verkligheten intet annat än ett av de otaliga trics, varav judemakten här begagnat sig vid genomförandet och vidmakthållandet av jordbrukarklassens inre söndring och vanmakt. Huset Bonniers livorgan D. N. hälsar också entusiastiskt "den gode husfadern" och lyckönskar honom till hans resoluta avståndstagande från "den groteska bondeförbundskurtis, som på sistone bedrivits speciellt i partiets s. k. huvudorgan i Stockholm, för vars demagogiska flirt med "övervägmästaren" den socialdemokratiska partiordföranden icke har några sympatier. — Jo, det låter något! Karl Otto får tydligen ingen alltför lätt uppgift i fråga om populariserandet av sin Per Albin som diktator i "Svenska folkhemmet".

Arbetarledarna börja få det bekymmersamt.

Atskilliga tecken, inte bara sådana som relaterats i den partipolitiska pressen utan också andra, tyda på att man även inom arbetarledet uti landet börjar vakna till insikt om den sanna arten av den politik, som här f. n. bedrives i folkfrihetens och demokratiens vackra namn. Vi återge här ett uttalande av Arbetet (s), vilket säkerligen torde få anses betecknande för den mängenstädes rådande situationen inom arbetarevärlden:

Kritiken skulle, skriver förf. i Arbetet, bestämt bli mera effektiv om den finge framträda mot en bakgrund av erkännande. Även en arbetarrepresentant är mänsklig nog att behöva ett berömmande ord någon gång. Det är svårt att tro på nyttan av att behandla honom så att han börjar känna isolering. Orättfärdig kritik kan skapa egenrättfärdighet. Det skulle inte förvåna om en sådan representant, som går från ett möte, på vilket varenda talare läst lusen av honom, men som i grund och botten vet sig ha handlat efter bästa samvete och förstånd, i nattens stilla stunder upphöjer sig själv till martyr. Logiken inbjuder till den anmärkningen att om förtroendemännen äro så dåliga som de i anfall av kritisk ande sägas vara, så återfaller ansvaret på demokratin själv, som är oduglig att välja bättre representanter eller som icke kan lita på sina uppdragstagare. Omsesidigt förtroende under kontroll och sund kritik är förutsättningen för demokratin och kan demokratin icke förverkligas på den vägen glider den ut i sin motsats, byråkratväldet, den byråkratiska diktaturen, just det, som för närvarande är karaktäristiskt för styrelseformen i den arbetarrepublik som givit demokratin på båten.

Att ett framhärdande på den linje, demokratiens nuvarande ledare följa, leder till för att icke säga direkt åsyftar upprättandet av just en diktatur, är uppenbart. Det tillkommer arbetarna ute i landet att förhindra en sådan utveckling, som endast måste bliva dem själva lik som folket i dess helhet till skada. Det betyder i verkligheten ganska litet, vad namn man behagade åsätta en diktatur under rådande förhållanden, om "demokratisk", "proletär", "borgerlig" eller något annat. Namnet gör det visserligen icke. Vad arbetarna nu närmast böra inrikta sig på är att söka få fram som förtroendeman i det offentliga livet icke "oratoriska förmågor" utan intelligenta och moraliska krafter samt att framför allt att gå in för en reformering av arbetarerörelseus ledning och obönhörligt kräva ett slut på det nuvarande sammöret mellan denna och den på landets och folkets utplundring från början till slut inriktade judiska storfinansen, som f. n. praktiskt taget behärskar och leder partiets politik och allmänna utveckling.

En särskild avdelning för handelsärenden i U. D.?

I k. m:ts den 17 dennes avlämnade proposition angående utrikesdepartementets organisation och utrikesförvaltningen förordas upprättandet å ordinarie stat av en på tvenne byråer organiserad handelsavdelning i stället för den för närvarande å extra stat uppförda speciella handelsavdelningen. Å den nya avdelningen skulle handläggas samtliga handelsärenden, d. v. s. dels kommersiell information, dels handelstraktat- och övriga handelspolitiska frågor.

Undersökning inom köpmannaorganisationerna angående efterkravsaffärerna.

Inom köpmännens organisation pågå sedan en tid tillbaka vissa undersökningar angående de s. k. efterkravsaffärerna. Som ett led i dessa undersökningar har Sveriges Köpmannaförbunds arbetsutskott beslutat att från medlemskretsen inhämta upplysningar om vissa förmors eventuella förbindelser med de regulära detaljhandlarna.

Skånes jordbrukare uppvaktade.

Stats- och jordbruksministrarna uppvaktades i lördags av en deputation skånska lantmän, vilka såsom representanter för ett av omkring 450 jordbrukare från alla delar av Skåne besökt möte i Lund den 9 februari överlämnade ett av mötet antaget uttalande, vari begäres åtgärder mot importen av levande djur och kött m. m.

Såväl stats- som jordbruksministern förklarade sig hysa stort intresse för de förevarande frågorna och utlovade, att deputationens framställningar skulle tagas i noggrann överväganде.

U. S. A. — "fredens och rättens världsdel".

Den panamerikanska konferensen har i dagarna sammanträtt i Havana. Församlingen antog en rad resolutioner, däribland enhälligt en, enligt villkor att alla anfallskrig olika amerikanska stater emellan skulle förklaras olagliga.

U. S. A:s representant Charles E. Hughes framhöll vid konferensen Förenta staternas allvarliga önskan, att den amerikanska kontinenten måtte bliva allmänt erkänd såsom fredens och den internationella rättens världsdel.

PÅ UTKIK

Den symboliska ormen.

Enligt den hemliga judiska sionismens urkunder uttänktes av Salomo och andra judiska vise redan 929 före Kristi födelse teori en politisk plan om världens erövring för Sions räkning. I mån av historiens gång utarbetades och fulländades denna plan av däri invigda efterföljare.

Dessa vise hade beslutit erövra världen åt Sion genom den symboliska Ormens list. Dess huvud skulle föreställa den av de vise invigda judiska regeringen (alltid maskerad t. o. m. för sitt eget folk) och kroppen — det judiska folket. I det Ormen inträngde i de på dess väg liggande länderna, undergrävde och uppslukade den (störde den) alla rikets icke-judiska krafter i mån av deras tillväxt. Detta måste den göra även framdeles, följande en noggrant utstakad plan, till dess den genomgångna cykeln slutes, därigenom att huvudet återvänder till Sion och ormen på så sätt innesluter i cirkeln av sin väg hela Europa och därmed den övriga världen, begagnande sig av allh krafter — vapenmakt och ekonomiska medel — för att underkasta även de övriga kontinenterna sitt inflytande, inflytandet av sin cykel.

Ormens huvuds återkomst till Sion kunde ske, sedan de Europeiska stormakterna tämnats med jörden, d. v. s. över det ekonomiska obeståndet och ruinen, överallt ett verk av Sion, genom det andliga förfallet, huvudsakligen åstadkommet med tillhjälp av judiska kvinnor under mask av fransyskor, italienskor, spanjorskor, de säkraste moraliska pestbärerskorna bland folkens ledare.

Kvinnorna i Sions händer tjänade till lockbete för dem, vilka tack vare dessa kvinnor alltid äro i behov av penningar och därför köpslå med sitt samvete för att på vad sätt som helst skaffa sig dem. Dessa penningar utlånas egentligen endast, ty de återvända snart igen i det köpande Sions händer genom dessa samma kvinnor, men därmed äro trälar vunna åt Sion.

Det är naturligt, att för framgångens skull varken regeringarna eller enskilda individer få äga en aning om vilken roll de spela i Sions händer. Därför hava Sions styresmän organiserat i sin krets en s. k. religiös kast, en omutlig och outtröttlig väktare av de mosaiska lagarnas och Talmud-föreskrifternas renhet, och alla hava trott, att de mosaiska lagarnas täckmantel är judarnas verkliga självstyrelse, så mycket mindre som ögonen varit vända mot guldet, som anskaffades av denna kast, vilken var tillerkänd fullständig handlingsfrihet i sina ekonomiska intriger.

Enligt den grafiska bilden av den Symboliska Ormens bana var dess första etapp i Europa år 429 f. Kr. i Grekland, varest den under Perikles' tid begynte undergräva detta lands storhet och makt.

Den andra etappen var i Rom under Augustus' tid, icke långt från Kristi födelse.

Den tredje i Madrid under Carl V år 1552 e. Kr.

Den fjärde i Paris år 1700 under Ludvig XIV.

Den femte i London år 1814 efter Napoleon I:s fall.

Den sjätte i Berlin 1871 efter franska-tyska kriget.

Den sjunde i [illegible]burg, över vilket nu är ritat Ormens huvud under årtalet 1881.

Alla av Ormen genomgångna länder äro i själva verket undergrävda i sina grundvalar genom den införda liberalismen, demokratien och det ekonomiska obeståndet.

Vidare har Ormens huvud ännu icke rört sig vid den tid vår bild avsåg, men på teckningen äro genom pilar vägen utstakad mot Moskva, Kijeff och Odessa.

Vi känna nu väl, huru framryckningen skett över de nämnda metropolerna samt huru genom de stora revolutionerna i Ryssland judemaktens vid sidan av Romkyrkan allvarligaste fiende från senaste seklet romanovska kejsarhuset störtats. Den judiska världsrevolutionens missbrukande, beseglat genom judarna Trotskij-Bronsteins och Sinovjev-Apfelbaums deportation till Sibirien, torde sannolikt få betraktas som inledningen till slutet å den judiska världshärskardrömmen, eftersom folken därigenom fått ögonen öppna för judarnas infernaliska strävanden.

Konstantinopel är antytt som den åttonde och sista etappen före Jerusalem. Mycket återstår det icke för Ormen att kräla, tills den ödesdigra cirkeln är sluten och huvudet förenar sig med stjärten.

På det att Ormens krälande måtte ske obehindrat, hava olika medel genomtörts till uppfostran och bildande av arbetskrafter för detta svåra verk, i ändamål att ernå ett oklanderligt arbete. Först och främst genomdrevs den judiska stammens isolering, på det att ingen skulle kunna intränga i dess krets och upptäcka hemligheten i dess verksamhet.

För judarna hade kungjorts profetiskt, att de äro utkorade bland människorna av Gud själv för att behärska jorden genom en odelbar Sionsk konungsmakt. Det hade blivit dem ingivet, att endast judarna äro Guds söner och endast de äro värdiga epitetet människa, de övriga människorna äro skapade av Gud endast som judarnas arbetskreatur och slavar (människiga anleten äro dem givna endast för att judarna icke skulle hava obehag av att emottaga av dem tjänster), judarnas roll åter består i erövring av herraväldet över hela världen för Sion (se Sauh 91, 21, 1051).

En situationsbild från den stora politiska maskeraden.

Hr Engberg i Socialdemokraten tycks vara en tämligen bångstyrig ande, som bereder demokratiens höga överhet här i landet åtskilligt av bekymmer. Han har nämligen aldrig kunnat lära sig riktigt begripa, att demokratien ställer vissa oeftergivliga krav på "solidaritet" och lydnad å dem, som skola tjäna det heliga Israels sak. Hr Engberg är emellanåt djupt uppstudsig och vägrar att bara marschera och inte resonera. Till årets riksdag hade man emellertid lyckats få hela saken efter vad man trodde rätt så tillfredsställande ordnad i och med att Per Albins officiella ledarskap inom "socialdemokratien" genomdrivits Karl Ottos politiska handsekreterare i det Bonnierska livorganet D. N. kunde ej heller underlåta att i samband med Per Albins "stora" deklaration under remissdebatten för "det svenska folkhemmet", häckla den besegrade konkurrenten Arthur för hans nederlag i striden om ledarehärligheten. Per Albin framstäldes där som den högsinnade och noble segerherren, som ej alls önskade taga någon småaktig hämnd på de stackars eländiga kryp, som han lyckats tillintetgöra i striden, varför också Arthur E. kunde räkna på ett hyggligt bemötande, därest han visste att uppträda sansat och korrekt d. v. s. troget och utan att mucka följde de hr israeliters "välvilliga" vägledande signaler i avseende å "demokratiens" fortsatta utveckling.

"Herr Per Albin Hansson tycker om att vara främst, när han deltar i något," skrev det Bonnierska bladet. "Och när han blir det har man (huset Bonnier) ingenting att invända. Han ger en det intrycket att han tar inte bara herr Engberg utan också andra motgångar med lugn och ro och som det anstår en god sportsman. När han slår kringskuren kung i bowling döljer han inte sin belåtenhet över att han gjort så bra, men han jublar inte, så det förkrossar den som bara lyckats dräpa en eller annan kägla i ytterkanten. Han skonar inte sina motståndare, men han förskonar de slagna från det hån som alstrar bitterhet. (Hr. Engberg bör buga sig och tacka.) Krigar gör han av böjelse och ohindrad vana (för Israels heliga sak), och komma framåt vill han och stiga i graderna. (Jo, minsann!) Han kan vara brutal mot dem som stå i vägen på pinnarna, men när han kastar ned dem i förbifarten, gör han det inte av lömskhet. Kanske han inte bekymrar sig så mycket om de ta skada i fallet, resa de sig igen trycker han deras hand innan det blir nytt nappatag. Och säger en lustighet innan leken börjar."

Så räknade de höga herrarna Karl Otto (Bonnier) och Per Albin (Hansson) med saken såsom klappad och klar. Intet behövde längre skymma vägen fram mot framtidsidealet: En "demokratisk" diktatur Per Albin! Arthur E. hade fått sig en tämligen grundlig avbasning, fått lära sig lyda och flytta ned några pinnhål på stegen samt överlåta makten och härligheten åt diktatorn in spe. Karl Ottos "gode husfader", som en dag när man hunnit tillräckligt trasa sönder den sanna ljuvliga parlamentarism Karl Ottos tidningar en gång utlovade svenska folket skulle föra det till himmelriket, skulle träda in för en ny "historisk" mission i svenska gojims land, som för de Israels barn snart blivit ett rent Kanaan. Men i dessa dagar hava de Höga Vederbörande fått erfara, att redaktören i Socialdemokraten ännu ej på långt när känner sig besegrad utan fortsätter att utmana med egna "privata" meningar. Hr Engberg har nämligen gjort sig skyldig till en ny allvarlig förlöpning och försyndelse mot de proletär-demokratiska idealen, i det han dristat rekommendera en svensk bondesamling efter klasslinjer. Hans ord ha också väckt formlig uppståndelse inom det israelitiska presshögkvarteret. Karl Otto o. Per Albin dundra i sina respektive livorgan, Bonnierska D. N. och Ny Tid, mot den hädiske och förrädiske. "Partiets s. k. huvudorgan" (D. N:s spydiga benämning å Soc.-Dem.) får sina fiskar varma för sin "groteska bondeförbundskurtis" och sin "demagogiska flört med övervågmästaren." Per Albin såväl som Karl Otto finner det helt enkelt oerhört, att Arthur E. velat beblanda sig med sådana ruskigt krassa och egoistiska kapitalistintressen, som representeras av Sveriges bondeklass, vars ägande jord hr israeliter nu som bäst äro i färd med att medels den nuv. "demokratisk-politiska" ordningen plocka in i sina banker. Nej, bönderna måste alltjämt stanna kvar i fållorna i Israels "idépolitiska" partier och där arbeta för de universella samhällsidealens förverkligande i all världen!

Till illustrerande av den unika situation, som uppstått genom hr Engbergs uttalade uppskattande av jordbrukssbefolkningens samlande på klasshjner, — en tanke som ju i och för sig är fullt riktig ur social och allmänpolitisk synpunkt — återgiva vi ovanstående bild ur Allehanda, föreställande ett dyrbart ögonblick på den stora politiska skottärsmaskeraden. Såsom framgår av teckningen är Per Albin alltjämt inte att leka med ens för en uppstudsig "partivän" i högst kvinnlig skrud. Det är väl frågan, huru det går Arthur den här gången. Den bålde riddare ur Bondeförbundet, med vilken den sköna bereder sig att träda en politisk s. k. kulturell dans, ser knappast ut att kunna klara Per Albins kraftiga nävar (det som Karl Otto framför allt lär beundra!), därest vår skicklige bowlingkämpe skulle få lust att presentera honom en "kägla" i flinten.

Dr Bratts fördelningssjuka.

Den gamle skämtaren "Bon soir", numera hördane hemma i Nya St. D., har åter en gång ägnat problemet Ivan Bratt sin uppmärksamhet. Förf. återgår i minnet till den stolta kamp d:r Bratt och hans idépolitiske broder dåvarande D. N.-redaktören von Zweigbergk på sin tid, för ett årtionde sedan, förde i vårt parlament. Då vågade, påpekar han, ingen fattig syndare röra vid det heliga verket av den ideele doktorn. Sedan dess har det emellertid blåst många väder. Bon soir skriver:

"Varken han själv eller d:r Bratt finnas längre i riksdagen, färdiga att bevisa än att d:r Bratts konstfulla byggnad var ett privat företag, som saknade redovisningsskyldighet inför det offentliga, när så krävdes. Och samtidigt färdiga att bevisa, att detta underbara komplex var ett svenska statens företag så starkt kontrollerat, så officiellt övervakat, att dess handlande och vandlande inte angick oss vanliga borgarbrackor. Man krävde demokrati och nu är man alldeles för infamt påpassad av demokratien. För d:r Bratts del yttrar sig detta som parlamentariska kommittéer, som undersöka hans trustmonopol, närgångna personer vilja ha reda på hans jonglerier inom den högre spritbyråkratien, hans förhållande till hotellägarerörelsen och restaurantnäringen, hans tydligt visade förkärlek för vissa krogar och ömhet om, att de skola få annonsera jazz utan skiljeväggar. Jag skulle inte förvåna mig över om d:r Bratt vid detta laget vore färdig utbrista:

Var det meningen med demokratien, som jag gav dem . . ."

Efter att ha konstaterat en oändlig rad egendomligheter hos det underbara system, som efter sin illustre skapare fått namnet Brattsystemet men vars rätta namn "Bon soir" icke vågar uttala — varför så harkrank? — slutar förf. med återgivandet av följande lilla historia från Ivans och hans gemensamma hembygd:

"När d:r Ivan var barn och hans mamma och pappa gingo bort på kalas, brukare hovrättsrådinnan Bratt ställa en påse med gotter till förfogande för de hemmavarande barnen och deras lekkamrater. Den, som lade embargo på påsen, var den lille Ivan, som låste in den i en byrålåda och sedan utminuterade dess innehåll, allt efter som Han Själv ansåg sig finna, att lekkamraterna och syskonen hade magar till och gjorde ett rätt bruk av desamma.

Mina vänner bland nervläkarna ha ett lärt, grekiskt namn för detta begär. På svenska kallas det för fördelningssjuka — intresset att efter sitt eget, naturligtvis ofelbara ögonmärke ge var och en, vad man Själv anser, att denne behöver och envist fasthålla därvid. Trots protester och motskäl."

Att en fördelningssjuka sådan som den d:r Bratt visat sig lida av har sina stora risker även ur det allmännas synpunkt veta vi av det tämligen enastående sätt, varpå Höga Vederbörande behagat handskas med miljonerna i det "halvstatliga" mondpolet.

Hur är det med intelligensen hos huvudstadens "fäder"?

Stockholms stadsfullmäktige hade i måndags att bland åtskilligt annat också behandla hrr Källströms (h), Ossbahrs (h) och Sandströms (s) motion om avlägsnande av Eldhs "Inälvor" å Birger-Jarlsgatan ävensom hrr Ossbahrs och Källströms motion om bortskaffande av Fedrika Bremer-statyn, vilket underbara "konstverk" ju redan av svenska folkhumorn erhållit en mängd roliga namn, såsom "Parktanten", "Maskplockerskan", "Den trängtande" etc., ur Humlegården. "Stadens fäder" voro emellertid obevekliga. De tycktes visserligen, sedan opinionen en gång upplyst dem därom, icke oförmögna att fatta, att de verkligen begått en dundrande dumhet — men se att erkänna det, åhnej, man har väl självmedvetande och aktning för sig själv!

Under diskussionen i fullmäktige framhöll hrr Källström, att om Fredrika Bremer ändå kunde lämpa sig som parktant, så vore det någon mening med henne, men det går inte det heller, ty barnen äro rädda för henne. När Danmark tagit bort sitt nationalmonument och Hälsingborg flyttat undan David-statyn, så nog konde Stockholm, yttrade hr K., ta bort Fredrika Bremer, som, där den står, utgör en allvarlig anklagelse mot huvudstadens befolkning. Man kunde läsa mellan raderna i stadskollegiets avslagsyrkande, att ha stadsfullmäktige en gång begått dumheten att sätta upp dessa monument, böra de kvarstå och bära vittnesbörd om egenskaper, som förbliva.

Något annat var ju knappast att vänta än att Stockholms s. k. fäder skulle framhärda i sin visade brist på gott förstånd och god smak. Det värsta av allt är dock att en dumhet blir tiofallt värre, när den vidhålles även sedan det lyckats att få den ointelligente övertygad om sin dumhet.

Slottsherren till Alsten önskar en publicistisk "hedersdomstol".

Riksdagens duktigaste motionär, "de små" speciella vän och beskyddare, slottsherrn till Alsten m. m. borgmästare Carl Lindhagen presenterade sista dagen för avlämnande av grundlagsmotioner ett helt knippe sådana, däribland ock en, vari, han förslår, en hemställan till k. m:t "om övervägande av tryckfrihetsförordningens fullkomnande med bestämmelser om en pressorganisation, som utformas i samverkan mellan pressen och regeringsmakten med övervägande inflytande för den förra samt får till uppgift att sprida en förnämlig kåranda inom tidningsvärlden samt tillika, såsom hedersdomstol utan straffpåföljder, bedöma klagomål mot event. övergrepp från pressens sida."

Jo, se det låter något. "Hedersdomstol"! — Att våra kosmopolitiska hrr "folkupplysare" anse sig ha behov av en slik institution, kan man väl förstå, men vi tvivla på, att en dylik "hedersdomstol" skall kunna skydda dem från att behöva stå till svars för den infernaliska lögnpropaganda, de under årtiondens lopp i en falsk idealisms namn varit i färd med till förgiftande av folkets sinnen.

Vår svensk-judiske ministers bravader i London.

Sveriges minister i London, friherre Palmstierna har åter tilldragit sig den allmänna uppmärksamheten i England på ett för vårt land allt annat än smickrande sätt. Då Strindbergs "Dödsdansen" för några dagar sedan för sista gången uppförde på Apolloteatern i London, framträdde direktören Loraine efter sista ridåfallet och höll ett tal till publiken, vari han riktade ett uppseendeväckande angrepp på frih. P*. Direktör L. yttrade bl. a.:

"De kannibaliske egenskaper, som Edgar, huvudpersonen i "Dödsdansen", lade i dagen i stycket, kunna endast jämföras med den intolerans, som visats av svenske ministern, som hade ägnat sig åt en båktalningskampanj mot engelska skådespelare. Jag har träffat åtskilliga personer av Edgars typ i mitt liv, tillade han, men svenske ministern är den värste av dem. Likväl har han icke fått lov att bestämma, hur jag skall leda min teater. Han har gjort allt vad som stått i hans makt för att förstöra mitt arbete, men vi ha icke desto mindre fortsatt att uppföra hans pjäsen och vi ha fått täckning för iscensättningskostnaderna. Ja, jag har till och med fått in ett överskott vecka efter vecka. Frih. Palmstierna drog sig icke ens för att telegrafera till Stockholm i hopp om att få Strindbergs arvingar till att protestera mot stycket vidare uppförande, men miss Lind af Hageby har verkningsfullt gendrivit angreppen mot mig. Detta hindrade dock icke svenska pressen att baktala mig på det otroligaste sätt. (Här bröt publiken ut i höga tyrop). Ms. Loraine fortsatte: Frih. Palmstiernas aktion synes avse att utverka ett förbud mot uppförandet av "Fadern" i landsorten i den översättning, vari stycket med mig i huvudrollen uppförts här i London, en översättning, som ministern då icke hade något att invända mot. Märkligt nog har jag aldrig hört något om, att engelske ministern i Stockholm skulle ha motsatt sig Shakespere-uppföranden på svenska."

Då Loraine slutat sitt tal, kom hertiginnan av Hamilton in från kulissen och överlämnade till honom en silverpokal, på vilken ingraverats ett porträtt av Strindberg.

*

Vi förstå uppriktigt talat inte meningen med att Sverige skall representeras i det stora engelska riket av en judediplomat av frih. P*:s art, som uppenbart är totalt renons på allt vad god umgängeston och diplomatisk takt heter.

I den provokatoriska nykterhetspolitikens hägn.

Vid i dagarna företagen tullvisitation å ångfartyget Garm, tillhörande Svealoget, som ankommit till Stockholm från franska hamnar, anträffades bakom garneringen i fartygets befälsskans 27 paket och tre burkar finare tobak samt en flaska konjak. Till det undanstuckna var föreståndarskan ombord ägare. I skansen hittade en tullman en väska, innehållande sju paket tobak. Dessutom uppdagades i fartygets styrbords kolbox en större låda av trä, innehållande flera eniters glasflaskor exportsprit. Till de bägge senaste smuggelposterna erkände sig en matros och en eldare vara ägare.

Vid invisitation av svenska ångfartyget Frans, som ankommit från Rouen, beslagtogs ett spritparti om cirka 26 liter, vilket undanstuckits i fartygets styrbords kolbox. En eldare erkände sig vara ägare.

Spritbyråkrati-intelligens i hög potens.

Man har för länge sedan upphört att förvåna sig över de underliga ukaser och förordningar, som skickas ut från de många självgjorda över- och underförmyndarna för svenska folket inom den härskande spritbyråkratien. Ty det ena är som regel knappast mindre intelligent än det andra.

Här en liten provbit å spritbyråkratiens i Umeå höga intellektualism:

"Tillkännagivande

angående blivande restaurantrörelse i Stora Hotellet i Umeå.

Utdrag av tillståndsbevis:

Utskänkning (spritdrycker och vin) må icke äga rum till den, som skälligen icke kan antagas hava uppnått 25 års ålders eller i avseende å vilken veterligen förefinnes sådant hinder för utminutering varom förmäles i 34 § 2—9 mom. åberopade nådiga förordning, ej heller till den, som veterligen erhåller understöd av allmänna medel eller brister i honom åligande försörjningsplikt eller för något av de 3 senaste åren resterar för obetalda skatter till kommunen eller för pensionsavgifter.

Umeå i februari 1928.

Systembolaget i Umeå."

Servitörer och servitöser i Umeå måste alltså för att rätt kunna fullgöra sin viktiga uppgift sitta inne med en storartad personkännedom samt hava varje möjlig och omöjlig eventuell kunds alla privata förhållanden i sitt huvud. Det vore förvisso av intresse att veta, vad som blir den brottsliga servitörens eller servitösens straff, om han eller hon till äventyrs skulle råka utskänka en snaps eller ett glas vin till den person, som "kan antagas" icke fyllt 25 år eller brist i försörjningsplikt eller något annat.

Den judiska pressopolypen.

Ett av Israels främsta medel i dess kamp om världsherraväldet är såsom ofta påpekats i Nationen tidningspressen, genom vilken den allmänna opinionen behärskas och utvecklingen på de politiska, ekonomiska och kulturella områdena ledes i överensstämmelse med de judiska intressena och planerna. Vi kunna i dag även taga om förhandenvaron av ett antal skilda pressinternationaler, samtliga sorterande under judemakten samt i mer eller mindre direkt anslutning till de olika ländernas presscentraler och politiska organisationer etc. Till behärskande av hur den ifrågavarande internationella pressverksamheten är organiserad samt hur den arbetar, återgiva vi härnedan ett utlandande av huvudredaktören för "Agenzia Urbs", Rom, Pietro Mataloni i "Världsfronten" (utgiven av Hans Krebs och Otto Prager och nyligen utkommen i svensk översättning av rektor Elias Laurell å E. P. Holmvalls förlag, Stockholm):

Var och en har utan någon svårighet kunnat konstatera, att på sin tid Generalfältmarskalk Hindenburgs kandidatur för rikspresidentsvärdigheten på det häftigaste angreps av judepressens "gula element": detta beteende erbjöd ett gynnsamt tillfälle att utröna de judiska stridskrafternas gruppering på Mellersta Europas politiska karta.

Den internationella judepressen har löst sin uppgift på ett glänsande sätt: rollerna voro fördelade bland de olika länderna, medan från Berlin kapellmästarna noga tillsågo att icke på något ställe en falsk ton gjorde sig märkbar. De djupaste brumbasarna spelades i Wien och Budapest, men även Prag, Belgrad, Agram och Bukarest hade ingen anledning att beklaga sig över bristen på skickliga virtuoser.

"Neue Freie Presse" har tonvis bombarderat, den europeiska kontinenten med telegram från Amerika, härstammande från tidningens intima vän och kumpan "United Press", vars organisatör är den ungerske juden Eduard Bing. Den tyskfientliga "Newyork Times" Wienkorrespondent är hemmastadd i redaktionen för "Neue Freie Presse"; det är den slovakiske juden Adolf Lippe. "Opinionen" i "New-York Times" "göres" i Wien och vidare befordras samtidigt till Berlin och Newyork.

I detta judiska kök, varest allmänna opinionen brygges ihop, arbetar största delen av de utländska tidningsrepresentanterna. De tre Wiener judebladens ("Neue Freie Presse", "Wiener Journal", Wiener Tageblatt") få "pelare" träffas dagligen i Café "Zentral" i Herrengasse och göra därifrån "världens" opinion.

På alla "storstrids"-dagar upprepas samma fars: "Prager Tageblatt" intelefonerar till "Neue Freie Presse" tendentiösa underrättelser, och vice versa; sedan informerar Prag Wien, Wien Budapest, och Frankfurt inhämtar också gärna sina informationer från Wien; i det den ena beropar sig på den andra, draga de hela världen vid näsan, serverande de av dem själva påhittade rapporterna som underrättelser och opinionsyttringar från Amerika.

De offentliggöra endast intervjuer med de politiker, diplomater, statsmän, veteuskapsmän etc., vilkas ställningstagande de noga känna och gilla. Sålunda är ett telegram till den judiske baronen Stern-Izteremi-Bach i Budapest tillräckligt för att han i form av en intervju skall yttra sin "kompetenta" mening om valet av Hindenburg. I den samspelta judiska pressorkestern förekommer nästan aldrig något felgrepp. Ingen av medarbetarna i "Neue Freie Presse", "Berliner Tageblatt", "Prager Tagblatt", "Demokrata", "Az Est", "Pester Lloyd", "Zagreber Tagblatt", "Berlingske Tidende", "Rotterdamsche Kurant", "Corriere della Sera" begår längre något misstag genom att bringa någon artikel, som icke på samma gång skulle gå den judiska Internationalens intressen till handa.

Men därmed hava vi ännu ej hunnit till slutet av våra avslöjanden beträffande den åtentemot lekmannen mycket skickligt fördolda gemenskapen. Den judiska pressen har skapat sig en egen diplomatisk servis. I de olika ländernas redaktioner har den judiska pressen sina

Vid behov av
FOTOGRAFERING!
Glöm ej att anlita oss, då vi äro Specialister och erfarna fackmän inom branschen.
RING ENDAST NORR 75 45.
BILD-CENTRALEN
Drottninggatan 38, Stockholm

W. HOLMGRENS SKOMAKERI
Tomtebogatan 3
Telefon Vasa 376
Emottager och utför Arbeten av allt vad till yrket hör Snyggt och välgjort arbete på bestämd utlovad tid
OBS.! Sulning även med BJÖRNLÄDER och RAGUMMI
PRIMA MATERIEL GARANTERAS

Foiths
DROTTNINGGATAN 40
HORNSGATAN 1
KUNGSGATAN
vid Konserthuset
STRANDVÄGEN 1
DROTTNINGHOLMS VÄRDSHUS
NACKANÄS VÄRDSHUS

Stockholms Förenade Tvätt
Luntmakaregatan 94
STOCKHOLM. Tel. Vasa 34 22.
Specialité: Tvättning av överdragskläder.

Varför är
Solna Bryggeris PORTER-DRICKA så allmänt omtyckt?
Jo, därför
att det tillverkas av bästa råvaror under fullt sakkunnig ledning.
Ring Hagalund 95
efter en flaska på prov.
Vitaminrikaste måltidsdryck.

TAPETSERARFIRMAN
C. A. ERIKSSON
Hantverksregatan 22, Stockholm
TEL. KUNGSH. 6706.
Utför Möbelstoppningar, Mattpåläggningar till mycket billiga priser. Förstklassigt arbete garanteras. Begär kostnads. förslag.
Klädning av sidovagnar samt bakdynor.

Från Ghetton till Riddarhuset.

Bidrag till den rasbiologiska forskningen. XVI.

Ätterna Bagge, von Jacobsson, Kuylenstierna, König, Lagerhjelm, Nauclér, Ouchterlony m. fl.

(Forts. på släkten Calms.)

Judinnan Kajsa Hansdotter Calms hade tillsammans fem barn med krämare Johan Bruhn och Hieronymus Nissen i Göteborg. Den sistnämndes dotter Lisa Nissen blev hustru till krämaren Niklas Jakobsson Sahlgren och kapten Karl Hästesko.

Judinnan Maja Hansdotter Calms hade med krämaren Erik Nissen i Göteborg fem barn, av vilka en dotter gifts med Niklas von Jacobsson nr 2121, krämare i Göteborg och på finansiella grunder adlad 1756. Hans farfar Tomas Tomasson Jyde, son av okända föräldrar, var krämare i Malmö. — Av judemestisen Nissens fyra barn blev Jakob Niklasson von Jacobsson kanslist o. notarie i Utrikesexpeditionen.

Sofia Eriksdotter Nissen hade tre barn med Petter Teodor Henriksson König nr 1481, krämare och kargör i Göteborg, en sonson av en i Bremen född åkerbrukareson Henrik Henriksson König, vilken blivit krämare i Stockholm och på finansiell väg förvärvat adelskap 1714. — Av halvjudinnan Nissens barn blev Henrik König kargör och hade med en kusin (kvarteron) en son som blev hovrättsauskultant.

Elsa Eriksdotter Nissen hade ett barn med sin svåger Henrik Henriksson König nr 1481, krämare i Göteborg.

* * *

Judinnan Anna Greta Hansdotter Calms hade med krämaren Lorentz Fredriksson Bagge i Göteborg fjorton barn. Ofrälse släkten Bagge räknar sina anor från pastoren Nils Bagge i Krokstad, vilkens son Fredrik Nilsson blev krämare i Marstrand. Av judinnan Calms söner blev Gotthelf Bagge krämare i Hamburg, Emanuel krämare i Varberg (han hade nio barn), Benjamin krämare i Göteborg (hans son Lorentz Petter blev hovråd), och Johan Fredrik krämare och senator i Lübeck. Av den sistnämndes sju barn giftes en dotter med sockerbagaren Gravenstein i Klingenberg, och en annan med predikanten Hertel i Lübeck.

Judemestisen Traugott Lorentzson Bagge blev bodexpedit hos Mähriska brödraförsamlingen i Salem, Nordamerika, och hade med Rachel Nicholson fyra barn, av vilka en dotter äktades av Samuel Benjamin Vierling, läkare i Salem; och sonen Charles Frederick Traugottsson Bagge blev krämare i Salem och far till sju barn. Av dessa blev Rebecca hustru åt biskopen Shultz i de mähriska församlingarna i Nordamerika, och en annan åt en sadelmakare Brietz i Salem.

Judemestisen Ehregott Lorentzson Bagge blev generalsuperintendent och överpastor i Koburg, och av hans fem barn blev Ehregott skolrektor i Frankfurt am Main. Av dennes fem barn blev Hermann Bagge skolföreståndare i Friedrichsdorf vid Homburg v. d. H. och en hans dotter äktades av pastoren Fritsch i Ruppertsburg i Hessen. Frankfurterrektorns andre son Harald Bagge blev stadsfysikus i Frankfurt a. M., där av hans döttrar är målarinna och en son handlande, medan en annan son är maskiningenjör i Kassel.

Judemestisen Elieser Lorentzson Bagge blev krämare i Göteborg, och av hans nio barn blev en dotter hustru åt handlanden Sernström i Göteborg, och Elieser Bagge blev adjunkt i Meeder vid Koburg. Den senare hade tio barn, av vilka en dotter äktades av professoren Schubert i Vachdorf, Meiningen och skolläraren Immler i Koburg; en annan dotter giftes med pastoren Sinnhold i Tröchtelborn, o. en tredje med pastoren Lommer i Heilingen, medan de två yngsta döttrarna blevo gifta Study och Lippold. Av sönerna blev Wilhelm Bagge revisor i Neustadt och hade åtta barn. Döttrarna äktades av dockfabrikanten Mittlacher i Sonneberg, krögaren Mönch i Sonnefeld, filmakaren Fromann i Koburg, smeden Buhmann, stadskassörsbiträdet Straib o. bagaren Sollmann. Sonen Karl Bagge blev hovskådespelare i Koburg. och av hans barn blev en son agent i Hamburg och en annan sadelmakare i Koburg.

Meederadjunkten Elieser Bagges son Ehregott blev rektor i Koburg och far till tre barn, av vilka en dotter giftes med Kammarmusikanten Moericke i Koburg, och en. son blev musikdirektör i Basel och en annan pastor i Weissenbrunn. Av den sistnämndes fem döttrar blev en hustru åt skriftställaren Heinrich Schaumberger, en annan åt handelsskolläraren Röttger i Danzig, och en tredje åt en apotekare Dolpmann, och en fjärde åt handl. Junghans. Meederadjunktens son Christian Bagge blev överpastor i Meeder och hade sex barn, av vilka döttrarna giftes med professoren Wächter i Rudolstadt, räntkommissarien Müller i Koburg, pastoren Kuntz, och pastoren Immler i Ahorn (en kusin), medan Raimund Christiansson Bagge blev pastor i Gauerstadt och far till fem barn. Av dessa är en son inspektor i Lorrach, Baden, en annan farmare i Texas, och en tredje bryggare i Rodach, och en dotter hustru åt pastoren Zorn i Betwar vid Rotenburg a. d. Tauber.

Ernst Christiansson Bagge blev läkare i Philadelphia och hade med ett okänt fruntimmer en dotter.

Meederadjunktens son Karl Bagge blev jägmästare (?) i Rossach och hade åtta barn av vilka en dotter giftes med smeden Müller i Koburg, medan en son var bokhandelsbiträde och en annan kassör i Koburg; en tredje son blev tenngjutare i Koburg, vilket hantverk även utfördes av hans två söner, (medan döttrarna blevo gifta med resp. korgmakaren Wagner, ingeniören Brose i Elbing och bankbokhåll. Krauss i Paderborn); en fjärde son blev bleckslagare i Sonnenfeld och far till sex barn, av vilka två söner blevo handlande och två döttrar blevo gifta med resp. postassistenten Sauer i Hildburghausen och elektrotekníkern Leise i Koburg.

Om den tidigare nämnde Göteborgskrämaren Elieser Lorentzson Bagges nio barn må vidare nämnas att en son blev provisor i Lübeck, en annan matros, en tredje revisor i Ostindiska kompaniet och en fjärde, Benjamin, kateket i Göteborg. Den sistnämnde hade nio barn.

Judemestisen Benjamin Eliessersson Bagge, kateket i Göteborg hade nio barn, av vilka en son blev bokhållare i Göteborg, en annan bodbiträde i Kristinestad, Finland, en fjärde vice häradshövding, och en femte, Jonas föreståndare för Svenska Riksbankens sedeltryckeri. Av dennes sex barn blev en son bibliotekarie i Kgl. biblioteket i Stockholm, en annan kamrer i Svenska Musikaliska akademien, samt Per Jakob föreståndare för Riksbankens sedeltryckeri.

Per Jonasson Bagge hade fyra barn, av vilka en dotter blev målarinna, och en annan giftes med pastoren Wessberg i Gustavs pastorat, Lunds stift, och Otto Persson Bagge blev auditör vid Karlskrona grenadierer och far till åtta barn.

Jakob Jonasson Bagge hade sju barn, av vilka Nils blev boktryckare, och Börje handlande i Stockholm (han har med en gymnastikdirektör fyra barn); Märta blev hustru åt med. lic. Göran Nordensson i Stockholm, och Sigrid åt handlanden Axel Beskow i Saltsjöbaden (som hon skänkt fyra barn, bl. a. marinlöjtnanten Kurt Beskow). Ofrälse hantverkssläkten Beskow torde ha tagit sitt namn efter byn Beskow i Preussen och räknar sina anor från en skräddare B., död 1790 i Stralsund. —

Tora Jakobsdotter Bagge är hustru åt handlanden Harald O:son Frestadius i Stockholm (firma Borgenstjerna & C:o) och har skänkt två judiskt inficierade barn åt denna från Fresta i Alunda socken stammande allmogesläkt, vars förste kände stamfar var klockare i Nästuna.

Elisabet Jakobsdotter Bagge är hustru åt översten Lagerhjelm nr 792, chef för Svea artilleriregemente, och har skänkt honom sju judemestisar. Ätten räknar sina anor från klockaren Björn Jansson i Stafnäs (Värmland), vars son tog namnet Staffander, innan han kallade sig Lagerhielm. Sagde son fick såsom häradshövding adelskap 1668. —

Vidare må nämnas att Lina Jonasdotter Bagge var hustru åt direktören Nauclér i Koltransport A.-B. i Stockholm och en hennes syster åt riksbankkommissarien Törnblom. Ofrälse kråmarsläkten Nauclér utger sig för att vara en gren av "den gamla adliga ätten Vergen i herredömet Justingen i Schwaben" men härstammar i verkligheten från en till början okänd handlande Olof Nauclér som levde i Stockholm i slutet av sextonde seklet. Lina Bagge begåvade släkten Nauclér med talrika judemestiser.

Den förutnämnde Göteborgskatekteten Benjamin Eliesersson Bagges dotter Malin äktades av komministern Emanuel Svensson i Tegnaby och Pella av Kongahällradskrivaren Lundblad, samt Lotta av herr Kuylenstjerna nr 1304, f. d. fänrik vid Hallands bataljon, senare bonde i Sotanäs, Gunnarps socken. Denna nederländska hantverkareslikt räknar sina anor från Jan Jakobszoon Kuyl som fick ärbete vid slussbygget i Göteborg, där han dog 1661. Dennes sonson Jan Willemszoon Kuyl ändrade namnet till Kuylenstjerna; såsom överstelöjtnant vid flottan fick han adelskap 1693. — Judemestisen Lotta Bagge hade med Kuylenstjerna åtta barn, av vilka äldsta dottern äktades av pastoren Johan Karlsson Stenhufvud i Okome, torparson från Krogsered, vars barn kallade sig Kuyler. En annan dotter äktades av ofrälse missionären Ouchterlóny i Ostindien, av en falsk adelsslikt, som räknar sina anor från skutskepparen John Thomasson Ouchterlony fr. London, död i Karlshamn 1778. Förgäves har släkten sökt härleda denne från den redan på 1200-talet florerande ätten Ouchterlony; ej heller finnes slältskap med en 1816 i Scotland adlad Ouchterlony.

Av judemestisen Lotta Bagge-Kuylenstjernas söner överflyttade en till Mexico och en annan blev handlagde i Kristinehamn. Av den senares fyra barn är Olga Kuylenstjerna folkskollärarinna i Stockholm, Adolf blev bokhållare i Lübeck och Teodor är maskiningenjör i Pittsburg och far till en son, Ivar.

Lotta Bagge-Kuylenstjernas yngsta son blev stationsinspektor vid Halmstad-Nässjö-banan, och av hans tre barn är f. d. jägmästaren Gösta Kuylenstjerna disponent i Ramnäs och far till fyra barn. Hans syster Lotten är änka efter ofrälse jordbrukaren Sune Hay.

A. O. Europaeus.

"sändebud". Sålunda sitter juden Philipp Held, korrespondenten för "Frankfurter Zeitung" som delegerad hos "Neues Pester Journal", medan juden Bruno Heilig från "Berliner Tageblatt" spelar samma roll hos "Pester Lloyd". Juden Blumenkranz leder österrikiska legationens pressbyrå i Budapest, men är samtidigt själen uti den officiella österrikiska "Korrespondenz"; dessutom är han medlem av redaktionen för det i Budapest på hebreisk jargon utkommande "Neues Pester Journal". Från denna fabrik utsänder juden Mandovsky sina lögnrapporter genom "Neues Wiener Journal" till offentligheten, medan redaktören för "Neue Freie Presse" är hemmastadd i redaktionerna för "Pester Lloyd" och Pragtidningen "Bohemia".

Storjuden Ullsteins Berlintidningar samarbeta med "Az Est", "Magyarorszag" samt "Pesti Naplo" i Budapest och hava gemensam utrikeskorrespondent.

Det torde icke sakna intresse, att vi till slut framhålla, det Laszlo Lory, som blev dömd till döden och efter bolsjevikherraväldet hängd, var redaktör för "Az Est" i likhet med Kerl Kraemer, Greve Tiszas mördare, vilken likaledes dömdes till döden, men vid gisslanutväxling med Moskva förpassades dit.

Släktforskning

i in- och utländska arkiv utföres

Löjtn. Erik C:son Swartz,
Charlottenborgs Slott, Motala V.

Under Guldkalvens spira.

Den tyska aristokratien i ett enda tag länsad på 10-tals miljoner av hrr israeliter.

Efter det stora kriget, som förde Israel till makten i Tyskland, har detta land haft att uppvisa en enda lång rad av ekonomiska jätteskandaler, som visa, vilken härlig och givande marknad "det fria demokratiska Tyskland" under republikens hägn blivit för spekulationens herrar samt med vilken förslagenhet hrr israeliter gå till väga, när det gäller att plocka de goda tyskar, som ännu ha kapital i behåll, på sina slantar. Vi ha tidigare berört de celebra Barmat- och Kutisker-skandalerna, som fingo sin politiska betydelse, då framskjutna representanter för de "demokratiska" partierna voro inblandade däri. För ögonblicket upptages den allmänna uppmärksamheten i den tyska rikshuvudstaden av en ny jättesvindel av om möjligt än större mått än de tidigare och där det naturligtvis också rör sig om en av "Guds egendomsfolk" som den huvudagerande.

Denna senaste jätteskandal gäller en mängd omfattande svindlerier, bedrägerier och förfalskningar m. m., som utförts av innehavaren av "Allgemeine Lombard- und Lagerhaus" i den allbekanta "Passage unter den Linden", en Paul Bergmann med medhjälpare och för vilka bortåt ett par tusen fallit offer, framför allt högadliga, riddargodsägare samt högre ämbetsmän. Men även "vanligt" folk, blott de haft några slantar, har fallit i svindlarnas klor. Huvud-"hjälten" heter egentligen Salli Bergmann och är en av dessa österrikiska till Berlin invandrande judar, varpå denna stad är så rik. Här öppnade han för några år sedan en bankiraffär. Han började redan nu med en del bedrägerier och ställdes inför rätta samt fick med lindrig dom för sina bedrifter. Det hör till saken, att han avlade s. k. "Offenbarungseid", d. v. s. han avlade ed på att han inga tillgångar hade att betala sina fordringsägare med. Men detta hindrade honom icke att efter frigivandet öppna ett s. k. lombardhus, ett slags pantlånerafför i större skala och med bankinstruktur, och det i själva passagen vid Unter den Linden.

Till det yttre gjorde firman ett solitt och reellt intryck, varför ingen på länge kom på den tanken, att detta till det yttre så vackra skal invärtes var fyllt av "de dödas ben". För att få pengar till sitt företag inrättade han således ett helt system med "Schlepper", vilka hade till uppgift att dra kunder. Framför allt lade han an på att göra bekantskap med en viss adlig dam, som, sedan hon kommit inom hans inflytelseslär, skaffade honom förbindelser med de högre adliga kretsarna. Detta skedde så, att hon föranstaltade säliskapsaftnar i sin salong, varvid hon förde talet in på de utomordentliga vinster, man kunde erhålla genom att placera sina pengar i "Allgemeine Lombard- und Lagerhaus", som hon varmt rekommenderade sina vänner.

De Bergmannska affärerna gynnades för övrigt i högsta grad av hans hustrus behagfullhet, vilkeh genom sitt älskvärda uppträndande lyckades vinna många kunder för den till synes så lysande affären. Utom ett mycket stort antal andra personer, vilka som "Schlepper" äro invecklade i denna härva av bedrägerier, finnes även en statlig revisor samt en allmän åklagare. Den förre gav de amplaste lovord över det Bergmannska företaget och fick härför en riklig ersättning. Den senare, Statsanwaltrat Waldemar Jacobi, en jude, även känd som börskoryfé, utfärdade också de bästa betyg om honom. Dessa rekommendationer voro mer än alla andra ägnade att förta misstankarna om, att allt inte stod rätt till.

För de pengar, Bergmann lånade upp för sin "lombardrörelse" — belåning av värdepapper samt varulager m. m. dylikt — utlovade han från 3 till 4 procent i månaden, alltså 36 à 48 procent om året. Och dessa runda löften förde långivare i massor till honom. Under det förgångna året formligen översvämmades han med pengar. Beträffande utlåningen, som dock synes ha bedrivits i mindre skala än inlåningen, är det märkligt, att ej heller låntagarna drogo öronen åt sig, när de fingo höra lånevillkoren, vilka utom pantlåneränta utgjorde 10 procent i månaden för "lagrandet av varorna och andra omkostnader". Alltså ocker i dess allra högsta potens. Icke mindre anmärkningsvärt är, att vederbörande polisrevir på förfrågningar gav de allra bästa upplysningar om Bergmann, samt att pantlånarnas förenings anmälan mot Bergmann för bortåt ett år sedan för ocker och illojal konkurrens icke vann något beaktande, ty, hette det, lombardhusen stodo ej under pantlånelagen. På det viset utvecklade sig de Bergmannska transaktionerna med hart när lavinartad fart till ett rent gigantiskt omfång. Mur många Bergmanns offer äro, kan ännu inte sägas och torde nog aldrig komma riktigt i dagen, då förvisso många dra sig för att anmäla sig. Emellertid antar man, att offrens antal uppgår till omkring 2,000. Ej heller vet man, hur stora belopp, som de olvit avlurade, men väl att det torde röra sig om sammanlagt 10-tals miljoner mark.

Hittills äro Bergmann och hans hustru samt ytterligare sju personer häktade som delaktiga i svindlerierna, men man förmodar, att minst ett tjugutal kommer att sättas på de anklagades bänk, innan härvan hunnit utredas av polisen. Det hör till pjäsen, att Bergmann var en "Lebemann" av stort mått, som höll stort hus, hade villor och automobiler samt inte såg snålt på slanten, som han lusteligen lät rulla både till sin egen förnöjelse och för att hålla prestigen uppe. Hans "Schlepper" fingo också avsevärda provisioner för de offer, som de förde till hans slaktbänk. Gentemot sina kvinnliga offer, framför allt de högadliga damerna, uppträdde han så, att de berömde honom som en utsökt kavaljer. Sålunda uppvaktade han dem personligen med blommor, då han fick höra, att de voro sjuka. Huruvida de lurade skola få något tillbaka anses mycket ovisst. Man förmodar, att de tillgängliga tillgångarna — d. v. s. de, som Bergmann ej hunnit "rädda" till utlandet — inte skola räcka ens till konkurskostnaderna.

Interneringsspörsmålet under diskussion i Fritt Forum.

Sistlidna fredag hade diskussionsklubben Fritt Forum i hotell Anglais festvåning låtit anordna ett diskussionsmöte över ämnet "Medborgarkrav på sinnessjukvård och sinnessjukinternering".

Inledare vid mötet var dr Sigurd Hansson, som i sitt anförande bl. a. framhöll, att interneringsproblemet skulle ställa sig i en helt annan dager, om man kunde ge sinnessjukhusen samma prägel som andra sjukhus. Man kunde i varje fall inte komma ifrån tvångsinternering av sinnessjuka. De svåra fallen äro de, där man måste motivera interneringen med hänsyn till den sjukes omgivning. Naturligtvis bör man dock se till att det finns nödiga garantier mot oriktig tvångsinternering, och skall i det hänseendet något ytterligare göras här i landet, bör det ske genom att likasom i England och Norge lekmannaelementet kommer till ökat inflytande i interneringsfrågor. Sjukhussakkunnige ha nu också föreslagit införande av medborgarnämnder, där lekmännen ha majoritet.

Den diskussion, som följde på dr Hanssons föredrag, blev en ytterst skarp vidrikning med hrr psykiatriker. Den psykiatriska vetenskapen var väl representerad genom bl. a. överinspektören Göransson, professor Petrén, professor Kinberg och dr Wiesel, den juridiska av bl. a. professor Stjernberg, borgmästare Lindhagen och advokaterna Wawrinsky och Lindberg. Vägande inlägg gjordes också från lekmannahåll. Diskussionens huvudsakliga resultat blev att man allmänt var med på en kontrollinstitution med lekmannainflytande.

JOHAN G. GRUNDBERG
SMÖR-, OST-, ÄGG-
&
VIKTUALIEAFFÄR
Specialité: SVENSK LAX
Sibyllegatan 9
Tel. 770 95 STOCKHOLM Tel. 770 95

När Brattsystem skulle införas i Mexiko.

I ett föregående nummer av Nationen riktade generalkonsul Folke Cronholm en apell till Sveriges folk att icke längre beskedligt tolerera utan som en man resa sig mot det förhatliga, laglösa och omoraliska Brattsystemet. Den toleransa, som av folket visats de höga herrarna i och bakom denna svindlareinstitution i alla slags sociala, humanitära, nykterhetsvänliga etc. idéers namn, är rent otrolig. Huru tendenser åt liknande håll på sin tid avfärdades ute i Mexico berättar generalkonsul Cronholm, dåvarande chargé d'affaires ad hoc i detta land, i ett brev till Nationen, som här återgives:

Det torde icke sakna sitt intresse att till jämförelse med de rådande förhållandena i vårt land erinra om ett slags Brattsystems snöpliga ändalykt i Mexico, där folket ej låter leka med sig såsom här. Huvudstadens guvernör hade förbjudit all försäljning av sprithaltiga drycker såväl å restaurauger som i affärer å lördagar och söndagar. Dylikt förbud hade förut gällt å dag närmast före parlaments- och stadsfullmäktigeval, avsett att förhindra, att väljarne skulle berusa sig, så att de ej kunde infinna sig till valen, men detta förbud förfelade naturligtvis sin verkan. Å de nya förbudsdagarna serverades emellertid som vanligt. Guvernören utdömde böter. Det gällde nämligen även här enskilda ekonomiska fördelar. Sedan serverades, såsom i förbudsländer i smyg, i rum med hemliga ingångar, där pålitlig vakt uttställts, och nya böter utdömdes.

Så hände en söndag på en av de största restaurangerna, att guvernören i egen hög person, åtföljd av andra högre ämbetsmän, där intog sin måltid och därtill beställde sprit, som han givetvis ock fick (här få ju också Brattherrarna och deras vänner vad de önska, eller hur?). Guvernörens ringaktande av egen order blev snart bekant, och plötsligt var lokalen fullsatt, och sprit serverades ogenerat. Förgrymmad fastställde guvernören högre böter, men inga böter blevo betalta. Restauranginnehavarna enade sig (jfr med tyskedomen på det hället här i landet!), och när hot om stängning följde, ifall böterna ej betaltes, vädjade de *gemensamt* till domstol, och domstolen förklarade, att inga böter behövde erläggas, enär guvernörens beslut vore stridande mot landets konstitution (är icke även vårt s. k. Brattsystem eller spritmonopol stridande även mot vår konstitution?). Så slutade det försöket att införa ett slags Brattsystem i Mexico, och det var folket, som där genomdrev *sin* vilja, allt i överensstämmelse med landets grundlag.

Skulle ej folket även här kunna så göra?

Spritcentralens engagement i Nya Grand Hotell och A.-B. D. Carnegie & C:o.

Monopolutredningens uppgifter om Spritcentralens förluster å aktier i Grand Hotell ha förut relaterats.

Vid likvideringen år 1923 av Carlshamns Punschfabriks A.-B. fägde detta bolag aktier i S. A. R. A. å sammanlagt nominellt belopp 50,000 kronor. Bolaget hade verkställt avskrivningar å dessa aktier, så att deras bokförda värde utgjorde endast en (1) krona. För det sålunda bokförda värdet överlåtos aktierna å Grand Hotell. Överlåtelsen godkändes av Spritcentralens styrelse den 15 november 1923. Utdelningen å aktierna har sedermera årligen utgjort 7 proc. å nominella beloppet. Aktierna hava år 1924 i samband med taxering för gåva uppskattats till ett värde av 35,000 kr. Av aktierna har Grand Hotell i oktober i år försålt nominellt 5,000 kr. till en kurs av 110 proc. och sedermera ytterligare nominellt 23,000 kronor till en kurs av 103½ proc.

Grand Hotell har vidare år 1923 hos Spritcentralen erhållit ett inteckningslån å 200,000 kr., som löper med 5 proc. ränta. Hypoteket ligger under halva taxeringsvärdet i Royalfastigheten.

Under de senare åren har en mycket omfattande modernisering av Grand Hotell företagits. Denna har krävt betydande belopp. Medel hava emellertid icke erhållits genom lån från Spritcentralen eller dess dotterbolag och ej heller mot av koncernen tecknad borgen. Hur då? Genom att hos privatpersoner belåna fastigheten?

Aktierna i Porterbryggeri A.-B. D. Carnegie & Co. inköptes år 1920 för 13,000,000 kronor.

Spritcentralens motivering för inköpet återfinnes i årsberättelsen för år 1920. Likviden för aktierna erlades av Spritcentralen sålunda, att 1,000,000 kronor betalades kontant, 1,000,000 kr. med revers å 6 procent och återstående 11,000,000 kronor i obligationer. Dessa obligationer erhöllos på så sätt, att Porterbryggeriet upplade ett 6 procents obligationslån, vilket belopp utlånades till Spritcentralen mot dess revers (att liksom den förstnämnda miljonreversen betalas med medel, som enligt lag och Vin- & Spritcentralens bolagsordning skulle onvkortat inlevereras till statskontoret för statens räkning, liksom fallet även borde varit med nämnda kontantmiljonen. Intet åtal har följt ens för egenmäktigt förfarande och ingen återbetalning har utkrävts av konungens högste ombudsman! Så går det till här i landet nu för tiden!).

De kostnader, som Porterbryggeriet hade för nämnda obligationslån, 119,755 kr. 14 öre, betalades av Spritcentralen (av svenska statens medel).

Storleken av de avskrivningar, som Spritcentralen och dess dotterbolag verkställt å aktier i D. Carnegie & Co., har angivits förut.

Undersökningen av Spritcentralen och dess övriga dotterbolag har icke givit vid handen sådana förhållanden, att utredningsmännen funnit anledning föreligga att verkställa granskning av D. Carnegie & Co:s räkenskaper.

Landsbygdens befolkning vaknar upp.

Ett märkligt opinionsmöte i Hillersjö.

I biograflokalen i Hillersjö hölls sistlidna söndag under ordföranderskap av konsul O. Wallén ett opinionsmöte för "ekonomisk rättvisa åt landsbefolkningen", besökt av småbrukare, trädgårdsodlare och lantarbetare inom Färentuna härad till ett antal av omkring 500.

Vid mötet antogs en resolution, vilken skall tillställas länets riksdagsmän och hushållningssällskap, och vari hemställes "att åtgärder, som möjliggöra ekonomisk rättvisa åt landsbygdens befolkning måtte omedelbart vidtagas av statsmakterna och att för detta ändamål ett verkligt och effektivt skydd gives åt näringarna på landet, ett skydd, som möjliggör större produktivitet främst åt de grenar, där flera personer kunna få sin utkomst, och som möjliggör en betalning för arbetet, som står i rimligt förhållande till arbetsprestationen och i rättvist förhållande till andra arbetalöner, vilket nu icke är fallet." Mötesdeltagarna beslöto vidare att verka i resolutionens syfte och att "enigt hålla samman för främjandet av ekonomisk rättvisa åt landsbygdens befolkning, d. v. s. skälig lön för fullgott arbete och skälig ersättning för fullgod arbetsprodukt", ävensom att till landsbygdens befolkning rikta en uppmaning "att vakna upp och icke längre tolerera de rådande skriande orättvisorna, i vilka den ekonomiskt sett nu befinner sig".

Slutligen tillsattes ett arbetsutskott, som befullmäktigades att vidtaga alla de åtgärder det ansåge erforderliga för frågans vidare utveckling.

* * *

Det är sannerligen icke en dag för tidigt, att landsbygdens befolkning vaknar upp och låter höra sin röst utanför de "idepolitiska" partibildningar vari den härskande judemakten håller den fången.

KOP BRÖD FRÅN
W. Gustafsson, Bageri & Konditori
S:t Eriksg. 22. Stockholm. Tel. N. 18292

Nyckeln till hälsa

är att rensa magen och tarmarna från osunda rester, utdriva urinsyra från kroppen samt uppfriska blodet, därmed avlägsna sjukens orsaken till illamående och sjukdomar.

En huskur **Frukt-Salt-Samaria** är härtill synnerligen välgörande.

Magsyra och Huvudvärk försvinna. Värk i kroppen, Reumatism och Nervsmärtor skingras. Hälsa, krafter och Välmående återvinnas.

Frukt-Salt-Samaria verkar välgörande på hela organismen och omedelbart uppfriskande. Pris pr burk kr. 2:50. Erhålles pr postförskott från **Cederroths Tekniska Fabrik, Sthlm.** (Säljes å Apotek, Drog-, Kemikalie- & Färghandel m. fl.)

PARISER-CAFÉET
27 Kungsgatan 27
Stockholm

Märkliga motioner om grundlagsändringar.

Som ett tecken till att män även inom parlamentariska kretsar börjar komma till klarhet rörande den nuvarande politiska regimens ohållbarhet äro helt visst flera av de motioner i grundlagsfrågor, som väckts i kamrarna, att betrakta. Det finnes tydligen inom riksdagen representanter i skilda partier, som ej äro så värst hågade för att av den härskande juralistiska sfären låta leda sig ut i det kompletta olycksalighetstillståndet, där en diktatur av ena eller andra typen blir "enda räddningen". Man fäster sig härvid särskilt vid de från högerhåll framburna förslagen om minskning av riksdagsmännens antal från sammanlagt 380 till 280 i båda kamrarna samt de om reglering av interpellations- och förtroende resp. misstroendevotumsinstituten även som de av socialdemokrater i båda kamrarna ingivna förslagen om återgång till majoritetsval.

Sålunda föreslå i första kammaren hr *Dahl i Kristianstad* (h) och i andra kammaren hr *Andersson i Linköping* (h) minskning av riksdagsmännens antal från 150 till 110 i första kammaren och från 230 till 170 i andra kammaren. Samtidigt proponeras minskning av antalet ledamöter i samtliga ständiga utskott utom statsutskottet och jordbruksutskottet.

Hr *Andersson i Linköping* (h) påyrkar i motion i andra kammaren ändringsförslag beträffande interpellationsinstitutet. I motionen hemställes, att riksdagen måtte besluta, att rätt för riksdagens ledamöter att få till konungens rådgivare framställa spörsmål skall införas i riksdagsordningen och att konstitutionsutskottet utarbetar förslag till härför erforderlig lagändring.

Hrr *Thulin* (s) och *Ljunglund* (h) föreslå i motion i första kammaren grundlagsändring i sådan riktning, att riksdagen erhåller möjlighet att uttala sitt förtroende för eller misstroende mot regeringen.

*

Beträffande de härovan refererade motionerna om ändring i konstitutionen är den sist nämnda av hrr Thulin och Ljunglund, om ock förestavad av en ärlig önskan att söka råda bot mot det fräkade förfallet, likväl ägnad att väcka starka betänkligheter på den grund, att den föreslagna ordningen skulle inbjuda till ett riksdagsstyre, som t. o. m. kunde bli ännu värre än det nuvarande under husen Bonniers och Wallenbergs egid och i än högre grad än f. n. är fallet lägga hinder i vägen för kronans bärare att kunna fylla sitt kall i enlighet med grundlagens bud.

Monopolkontrollutredningens betänkande.

(Forts. från sid. 1.)

Spritcentralen år 1923 träffade avtalet;

samt

3. Till taxeringsmyndigheterna i Stockholm avgiva deklarationer, vilka icke uppgiforts i enlighet med gällande skattelagar, varigenom det allmänna undanhållits inkomster.

Avskrivningarna inom spritmonopolet.

De kapitel i utredningen, som behandla avskrivningarna inom monopolet, återfinnas in extenso i "Nationen", varföre ett uppgående i denna artikel är överflödigt. Utredningsmännen hava avhållit sig från att göra några särskilda utlåtanden. Betr. avskrivningarnas bokföringsmässiga behandling understrykes dock, att dessa skett "under bokföringstekniskt mindre lämpliga former". Uttrycket är alldeles för milt. De former, under vilka avskrivningar eller bortföringar av utgifter förekommit, äro absolut förkastliga och i en del fall otillåtna (fingerade värden etc.).

Bland avskrivningarna å aktier märker man till sin grånsliga förvåning ett betydande belopp på aktieinnehav i *A/B Fenixpalatset*. Då detta bolag figurerade som ett dotterbolag till "Sara", hade man minst av allt väntat sig, att Spritcentralen och dess dotterbolag (däribland en av *vinagenturerna*), skulle övertaga Sarabolagets förluster å detta engagement. Undra på att restaurangbolaget kan "utöva en hälsosam konkurrens"! (Spritkoncernens förlust å Fenixpalatset var kr. 433,760:45.)

Verklig klarhet om avskrivningarna å good-willkonto har icke vunnits genom utredningen och står väl ej heller att vinna efter alla dessa år, men säkerligen döljer kontot diverse egendomliga manupulationer. *Ett* ganska besvärande exempel kan framdragas. I berättelsen för Spritcentralens förvaltning år 1917 har styrelsen uttalat, att den good-will, som detta år beloppte på *samtliga* övertagna rörelser "efter omsorgsfull och sakkunnig värdering" uppgick till kr. 3,536,000. Det oaktat avskrevs före bokslutet samma år good-willkonto ett belopp av kr. 3,613,700, varjämte den förenämnda summan balanserades som tillgång för att ånyo avskrivas år 1920. Sannolikt har varukontot genom denna manipulation tillförts en dold reserv. I sin inlaga till finansministern påvisade hr Lithander, att 1923 års beredning i *en* post sammanförd *"ersättning* för övertagna rörelser samt nedskrivning av varulager". Huru mycket var det ena och huru mycket det andra?

Spritcentralens avskrivningar å maskiner, inventarier, tomfat, förrådsartiklar m. m. uppgå till kr. 11,246,000, medan bokförda värdet å motsvarande tillgångar den 31/12 1926 var kr. 2,227,000. Så nog har Spritcentralens styrelse till fullo beaktat den utslitna frasen om "penningvärdets förändring".

För avskrivningarna å såväl inventarier som byggnader kan man tala om tre st. avskrivningsmoment. För det första de officiella avskrivningarna, för det andra xtra avskrivningar "i konsolideringssyfte" och för det tredje extra extra avskrivningar genom diverse manipulationer under löpande räkenskapsår. — Sällan såg man en sådan byggherre som Spritcentralen.

Dess fastigheter voro den 31/12 1926 bokförda i	15,030,000
Officiella avskrivningar	6,914,000
Dolda avskrivningar	7,274,000
Ytterligare å Stadet	1,100,000

Anskaffningsvärdet för Spritcentralens fastigheter överstiger alltså 30,000,000 kr., vilket beloppdock ökas högst avsevärt, om hänsyn tages till avskrivningarna å Carlshamnsbolagets fastighet före likvidationen samt diverse avskrivningar å Stadet, Centralpalatset m. m. De officiella avskrivningarna uppgå till halva summan av de i sin helhet företagna, och man blir långt ifrån förvånad över den uppmärksamhet, taxeringsmyndigheterna börjat ägna Spritcentralens tidigare deklarationer. Att saken är sjuk, framgår tydligt av dir Bratts uttalande i sitt språkrör Nya Dagligt Allehanda i ämnet. Följande harang citeras:

> "Rent teoretiskt sett kan man väl tänka sig, att stora summor nedlagts på en fastighet, vars taxeringsvärde härigenom ej ökat, ja rent av minskat, om där nämligen anbragts specialanordningar, som i händelse av rörelsens upphörande göra fastigheten svårsåld. Skola på fastighet nedlagda kostnader påföras fastigheten och öka dess värde, även om värdet sålunda ej ökats? Frågan later sig icke så lätt besvaras. Under löpande år ha ofta i Spritcentralens bokföring rena underhållsarbeten och annat påförts ett nybyggnadskonto, som först vid årets slut uppdelats och analyserats. I den mån dylika kostnader enligt vår uppfattning icke ökat fastighetens värde, ha de förts som omkostnader."

Den med oförsynthet blandade naivitet, som talar ur dessa rader, visar huru hårt trängda vederbörande i verkligheten äro. Våra skattelagar inrymma ingen förståelse för dir Bratts teorier, och taxeringsmyndigheterna komma näppeligen heller att låta dupera sig därav. Lagarna äro i vissa fall stränga, men de äro lika för alla. Icke ens den maktfullkomliga Spritcentralen har någon undantagsställning. Som exempel på att en byggnad snarare minskat än ökat i värde, oaktat stora summor nedlagts på densamma, framhålles den till spritfabrik omändrade yllefabriken i Södertälje. Man hoppas att exempler är ett avskräckande undantag. Den som har tid och lust att bese Spritcentralens anläggningar i Södertälje, skall finna, att därvarande byggnader till mycket övervägande del äro ny- och tillbyggnader. Kostnaderna härför hava till största delen avskrivits *före bokslutet*, genom överföringar till varukonto, trots att Spritcentralen icke ägde rätt att i skattehänseende yrka avdrag för dessa kostnader. Något som helst anseende till att Spritcentralen *eventuellt* skulle upphöra med sin verksamhet kunde givetvis skattemyndigheterna icke taga. Snarare måste väl dessa fatta det som ett dåligt skämt, om exempel vis en del industrier, vilkas existens av en eller annan anledning vore hotad, åberopade detta förhållande såsom berättigande till olagliga avskrivningar. På grund av gällande bestämmelser kunna taxeringsmyndigheterna ej heller godtaga Spritcentralens privata uppdelning och analysering av sitt nybyggnadskonto. — Visserligen värderade 1923 års utredning Spritcentralens fastigheter till angelägnaren samma belopp som det då bokförda värdet, men de principer, som tillämpades vid denna värdering, måste anses alltför betryggande. "Stadet", nätt och jämt färdigbyggt, upptogs till kronor 4,600,000, fastän kostnader för uppförandet rörde sig omkring 9,000,000 kr. Detta sagt som exempel. I samband härmed torde böra erinras om att den officiella värdering, som gjordes i början av år 1922 kom till helt andra resultat. På grundval av denna värdering inlämnade Spritcentralens revisorer den 3 mars 1922 till finansministern en redogörelse över Spritcentralens likviditet. I denna hette det bl. a.: "Vad först fastigheterna beträffar, överstiger det belopp, till vilket dessa enligt ovan berörda värdering upptagits, med omkring det dubbla denna tillgångs värde, sådant detta upptorts i sista årets utgående balansräkning". — Det är tydligen skillnad på värdering och värdering. För övrigt vänder dir Bratt upp och ned på sin teori ifråga om Grand Hotell. De därstädes verkställda ombyggnaderna och reparationerna under åren 1924—1926 resulterade i en höjning av bokförda värdet å hithörande byggnader med över 2,000,000 kr.

Genom nedskrivningar å varulagret har Spritcentralen förskaffat sig en dold reserv. År 1920 var denna 18,7 mill. kr., men minskades under åren 1922 och 1923 med sammanlagt 4,7 mill., varmed de båda årens vinster ökades, och utgjorde den 31/12 1926 14,000,000 kr. Fanns ingen som helst dold reserv i det Cederlundska och Carlhamnsbolagets varulager vid de båda företagens uppgående i Carlshamnsbolagets varulager vid moderbolaget? Vid årsskiftet 1926—27 uppgives lagrets värde vara 45,8 mill. kr. och reserven sålunda cirka 31 % av lagervärdet. Enligt Spritcentralens årsberättelse för 1926 var lagrets värde cirka 32,500,000 kr., d. v. s. utredningens summa minskad med ogulden tillverkningsskatt för brännvin. Då den sistnämnda givetvis icke skall inräknas i lagervärdet, har antingen utredningen begått ett misstag eller också ligger här en mycket stor hund begraven.

En sammanfattning av Spritcentralens egna avskrivningar ger vid handen, att de officiella, d. v. s. de i styrelseberättelserna avgivna avskrivningarna under åren 1917—1926 voro cirka 24,5 mill. kr., medan de verkliga uppgingo till cirka 78 mill. kr. Kommentarer äro överflödiga, ty varje rättänkande människa placerar de herrar, vilka underskrivit eller vitsordat riktigheten av Spritcentralens styrelseberättelser, på de anklagades bänk.

Engagementen i dotterbolagen.

Astraffären har blivit blott och stött i det oändliga. På densamma skall icke ödas många ord. Man kan dock icke underlåta påpeka, att Monopolkontrollutredningen uppskattat förlusterna å detta engagement till kr. 3,820,000, exklusive räntekostnader, under det att 1923 års utredning angav förlustsumman till 2½ mill. kr. inklusive räntebortfallet.

Så mycket intressantare är A.-B. Stadets historia. Enligt Monopolkontrollutredningen beloppe sig kostnaderna för detta bolags fastighet till kr. 8,379,605:74, obeträknat ränteförluster. Tilläggas dessa, vilket är det enda riktiga för fastställandet av kostnaderna i ett dylikt fall, stiger totalsumman till c:a 9 mill. kr. Nu kommer vi till kontraktsbrottet. I 1923 års styrelseberättelse för A.-B. Vin- & Spritcentralens förvaltning framhålles uttryckligen, att Spritcentralen vid övertagandet av fastigheten i kvarteret Stadet erlade en köpesumma av kr. 5,948,586:88 (= bokförda värdet hos A.-B. Stadet). I sistnämnda berättelse framhålles tillika, att man ansett sig böra upptaga byggnaden ifråga till kr. 4,600,000 eller samma värde som åsatts fastigheten i samband med 1923 års utredning. Här föreligger alltså en avskrivning å kr. 1,348,586:88 eller betydligt mera än de enligt avtalet med Staten överenskomna 5 % å byggnadens värde. Till stöd för sin åtgärd åberopade styrelsen för Spritcentralen ett utlåtande från Justitierådet S. Skarstedt. I detta göres gällande, att ifrågavarande paragraf i 1923 års avtal skulle avse allenast relationen mellan Spritcentralens balansräkning för ett visst räkenskapsår och balansräkningen för det närmast följande räkenskapsåret, samt att Spritcentralen vore oförhindrad att upptaga fastigheten i kv. Stadet till sitt dåvarande värde, även om detta med större eller mindre belopp understege det, som motsvarade kostnaderna för Spritcentralens förvärv av fastigheten. Emellertid återfinnes i Monopolkontrollutredningens redogörelse för engagementet i A.-B. Stadet följande viktiga passus:

> *"Efter* övertagandet av fastigheten i kvarteret Stadet år 1923 avskrev Spritcentralen ett belopp å kr. 2,167,061:30, vilket upptagits bland avskrivningar å Spritcentralens fastigheter."

Utöver den nämnda avskrivningen å kr. 1,348,586:88, vilken Spritcentralen möjligen kunde juridiskt försvara, har i samband med förvärvet av "Stadet" ytterligare avskrivits å fastigheter ett belopp av kr. 818,474:42 utan att något som helst godtagligt skäl kan förebringas, ty reguljära avskrivningar med stipulerade 5 % å övriga fastigheter hava vid sidan härav ägt rum. Kontraktsbrottet ligger i öppen dag och det åligger finansministern att omedelbart ställa de ansvariga till åtal enligt lag. Skulle A.-B. Stadets historia i detalj offentliggöras, blottades en Panamaaffär i smått.

Saklcunnig.

Affären P. Alb. Hansson-Holmberg inför Ö. Å.

(Forts. fr. 1:a sid.)

förty då icke vara tal. Det var helt enkelt ett uppsåtligt angrepp på en antagonist jämte misshandel med berätt mod å denne, allt å öppen plats. Det var ett offentligt slagsmål mellan två ovänner. Båda brotten falla sålunda under allmänt åtal, oberoende av uteblivandet av enderas anglivelse. Holmberg har velat hämnas å Hansson för förlusten av sin utkomst av statlig tjänst till följd av dennes fosterlandsvådliga nedrustningsbeslut, och Hansson har velat hämnas å Holmberg för dennes hämnd i form av handgripligheter. Båda ha sålunda drivits av hämndbegär i sina handlingar, vilka enligt svensk lag äro belagda med straff. Och den, som händelsevis är riksdagsman, har väl ej större rätt än någon annan att taga lagen i egen hand, hur stor frestelsen än må vara. Den var nog också i detta fall lika oemotståndlig för dem båda, varför de ock böra rättvist dela ansvaret för sina överilningar.

Riksdagsman, som begår brottslig handling utanför sin riksdagsmannaverksamhet, skall ock lagföras som varje annan brottsling, blott med lakttagande av grundlagsenligt privilegium ifråga om förlusten av sin frihet. Det var ju för övrigt icke å riksdagsmannen, utan å f. d. statsrådet och nedrustningsministern, som furiren ville hämnas. Den bestämmelsen, att riksdagsman ej må under tilltal ställas för sina gärningar i denna egenskap, utan att den kammare, till vilken han hörer, sådan tillåtit genom särskilt kvalificerat beslut, torde ock här saklig betydelse, då den brottsliga handlingen begåtts utom riksdagsmannaverksamheten. Och för att en handling skall anses vara begången "i denna egenskap", måste det fordras, att den lunebär ett utövande av de befogenheter, som lagligen tillkomma en riksdagsman, och ett missbruk av dessa. Men ej ingår i en riksdagsmans befogenheter att på öppen plats anfalla och misshandla en vederdeloman, hurn väl denne än må hava gjort sig förtjänt av "ett kok stryk". Det kunde bliva ett farligt prejudikat, om sådant ej bleve föremål för laga bedrivande. En stridslysten riksdagsman skulle då kunna begiva sig ut och tilldela vilken som helst av sina ovänner en s. k. upperut. Det hade varit rätt, kanske och bra gjort, om herr Hansson gripit misséådaren, sedan han upphunnit honom, och överlämnat honom till polisen för vidare laga åtgärd, men ej efter att först ha uppsåtligen misshandlat honom. Detta var ett olaga ingrepp i laga myndighets befogenhet av det slag, som enligt lag fuller under allmänt åtal. Och lagen skall ju gälla lika för alla. Den, som själv till yrket är lagstiftare, skall väl ock själv veta att respektera gällande lag, även om den ej blivit av honom själv eller av hans parti instiftad.

Det är nog flera än författaren av dessa rader, som, utan att vilja vår modige f. d. nedrustningsminister Per Albin Hansson något annat än gott, trots hans kosmopolitiska nedrustningstendenser, dock skulle ställa sig undrande inför en underlåtenhet från polismyndighetens sida att ställa även denne till laga ansvar för vad han mot lag förbrutit, på det att laga domstol får tillfälle att pröva, om han därigenom förskylt något straff eller icke, vilket det ju icke tillkommer polismyndigheten att avgöra.

Det judisk- politiska systemet i gungning.

(Forts. fr. 1:a sid.)

gruppers ärliga strävan att råda bot mot det iråkade tillståndet. I vad mån de verkligen äro det, är en annan sak. Runt om i pressen synes man f. n. även ha kommit på det klara med, att läget är ohållbart. Det var tydligen den Ekman-Löfgrenska ministärens "stora" politiska uppgift att "leda" utvecklingen därhän. De kosmopolitiska bladen överglänsa varandra i "frigjorda" konstaterandet av den hopplösa situationen. Alltså, stämningen prepareras steg för steg för "det stora", som komma skall, när "den parlamentariska demokratien" som sådan avpolleteras såsom en uttjänt eller "desillusionerad" styrelseform. Man gnyr och gnäller på alla håll av hjärtans lust. Demokratiens speciella förtroendemän och väktare skjuta skulden på det "reaktionära" högerpartiet under amiralen Lindmans ledning, som på sin tid i konservatismens namn genomförde vänsterns proportionella valsystem, högern å sin sida anklagar liberalismen för att ha inaugurerat den politiska utvecklingen, vars inkompetens nu på alla håll erkännes etc. etc.

Om alltså flera av de motionsvis framförda förslagen till ändringar i konstitutionen av allt att döma äro att betrakta som uttryck för en ärlig vilja hos enskilda representanter och grupper av sådana att söka råda bot mot det onda, som inträtt i vårt folks politiska liv, är dock visst, att någon förändring i förlösande riktning äro de ingalunda ägnade att åstadkomma. En dylik kan ej vinnas med mindre än man går till botten med problemet och definitivt bryter med hela det rådande judisk-politiska systemet. Israeliternas hegemoni i vårt politiska liv måste fullständigt omintetgöras! Med ett fortsatt kvacksalvande på den nuvarande grunden, med lappriåtgärder, vinnes intet positivt av större värde. Statsmaktens auktoritet och den nationella överhögheten i samhället måste återupprättas. En efter våra nutida förhållanden avpassad folkrepresentation på grundval av intressen och kvalifikationer måste återupprättas till ersättande av den nuvarande beslöjade intressereprésentationen i idépolitikens gestalt. Denna måste vara oberoende av alla ovidkommande intressen samt obunden av varje annan hänsyn än omtanken om landets och folkets sanna väl. Regerings- och lagstiftningsmakten måste återföras till sina ursprungliga och egentliga uppgifter i det egna landets och folkets i stället för såsom nu i den judiska folkutplundrarematktens tjänst.

Den svenska folkrepresentationens historia.

(Forts. fr. 1:a sid.)

statsråd jämte föredragande statssekreteraren.

Statsförvaltningen var konungens ensak, och alla militära och viktigare civila ämbetsmän samt ett flertal kyrkliga utnämnas av konungen. Ämbetsmännen hava en självständig ställning och kunna ej utan dom och rannsakan avsättas, med undantag för förtroendeämbetsmän, vars antal ökades. Den ekonomiska lagstiftningen d. v. s. den, som rör rikshushållningen och förvaltningen tillkommer konungen ensam, ständerna dock ej obetagna att framställa önskningar därutinnan; grundlag, civil-, kriminal- och kyrkolag sluftas och ändras av konung och riksdag gemensamt.

Konungens makt inskränktes så tillitvida, att han ej längre fick godtyckligt suspendera riksdagen; den skulle sammanträda vart femte år. "Konungens domsrätt" handhaves av högsta domstolen, som besättes med ständiga ledamöter; en riksdagens opinionsnämnd skall yttra sig om, huruvida de förtjänta att bibehållas i sina höga ämbeten. Riksdagsgrenden förberedes av sex utskott: konstitutionsutskottet, statsutskottet, bevillningsutskottet, bankoutskottet och lagutskottet samt allmänna besvärs- och ekonomiutskottet. Hemligt utskott fick ej fatta något beslut. Förslag om grundlagsändring skall för att bliva antaget behandlas å två på varandra följande riksdagar. Beskattningsrätten, ej blott såsom förut bevillningsrätten, tillkom ständerna; de fingo även i detalj bestämma statens utgifter, kontrollera statsmedlens användning och för granskning av domstolsväsendet tillsätta en justitieombudsman. Uttryckligen tages i regeringsformen avstånd från landskapsting: "Svenska folkets urgamla rätt att sig beskatta utövas av riksens ständer allena vid allmän riksdag".

Bondeståndet godkände 1809 års regeringsform endast under förutsättning av all jords lika beskattning och rotering samt att ur regeringsformen skulle utgå par. 114, däri de högre ståndens privilegier bekräftades. Det oaktat förklarades regeringsformen antagen den 6 juni 1809, då jämväl hertig Carl valdes till konung; bondeståndets talman underskrev regeringsformen först den 29 i samma månad, sedan bönderna fått löfte om att vid nästa riksdag få sina önskningar i möjligaste mån tillgodosedda.

Ett fel med 1809 års författning var, att riksdagen skulle sammanträda blott vart femte år. Härigenom fick ej riksdagen den plats i jämnviktssystemet, som avsett varit, utan följden blev, att egenmäktiga handlingar av kungamakten försöpordes och måste förspörjas. Ej heller representerade de fyra ständen svenska folket i dess helhet. Närmaste halvseklet koncentrerade sig på att få denna brist avhjälpt. Svårigheten var, att massan icke var politiskt uppfostrad och följaktligen ej mogen att deltaga i folkrepresentationen, beroende på, att kommunal självstyrelse fattades — i Norrland fanns dock en svag kvarleva av landskapstingen, som realiter spelade underordnad roll, och i städerna påträffas "stadens äldste".

Götakanalbyggaren Baltzar von Platen hade genomdrivit att konstitutionsutskottets memorial rörande regeringsformen åtföljdes av ett förslag om allmän nationalbeväpning med förpliktelse att deltaga i vapenövningar för varje svensk man från 20:de till 25:te året och skyldighet till sin halvseksedag kvarstå i landstormen. Riddarhuset gillade von Platens förslag, men bönderna ansågo det för en befängt nymodig inrättning, som icke förtjänade att upptagas till allmän diskussion i en så allvarlig förs amling som riksens stånder; indelningsverket var för bondeståndet det enda sunda riksförsvaret. Man sökte därför moderera von Platens tanke så, att den skulle tillfredsställa böndernas smak; och riksens stånder enades om, att, i händelse av krig, all jord skulle "roteras" d. v. s. uppsätta manskap och hästar samt bland rikets manliga invånare från 20—45 års ålder uttagas 50,000 man förstärkningsmanskap genom lottning. När lagen skulle tillämpas i praktiken, år 1811, ångrade sig bönderna, och lottningen förorsakade mindre uppror, vilka i Skåne ej kunde stillas utan dödande gevärssalvor. Härigenom blev emellertid påföljande års riksdag mogen att antaga förslag om nationalbeväpning från 20:de till 25:te året med inalles fjorton dagars övning av beväringen och rätt för värnpliktig att sätta annan i sitt ställe mot ersättning, varom de kunde förlikas.

Efter 1809 års regeringsform följde riksdagsordningen av 1810. Enligt denna äro riksdagens rättigheter i stort sett desamma som den dag, i dag är, oaktat vi sedan dess hugnats med den allt för mycket rosade de Geerska representationsreformen. Men sammansättningen av riksförsamlingen var såsom bekant annorlunda än nu.

På riddarhuset hade redan 1809 den av Gustaf III återinförda omröstningen efter klasser slopats, och adeln fick vidare till utskotten ej utse flera representanter än vart av de övriga ständen (förut dubbla antalet). Adeln fattade beslut om ny riddarhusordning, som 1810 fastställdes av konungen och längre fram efterträddes av flera andra riddarhusordningar, samtliga av föga vikt. Självskriven riksdagsman var huvudmannen för varje ätt, och, i händelse av förfall, kunde han lämna fullmakt till annan adelsman. Riddarhusdirektionen, som nu ysslar med utde-

Ömma, svullna, kvida fötter och tår, ungelträngs, liktornar, förhårdnader, plattfot med åtföljande trötthet behandlas vetenskapligt.
Pri rådfrågning.
SYSTER MAJAS FOTKLINIK,
Eriksbergsgat. 1 B, Sthlm. Tel. N. 286 20.

Vid behov av
SLIPNING
vänd Eder med förtroende till
BROD. JOHANSSONS EFTR.
Sliperi- & Reparationsverkstad
Jakobsbergsgatan 20, Stockholm.
Tel. Norr 204 15.
Vi rekommendera oss till slipning av alla slags Eggverktyg.
OBS.! Noggrant arbete garanteras.

Caféet
RIDDARGATAN 11
(hörnet av Sibyllegatan.)
Gott kaffe och väl tempererade maltdrycker. Tidsenliga lokaler.
OBS.! Ny regim.

NATIONEN

Fredagen den 24 Februari 1928.

Harald Lindströms Boktryckeri, Stockholm 1928.

lande av pensioner, var då en mäktig institution, som skötte adelsståndets alla enskilda angelägenheter, ett av ståndet utsett permanent utskott, och riddarhussekreteraren var jämväl ståndets sekreterare under riksdagarne och en betydligt inflytelserikare man än nu de båda kamrarnes sekreterare tillhopa. Konungen utsåg ståndets ordförande, lantmarskalken; självskrivven vice ordförande var äldsta närvarande greveslättens huvudman. På riddarhuset delades de adliga riksdagsmännen i 50 bänkmannaavdelningar, som var utsåg en elektor, bänkmannen; dessa elektorer utsågo i sin tur 25 andra elektorer, vilka valde adelns ledamöter i riksens ständers utskott.

I prästeståndet finna vi såsom självskrivna medlemmar ärkebiskopen, som därjämte var självskriven ordförande i ståndet, de elva biskoparna, varav den i tjänsten äldste var vice ordförande, samt pastor primarius. Kyrkoherdarna i riket utsågo stiftvis tillsammans 44 medlemmar av prästeståndet. Komministrar och kapellaner i vart stift ävensom i Stockholm ägde rätt välja en riksdagsman. Prästerna lämnade sina valsedlar, personligen eller genom befullmäktigat ombud, till domkapitlet, som verkställde sammanräkningen.

Till borgarståndet ägde Stockholm utse tio representanter, Göteborg tre, Norrköping, Karlskrona, Gävle, Uppsala, Malmö, Kalmar, Västervik, Västerås, Uddevalla och Visby vardera två, andra städer samt Falu bergslag, som räknades som stad, vardera en. Detta var maximum av ombud; de städer, som fingo välja mer än en riksdagsman, kunde åtnöja sig med en, och mindre städer kunde, om de ville, förena sig om en gemensam riksdagsman. Valrätt till borgarståndet ägde blott verkliga borgare, som av magistraten antagits till näringsidkande borgare, samt fjärdepartsägare i Falu bergslag. För valbarhet fordrades att minst tre år hava haft valrätt eller tillhört stadens magistrat. I Stockholm skulle tre av riksdagsmännen vara magistratspersoner, två grosshandlare, en fabrikör, en minuthandlare och tre hantverkare, således fullt utbildad intresserepresentation. Varje klass, exempelvis minuthandlarnas klass, valde femtio elektorer för utseende av klassens antal riksdagsmän; samtliga stadens elektorer utsågo däremot de tre riksdagsmännen bland magistratens medlemmar. Var persons röstetal beräknades efter skatt till staden. Borgarståndets talman och vice talman utsågos av konungen. Den stad, vars riksdagsman blivit talman fick rätt välja ännu en riksdagsman.

Bönderna valde, såsom förut, en riksdagsman för vart härad, men flera härad kunde enas om gemensam riksdagsman. Valrätt tillkom den, som hade laga fasta å hemmansdel ävensom kronoåbor. Var en hemmansägare adelsman, borgare i stad eller rikets tjänsteman, saknade han valrätt för bondeståndet. Varje socken utsåg en elektor och häradets elektorer sammanträdde inför domhavanden, varvid varje elektor hade röstetal efter hela sin sockens sammanräknade hemmanstal. Konungen utsåg ståndets talman, vice talman, och sekreterare, vilken sistnämnde plägade hava stort inflytande på ståndets beslut.

Allmänna villkor för riksdagsmannaskap voro att vara svensk man; hava fyllt 25 år; att ej vara ställd under förmyndare; att ej vara i konkurs; att äga medborgerligt förtroende; att ej vara dömd förlustig rätten att få föra andras talan inför rätta; att ej hava varit dömd för nesligt brott och slutligen att tillhöra den evangeliskt lutherska eller reformerta trosbekännelsen. Vald riksdagsmans arvode betalades av hans valmän, som för varje val bestämde beloppet. En för duktighet känd riksdagsman i bondeståndet representerade en gång ända till 27 härad och hade därigenom högre arvode än våra dagars riksdagsmän. Talmännen voro de enda riksdagsmän, som staten avlönade.

Konungen öppnade riksdagen med trontal, varefter upplästes berättelse över vad sig i riket tilldragit sedan senaste riksdag. Statsverkspropositionen inlämnades 14 dagar därefter, varmed riksdagen ansågs börjad. Riksens ständer ägde rätt vara samlade tre månader; en gång varade en riksdag ett och ett halvt år. Statsråd, som ej var riksdagsman, fick ej yttra sig i riksdagen. Vid skiljaktiga beslut, då två stånd stodo mot två, ägde ej gemensam omröstning rum, utan ärendet hänsköts till förstärkt utskott, som ej blott föreslog sättet för lösning av frågan, utan avgjorde densamma å ständernas vägnar. I grundlagsfrågor fordrades enstämmigt beslut av alla fyra stånden.

Tryckfrihetsförordningen av 1810 var av grundlags natur. Bestämmelsen om jury, en utländsk inrättning, oförmögen att åstadkomma rättvisa, infördes 1815. Den utländska juryn hade vid sin tillkomst den svenska nämndemansinstitutionen till förebild, men blev en vrångbild av häradsnämnden, som vi saknat anledning återimportera. Indragningsmakten infördes vid 1812 års riksdag på olaglig väg genom påtryckning från kronprinsens sida; frågan hade såsom varande av grundlags natur bort behandlas även vid nästa riksdag. Hovkanslern fick rätt att efter behag indraga tidningar och periodiska skrifter, och regeringen kunde förklara hinderlöshetsbeviset förverkat. Indragningsmakten avskaffades vid 1844—1845 års riksdag.

*

Intresse- och kvalifikationsprincipen för folkrepresentation har i Sverige rotfast hävd; kamrar och samfällda val äro utländskt, billigt nürnbergerkram, som väl kunnat blänka i ögonen på de orepresenterade och såsom färdig importvara av bekvämlighetsskäl kunnat införas framför en tidsenlig, mödosam omdaning på ursvensk grund, men aldrig kan få varaktig stad i ärliga svenskmannasinnen. Det var just förmågan att intuitivt känna och tänka svenskt vällärde juristen, för övrigt tämligen slätstrukne hovrättspresidenten i Jönköping, sedermera justitiestatsministern Louis de Geer saknade, och därför har han över hövan höjts till skyarna av hela den judiska falangen — som mer än andra har fördel av samfällda val — och dess ansvarslösa vägrödjare, liberalerna, med Emil Key i första leder. Sorgesamt att säga hava vi lämnat våra fäders åldriga, väl tilltrampade vägar och förirrat oss i parlamentarisk gungfly, varur enda räddningen är ett återvändo till det gamla, i tillämpliga delar, och sedan ett återuppbyggande med användande av inhemska grundsatser. Nolens volens — nolens för antisvenskarna inom svenska nationen och volens för de svenskisinnade — skall svenska folket åter en gång vandra till inhemsk representationsform. Vägen i motsatt led, från 1809 års statsskick till det de Geerska fuskverket av 1866, från stänaerna och klassval till kamrar och samfällda val, var i korthet följande.

Redan omedelbart efter det riksdagsordningen av 1810 antagits blev ett förslag om ny folkrepresentation förklarat vilande för att därefter rinna ut i sanden. Det var uppgjort av konstitutionsutskottet, som mot adelståndet anmärkte, att födseln d. v. s. "slumpen" (modern rasbiologi använder ej detta ord) bestämde riksdagsmannen, och mot prästeståndet, att det blott omfattade en rätt obetydlig klass ämbetsmän. Därför ville utskottet ej föreslå ett femte stånd för de orepresenterade utan helt borttaga ständerna och inrätta en årligt sammanträdande riksdag med två kamrar efter samfällda, indirekta val; och skulle riksdagen ensam äga hela lagstiftningsrätten och konungen blott uppskjutande veto med undantag rörande grundlagsfrågor. Alla bofasta, oberoende och myndiga svenska medborgare skulle hava valrätt utan åtskillnad till stånd eller yrke. Valen till första kammaren skulle gå efter förmögenhet, i andra efter folkmängden. Första kammaren skulle utgöra ett förberedande utskott åt andra kammaren och vice versa. Första kammaren skulle ensam hava beslutanderätt i lagstiftningsfrågor och andra kammaren i beskattningsfrågor. Märkvärdigt nog var adeln redan 1810 villig avsäga sig rätten att bilda eget stånd; bondeståndet betvivlade, att reformen skulle vara av nytta för bönderna; borgarna tyckte, att förslaget var utmärkt; prästerna jämrade sig över detsamma.

Efter 1810 års riksdag blåste reaktionsvindar. Man nöjde sig med partialreformer. Den högre lärdomen insattes i prästeståndet, i det 1823 Uppsala och Lunds universiteter fingo rätt att däri insätta två ledamöter vardera samt kungl. vetenskapsakademien likaledes två, så att därigenom ståndets valda ledamöter (treiton biskopliga självskrivna) ökades från förutvarande 44 till 50; vid samma riksdag förkastades motioner att hänföra till bondeståndet på landet boende ofrälse "ståndsperson, fabriksägare på landet till borgarståndet, och lektor till prästeståndet. — Vilket best demagogiskt skrän skulle icke låta höra sig, om förslag i våra dagar vägcktes om, att vetenskapsakademien skulle få tillsätta egna riksdagsmän! En notoriskt intelligent man, som ägnat hela sitt liv åt tankearbete, besitter nämligen enligt gängse aprioristiska, judiska maximer inte ett grand bättre omdömesförmåga än vilken som helst nyss myndigvorden. Dock finnas andra och skarpare iakttagare, vilka hålla före, att även en person med gott huvud, som tidigt börjat intressera sig för politiska frågor, det oaktat sällan vinner verklig politisk mognad, innan han hunnit ett stycke in på fyratiotalet. — Vid 1823 års riksdag förekom från bondehåll en säregen motion, som beträffande valrätten och valbarheten bibehöll ständen, men fördelade de valde, som fått de mesta rösterna, i överhuset och de övriga i underhuset; valrätt hade de adliga ätternas huvudmän, präster, borgare och hemmansägare, och varje röstsedel på 12 namn skulle jämväl upptaga minst en adelsman, en präst, en borgare och en hemmansägare. Motionären, som oförtjänt fick lida mycken smälek för sin motions skull, torde äga prioritetsrätten på kombinationen att låta ständerna bestå på ett tidigt stadium (medan riksdagsmännen väljas) men ej i folkrepresentationen, där uppdelningen på två kamrar skulle ske efter samfällda val. Rutberg, så hette motionären, föreslog därjämte — lik Mussolini i våra dagar — en enda valkrets för hela riket.

Brukspatronerna instoppades, enligt beslut vid 1828—30 års riksdag, i borgarståndet (handel och näringar utom modernäringen), och fingo rätt däri utse fem ombud.

Under 1830-talet försökte flere sig på kopiering av norska stortinget. Kommunallagarna förbereddes kraftigt genom greve C. G. Spens motion om pånyttfödande av de uråldriga svenska landskapstingen, med klassval till desamma. — 1834 fattades beslut att till böndernas hänföra frälsehemmansägare. Rätten för flera härader att enas om en bonderepresentant inskränktes samma år till domsagan.

1840—41 års riksdag var radikal, och konstitutionsutskottet förordade enkammarsystem om 250 valda ledamöter, som skulle i vissa fall uppdelas i "stora nämnden", bestående av 190, och återstoden, "prövningsnämnden", av 60 medlemmar; valen skulle vara medelbara med en fjärdedels röst till sex röster efter skattebelopp. (Historikern E. G. Geijer hade föreslagit allmän rösträtt med en röst för obildade och två för bildade; Thomander intresseval i 13 bestämda och en obestämbar klass). Vid denna riksdag avsade sig adeln och borgarståndet för andra gången, prästeståndet för första gången rätten att bilda eget stånd. I stället för konstitutionsutskottets förslag beslöts tvåkammarsystem. Alla stånden voro ense om, att alla riksdagsmän skulle väljas, men de tre högre ståndens yrkade på, jämte två kamrar, klassval (Rutberg redivivus), under det bondeståndet beslöt samfällda val. Vid sammanjämkningen i försärkt konstitutionsutskott segrade böndernas förslag, men vid nästa riksdag förföll den vilande grundlagsändringen genom adelns och prästeståndets avslag. Vid sistnämnda riksdag utarbetades i konstitutionsutskottet ett förslag om "äldre kammaren" och "yngre kammaren" efter fem klassval (adel, präster, stadsborgare, bönder, icke adliga å landet), vilket antogs blott av adeln och prästeståndet. Ägare av säteri-, rå- och rörshemman fingo vid denna riksdag valrätt och valbarhet till bondeståndet.

En kunglig proposition av 1848 föreslog två kamrar, den första med 120 medlemmar, valda länsvis genom elektorer, och den andra med 150 medlemmar, varav 70 skulle väljas av elektorer och 50 direkt; en proposition, som endast biträddes av borgarståndet. Detta stånd var även det enda, som vid 1853—54 års riksdag biföll greve Gustaf Lagerbjelkes motion om bibehållande av ständerna, men inskränkande av varje ståndsrepresentanter till 5 stycken.

Städernas burskapsägande invånares privilegium på valrätt och valbarhet till borgarståndet bortföll genom beslut av 1856—1858 års riksdag, och gavs nu samma rätt åt i stad boende näringsidkande adelsmän och läroverkslärare, som voro hus-ägare, och påföljande riksdag tillät städerna att till riksdagsmän utse jämväl adelsman, ofrälse ämbetsman och präst. Detta var begynnelsen till samfällda val i städerna. 1862—63 års riksdag gav även bönderna rätt att välja till riksdagsmän personer, som tillhört annat stånd. Samtidigt fick bondeståndet sin länge utlatade önskan att själv utse ståndets sekreterare bifallen; summa summarum en riksdag var bondeståndet därigenom likställt med de tre högre ständen.

Det är allt för bekant för att behöva omnämnas, att kungörelserna om kommunallagarna äro av år 1862: förordningarna om kommunalstyrelse på landet, kommunalstyrelse i stad, kyrkostämma, kyrkoråd och skolråd, landsting. Rösträtt vid sockenstämma hade sedan uråldriga tider endast tillkommit ägare av hemmansdel; ändring härutinnan skedde först 1843, då fabriksägare, näringsidkare och inkomsttagare fingo rösträtt efter sin bevillning. Kommunallagskommittéledamoten, justitieborgmästaren i Norrköping, Stolpe, gick i härnad mot det utländska, fula ordet "kommunal"; frågan huruvida vi ej böra återgå på landet till den gamla benämningen sockenstämma — fastän lagen talar om kommunalstyrelse i stad, hava vi ju där den svenska benämningen stadsfullmäktige — bör dryftas på nytt.

I statsrådsprotokollet för den 5 jan. 1863 anförde justitiestatsministern de Geer såsom skäl för framläggande av ett nytt representationsskick bl. a., att grundvalen för den gamla representationen ej längre vore förenlig med de nu rådande samhällsförhållandena; hela samhällsklasser vore utestängda från representationen, "ehuru deras deltagande däri påkallades av dennas eget ändamål"; de två högre ståndens politiska vikt försvagades mer och mer av själva tidsandan, under det att de två andra förstärktes genom att i sig upptaga nya element, vilka åter vore oförenliga med grunden för de högres representationsrätt. "Den sannolika följden härav bleve, att en övervägande del av representationens makt utan motsvarande ansvar småningom överginge till dessa sistnämnda och att därmed den i sitt inre upplösta ståndsförfattningen av sig själv sammanstörtade. Beskaffenheten av den nya representationsform, som i denna händelse kunde komma att träda i stället för den gamla, berodde av omständigheter, som låge utom den mänskliga beräkningen; och lätteligen skulle där, vid en strid om representationsreformen kunna förvandla sig till en strid om statsförfattningen. En sådan fara borde i tid avvärjas, och enda sättet synes vara att, innan den nuvarande författningen sönderfaller, bereda väg för en annan representationsform, som bättre motsvarade samhällets behov".

Det de Geerska förslaget upphävde självskrivenheten och ståndsfördelningen samt fastställde samfällda val, årliga riksdagar och tvåkammarsystem. Första kammarens ledamöter skulle utses för en tid av nio år av landstingen och i de större städerna, av stadsfullmäktige. Valbara voro de, som fyllt 35 år och antingen ägde fastighet till 80,000 riksdalers taxeringsvärde eller ock skattade för 4,000 riksdalers inkomst. Andra kammarens ledamöter skulle utses för tre år och väljas en för varje domsaga (såvida folkmängden ej överstege 40,000 invånare, då 2 valkretsar skulle inrättas) och för städerna en för varje 10,000-tal invånare. Väljande och valbar till andra kammaren vore man blott i den kommun, där man vore bosatt, och valrätt tillkomme envar i kommunens allmänna angelägenheter röstberättigad man, vilken antingen ägde fastighet till ett taxeringsvärde av minst ettusen riksdaler eller för minst fem år arrenderade jordbruksfastighet till minst sextusen riksdalers taxeringsvärde eller ock skattade för minst 800 riksdalers inkomst. Blott ledamöterna i andra kammaren skulle erhålla arvoden. Statsråd kunde, även om de ej vore riksdagsmän i båda kamrarna, deltaga i överläggningarna. För riksdags beslut fordrades båda kamrarnas bifall, så framt ej fråga vore om statsregleringen och bevillningen, banken eller riksgäldskontoret, i vilket fall besluten avgöras medels gemensamma omröstningar kamrarna samfällt. Lagtima riksdag skulle sammanträda varje år den 15 januari och ej kunna, så framt ej konungen upplöste den för att påbjuda nya val, utan egen begäran åtskiljas förr än efter fyra månader. Urtima riksdag kunde konungen sammankalla och åtskilja, när han så funne lämpligt.

Anton Niklas Sundberg, då biskop i Karlstad, sedan Svea rikes ärkebiskop, reserverade sig skarpt mot det de Geerska förslaget, fordrande klassval och varnande för vådan av samfällda val. Greve C. G. Mörner föreslog klassval till 1:a kammaren. Bondeståndet antog utan votering det de Geerska förslaget, borgarståndet med 60 röster mot 5, adeln med 361 röster mot 294, och prästeståndet, sedan adelns beslut blivit känt, utan votering. Riksens ständer upphörde att finnas till den 22 juni 1866; i dess ställe mötte på riksstalen den 19 januari 1867 s. k. kamrar, en icke oäven benämning på siik riksförsamling.

Louis de Geer (holländskt uttal: Scher, med halsljud) hade med äktliberal lättvindighet i bevisföringen för alla tider utdömt ständer och klassval: "I själva verket är det icke representantens uppgift att vara målsman för skilda klassers, utan för allas intressen, och med antagande därav återstår ingen annan grund att vid representationens ombildning följa än den av samfällda val". Häremot lär en opponent på Riddarhuset hava invänt, att eftersom det de Geerska representationsreformförslaget vilade på två lerfötter, och, oavsett materialets klena beskaffenhet, den andra lerfoten snart skulle göra slut på den första, tarvades förty icke att spilla tid på frågan om en på dylika grunder uppförd riksdagsbyggnads framtida bärkraft. — Om denne oppositionelle ädling hade levat 60 år efter sitt berörda uttalande, hade han till sin glädje varseblivit allmän parlamentsleda i sken blomning. Ett ingående dryftande av pro- och contra för återinförande av både Riksens ständer och klassval eller blott det sistnämnda är morgondagens stora fråga.

L.

Hotell och Restauranter

som rekommenderas den resande allmänheten.

ESKILSTUNA.
Frimurarehotellet.
GNESTA.
Stora Hotellet.
GÄVLE.
Grand Hotell och **Centralhotellet.**
GÖTEBORG.
Hotell Eggers.
HALMSTAD.
Grand Hotell.
HÄSSLEHOLM.
Stadshotellet
KALMAR.
Stadshotellet.
KARLSTAD.
Stadshotellet.
LANDSKRONA.
Stadshotellet.
LINKÖPING.
Stora Hotellet.
HUDIKSVALL.
Stadshotellet.
LULEA.
Hotell Hospits, Mattis Johansson, Tel. 1148.
LUND.
Grand Hotell.
NORRKÖPING.
Göta hotell Dir. H. Magnér.
NYKÖPING.
Stora Hotellet. Tel: Namnanrop
SIGTUNA.
Stadshotellet. Tel. 110.
STOCKHOLM.
Hotell Kung Carl, Birger Jarlsg. 23. Tel.: Namnanrop.
Carlton Hotel, Kungsg. 57.
Pensionat Wasa, 73 A Drottninggatan, 4 tr. Hiss.
STRÄNGNÄS.
Stadshotellet.
TROSA.
Stadshotellet. Tel. 34.
VÄSTERÅS.
Hotell och Restaurant Klippan.
ÖREBRO.
Stora Hotellet.

VAR VI DANSAR
I STOCKHOLM

MÅNDAG: Rosengrens vid Mynttorget
TISDAG: Teaterkällaren o. Montmartre
TORSDAG: Rosengrens vid Mynttorget
FREDAG: Teaterkällaren o. Montmartre
LÖRDAG och SÖNDAG: Rosenbad

Gör ett besök
I min affär, där köper Ni
SMÖR, OST, ÄGG och KONSERVER
till absolut lägsta priser.
Carl Sandbergs Smöraffär
Tegnérsgatan 17. Tel. Norr 215 39.

Lunda Tvättinrättning
Rekommenderar sig för utförande av all slags tvätt (ej kemisk), mangling och strykning. Förstklassigt och omsorgsfullt arbete garanteras.
Snabb och punktlig expedition.
Innehavare:
AUG. GUSTAFSSON.
Tel. Drottningholm 20 & 190.

OBS! NAPOLIONSBOKEN
"NYA SVENSKA — DOPAVE"
Pris kr. 2:50
Fr. Ljungbergs Förl., Lidingö 2

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nyktherhetsrestauranter i Stockholm:

Automatrestaurant
CYRUS
43 Nybrogatan 43

Automatrestaurant
ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2

Automatrestaurant
ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8

Automatrestaurant
GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51

Automatrestaurant
S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.

Automatrestaurant
GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68

Automatrestaurant
BIRGER JARL
73 Folkungagatan 73

Frukost 7/9—1/2 Middag 1/2—7
Kväll 7—1/12 Inga dricksepengar
Ingen spritservering

Södra Kungstornet,
Stockholm
Redaktör: ELOF ERIKSSON
Telefon: Norr. 5898 Norr 5899

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

Lösnummer 25 öre.
PRENUMERATIONSPRIS:
Helår ..... Kr. 10.—
Halvår ..... Kr. 5.25
Kvartal ..... Kr. 2.75

Nr 9 (126) Fredagen den 2 Mars 1928. Årg 4.

Monopolkontrollutredningens betänkande.

Den Rooth - "liberala" sakkunskapen belyst. Underbara reservationer.

Tidningspressens icke mindre dyrbara hållning.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

I fråga om det Grönstedtska bolaget visste redan 1923 års utredning berätta, att bolagets värderings- och avskrivningspolitik varit mycket försiktig. Det är också klart, att bolaget, som efter behag fått disponera sina vinstmedel under åren 1917—23, måste hava dolda reserver. Med så mycket större förvåning finner man, att monopolkontrollutredningen icke kunnat påvisa någon som helst avskrivning å varulagret förrän år 1924, då man började upplägga en hemlig reserv. En av fackmän företagen inventering och värdering av detta bolags varulager måste med nödvändighet bringa ytterligare dolda reserver i dagen. Trots avtalet med staten ökas reserven årligen, senast år 1926 med kr. 780,000. Dessa avskrivningar, som icke enligt lag måste ske, hava tillkommit i uppenbar strid mot gällande avtal; ännu ett slående bevis på den lättvindighet, varmed de kungavalda herrarna i Spritmonopolet ansett sig kunna fullgöra sina uppdrag. — På tal om dotterbolagen efterlyser man dispositionen av det Cederlundska bolagets fonder och överskottsmedel i samband med dess uppgående i moderbolaget.

Monopolkontrollutredningens förslag angående den framtida kontrollen över spritmonopolet har föranlett diskussion särskilt på en punkt, nämligen om stamaktiernas överlåtande till livbolagen. Man har svårt att förstå kritiken. Det gäller att avlägsna den surdeg inom spritmonopolet, som den nuvarande ordningen med tio st. Bratttrogna stamaktieägare innebär. Om livbolagen bleve stamaktieägare faller av sig självt, att de låta sig angeläget vara utse opartiska och förtjänta män som representanter i Spritcentralens styrelse. Som regel får man tänka sig eherna för de större livbolagen. Att dessa besitta minst lika hög grad av erfarenhet i ekonomiska och allmänna ting som representanterna för de nuvarande stamaktieägarne är otvivelaktigt. Dessutom och framför allt komma livbolagens ombud att känna ett betydligt större ansvar gentemot det allmänna och allmänheten än vad hittills varit fallet.*) Mot utredningens förslag att ytterligare öka Spritcentralens fonder, måste en bestämd gensaga inläggas. Det verkar som om den ekonomiska sakkunskapen inom utredningen här fått råda. Till hr Rooths vägledning må erinras om att Spritcentralen icke är någon bankinrättning som på grund av sina engagement kan tänkas gå över ända en vacker dag. Spritcentralen är ett monopol, som tillhandahåller de varor, det finner för gott att anskaffa. Spritcentralen bestämmer själv priser, tilltagna med betryggande vinstmarginal samt villkor i övrigt för sina avnämare, systembolagen, varigenom förlustrisker praktiskt taget äro uteslutna. Spritcentralens fonder äro f. n. kr. 12,000,000. De dolda reserverna uppgå till väsentligt större belopp än bolagets aktiekapital. Om bolaget erhåller sexårig oktroj, frigöres under samma tid enligt de tillämpade bestämmelserna för avskrivning å fastigheter och inventarier ett rörelsekapital på cirka 8,000,000 kr. Härutöver vill man medgiva nya fonderingar å tillsammans 6,000,000 kr. Det vore rena vanvettet att ytterligare minska statens inkomster med dessa väldiga summor och kasta dem i Spritcentralens ginungagap. Redan medgivandet till avskrivningar med 5 proc. å byggnadernas och 15 proc. å inventariernas anskaffningsvärde är alltför generöst. Avskrivningarna böra beräknas på det vid varje års slut bokförda värdet å nyssnämnda egendom. För att undvika feltolkning å la Städet bör bestämmelse om att eventuella förvärv skola bokföras till köpeskillingen inryckas. *Under alla förhållanden må icke ett enda öre vidare avsättas till fonder inom Spritcentralen.* Vill man nödvändigtvis upplägga en vinstregleringsfond å 1,000,000 kr. för att säkerställa preferensaktieägarne, så kan denna fondering lämpligen ske genom överföring av beloppet från pensionsfonden. Denna anlitas aldrig för sitt ändamål utan är endast ett maskerat rörelsekapital och kan saklöst undvaras. I händelse av totalförbud, som väl numera icke får anses ha någon större sannolikhet för sig, bleve det statsmakternas och icke Spritcentralens sak att reglera hithörande förhållanden.

Reservationerna.

Hr Ljunggren önskar avveckling även av agenturfirmorna. Härom är endast gott att säga. På sin tid har ju Spritcentralen utbetalt millionbelopp för att komma över dessa firmor, men det oaktat bibehållas de i sin ursprungliga form, och exempelvis deras sammanlagda avlöningskonton uppgå till närmare 70,000 kr. pr år. Om de utländska husen vilja reklamera i Sverige, så kan denna detalj ordnas på ett betydligt enklare sätt.

Hr Rooths reservation kunde nästan vara skriven av dr Bratt själv. Den har i varje fall fått sin prägel av de båda herrarnas många och långa samtal under utredningens gång. Hr Rooth synes vara ganska främmande för Spritcentralens affärsverksamhet, vilket även tidigare påpekats i denna artikel. Han vill bl. a. bibehålla Grönstedt & Co., därvid dess styrelse skulle bliva identisk med den i Spritcentralen, varigenom inga ekonomiska skäl skulle tala för en sammanslagning mellan de båda bolagen. Man har rätt att ställa sig tvivlande. I trots av namnet är Grönstedt & Co. endast att anse som Spritcentralens vinavdelning. Det säger sig självt, att högst betydliga besparingar i tid och penger skulle kunna åstadkommas, om den dubbla aktiebolagsformen upphörde, och Grönstedtska bolaget bleve en underavdelning till Spritcentralen. Vid sådant förhållande kunde det bl. a. icke bliva tal om att behålla det förstnämnda bolagets båda verkställande direktörer med den nuvarande lönen av 26,000 kr. vardera. Hr Rooth finner vidare, att Spritcentralen skötes på ett ur affärsynpunkt förtjänstfullt sätt. Det skulle vara av största intresse få veta, huru många av våra bankmän, som dela denna åsikt. Det har ju funnits en del bankinstitut här i landet, där millionrullningen pågått nästan lika friskt som i Spritcentralen, men då dessa icke hade någon monopolställning att falla tillbaka på, blev deras öde av sorgligaste slag, på intet sätt manande till efterföljd. Sist men icke minst är hr Rooth anhängare till ett fortsatt personligt samröre inom Spritmonopolet. Den oförstående bör i största underdånighet böja sig för sakkunskapens eko.

Herr Rooth och *Sävström* anse,

(Forts. å sista sid.)

*) I denna punkt, avseende stamaktiernas överlåtande till livbolagen, har redaktionen en avvikande mening från artikelförfattaren och anser att staten själv bör inlösa och övertaga stamaktierna. De stora livboldgen erbjuda, så vitt vi kunna finna, ingen garanti mot en fortsatt utveckling i surdegens tecken. Frågan är om icke den proponerade anordningen realiter komme att betyda ett bevarande av status quo, med samma storfinansintressen såsom de bestämmande i de stora livbolagens gestalt som i det nuvarande illustra bulvankonsortie, som figurerar som stamaktieägare.

Red.

Ett kulturförbund för rasfred.

Av Roderich-Stoltheim, Leipzig.

Ofridens ande uppfyller världen. Folk och raser, som sedan länge känt sig förtryckta, göra anspråk på sin människorätt och resa sig mot sina förtryckare. Rasmotsättningarne äro nu mera medvetna och skärpta än förr och hota mänsklighetens framtid med oöverskådliga stridigheter. Om svår ofärd skall kunna avvändas så fordras först och främst upplysning och samförstånd.

Det är en trängande nödvändighet att folkens och rasernas inbördes förhållanden bliva ordnade med besinningsfull rättfärdighet. Ingen ras kan tillerkännas rätten att undertrycka eller utnyttja en annan. Den mänskliga kulturens fred och trevnad fordra, att alla nationer och raser ömsesidigt tillerkänna varandra rätten att leva samt garantera varandra möjligheten för var och en att värda sin egenart och nationella kultur. Historien lär, att de olika folkstammarna blott genom att de fritt få utbilda sina säregna anlag kunna nå den högsta fulländningen. Kultur betyder den ohämmade utvecklingen av individuell, fruktbar egenart. Fördenskull har ingen rättighet att göra intrång på en folkstams naturbestämda utveckling, utan alla nationer och raser böra i fredlig överenskommelse medgiva varandra full självbestämmanderätt, då det gäller utvecklingen av deras kulturanlag.

Alla hederliga nationer äro beredvilliga att erkänna denna grundsats. Alla civiliserade folk hysa inom sig en den ömsesidiga aktningens och fördragsamhetens anda. Det finnes blott ett enda undantag. En folkstam, som sedan årtusenden lever i inbillningen om sin undantagsställning, tror sig höjd över alla andra folk och fordrar deras underkastelse. Den inhöljer sina anspråk i en nimbus av ett gudomligt löfte, kallar sig det "utvalda folket" och begär företrädesrättigheter framför alla andra. Den judiska nationen ställer sig i kraft av dessa sina anspråk utanför den civiliserade mänskligheten. Judarnas lagar avböja varje gemenskap med icke judiska folk, vilka kort och gott förkännas mänskliga rättigheter, ja, t. o. m. benämningen människor. Enligt rabbinernas stadgar skola icke-judar ställas på samma nivå som djuren. De betrakta alla icke-judar som orena varelser och blicka med förakt ned på dem. Av detta traktelsesätt framgår konsekvent, att judarna anse sig vara de enda rättsinnehavarne här på jorden, d. v. s. att de kunna göra anspråk på all världens rikedomar såväl som på herraväldet över de övriga folken. Genom denna uppfattning bliva judarna med naturnödvändighet hemliga fiender till alla kulturfolk, ty deras klokhet lär dem att försiktigt dölja sina tankar och avsikter. De foga sig till det yttre

(Forts. å sid 5.)

Den svenska folkrepresentationens historia.

IV. Från 1866 intill närvarande tid.

Man hade uttalat farhågor för, att genom det nya representationsskickets införande bönderna skulle få för mycket att säga. Den ögonblickliga följden kanske även blev denna, ehuru ej länge beståndande. För övrigt: allmogen med familjer utgör ännu i dag 40 proc. av Sveriges befolkning; de, som hålla på samfällda val, borde alltså intet ha att invända mot att den jordbruksidkande befolkningen nära nog finge majoritet i riksdagen. Emellertid slogo sig bönderna vid 1867 års riksdag tillsammans med de adliga godsherrar, som hållit på rikens ständers fortbestånd, och bildade det mäktiga "lantmannapartiet". Man fick alltså uppleva den egendomliga händelsen, att en liberal reform, tillkommen för att bana väg för samhällsomstörtande, degenerativa krafter — judarna hade bakom kulissen dikterat reformen — vållade på en punkt motsatsen till det åsyftade, nämligen en återgång till gamla tider, då lantmannaklassen var en och odelbar, en ny odalmännens grupp, till namnet visserligen blott parti, men i stort sett till gagnet "klass".

Odalmännen hade redan under medeltiden splittrats i två stånd, frälseståndet (storbönder med herretitel) och bondeståndet. Lika svenskt som inhemskt naturligt är, att de åter förenas till ett stånd för tillvaratagande av den jordbruksidkande befolkningens livsintressen (det är onödigt påpeka, att klasskampen överhuvud och jämväl den mellan jordägare och löntagare på landet är ett judiskt-marxistiskt påfund till hela folkets förslavande under den judiska storfinansen, vars ärenden Karl Marx gick).

Året efter sin start behärskade lantmannapartiet andra kammaren och hade representanter i första kammaren. Det hade varit naturligt, att partiet skulle genom hög tull på brödsäd skydda det inhemska jordbruket, men frihandeln låg i tidsandan och genomfördes alltmera. En kraftig och då tillräcklig tull på lantmannaprodukter genomfördes först 1888 och medförde lantmannapartiets tudelning i "gamla lantmannapartiet", som var mot dylika tullar och "nya lantmannapartiet" som önskade sådana, varjämte första kammaren uppdelades i "protektionister" och "frihandlare". Lantmannapartien förenades åter 1895 till "lantmannapartiet" och samtidigt bildades det liberala "folkpartiet", rekryterat mest från städerna och en fjärdedel så stort som lantmannapartiet. Dessutom funnos då två centerpartier. Folkpartiet omändrades år 1900 till "liberala samlingspartiet", som vid 1903 års riksdag i antal överträffade lantmannapartiet. Vid sistnämnda riksdag visade de sig i andra kammaren fyra personer „som kallade sig "social-demokrater", under ledning av Hj. Branting och utgörande representanter för vad vid sekelskiftet plägade benämnas femte ståndet, kroppsarbetarna i städerna, vilka sålunda fingo ombud i riksdagen blott några årtionden efter ofrälse ämbetsmän i gemen.

Prästeståndet led hårdast av representationsreformen; från att ha utgjort en fjärdedel av riksens ständer, fick det i den nya riksdagen nöja sig med ett tiotal riksdagsmandat. Första kammaren 1867 bestod av 59 ämbetsmän och 53 godsägare, andra kammaren av 77 bönder, 43 ämbetsmän och 23 godsägare. Betydligt mer än en tredjedel av riksdagsmännen voro adelsmän. Det forna borgarståndets representantskap var ungefär oförändrat men inflytande mindre, därför att det ej längre utgjorde ett samlat stånd.

I nya representationsskicket var antalet riksdagsmän ej fixerat (1867 utgjorde det 125 i första och 190 i andra kammaren) och ej heller förhållandet mellan städernas och landsbygdens representanter; först 1894 års riksdag bestämde antalet i första kammaren till 150 och i andra kammaren till 230, nämligen 80 från stad och 150 från landsbygd.

Sedan tullfrågan icke längre var aktuell, gällde huvudintresset rösträttsutsträckning, vilken fråga grott sedan 1890 och 1901 medfört den kommunala rösträttens inskränkning till en tiondel av kommunens röstetal och 5,000 fyrkar. De pådrivande voro socialdemokraterna, som under predikande av den grundfalska judiska läran om klasskamp — arbetare och arbetsgivare ha i själva verket samma intresse och böra förenas i ett enda stånd — samlat landets arbetare i en fast organisation och hade att räkna med liberala samlingspartiets benägna bistånd, men det var det konservativa partiet under Arvid Lindmans statsministerskap förbehållet att vid 1907 års riksdag, vars beslut stadfästes av riksdagen 1909, genomföra allmän rösträtt med proportionella val och bana väg för demokrati och massvälde (d. v. s. massan regerar ej utan inbillas att den bestyder något politiskt och lämnar godtroget fullmakt åt klättrande, demagogiska pratmakare). Skillnaden mellan stad och landsbygd i fråga om representationsrätt upphörde, rösträttsåldern blev 25 år och 40-gradig skala efter inkomst infördes, varjämte även förstakammarledamöter fingo arvoden av statsmedel. Realiter blevo valmännens antal

(Forts. å sid 5.)

ANTIKRIST OCH ANTISEMITISM.

För Nationen av J. L.

I antisemitismen ligger ej angrepp utan försvar. Antikrist är angriparen som hotar att tillintetgöra kristendomens bestånd. Rysslands tragiska öde är ett varnande exempel, och vad som redan skett och fortfarande sker inom vårt eget land är ej ägnat att skingra några farhågor i denna riktning. I begreppet antikrist ligger ett mot kristendomen riktat fientligt system, som i en hänsynslös angreppsform, smygande och öppet framträder hos judafolket, och detta har givit berättigad anledning till antisemitismens uppkomst. Kristus hade ju knappt börjat förkunna sin nya lära förrän judarna angrepo honom med falska beskyllningar för att vara uppviglare och hädare, samt att han förvillade folket. Luk. 23: 5. Matt. 26: 65. Och ingen vågade tala öppet om honom av fruktan för judarna. Joh. 7: 12, 13.

Men emedan den kristna läran helt och hållet överlandskastar judarnas materialistiska och människofientliga religionssystem med dess hedniska Jahvedyrkan, vilken Jesus på det eftertryckligaste utdömde (Matt. 5: 21—43, 9: 16—17, 23: 13—19, Joh. 13: 24), så insåg det judiska prästerskapet tydligt nog, att den kristna läran absolut icke var ägnad att infria de människofientliga löften, som deras Jahve givit dem, och detta blev antikrists födelsestund. Judafolket har alltså den tvivelaktiga äran att kunna räkna sig tillgodo faderskapet av — antikrist. I sammanhang härmed kan ock med fullt berättigande sägas att Jesus var den förste antisemiten, ty näppeligen kan något skarpare uttryck fällas om detta omoraliska folk än som vi finna i Jesu uttalanden, varav här ett par exempel: "Ve eder, skriftlärde och fariseer, I skrymtare att I tillsluten himmelriket för människorna! Ty I gån icke in, och dem, som äro på vägen dit in, tillstädjen I icke att ingå. Ve eder... att I fären omkring över vatten och land för att göra en proselyt, och när han har blivit det, gören I honom till ett helvetets barn, dubbelt mer än Iären. I ären av den fadern djävulen, och eder fadern begär viljen I efterkomma". Matt. 23, 13, 15. Joh. 8: 44. I Jesu mångfaldiga verop över judarna och deras stad Jerusalem finna vi vidare den avgrund, som skiljer judendomen från den kristna läran. Då det stod klart för judafolket, att deras röverasystem absolut ej kunde bringas i överensstämmelse med Kristi rena och heliga lära, så togo de redan från början parti mot densamma, och voro de till den grad antikristligt stämda, att de förestatte sig att utrota både läran och dess upphovsman. Detta framgår tydligt av den judiske översteprästens tal i stora rådet: "... det är bättre för oss att en man dör för folket än att hela folket förgås". Joh. 11: 50. I denna egoistiska bekännelse finna vi alltså i judarnas främste andlige ledare antikrist förkroppsligad, och den uppfattningen hos dem fastställd såsom en självklar sak, att judafolkets existens utesluta nde var beroende på Jahves löften och förbund, som voro baserade på rov, mord och plundring. Någon tanke på en tillvaro genom ärligt arbete synes aldrig ha fallit dem in. I översteprästens beslut, som stod i full överensstämmelse med folkets vilja, ladeS emellertid grunden till det avskyvärdaste brott som världshistorien känner, i det att den ädlaste och heligaste människa, som vistats på denna jord, misshandlades och dödades på det mest barbariska sätt, på grund av medvetet falska beskyllningar. Då judarna anklagade Jesus inför Pilatus, frågade han dem: "... vad klagomål fören I mot denne man?", varpå de svarade med en lögn: "Vore denne icke en illgärningsman, å hade vi icke antvardat honom åt dig". Joh. 18: 29, 30. "Och Pilatus kallade tillhopa översteprästerna, rådsherrar och sade till dem: I haven fört till mig denne man, såsom den där förvänder folket, och se, jag har förhört honom i eder närvaro och icke funnit hos denne man något av de brott, för vilka I anklagen honom. Men de ropade emot och sade: Korsfäst, korsfäst honom! (Luk. 23: 13, 14, 21). Då sade han till dem för tredje gången: Vad ont har han då gjort? Men de lågo åt med höga rop och begärde att han skulle korsfästas, och deras och översteprästernas rop blevo allt starkare: Röj denne ur vägen och giv oss Barabbas lös!... och han lösgav åt dem mördaren Barabbas, vilken de begärde, men Jesus överlämnade han åt deras vilja". Luk. 23. När nu Pilatus såg att han icke kunde uträtta något, utan att sorlet ökades, tog han vatten och tvådde sina händer i folkets åsyn och

(Forts. å sista sid.)

Vin- & Spritcentralens ekonomiska utveckling.

Enligt monopolkontrollutredningen.

Spritcentralens aktiekapital.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Spritcentralens aktiekapital bestämdes till en början till 11,225,000 kr., därav 225,000 kr. i stamaktier och 11,000,000 kr. i preferensaktier. Till följd av den starkt ökade omfattningen av Spritcentralens rörelse verkställdes åren 1918 och 1919 ökning av aktiekapitalet, förstnämnda år till 15,000,000 kr., varav 300,000 kr. i stam- och 14,700,000 i preferensaktier, och det följande året till 20,000,000 kr., varav 400,000 kr i stam- och 19,600,000 i preferensaktier. Vid denna storlek har aktiekapitalet sedan förblivit.

Vid bolagets bildande tecknade 6 personer *stamaktiekapitalet*, vilket sedermera övertogs av A.B. Stockholmssystemet. I det föregående är redogörelse lämnad för överlåtelser år 1920 av stamaktierna från Stockholmssystemet till ett konsortium av tio personer, vilka förvärvade 40 stamaktier vardera. Någon förändring i avseende å äganderätten till stamaktierna har sedermera icke ägt rum.

Preferensaktier tecknades vid bolagets bildande av 145 personer. En i april 1927 verkställd överslagsberäkning gav vid handen, att antalet preferensaktieägare i Spritcentralen då utgjorde cirka 740.

Bland preferensaktieägarna återfinnas vissa allmänna verk, fonder och liknande. Sammanlagda antalet aktier hos dessa aktieägare utgjorde i april 1927 4,065. I regel är det här, icke fråga om några mera betydande aktieposter. Undantag bildar pensionsförsäkringsfonden, som vid nämnda tid ägde 3,672 preferensaktier i Spritcentralen. Ett antal banker, finansinstitut och liknande återfinnes jämväl bland preferensaktieägarna.

I följande tabell lämnas en sammanfattning av undersökningen rörande stam- och preferensaktiernas ungefärliga fördelning i april 1927.

(Forts. å sista sid.)

Den 2 Mars.

Israels spel med Sveriges folk.

I Nationen har ofta och med kraft framhållits, att den kommunistiska världsrörelsen så långt ifrån att utgöra någon moskovitisk-rysk politisk företeelse, såsom dagspressen i vårt land velat göra gällande, endast och uteslutande varit Israels i tidens fullbordan iscensatta revolutionära jättefamstöt till de icke-judiska nationalstaternas omstörtning i svärdets och blodets tecken. På dessas ruiner skulle så judafolkets i årtusenden drömda världsliga messiasrike upprättas. Men det gick icke alldeles såsom vederbörande tänkt sig. Den i folkfrihetens namn skapade demokratien, som visserligen över hela linjen med så stor energi gått in för förverkligandet av alla de önskemål och krav, som fört "egendomsfolket" till maktens och härlighetens tinnar, tvekade, när det gällde att slutföra verket genom etablerandet av "proletariatets diktatur". Utvecklingen i själva Ryssland gestaltade sig alltmer i samma riktning som i den övriga världen och resulterade slutligen i, att den judisk-revolutionära kretsen helt avkopplades från den sovjetryska statsledningen. Det vanvettiga kommunistrevolutionära experimentets i Moskva misslyckande beseglades på ett nog så dramatiskt sätt genom judekoryféerna Trotskij-Bronsteins, Sinovjev-Apfelbaums, Radek-Sobelsohns m. fl. deportation till Sibirien. I samband med denna märkliga historiska händelse skärskådades i en ledande artikel i Nationen för den 25 sistlidne november den allmänpolitiska situation särskilt med hänsyn till de israelitiska världsomstörtningssträvandena, som inträtt. Vi underströko i vår berörda artikel lägets komplicerade natur samt den ovissliet rörande framtiden, det innebar. Man kunde tänka sig en paus i den världsrevolutionära aktionen, varunder de upprättade positionerna nödtoftigt vidmakthölles i avvaktan på en mera gynnsam tidpunkt, men därför var det visst icke uteslutet, såsom vi framhöllo, att redan under den närmaste framtiden försök kunde komma att göras att framtvinga revolutionära omstörtningar i olika länder utanför Ryssland, "dit ledningen av den tredje internationalens verksamhet kunde överflyttas, sedan Moskva på ett så utmanande sätt nu svikit Israels "heliga" sak". En viss sannolikhet talade dock för, att vederbörande tillsvidare komme att koncentrera sitt huvudintresse kring den mera fredliga "reformistiska" utvecklingslinje, som företräddes av Nationernas Förbund. Att döma av de senaste månadernas händelseutveckling, ej minst i vårt land, vill det emellertid synas, som om Israel beslutat sig för att till varje pris söka framtvinga ett radikalt avgörande i Sverige, på en gång åsyftande den nu ej längre passliga demokratiens ersättande med någon slags diktatur samt skapandet av de nödiga förutsättningarna för upprättandet och vidmakthållandet av en kominterncentral i Stockholm för Nordeuropa.

Redan under världsrevolutionens tidigare skede, då Israels utvalda "revolutionshjältar" sutto vid makten i Sovjet-Ryssland, kunde i Sverige ett mycket intimt samförstånd och samverkan konstateras mellan å ena sidan den världsrevolutionära ledningen, Komintern, adress Moskva, och å den andra den här regerande judemakten. Vi ha tidigare påvisat den roll, judiske bankiren Olof Aschberg härunder spelade såsom den juderevolutionära rörelsens i Sverige finansiär. När Nationen under det gångna året skarpt tog itu med dennes obscura förehavanden och fordrade myndigheternas inskridande mot honom, såg sig karaktäristiskt nog huset Bonnier föranlåtet att i sin "Veckotidning" införa en artikel av revolutionsbankiren, vari denne i de mest ansträngda ordalag sökte överbevisa läsekretsen om sina lågande svensk-patriotiska känslor. Den Bonnierska tidningens uppenbart i rehabiliterande syfte gjorda framstöt till förmån för revolutionsbankiren i ett för denne tydligen ganska penibelt ögonblick blottade för envar det bestående intima samförståndet mellan hrr Bonnier och Aschberg. Man erinnre sig vidare, med vilken energi judiske högskolerektorn professor Bendixson, huset Bonniers särskilt intime, på sin tid i Stockholms stadsfullmäktige gick till aktion mot polismästare Hårleman för det denne ej ville tillåta Israels unga pionjärer att leka revolutionärer i den svenska huvudstaden. De olika regeringarna blundade vänligt för "de oförargliga bolsjevikernas" förehavanden, myndigheterna läto dem ha sina väl kända hemliga vapendepåer i fred att roa sig med, samt sågo älskvärt genom fingrarna med deras "oförargliga" små revolutionsövningar m. m. Och varför detta? Jo, regeringarna voro bundna av hänsyn till den här i landet hemligt regerande judemakten, vars hela längtan och trängtan gick ut på att "lyckliggöra" sveniskarna med en revolutionsorgie av liknande slag som den Israel låtit gå över Rysslands folk!

Efter brytningen mellan den antisemitiske Stalin, arvtagaren och ensamme innehavaren av makten inom "proletariatets diktatur" efter Lenin och de till Sibirien nu deporterade juderevolutionärerna, stod man såsom nämnt till en början undrande beträffande dramats fortsatta utveckling. De senaste månaderna haya emellertid på viktiga punkter kommit situationen att klarna. Judedömets svar på Stalins hänsynslösa brytning med Israels världsrevolutionära pioniärgarde blev en organiserad internationell "demokratisk" opinionsrörelse mot den härskande "frihetsfientliga" regimen i Sovjet-Ryssland samt en serie försök inom Ryssland självt att medels en ny revolution omstörta hans position; men dessa försök haya hittills icke krönts med önskad framgång. Resultatet av brytningen visade sig strax bl. a. i en sprängning av komintern i tvenne olika fraktioner, en stalinistisk eller "högerkommunistisk" och en trotskijistisk eller "vänsterkommunistisk", mellan vilka i de olika länderna nu i månader de mest våldsamma strider utkämpats. Här i Sverige, där judarnas spel i revolutionsrörelsen börjat genomskådas av arbetarna, följdes den taktiken, att man officiellt en corps bekände sig till Stalin medan israeliterna i Stockholm i Trotskijs anda helt togo hand om spelet. Schismen mellan Stalin och den i kominterns verksamhet intresserade judemakten resulterade slutligen efter vad det vill synas i en kompromiss mellan de bägge parterna, innebärande att en skilsmässa genomförts mellan den sovjet-ryska statsapparaten och ledningen å ena sidan samt komintern, tredje internationalen, å den andra, vilkens ledning redan allmänt tyckes ha helt överlåtits åt israels organisationer i de olika länderna. Stränga förordningar haya utfärdats från Moskva, däri sovjetdiplomaternas inblandning i staternas inre politik förbjudes. För att undvika onödiga friktioner och skadliga offentliga debatter kring det delikata problemet, vilka kunde menligt inverka på den världsrevolutionära rörelsen, samt för att så mycket som möjligt blanda bort korten, upprätthölls alltjämt företrädningen, att Stalin och Moskvaregeringen alltjämt representera ledningen av världsrevolutionen och bära ansvaret för alla dess åtgöranden i skilda länder. Det är ju bekvämt för vederbörande att ha "busen" Stalin att i alla händer skälla på till undandragande av uppmärksamheten från sina egna suspekta förehavanden. Allt tyder nu på, att Israel som bäst är i färd med att reorganisera komintern och åt sig skapa nya "centraler" för den världsrevolutionära rörelsen. Enligt medelanden från Moskva skulle ett "centrum" för den revolutionära propagandan för hela nord- och nordvästra Europa vara under upprättande i Skandinavien samt ett i Wien för Balkanländerna, Schweiz och Italien.

Mot bakgrunden av de här omnämnda förhållandena böra helt visst även i vårt land händelseutvecklingen i detta nu ses, för att rätt kunna bedömas. Så mycket är säkert, att om ledningen av revolutionsrörelsen för Sveriges vidkommande, medan juderevolutionärerna ännu regerade i Moskva, var fördelad mellan herrarna i den världsrevolutionära metropolen och deras styrande råa och trosfränder i Stockholm, så kan man vara förvissad om, att den för ögonblicket ligger tämligen helt koncentrerad i våra svenska judars händer. Saken har på denna punkt sedan en längre tid tillbaka stått ganska klar. Hr Kilboms åtgöranden haya på senaste tiden i alltför hög grad varit präglade av tendenser, vilka icke gärna kunna misstänkas härröra från Moskva. Ibland har han t. o. m. en smula vårdslöst demonstrerat vem som var hans herre och husbonde, såsom t. ex. när han i sin förra hösten utgivna politiska broschyr med stöd av en uppenbart av någon berömd "nationalekonom" utarbetad redogörelse för Sveriges ekonomiska och finansiella förhållanden försökte göra troligt, att ingenjör Kreuger i Tändsticksbolaget f. n. utgjorde Sveriges hemlige regent. För den, som något kände till verkligheten, stod det ju strax klart, vem som inspirerat den lögnaktiga framställningen av förhållandena, allra helst som författaren helt pietetsfullt undvek att med ett enda ord nämna den man, som på grund av sitt inflytande över pressen och politiken här i landet i verkligheten främst spelat och spelar rollen av hemlig regent, nämligen judiske bokförläggaren Karl Otto Bonnier. Tonerna, som läto höra sig i den Kilbomska broschyren mot ingenjör Kreuger, gingo också väl samman med tonerna i det Bonnierska livorganet Dagens Nyheter. Icke var det heller svårt att förstå, för vems räkning hr Kilbom nyligen gick att sätta i scen de stora arbetskonflikterna i landet. Det skedde för samma höga uppdragsgivares räkning, det här regerande Israel, som önskade skapa ett tillstånd på arbetsmarknaden och inom politiken i vårt land, som skulle kunna möjliggöra den nuvarande demokratiens avkoppling samt införandet av en för vederbörande mera passlig, diktatorisk styrelseform. Det skall här fastslås, att i såväl högeroranget Nya Dagligt Allehanda som i det socialistiska huvudorganet Socialdemokraten och det såsom regeringsorgan ansedda Västerbottens-Kuriren ungefär samtidigt uttryckligen förklarades, att Dagens Nyheter, judemaktens ledande organ i vårt land, genom sina agitatoriska skriverier i de kritiska ögonblicken i väsentlig grad bidrog att förhindra den uppgörelse i godo av arbetskonflikterna, som ansågs ha utsikter för sig. Endast den mycket naive må för övrigt tro, att korpralkoryfén Kilboom på egen hand, utan stöd av den här regerande judefinansiella makten skulle kunnat åstadkomma ett konfliktläge sådant som det skapade. Ahnej, så stor är visst icke hr Kilbom. Han är stor endast i den mån han spelar rollen av skylt åt herrar israeliter, Bonnier, Erenpreis & Aschberg. I Dagens Nyheter påpekades även, med anledning av pappersmassearbetarnas vägran att vid medlingen giva sina underhandlare fullmakter, i triumferande ton, att "den svenska landsorganisationen och det svenska fackföreningsväsendets ledning nu fått svårt på vitt på, att makten glidit dem ur händerna", vilket framför allt beroddo på "vissa svagheter i ledningen och en utpräglad benägenhet för obstinans, säraktioner, individualism och disciplinbrott inom de djupa leden", varpå det Bonnierska bladet för syns skull gav sina egna kära och i verkligheten så innerligt omhuldade kilbomsgossar några glosor om "gökungen i den svenska arbetarrörelsens bo", "denna utländska parasitföreteelse" etc. Med tillhjälp av sin "utländska parasitföreteelse" hade det sålunda lyckats hrr israeliter att få sin länge hysta trängtan uppfylld, att få visa svart på vitt på, att den nuvarande, hitintills av dem själva ledda demokratien, deras egen så stolta skapelse, var totalt inkompetent att leda och styra. Arbetarna hade förlorat förtroendet för sina ledare, hade vägrat att lyda ledningens paroll. Vad hövdes mera bevis! Nästa led i den stora judiska aktionen till det svenska samhällets försättande i gungning blev framläggandet av regeringens förslag till arbetsfredslag, som tydligen var ämnat att driva upp stämningen inom arbetarleden till kokpunkten och ytterligare skärpa motsatsförhållandet mellan arbetare och arbetsgivare, varigenom också den politiska situationen skulle få en stöt framåt mot det eftertraktade kaos — det tillstånd, som skulle motivera den obekväm vordna demokratiens avkoppling och ersättande med en diktaturregim under Israels ledning och kontroll. Man må haya vilken uppfattning som helst rörande det framlagda regeringsförslaget i och för sig, så måste detta i det ögonblick det framkommit betecknas såsom icke endast opsykologiskt och enfaldigt utan direkt brottsligt. Att det framförts på order av de samme herrar i Dagens Nyheter, som genom sitt "utländska parasitföretag" framprovocerat hela den nuvarande för land och folk så olyckliga konfliktsituationen på arbetsmarknaden, är alltför uppenbart efter vad som framkommit. Man erfar emellertid med tillfredsställelse, att frågan inom borgerliga politiska kretsar i stor utsträckning behandlats med den ansvarskänsla som fallet varit, varför man får hoppas, att det icke skall lyckas Israels "ledare"-agenter inom högerpartiet, hrr Lindman och Järte, att här driva riksdagens borgerliga fraktion in på en kamplinje, som skulle kunna äventyra fosterlandets sanna intressen och väl.

Det av omstörtningens makter bedrivna spelet till vårt svenska samhälles försättande i "gungning", ett led i deras diaboliska omstörtningssträvanden, har i dessa sista dagar ytterligare belysts genom uppdagandet, att den kommunistiska arbetareaktionen, som fört till det nuvarande stridsläget på arbetsmarknaden, letts av ett antal från utlandet importerade internationella revolutionsmakare. Det bör observeras, att medan Nya Dagligt Allehanda och Stockholms Dagblad lämnat detaljerade uppgifter härom, vilka de förklara sig kunna gå i god för, söker Dagens Nyheter avfärda saken som "tidningsfantasier" samt skämta bort det hela. Tidningens sätt att behandla denna sak vittnar om, hur sjuk dess ställning i själva verket är. Man ställer sig nu den frågan: Hava dessa utländska upprorsmakares deltagande i egenskap av ledare i den stora arbetskonflikten skett med regeringens vetskap? Polisen har varit försäkrad nyssnämnda tidningarna, fullt underkunnig därom. Man har svårt för att föreställa sig, att polisen skulle uraktlåtit att underrätta regeringen om så viktiga förehavanden av främlingar som det här gällde. Varför har då regeringen icke stoppat vederbörandes trafik? Kan det månne liksom för några år sedan ha skett av hänsyn till den judiska överheten i landet, vars hela verksamhet är inriktad på det svenska samhällets omstörtning. Nu kan det emellertid vara nog med israeliternas spel i detta land! Vi haya tidigare uttalat vårt varningens och maningens ord till dem och rätt dem att i tid draga sina fingrar helt bort från Sveriges politiska och kulturella liv samt här äntligen upphöra med sin "samhällsgungning" m. m. Men de framhärda. Händelseutvecklingen i Ryssland hade, tycker man, bort lära dem inse det fåvitska i deras nuvarande förehavanden. Önska de pröva, huru långt svenska folket tål kallt stål, händer det, att experimentet utfaller otrevligt nog. Sveriges folk har stått inför histor'ska uppgifter förr och klarat dem. Vi äro för vår del förvissade om att det allt fortfarande skall vara i stånd att så göra.

PRESSKONSERTEN

Förbudskongressen bröt principiellt med d:r Bratt.

I Nationen ha förut relaterats de segerfanfarer, som efter den stora förbudskongressen skallade i den socialistiska pressen med Socialdemokraten (s) och Ny Tid (s) i spetsen. Sunda förnuftet, den sociala omvårdnaden och ansvarskänslan, den på samma gång ideela och nyktra synen på frågan etc. hade hemfört en seger över fanatikerna och bråkmakarna, nykterhetsrörelsens enhet var räddad, man kunde med tillförsikt se framtiden an och med friskt mod fortsätta kampen: — Så tolkade den brattska nykterhetspolitikens bålda kämpar i den socialdemokratiska pressen utgången. Vi vågade dock på goda grunder betvivla, att den förmenta "segern" i varje fall skulle bliva stort mera än en Pyrrhusseger. Den stora massan av hederliga svenska nykterhetsvänner låta sig förvisso icke i längden nöja med ett spel av det slag som d:r Bratts hrr agenter inom socialdemokratien finna med sin värdighet förenligt bedriva. Det bör under dessa förhållanden ha sitt intresse att erfara, huru man i det icke-socialistiska nykterhetsvänliga lägret ser saken. I "Såningsmannen" skriver redaktör Carl Schelin under rubriken "Det börjar blåsa friska vindar":

Något omedelbart bifall blev det visserligen icke till hrr Östlunds och Bergmans motioner om att inga nya motbörsker skulle utdelas till de unga årsklasserna och att befolkningen kommunvis eller länvis skulle få uttala sig för eller emot rusdrycksförsäljning. Men något nederlag för motionärerna blev det icke, tvärtom. Icke på någon föregående kongress har oppositionen mot Brattsystemet fått så kraftiga och bestämda uttryck som nu. Den stunden nalkas snabbt, då de verkliga nykterhetsvännerna i vårt land skola som en man vända sig mot den försumpade, olycksaliga motboksalkoholiseringen. Principiellt bröt man redan nu med d:r Bratt.

Vad som ännu avhöll åtskilliga förbudsvänner från att gå till direkt angrepp var blott den omständigheten, att man ännu inte hade något positivt utarbetat system att sätta i stället. Men hr Östlunds och Bergmans — delvis även Justus Elgeskogs — uppslag äro en god grund att bygga upp något nytt på, och då den begärda s k y n d s å m m a n v e t a n i n g e n härom blivit verkställd, så börjar den verkliga befrielsekampen. Det finnes sålunda all anledning se hoppfullt på läget. Och säkerligen skola vi icke behöva vänta fyra år till nästa förbudskongress.

Rektor Jalmar Furuskog har i Soc.-Dem. sökt göra gällande, att kongressen var delad i två hälfter: å ena sidan en "fanatisk" frireligiös riktning, å andra sidan de sansade och betänksamma nykterhetsorganisationerna. Detta är fantasi, icke verklighet. Sanningen är, att till de pådrivande krafterna på kongressen hörde de frikyrkliga elementen och alla nykterhetsorganisationerna utom I. O. G. T. (enskilda undantag bekräfta regeln). Särskilt godtemplarordens styrelse bromsade allt vad tygen höllo. Enligt min mening är detta en fullständig överloppsgärning, mitt uttryckt. Ty det finns sannerligen nog och övernog av återhållande krafter bland våra motståndare i press, ämbetsverk och parlament. Nykterhetsorganisationerna äro till för att driva på utvecklingen, inte för att hålla igen.

Den populäraste mannen på kongressen var professor Johan Bergman. Det är verkligen glädjande att få konstatera det. För tio år sedan var han varg i veum, bekämpad av en enhällig nykterhetsledning och hårt trängd å alla sidor. När han nu visade sig å talarstolen, hälsades han med en långvarig, själsyn hjärtlig applåd. Stämningen hade helt och hållet slagit om. Bara denna detalj är mycket upplysande om andan och tonen å kongressen. Det börjar äntligen blåsa friskare vindar! De klara linjernas män skola segra till slut.

Av detta uttalande av red. Schelin synes alltså framgå, att segern vid förbudskongressen visst icke var så fullkomlig som herrarna i de socialdemokratiska tidningarna fått för sig. Hans ord "principiellt bröt man redan nu med Brattsystemet" stämmer ej med deras förkunnelser. Att prof. Bergman skulle bli den centrala personen på kongressen förutsågs redan för månader sedan av Nationen. Det ansvar, som nu vilar på de män, som skola lägga upp framtidsprogrammet för den svenska nykterhetsrörelsen, är utomordentligt stort. Man får hoppas, att de verkligen skola lyckas att höja den upp på det plan, som bör vara dess givna under sättande av sak framför parti och person.

Importöverskott på 39 milj. under januari.

De igångsatta stora konflikterna på arbetsmarknaden ha bl. a. gett sig tillkänna i ett förhållandevis mycket betydande importöverskott för januari månad eller 38,8 milj. kr. Importen uppgick nämligen till 122,1 milj., exporten till 83,3 milj., importöverskottet alltså till 38,8 milj. I januari 1927, då in- och utförselsiffrorna voro resp. 105,5 och 89,7 milj., stannade detsamma vid 15,8 milj.

Skärpt observation över utlänningars handel.

Överstathållarеämbetet i Stockholm förklarar sig i yttrande till k. m:t saknа anledning tillstyrka en ansökan från tyske undersåten, judiske köpmannen Albert Jusy Fränkel, att här i Stockholm få idka handel med skinnvaror.

Det danska sprithandelssystemet ojämförligt överlägset det svenska och norska.

Den stora engelska tidningen Daily Express har i en artikel ägnat de i de nordiska länderna praktiserade systemen för försäljning av alkoholhaltiga drycker sin uppmärksamhet. Tidningen framhåller, att det danska systemet med fullständig frihet, men med höga pris, visat sig vara det ojämförligt bästa samt framlägger till bevis härför ett rikhaltigt statistiskt material.

Israels djurplågeriprivilegium skyddas alltjämt av riksdagen.

Det av hr Larsson i Lerdala (fp) m. fl. i motion till årets riksdag framförda förslaget om antagande av en lag om slakt av husdjur, innebärande, att djuret skall bedövas omedelbart före blodets avtappande, fick vid frågans behandling i kamrarna förra fredagen den utgång som väntat var. Förslaget föll genom att kamrarna stannade i olika beslut, första kammaren i anslutning till utskottets avslagsyrkande och andra kammaren med 92 röster mot 83 bifallande den Larssonska reservationen.

Det var nästan rörande att se den innerliga solidaritet, varmed illustra partihjältar av högern och socialdemokratien, såsom en "moderat" greve Lagerbielke och en "socialistisk" koryfé Akerman ryckte upp vid varandras sida till försvar för det "heliga" Israels djurplågeriprivilegium i Sverige. Hr Akerman kunde och ville icke, menade han, vara med om att man berövade en folkgrupp en urgammal rätt utan att veta om det var nödvändigt, allra helst som det fanns delade meningar, huruvida den judiska skäktningen alls vore något djurplågeri. Hr Å. bör efter sitt resolut försvar för en av Israels högst skattade företrädesrättigheter i Sverige, den att få grymt misshandla sina slaktdjur, kunna påräkna allra minst en minister-post i nästa socialistiska ministär.

Utgången rörande förslaget om förbud mot skäktning vid 1928 års riksdag är belysande för judarnas maktställning i Sverige i detta ns.

Mitt emot
Centralstationen ligger
HOTEL TERMINUS
STOCKHOLM
80 komfortabla, nyreparerade rum jämte toalettrum, försedda med rinnande kallt och varmt vatten
Enkelrum från Kr. 5:–
Dubbelrum f. än Kr. 10:–
Inom motsal, läse-o. frisörsalong
Telegramadress: TERMINUS
Tel. och Postadress: HOTEL TERMINUS

PÅ UTKIK

Demokratiens hemlige ledare i Sverige, kring vilken nationens uppmärksamhet i dag är koncentrerad.

Den man, vars bild vi härovan återgiva, torde för åtskilliga av Nationens läsare icke vara okänd. Vi hava tidigare på denna spalt haft anledning sysselsätta oss med hans person och hava det i dag i högre grad än någonsin. Det är den nu rådande demokratiska regimens hemlige ledare och dirigent, Israels högstbetrodde företrädare i ledningen av den kulturella och politiska utvecklingen i Sverige i detta nu, judiske bokförläggaren Karl Otto Bonnier.

Vi vilja i sammanhanget erinra om, hurusom den Bonnierska släkten, som kommit att spela en så betydande roll i Sveriges utveckling, för icke längesedan kunde fira sitt 100-årsjubileum i vårt land. Släkten, vars ursprungliga namn var Levy d'Arco Bonnier, invandrade till vårt land 1827 närmast från Danmark, dit den 1802 inflyttade från Frankrike, till vilket land den kom från Portugal. I Frankrike tog släktens medlemmar en mycket verksam del i 1789 års stora "frihetsrevolution", vadan den alltså har vissa traditioner för den "reformistiska" uppgift i mänsklighetens tjänst, som den i vår tid för Israels räkning tagit sig an här i detta land.

Det skulle föra för långt att här nu redogöra för, huru judiska dynastien Bonnier lyckats bygga upp sin maktställning inom svensk politik och svenskt kulturellt liv. Det må i detta sammanhang vara nog att erinra, att dynastiens nuvarande huvudman, hr Karl Otto Bonnier, var den som tillsammans med judeättlingen Hjalmar Branting på sin tid höjde inbördeskrigets fackla i Sverige och gemensamt med "den store arbetarehövdingen" gick in för "proletariatets frigörelse" ur "kapitalismens förtryck". När han och Hjalmar Branting för 40 år sedan anträdde den stora uppmarschen i Stockholm, sida vid sida tågande främst i ledet av det väldiga demonstrationståg, som marscherade fram genom huvudstadens gator, både de vettskrämda svenska borgarna i panisk förskräckelse i stor utsträckning flytt staden för att på andra orter skydda sina liv. Nu är "det stora demokratiska genombrottet" tyckligen genomfört, alla Israels önskningar, som det var demokratiens stora uppgift att här förverkliga, hava infriats. Demokratiens-mohren har gjort sin tjänst! I det ögonblicket skulle den judiska världsrevolutionen rycka in på arenan och fullkomna verket för att på ruinerna av de skövlade gojimsamhällena bygga upp Israels under årtusenden drömda världskejsarrike. Men massorna tvekade också hos oss inför uppgiftens förverkligande. En för Höga Vederbörande penibel situation uppstod. Kuraget svek dem dock därför, ingalunda. Formen var ju en underordnad sak, kunde den "uttjänta" demokratien ej avvecklas på ena, så gick det väl alltid på det andra sättet. I varje fall borde ju en "samhällsgungning" kunna åstadkommas, som skapade de nödiga förutsättningarna för "en konsoliderad regeringamakt" i borgerlig eller proletär anda, som kunde "leda" utvecklingen ut ur det irakade "oefterrättlighetstillståndet".

På just åstadkommandet av en dylik "samhällsgungning" tyckes den israelitiska överheten i Sverige f. n. av all kraft vara inriktad. Kampanjen inleddes helt nyligen med de under Israels hägn iscensatta stora arbetskonflikterna. I det "psykologiskt lämpliga" ögonblicket presenterades så inför riksdagen det förslag till arbetsfredslagstiftning, som tydligen var avsett att bringa stämningen inom arbetarelägret till den eftertraktade krispunkten. Vi ha tidigare omnämnt, att Höga Vederbörande av allt att döma hade sin Per Albin Hansson i beredskap att för den händelse den nu uppenbart planerade kommunistisk-revolutionära framstöten misslyckades — vilket man torde ha räknat med — rycka in som den store frihetshjälten, den där skulle rädda land och folk från det irakade kaos och i egenskap av maktbetrodd ledare, någon slags demokratisk diktator, ta hand om "det svenska folkhemmet".

Vi tro för vår del visserligen icke, att dessa obscura spekulationer skola krönas med den framgång, Vederbörande beräknat sig på. Väl kunna hrr israeliter under huset Bonniers ledning i denna stund yvas över mycket betydelsefulla inflytelsepositioner inom samtliga politiska partier och deras pressorgan, men den allmänna opinionen har börjat att vakna och som en följd härav har även ett visst uppvaknande till ansvarskänsla kunnat spåras bland gemene man inom riksdagen. Någon garanti gentemot de judiska spekulationerna erbjuder detta dock icke, såvitt vi kunna se, ty Israels maktställning inom riksdagspartierna och deras organ i pressen är ännu obruten. Det Kilbomska liksom det liberala partiet regeras uppenbart helt av hr Karl Otto Bonnier; beträffande socialdemokraterna är partiordföranden hans speciellt utvalde favorit, den där skulle få den äran spela rollen av "husfadern" (= diktator) i "det svenska folkhemmet"; hr C. G. Ekman är tydligtvis i ej mindre grad än liberale koryfén Löwgren hr Karl Ottos man; inom högern har han starka försäkringar, däribland f. d. socialisten Järte och vad Bondeförbundet beträffar, synes detta mättligt mycket begripa av det som rör sig i tiden, vadan dess ståndpunkt i betydande frågor lätt blir ett verk av slumpen och "korridorintrigerna".

Men Sveriges oförvillade folk vet vad det vill. Nu mer än någonsin gäller det för detsamma att vara på sin vakt! Må därför de, som nu i sin ohöljda fanatism inrikta sig på att ytterligare förgripa sig på dess ära och väl, innan det är för sent för dem, besinna sig!

Bonnierska D. N. har "upptäckt" Nationen!

I snart två och ett halvt år har Nationen levat och verkat. Den stora allmänheten, också i huvudstaden, har under denna tid i en utsträckning, som vi med tillfredsställelse konstatera, observerat vår tidning, trots att de stora dagliga "kulturorganen" icke bemärkt dess tillvaro. Man hängav sig där kantänka åt den något djärva föreställningen att det skulle gå att "tiga ihjäl" oss, men vid det här laget torde man säkert på ifrågavarande håll kommit underfund med, att man därmed endast bundit ris åt egna ryggar. Vi beklaga oss förvisso icke över denna vederbördandes genialiska taktik; den har i icke obetydlig grad medverkat till att för allmänheten klargöra att vad Nationen åstundade verkligen var någonting helt annat än de kosmopolitiska dagsbladen.

Men också de skumögda kunna med tiden bliva seende. Därom fingo vi i måndags en nog så intressant påminnelse. Plötsligt ringde det i vår redaktionstelefon. En manlig stämma presenterade sig som Dagens Nyheter och bad i vänlig och förekommande ton att få framställa några frågor, såsom bl. a. om det var möjligt att få köpa ett exemplar av tidningens senast utkomna nummer samt vilken veckodag Nationen utkom etc. Vi svarade, att tidningen utkom fredagar samt att den fanns att köpa hos kolportörer och tidningsförsäljande affärer, även att vi gärna stodo till tjänst med ett exemplar från expeditionen, för den händelse sista numret icke var åtkomligt i staden, varför redaktören i D. N. tackade.

Den lilla tilldragelsen förde i minnet en annan liten händelse, som inträffade en gång på försommaren 1927 och som tydde på att Höga Vederbörande i organet i fråga icke voro så helt främmande för Nationen som de under telefonsamtalet nu önskade göra troligt. Det var en vacker sommareftermiddag, närmare bestämt fredagen den 3 juni 1927 kl. 4.45 e. m. Den som skriver dessa rader kom då vandrande Strandvägen fram i sällskap med en god vän. När vi anlände till den plats, där tidningsförsäljaren framför Dramaten slagit upp sin affär, gjorde vi halt för att tillhandla oss aftontidningarna. I samma ögonblick kom en elegant lyxbil körande fram och stannade framför tidningsförsäljningsplatsen. Chaufförен-betjänten hoppade av ekipaget och skyndade fram till tidningsförsäljaren, av vilken han köpte ett Aftonblad och en Nationen, vilka därefter omedelbart överlämnades till mannen i bilen, som var ingen mindre än — självaste storhet upphöjda fröken Ellen Key, men hr generaldirektören Anders Örne m. fl. underpionärer leva ännu och kunna iakttaga det framgångsrika resultatet av sin "idéela" propagandaverksamhet.

Vad den nyvunna "friheten" på området i verkligheten innebär fick man en erinran om genom ett föredrag, som för några dagar sedan hölls i Folkets hus i Stockholm och varl adv. Eva Andén bl. a. konstaterade en konstant synnerligen stark

Komintercentral i Stockholm med egen bankrörelse?

Samtidigt med att meddelanden ingå från Moskva om företagen boskillnad mellan sovjet-ryska statsledningen och Komintern samt att denna senare f. n. som bäst är i färd med att reorganisera sig i Europa, varvid bl. a. skulle upprättas en revolutionscentral i Skandinavien för Nordeuropa — bevittna vi inom vårt land en mängd händelser, som icke tyckas vara utan sammanhang med den ifrågavarande "reorganiseringen" av kominterns verksamhet, ja rent av gör det ganska troligt, att just Sverige är avsett att få spela rollen av säte för Israels "komintercentral" för nordliga Europa. Bland dessa i viss riktning talande händelser är också den ganska uppseendeväckande nyheten, att Israels hittillsvarande revolutionsfinansiär i Sverige, Karl Otto Bonniers intime vän, ordföranden i kommunistiska ungdomsklubben "Revolt", judiske bankdirek-

tören Olof Aschberg i dessa dagar etablerat eget bankinstitut, som flyttat in i forna Nya Bankens lokaler vid Vasagatan. En "komintercentral" utan egen bankrörelse hade ju i Stockholm måst ställa sig något besvärlig. De ifrågavarande svårigheterna har man nu tydligen med den upprättade bankrörelsen i revolutionsbankir Aschbergs eget namn velat undanröja.

"Pingstvännerna" på frammarsch, ha lysande ekonomi.

Ett betydelsefullt led i Israels kamp mot de kristna samhällena är kyrkans splittrande i så många olika och extra judevänliga samfund som möjligt, stundom sådana av rent apokryfisk natur, varigenom kyrkans motståndskraft mot de judiska planerna försvagas. Dessa "sprängkyrkor" ha t. o. m. ofta nyttjats — naturligtvis i frihetens namn! — i de öppet antireligiösa och antinationella strävandena att underminera den officiella svenska kristna samfundsordningen.

Typisk för denna art av kyrkosamfund är förvisso den av Bonnierska D. N. med så livligt intresse omhuldade "Filadelfiaförsamlingen", de s. k. pingstvännernas samfund, som strävar efter att dana sina anhängare till just "själllösa" troende av det slag, som Israel åstundar att se alla de kristna. Genom diverse exalteringsmedel söker man bringa de troende till ett stadium av andlig överspändhet, den där bringar förnuftet att dagtinga och som bekant ej sällan lett till fall av insnesförvirring. Naturligtvis råder bland "pingstvännerna" den uppfattningen, att judafolket som sådant representerar det högsta väsendet här på jorden och att ingen synd är så stor som att tänka ovänligt om judarna — något som även den som skriver dessa rader personligen haft tillfälle erfara genom utsända representanter från "samfundet" i fråga.

Att "Filadelfiaförsamlingen" under dessa förhållanden kunnat räkna med en jämförelsevis framgångsrik utveckling och framför allt en lysande ekonomi, är ju icke att undra på. Sålunda redovisade församlingen i Stockholm i sin berättelse för 1927 "gåvor och offer" (av vem och vilka?) under året för ej mindre än 292,996 kr. Hela omslutningssumman för församlingens verksamhet uppgick då till 738,932 kr. Medlemsantalet hade under året ökats med 348 till 2,964. Rörelsen skall nu också energiskt utvecklas.

"Den fria kärlekens" predikare ha blivit hörda över hövan.

Våra bådа frihetskämpar hava uppenbart all anledning att känna sig stolta över sitt verk även i vad rör den sexuella friheten. Visserligen lever i dag beklagligtvis ej mera den stolta banérföraren framför andra här i landet för s. k. fri kärlek, den av judepressen till en andens storhet upphöjda fröken Ellen Key, men hr generaldirektören Anders Örne m. fl. underpionärer leva ännu och kunna iakttaga det framgångsrika resultatet av sin "idéela" propagandaverksamhet.

Vad den nyvunna "friheten" på området i verkligheten innebär fick man en erinran om genom ett föredrag, som för några dagar sedan hölls i Folkets hus i Stockholm och varl adv. Eva Andén bl. a. konstaterade en konstant synnerligen stark stegring av antalet utom äktenskapet födda barn. F. n. har man i huvudstaden enligt vad talarinnan upplyste bunnit så långt i frihet, att på tre inom äktenskapet födda barn kom ett utomäktenskapligt, medan siffran i landsorten ställde sig lägre. Förekomsten av ogifta mödrar och fäder räknas i hundratusental, och över en halv miljon män och kvinnor ordna sina sexuella förbindelser utan att legalisera dem.

Hrr och damer frihetskämpar på området ha blivit hörda över hövan.

Nya St. D. är upprört över att lagen skall tillämpas också mot Per Albin.

Nya St. D. intresserar sig för snart sagt allt mellan himmel och jord — så där lagom mycket och djupt. Atskilligt gott folk trodde en tid, att tidningen verkligen ville något, men ack, hela den så stältligt demonstrerade frejdigheten visar sig allt mera endast ha varit lockbete åt själarna, som skulle infångas på en ny limstång. Man börjar förstå, att de, som leda och bestämma i tidningen, äro helt andra personer än dem ett tydligen mycket välorganiserat rykte velat utpeka. För ögonblicket intresserar sig bladet framför allt för ämnet om Kristus dog på korset samt för det omilda öde som drabbat Per Albin Hansson i och med att han nu också hotas med bötfällning för sin manliga upptuktelse av "den illskne furiren", som ville straffa honom för hans "nedrustningsbragd". Nya St. D. är i högsta grad upprört häröver. En dess medarbetare "lsak" — väl någon av Israels många härvarande yngre generation — konstaterar, att Per Albin har hela svenska folket bakom sig. "Isak" slutar sin hänförda försvarsartikel för Per Albin med dessa ord:

"Per Albin Hansson kan vara lugn för det svenska folket! På dess försvar har han tummat under gny och tandagnissel, men när han själv under melodramatiska omständigheter illustrerar försvarsbegreppets sublima oddighet, blir han hjälte på kuppen. Vad skulle han ha kallats om han följt lagens bokstav och tagit till schappen?"

Eftersom Nya St. D:s "Isak" sagt det, så bör väl Per Albin nu kunna vara lugn och säker på att bli inregistrerad i Sveriges historia som en nationalhjälte. Ty vad betyder väl i Nya St. D:s ögon en sådan bagatell som att ha "tummat" en smula på rikets försvar i jämförelse med en sådan hjältebragd som att våga slå igen, när "en illsken furir" attacherar. — Försvitt nu ej hela St. D:s framställning är rena luften. Ibland har man verkligen något svårt att bedöma om bladets skriverier äro utslag av skämt- eller allvarslynne.

I den provokatoriska nykterhetspolitikens hägn.

Landsfiskal Ströberg i Umeå har vid en företagen razzia efter lönnbrännare och spritlangare i byn Röbäck utanför Umeå upptäckt en lönnbränning av stor omfattning. Förutom en arbetare, Levi Sundström från Boden, som haft den lägenhet, vari den olaga trafiken bedrevs, hava för delaktighet däri häktats arbetarna T. E. Öberg och J. Wikman från Umeå samt E. A. Näslund från Teg, Umeå. Ett stort antal personer väntas ytterligare bli inblandade och flera ha redan erhållit stämning.

*

Systembolaget i Halmstad konstaterar i sin årsberättelse för 1927 en ökad konkurrens från försäljare av smuggelsprit. Bolagets berättelse utvisar att motböckernas antal ökats med 210 till 15,442 och att trots denna ökning inköpskvantiteten nedgått med över 2,000 liter. Samtidigt konstateras en ökning av fylleriförseelserna, vilket Systembolagets chef ansер bero på den ökade omsättningen av smuggelsprit.

Smugglingen i Halmstad ombesörjes till största delen av fartygsbesättningar, som efter besök i tyska hamnar medföra större eller mindre spritpartier till försäljning. Nitiska kunder och langare finnas som försäljare bland de stora kontingenter nödhjälpsarbetare från förläggningarna runt Halmstad.

*

Bland de i dagarna av Stockholms spritpolis gjorda beslag märkes ett å tyska ångaren Comet, ankommen från Stettin. Vid tullvisitationen anträffades under spiseln i kabyssen tolv enlitersdunkar, innehållande exportsprit, samt i en mindre hytt invid salongen ett par flaskor konjak, vilka omsorgsfullt gömts under en stapel livbälten. Till båda partierna erkände sig fartygets mässpojke vara ägare. Han hade haft för avsikt att söka sälja spriten i Stockholms hamn.

Ur de "populära knallarnas" syndaregister.

Förre gårdfarihandlaren Vilhelm Persson, som sedan någon tid utövat verksamhet som homeopat och "läkare" i Stockholm, har av rådhusrätten dömts till 1 månads fängelse för olovligt utövande av läkareyrket. Därjämte fick han böta 300 kr. för brott mot apoteksvarustadgan.

I den organiserade hemliga spritsmugglingens tidevarv.

Det anses sannolikt icke utan skäl, att den hemliga sprithandelsnäringen hör till de näringsgrenar, som i vår tid ränta sig bäst. Beklagligtvis får man bara så litet veta om de stora internationella smugglaresyndikaten och deras finansiärer. Tillräckligt mycket har dock kommit ut för att man skall förstå, att de stora bankirerna i Europa och Amerika icke försmå heller denna gren av affärsrörelse. När smugglaren åker fast, gäller det alltid de underordnade inom rörelsen, cheferna sitta omsorgsfullt skyddade i sina eleganta kontor i Hamburg och andra storstäder, därifrån de styra sin hemliga sprithandelsrörelse, utan att synas, än mindre ertappas.

Varje land har ju i hägnet av den snart sagt överallt härskande provokatoriska nykterhetspolitiken fått sin sprit- liksom sin smuggelfråga. Man blandar sig icke i onödan i grannens. Man har nog med sin egen. Men ibland inställa sig ömtåliga situationer. Så t. ex. när å tjeckoslovakiska fartyget Melvik, kapten C. Zahn, i Ystads hamn nyligen beslagtogos 70,000 liter sprit. Kapten Z., som ställts under åtal för besläget, blev emellertid frikänd av rådhusrätten och lyckades få besläget hävt, då det bevisats, att lasten var avsedd för förbudslandet Finland samt att han för att rädda människor och allt tvingats gå in i hamnen.

Förbudet förblir det stora folkförsändrande medlet i U. S. A.

I Nationen har flerfaldiga gånger omnämnts, huru den i kristlighetens namn opererande förbudistiska nykterhetsrörelsen i dess nutida gestalt är en skapelse av den storfinansiella makten, som här funnit ett distraherande och folkförsändrande medel av ypperstå slag. Medan sinnena i U. S. A. ständigt äro i svallning för och emot förbudet och den allmänna opinionen så gott som oavbrutet är uppigen av de otaliga skandaler och missförhållanden, som florera i hägnet av den provokatoriska nykterhetspolitiken — styra så tämligen ostört de stora trusterna och finanskungarna i Wallstreet, de vilka det är, som till väsentlig del finansiera inte bara förbuds- och antiförbudsrörelserna utan också den lukrativa hemliga sprithandelstrafiken i U. S. A. Innan dessa senare kommit underfund med vilket härligt folkdistraktionsmedel spriten och nykterheten utgjorde, hade de en rätt så orolig tillvaro, men sedan de väl tagit hand om nykterhetsrörelsen och kört fram med förbudet, ha trusterna i sin prispolitik och verksamhet i övrigt varit så gott som alldeles förskonade från all besvärande uppmärksamhet från den allmänna opinionens sida.

Man har alltså knappast skäl att förvåna sig över, att Vederbörande i U. S. A. alltjämt önska bevara det rådande tillståndet inom nykterhetspolitiken. I dagarna upplyses, att handelsminister Hoover, som är republikansk kandidat, tillställt senator Borah ett öppet brev, i vilket han förklarar, att han förbundit sig att stödja förbudslagen. Detta brev har väckt stort uppseende och anses komma att medföra, att förbudsfrågan i hela dess vidd skjutes i förgrunden.

Folkupplysningsväsendets förtrustning.

Det är förunderligt, framhåller Allehandas redaktör i en av sina "lättа" ledare med full rätt, vad den stora allmänheten har ringa intresse för tidningarnas ägoförhållanden, som ha ett så oerhört stort, ja avgörande inflytande på deras hållning och allmänna verksamhet. Reflexionen göres närmast med anledning av vissa på sistone genomförda väldiga transaktioner i England till därvarande press förtrustning. Den judiske tidningskungen lord Rothermere, förut ägare till ett stort antal av Englands största och mest inflytelserika tidningar av olika kulörer, däribland också den i miljontals exemplar spridda "folkliga" tidningen Daily Mail, har bildat en ny väldig trust — i intim förbindelse med den förutvarande — och detta nya företag skall särskilt ta hand om aftontidningarna i de största engelska städerna. På grund av kommunikationernas underbara förbättring är det nämligen att förutse, att aftonpressen kommer att spela en ständigt växande roll såsom de snabbaste nyhetsbringarna.

"Rothermere är emellertid ingalunda ensam tidningskung", heter det i fortsättningen. "Gentemot honom stå två väldiga koncernkoncerner. Den första äges av bröderna Berry, storkapitalister i järn, kol, bomull och tidningar. De ha nyligen köpt en av de största och mest ansedda bland Londons morgontidningar, Daily Telegraph. Därjämte förfoga de över en daglig illustrationstidning — för närvarande finnas i London två sådana: en är Berrys och en är Rothermeres — två söndagstidningar, en börstidning, fyra morgon- och sju aftontidningar i provinsen, vidare sport- och familjeblad, sammanlagt tjugutre tidningar. Den andra gruppen går under namnet "Liberalism och Kakao" och äger trettio tidningar under liberal ledning. Denna grupp har nyligen väckt uppseende genom att sammanslå de två morgontidningarna Westminster Gazette och Daily News, vilket skedde under ej mindre brutala former än som kunna förekomma i Rothermere-lägret.

Tidningsföretagens förtrustning har en utomordentlig betydelse för opinionsbildningen. Då en tidningsköpare förser sig med ett halvtjog olika tidningsexemplar — morgon-, afton-, familje-, börstidningar o. s. v. — och i dem alla återfinner samma åsikter, så blir han bergfast övertygad om att dessa äro riktiga och böra anammas. Man undrar kanske över, att icke talangfulla journalister försöka frigöra pressorganen, som därmed kunde bliva uttryck för självständiga åsikter; — i varje kulturland kan ett talangfullt ekott tidningsföretag bli ganska inbringande.

Denna mening förfäktades nyligen från ett håll uppe i ett av de nordiska länderna och förslag framställdes, syftande till beträdande av en sådan väg. Men förfäktaren av en åsikt så stick i stäv mot tidens anda, blev snart bannlyst av vissa mäktiga, både i pressen, affärsvärlden och t. o. m. bland myndigheterna, med den påföljd att han snart nog blev isolerad och maktlös. Världen måste ha sin gång, och det lustigaste är, att de som offentligt giva sig ut för att vara frihetens härolder — socialdemokraterna ej undantagna — villigast bära oket på sina nackar."

Man tar säkerligen ej fel, om man antar, att författaren med det berörda fallet från "ett av de nordiska länderna" avser en viss av honom själv nyligen företagen aktion i det nämnda syftet, som bl. a. gick ut på att skapa en den svenska pressens egen distributionsförening men vilken aktion såsom han nu upplyser, gått i kvav på grund av en av "vissa mäktiga, både i pressen, affärsvärlden och t. o. m. bland myndigheterna" igångsatt motaktion, som till slut fullständigt isolerade och gjorde honom maktlös. Den svenska allmänheten har emellertid all anledning att noga observera och intressera sig för hithörande angelägenheter. Ty även hos oss är utvecklingen otvivelaktigt stadd i enahanda riktning som ute i England och andra "stora kulturssamhällen".

Israels politisk-kulturella avanttrupp.

Såsom förut omnämnts i Nationen har liberalismen alltifrån begynnelsen utgjort Israels på en gång centrala och aktiva fäste i dess infernaliska kamp för Sveriges och svenskarnas läggande under den internationella judemaktens spira. Det bör under sådana förhållanden ha sitt intresse för den stora allmänheten att något närmare ha kännedom om, vilka de män och kvinnor äro, som i främsta ledet agera dess politiska sakförare. Vid i dagarna hållet årsmöte med Liberala föreningen i Stockholm, varvid "h. exc." utrikesministern höll föredrag över "aktuella riksdagsfrågor", återvalades ill ordförande f. rådmannen Allan Cederborg samt till ledamöter av centralstyrelsen följande personer: direktören John Bergvall, generalkonsul David Bergström, direktör Erik Forssberg, advokat Axel Gard, redaktör Arvid Grundel, direktören för Svenska stadsförbundet Henning Karlsson, kanslisekreteraren fröken Berta Koersner, andre folkskoleinspektör Carl Lidman, bankdirektör Ivar Rooth, kamreraren K. V. Taubner, folkskollärare Hjalmar Ericsson, förman C. A. Sandberg, tandläkare Gotthard Dahlén, civilingenjör E. Paul Vretlind, grosshandlare David Niklason, fil. mag. Gunnar Gyllander och advokaten Mathilda Staël von Holstein. På vakanta platser nyvaldes byråföreståndarinnan i Fredrika Bremer-förbundet, fröken Axianne Thorstenson, praktiserande läkaren dr Alma Sundquist, börsdirektören Kurt Belfrage, direktören Harald Mårtens, redaktören Torvald Sachs, advokaten Olov Wærn och chefsassistenten Nils Aastrup. Till suppleanter omvaldes grosshandlare Theodor Ericson, grosshandlare Ivan Lublin, folkskollärare John Lundh, fanjunkare Harald Nordfeldt, kammarskrivare Otto Palin, hovrättsrådet Viktor Petrén, mekaniske arbetaren Otto Vigren, yrkeslärarinnan Bertha Lundberg, folkskollärare Hans Danielson, folkskollärarinnan fru Maria Hindersson, sjökapten J. H. O. Bent, lärarinnan fröken Helfrid Bergman, civilingenjör Birger Dahlberg, kamrerare Frans André, biträdande föreståndainnan Anna-Brita Bergstrand, förman Joel Eriksson och sekreteraren i Fredrika Bremer-förbundet fröken Ida von Plomgren samt nyvaldes skolföreståndarinnan fröken Elsa Carlsson, bokförerskan fröken Elsa Sandberg, direktören Fritz H. Eriksson, kamreraren Axel Edström, köpman Erik Jansson, advokaten Gunnar Wallberg och notarien i mantalskontoret Einar Sundström. Till revisorer omvaldes bokhållare Carl Berggren och handlanden Julius Helander och till deras suppleanter gymnastikdirektören fröken Louise von Bahr och ingenjör Erik Tollén.

Stockholms Förenade Tvätt
Luntmakaregatan 94
STOCKHOLM. Tel. Vasa 34 22.
Specialité: Tvättning av överdragskläder.

Vid behov av
FOTOGRAFERING!
Glöm ej att anlita oss, då vi äro Specialister och erfarna fackmän inom branschen.
RING ENDAST NORR 75 45.
BILD-CENTRALEN
Drottninggatan 38, Stockholm

PARISER-CAFÉET
27 Kungsgatan 27
Stockholm

W. HOLMGRENS SKOMAKERI
Tomtebogatan 3
Telefon Vasa 376
Emottager och utför
Arbeten av allt vad till yrket hör
Snyggt och välgjort arbete på bestämd utlovad tid
OBS.! Sulning även med
BJÖRNLÄDER och RAGUMMI
PRIMA MATERIEL GARANTERAS

JOHAN G. GRUNDBERG
SMÖR-, OST-, ÄGG-
&
VIKTUALIEAFFÄR
Specialité: SVENSK LAX
Sibyllegatan 9
Tel. 770 95 STOCKHOLM Tel. 770 95

KOP BRÖD FRÅN
W. Gustafsson, Bageri & Konditori
S:t Eriksg. 22. Stockholm. Tel. N. 18292

Nationen nr 9/1928.

Avbetalningssystemet fyller fängelserna.

Vad domare och fängelsepräster ha att säga.

Förra årets riksdag beslöt som bekant utan debatt — en dylik ansågs ju inom det judisk-finansiella lägret icke önskvärd! — en skrivelse till k. m:t med hemställan om utredning angående avbetalningssystemets omfattning och verkningar. I denna riksdagsskrivelse fanns även intaget ett av vederbörande riksdagsutskott formulerat uttalande rörande avbetalningssystemets inverkan på brottsligheten. Under utredningsarbetet före riksdagsbeslutet framkommo en hel del upplysningar, som redan då voro ägnade att sätta denna detalj i en beklämmande mörk belysning, och riksdagsskrivelsen kom även att innehålla en anmaning till dem, som fingo hand om utredningsarbetet, att uppmärksamma vad avbetalningssystemet härutinnan har på sitt skuldkonto och söka råda bot på missförhållandena.

Nu har snart ett år förflutit sedan dess, skriver "Köpmannen". Det begärda utredningsarbetet pågår. Och vilja vederbörande utredningsmän hålla sig fullt à jour med den detalj, som avser avbetalningssystemets förhållande till den ökade brottsligheten i landet, så behöva de icke sakna arbetsmaterial. (Det var naturligtvis aldrig meningen att det skulle göras något allvarligt mot eländet. Red. anm.). Det räcker med att ta del av t. ex. de rapporter, som inkomma från våra domstolar eller vad fängelseprästerna ha att förtälja i sina nu i dagarna till fängvårdsstyrelsen inkomna årsberättelser över fångarna och deras olycksöden.

Låt oss här nedan referera ett uttalande av vardera sorten, detta för att visa att protesterna mot avbetalningssystemet i dess svartaste former numera icke blott komma från köpmannahåll utan från alla andra med verklig ansvarskänsla här i landet.

Aktuarien Karl Ek vid Stockholms rådhusrätt har avlämnat rapport om brottmålssiffrorna från senaste år och yttrar därefter om bl. a. avbetalningssystemet:

"För närvarande ser det ut som om inbrottstjuvarne skulle vara i särskilt livlig verksamhet. Men det är också en annan art av brott, vars numerär stiger med oroväckande fart och det är förskingringsbrotten och i synnerhet sådana som bottna i avbetalningskontrakt. Man får en alltmera sorglig erfarenhet av huru "bara barnen", arbetarynglingar och kontorspojkar etc. accepterats som köpare av dyra, fina bokverk, kameror, guldur m. m., vilka sedan genast eller så gott som omedelbart vandrat raka vägen till pantbanken och där fått förfalla. Om man vill vara mänsklig, så har man svårt att förstå annat än att brottsligheten här faller på två håll — både avbetalningssäljare och köpare."

En dag brakar det hela samman . . .

Bland de till k. fängvårdsstyrelsen i dagarna inkomna redogörelserna från landets fängelsepredikanter återfinna vi följande från k o m m i n i s t e r T. Borggård i Linköping, vilken som fängelsepastor vid stadens straffängelse fäller följande hårda omdöme om avbetalningssystemets rekrytering av fängelseklientelen:

"Under det gångna året har en ny orsak till brottsligheten kommit till synes, nämligen det minst sagt lättvindiga sätt varpå avbetalningssystemet florerar. När man granskar domstolsprotokollen och lyssnar till fångarnas berättelser, tvingas man ej sällan till en känsla av att stratfet näppeligen drabbat den egentligen skyldige (kursiv av oss). Mången gång göres från en firma ingen som helst undersökning rörande ekonomiska eller moraliska kvalifikationer hos agenten. Han ledes in i transaktioner, som han varken moraliskt eller ekonomiskt är vuxen. Konkurrensen och begäret att få sälja synes ofta leda till slapphet i kontrollen över agenterna. Och en dag brakar det hela samman."

Efter att även ha omnämnt det "allmänt kända och illa beryktade d ö r r k n a c k e r i e t", som frestar till brott, slutar kommunister Borggård sin rapport om avbetalningssystemets offer:

"Visst bär en var ytterst ansvaret för hur han formar sitt liv och får också bära det, men man måste känna ett starkt medlidande med de många, som fått växa upp utan stödet av ett hem och sedan i en svår och pressande tid ställas inför livets frestelser och prövningar. Och man kan ej undgå att känna varmt för de många av vårt folk, som kämpa en nästan hopplös kamp för att hålla sig uppe och leva ärligt och redbart. Det visar sig att kärnan hos vårt folk är sund. Påfrestningarna äro starka nog. Vem kan döma den som ej uthärdar dem? Så länge de nuvarande svåra ekonomiska förhållandena bestå skola fängelserna ständigt matas med nya skaror, som mera ordnat arbete kunnat rädda."

Kraftig nedgång i produktionen under januari.

De för land och folk olyckliga verkningarna av de av den regerande judemakten iscensatta stora konflikterna på den svenska arbetsmarknaden hava redan börjat visa sig och komma i fortsättningen att ge sig tillkänna i ännu mycket högre grad än hittintills. Svensk Finanstidning behandlar situationen i ett uttalande, varur vi återgiva följande:

Visserligen nedlades arbetet vid järnmalsfälten först fr n och med den 23 och vid sågverken inte förrän den 30 januari, men vid den tyngst vägande av alla våra industrier, pappersmassefabrikerna, låg arbetet nere hela månaden. Trots att konflikterna därför under januari ännu inte på långt när hunnit fullt påverka produktionen i samma grad som innevarande månad, blev emellertid nedgången i den totala produktionen utomordentligt framträdande. Produktionsvolymen, som under fjolåret höll sig på en nivå av i medeltal 115 proc. av 1923—24 års och som under november och december nådde upp i 120 proc., föll för januari till 83 proc. enligt tidskriftens produktionsindex. Detta är det allvarligaste bakslag, som vår industri utsatts för sedan de stora konflikterna i början av 1923, i det konflikterna i mars 1925 icke på långt när hade så stor omfattning eller så allvarliga konsekvenser.

För pappersmassetillverkningen, som ju drabbats hårdast, har produktionen fallit till 34 mot i medeltal 134 under 1927 och 159 under januari för ett år sedan. Att över huvud taget någon tillverkning ägt rum beror på de verk, som stå utanför arbetsgivarorganisationen och som träffat separata avtal med sina arbetare. Sågverken ha endast två dagar av januari direkt varit indragna i konflikterna, men känningarna av dessa voro icke desto mindre hela månaden mycket märkbara. Av olika skäl ha sålunda många verk efter nyåret icke igångsatt några sågningar alls, medan andra kört med dubbla skift och slutligen en del varit helt oberörda av konflikten, de nämligen som ej tillhöra Sågverksförbundet. Detta förklarar, att produktionen inom branschen blivit förhållandevis hög, i det indextalet utgör 86 mot 73 för januari i fjol. För februari är att vänta en ändå större nedgång i produktionen, när hela tyngden av arbetskonflikterna hunnit göra sig gällande.

Monoteismen.

Ett uttalande i »Reichswart» med anledning av »J. L:s» artikel.

Vår värderade medarbetare J. L:s uttalanden i religionsfrågan ha väckt berättigad uppmärksamhet icke endast inom Sverige utan jämväl i utlandet, där Nationen är spridd. I greve Rewentlovs tidning "Reichswart", utkommande i Berlin, stod nyligen att läsa en artikel under rubriken "Monoteismen?" av Karl Konrad, vari författaren under åberopanden av J. L:s uttalanden anlägger vissa egna synpunkter på frågan i samma anda som general Ludendorffs på sistone åtskilligt omtalade. Artikeln i Reichswart lyder i svensk översättning:

"Alla, som i dag räkna sig till kulturvärldens kretsar, äro av den gemensamma åsikten, att monoteismen är den högsta religions- och gudsuppfattningen; och människor, vilka vuxit upp i denna föreställning falle der till en början ej in att lägga ned tankar därpå eller låta något som helst tvivel därom göra sig gällande. Men varifrån kommer denna åsikt? Varken av personliga upplevelser eller av självständig insikt, utan ur bibeln, som enkelt uppställer fordran: Du skall allena tro på en gud! Det hava vi ock hittills godtroget ansett såsom högsta religiösa uppenbaring av det mänskliga gudsbegreppet, ehuru redan det faktum, att alla ariska stammar, ja över huvud taget alla världens folk, med undantag av judarna, trodde på gudar, borde göra oss tveksamma. För övrigt talar till och med bibeln om "elohim" (gudar) i pluralis och bevisar därmed, att den kanaanitiska befolkningen hade samma tro, som den först efter den religiösa och ekonomiska underkastelsen under hebreerna måste avstå från till förmån för dessas stamgud.

Vore det nu verkligen möjligt, att hebreerna, vilkas väsenart vi sedan långt tillbaka lärt känna såsom en rent materialistisk, blott på ekonomisk fördel och vinst beräknande, i stark kontrast till det högsinta ariska sinnelaget, skulle kunnat skapa det etiskt mest högtstående gudsbegreppet? Och om icke, huru kommo de då till detsamma?

Denna fråga besvarade för första gången författarmärket "J, L." i n:r 12 av 3:dje årgången av tidningen Nationen i Stockholm. Under hänvisning till det faktum att denne "ende gud" gjorde de största möjliga löften till sitt "utvalda folk" rörande dess jordiska väl ("Åt dig och din säd vill jag giva alla länder . . . stora, vackra städer, som du icke byggt upp, och hus, fyllda av allt gott, som du icke ditfyllt, och vinberg och olivträd, som du icke planterat, och du skall där äta dig mätt" etc. etc.), framkastar J. L. frågan: Vad kunde dessa mammonsdyrkare mer begära? Och därav blir J. L:s slutsats: "Med hänsyn till de rundliga löften, han gav, kan man nog förstå, att judarna ej hade behov av någon mera gud än denne Jahve, som visade sig så frikostig mot dem". Därmed torde den nordiske författaren hava träffat sakens kärna, ty "nyttan är judendomens högsta princip", såsom Ludwig Fenerbach's omdöme låter, han som fann "monoteismens hemlighet i den absoluta intoleransen". Och härmed komma vi till den andra sidan av denna fråga. Det är den bottenlösa ensidigheten hos det räknande och själlösa förståndet, som utmärker hebreen och förleder honom att bringa allt under väldet av en allmängiltig formel. Detta rent förstånds- och kunskapsmässiga grunddrag hos det semitiska lynnet och dess torra, naturfrämmande anderiktning, att söka återföra allt till enhet och begreppsmässigt förenklifiera, är även den grumliga källan till den så högt uppskattade monoteismen. "Den semitiska andans grå enformighet", säger Renan, "sammansnörper den mänskliga hjärnan . . . för att konfrontera den med den eviga tautologien: Gud är Gud".

Snärjda i de på den judiska bibeln grundade lärorna, hava vi länge låtit intala oss att germanernas och ariernas gudatro vore något outsägligt tillbakablivet gentemot den hebreiska monoteismen. Men vi hava aldrig tänkt över, hur det då kom sig, att desamma ariska folk, som föregivna vara så tillbakablivna i sina religiösa föreställningar, stodo på alla andra kulturområden i spetsen för den skapande mänskligheten, under det de monoteistiska judarna, som dock "skänkt världen engudstron", på alla kulturella områden voro utmärkta av en skapande oförmåga, som av ingen kan överträffas. Är det möjligt, att ariernа, som sålunda voro vägvisare för alla folk i alla kulturfrågor, slogo slint just i denna enda och därtill den viktigaste kulturfrågan? Och rycker därmed icke av sig självt tanken nära, att under sådana omständigheter monoteismen icke vore att tillskriva den betydelse, som man ända till närvarande stund inrymt åt densamma? Faktiskt ligger för den naturliga människan — juden är aldrig naturlig — ursprunget till alla religiösa föreställningar icke i kunskapen utan i den naturliga uppfattningen och denna är likaså mångfaldig som den omgivande naturen själv. Den mänskliga livaföringen, som ännu icke blivit onatur, skall därför taga med i räkningen denna mångfald i sin känslobetonade dyrkan, tillbedjelseformer, vilkas samhörighet väl kan förnimmas, men icke tänkns såsom enhet. Och här, såsom annars, blir den naturliga uppfattningen den mest tillförlitga. Jag har utförligt klarlagt denna tankegång i min bok "Germanische Religion" (Urquell-Verlag Erich Röth, Flarchheim i Thür., Bez. Erfurt), liksom även den tyskreligiöse skriftställaren Friedrich Karl Otto har kommit till samma resultat.

Om det vid tillfälle skulle göras försök att återföra mångfalden av ariska trosbegrepp till en enhet, för att därmed söka påvisa den förment enda riktiga monoteismen även för arier, så blir det blott en tom tankekonstruktion. Den av Much uppkonstruerade "altarische Himmelsherr" som på filologisk väg förvandlar det grekiska Zeus, latinska deus, keltiska teut till det nordiska Tyr, kan på sin höjd åstadkomma en ledande gudomsperson såsom Oden. Redan de svenska hällristningarna från stenåldern avbilda ett flertal gudomliga väsen. Dessa föreställningar hänga på det närmaste tillsammans med den för arierna egendomliga livsuppfattningen. Och även här visar sig den grundläggande skillnaden i förhållande till den judiska andan. "Under det alla andra religioner", säger Schopenhauer, "söka bringa livets metafysiska betydelse för folket i bild och liknelser, är detta för judereligionen likgiltigt". Därför är det icke riktigt att betrakta Eddan från kunskapssynpunkt utan såsom ett utryck för det känslobetonade livet, vilket jag försökt i min bok "Eddaandachten" under kapitelrubriken: "Kan Eddan bliva vår religionsbok". Denna mytiska självstämning överensstämmer med vår själsart, men avviker från civilisationen i storstäderna, som avskiljer människorna från naturen och utgör en god jordmån för den judiska andan. Men den gamla sanningen, utryckt i skaldeord, består:

"Gören vår tro ej lik grundaste grundsats. För mig är måttet för allt mitt de ljusa åsar".

•

Ehuru författaren av ovanstående uttalande, hr Karl Konrad, börjar sina utläggningar med att pillande citera "J. L.", är, såsom synes av ovanstående, hans religiösa ståndpunkt rätt så avvikande från dennes.

Från Ghetton till Riddarhuset.

Bidrag till den rasbiologiska forskningen. XVII.

Ätterna Airth, Barclay, Bratt, Dickson m. fl.

(Forts. på släkten Calms.)

Judinnan Anna Greta Hansdotter Calms äldsta dotter Kajsa Lisa Lorentzdotter Bagge blev hustru åt de tre ofrälse Göteborgshandlarne Daniel Runge, Johan Jenssen och Henrik Henriksson Bratt, handlande i Uddevalla, mördad 1763. Denna Bratt-släkt, — som ej äger känt samband med varken den adlade ätten n:r 49 eller de falska "adelsätterna", riktigare krämarsläkterna Bänge-Bratt från Bratte, och Bratt från Mariestad, — räknar sina anor från handlanden Arvid Johanson Bratt i Uddevalla (i slutet av sjuttonde seklet). Dennes sonson hade med judeättlingen Kajsa Lisa Lorentzdotter Bagge sonen Benjamin, som blev direktör för Grönländska kompaniet i Göteborg. En hans son blev handlande i Hälsingfors och far till vice häradshövdingen Bratt, sekreterare hos Stockholms överståthållareämbete. Av den sistnämndes döttrar giftes Natalia med ofrälse vice häradshövdingen K. M. Florman och telegrafkommissarien Gerhard Ericsson i Gävle. Gurli Bratt ä ktades av ofrälse överstelöjtnanten Axel Åkerman, och hennes syster Harriet av vice häradshövdingen O. L. Rhodin i Göteborg, som hon skänkt tre judeättlingar, av vilka sonen Karl-Filip är förstmästare på Java. Ofrälse västgötska allmogesläkten Rhodin härstammar från Rudet i Asbräcka socken. Torparsonen Jonas Hansson Rhodin blev bohusländsk pastor i Sölberga och äktade ofrälse Johanna Maria v. Schmeerfelt, vars farfars far krögaren Schmeer i Stockholm uppges ha varit en son av den katolske kommendanten Hans v. Schmeerfelt burggraf von Sons am Rhein, vilken borg tillhörde den katolske ärkebiskopen i Köln. Hon är stammor för allmogesläkten Rhodin från Rudet.

Slutligen blev Brita Bratt hustru åt bruksidkaren Aug. Lundeberg i Gävle, av en från Botkyrka socken härstammande ofrälse allmogesläkt. Av hennes sju judiskt betonade barn giftes Else Lundeberg med bankkassören Sven Harold Pettersson i Gävle. Filip Lundeberg blev officer i Upplands artilleriregemente.

Om vi nu återgå till kvarteronen Benjamin Henrikssons Bratt, är att anteckna att hans dotter Vilhelmina giftes med ofrälse Göteborgshandlanden David Airth, med vilken hon hade sonen William Airth (död 1876). Han brukade skryta med att han när som helst kunde återvända till Skottland och bära titeln "earl of Airth" (sic!) . . .

Vilhelmina Bratt var även hustru åt handlanden Robert Jamesson Dickson i Göteborg och blev därigenom stammor för hela den nu florerande äldre grenen av denna ofrälse hantverksarsläkt, som falskeligen utgivits såsom adlig. Två söner av en järnhandlare Dickson i Montrose i Skottland inflyttade i 1800-talets början till Göteborg, där de blevo handlande. Den äldre hade med judeättlingen Wilhelmina Bratt fyra barn, av vilka handlanden Edvard Robertsson Dickson i sin tur hade tretton barn. Isabel Dickson blev hustru åt vice häradshövdingen Faxe, auditör vid Jönköpings regemente. Den ofrälse skånska allmogesläkten Faxe har tagit namn efter Faxö på Själland.

Wilhelmina Dickson giftes med ofrälse handlanden G. S. Barclay i Göteborg. Denne har utgivits för att vara skotsk adelsman, men återfinnes ej på stamtavlan över Barclay baronets of Pierston (titel av 1668). Ej heller har uppdagats något samband med den 1648 i Sverige adlade och för länge sedan utgångna släkten Barclay n:r 562 eller med Fitzhardinge earls of Berkeley (titel av 1579). M. Lagerberg har i sin okritiska bok om "Göteborgare" omnämnt den ofrälse krämarsläkten Barclays pretentioner på härstamning från normandiska vikingar (sic!).

Ätterna de Geer, Posse, af Sandeberg, von Sydow, Weidenhjelm.

Judinnan Anna Greta Hansdotter Calms dotters sondotters sonson, ofrälse George Edwardsson Dickson, först bokhållare i London, sedan nämndeman och ägare av Kolboryd i Västergötland, är Vasakommendör och styrelseordförande i Göteborgs bank och Göteborgs Inteckningsgaranti A.-B. Av hans fyra barn är Florence gift med g r e v e Posse n:r 51, som hon skänkt en judeättling. Släkten Posse, som givit sig själv mycket förnämligt ursprung, kan möjligen räkna sina anor från väpnaren Jöns Lagesson i Nordankär i Dalsland (omkring 1450). Grevetiteln är av 1706. Jane Edvardsdotter Dickson giftes med herr a f S a n d e b e r g n:r 2094, kapten vid Västgötadals regemente. Dennes släkt räknar sina anor från en Göteborgshandlande G. Sandberg, vars son, övenledes handlande, förskaffade sig adelskap 1772, och kallade sig "af Sandeberg". Den senares svärmor Sarah Pinkow tros ha varit skotskt judinna. Upplysning därom vore av värde.

Av judeättlingen Jane Dicksons sju barn har Edward af Sandeberg "ingeniörsaffär" i Portland, U. S. A. och en son David, som är student vid Oregon university.

William af Sandeberg är major i Göta artilleriregemente och far till tre barn.

Fredrik af Sandeberg, reservkapten i Västgöta regemente, är advokat i Borås och far till två barn. Isabella af Sandeberg är hustru åt ofrälse lärroverksadjunkten fil. kand. Kristian v o n S y d o w i Vänersborg, som hon skänkt två judeättlingar (av vilka en son är hovrättsnotarie i Stockholm). I Tyskland har det funnits flera adelsätter med namnet Sydow, men den sedan omkring 1730 i Sverige levande familjen S. har här icke erkänts såsom adlig (en släktmedlem blev i egenskap av landssekreterare a d l a d 1830 i primogenitur, vadan han förut var oadlig). De såsom adliga icke erkända släktlinjerna återfinnas i Gerbers privata "adelskalender".

Judeättlingen Jane af Sandeberg giftes med läkaren Gershom W. Cuinness i London (död 1927), och Eleonora af Sandeberg med d:r me d. Lundblad, f. d. bataljonsläkare, lasarettsöverläkare i Vänersborg, som hon skänkt 5 barn. Ofrälse västgötska almogesläkten Lundblad härstammar från Ödegården i Ugglums socken, och namnet antogs av Jonas Pettersson L., död 1824 som underofficer vid Västgöta kavalleri.

— — —

Emily Edwardsdotter Dickson blev hustru åt Göteborgshandlanden Erik Olsson Wijk, av en från Viken i Hisingen härstammande ofrälse allmogesläkt. Familjenamnet antogs av sjömannen Erik Olsson Wik (död 1818).

Av judeättlingen Emily Dicksons döttrar har Mary Wijk tre barn med ofrälse f. d. statsministern, Göteborgslandshövdingen Oskar v o n S y d o w (av samma såsom adlig icke erkända släkt, som i detta kapitel redan omnämnts).

Gerda Eriksdotter Wijk har varit hustru (sköld 1924) åt herr W e i d e n h j e l m n:r 1314; ättens huvudman, f. d. överstelöjtnant i Svea livgarde, f. d. adjutant hos kung Oscar II, kabinettskammarherre, riddare av den privata preussiska Johanniterorden m. m. Adlade allmogeätten n:r 1314 räknar sina anor från smålandsdrängen Arvid Larsson, som öppnade handelsbod i Söderköping, och vars son Lars Weidman tjänade sig upp från gemen soldat till kapten, och som sådan, fick adelskap 1694.

Av judeättlingen Gerda Wijks fyra döttrar är Ellen Weidenhjelm biträde hos Norstedt & Söner i Stockholm, och Märta har två döttrar med Bernhard Viktorsson Ewerlöf, direktör i Stockholms Kexfabrik. Sistnämnda ofrälse allmogesläkt tror sig härstamma från Östrikland men h:s namn efter Everlövs socken i Skåne.

Judeättlingen Gerda Weidenhjelm har två söner med kammarrättsnotarien f r i h e r r e D e G e e r n:r 312 (son av f. d. statsministern och landshövdingen i Kristianstad).

De Geer-släkten har påstått sig vara "en urgammal brabantisk ätt, utgrenad i husen Hamal, Brialmont, Geer" men dett:a påstående kan icke urkundligen bestyrkas och betvivlas t. o. m. av den eljest rätt godtrogne Eigenstjerna. Greve Wrangel omskar och förkastade utan vidare de tolv första generationerna på familjens till riddardunset inlämnade genealogi. Till Finspång i Östergötland inflyttade omkring 1620 Louis De Geer, vars stamtavla på mödernesidan torde uppvisa judiskt inslag. Namnet "De Geer", som betyder kilen, gaffeln eller ljustret, torde tagits efter släktmärket, eller vice versa. "De" är nederländskans bestämda artikel och ingalunda ett adelspredikat. Den till Sverige invandrade Louis De Geer var en typisk industririddare, för vars metoder hans processer med Norrköpings borgerskap äro belysande. Synnerligen olycklig är ur rashygienisk synpunkt hans import av vallonska arbetare, vilkas blod i stor utsträckning inficierat förut rasrena nordiska släkter. Louis De Geer adlades 1641, och en gren av släkten fick 1797 titeln "baron till Finspång".

I samband med ättens förmodade juderelationer må nämnas att svenske adelsmannen B. J. L. De Geer, nederländsk baron van Jutphas (död 1903) var professor i hebreiska och österländska språk, och av hans tolv barn giftes en dotter 1878 i Utrechts domkyrka med Henry van Son, född 1856 i Patti på Java, död i Amsterdam 1914 (från vilken hon blev skild). Redaktionen har ej fått svar på sin skriftliga förfrågan, om hans event. släktskap med holländska judefamiljen van Son eller von Son i Hamburg.

A. O. Europæeus.

Nyckeln till hälsa

är att rensa magen och tarmarna från osunda rester, utdriva urinsyra från kroppen samt uppfriska blodet, därmed avlägsna själva orsaken till illamående och sjukdomar.

En huskur **Frukt-Salt-Samaria** är härtill synnerligen välgörande.

Magsyra och Huvudvärk försvinna. Värk i kroppen, Reumatism och Nervsmärtor skingras. Hälsa, krafter och Välmående återvinnas.

Frukt-Salt-Samaria verkar välgörande på hela organismen och omedelbart uppfriskande. Pris pr burk kr. 2:50. Erhålles pr postförskott från **Cederroths Tekniska Fabrik, Sthlm.** (Säljes å Apotek, Drog-, Kemikalie-, Färghandel m. fl.)

Varför är

Solna Bryggeris PORTER-DRICKA så allmänt omtyckt?

Jo, därför

att det tillverkas av bästa råvaror under fullt sakkunnig ledning.

Ring Hagalund 95

efter en flaska på prov.

Vitaminrikaste måltidsdryck.

TAPETSERARFIRMAN

C. A. ERIKSSON

Hantverksregatan 22, Stockholm

TEL. KUNGSH. 6706.

Utför Möbelstoppningar, Mattpåläggningar till mycket billiga priser. Förstklassigt arbete garanteras. Begär kostnadsförslag.

Klädning av sidovagnar samt bakdynor

Caféet

RIDDAREGATAN 11

(hörnet av Sibyllegatan.)

Gott kaffe och väl tempererade maltdrycker. Tidsenliga lokaler.

OBS.! Ny regim.

Glöm ej

att prenumerera på

Nationen!

Fotts

DROTTNINGGATAN 40

HORNSGATAN i KUNGSGATAN

vid Konserthuset

STRANDVÄGEN i

DROTTNINGHOLMS VÄRDSHUS

NACKANÄS VÄRDSHUS

BRÖDET

På grund av dess överlägsna kvalité köpa numera de flesta stockholmarna sitt bröd i

MELCHER LINDHOLMS BAGERI

5 Norrtullsgatan 5

eller hos dess återförsäljare.

Uppmana Eder leverantör att föra vårt fabrikat! Hotell, Restauranger o. Caféer böra i eget intresse låta oss bliva Eder leverantör.

Telefoner: 850 48, Norr 1589.

Släktforskning

i in- och utländska arkiv utföres

Löjtn. Erik Cison Swartz,

Charlottenborgs Slott, Motala V.

Varje antisemit bör läsa, *H. Krebs* och *O. Prager:*

Världsfronten

mot Juda, pris 2: —, erhålles genom beställning hos Eder närmaste bokhandel, eller mot postförskott direkt från Förlag: E. P. HOLMVALL, Stockholm, Tomtebogatan 3 A, 1 tr.

Ett ohemult angrepp mot prof. Lundborg i Dag. Nyh.

Hrr israeliter ha som vi veta sin säregna syn på vetenskapen som sådan och i all synnerhet på den rasbiologiska. I samma mån vetenskapen inriktar sig efter de judiska intressena och linjerna är den inte bara bra utan t. o. m. förträfflig och förtjänar allt stöd från det allmännas sida. Den moderna nationalekonomien, "vandringsfolkets kautschukvetenskap"; är ett signifikativt exempel härutinnan. Rasbiologien liksom rasfrågan i allmänhet är en sak, som endast judafolket har rätt att intressera sig för — och det gör det också! —; när gojimfolken på egen hand drista ägna frågan någon uppmärksamhet, är det "parodivetenskap" och "rena löjligheter" från början till slut, ja, "raschauvinism". I betraktande av det infernaliska spel, hrr israeliter bedriva till alla icke-judiska rasers och folks förstörelse, är ju visserligen ur deras synpunkt betraktelsesättet fullt förståeligt. Men en dag säga de "själlösa" raserna och folken *"stopp!"*

Det ledande israelitiska bladet i vårt land, huset Bonniers livsorgan Dagens Nyheter (l.), har nu åter en gång, oroad av det inom folkets breda lager allt starkare framväxande intresset för rasspörsmålet, funnit tillständigt på ledareplats leverera ett angrepp mot vår erkänt framstående rasbiolog, prof. Lundborg, vilket vi icke tveka' att ge karaktäristiken skandalöst. I sedvanlig demokratisk-demagogisk stil går bladet in på en kritik, som så fullständigt som gärna tänkbart vittnar om skribentens kompletta inkompetens på det område, han utger sig för att vetenskapligt behärska. Tonen i artikeln är arrogant och utmanande från början till slut. Först påtalas i självaste reklamoch geschäftmakeriets organ par préference här i landet det "osympatiska reklammakeri", som gjorts i prof. Lundborgs senast utgivna populära arbete "Svensk raskunskap" på den grund att å bokens baksida publicerats några uttalanden av berömda vetenskapsmän på området (däribland ett av d:r H. F. K. Günther i Nationen). Detta är löjligt reklammakeri, menar den Bonnierska avisan. Vidare är det för fint papper i boken — prof. Lundborg är slösaktig med statens medel! Hela arbetet är enligt herrarna i D. N. ett pekoral, som utmanar löjet. Ty den rent kosmopolitiska andan och synvinkeln äro ej tillräckligt starkt företrädda i boken. D. N. skriver bl. a.

Det betyder väl mindre för uppfattningen av vår raskaraktär att den svenska staten beskrives som ett 2,000-årigt konstitutionellt konungadöme under alla skiften, i vår riksdagshistoria skulle dylika förenklingskonster göra sig sämre. Men det finnes andra partier av texten som ha en mera central plats: man tänker exempelvis på professor Lundborgs försök att förklara skillnaden i kroppslängd hos olika sociala skikt med en hänvisning till skiftande rassammansättning.

Även bildgalleriet betraktas med en viss skepsis. Någon direkt relation mellan de statistiska undersökningarna och urvalet av konterfej är svårt att finna. De biografiska data ange icke mera än ytterkonturerna. Om man frånser vissa genomsnittstyper, verkar flertalet fotografier mera som prydnadsföremål än som verifikationer och underlag för en kritisk betraktelse. Nog är Axel Oxenstierna statlig att skåda, och Per Brahe och Jenny Lind och Linné skämmas inte för sig. De presenteras efter förnämliga kopparstick och medaljonger. Men vad i Herrans namn ha de här att göra? De skulle passa bättre i ett patriotiskt utstyrselstycke, i en propagandafilm till exempel. Eller vilket är det vetenskapliga utbytet av att se en kolorerad heisidesplansch av "skolflicka i Stockholm" i Österåkersdräkt med huckle och alla agremanger? Hon kunde gott ha nöjt sig med kabinettsformat, liksom diakonen och vedhuggaren och Visbyflickorna och de tre Uppsalastudenterna, "en från Västmanland, en från Dalarne ,och en från Uppland". För att inte tala om lapparne som fylla den ena långväggen efter den andra, så att man till sist tror att halva landet ligger norr om polcirkeln.

Det verkar som om Rasbiologiska institutets leidare skulle ställa alltför stora anspråk på statens frikostighet. Han har understödjare och löpare ute — en av dem som fått från att pryda hans rasrena kabinett med sin ljusalitysionomi har kommit stickande med nya anslagskrav i riksdagen. Det talas, som vanligt, om institutets beträngda läge och oförutsedda svårigheter. Och professorn själv sekunderar med en klagoartikel i Allsvensk samling, som tycks stå honom nära. Men det bör äntligen bli ett slut på dem som veta hur vetenskapen har det ställt i övrigt hos oss. Den har det sannerligen inte för fett. Den får finna sig i att se skyen mycket blygsamma och välmotiverade önskemål ställas på framtiden. Den är van vid att rätta mun efter en knapp matsäck, och lever den någon gång över sina tillgångar, så kan den vara förvissad om att statsmakterna äro stränga hushållare, som inte gärna bevilja nya medel, utan att se efter vartill de gamla använts och noga pröva lämpligheten av mera expansiva vanor. Med hänsyn till behovet av en rimlig avvägning mellan olika poster på vetenskapernas samlade budget skulle det nog inte skada om riksdagen tog en grundlig funderare på tablåerna över räkenskaper och prestanda från Rasbiologiska institutet. Det förefaller som om det hittills sluppit väl lättvindigt genom nålsögat.

Systemet att bevilja i god tro och in blanco kan ha sina nackdelar även i andra stycken. Det uppmuntrar lätt till en verksamhet å ämbetets vägnar som ligger utanför vetenskapens ramärken. Den som följt med professor Lundborgs skriftställarskap under senare år har ett bestämt intryck av att han närmat sig propagandamakarens mera enkla sätt att ta på frågorna. Hans handledningar, "teser och riktlinjer" omtrycka och omtragglade i det oändliga, rymma en obeskrivlig blandning av sanningar, halvsanningar och rena befängdheter, avtecknade mot bakgrunden av en tankevärld ur vilken man har svårt att hämta upp mera än grumset. Det skulle i så fall vara en raschauvinism som vi dess bättre eljest äro lyckligen befriade från inom vår vetenskapliga värld och som snarast verkar som en avglans av vissa amerikanska vulgärteorier. Det är verkligen inget nöje att höra ett mixtum compositum av denna sammansättning förkunnas från en akademisk kateder. Inte heller har staten något intresse av att begåva det med extra skänker och ynnestbevis. Att rashygienen blivit en vetenskap på modet är gott och väl, men det är ett ont, om den vågar sig alltför långt. Den bör hålla sig på sina marker och tillämpa hygienens lagar även på sig själv. Det andra diskrediterar vetenskapen.

Herrarna Bonnier genera sig som synes alltjämt icke. De föreställa sig allt fortfarande, att de och deras rasfränder i tid och evighet skola bestämma i detta land. Men en dag skola de vakna upp ur sin villfarelse och helt lämna Sveriges politik och kultur. Huruvida de den dag som är skola kunna lyckas genomtrumfa sin vilja i riksdagen och förhindra statsanslag till det rasbiologiska institutet, är emellertid ganska ovisst, ty man börjar litet varstans och även uppe i riksdagen, glädjande nog, att dra sig för det värda sällskapet. Prof. Lundborg har besvarat det ohemula angreppet i en insändare till D. N., vari han bl. a. skriver:

Den anonyme författarens stil och overdrivenhet förtaga påstående äro av den art att vilken läkare som helst utan svårighet kan identifiera mannen, alldenstund han flera gånger förut gjort sig skyldig till förlöpningar av liknande slag. Dagens Nyheters ledare med sina hätska och skandalösa utfall mot mig personligen påminner starkt om artiklar i en numera lyckligtvis avsomnad tidning. De allra flesta av våra tidningar liksom den stora allmänheten ha under årens lopp ställt sig synnerligen intresserade och välvilliga gentemot alla nya forskningar på rasbiologins, respektive rashygienens områden, då de börja inse, hur viktiga dessa frågor äro för alla kulturfolk och deras framtid.

Pressuttalanden sådana som Dagens Nyheters äro, ej värda ett sakligt och grundligt bemötande. Varje omdömesgill människa kan utan tvivel läsa mellan raderna att här föreligger ett illvilligt — ehuru ytterst klumpigt — försök att misstänkliggöra både person och sak. Det är främmande, icke svenska toner som ljuda ut över vårt land (kursiv av oss). Tyvärr gives det numera i Sverige rätt många personer, vilka ej tåla höra att vårt land kan uppvisa något gott och värdefullt. De kasta sten på sitt eget hus.

I utlandets facktidskrifter finnas talrika lovordade uttalanden om Rasbiologiska institutets stora (1926) utgivna arbete. Dessa stå i bjärt kontrast till Dagens Nyheters försök till nedsvärtning. Jag anför här bara ett enda. Antropologen professor A. Mendes Correá vid universitetet i Porto (Portugal), vilken jag personligen ej känner, i Trabalhos de Sociedade Portuguea de Antropologia skriver i svensk överättning bl. a. följande: "Framför oss ligger ett vetenskapligt arbete, vilket icke blott hedrar det institut varifrån det utgått och de forskare som utarbetat detsamma, utan även det högt stående land varest det varit möjligt att utföra ett dylikt verk, vilket utan övertridt kan betecknas som monumentalt . . . Retzius' fosterland kan vara stolt över det beundransvärda företag som dess anropologer utfört med en ihärdighet, vetenskaplig noggrannhet och grundlighet värda det mest oförbehållsamma berröm".

Dagens Nyheters sakkunskap räcker ej på långt när till att jäva uttalanden av detta och liknande slag.

Prof. Lundborg har förvisso rätt uti, att uttalanden av det slag D. N. här senast presenterat egentligen icke äro värda ett sakligt bemötande. Ett par erinringar kunna dock i sammanhanget vara på sin plats till belysande av den Bonnierska sakkunskapen på området. Den rasbiologisk-fackvetenskapliga världen representerar en diametralt motsatt uppfattning om prof. Lundborgs verksamhet än D. N:s på området fullständigt okunnige författare. Lundborg-Linders stora verk har fått ett synnerligen fördelaktigt betyg icke blott i privatbrev utan i den rent fackvetenskapliga pressen. Det har aldrig förekommit, att ett verk tillfredsställt alla, men detta torde i osedvanlig grad vara fallet med Lundborg-Linders bok. Den är i alla händelser en högst aktningsvärd prestation. Även om boken enbart innehållit tabeller, hade den varit värdefull, ty ända in på sistone har den gamla Anthropologia Suecica av år 1902 mått åtskilligt bra på något färskare arbete. D. N. söker ge sitt inlägg ett visst sken av vetenskaplighet genom att påstå att det är löjligt av prof. Lundborg att påstå, att kroppshöjden har något med rasen att göra. "Den som söker efter bevis för prof. Lundborgs försök att förklara skillnaden i kroppslängd hos olika sociala skikt med en hänvisning till skiftande sammansättning, han söker förgäves". Herrarna i D. N. ha tydligen icke ens så mycket aning om rasbiologi, att de känna till, att ända sedan 1880-talet, särskilt efter fransmännen de Lapouge', Durand de Gros' och P. Hérault's och tysken Ammons framträdande det är ett inom rasbiologiska vetenskapen allmänt i erkänt sakförhållande, att den olika kroppshöjden inom olika stånd måste förklaras genom dessas olika rassammansättning, därmed icke förnekat att ett visst mindre inflytande på kroppshöjden kan härledas av näringens rikliget och andra miljöförhållanden. Och om man i Sverige träffar, inom vilket folkskikt det vara mände, en undbrsåtsigt fyrkantig herre med tjurhals och hakpåse, som hänger ned på bröstet, kan man vara ganska säker på att denne herre icke är av rent nordiskt blod, men han kan vara en gengångare av en utom-nordisk förfader för många släktled tillbaka av t. ex. alpin ras.

Den Norbergska "förräderiaffären" utvecklar sig.

Vid det första förhör, som den 18 februari ägde rum inför krigsrätten i Vaxholm med den för sitt förhållande i den s. k. förräderiaffären instämde reservunderlöjtnanten Gösta Norberg, bealöts såsom omnämnts i dagspressen att uppskjuta målet till den 10 mars, då åklagaren, som till en början endast yrkat ansvar å N. enligt paragraf 130 i strafflagen för krigsmakten, som handlar om försummelse och oförstånd i tjänsten, har för avsikt att inkalla en del vittnen. Av vad framkommit synes framgå, att meningen är att försöka inför krigsrätten få till stånd en om möjligt allsidigare utredning av målet än som kunnat ske inför polisen och vid förhören inför general Wrangel för att eventuellt sedan remittera ärendet till åklagaremyndigheten i Stockholm, som i så fall skulle ställa den åtalade inför civil domstol för ifrågasatt brott mot kap. 8 strafflagen.

Krigsrättens sätt att handlägga målet synes knappast något stöd åt den av Bonnierska D. N. med så stor energi hävdade uppfattningen om Norbergs absoluta oskuld. Löjtnant N. har nu i sin nöd vänt sig till k. m:t med anhållan om avsked från sin befattning vid krigsmakten. Kustartillerichefen avstyrker emellertid bifall till ansökningen under hänvisning till att Norberg står tilltalad vid krigsrätt för brott, å vilket avsked från krigstjänsten kan följa.

Man har anledning att med en viss spänning emotse "affärens" fortsatta utveckling. Att den är delikat in i det största grad blir allt tydligare efter som tiden lider. Vi uttalade redan strax på goda grunder den misstanken, att löjtnant Norberg i den s. k. förräderiaffären spelat rollen av agentprovokatör i den hemliga judiska regeringsmaktens tjänst, vilken uppenbart vid en viss tidpunkt av viss anledning önskade sak med härvarande sovjetlegation och för ändamålet begagnade sig av den enligt egen deklaration "fascistiske" löjtnanten. Intet har sedermera inträffat, som på något sätt rubbat denna vår uppfattning, tvärtom. I det i skumrasket verkande politiska "finansrådet" "von" Löwensterns ("von" L. bl. a. känd som ordförande i "Medelklassens Riksförbund" och uppenbart en av Israels förnämligare agents provokatör i Sverige) senast utgivna periodiska publikation "Den Nya Ekonomiska Politiken" (NEP — hans närstföregående bar det stolta namnet "Riksvakten") publicerades för någon tid sedan en "stor" politisk bekännelse" av löjtnant Norberg, vari denne även uttalade sin högviktiga uppfattning i judefrågan. Löjtnant N. skrev däri bl. a.:

"Mängen anser nog att de dåliga ekonomiska verkningarna i vår tid, särskilt bankpolitikens ödeläggelse av näringslivet och sparkapitalet, som resulterat uti affärernas nedgång, förorsakats av judarnas manipulationer. Detta förefaller mycket osannolikt och vore i så fall ej likt dem. Judarna äro ett intelligent affärsfolk. De skulle med all sannolikhet ej vidtaga just de anordningar som lamslagit affärsverksamheten, vilken är deras huvudnäring. Förr kan deras bistånd påräknas vid en renässans, som återupprättar näringslivet och affärerna. Även hos judarna måste utvecklingsgraderna beaktas. Bankernas dåliga verkningar får nog sökas i döda paragrafer och mindre god ledning.

Judarna hava åtnjutit gästfrihet hår. Denna har kunnat vara bättre men också sämre. Det är ju möjligt att judarna skulle vilja visa sin tacksamhet i form av ett slags surrogat för det vi nu sakna, nämligen "män".

Man behöver icke mera än ta del av denna löjtnant Norbergs deklarerade uppfattning i judefrågan för att förstå, i vems tjänst hans politiska verksamhet varit och är inställd. Av ett visst intresse är otvivelaktigt hans tydligen auktoritativa förklaring, att "judarnas bistånd kan påräknas vid en renässans, som återupprättar näringslivet och affärerna" — varmed väl menas att hrr israeliter, så som sakerna numera utvecklat sig inte ha något principiellt emot heller om det skulle gälla en "borgerlig"-"fascistisk" diktatur. Denna deklaration från synnerligen judevänligt håll bestyrker alltså i sin mån riktigheten av vår tidigare uttalade uppfattning i saken.

INBJUDAN

till teckning av preferensaktier i

FLODINJÄRN AKTIEBOLAG

Härmed inbjudes till teckning av intill Kr. 900,000:— preferensaktier å Kr. 100:— i Flodinjärn Aktiebolag.

Bolaget skall have till ändamål att förvärva och exploatera av Ingenjörerna Henning Flodin och Emil Gustafsson gjorda uppfinningar att direkt ur malm i elektrisk ugn utreducera amidbart järn och stål samt s. k. rostfritt järn och stål med in- och utländska patent och patentansökningar.

Bolaget bildas med ett stamaktiekapital av Kr. 8,000,000:— och ett preferensaktiekapital av intill Kr. 1,000,000:—.

Stamaktierna likvideras genom överlåtande till bolaget av förutnämnda uppfinningar och patent m. m.

Preferensaktierna medföra företrädesrätt, dels till 9 % ackumulativ utdelning, dels att vid bolagets upplösning återbekomma aktiernas nominella belopp jämte vad som eventuellt återstår av den ackumulativa utdelningen, och dels, sedan stamaktierna även återbekommit nominella beloppet jämte 7 % utdelning för året ytterligare 25 % av nominella värdet.

Preferensaktierna äro från bolagets sida inlösbara, dock tidigast två år efter bolagets registrering, med rätt för aktieägaren att efter eget val erhålla antingen 125 % av aktiens nominella belopp eller en stamaktie i bolaget, i båda fallen med tillägg av eventuellt icke gulden ackumulativ utdelning.

Inbetalning av tecknade preferensaktier skall ske med 30 % den 31 Mars, 30 % den 31 Maj, 20 % den 31 Augusti, 20 % den 30 November, allt år 1928. Vid tidigare inbetalning tillgodogöres tecknarna 7 % diskonto, vid senare inbetalning erlägges 9 % ränta å oguldet belopp från resp. förfallodagar. Aktiekapitalet betalas av bolaget.

Teckningslistor äro tillgängliga hos:

A.-B. Svenska Handelsbanken; dess kontor i Stockholm, Göteborg o. Malmö.
Uplands Enskilda Bank, Stockholm. Kt. 76 10, 76 20, 76 29.
Herr Gustaf Cornelius, Hamngatan 1 A, Stockholm. Kt. 434.

Konstituerande stämma hålles senast den 31 Mars 1928.

Teckning kan ske genom fullmakt. Formulär till fullmakt erhållas på begäran från ovan nämnda innehavare av teckningslisterna.

Stockholm den 23 Februari 1928.

STEN ANKARCRONA,

ROBERT VON HORN. ADOLF LUNDH.
A. SJÖGREN. HANS HINTZE.
HUGO STENBECK. GUSTAF CORNELIUS.

KUNGL. PROPOSITIONER.

Jordbrukarebanken även formellt en statens bank?

I en kunglig proposition förande kreditkassan föreslås att staten skall övertaga aktierna i Aktiebolaget Kreditkassan nominellt lydande å 5* miljoner kr., vilka f. n. innehas av olika banker, att staten skall för nominellå värdet 4,904,400 kr., övertaga de aktier i Jordbrukarebanken, som f. n. innehas av Kreditkassan, men att kassan skall behålla och själv avveckla alla sina övriga engagemang, således även de preferensaktier i Hällefors bruks aktiebolag å 19,500,000 kr., som enligt förslag av de utredningsmän, som tillkallats för denna fråga, skulle övertagas av staten.

Statens likvid för aktierna i Kreditkassan skulle erläggas genom en förbindelse från Riksgäldskontoret att tillhandahålla obligationer på beloppet ifråga, varför något anslag icke behöver anlitas för detta ändamål.

Förslag om utförselbevisens prolongering.

Regeringen föreslår i proposition prolongering t. o. m. den 31 juli av bestämmelserna om utförselbevis för råg och vete.

Spritcentralens "gåvor".

Monopolkontrollutredningen gör ej någon fullständig utredning om huru mycket Spritcentralen olagligen utdelat i gåvor, utan angiver "såsom exempel på gåvor" 50,000 kr. till Socialpolitiska Institutet och 5,000 kr. till Mendelska Sällskapet i Landskrona. Däremot lämnar Monopolkontrollutredningen en fullständig uppgift på huru mycket olagligen lämnats till privata föreningar för smugglingens bekämpande, nämligen:

1921	20,000:—
1922	35,000:—
1923	23,353:55
1924	29,303:30
1925	16,000:—
1926	20,000:—
1927	12,000:—
Summa kr.	155,656:85

Den svenska folkrepresentationens historia.

(Forts. fr. 1:a sid.)

fördubblat, och vänsterpartierna vunno betydande plats även i första kammaren; 1911 funnos där 86 konservativa, 52 frisinnade samlingspartister och 12 socialdemokrater, under det andra kammaren uppvisade 64 konservativa, 102 frisinnade samlingspartister och 64 socialdemokrater. Vänstern var således vid makten, men störtades av i att 32,000 bönder, som voro missnöjda med att försvarsfrågan förhalades av Karl Staaff, intågade i Stockholm för att direkt vändaa sig till konungen i denna riksangelägenhet.

Då utsträckningen av rösträtten skedde, var högerpartiet ännu ej samlat. Vid unionsupplösningsriksdagen hade "Första kammarens moderata parti" konstituerats; 1910 förändrade denna kammares protektionister sitt namn till "Det förenade högerpartiet", men först 1912 bildades ett verkligt högerparti därstädes: "Första kammarens nationella parti", och samtidigt stiftades i andra kammaren "Lantmanna- och borgarpartiet". "Bondeförbundsrörelsen" av 1910 resulterade i flera olika politiska sammanslutningar, som 1922 sammanslogos till "Bondeförbundet". Man hoppades i landet av bondeförbundsrörelsen, att den skulle bliva upptaken till en nationell restauration, men dess nuvarande ledare synas ej hava så velat.

1919 och 1921 års riksdagar bestämde valperioden för första kammaren till åtta och för andra kammaren fyra år. Rösträtten blev allmän och lika för män och kvinnor, som fyllt 23 år, utan utskyldsstreck; vid val av elektorer till första kammaren är rösträttsåldern 27 år.

Vid 1866 års representationsskicks införande vilade försvarsbördan tungt på jordbruket. 1885 års riksdag avskrev under ökande av värnpliktstiden en tredjedel av grundskatterna samt rustnings- och roteringskostnaderna, som sedan helt avfördes 1904. Värnpliktstiden förlängdes 1892, och övningstiden till 90 dagar, varvid de indelta soldaterna fingo kvarstå såsom stamtrupp. Indelningsverket avskrevs 1901, då övningstiden ökades till 8 å 12 månader, olika för olika vapenslag. Vid urtiman efter bondetågsriksdagen 1914 sattes övningstiden till cirka ett år för fotfolket och stärktes försvaret, så att landet blev något så när försvarsdugligt, vilket hindrade Sveriges indragande i världskriget. Riksdagen 1920 anslöt Sverige till "Nationernas Förbund", en judeledd inrättning med postadressen Genève. År 1925 skedde i partiagitatoriskt syfte och med en utgiftsbesparing av blott omkring 2 proc. nedskrotning av försvaret under det nödvändiga, och följande riksdag beslöt genom en skolreform även kulturell nedrustning.

Socialdemokratiska partiet, som befann sig på höjdpunkten av maktställning 1920—1923, valde 1921 till dubbelexcellens sin ledare Branting, vilken emellertid ej var vuxen utrikesministerkallet, som i stället sköttes av ämbetsmän i utrikesdepartementet efter deras egen politik. Liberala samlingspartiet styckades 1923 i "Liberala partiet"; som ansåg sig kulturellt högtstående, men nu i det närmaste saknar representanter, och "Frisinnade folkpartiet" (kaffedrickande).

Man hade befarat, att det nya representationsskicket med årligen återkommande riksdagar, vilket var fördelaktigt för statsrevisionen, riksstatens upprättande och granskning samt genomgående av statsrådsprotokoll, däremot skulle försvaga konungamakten över hövan. Farhågorna hava besannat sig, jämväl beroende på att statsministerämbetet infördes (1876), vilket från och med andra Staaffska regeringen (1911), möjligen den första (1906), medfört fullt parlamentariskt styrelsesätt med rätt för riksdagen att äska statsminister. Sedan konungen, i strid mot grundlagen, blivit en namnstämpel, styres riket av riksdagens härskande parti samt en i grundlagen okänd institution, statsrådsberedningen, där den av riksdagen realiter utsedde statsministern presiderar bland statsråd, som av honom fått sitt ämbete. Man närmar sig med stora steg "frihetstidens" riksdagssjälvsvåld och korruption (Spritcentralen), varjämte "demokratien" har tagit sig vatten över huvudet.

Det har blivit en nödvändig modesak att vara demokratisk; till och med nationella partiets ledare har i riksdagen själv deklarerat sig såsom demokrat (sic!). Den betänkligheten mot införandet av det nya representationsskicket, att bildningen i det politiska livet skulle underskattas, har bekräftats. I ordet demokrati ligger ett förakt för begåvning och bildning och personlighet och härskaregenskaper samt ett överskattande av massan. Det kan ges exempel från närvarande tid att även om ett parti är stort, det ej kan göra sig gällande, om det saknar kunniga och dugliga ledare. Ett öppet eller dolt överskikt har riket behov av. Svenska adeln har spelat en betydande roll, representerande både tradition och bildning. Bondeståndet skickade förr sina bästa män till riksdagen, och bland dem funnos verkliga bondehövdingar, som voro en prydnad för sitt stånd och för riksens ständer. Med den nuvarande ordningen utses i allmänhet ej de lämpligaste till riksdagen utan företrädesvis pratmakare och demagoger; riksdagen är ej såsom den borde vara, ett urval av svenska folkets förnämsta elit. Så kan först bliva fallet, om riksens ständer återupplivas. Det har framvänts mot klass-styre, att varken en enskild klass eller klasserna tillhopa kunna vara så "socialt betonade" som den nuvarande socialdemokratien, en klar sofism av demagogiskt kynne, som ej förtjänar eomötande. Nutidens politici leva mest på att mot bättre vetande hypnotisera massorna med orden "demokrati" och "socialt betonad".

Det är ej gjort i en handvändning att draga upp riktlinjerna för hur de nya riksens ständer böra vara sammansatta och här, i detta historiskä sammandrag, är ej heller platsen att närmare ingå härå.

L.

Ett kulturförbund för rasfred.

(Forts. från sid. 1.)

efter de icke-judiska folkens sedvänjor och förordningar, förvärva medborgarskap i deras stater, men glömma icke för ett ögonblick sin innerliga nationella samhörighet och sin rasgemenskap med de sina, ej heller de lagar, som förena dem och göra deras folk till en stat i staten. Och denna deras s. k. stat, som är utomordentligt fast sammanfogad, står i hemlig motsats till de officiella statsbildningarna, tillvaratager överallt i stillhet sina speciella intressen och söker vid alla tillfällen skada den icke-judiska statsbildningen.

Det är lätt att begripa, att detta dolda förfaderi bringat alla förelärare i händerna på judarna och trots deras ringa antal givit dem övermakten. Så ha vi alltså, för konstatera det försåtmjukande fak-

Läs och sprid Nationen!

Prenumerationspris:
Helår 10: —; Halvår 5: 25; Kvart. 2: 75.
LÖSNUMMERPRIS: 25 öre.
Kommissionärer för prenumeration och lösnummerförsäljning antagas å alla platser i landet.

NATIONEN

Fredagen den 2 Mars 1928.

Ett utmärkt bordsvatten är
Apotekarnes Taffelvatten
APOTEKARNES MINERALVATTENS AKTIEBOLAG
KUNGL. HOVLEVERANTÖR

Harald Lindströms Boktryckeri, Stockholm 1928.

tum, att de redbara, arbetsflitiga folken tvingats till underkastelse under det i sedligt avseende lägst stående folket på jorden. Judendömet har vunnit och störtat sin övermakt genom att ständigt underhålla fiendskap mellan de övriga folken. Det har icke blott hetsat den ena nationen eller rasen mot den andra, det har också förstått att genom klasskampen riva upp folken invärtes. Under det att alla bekämpade varandra voro judarna städse eniga och passade på att rycka till sig spiran. Under den allmänna oenigheten befäste de sina positioner och vunno världsherraväldet. Det från alla folk sammanrövade kapitalet gav dem medlen därtill.

Under det att de andra folken längtade och trängtade efter fred, underblåste judarna överallt kriget. De taga alltid hem vinsten, då de andra slåss. Judafolket göder sig på de andra folkens nöd och olyckor! Det fruktansvärda världskriget har på mångfaldigt sätt bevisats vara ett verk av judisk anda och judisk storfinans, vilka behövde kriget för att därigenom kunna avlägsna obekväma regeringar och så mycket fortare nå fram till världsdiktaturen. Verket lyckades och nu återstår för den bedragna, ärliga mänskligheten ett mål — men ett eftertryckligt: befrielse ur dessa skamliga fjättrar.

Må de enskilda nationerna och raserna var för sig samla sina krafter till vårdandet av sin egenart, till att hålla sitt rasblod rent eller till att i allmänhet befordra sina kulturella mål, allt detta får dock ej hindra dem att under trycket av en stor, överhängande fara sluta sig tillsammans för bekämpandet av en gemensam fiende. Judendomen är icke fiende till någon enskild nation eller ras, utan till *alla* redbart arbetande raser och folk; i den är hela mänsklighetens gemensamma förtryckare och utsugare. Därför måste nu alla folk först och främst vända sig mot denna mänsklighetsfiende och komma överens om de mått och steg som äro nödvändiga. Till den ändan grundlägga vi nu *Förbundet för Rasfrod* och inbjuda alla rakryggade och klarsende män ur alla folkstammar att räcka oss handen till gemensam befrielsekamp...

(Världsfronten.)

Antikrist och antisemitism.

(Forts. fr. 1:a sid.)

sade: Oskyldig är jag i denne rättfärdige mans blod. I mån se eder om. Och allt folket svarade och sade: Hans blod komme över oss och över våra barn!" Matt. 27: 24, 25. De principer och känslor som hos judafolket gjorde sig gällande i dessa rysansvärda ord och handlingar tillhöra utan gensaga satans avskyvärdaste maktutveckling i dess vildaste form gentemot rättfärdighet och helighet. Att det är antikrist som framträder i detta satanistiska handlingssätt hos judafolket kan icke förnekas, och att dessa antikristliga karaktärsegenskaper inspirerats av judeguden Jahves mänskofientliga principer är lika obestridligt. Ty det var ju alltid Jahve som enligt judarnas egen utsago förstockade människornas hjärtan. 2 Mos. 4: 21, 7: 22. Jos. 11: 20. Jes. 6: 10. Hes. 2: 4.

Men då nu det antikristliga judafolket redan trängt sig oss så nära in på livet att vi icke allenast stå inför en hotande avkristning, utan även antinationell utveckling, så är det vår klara plikt att sätta antisemitismen som motvärn.

Måtte det svenska folket ej för sent lära sig inse den fara som hotar: att bliva slavar under det judiska barbariets lögnsystem och monopolrofferier.

J. L.

Gör ett besök
I min affär, där köper Ni
SMÖR, OST, ÄGG och KONSERVER
till absolut lägsta priser.
Carl Sandbergs Smöraffär
Tegnérsgatan 17. Tel. Norr 215 39.

Ömma, svullna, kvida fötter och tår,
nagelträng, liktornar, förhårdnader, platt-, fot med åtföljande trötthet behandlas vetenskapligt.
Fri rådfrågning.
SYSTER MAJAS FOTKLINIK,
Eriksbergsgat. 1 B, Sthlm. Tel. N. 286 26.

Monopolkontrollutredningens betänkande.

(Forts. fr. 1:a sid.)

att utredningsmännen bort mera direkt än som skett betona att inga privatekonomiska intressen gjort sig gällande inom Spritmonopolet eller dess dotterföretag. Oavsett alla uttalanden förblir denna fråga öppen ända tills den nödvändiga undersökningen till grunden av spritmonopolets hela affärsverksamhet däribland även den utländska, ägt rum.

Hr Sävström har funnit den nuvarande ordningen med avseende å stamaktiekapitalet att föredraga framför utredningens förslag. Naturligtvis hade man icke kunnat vänta sig något annat från "Partiet främst".

Pressens ståndpunkt.

Nya Dagligt Allehanda finner, att utredningsförslaget beträffande kontroll och ledning över Spritcentralen icke innehåller något "ostridigt bättre" än det nu tillämpade samt fruktar för Spritcentralens politisering. Det är tydligen den vänstra handen å redaktionen som fört pennan. Chefsredaktören har ju förut i en med skärpa och elegans skriven artikel tagit bestämt avstånd från de nuvarande förhållandena inom vår spritbyråkrati. Detta är icke tillräckligt, ty den högra handen bör veta, vad den vänstra gör. N. D. A. utger sig för att vara ett högerorgan. Som sådant bör det föra detta partis åsikter till torgs. Det ojämförligt största antalet högersinnade i landet torde emellertid fördöma att tidningen springer d:r Bratts ärenden. Må den saken överlåtas åt den socialdemokratiska pressen, som hittills så förtjänstfullt fullgjort detta uppdrag, onekligen en rätt egendomlig ståndpunkt av "frihetens" förkämpar. Icke är det med de ärliga svenska arbetarnas goda minne att så sker. Tids nog kommer väl också bakslaget. Eljest är det svårt tänka sig Spritcentralen mer politiserad än vad den för närvarande är. A och O i d:r Bratts strävanden ha varit att skaffa sig politiska försänkningar. Den enda verkliga fackman, Spritcentralen någonsin haft som styrelseledamot, dir. N. P. Mathiasson, avlägsnades på sin tid ur styrelsen för att ersättas med någon politisk lycksökare, i saknad av varje som helst fackkännedom. Det gives för övrigt flera exempel på det ringa värde d:r Bratt satt på självständiga och kunniga fackmän inom Spritcentralen. Dess valspråk har sannerligen icke varit "sakkunskapen främst" utan "politiken främst".

Svenska Dagbladet förordar med skärpa en ordentlig boskillnad mellan Spritcentralen, Stockholmssystemet och "Sara", men vill samtidigt söka fritaga d:r Bratt från de angrepp, som i otid riktas mot honom, så att ansvaret mera rättvist fördelas. Det bör dock icke vara organet obekant, att d:r Bratt varit själen i allt väsentligt, som rört nyssnämnda företag. På den tid Sv. D. fritt kunde uttala sin åsikt i hithörande frågor, polemiserade det ganska skarpt mot d:r Bratt bl. a. om Spritcentralens förvärv av och reparationskostnader för Centralpalatset. Tidningen kunde då med stöd av rättshandlingar beslå d:r Bratt med en grov osanning. D:r Bratts moral har ingalunda förbättrats sedan dess, och man saknar varje anledning att framkonstruera några för honom förmildrande omständigheter.

Stockholms Dagblad beredde sina läsare den största överraskningen och missräkningen. I det ena numret efter det andra hade tidningen såväl på ledare- som skämtsidorna gått till rätta med vår spritbyråkrati och dess övergrepp. När nu på grundval av den föreliggande utredningen utsikt yppas att kunna komma själva urhärden för denna parasit till livs, så uppenbarar sig St. D. som en ny "madam Andersson" och önskar det hela ogjort. Tidningsorganet vill påskina, att den av beredningen påfordrade kontrollen skulle upphäva föreställningen om ett privatföretag och "föranleda de utländska leverantörerna att uppträda precis som om de hade med statsmakterna direkt att skaffa". Ahnej, bästa Nya Stockholms Dagblad, så illa ha vi det dock icke ställt, att statsmakterna behöva underlåta utöva ordentlig kontroll över underlydande företag av fruktan för främmande länders inblandning. De utländska leverantörerna veta dessutom redan alltför väl, att de hava med ett monopol att göra. Tidningen gör sig skyldig till en feltolkning av utredningens förslag om att de belopp, som hittills tillförts statsverket genom vinstmedel från partihandelsbolaget, torde i stället böra uttagas genom höjd omsättningsskatt på spritdrycker. Detta betyder icke, att svenska folket får bereda sig på att betala sina litrar "vida högre" än förut, utan endast att Spritcentralen får minska försäljningsprisen, vilken minskning uppväges genom motsvarande höjning av omsättningsskatten. Till sist uttalar tidningen sina farhågor för att affärerna skola ledas och revideras av partipolitiken. I den mån en ny ledning av Spritcentralen kan stävja den hittillsvarande maktfullkomligheten i företaget, bör detta enbart hälsas med tillfredsställelse. I revisionshänseende måste utan vidare fordras en anordning, varigenom riksdagen får avgörande inflytande över revisionen. För närvarande äro revisorerna till antalet fyra, varav två utsedda av stamaktieägarne. Dessa två personer hava icke något som helst ansvar annat än gentemot sina uppdragsgivare, i detta fall praktiskt taget d:r Bratt själv.

Dagens Nyheter beskärmar sig över att kommittén låtit "företa ett slags husrannsakan" hos det enskilda bolaget Vin- & Spritcentralen från åren 1917—23. Lika svårt som det kännes för Brattorganet att sanningen nu börjar dagas lika osunt är påståendet om Spritcentralen som enskilt företag enligt tidningens undermening. I "Nationen" har vid olika tillfällen påvisats, att Spritcentralen konsekvent handlat i strid mot den fastställda bolagsordningen. Dagens Nyheters redaktion kan gärna studera dessa handlingar och sedan återkomma. Det spelar för övrigt ingen roll numera, vilken ståndpunkt denna tidning intager till dessa spörsmål. Allmänheten är fullt på det klara med, att d:r Bratt icke kommer att skriva mot sig själv i det organ, som framför alla andra fört spritbyråkratiens och den på densamma profiterande storfinansens talan. I alla vindar och väder.

Den socialdemokratiska pressen iakttager en generad tystnad.

Av huvudstadens tidningar har endast en, Aftonbladet, visat så tämligen klara signaler.

Sakkunnig.

(Forts.)

Hotell och Restauranter
som rekommenderas den resande allmänheten.

ESKILSTUNA.
Frimurarehotellet.
GNESTA.
Stora Hotellet.
GÄVLE.
Grand Hotell och Centralhotellet.
GÖTEBORG.
Hotell Eggers.
HALMSTAD.
Grand Hotell.
HÄSSLEHOLM.
Stadshotellet
KALMAR.
Stadshotellet.
KARLSTAD.
Stadshotellet.
LANDSKRONA.
Stadshotellet.
LINKÖPING.
Stora Hotellet.
HUDIKSVALL.
Stadshotellet.
LULEA.
Hotell Hospits, Mattis Johansson, Tel. 1148.
LUND.
Grand Hotell.
NORRKÖPING.
Göta hotell Dir. H. Magnér.
NYKÖPING.
Stora Hotellet. Tel: Namnanrop
SIGTUNA.
Stadshotellet. Tel. 110.
STOCKHOLM.
Hotell Kung Carl, Birger Jarlsg. 23. Tel.: Namnanrop.
Carlton Hotel, Kungsg. 57.
Pensionat Wasa, 73 A Drottninggatan, 4 tr. Hiss.
STRÄNGNÄS.
Stadshotellet.
TROSA.
Stadshotellet. Tel. 34.
VÄSTERÅS.
Hotell och Restaurant Klippan.
ÖREBRO.
Stora Hotellet.

VÅRENS
snöblekning och torkning av tvätten ute i det fria börjar nu. Någon gång under året behöver Edra tvättkläder torkas i sol och barrskogsluft. Vi utföra sådan tvätt då vårt läge vid skog och sjö tillåter oss tillmötesgå denna alla husmödrars önskan. De kunder som önska se huru härvid tillgår inbjuda vi att bese arbetet härmed, en tur med vår ångbåt från Kungsholmstorg till Stora Essingen kan göras tur och retur på en timma.
Vördsamt
H. M. Konungens Hovleverantör Leverantör till H. K. H. Hertigen av Södermanland
H. K. H. Hertigen av Västergötland
H. K. H. Hertigen av Nerike
ESSINGE ÅNGTVÄTT
TVÄTT- OCH STRYKINRÄTTNING
STOCKHOLM Tel. Essingen 12
Telefon: 336 42
Lagning av all slags tvätt utföres på begäran.
Inlämning: Sibyllegatan 21. Tel. Ö. 8 22.

Vin- & Spritcentralens ekonomiska utveckling.

(Forts. från sid. 1.)

	25 aktier eller därutöver			1 t. o. m. 24 aktier		
	antal aktieägare	tillsammans	medeltal	antal aktieägare	tillsammans	medeltal
1. Stamaktieägare	10	400	40	—	—	—
2. Preferensaktieägare ...				—	—	—
a) pensionsförsäkringsfonden	1	3,672	3,672	—	—	—
b) andra fonder o. dyl. ..	4	380	95	1	13	13
c) banker, finansinstitut o. liknande	7	739	106	—	—	—
d) Privatpersoner	140	10,528	75	c:a 587	4,268	7
Summa	162	15,719	97	c:a 588	4,281	7

I anslutning till förestående uppgifter rörande pensionsförsäkringsfondens innehav av preferensaktier i Spritcentralen torde få erinras, att Kungl. Maj:t med föranledande av särskilda framställningar från fullmäktige för förvaltningen av denna fond den 26 oktober 1923 och den 2 oktober 1925 medgivit, att för pensionsförsäkringsfondens medel må inköpas preferensaktier i Spritcentralen för ett sammanlagt belopp av resp. högst 3,000,000 kronor och högst 9,000,000 kronor. Med begagnande av dessa medgivanden hava för pensionsförsäkringsfonden inköpts preferensaktier i Spritcentralen för ovan angivna belopp av 3,672,000 kronor till en genomsnittlig kurs av omkring 1,058 kronor. Likaledes har Kungl. Maj:t på därom av riksförsäkringsanstalten gjord framställning medgivit, att för olycksfallsförsäkringsfondens räkning må inköpas preferensaktier i Spritcentralen till ett belopp av högst 1,000,000 kronor. Enligt vad utredningsmännen inhämtat hade anstalten emellertid ännu den 22 november 1927 icke begagnat sig av det sålunda lämnade medgivandet.

Spritcentralens fonder.

Spritcentralens bolagsordning innehåller inga närmare bestämmelser om avsättningen till *reservfonden*. Rätten till sådan fondering var också före ikraftträdandet av 1923 års avtal med staten obeskuren.

Spritcentralens avsättningar till reservfond för tiden 1917—1926 framgå av följande sammanställning:

År	Avsättning för ett vart av nedannämnda år Kronor	Reservfondens storlek vid påföljande räkenskapsårs slut Kronor
1917	50,000: —	50,000: —
1918	400,000: —	450,000: —
1919	1,000,000: —	1,450,000: —
1920	2,000,000: —.	3,450,000: —
1921	1,550,000: —	5,000,000: —
1922	500,000: —	5,904,500: —
1923	695,000: —	6,600,000: —
1924	1,600,000: —	8,200,000: —
1925	1,282,000: —	9,482,000: —
1926	518,000: —	10,000,000: —

I samband med likvidationen av Carlshamns Punschfabriks A.-B. överfördes före 1923 års bokslut till reservfonden sammanlagt 404,500 kronor, vilket belopp tidigare hos nämnda bolag varit fördelat på en reservfond å 90,000 kronor, en pensionsfond å 250,000 kronor och en vinstregleringsfond å 64,500 kronor.

Enligt § 9 i 1923 års avtal mellan staten och Spritcentralen må avsättning till reservfond icke utan Kungl. Maj:ts medgivande äga rum i vidare mån än att årligen må avsättas högst 20 procent av årsvinsten, intill dess fonden uppgår till 50 procent av aktiekapitalet. Då bolagets aktiekapital för närvarande är 20 miljoner kr., har den i avtalet stadgade maximigränsen för reservfonden uppnåtts genom den för år 1926 gjorda avsättningen.

Ej heller ifråga om avsättningen till *pensionsfond* innehåller bolagsordningen närmare bestämmelser. Till sådan fond verkställdes avsättning första gången av vinsten å 1919 års rörelse med 1,000,000 kronor, varefter för år 1920 avsattes 600,000 kronor och för ett vart av åren 1921 och 1922 200,000 kronor, så att fonden vid utgången av år 1923 uppgick till 2,000,000 kronor.

Enligt § 9 av 1923 års avtal må avsättning till pensionsfond icke utan Kungl. Maj:ts medgivande äga rum i vidare mån än att årligen må avsättas skälligt belopp, dock högst 5 procent av årsvinsten, intill dess fonden uppgår till 10 % av aktiekapitalet.

Denna storlek hade pensionsfonden uppnått redan vid ikraftträdandet av nämnda avtal, och några ytterligare avsättningar hava sedermera icke ägt rum. Det torde böra erinras, att styrelsen i sin berättelse för år 1921 föreslog, att av de till bolagsstämmans förfogande stående medel till pensionsfonden skulle avsättas 400,000 kronor, men att bolagets revisorer tillstyrkte, att denna avsättning måtte bestämmas till allenast 200,000 kronor, varefter bolagsstämman beslöt i enlighet med revisorernas förslag.

Pensionsfonden har hittills icke tagits i anspråk för sitt ändamål. Ersättningar, pensioner och liknande understöd åt förut i branschen anställda, för år 1926 uppgående till omkring 300,000 kronor, belasta i stället helt varje års rörelse. Frågan om ordnandet av pensioneringen av bolagets tjänstemän och arbetare har varit föremål för övervägande av bolagets ledning, men ännu icke vunnit sin lösning.

Utöver vad nu sagts har Spritcentralen icke med stöd av avtalets bestämmelser verkställt avsättningar till fonder.

Utdelning till Spritcentralens aktieägare.

Utdelningen å preferensaktierna har varje år utgjort 7 % för år räknat.

Å stamaktierna utdelades för de tre första räkenskapsåren, då aktierna innehades av Stockholmssystemet, 20 % för år räknat. Från och med år 1920 har utdelningen å stamaktierna varit begränsad till genomsnittlig aktieberäkningsränta och uppgått till följande belopp:

1920	8,20 %
1921	7,74 %
1922	6,1 %
1923	6,14 %
1924	7 %
1925	6,67 %
1926	6 %

Den har i medeltal belöpt sig till 6,84 % för hela ifrågavarande tid och till 6,38 % för de senaste fem åren.

Partihandelsbolagens vinstleveranser till statsverket.

Från Spritcentralen och dess dotterbolag, aktiebolaget J. D. Grönstedt & C:o, hava betydande vinstöverskott inlevererats till statsverket. Vinstleveranserna hava uppgått till följande belopp:

År 1921		5,000,000: —
„ 1922		10,215,749: 55
„ 1923		6,100,260: 17
„ 1924		5,089,866: 94
„ 1925		5,508,184: 02
„ 1926	Spritcentralen 3,730,863: 22	
	Grönstedt 969,162: 73	4,700,025: 95
„ 1927	Spritcentralen 7,435,993: 54	
	Grönstedt 585,471: 42	8,021,464: 96

Tillhopa har statsverket alltså under åren 1921—1927 från partihandelsföretagen i vinstöverskott mottagit i runt tal 44,6 miljoner kronor eller i medeltal omkring 6,4 miljoner kronor årligen.

Statsverkets skatteinkomster i samband med partihandelsbolagens verksamhet.

Följande tabell lämnar en sammanfattning av statsverkets inkomster under åren 1920—1926 av tull, brännvinstillverkningsskatt, punschskatt, omsättningsskatt och kronoskatter i samband med partihandelsbolagens verksamhet. Beloppen angivas i miljoner kronor.

År	Tull	Brännvinstillverkningsskatt	Punschskatt	Omsättningsskatt	Kronoskatter	Summa
1920	13,3	17,7	2,0	—	2,1	35,1
1921	11,9	12,7	0,1	—	4,5	29,2
1922	7,2	13,7	—	—	5,0	25,9
1923	7,1	14,3	—	—	4,0	25,4
1924	7,9	15,4	—	5,5	3,1	31,9
1925	8,3	14,5	—	30,9	2,6	56,4
1926	8,7	13,3	—	30,5	2,1	54,6
	64,4	101,7	2,1	66,9	23,4	258,5

Rörande ovannämnda tullavgifter ingå från och med 1923 nederlagsavgifter. Omsättningsskatten inkasseras från och med den 1 okt. 1924 hos systembolagen genom Spritcentralens försorg. Tidigare hade den inlevererats genom pris- och inköpsnämnden.

Om till förestående sammanlagda skatteinkomster av 258,5 miljoner kronor läggas de under åren 1921—1926 inlevererade vinstöverskotten, 36,6 miljoner kronor, befinnes, att till statsverket under ifrågavarande tid av sju år influtit 295,1 miljoner kronor i samband med partihandelsbolagens verksamhet. Härvid bör beaktas, att omsättningsskatten för tiden före den 1 okt. 1924 ej medräknats.

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nyktherhetsrestauranter i Stockholm:
Automatrestaurant
CYRUS
43 Nybrogatan 43
Automatrestaurant
ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2
Automatrestaurant
ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8
Automatrestaurant
GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51
Automatrestaurant
S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.
Automatrestaurant
GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68
Automatrestaurant
BIRGER JARL
73 Folkungagatan 73
Frukost ½9—½2 Middag 1—2—7
Kväll 7—½12 Inga dryckespengar
Ingen spritservering

Södra Kungstornet, Stockholm
Redaktör: ELOF ERIKSSON
Telefon: Norr. 5898 Norr 5899

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

Lösnummer 25 öre.
PRENUMERATIONSPRIS:
Helår ..... Kr. 10.—
Halvår ..... Kr. 5.25
Kvartal ..... Kr. 2.75

Nr 10 (127) Fredagen den 9 Mars 1928. Årg 4.

Spritcentralens P. M. till Monopolkontrollkommittens utredning.

Ett försvar som intet försvar är.

(Forts. fr. föreg. nr.)

Ehuru med stora betänkligheter har styrelsen för Spritcentralen lämnat sitt bifall till offentliggörande av Monopolkontrollutredningens betänkande, dock endast under förutsättningen, att en av styrelsen avgiven P. M. angående betänkandet samtidigt med detta måtte bringas till kännedom.

På grund av de synnerligen graverande fakta, som genom utredningen kommit i dagen, förstår man fullerväl styrelsens betänkligheter mot offentliggörandet, men å andra sidan har man svårt att fatta bevekelsegrunderna härtill, emedan den nya utredningen enligt uttalande av d:r Bratt icke innehåller något nytt utöver den på sin tid publicerade utredningen av år 1923. Ju mindre Spritcentralens styrelse ordar om och åberopar sig på sistnämnda utredning, desto bättre är det för styrelsen. För det första voro två av de tre ledamöterna i denna beredning revisorer i Spritcentralen, och blevo således ställda inför valet, antingen att delvis underkänna det tidigare revisionsarbetet i företaget, varigenom speciellt hr Kvarnzelius måste binda ris åt sin egen rygg, eller också att i görligaste mån "släta över". Av två onda ting tog man det minst onda. För det andra hade den resterande ledamoten i beredningen, auktoriserade revisorn Seth Svensson, efter vad som nu framkommit, sin plikt likmätigt framdragit en del för Spritcentralen besvärande omständigheter, vilka helt enkelt utelämnats i den "publicerade" eller s. k. "tryckta utredningen". Det är denna utredning, hr Lithander i sin inlaga till finansministern föregående år på ett övertygande sätt underkänt. Om Spritcentralens styrelse noga studerat kapitlet "kritisk granskning av beredningens redogörelse" i nämnda inlaga, så hade den besparat sig en hel del onödiga uttalanden i P. M. Då styrelsen för Spritcentralen alltjämt söker göra gällande, att bolaget icke hade skyldighet inlevera några vinstmedel till det allmänna under åren 1917—1923, nödgas man ånyo bevisa ohållbarheten i detta påstående. Rent allmänt bör dessförinnan framhållas, att styrelsen för Spritcentralen och enkannerligen dess verkst. direktör, d:r Bratt, "satt i system" den enkla regeln, att vid förekommande fall sorgfälligt undvika ett bemötande av varje mot dem riktad verkligt vederhäftig kritik, men det oaktat gång efter annan fortsätta med att som förklaring till och försvar för sina åtgärder framdraga just de synpunkter, kritiken avsett. Man har på så sätt velat trötta ut kritiken. Metoden har lyckats länge nog. Dessbättre tyda dock alla tecken på att den nu har överlevat sig själv.

Förutsättningen för Spritcentralens och dess dotterbolags monopolställning beträffande handeln med rusdrycker var den av Stockholmssystemets styrelse på sin tid till finansministern gjorda utfästelsen, att hela partihandelsvinsten oavkortad skulle tillfalla det allmänna. Vid upprepade tillfällen har denna skrivelse åberopats av kritiken, men lika ofta ha vederbörandes mine svikit. Under sådana förhållanden har ingen saklig diskussion kunnat komma till stånd, vilket nog också varit Spritcentralens mening. Den omständigheten, att Spritcentralen under åren 1917—19 var ett dotterbolag till Stockholmssystemet och på den grund skyldig inleverera sina vinstmedel till moderbolaget, kan synbarligen icke bortförklaras i styrelsens P. M. utan man söker i stället blanda bort korten genom att påvisa den fördel, som det allmänna vunnit därigenom att alla ersättningsfrågor under ovannämnda period i samband med inlösandet av samtliga reningsverk i riket samt övertagandet av vinhandelsfirmorna ordnats utan någon som helst belastning av statsverket. Det är av underordnad betydelse, om Spritcentralen eller statsverket utbetalade de 30 miljonerna för detta ändamål, ty i båda fallen hade allmänheten fått betala fiolerna. Väl till märkandes uttalade finansminister Carleson i en till d:r Bratt den 1 aug. 1917 ställd skrivelse sitt tillstyrkande av att uppköp och ombildningar av ännu icke inlösta affärer måtte fortsättas, varvid noga borde tillses, att köpevillkoren icke i för statsintresset ogynnsam riktning nämnvärt avveke från de villkor, på vilka en del firmor blivit inlösta av A.-B. J. D. Grönstedt & C:o och Carlshamns Punschfabriks Aktiebolag. Redan på denna tidiga ståndpunkt ansågo alltså statsmakterna koncentrationen av partihandeln böra ske för statsverkets räkning. Spritcentralen var visserligen då icke bildad, vilket skedde i oktober samma år, men givetvis måste för densamma sedermera gälla enahanda bestämmelser som för Stockholmssystemets övriga dotterbolag. Denna sida av monopolbildningen kan dock icke på något sätt öva inflytande på förpliktelsen om de verkliga vinstmedlens inlevererande till det allmänna. 1923 års utredning ställde sig enbart välvillig och förstående till Spritcentralens "konsolideringssträvanden", särskilt av den anledningen, att dessa möjliggjorts genom rena "konjunkturvinster". Hur hade dessa konjunkturvinster uppkommit? Jo, helt enkelt genom uppskörtning av allmänheten. Man förstår då till fullo, att denna icke i längden stillatigande skulle finna sig i att extrabeskattas av spritmonopolet och därpå se sina ofta surt förvärvade slantar användas till allsköns förlustbringande spekulativ verksamhet. Det blev också allmänheten eller rättare den allmänna opinionen, som tvingade Spritcentralen fullgöra sina ekonomiska skyldigheter till staten, då det självrådiga företaget icke av egen drift kunde förmå sig därtill. Trots dessa fakta har Spritcentralens styrelse panna att vilja spela den ädelmodiges roll i sitt förhållande till statsmakterna, varom det heter i P. M.

"Det förtjänar ock här framhållas, att den vanligast framställda anmärkningen mot bolaget, som ofta framkommit bland annat i riksdagsdebatter, hänfört sig till bolagets vinstleveranser till staten. Dessa ha ansetts alltför ringa i förhållande till rörelsens omfattning. Hade utredningsmännen, som yttra, att "från Spritcentralen och dess dotterbolag, Aktiebolaget J. D. Grönstedt & C:o, hava betydande vinstöverskott inlevererats till statsverket", ställt detta yttrande mot bakgrunden av en dylik kritik samt mot det ostridiga förhållandet, att bolaget under denna sin andra period i stor utsträckning inlevererat *vad det haft full rätt att reservera*, hade en värdefull upplysning för allmänheten på ett auktoritativt sätt blivit lämnad". (Med andra perioden avses tiden 1920—23).

Häremot svara bestämmelserna i Spritcentralens bolagsordning av år 1920:

"Å stamaktierna må utdelas endast det belopp, som motsvarar genomsnittlig aktiebelåningsränta för räkenskapsåret, uträknad av riksbanken.

(Forts. å sid 5.)

Arier i alla länder, förenen eder!

I ett brev till tidningen "Tag" riktar *Dr Molle*, borgmästare i Oran, Algeriet, nedanstående apell till den nordrasiska världen:

Mina Herrar.

Jag ber få tacka Eder för de uttryck av glädje och gillande, som Ni i egenskap av Nationalsocialismens och Antisemitismens förkämpar i Tjeckoslovakiet låtit mig mottaga med anledning av, att Orans befolkning i kampen för rätt och frihet segrat över sina judiska förtryckare! Jag uttalar ett hjärtligt tack från alla mina vänner här, vilka nästan uteslutande tillhöra arbetarklassen, och försäkrar Eder, att Eder skrivelse mottagits med allra största intresse. Tillåt mig att samtidigt giva Eder några korta antydningar om händelseförloppet härstädes.

Sedan mer än 20 år tillbaka hade myndigheterna här i Oran fullständigt stått under inflytande av den judiska väljargruppen, vilken dock knappast omfattade en fjärdedel av väljarna. Tack vare de judiska elementens välbekanta upplösningssträvanden samt alla härvarande administrativa och finansiella krafters medverkan hade alla icke-judar tvingats under oket och kunde ej göra sin numerära överlägsenhet gällande.

Tillsammans med några självständiga och oräddа vänner, vilka ej kände någon fruktan inför den oerhörda makt vi hade att bekämpa, grep jag mig för ett år sedan verket an. Endast stödda av en liten blygsam avisa, som bär namnet: "Petit Oranais" och som vågade införa våra upprop, hava vi vänt oss till staden Orans befolkning, till de fattiga och utplundrade, och hava väckt den känsla av stolthet och värdighet, som slumrat i deras hjärtan.

Ehuru hotade av undergång, på alla upptänkliga sätt bojkottade, hånade och bespotade, samt i vårt privata liv angripna och förföljda enligt känd hebreisk taktik, så hava vi dock oavvikligt fortsatt på vår inslagna väg och hava fått förnimma den obestridliga tillfredställelsen av att se oss förstådda och understödda av arbetarne. Eder tidning är nationalismens och antisemitismens språkrör, och detta betyder utan tvivel att bakom densamma stå folkets barn, vilkas hjärtan ännu kunna slå varmt för upphöjda mål, och vilka ännu veta att slå vakt omkring sitt blods renhet och sina kulturella intressen.

Detta betyder ock, att de veta, att varje socialt framåtskridande utanför den nationella samhörighetskänslan är en gyckelbild, samt att den judiska internationalismen endast kan leda till ett beklagligt återfall i gångna tiders slaveri. Så tänka de arbetare, som här i Oran samlat sig omkring vårt banér. Vi hava inför den avslöjat den besoldade lögnpressen och underrättat dem om att deras ariska kultur löper fara

(Forts. a sid. 5.)

Svensk bondepolitik

i det förgångna, i det närvarande och i framtiden.

Ur ett föredrag inför bondeförbundet av direktören Adolf Anderson å Ekebo.

Vid Bondeförbundets valkretsförbunds för Stockholms län årsmöte i Stockholm lördagen den 3 mars höll styrelsens ordförande, direktören *Adolf Anderson* å Ekebo, ett med livligt intresse och starkt bifall mottaget föredrag över ämnet *"Svensk bondepolitik i det förgångna, i det närvarande och i framtiden"*, vilket på ett glädjande sätt vittnar om att det trots allt ännu den dag som är finnes krafter inom den svenska bondebefolkningen led, som i likhet med rörelsens ursprungliga grundare verkligen vilja något positivt i nationellt restaurerande anda. Ur dir. Andersons anförande tillåta vi oss återgiva följande:

När jag här talar om svenska bönder menar jag med detta hela den stora folkgrupp, som har sin försörjning av arbete i jordbrukets tjänst. I dagligt tal brukar denna folkgrupp uppdelas i godsägare, bönder, hemmansägare, arrendatorer, jordbrukstjänstemän och jordbruksarbetare. Det som i detta sammanhang närmast intresserar torde vara att få utrett huru stora dessa respektive grupper äro i det nutida Sverige. Uppgifterna för år 1927 visa följande siffror: godsägare (mera än femtio hektar åkerjord) femtusen. Bönder (fr. o. m. tio t. o. m. femtio hektar) sjuttiotusen. Hemmansägare eller om man så vill egnahemsägare (mindre än tio hektar åker) tvåhundrafemtiotusen. Arrendatorer etthundratusen, jordbrukstjänstemän sjutusen och jordbruksarbetare etthundrafemtiotusen, sammanlagt 582,000 personer. Tillsammans med hustrur och barn utgör hela befolkningsgruppen c:a fyrtio procent av landets hela folkmängd.

Svensk bondepolitik i det förgångna skönjes redan mycket tidigt i de svenska hävderna. För c:a niohundra år sedan under konung Olof skötkonungs regering torde vara första gången i historisk tid som böndernas uppträdanden de hart inflytande på rikets styrelse. Vårt land hade vid denna tid krig med Norge och med hänsyn till den långa landgränsen kan man gott förstå att bondebefolkningen skulle i hög grad besväras härav.

Böndernas talan fördes vid detta tillfälle av upplandslagmannen Torgny, som i kraftiga ord och med god effekt framförde böndernas önskan om fred med Norge.

Den svenska bondebefolkningens politiska insats för rikets styrelse torde under de följande århundradena ha varit avsevärd, även om det var först under Engelbrekts ledning som den blev mera dominerande.

Med Engelbrekts död förändrades som bekant förhållandena, men bondebefolkningens politiska insats framträdde åter under Sturarnas och Gustaf Eriksson Vasas ledning. Den kände historieskrivaren Emil Svensén betecknar perioden 1434—1543 såsom bondeståndets storhetstid i Sverige.

Bondeståndets betydelse under de senare seklerna har dock städse varit mer eller mindre framträdande och efter representationsreformen 1866 kan man tala om en renässans som varade i bortåt 40 år.

Under den första hälften av denna period tills fram emot slutet av åttiotalet var den jordbrukande befolkningens levnadsstandard synnerligen låg och väldiga massor av den jordbrukande folkgruppen voro då nödsakade att söka sin utkomst i främmande land, huvudsakligen i norra Amerika.

Fram mot nittiotalet, sedan det lyckats att genom skyddstullar få priserna å jordbrukets produkter reglerade, uppkom småningom en gynnsammare situation, som varade fram till det stora kriget. Genom penningevärdets fall gick denna gynnsamma situation förlorad och det kan rent av ifrågasättas, om icke den nuvarande ekonomiska situationen är ännu sämre än motsvarande förhållande i början av åttiotalet.

Svensk bondepolitik i det närvarande måste sålunda komma att koncentrera sig på verksamma åtgärder för höjande av den jordbrukande befolkningsgruppens levnadsstandard.

Arbetet i detta syfte kan lämpligen framföras efter tre huvudlinjer.

Den första linjen vill jag kalla den antika.

Vi känna alla till denna linje genom den kända dikten "Bonden Pavo": att blanda dubbelt bark i brödet och gräva dubbelt flera diken.

Den andra linjen är mera modern. Den kan uttryckas med det enda ordet "löne reglering". I verkligheten bestämdes bondens lön för jämt fyrtio år sedan. Den lyder å tre kronor och sjuttio öre för 100 kr. omalen spannmål. Någon löne reglering har icke sedan dess förekommit, men genom penningvärdets enorma fall är lönen i realiteten f. n. icke ens hälften mot vad den var för fyrtio år sedan.

Den tredje linjen är den indirekta, som också torde vara den mest aktuella. Att genom sparsamhetsåtgärder på alla områden sträva till att få penningvärdet att stiga, att få mera valuta för våra tre kronor och sjuttio öre. Att genom snabba åtgärder åstadkomma nå-

(Forts. å sid 5.)

Den svenska rättslöshet i sin prydno.

T. T. i huset Wallenbergs tjänst.

Av generalkonsul Folke Cronholm.

Till Redaktionen av "Nationen".

Rörande min vid Stockholms Rådhusrätt anhängiggjorda rättegång mot bankdirektören K. A. Wallenberg har Tidningarnas Telegrambyrå pliktskyldigast utsänt en notis av innehåll, att Rådhusrätten "genom dom ogillat målet", medan i stället domstolen efter förhandlingar vid icke mindre än fem rättegångsdagar *förklarat sig obehörig att upptaga detsamma till prövning*, vilket ju är en avsevärd skillnad. Wallenberg hade vägrat att ingå i svaromål å mina stämningsyrkanden under åberopande av sin ställning såsom f. d. statsråd. Man står sålunda här i landet fullkomligt rättslös mot ett f. d. statsråd, som kan efter behag hämnas på en för honom obekväm person. Det gäller här ej heller, såsom T. T. låtit sanningslöst utsprida till uppenbar skada för mina berättigade intressen churuväl herr Wallenberg till behag, "mitt hemkallande från Mexico". Det gällde ersättnings- och skadeståndsanspråk i anledning av de falska spioneribeskyllningarne, för vilka jag blev utsatt på grund av mitt av Wallenberg beordrade befattningstagande med de *förmig* till innehållet okända tyska chiffertelegrammen under kriget, även det en avsevärd skillnad. Däremot har T. T. låtit sig angå det vara att för allmänheten framhålla den i och för sig naturliga följden av domstolens obehörighetsförklaring, att jag förpliktats ersätta motpartens rättegångskostnader, för vilka hans rättegångsombud, bankombudsmannen Gösta Grönberg, yrkade gottgörelse vid sista rättegångstillfället. Han hade vid samtliga föregående tillfällen överlämnat frågan om Rättens behörighet till avgörande utan dylikt yrkande, men sista gången tog hämndlusten sig uttryck även i ett sådant yrkande, vilket han och uttryckligen gav tillkänna inför domstolen. T. T. har under denna rättegång icke förut utsänt något referat. Men nu bjöd plikten att utsända ett sanningslöst och förty vilseledande sådant. Hänsynen till Wallenbergska intressen fick även på det sättet göra sig gällande på bekostnad av rättens och sanningens krav. Det är ju ej heller svårt att förstå, vem som tillhandahållit T. T. de sanningslösa uppgifterna. Att de ej hämtats ur domstolens protokoll, är uppenbart. En särskild hänsyn synes hava tagits även av Wallenbergs kolleger uti den regering, vars utrikesminister han kom att bliva, landshövding Hammarskjöld, direktören och talmannen Axel Vennersten samt justitierådet Stenberg, vilken av domstolen kallats till vittnen vid två på varandra följande rättegångstillfällen, men alla tre under hand anmält "förhinder". De fingo "laga förfall", alla tre på samma dagar och vid samma tidpunkt å dessa dagar. De kunde ej heller vid vite åläggas att iaktfaga inställelse. Är måhända riksdagsman fritagen från den medborgerliga skyldigheten att hörsamma laga domstols kallelse till vittnesmål? De skulle blott vittna, huruvida de hade sig något bekant om Wallenbergs hemliga tjänster åt den krigförande makten. Frågan var kanske ej så angenäm att besvara. Ett jakande svar skulle ju inebära medskyldighet till all den skada och skam, som efter avslöjandet härav gick ut över land och folk, och ett nekande sådant skulle ställa Wallenbergs förehavanden i en ännu klarare belysning. Ej heller ansåg sig domstolen kunna bifalla mitt yrkande om Wallenbergs personliga inställelse för att yttra sig i de av mig angivna händelserna, varom hans biträde och ombud sakkunnige kännedom, vilket också föranledde de många uppskoven. Emellertid förklarade ombudet, å Wallenbergs vägnar, att denne vägrade att besvara min fråga, om han ägde innehållet i de tyska chiffertelegram, som han under kriget låt befordra såsom svenska statstelegram, vilken fråga jag tidigare framställt till honom, på sätt framgår av "Nationen" den 20 januari 1928. En sådan fråga besvarande skulle "blotta för mycket", tillade ombudet. De slutsatser, som härav kunna dragas, äro sannerligen icke av det angenämaste slag.

Samma dag som den av T. T. utsända notisen stod att läsa i härvarande tidningar, tillskrev jag T. T. med begäran, att sanningslösa och för mig kränkande uppgifter, i sanningens och rättvisans intresse måtte genom T. T. på samma sätt berikti gas. Jag framställde en liknande begäran till de tidningar, som var kunske ej så angenäm att besvara. Ett jakande svar skulle ju inebära medskyldighet till all den skada och skam, som efter avslöjandet härav gick ut över land och folk, och ett nekande sådant skulle ställa Wallenbergs förehavanden i en ännu klarare belysning. Ej heller ansåg sig domstolen kunna bifalla mitt yrkande om Wallenbergs personliga inställelse för att yttra sig i de av mig angivna händelserna, varom hans biträde och ombud sakkunnige kännedom, vilket också föranledde de många uppskoven. Emellertid förklarade ombudet, å Wallenbergs vägnar, att denne vägrade att besvara min fråga, om han ägde innehållet i de tyska chiffertelegram, som han under kriget låt befordra såsom svenska statstelegram, vilken fråga jag tidigare framställt till honom, på sätt framgår av "Nationen" den 20 januari 1928. En sådan fråga besvarande skulle "blotta för mycket", tillade ombudet. De slutsatser, som härav kunna dragas, äro sannerligen icke av det angenämaste slag.

Samma dag som den av T. T. utsända notisen stod att läsa i härvarande tidningar, tillskrev jag T. T. med begäran, att sanningslösa och för mig kränkande uppgifter, i sanningens och rättvisans intresse måtte genom T. T. på samma sätt berikti gas. Jag framställde en liknande begäran till de tidningar, som var kunske ej så angenäm att besvara. Ett jakande svar skulle ju inebära medskyldighet till all den skada och skam, som efter avslöjandet härav gick ut över land och folk, och ett nekande sådant skulle ställa Wallenbergs förehavanden i en ännu klarare belysning. Ej heller ansåg sig domstolen kunna bi-

(Forts. å sid 5.)

En återblick å Monopolkontrollkommittens tillkomst.

I särskilda vid 1922 års riksdag väckta motioner, n:r 105 i första kammaren av hr Hallin m. fl. samt n:r 195 och 196 i andra kammaren av hr Olsson i Kullenbergstorp, ifrågasattes ändringar i bestämmelserna om statsrevisionens verksamhet och därmed sammanhängande frågor. Sålunda föreslogs — särskilt i motion I:105 — utredning angående frågorna om förlängning av tiden för revisionsarbetet samt vissa ändringar i formerna för detsamma. I samma motion samt i motionen II:195 påyrkades vidare utredning angående frågan, huru statsrevisionens granskning skulle kunna läggas till grund för utkrävande av konstitutionellt ansvar. Slutligen framställdes i motionen II:196 begäran om utredning angående utvidgning av revisionens arbetsområde till "vissa monopolistiska företag av statsfinansiell betydelse". I sistnämnda motion anfördes nämligen följande:

"Omfattningen av det område, som statsrevisorernas verksamhet omfattar, bestämmes, som bekant, till sina huvuddrag i R. F. § 107:3 och R. O. § 72. Enligt dessa grundlagsstadganden hava statsrevisorerna till uppgift att granska statsverkets, riksbankens och riksgäldskontorets tillstånd, styrelse och förvaltning.

Under statsrevisorernas granskning falla alltså icke sådana monopolistiska företag av statsfinansiell betydelse, vilka tillskapats genom statens åtgärd, men icke drivas av staten. Bland sådana monopol må här nämnas Vin & Spritcentralen samt Tobaksmonopolet.

Förvaltningen av dylika monopol är emellertid ur allmän synpunkt av stort intresse. Av det sätt, varpå denna förvaltning handhaves, påverkas i hög grad storleken av de inkomster, som från dessa monopol tillföras statskassan. Då de monopol, varom här är fråga, tillkommit genom direkta åtgärder från statens sida, föreligger vidare tydligen häri en särskild anledning till att det allmänna kontrollerar det sätt, varpå dessa monopol gent emot allmänheten utöva den ekonomiska maktställning, som blivit dem tilldelad.

En dylik ekonomisk granskning

(Forts. å sista sid.)

Den 9 Mars.

Komintercentral i Stockholm.

Såsom påpekades i vår ledande artikel i föregående nummer stod man vid tiden för Stalins brytning med den juderevolutionära falangen i Sovjet-Ryssland i november 1927 undrande beträffande den fortsatta utvecklingen av världsrevolutionen. Det föreföll dock med hänsyn till de allvarliga motgångar denna i senare tid haft att inregistrera runt om i världen, sannolikt, att en paus komme att etableras i judafolkets strävanden att revolutionera världen till förmån för sitt drömda universella messianska lycksalighetsrike, varunder positionerna vidmakthölles i avvaktan på en lägligare tidpunkt och ansträngningarna i övrigt koncentrerades å upprättandet av nya centra för den världsrevolutionära verksamheten. Händelseutvecklingen under de senaste månaderna ger vid handen, att någon längre tids vapenvila i varje fall icke ingått i vederbörandes planer, utan att den diaboliska kampen för staternas omstörtning i blodets och svärdets tecken utan uppehåll med all kraft skall fullföljas. I alldeles särskild grad synes Sverige och dess huvudstad ha gjorts till föremål för Israels ömma omsorger. Vårt land har uppenbart utvalts för en roll som föregångsnation också i det mest framskridna skedet av den judiska "kulturutvecklingen", där Israels definitiva seger skall beseglas. När Stalin i Moskva bröt med juderevolutionärerna, fick detta såsom vi tidigare omnämnt närmast till följd en uppdelning av komintern i en "vänsterkommunistisk" (trotskijistisk) och en "högerkommunistisk" (stalinistisk) riktning, mellan vilka i månader den mest förbittrade strid förts om "arvet efter Lenin" runt om i de bolsjevikiskt inficierade länderna. I Sverige, där judarnas roll i revolutionsrörelsen börjat genomskådas av arbetarna, följdes taktiken att officiellt en corps bekänna sig till Stalin allt under det de ledande judarna i Stockholm i Trotskijs anda helt togo hand om spelet. Situationen var klar såtillvida, att boskillnad företagits mellan den ryska statsorganisationen och dess ledning, sovjet-regeringen, å ena sidan, samt den för världsrevolutionens förverkligande arbetande komintern å den andra, samt att Stalin i överensstämmelse härmed genom någon slags kompromiss överlåtit hela bestyret med komintern åt "det utvalda folket", varigenom han ernått en viss ögonblicklig lättnad i sitt hårt trängda läge. Den ingångna tillfälliga kompromissen mellan Stalin och Israel har uppenbart tillförsäkrat detta senare att åtminstone tillsvidare i Sovjet-Ryssland och Moskva-kominterns namn fortsätta den revolutionära kampen, som nu främst synes komma att koncentreras å skapandet av nya komintercentraler samt åstadkommandet av revolutionära genombrott i de samma länder, där sådana upprättas. Redan för månader sedan varslade tecken om, att vederbörande hyste planer på att låta Sverige och Stockholm få spela en högst framskjuten roll i det framtida arbetet, och i dag är denna sak fullt tydlig.

Den svenska riksdagens beslut rörande det "sovjet-ryska handelsavtalet" förra lördagen klarlade på ett för alla åskådligt sätt sak läget. Genom detta "handelsavtal", ur svensk synpunkt en ren skandal, en klar akt av fosterlandsförräderi, medgives de facto den i landet regerande judemakten rätt att i Sveriges huvudstad etablera en revolutionscentral. Kominterns till handelsmän maskerade agenter skola genom den exterritorialrätt, som mot allt sunt förnuft och utan några som helst sakliga skäl tillerkänts dem, oåtkomliga av den svenska rättsskipningen, vara garanterade en säker utfallsport på svensk mark för sin på det svenska samhällets omstörtning inriktade verksamhet. Beträffande det tryck, som utövats vid genomdrivandet av detta det heltvisst underbaraste bland handelsavtal med exterritorialrätt tillförsäkrad hela stora staben av politisk-revolutionära handelsagenter, kan man göra sig en föreställning av utrikesminister Löfgrens förklaring i första kammaren, att intet annat val gavs än att godkänna avtalet sådant det förelåg liksom därav att "nationella partiets" ledare, universitetskanslern Trygger, trots han uttryckligen förklarade sig icke gilla avtalet dock såg sig nödgad rekommendera detsamma. De värda herrarna underläto emellertid att upplysa, *varför* avtalet var nödvändigt; men vi kunna säga det: deras höga uppdragsgivare inom det här regerande judedömet fordrade så. De offrade sin övertygelse och sina plikter mot det egna landet och folket, som de officiellt utge sig för att tjäna — av pliktkänsla för Israel. Ett ofördelbart erkännande måste emellertid givas framför allt högerrepresentanterna landshövding Hjalmar Hammarskjöld och redaktör Leon Ljunglund samt bondeförbundaren prof. Reuterskjöld för deras energiska hävdande av den svenska intressesynpunkten gentemot israeliternas förmenta rätt att revolutionera Sverige. Om de nämnda representanterna också ej lyckades föra sin talan till seger, är det likväl i dessa bistra tider en källa till tillförsikt för medborgarna ute i landet, som känna stor oro över den nuvarande politiska utvecklingen, att det trots allt dock ännu finnes män i den svenska riksdagen, om så också endast ett ringa fåtal, som våga träda fram och tala rent språk, om det gäller. De kunna vara övertygade om, att de i sin talan här hade den stora oförvillade opinionen bland folket bakom sig. Hrr högermän ha fått en ny anledning att närmare syna sina s. k. ledare i lederna. Rörande högerledares sådana som hrr Tryggers och Nilssons i Skottlandshus verkliga roll i den sak det här rörde sig om kan ju ingen tvekan råda. Icke en enda talare i kamrarna kunde plausibelt försvara det vettlösa "handelsavtalet" och den i betraktande av allmänt kända förhållanden rent brottsliga legaliseringen av de till handelsmän maskerade israelitiska revolutionsagenternas exterritorialrätt, men icke förty beslöt riksdagen godkänna avtalet. Hela det sätt, varpå frågan framfördes, lämnade tydliga vittnesbörd om, att judemakten i dess genomförande såg en angelägenhet av rent vital betydelse för sig. Det var förvisso icke heller någon tillfällighet, att man till samma plenum i kamrarna, där denna fråga skulle avgöras, arrangerat en animerad republikdebatt, varvid några av Israels utvalda "ledare"-agenter med hr Rickard Sandler i spetsen fingo tillfälle deklarera sina och "folkets" republikanska känslor. — Såsom en stilla varning till tronen (som ju icke kan undgå att förstå innebörden av det som sker) att för sin egen frids skull undvika att blanda sig i "folkets egna" angelägenheter d. v. s. på något sätt försvåra fullföljandet av Israels "reformistiska" strävanden till svenska folkets lyckliggörelse. Israel hade formulerat sitt krav *måste*, och därför skulle det ske under användande av hot och alla slag av tryck — *emot* Sveriges väl förstådda intresse.

Vi ha nu alltså fått en judisk revolutionscentral, ett centrum för kominterns världsrevolutionära verksamhet i Nordeuropa i Sveriges huvudstad, med riksdagens goda vilja. Herrar Bonnier, Ehrenpreis och Aschberg kunna nu — i intim samverkan med ras- och själsfränden trotskijisten Vigdor Kopp, vars ande trots den verkställda boskillnaden mellan sovjetregeringen och kominterns naturligtvis kommer att vara tillfinnandes ej mindre hos "sovjet-ryska handelsdelegationen" än hos sovjetlegationen — lugnt fortsätta arbetet för den svenska samhällets revolutionering, då de av den svenska statsmakten fått sig tryggad en fristad för sin "världsfrälsande" verksamhet, dit vår rättsordning frånsagt sig varje befogenhet att sticka sin näsa. Men naturligtvis komma vederbörande att göra vad i deras makt står för upprätthållandet av oskuldens sken och låtsas som om man ingen befattning hade med de revolutionära strävandena under "den förskräckliga Stalins" ledning. Situationen kan emellertid snart nog komma att tvinga dem till ändrad taktik också på den punkten, ty ingen vet, huru länge den nuvarande regimen i Ryssland har möjligheter att kunna hålla sig. Allt flera orosmoln skocka sig över Stalins himmel. Om han också under en tid, medan de mest trängande mellanhavandena mellan sovjetregeringen och kominternnödtorftigt klarades upp, fått sitta något så när i fred i Kreml, är tydligt, att alltjämt mycket starka krafter både inom och utom Ryssland äro i färd med hans väldes omstörtande. Å ena sidan strävar det genom juderevolutionärernas deportation till Sibirien utmanade judedömet av all kraft att i Sovjet-Ryssland få till stånd en demokratisk-reformistisk regim av likartad typ som den i de flesta andra länder nu rådande, där Israel nöjer sig med att regera till gagnet, och å den andra hotar en mera reaktionär rörelse med tsardömets återupprättande under ena eller andra formen som mål. I meddelanden från Moskva uppges, att Stalins närmaste, såsom Kalinin, Rykov och Tjitjerin, skulle vara vunna för den förstnämnda riktningen samt stå i begrepp att överge Stalin för att i stället ansluta sig till "den spirande reformismen", vilken ledes av "ekonomerna och byråkraterna". Vi ha här tydligen den lösning av "det ryska problemet", som Kerinski och Tsereteli åsyftade med sin för några månader sedan bedrivna propagandarörelse inom den socialdemokratiska internationalen. En i meddelanden från Moskva uttalad förmodan, att Stalin under trycket av de vidriga omständigheterna — han skall nu också från alla sidor pressas med finansiella och ekonomiska svårigheter av "kapitalets herrar"! — skulle umgås med planer på att sluta fred med Trotskij samt återkalla denne, är knappast ägnad att väcka tilltro. Snarare skulle man anta, att det är fruktan för en framtida försoning mellan Stalin och den tsaristiska reaktionen, som framskapat den forcerade aktionen i detta nu inom sovjetmakten till förmån för en övergång till "reformismen".

Att Sveriges riksdag, trots allt vad som förekommit i vårt eget land och ute i världen under dessa år, med beräkt mod gått in för legaliserandet under den falska skylten "sovjet-rysk handelsdelegation" av en komintercentral d. v. s. en judisk revolutionscentral i Stockholm, är ett förhållande, ägnat att bliva signalen till ett allmänt uppvaknande för vårt folk. Vi ha här fått ett nytt klart bevis på, hur statsmakten i landet den dag som är så långt ifrån att utgöra en myndighet i det egna landets och folkets intresse i verkligheten endast är en lydig utförare av det regerande judedömets vilja. Det är på hög tid, att medborgarna ute i landet gör detta klart för sig och därefter även inrikta sitt handlande. Den svenska landsorten måste i det inträdda läget känna sitt ansvar inför nuet och framtiden, ty landsorten är det, som skall giva räddningen. Huvudstaden med alla dess många centrala, ledande institutioner och verk är praktiskt taget redan "inringad" av fienden. Till alla fosterländskt sinnade män och kvinnor, som inse situationens allvar och som ej längre vilja finna sig i den nuvarande skandalösa utvecklingen i en främmande, folkfientligt sinnad makts tjänst, ställa vi i dag den maningen: *Vaknen upp, innan det är för sent, resen Eder till försvar för Edert och allas vårt gemensamma hotade fosterland, för allas vår och våra efterkommandes rätt att leva som fria svenska medborgare i ett fritt Sverige!*

PRESSKONSERTEN

"En sovjet-rysk enklav har upprättats i Sveriges huvudstad."

I en ledande artikel "Den ryska enklaven i Stockholm" kommenterar Nya Dagligt Allehanda (h.) det av riksdagen godkända sensationella "sovjet-ryska handelsavtalet". Tidningen skriver bl. a.:

Vad som ur svensk nationell synpunkt måste väcka de allvarligaste betänkligheterna är, att en sovjet-rysk enklav, ett område, undantaget svensk maktbefogenhet, nu kommit till stånd i Sveriges huvudstad.

En sådan privilegiesställning för den ryska handelsagenturen, som följer med exterritorialiteten för delegationslokalerna, är icke på något som helst sätt motiverad. Bevillningsutskottet synes alls ej ha uppmärksammat, att den ryska handelsdelegationen medgivits en exterritorialrätt, som saknar motstycke för andra länders vidkommande, och som tidigare endast kulturnationer betingat sig i halvbarbariska stater, där osäkra förhållanden råda. Hr Trygger fann denna rättighet "fullkomligt obehövlig", hrr Hammarskjöld, Reuterskiöld, Ljunglund och K. J. Ekman ansågo den till den grad omotiverad och skadlig, att den icke kunde från svensk sida godtagas.

Vad innebär nämligen exterritorialitetsrätten? Jo, den innebär, att svensk lag överhuvud taget icke har tillämpning på handelsdelegationens område, att de ryska delegaterna fritagas från svensk jurisdiktionsrätt och polisrätt i såväl orottmål som civila mål. Ville den svenska staten giva ryssarna en fristad för stämplingar samman med våra kommunistiska uppviglare, kunde den alltså aldrig ha funnit någon lämpligare utväg än den i det nu slutna avtalet anvisade.

Utan tvivel förhåller det sig — såsom ock i vår ledande artikel i dagens nummer påvisas — på det viset, att de, vilka framförde och genomdrivit detta skandalösa "handelsavtal", just avsett att giva ryssarna (läs judarna!) en fristad för stämplingar samman med våra kommunistiska uppviglare. Men detta har man låtsat sig icke begripa och undanhållit svenska folket vetskap därom. Upprättandet av en sovjet-rysk d. v. s. en judisk-revolutionär enklav i Sveriges huvudstad, det är den försmälnde riksdagens bittills största brygd. Vilken skall bli dess nästa?

Allmänt svenskt köpmannamöte mot efterkravs- och dörrknackargeschäftet.

Underhandlingar, som inletts mellan Sveriges Köpmannaförbund och Sveriges Grossistförbund i syfte att på allvar taga itu med den illojala efterkravs- och dörrknackarhandeln, ha lett till resultat, att inbjudan utfärdats till ett större möte mellan alla intresserade parter i Stockholm den 26 i denna månad. Inbjudan har utgått till Köpmannaförbundets samtliga länsavdelningar, till riksomfattande branschorganisationer inom engros- och detaljhandeln samt till handelsresandeorganisationerna m. fl. Till underhandlingar med representanter för manufakturbranschen ha ett antal fabrikantsammanslutningar och firmor inom textilbranschen inbjudits till påföljande dag.

De förberedande undersökningar, som gjorts, ha givit många intressanta resultat, skriver "Köpmannen". Det är anmärkningsvärt, i vilken stor utsträckning ojusta och humbugsartade metoder kommit till användning inom denna form för handel. Det kan icke nog understrykas i huru hög grad köpmännens och allmänhetens intressen här sammanfalla. Men även herrar fabrikanter torde ha gagn av att förmorna ifråga något närmare synas i sömnarna.

Kommerskollegium tillkallar sakkunniga ang. näringsfrihetsförordningens revision.

Vid den utredning, som sedan några år tillbaka pågår inom kommerskollegium för revision av vår gällande näringsfrihetsförordning, ställdes tidigare i utsikt personliga överläggningar med näringslivets representanter för diskussion och komplettering av de från dessa håll vid olika tillfällen skriftligen framförda synpunkterna och önskemålen. Kommerskollegium har nu uppmanat Sveriges Köpmannaförbund, "Handelskammaremötets kommitté" och Sveriges Hantverksorganisation att vardera utse tre personer att med kollegium överlägga om dessa spörsmål.

Enligt vad upplyses har Sveriges Köpmannaförbund såsom representanter vid de nämnda överläggningarna utsett direktör E. A. Thunholm, direktör P. Elof Brolin och grossh. David Holmblad med ombudsman Erik Nygren som suppleant. "Handelskammarmötets kommitté" kommer att representeras av grossh. John Josephson samt riksdagsmännen Erik Röing och Nils Winkler och Sveriges Hantverksorganisation av fabrikör Aug. Lindmark, hovdekoratör H. van Rijswijk och ingenjör Gunnar Willén.

Urartad bondeförbundspolitik.

De av högerrepresentanter till årets riksdag ingivna motionerna om höjning av tullen på levande nötkreatur från 10 kr. pr styck till 12 öre pr kg. samt av tullen på kött från 7 öre till 21 öre pr kg. blevo av begge kamrarna avslagna, av första kammaren med 57 röster mot 47 samt av den andra med uppresning. De debatter, som föregingo avgörandena, voro av ganska märklig natur och man kunde ej undgå att frapperas av bondeförbundsrepresentanternas egendomliga hållning i en fråga, som i den grad som här var fallet gällde ett rent jordbruksekonomiskt intresse. Dessa slöto nämligen upp vid sidan av "jordbrukvännens" sådana som hrr Anders Örnes och Fabian Månssons samt patentfrisinnade representanters av hrr Bengtssons i Norup och greve Hamiltons sida till tullmotionernas fällande. Partispelets av i dag herrar regissörer representera tydligen en höggradig skicklighet i fråga om manövrerandet med bondebrickorna. Bondeförbundarna Olssons i Kullenbergstorp och Olssons i Golvasta argumentering mot de föreslagna tullarna med att de skulle utgöra "demonstrationer" av högern tynger givetvis icke som någon sanklig sådan, vilket de ock förmodligen i sinom tid få höra av jordbrukarna själva i sina respektive hemorter. Deras önskliga kohandel kan möjligen höja deras personliga politiska aktier i deras ögon, som framför alla andra vilja komma den svenska jordbruksnäringen till livs, men någon reel fördel för den betryckta näringens utövare medför den icke. Sveriges bönder äro i denna stund förvisso icke betjänta av en demonstrationspolitik, sådan som Bondeförbundets spekulativt lagda representanter, vilka på ett nog så underligt sätt föra den en gång respektabla och lovande politiska bonderörelsens talan, angurrera.

Man frågar sig för övrigt, varför icke herrar bondeförbundsrepresentanter själva komma med några positiva uppslag till den svenska jordbruksnäringens uppbjälpande ur dess i många ekonomiska vanmaktläget. Hava de ens själva gjort klart för sig, vad den svenska bonderörelsen i verkligheten avser? Det är i sanning beklämmande att skåda utvecklingen av rörelsen. Ty sanningen den osminkade sanningen är, att på alla de punkter, där böndernas speciella representanter i riksdagen borde tala och handla, där tiga och underlåta de att handla, och där de åtminstone borde stödja andras framkomna förslag, där spela de Motvalls käring — av demonstrationshusta.

Varje antisemit bör läsa,
H. Krebs och *O. Prager:*
Världsfronten
mot Juda, pris 2:—, erhålles genom beställning hos Eder närmaste bokhandel eller mot postförskott direkt från
Förlag: E. P. HOLMVALL, Stockholm,
Tomtebogatan 3 A, 1 tr.

Nationens strävanden uppmärksammade i utlandet.

Medan den "fria" svenska tidningspressen i De lägre Maktegs tjänst fäfängt ansträngter sig att söka "tiga ihjäl" Nationen, låtsande som om den icke funnes till, kan vår tidning glädja sig åt en ständigt ökad spridning och uppmärksamhet ej endast inom det egna landet utan också i utlandet. Den utländska publiciteten förefaller ej heller i samma höga grad "frigjord" som den av Bonnier & Wallenberg regerade svenska, vilken dock icke brukar försumma något tillfälle att inför offentligheten understryka sin förmenta särställning som "världens friaste press".

För dagen beaktа vi en sympatiskt hållen anmälan av Nationen av *Dr. K. Holler* i den tyska tidskriften Nordische Blätter, en nationell tidskrift med rasbiologisk betoning och avsevärd spridning även i de skandinaviska länderna. Dr. Holler, som är ordförande i föreningen Jungnordische Bund (Ungnordiska förbundet) i Tyskland, vars organ Nordische Blätter är, rekommenderar Nationen till tidskriftens läsekrets under framhållande av vår tidnings visade intresse för rasfrågan samt "föredömliga kamp för en från det internationella lånekapitalets inflytande frigjord svensk politik".

Förhållandet mellan Vatikanen och fascismen.

Det rådande förhållandet mellan Vatikanen och fascismen i Italien är en av de faktorer, rörande vilka man spörjer sig, när det gäller bedömandet av den senares art och väsen. Kring detta spörsmål har man emellertid å ömse sidor bemödat sig om iaktagande av en hemlighetsfullhet, som gör att den utomstående världen ännu i denna stund svävar i en viss ovisshet. Så mycket synes i varje fall vara säkert, att Mussolini hittills varit hänvisad till att regera mera med än mot de romerska katolikerna. Han är uppenbart nödgad till en balanspolitik, som räknar med påvekyrkan såsom en part, till vilken en italiensk regering i detta nu måste taga hänsyn. Men då och då får man det intrycket, att det rör sig om en s. k. våpnad neutralitet eller vänskap, hurru man nu riktigast bör kalla det. Vatikanen räknar tydligen med möjligheten av en sådan utveckling av fascismen, som kan komma att innebära ett direkt not mot Den Heliga Stolen.

Enligt meddelanden från Rom över Paris skall i dessa sista dagar en ny konflikt mellan Vätikanen och Mussolini ha uppstått. Den är tillsvidare lokaliserad till en bitter diskussion mellan de båda parternas tidningar, "Osservatore Romano" och "Tevere". Den sistnämnda tidningen, som skall ge uttryck åt Mussolinis uppfattning, har riktat ett våldsamt angrepp mot ledaren av Vatikanens politik, kardinal Gasparri, som uppges systematiskt motarbeta och baktala fascismen. Gasparri påstås under samtal med andra kardinaler ha jämfört fascisterna med en skara banditer och tjuvar samt ha uttalat rykten om, att fascismen leder till ekonomisk ruin för Italien. Gasparri låter "Osservatore Romano" fråga, hurnvida "Tevere's" artikel verkligen återgiver Mussolinis uppfattning.

På ökenstig.

Af Th. Stalheim.

Boken stöder sig på de mest vederhäftiga källor och klarlägger övertygande den hegnska farn, som hotar oss, om katolicismen ånyo vinner insteg, varjämte den lämnar tillfälle att jämföra den Katolska religionen med såväl vår förntids religion som den nuvarande.

Omdömena beträffande denna bok ha varit genomgående goda. Här några utdrag:

"Boken är ett ord i sinom tid och förtjänar läsas av gammal och ung."

"Står helt häpen inför denna monumentala bok, och förstår, att den måste bli en stege för svenska folket att kliva på till dess eget inneboende väl."

"Boken vittnar om beläsenhet, intelligens, kombinationsförmåga, klar framställning och brinnande nit. Hade vi många sådana klarsynta och nitälskande lekmän!"

"Det är en intressant bok, varmed förf. riktat den religionshistoriska litteraturen. Skildringen är fängslande, och man lägger den icke gärna ifrån sig, förrän man läst den till slut."

Boken är försedd med åtskilliga förklarande illustrationer samt presenterar sig i enkel men tilltalande utstyrsel. Dess pris är satt ytterst billigt, blott kr. 4:—. Fås från förf:s eget förlag, adress Uddevalla.

Världsrevolutionär central i Sveriges huvudstad.

Israels stolta världarevolution, som nu pågått i över ett årtionde, har såsom här förut påpekats genom händelseutvecklingen i Ryssland rönt ett öde, som av förnuftiga människor väl ej gärna borde kunna tolkas annorlunda än som ett kapitalt misslyckande. När allt kom omkring, visade det sig, att icke alla icke-judar voro såsom Höga Vederbörande föreställt sig "själlösa" varelser, som fått mänskliga anleten endast därför, att judarna skulle slippa att låta betjäna sig av djuren. Men Israel synes icke vilja ge upp sina vansinniga drömmar om världens erövring åt sig i blodets och revolutionens tecken, varom vi ej minst här i landet i dessa sista dagar erinrats genom riksdagens beslut att under namn av sovjet-rysk handelsdelegation godkänna upprättandet av en judisk-revolutionär central med exterritorialrätt i Stockholm. Den svenska riksdagens äkta värdighet vis à vis det revolutionära Israel förnekar sig minsann aldrig. Det bör naturligtvis för Vederbörande kännas fägnesamt att veta, att folkrepresentationen genom formligt beslut erkänt deras "rätt" att revolutionera Sverige. Ty detta är realiter innebörden av riksdagen omnämnda beslut rörande "sovjet-ryska handelsdelegationens" enastående rättigheter på svensk grund, bl. a. att vara befriad från varje närgången uppmärksamhet från svenska myndigheters sida. Sveriges folk har åter en gång fått svart på vitt på, var dess representanter i själva verket höra hemma, nämligen hos penningpåsarnas nation framför alla andra det s. k. Guldkalvens folk.

Vår bild härovan avser att illustrera verklighetsläget, sådant det f. n. ter sig i de flesta länder: Israels köpta agitatorer, i färd med att predika klasshat, kamp mot det eländiga gojimsamhället samt förgörelse av de "förtryckande" ledande klasserna inom folken, de där måste bort. Vilket sker i överensstämmelse med Talmuds bud, som bl. a. säger: "Det är en förtjänstfull gärning att döda anhängarna av Nazaréen (Kristus) som förneka Talmuds muntliga tradition". Denna kamp för alla folks, all världens revolutionering kostar "egendomsfolket" årligen miljarder. Krigskontributionerna gäldas dock i verkligheten av de i Alljudas bojor slagna folken, som i revolutionens namn skola frigöras. De på vår bild synliga penningpåsarna komma visserligen icke de fattiga arbetarna till godo utan endast de utvalda agitatorer och "ledare", som mera direkt trätt i Israels tjänst.

"Revolutionen heter Israels stjärna, vilken alltid har lyst över Israels huvud och som kommer att lysa allt klarare", skrev 1867 Univ. Israel.

Om judafolkets roll i äldsta tider yttrade Theodor Mommsen: "Även i forntiden visade sig Judedömet vara ett verksamt ferment för kosmopolitism och nationellt förfall".

Nachum Goldman, jude, skildrar Israels mission i senare tid med dessa ord: "Under det sista århundradet har Judedömet på ett utomordentligt sätt medverkat till den gamla västeuropeiska samhällsordningens förfall".

Otto Weininger, jude, gav följande karaktäristik av sitt folks strävanden: "Juden är gränsupplanaren. Han är motsatta polen till aristokraten. Juden är den borne kommunisten".

"Nationella partiets" ledare som vapendragare åt det revolutionära Israel.

Innan Nationen ännu begynt sitt upplysningsarbete och den svenska allmänheten praktiskt taget var hänvisad till endast de källor för politiskt vetande, som den kosmopolitiska dagspressen erbjöd, hade det regerande Israel här i landet ett ganska enkelt spel. Medels sina tidningar, de där dekreterade "folkviljan", och sina "ledare"-agenter i de politiska partierna reglerade de så tämligen behändigt händelseutvecklingen. — Det parlamentariska arbetet var ju trots den införda "demokratien" baserad på respekt och lydnad under de av Israels utvalda "ledare", som hade att på ett "taktfullt" sätt övervaka disciplinens efterlevnad inom partierna, så att ingen s. k. splittring inom dessa, som "utåt kunde skada partiet" uppstod. Innan ännu någon på allvar rubbat cirklarna för Höga Vederbörande, gick det såsom nämnt så tämligen lätt och lekfullt, men efter hand blev situationen besvärligare och allt större krav kommo att ställas på de hrr "ledare"-agenters konstfärdighet att i sköna ord dölja sina (och Israels) höga tankar och syften.

Främst i ledet bland de herrar politiska "ledare" av i dag ifråga om skicklighet som "fosterländsk" vältalare stod länge "nationella partiets" ledare i första kammaren, universitetskanslern professor Ernst Trygger. När en ur nationell-

svensk synpunkt ängslig situation uppstått inom politikens värld, behövdes det ofta icke mera än att den av alla så respekterade professorlige vältalaren ryckte in med ett fosterländskt tal i den högre stilen, förrän orosstämningen snart åter lade sig. Det verkade liksom balsam på såret. Det behövdes kantänka också sådan under kosmopolitismens förlovade styre. I stället för en gången tids "punschpatriotism" fingo vi en frasfri patriotism, där hr Trygger utan tvivel kommit att intaga en förgrundsplats. När han i något stort tal hyllade arbetets frihet såsom "en av civilisationens tre gracer" och vältaligt utlade sig om försvaret såsom det viktigaste — "på den nya kartans blindskär kan fredsvågen brytas till ett brusande skum" etc., gick det liksom ett jubelsori genom den kosmopolitisk-"nationella" pressen, som kom orons vågor i de fosterländskas krets att lägga sig. I sin praktisk-politiska verksamhet tillämpade hr Trygger i sin egenskap av en av Israels "utvalda" partiledare åt de svenska gojim emellertid en helt annan syn på tingen. Så t. ex. gjorde han 1925 tillsammans med ställbrodern, politiske amiralen Lindman hela sitt inflytande gällande för att förmå Konungen att godkänna det av israeliterna i en falsk folkvilljas namn genomtrumfade fosterlandsförrädiska riksdagsbeslutet att nedskrota Sveriges nationella försvar.

I dagarna har "nationella partiets" ledare åter en gång i framskjuten rollställning spelat vapendragare åt det revolutionära Israels dunkla förehavanden i Sveriges land, då han i sin egenskap av partiledare ryckte in i förstakammardebatten till förmån för judemaktens förmenta rätt att spekulera i det svenska samhällets omstörtning. Hr Trygger insåg mycket väl, att riksdagens godtagande av det s. k. sovjet-ryska handelsavtalet i verkligheten innebar dess erkännande av en judisk-revolutionär central i Stockholm, men likaväl gick han in därför. Hr Trygger erkände under kammardebatten, att överenskommelsen icke var sympatisk och att bestämmelsen om exterritorialrätten var "fullkomligt obehövlig" (vilket hans israelitiska uppdragsgivare dock icke torde ha anseett!), men icke förty gick han personligen in därför. Man förstår därav, huru viktig sakens genomdrivande nu av Vederbörande i själva verket ansågs vara, då man ej ens tvekade att låta "nationella partiets" själva ordförande så fullständigt kompromettera sig som han gjorde i det han öppet exponerade sig som en simpel vapendragare åt de revolutionära Israel.

Ett nytt konststycke av Hans Eminens.

Hans excellens utrikesminister Löfgren redan förut en berömd och högst uppskattad offentlig personlighet på grund av sina många och utomordentliga förtjänster om Israel här i landet, har i dagarna utfört ett nytt konststycke, lagt en ny bragd till sina många föregående i och med att han i Sveriges riksdag tillsammans med sina vänner-medspelare i den politiska hasarden, hrr Ekman, Trygger, Per Albin Hansson och Kilbom lyckats genomdriva svenska riksdagens godkännande av det s. k. sovjet-ryska handelsavtalet som tillerkänner israeliterna "rätt" att i Stockholm etablera en komintercentral för Nordeuropa, den där naturligtvis i första hand skall ha till uppgift att revolutionera Sverige men också skall ägna sitt livliga intresse åt grannfolkens "lyckliggörande".

En reformator av Israels nåde.

Förre statsministern Rickard Sandler, för sina stora "förtjänster" om riket kungligt belönad med chefskapet för Statistiska centralbyrån, är en bland våra mest framträdande kosmopolitiska "idealpolitiker". Hans enorma "sociala" och "idéela" intresse räcker till för allt, som överhuvudtaget kan tänkas vara i behov av förbättring i denna skröpligheternas värld. För "det heliga Israel" har han också kommit att bliva en "persona grätissima" — "en folklig reformvän" av högsta mått, som i alla väder exponeras på der publika tribunen.

Nationen har ju flera gånger förut sett sig föranlåten sysselsätta sig med denne illustre "demokratiske" statsman och politiker. Första gången var, om vi minnas rätt, i samband med hans sensationella manövrer i israeliternas helgade spritmonopoldomän i egenskap av finansminister i Brantings regering, då hr S. företog sig att till ett visst beryktat finanskonsortium bortslumpa statens egendom i Spritmonopolet, de 400 stamaktierna till lapprpriset 400,000 kr. trots deras matematiska värde lågt beräknat uppgick till 30 milj. kr. Bland hr Sandlers många andra "stora" bragder, som förlänat honom en sådan popularitet såsom "en folkets man" må här blott erinras om, att det var under hans regering, som nedskrotningen av det svenska nationalvärnet beslöts.

Men hr Sandler intresserar sig inte bara för reformer i den större och högre stilen. Hans reformatistisk-ideela kynne räcker till också för de jämförelsevis mindre anspråksfulla reformuppgifterna i samhället. Så fingo vi helt nyligen skåda honom som en av de stolta "demokratiska" hjältarna å det stora diskussionsmötet å Victoriasalen till förmån för ett "Ungdomens hus". Ty varför skulle inte också ungdomen få sitt hus, när folket fått sitt? — Det skall väl vara någon rättvisa till i det eländiga "borgarsamhället"! Hr Sandler såg, förklarade han vid mötet, i "Ungdomens hus" det stora medlet att avskaffa "träkigheten i staden", men han inlade sin mycket bestämda protest emot att endast "kulturell dans" skulle tillåtas i "Ungdomshuset", enär han själv inte kunde annat än jazz. — Vilket icke betvivlas.

Det är emellertid inte bara "träkigheten" ute på sta'n, som charmör-dansören från d:r Bratts jazzafinar på Grand hr Rickard Sandler vill ha bort. Han vill nu också ha det litet gemytligare uppe på tinnarna, där han ju är "folkets majestät" sittande i all sin härlighet utan att skymmas av någon generande och hindrande kunglig tron. Tänk bara, huru lätt och trevligt det sedan skulle gå för de Israels bålda "ledare"-agenter i spetsen för massorna att fullkomna "reformeringen" och plocka in vad som ännu återstår av gods och guld i detta landet i den israelitiska skattkammaren — till folkets "lyckliggörelse"! Man förstår alltså rätt väl att en kosmopolitisk ande av hr Sandlers natur måste känna sig tillfalad i sitt allra innersta av den av hrr kommunister till årets riksdag ingivna republikmotionen. I ett "stort" anförande i kammaren tolkade han också sin trängtan mot "det republikanska idealet". Hr S. yttrade härvid bl. a.:

"Sveriges demokrati äger självfallet att bestämma över sitt statsskick i alla dess delar. Konungadömet och nationen stå icke emot varandra eller vid varandras sida såsom likvärdiga makter. I vårt rikes angelägenheter medbestämmer numera en arbetarklass, som saknar alla monarkiska traditioner och som är republikanskt inställd".

Ja, till namnet medbestämmer visserligen i dag arbetareklassen i Sveriges angelägenheter, men också endast till namnet; till gagnet är det Israels utvalda "ledare"-agenter i spetsen för massorna, som bestämma emot folkets sanna intressen. Detta samma folk må akta sig för att förlåna sina nuvarande "ledare" större befogenheter än de ha, försåvitt det vill undgå att totalt utplundras och proletariseras av den härskande internationella judemakten!

Kungligheten i det judiska reklamgeschäftets tjänst.

Ehuru motståndare av principip till allt vad nationell (icke-judisk) monarkism heter draga sig herrar israeliter såsom vi tidigare framhållit ingalunda för att, när och varhelst förhållandena det medgiva, utnyttja den ur "folklig" synpunkt så förhatliga kungligheten för sina rent geschäftmässiga och andra intressen, till gengäld varför den tjänstvilliga kungligheten honoreras med en "lagom" popularitet i den folkopinionen bildande judiska tidningspressen. Bland de smartare inom branschen är som bekant hebreen Sachs' "Nordiska kompani", som i jaslas bl. a. utmärkte sig genom kringsändande av massor affärsbrev till privatpersoner, vari på det mest osmakliga sätt reklamerades med ett Hans Majestät Konungens aviagda besök hos N. K., med anledning varav firman alldeles särskilt rekommenderade sig till allmänhetens välvilliga åtanke. Eftersom ingen mindre än självaste ceremonimästaren vid Hans Majestät Konungens hov, friherre Reinhold Rudbeck, är ordförande i det israelitiska "Kompaniets" styrelse hade man icke någon anledning förmoda, att det påtalade bruket av Hans Majestät Konungens namn i firmans reklamkorrespondens tillkommit av något misstag.

Kungligheten nyttjas dock inte bara i "Nordiskas" mera privata reklamverksamhet. I en braskande jätteannons av N. K. i dagspressen syntes häromdagen främst i texten en bild med kunglig krona ovanför av prinsessan Astrid och en varmhjärtad rekommendation för N. K. En engelsk tidning, lydande namnet "Daily Sketch" och tydligen stående det Sachsska "kompaniet" nära, har hjälpt till med reklamtextexts komponerande. Annonsen lydde:

"Kronprinsessan Astrids lilla bekymmer."

Den engelska tidningen "Daily Sketch" innehöll för kort tid sedan en liten notis som här meddelas i översättning:

"Den förtjusande unga svenska dam, som skall bli belgiernas nästa drottning, har endast ett bekymmer i sitt liv just nu. Det är, att hon ej kan promenera omkring på gatorna i Bryssel lika fritt, som hon brukade göra i sitt älskade Stockholm.

Etiketten vid det belgiska hovet är nämligen alltför sträng för att tillåta prinsessan att gå ut och gå i staden utan uppvaktning.

Men detta var just vad Prinsessan Astrid brukade göra hemma. Hon gjorde sina inköp i "the Nordisk" precis som vilken annan stockholmsdam som helst."

(Kursiverat av N. K.)

Countenancerna göra sig själva ...

Förvisso har N. K. rätt uti, att "reflektionerna göra sig själva", ehuru förvisso i en helt annan riktning än det judiska "Nordiska" föreställer.

"Folkets sakrosankta rätt".

Den stora hemligheten med revolutionen som politiskt kampmedel är att den med framgång kan nyttjas till åstadkommande av snart sagt vilken regimförändring som helst. Det sker naturligtvis alltid i deras namn och till deras favör, som utföra det revolutionära grovhantverket. I all synnerhet anlitas det med entusiasm av "Guds utvalda folk". När en regim icke längre är passlig, är det så bekvämt att mobilisera upp de missnöjda massorna till en revolution, som skall ge dem alla "en plats i solen". Se'n kommer baksläget, "platsen i solen" behålles alltjämt av "det lilla fåtalet", och den massorna utlovade härligheten inställer sig icke. Sålunda ägnar sig revolutionen även förträffligt som avpolleterare av en "uttjänt" "demokrati" till förmån för ett autokratiskt styrelseskick. Mussolinis Italien erbjuder ett dylikt exempel. Il duce har nyligen inför en fransk publicist uttalat sig om sitt verk, då han avpolleterade den korrumperade demokratien i Italien.

"Vi hade här", sade han, "ett halvtjog miljoner väljare, varav hälften inte röstade. Andra hälften bestod dels av ignoranter, dels av något mera upplysta personer, som dock regerades av valbossar, liksom en hjord av Panurge's får. Se där, vari denna folkets sakrosankta rättighet bestod.

— En metod, inföll intervjuaren, för ett fåtal att bemäktiga sig smörassietten.

Varpå il Duce svarade med ett brett skratt:

— Ja, de togo allt smöret åt sig och sina vänner och kastade assietten i huvudet på de andra."

Nya St. D. startar nationalinsamling för f. d. nedrustningsministern?

F. d. nedrustningsministern Per Albin Hansson, som genom sitt "käcka" förswar mot f. d. furiren Holmberg i Nya Stockholms Dagblads ögon vuxit ut till ingetting mindre än en historisk personlighet, en svensk nationalhjälte, kommer enligt vad meddelas att i egen hög person stå till ansvar inför rätten för sitt överskridande av lagens bud. Grönköpingsavisan Nya St. D. fortsätter att vara upprörd. En mängd kolleger uppe i riksdagen ha, upplyser den, skänkt avsevärda belopp till de eventuella Per Albinska böternas gäldande, och den igångsatta insamlingen skulle redan vara uppe i ett fyrsiffrigt tal. Bladet meddelar vidare, att det finnes gott om folk även utanför riksdagen, som vilja dra sitt strå till stacken. Inom dess läsekrets skulle för övrigt finnas sådana, som önskade åstadkommandet av en speciell fond till hjälp och understöd åt personer, som fällas för att "de vid överfall vågat försvara sig mot våldsverkaren eller våldsmännen".

Varför så blygsamt, Nya St. D.? Har man sagt å, bör man väl ock ha kurage att säga b. Här vore ju ett utmärkt tillfälle att på den "borgerliga" sidan popularisera vår store nedskrotare av Sveriges riksförsvar för hans blivande stora mission som svenska folkets "räddare" i egenskap av "den gode husfadern" i det "svenska folkhemmet". Eller är man månne rädd för att allmänheten skall misstänka ett samarbete mellan herrarna i Nya St. D. och Bonnierska D. N.?

"Frisinnade klubben" intresserar sig för "tredje statsmakten".

S. k. frisinnade klubben hade förra fredagen sammanträde i huvudstaden under advokaten Georg Stjernstedts ordförandeskap. Vid sammanträdet höll d:r Leif Kihlberg ett föredrag om "Tredje statsmakten och politiken", på vilket följde en livlig diskussion med bolsjevikvänliga professorn Bendixson, "Stockholms stadsfullmäktiges grand old man" (Bonnierska D. N:s benämning), och prof. Kobb samt redaktörerna Sachs och Alkman m. fl. "liberala" storheter som talare.

"Frisinnade klubben" tyckes vilja hålla sig på det aktuella planet.

En glad och "bragdrik" trio.

Ur Allehandas "Ett och annat" låna vi ovanstående lyckade teckning av den glada och "bragdrika" trio, som i huset Bonniers d. ä. israeliternas presshögkvarter Dag. Nyh. "leder" den kulturutvekling, som skall göra svenska folket moget för den stora judiska "världsfrälsningen". "Här vilar" som synes inga ledsamheter". Men så betalar sig också "dansen" förträffligt. Allehanda presenterar den illustra trion som "Albert Bonniers kulturbärare, vilkas gemensamma så lydande visitkort pryder D. N:s första sida:

Chefredaktör: Sten Dehlgren.
Andre redaktör: Ivar Ljunquist.
Kultur o. politik: Torsten Fogelqvist."

Hr Dehlgren, chefredaktören och f. d. marinofficeren, är den muntre mannen i mitten, till vänster om honom synes "andre redaktören" Ljunquist samt till höger "kulturprosten" Fogelqvist, han som sköter kulturen och politiken i det illustra bladet och som av det dödfödda Bonnierbladet "Svart på vitt" celebrerades som Sveriges främste kulturbärare i närvarande tid. Dock, det händer, att de främste kunna bliva de sista.

I den provokatoriska nykterhetspolitikens hägn.

Vid visitation av tyska ångfartyget "Elsa", som i dagarna anlänt till Stockholm från Stettin, har av tullmännen i en kolbox anträffats 14 större glasflaskor med exportsprit. En maskinist å fartyget erkände sig som den skyldige.

Å svenska ångfartyget "Ingeborg" har vid företagen omvisitering hittats tvenne 10-liters dunkar med exportsprit. Dunkarna voro gömda i fartygets babordskolbox. Ägare var en maskinist.

Spritpotentaterna i Malmö få svar på tal.

De självgjorda herrar överförmyndare för svenska folket, som företagit sig att bedöma, huru myndiga svenska medborgare skola, kunna och böra umgås med de Brattska spritvarorna, hava tydligen föresatt sig att driva sitt förmyndarskap till den punkt, där den sunda opinionen en dag utan vidare sopar dem bort från deras lukrativa maktpositioner. Utmaning följer på utmaning, naturligtvis alltid i det "sociala" och "nykterhetsintressets" namn. Men så småningom skola vederbörande förvisso komma till insikt om, att svenskarna icke äro någon enda stor samling menlösa och förfallna individer och omyndighetsvarelser, såsom de föreställt sig.

Spritpotentaterna i Malmö ha i dessa dagar fått en erinran härom. En av stadens äldsta och ekonomiskt mest välsituerade invånare, förre stadsfiskalen Nils Aschan, hade i julas hos spritförsäljningsaktiebolagets på platsen styrelse anhållit om en extra sprittilldelning av fyra liter, men fått sin framställning avslagen. Hr Aschan väntade nämligen enligt vad han upplyst under juldagarna ofördmodat besök av några vänner, som hos honom skulle intaga flera måltider och önskade därför en extra ranson. Men de myndiga herrar spritpotentater sade "nej". Hr A. var emellertid i den lyckliga belägenheten att han kunde ge dem svar på tal. Han var nämligen ägare till en lantegendom, Toppeladugårds gods i Genarps socken, och lät strax dit överflytta sin manfalsskrivningsort från Malmö. Vilket renderade Malmö stad en minskad skatteinkomst av cirka 50,000 kr. om året.

Det vore gott och väl, om flera ville följa hr Aschans exempel och alltefter råd och lägenhet reagera mot det rådande oeferträttlighetstillståndet, till åskådliggörande för vederbörande, att myndiga svenska medborgare icke i längden ämna finna sig i deras tyranni.

Hr Bonnier är chef för det Wallenbergska husdjursförädlingsinstitutet.

Till föreståndare för "institutet för ärftlighetsforskning på husdjursavelns område", som skall upprättas med hjälp av medel från Knut och Alice Wallenbergs stiftelse, har utsetts docenten vid Stockholms högskola d:r Gert Bonnier. Institutets namn skall vara: Institutet för husdjursförädling.

För Sveriges jordbrukare bör det naturligtvis, menar man, i deras nuvarande betryckta läge kännas som en lisa att veta, att det Wallenberg-Bonnierska husdjursförädlingsinstitutet inom en icke allt för avlägsen framtid skall träda i funktion. Men lisan blir, reelt sett, måttlig, så länge de av vederbörande regerade statsmakterna i landet behandla vår modernäring på sätt som sker. "Medan gräset växer dör kon". Och skulle "husdjursförädlingsinstitutet" under hr Bonnier mot all förmodan lyckas övervinna naturens motstånd ifråga om "uppdriven mjölkavkastning" m. m., så är därmed ej sagt, att böndernas ekonomi blir bättre för det. Våra jordbrukare förstå nog också i regel att hela detta "storartade" förädlingsprojekt i verkligheten icke mycket annat är än en vederbördandes generösa gest, avsedd att demonstrera, huru varmt de nitälska för Sveriges modernäring.

Vid behov av
FOTOGRAFERING!
Glöm ej att anlita oss, då vi äro Specialister och erfarna fackmän inom branschen.
RING ENDAST NORR 75 45.
BILD-CENTRALEN
Drottninggatan 38, Stockholm

TAPETSERARFIRMAN
C. A. ERIKSSON
Hantverksregatan 22, Stockholm
TEL. KUNGSH. 6706.
Utför Möbelstoppningar, Mattpåläggningar till mycket billiga priser. Förstklassigt arbete garanteras. Begär kostnadsförslag.
Klädning av sidovagnar samt bakdvoor.

Caféet
RIDDAREGATAN 11
(hörnet av Sibyllegatan.)
Gott kaffe och väl tempererade maltdrycker. Tidsenliga lokaler.
OBS.! Ny regim.

Stockholms Förenade Tvätt
Luntmakaregatan 94
STOCKHOLM. Tel. Vasa 34 22.
Specialité: Tvättning av överdragskläder.

Släktforskning
i in- och utländska arkiv utföres
Löjtn. Erik C:son Swartz,
Charlottenborgs Slott, Motala V.

Goda och billiga Måltider
kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:
Automatrestaurant CYRUS
43 Nybrogatan 43
Automatrestaurant ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2
Automatrestaurant ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8
Automatrestaurant GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51
Automatrestaurant S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.
Automatrestaurant GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68
Automatrestaurant BIRGER JARL
73 Folkungagatan 73
Frukost 1/2 9—1/2 Middag 1/2—7 Kväll 7—1/2 12 Inga drickspengar Ingen spritservering

JOHAN G. GRUNDBERG
SMÖR-, OST-, ÄGG- &
VIKTUALIEAFFÄR
Specialité: SVENSK LAX
Sibyllegatan 9
Tel. 77095 STOCKHOLM Tel. 77095

Nationen nr 10/1928.

Näringsfrihetsförordningen bör revideras!

En riksdagsinterpellation till handelsministern.

Den utredning rörande revision av vår föråldrade näringsfrihetsförordning, som igångsattes i början av 1921, drabbades som bekant sedermera av Geddesyxan men återupplivades av den Tryggerska regeringen 1924 efter framställning från köpmannahåll. Några positiva resultat ha ännu icke framkommit, men har man nu hunnit bli färdig med den s. k. förberedande undersökningen, som närmast gick ut på att konstatera, huruvida en revision överhuvudtaget erfordras, så att det egentliga revisionsarbetet äntligen skulle kunna ta vid. Enligt vad meddelas har kommerskollegium nu tillkallat representanter för vissa näringsidkarorganisationer, bl. a. Sveriges Köpmannaförbund, för överläggningar i saken.

Den långa väntan på resultat av den pågående utredningen har emellertid vållat otålighet på olika håll inom näringslivet. Som ett uttryck för denna mycket naturliga otålighet inom näringsidkarkretsar är helt visst den av ledamoten av andra kammaren disponent J. E. Leffler, (h), Kinna, till handelsministern i dagarna ingivna interpellation angående näringslagstiftningen att betrakta. Interpellationen, som begärdes på bordet, hade följande lydelse:

Från köpmanna- och hantverkarekretsar ha sedan länge framförts önskemål om revision av 1864 års näringsfrihetsförordning. Vad som därvid främst eftersträvas är en sådan ändring i bestämmelserna, att rätten att idka handel och hantverk göres beroende av att vederbörande uppfyller vissa primära villkor ifråga om yrkes- och bokföringskunskap, viss praktik inom yrket samt disponibelt kapital. Men även andra bristfälligheter i den nuvarande näringslagstiftningen ha påvisats, exempelvis de otillfredsställande bestämmelserna om gårdfarihandel och realisation samt avsaknaden av en genomförd lagstiftning mot illojal konkurrens etc. I sammanhang härmed har även den frågan varit föremål för uppmärksamhet, huruvida gällande bestämmelser om hyresvärds förmånsrätt i konkurs kan anses medverka till uppkomsten av överflöd på butikslägenheter runt om i landet.

Rörande dessa och andra hithörande frågor ha upprepade framställningar avlåtits till Kungl. Maj:t med hemställan om att åtgärder skulle vidtagas för att råda bot på missförhållandena ifråga. Det kan i samband därmed vara av intresse framhålla, att åtgärder för åstadkommande av en så att säga "kvalificerad näringsfrihet" äro underprövning jämväl i våra grannländer Norge, Danmark och Finland.

Med hänsyn till de nu angivna spörsmålens väsentliga betydelse för hantverket och minuthandeln var det naturligen med stor tillfredsställelse, som landets köpmän och hantverkare i början av år 1921 mottogo meddelandet, att regeringen igångsatt utredning i och för revision av den föråldrade näringsfrihetsförordningen. Emellertid måste med beklagande konstateras, att inga som helst resultat ännu efter sju års förlopp framkommit av detta utredningsarbete. För närvarande lär arbetet omhänderhavas av Kommerskollegium, men några upplysningar om dess läge lämnas icke i årets berättelse om vad sig i rikets styrelse tilldragit. I en nyårshälsning till landets köpmän i Sveriges Köpmannaförbunds tidning har emellertid herr statsrådet och chefen för Handelsdepartementet nyligen erinrat om den pågående utredningen och understrukit behovet av en revision av gällande näringslagstiftning.

Under de år utredningsarbetet pågått har behovet av åtgärder till avhjälpande av missförhållandena inom handeln och hantverket alls icke försvagats. Tvärtom hava de osunda företeelser inom dessa näringsgrenar, vilka äga sin grund i lagstiftningens bristfälligheter, alltmera tilltagit i den mån som konkurrensen vunnit ökad skärpa. Den utlovade revideringen av näringsfrihetsförordningen och en effektiv lagstiftning mot illojal konkurrens emotses därför med största otålighet av landets köpmän och hantverkare.

På grund av det anförda hemställes om kammarens medgivande att till herr statsrådet och chefen för Handelsdepartementet få rikta följande frågor:

1) Delar herr statsrådet den uppfattningen, att näringslagstiftningen i sin nuvarande utformning måste anses vara i vissa avseenden föråldrad och sålunda i behov av en snar revision?

2) Har herr statsrådet i så fall för avsikt att, för den händelse så befinnes påkallat, komplettera direktiven för nu pågående utredning i den riktning jag här berört, samt att i lämplig form söka påskynda frågans behandling?

Man avvaktar med intresse handelsministerns svar på interpellationen. Det erbjuder ju visserligen icke några svårigheter att förstå den reela anledningen till revisionens förhalande. Uppgiften har naturligtvis inte kunnat intressera den i landet regerande judemakten, som just i tecknet av 1864 års näringsfrihetsförordning lyckats tillkämpa sig sin nuvarande hegemoni inom svensk köpenskap, och fördenskull av vederbörande icke kunnat godtagas såsom något vare sig "folkligt", "demokratiskt" eller "socialt" "reformkrav" utan för dem snarast framstått som ett utslag av den s. k. reaktionen.

Avbetalningsbubblan i U. S. A. brister?

Avbetalningssystemet stimulerar produktionen genom att göra varorna lättare tillgängliga för folket. Den stora produktionen ger större löner och därmed ökad köpkraft. Så har det hetat från avbetalningssystemets hemland, Amerika, nu i ett par års tid, och varje betänksam röst mot avbetalningsaffärerna har nedtystats med det tvärsäkra: se hur bra det går i Amerika. Men nu tyckes bakslagets stund vara kommen, om man får tro de inlöpande meddelandena. Den genom avbetalningssystemet "stimulerade" varuproduktionen har i dagarna efterträtts av en industrikris av fruktansvärd omfattning. Fem miljoner industriarbetare ha avskedats, och på de senaste tio dagarna ha de arbetslösas antal vuxit med två miljoner. Så plötsligt har krisen kommit.

Den engelska tidningen Daily Telegraphs New Yorks-korrespondent lämnar följande redogörelse för krisens återverkningar på New York-börsen: Ett bevis på situationens allvar är den panikartade baisse, som i går (lördags) inträffade på börsen omedelbart efter offentliggörandet av arbetslöshetssiffrorna. Över 2½ miljoner aktier kastades ut i marknaden, och köp och försäljning av papperen gingo under sådan panik att de börsapparater, som normalt ange aktiekurserna för mäklare och spekulanter, vid börstidens slut lågo en hel timme efter transaktionerna. Amerikanska regeringen gör allt vad i dess makt står för att lugna den nervösa oro, som den ovantade krisen medfört i hela landet.

Glöm ej

att prenumerera på

Nationen!

Foitlis

DROTTNINGGATAN 40
HORNSGATAN 1
KUNGSGATAN
vid Konserthuset
STRANDVÄGEN 1
DROTTNINGHOLMS VÄRDSHUS
NACKANÄS VÄRDSHUS

Varför är

Solna Bryggeris PORTER-DRICKA så allmänt omtyckt?

Jo, därför

att det tillverkas av bästa råvaror under fullt sakkunnig ledning.

Ring Hagalund 95

efter en flaska på prov.

Vitaminrikaste måltidsdryck.

Omma, svulna, kyida fötter och tår,

nagelträng, liktornar, förhårdnader, platt-fot med åtföljande trötthet behandlas vetenskapligt.

Fri rådfrågning.

SYSTER MAJAS FOTKLINIK,

PÄLSAR

beställas fördelaktigast på våren.

Omarbetningar och moderniseringar billigast under sommaren.

Lämna alla Pälsvaror till SOMMARFÖRVARING hos

EMIL MOSSBLADS Pälsatelier

2 Sergelgatan 2.
Tel.: N. 19587, 13274.
STOCKHOLM.

Nordisk musik.

För Nationen av

Dr Franz Haiser.

(Scheibbo, Nieder-Oesterreich).

Söndagen den 12 februari gav Wiens Symfoniorkester för "Radio Wien" en konsert av uteslutande svenska kompositörers verk. Frans Berwald: Tragische Ouvertur; Artur Hennebergs: Pianokonsert; Kurt Atterbergs: Turandot-Suite, och Hugo Alfvéns: Svensk Rapsodi. Den därpå i Veckotidningen "Radio Wien" följande anmälan var judisk eller judiskt påverkad, ty "Radio Wien" kommer allt mer och mer i judehänder. Vi läsa där: "Skandinavien är ett sångarnas rike, icke ett de skapande tondiktarnas, för så vitt en världsrepresentativ betydelse därvidlag kommer i betraktande. Mästare, hos vilka jorderikets ande, mänsklighetens själ — icke blott hemlandets — och den tidsenliga europeiska kulturen äro levande ha de där knappast att uppvisa. Tondiktare, ur vilka Kosmos' hemligheter tala, skall man näppeligen finna bland nordborna". (Richard Specht).

Basa detta är ett grovt misstag, ty just hos Edvard Grieg talar "Kosmos' hemligheter" så djupt, att alla jordiska känslor slockna och försvinna. Den, som vid åhörandet av hans pianokonsert i A moll ser ned på ett vidsträckt berglandskap, har en känsla, som om genom ett trollslag livets alla mörka, sorgtyngda dimmor skingrades och man vaknade ur en kvalfull dröm. Livets nöd och sorg var endast sken, evighetens soliga frid är verklighet! Musik är djupaste filosofi, djupaste religion, ty allt tänkande med ord, även det skarpaste och djupaste, är, även det, endast sken, illusion.

En sådan uppfattning av Grieg förutsätter naturligtvis, att man är german och icke jude, att man icke, såsom de flesta arier, står under världspressens hypnos.

Helt annorlunda med Beethoven. Jag älskar Beethoven över allt annat, han är min förebild för livet — tillvarons, varandets och vardandets, överträffade mästare och befvingare! Livet är kamp, icke blott för tillvaron, utan även kamp om herraväldet, kamp och strid till sista blodsdroppen. Men det ges även vila efter striden, en belöning för modet, som är skapelsens högsta plikt, en oändlighetsförsoning i evigheten, och det är Grieg.

Vi veta mycket väl, varför den internationella judendomen icke är Grieg bevågen: emedan han och hans landsman Richard Nordraak "på det häftigaste upprest sig mot den av Mendelssohn behärskade skandinaviska musiken för att hävda en rent nordisk" som det heter i den judiska musikliteraturen. Hennebergs Pianokonsert grep mig djupt emedan jag här — tondiktarens egenart till trots — hade Griegs från all förkonstling fria ande framför mig.

Men den judiska kritiken i "Radio Wien" dömer annorlunda. Vi läsa där: "I de verk den Svenska Aftonen bjuder oss, känner man någonting främmande: Man får här höra sällsynta musikers tonspråk, musiker, som upplevat Liszt och Richard Strauss och som endast berörts, men icke blivit gripna av fenomenen Schönberg och Strawinsky, och för vilka dessa översinnliga, i det hinsides drömmande företeelser, vilka som Anton Bruchner och Gustav Mahler mera avgörande än de flesta påverkat tiden, ännu icke vunnit någon verklighet."

Kritikern borde helst ha nämnt Gustav Mahler ensam som "en översinnlig, i det hinsides drömmande företeelse", men det hade varit alltför genomskinligt och odränsande, därför måste "Renommé-Ariern" *) draga fram Bruchner. Mahler transcendent tondiktare! Denne långtrådige tonmatematiker, hos vilken varje takt är avvägd och uträknad! Och Schönbergs atonala Katzenjammergnäll i samma andetag som Bruchner! Oförskämdhet!

Österrikes äkta tyskar hälsa de svenska tonsättarna på det hjärtligaste. Just detta, att hos dem "ännu icke jordrikets ande (amerikanisering?), mänsklighetens (den degenererade?) själ, och den tidsenliga europeiska kulturen (jazzband?) äro levande" hälsa vi med glädje — just detta, att "de blott komponera i det egna hemlandets anda" länder dem till högsta ära!

*) Med "Renommé-Arier" menar wienaren en arier, som juden söker sig till följeslagare för att lättare undgå angrepp. Judarna ha oftast ariska vänner i sin omgivning för att själva förbli osynliga. Bruchner är för längesedan död och blir därför utan att vilja det gjord till "Renommé-Arier".

Gårdfarihandeln reduceras även i Dalarna.

Även i Kopparbergs län, som hittills kunnat stå ta med det största antalet gårdfarihandlare eller omkring 200, har länsstyrelsen omsider sett sig föranlåten inskrida till hejdande av denna inte bara för de lojala bofasta köpmännen utan även och framför allt för den stora allmänheten olyckliga form av "fri handelsrörelse". Vid senaste årsskiftet reducerades där sålunda det över hövan stora gårdfarihandelsståndet i rätt betydande grad, i huvudsaklig överensstämmelse med de av landshövding Sven Lübeck i Gävleborgs län under fjolåret i sin bekanta skrivelse i ämnet till k. m:t uppdragna riktlinjer för gårdfarihandelns avveckling. Länsstyrelsen i Kopparbergs län har härvid gått fram med erkännansvärd konsekvens och fasthet både i fråga om att avstyra varje nyrekrytering inom gårdfarihandelsyrket och att från detsamma avskilja dem, som icke längre höra hemma inom vandrande flock.

Kioskhandeln i Finland icke någon "social hjälpverksamhet".

Den florerande kioskhandeln är i Finland föremål för en beskattning, som åtminstone i någon mån torde kunna anses ge det allmänna ersättning för det nedskräpande och övriga obehag, som i parker och planteringar följer med kioskverksamheten överallt i städer och större samhällen.

Häromdagen hölls nämligen inför drätselkammaren i Helsingfors offentlig auktion på 21 stycken kioskplatser i finska huvudstaden. Vissa minimiarrenden hade på förhand fastställts, men anbuden från hågade spekulanter och firmor överstego dessa i en grad, som klart visar att kioskhandeln är att betrakta som en synnerligen lukrativ bransch inom handelns utmarker. Det ropades och bjöds med största iver vid kioskauktionen i Helsingfors, och slutsumman i arrendeavgifter för de 21 kioskerna steg till icke mindre än 313,300 mark för tiden 15 april—15 oktober i år. Detta belopp översteg betydligt vad drätselkammaren tänkt sig få in, ty den hade satt minimiarrendena till endast 289,000 mark. Men eftersom kioskspekulanterna bjödo över varandra, så tackade naturligtvis de finska myndigheterna och togo emot detta extra tillskott till renhållningens och polisbevakningens konton.

Det förefaller som om myndigheterna i våra svenska städer skulle ha något att lära härav. Men hos oss tror man sig ju utöva någon sorts social hjälpverksamhet när det lämnas kioskrättigheter.

KÖP BRÖD FRÅN

W. Gustafsson, Bageri & Konditori

S:t Eriksg. 22. Stockholm. Tel. N. 18292

Es wird immer klarer, dass die Erneuerung des Abendlandes nur durch den Rassengedanken möglich ist.

Grundwerke über Rassenkunde, Bedeutung und Pflege der Nordischen Rasse von *Dr Hans F. K. Günther* sind:

"Rassenkunde des deutschen Volkes", eben in 12. Auflage erschienen, "eine gewaltige Leistung" und "eine glänzende Darstellung" nach den Worten des führenden deutschen Rassenbiologen Prof. Dr Eugen Fischer.

"Rassenkunde Europas", von in- und ausländischen Fachleuten empfohlen, nach der ersten Auflage ins Schwedische, nach der zweiten Auflage ins Englische übersetzt.

"Adel und Rasse", 2. Auflage, ein Buch über die rassenbiologischen Möglichkeiten und Aufgaben der Schaffung einer erblich hochwertigen Führerschicht des Abendlandes aus nordischem Blute.

"Der Nordische Gedanke unter den Deutschen", ein Buch, welches die Aufgaben einer rassischen Erneuerung durch Hebung der Geburtenzahl der erblich tüchtigsten vorwiegend nordischen Menschen zu einer neuen Lebensauffassung vertieft.

"Rasse und Stil", 2. Auflage, eine Untersuchung über den Einfluss der Rasse auf das künstlerische Schaffen, nach "Nya Dagligt Allehanda" ein "geniales" (snillrik) und "aristokratisches" Buch.

Eine ähnliche Untersuchung führt "Kunst und Rasse" von dem bekannten Architekten *Schultze-Naumburg durch*. Eine bedeutende Darstellung der Geschichte der Rassenforschung und der aus ihr entstandenen Rassischen Erneuerungsgedanken gibt *Schemann*, Die Rasse in den Geisteswissenschaften, ein Buch des Wiederentdeckers des grossen Gobineau, beide Bücher soeben erschienen.

Ausführliche Prospekte übersendet auf Verlangen

J. F. Lehmanns Verlag, München, Paul Heysestr. 26.

Från Ghetton till Riddarhuset.

Bidrag till den rasbiologiska forskningen. XVIII.

Atterna Barnekow, Hamilton, Löwenhjelm, Mörner, Wrede m. fl.

(Forts. på släkten Calms.)

Judemestisen Vilhelmina Bratts son Charles Robertsson Dickson blev läkare i Göteborg. Han har låtit avmåla sig iklädd frimurarekostym, och krönt tavlan med sitt "adelsvapen". Han var riddare av Carl XIII:s orden, Nordstjärnekommendör och hade sju barn. Hans dotter Harriet giftes med ofrälse åkerbrukaren Schale, som hon skänkte fyra judemestiser. Av dessa är Henning Schale major och Sten Schale kapten i I.4 samt Svärdsriddare. Släkten, som utan bevis tror sig kömmen från Holland, fanns redan i sjuttonde seklets mitt bland Onsala sockens allmoge i Halland.

Robert Charlesson Dickson blev överståthållare i Stockholm. Hans utseende var tydligt judiskt. Han var riddare av Karl XIII:s frimurareorden.

Hans äldste son jur. kand. Charles Robertsson D. är direktör i Svenska bankföreningen och Karl XIII-riddare samt gift med Ida Saphira Theel. Hans syster Eliza Dickson är hustru åt friherre Barnekow nr 230, kapten i N. Skånska infanteriregementet, kammarherre, riddare av den privata preussiska Johanniterorden m. m. Släkten är ej, såsom påstätts, identisk med den gamla mecklenburgska adelsätten B., varav medlemmar på 1300-talet invandrade till Sverige, utan uppträder tidigast å Rügen. Från Danmark invandrade en medlem till Skåne, och Kristian Hansson Barnekow fick 1664 introduktion i Svenska riddarhuset. En hans sonson fick i egenskap av landshövding och generalmajor baröntitel 1750. —

William Carlesson Dickson, styrelseledamot av Skaraborgsbanken i Stockholm, fick fem barn, av vilka äldste sonen blev löjtnant, den andre, Patrik har varit österikisk ryttmästare och Hedvig är hustru åt greve Hamilton nr 86, ryttmästare vid Smålands husarer, vilken hon skänkt tre judemestiser. Denne påstår sig vara av samma släkt som de engelska hertigarna av Abercorn och direkt härsamma från de franska hertigarna av Chatelterault, vilkas nordiske stamfar med gånge-Rolf skulle kommit till Normandie, där hans ättlingar burit bl. a. titlarna "sire de Beuamont, comte de Mellent" m. fl. En familjemedlem skulle 1066 med Guillaume-le-batard kommit till England, där han begåvats med 91 län och grevskapet Leicester!!... Allt detta vidkommer ej den till Sverige invandrade familjen Hamilton, vilken räknar sina anor från irländaren Hugh Johnsson H. (av osäker härkomst), vilken tog svensk sold 1680. Hans bror Malkolm hade redan i svenska hären tjänat sig upp från pikenerare till major och såsom sådan fått begärt adelspatent 1664. Som överste fick han 1689 titeln friherre till Hageby och brodern Hugh blev delaktig av baroniseringen. En den sistnämndes son fick 1751 såsom generalmajor titeln "greve till Barsebäck". Stammodern för hela greveätten var en ofrälse handlandedotter i Göteborg. — — —

Agnes Marika Charlesdotter Dickson hade sju barn med herr Mörner nr 91, ryttmästare vid Kronprinsens husarer. Denna släkt säger att den härstammar från en romersk borgare och att ättevapnet tillagts en krona av den rödskäggige kejsar Fredrik Hohenstaufen.

Revisorer för Norma.

Överståthållareämbetet har förordnat professor Alfred Petrén med inspektör Axel Ståhqvist som suppleant att under räkenskapsåret 1927—1928 och därefter tillsvidare deltaga i granskningen av styrelsens för kafeäktiebolaget Norma räkenskaper och förvaltning. Prof. Petrén är samtidigt ordf. i Stockholms stads nykterhetsnämnd.

Nyckeln till hälsa

är att renas magen och tarmarna från osunda rester, utdriva urinsyra från kroppen samt upplösa blodet, därmed avlägsna sjukra orsaken till illamående och sjukdomar.

En huskur Frukt-Salt-Samarin är härtill synnerligen välgörande.

Magsyra och Huvudvärk försvinna. Värk i kroppen, Reumatism och Nervsmärtor skingras. Hälsa, krafter och Välmående återvinnas.

Frukt-Salt-Samarin verkar välgörande på hela organismen och omedelbart upplyftskande. Pris pr burk kr. 2:50. Erhålles pr postförskott från Cederroths Tekniska Fabrik, Sthlm. (Säljes å Apotek, Drog-, Kemikalie- & Färghandel m. fl.)

Gör ett besök

i min affär, där köper Ni

SMÖR, OST, ÄGG och KONSERVER

till absolut lägsta priser.

Carl Sandbergs Smöraffär

Tegnérsgatan 17. Tel. Norr 215 39.

Till Svenska riddarhuset har dock inlämnats en genealogi som börjar först i femtonde seklets mitt med en brandenburgare Mörner. En Stellan Otto Mörner, vilken börjat sin bana som page i kung Karl IX:s tjänst, fick såsom ståthållare å Åland svenskt adelspatent 1627. Från honom härstamma alla nu levande Mörner i Sverige.

Av judeättlingen Dicksons sju barn är Krister Mörner hovrättsråd i Svea hovrätt, Karl Mörner löjtnant vid Skånska kavalleriet, Marianne Mörner, lärarinna vid Djursholms samskola, Greta Mörner omgift med ofrälse översten Tarras Wahlberg vid Smålands artilleri, överadjutant hos konungen, innehavare av tolv dekorationer, och Ebba Mörner har tre barn med baron Wrede nr 44, agronom i Lund och dror till släktens huvudman. Atten Wrede har påstått sig härstamma från Italien och fått adelskap år 803, en skön fantasi! Livländaren Henrik Kaspersson Wrede "frälsade 1605 vid Kyrkholm kung Karl IX:s liv, i det han lämnade denne sin häst men blev själv av polackerna i stycken sönderhuggen, varför hans barn begåvades med Elimä fjärding samt i skölden en häst med kunglig krona". Titeln "friherre till Elimä" är av 1653. — — —

Emmy Charlesdotter Dickson giftes med Fredr. And. Lor. Hallencreutz, ryttmästare vid Kronprinsens husarer, adjutant hos kungen, svärdsriddare m. m. Han återfinnes icke å riddarhusets stamtavla över adliga ätten nr 2015, en allmogesläkt från byn Hallen vid Umeå, adlad 1756. — — —

Maggie Charlesdotter Dickson blev hustru åt herr Löwenhjelm nr 1791, överste och chef för Norrlands dragoner, kammarherre, Svärdsordenskommendör m. m. Denna hantverkaresläkt räknar sina anor från en vallon, vilken som tornbyggare fått arbete i Sverige, där han dog omkr. 1560. Hans son blev pastor i Nor i Värmland, varefter ättlingarna kallade sig Norenius, senare ändrat till Nordberg. Gumme Gummesson N. antog namnet Löwenhjelm; som assessor i Göta hovrätt fick han 1725 adelskap.

Av judemestisen Dicksons fem barn är Karl Gustafsson Löwenhjelm överlåkare i Lot, Malmby, Wilhelm G:son L., ryttmästare vid Livregementet till häst, Crispin G:son L., löjtnant vid Kronprinsens husarer, och Amelie G:dotter L. har fem barn med f. d. godsägaren Oskar Axelsson Dickson i Djursholm, av denna släktts yngre gren, som hittills icke behandlats.

Slutligen hade åkerbrukaren James Henry Charlesson Dickson fem barn, av vilka Harriet är gift med ofrälse åkerbrukaren Kristian Thesen från Norge (nu i Vädersta, Närke), och Kate med ofrälse handlanden Tidholm i Örebro, medan Rolf är advokat i Örebro.

— — —

Det har stundom sagts att semialliansernas fara överdrivits, "enär fortplantningen upphör redan inom de första generationerna". Denna uppfattning är falsk. Föreliggande rasbiologiska studie visar att ensamt göteborgsjuden Hans-Heinrichsohn Kalm-Calms representeras i svenska riddarhuset (och bland pretentionsadeln) av ätterna Arin, Arrhenius, von Kapfelmann, Bagge, Barclay, Barnekow, Beck-Friis, Bratt, Dickson, Falkenberg, Fleetwood (gift Bernadotte), Freidenfelt, de Geer, Gren "av Rossö", Hamilton, von Hofsten, von Horn, von Jacobsson, Kuylenstjerna, König, Lagerhjelm, Mörner, Nauclér, von Otter, Ouchterlony, Posse, Printzensköld, Rönss, af Sandeberg, von Seth, von Sydow, Tamm, Tham, Uggla, Wachtmeister, Weidenhjelm, af Wingård, Wrede, Akerman etc.

Någon vill mahända göra troligt, att "inficieringen med asiatiskt blod skett för så länge sedan, att den nu intet betyder". Därtill kan svaras att förhållandet med utomeuropeiskt blod är detsamma som med ogräs: detsamma låter ej utrota sig på toleransens väg. Alldeles som negertypen plötsligen efter flera generationer kan bryta fram i en mestiserad yankeefamilj, så framträder också språngvis judekaraktären och även judeutseendet med större eller mindre pregnans i de med judeblod inficierade europeiska familjerna. De intelligentaste judemestiserna bliva vanligen genom den ständiga kampen mot sitt sämre jag antisemiter, vilket oss veterligen är fallet med många i denna studie behandlade personer. Redan det förhållandet att i regel adliga judemestiser helst förhemliga sin judebörd är ju en bekräftelse på satsen, att asiatiskt blod ej är det europeiska jämnbördigt.

Dock må ingen begagna kännedomen om en annan medborgares semi-europeiska anor såsom ett vapen mot denandre, ty denne kan ju ej själv rå för sin börd. Vad däremot envar måste stända till ansvar för är sina egna efterkommandes rasarv. Vad som härvidlag fordras av varje rättänkande europé har dr Hans K. Günther så ingående behandlat i sin bok "Der Nordische Gedanke", att ett upprepande här är överflödigt. Detsamma har i indirekt form oförtydligt sagts även av vår egen store rasbiologiske föregångsman prof. Lundborg i Uppsala.

A. O. Europæus.

Teorier och verklighet.

Ett beaktansvärt uttalande av Professor H. Nilsson-Ehle.

I senaste numret av Det Nya Sverige skriver vår framstående ärftlighetsforskare professor H. Nilsson-Ehle under rubriken "Teorier och verklighet" följande:

När man blickar tillbaka på åtskilliga av det förra århundradets allmänna strävanden och rörelser på det mänskliga området, kan man icke värja sig för intrycket av en viss storordighet, en böjelse för vittsvävande teorier och överskattning av deras betydelse. För mångas naiva uppfattning hade naturvetenskapen löst världsgåtan. Utvecklingsläran konstruerades fram i enkla drag, så lättfattliga som möjligt för att kunna i populär form bibringas ett större publikum. I den schematiserade utvecklingslärans släptåg följde allsköns dimmiga föreställningar om alltings naturnödvändiga utveckling i riktning mot framåtskridande eller tillbakagång. Historiens gång måste föra till massans herravälde, till kvinnans likställighet med mannen o. s. v. Härmed också hos socialismens förkämpar den vissa tron på borgardömets försvinnande och egendomens alltmera jämlika fördelning. Att egendomens ojämna fördelning vid försök till objektiv betraktelse möjligen kunde te sig som en i vissa avseenden obestridlig fördel för samhället i dess helhet, var en sak, som minst av allt kunde falla en representant för denna riktning in. Det var en orättvisa, uppkommen genom den härskande klassens maktlystnad, men en orättvisa, historiskt sett dömd att försvinna. Rousseau, "fackla", som alltjämt upplyser mänskligheten i dess framåtskridande enligt inskriptionen i Panthéon, hade ju en gång för alla visat vägen till jämlikheten. Människorna vore ursprungligen lika, deras olikheter hade uppkommit genom den orättvisa sociala miljön, och med dennas människone nivellering följde det verkliga framåtskridandet. Till och med en filosof av hög rang kunde beteckna som "smaklöst" att vid undersökning av sociala förhållanden och deras inverkan tala om medfödda, naturliga olikartade anlag hos människorna. Smaklöst var ett sådant försök till objektiv iakttagelse av verkligheten onekligen sättvilda som det i ovanligt hög grad stötte inrotade föreställningar för huvudet hos dem, som framför andra ansågo sig representera framåtskridandet.

Lika stötande var det att tala om rasers och folks olikvärdighet. En strävan till universalitet, en stark tro på "människan" och på det väsentliga i hennes gemenskap i olika världsdelar, återspeglade sig icke blott i pacifisternas mest vittsvävande förhoppningar utan gjorde sig gällande också på det ekonomiska området. I världshushållet få, åtminstone teoretiskt sett, inga hindrande skrankor finnas. Går en näring, t. ex. sockerindustrien hos oss, icke bra i konkurrensen med tropikernas rörsockerproduktion, så har det enligt världshushållnings- och frihandelsprinciepen intet verkligt teoretiskt berättigande att uppehålla densamma med några konstlade medel. Man kan visserligen av opportunitetsskäl göra avsteg härifrån i form av möjligast njugga temporära medgivanden, men i princip anses dylika skyddsåtgärder dock felaktiga. Man får det rådet att slå sig på andra mera lönande näringar eller, om detta icke är möjligt — att emigrera.

Att faktiska skrankor av många olika slag stå hindrande i vägen för en sådan förflyttning av människor från ett område till ett annat, där bättre produktionsvillkor förekomma, att ingen verklig förlust i detta avseende existerar eller kan existera på jordklotet, står emellertid alldeles i överenstämmelse med principen om oinskränkt ekonomisk frihet. Att också folks och rasers anpassningsförmåga — i generationernas förlopp — vid förflyttning t. ex. till varmare områden är ganska begränsad, är för rasbiologen ett tydligt faktum. Men under sådana omständigheter kommer också konkurrensen med dylika områden i ett annat ljus och kan icke ses enbart ur teoretiskt ekonomisk synvinkel.

Att hålla på sitt, på sitt folk, sin ras och att på nödigt sätt trygga dess fortbestånd och sunda utveckling inom dess eget område medelst behövliga skyddåtgärder, blir därför en i sin innersta grund och på längden riktig sak, som inga ensidiga hänsyn till eljest kanske principiellt riktiga ekonomiska synpunkter kunna upphäva.

Man tar väl knappast fel, om man häntör mycket av det förra århundradets överspända allmänna tro på utveckling och framåtskridande till teknikens samtidiga utomordentliga framgångar. Vad ha vi icke bevittnat, sedan järnvägarna för endast hundra år sedan började byggas? Varför skulle reformationerna på det politiska och sociala området vara sämre än uppfinnarne? Det allmänna välståndets uppsving härrör dock uppenbarligen framför allt från teknikens landvinningar. Däremot är det berättigat att med misstro betrakta den politiska utvecklingens verkningar i detta avseende. Att genomföra "reformer" och göra historia är lättare än att göra en uppfinning, men icke säkert lika gagnande.

Den tid synes dock vara annalkande, då människorna skola finna det riktigt och med allas sanna intressen förenligt att se mera objektivt och förutsättningslöst, mera vetenskapligt även på samhällelige förhållanden än vad som förut varit fallet och då de även på de politiska och sociala reformernas fält skola inse fördelen av saklighet och lidelsefri iakttagelse i stället för mer eller mindre godtyckliga teoretiska konstruktioner och förblindade maktsträvanden. Den franska revolutionens slagord kunna ej för all framtid hänföra sinnena. Väl må det vara sant, att rätt formulerade teorier suggerera mera än fakta. Men så behöver ej alltid bli förhållandet. Det ena århundradet är ej det andra likt. Man börjar kräva fastare kost också på det politiska området. Bildningsarbetet skall väl icke vara utan frukt också i detta avseende. Den torra verkligheten är vid närmare studium alls icke torr, utan visar sig kunna entusiasmera den också, när vunnen erfarenhet användes för att förverkliga goda syften. En djupare och sannare idealitet inneslutes häruti än uti stora ord om utvecklingens förlopp och fagra löften, som i verklighetens värld icke kunna infrias.

En dylik på erfarenhet vunnen kunskap måste bekämpa de teoretiska jämlikhets- och nivelleringssträvandenas övердrifter som ett våld på människans egen natur till allas skada. Den vill verka för framåtskridande, för bättre och ljusare villkor åt alla, men på ett praktiskt sätt och icke medelst åtgärder, som motverka i stället för gagna det goda syftet. Den demokratiska, politiska jämlikheten måste då vika för ett fullkomligare system, där åt begåvning och duglighet, mervärdighet överhuvud given det starkare inflytande på allmänna angelägenheter, som med rätta tillkommer den och som är den säkraste grunden för ett verkligt framåtskridande. En förnyad aristokrati är vad framtiden behöver.

Det berättigade i kvinnorörelsen skall bli bestående, men i den människans jämställighetstanken genom mänskad barnaalstring leder till förslappad omsorg om släktets framtid, får det väl anses självklart att det skall finnas tillräckligt många ansvarskännande kvinnor också inom vår ras, som skola veta att neutralisera de skadliga verkningarna av ett oförståndigt och kortsynt reformsätt också på detta område.

Mycket av det, som en misstriktad utveckling och reformiver skjutit åt sidan, måste komma till heders igen. Finnes något av värde i det gamla ståndssamhället, är det icke mindre värdefullt, därför att det är gammalt. Slagordet reaktionär mister i mångt och mycket sin dåliga klang för den kritiskt tänkande. En saneringsprocess återstår efter det mycknа reformsträvandet, som abstraktateoriers herravälde lett till.

Den nationella ungdomen, som håller på det värdefulla i det förgångna och i det bestående, kan med lugn taga beskyllningarne att vara efterbliven. När den med allvar studerar verkligheten och bygger sitt arbete för framåtskridande därpå, står den i samklang med det bästa i tiden. Den nationellt tänkande kan emellertid icke endast tänka på individerna, utan även på släktet, ty vad värde ligger uti ett framåtskridande, som gagnar individerna, men skadar släktet. Den nationellt tänkande måste verka för stärkande av folk- och även rasmedvetandet; han måste arbeta för stegring och utveckling av folkets och rasens egenskaper och värde och för hävdande av dess plats i världen. Ett sådant program är icke efterblivet, och det är väl värt att verka för.

HARALD
LINDSTRÖMS
Boktryckeri
Kungsgatan 58 - Tel. 365
Kataloger, Broschyrer, Affärstryck
Specialitet: Tidningar o. Tidskrifter
Begär offert!

J. L. ingår i sitt 75:e år.

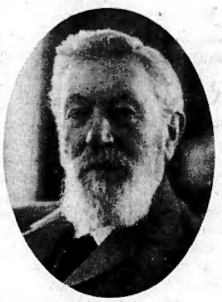

Att en affärsman vid närmare 70 års ålder från affärerna går över till politisk verksamhet hör väl till sällsyntheterna och vittnar om en andlig vigör och kraft, som förvisso är få förbehållen. Till dessa hör vår värderade medarbetare J. L., vilken tisdagen den 6 mars fyllde 74 år. År 1922 under en vistelse i Tyskland — brännpunkten för den andliga anarkien och det sinnenas kaos som spirade upp ur efterkrigsårens av starka och lömska hemliga krafter sedan långliga tider väl förberedda jordmån — var det han fick upp ögonen för de faror, som hotade nordländerna, deras folk och kultur. Med sin snabbe uppfattning fann J. L. en bärande idé i en idélös och andligen fattig tid. Och i samma stund bilden av dessa nya intryck klarnade, tog han bland annat i Nationens spalter med ungdomlig kraft och hänförelse upp striden för de nya idéalen. Den starkaste underströmmen i hans publicistiska verksamhet, som väckt berättigad uppmärksamhet även utanför Sveriges gränser, är det levande intresset för en sann och högsta kristendom, fri från alla förvanskningar och falska dogmer, sådan Kristus själv förkunnade den, och lika varmt är hans intresse för den svenska folkstammens renhet och en äktsvensk, oförfalskad kultur. Hans medarbetarskap för Nationen präglas av en rik begåvning, grundliga kunskaper, en omfattande beläsenhet och klar tankegång. — J. L. är östgöte. Tidigt kom han in på affärsbanan och verkade under en följd av år som affärsman i Ryssland och England samt slutligen i Göteborg, till dess han 1924 lämnade affärerna för att uteslutande ägna sig åt den publicistiska verksamheten.

Nationen bringar sin hyllning och sina varmaste välgångsönskningar åt sin värderade medarbetare, som nu ingått i sitt 75:te år, i medvetande om att läsekretsen av hjärtat deltager däri.

—n.

JØDEBLOD.

Videnskapelig Blodforskning og dens Resultat.

Up "Nationalt Tidskrift" i Oslo återgiva vi nedanstående artikel, hämtad ur den tyska tidningen "Der Stürmer":

"Blod er en ganske særegen saft," uttalte Goethe engang. Det har jøderne sikkert visst allerede for fire tusen aar siden. Derfor ga Moses sine jødiske rasefæller følgende lovbud med paa veien, som gjaldt overfor de fremmede folk de kom i berøring med:

Og du skal ikke indgaa sviogerskap med dem; du skal ikke give dine døtre til hans sønner og ikke tage hans døtre for dine sønner. 5. Moseb. 7, 3.

Jøderne visste altsaa for fire tusen aar siden, at de jødiske karaktereiendommeligheter var forankret i det jødiske blod. Derfor bestrebte de sig paa at bevare sit blod mest mulig ublandet. Det samme gjør ogsaa nutidens jødedom som for fire tusen aar siden.

Da imidlertid jøderne egentlig ikke er nogen race, men en sammenløpet hop bastarder, fremgnat av blodblanding mellem aper, negrer, mongoler og arier, derfor ser mange jøder trods deres lysere hudfarve ut som negrer og mange som mongoler; iblandt træffer man ogsaa blonde og blaaøiede jøder.

Gjennem 4000-aarig indavl er den jødiske bastardrase fremkommet, som især kjendetegner sig med særdeles krumme lemmer, særlig krum næse og ganske særlig krum karakter.

Forat de assimilerte jøder ved given anledning kan bli utfundet av alle fra alle andre ikke-jødiske folk, har det "utvalgte folk" antat et særlig bomerke i omskjærelsen. Som deres ydre skikkelse er ogsaa jødernes blod paa grund av sin ganske betænkelige sammensætning forskjellig fra de ikke-jødiske racers.

For et snes aar siden forsøkte en kreds læger at utforske menneskers forskjellige blodgrupper. En jøde der Landsteuer veiret ifølge sit raseinstinkt en fare for sin race i dette arbeide og søkte avlede den.

Resultatet av denne blodforskning var uhyre vigtig: De mediisinske tidsskrifter berettet at ved indsprøitning av jødeblod i en ikke-jødes legeme, rengerte dette med høi feber. Det viste næsten de samme symptomer som om legemet var forgiftet.

Men allerede efter de første lovende forsøk ophørte blodforskningen igjen. Jøderne hadde blanat den av over hele linjen. Resultaterne av blodprøvene var dem meget pinlige, og offentliggjørelse blev med alle midler fra jødisk hold undertrykt. Det blir almindelig antat, at blodforskning paa foranledning fra høiere hold blev indstillet.

Imidlertid blev der for nogen tid siden — i Sovjetrusland selvfølgelig — offentliggjort resultaterne av en jødisk læge Manoslows iagttagelser, som gaat ut paa at der er en stor forskjel mellem jødeblod og russerblod. Det jødiske blod tok ved anvendelsen av bestemte reagenser en blaseblau farve, mens det russiske blod forblev blaat.

Vi erfarer at der allerede er under dannelese grupper av yngre medisiner, som paa egen haand fortsætter blodforskning. Det vilde da være interessant at bringe paa det rene, hvor mange deler æpelblod, negerblod, mongolblod og hvit mands blod procentvis fordeler sig i den væske, som flyter i de jødiske aarer.

RESTAURANT
RUNAN
Dalagatan 50, Stockholm.

Arier i alla länder, förenen eder!

(Forts. fr. 1:a sid.)

att duka under för den asiatiska invasionen. Vi ha va ädagalagt vilka skamliga förbindelser som bestå mellan judisk plutokrati och judisk kommunism. De hava satt tro till oss och sträcka nu sina händer över land och hav för att hälsa si a stridskamrater i Tjeckoslovakiet.

Och på det att detta lilla exempel, som vi givit här nere i Oran, må komma till nytta för vår ariska sak, vill jag, innan jag slutar, ge uttryck åt en av våra hetaste önskningar.

Jag önskar, att alla nationellt tänkande i hela världen måtte erkänna den livsnödvändighet, som ligger däri, att de stödse direkt vända sig till folket med sin upplysningsverksamhet. Om den borgerliga världen är korrumperad, om den är mutad och totalt oförmögen till den ringaste reaktion, så har dock arbetarklassen ännu i djupet av sin själ, outtömliga krafter.

Och innan jag slutar, låt mig upprepa ett argument, vilket vi utan att förtröttas ständigt måste hålla våra vänner arbetarna inför ögonen. Det är: vi vilja framför allt försvara vårt blod, vår ras, som oupplösligt hör samman med begreppet *Vårt Folk*. Om vi nödgas skaffa oss frihet för våra armbågar gent emot enskilda eller partier, så förlåt oss detta vårt förfaringssätt för den sociala sakens skull, förlåt oss emedan vi ej kunna handla annorlunda. Ty om vi blicka över till andra sidan om barrikaden, så se vi där — numera knappast längre maskerad — Eder grymmaste fiende: juden och hans penningvälde, juden och hans kulturfientliga bolsjevism:

Den ryske generalen Greve Spiridovich säg den ariska världen "mellan judekapitalismens städ och judebolsjevismens hammare".

Gören allt vad I kunnen, utan att underlåta något, för att ständigt inför Edra rasbröder — och särskilt för de små och utblottade — påvisa den stora faran och rycken bindeln från deras ögon, och jag betvivlar ej, att även I skolen bidraga till förintandet av vår evige fiende.

Under uttryckande av våra kamratliga sympatier tecknar jag med högaktning

Dr Molle.

Den svenska rättslöshéten i sin prydno.

(Forts. fr. sid. 1.)

ädelmodigt nog utsände en ny notis, som emellertid ej gav hela sanningen åran. Att ge mig full rätt hade ju icke varit herr Wallenberg till behag. Det hette i notisen: "Beslutet *formulerades* emellertid icke såsom ett ogillande av käromålet, utan rätten förklarade sig obehörig att upptaga målet till prövning", vilket ju är en avsevärd skillnad. En dementi av uppgiften, att det icke gällt "mitt hemkallande" utan de falska spioneribeskyllningarne, utebler sålunda. Emellertid har den nya notisen återgivits endast av några tidningar. "Dagens Nyheter" och "Stockholms Dagblad" hava, trots mina direkta framställningar, uppenbarligen tyckt det vara bra som det var och föredragit att iakttaga sedvanlig hänsynsfull tystnad. "Nya Dagligt Allehanda" har däremot godhetsfullt och fullt korrekt återgivit mitt beriktigande. Denna tidning bedras ju ej heller med några annonser från Enskilda banken. Är det i enlighet med journalistisk takt och god sedvänja samt med respekten för vad rätt och sanning bjuda, att stora dagliga tidningar vägra att införa ett beriktigande av sanningslösa uppgifter, som de meddelat, en Wallenberg til behag men den rättssökande parten till skada.

Jag bleve Eder synnerligen förbunden, om Ni ville hava godheten att låta mig genom "Nationen" få bringa detta till en omdömesgill allmänhets kännedom.

Stockholm den 4 mars 1928.

Folke Cronholm.

Spritcentralens P. M. till Monopolkontrollkommittens utredning.

(Forts. från sid. 1.)

Återstående vinst skall, efter det avsättningar till reservfond och pensionsfond blivit gjorda, i den mån den ej enligt § 8 användes för inlösen av preferensaktier eller för sådant ändamål avsättes, inlevereras till kungl. statskontoret för statsverkets räkning".

Med en liten travestering av "Salig Dumbom" vill man gärna utbrista: "Ju fräckare, ju simplare".

Spritcentralens P. M. är som helhet sett ett i sak anmärkningsvärt svagt dokument, vilket till femtio procent innehåller styrelsens beklaganden över att utredningens uppgifter meddelats lösryckta ur sitt sammanhang och utan hänsynstagande till bolagets historiska och ekonomiska utveckling etc. med ty åtföljande betänkligheter mot offentliggörandet. Däremot ägnas blott några få rader åt utredningens påpekande av de former under vilka avskrivningarna skett, fastän hithörande kapitel är det ojämförligt viktigaste i betänkandet. Styrelsen uttalar endast sin förvåning över att det ansetts nödvändigt så utförligt behandla de rent bokföringstekniska problemen, i synnerhet som dessa berörde förhållandena före avtalet med staten, samt fruktar vidare för "att hos läsaren kvarlämnas intrycket av att företaget, mot vilket anmärkningar riktats, låtit otillbörligt komma sig till last". För en gångs skull träffar Spritcentralens styrelse huvudet på spiken. Läsaren bibehåller för all framtid intrycket av otillbörliga manipulationer, och citeras i detta sammanhang ur betänkandet: "Mellan Spritcentralen — någon gång även Grönstedts — och dotterbolagen, bland andra Astra och Städet, hava i vissa fall överföringar gjorts för att möjliggöra avskrivningar hos dotterbolaget. Detta har skett bland annat i form av tilläggspriser å övertagna varor, extra rabatter å leveranser och mer eller mindre konstruerade ersättningar för utförda arbeten eller andra tillskott". Dylikt kallas på ren svenska för *falsk bokföring*.

Om man med största självöverwinnelse skulle antaga, att Spritcentralens avskrivningar varit befogade, så uppstår genast frågan: Varför har då icke Spritcentralens styrelse lagt korten på bordet i stället för att under åratal föra allmänheten bakom ljuset genom avgivandet av oriktiga styrelsebe rättelser? Det fanns ju ingen anledning dölja verkliga förhållanden, om styrelsen ansett sig handla i god tro, så mycket mindre som revisorerna i bolaget godkänt de vidtagna åtgärderna. Svaret kan endast bliva ett. Man hade icke rent samvete. Man förstod, att den allmänna opinionen skulle framtvinga en annan tingens ordning, om sanningen beträffande Spritcentralen bleve känd. Som en synnerligen försvarande omständighet för Spritcentralens styrelse måste påpekas, att styrelsen vid varje lägligt tillfälle sökt minska statsverkets inkomster. Ifråga om avskrivningarna å Städet drog man sig icke ens för ett kontraktsbrott, endast den heliga "konsolideringen" avgick med segern.

Styrelsen och ledningen för Spritcentralen har på ett upprörande självrådigt och lättsinnigt sätt förbrukat miljoner och åter miljoner av statsmedel, men saknar mod att taga konsekvenserna av sitt görande och låtande. Detta är kontentan av Spritcentralens hittillsvarande verksamhet.

(Forts.) *Sakkunnig.*

Ombud
Prenumerantsamlare
för NATIONEN,
sökas på alla platser i hela Sverige.
Goda villkor lämnas, varför stor förtjänst kan påräknas.
Skriv genast till
NATIONEN,
Södra Kungstornet, Sthlm,
för erhållande av närmare upplysningar samt provnummer, som sändas gratis.

Svensk bondepolitik.

(Forts. fr. 1:a sid.)

got effektivt resultat torde icke låta sig göra på någondera linjen, men det måste fastslås, att svensk bondepolitik i det närvarande måste med kraft inriktas på alla tre linjerna.

Vi komma sedan över till det allra viktigaste kapitlet "svensk bondepolitik i framtiden" och det är givetvis på denna punkt, som meningarna kunna vara mera delade. I min ungdom såg man ofta i de socialistiska tidningarna rubriker sådana som "högern slår vakt kring penningpåsarna, tronen och altaret". För egen del har jag alltid varit vad man brukar beteckna som "vänsterbetonad". Jag vill icke heller bestrida, att det föreföll mig som om högerpartiet var betydligt krasst. Nu förhåller det sig emellertid på det sättet beträffande våra naturliga ögon, att ju äldre man blir ju större avstånd kräver man, för att se på en sak och få fram dess rätta proportioner.

Det vill förefalla, som om vår andliga utveckling försiggår efter ungefär samma lagar. I åtminstone förefaller det mig som om det nyss citerade uttrycket numera icke alls är så stötande.

Jag skulle emellertid vilja kasta om ordningsföljden och formulera satsen på följande sätt: Sveriges jordbrukande folk måste slå vakt om "altaret, tronen och penningpåsen".

Mera detaljerat vill jag uttrycka mig så, att Sveriges jordbrukande folk måste slå vakt omkring den kristna kulturen och det kristna tänkandet. Det synes nu vara hög tid, att denna sak tages på allvar. Svenska folkets avkristning är ett uttryck, som allt oftare möter oss i tidningspressen och annorstädes. En stor daglig västkusttidning (G. H. o. S. T.) har gått ända därhän, att den med triumferande min velat göra gällande, att svenska folkets avkristning redan vore ett faktum. Flera av de stora dagliga huvudstadstidningarna med Dagens Nyheter i spetsen synas arbeta i samma riktning. I detta sammanhang kan också erinras om, att en av Konungens rådgivare, som ju t. o. m. enligt grundlagens bud skall omfatta den kristna läran, för några år sedan offentligen lär ha skrutit med att han var hedning. Man hade väl annars tänkt sig, att striden mellan kristendom och hedendomen nu skulle vara definitivt avslutad vad vårt land beträffar.

Den kristna kulturens och det kristna tänkandets farligaste fiende, torde emellertid knappast vara att finna hos hedendomen. Det rör sig nämligen i detta sammanhang icke om den slags hedendom, som återfinnes hos vår tids naturfolk, utan om den form, som frambringades hos antikens kulturfolk greker och romare och som närmare utformats av de stora grekiska filosoferna, främst Sokrates och Platon. Kristendomens och det kristna tänkandets farligaste fiende i vår tid torde däremot få sökas hos det judiska tänkandet och den judiska materialismen. Om vi närmare tänka på saken har det nog i verkligheten alltid varit så. Rent formellt var det visserligen hedningen Pilatus, som bringade kristendomens grundläggare om livet, men i realiteten var det nog det judiska folkets krassa materialism, som var den drivande kraften.

Denna, den judiska folkgruppens krasst materialistiska inriktning, synes i vår tid uppleva en slags renässans, som säkerligen kan komma att bli mycket farlig för den kristna kulturen och det kristna tänkandet.

Denna fara har aktualiserats därigenom, att den judiska materialismen och det judiska tänkandets representanter i vårt land ha lyckats förvärva äganderätten till flertalet av våra mest betydande dagliga tidningar. Den judiska moralen och de judiska idéerna tränga sig på denna väg ut till de okritiska breda lagren, vilkas själsliv och tankevärld härigenom förgiftas. Jag vill senare i annat sammanhang återkomma till den-

NATIONEN

Fredagen den 9 Mars 1928.

Harald Lindströms Boktryckeri, Stockholm 1928.

na sak och nämna några aktuella exempel.

Sveriges jordbrukande folk bör enligt min mening ifråga om "tronen" kraftigt hävda den monarkiska statsformens företräden framför den republikanska. De republikanska idéerna ha visserligen under det senaste decenniet fått mycket vind i seglen genom förhållanden, som vi alla känna till, men jag håller för troligt, att en reaktion på detta område inom en icke allt för avlägsen framtid kommer att göra sig gällande. I varje fall vill det synas mig att den republikanska statsformen är ofördelaktig för lantbefolkningen. Städernas mera rotlösa befolkning har då lättare att rycka till sig makten och ledningen av statens angelägenheter. Utvecklingen synes gå i den riktningen, att städernas och i synnerhet storstädernas befolkning synas kunna reda sig utan både Gud och Kung.

Bonden återigen, som lever sitt mera isolerade liv, så att säga i naturens sköte, han behöver både en Gud och en Kung. För bonden verkar det republikanska styrelsesättet mera opersonligt och mindre gripbart. Särskilt den svenska bonden torde sedan hedenhös hava en nedärvd känsla av att Kungen är någonting personligt, så att säga en fast punkt i tillvaron, som han kan vända sig till med sina bekymmer eller klagomål.

I detta sammanhang torde möjligen behöva tagas i övervägande om icke Konungens person, under de senaste decennierna, kommit att i allt för hög grad skjutas åt sidan. Denna utveckling torde utan överdrift kunna betecknas som skadlig. Sveriges historia har att förmåla om flera sådana fall, då Konungens personliga ingripande varit ägnat att rädda landet från allvarliga faror, men den vet också att berätta om perioder av misär i samband med att den personliga Konungen blivit för mycket undanträngd.

Vi komma sedan till behandling av frågan om "penningpåsen". Själva uttrycket verkar icke mycket sympatiskt, men det är nu en gång så, att ett och samma uttryck kan få olika betydelse, genom att det tages på olika sätt.

I detta sammanhang vill jag taga detta uttryck, som en symbol för de svenska hemmens och speciellt de svenska jordbrukarehemmens sunda ekonomiska utveckling. Penningpåsen behöver icke med nödvändighet vara ett konto på banken med ett stort tillgodohavande. Jag erinrar mig från min barndom en granngård, där husmodern hade hand om "penningpåsen", som verkligen var mycket primitiv (den bestod, om jag icke minnes fel, av ett kasserat strumpskaft), men den var sällan eller aldrig riktigt tom. Det är just sådana enkla, men solida penningpåsar, som Sveriges jordbrukande folk bör sträva till att få. Det är nämligen ett oavvisligt villkor för jordbrukets och jordbrukarfolkets lyckliga utveckling, att den ekonomiska grundvalen är bärkraftig.

Bland övriga frågor, som böra komma att bli föremål för bondepolitiken är det särskilt två, som jag anser vara särskilt viktiga:

1) Införandet av ett bättre representationsskick, samt

2) Återupprättandet av statsmaktens nu förfallna auktoritet.

Beträffande representationsreformen, så känna vi alla till, att det nu är ungefär jämt sextio år, som det nuvarande representationsskicket varit gällande.

Utan överdrift kan det därför sägas, att detsamma hunnit genomgå en grundlig prövning och det kan också med bestämdhet sägas, att denna prövning icke utfallit till belåtenhet. Representationsreformen av år 1866 var ett missgrepp och missgreppet bestod däri, att man frångick de principer, som under loppet av fyra århundraden arbetat sig fram ur den nationella svenska grunden. Representationsskicket av år 1866 är en importerad engelsk planta, vars rötter aldrig lyckats tränga ned i den svenska jorden. Det engelska representationsskicket, av vilket vårt nuvarande närmast kan betecknas som en kopia, kunde måhända anses tillfredsställande på den tiden, då förändringen skedde här i landet, vilket närmast sammanhänger med det förhållandet, att de rösträttigade då endast utgjordes av de högre samhällsklasserna, men sedan rösträtten utökats till att omfatta även de breda lagren, så fungerar maskineriet i varje fall icke längre på tillfredsställande sätt.

Denna angelägenhet är emellertid av den djupgående betydelse, att den kräver sitt eget kapitel och tiden tillåter icke nu att gå närmare in på denna sak.

Beträffande återigen frågan om återupprättande av statsmaktens förfallna auktoritet är detta säkerligen en av de mest trängande uppgifterna, som den svenska bondepolitiken har att ägna sig åt. Statsmaktens auktoritet har under de senaste decennierna och särskilt efter det politiska genombrottet lidit åtskillig skada genom allt för stor slapphet och efterlåtenhet gentemot den allmänna tendensen till självsvåld och olydnad emot gällande lagar och författningar. Att statsmakterna själva icke äro utan skuld till denna bedrövliga utveckling torde kunna betecknas såsom både känt och erkänt. Genom utfärdandet av lagar och förordningar, som saknat stöd i den allmänna rättskänslan, har denna samma rättskänsla kommit i en slags gungning, som verkar störande och oroande. Början härtill gjordes under världskriget genom de mycket ofta huvudlösa och förland och folk skadliga förordningar, som då i allt för raskt tempo utfärdades. Oron och gungningen har sedermera vidmakthållits genom den kvarleva från kristidsinstitutionerna, som utgöras av de statliga monopolen på tobak och sprit. Den karaktär av hastverk, som kännetecknade kristidsinstitutionerna har också satt sin prägel på dessa monopol och den tjocka slöja av dunkelhet och skumrask, som alltid vilat över dessa företag har icke varit ägnat att ingiva respekt eller att lugna de oroliga sinnena.

En återblick å Monopolkontrollkommittens tillkomst.

(Forts. fr. 1:a sid.)

synes lämpligast böra anförtros åt statsrevisorerna. Givetvis skulle dessa härvid liksom vid sin granskning av statsverket, "utan att såvitt omständigheterna medgiva förbigå detaljerna, huvudsakligen granska dispositionerna, förvaltningen och resultaten på det hela".

Ett ytterligare skäl att tillerkänna statsrevisorerna den utvidgade befogenhet, som här angivits, synes ligga däri, att härigenom helt säkert skulle beredas dem möjlighet att erhålla fullständigare belysning över vissa delar av det område, som redan enligt gällande bestämmelser är underkastat deras granskning."

Med stöd av vad sålunda anförts hemställdes, att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t ville för riksdagen framlägga förslag till sådana ändrade bestämmelser för statsrevisionen, att dess granskning måtte komma att omfatta även sådana monopolistiska företag av statsfinansiell betydelse, vilka tillskapats genom statens direkta åtgärd även om de icke drevos av staten.

I utlåtande, n:r 13, uttalade konstitutionsutskottet, att utskottet ansåge sig i vissa delar böra biträda de framställda förslagen och alltså föreslå vidtagande av en utredning. I andra punkter åter hade utskottet icke funnit de angivna skälen för ifrågasatta ändringar övertygande. De frågor, i avseende å vilka utskottet förordade en utredning, voro bland annat spörsmålen om tidsbestämmelserna för statsrevisionen, om statsrevisionens berättelse såsom grundval för utkrävande av konstitutionellt ansvar samt om revision av monopolistiska företag av statsfinansiell betydelse. I denna sistnämnda fråga anförde utskottet följande:

"Slutligen torde även, såsom i motionen II:196 föreslås, utredning böra ske beträffande åvägabringandet av en statlig revision av vissa politiska företag av statsfinansiell betydelse. Då företag av denna art, särskilt A.-B. Vin & Spritcentralen och A.-B. Tobaksmonopolet, uppstått genom statliga åtgärder, då vissa överskott av deras rörelsemedel skola inflyta till statsverket och då deras förvaltning alltså är av stort intresse för statens ekonomiska ställning bör en särskild granskning av desamma ur statsfinansiella synpunkt äga rum. Den rätt att utse vissa av bolagens revisorer, som enligt nu gällande bolagsordningar tillkommer Kungl. Maj:t, torde i detta hänseende icke kunna anses tillräcklig. Den i bolagsordningen stadgade revisionen bör i statens intresse kompletteras med en rent statlig revision, som från allmänna statsfinansiella synpunkter granskar bolagets förvaltning. Resultaten av detta revisionsarbete böra därefter framläggas för riksdagen. Huruvida denna revision bör ske genom statsrevisionen eller på annat sätt, saknar utskottet anledning att för närvarande uttala; de olika möjligheter, som härvid kunna tänkas, böra givetvis vid utredningen uppmärksammas."

Utskottet hemställde, att riksdagen, i anledning av förevarande motioner, måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t ville rörande statsrevisionens verksamhet och förutsättningarna för densamma låta verkställa utredning i de avseenden, beträffande vilka utskottet ansett sådan erforderlig, även som för riksdagen framlägga det förslag, vartill utredningen kunde föranleda.

I två vid utskottets utlåtande fogade reservationer framlades avvikande meningar i fråga om statsrevisionens granskning av de monopolistiska företagen. I den ena reservationen, av hr Reuterskiöld, uttalades, att den ifrågasatta revisionen borde ske genom statsrevisionen, då dess syfte i stort sett skulle sammanfalla med det syfte, statsrevisionen i övrigt hade att fullfölja. Skulle emellertid andra uppslag visa sig möjliga, borde de givetvis vid utredningen uppmärksammas. I den andra reservationen, av hr Persson i Fritorp, yttrades, att det tillsvidare bleve alldeles tillräckligt, att ändringar vidtogos, som möjliggjorde, att, utom nuvarande revision, statsrevisionen bereddes rättighet att, när den så funne lämpligt, verkställa en överrevision av monopolistiska företag av statsfinansiell betydelse.

Utskottets hemställan bifölls av riksdagen, som alltså i skrivelse till Kungl. Maj:t den 23 maj 1922, n:r 166, anhöll att Kungl. Maj:t ville rörande statsrevisionens verksamhet och förutsättningarna för densamma låta verkställa utredning i de avseenden, beträffande vilka riksdagen ansett sådan erforderlig, även som för riksdagen framlägga det förslag, vartill utredning kunde föranleda.

Sakkunniga för utredning av vissa statsrevisionen berörande frågor.

Jämlikt bemyndigande av Kungl. Maj:t givet den 20 oktober 1923 och den 12 januari 1924, tillkallades chefen för finansdepartementet två sakkunniga för utredning av vissa av de i nyssnämnda riksdagsskrivelse angivna spörsmål.

I sitt den 29 februari 1924 avgivna betänkande framlade de sakkunniga förslag allenast i avseende å tiden för statsrevisionens verksamhet, varemot såväl frågan om utkrävande av konstitutionellt ansvar på grundval av statsrevisorernas berättelser som frågan om statlig revision av de monopolistiska företagen lämnades åsido. Vad angår sistberörda fråga hade det nämligen vid den allenast förberedande undersökningen, som de sakkunniga medhunnit, visat sig, att ett fullständigt och noggrant inträngande i detta spörsmål krävde avsevärd tid och erbjöde stora svårigheter. Ett tillförlitligt bedömande förutsatte bland annat ett ingående studium ej endast av vederbörande företags nuvarande organisation, och verksamhet utan även av åtskilliga spörsmål av såväl offentligrättslig som privaträttslig natur.

I anslutning till vad de sakkunniga sålunda uttalat, förklarade chefen för justitiedepartementet, statsrådet Ekeberg, vid anmälan i statsrådet av frågan om proposition till 1924 års riksdag beträffande ändrade bestämmelser om tiden för statsrevisorernas verksamhet, att det icke vore honom möjligt att då framlägga förslag i avseende å en statlig revision av de monopolistiska företagen.

1926 års riksdag.

I en vid 1926 års riksdag inom andra kammaren framställd interpellation riktade hr Lithander till statsrådet och chefen för finansdepartementet en fråga rörande den av 1922 års riksdag begärda utredningen om statlig revision av Sprit-centralen och Tobaksmonopolet och framförde därvid det spörsmålet, huruvida 1926 års riksdag hade att emotse proposition i anledning av riksdagens skrivelse den 23 maj 1922, n:r 166.

I svaret på denna interpellation redogjorde chefen för finansdepartementet, statsrådet Wigforss, för de utredningar och förslag, som verkställts i anledning av riksdagens berörda skrivelse. Vidare omförmälde departementschefen, huruvida under sommaren 1924 överläggningar förts med förstnämnda två sakkunniga om utredningens fortsättande, men att dessa överläggningar resulterat i att de sakkunniga icke ansett sig kunna till behandling upptaga spörsmålet om statlig revision av monopolföretagen. Efter överenskommelse med dåvarande finansministern, statsrådet Beskow, hade utredningen i denna del fått tills vidare vila. En av anledningarna härtill hade, enligt vad departementschefen vidare anförde, varit, att spörsmålet stode i intimt samband med frågan, huruvom förhållandet mellan staten och monopolbolagen i det hela borde vara organiserat, samt därför icke lämpligen kunde erhålla sin lösning annat än i detta större sammanhang. Även statsrådet Thorsson, som på hösten 1924 tillträtt chefskapet för finansdepartementet hade hyst den uppfattningen, att den av riksdagen begärda utredningen tillsvidare kunde få vila, och någon särskild undersökning av spörsmålet, utöver vissa överväganden inom finansdepartementet, hade därefter ej blivit igångsatt. — Då man sålunda inom finansdepartementet ansett, att med den fortsatta utredningen kunde något anstå, hängde detta också samman därmed, att efter det riksdagen avlåtit sin ovan nämnda skrivelse båda omförmälda monopolbolag fått sin organisation prövad och fastställd av riksdagen.

Departementschefen redogjorde härefter för den under år 1923 genomförda förändringen av organisationen av partihandeln med rusdrycker även som för prövningen år 1924 av frågan om Tobaksmonopolets fortsatta verksamhet. Slutligen anförde departementschefen: "Av den lämnade redogörelsen framgår, att en ingående kontroll från statens sida av de båda monopolbolagen redan nu är möjlig och även faktiskt utövas. De önskemål inom riksdagen, som togo sig uttryck i 1922 års skrivelse, kunna sålunda i realiteten anses i icke ringa mån förverkligade. Det lär under sådana förhållanden vara lämpligt att avvakta någon tids ytterligare erfarenhet, innan frågan om formerna för utövande av statens kontroll upptages till förnyad prövning. För en dylik hållning talar även följande omständighet. Därest en omläggning av den statliga revisionen av de båda bolagen erfordras, synes den naturligaste utvägen vara att i statens avtal med bolagen eller i andra bestämmelser, som framdeles kunna komma att läggas till grund för bolagens verksamhet, intaga föreskrift om en särskild revision utöver den redan förekommande. En annan tänkbar utväg skulle måhända vara att genom en ändring av aktiebolagslagen stadga skyldighet för på visst sätt karaktäriserade bolag att underkasta sig en särskild statlig revision. Vilken av de båda utvägarna, som än väljes, tyckas det vara rimligt att invänta utgången av löpande avtalsperiod för den nya anordningens genomförande".

Departementschefen uttalade till sist den meningen, att utredningen borde upptagas och slutföras i så god tid, att förslag kunde framläggas, innan frågan om förnyade avtal med de båda bolagen komme till avgörande.

Frågan om fullföljande av berörda utredning upptogs sedermera i statsråd den 12 nov. 1926 av chefen för finansdepartementet, statsrådet Lyberg. Efter en redogörelse för 1922 års riksdagsskrivelse i ämnet även som för de sakkunnigas yttranden de erinrade departementschefen därom, att under tiden efter det att 1922 års riksdag avlåtit sin nyssberörda skrivelse A.-B. Vin- & Spritcentralen fått sin organisation av statsmakterna prövad och fastställd. Departementschefen omnämnde därvid de kontrollåtgärder, som i samband därmed vidtagits. Vidare erinrade departementschefen, att jämväl i avseende å aktiebolaget Svenska Tobaksmonopolet staten hade vissa möjligheter att övervaka företaget och inverka på dess förvaltning. I anslutning härtill anförde departementschefen följande:

"Även om sålunda kontroll från statens sida av de båda monopolbolagen redan nu förefinnes och utövas, låter det sig dock svårligen förnekas, att gällande kontrollföreskrifter lida av åtskillig oklarhet samt att kontrollverksamheten mångenstädes delvis på grund härav brustit i effektivitet och i varje fall icke i tillräcklig grad tagit sikte på de statsfinansiella intressenas tillgodoseende. Övervägande skäl synes fördenskull tala för att den av 1922 års riksdag begärda, men icke slutförda utredningen återupptages. Den nuvarande tidpunkten synes vara så mycket lämpligare för utredningens igångsättande, som avtalet mellan staten och A.-B. Vin- & Spritcentralen utlöper med år 1928 samt avtalet mellan staten och A.-B. Svenska Tobaksmonopolet med år 1929. Frågan om förnyande av avtalet med förstnämnda bolag bör sålunda föreläggas 1928 års riksdag, och senast vid framläggandet av förslag härutinnan böra riktlinjer för den statliga kontrollen ligga klara. — Det är uppenbart ett organisatoriskt problem av synnerligen invecklad och grannlaga natur, som det här gäller att lösa. Med de betydande intressen för det allmänna, som äro knutna till ifrågavarande båda företag, är det, såsom redan av mig antytts, icke minst av statsfinansiella skäl ofrånkomligt, att statens kontroll blir i möjligaste mån effektiv, och samtidigt böra den konsumerande allmänhetens befogade krav å de tillhandahållna varornas pris och beskaffenhet även som andra berättigade hänsyn tillbörligen beaktas. Å andra sidan är det av icke mindre vikt, att kontrollen även organiseras, att densamma icke kommer att utgöra ett obehörigt band på företagens ekonomiska rörelsefrihet och affärsmässiga skötsel. — Vad angår sättet för kontrollens organisation, torde, förutom det av motionären vid 1922 års riksdag framkastade förslaget att för ifrågavarande ändamål anlita statsrevisionen, olika möjligheter böra tagas under övervägande. Sålunda synes vara förtjänt att undersökas lämpligheten av att inrätta ett utanför företagen stående kontrollorgan, som skulle hava att enligt givna regler och anvisningar följa och kontrollera förvaltningen. Till detta organ skulle då jämväl utomstående kunna hänvända sig rörande förhållanden, som syntes påkalla uppmärksamheten. I händelse av kontroll av denna art komme till stånd, kunde måhända nu gällande ordning, enligt vilken staten har att direkt utse representanter i företagens ledning, undergå vissa modifikationer. Ett annat alternativ vore att, med bibehållande i princip av det nuvarande systemet, öka det allmännas direkta inflytande i avseende å ledningen av företagen och inom företagets egen organisation sörja för en förstärkt statlig kontroll.

Att på förhand binda den blivande utredningen vid någon viss form för kontrollfrågans lösning bör självfallet icke komma ifråga, utan torde utredningsmännen böra erhålla full frihet att undersöka de olika vägar, som vid en mera ingående behandling av ämnet kunna erbjuda sig. Med det nära samband, i vilket spörsmålet om den statliga kontrollen av de monopolistiska företagen står till frågan om förhållandet i allmänhet mellan staten och dessa företag, synes det böra stå öppet för utredningsmännen att, om anledning därtill gives, även upptaga frågor, som anse andra jämkningar i organisationen än de direkt med kontrollen sammanhängande. — Jag förutsätter, att de båda företagen tillhandahålla utredningsmännen de handlingar och upplysningar angående bolagen, som kunna vara av betydelse för utredningsarbetet".

I enlighet med departementschefens hemställan beslöt kungl. maj:t bemyndiga honom att tillkalla högst fem utredningsmän för att inom departementet biträda vid utredning av frågan om lämpligt anordnande av den statliga kontrollen av A.-B. Vin- & Spritcentralens och A.-B. Svenska Tobaksmonopolets verksamhet även som i samband därmed stående spörsmål.

Jämlikt detta bemyndigande tillkallade departementschefen nämnda dag fem utredningsmän för fullgörande av ifrågavarande uppdrag. Dessa utredningsmän hava bedrivit arbetet under namnet Monopolkontrollutredningen.

Det råder allmänt missnöje med att finansministern, som till statsrådsprotokollet dikterat, att "frågan om förnyande av avtalet med Vin- & Spritcentralen bör föreläggas 1928 års riksdag, och senast vid framläggandet av förslag härutinnan böra riktlinjerna för den statliga kontrollen ligga klara", nu, fastän Monopolkontrollutredningen i tid varit färdig med sitt arbete, vill skjuta på avgörandet till 1929 års riksdag under föregivande av svepskälet, att då kunde jämväl samtidigt granskning ske av Tobaksmonopolet.

Hotell och Restauranter

som rekommenderas den resande allmänheten.

ESKILSTUNA.
Frimurarehotellet.
GNESTA.
Stora Hotellet.
GÄVLE.
Grand Hotell och Centralhotellet.
GÖTEBORG.
Hotell Eggers.
HALMSTAD.
Grand Hotell.
HÄSSLEHOLM.
Stadshotellet
KALMAR.
Stadshotellet.
KARLSTAD.
Stadshotellet.
LANDSKRONA.
Stadshotellet.
LINKÖPING.
Stora Hotellet.
HUDIKSVALL.
Stadshotellet.
LULEA.
Hotell Hospits, Mattis Johansson, Tel. 1148.
LUND.
Grand Hotell.
NORRKÖPING.
Göta hotell Dir. H. Magnér.
NYKÖPING.
Stora Hotellet. Tel: Namnanrop
SIG-TUNA.
Stadshotellet. Tel. 110.
STOCKHOLM.
Hotell Kung Carl, Birger Jarlsg. 23. Tel.: Namnanrop.
Carlton Hotel, Kungsg. 57.
Pensionat Wasa, 73 A Drottninggatan, 4 tr. Hiss.
STRÄNGNÄS.
Stadshotellet.
TROSA.
Stadshotellet. Tel. 34.
VÄSTERÅS.
Hotell och Restaurant Klippan.
ÖREBRO.
Stora Hotellet.

VAR VI DANSAR
I STOCKHOLM
MÅNDAG: Rosengrens vid Mynttorget
TISDAG: Teaterkällaren o. Montmartre
TORSDAG: Rosengrens vid Mynttorget
FREDAG: Teaterkällaren o. Montmartre
LÖRDAG och SÖNDAG: Rosenbad

W. HOLMGRENS SKOMAKERI
Tomtebogatan 3
Telefon Vasa 376
Emottager och utför Arbeten av allt vad till yrket hör Snyggt och välgjort arbete på bestämd utlovad tid
ORS i Sulning även med BJÖRNLÄDER och RAGUMMI
PRIMA MATERIEL GARANTERAS

PARISER-CAFÉET
27 Kungsgatan 27
Stockholm

Södra Kungstornet,
Stockholm
Redaktör: ELOF ERIKSSON
Telefon: Norr. 5898 Norr 5899

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

Lösnummer 25 öre.
PRENUMERATIONSPRIS:
Helår ..... Kr. 10.—
Halvår ..... Kr. 5.25
Kvartal ..... Kr. 2.75

Nr 11 (128) Fredagen den 16 Mars 1928. Årg 4.

Kring en ny representationsreform.

Ett inlägg från intresserat håll.

Redaktionen har från en på området sakkunnig författare emottagit nedanstående intressanta bidrag till utredande av frågan om en ny representationsreform och därmed sammanhängande spörsmål, vari såsom våra läsare finna tanken på en intresserepresentation utformats till ett direkt förslag om återinförande av en fyrståndsrepresentation:

Innan konturerna för en ny ständer-församling kunna uppdragas, bör sovras och bevaras "gammalt och fornt", som, vuxet på svensk mark och framkristalliserat ur svenska folklynnet, befunnits gott och lämpat för svenska förhållanden, och sedan gäller det att bygga tidsenligt nytt på den gamla grunden med hänsyn tagen till de ändrade tidsförhållandena men även nybyggnaden hållen i inhemsk stil. Vid ändring av representationsskicket, bör samtidigt granskning ske av samtliga statsmakternas inbördes befogenheter för att väl och organiskt avväga statsmaskineriet, och jämväl äga rum en granskning av alla svenska folkets representantskaper.

Enhetskommunen var i äldsta tider häradet. Av påviskt-kanoniskt ursprung är "socken", omfattande det område, vars bebyggare "sökte" (besökte) samma kyrka. Sockenstämmorna hade rätt liten befogenhet och avgörande blott beträffande fattigvård, avgifter till präst och klockare och senare för sockenboarnes undervisning. Kommunalförordningen av 1862 gjorde socknen till primärkommun; häradet (domsagan) hade beslutanderätt endast i få fall såsom angående häradsallmänningar, tingshusbyggnadsskyldighet, ägodelningsrättsärenden samt nämndemansval genom sockenvis utsedda elektorer. Socknen är emellertid för liten för att vara primärkommun (fattigvård och skolvård t. ex. falla för ojämnt, och fattigunderstödsskyldigheten medför onödiga processer). Domsagan är för stor såsom primärkommun; vårt lands äldsta enhetskommun, häradet, är lagom stort och utgör desslikes i flertalet fall ett geografiskt väl avgränsat område, bebott av till ras, lynne, levnadsvanor och tradition enhetlig befolkningsgrupp.

Landskapssinget, som, efter att hava fört en rudimentär tillvaro, pånyttföddes 1862, är, rent formellt sett, alltfort landets högsta folkrepresentation rörande beskattning, lagstiftning med flera befogenheter, vilka dock genom stadgad sedvänja och egenmäktiga beslut överflyttats å riksdagen. För att ett privilegium på laglig väg skall kunna upphävas, fordras att privilegiets innehavare lämna sitt samtycke därtill. Landskapstingen, där alla jordägare hade beslutanderätt, ha aldrig till riksdagens förmån avstått från sin rätt att stifta lag och pålägga samtliga skatter, men det torde näppeligen vara någon, som vill frånhända riksdagen dess nu urgamla lagstiftnings- och beskattningsrätt för gynnande av de särskilda landstingen. Vad uppdragandet av gränserna för landstingsområdena borde emellertid i möjligaste mån hänsyn tagas till rasfördelningen.

Över landskapstingen stod "alla svears" och "alla götars ting", vilka bortföllo redan under medeltiden. Striden mellan götar och svear torde få anses avblåst. Från rassynpunkt kan man ej dela upp Sverige i Svealand, Götaland, Skåneland och Norrland.

Enligt grundlagen står såsom en självständig tredje statsmakt den dömande myndigheten (ej pressen). Ursprungligen skötte odalmännen själva på tingen judiciella, administrativa, kamerala, lagstiftnings- och skattefrågor; häradshövdingen var endast deras talman. Redan i den grå forntiden överlåts den dömande myndigheten åt häradshövding och häradsnämnd; från häradsrätten vädjades till lagmansrätt och därifrån till kungs. Konungen i riksrådet var högsta domstol, men rådet betungades allt för mycket av domstolsgöromålen, varför Erik XIV sökte avlasta denna del av rådets arbetsbörda å Konungens högsta nämnd och Gustaf II Adolf å kungl. maj:ts och rikets Svea hovrätt. Försöken misslyckades, enär svenska folket var vant att få gå till kungs, och resulterade i fyra instanser i stället för tre. Först under Gustaf III fingo vi en verklig högsta domstol, skild från rådet; dock var även efter 1809 års statsskick justitiestatsministern jämväl justitieråd sordförande. Det är ej mer än tre fjärdedels århundrade sedan lagmansrätterna upphörde. Det föreligger nu förslag om införande av muntligt rättegångsförfarande i hovrätterna och inrättande av ytterligare någon hovrätt. Hovrätterna äro emellertid en jämförelsevis sent tillkommen överloppsinstans vartill kommer att muntligt processförfarande fordrar kännedom om lokala förhållanden, som hovrätterna sakna, samt närbelägenhet till parterna, varför enda riktiga lösningen är att hovrätterna helt slopas och lagmansrätt återinföres i vart landskap, stort eller litet. Dymedelst finge vi åter den urgamla, sunda, svenska instansordningen: häradsrätt, lagmansrätt, kungl. maj:t.

När centralisation i förvaltningen blev nödvändig, infördes kollegial administration; en för Sverige säregna inrättning äro kollegiala ämbetsverk vid sidan av statsdepartementen och med likartade uppgifter, vilket för saklig bedömning av frågor, för kontinuitet i bedömandet och för folkfrihetens bevarande är av största betydelse. Nya, verkligt kollegiala ämbetsverk böra upprättas och dit överflyttas en hel del ärenden från departementen och statsrådet.

I äldsta tider hade allenast jordägande män talan å tingen — en stark kontrast till den nu från högerhåll införda obegränsade rösträtten för 23-års ynglingar även som för fruntimbret (kvinnor är i detta sammanhang ett oegentligt uttryck, alldenstund "kvinnornas" talan huvudsakligen sköts av tredje kön:et). Icke desto mindre torde vid den blivande representationsreformen allmänna rösträtten kunna kvarstå med modifikation, men vad som betydligt måste ändras är valrätts- och valbarhetsåldern. Samvetsgrann undersökning fastslår kategoriskt, att politisk mognad inställer sig betydligt senare än annan mognad. Valbarhetsvillkoren böra ställas så, att ignoranter i kunskap, erfarenhet, bildning och förstånd ej erhålla det dominerande inflytandet.

Om ståndsrepresentation nu skall återupprättas, sedan en mängd kategorier medborgare tillkommit, som ej funnos i gamla tider, uppställer sig frågan, huru många stånd, som äro erforderliga. Biskop Thomander ansåg, efter moget övervägande och kallkylering, på sin tid, att antalet icke kunde sättas lägre än tretton klasser. Det kan ifrågasättas, om ej en återgång till fyrståndsindelningen vore det lämpligaste. Måhända låter det sig göra. Jag ger här nedan offentlighet åt ett utkast till förslag å dylik representation på fyra stånd såsom ett bidrag till frågans ventilering.

Uppräknade efter antalet medborgare, som stå bakom varje stånd, skulle enligt detta förslagutkast ordningsföljden bli följande:

1) Odalståndet: jordbruk och lantmannanäringar med dithörande undervisningsväsende och statstjänstemän, således bestående av godsägare, jägmästare, bönder, hemmansägare, arrendatorer, trädgårdsmästare, statare, torpare, jordbruksarbetare och egnahemsägare m. fl.;

(Forts. å sid 5.)

Den nationella och sociala tankens kris.

Det faktum, att intet folk vann världskriget, är en allmän insikt. Vunnit har blott den internationella storfinansen under dess judiska ledning. Detta resultat har insetts även av de s. k. nationalistiska staterna, vilkas folk i dag efter "segern" över hela linjen måste betala högre skatter än före kriget. Så t. ex. det "nationalistiska" Frankrike, som år 1871 på några veckor levererade 6 miljarder och nu ej under årtionden kan utplåna sin skuld till Amerika på 12 miljarder guldfrancs plus räntor. Angående sammanhanget mellan judendomen och den internationalistiska upplösningen är redan alla enigа, men det djupare liggande problemet består däri, att judendomen jämväl med de s. k. nationella grupperna av i dag är intimt och skenbart oupplösligt sammankopplade vilket är ett oomkullkastligt bevis för, att även förkrigsnationalismen inom samtliga stater svikit. Frågar man sig *varför*, så torde som huvudanledning kunna fastslås, att det 19:de århundradets nationalism blivit nedsmittad av den rent materialistiska, industriellt-kommersiella världsåskådningen. Värdshandel, världshushållning, så lydde parollen för vilken alla ledande huvuden böjde sig, och på det viset förknippades det folkligas idé med ett begrepp, som det ej hade något att göra med. Det kommersiella segrade över det nationella redan långt före kriget. Redan gamle Moltke sade på 80-talet, att kriget nu för tiden skulle komma att föras för börsens räkning, såsom t. ex. Egyptens besättande. Boerkriget startades av engelsmännen för de judiska diamanthandlarnas räkning, liksom Kina blev våldfört på opiumhandlarnas begäran. Boerkriget torde knappast ens till skenet ha gagnat det engelskt-nationella, och vad Kina beträffar, så tyckes vi först nu få se det verkliga resultatet, vilket väl blir lika med europeernas utkastande.

Genom de olika "freds"-fördragen, genom de för en massa stater anslagna Dawes-förordningarna, genom kontroll från det under judeledning stående "Nationernas Förbund" likvideras Wallstreet och City världskriget genom alla Europas folk. *Tolv miljoner män* av den vita rasens bästa hava dödats, *på det att* möjlighet till penningeplacering skulle beredas åt utlåningshungern samt alla länders öden mötte medelst guldparitetsukasen kunna länkas och ledas så, som en skara judiska finansbandiers intressen kräva.

Denna internationella finanspolitik berör alla folk, fastän några i sitt "seger"-rus ännu ej vilja medge det. Därför kan striden, vars slutmål är alla folks befrielse från det osedliga beroendet av penningen och penningens herre, juden, endast

(Forts. å sid 5.)

Bondeförbundet och den Brattska sprithierarkien.

Ett anförande av direktören Adolf Anderson å Ekebo.

Dir. Adolf Anderson.

I samband med sitt föredrag om Svensk bondepolitik vid Bondeförbundets den 3 mars hållna valkretsmöte i Stockholm hade styrelseordföranden direktör Adolf Anderson å Ekebo ett anförande, vari de rådande förhållandena inom den Brattska sprithierarkien närmare berördes. Anförandet var av i huvudsak följande lydelse:

Vid tal om statsmakterna är det vanligt att också medräkna tidningspressen, vilket när det gäller Spritmonopolet är väl motiverat, ity att tidningspressen i detta fall kommit att spela en mycket stor roll. I samband med Spritmonopolet hör man ofta talas om Brattsystemet och det Brattska spritsyndikatet. Också framställer sig då dessa frågor: vad är Brattsystemet och vad är det Brattska spritsyndikatet? Svar: Brattsystemet är en överbyggnad på det sedan mera än femtio år här i landet praktiserade Göteborgssystemet och det Brattska spritsyndikatet är en sammanslutning på ett tjugutal personer, som merkantilt och ekonomiskt utnyttjar det monopol på partihandel med viner och sprit, som statsmakterna upprättat och ställt till vederbörandes disposition. Vilka äro då de personer, som tillsammans bilda syndikat. Personerna äro till en början tio stycken officiellt kända, nämligen bankdirektören M. Billing, doktor Ivan Bratt, professor Helge Bäckström, kammarrättsrådet C. Carlesson, direktören Allan Cederborg, riksgäldsfullmäktigen greve G. Lagerbjelke, fabriksidkaren C. J. Lund, kanslisekreteraren Alfred Peyron, bankdirektören O. Rydbeck och advokaten John Tjerneld. Utom dessa tio officiellt kända finnas också en del medintressenter, som kunna beteckнas med uttrycket "osynliga". Vilka dessa äro kan ju icke med samma bestämdhet uppgivas och jag vill i detta sammanhang inskränka mig till att nämna endast ett namn, bokförläggaren Karl Otto Bonnier. Det torde icke heller föreligga någon risk för misstag om man säger, att herr Bonnier intager en i merkantilt avseende ledande ställning inom syndikatet.

Huru kan nu detta syndikat på ett ekonomiskt lönande sätt utnyttja ett statsmonopol på sprit, då ju hela företaget är baserat på den principen, att vinsten skall tillfalla staten.

Ett sådant utnyttjande går emellertid mycket bra på det sättet, att monopolet utnyttjas som kund, d. v. s. att syndikatet skaffar sig äganderätt till producentfirmorna och sedan säljer sina produkter till monopolet. En förntsättning för att ett sådant utnyttjande skall kunna ske är att en medlem av syndikatet har i sin hand att göra inköpen för monopolet. Mot denna bakgrund kan man förstå meningen med den transaktion, varigenom äganderätten av de fyrahundra stamaktierna överflyttades från A.-B. Stockholmssystemet till de nyss uppräknade tio enskilda personerna.

Genom att dessa tio herrar ha stamaktierna i sin hand, så ha de också möjlighet att tillsätta bolagets verkställande direktör, som får inköpsuppdraget i sina händer, och härpå hänger hela möjligheten att privatekonomiskt kunna utnyttja statsmonopolet. Genom en lycklig slump kom jag att i början av år 1925 från det mest auktoritativa håll erhålla bekräftelse på ryktet om att syndikatet förvärvat äganderätten till den stora och välkända firman Tiffon & C:o i Jarnac i södra Frankrike med tillhörande stora vinplantage. Ryktet har senare haft att förmåla om ytterligare inköp av franska firmor, även som om inköp av en mycket stor firma på Madeira. Sådana förvärv kosta givetvis mycket penningar, men denna fråga ordnas säkerligen jämförelsevis lätt, alldenstund det är känt, att syndikatet har intima förbindelser med två av våra största penninginstitut.

Det har på initierat håll väckt icke så liten uppmärksamhet, att sådana transaktioner kunna göras, utan att tidningspressen reagerat. Denna omständighet torde få tillskrivas det förhållandet, att tidningarna i stor utsträckning varit köpta. Dessa inköp torde ha, åtminstone delvis, börjat redan så tidigt som 1905. Min personliga bekantskap med doktor Ivan Bratt började 1908. Redan vid denna tid voro herrar Bonnier och Bratt in-

(Forts. å sista sid.)

HUMANISTISK INTOLERANS.

I sammanställningen av dessa två begrepp synes det ligga en motsägelse, men ytterligheterna beröra varandra säger ett gammalt franskt ordspråk, och förnekas kan ej att sanning ligger däri. De mest påfallande bevisen härför finna vi på det mänskliga geniets område; de äro oss bekanta från litteraturhistoriens område. Dock, för att fastställa satsens hållbarhet även inom ramen av de dagliga företeelserna i människolivets yttringar, hänvisa vi till ett allmänt känt förhållande inom vårt socialpolitiska samhällsliv. Intoleransens mäste absolut användas då det är fråga om att skydda sig för dåligt inflytande och obehörigt intrång på eget område av fientligt sinnade makter. Om t. ex. en nation eller ett samhälle hotas av folkelement med terroristiska omstörtningsplaner och anarkistiska stämplingar, så är det en förbrytelse mot människans heligaste plikter att tolerera en sådan utveckling. I sådana fall är intoleransen icke allenast humanistisk utan en tvingande plikt för varje vän av ordning, sanning och rättvisa. Tolerans gent emot fiender till dessa principer, störtar mänskligheten i elände och barbari.

Men tyvärr är det så, att den vulgära maktens orefleterade tankeverksamhet, samt dess materialistiska uppfattning av tidsläget, sätter ingen gräns för en bakåtsträvande, degenererande utveckling. Det är emellertid en dålig diplomati, att genom en otillbörlig och vilseledd tolerans söka sina vänner och gynnare bland pennigehungriga äventyrare och intriganta internationella främlingar. Att de åsikter som här ovan uttalats äro fullt tillämpliga på våra svenska förhållanden, därpå ha vi dagliga bevis. Vi tolerera att det främmande antikristliga och människofientliga judafolket obehindrat får leda utvecklingen på alla områden inom vårt eget land, så att vi av idel tolerans åt dem och deras bulvaner överlämna både initiativ och handling. Vi tolerera att dessa främmande inkräktare utan någon som helst förtjänst få fulla medborgerliga rättigheter och ämbetsmannaförordnanden, till förfång för våra egna söner och landets vitala intressen. Att vi ej skördat någon ära av detta representantskap är ej svårt att påvisa, t. o. m. inom statens högsta ämbeten. Man borde dock veta att judafolket är antikristligt sinnat och i verkligheten endast nödtvunget och till det yttre erkänna vårt lands lagar och förordningar, vilka f. ö. utan svårighet skjutas åt sidan, när personliga egoistiska intressen så fordra. Man förbiser att judarna över hela världen äro förenade i en järnhård disciplin inom sin egen nationalstat, (Alliance Israelite Universelle), som har sina underlydande till sitt "utvalda egendomsfolk" är tydligt nog: "Tag dig väl till vara, att du icke gör förbund med det landets inbyggare, dit du kommer, att de icke bliva dig till en snara mitt ibland dig." 2 Mos. 34: 12. För ohörsamhet och olydnad mot Jahves föreskrifter, uppställas de rysligaste förbannelser, (5 Mos. 28: 15—45), mot vilka en påvlig bannbulla förbleknar till en mild varning. Judafolket har med slug beräkning gjort det personliga intresset till ett religiöst system och penningen till sin gud. Deras gudsbegrepp tillerkänner dem rättighet att leva på andra folks bekostnad och att tillägna sig deras egendom, samt utan skonsamhet tillintetgöra både man och kvinna, både barn och spenabarn. 5 Mos. 6: 11; 7: 2. Jos. 11: 11. 1 Sam. 15: 3. Och ett sådant okristligt folk icke allenast tolererar man, utan tillåter dem även att leda vår socialpolitiska utveckling, ja, t. o. m. vår ungdoms fostran i våra skolor. Det kan vara av intresse att, med avseende på judafolket här återgiva några yttranden av den store reformatorn, dr Martin Luther. Han skriver: "Vad ha vi kristna att göra med detta förkastade och fördömda judafolk? ... Jag vill giva mitt goda råd ... att man fråntager dem deras läroböcker och talmudister, som lära dem avguderi, lögner, förbannelser och hädelser ... att vid livsstraff förbjuda deras rabbiner att vidare undervisa ... att man förbjuder judarna att färdas på landsvägarna, ty de ha intet med landet att skaffa ... att man förbjuder dem att ockra, då de genom sitt ockrande stulit från oss allt vad de äga ... att man giver de unga och starka judarna trösklaga, yxa, jordhacka och spade i händerna och låter dem förtjäna sitt bröd i sina näsors svett ... Låtom oss följa andra nationers klokhet och göra upp räkningen

(Forts. å sid. 5.)

När bolsjevikrevolutionen i Ryssland 1917 genomfördes.

Ett «givakt» för oss svenskar.

I en år 1925 utgiven broschyr, "Bolsjevikkuppen i Ryssland 1917", lämnar professor Wilh. Harteveld, som personligen var vittne till händelseutvecklingen i revolutionslandet, följande redogörelse, som bestämt förtjänar att observeras såsom ett "giv akt" för svenskarna i dessa dagar:

"Det första, som stadsfullmäktige i Moskva efter bolsjevikkuppen i Petrograd företogo sig, var att utgiva ett dekret, enligt vilket "huskommittéerna", vid äventyr av förfärliga repressalier, hade att utlämna sina vapen under loppet av tre dagar. Härigenom gjordes samhället faktiskt försvarslöst och bolsjevikerna kunde sedermera slakta människor som får.

Men ingen i Moskva trodde på bolsjevikernas seger. Man skrattade åt "den lilla klicken". Teatrarna höllo öppet och i kabaréterna sjöng man lustiga kupletter om bolsjevikerna — allt detta två å tre dagar före katastrofen ... Och denna kom de sista dagarna i oktober 1917 (rysk tid). Det började med att likt som på en given signal grupper av desertörer och ligister besatte en mängd offentliga byggnader i den "militära revolutionskommittéens" namn (så kalladés i Moskva bolsjevikorganisationen). Denna kommitté inledde strax underhandlingar med stadens borgmästare, Rudneff, angående överlämnandet av makten. Då dessa underhandlingar icke förde till resultat, skredo bolsjevikerna till aktiv framryckning mot samhället. Stridskrafterna voro icke enas jämförelsevis lika. Samhället försvarades av unga junkrar, officerare, studenter samt en handfull borgare, på sin höjd 2,000 människor mot 100,000 välbeväpnade desertörer och matroser (ankomna från Kronstadt) med både lätt och tungt artilleri. Vad gjorde under tiden de 600,000 borgarna, av vilka åtskilliga dunu hade vapen och som med lätthet hade kunnat slå tillbaka de revolutionära banditerna? Jo, de gömde sig hemma och darrade. De bildade ett nytt parti, som man kallade D. T. V. S. ("De till vanvett skrämda"). Till slöheten och sorglösheten kom också feghe-

(Forts. å sid 5.)

Den 16 Mars.

MONARKIEN — DEN NATIONELLA STATSFORMEN.

I vår ledande artikel i föregående nummer omnämndes det anmärkningsvärda förhållandet, att samtidigt med genomdrivandet i riksdagen av det sensationella "sovjet-ryska handelsavtalet", vilket de facto skapade en officiellt erkänd judisk-revolutionär enklav i Sveriges huvudstad, en animerad republikdebatt arrangerats i kamrarna, varunder ett antal av Israels högtbetrodda "ledare"-koryféer inom demokratien med hr Richard Sandler i spetsen fingo tillfälle deklarera sina och förment svenska folkets republikanska sinnelag — det hela naturligtvis såsom en stilla varning till tronen att i eget välförstått intresse i detta högviktiga ögonblick icke blanda sig i folkets "egna" angelägenheter utan låta detta självt bestämma däröver d. v. s. att icke på något vis försvåra fullbordandet av judafolkets "gudamission" i detta land. Det förhåller sig ju såsom vi redan tidigare antytt på det viset, att Israel här som bäst förbereder en revolutionär framstöt till den svenska samhällsordningens omgestaltning efter dess höga önskningar och vårt folks definitiva underkastelse under det "utvalda" folket. De arrangerade stora striderna på arbetsmarknaden äro endast upptakten till det planerade stora avgörandet. På alla linjer och fronter arbetas nu med febril iver för åstadkommandet av den för företagets lyckliga utförande erforderliga miljön av inre kaos och jäsning, och i spetsen för förberedelsearbetet för den blivande "frälsningen" i enlighet med Jahvegudens utfästelser till sitt folk gå i en rent rörande solidaritet Karl Otto Bonnierc Dagens Nyheter och Karl Kilboms Folkets Dagblad Politiken. De tro sig visst allaredan ha vunnit spelet — "man" har väl inte bara för nöjes skull kallat svenskarna "die dummen Schweden" —, men vi tvivla för vår del på, att de bedömt saken rätt. Svenska folket har en historia att visa på, som väl går upp mot de flesta andra folks.

Eftersom de höga herrar av Israels nåde, som f. n. föra spiran i vår riksdag, funnit lämpligt att i detta ögonblick aktualisera frågan om statsformen, vilja vi något närmare ingå på detta ur nationell synpunkt så viktiga spörsmål. De bålda "demokratiska" riddare, som i år motionerat om utredning angående införande av republik i Sverige, hade åtskilliga underbara visdomsting att förtälja. Statschefen bör utses genom val, menade de, det republikanska statsskickets större ändamålsenlighet var bevisat genom "de utomordentligt stora landvinningar detta statsskick gjort under de senare åren". Därest förnuftet och den moraliska ansvarskänslan "under de senare åren" verkligen fått komma till sin rätt inom staternas politik, skulle en omständighet sådan som den här framhävda möjligen kunnat accepteras såsom bevis för det republikanska styrelseskickets överlägsenhet men sannerligen icke under rådande förhållanden, där det i stället för den sanna folkmyntan uteslutande är Den Store Folkfiendens intressen och väl de agerande politikerna tillhandagå. Vad är det, om vi få fråga, för förträfligheter i de nyskapade republikerna, som ge våra socialdemokrater anledning att nu särskilt vilja prisa dessas överlägsenhet såsom statsform? Det är förvisso på sin plats, att den stora allmänheten, när det gäller en så betydelsefull angelägenhet som den om rikets statsskick, också får kännedom därom.

Just tack vare att Sveriges folk är ett moraliskt och kulturellt högtstående folk, alltjämt sunt och oanfrätt i själen, vägrar det att taga för goda de falska professors lögnaktiga förkunnelser. Hr Sandlers påstående att svenskarna skulle vara republikanskt sinnade torde heltvisst få hänföras till de rena fantasierna. Väl hava Israels "samhällsförbättrare" i vårt land gjort vad i deras makt stått för att påtvinga massorna en antimonarkistisk, republikansk uppfattning; men utan att ha lyckats. Svenska folket har aldrig varit republikanskt sinnat och kommer, vilja vi tro, aldrig att så bli, huru mycket än hr Sandler et consortes söka agitera det bort på villovägar. Dess sunda förstånd och erkänt höga kulturella ståndpunkt förbjuda det att så vara. Det har ingen naturlig böjelse eller lust vid äventyrlighetsregimer, om det ock i sin goda tro kommit att allt för länge tolerera den nu rådande parodimonarkismen. Av sund instinkt känner det monarkiskt. Dess historia är dess konungars historia. Det bärande momentet i den svenska nationens liv och verksamhet under århundraden har utgjorts just av det hävdvunna förhållandet av samhörighet och ömsesidig pliktkänsla mellan konung och folk. Övermodiga tyranniska herre- och främlingsvälden har det aldrig tolererat och kommer aldrig på längden att tåla.

Det svenska konungadömet har vuxit fram på svensk grund såsom den ur nationell, svensk-folklig synpunkt självskrivna, naturliga och ändamålsenliga statsformen. Det är stadfästat genom grundlagarna, som föreskriva att Sverige skall vara ett ärftligt konungarike med inskränkt konungamakt. Konungen i statsrådet utövar härenligt allena den verkställande och styrande befogenheten, lagstiftningen utövas av kungl. maj:t och riksdagen gemensamt, beskattningsrätten tillhör riksdagen allena, medan lagskipningen som bekant handhaves av oavsättliga domare, vilka döma efter lag och laga stadgar. I grundlagen, som sålunda står över konung, riksdag och domstolar, anges de lagligen fastställda grundvalarna för statsmakternas rättigheter och inbördes förhållande beträffande landets styrelse, beskattning och lagstiftning, även som garantierna för själva grundlagens efterlevnad. Även för konungen i hans ställning som statschef gälla alltså icke endast rättigheter utan även skyldigheter, angående vilka senare stadgas i Regeringsformen, som bl. a. föreskriver honom att "rätt och sanning styrka och befordra" (§ 16), att "till statsråd utnämna kunnige, erfarne, redlige och allmänt aktade infödda svenska medborgare av den rena evangeliska läran" (§ 4), att "vid alla befordringar endast tästa avseende å de sökandes förtjänst och skicklighet" (§ 28) etc.

Den av gångna generationer lagda grunden för den svenska samfundsordningen är utan tvivel en av de solidaste något folk haft att uppvisa. Den monarkiska konstitutionen, efterlevd enligt gällande grundlag, innebär de facto en garanti mot urartning inom samhällslivet samt mot maktmissbruk från alla håll. När ett till stånd av sådant slag som det nuvarande trots de i grundlag stadgade konstitutionella garantierna kunnat inträda, visar detta, att de nämnda garantierna ej längre hållas i helgd. Våldsamma framstötar hava särskilt under de senaste årtiondena gjorts av det sig som hemlig regeringsmakt i landet etablerade judedömet, som i demokratiens namn och under ständiga hot om revolution och republik etc. framtvingat den ena stora reela eftergiften efter den andra från den monarkisk-konstitutionella överhetens sida, varigenom Israel beretts ett allt större och större utrymme inom samhället och dess ledande institutioner. Den av hr marxister från utlandet importerade republikanska statstanken är till hela sitt väsen antisvensk och åsyftar i verkligheten att i den judisk-imperialistiska maktens intresse omintetgöra vårt folks förmåga av självhävdelse samt att fullkomna den här inledda "demokratiska" upplösningsprocessen till utplånande av det naturliga inre sambandet inom nationen alltifrån dess första till dess sista medborgare, samt att lägga den officiella makten och myndigheten direkt i händerna på Israels "utvalda" kreatur. Utanför diktaturerna, vilka i vår tid i vad gäller kulturellt högtstående folk blott kunna tänkas såsom tillfälliga styrelseformer, givas i själva verket endast tvenne slag av statsformer, oavsett den olika gestaltningen därav, nämligen *dels* monarkien, som representerar den nationella statstanken, *dels* republiken, internationalismens statsform, vilken senare den världsimperialistiska judemakten med förkärlek benytt jar sig av såsom statlig övergångsform för de folk, som skola beredas för det judiska världsherradömets ändlösa sällhet. Under den republikanska regimen har Israel ett vida behändigare spel och långt större garantier för en ostörd maktutövning i det hemligas tecken än under den konstitutionella monarkien. Inom denna senare innehar ju statsöverhuvudet sin ställning icke genom val utan på grund av arvsrätt. Han är sålunda i utövningen av sitt höga kall endast bunden av författningen. I denna sin ställning har han traditioner att tillvarataga samt ett ansvar inför historien. Våra republikivrares rekommendation av "fritt val" också till posten som statsöverhuvud vittnar om en rent otrolig grundhet i uppfattningen. En av den konstitutionella monarkiens företräden framför den republikanska statsformen är såsom torde inses av varje tänkande medborgare, att den person, som skall tillträda den ansvarsfulla posten, allt från sin tidigaste barndom kan skolas för värvet och genom den mest sakkunniga utbildning grundligt insättas i det kompliccrade statsmaskineriet och alla de förhållanden, som sammanhöra med regeringsbestyret. Med den, som inbillar sig, att satsen "en ann' så go som en ann'" här lämpligen kan tillämpas, är det överhuvud icke mycken mening med att diskutera. Varje förnuftig människa vet, att den, som nöjaktigt skall kunna fylla en uppgift i livet, måste skolas därför, och om denna sanning gäller i fråga om mera underordnade funktioner, är det självklart, att den måste gälla i oändligt mycket högre grad när det gäller den person, som skall bekläda rikets högsta post samt bära ansvaret för ett helt folk. Han får icke gå i blindo och i alla stycken handla i blindo såsom våra frejdiga partihjältar och republikpresidenter in spe av i dag. En betydelsefull fördel med den konstitutionella monarkien är också, att den just tack vare de här berörda förhållandena möjliggör en kontinuitet i regeringsutövningen i nationell anda och bjuder en viss garanti mot skadliga omkastningar inom ledningen av landets politik, för vilket vida större risker företinnas under republikanska r mer, där de politiska maktstriderna i den storfinansiella maktens sold skola slåss om rikets högsta värdighet, sålunda neddragande densamma i smutsen. Så mycket är visst, att det under rådande inflytelse- och maktförhållanden i vårt samhälle icke bleve rikets värdigaste och dugligaste, moraliskt och intellektuellt mest högtstående personer, som komme att upphöjas å den ansvarsfulla posten utan snarare de minst värdiga och meriterade, vartill så komme de ideliga upprivande valstriderna.

Om alltså den konstitutionella monarkien ur svensk synpunkt är den naturliga och ändamålsenliga statsformen, den som även enligt godtogs såsom sådan i vårt samhälle, innan detta ännu begynt inficieras av det upplösande judisk-internationella giftet, är det en självklar sak, att den monarkiska institutionen av folket först och främst måste betraktas ur prak tisk statsnyttighetssynpunkt. Monarken har rätt till folkets förtroende och hängivenhet i mån som han fullgör sitt höga och ansvarsfulla ämbete i enlighet med författningen och grundlagens bud samt icke låter sig ledas av några som helst andra hänsyn och intressen än omsorgen om sitt lands och sitt folks sanna väl. Trohet mot trohet — så lyder här lösen. Den monarkiska idén är på grund av naturliga skäl djupt rotfäst i svenska folkets medvetande och kommer förvisso att så i framtiden förbli, även om den temporärt skulle komma att uppbäras av icke värdiga företrädare. Kravet på de konstitutionella garantiernas hållande i helgd kan och får aldrig av folket eftersättas. Skulle detta krav ej fyllas, måste möjligheter finnas att kunna reglera situationen därhän, att den monarkiska konstitutionen, sådan den i grundlag fastställts, varder i stånd att motsvara sitt ändamål. Förhållandet mellan monark och folk är och måste vara avhängigt av de ömsesidiga relationerna av gemensamhetsintresse, solidaritet och trofasthet.

PRESSKONSERTEN

1925 års nedrustningsbeslut måste revideras!

I en ledande artikel "Med kallt huvud" framhåller Svenska Dagbladet (h.), att vi här i Sverige ha en särskild anledning att oavlåtligen ställa försvarsfrågan under debatt, alldenstund vårt lands trygghet äventyrats genom 1925 års nedrustning. Den nu levande svenska generationen, för vilken det moderna krigets fasor efter erfarenheterna från 1914—18 framstå så livligt, känner förvisso icke någon hänförelse för den väpnade konflikten, men därför kunna och böra ej rikets välförstådda intressen få försummas. Sv. D. skriver:

Det är icke svårt att föreställa sig, att ett eventuellt nytt, stort krig kommer att medföra utomordentliga förödelser, och därtill gå ut över befolkningen i dess helhet, utan möjlighet att skilja på stridande och icke stridande. Det svenska folkets känslor uppresa sig så mycket häftigare mot detta perspektiv, som vi här uppe ha all orsak att bevara freden, för att dymedelst stabilisera det för oss så gynnsamma status quo, som framgick av freden i Brest-Litovsk för tio år sedan. I den meningen äro vi alla pacifister. Men freden är värd sitt pris och det priset heter e t t b e t r y g g a n d e f ö r s v a r. Det gäller därför att skapa en effektiv värnkraft för vårt land.

För en stat, vilken i likhet med Sverige sannolikt måste hålla sig på den strategiska defensiven, ligger det nära till hands att framföra krav på så verksamma åtgärder som möjligt i fråga om försvarsanordningar mot luftangrepp har hittills så gott som intet åtgjorts hos oss. Den nyligen av regeringen bebådade, av chefen för generalstaben för ett år sedan påyrkade utredningen av luftförsvarsfrågan måste omedelbart komma till stånd och snart leda till gagneliga resultat.

Det centrala i svensk försvarsfråga är och förblir det faktum, att 1925 års nedrustning är i behov av en revision, grundad på en allsidig utredning om försvarsförmågan i stort. Landets försvarsvänner ha på olika håll och i skilda former ståndse framfört detta krav, och de få icke förtröttas härmed. Ty tiden rider fort, och utvecklingen av de mekaniska och flygtekniska stridsmedlen har skett i så snabbt tempo, att varje års dröjsmål med denna begärda undersökning ytterligare försämrar vårt försvarsläge. I avvaktan därpå äro alla sakliga diskussionsbidrag välkomna. Mot ensidigheter och förhastade slutsatser må kritiken stå på vakt, och försvarsvännerna kunna med kallt huvud betrakta sina vedersakares krampaktiga ansträngningar att förvirra situationen och blanda bort korten.

I detta tidningens uttalade krav på en revision av 1925 års landsförrädiska nedrustningsbeslut samt en lösning av vår försvarsfråga i enlighet med rikets sanna intresse, instämma alla ansvarskännande svenska medborgare. Men det gäller härvid också se till att möjligheter skapas för det oundgängliga kravets förverkligande.

Socialdemokratiska betänkligheter mot det ryska »handelsavtalet.»

Även inom den svenska arbetarpressen tyckes man på sina håll börja inse, att den genom riksdagens sensationella beslut att bevilja exterritorialrätt åt den "sovjet-ryska handelsdelegationen" har sina allvarliga sidor. Riksdagaman Ivar Vennerström understryker i en artikel i Nya Norrland (s) att det ligger i Sovjet-Rysslands eget intresse att sörja för att alla misstankar om missbruk av exterritorialrätten äro ogrundade. Hr V. skriver:

Ett inskärpande av Ryssland skyldigheter till och intresse av ett i alla avseenden korrekt uppträdande saknar icke anledning. Det är visserligen gott och väl, att den ryska utrikesledningen tillhållit sina delegater utomlands att icke alltför intimt beblanda sig med respektive länders inhemska kommunistiska revolutionärer. Men så länge en Norbergsaffär är möjlig och så länge ryska subsidier, med all sannolikhet härstammande från staten själv, överlämnas till svenska fackföreningar under anspråk på att få bestämma deras fackliga politik, så länge är den syndiga lustan ännu icke driven ur kötlet. Sverige har genom detta avtal visat Sovjet-Ryssland ett förtroende som icke gärna kunnat vara större. Om Ryssland genom eget förvållande uppvisar, att förtroendet varit felplacerat, bär det ensamt skulden för att de fredliga förbindelserna bli försvagade i stället för stärkta.

Hr Vennerström tar heltvisst fel, om han tror, att subsidierna till revolutionsarbetet härröra från den i sådana oerhörda ekonomiska svårigheter sig befinnande ryska staten. Ryska staten har icke några medel till världsrevolutionens fortsatta finansiering. Dessa komma uteslutande från den av judemakten underhållna komintern, som visserligen ännu så länge tyckes ha medgivits en viss hemorträtt i Moskva, tills Vederbörande hunnit reorganisera sin världsrevolutionära international. Att man vid denna reorganisering önskar låta vårt land vederfaras en viss mycket framskjuten plats, torde numera kunna anses höjd över allt tvivel.

Kravet på kvalificerad näringsfrihet.

Näringsfrihetsförordningen av 1864 inledde, framhåller Svenska Dagbladet (h.) närmast med anledning av herr Lefflers i riksdagens andra kammare framställda, i ett föregående nummer av Nationen relaterade interpellation till handelsministern, en ny epok i vår ekonomiska historia. Åtgärden erkändes vid tiden för dess genomförande allmänt vara en nödvändig anpassning efter den nya tidens ekonomiska krav. Men utvecklingen stannade icke år 1864, vilket däremot kan sägas ha skett med näringsfrihetsförordningen. Icke så att den kvarstår oförändrad. Tvärtom har den ena paragrafen efter den andra utbrutits. Vad som lämnats övrigt står kvar mera som ett historiskt minnesmärke än som en det levande livets stödjepelare. Att dessa rester behöva omarbetas och moderniseras har också länge stått klart. I fortsättningen skriver tidningen:

Det är framför allt i tvenne avseenden de nuvarande bristerna framträda. Avsaknaden av varje kompetenskrav för handels- och hantverksidkare står icke i god överensstämmelse med de fordringar, som det moderna näringslivet uppställer. Och den alltmer tilltagande gårdfari- och s. k. dörrknackarehandeln innebär icke blott för köpenskapen utan även för konsumenterna och samhället så uppenbara olägenheter, att behovet av en reglering av denna form för varudistribution synes oförnkomlig. Naturligtvis skulle varje försök att komma näringsfrihetens idé till livs vara lika dödfött som olämpligt. Vad man avser, inskränker sig också som interpellanten uttryckte det, till att söka få till stånd en "kvalificerad näringsfrihet".

Föreliggande fråga är emellertid icke begränsad blott till minuthandeln. Till önskemålen om viss kvalifikation för rättighet att driva handel kommer det allmänt erkända behovet av en lag mot illojal konkurrens. Knappast något av kulturländerna saknar sådan i en eller annan form. Vad som från lojalt näringsidkarehåll i vårt land begäres, innebär icke att man skall stäcka den fria konkurrensen, som sådan. Men de inskränkningar, som anses vara av nöden, ha på ett lyckligt sätt formulerats av handelsministern. I sin nyårshälsning till landets köpmän yttrade statsrådet Hamrin: "Vi skola ej kräva mera än vad som behövs för att skydda den köpande allmänheten mot mer eller mindre uppenbart bedrägeri och affärsskoj och den lojäle affärsmannen att bli utsatt för sådana affärsmetoder från s. k. köpmäns sida, vilka bidraga till att lura en godtrogen allmänhet. Det vill säga: allmänhetens och köpmännens intressen böra sammanfalla".

Vid en utredning av detta frågekomplex böra även beaktas de synpunkter, som hösten 1926 togo sig uttryck i en skrivelse från köpmannaorganisationen till regeringen och vari krävdes skydd för tredje mans neutralitet i strider på arbetsmarknaden. De missförhållanden i detta avseende, som redan då kunde konstateras, ha sedan dess ytterligare skärpts. Det är exempelvis endast några veckor sedan träindustriarbetarförbundet utfärdade en ukas, som med hot om bojkott förbjuder landets köpmän att driva handel med tillverkningarna från A. W. Nilssons korgmöbelfabrik i Malmö, med vilken fackförbundet kommit i konflikt. Ett annat lika aktuellt exempel är det utrotningskrig som lysmedelsarbetareförbundet för mot en rad misshagliga hembagerier. När fackföreningarna missilyckas med att stoppa driften, inrikta de sig på att medelst bojkott hindra försäljningen av varorna. Det må sedan gälla barnvagnar eller bröd. Och på den vägen ha de, tack vare allmänhetens flathet och bristfällig lagstiftning, i stor utsträckning lyckats göra näringsfriheten fullständigt illusorisk.

När man nu går att modernisera näringsfrihetsförordningen och reglera sådana därmed sammanhängande frågor som den illojala konkurrensen och industriskyddet, får man därför icke glömma, att det ekonomiska frihetsproblemet har två sidor: handelns frihet och arbetets frihet.

Vi instämma i de av tidningen uttalade önskemålen. Det är sannerligen på hög tid att effektiva åtgärder vidtagas till avlägsnande av de rådande skriande missförhållandena på området. Detta ligger icke mindre i den köpande allmänhetens än i den lojala svenska handelns intresse.

Hr Wohlins «segerintåg» hos högern.

Professor Nils Wohlin gjorde enligt Socialdemokraten (s) med sitt stora anförande mot socialiseringsnämnden "med pomp, stät och härskarlater" sin entré som högerpartiets blivande banérförare. Den "djärva" framstöten bör naturligtvis ses mot bakgrunden av den just för ögonblicket rådande politiska situationen. Tidningen kommenterar redaktionellt händelsen och skriver under rubriken "Kapten Puff som Faust":

Endast för ett par dagar sedan kunde "la haute finance" med tillfredsställelse konstatera, att den väldige övergivit sina kätterier, gått in i templet och knäböjt inför de gudar han hådat. Hymnen till storbankernas förträfflighet och välsignelsebringande verksamhet torde i hr Marcus Wallenbergs ande ha tonat som ett bibliskt: "Det är fullkomnat!"

På programmet: kamp mot judendom och storfinans! upprädde han som bondeförbundets siare och profet. Han frustade bondskhet som en Hesiodos och översatte sin nietzscheanska övermänniskofilosofi till tull- och gödselvärdsfrågor.

Forts. sid. 5.

NATIONALT TIDSSKRIFT
Keysersgt. 1, OSLO
Utkommer maanedlig
Pris til Sverige kr. 6: 20.
Eneste antisemitiske publikation, som utgis i Norge
Bestilles best paa posthuset

DANSK NATIONALT TIDSSKRIFT
KØBENHAVN F.
Selvstændigt - uafhengigt - antisemitisk
Helaar Kr. 5: —. Halvaar Kr. 2: 75.

Köpmän,
gynna dem som gynna Er!

Ur tidningen Köpmannen, Sveriges Köpmannaförbunds organ, återgiva vi nedanstående ord, värda att noga begrundas av varje svensk köpman: *Det är icke blott en oavvislig plikt utan helt enkelt en förmån för köpmännen och de enskilda näringsidkarna att genom annonsering, prenumeration och spridning till allt vidare kretsar stödja och uppmuntra sådana tidningar, som visa förståelse för den enskilda företagsamhetens uppgift och med sympati stödja köpmanskårens sunda organisations- och reformsträvanden. Här kunna organisationens tiotusentals medlemmar var och en i sin stad göra en verklig praktisk, målmedveten och helt visst resultat bringande insats för sina egna, sin kårs och sitt yrkes livsintressen men ock för det borgerliga samhällets sunda och lyckliga utveckling och fortbestånd.*

Prenumerera på NATIONEN!

Södra Kungstorget
Stockholm
Redaktör: ELOF ERIKSSON
Telefon: Norr. 5898 Norr 5899

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

Lösnummer 25 öre.
PRENUMERATIONSPRIS:
Helår ..... Kr. 10.—
Halvår ..... Kr. 5.25
Kvartal ..... Kr. 2.75

Nr 11 (128) Fredagen den 16 Mars 1928. Årg 4.

Kring en ny representationsreform.

Ett inlägg från intresserat håll.

Redaktionen har från en på området sakkunnig författare emottagit nedanstående intressanta bidrag till utredande av frågan om en ny representationsreform och därmed sammanhängande spörsmål, vari såsom våra läsare finna tanken på en intresserepresentation utformats till ett direkt förslag om återinförande av en fyrståndsrepresentation:

Innan konturerna för en ny ständer-församling kunna uppdragas, bör sovras och bevaras "gammalt och fornt", som, vuxet på svensk mark och framkristalliserat ur svenska folklynnet, befunnits gott och lämpat för svenska förhållanden, och sedan gäller det att bygga tidsenligt nytt på den gamla grunden med hänsyn tagen till de ändrade tidsförhållandena men även nybyggnaden hållen i inhemsk stil. Vid ändring av representationsskicket, bör samtidigt granskning ske av samtliga statsmakternas inbördes befogenheter för att väl och organiskt avväga statsmaskineriet, och jämväl äga rum en granskning av alla svenska folkets representantskaper.

Enhetskommunen var i äldsta tider häradet. Av påviskt-kanoniskt ursprung är "socken", omfattande det område, vars bebyggare "sökte" (besökte) samma kyrka. Sockenstämmorna hade rätt liten befogenhet och avgörande blott beträffande fattigvård, avgifter till präst och klockare och senare för sockenboarnes undervisning. Kommunalförordningen av 1862 gjorde socknen till primärkommun; häradet (domsagan) hade beslutanderätt endast i få fall såsom angående häradsallmänningar, tingshusbyggnadsskyldighet, ägodelningsrättsärenden samt nämndemansval genom sockenvis utsedda elektorer. Socknen är emellertid för liten för att vara primärkommun (fattigvård och skolvård t. ex. falla för ojämnt, och fattigunderstödsskyldigheten medför onödiga processer). Domsagan är för stor såsom primärkommun; vårt lands äldsta enhetskommun, häradet, är lagom stort och utgör desslikes i flertalet fall ett geografiskt väl avgränsat område, bebott av till ras, lynne, levnadsvanor och tradition enhetlig befolkningsgrupp.

Landskapsringet, som, efter att hava fört en rudimentär tillvaro, pånyttföddes 1862, är, rent formellt sett, alltfort landets högsta folkrepresentation rörande beskattning, lagstiftning med flera befogenheter, vilka dock genom stadgad sedvänja och egenmäktiga beslut överflyttats å riksdagen. För att ett privilegium på laglig väg skall kunna upphävas, fordras att privilegiets innehavare lämna sitt samtycke därtill. Landskapstingen, där alla jordägare hade beslutanderätt, ha aldrig till riksdagens förmån avstått från sin rätt att stiftä lag och pålägga samtliga skatter, men det torde näppeligen vara någon, som vill frånhända riksdagen dess nu urgamla lagstiftnings- och beskattningsrätt för gynnande av de särskilda landstingen. Vid uppdragandet av gränserna för landstingsområdena borde emellertid i möjligaste mån hänsyn tagas till rasfördelningen.

Över landskapstingen stod "alla svears" och "alla götars ting", vilka bortföllo redan under medeltiden. Striden mellan götar och svear torde få anses avblåst. Från rassynpunkt kan man ej dela upp Sverige i Svealand, Götaland, Skåneland och Norrland.

Enligt grundlagen står såsom en självständig tredje statsmakt den dömande myndigheten (ej pressen). Ursprungligen skörte odalmännen själva på tingen judiciella, administrativa, kamerala, lagstiftnings- och skattefrågor; häradshövdingen var endast deras talman. Redan i den grå forntiden överlåts den dömande myndigheten åt häradshövding och häradsnämnd; från häradsrätten vädjades till lagmansrätt och därifrån till kungs. Konungen i riksrådet var högsta domstol, men rådet betungades allt för mycket av domstolsgöromålen, varför Erik XIV sökte avlasta denna del av rådets arbetsbörda å Konungens högsta nämnd och Gustaf II Adolf å kungl. majrts och rikets Svea hovrätt. Försöken misslyckades, enär svenska folket var vant att få gå till kungs, och resulterade i fyra instanser i stället för tre. Först under Gustaf III fingo vi en verklig högsta domstol, skild från rådet; dock var även efter 1809 års statsskick justitiestatsministern jämväl justitierådsordförande. Det är ej mer än tre fjärdedels århundrade sedan lagmansrätterna upphörde. Det föreligger nu förslag om införande av muntligt rättegångsförfarande i hovrätterna och inrättande av ytterligare någon hovrätt. Hovrätterna äro emellertid en jämförelsevis sent tillkommen överloppsinstans vartill kommer att muntligt processförfarande fordrar kännedom om lokala förhållanden, som hovrätterna sakna, samt närbelägenhet till parterna, varför enda riktiga lösningen är att hovrätterna helt slopas och lagmansrätt återinföres i vart landskap, stort eller litet. Dymedelst finge vi åter den urgamla, sunda, svenska instansordningen: häradsrätt, lagmansrätt, kungl. majrt.

När centralisation i förvaltningen blev nödvändig, infördes kollegial administration; en för Sverige säregna inrättning äro kollegiala ämbetsverk vid sidan av statsdepartementen och likartade uppgifter, vilket för saklig bedömning av frågor, för kontinuitet i bedömandet och för folkfrihetens bevarande är av största betydelse. Nya, verkligt kollegiala ämbetsverk böra upprättas och dit överflyttas en hel del ärenden från departementen och statsrådet.

I äldsta tider hade allenast jordägande män talan å tingen — en stark kontrast till den nu från högerhåll införda obegränsade rösträtten för 23-års ynglingar även som för fruntimbret (kvinnor är i detta sammanhang ett oegentligt uttryck, alldenstund "kvinnornas" talan huvudsakligen skötes av tredje könet). Icke desto mindre torde vid den blivande representationsreformen allmänna rösträtten kunna kvarstå med modifikation, men vad som betydligt måste ändras är valrätts- och valbarhetsåldern. Samvetsgrann undersökning fastslår kategoriskt, att politisk mognad inställer sig betydligt senare än annan mognad. Valbarhetsvillkoren böra ställas så, att ignoranter i kunskap, erfarenhet, bildning och förstånd ej erhålla det dominerande inflytandet.

Om ståndsrepresentation nu skall återupprättas, sedan en mängd kategorier medborgare tillkommit, som ej funnos i gamla tider, uppställer sig frågan, huru många stånd, som äro erforderliga. Biskop Thomander ansåg, efter moget övervägande och kallkylering, på sin tid, att antalet icke kunde sättas lägre än tretton klasser. Det kan ifrågasättas, om ej en återgång till fyrståndsindelningen vore det lämpligaste. Måhända låter det sig göra. Jag ger här nedan offentlighet åt ett utkast till förslag å dylik representation på fyra stånd såsom ett bidrag till frågans ventilering.

Uppräknade efter antalet medborgare, som stå bakom varje stånd, skulle enligt detta förslagutkast ordningsföljden bli följande:

1) Odalståndet: jordbruk och lantmannanäringar med dithörande undervisningsväsende och statstjänstemän, således bestående av godsägare, jägmästare, bönder, hemmansägare, arrendatorer, trädgårdsmästare, statare, torpare, jordbruksarbetare och egnahemsägare m. fl.;

(Forts. å sid 5.)

Den nationella och sociala tankens kris.

Det faktum, att intet folk vann världskriget, är en allmän inkttagelse hos djupare tänkande människor. Vunnit har blott den internationella storfinansen under dess judiska ledning. Detta resultat har insetts även av de s. k. nationalistiska staterna, vilkas folk i dag efter "segern" över hela linjen måste betala högre skatter än före kriget. Så t. ex. det "nationalistiska" Frankrike, som år 1871 på några veckor levererade 6 milliarder och nu ej under årtionden kan utplåna sin skuld till Amerika på 12 milliarder guldfrance plus räntor. Angående sammanhanget mellan judendomen och den internationalistiska upplösningen är redan alla eniga, men det djupare liggande problemet består däri, att judendomen jämväl med de s. k. nationella grupperna av i dag är intimt och skenbart oupplösligt sammankopplade vilket är ett oomkullkastligt bevis för, att även förkrigsnationalismen inom samtliga stater svikit. Frågan man sig *varför*, så torde som huvudanledning kunna fastslås, att det 19:de århundradets nationalism blivit nedsmittad av den rent materialistiska, industriellt-kommersiella världsåskådningen. Värdshandel, världshushållning, så lydde parollen för vilken alla ledande huvuden böjde sig, och på det viset förknippades det folkliga idé med ett begrepp, som det ej hade något att göra med. Det kommersiella segrade över det nationella redan långt före kriget. Redan gamle Moltke sade på 80-talet, att kriget nu för tiden skulle komma att föras för börsens räkning, såsom t. ex. Egyptens besättande. Boerkriget startades av engelsmännen för de judiska diamanthandlarnas räkning, liksom Kina blev våldfört på opiumhandlarnas begäran. Boerkriget torde knappast ens till skenet ha gagnat det engelskt-nationella, och vad Kina beträffar, så tyckes vi först nu få se det verkliga resultatet, vilket väl blir lika med europeernas utkastande.

Genom de olika "freds"-fördragen, genom de för en massa stater anlkande Dawes-förordningarna, genom kontroll från det under judeledning stående "Nationernas Förbund" likvidera Wallstreet och City världskriget genom alla Europas folk. *Tolv miljoner män* av den vita rasens bästa hava dödats, *på det att* möjlighet till penningeplacering skulle beredas åt utlåningshungern samt alla länders öden mötte medelst guldparitetsukasen kunna länkas och ledas så, som en skara judiska finansbanditers intressen kräva.

Denna internationella finanspolitik berör alla folk, fastän några i sitt "seger"-rus ännu ej vilja medge det. Därför kan striden, vars slutmål är alla folks befrielse från det osediliga beroendet av penningen och penningens herre, juden, endast

(Forts. å sid 5.)

Bondeförbundet och den Brattska sprithierarkien.

Ett anförande av direktören Adolf Anderson å Ekeho.

Dir. Adolf Anderson.

I samband med sitt föredrag om Svensk bondepolitik vid Bondeförbundets den 3 mars hållna valkretsmöte i Stockholm hade styrelseordföranden direktör Adolf Anderson å Ekebo ett anförande, vari de rådande förhållandena inom den Brattska sprithierarkien närmare berördes. Anförandet var av huvudsak följande lydelse:

Vid tal om statsmakterna är det vanligt att också medräkna tidningspressen, vilket när det gäller Spritmonopolet är väl motiverat, ity att tidningspressen i detta fall kommit att spela en mycket stor roll. I samband med Spritmonopolet hör man ofta talas om Brattsystemet och det Brattska spritsyndikatet. Osökt framställer sig då dessa frågor: vad är Brattsystemet och vad är det Brattska spritsyndikatet? Svar: Brattsystemet är en överbyggnad på det sedan mera än femtio år här i landet praktiserade Göteborgssystemet och det Brattska spritsyndikatet är en sammanslutning på ett tjugutal personer, som merkantilt och ekonomiskt utnyttjar det monopol på partihandel med viner och sprit, som statsmakterna upprättat och ställt till vederbörandes disposition. Vilka äro då de personer, som tillsammans bilda syndikat. Personerna äro till en början tio stycken officiellt kända, nämligen bankdirektören M. Billing, doktor Ivan Bratt, professor Helge Bäckström, kammarrättsrådet C. Carlesson, direktören Allan Cederborg, riksgäldsfullmäktigen greve G. Lagerbjelke, fabriksidkaren C. J. Lund, kanslisekreteraren Alfred Peyron, bankdirektören O. Rydbeck och advokaten John Tjerneld. Utom dessa tio officiellt kända finnas också en del medintressenter, som kunna betecknas med uttrycket "osynliga". Vilka dessa äro kan ju icke med samma bestämdhet uppgivas och jag vill i detta sammanhang inskränka mig till att nämna endast ett namn, bokförläggaren Karl Otto Bonnier. Det torde icke heller föreligga någon risk för misstag om man säger, att herr Bonnier intager en i merkantilt avseende ledande ställning inom syndikatet.

Hura kan nu detta syndikat på ett ekonomiskt lönande sätt utnyttja ett statsmonopol på sprit, då ju hela företaget är baserat på den principen, att vinsten skall tillfalla staten.

Ett sådant utnyttjande går emellertid mycket bra på det sättet, att monbpolet utnyttjas som kund, d. v. s. att syndikatet skaffar sig äganderätt till producentfirmorna och sedan säljer sina produkter till monopolet. En förutsättning för att ett sådant utnyttjande skall kunna ske är att en medlem av syndikatet har i sin hand att göra inköpen för monopolet. Mot denna bakgrund kan man förstå meningen med den transaktion, varigenom äganderätten av de fyrahundra stamaktierna överflyttades från A.-B. Stockholmssystemet till de nyss upprknade tio enskilda personerna.

Genom att dessa tio herrar ha stamaktierna i sin hand, så ha de också möjlighet att tillsätta bolagets verkställande direktör, som får inköpsuppdraget i sina händer, och härpå hänger hela möjligheten att privatekonomiskt kunna utnyttja statsmonopolet. Genom en lycklig slump kom jag att i början av år 1925 från det mest auktoritativa håll erhålla bekräftelse på ryktet om att syndikatet förvärvat äganderätten till den stora och välkända firman Tiffon & C:o i Jarnac i södra Frankrike med tillhörande stora vinplantage. Ryktet har senare haft att förmåla om ytterligare inköp av franska firmor, även som om inköp av en mycket stor firma på Madeira. Sådana förvärv kosta givetvis mycket penningar, men denna fråga ordnas säkerligen jämförelsevis lätt, alldenatund det är känt, att syndikatet har intima förbindelser med två av våra största penninginstitut.

Det har på initierat håll väckt icke så liten uppmärksamhet, att sådana transaktioner kunna göras, utan att tidningspressen reagerat. Denna omständighet torde få tillskrivas det förhållandet, att tidningarna i stor utsträckning varit köpta. Dessa inköp torde ha, åtminstone delvis, börjat redan så tidigt som 1905. Min personliga bekantskap med doktor Ivan Bratt började 1908. Redan vid denna tid voro herrar Bonnier och Bratt in-

(Forts. å sista sid.)

HUMANISTISK INTOLERANS.

I sammanställningen av dessa två begrepp synes det ligga en motsägelse, men ytterligheterna beröra varandra säger ett gammalt franskt ordspråk, och förnekas kan ej att sanning ligger däri. De mest påfallande bevisen härför finna vi på det mänskliga genies område; de äro oss bekanta från litteraturhistoriens område. Dock, för att fastställa satsens hållbarhet även inom ramen av de dagliga företeelserna i människolivets yttringar, hänvisa vi till ett allmänt känt förhållande inom vårt socialpolitiska samhällsliv. Intolerans måste absolut användas då det är fråga om att skydda sig för dåligt inflytande och obehörigt intrång på eget område av fientligt sinnade makter. Om t. ex. en nation eller ett samhälle hotas av folkelement med terroristiska omstörtningsplaner och anarkistiska stämplingar, så är det en förbrytelse mot människans heligaste plikter att tolerera en sådan utveckling. I sådana fall är intoleransen icke allenast humanistisk utan en tvingande plikt för varje vän av ordning, sanning och rättvisa. Tolerans gent emot fiender till dessa principer, störtar mänskligheten i elände och barbari.

Men tyvärr är det så, att den vulgära maktens oreflekterande tankeverksamhet, samt dess materialistiska uppfattning av tidsläget, sätter ingen gräns för en bakåtsträvande, degenererande utveckling. Det är emellertid en dålig diplomati, att genom en otillbörlig och vilseledd tolerans söka sina vänner och gynnare bland pennigehungriga äventyrare och intriganta internationella främlingar. Att de åsikter som här ovan utlalats äro fullt tillämpliga på våra svenska förhållanden, därpå ha vi dagliga bevis. Vi tolerera att det främmande antikristliga och människofientliga judafolket obehindrat får leda utvecklingen på alla områden inom vårt eget land, så att vi av idel tolerans åt dem och deras bulvaner överlämna både initiativ och handling. Vi tolerera att dessa främmande inkräktare utan någon som helst förtjänst få fulla medborgerliga rättigheter och ämbetsmannaförordnanden, till förfång för våra egna söner och landets vitala intressen. Att vi ej skördat någon ära av detta representantskap är ej svårt att påvisa, t. o. m. inom statens högsta ämbeten. Man borde dock veta att judafolket är antikristligt sinnat och i verkligheten endast nödtvunget och till det yttre erkänna vårt lands lagar och förordningar, vilka f. ö. utan svårighet skjutas åt sidan, när personliga egoistiska intressen så fordra. Man förbiser att judarna över hela världen äro förenade i en järnhård disciplin inom sin egen nationalstat, (Alliance Israelite Universelle), som har sina understår fördelade i alla världens länder, till fromma för sina storkapitalistiska börsjobberier och internationella revolutionsidéer.

En jude kan aldrig erkänna eller gagna någon annan stat, eller äga annan åsikt än vad den egna judiska statens intressen fordrar. Jahves befallningar i detta hänseende till sitt "utvalda egendomsfolk" är tydligt nog: "Tag dig väl till vara, att du icke gör förbund med det landets inbyggare, dit du och deras bulvaner överlämna både initiativ och handling. Vi tolerera att dessa främmande inkräktare utan någon som helst förtjänst få fulla medborgerliga rättigheter och ämbetsmannaförordnanden, till förfång för våra egna söner och landets vitala intressen. Att vi ej skördat någon ära av detta representantskap är ej svårt att påvisa, t. o. m. inom statens högsta ämbeten. Man borde dock veta att judafolket är antikristligt sinnat och i verkligheten endast nödtvunget och till det yttre erkänna vårt lands lagar och förordningar, vilka f. ö. utan svårighet skjutas åt sidan, när personliga egoistiska intressen så fordra. Man förbiser att judarna över hela världen äro förenade i en järnhård disciplin inom sin egen nationalstat, (Alliance Israelite Universelle), som har sina understår fördelade i alla världens länder, till fromma för sina storkapitalistiska börsjobberier och internationella revolutionsidéer.

En jude kan aldrig erkänna eller gagna någon annan stat, eller äga annan åsikt än vad den egna judiska statens intressen fordrar. Jahves befallningar i detta hänseende till sitt "utvalda egendomsfolk" är tydligt nog: "Tag dig väl till vara, att du icke gör förbund med det landets inbyggare, dit du kommer, att de icke bliva dig till en snara mitt ibland dig." 2 Mos. 34: 12. För ohörsamhet och olydnad mot Jahves föreskrifter, uppställas de rysligaste förbannelser, (5 Mos. 28: 15—45), mot vilka en påvlig bannbulla förbleknar till en mild varning. Judafolket har med slug beräkning gjort det personliga intresset till ett religiöst system och penningen till sin gud. Deras gudsbegrepp tillerkänner dem rättighet att leva på andra folks bekostnad och att tillägna sig deras egendom, samt utan skonsamhet tillintetgöra både man och kvinna, både barn och spenabarn. 5 Mos. 6: 11; 7: 2. Jos. 11: 11. 1 Sam. 15: 3. Och ett sådant okristligt folk icke allenast tolererar man, utan tillåter dem även att leda vår socialpolitiska utveckling, ja, t. o. m. vår ungdoms fostran i våra skolor. Det kan vara av intresse att, med avseende på judafolket här återgiva några yttranden av den store reformatorn, dr Martin Luther. Han skriver: "Vad ha vi kristna att göra med detta förkastade och fördömda judafolk? ... Jag vill giva mitt goda råd ... att man frântager dem deras läroböcker och talmudister, som lära dem avguderi, lögner, förbannelser och hädelser ... att vid livsstraff förbjuda deras rabbiner att vidare undervisa ... att man förbjuder judarna att färdas på landsvägarna, ty de ha intet med landet att skaffa ... att man förbjuder dem att ockra, då de genom sitt ockrande stulit från oss allt vad de äga ... att man giver de unga och starka judarna tröskslaga, yxa, jordhacka och spade i händerna och låter dem förtjäna sitt bröd i sina näsors svett ... Låtom oss följa andra nationers klokhet och göra upp räkningen

(Forts. å sid. 5.)

När bolsjevikrevolutionen i Ryssland 1917 genomfördes.

Ett «givakt» för oss svenskar.

I en år 1925 utgiven broschyr, "Bolsjevikkuppen i Ryssland 1917", lämnar professor Wilh. Harteveld, som personligen var vittne till händelseutvecklingen i revolutionsdandet, följande redogörelse, som helt visst förtjänar att observeras såsom ett "giv akt" för svenskarna i dessa dagar:

"Det första, som stadsfullmäktige i Moskva efter bolsjevikkuppen i Petrograd företogo sig, var att utgiva ett dekret, enligt vilket "huskommittéerna", vid äventyr av förfärliga repressalier, hade att utlämna sina vapen under loppet av tre dagar. Härigenom gjordes samhället faktiskt försvarslöst och bolsjevikerna kunde sedermera slakta människor som får.

Men ingen i Moskva trodde på bolsjevikernas seger. Man skrattade åt "den lilla kliken". Teatrarna höllo öppet och i kabaretterna sjöng man lustiga kupletter om bolsjevikerna — allt detta två à tre dagar före katastrofen ... Och denna kom de sista dagarna i oktober 1917 (rysk tid). Det började med att tåg som på en given signal grupper av desertörer och ligister besatte en mängd offentliga byggnader i den "militära revolutionskommitténs" namn (så kalladés i Moskva bolsjevikorganisationen). Denna kommitté inledde strax underhandlingar med stadens borgmästare, Rudneff, angående överlämnandet av makten. Då dessa underhandlingar icke förde till resultat, skredo bolsjevikerna till aktiv framryckning mot samhället. Stridskrafterna voro icke ens jämförelsevis lika. Samhället försvarades av unga junkrar, officerare, studenter samt en handfull borgare, på sin höjd 2,000 människor mot 100,000 välbeväpnade desertörer och matroser (ankomna från Kronstadt) med både lätt och tungt artilleri. Vad gjorde under tiden de 600,000 borgarna, av vilka åtskilliga ännu hade vapen och som med lätthet hade kunnat slå tillbaka de revolutionära banditerna? Jo, de gömde sig hemma och darrade. De bildade ett nytt parti, som man kallade D. T. V. S. ("De tillvanvett skrände"). Till slöheten och sorgtösheten kom också feghe-

(Forts. å sid 5.)

Den 16 Mars.

MONARKIEN — DEN NATIONELLA STATSFORMEN.

I vår ledande artikel i föregående nummer omnämndes det anmärkningsvärda förhållandet, att samtidigt med genomdrivandet i riksdagen av det sensationella "sovjet-ryska handelsavtalet", vilket de facto skapade en officiellt erkänd judisk-revolutionär enklav i Sveriges huvudstad, en animerad republikdebatt arrangerats i kamrarna, varunder ett antal av Israels högtbetrodda "ledare"-koryféer inom demokratien med hr Richard Sandler i spetsen fingo tillfälle deklarera sina och förment svenska folkets republikanska sinnelag — det hela naturligtvis såsom en stilla varning till tronen att i eget välförstått intresse i detta högviktiga ögonblick icke blanda sig i folkets "egna" angelägenheter utan låta detta självt bestämma däröver d. v. s. att icke på något vis försvåra fullbordandet av judafolkets "gudamission" i detta land. Det förhåller sig ju såsom vi redan tidigare antytt på det viset, att Israel här som bäst förbereder en revolutionär framstöt till den svenska samhällsordningens omgestaltning efter dess höga önskningar och vårt folks definitiva underkastelse under det "utvalda" folket. De arrangerade stora striderna på arbetsmarknaden äro endast upptakten till det planerade stora avgörandet. På alla linjer och fronter arbetas nu med febril iver för åstadkommandet av den för företagets lyckliga utförande erforderliga miljön av inre kaos och jäsning, och i spetsen för förberedelsearbetet för den blivande "frälsningen" i enlighet med Jahvegudens utfästelser till sitt folk gå i en rent rörande solidaritet Karl Otto Bonnierе Dagens Nyheter och Karl Kilboms Folkets Dagblad Politiken. De tro sig visst allaredan ha vunnit spelet — "man" har väl inte bara för nöjes skull kallat svenskarna "die dummen Schweden" —, men vi tvivla för vår del på, att de bedömt saken rätt. Svenska folket har en historia att visa på, som väl går upp mot de flesta andra folks.

Eftersom de höga herrar av Israels nåde, som f. n. föra spiran i vår riksdag, funnit lämpligt att i detta ögonblick aktualisera frågan om statsformen, vilja vi något närmare ingå på detta ur nationell synpunkt så viktiga spörsmål. De bålda "demokratiska" riddare, som i år motionerat om utredning angående införande av republik i Sverige, hade åtskilliga underbara visdomsting att förtälja. Statschefen bör utses genom val, menade de, det republikanska statsskickets större ändamålsenlighet var bevisat genom "de utomordentligt stora landvinningar detta statsskick gjort under de senare åren". Därest förnuftet och den moraliska ansvarskänslan "under de senare åren" verkligen fått komma till sin rätt inom staternas politik, skulle en omständighet sådan som den här framhävda möjligen kunnat accepteras såsom bevis för det republikanska styrelseskickets överlägsenhet men sannerligen icke under rådande förhållanden, där det i stället för den sanna folknyttan uteslutande är Den Store Folkfiendens intressen och väl de agerande politikerna tillhandagå. Vad är det, om vi få fråga, för förträfflighеter i de nyskapade republikerna, som ge våra socialdemokrater anledning att nu särskilt vilja prisa dessas överlägsenhet såsom statsform? Det är förviso på sin plats, att den stora allmänheten, när det gäller en så betydelsefull angelägenhet som den om rikets statsskick, också får kännedom därom.

Just tack vare att Sveriges folk är ett moraliskt och kulturellt högtstående folk, alltjämt sunt och oanfrätt i själen, vägrar det att taga för goda de falska profeters lögnaktiga förkunnelser. Hr Sandlers påstående att svenskarna skulle vara republikanskt sinnade torde heltvisst få hänföras till de rena fantasierna. Väl hava Israels "samhällsförbättrare" i vårt land gjort vad i deras makt stått för att påtvinga massorna en antimonarkistisk, republikansk uppfattning, men utan att ha lyckats. Svenska folket har aldrig varit republikanskt sinnat och kommer, vilja vi tro, aldrig att så bli, huru mycket än hr Sandler et consortes söka agitera det bort på villovägar. Dess sunda förstånd och erkänt höga kulturella ståndpunkt förbjuda det att så vara. Det har ingen naturlig böjelse eller lust vid äventyrlighetsregimer, om det ock i sin goda tro kommit att allt för länge tolerera den nu rådande parodimonarkismen. Av sund instinkt känner det monarkiskt. Dess historia är dess konungars historia. Det bärande momentet i den svenska nationens liv och verksamhet under århundraden har utgjorts just av det hävdvunna förhållandet av samhörighet och ömsesidig pliktkänsla mellan konung och folk. Övermodiga tyranniska herre- och främlingsvälden har det aldrig tolererat och kommer aldrig på längden att tåla.

Det svenska konungadömet har vuxit fram på svensk grund såsom den ur nationell, svensk-folklig synpunkt självskrivna, naturliga och ändamålsenliga statsformen. Det är stadfästat genom grundlagarna, som föreskriva att Sverige skall vara ett ärftligt konungarike med inskränkt konungamakt. Konungen i statsrådet utövar härenligt allena den verkställande och styrande befogenheten, lagstiftningen utövas av kungl. maj:t och riksdagen gemensamt, beskattningsrätten tillhör riksdagen allena, medan lagskipningen som bekant handhaves av oavsättliga domare, vilka döma efter lag och laga stadgar. I grundlagen, som sålunda står över konung, riksdag och domstolar, anges de lagligen fastställda grundvalarna för statsmakternas rättigheter och inbördes förhållande beträffande landets styrelse, beskattning och lagstiftning, även som garantierna för själva grundlagens efterlevnad. Även för konungen i hans ställning som statschef gälla alltså icke endast rättigheter utan även skyldigheter, angående vilka senare stadgas i Regeringsformen, som bl. a. förpliktar honom att "rätt och sanning styrka och befordra" (§ 16), att "till statsråd utnämna kunnige, erfarne, redlige och allmänt aktade infödda svenska medborgare av den rena evangeliska läran" (§ 4), att "vid alla befordringar endast tästa avseende å de sökandes förtjänst och skicklighet" (§ 28) etc.

Den av gångna generationer lagda grunden för den svenska samfundsordningen är utan tvivel en av de solidaste något folk haft att uppvisa. Den monarkiska konstitutionen, efterlevd enligt gällande grundlag, innebär de facto en garanti mot urartning inom samhällslivet samt mot maktmissbruk från alla håll. När ett tillstånd av sådant slag som det nuvarande trots de i grundlag stadgade konstitutionella garantierna kunnat inträda, visar detta, att de nämnda garantierna ej längre hållas i helgd. Våldsamma framstötar hava särskilt under de senaste årtiondena gjorts av det sig som hemlig regeringsmakt i landet etablerade judedömet, som i demokratiens namn och under ständiga hot om revolution och republik etc. framtvingat den ena stora reela eftergiften efter den andra från den monarkisk-konstitutionella överhetens sida, varigenom Israel beretts ett allt större och större utrymme inom samhället och dess ledande institutioner. Den av hrr marxister från utlandet importerade republikanska statstanken är till hela sitt väsen antisvensk och åsyftar i verkligheten att i den judisk-imperialistiska maktens intresse omintetgöra vårt folks förmåga av självhävdelse samt att fullkomna den här inledda "demokratiska" upplösningsprocessen till utplånande av det naturliga inre sambandet inom nationen alltifrån dess första till dess sista medborgare, samt att lägga den officiella makten och myndigheten direkt i händerna på Israels "utvalda" kreatur. Utanför diktaturerna, vilka i vår tid i vad gäller kulturellt högtstående folk blott kunna tänkas såsom tillfälliga styrelseformer, givas i själva verket endast tvenne slag av statsformer, oavsett den olika gestaltningen därav, nämligen *dels* monarkien, som representerar den nationella statstanken, *dels* republiken, internationalismens statsform, vilken senare den världsimperialistiska judemakten med förkärlek benyttjar sig av såsom statlig övergångsform för de folk, som skola beredas för det judiska världskejsardömets ändlösa sällhet. Under den republikanska regimen har Israel ett vida behändigare spel och långt större garantier för en ostörd maktutövning i det hemliga tecken än under den konstitutionella monarkien. Inom denna senare innehar ju statsöverhuvudet sin ställning icke genom val utan på grund av arvsrätt. Han är sålunda i utövningen av sitt höga kall endast bunden av författningen. I denna sin ställning har han traditioner att tillvaratага samt ett ansvar inför historien. Våra republikivrares rekommendation av "fritt val" också till posten som statsöverhuvud vittnar om en rent otrolig grundhet i uppfattningen. En av den konstitutionella monarkiens företräden framför den republikanska statsformen är såsom torde inses av varje tänkande medborgare, att den person, som skall tillträda den ansvarsfulla posten, allt från sin tidigaste barndom kan skolas för värvet och genom den mest sakkunniga utbildning grundligt insättas i det komplicerade statsmaskineriet och alla de förhållanden, som sammanhöra med regeringsbestyret. Med den, som inbillar sig, att satsen "en ann' så go som en ann'" här lämpligen kan tillämpas, är det överhuvud icke mycken mening med att diskutera. Varje förnuftig människa vet, att den, som nöjaktigt skall kunna fylla en uppgift i livet, måste skolas därför, och om denna sanning gäller i fråga om mera underordnade funktioner, är det självklart, att den måste gälla i oändligt mycket högre grad när det gäller den person, som skall beklåda rikets högsta post samt bära ansvaret för ett helt folk. Han får icke gå i blindo och i alla stycken handla i blindo såsom våra frejdiga partihjältar och republikpresidenter in spe av i dag. En betydelsefull fördel med den konstitutionella monarkien är också, att den just tack vare de här berörda förhållandena möjliggör en kontinuitet i regeringsutövningen i nationell anda och bjuder en viss garanti mot skadliga omkastningar inom ledningen av landets politik, för vilket vida större risker föreinnas under republikanska r mer, där de politiska maktsträvarna i den storfinansiella maktens sold skola slåss om rikets högsta värdighet, sålunda neddragande densamma i smutsen. Så mycket är visst, att det under rådande inflytelse- och maktförhållanden i vårt samhälle icke bleve rikets värdigaste och dugligaste, moraliskt och intellektuellt mest högtstående personer, som komme att upphöjas å den ansvarsfulla posten utan snarare de minst värdiga och meriterade, vartill så komme de ideliga upprivande valstriderna.

Om alltså den konstitutionella monarkien ur svensk synpunkt är den naturliga och ändamålsenliga statsformen, den som även enligt godtogs såsom sådan i vårt samhälle, innan detta ännu begynt inficieras av det upplösande judisk-internationella giftet, är det en självklar sak, att den monarkiska institutionen av folket först och främst måste betraktas ur praktisk statsnyttighetssynpunkt. Monarken har rätt till folkets förtroende och hängivenhet i mån som han fullgör sitt höga och ansvarsfulla ämbete i enlighet med författningen och grundlagens bud samt icke låter sig ledas av några som helst andra hänsyn och intressen än omsorgen om sitt lands och sitt folks sanna väl. Trohet mot trohet — så lyder här lösen. Den monarkiska idén är på grund av naturliga skäl djupt rotfäst i svenska folkets medvetande och kommer förvisso att så i framtiden förbli, även om den temporärt skulle komma att uppbäras av icke värdiga företrädare. Kravet på de konstitutionella garantiernas hållande i helgd kan och får aldrig av folket eftersättas. Skulle detta krav ej fyllas, måste möjligheter finnas att kunna reglera situationen därhän, att den monarkiska konstitutionen, sådan den i grundlag fastställts, varder i stånd att motsvara sitt ändamål. Förhållandet mellan monark och folk är och måste vara avhängigt av de ömsesidiga relationerna av gemensamhetsintresse, solidaritet och trofasthet.

PRESSKONSERTEN

1925 års nedrustningsbeslut måste revideras!

I en ledande artikel "Med kallt huvud" framhåller Svenska Dagbladet (h.), att vi här i Sverige ha en särskild anledning att oavlåtligen ställa försvarsfrågan under debatt, alldenstund vårt lands trygghet äventyrats genom 1925 års nedrustning. Den nu levande svenska generationen, för vilken det moderna krigets fasor efter erfarenheterna från 1914—18 framstå så livligt, känner förvisso icke någon hänförelse för den väpnade konflikten, men därför kunna och böra ej rikets välförstådda intressen få försummas. Sv. D. skriver:

> Det är icke svårt att föreställa sig, att ett eventuellt nytt, stort krig kommer att medföra utomordentliga förödelser, och därtill gå ut över befolkningen i dess helhet, utan möjlighet att skilja på stridande och icke stridande. Det svenska folkets känslor uppresa sig så mycket häftigare mot detta perspektiv, som vi här uppe ha all orsak att bevara freden, för att dymedelst stabilisera det för oss så gynnsamma status quo, som framgick av freden i Brest-Litovsk för tio år sedan. I den meningen äro vi alla pacifister. Men freden är värd sitt pris och det priset heter e t t b e t r y g g a n d e, f ö r s v a r. Det gäller därför att skapa en effektiv värnkraft för vårt land.
>
> För en stat, vilken i likhet med Sverige sannolikt måste hålla sig på den strategiska defensiven, ligger det nära till hands att framföra krav på så verksamma åtgärder som möjligt i fråga om försvarsanordningar mot luftanfall. Huruvida tyngdpunkten i så fall skall läggas på d e f e n s i v a åtgärder till s k y d d för det egna landet och dess invånare eller om strävandena främst skola gå ut på att skapa en stark l u f t f l o t t a, ägnad o f f e n s i v a företag, är ett problem, som det tillkommer de militära fackmännen att utreda. I fråga om försvarsanordningar mot luftangrepp har hittills så gott som intet åtgjorts hos oss. Den nyligen av regeringen bebådade, av chefen för generalstaben för ett år sedan påyrkade utredningen av luftförsvarsfrågan måste omedelbart komma till stånd och snart leda till gagnelig resultat.
>
> Det centrala i svensk försvarsfråga är och förblir det faktum, att 1925 års nedrustning är i behov av en revision, grundad på en allsidig utredning om försvarsproblemet i stort. Landets försvarsvänner ha på olika håll och i skilda former städse framfört detta krav, och de få icke förtröttas härmed. Ty tiden rider fort, och utvecklingen av de mekaniska och flygtekniska stridsmedlen har skett i så snabbt tempo, att varje års dröjsmål med denna begärda undersökning ytterligare försämrar vårt försvarsläge. I avvaktan därpå äro alla sakliga diskussionsbidrag välkomna. Mot ensidigheter och förhastade slutsatser må kritiken stå på vakt, och försvarsvännerna kunna med kallt huvud betrakta sina vedersakares krampaktiga ansträngningar att förvirra situationen och blanda bort korten.

I detta tidningens uttalade krav på en revision av 1925 års landsförrädiska nedrustningsbeslut samt en lösning av vår försvarsfråga i enlighet med rikets sanna intresse, instämma alla ansvarskännande svenska medborgare. Men det gäller härvid också se till att möjligheter skapas för det oundgängliga kravets förverkligande.

Socialdemokratiska betänkligheter mot det ryska »handelsavtalet.»

Även inom den svenska arbetarpressen tyckes man på sina håll börja inse, att den genom riksdagens sensationella beslut att bevilja exterritorialrätt åt den "sovjet-ryska handelsdelegationen" har sina allvarliga sidor. Riksdagsman Ivar Vennerström understryker i en artikel i Nya Norrland (s) att det ligger i Sovjet-Rysslands eget intresse att sörja för att alla misstankar om missbruk av exterritorialrätten äro ogrundade. Hr V. skriver:

> Ett inskärpande av Rysslands skyldigheter till och intresse av ett i alla avseenden korrekt uppträdande saknar icke anledning. Det är visserligen gott och väl, att den ryska utrikesledningen tillhållit sina delegater utomlands att icke alltför intimt beblanda sig med respektive länders inhemska kommunistiska revolutionärer. Men så länge en Norbergsaffär är möjlig och så länge ryska subsidier, med all sannolikhet härstammande från staten själv, överlämnas till svenska fackföreningar under anspråk på att få bestämma deras fackliga politik, så länge är den syndiga lustan ännu icke driven ur kötlet. Sverige har genom detta avtal visat Sovjet-Ryssland ett förtroende som icke gärna kunnat vara större. Om Ryssland genom eget förvållande uppvisar, att förtroendet varit felplacerat, bär det ensamt skulden för att de fredliga förbindelserna bli försvagade i stället för stärkta.

Hr Vennerström tar heltvisst fel, om han tror, att subsidierna till revolutionsarbetet härröra från den i sådana oerhörda ekonomiska svårigheter sig befinnande ryska staten. Ryska staten har icke några medel till världsrevolutionens fortsatta finansiering. Dessa komma uteslutande från den av judemakten underhållna komintern, som visserligen ännu så länge tyckes ha medgivits en viss hemortsrätt i Moskva, tills Vederbörande hunnit reorganisera sin världsrevolutionära international. Att man vid denna reorganisering önskar låta vårt land vederfaras en viss mycket framskjuten plats, torde numera kunna anses höjd över allt tvivel.

Kravet på kvalificerad näringsfrihet.

Näringsfrihetsförordningen av 1864 inledde, framhåller Svenska Dagbladet (h.) närmast med anledning av herr Lefflers i riksdagens andra kammare framställda, i ett föregående nummer av Nationen relaterade interpellation till handelsministern, en ny epok i vår ekonomiska historia. Åtgärden erkändes vid tiden för dess genomförande allmänt vara en nödvändig anpassning efter den nya tidens ekonomiska krav. Men utvecklingen stannade icke år 1864, vilket däremot kan sägas ha skett med näringsfrihetsförordningen. Icke så att den kvarstår oförändrad. Tvärtom har den ena paragrafen efter den andra utbrutits. Vad som lämnats övrigt står kvar mera som ett historiskt minnesmärke än som en det levande livets stödjepelare. Att dessa rester behöva omarbetas och moderniseras har, också länge stått klart. I fortsättningen skriver tidningen:

> Det är framför allt i tvenne avseenden de nuvarande bristerna framträda. Avsaknaden av varje kompetenskrav för handels- och hantverksidkare står icke i god överensstämmelse med de fordringar, som det moderna näringslivet uppställer. Och den alltmer tilltagande gårdfari- och s. k. dörrknackarehandeln innebär icke blott för köpenskapen utan även för konsumenterna och samhället så uppenbara olägenheter, att behovet av en reglering av denna form för varudistribution synes ofrånkomlig. Naturligtvis skulle varje försök att komma näringsfrihetens idé till livs vara lika dödfött som plämpligt. Vad man avser, inskränker sig också som interpellanten uttryckte det, till att söka få till stånd en "kvalificerad näringsfrihet".
>
> Föreliggande fråga är emellertid icke begränsad blott till minuthandeln. Till önskemålen om viss kvalifikation för rättighet att driva handel kommer det allmänt erkända behovet av en lag mot illojal konkurrens. Knappast något av kulturländerna saknar sådan i en eller annan form. Vad som från lojalt näringsidkarehåll i vårt land begäres, innebär icke att man skall stäcka den fria konkurrensen som sådan. Men de inskränkningar, som anses vara av nöden, ha på ett lyckligt sätt formulerats av handelsministern. I sin nyårshälsning till landets köpmän yttrade statsrådet Hamrin: "Vi skola ej kräva mera än vad som behövs för att skydda den köpande allmänheten mot mer eller mindre uppenbart bedrägeri och affärsskoj och den lojale affärsmannen att bli utsatt för sådana affärsmetoder från s. k. köpmängs sida, vilka bidraga till att lura en godtrogen allmänhet. Det vill säga: allmänhetens och köpmännens intressen böra sammanfalla".

Vid en utredning av detta frågekomplex böra även beaktas de synpunkter, som hösten 1926 togo sig uttryck i en skrivelse från köpmannaorganisationen till regeringen och vari krävdes skydd för tredje mans neutralitet i strider på arbetsmarknaden. De missförhållanden i detta avseende, som redan då kunde konstateras, ha sedan dess ytterligare skärpts. Det är exempelvis endast några veckor sedan träindustriarbetarförbundet utfärdade en ukas, som med hot om bojkott förbjuder landets köpmän att driva handel med tillverkningarna från A. W. Nilssons korgmöbelfabrik i Malmö, med vilken fackförbundet kommit i konflikt. Ett annat lika aktuellt exempel är det utrotningskrig som livsmedelsarbetareförbundet för mot en rad missnöjda hembagerier. När fackföreningarna misslyckas med att stoppa driften, inriktа de sig på att medelst bojkott hindra försäljningen av varorna. Det må sedan gälla barnvagnar eller bröd. Och på den vägen ha de, tack vare allmänhetens flathet och bristfällig lagstiftning, i stor utsträckning lyckats göra näringsfriheten fullständigt illusorisk.

När man nu går att modernisera näringsfrihetsförordningen och reglera sådana därmed sammanhängande frågor som den illojala konkurrensen och industriskyddet, får man därför icke glömma, att det ekonomiska frihetsproblemet har två sidor: handelns frihet och arbetets frihet.

Vi instämma i de av tidningen uttalade önskemålen. Det är sannerligen på hög tid att effektiva åtgärder vidtagas till avlägsnande av de rådande skriande missförhållandena på området. Detta ligger icke mindre i den köpande allmänhetens än i den lojala svenska handelns intresse.

Hr Wohlins «segerintåg» hos högern.

Professor Nils Wohlin gjorde enligt Socialdemokraten (s) med sitt stora anförande mot socialiseringsnämnden "med pomp, stät och härskarlater" sin entré som högerpartiets blivande banérförare. Den "djärva" framstöten bör naturligtvis ses mot bakgrunden av den just för ögonblicket rådande politiska situationen. Tidningen kommenterar redaktionellt händelsen och skriver under rubriken "Kapten Puff som Faust":

> Endast för ett par dagar sedan kunde "la haute finance" med tillfredsställelse konstatera, att den väldige övergivit sina kätterier, gått in i templet och knäböjt inför de gudar han hådat. Hymnen till storbankernas förträfflighet och välsignelsebringande verksamhet torde i hr Marcus Wallenbergs ande ha tonat som ett bibliskt: "Det är fullkomnat!"
>
> På programmet: kamp mot judendom och storfinans! upprättade han som bondefångandets siare och profet. Han frustade bondskhet som en Hesiodos och översatte sin nietzscheanska övermänniskofilosofi till tull- och gödselvårdsfrågor.

Forts. sid. 5.

NATIONALT TIDSSKRIFT
Keyserags. 1, OSLO
Utkommer maahedlig
Pris til Sverige kr. 6: 20.
Eneste antisemitiske publikation, som utgis i Norge
Bestilles best paa posthuset

DANSK NATIONALT TIDSSKRIFT
KØBENHAVN F.
Selvstændigt - uafhengigt - antisemitisk
Helaar Kr. 5: —. Halvaar Kr. 2: 75.

Prenumerera på NATIONEN!

Köpmän,
gynna dem som gynna Er!

Ur tidningen Köpmannen, Sveriges Köpmannaförbunds organ, återgiva vi nedanstående ord, värda att noga begrundas av varje svensk köpman: *Det är icke blott en oavvislig plikt utan helt enkelt en förmån för köpmännen och de enskilda näringsidkarna att genom annonsering, prenumeration och spridning till allt vidare kretsar stödja och uppmuntra sådana tidningar, som visa förståelse för den enskilda företagsamhetens uppgift och med sympati stödja köpmanskårens sunda organisations- och reformsträvanden. Här kunna organisationens tiotusentals medlemmar var och en i sin stad göra en verklig praktisk, mångdubbelt och helt visst resultat bringande insats för sina egna, sin kårs och sitt yrkes livsintressen men ock för det borgerliga samhällets sunda och lyckliga utveckling och fortbestånd.*

PÅ UTKIK

Israels gudomliga mission enligt Talmud.

I den judiska religionsurkunden Talmud, som ännu i dag gäller för Israel, står bl. a. skrivet: "Gud skapade världen endast för judarna". Det heliga löfte, som Israels gud en gång skulle givit sitt utvalda folk, är nu, menar det, i färd med att infrias. I ragnarök skola alla andra stater och folk försvinna — för att överlåta allt som blir kvar efter den universella förödelsen åt den ensamme "rättmätige" innehavaren av all världen: "Det utvalda egendomsfolket". Genom Talmud och andra judiska religionsurkunder har den judiska folkssjälen under årtusenden preparerats för denna sin "världsfrälsande mission". Så har Talmud generation efter generation inprintat och inpräntat allt fortfarande den dag som är hos det utvalda folket sina "heliga" budord:

"På samma sätt som människorna höja sig över djuren, så höja sig judarna över alla andra folk i världen".

"Funnes icke judarna skulle det icke finnas någon välsignelse på jorden".

"Gud har låtit ett större välbehag vederfaras judarna än änglarna — och djurens säd är liksom främlingarnas, de där icke höra till judarna".

"Den kristne och all hans egendom är uteslutande judens tillhörighet".

"Gud gav judarna all egendom och alla folks liv i deras våld".

"För juden gäller endast juden som nästa".

"Juden har plikten att edligt bekräfta att de judiska religionsskrifterna icke innehålla något fientligt mot de kristna". "Icke ens en stämma från himlen är i stånd att avfärda rabbinernas lära".

Den "socialistiska" ökenvandringen.

Sveriges riksdag hade förra lördagen en "stor" dag, i det kungl. socialiseringsnämnden, en institution till upprätthållande av skenet samt beredande av extra s. k. arbetafria inkomster åt "förtjänta" "demokratiska" lagstiftare, fick en grundlig tilltygning i kamrarna. Vad som yttrades under debatterna var ju ingenting annat än vad alla i sakerna något initierade förut visste. Det skandalösa tillstånd, som råder på ifrågavarande gebit, råder ju numera på så gott som alla det offentliga livets områden. Det var endast konstaterandet av fakta på sätt som skedde i riksdagen, som frapperade. Med vetskap om de strävanden, som från vissa håll nu äro å bane att söka utnyttja det framprovocerade krigstillståndet på arbetsmarknaden till åstadkommande av s. k. samhällsingagning, som skall ge Israel tillfälle att inskrida och här skapa ett nytt sakernas tillstånd var det dock kanske lika så gott, att "socialiseringsnämnden" fick sitta i orubbat bo ännu en tid. Men på en del håll anser man tydligen det inträdda högaliarliga läget särskilt lämpligt för "frimodiga" framstötar.

Den gränslösa humbugen i de judisk-socialistiska "fräsningslärorna" börjar dessbättre genomskådas också inom de samhällslager, som tillhöra det nuvarande svenska arbetarepartiet, och man borde sålunda ha anledning att från den svenska arbetareröreIsens sida inom en icke alltför avlägsen framtid vänta en nyktrare syn på dessa ting. Sveriges arbetare ha givetvis icke något intresse av att röja väg för något evigt israelitiskt Kanaan i detta land. Av Guldkalvens regemente borde de den dag som är ha haft tillräcklig känning för att kunna åstunda ett sådant ideal. När stormen i kammaren brött lös mot "socialiseringsnämnden", blev det stor uppståndelse i det läger, som förmenar sig här kämpa för socialismens "heliga" sak, som de dock alltefter som tiden går får allt svårare att plausibelt förklara. De kunna ju icke upplysa massorna om sanningen på denna punkt, ty då skulle de riskera massavfall, eftersom Sveriges arbetare varken ideelt eller reellt kunna ha intresse av det judiska världskungarikets upprättande. Den av herrarna Bonnier nominerade blivande "husfadern" i "det svenska folkhemmet", Per Albin, som när den nu under preparerande varande stora "samhällsgungningen" nått den eftertraktade kokpunkten är påtänkt att eventuellt träda fram som "den store räddaren", (som den eventuelle "räddaren" på borgaresidan framstår allt tydligare f. d. bondeprofessorn Wohlin), blev emellertid mäkta upprörd över det otillständiga hotet mot "demokratien" och framhöll det meningslösa uti att nu vilja avrätta "socialiseringsnämnden", då "ju vi socialister snart äro herrar på täppan i landet". Per Albin är tydligen besjälad av en rent överjordisk tro på Israels makt och myndighet i detta land. "Frisinnade" landshövdingen Kvarnzelius, som förmenas vara en godhjärtad man — vilket säkert också doktor Bratt anser —, var av den uppfattningen, att man gjorde orätt i att nu stoppa "socialiseringsnämndens" viktiga arbete. "Det gäller här", yttrade han, "en upplysningsverksamhet". Moses lät Israels barn gå 40 år i öknen, innan de kommo in i det förlovade landet. Socialiseringsnämndens uppgift blir att på samma sätt bereda arbetarna för den socialisering de sträva efter. Samhället bör icke vägra att bestå fördkostnaderna för denna vandring".

Naturligtvis var detta förordnande av nämndens fortbestånd ur "demokratisk" synpunkt i synnerligaste grad förtjänstfullt, men man frapperas av, att det icke belönades med den i slika fall eljest självskrivna applåden i kammaren — vilket ju möjligen kan tyda på, att "den heliga entusiasmen" i parlamentet är i sjunkande. Allehanda kommenterar händelsen i en "lätt" ledare under rubriken "Ökenvandringen", vari tidningen bl. a. yttrar:

"De socialistiska profeterna äro sig lika i alla väder. Deras devis är densamma som stod att läsa på Sahlboms slup: "Om du dröjer". Därest man bara låtér socialisterna hållas med att riva ned så mycket de orka och sedan tåligt väntar på uppbyggandets dag, så skall man få se det stora undret. Om man lever. Det gäller bara att ge sig till tåls.

— — —

Förmodligen flög genom landshövding Kvarnz' huvud en erinring om att den socialistiske lärofadern Marx tillhörde egendomsfolket, och så erinrade den godhjärtade landshövdingen första kammaren om att Israels barn fingo träska i öknen i 40 år, innan de kommo in i det förlovade landet. Tror hr Kvarnzelius att det räcker för deras moderna socialistiska efterträdare? I sjol var det 80 år sedan Marx och Engels medels utsändande av "Det kommunistiska manifestet" startade den socialistiska ökenvandringen. Det är redan 45 år sedan den nye Moses, Karl Heinrich Marx, avled i London.

Statsutskottet får allt bevärna sig med helt annat tålamod än Israels stamgud, därest utskottet skall beströ socialiseringsnämndens ökenväg med manna, så länge detta önskas av ökenvandrarna."

Det av Israel eftertraktade ögonblicket, då handlingens timslag skall slå.

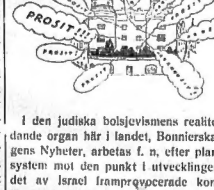

I den judiska bolsjevismens realiter ledande organ här i landet, Bonnierska Dagens Nyheter, arbetas f. n. efter plan och system mot den punkt i utvecklingen, då det av Israel framprovocerade konfliktläget på arbetsmarknaden lyckats åstadkomma en sådan situation av samhällsgungning, att "ryska snuvan" (H. V:s benämning å det judisk-revolutionära giftet) antagit direkt epidemisk natur uppe i Vatikanen vid Norra Bantorget och frambesvurit den så livligt eftersträvade revoltstämning, som skall möjliggöra en radikal framstöt för Israel för bolsjevikdiktaturens upprättande i Sverige, eller om detta ej skulle visa sig möjligt för etablerandet av antingen en "demokratisk" diktatur Per Albin eller en "nationell" diktatur Wohlin. Man börjar smått förstå meningen med de kraftiga antibolsjevikartiklarna i D. N. i samband med Norbergska "förräderiaffären", vilket naturligtvis i likhet med hr överrabinén Ehrenpreis' uppseendeväckande föredrag nyligen om Israels "fredsträngtan" avsågo att skingra alla funderingar i den riktningen, att Israel skulle kunna ha något gemensamt med "de otäcka bolsjevikerna", som här med "ryska" pengar vilja göra revolution.

Dag efter dag finna vi nu också i Bonnierska D. N. såsom ett led i kampanjen bilder med text, vari det aktuella orosläget skämtsamt illustreras och olika mer eller mindre långt fram i tiden liggande perspektiv upprullas. Vi återge här ovan en dylik bild ur den nämnda tidningen, som avser att visa det av Höga Vederbörande eftertraktade ögonblicket, då de nuvarande ledarnas i Vatikanen auktoritet förintats av den epidemisk vordna "ryska snuvan" — det ögonblick, då handlingens timslag här skall slå för Israel.

Tror verkligen hrr Engberg, Möller m. fl., att de i det ögonblicket skola vara de, som behärska situationen? Tro de det, då äro de förvisso naivare än vi föreställt oss.

Brickorna i spelet.

Israels stora slutkamp för svenska folkets definitiva "lyckliggörande" är nu på fullaste allvar inledd. Det arbetas febrilt på alla fronter och med alla medel för åstadkommande av det totala allmänna vanmaktsläge, som skall ge "Guds utvalda folk" dess stora chans att här för tid och evighet befästa sitt välde. Vederbörande inse fullerväl, att kunna de ej nu vinna slaget och definitivt omintetgöra allt, som har sammanhang med den svenska kulturens uppträthållande, bliva de nödgade till reträtter på olika punkter. Alltså låter man det gå till ett avgörande, ett avgörande, som helt säkert är avsett att i lyckligaste fall icke göras mindre grundligt än det i Ryssland för 10 år sedan.

Som ett led i denna nu inledda stora kamp har generalissimus Karl Otto Bonnier i sitt livorgan Dagens Nyheter bl. a. inlett en serie med schackpjäser, avsedd att på lämpligt sätt popularisera de höga personer, som f. n. figurera på spelbrädet och som val skulle anses dömda att offras åt. Den Högre Makt, som nu inriktar sig på att för evigt varda den regerande i Sveriges land. Vi återge här ur det uppsluppna bladet de bägge "kungarna", som äro de synliga pjäserna i den av Israel framtvingade jättekonflikten på arbetsmarknaden, hrr von Sydow och Thorberg. D. N. varnar de bägge "kungarna" för att fortsätta spelet alltför länge, det kan medföra, att de båda bli "matt", varför det cyniskt råder dem att "ge upp i tid".

Samtidigt återges en bild av "Drottningen". "Hon för spiran på Mårbacka och ibland också i den svenska litteraturen", skriver avisan. Man låtsar sig mena Selma Lagerlöf, som drottningen i spelet, men eftersom Selma Lagerlöf intet som helst kan anses ha med den inträdda politiska situationen att göra och bilden icke mindre erinrar om en viss annan högtstående person, erbjuder det icke någon större svårighet att förstå, vem det är som hrr israeliter velat hedra med den viktiga rollen såsom "drottning" i deras djärva schackspel med svenska folket.

Karolinernas anda i uppvaknande i gamla Sverige?

En av våra dyrbara representanter för "vandringsfolkets kautschukvetenskap", "nationalekonomiske" professorn Brisman har i den demokratisk-liberala Göteborgs Handelstidning publicerat en längre avhandling, vari han med utgångspunkt från de av herrar israeliter iscensatta storstrejkerna och arbetskonflikterna diskuterar om "irrationalism", "krigspsykos", "Karl XII-stämning" m. m. "Där begreppen felas, infinna sig nu som fordom en massa lärda ord", replikerar Allehanda med full rätt den förmente vetenskapsmannen. Hrr vetenskapsmän på nationalekonomins område utmärka sig i dag för en begreppsförbistring eller kanske rättare sagt -brist, som är rent underbar. För realiteter sakna de uppenbart allt intresse. Den saken angå dem tydligen ej. För sammanhanget mellan det som nu sker i samhällsförbättringens och rationaliseringens namn i olika länder ha de naturligtvis icke något sinne.

"Det är verkligen snillrikt", säger Allehanda, "att i detta sammanhang inblanda Karl XII. Den som går ned till strandem av Norrström kan se krigskungen stå och envist peka mot öster. Där uppehåller sig (månne för syns skull?) för närvarande hr Karel Kilbomski för att inhämta nya order för den moskovitiska kampanjen i Sverige".

Ja, tänk, om den anda, som en gång besjälade svenska män av karoliners kynne, åter en gång skulle vakna till liv i detta land! Då bleve det kanske ej enbart angenämt att höra till den Israels "utvalda" skara. Men av allt att döma räknas Höga Vederbörande med att det kynnet tillhör en svunnen tid.

Regeringsseger i pilsnerdrickan.

Hrr lagstiftare och statsmän av i dag ha tydligen svårt att hitta på attraktionsämnen, eftersom de alltjämt finna sig nödgade köra med pilsnerdrickan såsom en av folkets mest vitala angelägenheter. Men ack, även frisinnets bålda kämpar skola ha något att visa på, när de till hösten gå att sporra sina eldiga springare inför valmassan. Eftersom man intet annat anmärkningsvärt har att peka på ur sitt förtjänstregister, måste man åtminstone kunna visa på en "pilsnerdricksreform" — till svalkande av de menlösas törst.

Saken har nu avancerat så långt inom riksdagen, att bevillningsutskottet tillstyrkt Ekmansregeringens förslag till pilsnerdricksreform, varigenom pilsnerdrickat skall kringgärdas med en hel lång rad byråkratiska finesser. Utskottets högermän jämte en socialdemokrat ha visserligen avstyrkt, men eftersom majoriteten är för den utmärkta reformen, så blir naturligtvis riksdagens beslut att godkänna regeringsförslaget. Det är väl ej heller troligt, att man inom parlamentariska kretsar just i detta ögonblick, är hågad för att låta det gå till regeringskris. Ty man måste naturligtvis utgå ifrån att statsminister Ekman, på vars politiskideela mentalitet pilsnerdrickan har en så stor, ju avgörande betydelse — om han också inte precis uttalar det — icke kan betrakta sin "pilsnerdricksreform" såsom mindre än en kabinettsfråga.

*

Efter nedskrivandet av dessa rader har meddelande ingått om regeringsseger i pilsnerdricksfrågan.

Vår store "frihets"-postgeneral uthyschad från lärare- och föräldramötet.

Vår både frihetskämpe, den för sina stora "förtjänster" om Israel till generalpostdirektör upphöjde hr Anders Örne, förut nogsamt känd för Nationens läsare för sin i sällsport grad land- och folkskadliga verksamhet i "frihetens", "socialismens" och "humanitetens" namn, fick vid det för några dagar sedan anordnade stora opinionsmötet i Vasaläroverket i Stockholm en offentlig avbasning, som helt visst måste bekommit Högstdensamme synnerligen gott. Mötet var anordnat av föräldraföreningen och avsåg en opinionsyttring mot den av postverket planerade bebyggningen av kvarteret Resedans solsida, varigenom både läroverket och folkskolan skulle berövas de för ungdomens lek- och idrottsplatser behövliga områdena samt ljusförhållandena på skolgården förstöras. Hr postgeneral'n hade emellertid i spetsen för en manstark fylking postfolk, tågat upp till mötet för att leverera motbatalj. Efter det att föräldraföreningens ordförande, rektor Lindblom, lämnat en saklig och utförlig redogörelse för den föreliggande åtgärden, trädde hr postgeneral'n under sedvanliga later upp på tribunen och lät protestmakarna förstå, vad man på högre håll och inom "statsmakten" tänkte i saken m. m. Han fick emellertid svar på tal. Bland de talare, som replikerade hr postgeneral'n var också en dam Schött, som hävdade solljusets betydelse och menade, att man tillsvidare kunde ha den omstridda tomtdelen till friluftsbad med rent vatten och inte sådant som finns i Norrström, "varav t. o. m. bildstoderna togo skada".

Denna i förbigående uttalade tanke var självfallet ett gefundenes Fressen för en ande av hr Örnes högvälborna natur. Påpassligt tog han fasta därpå och försökte prestera en s. k. pikant lustighet, som i en mera primitiv och "frigjord" församling naturligtvis skulle accepterats som vägande argument och renderat honom en livfull applåd. "Ja, kommer detta förslag om friluftsbad till utförande", yttrade han, "skola säkert de kringboende få hyra ut sina fönster till utsiktsposter". I stället för applåd brakade genom läroverksaulan en storm av uschoch fyrop mot f. d. aposteln för den fria kärleken, som strax efteråt fann för gott att med hela sitt följe försvinna ur salen. Varpå mötesförhandlingarna åter kunde fortsättas och protestresolutionen enhälligt antogs.

Judeättlingen Georg Branting huvudtalare vid årets 1-maj-demonstration.

Vid årets stora demonstration å Gärdet, som sannolikt avser att bli ett evenemang i de svenska arbetarnas "socialistiska" frigörelsekamp här i landet, komma enligt vad nu meddelats judeättlingen Georg Branting, "den store Hjalmars" son och f. d. anställd vid sovjetlegationen i Stockholm, att jämte L. Os:s sekreterare, riksdagsman Edv. Johansson, att bli huvudtalare.

Upplösningsarbetet inom den kristna kyrkan.

De s. k. pingstvännerna, ett av de mest egenartade sekteriska samfund, varmedels den antikristliga makten i vårt land strävar att undergräva den statliga kyrkobyggnaden och draga ned den kristna religionen till det profana planet, där dess auktoritet måste gå förlorad — dessa "pingstvänner" utveckla f. n. en ytterst livlig verksamhet ute omkring i landet. Så skola de i Halland gjort stora erövringar och i Oskarström byggt sig en egen kyrka. Malisen uppger att församlingen ej har stora utsikter att inom överkomlig tid betala kyrkobygget, men också, att den ej gör sig något bekymmer för den saken, då man nämligen hoppas att den yttersta dagen (Israels stora världsrevolution?) skall komma innan björnorna blivit alltför påträngande.

Häromdagen inträffade en händelse i Oskarström, som väckt ganska allmän ovilja mot pingstvännerna inom samhället. En hantverkare hade helt plötsligt avlidit dagen efter en festlig tillställning. Detta tog en av pingströrelsens resetalare, pastor Eliasson (jude?), till utgångspunkt för en predikan, vari uttalades att den avlidne hantverkaren gått raka vägen till helvetet.

Yttrandet väckte emellertid allmän harm och man framtvingade hos församlingens föreståndare hållandet av ett särskilt möte för diskussion om "de eviga straffen", detta i föroppning att kunna bereda den avlidne hantverkaren ett hedersamt återtåg ur denna världen. Det utsatta mötet ägde rum i församlingens fullsatta kyrka och varade in på småtimmarna. Från flera håll framhöllo det olämpliga i det av predikanten fällda yttrandet. Den utpekade predikanten och hans kolleger undveko dock att gå in på fallet under föregivande, att de ville skona den avlidnes anhöriga. Stämningen på mötet var ytterst irriterad.

Det omoraliska kvacksalvandet inom nykterhetspolitiken.

Den av statsmakterna i den klara provokationens tecken bedrivna lagstiftningen med avseende å sprithanteringen har lett till ett av alla förnuftiga människor insett oefterrättlighetstillstånd. Våra högamyndigheter hava i det läget svårt att inslå åtgärder, för syns skull måste de ägna saken en smula uppmärksamhet. För syns skull, säga vi, ty inskränkandet präglas på intet vis av någon önskan att gå problemet in på livet och söka få det tillrättalagt i moralisk och förnuftsenlig anda, man bara fortsätter på känt manér att plåstra med sjukdomssymptomen utan att gå till det ondas rot.

Så meddelas nu, att inom finansdepartementet upprättats förslag om vissa ändringar i de gällande förordningarna angående "olovlig befattning med spritdrycker och vin" i huvudsaklig överensstämmelse med de förslag, som framlagts av 1926 års rusdrycksiagstiftningsberedning. De förslagna ändringarna skulle innebära icke oväsentliga skärpningar av nu gällande bestämmelser. Samtidigt har upprättats förslag till ändring av den s. k. varuinförsellagen, avseende rätten till anställande av kroppsvisitation.

I den provokatoriska nykterhetspolitikens hägn.

Stockholms tullpolis har åter gjort ett "finare" fynd å finska ångfartyget Oihonna, som i dagarna ankommit från Åbo. Några av maskinpersonalen hade under resan byggt en låda av trä, vilken placerats i en av fartygets kolboxar. Vid närmare undersökning befanns det, att den lilla "rara" lådan innehöll 21 liters plåtdamejeanner exportsprit.

*

Malmö rådhusrätt har avkunnat dom i spritbeslagsmålet mot handlanden F. Löv, makarna Ida och Karl Toller och arbetaren N. Svensson. Spritpolisen i Malmö hade i höstas lyckats beslagtaga en bil som höll utanför Löys bostad och vari påträffades omkring 100 liter exportsprit. Löv dömdes nu för olovlig försäljning av spritdrycker till två månaders fängelse samt Ida Toller, Karl Toller och Svensson till respektive 1,000, 450 och 800 kr. böter. Bilen och spriten förklarades förbrutna

*

Tulldetektiven E. Clementz i Malmö lyckades häromdagen tillsammans med tvenne poliskonstaplar överraska tre smugglare, som lågo och väntade vid Kämpingestranden på landkrande av sprit från en båt ute i sjön. På grund av det rådande ovädret kunde emellertid sjömännen ej nå land. Då smugglarna sågo sig upptäckta riktade de ett vapen, av vilket slag kunde man på grund av mörkret ej se, mot polismännen, och försökte därefter springande undkomma. De fasttogos emellertid och befunnos vara en bekant kvinnlig och en manlig storsmugglare samt en dansk. De anhållna fördes till Malmö, där de underkastats förhör, men därefter åter försatts på fri fot.

*

Stewarden på bananbolagets ångare Elisabeth, som förra lördagen anlände från Rotterdam till Stockholm, gjorde ett fruktlöst försök att draga tullen vid näsan. I fartygets skafferi hittades i en del lådor, där bruna bönor, ärter, kaffe, socken m. m. förvarades, en hel del med silkesvaror undanstuckna bland livsmedlen, såsom strumpor, jumpers och schalar. I en låda upptäcktes en större likörflaska och i en kittel i köket en flaska "Black and White"-visky. När en tullman sedan skulle gå uppför en trappa som leder från fartygets salong till däcket, tyckte han att den på trappan utlagda mattan såg litet mystisk ut. När han lyfte bort mattan hittade han också på varje trappsteg cigarrettaskar, tillsammans cirka 500 st. cigarretter.

*

Stockholms kriminalpolis har anhållit en droskförare Otto Mattias Sweitz och fru Ester Lilja, som ertappats för olaga spritaffärer.

Tvenne poliskonstaplar hade kört Fleminggatan framåt, då de fått se en droskbil ur vilken fru Lilja steg ur och försvann i en port med en väska i handen. Polismännen stannade sin egen bil och en av dem sprang efter fru Lilja, som upphanns i trappuppgången. Väskan befanns innehålla en större plåtdamejeanne med sprit. Den andra kriminalkonstapeln

Vid behov av
FOTOGRAFERING!
Glöm ej att anlita oss, då vi äro Specialister och erfarna fackmän inom branschen.
RING ENDAST NORR 75 45.
BILD-CENTRALEN
Drottninggatan 38, Stockholm

TAPETSERARFIRMAN
C. A. ERIKSSON
Hantverkaregatan 22, Stockholm
TEL. KUNGSH. 6706.
Utför Möbelstoppningar, Mattpåläggningar till mycket billiga priser. Förstklassigt arbete garanteras. Begär kostnadsförslag.
Klädning av sidovagnar samt bakdvnor.

KÖP BRÖD FRÅN
W. Gustafsson, Bagerl & Konditori
Sit Eriksg. 22. Stockholm. Tel. N. 18292

Gör ett besök
i min affär, där köper Ni
SMÖR, OST, ÄGG och KONSERVER
till absolut lägsta priser.
Carl Sandbergs Smöraffär
Tegnérsgatan 17. Tel. Norr 215 39.

Foths
DROTTNINGGATAN 40
HORNSGATAN 1
KUNGSGATAN
vid Konserthuset
STRANDVÄGEN 1
DROTTNINGHOLMS VÄRDSHUS
NACKANÄS VÄRDSHUS

IDÉA

Ett kvinnoansikte
som endast är vällformat, kan ej kallas för ett verkligt vackert ansikte. Hyn måste äga det ungdomligt friska och klara utseendet, som endast erhålles genom dagligt bruk av
YvY-Tvålen
— det överlägsna och verkligt rationella skönhetsmedlet.

följde efter droskbilen, som stannade på en tvärgata i närheten. I bilen anträffades ytterligare en väska med en liknande damejeanne fylld med sprit. Sweitz och fru Lilja anhöllos och fördes till kriminalstetionen. Därefter företogs en undersökning i Sweitz' bostad i Enskede, varvid i köket påträffades en damejeanne och två literflaskor samt en fotogenkanna innehållande sprit. I hallen förvarades två plåtdamejeanner samt i källaren en damejeanne och en mjölkflaska, alla kärlen innehållande sprit. Både Sweitz och Lilja erkände att de gjort sig skyldiga till olaga sprithantering, varefter de sedan förhören avslutats fingo lämna kriminalstationen. Spriten hade hämtats vid Strömma bro på Värmdölandet, där någon "okänd" man skött om kommersen.

Hr f. d. generalkrigskommissarien också bankordförande.

Hr f. d. generalkrigskommissarien F. Bergenholtz, välbeställd ordförande i A.-B. Stockholmssystemets styrelse och alltså en av de högstbetrodde inom israeliternas Spritpanama, räcker till för mera än spriten. Han fungerar dessutom bl. a. som ordförande i Göteborgs Handelsbank, som man väl får anta, av valet av ordförande att döma, icke kommer "Enskilda" stort efter ifråga om "rationell drift".

"Droppen som urholkar stenen."

Inom den kommunistiska och syndikalistiska pressen tycker man tydligen, att det börjar bliva en lust att leva, eftersom vissa utsikter öppnats för att inom en nära framtid få gå till storms. Att man där icke är mindre övertygad om segern än i det ledande bolsjevikorganet, Bonnierska D. N. — vilket f. n. har gränslöst roligt åt alla de situationer, som här framskapas av "ryska snuvan" — är uppenbart. Kammen växer tydligen för varje dag på de revolutionärt intresserade herrarna. Sv. D. citerar några utdrag av artikelrubriker m. m. ur "syndikalistbladet" Arbetaren, en av den judiska pressfamiljens mest fördomsfria småttingar. Vi återge här några därav:

"Medan folket svälter. X-bankens stora vinst", "Arbetets frukter åt arbetets parasiter", "Praktiskt exempel på utsugning", "Borgarna veta att roffa åt sig", "Parasiter, som samlat av samhällets egendom". En liknande färgning får också annat material i bladet: Visningen av fynden från gravarna vid Korsbetningen utanför Visby omtalas under rubriken "Minnena från människoslakten locka". Behandlingen av republikmotionen i riksdagen refereras under överskriften "Operation av statsbliddtarmen är ej aktuell". När Sundbyberg upptar ett lån för att bygga prästgård föranleder det rubriken "Dylikt får man ödsla ekonomi på". Frågan om de utrymda kasernernas användning refereras under titeln "De forna mördarbarackerna bli sjukhus".

Detta är ju t. o. m. så att självaste generalstaben för världsrevolutionen här i landet, hrr Bonnier, Ehrenpreis & Aschberg borde vara tillfreds med den frejdiga kampviljan.

De allra yngsta pionlärerna i kampen.

Det är något i och för sig upprörande, att icke från de ansvariga i samhället något allvarligt åtgjorts för att stoppa den av juoerevolutionärerna bedrivna infernaliska propagandan bland de svenska barnen. Faktum visar, i vilken ohygglig grad den judiska hypnosen, åstadkommen genom judisk pressupplysning, judisk litteratur, konst, musik o. s. v. fått hand över medborgarna och förslappat deras sunda reaktionsförmåga. En tidning återger en av de s. k. pionlärmarscher, som de i Israels revolutionsinternational inskrivna barnen få lära sig sjunga:

"Vi krossa fönsterrutor,
Vi smeta ned dörrar med beck,
Vi skälla på vägarna,
Inte något ledband mer!
Kommunistpartiet är vår far,
Sovjets kvinnosektion är vår mor,
Born, så är det.
Vi ska' hemsöka borgarna,
Vi ska krossa deras knotor,
Bom, så är det."

Och detta tillåtes i kristna samhällen! — Så långt är förfallet gånget. Man förstår mycket väl segerfanfarerna i Göteborgs Handelstidning m. fl. israelitiska avisor att vi redan äro avkristnade. Men vi tro, att de triumferande "teologiska" och andra segerherrarna i de antikristliga organen en dag skola få erfara, att de misstagit sig i sin bedömning av svenska folket. Ännu är ej Antikrists seger i Sverige fullbordad.

Radek-Sobelsohn ertappad med försök att fly från förvisningen.

Enligt ett meddelande över Warschau har en av de i Sovjet-Ryssland deporterade juderevolutionärerna, den en gång så pampige Radek-Sobelsohn, gjort ett försök att fly från sin förvisningsort i Ural. Han blev emellertid igenkänd och infångad i Smolensk och har nu under "stark bevakning" förts till Moskva, där han uppges ha att vänta ett mycket strängt straff.

Antisemitiska demonstrationer i Polen.

Enligt meddelanden från Warschau ha i olika polska städer svårartade antisemitiska demonstrationer förekommit. Särskilt togo demonstrationerna en mycket hotande karaktär i Lemberg, där ett antal judefientliga möten hållits och attentat gjorts mot judiska affärer. En mängd judar blevo under demonstrationerna pryglade. 200 personer anhöllos för sitt deltagande i upprådena. De demonstrerande skarorna skingrades medels polis och militär.

Pressens mysterier.

Bland de problem, som den svenska allmänheten i dessa dagar har särskild anledning att ägna sin livliga uppmärksamhet är förvisso det som avser förhållandena inom tidningsvärlden, där den s. k. folkopinionen eller folkviljan presenteras, vilken som bekant spelar den viktiga rollen som bestämmande faktor i statsmakternas liksom i stor utsträckning å enskilda sammanslutningars och individers göranden och låtanden. De i enfald troende leva i den illusoriska föreställningen, att den i dagspressen dekreterade "folkviljan" är ett utslag av någon högre outgrundlig makts ideela, folkliga tanke och vilja. Verklighetsförhållandet är dock i allmänhet mycket realistiskt och litet ideelt betonat. De i dagspressen framförda "åsikterna" och "kraven" äro i regel formulerade efter deras enskilda intressen och önskningar, som ekonomiskt behärska tidningarna genom ägareskap, annonstillförsel och informationsmaterial genom telegrambyråer etc. Till den i detta hänseende dominerande makten har det här i landet hemligen regerande judedömet upphöjt sig, varav det även kommer sig, att utvecklingen på alla områden såsom fallet är över snart sagt hela linjen ledes efter judiska intressesynpunkter, mot judiska mål.

Förgrundsplatsen inom det moderna judiska upplysningsväsendet i Sverige intages av Dagens Nyheter, där detta samma upplysningsväsendes ledare de facto, judiske bokföreläggaren Karl Otto Bonnier, företräder aktiemajoriteten, är ordförande i styrelsen och praktiskt taget den bestämmande i allt. Från D. N. gå hemliga trådar till den övriga partipressen, såväl den "borgerliga" som den "proletära" (socialistiska och kommunistiska) ävensom till det utländska pressväsendet. Vi ha tidigare påpekat, huru motsvarande centrala instans för pressupplysningsväsendet i Tyskland, det av Mosseförlaget i Berlin ägda Berliner Tageblatt under judgn Teodor Wolfs ledning, har en tysk jude vid namn Singer som attaché vid Bonnierska D. N. samt det underbara sätt, varpå denne av tyska legationen i Stockholm protegerade journalist direkt silseledande och lögnaktigt utlägger svensk opinion inför tysk publik i samarbete med herrarna i D. N. Som ett nytt bidrag till skingrande av de täta slöjorna kring pressmysteriet vilja vi för dagen med några ord omnämna den värde medarbetare i bladet, som i artiklar till D. N. från Berlin orienterar svensk publik rörande stämningar och förhållanden i "Das grosse Vaterland", nämligen korrespondenten Hans von Hülsen. I betraktande av de av judisk anda och uppfattning alltid genomsyrade framställningar denne Hans von Hülsen levererar D. N. var man ju böjd för att misstänka, att det adliga författarenamnet endast var en signatur för någon i Berlin bosatt jude à la Singer här i Sverige, då man både svårt för att tro, att en tysk adelsman skulle vilja låna sig till slik handräckning. Men enligt vad Nationen på ort och ställe gjort sig underrättad om, existerar verkligen den tyske adelsmannen-författaren. Vår initierade sagesman benämner honom "Prinzgemahl" till Ilse Reicke (hans hustru), som är dotter till Berlin-borgmästaren Reicke. Båda makarna von Hülsen äro helt i judarnas i Tyskland våld och underhållas av dem, vilka i sin tur få valuta genom att Hans von Hülsen sätter sitt namn under de av judarna skrivna artiklarna, som distribueras ut till tidningsägande judar runt om i världen, däribland också till Karl Otto Bonnier i D. N.

Georges de Lapouge

En rasforskningens storman.

Bland banbrytarna för rastanken måste i främsta ledet nämnas en man, som under innevarande år ingår i sitt fjärde kvartsekel, den i Neuville (Vienne) den 12 december 1854 födde Georges Vacher de Lapouge. Om vi i korthet vilja sammanfatta betydelsen av de Lapouge's livsverk, kunna vi säga:

1) Läran om människorasernas olikhet, som för honom tysken Klemm och Lapouge's landsman Gobineau uppställt, ävensom den från dessa stammande läran om den nordiska rasens överlägsenhet, vilka läror Klemm och Gobineau avlett från historisk synvinkel, var Lapouge den förste att utforska och bekräfta från rent naturvetenskaplig ståndpunkt, nämligen antropometriskt. Han har

2) varit en av de första, som använt läran om ärftlighet och urval på folkens och enskilda folkskikts liv, i det han redan från början med storslagen skarpsyn gjorde samtliga religiösa, sedliga och politiska föreställningar och institutioner till föremål för ett strängt sakligt betraktelsesätt uteslutande från ärftlighets- och urvalssynpunkt. Han har

3) fördjupat den av Galton och honom själv påbörjade läran om urvalets betydelse för folkens liv till uppställande av rent biologiskt grundad moralära.

De Lapouge's forskarbana har varit berströdd med törnen. Den har ett tragiskt inslag, och ett yttrande av den åldersstigne Darwin till den unge de Lapouge, när denne framlagt för honom målet för sina forskningar, har bekräftat sig. Darwin framhöll för Lapouge, att den, som dristade sig framlägga en ras- och ärftlighetslära, som naturnödvändigt måste tala om människornas och människorasernas olikhet (motsatsen till Jean Jacques Rousseau's ovetenskapliga hypotes), skulle göra sig hatad av de makthavande (som icke tålde vid att höra sanningens röst). Darwin uppmanade de Lapouge att härda sig, så att han kunde undvara akademiska palmer. Darwin slutade med orden: "Var i stället förberedd på att få bli delaktig av martyrpalmerna". Och så blev det! Arvfienderna till all verklig upplysning, de "humanitära kultur-liberalerna", såsom de älska att kalla sig, och dekadensstyret i övrigt har sökt att tiga ihjäl de Lapouge och hans verk. Först genom att rastanken nyligen väckts till liv på annat håll genom den nordiska rasrörelsen, ha Nordamerika och Tyskland vänt sina blickar i beundran mot fransmannen de Lapouge.

Av den långa raden vetenskapliga verk av den ännu, trots åldern, synnerligen produktive rasforskaren de Lapouge ömnämna vi här blott några få. År 1896 utkom boken "Les sélections sociales", vari för första gången urvalsprincipen användes på alla grenar av det statliga och mänskliga livet; vari tillika ett förintande omdöme fälles över nästan alla av hans samtid lovprisade förmånerna, som uppnåtts under 1800-talet. Med alla de "stora" liberala och socialistiska tankeprodukterna hade icke uppnåtts något mera än befordrande av fortplantningen hos människor av mindervärdiga arvsanlag inom alla stånd och barnbrist hos de ärftligt bäst anlagda hos alla stånd. I likhet med Gobineau, i likhet med Galton, i likhet med Ammon, i likhet med alla klarseende, inlåg de Lapouge, att den i Västerlandet inslagna urvalsriktningen måste leda till undergång. Alla dessa män hade redan länge talat om Västerlandets undergång, innan detta slagord blev utspritt av den biologiskt fullständigt okunnige Spengler. År 1899 utkom "L'Aryen, son rôle -social", vari de Lapouge när mare belyste den nordiska rasens betydelse för folkens liv. Klart framhäver han att utdöendet av den nordiska rasen hos hellener, romare, kelter, slaver, har haft till följd nedgång av resp. kulturer. År 1909 utkom "Race et milieu sociale", ett sammandrag av vidlyftigare arbeten på nämnda områden, alltid med avsikten att avväga arvsanlagens betydelse gentemot miljöns inflytande och att därur draga slutsatser för samhällslivet. Det är undersökningar av samma slag, som samtidigt Galton utförde i England och Ammon i Tyskland. Galton har ju även dragit upp distinktionen mellan "nature" och "nurture". Och det skedde vid en tidpunkt, då de västerländska folkens ledare i alla mänskliga företeelser icke ville se något annat än miljöverkan (Dagens Nyheter visade häromdagen i en ledare mot prof. Lundborg, att Dag. Nyh., ultrareaktionärt, fortfarande kvarstår på denna mossbelupna, förlegade och ovetenskapliga ståndpunkt från det mörkaste 1800-talet).

De Lapouge stod nära badensaren Ammon, vilken Nationen i ett senare nummer skall presentera för sin läsekrets. Han stod även i förbindelse med den tyvärr så tidigt förolyckade Woltmann, som för Frankrike och Italien skrev två betydelsefulla böcker om den nordiska rasen. I Frankrike, varest denna ras icke mer är starkt företrädd, vill man icke höra talas om dess betydelse — det har nog de Lapouge fått erfara. Amerikanaren Grant tillägger i sin bok över den nordiska rasens betydelse, att judarne i Frankrike hava förstått att hindra en rasvetenskaplig undersökning av de värnpliktiga. Alldenstund de Lapouge, såsom varande en förkämpe för sanningen, i sina böcker icke förtiger judarnas rasegendomligheter, kan man vara säker på, att de sörjt därför, att de Lapouge's förkunnelse icke skulle bliva känd.

För Nationen är det en programenlig hederssak att rikta allmänhetens uppmärksamhet på de män, som grundat den livsuppfattning, som allena är i stånd att åstadkomma en förnyelsens stormil bland folken. Även de av de Lapouge's verk, vilka under bannet av 1800-talets samhällsupplösande tankevärld ännu icke kommit att hittills få någon förläggare, skola en vacker dag komma i tryck. Rom byggdes icke på en dag; enstaka verk av Gobineau ha först de sista åren blivit tillgängliga i bokhandeln.

Nationen bringar den snart 75-årige fransmannen Georges Vacher de Lapouge sin vördsamma hyllning. Hans eget fosterland synes ej veta, vilken andens storman nu lever där obemärkt i skymundan. När Frankrikes ödestimma kommer, förorsakad av den ohejdade rasblandningen, som nu försiggår där, skall man för sent minnas den man, som velat och kunnat rädda sitt land från undergång.

S. L—s.

Släktforskning

i in- och utländska arkiv utföres

Löjtn. Erik Cason Swartz,
Charlottenborgs Slott, Motala V.

Es wird immer klarer, dass die Erneuerung des Abendlandes nur durch den Rassengedanken möglich ist.

Grundwerke über Rassenkunde, Bedeutung und Pflege der Nordischen Rasse von *Dr Hans F. K. Günther* sind:

"Rassenkunde des deutschen Volkes", eben in 12. Auflage erschienen, "eine gewaltige Leistung" und "eine glänzende Darstellung" nach den Worten des führenden deutschen Rassenbiologen Prof. Dr Eugen Fischer.

"Rassenkunde Europas", von in- und ausländischen Fachleuten empfohlen, nach der ersten Auflage ins Schwedische, nach der zweiten Auflage ins Englische übersetzt.

"Adel und Rasse", 2. Auflage, ein Buch über die rassenbiologischen Möglichkeiten und Aufgaben der Schaffung einer erblich hochwertigen Führerschicht des Abendlandes aus nordischem Blute.

"Das Nordische Gedanke unter den Deutschen", ein Buch, welches die Aufgaben einer rassischen Erneuerung durch Hebung der Geburtenzahl der erblich tüchtigsten vorwiegend nordischen Menschen zu einer neuen Lebensauffassung vertieft.

"Rasse und Stil", 2. Auflage, eine Untersuchung über den Einfluss der Rasse auf das künstlerische Schaffen, nach "Nya Daglig Allehanda" ein "geniales" (anillrik) und "aristokratisches" Buch.

Eine ähnliche Untersuchung führt "Kunst und Rasse" von dem bekannten Architekten *Schultze-Naumburg durch*. Eine bedeutende Darstellung der Rassenforschung und der aus ihr entstandenen Rassischen Erneuerungsgedanken gibt *Bohemann*, Die Rasse in den Geisteswissenschaften, ein Buch des Wiedererutdeckers des grossen Gobineau, beide Bücher soeben erschienen.

Ausführliche Prospekte übersendet auf Verlangen

J. F. Lehmanns Verlag, München, Paul Heysestr. 26.

Från Ghetton till Riddarhuset.

Bidrag till den rasbiologiska forskningen. XIX.

Hovjuden Levin "at Alderstam".

En biografisk studie.

Enligt en kunglig resolution av 1723 "borde alla judar, landstrykare, etc. fasttagas och till kronans arbete brukas". År 1744 förordnades ungefär detsamma om "judar, savoyarder, lindansare, comoedianter m. fl. gycklare, vad namn de hava mände, tartare och zigeuner, som med varjehanda ogudaktighet, spådomar, lögn och tjuveri tillfoga menige man stort besvär och olägenhet. Enligt en förordning av 1748 skulle dessa judar o. a. sättas till kronarbete eller slita intill 30 par spö.

Med kännedom om denna antipati gentemot judarna förefaller det rätt märkligt, att en 1748 till Sverige invandrad judeyngling kunde skaffa sig en privilegierad ställning såsom kungafamiljens homme d'affaires och vid sin död lämna tre fideikommiss och ett stort kapital i arv åt sina ättlingar. Så var emellertid fallet med den s. k. "hovjuden" Levin.

Förefintliga notiser om denne överträffa varandra i smutskastning, och om möjligt ännu mer nedsvärtande äro de muntliga utsagorna; vi vilja härmed fullt oparti skt lämna en del upplysningar som stödja sig på hittills otryckta arkivhandlingar, framiöralit pastoren Strandbergs inkal över Levin samt sonens, slavhandlarkaptenen Levins memoirer.

Den s. k. hovjuden Levin föddes 1733 i Fredericia såsom son av en judisk bärdskärare och kvacksalvare. År 1748, vid 15 års ålder, invandrade Levin till Sverige och uppehöll sig i Skåne tills han 1751 kom till Stockholm. Han skildras vid denna tid som "ung, livlig, och med ett behagligt yttre".

Efter förutgången beredelse och undervisning av hr. mag. Petrus Zachariasson Munk upptogs Levin 1752 i svenska statskyrkan, varvid kungaparet täcktes tjanstgöra som faddrar vid hans dop i Maria-Magdalenakyrkan. Han tog därvid efter dem namnen Adolf Ludvig, vilka sedermera alltjämt gått i arv inom släkten Levin. Förmodligen var detta namnval första upprinnelsen till den ofta upprepade antyndningen, att den döpte juden skulle varit en fruiloson till kung Adolf Fredrik, tillkommen då denne ännu blott var protestantisk furst-biskop i Lübeck. Men då kan man på samma grunder påstå att den åt drottningen av A. Andersson Raiser skänkte morianen Couschi-"Badin" vore en son av kungen, ty även han döptes 1768 med namnen Adolf Ludvig, och denne nådde f. ö. ännu högre på rangskalan än "hovjuden", i det negern blev hovsekreterare och assessor, samt upptogs i frimurarorden. — Även om Adolf Fredrik faktiskt efterlämnade bastarder (en sådan med namnet Fredriksson nämnes i brev av änkedrottningen till Gustav III), kan säkerligen påståendet om hovjuden Levins kungliga härstamning förvisas till myternas område. Levins dop väckte emellertid uppseende även en annan orsak. Han ansågs nämligen vara "den förste jude som i Sverige låtit döpa sig". Sistnämnda påstående är emellertid också falskt, enär i förutgångna århundrade flera mosaister omtalas, som för att få bo i landet, övergått till statskyrkan. År 1681 blevo exempelvis Israel Mandel och Moses Jacob med sina familjer, tillsammans 28 personer, döpta i S:t Gertruds tyska kyrka i Stockholm i närvaro av konungen och änkedrottningen samt hovet.

Redaktören B-F:son Schöldström (av sadelmakareslekten Schylström af Skylerstad) skrev på sin tid att "den s. k. hovjuden Levin var en dansk israelit, vilken kommit till Stockholm och här användes av det dåvarande kungaparet som dess homme d'affaires i varjehanda finansiella transaktioner, ej sällan av ganska betänklig natur (pantsättning av kronjuvelerna o. d.). Levin själv var också en stora tvivel underkastad baddare, och han lär ej ens generat sig för att dra sina egna rasfränder vid näsan. Så berättas det, att han av tyska judar vilka beredde sig att inflytta till Sverige, fått en stor summa att för deras räkning uppköpa vad kungen och kronan ägde å Kungsholmen. Men köpet hördes ej av, och pengarna voro försvunna. Då judarna sände ombud till Stockholm för att fordra redovisning av Levin, funno de ej någon trosförvant L. utan en luthersk godsägare L. Han hade nämligen låtit högtidligen döpa sig och som ägare av Muskön stiftat det fideikommiss, vilket där ännu äger bestånd; de judiska pengarna hade den fromme lutherske Levin där nedlagt, och där förblevo de liggande".

År 1758 ingick Levin, som då var handlande i Stockholm, äktenskap med Maja Andersdotter Becker, dotter av en hovbetjänt, och fick med henne elva under åren 1758—81 födda barn.

"Herrens välsignelse utbredde sig på ett sällsynt sätt även i andra avseenden över handlanden Levin", sade pastoren Strandberg i liktalet.

Levin erhöll med sin hustru en hemgift vilken han med sin ras medfödda förkovringsageni genom ordning, drift och arbetsamhet sedermera så ansenligt förökade att han oavsett de utgifter som gjordes på den hastigt tillväxande familjen, vid 40 års ålder redan ansågs för rik.

En av Levins viktigaste inkomstkällor var möbelhandel.

Han förskaffade arbetare från England och Tyskland och etablerade dem, så att inom få år gjordes i huvudstaden de vackraste möbler vilka förr med stor kostnad hämtats från utlandet.

Handlanden Levin antogs också 1766 att som uppköpare vara riksrådet Horn följaktig på dennes danska resa i samband med svenske kronprinsens förbindelse med en dansk prinsessa (av familjen Oldenburg). Denna resa omtalade Levin ofta, och man hörde honom säga att han på densamma tjänade 3 tunnor guld, den tiden en betydlig förtjänst. Man kan svårligen fatta hur en kommissionär kan göra en dylik vinst annat än genom bedrägligt förfarande. Så tänkte också hans samtida.

En idé om Levins anseende får man genom att läsa en i Lunds universitetsbibliotek i manuskript bevarad dikt över den bataille mellan Levin och Zettersten på Stortorget i Stockholm 1766:

När juden omvänder sitt hjärta till Gud,
då gör han det såsom hans fäder:
de voro väl judar omskurne till Gud,
de gräto och rev sina kläder —
dock voro de falska och fulla av flärd,
allt gjorde för vinning och nytta;
nu hälls de för skälmar av lekman och lärd
evart de i världen må flytta.
Den juden i staden som ändrat sin tro,
behåller sitt judiska hjärta.
Hans avsikt har varit att här hålla bo,
oss Kristna att skinna och svärta.
En bov må ej lidas i konungens borg,
i börsen man våge bataljen
och snorre så länge på gator och torg
tills man får kanaljen i galgen.
(Rom.2, vers 17 till slut.)

Vid granskning av en del halvförmultnade papper i Leckeholmsarkivet fann prof. Per Jonasson Vieselgren några av hovjuden Levin skrivna brev, vilka verkligen sprida ett ljus i det inre av frihetstidens historia, som för andra tiders varning ej bör undanhållas.

En i Göteborg född Anders Andersson Raiser hade tjänat sig upp till svensk kapten och gift sig med en rik och fäfäng dansk jungfru, vars pengar förskaffat honom de danska överstelöjtnantsoch étatsrådstitlarna. Genom att muta adliga svenska riksråd lyckades han, mot vederlag av ett "lån" till kungen, köpa svensk landshövdingtitel.. För att också kunna få Svärdsorden, använde han sig av hovjuden Levins förmedling, som "alla visste vara mäktig att slikt uträtta", — enligt judens egen försäkran. Levin vände sig direkt till kungen och kunde i dec. 1767 skriva: "Hans Majested har varit so nådig og skickat bod på mig i dag at få vette m. hr förnamb og sagt mig at han nembt m. h. til ridd. af svärdsorden. Han bad mig ock fråga m. h. om han hade at låna honom enn 60,000 dlr s:mt samt åt drottningen 120,000 dlr på ett år, vilket jag låfte skrifva m. h. till och förseckrade om giorligt våre at det skier."

Deras majestäter fingo "lånet", men Levin beräknade sig av långivaren en provision av 1,100 daler s:mt. Den nye svärdsordinarens protester mot judens procenteri tystade denne med förespegelingen om ett kommendörskors.. I maj 1768 lät kungen helsa Raiser att han ej glömt honom och bad att ytterligare få låna 20,000 daler. På dessa lämnade Levin strax en summa av under hand havda medel som tillhörde Raiser, som tillskrevs: "Jag skal opservera m. hr. besta; skik bara genast op 14,085 daler. Vil man det ena, so motte man det andra. Nu är det meilig och-skal ske. Jag har ändå prutat 30,000 daler på lonsumman."

Då trots allt intet kommendörskors hördes av, tröttnade Raiser på både kungen och juden och fordrade sina pengar tillbaka. Det lyckades honom visserligen aldrig, men Gustav III, som i april 1767 också "lånat" 75,000 dlr, tröstade den fäfänge narren med en introduktion i riddarhuset 1776.

A. O. Europaeus.
(Forts.)

Goda och billiga

Måltider

kan Ni erhålla å följande nyktherhetsrestauranter i Stockholm

Automatrestaurant
CYRUS
43 Nybrogatan 43

Automatrestaurant
ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2

Automatrestaurant
ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8

Automatrestaurant
GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51

Automatrestaurant
S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.

Automatrestaurant
GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68

Automatrestaurant
BIRGER JARL
73 Folkungagatan 73

Frukost ½9—½12 Middag ½12—7
Kväll 7—½12 Inga dricksp engar
Ingen spritservering

W. HOLMGRENS SKOMAKERI
Tomtebogatan 3
Telefon Vasa 376
Emottager och utför
Arbeten av allt vad till yrket hör
Snyggt och väljgjort arbete på bestämd utlovad tid
OBS.! Sulning även med
BJÖRNLADER och RAGUMMI
PRIMA MATERIEL GARANTERAS

Varför är
Solna Bryggeris PORTER-
DRICKA så allmänt
omtyckt?

Jo, därför
att det tillverkas av bästa råvaror
under fullt sakkunnig ledning.

Ring Hagalund 95
efter en flaska på prov.

Vitaminrikaste måltidsdryck.

Mitt emot Centralstationen ligger
HOTEL TERMINUS
STOCKHOLM
80 komfortabla, nyreparerade rum jämte toalettrum, försedda med rinnande kallt och varmt vatten
Enkelrum från Kr. 5:–
Dubbelrum från Kr. 10:–
Inflammotsal, läse- o. frisörsalong
Telegramadress: TERMINUS
Tel.-och Postadress: HOTEL TERMINUS

PRESSKONSERTEN.

(Forts. fr. sid. 2.)

nas episka prosa. Hr Trygger, som är en klok karl, erbjöd honom en plats i sin regering. Han mottog värdigheten, regerade väldeliga, predikade frihandel i Göteborg och portektionism i Hammenhög och Degerberga, anklagade hr Reuterskiöld för försvarsfientlighet och lät bondeförbundet nådigt förstå, att han icke gillade dess vägar.

Bayle, den franska författaren, har någonstädes talat om "entremangeries professorales" — vandrande inbördes uppätande professorer. — Inom bondeförbundets riksdagsgrupp fanns denna märkliga företeelse. Hr Wohlin var visserligen profet. Men han var icke den ende. Och det var avgörande. Skottkråkan kom. Där upptäckte han en trampolin. Han beslöt sig för att begagna den. Hr Reuterskiöld hade spelat en avgörande roll vid tillkomsten av utskottsförslaget. Hr Wohlin behövde en anledning att ta språnget bort från det parti, där han var djupt misstrodd och icke utan skäl betraktades som en äventyrare. Han begagnade tillfället, hade sin stora uppgörelse med hr Reuterskiöld och tillkännagav under uppseendeväckande former, att han övergåve bondeförbundet. Tåget var kastad... Andra kammarens högerbönder ha länge med bekymmer sett sig om efter en efterträdare åt hr Lindman. Hr Järte har visserligen känt sig som en Ivar Blå, men hr Magnusson i Tumhult har en helt annan mening. För honom har hr Wohlin tett sig som den, vars åsyn borde förmå hr Lindman att med den gamle Simeon utbrista: "Herre, nu låter du din tjänare fara i frid — —".

Efter kärleksförklaringen till storbankerna i Köpmansklubbens tisdagsdiskussion om statsbanksfrågan behövdes alltså endast den stora krigsförklaringen mot socialdemokratin för att sporrarna i det nya partiet skulle vara förtjänta. Och det var detta tillfälle den väldige fick i lördagens debatt om socialiseringsnämnden, vilket han även med girighet grep. Han förkunnade, att tiden nu var inne för en stor idépolitisk offensiv mot socialdemokratin. Den väldige spände ut sitt bröst, rullade med ögonen och sökte samla all demonismens förtärande glöd i sina blickar. Det var kapten Puff i Fausts roll. Man såg att sardoniskt leende leka på hr Reuterskiölds läppar. Kanske tänkte han på den spikade men nedtagna dokorsavhandlingen. Kanske drog han sig till minnes tre berömda diktsamlingar (utgivna på Bonniers förlag), fyllda av poetisk bolsjevism. Kanske erinrade han sig just den dikt, där den väldige i nietzschansk yverborenhet ville spänna bonden för plogen.

Den idépolitiska offensiven mot socialdemokratien är alls inledd. Hr Wohlin har presenterat sig som dess anförare. Sveriges arbetare vore vilseledda, förkunnade han. Socialismen vore dömd av vetenskapen och erfarenheten. Vid hr Tryggers och Lindmans sida har hr Wohlin avkunnat domen. Storbankerna, som tillförne träffats av den väldiges viggar, ha emellertid fått upprättelse. Kanske vederfares även judendomen samma ära. Eller vad tror hr Olsson i Kullenbergstorp?

Ehuru hr Wohlin i sin kritik av socialiseringsnämnden och dess verksamhet hade rätt, saknas icke fog för de av redaktör Engberg gjorda reflexionerna. Hr Wohlins hela politiska karriär vittnar icke om den stabilitet i uppfattning och hållning, som av en sant nationell politiker måste fordras. Hans visade politiska oberäkneliget är icke ägnad att inge förtroende ur svensk-nationell synpunkt. Hans paroller av i dag kontrastera i alltför hög grad mot parollerna vid tiden för hans inträde i Bondeförbundet. Av den då höjda kampsignalen mot judendom och storfinans blev icke annat än en ljungande fanfar. Snarare dela vi hrr Engbergs och Kullenbergstorps uppfattning, att en politisk regim Wohlin mera skulle ske till deras ära, judendomens och storfinansens, mot vilka han en gång höjde banéret i Bondeförbundet. Bonnierpressens ostentativt visade sympati för hans kandidatur för ledarebefattningen inom högern efter hr Lindman talar också sitt språk. Hade hr Wohlin varit någon sant nationell politisk herosgestalt skulle han icke ha kunnat undgå att med minst lika stor bravur som nu gentemot socialiseringsnämnden under det gångna årtiondet inskrida mot alla de många andra skandalösa missförhållandena inom vårt nutida politiska liv, i jämförelse varmed socialiseringsnämnden i själva verket framstår som en tämligen obetydlig sak. Men där teg han vältaligt. Och varför? Ja, den frågan vet han blåst själv att besvara. När vi en gång muntligen tillsporde honom om hans uppfattning rörande de skandalösa förhållandena inom Spritcentralen, där statens miljoner uppenbart undansnillades, svarade han lakoniskt men därför icke mindre karaktäriskt: "Jag intresserar mig inte för spriten." Det är visserligen alldeles riktigt såsom hr Wohlin säger, att de svenska arbetarna i sin politiska verksamhet äro vilseledda, men så är i icke mindre hög grad förhållandet med den partifraktion han själv gör sig talesman för. Den "borgerliga" politiska ståndpunkten är i likhet med den "socialistiska" en konstruktion, grundad på falska principer, en del av det provokatoriska judisk-politiska systemet.

På ökenstig.

Af Th. Stalheim.

Boken stöder sig på de mest vederhäftiga källor och klarlägger övertygande den hemska fara, som hotar oss, om katolicismen ånyo vinner insteg, varjämte den lämnar tillfälle att jämföra den Katolska religionen med såväl vår forntids religion som den nuvarande.

Omdömena beträffande denna bok ha varit genomgående goda. Här några utdrag:

"Boken är ett ord i sinom tid och förtjänar läsas av gammal och ung."

"Står helt häpen inför denna monumentala bok, och förstår, att den måste bli en stege för svenska folket att kliva på till dess eget inneboende väl."

"Boken vittnar om beläsenhet, intelligens, kombinationsförmåga, klar framställning och brinnande nit. Hade vi många sådana klarsynta och nitälskande lekmän!"

"Det är en intressant bok, varmed förf. riktat den religionshistoriska litteraturen. Skildringen är fängslande, och man lägger den icke gärna ifrån sig, förrän man läst den till slut."

Boken är försedd med åtskilliga förklarande illustrationer samt presenterar sig i enkel men tilltalande utstyrsel. Dess pris är satt ytterst billigt, blott kr. 4:—. Fås från förf:n eget förlag, adress Uddevalla.

Stockholms Förenade Tvätt
Luntmakaregatan 94
STOCKHOLM. Tel. Vasa 34 22.
Specialité: Tvättning av överdragskläder.

Mutor inom affärslivet.

Institutet för bekämpande av mutor och bestickning har nu avgivit rapport över verksamheten under år 1927. Enligt denna har under året konstaterats förekomsten av hemliga provisioner inom pianohandeln, vilka provisioner i många fall haft karaktären av bestickning. Till förmedlare och musikaliska rådgivare ha vid försäljning av musikinstrument åt allmänheten utbetalats till storleken varierande hemliga provisioner, vilket lett till att den musikaliska expertisen understundom ej blivit opartisk utan lätit ekonomiskt påverka sig. För att förebygga ett sådant provisionssystem har ett antal pianohandlare i Stockholm i samarbete med institutet träffat avtal om begränsning av arvodet åt dylika förmedlare och musikaliska rådgivare till ett fixt belopp av 50 kr. per försålt instrument.

Under året har vidare till institutet inkommit uppgifter om mutors förekomst inom olika branscher. Institutet har upptagit varje anmälan till prövning och undersökning, och där undersökningarna givit till resultat att illojal konkurrens i form av mutor verkligen förekommit, har institutet sökt på övertygelsens väg förmå vederbörande att upphöra med det illojala förfarandet. Detta har också lyckats, varför rättsligt ingripande ej behövt påkallas.

Systembolagens förtroenderåd.

Kontrollstyrelsen har till ombud i systembolagens förtroendenämnd t. v. för år 1928 utsett förste byråinspektören Alfred Kollberg med byråinspektör Thure Holmberg som suppleant. Till revisor å kontrollstyrelsens vägnar för nämndens räkenskaper och förvaltning för år 1927 har utsetts förste aktuarien Hans Gahn.

Ömma, svullna, kyida fötter och tår, nagelträng, liktornar, förhårdnader, platt-fot med åtföljande trötthet behandlas vetenskapligt.
Fri rådfrågning.
SYSTER MAJAS FOTKLINIK,

Idrotten får ej åsidosätta den själsliga odlingen!

Ett beaktansvärt uttalande av kommunister Josef Rosenius.

Den kände stockholmsprästen kommunister Josef Rosenius har i anledning av sin i dagarna firade 75-årsdag gjort ett uttalande i Nya Dagligt Allehanda rörande den nu för tiden så högt uppkattade idrottens förtelar och faror.

Den stora utbredning, som idrottsföreningarna fått i vårt land, betraktar jag som mycket glädjande, skriver kommunister Rosenius. I min barndom var det vanligt, att unga män, då de ville roa sig, stängde sig inne i rum, uppfyllda av tobaksrök, och spelade kort, ofta under omättligt förtärande av spirituosa. Nu samlas tusentals unga män i träningslokalerna och utbilda sin muskelstyrka i brottning och sin vighet och påpasslighet i "the noble art of selfdefence". Idrottslivets största nytta anser jag vara den, att det är en avledare från sämre nöjen. Men frånsett detta, är ju den ofta återkommande kroppsrörelsen en hälsokälla, som icke får underskattas. Deltagarna i dessa kroppsövningar få ju också lära sig god hållning och disciplin; och de offentliga uppvisningarna inför allmänheten äro ägnade att väcka ambition hos de tävlande.

Men en god sak kan missbrukas; idrotten kan drivas till ytterlighet, och medföra svårbotliga kroppsskador. Till idrottstävlingar av detta slag räknar jag framför allt Marathontävlingar, som utsätter löparen för en överansträngning, vilken lätt kan medföra men för livstiden.

Den största skada, som en alltför ensidigt gynnad kroppskultur kan åstadkomma, är emellertid enligt min mening, ett underskattande av själslivets utveckling. Kristus åberopade en gång för längesedan det gammaltestamentliga ordet: Människan skall leva icke allenast av bröd. I anslutning till det ordet skulle man vilja säga: Människan är icke endast kropp. Människan behöver även själsodling; och sorgligt vore det, i sanning om utvecklingen skulle gå i den riktningen, att vi finge massor av muskelstarka bärsärkstyper, jättelika atleter, som icke ägde något högre mål i sikte än en teknisk knock-out, och som placerade vetenskapsmännen och tänkaren ett långt stycke nedom den starkaste brottaren. Enligt min mening borde något göras, för att förebygga en sådan utveckling.

Det vore gott, om den i flera avseenden nyttiga och berömvärda idrottsentusiasmen ginge något mera jämnsides med intresset för själsodling. Då skulle, synes mig, mycket bliva vunnet till vårt folks sunda utveckling.

En ny opposition mot Stalin?

Enligt meddelanden från Moskva är en ny opposition inom sovjetmakten under framväxande. Den kallar sig "Centralkommitténs ryska fraktion", står under ledning av Rykov och Kalinin och uppges riktad mot Stalin. Endast äktryssar vinna tillträde till den nya fraktionen, till vilken förutom Rykov och Kalinin skola ha anslutit sig Petrovski (Ukrainas "president") samt Benchanov, som är folkkommissarie för finansärenden, och f. d. jordbruksfolkkommissarien Smirnov. Fraktionen är bedriva en livlig agitation i armén samt ha till mål att störta Stalin och resolut inleda en högerkurs.

Kominterns reorganisation.

I Tyskland är man enligt vad meddelas från Berlin f. n. med stor iver i verksamhet för enande av den genom brytningen mellan Stalin och Trotskij splittrade komintern. Vid ett för några dagar sedan hållen "rikskonferens" i Berlin, vari deltogo omkring 200 delegater från det kommunistiska partiets opposition, beslöts utsända ett upprop, i vilket uppmanas till bildandet av ett "Kommunisternas Leninförbund". Leninförbundet vill, heter det i upropet, förena alla kommunister som stå på den oförfalskade leninismens grundval. I påsk skall en kongress hållas i Berlin, varvid förbundet officiellt skall grundas.

Rysslands skuld till Frankrike 8 miljarder francs.

Under en debatt i franska deputeradekammaren angående ett förslag om godkännande av en överenskommelse mellan staten och Banque de France rörande stabilisering och amortering av statsbanken för statslån till främmande regeringar, har upplysts, att Rysslands skuld till Frankrike uppgår till sammanlagt 8 miljarder francs.

Glöm ej
att prenumerera på
Nationen!

Gårdfarihandlarnas antal i Dalarna reducerat från 237 till 125.

I vårt föregående nummer omnämndes, att nu också länsstyrelsen i Dalarna sett sig föranlåten inskrida mot den floreran-de gårdfarihandeln, som allt mera utvecklat sig till ett veritabelt landsbygdens plågoris. I sitt svar till k. m:t å några överklaganden från gårdfarihandlare, som fått sina rättigheter indragna, yttrar länsstyrelsen i Kopparbergs län bl. a.:

"Det är här ett allmänt känt förhållande, att de varor, som av gårdfarihandlande tillhandahållas, i allmänhet icke äro av jämförlig beskaffenhet med dem, som äro till salu i handelsbutiker. Allmänheten får av gårdfarihandlarena merendels köpa sämre varor och till högre pris än i butikerna. Klagomål häröver hava också allt som oftast framförts från såväl allmänheten som den lojala handelskåren. I nuvarande tid, då fasta handelsaffärer finnas ej blott i städer utan även å så gott som varje tätare bebyggd plats å landsbygden, är gårdfarihandeln tämligen obehövlig.

För år 1927 hade länsstyrelsen beviljat 237 gårdfarihandelsrättigheter. I cirkulär den 30 april 1927 till länets landsfiskaler, stadsfiskaler och polisuppsyningsmän meddelade länsstyrelsen sin avsikt att vidtaga en väsentlig minskning i antalet gårdfarihandelsrättigheter. I samma cirkulär tillkännagavs, att vid meddelande av förnyade rättigheter företräde komme att lämnas dem, som innehaft rättigheter under en följd av år, ävensom att hänsyn komme att tagas till huruvida vederbörandes arbetsförmåga på grund av kroppsfel eller sjukdom vore nedsatt samt huruvida försörjningsplikt åläge vederbörande. I cirkuläret anmodades slutligen landsfiskaler, stadsfiskaler och polisuppsyningsmän att angiva, i vilken ordning företräde borde lämnas de dåvarande rättighetsinnehavarna vid prövning av frågan om förnyad rättighet.

På sätt i cirkuläret bebådats har länsstyrelsen för innevarande år reducerat antalet gårdfarihandelsrättigheter. Den 3 mars 1928 hade länsstyrelsen således beviljat 152 rättigheter mot 237 föregående år. Inskränkningen av antalet gårdfarihandelsrättigheter har länsstyrelsen sökt fördela å länets samtliga kommuner. Gårdfarihandelsrättighet har endast meddelats person, som förut innehaft dylik rättighet".

När revolutionen i Ryssland 1917 genomfördes.

(Forts. fr. sid. 1.)

ten. Och när kuppen var över yttrade med all rätt kommissarien Lunatjarski: "Det är svårt att tänka sig något fegare än dessa borgare. Om vi i dag utgiva ett dekret om att de alla ska bli hängda, så ställa de sig i kö." Han hade rätt!

Det bör betonas, att de verkliga arbetarna i Ryssland aldrig deltogo i kuppen. Den gjordes av deserterer, matroser, de ur fängelserna utsläppta kriminalförbrytarna, lejda kineser och från Lettland förrymda letter. Ännu mindre deltogo de ryska arbetarna i de efter kuppen följande skändligheterna och grymheterna och deras händer äro rena från blod och smuts.

Ryssland har bland sina stora namn namnet Saltykoff-Schedrin. Han var säkert världens största politiska satiriker. Han var en tid landshövding (guvernör), men föll, emedan han i sina böcker gisslade kejsardömets skuggsidor i onåd och levde som skriftställare. Nästan i alla sina verk har han ett motto, vilket lyder: "Beregites. Tjumusi idjot" eller på svenska: "Akta er. Busen kommer." Han misstog sig icke — han var en profet. Busen kom 1917. Det var icke den förtryckte arbetaren, som i rättvis vrede stod upp. Det var icke frihetshjälten, som ville lösa de olyckligas bojor. Det var busen, som kom, busen i trasor, busen i smoking, busen i rödgardistuniform, busen med den kinesiska hårflätan, busen i allin formet... Och hans lösen är densamma som den store ryske rövarhövdingen Stenka Rasin på sin tid använde: "Bei i taschi!" (Slå och tag.)

Vi kunna draga vissa lärdomar av dessa händelser i Ryssland och härvid även finna anledningen till, att en liten klick av människor kunde bli härskare över en hel nation. Vi se då, att samhällets slöhet, sorglöshet och feghet voro bolsjevikernas bästa medhjälpare. Slöheten gjorde att man icke märkte och icke viltog några åtgärder för att i tindan kväva bolsjevikernas propaganda. Sorglösheten bestod därutt, att man icke tillskrev denna propaganda den betydelse, som den i verkligheten hade. Man såg med på den, överlägset skrattande, men slutade att skratta, när det redan var för sent. Fegheten härrörde sig hu-

RESTAURANT
RUNAN
Dalagatan 50, Stockholm.

PARISER-CAFÉET
27 Kungsgatan 27
Stockholm

vudsakligen från brist på fosterlandskänsla och från kärlek till det egna lilla kära livet.

Bolsjevikerna voro 1917 hänsynslösa, när det gällde att segra och de kunna bekämpas endast med lika och samma vapen.

De europeiska kulturfolken, som icke vilja komma under bolsjevismens skräckvälde, måste hänsynslöst kväva den bolsjevistiska propagandan i dess första stadium — eller som galgkandidater "ställa sig i kö" som min vän Lunatjarski sade. Det gives ingen medelväg.

Svenska Folk! Försvara din frihet, dina närmaste, ditt hus och hem mot internationella äventyrare och deras mordplaner. Försvara dina arbetare mot deras värsta fiende — bolsjevismen, och straffa sådana individer, som, under kommunismens täckmantel och för judaspengar, sysslа med ett så ruskigt yrke — nämligen att röja vägen till sitt eget fosterland för barbariets rödgardister, färdiga att i Sverige upprepa Revals och Sofias blodsdåd."

Kring en ny representationsreform.

(Forts. fr. 1:a sid.)

2) Bruksståndet (nytt): industri (ledare och arbetare), med dithörande undervisningsväsende, tekniska professorer, Jernkontoret, ingenjörer etc.;

3) Handelsståndet (gamla borgarståndet): handel, finans, hantverk, sjöfart och kommunikationer med dithörande undervisningsväsende etc.;

4) Lärda ståndet (vilket fordomtima prästeståndet var): ämbetsmän, förut icke nämnda, och högre tjänstemän i statens och kommunens tjänst, vetenskapsmän, författare, konstnärer, läkare, jurister etc., varande ståndet uppgift att prestera de skickligaste fackmännen på administrativa, judiciella, militära, medicinska, ecklesiastika, vetenskapliga m. fl. områden.

Principen är således en fackmannarepresentation, och de förnämnsta fackmännen äro samlade i fjärde ståndet, utom de framstående fackmän och lärda, som på grund av sin verksamhet tillhöra de tre största städen.

Val av riksdagsmän bör ske genom elektorer och genom klassval även inom varje stånd, som uppdelas i klasser. Detaljer skulle kunna föreslås redan nu, men tiden därför är ej inne.

Fördelarna vid en ståndsrepresentation äro många; förhandenvarande frågor komma att behandlas fackmannamässigt i riksdagen, och de hemliga regeringsmakterna, som nu föra ett ohejdat spel, diktera besluten och undergräva svenska staten genom mullvadsarbete, bliva stäckta i sin nedrivningsverksamhet. För att hindra ytterligare demolering är det dock nödvändigt att det gamla landsförsvinningsstraffet återinföres och obönhörligt drabbar upprorsmakare, även om deras uppdagade planer ej kommit till utförande. Det nuvarande statliga förfallet har gått så långt, att rikstagens kamrar i sina tryckta kataloger över riksdagsmän tillåta, att ett upprorspartis namn däri förekommer såsom vore det en lovlig partibeteckning; framtidens dom häröver kommer att bliva hård.

Rörande slutligen förhållandet mellan de olika statsmakterna var det i stort sett riktigt avvägt av 1809 års män. Men felet är, att grundlagen ej efterleves. Straffbestämmelser för grundlagsförbrytelser efterlysas.

Humanistisk intolerans.

(Forts. fr. sid. 1.)

med dem, och återtaga vad de ockrat ifrån oss... och sedan bort ur landet med dem!"*

Ja vem kan neka till att intolerans ej skulle vara berättigad gent emot ett sådant ockrarefolk, som med sitt kulturfientliga främlingsvälde, sitt maktmissbruk och sina börsvindlerier endast ha till syfte

*Martin Luthers samlade skrifter. Erlangen-upplaga 1842, 32 bandet sid. 233 f.)

Caféet
RIDDAREGATAN 11
(hörnet av Sibyllegatan.)
Gott kaffe och väl tempererade maltdrycker. Tidsenliga lokaler.
OBS.! Ny regim.

Amerikanska Herrskrädderiet
Södra Kungstornet, 6:te vån.
Tel. 57 84
Nyheter för våren i eleganta tyger, speciellt scotska nu inkomna

Den nationella och sociala tankens kris.

(Forts. från sid. 1.)

möjligöras genom *samtliga europeiska folks gemensamma insats.* Alla folk måste inse sin skuld, måste lära sig begripa, att deras tidigare nationalism bivit förfelskad: den hade bort alliera sig, icke med bank och börs, utan med en folkrörelse, som haft rasskydd och folkförsörjning till ögonmärke i kampen för social rättfärdighet. På så sätt räkade ett berättigat sökande av de i maskinernas och börsens tidsålder förslavade miljonerna i stället i händerna på Marxismen, som av dessa skaror mitt framför de förblindade européernas ögon formade de stormkolonner som skulle slå den västerländska kulturen i spillror. Så förfalskades den sociala tanken. Antisemitismen av i dag är icke en övergående ovilja mot några judiska storsvindlare, ej heller en uppflammande vrede över den veritabla syndaflod av judar, som vällt in från Polen, Galizien och Bessarabien, utan *den är blott det första fladdrande skenet, som förebådar en ny stats- och världsåskådning,* en försiggående djup inre prövning av hela vårt förflutna. Den nationella och sociala tanken, vilken ställts i ett fientligt motsatsförhållande till varandra, som tid efter annan med eld och svärd bekämpade varandra äro i våra ögon blott två sidor av samma kärlek till folket. En sitt folk bäginen statsman skall aldrig förmå sig till att hetsa detta sitt folk in i ett kapitalistiskt intressekrig, men ej heller tillåta, att samma folks nationalkänsla misstänkliggjordes och bespottades i internationella socialdemokratiens namn.

Den första förutsättningen för alla folks tillfrisknande är alltså ett resolut urskiljande av judendomen ur alla stater i fullt medvetande om, att med juden avlägsnas ock läraren av ett visst statligt och finansiellt tillstånd, och man måste hava fullt klart för sig, vad som är att göra för att få en äkta statsordning till stånd. Den andliga kampen om dessa medel är just världskampen av i dag! Man måste lära sig inse, att samtidigt med och efter upplysningsarbetet måste följa bildandet av ett på politisk makt baserat *parti,* utan vilket all antisemitism är och förblir blotta doktriner. Bildandet av dylika på ny statspolitisk och social grundval vilande kamporganisationer, vilka äro på det klara med både mål och medel, är därför den viktigaste betingelsen för framgången.

Tiden är nu mogen, må vi nyttja den!

Alfred Rosenberg.

(Utgivare av tidningen "Weltkampf" samt chefredaktör för "Völkischer Beobachter", München).

JOHAN G. GRUNDBERG
SMÖR-, OST-, ÄGG-
&
VIKTUALIEAFFÄR
Specialité: SVENSK LAX
Sibyllegatan 9
Tel. 770 95 STOCKHOLM Tel. 770 95

NATIONEN

Fredagen den 16 Mars 1928.

Harald Lindströms Boktryckeri, Stockholm 1928.

Nyckeln till hälsa

är att rensa magen och tarmarna från osunda rester, utdriva urinsyra från kroppen samt uppfriska blodet, därmed avlägsna själva orsaken till illamående och sjukdomar.

En huskur Frukt-Salt-Samaria är härtill synnerligen välgörande.

Magsyra och Huvudvärk försvinna. Värk i kroppen, Reumatism och Nervsmärtor skingras. Hälsa, krafter och Välmående återvinnas.

Frukt-Salt-Samarin verkar välgörande på hela organismen och omedelbart uppfriskande. Pris pr. burk kr. 2:50. Erhålles pr postförskott från Cederroths Tekniska Fabrik, Sthlm. (Säljes å Apotek, Drog-, Kemikalie- & Färghandel m. fl.)

Bondeförbundet och den Brattska sprithierarkien.

(Forts. fr. 1:a sid.)

timt lierade, och av vissa yttranden från den slutnämndes sida drog jag den slutsatsen, att inköpet av Dagens Nyheter redan då var klart.

Denna verksamhet torde senare ha fortsatt och även om man icke i alla fall har gått så grundligt tillväga som i fallet Dagens Nyheter, torde det icke ligga någon överdrift i att säga, att allt sedan kristiden har flertalet av Stockholms dagliga tidningar i ekonomiskt, avseende varit fastfrusna vid den triumfvagn, som körts av herrar Bonnier och Bratt. Ett typiskt exempel på utvecklingen på detta område är Svenska Morgonbladet. Under de närmast efter 1914 följande åren drev denna tidning en energisk kamp mot Brattsystemet, men efter 1920 har denna kamp på ett oroväckande sätt mattats. Numera synes ifrågavarande tidning till den grad försonats med herr Bratt och hans system, att tidningen hyr lokal i en fastighet, som äges av Dagens Nyheters A.-B., d. v. s. indirekt av det Brattska spritsyndikatet.

En annan institution, som man hade väntat skulle reagera är Kungl. Kontrollstyrelsen. Enligt dess instruktion har detta ämbetsverk att vaka över de ekonomiska förhållandena inom sprithanteringen. Vårt lands befolkning har emellertid i snart tio år väntat förgäves på någon reaktion från detta håll. Kontrollstyrelsen har dock ingalunda varit passiv under denna långa tid utan har tvärtom då det gällt de sociala förhållandena visat mycken aktivitet. Nu är emellertid att märka, att enligt de ursprungliga instruktionerna, så påvilar den sociala omvårdnaden i stället socialstyrelsen. Kontrollstyrelsen har sålunda visat stor aktivitet på ett område, som rättteligen icke påvilar densamma, under det att den på sitt eget område d. v. s. den ekonomiska kontrollen visat en påfallande passivitet.

Det är under sådana förhållanden knappast att förvåna sig över, att rykten kommit i omlopp att vissa ledande män inom Kontrollstyrelsen skulle, på enahanda sätt som tidningspressen, kommit att i ekonomiskt avseende bli fastfrusna vid den ovan omnämnda triumfvagnen.

I och för ytterligare belysning av denna sak vill jag relatera följande. I december 1921 ingick jag till Kungl. Kontrollstyrelsen med en längre inlaga, i vilken bland annat förekom följande anmälan:

"I det föregående har jag påpekat, att det skulle vara en jämförelsevis lätt sak för de fem herrar, som tillsammans bilda styrelsen för A.-B. Stockholmssystemet, att av bolagsmedel bekomma ett lån, vardera på tiotusen kronor, utan att vare sig någon av bolagets tjänstemän eller dess revisorer eller Kontrollstyrelsen därom behövde få vetskap. Denna möjlighet sammanhänger med utbetalandet av det s. k. förvaltningsbidraget till restaurantbolaget. Detta bidrag, som till största delen är en maskerad subvention, utgår nämligen icke efter några objektiva grunder. Det föreligger icke något kontrakt eller något på förhand gjort avtal, som berättigar restaurantbolaget till något sådant bidrag. Efter vad som framgick av mitt samtal med herr Bergenholtz, går det till på det sättet, att framställning göres av restaurantbolagets styrelse till systembolaget att för det gångna året bekomma så och så mycket penningar till bidrag för förvaltningen. Efter åtskilligt prutande fastställer systembolagets styrelse ett belopp, som den anser skäligt.

Nu kan man mycket väl tänka sig gången av detta ärende på följande sätt. Restaurantbolagets styrelse gör framställning om att få femhundratusen kronor. Systembolagets styrelse försöker pruta, men går sedan med på det begärda beloppet, under förutsättning, att vederbörande privat får av restaurantbolaget låna femtiotusen kronor. Jag kom att tänka på en dylik möjlighet, när jag granskade restaurantbolagets senaste balanskonto. Där förekommer nämligen en post, som jag icke kan förstå: "Diverse utestående fordringar 698,000 kronor". Motsvarande belopp var ett år tidigare 215,000 kronor och hade sålunda under året ökats med nära en halv million. Vid årets bolagstämma interpellerade jag doktor Bratt för att få veta varifrån denna post hade kommit. Utestående fordringar bruka ju i regel endast uppkomma därigenom, att man säljer varor på kredit eller så att man lånar bort penningar. Doktor Bratt kunde icke besvara min fråga, utan hänsköt saken till herr Mild, som tydligen icke heller var villig, att ge sig in på denna sak.

Efter någon tvekan lämnade han emellertid den uppgiften, att det var en del abonnenter, som hade blivit skyldiga. Jag måste beklaga, att jag icke anser mig kunna godtaga denna herr Milds förklaring. Det låter nämligen mycket otroligt, att vederbörande skulle ha lämnat kredit till matgäster för mer än en halv million kronor. Någon smula förstånd bör väl ändå finnas kvar i ledningen. Då jag sålunda icke är tillfredsställd med herr Milds svar, vill jag härmed låta frågan gå vidare till Kontrollstyrelsen: Äro herr Milds här ovan relaterade uppgifter riktiga eller äro penningarna utlånade och i så fall till vem och mot vilken säkerhet?"

Den 19 september 1922 erhöll jag svar från Kontrollstyrelsen av följande lydelse: "Till Direktör Adolf Andersson, Uppsalagatan 1, Stockholm. I skrivelse till Kungl. Kontrollstyrelsen den 16 december 1921 har Ni bemställt, att Kontrollstyrelsen måtte dels vidtaga nödiga åtgärder för att stävja det slöseri med allmänna medel, som bedrives av ledningen för aktiebolaget Stockholmssystemet: dels åt sakkunniga och opartiska personer uppdraga att vidtaga en omsorgsfull inventering och värdering av Stockholms Allmänna Restaurantaktiebolags tillgångar i syfte bland annat att få utrönt, huruvida bolagets ekonomiska ställning är sådan, att likvidation bör ifrågasättas, eller huruvida andra åtgärder eventuellt böra vidtagas, för att leda företaget in på sundare banor samt att styrelsen samtidigt ville söka åstadkomma nöjaktig utredning ifråga om den i 1920 års balanskonto upptagna posten "utestående fordringar" dels ock taga initiativ till sådana ändringar av gällande lag och författningar att vederbörande styrelser för systembolagen måtte förbjudas att subventionera den matserveringsrörelse, som bedrives av systembolagen eller av deras dotterbolag. I anledning härav har Kontrollstyrelsen dels infordrat yttrande från styrelsen för Aktiebolaget Stockholmssystemet samt de av Kontrollstyrelsen utsedda revisorerna av nämnda bolags förvaltning och räkenskaper för år 1921, dels genom sin inspektör latit anställa en ingående undersökning av såväl Aktiebolaget Stockholmssystemet som Stockholms Allmänna Restaurantaktiebolags förvaltning ur såväl social som ekonomisk synpunkt. På grund av den sålunda verkställda utredningen och vad Kontrollstyrelsen i övrigt i ärendet inhämtat har styrelsen funnit Eder skrivelse ej föranleda till

Södra Kungstornet, Stockholm
Redaktör: ELOF ERIKSSON
Telefon: Norr. 5898 Norr 5899

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

Lösnummer 25 öre.
PRENUMERATIONSPRIS:
Helår ..... Kr. 10.—
Halvår ..... Kr. 5.25
Kvartal ..... Kr. 2.75

Nr 12 (129) Fredagen den 23 Mars 1928. Årg 4.

Monopolkontroll-kommitténs betänkande.

Ingen klarhet om Spritcentralens utländska affärer.

Vems ärenden går finansministern?

(Forts. fr. föreg. nr.)

En av huvudstadens tidningar betecknade det på sin tid av Monopolkontrollutredningen offentliggjorda betänkandet som "dagens sensation", t. o. m. överskuggande den då omedelbart förestående remissdebatten samt övriga dagspolitiska frågor. Det skall också först som sist erkännas, att resultatet av utredningsarbetet överträffat de största förväntningar. *Inom ramen av den föreladda uppgiften* har den kungl. kommittén med en för dylika kommittéer hittills okänd snabbhet redligen fullgjort sitt uppdrag. I främsta rummet torde äran härav böra tillskrivas den fungerande ordföranden, professor Westman, jämte herrar Dahl och Ljunggren. Man kan säkerligen på ena handens fingrar räkna de riksdagsmän, som vågat taga ifrågavarande uppgift med samma allvar och självständighet som professor Westman gjort.

Den kritik, som i det efterföljande framkommer, är icke heller riktad mot kommittén, utan avser fastmera att påpeka en del omständigheter, till vilka hänsyn måste tagas för att kravet på en till grunden gående revision av spritmonopolet kan anses vara uppfyllt. *Ett* missförhållande måste dock påtalas, nämligen frånvaron av fackkunskapen under utredningens gång. Endast fackmannen hade kunnat på ett fullt tillfredsställande sätt verkställa en inventering och värdesättning av Spritcentralens och det Grönstedtska bolagets varulager. Dessa representera dock enligt utredningen tillsammans ett värde av cirka 55 mill. kronor eller betydligt mera än hälften av de båda bolagens tillgångar. Med mindre de uppgifter utredningen erhållit betr. varulagrens storlek och värde i detalj kontrollerats, kan man icke annat än underkänna hithörande del av utredningen.

Man och man emellan har ju under åratal ryktats, att de ledande i spritmonopolet haft privatekonomiska intressen i detsamma. Då utredningen icke bestyrkt detta antagande, ja herrar Rooth och Sävström yrkade som bekant i särskild reservation på ett positivt uttalande om obefintligheten av dylika intressen såg troligen mången häri ett bevis för att "ryktessmideriet" varit ute i ogjort väder. Frågan bör emellertid skärskådas från en helt annan sida. De, som under en längre tid intresserat sig för Spritcentralens verksamhet, väntade sig näppeligen, att utredningen skulle kunna påvisa några direkta privatekonomiska intressen ifråga om bolagets inhemska affärer. Visserligen är det som exempel taget känt, att Spritcentralen på ett otillbörligt sätt gynnat ledningen närstående personer med speditionsuppdrag, således i trängre bemärkelse en form av privatekonomiskt intresse, men de förluster, vilka härigenom tillskyndats det allmänna, äro försvinnande små i jämförelse med de som uppstått genom spritmonopolets affärstransaktioner utomlands, särskilt i Frankrike. Utredningen har saknat möjlighet undersöka nämnda förhållanden, emedan hithörande handlingar hos Spritcentralens avläggare i Paris icke varit tillgängliga. På grund av herrar Bratts och Marcus' täta utlandsresor, allteftersom utredningen fortskred, har man anledning misstänka, att spåren efter tvetydiga affärer i utlandet så grundligt som möjligt sopats igen, varigenom undersökningar på ort och ställe för framtiden högst betydligt försvårats. Trovärdiga ögonvittnen i Frankrike veta emellertid omtala, att en oerhörd mannaån begåtts av Pariskontoret vid en mängd affärers uppgörande. Vidare har man sig bekant, att Spritcentralen närstående personer äro intressenter i utländska firmor, vilka åtnjuta Spritcentralens särskilda ynnest. Som förmedlare av affärerna mellan spritmonopolet och dessa firmor tjänstgör i en del fall Paris-kontorets föreståndare, en nära släkting till ett par av de nämnda intressenterna. Med andra ord. Herrarna i spritmonopolet äro både köpare och säljare. Anse hrr Rooth och Sävström detta vara i sin ordning? Men finner det överhuvud synnerligen anmärkningsvärt, att Spritcentralens styrelse kunnat tillåta sig årligen utgiva tiotusentals kronor till det mystiska kontoret i Paris. Vad uträttar detsamma? Har dess föreståndare någon provision å avslutade affärer och mellan vilka delas i så fall denna provision? Besvarandet av dessa och i samband därmed stående frågor är en av huvudsynpunkterna vid en generalrevision av spritmonopolet. En annan bör omfatta en fullständig detaljgranskning av bokföringen med samtidigt beaktande äv verifikationer, något som även framhållits av Monopolkontrollutredningens särskilt anlitade revisor. Man förstår så mycket lättare nödvändigheten härav, om man bringar i åtanke revisor Bernhard Eriksson, Grängesberg, svar å en under debatten i anledning av den år 1926 väckta motionen om en revision av Spritcentralens räkenskaper till honom direkt ställd fråga, huruvida revisorerna i Spritcentralen genomgått dess kassaböcker jämte verifikationer. Det dråpliga svaret lydde: "Det finns någonting som heter siffergranskare." En tredje synpunkt berör Spritcentralens byggnadsverksamhet, och man måste i detta sammanhang beklaga, att utredningen icke varit i tillfälle bifoga sitt betänkande en förteckning över monopolets samtliga fastigheter tillika med anskaffnings- och bokförda värdet å de olika fastigheterna, enär en sådan hade varit av största intresse. Hava anbud i vanlig ordning infordrats vid uppförandet och reparation av byggnader eller har "Städets" byggherre haft någon förmånsrätt? Hur mycket utbetalades i byggmästarearvode för "Städet"? Var den av "Städets" böcker, som upptog denna post icke "tillgänglig"? På tal om byggnader verkar det egendomligt, att försäljningen av Bolinderska huset gick om intet, sedan finansministern uttalat sig för ytterligare ett års frist åt spritmonopolet med nu gällande bestämmelser. Såsom en i lämpligt ögonblick uppsläppt luftbalong måste även D:r Bratts påstående om flerfaldiga försök att försälja Carnegieska bolaget tagas. Det var en fullständig nyhet. Till vilka belopp hava Bolinderska huset och bryggeriet salubjudits? Har man kanske glömt bort att räkna med "penningvärdets förändring"? Tydligen måste kraftåtgärder vidtagas, innan vederbörande börja taga reson.

Monopolkontrollutredningen har icke alls haft att syssla med en annan sida av Spritcentralens verksamhet, vilken rent medelbart utgjort och utgör en ständig källa till förargelse för den köpande allmänheten, nämligen den som har avseende på monopolets varor och priser. Spritcentralen har under de senaste åren i oroväckande omfattning importerat allsköns underbara viner. Bland nyförvärven

(Forts. å sid 5.)

Fabeln om en "rysk" världsrevolution.

Förstörelsens avgrundsandar visa i dessa dagar tecken till en livs- och handlingslusta såsom knappast tillförene i detta land. Där skenet förut nödtorftigt bevarades i en lögnaktig ideologis namn, gör man sig ej längre den mödan beslöja sina upphöjda avsikter utan rycker resolut och utan några som helst hänsyn in för den rena bolsjevismen på alla områden. Utvecklingen enligt "tidens krav" måste ha sin gång. "Låt bara ragnarök komma, ju förr dess hellre, 'hoppla wir leben'! Sé'n skall allt smart ordnas till det bästa" — mena Israel och dess utvalda redskap för vårt folks "lyckliggörelse".

Men som man i sin ljusskygghet ej vågar låta sanningen komma till heders framställes icke judafolkets strävan för världens och här närmast Sveriges och svenskarnas revolutionära omstörtning för vad den i verkligheten är utan presenteras den som "det förtryckta proletariatets" befrielsekamp ur kapitalismens och de eländiga "arbetsköparnas" bojor under ledning av det frigjorda Ryssland folk. Våra dagstidningar vimla nu av meddelanden om "rysk" världsrevolution, "ryska" rubler, "rysk" bolsjevism, "rysk" snuva etc. i samma stil, och ryska folket utpekas som det där skulle umgås med planer på hela världens bolsjevisering samt f. n. vore i färd med att bemäktiga sig den svenska nationen medelst sina kommunistiska idéer och göra den mogen för "frälsningen". Denna nedriga lögn att det skulle vara Ryssland folk, som smider de bolsjevikiska förintelseplanerna mot alla folk, måste med all kraft tillbakavisas. Ryska folket har som sådant ingen del i den djävulska plan mot mänskligheten, som är å bane. Den ende ansvarige därför är judafolket, vilket sedan årtusenden arbetat för framskapandet av "den yttersta tid", vi nu uppleva, då det i revolutionens och blodets tecken skall fullborda sin vansinniga världserövrardröm. I Ryssland planterade Israel sin världsrevolutionära fana. De gräsligheter, som där begingos vid bolsjevikrevolutionens genomförande, stå icke att i ord återgiva. Många miljoner ryssar slaktades ned som boskapsdjur och folket berövades systematiskt sina bildade ledande klasser — gjordes till ett värnlöst rov åt Guldkulvens folk. Men segern blev trots den "radikala" uppgörelsen i blodets tecken icke av den fullkomliga natur Israel spekulerat på. Sargad, drypande av blod vrider sig alltjämt den dag som är den ryska folkjätten i raseri i de fjättrar, djävulsmakten slagit det, ännu så länge visserligen ur stånd att helt kunna skaka av sig desamma. Men det blir, så mycket är säkert, en dag, när han väl lyckats slita sig ur fjättrarna, en fruktansvärd uppgörelse för dem, som låtit det namnlösa eländet gå över Ryssland.

(Forts. å sid. 5.)

Kan judemakten brytas?

Av Theodor Fritsch, Leipzig.

Rabbinismen — judendomens sårbara punkt, där motstöten måsta inriktas.

(Övers. för Nationen av *J. L.*)

Vi publicera här ett uttalande av redaktör Theodor Fritsch, Leipzig, rörande möjligheterna att kunna bryta den för folken olyckliga maktställning i samhällena, som judedömet lyckats tillvinna sig. Artikeln, vars betraktelsesätt ju närmast grundar sig på de i Tyskland rådande förhållanden, förtjänar att noga observeras även här i Sverige, då dess författaren är att anse såsom en av vår tids främste auktoriteter på området och såsom den nu levande förnämste kännaren utanför judarnas egen krets av de rabbinska skrifterna.

Kan judemakten brytas?

Ja, blott icke med medel man hittills använt. Så länge vi betrakta judarna såsom uppriktiga motståndare, med vilka vi på rättens och den sedliga moralens grund och med aktning för människovärdet skulle kunna utkämpa en kamp med lika vapen, skola vi alltid bliva dem underlägsna. Eller inbillar sig någon, att vi efterhand skulle kunna avkoppla eller med nya ersätta de tusentals trådar, som den judiska pressen omspunnit hela världen med och varmed den håller människomassornas hjärnor fångna, samt att vi skulle kunna fylla folksjälen med en ny förnuftig ande och ordning?

Vem vill säga oss huru detta konststycke skulle utföras — och med vilka krafter och medel — och varifrån taga männen till ett sådant värv?

Vem kan giva oss ett råd, huru vi skola tillbakatränga de judiska jättevaruhusen, som nu åt efter åt växa fram som svampar ur jorden och utvecklas till centralställen för hela detaljhandeln och som locka till sig alla kunder — från de högsta till de lägsta — samt huru vi skola kunna ersätta dessa med andra solida varuhus, som ej stå under den judiska makten? Vem kan säga oss, huru vi skola befrias från inflytandet av judiska banker och börser, vilka med sitt fint spunna gyllene nät omsluta alla jordens folk, samt undgå att vara utsatta för ett förbrytarebands rofferier, för att i dess ställe sätta trogna vårdare av på solid basis vilande handelsförbindelser? Vem vill förhindra, att engroshandeln och industrin mer och mer övergå i judiska händer, vilka förfoga icke allenast över obegränsade kapital utan även över utstuderade hemliga affärsknep, om vilka de naiva edomiterna*) icke ha någon aning men som faktiskt utesluter varje konkurrens?

Vem kan inom rimlig tid avskaffa den oerhörda andliga ödeläggelse, som judendomen medvetet och planmässigt inympat på folksjälen i avsikt att undergräva staten och det mänskliga umgänget samt genom brutalisering av folkmassorna göra dessa till lydiga redskap för sina omstörtnings- och ödeläggelseplaner. Det synes som om hlott få människor hittills gjort sig någon föreställning i detta hänseende. Vem kan tilltvinga sig herravälde över de nu under judiskt inflytande stående teatrar, kinos och alla slags nöjeslokaler för att inrätta dem till anstalter för sedlig folkuppfostran och vederkvickelse — medan de nu äro härdar för planmässig folkförvildning och moralisk försumpning. Vem kan förvandla de nuvarande parlamentens representanter, av vilka 2/3 till 3/4 — medvetet eller omedvetet — stå i den judiska penningemaktens sold, samt tala och handla i enlighet med dess anvisningar, till redbara ombud för den ärliga folkviljan?

Varthän vi än vända oss, om vi gå till grunden med vår undersökning, så möta vi judiskt inflytande och herravälde. Det förhåller sig såsom Moritz Goldstein 1912 skrytsamt kungjorde i "Kunstwart": "Allt som i dag betyder makt är judiskt." Att ändra något härutinnan, är redan därav omöjligt, emedan de ariska hjärnorna — även de bästa — hittills icke voro i stånd att genomskåda mekanismen i dessa förhållanden, — emedan de godmodiga tyska nattmössorna i sitt tvivel påstå, även om man avslöjar hela den hemlighetsfulla storsvindel: "Nej sådant är omöjligt!"

Vad betyder under dessa förhållanden alla försök till motvärn? Vad nyttjar det till att organisera föreningar, förbund och partier, om ändock alla som äga god vilja icke inse den fara som hotar — om de icke upptäcka var fienden finnes och vilka strids medel han använder sig av? Allt motvärn som vi organisera, utvecklas mycket för långsamt, för att hålla jämna steg med den judiska ockrareplantans frodiga växtkraft. Ja, om t. o. m. en Adolfs Hitlers medryckande vältalighet under de närmaste tio åren kunde draga hundratusenden insiktsfulla arbetare ur den Marxistiska snaran: skulle det kunna ändra det allmänna politiska läget?

De klokaste, som icke mer se någon utväg, ropa efter — en diktator. — Varifrån skall han komma? —

(Forts. å sid 5.)

*) Icke-judar kallas i den rabbinska skriften förakfullt Gojim, Akum, Kuthäer eller Edomiter.

Förjudad kristendom.

Vår tids kristendom grundar sig på en halvjudisk dogmatik och ceremoni, men detta är ett dåligt ersättningsmedel för tillfredställandet av själens behov av en förbindelselänk med ett heligt, rättfärdigt och kärleksfullt gudomsväsende. Det är ett beklagligt faktum att den högsta etiska religionsuppenbarelsen som kommit till mänskligtens kännedom, blivit till den grad neddragen i en så missriktad utveckling att man vid våra offentliga gudstjänster åkallar främmande gudsbegrepp, och att de godtrogna läsarna av den judiska familjekrönikan äro förpliktade att godtaga dess innehåll såsom gudomlig inspiration. Den på sådant sätt med omoraliskt judendom uppblandade kristna läran har placerat en svår stötesten på den mänskliga utvecklingens väg, ty att intet gott har kunnat åstadkommas genom att förkunna barbariska trosläror från en längt förfluten tid, måste stå klart för varje förnuftig människa. Den kristna utvecklingen skulle ha blivit till sin fördel helt förändrad, om de kristna från sitt program hade strukit Jahve med sina omoraliska principer, och tillbakavisat det gamla testamentet. Den judiska religionen var den enda, vilken för sin egocentriska ofördragsamhets skull, av de toleranta gamla romarna betraktades med avsky och misstro, ty dess anda var oförenlig med traditionerna och grunderna för ett ordnat samhälle, och förhållandet är ännu i dag detsamma med avseende på judarna och deras religion. På grund av den judiska inblandningen i den kristna lärans förkunnelse har densamma bundits vid en antikristlig auktoritetstro, som strider mot både förnuft och samvete. Trovärdiga åsikter måste ovillkorligen vara bundna vid förnuftsenliga argument, ty man kan ej överbevisas av en auktoritet som bara gör anspråk på att vara ofelbar. Att förvränga sanningen eller bortblanda det höga kristliga idealet med barbariska tankefoster sådana vi finna i den judiska religionen, är detsamma som att förneka den gudsuppenbarelse, som vi erhöllo genom Kristus. Ty ingen sanningsenlig människa kan neka till att det kristna gudsbegreppet och det judiska äro varandras motsatser. Den som vill bestrida detta är en fiende till sanningen.

Jahve-Sebaot; han har tillräckligt satt sin prägel på "sitt utvalda egendomsfolk", ty de äro avskydda varthän de än komma. Genom inblandning av det judiska gudsbegreppet avtrubbas rättfärdighetskänslan, sanningen blir därskap, och egoismen och materialismen komma att behärska helå själslivet. Det går ända därhän, att man orkar varken harmas över det onda och fula eller förnimma glädje över det goda och det sköna. Det är en naiv bortkommenhet hos den teologi, som ställer judaismen i förbindelse med kristendomen. Ty det är en uppenbar osanning att Jahve-Sebaotkulten är en helig religion; den är i verkligheten icke annat än ett i egoismens intresse sammansatt egoistiskt — materialistiskt system till den judiska rasens egen fördel. Därför är denna "religion" icke allenast antikristlig utan även anti-sedlig och kulturfientlig. För etiska begrepp sakna judarna förståelse, de äro därför otillgängliga för ädlare känslor. Mot Kristus och hans lära hysa de en obetvinglig antipati och mot hans anhängare uppenbart förakt.

Det är därför en bjudande plikt för varje kristen som vill hålla sig själv och sin lära fri från antikristliga inflytanden, att tillbakavisa allt medarbetarskap med

av judiska irrläror förgiftad mänsklighet.

J. L.

Det gudomliga i vår livsexistens går helt och hållet förlorat genom närmare beröring med judeguden detta främlingsfolk, av vilket vi redan fått mer än nog av sedeförderande nyheter i konst, litteratur och politik. Vilja vi ej helt och hållet nedsjunka i denna förnedrande judiska "kulturutveckling", så måste svenska folkets gemensamma lösen bliva: *Front mot judedomen!* Detta är ingenting mer och ingenting mindre än ett självförsvar för våra berättigade livsintressen såsom fria kristna medborgare inom vårt fäderneärvda fosterland. I detta självhädelsens tecken är det endast och allenast som judafolket skulle giva oss en förebild genom sin enastående fasta sammanslutning inom sin egen nation och sin egen regering, varigenom de blivit en maktfaktor av oerhörd styrka i syfte att underkuva de kristna nationerna för att göra dem till sina slavar under sitt världsherravälde. Därtill äro de på god väg, och kapitalismen är den slavjacka vari de ämna tvinga in de kristna folken under sitt kapitalistvälde. Dock hur än tidsdramats dekorationer växla, så få vi ej förlora tron och hoppet på sanningens och rättfärdighetens seger över alla ondskans makter, som nu synes så säkra på sin seger i sin framstormning mot en

När K. Wallenberg stod till svars inför konstitutionsutskottet.

Det torde för de flesta vara obekant, att hr K. A. Wallenberg av 1918 års riksdags konstitutionsutskott anmäldes för riksdagen enligt § 107 i Regeringsformen för det sätt, varå den sensationella utländska telegramförmedlingen handhades under hans utrikesministertid. Som det gällde en sak som var gravierande för hr Wallenberg, omnämnde dagspressen naturligtvis händelsen med minstå möjliga antal rader. Riksdagen lade emellertid med gillande av konstitutionsutskottets anmärkningar desamma till handlingarna.

Vi införa härnedan ur riksdagsprotokollen, vad hr Wallenberg anförde till sitt försvar, som var uppgjort efter den gamla maximen: "go' da', ysskaft". Även införes ett uttalande av generalkonsul F. Cronholm som kritiserar K. A. Wallenbergs försvarstal inför Riksdagens första kammare och dessutom omtalar en del intressanta nyheter rörande telegramförmedlingen, såsom att kabinettssekreteraren Ewerlöf, antagligen i samråd med K. A. Wallenberg, fortsatte telegramförmedlingen bakom den nye utrikesministerns, konteramiral Lindmans, rygg och utan att denne hade en aning därom, med undantag av ett enda telegram. Telegramförmedlingen synes således ha varit en Wallenberg-Ewerlöfsk privatsak och återfinnes därför ej i U. D:s arkiv. Förhåller det sig så, gör det saken ännu mer kompromitterande för vederbörande.

K. A. Wallenberga berörda yttrande i riksdagens första kammare lydde sålunda, enligt riksdagsprotokollen:

"Herr *Wallenberg:* Herr greve och talman, mina herrar! Då konstitutionsutskottet i denna punkt anmält mig såsom förutvarande utrikesminister för riksdagen, skall jag be att få yttra några ord, utan att träda den varsamhet för nära, som ämnet ovillkorligen kräver.

Under den långa och svåra tid, under vilken jag var chef för utrikesdepartementet, har jag efter bästa förmåga sökt att avvärja allt som kunde rubba den neutralitet, Sveriges konung och riksdag beslu-

(Forts. å sista sid.)

Den 23 Mars.

Regeringen och den planerade revolutionen.

Utvecklingen i världen visar för varje dag som går allt tydligare den eviga hållbarheten av den sats, som Kristus för snart tvåtusen år sedan förkunnade: "endast sanningen kunna göra eder fria". Sin trängtan efter frihet och en högre tillvaro kan människan aldrig få tillfredställd i lögnen. Den dag hon kommit underfund med att hon varit utsatt för ett skändligt bedrägeri, är det slut med hennes förtroende och aktning för den, vem det så vara månde, som förbrutit sig mot och velat föra henne bakom ljuset. Här ha vi även en av förklaringarna till det nu i skönjande varande stora sammanbrottet av judafolkets världsfilosofi, som icke räknat med människorna sådana en helig Gud skapat dem utan sådana ett vilsekommet, gudlöst folk föreställt sig dem vara. I årtusenden har detta folks hela livsverksamhet varit inriktad på all världens, alla folks och skatters läggande under sin spira. För målets förverkligande uppgjordes av de Sions vise redan omkring 900 före Kristus en rent satanisk plan till världens erövring. Den fullföljdes generation efter generation århundraden igenom, tills nu i 20 seklet efter Kristus tiden ansågs inne att fullkomna verket i enlighet med Jahvegudens utfästelser till sitt "utvalda" folk. Israel hade från början fullt klart för sig, att förverkligandet av dess djävulska plan endast var tänkbar i lögnens tecken. Därför rustade det sig i hemlighetsfullhet och list. För ett antal silverslantar hade Kristus själv förråtts. I kaos och omstörtning gick dess bana fram. Där intet annat medel hjälpte gavs alltid ett, som verkade: den röda, bloddrypande revolutionen — "Israels stjärna, som alltid lyst över Israels huvud och som kommer att lysa allt klarare". (Univ. Israel.)

I sin världserövrarkamp i förskingringen sökte Israel sig först in hos folkens regerande furstar och aristokratier. Efterhand som dessa bragts under dess lydno koncentrerades ansträngningarna å massorna, vilka bådades upp i väldiga mer och mindre revolutionärt betonade stormanlopp mot de nationella samfundsordningarna. Den första stora massframstöten skedde såsom här tidigare omnämnts i liberalismens namn, varigenom den judiska finansaristokratien, börsens herrar, beredde sig tillträde till maktens högsäte efter den förut härskande "folkfientliga" nationella börsaristokratien. Den andra stora massframstöten företogs i socialdemokratiens namn, som förde Israels egna utvalda "ledare"-agenter i spetsen för massorna till makten. Som massframstöten numro tre iscensattes slutligen i sammanhang med världskrigets avslutande den kommunistiska världsrevolutionen, som var ämnad att fullkomna det "reformistiska" verket genom alla icke judiska nationalstaters omstörtning i blodets och svärdets tecken, ur vilkas ruiner Israels tusenåriga världskejsarrike skulle resa sig. I den rådande efterkrigsstämningen lyckades det även det himlastormande folket att i överrumplingens tecken vinna en hastig framgång i det stora ryska riket, där massorna till större delen befunno sig på analfabetstadiet och där en antikristlig blodsorgie av mest ohyggliga slag utspelades, medelst vilken praktiskt taget allt vad som gavs av kulturbärande ryska folkelement med bilan och svärdet utrotades. Men längre än till Ryssland lyckades man ej, trots att judafolkets sammanockrade världskapital stod till världsrevolutionens förfogande och alla inflytelsereinstanser inom staternas regeringar till det yttersta utnyttjades, att nå intill den tid, som nu är. Folken tvekade överlag inför avgörandet, vägrade att gå med på det etolta "demokratiska" reformverkets fullbordande genom etablerande av "proletariatets diktatur", den där skulle omvandla demokratierna för deras nya uppgifter i det tillkommande judiska världskejsardömets tjänst. Utvecklingen av förhållandena i världsrevolutionens eget hemland, Ryssland, gestaltade sig även allt klarare i riktning mot ett totalt misslyckande, som öppet demonstrerades genom den i slutet av 1927 av Moskvaregeringen företagna deportationen till Sibirien av världsrevolutionens själva organisatörer och generalkoryféer, judarna Trotskij-Bronstein, Sinovjev-Apfelbaum, Radek-Sobelsohn etc.

I det läget ställde man sig helt naturligt runt om i världen undrande beträffande judafolkets planer och taktik i fortsättningen. Skulle det omedelbart fullfölja sin strävan för världsrevolutionens framdrivande eller tillsvidare koncentrera sina ansträngningar på den mera moderata och försiktiga linje, som företrädes av Genève och som åsyftar världens omvandling på mera fredlig väg till det "förlossande" judiska världsriket? Det kan i sammanhanget förtjäna erinras om, att själva rabbin Ehrenpreis för helt kort tid sedan på ett "fredsmöte" i Göteborg uttalade, att Israel varmt sympatiserade med den N. F:ska utvecklingslinjen. De senaste månaderna händelser tyda dock icke på att vederbörandes planer i det närvarande skulle vara inriktade mot Genève utan fastmer med hållra största energi sikta mot Moskva, något som ställer den i och för sig ganska uppseendeväckande Ehrenpreiska fredsdeklarationen i en nog så egenartad dager. Under det myckna oväsen, som strax efter brytningen mellan Stalin och Trotskij uppstod inom de kommunistiska samfunden runt om i Europa, uttalades å den "vänsterkommunistiska" (trotskijistiska) sidan de skarpaste förebråelser mot Stalin, att han under åratal skulle direkt ha saboterat världrevolutionernas sak genom att hålla de revolutionära krafterna tillbaka. Den vilda inbördesstriden inom det kommunistiska lägret tyckes nu emellertid i husvudsak ha lagt sig. Alla tecken tyda på, att vår tidigare uttalade förmodan om en sluten kompromiss mellan den "antisemitiske" Stalin och det revolutionära Israel har grund för sig. Stalin får tydligen klara sig så gott han kan såsom ledare av det revolutionerade ryska riket emot att han tillsvidare tolererar kominterns förläggning till Moskva och ej personligen blandar sig i dess verksamhet. Den av Stalin slutna överenskommelsen med Israels revolutionsinternational har tydligt satt sin prägel på den revolutionära rörelsen under de senaste månaderna icke bara i Sverige utan även i de flesta andra länder, där formellt en skilsmässa genomförts mellan den ryska diplomatiskå representationen i utlandet, den s. k. sovjetlegationen, och "sovjet-ryska handelsdelegationen" — något som dock givetvis icke hindrar, att "sanna revolutionärer" av minister Viktor Kopps kategori alltjämt på det livligaste kunna intressera sig också för svenska folkets lyckliggörande medels revolutionen. Så mycket viktigare har det naturligtvis under dessa förhållanden varit att få kominterns härvarande revolutionscentral, "sovjet-ryska handelsdelegationen" utrustad med alla de befogenheter, som kunna anses erforderliga för ett lyckligt genomförande av Israels världsrevolution i Sverige. Den verkliga ledningen av revolutionsrörelsen i vårt land ligger numera också såsom vi tidigare framhållit ej i Moskvas hand utan utövas så gott som helt av den judiska kolonien i Stockholm med hrr Bonnier, Ehrenpreis och Aschberg i spetsen samt med tillhjälp av från utlandet importerade internationella specialister i revolutionsmakeriets konst, de där senare få sköta de rent tekniska och organisatoriska detaljerna samt omhänderha den viktiga strategiska uppmarschen. Denna sker även fullt systematiskt och planmässigt. Israel har tydligen beslutat sig för att nu våga allt och här framtvinga ett avgörande: "Nu eller aldrig!" Det synes ha kommit till klarhet om, att spelet för Sveriges vidkommande är förlorat, därest man icke nu kan lyckas åstadkomma ett revolutionärt genombrott, som avvecklar den ej längre tjänliga demokratien och definitivt avlägsnar allt, som ännu står hindrande i vägen för Israels "välfärdsplaner" mot svenska folket, samt för all tid gör det till den suveräna härskaren i Sverige. Ty i samma mån som upplysningen rörande judafolkets verkliga planer når ut bland folket, undermineras själva grunden för dess maktställning, som från början till slut varit byggd i mörkret, samtidigt med att framtidsutsikterna för "Israels allt klarare lysande stjärna" här allt mera förmörkas.

Den av judemakten nu planerade avgörande revolutionsframstöten i Sverige, vilken närmast är inriktad på samhällets försättande i s. k. gungning och sinnenas preparerande för den åstundade blodiga omstörtningen, inleddes medels de på nyåret genom arbetsgivareföreningens proklamerade lockout etablerade striderna på arbetsmarknaden. Enligt vad offentligt uttalats av såväl den ledande högertidningen Nya Dagligt Allehanda som det socialdemokratiska huvudorganet Social-Demokraten och det som regeringsorgan ansedda Västerbotten-Kuriren var det genom Dag. Nyh., judemaktens i vårt land ledande organ, i yttersta grad olämpliga skriverier i de kritiska ögonblicken, som de förhandenvarande utsikterna till en uppgörelse i godo av arbetskonflikterna omintetgjordes. Nästa led i aktionen var regeringens framlagda förslag till arbetsfredslag, som skulle ge missnöjespropogandan ytterligare riklig näring samt driva upp stämningen bland de arbetslösa till kokpunkten. Så kom riksdagens skandallösa godkännande av "det sovjet-ryska handelsavtalet" med dess uppseendeväckande medgivande av exterritorialrätt åt delegationen och dess medlemmar, varigenom de facto skapades en av svenska staten erkänd och skyddad judisk-revolutionär enklav i Sveriges huvudstad, dit den svenska rättskipningen icke skulle få sticka sin näsa — en säker utfallsport på svensk mark för Israels revolutionsinternational. På alla kanter prepareras nu självarna allt intensivare för den planerade uppgörelsen. På teatrar och biografer spelas bolsjevikdramer och i judemaktens ledande organ, Dagens Nyheter, presenterns i dessa dagar sensationella lögnaktiga skönmålningar av Sovjet-paradiset, ägnade att inge den okritiska allmänheten den uppfattningen, att Sovjet-Ryssland är det stora ideallandet. Karl Otto Bonniers livorgan frågar uppenbart ej längre ens efter skenets bevarande. Men den, som är överlycklig och hänförd över Dagens Nyheters syn på sovjet-paradiset, är naturligtvis bolsjevikdiktatorn in spe, hr Kilbom i F. D. P.

Israel har alltså låtit tärningen falla och är f. n. inriktad på framtvingandet till varje pris av ett revolutionärt avgörande. Såväl den, "demokratiska" diktaturen Per Albin som den "borgerlig", "fascistiska" diktaturen Järte eller Wohlin få tydligen tillsvidare stå åt sidan såsom andrahandsperspektiv, de där nu endast torde komma i övervägande för det fall, att experimentet med en bolsjevikisk diktatur Kilbom skulle misslyckas. Segertron i Folkets Dagblad är omisskomlig. Men det finnes ett gammalt svenskt ordspråk, lydande: "Ropa ej hej, förrän du är över bäcken!" Inbilla sig hrr Bonnier, Ehrenpreis och Aschberg, att svenskarna skola låta slakta ned sig som boskap å la ryssarna 1917, taga de grundligt miste. Väl är det sant, att det lyckats Israel att genom sina utvalda "ledare"-agenter i Sveriges riksdag nedbringa vårt nationella försvar till ett minimum, på det att svenska folket vid den åstundade revolutionära framstormningen skulle vara urståndsatt att kunna försvara sig mot inkräktaren-fienden, vilken av statsmakten tillåtits här etablera en hemlig, fullt utrustad revolutionsarmé med egna vapen- och ammunitionsdepåer. Men de herrar, som nu spekulera i det svenska samhällets omstörtning, kunna vara förvissade om, att den dag, de sätta "apparaten" i gång, skola de möta ett praktiskt taget enigt svenskt folk i full rustning. Det ögonblicket skola alla partiåtskillnader vara försvunna och svenskarna på sätt förr skett i historien såsom en man sluta upp mot fienden. Svenskarna äro ett tålmodigt släkte, men den, som vill pröva, huru långt de tåla kallt stål, bör akta sig för att i förtid sjunga segerhymner.

I Nationen har offentligt uttalats beskyllningar mot judemakten i vårt land, närmast den judiska kolonien i Stockholm och där i första rummet bokförläggaren Karl Otto Bonnier, rabbinen Ehrenpreis och bankdirektör Olof Aschberg, för att stå bakom och dirigera den mot rikets och dess inbyggares säkerhet riktade bolsjevikiska upprorsrörelsen i Sverige. Dessa våra beskyllningar hava icke blivit tillbakavisade. De äro emellertid av sådan art, att landets ansvariga myndigheter, främst regeringen, icke gärna kunna underlåta att till allvarlig prövning upptaga i vad mån de hava grund för sig, samt, därest så visar sig vara fallet, till tryggande av rikets och dess inbyggares säkerhet vidtaga alla de åtgärder av prohibitiv och rättslig natur gentemot de ifrågavarande upprorsanstiftarna, som Sveriges rikes lag föreskriver.

PRESSKONSERTEN

Den svenska tidningspressen är på sin vakt.

Det Bonnierska livorganet Dagens Nyheter (l.) hade dålig framgång med sin första "storu" framstöt för den bolsjevikiska härligheten, sådan denna enligt organet i fråga skulle te sig i sovjetparadiset. De stora ledande dagstidningarna reagerade strax och det på ett nog så kraftigt sätt mot D. N:s osmakliga tilltag, vilket även nödgade det frihetslängtande "demokratiska" bladet att redan följande dag införa en fortsättningsartikel av samma sanningsvittne som dagen före, amerikanaren Dreiser, vari den första skönmålningen till större delen retuscherades. Nya Dagligt Allehanda (h.) tycker sig se "en redaktionssax, som varit framme och klippt här och var och redaktionsklister, som sammanfogat efter tidigare givet mönster av professor Anton Karlgren." D. N:s "förevisning av Potemkinkulisser" åt sovjetparadiset stämplas allmänt såsom en under rådande situation ansvarslös och omdömeslös handling. Svenska Dagbladet (h.) skriver:

Ögonblicket för att kasta en blick bakom de ryska kulisserna är verkligen väl valt. Hela den kommunistiska regimen befinner sig i en fruktansvärd kris, mähända omedelbart före en katastrof. Kolproduktionen vid gruvorna, nela det industriella maskineriet fungerar så useli, att regeringen i sin förtvivlan måst tillgripa den djärva hypotesen om systematiskt sabotage och välöverlagt förräderi, och den försöker förvandla utländska ingenjörer och tekniei till syndabockar för hela eländet. Det är en beprövad metod från det tsaristiska Ryssland. Samtidigt håller Sovjet-Ryssland på med att dirigera några smärre(?) gungningar i det svenska samhällslivet och ger i detta syfte gladeligen ut guld, som nog skulle ha fått en mera filantropisk användning inom Rysslands gränser, t. ex. bland de svältande barnhörderna i Moskva. I detta ögonblick har Dagens Nyheter funnit det lämpligt att anskaffa ett amerikanskt ögonvittne, som skall upplysa oss om hur det verkligen står till i Ryssland. Mr Theodore Dreiser skildrar gruvarbetarnas hårliga liv: den underbara moderniteten i arbetsmetoden, de praktiska arrangemangen i gruvorna, de komfortabla arbetarbostäderna med två till fyra rum, bad, veranda och trädgård, klubblokaler med simhall, biljard, teater, bibliotek och gymnastiksal. Om man bara kunde förstå varför kolproduktionen har minskats så fruktansvärt och berett regeringen så bittra bekymmer!

Göteborgs Handels- och Sjöfartstidning (l.) tar bladet från munnen på ett sätt, som icke är mindre glädjande än överraskande:

Under sådana förhållanden är det som D. N. ställer alla sina typografiska resurser i den ryska propagandans tjänst. De jättestora rubrikerna inpräntа hos den allmänhet, som kastar en flyktig blick på tidningen, att i Ryssland är allt väl beställt. Beräkningen kanske icke skönjes av den som närmast har det synliga anstaret och som i sitt fåraktiga löpande efter något sensationellt att slå upp, lupit i den fälla, som i lyckligaste fall hans egen storartade tankiöshet, gillrat. Han har därmed gjort vad i hans förmåga stod att bibringa de svenska arbetare, som nu underkasta sig många umbäranden för att fara efter en gyckelbild, den vanföreställningen, att det ryska fantomet är en härlig verklighet. De få en uppmuntran att hålla ut och icke låta modet falla. Ju längre de härda ut, desto värre bliva efterräkningarna både för dem själva och för svenska näringslivet i dess helhet. Det är verkligen ingen landsgagnelig gärning att i en slik situation ställa sig i de maktens tjänst, som framför allt trå efter stridens skärpande och förlängning.

Möjligen kan tidningen söka undskylla sig med att den endast refererat en ressändes framställning. Den undanflykten kan icke godtagas. Det är sättet, på vilket denna herres intryck ropas ut, som röjer den avsikt, eller den hänpadsvåckande brist på eftertanke, som verkar förstämmande. Det är icke D. N:s förtjänst, om dess bidrag till sinnenas förvillande och upphetsning neutraliseras av den besinning, som den förgåves sökt försvaga. Det är knappast ens dess förtjänst, att till försvar för dess uppträdande låter sig åberopas en av ingen bestridd omdömeslöshet.

Som det Bonnierska livorganet finner åro "de svenske" trots allt på sin vakt. Ett experiment med revolution är alltså inte fullt så äventyrsfritt som hrr israeliter föreställt sig. Önska de icke draga över sig själva det ljuveliga öde de tillärna svenskarna, göra det klokast uti att snarast draga revolutionstentaklerna tillbaka och här upphöra med sin "samhällsgungning".

Vad är meningen med Sovjets plomberade vagn-transitotrafik?

Den ingångna minst sagt mystiska nya handelsöverenskommelsen med Sovjet-Ryssland, vilken de facto skapat en judisk-revolutionär enklav i Sveriges huvudstad i och med den exterritorialrätt som medgivits delegationen och dess medlemmar, är uppenbart förtjänt av att granskas också i sina detaljer, vilka även synas vara stipulerade i "revolutionsvänlig" anda. Vi vilja för dagen fästa den offentliga uppmärksamheten på den bestämmelsen i "handelsavtalet", som tillåter transitotransport till Ryssland, varenligt järnvägsvagnarna *plomberade* få passera Sverige. De kunna därvid få kvarstå å de svenska järnvägsspåren huru länge som helst oöppnade.

Vad garanti har man då för, att icke dessa vagnar kunna innehålla de för revolutionens lyckliga genomförande nödiga agremangerna, såsom vapen, ammunition, propagandalitteratur m. m. dyl.?

Importöverskott för februari å 40 milj. kr.

Enligt kommerskollegii nu föreliggande siffror för utrikeshandeln under febr. visar denna månd ett importöverskott å hortåt 40 milj. kr. Siffrorna ge tydligt vid handen, att de av den judefinansiella maktens i samhällsorons och omstörtningens intresse framprovocerade stora konflikterna på arbetsmarknaden i mycket hög grad påverkat utrikeshandeln.

Beträffande importen är först att anteckna en höjning av veteinförseln till 17,860 ton mot 12,950 ton i februari 1927. Importen av bensin har belöpt sig till 15,492,567 liter mot 1,237,588 liter och importen av koks till 112,436 ton mot 71,099 ton. Tackjärnsimporten har stigit till 5,863 ton mot 1,984 ton.

Exporten av pitprops har nedgått till 16,760 kbm. mot 24,686 kbm. och exporten av sågade trävaror till 51,640 kbm. från 53,381 kbm. Pappersmassexporten har minskats från 31,026 ton till 10,456 och pappersexporten från 53,278 till 28,572 ton. Malmexporten visar icke högre kvantitet än 133,663 ton mot 626,000 ton 1927.

Mitt emot Centralstationen ligger
HOTEL TERMINUS
STOCKHOLM
80 komfortabla, nyreparerade rum jämte toalettrum, försedda med rinnande kallt och varmt vatten
Enkelrum från Kr. 5:–
Dubbelrum f. än Kr. 10:–
Inom matsal, läse- o. frisörsalong
Telegramadress: TERMINUS
Tel. och Postadress: HOTEL TERMINUS

UR UTLANDETS PRESS.

Völkischer Beobachter om det Hartmanska slavhandelsgeschäftet i Stockholm.

Den ledande tyskfolkliga dagliga tidningen "Völkischer Beobachter", utgivare Adolf Hither, München, refererar i en artikel "Judisk kvinnohandel i Stockholm" de på sin tid i Nationen relaterade förhållandena i samband med det å Grand hotell i Stockholm avslöjade Hartmanska kvinnohandelsgeschäftet samt kommenterar sympatiskt vår tidnings uttalande i saken. "Völkischer Beobachter" skriver:

Pressen sökte å ena sidan förskona judens egendomliga upptrådande, å andra sidan kastade man smuts å tyska namnet, i det man betecknade Hartman som tysk. Man måste vara "Nationen" tacksam för vad tidningen skrev: "ingen verklig tysk sysslar med dylika affärer, som uteslutande äro förbehållna det israelitiska egendomsfolket. Och det folket kunna tyskarna lika litet som vi, f. n. hålla utanför sitt medborgarskap."

Sålunda lämnar Bonnier-bladet (Dag. Nyh.) hjälp åt judedömet och förstörelsen genom att taga förbrytaren under sina vingars skugga. Även i Tyskland utger Bonnier en publikation på tyska, "Internationale Magazin", som huvudsakligen innehåller noveller. Men en tysk köper inga "Magazin"! Inte heller Bonniers!

I längden lärä heltvisst icke de olika nationaliteterna låta sig nöja med att få sina namn nedtragna i smutsen genom att utpekas såsom skyldiga till en mängd av judafolket utförda ruskiga hantverk, såsom handel med vita kvinnor, bolsjevikrevolution o. s. v. Det är nödvändigt, att den i judepressen numera så allmänt gängse smutskastningen i strid mot sanning och rättvisa mot olika nationaliteter offentligen brännmärkes, så att det äntligen må bliva ett slut på trafiken och sak får gälla för sak. Vilje icke israeliterna såsom folk stå för handeln i vitt kött må de i varje fall låta bli att påbörda andra nationaliteter den skammen.

Det nuvarande spritkontrollsystemets ohållbarhet erkännes av kontrollstyrelsen.

Kontrollstyrelsen uttalar i sitt yttrande till bevillningsutskottet över de till årets riksdag ingivna motionerna av hrr A. Forsell, Järte, Nilsson i Östrabo, Lövgren i Nyborg m. fl. angående rusdryckslagstiftningen, att styrelsen för sin del anser, att det är av vikt, att kompetensområdet för de i rusdryckslagstiftningen omnämnda försäljnings- och uppsiktsorganen klart avgränsas. Kontrollstyrelsen föreslår därför, att en överarbetning av 1917 års rusdrycksförsäljningsförordning med därtill hörande följdförfattningar åvägabringas. Under de sista 20 åren har, framhåller styrelsen, en kraftig reformsträvanng gjort sig gällande på rusdryckshandelns område och en mängd nya erfarenheter ha vunnits om de praktiska sidorna av det nu tillämpade försäljningssystemet. Kontrollstyrelsen syftar därmed i främsta rummet på vissa delar av den individuella utmätningskontrollen och på utskänkningsbestämmelserna. Tiden synes nu vara inne att underkasta dessa regler en omprövning från olika sidor. Statsmakterna böra även lämna projudicierande direktiv om slutmålet för avvecklingen av det privatekonomiska intresset i utskänkningsrörelsen..

PÅ UTKIK

Den judiska världsrevolutionens finansiär i Sverige.

För de flesta av Nationens läsare torde den man, vars bild vi härovan återgiva, icke vara okänd. Vi ha redan tidigare haft anledning sysselsätta oss med hans höga person. Det är ingen mindre än en av de högtbetrodda medlemmarna av Israels revolutionära generalstab i Sverige (där också hr Bonnier och Ehrenpreis hava säte och stämma), ordföranden i kommunistika ungdomsklubben "Revolt", fungerande finansiären för revolutionsrörelsen här i landet, bankdirektören m. m., m. m. Olof Aschberg. När det revolutionära fiaskot i Ryssland mot slutet av 1927 började bli uppenbart för en var, ville man tro, att revolutionsbankir A. och hans vänner på svensk grund skulle dra sig tillbaka från det revolutionära jobbet, men något sådant har tydligtvis aldrig ingått i deras planer. Tvärtom ha vi i dessa senaste dagar fått de mest klara bevis för att de ha för avsikt att nu med all tänkbar energi fullfölja sin "ideala" kamp och söka framtvinga ett revolutionärt avgörande i Sverige. I och med upprättandet med riksdagens goda vilja av en revolutionscentral i Stockholm, därifrån det "världsfräsande" Israel utan att på något sätt besväras av svenska gojim-myndigheter obehindrat skall kunna bedriva sin "samhällsreformatoriska" verksamhet — i samband varmed hr revolutionsbankir Aschberg också etablerat en sin egen bank i f. d. Nya bankens lokaler vid Vasagatan i huvudstaden — stod ju denna sak fullt klar.

När "den store arbetarvännen" och "antiprofitkämpen" Olof Aschberg förliden sommar fyllde 50 år, ägnades honom i hans liv- och husorgan Folkets Dagblad Politiken för den 22 juli 1927 en hänförd hyllning för hans oförtrutna och hängivna arbete för proletariatets "frigörelsekamp". Han var såsom kapitalist, framhöll F. D. P. "det stora undantaget från regeln" — kapitalisten, som varmt ömmade för de betryckta proletärerna, den där i tvenne årtionden stått den för "frigörelse" kämpande svenska arbetarerörelsen synnerligen nära och aldrig tvekat att "giva den betydelsefulla ekonomiska handtag i kritiska situationer samt ofta hjälpt den med goda råd". I den stolta panegyriken över A., en av de trettio högst uppskattade i Stockholms län, på hans 50-årsdag, skrev F. D. P. bl. a.:

"Här må blott erinras om det goda handtag Aschberg en gång gav Folkets hus, som kanske annars gått andra öden till mötes. För ett femtontal år sedan skänkte han en större summa avsedd för en fotsvenskning av Karl Marx "Das Kapital" — ett uppdrag som Richard Sandler åtog sig, men ännu ej fullbordat (var så god och skynda på, hr Sandler!). Och under de sista årer har A. lagt ut mycket pengar och mycket arbete och intresse på resandet av det fredsmonument, gjort av Cellerstedt, som ännu låter vänta på sig tack vare avoghet och intriger från skilda håll. Olof Aschberg är en kapitalist, javäl, men en kapitalist med klar blick över kapitalismens förbannelse(!), redo att ställa sig i framåtskridandets, i en ny ekonomisk ordnings tjänst. Han är klok och beräknande, men han är ock mycket av en romantiker. Vid skilda tillfällen har han skisserat upp sin (Israels) dröm om internationell samverkan mellan arbetarna i vidare och djupare mått än vad nu sker, om internationella arbetarbanker, om kontroll över bankkapitalet(!), om produktion för människornas skull och ej för profitens(!) etc. För denna ur kapitalistisk synpunkt egenartade blick på tingen, för gott stöd åt olika grenar av svensk arbetarrörelse, för vidsynt förståelse av den ryska arbetarrevolutionens nödvändighet för det ryska folket och betydelse för arbetarna i andra länder, för ett gott samarbete i helg och söcken — för allt detta hyllar även svenska kommunister Dig, Olof Aschberg, på Din 50-årsdag."

Den sålunda av F. D. P. officiellt som revolutionsfinansiär erkände bankiren Olof Aschberg intresserar sig emellertid inte bara "för det förtryckta proletariatets" i Sverige ideela sak och upprättandet av internationella arbetarebanker. Hans vittsvävande ande räcker till även för mera materiella ting. När Nationen så t. ex. hösten 1927 införde en artikel, vari kraftigt påyrkades inskridande mot A. med anledning av hans konstaterade roll i den judiska upprorsrörelsen i landet, fick man någon vecka senare i Bonniers Veckotidning, tydligen på order av Karl Otto själv, läsa en rehabiliterande artikel av Aschberg, vilken för tillfället uppehöll sig i Paris, däri han presenterade sig för tidningens läsare som den mest entusiastiske beundrare av allt svenskt. Som artikeln helt enkelt var dråplig, skola vi här ännu en gång citera några strofer därur. A. skrev däri bl. a.:

"Det är verkligen egendomligt, att vi svenskar ("Vi svenskar"!!) alltid söka få något svenskt i utlandet. Själv äter jag intet annat bröd en spisbröd, vilket jag låter importera. Sedan är jag vanligtvis på jakt efter sill och svensk anjovis, kumminost törs jag knappt tänka på... Är man här, tycker man om allt svenskt (hr Aschberg borde för alltid stannat i Frankrike!). Vi ha varit så glada och stolta, när vi här kunnat köpa ett svenskt fotogénkök, Elektrolux kylskåp och en dammsugare samt en glacemaskin av Huskvarna tillverkning. Nu drömmer min fru om en svensk separator... Kaffet smakar inte så gott som det gör hemma, min fru påstår, att det beror på bränningen och att även kvaliteterna äro bättre hemma..."

Karl Otto blev som synes hörd över hövan, när han bad vännen Olof ostentativt ge uttryck för sina svensksinnade känslor. Efter detta skulle ju inte någon svensk gojim gärna kunna komma och påstå, att inte Olof Aschberg var svensk-patriot, menade tydligen de båda israeliterna.

Olof Aschberg är även en hängiven konstälskare, vilket bl. a. tagit sig uttryck i den välvilliga roll han spelat som donator av tavlor och dyl. till officiella svenska institutioner samt framför allt i hans sätt att, utsmycka sitt privathem. Under sin vistelse i Ryssland på den tid, då ras- och trosfränderna Trotskij-Bronstein, Sinovjev-Apelbaum m. fl. nobla representanter för "den proletära revolutionen" där ännu sutto vid makten, hade han den lyckan att bli välbeställd ägare till en mängd dyrbara konstföremål, varav förliden höst en sändning om 8 stora packlårar anlände till Stockholm från Ryssland, innehållande allsköns dejeliga prydnadsföremål, avsedda att pryda hans "proletära" bostad här hemma, såsom gobelänger med nödtorftigt igensydda skotthål, urnor, vilka tidigare (före revolutionen) skola ha haft sin tillvaro i kejserliga Vinterpalatset m. m. Huruvida han alltfortfarande har alla dessa dyrbara konstföremål placerade i sitt "proletärbo" i Stockholm, äro vi icke i tillfälle upplysa. Det är ju icke uteslutet att han efter sakens offentliga påpekande funnit för gott att tillsvidare åter emballera godset i de 8 packlårarna.

"Den store arbetarevännen" Olof Aschberg hörde helt naturligt till "den stora arbetarehövdingens", judeättlingen Hjalmar Brantings intima. Han var även den, som finansierade ombyggnaden av Brantings hus vid Norrtullsgatan mitt emot Observatoriet. Under Brantings utrikesministertid kunde man också alltemellanåt skåda hr revolutionsbankiren bland den utskötta samling högaristokrati (diplomater, finansmän, adels- och ståndspersoner), som om eftermiddagarna samlades i "dubbelexcellensens" salong i Utrikesministerhotellet för att träda en jazz till musiken av det där etablerade niggerjazzbandet.

Hr Aschberg, den så mång- och vittfamnande "idealisten" och "arbetarevännen" må icke förundra sig över, om han i dag hör till dem, kring vilka svenska folkets alldeles särskilda intresse och uppmärksamhet i dag är koncentrerad. Hans roll som den judiska världsrevolutionens befullmäktigade finansiär i Sverige borde ock berättiga honom till en plats i Karl Ottos schackpjäserie i Dagens Nyheter. Men anspråkslös som han är prestenderar han naturligtvis inte på att få den äran vid sidan av "en riktig kung", "drottningen", hrr von Sydow och Thorberg m. fl. illustrera pjäser i det stora va banquespelet.

Pjäser i spelet.

Herrarna Bonnier roa sig alltjämt med att i sin D. N:s skämt- eller rättare sagt slaskspalt celebrera de personnager, som vedcrfaras den äran räknas till pjäserna i det politiska hasardspel Israel f. n. är i färd med här i landet och vilket syftar till intet mindre än Sveriges bolsjevikisering.

Vi återge här ur D. N. "en riktig kung" i tvenne upplagor — sådan Israel tänker sig en sådan i de gojers land.

D. N. framhåller, att det varit under intryck av en påkommen utomordentligt stark royalistisk stämning hon infört de bägge teckningarna till illustrerande av huru "en riktig kung" tar sig ut.

"Bort Israel, bort judendom — till Kanaans sälla land!"

Från P. M. Arvidsson förlag, Sollefteå, har nyligen utgivits några små dikter av förläggaren med musiktext för piano, solosång, unison sång eller blandad kör (med melodiutexthäfte pris kr. 1: 80), vari bl. a. återfinnes följande vers angående "Judefrågan":

"En Schnabelkreutz med adligt blod
och pengars mördarskara,
en talmuds son, en Rothschilds bod
vår ras förinta vill.
Den internationella orm,
som världen slingrar om,
spyr gods och guld och rättens norm
som judars egendom.
Som judendom.
Må alla raser vakna upp,
och alla klockor klämta,
mot Israel från samlad trupp
en sanningsbomb slå ner.
om judendom från världens rund
ett sanningsord slå ner.
Bort Israel! Bort judendom!
till Kanaans sälla land."

Ett statsministerligt konststycke.

I vårt förra nummer omnämndes, att vår sittande "ledande" regering äntligen vunnit en i dess egna ögon i verklig mening stor seger i och med kamrarnas förra onsdagen beslutade "pilsnerdricksreform". Den Ekmanska mentaliteten, för vilken pilsnerdrickan haft en direkt avgörande betydelse, firade här en triumf. Man måste ju ha något uppvisa till sin favör för folket ute i bygderna till valen. Vår bild härovan, lånad ur Soc.-Dem. visar vår i balanskonsten väl tränade statsministerliga specialist på pilsnerdricka utförande ett sannskyldigt konststycke med taburetten balanserande å klass 2. — Det experimentet lärer knappast ens Hans eminens utrikesministern göra efter.

Bonniers jättereallsation — en judisk krigalist eller vad?

Såsom ett tidens tecken får man nog även beteckna den ganska sensationella realisationsannons från firman Bonnier, som i dessa dagar är synlig i alla bokhandelsfönster samt i en mängd dagstidningar och har följande lydelse:

"Bonniers bygger nya kompiex, som kräva plats... Från 15 mars till sista april försäljas därför hos landets bokhandlare circa 1,000,000 utmärkte böcker till halva priset och delvis väsentligt därunder!

En enastående chans åt den verklige bokälskaren. Kataloger gratis i bokhandeln."

Det är knapast att undra på, om denna annons från den Bonnierska firman i dessa dagar kommit att åtraga sig en viss uppmärksamhet. 1 miljon böcker är ju en rätt så respektabel kvantitet t. o. m. för ett storförlag som Bonniers. Realisationen har nästan liksom bitycke av slutrealisation. Man frapperas av det i annonsen angivna högst egenartade skälet för denna. Därför att Bonnier bygger nya komplex måste firman realisera sitt miljonlager. Man frågar sig, var de under byggnad varande komplexen äro tillfinnandes? Enligt vanligt sunt förstånd skulle just genom byggandet av nya komplex ökade utrymmen skapas för härbärgerandet av boklagret, så att icke en realisation av dylik omfattning till underpriser skulle behöva företagas. — Det angivna skället för jättereallsationen kan alltså icke betraktas som det verkliga utan endast ett fingerat sådant. Vilket skulle då detta vara? På grund av den ställning huset Bonnier intar i vårt land såsom ledare inte bara av den moderna demokratien utan även och i all synnerhet i dessa dagar av den på landets revolutionering inriktade judisk-kommunistiska upprorsrörelsen, skulle det ju möjligen kunna tänkas, att Vederbörande inför det nu planerade revolutionära avgörandet för alla eventualiteter, också den av ett misslyckande, önskade ha så mycket som möjligt av sitt på det torra och därför nu vill realisera undan av sitt inneliggande lager. Men det gäller att inte dra några förhastade slutsatser. Det kan nämligen även vid låta tänka sig, att jättereallsationen är en — krigslist, till de nationellas invaggande i säkerhet och ro just under de dagar, då det framför allt gäller för dessa att vara beredda. Ty så länge den Bonnierska bokrealisationen pågår d. v. s. intill sista april, kan det väl inte bli tal om en revolutionsframstöt, skulle det ju kunna ligga nära till hands att tänka på den nationella sidan. Det gäller emellertid för de svenske i landet att nu ståndigt vara på sin vakt!

Carl Lindhagens dag.

Vår store demokratiske världsreformator, stockholmske borgmästaren Carl Lindhagen, de små och betrycktas vän och beskyddare par preference, numera välbeställd slottsherre till Alsten, hade förra lördagen sin s. k. dag i Sveriges riksdag. Hans kända motion om pressens reformering var då före och gav upphov till ett parlamentariskt evenemang. Märkligt nog sveks Lindhagen under kammardebatten av självaste sina meningsfränder, som tydligen också börjat tröttna på det Lindhagenska reformeringsraseriet.

Hr Lindhagen gav i sina anföranden alldeles särskilt de eländiga käsörerna, som emellanåt bruka tillåta sig skämta med hans höga person, skäppan full. Han vände sig härvid helt lekamligt mot pressläktaren, där hans antagonister sutto på lagom avstånd för att nödtorftigt vara skyddade för hans handgripliga vrede i form av ett eventuellt bläckhornsanfall från plenisalen. Den misshandlade pressen, som tydligen resonerade som så, att den saknade anledning ta emot en straffpredikan av en pedagog av hr L:s typ, uraktlät ej att ge svar på tal. Det formligen hagiade stygga glosor och satiriska påpekningar, som rent av tycktes komma vår store "idealistiske" världsreformator att vändas, och det märkliga var att allt vad pressmän hette var enigt i försvaret mot denne. Förmodligen ansåg man på alla håll, att gyckelspelet nu gått tillräckligt långt och att intet skäl förelåg att vidare uppmuntra hr Lindhagen i hans vansinnigheter. "Bon Soir" besvarar i Nya St. D. sin medkåsör med en liten betraktelse "Lindhagens dag", där i han närmare redogör för försvaret i kammaren mot dennes våldsamma attack mot pressmännen, enkannerligen skämtteckanarna och käsörerna. Efter att ha omnämnt huru redaktör Ivar Wennerström sagt en del om "en tom kammare" samtidigt han raljerade med hr Lindhagen om, att denne själv var en käsör, "som t. o. m. skulle kunna tävla med Bon Soir", yttrar "Bon Soir":

"Tack, snälle Ivar, men jag erkänner, att jag kommer långt efter! Min fantasi är inte så rörlig och så luftig som min konkurrentkåsörs. Vilket väl, efter de senaste upptäckterna, lär bero på att man uté i Alsten har en så fin Rivieraluft, som Roslagsgatan inte kan tävla med."

Så nu vet hr Lindhagen det!

Ritualenliga viner till årets judiska påskahögtid.

Israel bereder sig tydligen här i landet på en extra festlig påskahögtid i år, då ju så mycket annat betydelsefullt anses skola komma att ske. Dr Bratt har också utsänt ett särskilt tryckt meddelande av nr 7 den 10 mars från sin Vin- och Spritcentral, vari han upplyser sina ras- och själsfränder om att han är i tillfälle tillhandahålla dem de fullt värdiga dryckerna. I ingressen till dr B:s utsända katalogmeddelande heter det:

"På anmodan av härvarande mosaiska församling och i ändamål att genom systembolagen tillhandahålla för speciellt den judiska påsken lämpliga ritualenliga viner och spirituosa ha partihandelsbolagen importerat nedan angivna märken, som föras i lager i Stockholm, Göteborg och Malmö. Samtliga märken äro tappade enligt påskritual, "Koscher le-Pesach."

Hur tyskarna avlärda bolsjevikensnusket på teaterscenen.

För varje dag, som går, få vi nya erinringar om huru man på den judiska sidan med alla tänkbara medel arbetar för framskapande av den folkpsykologiska stämning, som skall kunna möjliggöra en revolutionär framstöt i Davidsstjärnans tecken. Företeelsen är emellertid inte bara en för Sverige säregen sådan utan är man även i andra länder i färd med att nu söka framtvinga ett slutligt avgörande. Där liksom här forceras på alla fronter agitationen för bolsjevismen, såsom knappast tillförene, inte bara på de politiska och fackliga områdena utan även inom konsten och litteratur d. v. s. överhuvud å alla de områden, där möjligheter erbjuda sig att kunna komma åt sjålarna och preparera dem för den stora förlossning, som den judiska världsrevolutionen förmenas skola innebära.

Det har nu gått så långt att också kungliga svenska dramatiska teatern under ledning av judeagenten Per Lindberg engagerats med i den snuskiga judisk-bolsjevikiska agitationen genom uppförandet av Tollers bolsjevikdrama "Hoppla vi leva!" i Tyskland, där israeliterna äfvenså kört fram med Tollers "Hoppla wir leben!" på teatertribunerna, tyckes man nu emellertid på den nationella sidan ha förlorat tålamodet inför det ständiga utmanandet med depraverande konst. Så meddelas senast från Düsseldorf, hursom förra söndagen det kom till upprörda "skandalscener" å Apolloteatern i samband med uppförandet av "Hoppla wir leben". Ett 50-tal unga män hade tagit plats på parkett och på raderna. Knappt hade föreställningen börjat förrän de började kasta stinkbomber och ruttna ägg samt nyspulver. Från parketten kastades stinkbomber och lysol upp på scenen. Panik uppstod och spelet måste avbrytas. Publiken stormade utgångarna och i trängseln skadades ett flertal personer. Damernas toaletter sönderrevos. Av bomberna förstördes en del dyrbara kläder. Polisen måste slutligen inskrida. Föreställningarna ha tillsvidare inställts.

Hr Lindberg et consortes böra taga i akt och icke genom dumdristiga företag på vår kungliga dramatiska teater där framprovocera liknande tillställningar som nu denna i Düsseldorf.

I nollornas förlovade land.

En förutvarande ledamot av Moskvas sovjet och gammal medlem av ryska kommunistiska partiet, Britau, som av statspolitiska förvaltningen utvisats till Tyskland på grund av oppositionell verksamhet, har utgivit en broschyr, i vilken hans f. d. vapenbröder, de nuvarande makthavarna i Kreml, utsättas för en nog så elak karaktärisering. Enligt Britau skall Bucharin ha yttrat, att Lenin var en dogmatiker, och han kallar honom för "teoretikern av den sorgliga skepnaden". Stalin skulle vara en fullkomlig nolla, som ser räddningen i att döma ännu en million människor till undergång. Kamenev är likaså en nolla, som har lärt sig den enda konsten att sitta bekvämt mellan två stolar. Både Sinovjev och Rykov ha under tio år inte yttrat en enda originell tanke och äro även att betrakta som fullkomliga nollor. Ankan efter den okrönte Lenin är en Herostratos i kjolar, som tillintetgör bibliotek och skolor. Trotski är också en nolla, ehuru en stor sådan. Bucharin skall slutligen ej heller ha några höga tankar om sig själv utan anse, att han också är en nolla, och det är därför han undviker alla ansvarsfulla poster.

En misslyckad "finansiell" operation av bankir Aschberg j:r.

Revolutionsbankir Olof Aschbergs hrr söner "bankdirektörer" arta sig tydligen till att bli sin berömde fader fullt värdiga i fråga om "finansiell begåvning". Vilket ej hindrar, att vederbörande ibland kunna råka att hugga i sten.

Stockholms Inteckningsgaranti A.-B. hade emottagit en insättning å 500 kr. av "bankdirektören" Folke Aschberg. Hr "bankdirektören" var emellertid icke nöjd med att sedermera kunna lyfta de insatta 500 kr. i banken utan fordrade dessutom att utfå 4,500 kr., vilket belopp han färmenade sig ha insatt i banken, under åberopande av ett kvitto, enligt vilket han på giroräkning insatt 5,000 kr. Banken vägrade emellertid att utbetala mer än 500 kr. under bestämt påstående att endast detta belopp insatts. Saken gick så till rådhusrätten, som av utredningen i målet fann framgå, att det belopp, som insatts å giroräkning, utgjort allenast 500 kr. Hr Aschberg fortsatte dock sin klagan hos hovrätten, vilken nu enhälligt godkänt rådhusrättens utslag och ogillat A:s talan.

Hr "bankdirektören" har nu tydligen intet annat att göra än att gå till kungs med sin fordran! Det vore tvivelsutan högst intressant att veta, huru den där extra nollan på bankkvittot tillkommit.

Det Wallenbergska-Bonnierska "rasinstitutet" till Bergshamra?

Herrar Bonnier och Wallenberg hava såsom vi tidigare omnämnt på sistone betagits av en högst anmärkningsvärd omhet för Sveriges jordbruk och kreatursskötsel. Ett bevis härpå ha vi ju bl. a. i den av hr K. A. Wallenberg nyligen gjorda donationen till ett institut för husdjursförädling med dr G. Bonnier som ledare, som i en tid av enastående betryck för landets jordbrukare väl är avsett att tjäna dessa som en lisa, en tröst i elländet (med de underbara perspektiv djurförädlingen förmenas öppna) på samma gång som det medan processen med den svenske bondens definitiva bringande under det judefinansiella oket öppet för allt folket visar huru innerligt väl dess nutida regeringsutövare de facto, herrarna Bonnier-Wallenberg, i själva verket vilja folket, då de på detta storartade sätt offra för vår modernärings höjande.

"Rasinstitutet" såsom Bonnierska D. N. kallar det Wallenbergska-Bonnierska s. k. djurförädlingsinstitutet har nu bestämt sig för att förlägga den byggnad, som skall uppföras för institutets lokaler, till Bergshamra vid Stocksund, "förutsatt att kronan upplåter marken gratis, varom en framställning ingivits till jordbruksministern. D. N. har skyndat intervjua vår "liberale" jordbruksminister Bo Stockenström, som försäkrade, att saken forcerades med all tänkbar kraft men att han ännu ej såg sig i stånd lämna några upplysningar rörande utsikterna för bifall till ansökningen.

Det Bonnierska bladets visade anspråkslöshet förefaller tämligen omotiverad. Den tanken att under rådande förhållanden helt enkel horribel, att statsmakten skulle vägra att uppfylla en begäran för ett "allmännyttigt" ändamål, bakom vilken stå husen Wallenberg et Bonnier. Ähnej, statsmakten i Israels nådiga hägn känner minsann sin plikt.

Folkkommissariegemålens juveler — ett stridsäpple mellan "höger"- och "vänsterkommunister".

Ett av de mest besvärande fakta för den stora proletärrevolutionära befrielsekampen i Ryssland har varit, att dess höga utförare i alltför hög grad ertappats som privata "gömmare" av de ändlösa förråd av dyrbarheter och skatter, som revolutionen skulle göra till proletariatets egendom. Trotskij-Bronstein, Sinovjev-Apfelbaum m. fl. genom revolutionen till miljardörer förvandlade ghettonjudar, blevo dock icke i tillfälle njuta av sina nyförvärvade till Europas och Amerikas banker överflyttade jätterikedomar utan ha fått nöja sig med att flytta över till de ogästvänliga vidderna i Sibirien. De stolta revolutionskoryféerna ha emellertid inte alltid varit så särskilt noggranna, på detta område med döljandet av de "revolutionerade" dyrbarheterna särskilt när det varit fråga om kvinnliga "gömmare" därav. För dagen väcker en uppkommen schism mellan den österrikiska "vänsterkommunisten" Ruth Fischer och "högerkommunistiska" ryska folkkommissarien "kamrat" Lunatsjarskis vackra fru Rosanelle Lunatsjarski ett stort uppseende långt utanför de kommunistiska kretsarna. De båda damerna ha enligt

Varför är

Solna Bryggeris PORTER-DRICKA så allmänt omtyckt?

Jo, därför

att det tillverkas av bästa råvaror under fullt sakkunnig ledning.

Ring Hagalund 95

efter en flaska på prov.

Vitaminrikaste måltidsdryck.

TAPETSERARFIRMAN

C. A. ERIKSSON

Huntverkaregatan 22, Stockholm
TEL. KUNGSH. 6706.
Utför Möbelstoppningar, Mattpåläggningar till mycket billiga priser. Förstklassigt arbete garanteras. Begär kostnadsförslag.
Klädning av sidovagnar samt bakdvnor.

KÖP BRÖD FRÅN
W. Gustafsson, Bageri & Konditori
S:t Erikag. 22. Stockholm. Tel. N. 18292

Caféet

RIDDAREGATAN 11
(hörnet av Sibyllegatan.)
Gott kaffe och väl tempererade maltdrycker. Tidsenliga lokaler.
OBS.! Ny regim.

Pälsar

beställas fördelaktigast på våren.
Omarbetning och moderniseringar billigast under sommaren
Lämna alla Pälsvaror till SOMMARFÖRVARING hos
EMIL MOSSBLADS Pälsatelier
2 Sergelgatan 2
Tel.: Norr 195 87, 132 74.
STOCKHOLM

Måltidsdryck som hälsokur

erhåller man av Fruktsalt-Samaria; det ger en läskande och hälsig kolsyredryck, som piggar upp aptiten och befordrar ämnesomsättningen, renar och uppfriskar blodet, befriar magen och tarmarna från otjänliga ämnen, utdriver den skadliga urinsyran, gifter som måste renas bort, varmed sadanadeljes grundorsaken till dålig hälsa; hela organismen sättes i god form.
Drick därför dagligen Fruktsalt-Samaria. Pris pr fl. kr. 2.50; motsvarar 25 fl. mineralvatten. Erhälles å apotek, hos drog-, färghandl. m. fl.
Cederroths Tekn. Fabr., Stockholm

Amerikanska Herrskrädderiet

Södra Kungstornet, 6:te vån.
Tel. 57 84

Nyheter för våren i eleganta tyger, speciellt scotska nu inkomna

vad Sv. Dagbl. upplyser blivit till den grad osams, att "Politiska byrån" funnit sig föranlåten blanda sig i saken.

Rut Fischer, Trotskij:s omedelbara ställföreträdarinna, är ju för länge sedan exkommunicerad. Detta till trots har hon ett ansenligt antal anhängare bland de radikala kommunistmassorna, vilka hon dagligen hetsar till storms mot de maktägande och mot deras maktägandes damer, vilkas "borgerliga" levnadssätt städse erbjuder nya angreppspunkter. Speciellt utmärker sig madame Rosanelle Lunatsjarski i detta fall genom de dyrbaraste smycken, de underbaraste pälsar och de mest sagolika paristoaletter. Vinsterkommunisterna ha nu igångsatt en blodig agitation mot dessa överklassägremang. Och Moskvasovjets högsta instans ser sig föranlåten att återkalla ägarinnan och bärarinnan av allt detta tomma prål till den kommunistiska så kallade ordningen. Den sköna Rosanelle har under sin nyss avslutade berlinsejour gjort en kolossal succé. Hon har där varit medelpunkten i de mondäna salongerna samt föremål för Tiergartenkvarterets damers bittra avund. Hennes Orlezstenar från Ural, de legendariska pärlor hon bar om halsen — vilka ju i höstas väckte så stor uppseende i Genève — och andra smycken, vilka ryska aristokrater i exilen igenkänt såsom Romanovernas forna egendom, blevo berömda i hela Berlin. .

De första angreppen mot detta "kompromitterande av världsrevolutionen och det internationella proletariatet" kommo från oppositionen, det parti, som vill gå fram självständigt i den förestående tyska valkampanjen. Ruth Fischer, som står i spetsen för oppositionen, hade endast en valparoll: fru Lunatsjarskis pärlor. När den sköna Rosanelle hörde talas om dessa angrepp log hon, ungefär som om hon stått inför filmkameran. Men så började plötsligt angreppen i den officiella partitidningen "Rote Fahne". Då bleknade fru Lunatsjarskis leende bort. "Rote Fahne" upprätthålles och dirigeras från Moskva. Det skulle aldrig ha vågat angripa en folkkommissaries maka, om icke dessa angrepp i förväg sanktionerats från vederbörligt håll. Och en sanktionerad kampanj mot fru Lunatsjarski träffar naturligtvis också hennes man. Lunatsjarski, som hör till Lenins gamla garde, har även haft en hel del känning av sin sköna frus extravaganta uppträdande och vanor, ja så påtaglig till och med, att han på allt sätt bemödar sig om att komma bort från Moskva till någon ambassadörpost på lämpligt och angenämt avstånd därifrån. Två dylika poster ha varit vakanta under den senaste tiden: Rom och Tokio. Men han blev förbigången. Man har tydligt låtit madame Rosanelle förstå varför: för hennes skull. Man fruktar nämligen att hon är alltför vuxen en ambassadörsfrus plikter. Hon lär emellertid å sin sida vara fast besluten att icke längre tåla dessa försök att undertrycka hennes personlighet. Det tros också att hon skall lyckas, där Trotskij och Sinovjev snubblat.

Kommunistuppträden i Athén.

Enligt meddelanden från Athén ha allvarliga sammanstötningar förekommit mellan kommunister och polisen. Efter ett möte häromdagen drogo ett tusental kommunister genom Athéns gator för att demonstrera. De vägrade att skingra sig på polisens uppmaning och kastade sten på den utkommenderade polisstyrkan, vilken emellertid gjorde chock och lyckades få slut på demonstrationen. Två polismän sårades. Ett flertal personer anhöllos.

Antisemitiska demonstrationer i Bukarest.

Enligt meddelande från Bukarest ha allvarliga sammanstötningar förekommit mellan antisemitiska studenter och judar, vilka förstnämnda försökte hindra de senare att deltaga i kurserna vid universitetet. Anstiftarna av den antisemitiska demonstrationen häktades.

Ärade Husmödrar!
All slags tvätt och strykning mottages tacksamt, handmetod - Billiga priser
Bad- och Tvättinrättningen
VANADIS
Billiga och bekväma karbad tillhandahålles mellan 10 f. m.—8 e. m.
Frejgatan 41—43 - Stockholm
Tel. Vasa 188 46

Beställ Edra
KLICHÉER
från
J. LINDHOLMS
Klichéfabr. & Graf. Anst.
Lilla Vattugatan 8, Stockholm
TELEFONER: 5592, Norr 8533

J. F. LEHMANN.

En pionjär i den nationella försvarskampen i Tyskland.

J. F. Lehmann.

Bokförläggaren J. F. Lehmann i München har utövat en mycket förtjänstfull verksamhet i bl. a. rasforskningen befrämjande anda, varför det är på sin plats, att även vi svenskar betyga honom vår aktning.

Lehmann, född 1864 i Zürich, var från 1894 en av ledarna för Alltyska förbundet, som under världskriget kraftigt underströk Bethman-Hollwegs oduglighet och försökte bringa honom på fall. Friherre von Liebig's kritik "Das B-system" utkom på Lehmanns förlag fastän regeringen satte himmel och helvete i rörelse för att hindra tryckningen. Sedan tredje delen av detta arbete sett dagen, ingav Bethmann-Hollweg sin avskedsansökan som dock ej bifölls av kejsaren. Lehmann har varit utsatt för fyra husundersökningar under den kejserliga regeringen och två under den republikanska, vilket visar, att båda regeringssystemen avsky politisk uppryckning av tyska folket.

Sedan Lehmann kommit till insikt om rasfrågans betydelse, satt han ej stilla på sin redaktionsstol och väntade, att rasbiologer skulle komma och anmäla sig. Han genomsökte hela tyska riket för att få tag i de rätta männen och även om dessa personer voro sysselsatta med helt andra saker, lyckades han övertyga dem, att fosterlandet krävde att just de, just nu måste skriva över det och det. Det var förläggaren och icke författarne, som uppgjorde arbetsplanen. Så tillkom det stora verket "Menschliche Erblichkeitslehre und Rassenhygiene" av Baur, Fischer och Lenz och den nu i 12:te upplagan utkomna "Rassenkunde des deutschen Volkes" av Hans F. K. Günther. Baur, Fischer och Lenz voro redan då uppmärksammade utanför sitt lands gränser, men Günther var en ung, okänd vetenskapsman. Men Lehmann visste på förhand, var han hade rätte mannen. Sedan har på Lehmanns färlag utgivits en hel rad arbeten av Günther, till vilka Nationen förut hänvisat. Vidare ha utkommit Simens "Vererbungslehre, Rassenhygiene und Bevölkerungspolitik", i all sin korthet en förträflig bok; Schultze-Naumburg: "Kunst und Rasse"; Clauss: "Rasse und Seele"; Schemann: "Die Rasse in den Geisteswissenschaften"; Kynast: "Apollon och Dionysos"; Lenz: "Über die biologischen Grundlagen der Erziehung" (rekommenderas de kulturella nedrustarna i Sverige); Behn: "Altgermanische Kunst"; Kosinna: "Altgermanische Kulturhöhe".

Den förnämliga politiska tidskriften "Deutschlands Erneuerung" utgives på Lehmanns förlag, liksom "Archiv für Rassen- und Gesellschaftsbiologi", och den mer populära "Volk und Rasse" samt "Archiv für Rassenbilder".

Av utländska böcker har Lehmann bl. a. låtit översätta Stoddard: "The Revolt against Civilization"; Grant: "The Passing of the Great Race", en bok om den nordiska rasens utdöende bland kulturfolken; Sorokins (rysk professor i Minnesota) "Soziologie der Revolution".

Det är betecknande för judarnas avsikter, att denne förläggare, som icke vill något annat än sitt folks ärftliga sundhet, genast vid utbrottet av den bolsjevikiska revolutionen i München häktades nattetid, när han låg och sov. Lehmann lyckades fly ur fångenskapen. Den gamle mannen återvände med regeringstrupperna från Württemberg och utkämpade med de röda en strid, som slutade med ordningens återställande. Den bolsjevikiska revolutionen i München spelade även den ruskige juden Toller, författare till en pjäs, som nu ges på kungl. Dramatiska teatern, en viss roll. Revolutionärerna läto mörda samtliga medlemmar av "Tule-föreningen"; att föreningen sysslade med gammalnordisk kultur var tillräcklig anledning för judarna att nedslakta dess medlemmar. Juden Toller tyckes anse tidpunkten lämplig att nu överflytta sina penater till Stockholm.

Lehmann har gått obönjd genom förföljelserna från den förjudade tyska monarkien och den mer än förjudade republiken. Bryter viljan till rasrenhet en gång igenom bland Europas folk, kommer mycket av hedern härför att tillgodoräknas den framsynte bokförläggaren J. F. Lehmann i München.

S. L—s.

Från Ghetton till Riddarhuset.

Bidrag till den rasbiologiska forskningen. XX.

Hovjuden Levin "af Alderstam".

(Forts. fr. föreg. nr.)

"Det Oldenburgiska huset står ej ens i första hand så särdeles alabastervitt", — säger prof. Wieselgren: "Att schackra med ordnar, och därvid begagna en så tvetydig person som Levin, går upp mot mycket som mera utskrikits i den vägen." Och många anlitade Levin. "Ingen av dem hade bestritt honom ½ procent av det, som gick genom hans händer", skrev Levin själv: "Det var ej små saker att ha att göra med kungliga personer; Man bör där väga alla ord." —

Enligt en släkttradition uppgives hovjuden Levin ha "blivit adlad 5 jan. 1758 med namnet 'Alderstam', men ej tagit intråde i Svenska riddarhuset och ej begagnat sitt nya namn." Om det ej härvidlag rent av rör sig om ett falsarium, såsom kritiska forskare påstått, måste åtminstone konstateras att i Riksarkivet ej funnits något som helst protokoll bestyrkande en dylik nobilisation. Levins fångar var alltför utpräglad för att han skulle frivilligt avstått från ett rättmätigt bekommet adelskap, helst som han givetvis ej kunde förvärva det annorledes än genom köp. —

Omkring 1769, då Levin redan hunnit samla en förmögenhet av 400,000 Rd., upphörde han med sin handelsrörelse i huvudstaden och nedlade sina pengar i lands- och stadsegendomar, vilka den tiden stodo i lägsta pris.

Tämligen goda och nära huvudstaden belägna hemman såldes till 200—300 Rd. och i staden köptes för 4,000—5,000 Rd. stenhusegendomar, vilka redan 1830 icke såldes under 30,000—40,000 Rd. Bco.

Bland de stockholmshus som handl. Levin kom i besittning av var det gamla historiska Stenbock-huset, Birgerjarlstorg 4, byggt 1649 i Vallées stil. Från Wrangel har vi om denna affär erhållit följande uppgift: "Under en följd av år var huset känt under namn av Brahesska huset. Det var under denna tid som inom dess murar utspelades några av de mest gripande scenerna i den politiska tragedie, som ändade med konspiratören greve Erik Nilsson Brahes halshuggning nästan under fötren av hans eget hem. Ankan sålde egendomen till handl. Levin. Denne hade antagligen gjort köpet på spekulation och sålde redan följande år med icke obetydlig förtjänst huset jämte större delen av tomten till kronan, men undantog då ett stycke i väster, som nu närmast motsvaras av Tryckerigatan och delar av Norstedts tomt, där han åt sig uppförde ett mindre hus. Den levinska delen av tomten styckades, och de olika delarna tillhörde två av Levins söner, överstelöjtnanten L. och vicepresidenten L.

Bland de av Levin köpta lantegendomarna må främst nämnas Muskön, en av de största, fruktbaraste och naturskönaste öarna i Södertörns skärgård, utgörande denna possession 14 mantal utom torp, av pur frässe natur.

Denna egendom betalades av Levin med 100,000 daler koppar, som utgjorde i den tidens bancomynt Rd. 5,555 och 24 S. samt i mellangått malmgården Tanto å Södermalm, inköpt för 300 Rd.

Till Muskön flyttade han, sedan han upphört med sin handel, omkring 45 år gammal, men hade då redan i 9 år varit ägare därav och nedlagt stora summor på uppodlingar och förbättringar av många slag, däråt han nu odelat fick ägna sina omsorger och varpå minst 100,000 Rd. Banco offrades (enligt uppgift av slavhandlaren Levin).

Utom Muskön tillhandlade han sig den något mindre Herrön i närstgränsande Osmo socken, 1 mtl, jämte 1 mtl bondehemman, Kängstad kallat, i samma socken å fastlandet.

Dessa två Osmohemman betraktades dock alltid av handlanden Levin med mindre intresse, ävensom han på deras förbättrande icke fäste synnerligt avseende, förmodligen i anseende till den mer odelade omsorg Muskö egendomar redan ådragit sig, utan lämnades denna omtanke åt den son, som sedermera genom testamentarisk disposition desamma tillrädde, nämligen slavhandlaren Levin.

För att tillförsäkra sin släkt att ännu i en avlägsen framtid få njuta frukten av hans arbete, sökte och erhöll handlanden Levin tillstånd att åt sina yngre söner få lämna Muskögårdarna Arbåttna och Ludvigsberg i arv under fideikommissrätt, ävensom — åt 4:de sonen — Marieland på Herrön.

Efter sin makas bortgång överlämnade handlanden Levin sig till det lugn och den stillhet som en tilltagande ålder och avtagande krafter gjorde så nödvändig, tills han den 19 januari 1807 förbytte sin jordiska vandring, sedan han här levat och verkat i nära 74 år.

"Begråten av sina anhöriga, saknad av sina vänner, sörjd av dem, vars möda han lättat, gick han bort, men hans ära, hans minne, hans dygd, hans namn skall bli kvar i välsignelse". Vid liktalet hade pastoren Strandberg till text valt "de ord som i livstiden varit handlanden Levins gladaste hörnmmelse och i döden stadgade hans frimodighet och hopp, den bekännelse som Ap. Paulus avlägger i 2 Cor. 5. "Wi wete, att om denna hyddones wårt jordiska hus nedersläget warder, sa hafwe wi ena byggning af Gudi byggd; ett hus, icke med händer gjordt, det evigt är i himmelen. Och öfwer detsamma sucke wi öck; efter wårt hemman som af himmelen är; och oss längtar, att wi dermed måge öfwerklädde warda". "Med denna fasta övertygelse vandrade handlanden Levin på jorden", — sade den av familjen Levin avlönade liktalaren. "Han var en sann lutheran, med nit och eftertryck, med outtröttligen fortsatta egna exempel uppmuntrade han till gudsfruktan och dygd, till ett flitigt bevistande av den offentliga gudstjänsten. Sällan eller aldrig, då han ej var av sjukdom hindrad, saknades han i Muskö kapell. Eftertryckligen nitälskade han för en oftare och laglig gudstjänsts hållande, samt ordning och skick befordrande inom Muskö annexförsamling, då han genom egen omtanke och bekostnad förskaffade den en egen och särskilt lärare. Korteligen, han visste såsom upplyst kristen att det var redan när evinnerligt liv att lära känna den sanne Guden".

Till den bortgångnes anhöriga vände sig officianten vid jordfästningen med följande ord: "Ni sörjer ömt; Edra hjärtan blöder. Jag undrar ej däröver, och vill ej bjuda till att hämma Edra rökelser, ty mannen var Eder kär och han förtjänte att vara det. Det är hans böner, hans välsignelser, hans flit, som grundat eder lycka". — — —

Slavhandlarekaptenen Levin lämnar i sina memoarer det vitsordet om fadern, "att han i förhållande till den uppfostran han som barn haft tillfälle erhålla, dock var en ganska hederlig man" (sic!).

Han var mycket hushållsaktig, men icke girig, älskade vällevnad och alla "anständiga nöjen", däri han gärna unnade sin familj och sina vänner deltaga. Till umgänget hörde även poeten Bellman, som till den s. k. tulldoktoren Johan Eliasson Pfeiffer skrivit följande invitation i handlanden Levins namn (daterat 20 januari 1787):

Underskrivna ledamöter
uti Muskö glada sal
stadgat dubbel plikt och böter
i ett angelägget val;
saken är i korthet denna:
den som dettta budet får
och ej strax i slädan står,
såsom vän vill man ej känna
— — —
Vädret lugnt, och mer på isen
inga vargars tjut och böl;
präktig brasa syns i spisen,
bägarn skvalpar full av öl;
slädan lätt i farten hoppar
över branta höjders djup,
men för er på sjön en sup
står tillreds med beska droppar . . .
— — —

Levin älskade det den tiden övliga hombrespelet, och man fann efter hans död att han på detsamma förlorat betydliga summor. Genom denna sonens utsagc förfaller beskyllningen att Levin skulle tjänat en stor del av sina pengar på spel. Man har rentav velat insinuera att han korrigerat Fortuna. En del biografer ha velat ge en ful betydelse åt den sentens han lämnat i arv åt sina ättlingar; huggen i en stentavla å Ludvigsberg:

"Äga är en ringa ting.
Den rättsliga nyttiar lyckan
är wärd
att på jorden
taga lån av himmelen."

"Av naturen var Levin begåvad med geni och från detta utgick den industriella förmåga som vanligen karaktäriserar judarnes nation varifrån han härstammade", säger en av hans ättlingar.

"Om man betraktar hans verksamhet i den krets som allmänna behovet gjort till det angelägnaste yrke, — som lantbrukare, — se vi honom, icke blott odla, men omskapa, icke blott förbättra, men förvandla ödemarker till bördiga fält, anlägga storslagna fruktbärande trädgårdar och uppresa prydliga hus, till vilka sten erhölls från egna tegelbruk. Han byggde vattenkvarn och medels konstvattningssystem sörjde han för ängarnes bevattnande".

Till lyxnet var Levin het och häftig, vilket vid flera tillfällen orsakade honom både bekymmer och kostnader. Medgången kom honom att glömma sin ringa härkomst; politiken och tidsandan kom honom att luta över åt de aristokratiska sympatierna, den egendoms urådriga natur, vanor och behov, vilken lyckan och den kungliga nåden lämnat honom i händer, satte till slut synbarligen på honom en despotisk prägel, som sedermera med mer och mindre pretentioner avspeglat sig hos hans efterkommande. Så visade sig Levin synnerligast med den högre åldern, då smickret i honom fann en tillgänglig lyssnare. Som han, dels av böjelse, dels av begär till utmärkelse, önskade lysa, gjorde han ganska ofta hederliga meddelningar, även till personer av mindre förtjänst. Bland de donationer han gjorde, var den stipendiefond till Uppsala akademi av 1,000 Rd. Banco som vid kronprinsens födelse 1778 donerades, under namn av Stipendium Levinianum, att räntan under kuratel av äldste sonens avkomlingar framgent skulle bortgivas till årligt understöd för någon torftig studerande av Stockholms nation men företrädesvis om någon släkting därtill anmälde sig.

"Iskan", — säger liktalet — "stod slagen, avunden flat vid handlanden Levins grift, under det att äran adlade hans namn, dygden hedrade hans minne, församlingen vördade hans hjärta, kristendomen godkände hans gärningar".

Antingen man betraktar Levin sådan som han av naturen var utrustad, eller sådan som han genom sina gärningar grundlagt sitt rykte förefaller så många ämnen att man ej vet var man skall börja eller sluta.

"Han var begåvad med ett moget omdöme, en säker urskiljning, ett sällsynt minne, en vidsträckt, nöjsam och gagnande kunskap i andliga och världsliga ting. Han ägde ett gott hjärta, — därom vittnade (enligt pastoren Strandberg), hans utmärkta ömhet som i döden brann för barn och anförvanter, — de otaliga nödlidande som han understödde och tröstade — de betydande gåvor som han förärade till de fattiga studerandes hjälp — den tillfredsställelse och de förlåtande blickar, med vilka han glömde tillfogade oförrätter, — officianten själv vars mörknande och bekymmerfulla ögonblick han ofta lättade och avhjälpte! Länge hade Levin ägt den förnöjelsen att icke allenast vilja, men också kunna göra gott".

I stil med liktalet uttalade sig någon poet i ett offentligt tal vid Uppsala högskola om Levin, en parallell till den förut citerade dikten om "Kanaljen i gåtgen", må därav anföras följande verser:

Nog finnes människor, vilkas möda
En fruktlös skatt kan samla hop
Men som i livet äro döda
För bröders röst och armods rop . . .
Han vet att det som himmeln länar
Allenast till ett medel tjänar
Att bättra andras sämre lott
Det tycks hans själa gåva vara
Till att försiktigt veta spara
För att med vishet göra gott."
— — —

Man förstår bättre Levins carrière, om man läst den judiske författaren Feuchtwanger's roman om "Jud Süss", en annan, würtembergisk hovjude. Man läser där bl. a.: "Om fursten bjudit juden till middag men sedan ändrat sig och låtit sin betjänt säga att han i dag ej hade sinne för hebreisk stank, så gjorde juden likväl på kvällen sin uppvaktning med samma leende och tjänstvillighet . . . Ingen förstod som han att efter att ha blivit utkörd, presentera sig på nytt en stund senare som om ingenting hänt." — Detta passar ju tydligen in ganska väl även beträffande den svenske hovjuden.

Redan vid Levins död vittnade (enligt det blomsterrika liktalet) 38 barnbarn ingsamt om "uppfyllandet av Herrens löfte att den rättfärdiges säd skall grönska i flera led" . . .

Som bekräftelse härå har litteratören Levin, stiftaren av "Universalreligionen", meddelat, att stamfaderns avkomlingar 100 år senare voro cirka 1,000 personer. Av dessa återfinnas ett stort antal i adelskalendern, vadan vi få anledning återkomma till den (falska friherliga) ätten Levin under rubriken "Från Ghetton till Riddarhuset".

A. O. Europaeus.

Es wird immer klarer, dass die Erneuerung des Abendlandes nur durch den Rasseugedanken möglich ist.

Grundwerke über Rassenkunde, Bedeutung und Pflege der Nordischen Rasse von *Dr Hans F. K. Günther* sind:

"Rassenkunde des deutschen Volkes", eben in 12. Auflage erschienen. "eine gewaltige Leistung" und "eine glänzende Darstellung" nach den Worten des führenden deutschen Rassenbiologen Prof. Dr Eugen Fischer.

"Rassenkunde Europas", von in- und ausländischen Fachleuten empfohlen, nach der ersten Auflage ins Schwedische, nach der zweiten Auflage ins Englische übersetzt.

"Adel und Rasse", 2. Auflage, ein Buch über die rassenbiologischen Möglichkeiten und Aufgaben der Schaffung einer erblich hochwertigen Führerschicht des Abendlandes aus nordischem Blute.

"Das Nordische Gedanke unter den Deutschen", ein Buch, welches die Aufgaben einer rassischen Erneuerung durch Hebung der Geburtenzahl der erblich tüchtigsten vorwiegend nordischen Menschen zu einer neuen Lebensauffassung vertieft.

"Rasse und Stil", 2. Auflage, eine Untersuchung über den Einfluss der Rasse auf das künstlerische Schaffen, nach "Nya Dagligt Allehanda" ein "geniales" (snillrik) und "aristokratisches" Buch.

Eine ähnliche Untersuchung führt "Kunst und Rasse" von dem bekannten Architekten *Schultze-Naumburg* durch. Eine bedeutende Darstellung der Geschichte der Rassenforschung und der aus ihr entstandenen Rassischen Erneuerungsgedanken gibt *Schemann*, Die Rasse in den Geisteswissenschaften, ein Buch des Wiederentdeckers des grossen Gobineau, beide Bücher soeben erschienen.

Ausführliche Prospekte übersendet auf Verlangen

J. F. Lehmanns Verlag, München, Paul Heysestr. 26.

Släktforskning
i in- och utländska arkiv utföres
Löjtn. Erik Cison Swartz,
Charlottenborgs Slott, Motala V.

Ömma, svullna, kyida fötter och tår,
nagelträng, liktornar, förhårdnader, plattfot med åtföljande trötthet behandlas vetenskapligt.
Fri rådfrågning.
SYSTER MAJAS FOTKLINIK,

Partihandeln med rusdrycker.

Översikt av gällande författningar på området.

Under år 1910 genomfördes en betydande koncentration inom den svenska spritförädlingsindustrien genom bildandet av Reymersholms Gamla Spritförädlings Aktiebolag. Detta bolag, som utgjorde en sammanslagning av sex gamla spritfabriker, kom att bliva det dominerande företaget inom branschen och behärskade efter någon tid 80—90 procent av hela landets produktion. Under nämnda år associerade sig dessutom de utomstående fåtaliga spritfabrikerna inom landet med Reymersholmsbolaget medelst ett kartellavtal, som innehöll överenskommelse ifråga om priser, leveransdistrikt, produktionsandel o. s. v.

Redan under de närmaste åren före världskriget torde planer hava varit uppe att genom förvärv av Reymersholmsbolaget ställa nämnda industri under statens kontroll. I främsta rummet torde härvid de rent fiskaliska synpunkterna hava varit de avgörande. Dessa planer ledde dock före kriget icke till något resultat.

Några år efter världskrigets utbrott blev ifrågavarande angelägenhet åter aktuell även om frågan om en inlösen under statsmakternas medverkan i en eller annan form av de enskilda vin- och spritintressenten skulle därjämte utan särskilt tillstånd och förvärvsrätt kunna utsträckning tillkomma tillverkare av rusdrycker samt den, som bedreve rening av brännvin, även som detaljhandelsbolag. Den direkta importen från utlandet skulle handhavas endast av till partihandel berättigade samt i viss utsträckning även av detaljhandelsbolagen.

Samtidigt som förut berörda undersökningar angående inlösning av vin- och spritintressenternas rättigheter pågått, hade aktiebolaget Stockholmssystemet, med dess inlöst dels medverkat vid ombildning av vissa firmor av hithörande slag. Såsom ett led i det nykterhetspolitiska program, som A.-B. Stockholmssystemet enligt dess egen uppgift sökt förverkliga, ingick nämligen avlägsnandet från vin- och spritintressenternas privatekonomiskt intresse. Under hänvisning härtill inköpte bolaget utan att inhämta statsmyndigheternas tillstånd i slutet av år 1916 firman J. D. Grönstedt & C:o, vars rörelse överlåts på ett nybildat bolag, aktiebolaget J. D. Grönstedt & C:o. Enligt samma grunder, som gällde för övertagandet av den Grönstedtska firman, träffades under år 1917 avtal med Carlshamns Punschfabriks Aktiebolag (C. G. Berg) och firman J. Cederlunds Söner i Stockholm. Dessa företag konstituerades efter övertagandet på samma sätt som det Grönstedtska bolaget och blevo sålunda dotterbolag till Stockholmssystemet.

I juli 1917 uppdrog chefen för finansdepartementet, statsrådet Carleson, åt doktorn Ivan Bratt och direktören E. Wennerberg att träda i förhandling med Reymersholms Gamla Spritförädlings Aktiebolag rörande inköp av detta bolags affärsrörelse, i vad den avsåge sprithanteringen. Vidare uttalade samme försvarsminister i en till dr Bratt den 1 augusti 1917 ställd skrivelse sitt tillstyrkande av, att uppköp och ombildningar av ännu icke inlösta vinaffärer måtte fortsättas, varvid noga borde tillses, att köpevillkoren icke i för statsintresset ogynnsam riktning nämnvärt avveke från de villkor, på vilka en del firmor blivit inlösta av A.-B. J. D. Grönstedt & C:o och Carlshamns Punschfabriks Aktiebolag.

De med Reymersholmsbolaget inledda förhandlingarna resulterade i ett den 10 augusti 1917 under finansministerns medverkan träffat preliminärt avtal, enligt vilket nämnda bolags hela spritförädlings- och sprithandelsrörelse överlåts å ett tillämnat nytt bolag, för vilket stiftelseurkund den 17 september 1917 inlämnades för registrering under namn av Aktiebolaget Vin- & Spritcentralen.

(Forts. i nästa nr.)

Till allmänheten.

Gör Edra inköp hos ortens köpmän och hantverkare så långt det är Eder möjligt och välj främst den önskade varan bland de svenska tillverkningarna, om sådana stå att få och äro goda nog.

Köp icke genom kringresande agenter och efter prover, det leder allt som oftast till missbelåtenhet. Var försiktig speciellt med sådana "köpmän", som flytta sina försäljningslokaler in i Edert hem. Det kan dessutom ej vara med hygieniska krav förenligt att varorna uppackas på en del därför mindre lämpliga platser, som ofta sker.

Felaktigheter vid köp eller beställning hos ortens bofasta näringsidkare bliva lätt och ledigt tillrättalagda — sällan eller aldrig efter köp genom kringfarande agenter.

De ordentliga skattebetalarna inse det fördelaktinga i att göra sina inköp hos ortens bofasta köpmän och hantverkare, vilka betala sina skatter till Eder egen kommun.

Vid alla Edra inköp tillämpa *alltid* den goda regeln: *"Köp endast kontant".*

Stora W. köper danska statsobligationer för 20 milj. kr.

Danska statsobligationer ha enligt vad meddelas av finansdepartementet i Köpenhamn till ett belopp av 20 miljoner kronor försålts till Stockholms Enskilda bank för att åstadkomma de för järnvägsbyggnader enligt järnvägsbyggnadslagen av den 20 mars 1918 erforderliga medlen.

Monopolkontrollutredningens betänkande.

(Forts. fr. sid. 1.)

märker man särskilt *mousserande ryska viner.* Förmodligen skall dé Moskva-trogna herrarnas smak tillfredsställa medelst dessa konstbesynnerliga produkter. Dock vore det en smula lämpligare, om D:r Bratt ville göra sig mödan att i någon mån först och främst söka tillfredsställa den svenska allmänhetens berättigade krav. Före D:r Bratt, då man kunde erhålla goda och samtidigt billiga viner, voro sådana leverantörer som exempelvis firman Maas, Nathan & C:o i Tyskland föga uppskattade här i landet. D:r Bratt, som troligen ansett den svenska smakriktningen vilseledd av de gamla vinhandlarna, har låtit den ovannämnda "misskända" firman komma till heders på ett sådant sätt, att man nästan kan tala om ett litet monopol vid sidan av monopolet. Forskar man efter den verkliga anledningen till denna särställning, så står man ånyo inför ett av spritmonopolets oupplyckligt klarade mysterier. Många andra exempel skulle kunna framdragas, men det vore att tala för tillsvidare döva öron. Beträffande spritdryckerna, av vilka man ännu lyckligtvis kan erhålla originalvaror, fastän till överdrivet höga priser, måste man med skärpa anmärka på priset å arraken och dess kvalité. Före kriget betingade denna spritdryck ett pris av cirka 2 kr. pr liter fullgod vara. Priset är nu femdubbelt. I tanke att en icke obetydlig del härav går till statskassan, skulle man möjligen utan knot finna sig i uppskörtningen, därest varan vore förstklassig. Det är emellertid skandalöst, att Spritcentralen under beteckningen "extra fin arrak" eller någonting dylikt tillhandahåller denna sin produkt. Man borde också beröra Spritcentralens brännvin, både kryddat och okryddat, men "Nationen" har ju redan tidigare varnat svenska folket härför, då Spritcentralens inköp av 5 milj. liter cellulosasprit bekantgjordes. Allmänheten väntar alltjämt på infriandet av D:r Bratts löfte om billigare priser å monopolets varor. Av allt att döma får den vänta förgäves.

Då resultatet av utredningens arbete blev känt, intogs litet var förhoppningen, att spritmonopolet nu äntligen skulle få stända till ansvar för sina gärningar. Man hade emellertid gjort upp räkningen vår ryggradslöse finansminister förutan. Först förordnar han om tillsättandet av en kommitté med uppdrag att utarbeta förslag till kontroll över speciellt spritmonopolet. När kommittén efter väl förrättat värv tids nog för riksdagsbehandling i år framlägger sitt förslag, så infordrar finansministern yttrande över detsamma från Kontrollstyrelsen, och tillkännager skyndsammast möjligt, att nämnda styrelse ej kan bliva färdig med sitt svar, förrän till ett sent skede av innevarande riksdagsperiod, varigenom frågans behandling måste uppskjutas till ett kommande år. Med stöd av utredningen kan man utan vidare fastslå, att Kontrollstyrelsen svikit sin plikt, när den sett genom fingrarna med falsarierna i spritmonopolet, under den tid Spritcentralen var ett dotterbolag till Stockholmssystemet. Styrelsen, vilken borde få sota härför, erhåller genom finansministern initiativ domarens i stället för den anklagades. roll. Ett febrilt arbete har helt säkert utvecklats bakom kulisserna av herrar Bratt et consortes, innan man lyckats komma därhän.

Att D:r Bratt fortfarande anser sig sitta inne med samma maktfullkomlighet som tidigare, framgår otvetydigt av hans uttalande med anledning av vissa rykten om hans avgång: "Så länge det är strid, sitter jag kvar" Svenska folket har vid höstens riksdagsmannaval ett osökt tillfälle visa, om det håller tillgodo med dylikt skrävel eller icke.

Sakkunnig.

Fabeln om en "rysk" världsrevolution.

(Forts. från sid. 1.)

Förödelsen i landet är ohyggelig, fattigdom, demoralisation och elände ha överallt följt den förhärjande Antikristd spåren. Men trots dessa oomtvistliga fakta, som numera t. o. m. av sovjetregeringen själv öppet erkännes, bedrivas i härvarande bolsjevikorgan med Bonniers Dagens Nyheter och Folkets Dagblad Politiken i teten en allt intensivare propaganda i syfte att söka inge den svenska allmänheten den falska föreställningen att det bolsjeviserade Ryssland är proletariatets, "det arbetande folkets" lycksalighetsrike, som alltfortfarande förtjänar att stå såsom ett föredöme för alla andra folk och i all synnerhet Sveriges.

Det är sannerligen på hög tid, att denna skändliga lögn om rysssarnas omstörtningsplaner mot Sverige offentligt och eftertryckligt avslöjas. Det är visst icke Rysslands av Israel till makten slugna folk, som nu i bolsjevismens namn konspirerar mot mänskligheten. Det olyckliga utarmade ryska folket får blott tjäna som en skylt för Israels världsrevolutionära strävanden. Det må observeras, att medan den sovjet-ryska statsledningen uppenbart befinner sig i ett permanent hart när förtvivlat finansiellt och ekonomiskt läge och ryska folket i stor utsträckning lider nöd utges Ryssland för att hålla en revolutionär världsarmé, kostande miljarder, i underhåll. Det paradoxala häri bör ju inses av envar. Från komintern, som alltfort är stationerad till Moskva, flyter en ändlös guldström till de revolutionära arméerna runt om i världen. Denna guldström kommer så långt från från den utsinade ryska statskassan eller det utarmade ryska folket, den härrör utslutande från de internationella israelitiska revolutionskassorna. Men för att inte folken skola förstå vad det i verkligheten rör sig om, upprätthåller man den lögnen att det är ryssarna som finansiera upprorsrörelsen och benämner judasguldet ryskt. Dunderbluffen börjar numera dessbättre runt om bland folken genomskådas och sanningen gå upp rörande de verkligt skyldiga till det skamlösa brott mot mänskligheten, som av Israel i bolsjevismens namn begås.

Housten Chamberlain om den judiska religiositeten.

"Intet folk på jorden är så tiggarfattigt på äkta religiositet som semiterna och deras halvbröder, judarna. Och vi, som voro utkorade att bära fram den djupaste, mest vördnadsbjudande religiösa världsåskådning som ljus och liv och luft åt vår kultur, vi ha med egna händer underbundit vår livsåder och stappla nu fram som lemmalytta judedrängar bakom Jahwe's förbundsark."

Kan judemakten brytas?

(Forts. fr. 1:a sid.)

Varpå skall han stödja sin makt? En militärdiktatur kan det i Tyskland ej bli tal om, ty vi ha ej mer någon krigsmakt. Även skulle fientliga grannar genast blanda sig i, om något gjordes. En finansdiktatur kunde det icke heller bli, ty kapitalet innehaves av den hemliga fienden. Han har även pressen och därmed den offentliga opinionen samt den vilseförda massan, som i sin okunnighet håller stigbyglarna åt sina tyranner i sitt våld. Varje diktator, som hade mod och kraft att lägga kapsen på den förvillade folkmassan, skulle genast finna en motdiktator, vilken skulle förfoga över helt andra ryggstöd än en staekars nationell himlastormare. De outtömliga maktmedel, som skulle stå till förfogande för en övernationell sammansvärjning skulle en nationell diktator helt sakna.

Jag har i tidskriften "Hammer" nr 614 sökt teckna en bild av den *hemliga överstaten* som — okänd — sträcker sig över alla nationella stater och vars medlemmar med sitt dubbelspel göra narr av alla nationalstater. Det synes icke ha lyckats mig att tydligt nog avslöja dessa hemlighetsfulla dubbelborgares väsen och deras dubbelstat för den tyska fattningsförmågan. Ingen har ansett det mödan värt att upptaga mitt uppslag och bygga vidare därpå. Våra ledare, som man bad att akta härpå, tego stilla. Och vår folkpress faller det ju så svårt att ingå på främmande tankar. Den har väl för många egna. Härav kan man förstå, varför en nationell diktator i Tyskland numera under alla omständigheter måste misslyckas: Mot den nationella, begränsade makten uppträder genast en obegränsad internationell makt, som är beredd att tillintetgöra varje enskild nations befrielseförsök.

Vi måste tillstå att alla *yttre* maktmedel här redan befinna sig i judendomens händer, därför finnes ingen utsikt att utifrån komma detta guldbepansrade odjur in på livet. Vi kunna ej upptäcka någon makt som med utsikt till framgång kunde ställa sig mot detta världsomfamnande, av guld och lögn sammasatta tyrannisystem. Endast om själen i detta lögnsystem träffas, kan dess livskraft tillintetgöras. Men hittills har den ärliga mänsklighetens skarpsinne ej förmått lära sig inse dess ursprung. Det ligger liksom en hemlighetsfull dunstslöja över allt, som framgår ur den judiska häxkitteln och som gör människorna blinda.

Vari ligger då egentligen judafolkets oerhörda makt? Icke i dess penningemakt. — Icke i dess intelligens. — Icke i dess sammanhållning. — Allt detta äro endast biföreteelser från en annan trollmakt. Den ligger i ett sinnesförvirrande gyckelspel, eller i ett system, vari allt som ärliga och uppriktiga människor kalla förnuft, sedlighet, rätt och sanning är upp- och nedvänt — eller i korthet sagt, ett hyckleriets och bedrägeriets heligförklarande — som förvirrar alla mänskliga beräkningar och begrepp, som gör dygden till dumhet, sanningen till lögn, kärleken och godheten till förbrytelse och skurken till herre och mästare.

Detta dubbelspel i världsutvecklingen, som man nästan kunde vara frestad kalla genialt, ligger i rabbinismen.

Hela hemligheten i den judiska makten ligger i den rabbinska läran. Denna är nyckeln till förståelsen av de hemlighetsfulla företeelserna omkring oss. Hela judendomens kraft utgår från rabbinismen — och dock är den dess största svaghet — den punkt på vilken odjuret är sårbart.

Varför vågar ingen anfalla judeväsendet på denna dess svagaste punkt? Detta är en av de hemligheter, som dessa djävulska livsfiender använda sig av. Liksom svaga djurformer genom avskräckande yttre eller genom avskyvärd utdunstning hålla sina fiender på avstånd, så har rabbinismen lärt sig konsten att hålla obehöriga på avstånd. Här möta vi en av de huvudsakliga inrättningar, bakom vilka judendomen döljer sig. Den vidunderlighet, som trotsar allt förnuft, all rätts- och skamkänsla samt förhånande av all mänsklig känslosamhet, det är just vad som gör judendomen inför den stora allmänheten obegriplig. Det sunda människoförstånd nekar att hålla en sådan vedervärdighet och nedrighet för möjlig, som här möter oss. Därför ha dessa främlingar ett lätt spel, emedan alla beskyllningar mot judarna avvisas med en hånfull anmärkning: "Det är alltsamman uppdiktat och lögnaktigt; det är ett förryckt och fanatiskt foster av hat; endast vansinniga kunna tro och återgiva något sådant..." Detta låter så övertygande och det är så bekvämt att på detta sätt undandraga sig varje allvarlig prövning av ämnet. Därför strandar också alla försök att bland den stora massan av befolkningen utbreda kännedom om den rabbinska lärans alla vidunderligheter.

Men just i rabbinismen är det som judendomens hemliga makt ligger: och den som med allvar vill gå denna människofiende in på livet, måste angripa på denna punkt. Om folket i allmänhet är för likgiltigt och trögt för att undersöka och pröva företeelser och förhållanden, som ju visserligen fordra ett visst mått av omdöme och intelligens, så varför träda icke folkets ledare fram inför dessa allvarliga och i det socialpolitiska livet djupt ingripande frågor?

Någon svarade mig härpå: "Det aktar jag mig nog för, ty jag förstår icke hebreiska". Detta var en uppriktig men absolut icke giltig undanflykt. Skulle då främmande folks tankeföster endast vara oss tillgängliga på deras orginalspråk? Måste vi icke då tillbakavisa all litteratur på främmande språk? Ju, då hade vi t. o. m. måst avstå från kännedomen om den kristna läran, emedan vi icke förstå arameiska. De rabbinska lärorna äro i oanfäktbart skick tillgängliga i tysk översättning. Den har bestått provet inför domstol och mängen sakkunnig kritik. Det måste finnas andra orsaker än brist på språkkunskap, som gör att så få sanningssökare angripa judendomen på den enda punkt. där den är sårbar. Sedan Rohling, Ecker, Lagarde och Wahrmund lämnade valplatsen, har jag sedan årtionden tillbaka ensam*) med ringa bistånd fört striden mot rabbinismen och talmudismen. Och varför. Mur kan knappast förtänka juden, att han hänfullt ser ned på gojim, som under årtusenden håller till godo med att låta sig ledas av ett uppenbart bedrägeri. Dessa gojim synes verkligen vara väsenden med mindrevärdigt förstånd, då de icke märka hur de bliva överlistade.

Rabbinismen är den helgade lögnen; och den som ej vågar röra vid densamma han ger anledning till tvivel på att äga uppriktig människokärlek eller att hålla sanning, rättfärdighet och förnuft för heliga egenskaper. Religiositet är människans värdnad för sedliga begrepp och outtröttlig strid till deras försvar. Men den som likgiltigt och slutligande åser, hur allt ädelt i människolivet besudlas och neddrages i moralisk smuts och tål att ungdomens sinnen förgiftas, under det att allt nedrigt skjutes fram och förhärligas, han skall icke berömma sig av att äga någon religion — allra minst den kristna! Förnuftigt tänkande människor symboliserar det ädla, det renade och det upphöjda, ja alla evighetsvärden som göra sig förnimbara i hennes medvetande, i ett högsta väsende som hon kallar *Gud.* Han utgör tillika ett förkroppsligande av de outforskbara makter vilka omkring oss vittna om livets tillvaro, och om stjärnehimmelens under — ett evigt väsende, som ingen dödlig sett, men vars tillvaro ger sig tillkänna i otaliga dagliga under. Detta gudomsväsende skola vi helighålla och lagligen skydda. Men nu sker det otroliga, att var och en som kämpar för de högsta etiska människoidealen, och uppträder till försvar för dessa våra ideal, möt de fräcka skändarna, blir brinnmärkt och bestraffad. Ty fienderna till både Gud och människor ha varit listiga nog att bilda sig ett motsatt gudsbegrepp, som erkänner lögn, bedrägeri och alla slags skurkstreck såsom heliga handlingar, som belönas med glittrande guld. Och denna demon, i vars mun de lagt en lära av fienskap och lögn, kalla de sin gud, samt göra anspråk på att denna lära skall kallas religion. Våra lagstiftare ha genom okunnighet hemfallit åt det bedrägeri, som här föreligger, i det de givit lagligt skydd åt denne "gud" och denna "religion". Därigenom har en sådan absurditet uppstått att de värsta fiender till rätt och sedlighet, till stat och religion, tagas i lagligt försvar.

Vilja kulturfolken ej vidare utsätta sig för spott och hån och genom blindhet bidraga till sin egen undergång, måste de äntligen erkänna följande faktum, och draga sina slutsatser därav:

Det är icke sant, att judarna äga en sedlig upphöjd religion.

Det är icke sant, att de tillbedja en helig gud.

Det är icke sant, att de äro uppriktiga statsborgare i icke-judiska stater.

Rabbinismen är den priviligerade orättvisan, förhånandet av all mänsklig sedlighet, den är den heligförklarade negationen av statsförfattning. Den fordrar tillintetgörelse av varje stat, som ej är grundad på rabbinismen. Men eftergift för denna fordran betyder för varje kristen stat detsamma som att avstå från allt självständigt existensberättigande.

De kristna folkens klennmodighet skall försvinna så snart de lära sig inse sanningen. Försatta i en förvänd värld, där alla begrepp äro förväxlade, där böjer är vänster och det låga är upphöjt — där förlorar människan orienteringen och därmed även självförtroende. Men detta skall återvinnas vid insikten om de ovärdiga och lögnaktiga metoder, med vilka motståndaren vinner sina segrar. Man måste säga sig själv: Hur andligen djupt måste icke det folk stå, som nödgas taga sin tillflykt till sådan bedrägliga talmudiska förvillelser, för att kunna göra sig gällande i livet. Endast den nedrigaste omänsklighet kan till grips sådana metoder. Och av ett sådant slödder har du låtit draga dig vid näsan!

Från det ögonblick det tyska

*) Rent vetenskapligt föres den ännu av dr Erich Bizehoff. (Skrifter hos Walther Kramer, Leipzig, Johannisstrasse 4.)

DANSK NATIONALT TIDSSKRIFT

KØBENHAVN F.

Selvstændigt - uafhængigt - antisemitisk
Helaar Kr. 5:—. Halvaar Kr. 2: 75.

Prenumerera på NATIONEN!

PARISER-CAFÉET
27 Kungsgatan 27
Stockholm

Vid behov av
FOTOGRAFERING!
Glöm ej att anlita oss, då vi äro Specialister och erfarna fackmän inom branschen.
RING ENDAST NORR 75 45.
BILD-CENTRALEN
Drottninggatan 38, Stockholm

NATIONALT TIDSSKRIFT

Keysersgt. 1, OSLO
Utkommer maanedlig
Pris til Sverige kr. 6: 20.
Eneste antisemitiske publikation, som utgis i Norge
Bestilles best pan posthuset

NATIONEN

Fredagen den 23 Mars 1928.

Harald Lindströms Boktryckeri, Stockholm 1928.

Gör ett besök

i min affär, där köper Ni

SMÖR, OST, ÄGG och KONSERVER

till absolut lägsta priser.

Carl Sandbergs Smöraffär

Tegnérsgatan 17. Tel. Norr 215 39.

folket (här det svenska) kommer till denna insikt begynner dess utveckling i rätt riktning. Så snart rabbinismens humbug avslöjas, sönderbrytes den judiska finansens trollmakt, som endast är rabbinbedrägeriet ommyntat i guld. Årliga och omutliga regeringar skola beslaglägga de genom bedrägerier av den judiska världsfinansen sammanockrade jättekapitalen och förvalta dem i allmänhetens intresse.*)

Icke genom parlamenten, utan genom en enig folkviljas beslut kan detta ordnas. Det är nödvändigt att härtill förbereda alla folkklasser för saklget.

*) Närmare undervisning om rabbinismens väsende, de talmudiska gudsbegreppen och allt därmed sammanhängande möjliggör följande skrifter: Fritsch: "Den falske guden"; Rohling: "Talmudjuden"; Fern: "Judisk moral och blodmysterium"; Fritsch: "Den judiska lärans statsfientlighet".

När K. Wallenberg stod till svars inför konstitutionsutskottet.

(Forts. fr. 1:a sid.)

tat upprätthålla. Ingen, som icke varit initierad i förhållandena, kan ana vilka svårigheter utrikesministern hade att utstå under dessa år, svårigheter utifrån och svårigheter inifrån. Mig veterligen har jag icke begått någon neutralitetsvidrig handling. Kan något sådant med fog påvisas hava skett från utrikesdepartementets sida, beklagar jag det, och naturligtvis bär jag ansvaret därför. Jag beklagar också, om en försummelse från min sida föranlett min efterträdare att följa ett dåligt exempel.

Utskottet säger i slutet av denna punkt: "Utrikesdepartementet var med ett ord sagt icke tillbörligt rustat för de uppgifter som den s. k. telegramaffären ställde på detsamma. Detta förhållande torde enligt utskottets mening väsentligen böra tillskrivas allvarliga bristfälligheter i departementets arbetssätt". Det är sant, men det är icke hela sanningen, ty det fanns också en annan brist och det var bristen på krafter. Arbetssättet måste rättas efter de krafter, som finnas till förfogande. Jag tillät mig under min ministertid att med hjälp av de sakkunniga, som funnos att tillgå, upprätta ett förslag till omorganisation av utrikesdepartementet. Då detta förslag gått igenom alla skärseldar återstod icke stort annat än en dekorationsförändring utan någon vidare betydelse.

Jag tillåter mig, herr talman, att begagna detta tillfälle för att lägga icke allenast denna kammare utan riksdagen på hjärtat, att när ett förståndigt förslag till omorganisation av utrikesdepartementet kommer fram, bifalla detta förslag, ty det är av oändligt stor vikt för vårt land. Och det utrikesdepartement, som har fungerat under dessa svårigheter, har icke varit av sådan beskaffenhet, att det kunnat fullgöra sina skyldigheter. Ingenting är så ont, att det icke har något gott med sig; och skulle vad som här förefallit och den insikt, konstitutionsutskottet fått i departementets inre organisation, kunna leda därhän, att riksdagen beslutar en omorganisation av utrikesdepartementet, då gör det ingenting, om både smeden och bagaren bli hängda — benämningar varmed en härvarande morgontidning åsyftar de tvenne föregående utrikesministrarna."

Generalkonsul Cronholms kommentarer lyda som följer:

"Ett mera cyniskt försvar än det, som den 29 maj 1918 inför riksdagens första kammare avlevererades av ledamoten av densamma, bankdirektör Knut Agathon Wallenberg, i anledning av en anmälan till riksdagen av dess konstitutionsutskott mot honom såsom utrikesminister enligt regeringsformen § 107, som handlar om statsrådsledamot, som icke iakttagit rikets sannskyldiga nytta och icke med oväld, nit, skicklighet och drift sitt förtroendeämbete utövat, har väl aldrig förut behöft återgivas i svenskt riksdagstryck i anledning av en anmälan av detta utskott mot en ledamot av konungens statsråd.

Han förbigår på det för honom utmärkande hänsynslösa sätt den verkliga innebörden i den grundlagsenliga anmärkningen, en anmärkning av det slag, som hittills varit okänd i Sveriges historia. Det var ock en Wallenberg, som en sådan allvarlig anmärkning i första hand skulle komma att gälla, vilket ock bör lända höga vederbörande till varning, om det än en gång skulle gå därhän, att en sådan finge lust att taga en liknande statlig förtroendepost i besittning. Hans försök till försvar utmynnar helt enkelt i en faderlig anvisning till riksdagen i dess helhet, som han vill lägga på hjärtat att, när "ett förståndigt" förslag till omorganisation av utrikesdepartementet kommer fram, bifalla detta förslag, ty det är av oändligt stor vikt för vårt land, säger han. Vad han här menar med ett "förståndigt" förslag är lätt att förstå, när han kort förut förklarat, att han själv under sin ministertid upprättat ett sådant förslag, varav emellertid, sedan det gått igenom "alla skärseldar", icke stort annat återstod än en "dekorationsförändring utan någon vidare betydelse". Skomakare bliv vid din läst! Så bjuder ett gott gammalt ordspråk. Det är ej alltid detsamma att vara utrikesminister som att utan besvärande kontroll sitta såsom direktör och chef i egen bank. Det utrikesdepartement, som fungerat under dessa svårigheter, har icke, säger han, varit av sådan beskaffenhet, att det kunnat fullgöra sina skyldigheter. Vem har då skulden därtill, om icke dess ansvarige chef, "Sveriges grand old man"? Han belönades ju ock med Serafimerordens band, medan han där verkade på ett sätt, som skulle bringa skada och skam över fosterlandet och inbringa honom en anmärkning av vårt grundlagsväktande riksdagsutskott, för det han icke iakttagit rikets sannskyldiga nytta. Men, fortsätter han från de anklagades bänk, ingenting är så ont, att det icke har något gott med sig, och tillägger helt cyniskt till förklaring härav: "Skulle vad som här förefallit och den insikt, konstitutionsutskottet fått i departementets inre organisation, kunna leda därhän, att riksdagen beslutar en omorganisation av utrikesdepartementet, då gör det ingenting, om både smeden och bagaren bli hängda — benämningar varmed en härvarande morgontidning åsyftar de tvenne föregående utrikesministrarna".

Beträffande den senare av dessa, amiralen Salomon Arvid Lindman, må här nämnas, att han vid övertagandet av ämbetet av sin företrädare Wallenberg icke erhöll någon som helst underrättelse om dennes föregående befordran av hemliga tysk chiffertelegram, enligt vad han i andra kammaren själv förklarat. Han har ock där förklarat, att fråga om befordran av tyska telegram endast en enda gång underställts honom under hans utrikesministertid, då han samtyckte därtill utan att känna telegrammets innehåll. Under den tiden växlades likväl många sådana telegram mellan U. D. och vår Mexico-beskickning, av vilka fem i överättning återgivits i den amerikanska London-ambassadörens memoarer. Denna befordran har sålunda under hand fortsatts enligt föregående avtal mellan herr Wallenberg och hans förtrogna inom U. D., kabinettssekreteraren Ewerlöf, utan dåvarande departementschefens vetskap. Reflektionerna göra sig själva!

Vad har nu departementets inre organisation att göra med herr Wallenbergs hemliga tjänster åt en krigförande makt vid sidan av sitt ämbete såsom utrikesminister? Var för upplörde han icke med sin farliga trafik, så snart den upptäckts, och trots han efter förställningar från allierat håll lovat att så göra? När vår minister i Washington vägrade att låna sig till vidarebefordran av hans telegram, fick han order att så göra. Det var ju ock så, att det först upptäcktes, att dylika telegram sändes till Washington, och att herr Wallenberg lovat den brittiska ministern att ej vidare gå dylika ärenden, men likväl därmed fortsatte och sedan, på förnyade förställningar, ursäktade sig därmed, att inga telegram därefter gått till Washington — *direkt*, men väl via andra svenska beskickningar, en äkta Wallenbergsk ursäkt.

Utskottet säger, att utrikesdepartementet icke var tillräckligt rustat för de uppgifter, som den s. k. telegramaffären ställde på detsamma, varmed uppenbarligen ej avses annat än den tid, då det gällde att stå till svars för ifrågavarande oneutrala handlingssätt, sedan detta blivit offentligen avslöjat. Och ändå behövdes det ej större utrustning än den, som består i tillräckligt moraliskt mod för att taga konsekvenserna av begångna försyndelser genom att öppet erkänna desamma, på sätt de blivit avslöjade. Så krävde ock situationens allvar, ty Sveriges goda namn och anseende stod på spel. Men moraliskt mod härtill saknade uppenbarligen både herr Wallenberg och hans efterträdare. Det är ej heller så angenämt för en utrikesminister att offentligen avslöja sin företrädare, när denne är en Wallenberg. Herr Lindman visste nog också, vad sådant för honom kunde innebära. Han hade ju förut handlagt beskickningsmeddelanmarnas i Tokio anmälan mot G. O. Wallenberg och förklarat, att Wallenberg "finge gå", om de hade rätt, men trots de i allo hade rätt, fick han ej gå, allt i kraft av Wallenbergsk vilja, som även för herr Lindman synes ha blivit lag. Utskottet förklarar tillika, att departementets bristande utrustning väsentligen torde böra tillskrivas allvarliga bristfälligheter i dess arbetssätt. Det är sant, säger herr Wallenberg, men det är ej hela sanningen, ty det fanns också en annan brist och det var bristen på krafter, och arbetssättet måste rättas efter de krafter, som finnas till förfogande. Det var ock därför, som han upprättade det förslag till omorganisation, varav, sedan det genomgått "alla skärseldar", icke annat än en "dekorationsförändring" återstod.

Allt detta har ju ej det allra minsta att göra med de av utskottet mot honom enligt R. F. § 107 framställda anmärkningarna, vilka han endast i förbigående berör i början av sitt anförande, i det han, i själva saken, ber att få yttra några ord "utan att träda den varsamhet för nära, som ämnet ovillkorligen kräver". Det är angenämt att vara så mäktig, att man kan på dylikt sätt avskudda sig allt klander för vad man förbrutit mot rikets främsta grundlag, trots det påtalade förhållandet förut blivit offentligen avslöjat genom hela världens press. Han har, säger han, under sin "långa och svåra" tid såsom utrikesminister sökt att *avstyra* allt, som kunde rubba den neutralitet, som konung och riksdag beslutat upprätthålla. Mig veterligen har jag icke begått någon neutralitetsvidrig handling, förklarar han också. Om hans begrepp om rätta innebörden av en i regeringens namn förut högtidligen avgiven försäkran om rikets neutralitet voro så förvirrade, varför rådgjorde han sig då icke med sina kolleger inom regeringen, innan han beslöt sig för att handla, på sätt han gjorde, sina kolleger ovetande, om ej hans förehavanden varit att anse såsom bankdirektörens privata affär? Och om något neutralitetsvidrigt kan påvisas ha skett *från utrikesdepartementets sida*, — själv var han alltså oskyldig — beklagar jag det, och naturligtvis bär jag ansvaret därför, säger han. Hur har han då hållit ett sådant löfte, avgivet inför riksdagen? Fegt har han låtit andra bära ansvaret. Ewerlöf, som lånat sig till hans oneutrala förehavanden, blev skild från sin tjänst men endast pro forma för att senare i form av befordran få sin lön för de tjänster, han gjort sin allsmäktige chef. Och icke ett ord utsade han till mitt försvar, när jag, därför att jag vidarebefordrat hans telegram, blev offentligen beskyld för att ha varit "tysk spion", och ingen som helst gottgörelse har jag fått ej ens i form av ersättning för mina avsevärda tvångsuppehåll i anställningslandet eller för min av honom beordrade hemresa därifrån. Och hans efterträdare i ämbetet fick inför offentligheten bära skulden för vad han själv förbrutit. Så känner en Wallenberg sitt ansvar. Jag beklagar också, tillägger han, om en försummelse från min sida föranlett min efterträdare att följa ett dåligt exempel; och detta trots det icke var tal om någon "försummelse", utan om ett uppsåtligt handlande, varom efterträderen ej fick besked, enligt vad han själv påstått, förrän genom tidningarna. Det har väl också med all önskvärd tydlighet inför offentligheten "påvisats", vad som skett, och att detta också var neutralitetsvidrigt. En följd härav blev ju också, att vår regering fränkändes rätten att i sitt eget hemliga chiffer meddela sig med sina egna representanter i främmande land — den största skymf, som kan tillfogas ett neutralt självständigt land. Om den dåvarande regeringschefen fått kännedom om herr Wallenbergs förehavanden härutinnan, så både han nog också vetat att avstyra allt detta. Det är väl ock honom, icke herr Wallenberg, som Sveriges folk främst har att tacka för, att det ej släpades med i det stora politiska rovriddarekriget, trots herr Wallenberg ville ta åt sig äran av att hava "avstyrt" allt, som kunde rubba vår neutralitet.

De tyska chiffertelegram, som han befordrade — vare sig han nu kände deras innehåll eller icke, varom han vägrat att uttala sig — uppgåvos, för att möjliggöra deras befordran i chiffer, såsom svenska statstelegram, trots han visste, att de icke voro av sådan karaktär. Detta har dock icke hindrat honom att uti en inlaga till Svea Hovrätt förneka varje kännedom om denna telegrambefordran, trots telegrammens ödmjuka tack för befordran av hans ord. Konstitutionsutskottets anmärkning mot herr Wallenberg gällde märkvärdigt nog icke hans förhållande till det allra viktigaste av de telegram han befordrade, det s. k. Zimmermann-telegrammet, som framkallade Förenta Staternas inträde i kriget på de allierades sida och därmed blev avgörande för hela krigets utgång. Ej heller nämndes något i riksdagen om Mexico-telegrammen.

Några av utskottets ledamöter reserverade sig mot dess beslut och ansågo, att ingen anmärkning bort göras. Reservanterna voro herrar Clason, Bellinder, K. J. Ekman, von Geijer, von Mentzer, greve Alexander Hamilton, Råf, Hildebrand och Olsson i Broberg. Dessa herrar, som sålunda icke ansåge det vore värt ens en anmärkning, att en utrikesminister, som hette K. A. Wallenberg, svikit sitt i regeringens namn förut högtidligen avgivna löfte om rikets neutralitet, voro representanter för det parti, som kallar sig för det nationella partiet. Det var sålunda icke fosterlandets intressen, som här i första hand skulle bevakas, det var partiets.

Å reservanternas vägnar avgav utskottets ordförande, herr von Geijer, en förklaring, som ej kan annat än uppväcka förvåning hos dem, som närmare känna till de med själva saken förknippade omständigheter. Han medgav, att det gällde "en för länge sedan avvecklad fråga". Denna förklaring verkar ju rent av löjlig. Frågan var ju långt ifrån "avvecklad". Den är ej ännu "avvecklad". Den har ju ock på senare tider varit föremål för behandling i främmande diplomaters minnesanteckningar från kriget. Att herr Wallenberg då var ur tjänst, och att den tjänsteman inom departementet som velat gå hans oneutrala ärenden, blivit skild från sin tjänst just för denna saks skull, det kan väl icke rimligtvis vara en antagbar ursäkt för reservanterna, på sätt ock gjordes gällande. Då skulle ju aldrig utskottet kunna göra en anmälan mot ett statsråd, som avgått. Det både ju också varit vidtagt, om ett dylikt och med hänsende till följderna så ödesdigert neutralitetsbrott fått passera onmärkt av utskottet. I vems intresse skulle det ligga att åter riva upp saken? Vi framställa den frågan, säger han, och besvarar själv densamma med orden: "Icke i Sverige" — sannerligen en egendomlig uppfattning. Det tillkom ju just det årets utskott att granska föregående års statsrådshandlingar. Här var självklart ej heller fråga om att "riva upp" en sak. Det var uppenbarligen i Sveriges intresse, att det blev inför hela världen bekant, på sätt själva neutralitetsbrottet avslöjades, att det var herr K. A. Wallenberg, han och ingen annan, som bar skulden till den skam och vanära, som så gick ut över vårt land. Härför skulle skulden icke drabba Sveriges regering, än mindre dess folk. De, som härför velat skjuta skulden på amiral Lindman, hava därmed endast velat söka skydda den verkliga skyldige. Herr Lindman bär ansvaret endast för det han efter det offentliga avslöjandet sökte skydda herr Wallenberg genom att *efter samråd med honom* lämna vilseledande uppgifter till offentligheten, och därför blev även han föremål för anmälan till riksdagen enligt samma §:t R. F. Anmärkningen lades också med gillande till handlingarna. Reservanterna framhöllo också med allt fog, att majoriteten i utskottet riktat sig huvudsakligen mot herr Lindman, trots utskottet visste, att detta var oriktigt. Men icke kunde väl svenska riksdagens konstitutionsutskott rikta sig endast mot herr Wallenberg, det hade väl varit alltför vågat. Att han likväl fick en anmärkning på samma gång, det kunde ju icke anständigtvis undvikas, men det var herr Lindman, partifienden, som skulle prickas. Här se vi partiväldet i sin prydno. Här se vi också, hur den s. k. hänsynen till en Wallenberg kan taga sig uttryck. I sanning en allt annat än uppbyggllig syn. Vad är allt detta annat än en moralisk korruption? Såsom en annan barnalig anledning till att icke "ányo riva i saken" anföres, att, om vi begått missgrepp, män "sannerligen icke förfarit juste emot oss", i det man bl. a. utan att ratificera oss, "mineat utanför våra kuster, ja, i våra egna farvatten". Ja, allt detta och mycket annat blev följden av herr Wallenbergs neutralitetsvidriga förehavanden. Som man sår, får man skörda. Man behandlade Sverige helt enkelt såsom en quantité négligeable. Man nonchalerade dess regering, man satte icke längre tro till dess ord. Vi hade förverkat andra länders förtroende tack vare herr K. A. Wallenbergs förehavanden. Men dessa fingo icke göras till föremål för en grundlagsenlig anmälan till riksdagen. Det var det, som reservanterna, den s. k. högerns representanter, det nationella partiet, ville förhindra. Så går det till i Sverige, det avlägna barnkammarlandet, fribetens stamort i norden.

OBS! NAPOLIONSBOKEN

"NYA SVENSKA — DOPAVE"

Pris kr. 2:50

Fr. Ljungbergh Förl, Lidingö 2

RESTAURANT

RUNAN

Dalagatan 50, Stockholm.

Stockholms Förenade Tvätt

Luntmakaregatan 94

STOCKHOLM. Tel. Vasa 34 22.

Specialité: Tvättning av överdragskläder.

Hotell och Restauranter

som rekommenderas den resande allmänheten.

ESKILSTUNA.
Frimurarehotellet.
GNESTA.
Stora Hotellet.
GÄVLE.
Grand Hotell och Centralhotellet.
GÖTEBORG.
Hotell Eggers.
HALMSTAD.
Grand Hotell.
HÄSSLEHOLM.
Stadshotellet
KALMAR.
Stadshotellet.
KARLSTAD.
Stadshotellet.
LANDSKRONA.
Stadshotellet.
LINKÖPING.
Stora Hotellet.
HUDIKSVALL.
Stadshotellet.
LULEÅ.
Hotell Hospits, Mattis Johansson, Tel. 1148.
LUND.
Grand Hotell.
NORRKÖPING.
Göta hotell Dir. H. Magnér.
NYKÖPING.
Stora Hotellet. Tel: Namnanrop
SIGTUNA.
Stadshotellet. Tel. 110.
STOCKHOLM.
Hotell Kung Carl, Birger Jarlsg. 23. Tel.: Namnanrop.
Carlton Hotel, Kungsg. 57.
Pensionat Wasa, 73 A Drottninggatan, 4 tr. Hiss.
STRÄNGNÄS.
Stadshotellet.
TROSA.
Stadshotellet. Tel. 34.
VÄSTERÅS.
Hotell och Restaurant Klippan.
ÖREBRO.
Stora Hotellet.

VAR VI DANSAR

I STOCKHOLM

MÅNDAG: Rosengrens vid Mynttorget

TISDAG: Teaterkällaren o. Montmartre

TORSDAG: Rosengrens vid Mynttorget

FREDAG: Teaterkällaren o. Montmartre

LÖRDAG och SÖNDAG: Rosenbad

DROTTNINGGATAN 40
HORNSGATAN i
KUNGSGATAN
vid Konserthuset
STRANDVÄGEN 3
DROTTNINGHOLMS VÄRDSHUS
NACKANÄS VÄRDSHUS

Fritts

JOHAN G. GRUNDBERG

SMÖR-, OST-, ÄGG-

&

VIKTUALIEAFFÄR

Specialité: SVENSK LAX

Sibyllegatan 9

Tel 770 95 STOCKHOLM Tel. 770 95

W. HOLMGRENS SKOMAKERI

Tomtebogatan 3

Telefon Vasa 376

Emottager och utför Arbeten av allt vad till yrket hör

Snyggt och valgjort arbete på bestämd utlovad tid

OBS.! Salning även med HJÄRNLÄDER och RAGUMMI

PRIMA MATERIEL GARANTERAS

Vid behov av

SLIPNING

vänd Eder med förtroende till

BROD. JOHANSSONS EFTR.

Sliperi- & Reparationsverkstad

Jakobsbergsgatan 20, Stockholm.

Tel. Norr 204 15.

Vi rekommendera oss till slipning av alla slags Eggverktyg.

OBS.! Noggrant arbete garanteras.

Goda och billiga

Måltider

kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:

Automatrestaurant
CYRUS
43 Nybrogatan 43

Automatrestaurant
ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2

Automatrestaurant
ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8

Automatrestaurant
GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51

Automatrestaurant
S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.

Automatrestaurant
GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68

Automatrestaurant
BIRGER JARL
73 Folkungagatan 73.

Frukost ½9—½2 Middag ½2—7
Kväll 7—½12 Inga drickspengar
Ingen spritservering

Södra Kungstornet, Stockholm
Redaktör: ELOF ERIKSSON
Telefon: Norr. 5898 Norr 5899

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

Lösnummer 25 öre.
PRENUMERATIONSPRIS:
Helår ..... Kr. 10.—
Halvår ..... Kr. 5.25
Kvartal ..... Kr. 2.75

Nr 13 (130) Fredagen den 30 Mars 1928. Årg 4.

Det rådande rättsförfallet måste vika.

I Upplandslagen läses den urgamla, kärnfulla rättssatsen, att "land skall med lag byggas". Men vad båtar det, att ett hus är välbyggt, när det sedan ej underhålles utan får förfalla? Sverige styres ej längre efter dess grundlagar och försoffningen är så stor, att man utan gensågelse nöjer sig med den olagliga praxis som införts i stället för rikets grundlagar. Konungen allena skall styra, men styrer ej riket på sätt han enligt regeringsformen skall göra. Enligt forkastlig parlamentarisk praxis vid sidan av lagen uppdrager konungen åt en person i egenskap av vardande statsminister att utse statsråden och detta skall ske bland gen skall personligen utse samtliga statsråden och detta skall ske bland "kunnige och erfarne"" män, vilket ej heller efterleves. Konungen har ej begagnat sig av sitt veto, när, såsom i nedrustningsfrågan, landets försvarsberedskap så fördrade. Det verkliga regentskapet i Sverige äger, i strid mot grundlagen, rum i en av grundlagen till och med fullständig okänd inrättning, "statsrådsberedningen", där protokoll, som kunna granskas, ej ens behöva föras. — Den "ekonomiska lagstiftningen" är enligt grundlagen konungens ensak, men riksdagen har härutinnan inkräktat på konungens rätt, i det att riksdags framställda önskan i dithörande ting de facto utgör konungens lag, alldeles i strid mot regeringsformen. — Enligt grundlagen, har konungen rätt att på egen hand höja tullen på brödsäd, men denna betydelsefulla rätt begagnar sig konungen ej av, och det är i praktiken uteslutet att så sker utan riksdagens direktiv. Svenska lantbruket behöver emellertid ett stöd, helst jordbrukarnas egna representanter i riksdagen ej tillvaratäga ståndets intressen. Den jordbrukande befolkningen utgör med kvinnor och barn 40 % av Sveriges befolkning och om genom tullförhöjning dess köpkraft ökades, skulle hela landet blomstra. Svenska folket skulle med glädje hälsa åtgärden, att konungen tickts höja spannmålstullen, men finnas många de minsta förhoppningar att detta önskemål, ett av de viktigaste riksvårdande ting, som f. n. kunde göras, skall uppfyllas?

Enligt 60 § i regeringsformen får konungen ej till vinning för sig och kronan eller enskilda personer några monopolier fastställa. Det oaktat hava de olagliga tobaks- och spritmonopolen inrättats, och dessa monopolier äro just till vinning för kronan och enskilda; sålunda föreligger flagrant grundlagsbrott.

Till rättelse av de brott mot allmänna lagen, som förekomuit inom Vin- & Spritcentralen har begäran om åtal gjorts hos justitiekanslern. Denne har emellertid underlåtit att väcka åtal, hänvisande till regeringens hållning till Spritkoncernen. Denna undanflykt strider mot grundlagens anda. Enligt regeringsformen är nämligen rättskipningen tredje statsmakten, som skall upprätthålla lagen utan hänsynstagande till de båda andra statsmakternas icke lagfästa mening. Justitiekanslersämbetet är avsett att vara en statens säkerhetsventil. Men vad sker, om statsmaskineriets säkerhetsventil icke fungerar?!

Åtalsmyndigheterna i allmänhet äro för slappa. Särskilt gäller detsamma ifråga om brott mot statens säkerhet. Utomlands drager man sig ej för att, när skäl att misstänka förefinnes, göra husundersökningar. I Sverige vågar helt enkelt polismyndigheten ej vidtaga en sådan åtgärd, faetän dagsläget påfordrar det och bytet helt säkert skulle bliva värdefullt. Förutom husundersökning hos de kända upprorsledarne för att komma åt graverande papper påfordras en generalrafst, varigenom lägges beslag på vederbördandes vapen och ammunitionsförråd, så att det svenska samhället befrias från hotet från den judiska revolutionsrörelsen. En ny vapeninventering måste jämväl omedelbart ske, därvid även hagelgevär böra deklareras, ty vid en tillkänkt judebolsjevikisk överumplingskupp skulle det husvudsakligen komma att föra sig om strid på mycket nära håll och därvid äro jaktgevär farligare va pen än revolvrar. Regeringen bör såsom en bonus pater familias lärska sig in i detta fall och oförskröjligen handla däreför. Vilka voro de falska rådgivarna, som förmådda regeringen att vid vapendeklarationen undantaga hagelgevär?

Förräderiprocess bör även anhängiggöras mot de skyldiga. Det är myndigheternas ovillkorliga skyldighet att inskrida, så snart minsta skymt till misstanke för landsförrädiska konspirationer förefinnes (f. n. finnes mer än så) och alldeles särskilt om utsikterna till fällande dom äro stora eller små. I strafflagen kap. 10 § 14 är stadgat:

"Var som, muntligen inför menighet eller folkförsamling, eller i skrift, den han utsprirt eller utsprida låtit, uppmanar till våld å person eller egendom eller till annat brott varde, där ej uppmaningen särskilt med straff belagd är, dömd till böter eller fängelse. Avsåg uppmaningen brott, varå strängare straff än fängelse kan följa, eller voro eljest omständigheterna synnerligen försvårande, då må till straffarbete i högst fyra år dömas. Är den skyldige i följd av uppmaningen förfallen till straff för delaktighet i brott, som därå följt, gäller vad i 4 kap. 1 par. stadgas".

Vidare må här återges strafflagens kap. 8 par. 22, som lyder:

"Var som vet förräderi eller sådant brott emot rikets säkerhet, som ovan sagt är, å färde vara, och det ej i tid upptäcker, dömes till fängelse eller straffarbete i högst 4 år. Har han ej de skäl, varmed han tillitror sig kunna den brottslige till gärningen binda; uppenbare då, utan att nämna person de omständigheter, som honom kunniga äro, eller straffes som nyss är sagt".

Det måste göras ett slut på rättsförfallet, som icke längre stillatigande får tålas. Grundlag och allmän lag måste strikt upprätthållas och såsom förr helighållas; och göre de rätts- och säkerhetsvårdande myndigheterna sin pliktill det yttersta, icke förr summande någon av de åtgärder, dagsläget kräver. Men för att ett bättre, tingens läge verkligen skall kunna ernås, fordras helt visst att alla svenskar av gammaldags he der och laglydnad redobogei del taga i kampen samt enigt samlas kring kravet på rättsäkerheten i och rättssamhällets återställande.

Romkyrkan i "den svarta revolutionens" våld?

I en artikel "Förhållandet mellan Vatikanen och fascismen" uttalades för någon tid sedan i Nationen, att en av de huvudfaktorer man hade att beakta vid bedömandet av fascismens själva art och väsen var förhållandet mellan Vatikanen och den fascistiska regeringen i Italien. Det föreföll härvidlag, framhöllo vi, hittills ha rått en viss väppad neutralitet mellan de nämnda båda makterna. Då och då fick man emellertid det intrycket, att Romkyrkan kände sig alltmera hotad av "den svarta diktaturen." Detta intryck har stärkts alltefter som tiden fortskridit, trots Mussolinis kamp mot frimureriet samt införandet av religionsundervisning i de italienska skolorna, varigenom under fascist regimens tidigare skede motsatsförhållandet i viss mån utjämnades. Så ingår nu i dessa dagar det sensationella meddelandet, att påven vid en audiens för en representant för den officiella telegrambyrån i Wien rörande förhållandena i Syd-Tyrolen uttalat, att det gjorde honom upprörande ont att tyska och österrikiska katoliker förebrådde honom att han icke gått in för religionsundervisning på modersmålet. Vad han kunnat göra hade han gjort, yttrade han, men "säg Edra katoliker, att vi icke äro fria, att förhållandet mellan kyrka och stat i Italien är precis detsamma som den 21 september 1870. Vi skola även i framtiden göra vad vi kunna, men vi måste frukta att ytterligare bemödanden från vår sida snarare komma att försämra än förbättra situationen."

Det förefaller icke utesluter att vi här, när allt kommer omkring, har den yttersta förklaringen å den i sig själv högst egenartade politiska rörelse, som efter världskrigets slut i fascismens namn gick fram över Italien. I Sions viser protokoll, som härröra från 1800-talets senare del, framhölls såsom tidigare omnämnts i Nationen, att judemakten vid slutet av förra århundradet praktiskt taget endast räknade med tvenne fiender, som då ännu återstode att besegra, innan vägen för Israels världskrige låge öppen. Den ena av dessa var det i Ryssland regerande Romanovska kejsarhuset, den andra kyrkan i Rom. Romanoverna störtades som vi veta genom den stora bolsjevikrevolutionen. Man frågar sig nu vid studerandet av påvens uppseendeväckande meddelande, att han numera faktiskt är fascismens fånge, om detta var den yttersta meningen med den genom Mussolini iscensatta "svarta revolutionen." Så mycket är med visshet känt, att Mussolini fick sina penningemedel till den fascistiska revolutionens genomförande från judiska håll. Dessa arbeta som vi veta aldrig planlöst eller på måfå. Det har förekommit en mängd parallella karaktärsdrag hos de bägge diktaturerna som icke utan skäl föranlett, att de allmänt blivit betrakta de som antipoderna av ett och samma system. Var det månne meningen att från dem skulle växa fram en omslutning av hela det civiliserade Europa i det svartas och rödas tecken, till åstadkommande av ett enighetsverk med ännu längre gående syfte, nämligen all världens sammanförande till det av Israel eftertraktade världskejsariket? Det var kanske icke någon tillfällighet att den röda bolsjevismen och den svarta fascismen ungefär samtidigt uppenbarade sig på den världspolitiska arenan, den förre med Romanovernas Petersburg som sitt, närmaste mål, den senare med det påvliga Rom som sitt. Påvens omnämnda märkliga deklaration ger en anledning att ställa sig spörjande.

Judendom och kapitalism.

Av parlamentsledamot R. Jung, Prag.

Judaismen och kapitalismen äro identiska begrepp, fastslår Werner Sombart i sitt verk "Judarna och näringslivet". Att den, som yttrat dessa innehållsrika ord, absolut icke kan räknas till judemotståndarna gör dem dubbelt betydelsefulla, och det är över huvud taget synnerligen lämpligt att vid behandlingen av judefrågan framdraga dylika ofta ytterst ogynnsamma omdömen, som fällts över judendomen av judevänner eller t. o. m. av judarna själva. Vi hänvisa här bl. a. till professor Rudolf Virchow, prof. Theodor Mommsen samt till judarna Walther Rathenau, Otto Weininger, Ferdinand Lassalle, Karl Marx, Henrich Heine och Conrad Alberti. (Mycket goda urval av dylika omdömen finnas att tillgå i: Theodor Fritsch: "Handbuk i Judefrågan", Hammererlag i Leipzig, eller hos Ottokar Stauf v. d. March: "Judarna under tidens dom", Deutscher Volksverlag, München). Till ytterligare bekräftelse på de nyss anförda orden av Sombart behöver man bara taga fram Gamla Testamentet, i vilket klarare och öppenhjärtligare än någon annorstädes den judiska andans väsen återspeglas. Man bearbete blott följande profetior ur en enda bok, 5:te Mosebok: "Du skall äta allu andra folk", "På främlingen må du ockra", "Så skall du låna åt mångahanda folk, men själv skall du icke behöva lana av någon", och slutligen: "När nu Herren din Gud fört dig in i det landet, som han lovat dina fäder, och givit dig stora och härliga städer, *vilka du icke byggt*, och hus fyllda av allehanda rikedomar, *vilka du ej samlat*, och sattenbrunnar, *vilka du ej gjort* eller vingårdar och oliveträd, *som du icke planterat, så skall du äta och bliva mätt*". Mera träffande kan man näppeligen icke skildra den judiska rasens väsen, sådant det företräder av "det utvalda" parasitfolket och dess tjuvaktiga storfinans. Vilken avgrundsdjup motsatsen mellan denna — och andra liknande — "löften" i "den heliga boken" och germanska lagen: "den där icke vill arbeta, han skall icke heller äta". Den ena parten födande och närande, och den andra ödande och tärande. Kapitalism och judendom äro ett!

För var och en, som har ögon att se med, står det klart, att i och genom världskrigets slutförande har den oinskränkta — och ohöljda — penningmaktens tidsålder brutit in över den västerländska kulturen, samtidigt som den avslöjats som judemakt. Man behöver blott kasta en enda blick i statternas, kommunernas eller de större enskilda företagens finansplaner för att kunna fastställa, att räntor och låneamorteringar utgöra de ojämförligt viktigaste utgiftsposterna. Försåvanndet under den internationella storfinansens gissel kommer blir tydligt till uttryck. Vilka förödmjukande tiggarfärder måste icke de s. k. statsmännen åsomoftast företaga för att erhålla ett lån på några miljoner. Och regelmässigt få de då — detta är den springande punkten — högtidligen förplikta sig att i gengäld lämna sina kära judar allehanda fördelar. Huru blira icke Zionistkongresserna skyddade och firade under det att antisemitarna slås med av statsmakterna!

De för ögonblicket mest slående exemplen på hela staters slaveri erbjuda det med folkförbundets hjälp "sanerade" Tysk-Österrike samt i ännu högre grad Tyskland, vilket ju självt lade Dawesplanens rännsnara om sin hals.

Två små skrifter av överfinansrådet Dr Bang, väl den bäste kännaren av detta gebit, — "Die Sachverständigen-Berichte" och "Sachverständigen Ende?" (Neudeutsche Verlags und Treuhand-Gesellschaft, Berlin) — samt en utomordentlig uppsats av min meningsfrände Gregor Strasser, tysk riksdagsledamot, i häftet 21 av månadsskriften "Der Weltkampf" (Deutscher Volksverlag, München), lämna tillfyllestgörande uppgifter i detta ämne, vilket är så mycket viktigare, som New-Yorks Wall Street har sina ögon riktade icke blott på Tyskland, utan på andra stater, så att Dawesplanen far ingalunda betraktas som Alljudas sista försök till en "sanering" i de judiska kassaskåpens anda.

Om det nu trots allt detta ännu skulle finnas människor, som tvivla på det judiska penningväldets verklighet, så torde de vara att söka förnämligast bland marxister och s. k. statsmän, vilka som bekant äro att räkna till de mest barnsligt oskuldsfulla här i världen. Men för tanligt folk kan en blick på var gatubild nästan vara nog: varr man vänder sig, ser man bankerna som svathar skjuta upp ur jorden. Och vad är banken numera annat än en storfinansens sugpump.

Vi leva alltså mitt inne i penning-

(Forts. å sista sid.)

DEN JUDISKA RELIGIONSLÄRAN.

Fientlig mot alla icke-judiska statsordningar.

Talmud, innehållande judarnas religionslära, vilken ännu i dag exisiterar och av judarna antagits såsom deras lag, härstammar från Rabbi Juda, ungefär 150 år efter Kristus. — Första boken hade titeln Misehun, den följande Gemara. Judarnas påstående, att Talmud först kom till under medeltiden i försvarssyfte, är osannt.

Talmud gäller för judarna såsom en helig bok, i vilken rabbinerna, dess upphovsmän och tolkare, proklamera sig såsom ofelbara och sina lärosatser mer giltiga än Guds ord. Judarna ställa Talmud över bibeln. Under tidernas lopp hava rabbinerna författat så många böcker, som tillsammans bilda Talmud, att rabbinerna själva icke funno sig tillrätta i de varandra motsägande lärosatserna. Den palestinske rabbinen Josef Caro beslöt sig för att göra ett utdrag i paragrafform, vilket han kallade Schulchan Aruch, som utkom i tryck i Venedig 1905.

Caro författade till Schulchan Aruch detta förord:

"Jag kallade min bok "Dukat bord", alldenstund vem som studerar denna bok, däri finner alla möjliga utsökta läckerbitar. Jag höll det för nödigt återgiva bokens blomrika språk i ett precist och tydligt språk och särskilt det första och vackraste, på det att guds lag däri skall vara tillgänglig för varje jude i fullständig och lättläst form; på det att lagen för honom skulle vara klar och fast såsom en pelare, på vilken man kan hänga vapen och mot vilken allas ögon vända sig. Jag delade boken i 30 avdelningar, på det att varje dag kunde läsas en avdelning och således på en månad hela Talmud läsas. Om varje jude gälla orden: salig den man, som blir funnen med Talmud i sin hand. Även mindre skolburn böra ständigt läsa boken och lära sig den utan till, på det att de från ungdomen må känna lagen och i ålderdomen icke förgäta den. Även de visa skola sträla av ljusglans, när de efter ansträngande dagsarbete återhämta sig vid studiet av denna bok".

Abbé Maximilian de Lamarque, teologisk doktor och kanonikus i Monte Giuliano, vilken översatt Schulchan Aruch, skriver däremot följande:

"Under tio år bemödade jag mig att grundligt genomforska detta verk. Sedan jag fullbordat detta arbete och jämfört med alla källorna till detsamma, anbefaller jag det till alla kristna för grundligt studium. Icke hat förde mig till detta arbete, utan allenast medlidande med mina kristliga bröder. Studiet av den judiska religiösa litteraturen och erfarenheterna från min 40-åriga verksamhet som själasörjare hava lört mig känna hela faran, som hotar vår kristliga tro från judiskt håll. Jag är gammal varden och beredd att ingå i en bättre värld, men jag skulle vara i högsta grad tillfredsställd, om jag kunde säga till mig själv före min hädanfärd, att mina ord hava bidragit därtill att övertyga mina kristliga bröder, hur hotad er kristliga tro, liv, ära och egendom är från judarne".

Det är nödvändigt att hava kännedom om Talmuds huvudgrundsatser. Judarna äro en ras, utrustad med omoraliska och cyniska religionslärar. Mångfariga arbeten av de Lamarque, Drumont, Pontigny, dr Aug. Rohling och dr Brimau hava klart belyst Talmuds hemliga läror, och juden kan icke längre förhemliga dem. Efter läsandet av Talmud inse vi, att denna lära, även om den skulle vara objekant för en del moderna judar, gått judarna helt i blodet. Judarna äro formade efter Talmud och genomträngda av dennamen.

Talmud säger judarna att de äro höjda över alla folk och lär dem att utplåna skillnaden mellan gott och ont. I den rabbinska skriften "Dibre David" § 37 sägas: "Att göra med dem, som icke äro kristen en Talmuds hemliga lärar, betyder så mycket som att prisgiva alla judar åt säker död, ty om de kristna lure kännedom om allt Talmud säger om de kristna, måste de icke då så ihjäl ses alla judar?" Det säger tillräckligt om boken s innehåll! Och det är av den orsaken den moderne juden förnekar att Talmuds bud äro bindande. Men i själva verket sätter han Talmud framför Moses.

Karl Bilink.

FÖRSVARA DIG, SVENSKA FOLK!

Svenska Folk! Försvara din frihet, dina närmaste, ditt hus och hem mot internationella äventyrare och deras mordplaner. Försvara dina arbetare mot deras värsta fiende — bolsjevismen, och straffa sådana individer, som, under kommunismens täckmantel och för judespengar, sysslа med ett så ruskigt yrke — nämligen att röja vägen till sitt eget fosterland för barbariets rödgardister, färdiga att i Sverige upprepa Ryssls och Sofias blodsdåd.

Vilhelm Hartzenvld.

Partihandeln med rusdrycker.

Översikt av gällande författningar på området.

(Forts fr. n:r 11.)

Vid konstituerande stämman i Stockholm den 17 oktober 1917 bildades A. B. Vin- & Spritcentralen. Den för bolaget därvid antagna bolagsordningen innehöll efter vissa år 1918 beslutade ändringar följande huvudsaklign bestämmelser.

Bolagets aktiekapital skulle utgöra lägst 8,000,000 kronor och högst 24,000,000 kronor. Aktierna, lydande å 1,000 kronor, skulle vara dels stamaktier, dels preferensaktier, vilka sistnämnda skulle kunna utgivas till ett belopp av högst 23,500,000 kronor. Preferensaktierna skulle framför stamaktierna medföra förrådesrätt till en årlig oskumulativ utdelning av högst 7 procent. Stamaktierna skulle städse motsvara lägst en femtiondel av hela aktiekapitalet. Utelöpande preferensaktier skulle bolaget kunna inlösa, dock att aktiekapitalet därigenom ej förrge nedsättas under minimikapitalet. Styrelsen för bolaget skulle bestå av minst tre och högst sju ledamöter med minst två och högst fem suppleanter. Bolagets revisorer skulle vara fyra till antalet med två suppleanter. A bolagsstämman finge aktieägare rösta för fulla antalet ägda aktier. Varje stamaktie medförde femtio röster, varemot varje preferensaktie allenast medförde en röst.

Såsom dotterbolag till Stockholmssystemet fortsatte Spritcentralen det av Stockholmssystemet påbörjade inlösningsförfarandet och överförde ett stort antal speltäradlingsredelser samt vin- och spritfabriker. Redan år 1919 hade Spritcentralen eller dess dotterbolag övertagit praktiskt sett samtliga sådana firmor. Jämväl vinagenter och agenturfirmor från utländska hus blevo föremål för inlösning, varvid de inlösta firmornas förelse i vissa fall överlåts till för ändamålet bildade dotterbolag till Spritcentralen.

Stamaktiekapitalet i Spritcentralen ägdes av A.-B. Stockholmssystemet, och Spritcentralen utgjorde sålunda ett dotterbolag till Stockholmssystemet. Av bolagsordningens bestämmelser angående vinstens disposition framgår, att dotter-

(Forts. å sid 5.)

Den 30 Mars.

Räfst med Israels revolutionärer!

Alla tecken tyda på, att judafolket beslutat sig för att under 1928 våga ett avgörande i sin världserövrarekamp, då dess i årtusenden närda fantastiska dröm till varje pris skall bringas i uppfyllelse. I alla länder, på alla in- och utlandspolitikens områden arbetas med en febril iver för åstadkommande av den stora katastrofen, som skall förvandla de icke-judiska nationalstaterna i grus och bereda vägen för det universella lycksalighetsriket, där inga som helst olikheter och orättvisor skola råda utan alla känna sig nöjda och sälla i sin tillvaro. Den, som skulle fullkomna det "reformistiska" verket och öppna portarna till det tusenåriga riket, var — bolsjevismen, som i blodets och svärdets tecken skulle förlossa människorna från alla deras bekymmer och missräkningar samt skänka dem lyckan i dess högsta potens. En intensiv verksamhet utvecklas i detta nu inom Israels tredje international, såsom knappast tillförene. Den ena nya kominterncentralen upprättas efter den andra, och Sverige, som under härskande kosmopolitiska regim förunnats att rymma en dylik central, avsedd för Nordeuropas bolsjevisering, spelar i den iscensatta stora aktionen en nog så framträdande, det svenska namnet allt annat än hedrande roll. Våra statsmakter hava ju visat sina "finansiella beskyddare" den utsökta älskvärdheten att inte bara tillåta dem att här hålla sig med ett eget militärväsen, en hemlig, fullt utrustad revolutionsarmé, utan därtill även medgivit dem en fristad för sina stämplingar, från vilken de utan att behöva riskera att nås av den svenska rättsskipningen ogenerat kunna fullfölja sina konspirationer mot samhället och dess medborgare.

Nu liksom alltid är det de egendomslösa proletärerna, som få det nöjet att spela rollen som utförare av "det heliga Israel" vilja i egenskap av dess "pioniära" stormtrupper. Dessa förstå i regel ej innebörden eller konsekvenserna av de "klaskamps"-engagemang, vari de inlåta sig och upplysas sällan eller aldrig om de oerhörda desillusioner, de stora revolutionerna i guldkalvens hägn bruka medföra för de för friheten och rätten kämpande massorna. Israels deklarerade utomordentliga ömhet för gojimfolkens egendomslösa har förvisso alltid varit hycklad och uteslutande haft sin grund i rent egoistiska kynttighetsskäl. Det föraktade i själva verket gojimfolkens proletärer såsom utgörande "själlösa djur" i om möjligt än högre grad än deras bildade klasser, men det behövde massornas aktiva bistånd för att kunna tillerövra sig maktpositionerna i nationalsamhällena. "Proletären är spekulationens lydigaste redskap", heter det icke utan skäl i de judisk-filosofiska skrifterna. Förhållandena i det nutida Ryssland illustrera på ett nog så frappant sätt verkligheten i fråga om gojimproletärernas roll i Israels "antikapitalistiska" världskamp. Det är där icke bara kapitalister (icke-judiska) och s. k. intellektuella, som medels tjekan röjts ur vägen: även alla arbetare, som vågat hysa en egen uppfattning i politiska och andra ting, hava inspärrats i fängelser eller utan vidare förpassats till en annan värld. Enligt uppgifter av bokums egen statistiska byrå i Kubianka avrättades enbart under åren 1922 och 1923 bl. a. 50 000 soldater, 192,355 arbetare och 815,066 bönder. Dessa offersiffror för de nämnda två år, vilka naturligtvis äro rikligt starkt i underkant, ge en aning om omfattningen av den anmärkningsvärda blodsorgie, som under dessa gångna revolutionsdecennier utspelats i Ryssland. Varje tendens till självständigt tänkande har nedslagits i blod. När skola, fräsar man sig, folkens massor i den övriga världen komma underfund med den sataniska svindeln i hela denna politik, som från början till slut blott rör sig med lögn och bedrägliga förespeglingar och som i verkligheten endast avser att göra dem, som förunnas överleva revolutionen, till slavar för alltid under Jahves "egendomsfolk"? Skall det månne ske, innan ännu förödelsen hunnit gå över dem alla?

Nationen har ensam inom svensk press lagt fram sanningen rörande den bolsjevikiska världsrevolutionen, vilken för närvarande i så hög grad tilldrager sig hela den civiliserade världens uppmärksamhet, i den tanken, att den stora allmänheten är i sin fulla rätt att få veta sanningen. Bolsjevikrevolutionen är i verkligheten såsom vi förut påvisat varken någon det ryska folkets eller det universella proletariatets angelägenhet utan uteslutande en den judiska världsmaktens intressesak. Sedan Israel "rationaliserat" all världen efter sina djävulska planer, är det meningen, att gojimfolkens massor skola bliva outtömliga källor för profiten i det härskande "egendomsfolkets" tjänst. Penningens gud, världsrevolutionens tillskyndare, skall då regera friare och mera obehindrat än vanligt; i den blodiga diktaturens tecken, den styrelseform, som Israel nu är inriktad på att i alla länder till varje pris införa, skall Guldkalvens regemente fullkomnas. Verklighetsläget beträffande Sverige har i ett flertal artiklar i denna tidning hänsynslöst blottats, såsom bl. a. att de, vilka här arbeta för revolutionen, ytterst och i första hand äro landets ledande judar, bland vilka vi särskilt nämnt bokföreläggaren Karl Otto Bonnier, bankdirektören Olof Aschberg och rabbinen Ehrenpreis. Men de utpekade hava urskuldlöst att tillbakavisa våra beskyllningar, och varför? Jo, därför att de väl veta, att dessa äro fullt befogade och att deras sak är så genomsjuk som den överhuvud kan vara. Därför tiga de, även med risk att få sin tystnad tolkad som ett erkännande.

Med harm, för att icke säga vrede, hava landets lagiydiga, hederliga medborgare bevittnat hurusom statsmakten intill den dag som är tillåtit den världsrevolutionerande makten att här icke endast hålla sig med egen representation i den svenska riksdagen utan därtill även med en för rikets omstörtning avsedd revolutionär armé med hemliga vapen- och ammunitionsförråd samt full militär utrustning. Att det allmänna förtroendet för statsmakten härigenom vållats ett mycket starkt avbräck, är ju icke att förvåna sig över. Ute i landet har man länge ställt sig den frågan, om regering och riksdag helt gett sig den landoch folkfientliga makten i våld. Statsmaktens hittintills praktiserade underliga politik, som tillåtit allt passera, har kommit regerings- och lagstiftningsmyndigheterna att inför medborgarna framstå i en dager såsom hade dessa rent av oupplösligt förenat sina öden med den juderevolutionära makten. Som en överraskning och en glädjande sådan kom därför den av samtliga riksdagspartier i samband med den kommunistiska värnpliktigemotionen i andra kammaren företagna kraftiga demonstrationen mot de bolsjevikiska representanternas otill-ständiga förehavanden i svensk politik för främmande makts räkning. Vår i föregående nummer uttalade förvissning, att det härvarande Israel, den dag det djur som icke ville liksom av egen drift utbryta, Den skapade sig tredje internationalen, som skulle vara den efterlängtade världsomvälvningens verktyg. De 21 teserna fullkomnade tankegången. Men besvikelserna blevo endast fler. Försöket att iscensätta en resning i Tyskland misslyckades, liksom det förut lett till den vita terrorns triumf i Ungern. Förhoppningarna på den engelska kolstrejken gingo i kvav. 1926. Spelet om Kina förlorades 1927. Moskvas politik genom tredje internationalen hade resulterat i en rad stötliga fiaskon.

Man måste hitta på något nytt. Den politiska vägen ut ur isoleringen var uppenbarligen spärrad. Man besiöt sig för att pröva den — fackliga.

Framför oss ligger den resolution, som Kominterns exekutiv antog rörande fackföreningsrörelsen vid sitt senaste sammanträde i februari. Den är i våra ögon ett dokument, som levererar det avgörande beviset för att Moskva inlett ett nytt skede i sitt förhållande till utlandets arbetarvärld och att det nämera är den fackliga fronten som utvalts till huvudfront.

Resolutionen inskärper kommunisternas plikt att skoningslöst bekämpa den s. k. freden inom industrin. Taktiken måste bli att vid uppkommande strejker rycka ledningen ur "reformisternas" händer och strejkkommittéer under kommunistisk ledning skola inrättas. Det heter ordagrant vidare:

"Det kommunistiska avantgardets uppgift vid varje särskild strejk består i förmåga att mobilisera de stora massorna på basis av den givna etappens konkreta paroller. Detta betyder icke, att kommunisterna skola efterställa att ovillkorligen övertrumfa reformisterna genom maximalism i sina krav utan att de genom sin egen beredvilighet till strid skola för de breda arbetarmassorna avslöja den reformistiska fackföreningsbyråkratins defaitistiska manövrer. Varje strejk måste bli en arena för kampen om ledningen mellan kommunister och reformister. Linjen för kommunisternas tillvägagående skall därför vara en linje, som betryggar kommunistisk ledning i strejkkampen. Det är nödvändigt att mobilisera massorna under kommunistiska paroller, att efterställa att med de fackliga organisationerna som medium genomdriva sin egen taktik, på varje stadium av striden avslöjande reformisternas förrädiska position och i händelse av lämpliga förhållanden organiserande strejker mot fackföreningsbyråkratins vilja. I detta syfte måste man bilda strejkkommittéer, tage ledningen av dessa i sina händer och genom den även ledningen av hela strejkkampen.

Att vara en god kommunist betyder alls icke att alltid, under alla förhållanden vara för ögonblicklig strejk. Särskilt gäller detta missbruket av storstrejksparollen. En kommunist skall förstå att välja rätt tidpunkt för striden, klargöra kraftförhållandena för sig, icke hänga i släp efter massorna men inte heller springa för långt före, icke leka med strejken, men, om han en gång börjat den, begagna alla kampens chanser och möjligheter.

Kamp mot den byråkratiska centralismen, kamp för vidsträckt fackföreningsdemokrati, d. v. s. för största möjliga utvidgning av de lokala fackliga organisationernas rättigheter, proportionella val till förbundsstyrelserna, årliga nyval av styrelser och funktionärer i fackförbunden o. s. v."

Här säges alltså ifrån, att strejken icke skall ha till uppgift att framtvinga förmånliga arbetsvillkor o. d., utan dess uppgift är att "bli en arena för kampen om ledningen mellan kommunister och reformister". De fackliga organisationerna skola tjänstgöra "som medium" för genomdrivande av kommunisternas "egen taktik". Fackföreningsrörelsens ledare skola "avslöjas" och "på varje stadium av striden" framställas som förrädare. Kort och gott: denna snygga resolution går därpå ut, att kommunisterna skola utnyttja fackföreningarna i allmänhet och de i strejk invecklade fackföreningarna i synnerhet för att med alla till buds stående medel nedsvärta, nedgöra och som förrädare utmåla varje fackföreningsledare, som icke är kommunist. Befinna sig fackliga förtroendemän i det läget, att de förhandla om uppgörelse i en konflikt, så ha kommunisterna order att — som det heter på Moskvas säregna språk — "avslöja den reformistiska fackföreningsbyråkratins defaitistiska manövrer". Den fackliga kdningens auktoritet skall trotsas och undergrävas och man skall göra allt vad man förmår för att mot den ansvariga ledningens vilja sätta i gång med strejk.

En sak är klar, och det är, att världsrevolutionens bankruttörer i Moskva synas besluta att som ett slags hämnd för sitt fiasko på den politiska linjen växla in sitt lokomotiv på ett nytt spår och skrida till en väldig offensiv mot Europas fackföreningsvärld i syfte att pulverisera, demoralisera och förstöra den. Vi uppmana Sveriges fackföreningsfolk att vara på sin vakt. Exekutivkommittens resolution är en klar och öppen krigsförklaring. Cyniskt och oförblommerat ger den ifrån, att kommunisternas befattning med konflikterna på arbetsmarknaden ingalunda skall fullföljа uppgiften att förnjälpa fackföreningarna till seger över arbetsgivardömet, utan rätt och slätt att med alla till buds stående medel söka komma de ansvariga fackliga ledarna till livs. Icke för att hjälpa och främja arbetarna, icke för att söka skaffa dem bättre och drägligare villkor, icke för att ge segerkraft åt dem i deras fackliga strider — men för att åstadkomma största möjliga skadegörelse, nedsvärta, bekdanta, lömskt och försåtligt underminera ha våra hemmabolsjeviker anbefallits att "aktivisera" fackföreningsrörelsen.

Skall man låta förstörelseverket ske? Skall man tolerera detta mulivaderi? Tag resolutionen här ovan i hand, go' vänner! Läs upp den på edra fackföreningsmöten och avkräv kommunisterna klart besked!

"Skall man låta förstörelseverket ske?" — Ja, detta beror givetvis främst på socialdemokraterna själva. Ehuru vi för vår del ingalunda gilla socialdemokratien i dess politik, som vi anse ha varit i olyckligt grad ägnad att just befrämja de intressens framgång här i landet, som nu äro de, vilka elda och driva på bolsjevismen, måste vi erkänna, att det i detta ögonblick måste vara en gemensam angelägenhet för alla svensksinnade att medverka till förhindrande av det åstundade förstörelseverket. Man får hoppas, att nödvändigheten härav även allmänt må insees i de borgerliga kretsarna, där lyckligtvis Bonnierska Dagens Nyheter tyckes stå så tämligen isolerad i sina bolsjeviksympatier. Att det rådande tillståndet icke är bra som det är, och i längden ohållbart, inser man nog i denna stund också inom ansvarskännande socialdemokratiska kretsar. Men det får bli en framtida uppgift för representationen att under laga former reformera sig i riktning mot större ändamålsenlighet i enlighet med statsnyttans och de allmänna folkliga behovens praktiska krav.

PRESSKONSERTEN

Bolsjevismens framstöt mot fackföreningsrörelsen.

Den tredje internationalens herrar ha under det årtionde de kämpat för all världens bolsjevisering fått uppleva en enda lång rad av svåra motgångar och besvikelser men synas därför ingalunda förtröttas i sina strävanden. Planen på världsrevolution är ju en tanke, som Israel under årtusenden odlat och som därunder gått det i blodet, varför det naturligtvis icke i första taget kan förmås att uppgiva densamma. Vad som inte kan realiseras på den ena vägen kan väl alltid vinnas på den andra, resonerar man tydligen på det hållet. I Socialdemokraten (s.) kommenterar märket A. E-g. i en ledande artikel under rubriken "En snygg plan" världsrevolutionernas allra senaste taktik att genom erövrandet av den fackliga ledningen inom socialdemokratien söka tillvälla sig makten över denna och dymedels förskaffa sig möjligheter att kunna sätta sin revolutionsdröm i verket. Förf. i Soc.-Dem. skriver:

Bolsjevismens anlete förvandlas omedelbart. År 1918 bidade den världsrevolutionen. Denna kom icke. Drömmen om att det i Ryssland tända blået skulle bli den stora universella brasaå visade sig vara befriåglig. Den fantastiska planen att utbreda revolutionen med svärd och över Polen sätta Tyskland i brand och få kriget att återuppstå vid Rhen korsades redan 1920. Bolsjevismen beslöt sig för att söka systematiskt framdriva det ves sätta sin revolutionära "apparat" i gång, skall finna emot sig ett praktiskt taget enigt svenskt folk, har tydligen i och med detta i själva riksdagen fått en bekräftelse, som man får hoppas vederbörande skola taga ad notam. Bakom hrr Engbergs och Perssons i Göteborg under debatten uttalade kraftiga deklarationer och varningar mot "främmande" inblandning i våra svenska angelägenheter stå förvisso alla ärliga svenska medborgare. Man får blott hoppas, att manifestationen i riksdagen må bliva mera än en demonstrativ åtgärd för stunden och efterföljas av snar och effektiv handling.

Sveriges folk kan omöjligen längre åtnöja sig med det rådande tillståndet, som faktiskt utgör ett ständigt hot mot dess liv och säkerhet. Vad det nu kräver är, att det en gång för alla varder befriat från detta hot. Tillvaron inom landets egna gränser av en på medborgarnas förledande till mordhandlingar och det svenska nationalsamhällets revolutionära omstörtning inriktad organisation i den judiska världsmaktens tjänst liksom förhandenvaron av en egen representation för denna i Sveriges riksdag kan och får icke längre tolereras. Det förefaller, som om man i allmänhet icke gjort klart för sig det abnorma och ohyggliga uti, att konspirationer av ifrågavarande slag ohindrat få bedrivas i samhället. Välja icke regering och riksdag här fullt ut göra sin plikt, återstår intet annat än att de ansvarskännande runt om i landet organisera sig för en opinionsrörelse, som låter statsmakten veta sin skyldighet. En ändring i rådande praxis måste omedelbart ske i syfte att få gällande lag på området efterlevd, varjämte måste gås i författning om vidtagande av alla nödiga åtgärder för avlägsnande en gång för alla av det ständiga revolutionära hotet från judemakten. Från de svenskes sida måste slutligen hävdas det ovillkorliga kravet på anhängiggörande av förråderiprocess, som bringar fullständig klarhet beträffande den sedan åratal i landet bedrivna bolsjevikiska upprorsrörelsen, som hänsynslöst avslöjar de däri inblandade, i första rummet dess anstiftare, samt bringar alla de skyldiga till välförtjänt straff.

DANSK NATIONALT TIDSSKRIFT

KØBENHAVN F.

Selvstændigt - uafhengigt - antisemitisk

Helaar Kr. 5:—. Halvaar Kr. 2: 75.

Mitt emot Centralstationen ligger
HOTEL TERMINUS
STOCKHOLM
80 komfortabla, nyrepparerade rum jämte foaletrum, försedda med rinnande kalit och varmt vatten
Enkelrum från Kr. 5:-
Dubbelrum från Kr. 10:-
Intim matsal, läse- o. frisörsalong
Telegramadress: TERMINUS
Tel. och Postadress: HOTEC TERMINUS

Interneringslagen bör revideras!

Statsministern besvarade förra onsdagen hr Bodéns (f.) interpellation om skydd för den personliga friheten vid internering å sinnessjukhus. I sitt svar redogjorde statsministern för de nu gällande regler på området ävensom för de ändringsförslag, som förelågo, samt ställde i utsikt ett regeringsförslag i interpellationens syfte till nästa års riksdag. Interpellanten tackade för svaret och underströk "att de nuvarande förhållandena voro i hög grad otillfredsställande".

*

Hr Bodén förtjänar erkännande för sitt tydligen alltför välmotiverade inskridande till förmån för en ny ordning, som bättre än den nuvarande bjuder garantier mot missbruk av lagens om internering bestämmelser. Fallet Feron blev droppen, som kom bägaren att rinna över. Vår geniale vetenskapsman, prof. Henschen, utförde genom sitt ingripande i detta upprörande fall en gärning, som länder honom till all heder, i det han i den mänskliga rättens och frihetens namn med styrkan av sin enastående auktoritet inskred mot den helt enkelt skandalösa trafik i internering, som här i skydd av falsk "psykiatrisk" vetenskaplighet sedan lång tid tillbaka fått florera. Det kan förtjänat omnämnas, att prof. Henschen efter fallet Feron blivit anmodad taga sig an en mängd liknande fall men att han på grund av sin höga ålder och sina svaga krafter måst avstå därifrån. Redan detta faktum visar, att fallet Feron ingalunda varit något enastående sådant. Man må nu blott hoppas, att det i utsikt ställda regeringsförslaget till 1929 års riksdag må bliva av sådan art, att det verkligen råder bot mot missförhållandena på området. Det torde finnas skäl för att låta reformen även avse internering till alkoholistanstalter, där tydligen även gällande lagbestämmelser giva möjligheter för utövande av godtycke och den enskilde är tämligen försvarslös gentemot eventuella maktmissbruk.

Starkt försämrad handelsbalans januari—februari.

Enligt nu föreliggande uppgifter rörande utrikeshandeln under febr. visar denna månad ett importöverskott av 45,8 milj. kr. mot 16,5 milj. kr. under samma månad 1927. Det sammanlagda importöverskottet för januari och februari 1928 utgå sålunda 84,6 milj. kr. mot 32,0 milj kr. 1927.

Under de ifrågavarande två månaderna har importen haft ett värde av 249,3 milj. kr. i år mot 213,9 milj. kr. 1927. Exportens värde har i år uppgått till 164,7 milj. kr. mot 181,8 milj. kr. i fjol. Exporten har sålunda sjunkit med i runt tal 17 milj. kr., medan däremot importen stigit med 35,4 milj. kr.

Utförselbevisen prolongerade.

Riksdagens kamrar hava i överensstämmelse med k. m:ts förslag beslutit prolongera utförselbevisen t. o. m. den 31 juli 1931. Första kammaren fattade beslutet utan votering, andra kammaren med 110 röster mot 94.

Postsparbankens verksamhet under 1927.

Enligt postsparbankens nu föreliggande bokslut för det gångna året utgjorde delägarebehållningen den 31 dec. 1027 205,569,432 kr. 81 öre eller en ökning sedan årets början med 15,927,549 kr. 51 öre, varav 8,532,120 kr. 59 öre i rent insättningsöverskott.

Under räkenskapsåret ha inkomsterna uppgått till 10,739,786 kr. 65 öre och utgifterna till 8,891,119 kr. 58 öre. Årets vinst utgör således 1,848,667 kr. 7 öre. Enligt generalpoststyrelsens beslut har vinsten disponerats sålunda: 200,000 kr. ha överförts till reservfonden, som därefter uppgår till 2,000,000 kr., och återstoden 1,648,667 kr. 7 öre ha använts för nedskrivningar av det bokförda värdet av bankens obligationsinnehav.

Röda Korset organiserar sig för antigaskriget.

Överstyrelsen för Svenska Röda korset har gjort ett programuttalande rörande Svenska Röda korsets tilltänkta medverkan vid civilbefolkningens skydd mot det kemiska krigets fruktansvärda verkningar och dess avsikt att härvid samverka med statliga och kommunala myndigheter. De i programuttalandet angivna riktlinjerna ansluta sig i stort sett till den internationella Brussel-kommissionen resolutioner efter tillämpning på svenska förhållanden. Överstyrelsen föreslår en särskild utredning angående den nya uppgiften, som skulle anförtros åt en blandad kommission från Röda korset och särskilda sakkunniga.

Den blandade kommissionens utredningar och eventuella förslag skulle i främsta rummet inriktas å bl. a. följande uppgifter till civilbefolkningens skydd i det kemiska kriget: Uppsättande vid krigstillfälle av manlig (ev. även kvinnlig) Röda korspersonal såsom Röda kårsets antigastrupper med utrustning, särskilt för gasanfall utsatta orter inom landet med uppgift att aktivt bitråda dels vid ortsbefolkningens undanförande i skyddsrum och bortförande utanför den med gasangrepp hotade platsen eller över huvud taget vid familjernas bisprinngande, dels även vid de gasskadades tillvaratagande och vård. Föreberedelser för upprättande vid krigsutbrott av Röda kors-hjälpstationer vid med Röda korsets antigastrupper förseedda orter, dessas närmare uppgift och utrustning.

Påven klagar sin nöd för katolikerna.

Påvens organ Osservatore Romano offentliggjorde i sitt nummer för i måndags ett tal, som påven hållit inför representanter för de katolska organisationerna. Mussolini hade till en början förbjudit offentliggörandet av talet, men på tisdagsaftonen gavs tillstånd till publicering.

I sitt tal beklagade sig påven, dock utan att nämna några namn, men med tydlig adress till katolska centerns senaste konferens i Rom, över att dessa katoliker icke funnit nödigt att komma till den heliga fadern, utan sått till Capitolium. Påven klagade vidare över, att staten helt och hållet vill taga hand om ungdomens uppfostran, vilket vore kyrkans sak. Vidare ingriper staten i ledningen av de katolska föreningarna och kongregationerna. Nationalkatolikerna på Capitolium hade dragit telaktiga slutsatser av påvens tystnad, ty man hade icke tänkt på att det många gånger är bättre att tiga, icke därför att man icke har något att säga, utan för att icke ytterligare försämra situationen.

Sydtyrolerna revoltera mot fascistväldet.

Enligt meddelanden från Innsbruck i Sydtyrolen vägra bönderna i Tempino och Nonstal att betala sina skatter. I luenno ha bönderna gjort revolt och hotat borgmästaren, varför ett kompani karabinjärer måste utkallas.

NATIONALT TIDSSKRIFT

Keysersgt. 1, OSLO

Utkommer maanedlig.

Pris til Sverige kr. 6: 20.

Eneste antisemitiske publikation, som utgis i Norge

Bestilles best pan posthuset

PÅ UTKIK

Israels "proletärå" världskamp.

Det är utan tvivel sällsamma ting vi uppleva i dessa yttersta dagar: det egendomslösa proletariatet i alla länder i färd med att begå revolution och omvandla all världen till ett allas universella "tyckoriket". De, som icke av judepressen lärt sig av med att tänka, kunna ju ej undgå att reflektera över det underbara i denna de egendomslösas världserövrarekamp. Huru måste inte världen plötsligt hava förvandlats! Senare århundradens allra främste krigaregestalt Napoleon den förste, yttrade ju: "till att föra krig fordras pengar, pengar och åter pengar", och ententens ledande statsman under världskriget, mr Lloyd Georg, förklarade i ett betydelsefullt ögonblick under kriget: "den part vinner kriget som förfogar över de sista silverkulorna".

Mot bakgrunden av dessa och andra uttalanden av krigförare och statsmän, som måste anses tämligen auktoritativa på området, framstår givetvis hela versionen om den bolsjevikiska världsrevolutionen såsom en det egendomslösa världsproletariatets befrielsekamp såsom högst egendomlig. Sunda förnuftet säger oss ju att det ej är småsmulor, som en dylik världskamp kräver i underhåll. Man håller icke stridsdugliga revolutionära arméer, dito politiska partier och agitationscentraler, tidningar, agitatorer, propagandamaterial m. m. dyl. i alla länder endast med de eländiga slantar, som egendomslösa proletärer kunna ställa till förfogande. Därtill fordras verkliga krigskassor och det på miljarder — sådana i denna stund helt enkelt ingen annan makt än Israel mäktar åstadkomma.

Vår bild härovan är avsedd att belysa det stora mysteriet å denna punkt. De egendomslösa proletärerna kämpa i regel utan att förstå sammanhanget i det hela sin ideela "befrielsekamp" med pengar, härrörande från de judiska kassakistorna. Saken exponeras visserligen icke i onödan, om ock Vederbörande för inprängtande av samhörigheten mellan arbetarna och Israel emellanåt låta jude-kapitalister, såsom t. ex. hos oss bankiren Olof Aschberg, träde synas och celebreras som välvillig stödjare av "det förtryckta proletariatets" sak. Israel sörjer även alltid för att det har en kontingent säkra agenter bland ledarna för massorna, de där svara för den finansiella utövningen och garanterä kursens judevänliga inriktning.

Svensken beredd till motvärn.

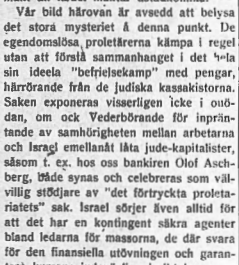

I anknytning till en rekapitulering av vår framstående tonsättare Pettersson-Bergers frejdiga kamp mot den judiska dekadansmusiken, enkannerligen den av "konstnären" Moses Pergament presenterade återger Allehanda ovanstående teckning till illustrerande av de svenskes uppvaktande till föravar mot den israelitiska framstormningen här i landet. I en nyligen publicerad rescension över Budapest-trion och ett par musiknummer av en italiensk-judisk halvkokofonist vid namn Casella hade P.-B. bl. a. yttrat sig: "Det var den sedvanliga plumpt pieibeijiska skämtmusiken utan individuell karaktär, uppfunnen och alltjämt odlad av judar, vilka i likhet med andra folk av icke-europeisk härkomst sakna medfött tonalitetssinne." Allehanda fogar härtill:

"Det skulle vara intressant att veta, om judarna verkligen uppfunnit de ultramoderna dekadenta konstärterna. För vår del tvivla vi därpå. Judarna äro över huvud inga uppfinnare. Inte ens sina egna myter och legender tyckas de enligt den modernaste kritikens utredningar ha uppfunnit själva utan lånat från de ariska perserna eller andra folk. Men de förstå att skaffa sig utbyte av andras påhitt, jämväl av de tarvliga och andelösa. Såsom det heter i 105:e psalmen Davids:

"Så förde han ut sitt folk med fröjd,
med jubel dem som han hade utvalt.
Han gav åt dem hedningarnas länder,
och folkens förvärv fingo de till besittning..."

Det blir kanske, när allt kommer omkring, inte fullt så lätt för Israels Gud att uppfylla sitt löfte till sitt utvalda folk vad de svenska hedningarna anbelangar. Men att El Schaddai gör vad i hans makt står, därom vittnar alltför tydligt den nu med sådan iver bedrivna propagandan för svenska folkets lyckliggörelse i bolsjevismens tecken.

Israel varmt intresserat för ett svenskt nationalmonument.

Det förefaller som om Israel i dessa dagar skulle anse sig ha alldeles särskild anledning demonstrera sitt varma intresse för den nationell-svenska kulturen. Förra fredagen hade genom teknologföreningen anordnats ett möte å Brattens

Grand hotells festsal för diskuterande av spörsmålet om "Helgeandsholmens ordnande". Bland de närvarande märktes förutom en del intresserade riksdagsmän en mängd "kulturella" celebriteter, däribland bokförläggaren Karl Otto Bonnier, professor Bendixson, borgarrådet Yngve Larsson, professor Östberg, hamndirektör Salomon Vinberg m. fl.

Huvudtalare vid det förnämliga mötet voro riksdagaman Värner Rydén och prof. Östberg. Den förre talade först, givande uttryck för sitt livliga intresse för riksdagsplanens ordnande, så att vi "på ett storstilat värdigt sätt" år 1935 må kunna begå 500-årsminnet av vår svenska folkrepresentations tillkomst. Till den ändan önskade han Helgeandsholmens omdaning enligt framkommet förslag, så att dess skönhetsvärde kom till sin fulla rätt. Hr Rydén rekommenderade först och sist resandet av ett Engelbrektsmonument, till hugfästande av minnet av "den stora folkbefrielsens ledare" — "en av världshistoriens ljusaste gestalter". Därefter uppträdde prof. Östberg med sitt dyrbara förslag till hela Helgeandsholmens ordnande, vilket benämnades "endast" komma att kosta 1¾ miljon. Sedan riksdagshusets arkitekt tillbakavisat det Östbergska projektet såsom en "omöjlig utopi" och några andra talare haft ordet, framträdde hr borgmästare Lindhagen och talade för resande av ett monument "över oss själva och våra framtidsförhoppningar". — Ett monument, som ju bör bli högst underbart att skåda, när det en gång blir färdigt att resas framför riksdagshuset.

Vi återge härovan ur Bonnierska Dagens Nyheter en teckning av några av förgrundsfigurerna vid det remarkabla "diskussionsmötet". Inslaget är såsom synes av bilden starkt orientaliskt. Överst till höger skåda vi prof. Östberg, gift med judinnan Thiel; till vänster om honom Värner Rydén, vilken i hela sin verksamhet visat sig vara en exponent av judiskt psyke och vars yttre även tyder på härstamning från de s. k. östjudarna. Nedanför Rydén märkes juden-hamndirektören Salomon Vinberg samt under honom de bägge bolsjevikivrande judarna prof. Bendixson, Stockholms högskolas rektor och Stockholms stadsfullmäktiges "grand old man" (enl. Bonnierska D. N.), och bokförläggaren Karl Otto Bonnier, den för Sveriges erövring under Israel av alla mest verksamma juden i vårt land.

Tro hr israeliter att de genom att på detta sätt exponera sig som svensknationella kulturvärdare lyckas dupera svenskarna och få dessa att tro på sin lojalitet mot Sverige, taga de miste. Deras bedrivna raseringsarbete på alla områden av svensk kultur har lämnat alltför tydliga vittnesbörd om var de såsom "kulturvärdare" höra hemma för att svenskarna skulle låta dupera sig av gester sådana som denna.

Internationalekonomen Cassel till U. S. A?

Vår illustre "nationalekonomiske" professor och textutläggare Gustav Cassel har enligt vad meddelas i telegram från Newyork erhållit inbjudan av Columbiauniversitet att där hålla en serie nationalekonomiska föreläsningar vid universitetet. Vad det blir för slags nationalekonomi hr Cassel skall undervisa det kunskapstörstande Wallstreet-Newyork i, behöver man ej svåva i oviss het om. Den Casselska nationalekonomien är i Sverige tillräckligt omvittnad, den har aldrig varit någonting annat än propaganda för Israels nationalekonomi eller "vandringsfolkets kautschukvetenskap" såsom prof. Vinroth så karaktäristiskt kallat den, inrktad på statens d. v. s. svenska folkets skuldsättning till den judiska ockrarefinansen, vårt svenska näringslivs nedlåggande till förmån för det israelitiska världshushållet etc. i samma stil.

Det är väl förmätet att hoppas, att hr Cassel skall komma att trivas så utmärkt väl i Newyork, att han för beständigt stannar kvar hos sina själsfränder i den världsfinansiella metropolen, där ju hans "vetenskapliga" läror böra kunna påräkna betydligt större resonans än här i landet, där man nu äntligen lyckligtvis börjat genomskåda deras rätta art och väsen.

Modern kvinnorörelse i riksdagen.

Den allmänna rösträtten sådan den tillämpas i Sveriges land ger tydligen icke kvinnorna mindre möjligheter än männen att för lagstiftarekallet få placerade "fullt värdiga" representanter, något som vi fingo en nog så tydlig erinran om vid behandlingen av den kommunistiska riksdagsmotionen om straffrihet åt fosterfördrivare d. v. s. legalisering av barnamord. I humanitetens och civilisationens namn kämpade "frigjorda" representanter för det kvinnliga släktet för det kommunistiska "reformförslaget". Men kamraterna voro lyckligtvis i besittning av tillräcklig ansvarskänsla och moralisk uppfattning för att vägra lyssna till de emanciperade damernas önskningar.

Per Albins unga dotter fascist?

Vid fascisternas stora propagandamöte å Musikaliska akademien förra fredagen räknades bland den intresserade publiken också Per Albins unga dotter, som bevistade evenemanget i sällskap med en ung man — om svartskjorta eller ej, kunna vi ej upplysa —. Nog av, fröken Per Albin vart mäkta imponerad av mötet och försäkrade efteråt, att det var "väldigt storartat och intressant, om jag också inte kunde gilla allt".

Tänk nu, om det fruktansvärda skulle inträffa, att fröken Per Albin går och blir fascist och pappa Per Albin till alla andra besvärligheter också får sin unga dotter till politisk motståndare! Om det var den mer eller mindre fascistiskt anstrykne uppvaktande kavaljeren i hennes sällskap eller den vid mötet upprädande f. d. furiren, som kommo hennes känslor att halvt om halvt vibrera för "de fascistiska idealen" förmåler icke historien. Per Albin har i varje fall alla skäl att ha ögonen på sin unga dotter.

Parlamentariskt midsommarfirande enligt Bonnierska D. N.

Knappast ha herrar israeliter med Karl Otto Bonnier i spetsen hunnit få sin så livligt åstundade demokrati genomförd i Sverige, förrän de i sin press ge sig till att utdöma sitt verk samt förhåna och parodisera den demokratiska representationen såsom en tvnda samling politiska spelegubbar, de där med sitt ändlösa joller och sina många barnsliga upptåg endast i alltför hög grad motivera den rådande parlamentsledan och den i dennes släptåg framväxande stämningen för diktatur. "Mohren har kantänka gjort sin tjänst" — demokratien passar ej längre Israel, den börjar t. o. m. bli besvärlig att handskas med och visa tendens till att vilja tänka på egen hand. Därför, bort med den, ju förr dess hellre!

Det Bonnierska livorganet Dagens Nyheter går naturligtvis i spetsen för det energiska arbetet för riksdagens och den enligt liberal uppfattning en gång så gudomliga parlamentarismens "popularisering", på det att folkmeningen måtte beredas får dess "nödvändiga" ersättande med "en mera förnuftsenlig ordning" d. v. s. judisk-bolsjevikisk diktatur. Dag efter dag finnea vi i D. N. teckningar och text i dylikt "populariserande" syfte.

Härovan en dylik teckning, visande parlamentarikernas midsommarfirande. Den stora allmänheten, som dag efter dag tillhandahålles dylika konststycken i ord och text i D. N., kan ju lätt ta intryck därav samt efterhand bibringas den uppfattningen, att bolsjevikernas uppfattning om den nuvarande representationen är alltför väl motiverad.

Vår världsreformatoriske stockholmsborgmästare Carl Lindhagen,

numera välbeställd slottsherre vid Alsten, förtröttas icke i sin ideela kamp för denna världens omdaning till ett universellt freds- och lyckorike i enlighet med Den Högre Maktens önskningar. I dagarna har han således av trycket utgivit en broschyr, "Den fullständiga avrustningen", 52 sidor stark, vari ljus sprides över de i samband med världens pacificering stående problemen. Av vad slag detta ljus är, är för den, som något följt hr L. i hans upplysningsverksamhet i det offentliga livet, icke svårt att tänka sig.

I den provokatoriska nykterhetspolitikens tjänst.

Kustbevakningen i Fotevik i Skåne har i närheten av stranden vid Ljunghusen beslagtagit 460 liter 95-procentig tysk sprit. "Spritfyndet" vårdas av tullen i Malmö.

Direktör Paul Fritz Held i aktiebolaget M. Hansen, Stockholm, vilken åtalats för förseelse mot förordningen angående handeln med skattefri sprit, har av rådhusrätten dömts till sammanlagt 450 kr. böter för försummelserna i fråga.

Revolutionsinternationalen i febril verksamhet på Balkan.

I samband med den pågående reorganiseringen av Israels revolutionsinternational och dennas verksamhet i Europa genomföres såsom vi tidigare framhållit en viss decentralisering av arbetet med upprättande av olika komintercentraler, däribland en i Stockholm för Nordeuropa. En liknande komintercentral har upprättats i Wien, avseende Balkans revolutionering. Wiencentralens anströngningar skola enligt vad uppgives ur pålitliga källor för närvarande närmast vara inriktade på Grekland och Bulgarien. I Bulgarien ha emellertid myndigheterna vidtagit energiska motåtgärder, varför det kommunistiska mullvadsarbetet för ögonblicket koncentreras på Grekland.

I Saloniki och Aten försökte man nyligen att efter wienskt mönster framprovocera oroligheter och därmed åstadkomma upphetsning bland befolkningen. Polis, gendarmeri och militär undertryckte emellertid med våld dessa ...

Måltidsdryck som hälsokur

erhåller man av Frukt-salt-Samarin; det ger en läskande och härlig kolsyredryck, som piggar upp aptiten och befordrar ämnesomsättningen, renar och uppfriskar blodet, befriar magen och tarmarna från otjänliga ämnen, utdriver den skadliga urinsyran, gifter som måste renas bort, varmed undanröjdes grundorsaken till dålig hälsa; hela organismen sättes i god form.

Drick därför dagligen Frukt-salt-Samarin. Pris pr fl. kr. 2.50; motsvarar 25 fl. mineralvatten. Erhålles å apotek, hos drog-, färghandl. m. fl.

Cederroths Tekn. Fabr., Stockholm

TAPETSERARFIRMAN

C. A. ERIKSSON

Hantverksregatan 22, Stockholm
TEL. KUNGSH. 6706.

Utför Möbelstoppningar, Mattpåläggningar till mycket billiga priser. Förstklassigt arbete garanteras. Begär kostnadsförslag.

Klädning av sidovagnar samt bakdvaor.

Caféet

RIDDAREGATAN 11
(hörnet av Sibyllegatan.)
Gott kaffe och väl tempererade maltdrycker. Tidsenliga lokaler.
OBS.! Ny regim.

Köpmännen i härnad mot dörrknackar- och efterkravshandeln.

Vid det av styrelserna för Sveriges köpmannaförbund och Sveriges grossistförbund den 26 mars anordnade möte i Stockholm för överläggning om fortsatta åtgärder till hävdande av köpmannakårens intressen gentemot efterkravsaffärerna och den ambulerande handeln antogs efter ingående diskussioner tvenne uttalanden, vilka skola tillställas regeringen och kommerskollegium. I uttalandet till regeringen heter det bl. a.:

"En jämförelse med andra länder i fråga om lagstiftning rörande illojal och ohederlig konkurrens ger det bestämda intrycket att vårt land på detta område kan beteknas som synnerligen efterblivet. En art av handelsverksamhet, där illojala och ojusta affärsmetoder i särskilt stor utsträckning förekomma, är efterkravs- och postorderhandeln. Detta torde oförbehållsamt erkännas även av vissa av denna handels egna utövare. Med slagordets makt över opinionen har man lyckats att i stor utsträckning dupera allmänheten till förfång för denna själv liksom för de lojalt arbetande köpmännen. Det saknas ej heller exempel på att firmor av här antydd beskaffenhet förmedlat underhaltiga utländska varor, vilka tillverkats i mönster och utningsförsök. Man söker på allt sätt uppbetsa de arbetslösa, ehuru oroligheter endast äro ägnade att rubba regeringens understöds- och saneringsprogram. De statsanställda upphetsas till strejkbeslut, ehuru lagen föreskriver omedelbart avskedande och upptill ett års fängelse för dylika tilltag.

Den rannsakning, som företagits med orosstiftarna har tydligt och klart visat, att det är fråga om en i stort anlagd aktion av tredje internationalen. De grekiska myndigheterna ha tillkännagivit, att de sitta inne med överväldigande bevis för Wienemissariernas verksamhet. Den kände kommunistiske agitatorn Lewantiew (jude), som ständigt är bosatt i Wien, uppehöll sig några dagar före oroligheternas utbrott i Grekland, distribuerade penningbeloppen, upplade penningdepåer i landsorten och arbetade för att via en generalstrejk få sovjetrepubliken utropad. I hela landet skulle en energisk kommunistisk agitationsverksamhet sättas i gång, som allt efter befolkningens psyke skulle betjäna sig av olika medel. Sålunda skulle man samarbeta med en grupp av makedoniska kommittén, som man vann genom pengar och genom fabeln, att Makedonien och Trakien skulle bli befriade, om sovjetrepubliken utropades. Regeringen avslöjade även att den efter vad som gjorts gällande, uteslutande humanitära organisationen "Röda arbetarhjälpen" icke är någonting annat än en kommunistliga för agitatorisk verksamhet.

"Räddarna".

Under denna rubrik läses i Das Deutsche Tageblatt nedanstående:

I forna tider befann sig Genèves ghetto i Caronge. I dag ha judarna flyttat till en annan plats: **internationella arbetsbyrån!** I f. d. amunitionsministerns Albért Thomas kasern husera icke mindre än 52 judiska tjänstemän. Och då judarna, som redan genom dopet lättas en smula i vikt, nu en gång lättare svinga sig upp än andra dödliga, så får man väl antaga, att största delen av dessa 52 judarna äro avdelningsföreståndare. Folkförbundets filial står alltså icke tillbaka för huvudfirman.

Brasilien önskar ej återinträda i folkförbundet.

Brasilien ha i telegram till N. F:s generalsekretariat framfört sitt tack för rådets brev och uttalat sin stora aktning för N. F. med vilket Brasilien trots att det icke längre är medlem av förbundet ämnar på ett verksamt sätt samarbeta.

Den nationella rörelsen i Ukrajna vållar Sovjet bekymmer.

Enligt från Ukrajna över olika europeiska städer ingående underrättelser har därvarande sovjet på mest energiska sätt medels massh&kningar och politiska avrättningar inskridit mot den från nationalukrajnskt håll bedrivna propagandan mot sovjetstyrelsen. Ett 50-tal ukrajnare, däribland bekanta vetenskapsmän och författare, hava åtaktats. Ukrajnskan dr Su och dr Petreuik, som bägge voro framstående medlemmar av ukrajinska socialdemokratien, skola redan ha blivit skjutna.

Förestår revoltförsök på Irland?

Från snart sagt alla kanter av Europa förmåles om av polismyndigheterna avslöjade hemliga, olagliga transporter av vapen och ammunition. Bl. a. meddelas från London, att därvarande myndigheter kommit på betydande vapensmugglingar till Irland via England.

Varför är

Solna Bryggeris PORTER-DRICKA så allmänt omtyckt?

Jo, därför

att det tillverkas av bästa råvaror under fullt sakkunnig ledning.

Ring Hagalund 95

efter en flaska på prov.

Vitaminrikaste måltidsdryck.

KÖP BRÖD FRÅN
W. Gustafsson, Bageri & Konditori
S:t Eriksg. 22. Stockholm. Tel. N. 18292

Amerikanska Herrskrädderiet

Södra Kungstornet, 6:te vån.
Tel. 57 84

Nyheter för våren i eleganta tyger, speciellt scotska nu inkomna

styrsel, som medfört förväxling med kända svenska fabriksmärken till men för den svenska produktionens intressen. Vid talrikt besökt sammanträde med representanter för engroshandeln, detaljhandeln och handelsresandekåren inom skilda branscher och från landets olika delar har beslut fattats, att till statsmakterna framför köpmannakårens bestämda och enhälliga uppfattning rörande nödvändigheten av åtgärder för åstadkommande av effektiv lagstiftning mot ohederlig konkurrens, detta även ännefattande bestämmelser mot presentgivning inom handeln, och mötet riktar en vördsam och enträgen vädjan om vidtagande snarast möjligt av åtgärder för påskyndande av en sådan lagstiftning."

I det uttalande, som skall tillställas kommerskollegium yttras bl. a: "Den ambulatoriska handeln erkännes numera från vitt skilda håll sakna det existensberättigande den under tidigare skeden måste anses ha ägt. Den bofasta butikshandeln måste helt visst anses erbjuda konsumenterna en större trygghetsgaranti än kringförselhandeln, från vars verksamhet talrika exempel kunna påvisas om lurendrejeri och humbugsartade försäljningsmetoder. Vid den utredning rörande revision av gällande näringsfrihetsförordning, som på k. m:ts direktiv igångsatts inom kommerskollegium, torde största hänsyn böra tagas till dessa förhållanden och effektiva åtgärder vidtagas för reglering och begränsning samt successiv avskrivning av den ambulatoriska handeln. Icke minst viktigt torde därvid vara, att det stadgande i näringsfrihetsförordningen, som avser fri kringförsel av livsförnödenheter, kompletteras och förtydligas så, att lagstiftarnas ursprungliga avsikter med bestämmelsen vinna efterföljd på så sätt att kringförsel av livsförnödenheter till avsalu begränsas att gälla lantmanna- och trädgårdsprodukter samt alster av inhemsk hussliöd och hantverk, men att däremot ambulatorisk försäljning av importerade eller fabriksmässigt tillverkade varor helt förbjudes. Önskvärt är också dels en skärpning av straffbestämmelserna i fråga om olaga handel, dels sådan lagbestämmelse, att polismyndighet må äga befogenhet att beslagägga varulager hos person, som ertappas med olaga handel"

Förutom de nämnda uttalandena, som skola tillställas regering och kommerskollegium, antogs ett tredje sådant, riktat till leverantörerna vari hemställes att dessa söka motverka dörrknackarhandel o. ambulerande handelsverksamhet i övrigt.

En centralkommitté tillsattes slutligen med uppdrag att arbeta i den riktning mötet utstakat, varjämte utsågos speciella underhandlingskommittéer för de olika branschernla.

Judepropagandan för Bergson- "filosofin".

Henri Bergson, född 1859 i Paris, enligt egen uppgift av iriändsk börd, närmare bestämt iriändsk judeläkt, är om man får tro prof. F. v. Scheele, "Frankrikes originellaste och ryktbaraste filosof i nutiden". — Icke heller den vetenskapliga världen undgår som vi veta i vår tid att suggereras av den judiska propagandan, antingen den nu går i upphöjelsens eller förnedringens anda.

Bergson betecknar sin ståndpunkt som en "ny spiritualism" och "förmenar, att om man skall nå fram till en verklig kunskap om livet, måste man "använda den intuition, till vilken vi hava en medfödd förmåga, i behov av utveckling. Den är besläktad med djurens instinkter och konstnärens sätt att divinatoriskt inblicka i verkligheten". — Man förstår gott, att sysslolösa fruntimmer till trängsel fyllde Collège de France, då Bergson sålunda höjde djurinstinkter al pari med det abstrakta förståndet. Särskilt blev han alla orientalers och semi-mestisers förklarade profet.

Sedan länge ha judarna sökt lancera Bergson bland Nobelprisknndidaterna till litteraturpriset och det glunkas om att ett nytt försök i sådan riktning är å bane. Bergsons svenska översättare är den modererisliske doktorn f. d. tandläkaren Ruhe.

—r.

Dräkter, Kappor och Klänningar

Beställes bäst och billigast hos

EMIL MOSSBLAD

2 Sergelgatan 2
Tel. Norr 195 87, 132 74
Stockholm

Skattebetalarnas förening och — sunt förnuft.

Det finnes här i landet en tidskrift, som åt sig utvalt det välklingande namnet "Sunt Förnuft". Den presenterar sig själv såsom organ för "Skattebetalarnas Förening", och denna sammanslutnings ledande man är ju den store kosmopolitiske bankmannen Marcus Laurentius Wallenberg. Föreningen har till uppgift, heter det, att "sammansluta svenska medborgare och svenska företag för att göra statens och kommunernas finanser och ekonomiska förvaltning till föremål för ett ingående och sakkunnigt studium, att göra de framställningar till vederbörande myndigheter, som i anledning härav kunna ifrågakomma, samt att på ett objektivt sätt och i populär form för den stora allmänheten framlägga resultaten av föreningens undersökningar i syfte att motarbeta uppenbar misshushållning eller felaktig disposition av allmänna medel". Och i ett upprop till medlemmarna i anslutning till detta i och för sig lovvärda program, heter det till yttermera visso, att föreningen "med vaket öga beivrar slöseri och misshushållning såväl inom den statliga som den kommunala förvaltningen och arbetar oförtrutet på att den praktiskt-ekonomiska sakkunskapen, oberoende av partifärg, mera än som sker måtte få komma till tals, när det gäller det allmännas affärer", samt att "föreningen nu har närmare 42,000 medlemmar landet runt, vilket bevisar dess livskraft och att man i allt vidare kretsar anser den fylla ett *verkligt behov*".

Hur kan det då förklaras, att denna mäktiga förening, vars organ tagit sig ett så vackert namn, "Sunt Förnuft", och som företagit sig en så berömvärd arbetsuppgift: att till vederbörande myndigheter göra framställningar rörande uppenbar misshushållning eller *felaktig disposition av allmänna medel* och att med vaket öga *beivra* slöseri och misshushållning med sådana medel, underlåtit att "på ett objektivt sätt och i populär form" för den stora allmänheten framlägga resultatet av sin undersökning och sitt sakkunniga studium rörande det grundlagstridiga spritmonopolet, eller det s. k. Brattsystemet? Har måhända föreningen icke inlåtit sig på ett "sakkunnigt studium" av denna moralösa ockerskapelse? Gäller det kanske icke här "det allmännas affärer"? Har måhända icke här misshushållningen och en felaktig disposition av allmänna medel varit uppenbar nog? Varför har icke föreningen "med vaket öga" beivrat allt detta? Kan det med hänsyn till föreningens proklamerade arbetsuppgift passa in under rubriken "Sunt Förnuft" — med stora bokstäver, att göra sig skyldig till en sådan underlåtenhet, att låta ett vaket öga få blunda istället för att låta det få lov att kasta en Röntgenblick in i detta rena "Panama", som företaget ifråga så ofta offentligen betecknats, även i riksdagen? Okunnig om "misshushållningen eller felaktig disposition av allmänna medel" kan föreningen icke ha varit. För dess vakna öga är nog icke tidningen "Nationen" en obekant storhet, även om föreningen ännu icke hör till tidningens årsprenumeranter. Har måhända den Wallenbergska munkorgen fått göra sig gällande även inom redaktionen av "Sunt Förnuft"? Eller finnes det rentav en "hänsynsfull" bestämmelse i föreningens stadgar, eller en tyst sådan, som undantager Bratts storkapitalistiska rovriddaresammanslutning från dess kontroll, därför att den tillkommit blott såsom ett uttryck för huset Wallenbergs vilja? Den store chefen för detta tills vidare så mäktiga hus, som om makten och härligheten här i landet konkurrerar med huset Bonnier, brodern — bankdirektören Knut Agathon Wallenberg, var ju ledamot, kanske också själen, i den regering, som med den oansvarige konungens samtycke instiftade detta grundlagsvidriga och fördärvbringande spritmonopol, de stora monopolherrarna till enskild vinning. En förening, som anger sig ha en sådan uppgift som denna, borde väl ej håller underlåta att låta sitt vakna ögo få kasta en blick bakom kulisserna även i det andra grundlagsstridiga monopolföretaget, det Wallenbergska tobaksmonopolet. Även rörande detta har ju underbara förhållanden kommit i dagens ljus.

Men här sitter ju det egna huset även formellt i högsätet.

Denna förening med "Sunt Förnuft" såsom organ har likaledes åsidosatt sin vackra arbetsuppgift, när den underlåtit att "inför den stora allmänheten på ett objektivt sätt och i populär form belysa" resultatet av de statliga monopolkontrollutredningsmännens utredning samt de uppseendeväckande avslöjanden rörande handhavandet av statens medel, som därigenom framkommit. Varför? Föreningen har ock underlåtit att insätta sin makt och myndighet till förhindrande av, att utredningsmännens *omfattande* och förtjänstfulla arbete undanhålles årets riksdag blott på en, under hand och ur lätt begripliga skäl, uttalad önskan av en s. k. Kontrollstyrelse, och istället föredragit att stillatigande åse, hur hela denna dyrbara utredning helt enkelt skjutes åt sidan för att så småningom och obemärkt läggas till handlingarna. Varför? Utredningen förelåg ju färdig i tryckt skick vid riksdagens början. I stället för att låta även en sådan underlåtenhetsgrad komma sig till last, hade den väl i enlighet med sin uppgift bort påyrka, att denna utredning omedelbart gjordes till föremål för en kunglig proposition. Då hade den ock fyllt en uppgift, som den åtagit sig. Folket, d. v. s. det svenska folket, har nu *ett verkligt behov* av att bliva frigjort från det förnedrande och hälsovådliga ok, som det så länge tåligt och beskedligt burit. Och detta behov har gjort sig tydligt gällande "i allt vidare kretsar", och det är ju "i allt vidare kretsar", som föreningen anses "fylla ett verkligt behov". Eller räknar den icke det svenska folket till dessa kretsar? Det är både förundrans- och beklagansvärt, att icke det uppseendeväckande resultatet av utredningsmännens arbete blivit föremål för begrundande i riksdagen interpellations- eller motionsväg n, när regering och "Sunt Förnuft" icke vilja taga sitt förnuft till fånga.

Om allt vad som rörande monopolherrarnas förehavande nu blivit avslöjat och förut genom "Nationen" bragt till offentlig kännedom icke varit tillräckligt för det vakande, ögat hos "Sunt Förnuft" för att göras till föremål ens för ett "ingående och sakkunnigt studium" med ty åtföljande framläggande av resultatet "inför den stora allmänheten på ett objektivt sätt och i populär form" allt enligt dess program, ja, då får föreningen finna sig däri, att den oförvillade medborgaren styrkts i sin uppfattning, att föreningens avsikter icke motsvaras av dess vackra förkunnelser, utan att den åsyftar, att i hägn av sin mäktige chefs gyllene makt förskaffa sig största möjliga insikt, blott för självändamål, i den statliga och kommunala förvaltningens alla grenar, huset Wallenberg till gagn, när Sveriges land en gång skall helt bliva dess egendom. Så bjudes ock sunt förnuft den att tro, som kunnat iaktaga huru som de eftersträvat att bliva det ena styceket Sverige efter det andra under sitt herravälde, och hur målmedvetet de härför arbetat utan hänsyn till annat än personlig snöd vinning, vilket ock Sveriges folk fått bittert erfara. Herrar Wallenberg arbeta träget hand i hand, väl vetande, att det är i deras sammanhållning, som deras styrka ligger, och att, om något däri skulle brista, det hela skulle brista.

F. C.

Ärade Husmödrar!
All slags tvätt och strykning mottages tacksamt, handmetod - Billiga priser
Bad- och Tvättinrättningen
VANADIS
Billiga och bekväma karbad tillhandahålles mellan 10 f. m.—8 e. m.
Prejgatan 41—43 - Stockholm
Tel. Vasa 18846

Köpmän,

gynna dem som gynna Er!

Ur tidningen Köpmannen, Sveriges Köpmanna förbunds organ, återgiva vi nedanstående ord, värda att noga begrundas av varje svensk köpman: *Det är icke blott en oavvislig plikt utan helt enkelt en förmån för köpmännen och de enskilda näringsidkarna att genom annonsering, prenumeration och spridning till allt vidare kretsar stödja och uppmuntra sådana tidningar, som visa förståelse för den enskilda företagsamhetens uppgift och med sympati stödja köpmanskårens sunda organisations- och reformsträvanden. Här kunna organisationens tiotusentals medlemmar var och en i sin stad göra en verklig praktisk, målmedveten och helt visst resultat-bringande insats för sina egna, sin kära och sitt yrkes livsintressen men ock för det borgerliga samhällets sunda och lyckliga utvecklings- och fortbestånd.*

Den bolsjevikiska tjekans tortyrmetoder.

Efter "Ein Meer von Blut" (ett hav av blod) av dr. Gregor, München 1926.

För tid och evighet skola namnen på judarna Trotski-Bronstein, Lenin-Uljanov, Sinovjev-Apfelbaum m. fl. samt deras redskap, polacken Dsersjinskij, letterna Lazis och Peters, och ryssen Monos vara inristade såsom skapare av den beryktade tjekan i Ryssland och därigenom såsom de skändligaste lönnmördare som världshistorien känner. Ty de blodigaste förföljelserna av de kristna under Tiberius eller Nero, det avskyvärdaste inkvisitionsterrordet under en Torquemada (som för övrigt var jude) skola alltid bli bagateller gentemot det fruktansvärda som den judisk-lettiska Tjekan har åstadkommit. En rad av böcker med dokumentariska och fotografiska bevis ha offentliggjorts häröver. Jag nämner blott: "Bolsjevismens blodsrus" av R. Nilostonski, "I kamp mot "bolsjevismen" av Analou, "Fäst i Ryssland" av Rosenberg, "Bakom kulisserna till Sovjet-Ryssland", av Katarina Haug-Haough, "Tjeka av Tschernow och andra. Och dock tvivlar den demokratiska offentliga meningen i hela världen på dessa berättelsers sanningsenlighet, ty det mänskliga samvetet finner det motbjudande att tro att en sådan råhet är möjlig i det 20:de århundradet.

Det som Octave Mirabeau talar om i sin roman: "Kvalens trädgård" har blivit till den fruktansvärdaste verklighet. Ty när bolsjevikerna besatte en stad gingo i spetsen för deras trupper kinesiska bödlar, vilka genast började använda den förskräckligaste tortyr (som finnes beskriven i de ovan nämnda böckerna). Man tog gisslan, varmed förstods alla välklädda människor (även många arbetare), klädde av dem för att inte vid tortyren blodet skulle förstöra kläderna, som blev bödlarnas tillhörighet, därefter band man fast en tom blomkruka på offret med öppningen mot underlivet. I denna blomkruka hade placerats en utshungrad råtta. Genom hålet i blomkrukans botten pinades råttan med en glödande stålträd, ända tills den började äta sig in i de mänskliga inälvorna .... Tog man vita officerare till fånga, så hamrade man fast deras axelklaffar i skuldrorna med spik, skar ut runda hudremmar ur bröstet så att de sågo ut som husaruniformer, gjorde ett snitt i nacken och drog långsamt av huden längs med ryggraden. Man ställde upp offren i rad, spikade fast händerna i ett bord, gjorde ett snitt med en kniv runt om handleden, begjöt därefter händerna med skållhett vatten och drog av huden — det kallades "att göra handskar". Varje tortyrkammare hade sin speciella bödel för detta ändamål, alltid en judinna eller en lettiska, som bar öknamnet "Dora", handskmakerskan eller "Rosa", handskmakerskan....

Man lade offrens huvud på ett smidesstöd och söndertryckte det långsamt med en stor hammare under det att de, som nästa dag skulle undergå samma öde, tvingades att åse tortyren, och därefter uppsamla benskärvor, nervbitar o. hjärnmassa och befallde samtidigt "att gräva sin egen grav och vara nöjda med att i morgon deras kvarlevor i sin tur skulle hopsamlas av deras mbeningsfränder".

Man förde prästerna in i deras kyrkor och vigde dem vid oxar eller svin och korsfäste dem därpå inne i kyrkan. Bislägga det ena styceket Sverige efter det andra under sitt herravälde, och hur målmedvetet de härför arbetat utan hänsyn till annat än personlig snöd vinning, vilket ock Sveriges folk fått bittert erfara. Herrar Wallenberg arbeta träget hand i hand, väl vetande, att det är i deras sammanhållning, som deras styrka ligger, och att, om något däri skulle brista, det hela skulle brista.

F. C.

Köpmän,

gynna dem som gynna Er!

Ur tidningen Köpmannen, Sveriges Köpmanna förbunds organ, återgiva vi nedanstående ord, värda att noga begrundas av varje svensk köpman: *Det är icke blott en oavvislig plikt utan helt enkelt en förmån för köpmännen och de enskilda näringsidkarna att genom annonsering, prenumeration och spridning till allt vidare kretsar stödja och uppmuntra sådana tidningar, som visa förståelse för den enskilda företagsamhetens uppgift och med sympati stödja köpmanskårens sunda organisations- och reformsträvanden. Här kunna organisationens tiotusentals medlemmar var och en i sin stad göra en verklig praktisk, målmedveten och helt visst resultat-bringande insats för sina egna, sin kära och sitt yrkes livsintressen men ock för det borgerliga samhällets sunda och lyckliga utvecklings- och fortbestånd.*

tvingade de olyckliga med piskslag att springa runt stolpen tills hela tarmslingan rullat upp sig och offret rosslande fann sin död.... Man dödade marinofficerare i skållhet ånga, band tunga föremål vid deras fötter och kastade dem i havet så att under vattnet bildade sig vajande skogar av lik. På amiral Wirén i Kronstadt högg man av båda armarna och förde honom genom gatorna tills man var så nådig att döda honom.

Man brände ut ögonen på levande människor med brinnande cigarrer eller förbrände dem vid långsam eld. Man sönderkrossade huvudet med speciella skruvanordningar eller genomborrade det med tandläkareinstrument. Man sågade av övre delen av skallen och tvang den närstående att äta hjärnan får att upprepa samma sak med nästa offer.

Man häktade hela familjer och torterade barnen framför föräldrarnas ögon eller makan framför mannen. Man tillverkade spiktunnor och lade levande människor i dem samt rullade dem runt.

Man tog stora lådor, fyllde dem med halvruttnade lik och lade en levande människa i dem, spikade till locket och lossade den olycklige frihet, om han blott ville nämna namn och adress på sina vänner — men även om han gjorde det fick han i stället för frihet en levande begravning. Och allt detta gjordes i demokratiens namn, för proletariatets väl, för förverkligande av det kommunistiska idealet!

Men inte nog härmed, bödelsdrängarna voro nog förmätna att trycka sina egna tidningar, vari de till döds torterades namn publicerades samt tortyren försvarades som en statsnödvändighet. Den tyska prinsessan av Anhalt-Zerbst avskaffade tortyren i Ryssland i sin egenskap av kejsarinna Katharina II, de s. k. kommunisterna införde den 125 år senare som statsinstitution.

F. d. kommunisters avslöjanden om Sovjet-Ryssland tigas ihjäl av den judeficerade världspressen. Så t. ex. har den tyske kommunisten Fredrik Mink skrivit en bok: "Råds-Ryssland nöd", Leipzig 1920. Mink som var kunnig i ryska språket, hade självständigt studerat förhållandena i Sovjetlandet samt därför blivit häktad av tjekan och endast genom ett under kommit loss därifrån samt återvänt till Tyskland. Och alla de många förteningar och sällskap som bildats för att befrämja fred, frihet, humanitet och kultur — som det så vackert heter — äitta med armarna i kors och röra inte ett finger, då det gäller att bekämpa denna den största förbrytelse mot mänskligheten i historisk tid, nämligen den judisk-bolsjevikiska tjekan i Ryssland.

Det kvinnliga judefrisinnet rustar till kamp.

Frisinnade kvinnors riksförbunds centralstyrelse har i dagarna hållit sammanträde i Stockholm. Härvid antogs ett valprogram och beslöt med anledning av den aktuella situationen att riksförbundet icke skulle ansluta sig till borgerlig samling, mot vilket beslut dock tvenne centralstyrelseledamöter anmälde sin reservation.

Centralstyrelsen företog val av funktionärer, varvid omvaldes: till riksförbundets ordförande fröken Kerstin Hesselgren och vice ordförande fru Ellen Hagen. Till vice ordförande efter fru Anna Bugge-Wicksell nyvaldes advokat Elisabeth Nilsson, Malmö. Vidare omvaldes till verkställande utskottets ordförande doktor Ada Nilsson, Stockholm, och till V. Uts övriga ledamöter fröken Kerstin Hesselgren, fröken Elisabeth Tamm, Fogelstad, rektor Honorine Hermelin, Fogelstad, doktor Andrea Andreen-Svedberg, Stockholm, samt till suppleanter advokat Eva Andrén, Stockholm, advokat Elisabeth Nilsson, Malmö, fru Gertrud Rodhe, Visby, och fröken Hanna Landberg, Gävle. Till revisorer valdes fröken Gertrud Sjöberg och rektor Frida Hörner, Stockholm.

Es wird immer klarer, dass die Erneuerung des Abendlandes nur durch den Rassengedanken möglich ist.

Grundwerke über Rassenkunde, Bedeutung und Pflege der Nordischen Rasse von *Dr Hans F. K. Günther* sind:

"Rassenkunde des deutschen Volkes", eben in 12. Auflage erschienen, "eine gewaltige Leistung" und "eine glänzende Darstellung" nach den Worten des führenden deutschen Rassenbiologen Prof. Dr Eugen Fischer.

"Rassenkunde Europas", von in- und ausländischen Fachleuten empfohlen, nach der ersten Auflage ins Schwedische, nach der zweiten Auflage ins Englische übersetzt.

"Adel und Rasse", 2. Auflage, ein Buch über die rassenbiologischen Möglichkeiten und Aufgaben der Schaffung einer erblich hochwertigen Führerschicht des Abendlandes aus nordischem Blute.

"Das Nordische Gedanke unter den Deutschen", ein Buch, welches die Aufgaben einer rassischen Erneuerung durch Hebung der Geburtenzahl der erblich tüchtigsten, vorwiegend nordischen Menschen zu einer neuen Lebensauffassung vertieft.

"Rasse und Stil", 2. Auflage, eine Untersuchung über den Einfluss der Rasse auf das künstlerische Schaffen, nach "Nya Dagligt Allehanda" ein "geniales" (snillrik) und "aristokratisches" Buch.

Eine ähnliche Untersuchung führt "Kunst und Rasse" von dem bekannten Architekten *Schultze-Naumburg durch*. Eine bedeutende Darstellung der Geschichte der Rassenforschung und der aus ihr entstandenen Rassischen Erneuerungsgedanken gibt *Schemann*, Die Rasse in den Geisteswissenschaften, ein Buch des Wiederentdeckers des grossen Gobineau, beide Bücher soeben erschienen.

Ausführliche Prospekte übersendet auf Verlangen

J. F. Lehmanns Verlag, München, Paul Heysestr. 26.

"Dolkstötslegenden" och Israels planerade dolkstöt mot Sverige.

Under rubriken "Dolkstötslegenden definitivt avlivad av tyska riksdagen" återgav Dagens Nyheter för några dagar sedan ett av T. T. utsänt meddelande, så lydande:

"Riksdagsutskottets fjärde underutskott för undersökning av skulden till världskriget, vilket utskott haft att behandla orsaken till det tyska sammanbrottet 1918, har nu avslutat sina arbeten och för riksdagen framlagt resultatet av sina undersökningar i en omfattande resolution.

I denna heter det bl. a.: Rörande det militära sammanbrottet 1918 har man icke kunnat komma till något resultat som ättefärdigar en dom över någon part. Högsta krigsledningen har alltid i sina beslut handlat i den tron att den tjänat fosterlandet. Riksregeringen hade fått på högsta krigsledningens beslut till dess denna själv måste tillstå omöjligheten av en seger. Riksregeringen har icke förlorat över någon personlighet, som kunnat motsätta sig högsta krigsledningens vilja. Den tyska stridsfronten har in i det sista gjort allt som stod i dess förmåga.

Rörande orsakerna till det inre sammanbrottet tillbakavisas tanken på en planmässig, från ett håll ledd revolutionär rörelse. Utskottet framhåller till sist, att endast en ömsesidig samverkan av talrika orsaker varit skulden till sammanbrottet."

Dagens Nyheter kommenterar samtidigt saken i en ledande artikel "Ett tioårsminne" med följande ord:

Genom en händelse, i vilken kanske ligger någon tanke, har den tyska riksdagens utskott för undersökning om orsakerna till sammanbrottet efter slutat arbete just i dessa dagar offentliggjort resultat av sitt arbete, som man finner av telegram på annat ställe i detta nummer. Det förvånar ingen att den puerila, unpolitisk rancune sprungna "dolkstöts"-legenden, enligt vilken den pacifistiska agitationen och den moraliska upplösningen i landet skulle vällat katastrofen, helt enkelt avföres från diskussionen. Utskottet konstaterar att det var en komplex av orsaker, som kom Tyskland att fälla vapnen. Inför den övermakt, mot vilken Tyskland hade att kämpa kan man inte lägga ansvaret uteslutande vare sig på krigsledningen eller riksregeringen. Kriget slutade då krigsledningen "själv måste tillstå omöjligheten av seger."

Att ett riksdagsutskott fått i uppdrag att fälla en dom, som i sista hand tillhör framtidens historiker, visar bara det, att sanningen om det tyska sammanbrottet håller på att slå igenom i Tyskland, varför den judiskt betonade nuvarande tyska riksdagen sett sig nödsakat till självförsvar förklara, att riksdagen "definitivt avlivat" dolkstöts"-legenden". Kort innan det tyska riksdagsutskottet sammanträdde, publicerades i Nationen en längre artikel rörande det tyska sammanbrottet, som återgavs och refererades av ett flertal tidningar i Tyskland, där den väckte stor uppmärksamhet och i vilken punkt för punkt genom citat visades, hur judemakten i Tyskland, framför allt genom sina ledande organ, Berliner Tageblatt och Vorwärts m. fl. framprovocerade revolutionen därstädes. Bakom alla röda revolutioner utan undantag har judemakten stått och står alltjämt, men när det pekas på detta sakförhållande, söka judarna dupera allmänheten med något slagord, som kan göra intryck på den ytlige bträktaren — saklig diskussion våga sig judarna här ej in på, ty då kunde ju sanningen bli uppenbarad. Dolkstöten, som den judiska pressen riktat i ryggen mot den tyska armén, avfärdades helt enkelt med slagordet "legend", som efter given överenskommelse otaliga gånger upprepats av judepressen. För envar omdömesgill person som tagit del av den berörda, fullt auktoritativa artikeln i Nationen, måste det stå klart, att det var judemakten i Tyskland, som genom sin tidningspress preparerade revolutionsstämningen i landet. Nu är det som vi veta israeliternas mening att framprovocera revolution även här i Sverige, och Karl-Otto Bonniers Dagens Nyheter använder precis samma djävulska taktik, som Berliner Tageblatt, Vorwärts o. s. judeavisor på sin tid med framgång begagnade sig av i Tyskland. Först genomfördes här 1925 på Israels kommando nedrustningen i Sverige för att vi skulle vara försvarslösa mot den judiska revolutionen, sedan 1927 den kulturella nedrustningen till folkets fördummande och fullkomnande av dess kritiklöshet. Därefter började Dagens Nyheter i försiktig form att tala om revolution och hur tryggt det vore att lägga diktatorsmakten i händerna på Per Albin, "den gode husfadern" i "det svenska folkhemmet". Det såg till en början lovande ut för Karl-Otto Bonnier, ty en hel del tidningar, som icke förstodo eller icke ville förstå att en hund låg begraven däri, återgåvo sympatiskt Dag. Nyheters diktatorsprojekt, men sedan allmänheten upplysts om verkliga förhållandet, blev det snart tyst kring den Per Albinska diktaturen, så att icke ens Dag. Nyheter vågade fortsätta och köra därmed. Men Karl-Otto Bonnier släppte som vi veta därför ingalunda sina revolutionsplaner. Dreisers Potemkinkulisser upprullades helt ogenerat. Handelstidningen antydde, att ansvarige redaktören av "fåraktig sensationslusta" förmåtts införa Dreiserartikeln utan att begripa, vad tidningens ägare i själva verket avsett med densamma. Karl-Otto Bonnier riktar f. n. en dolkstöt mot svenska statens säkerhet, och alla redliga medborgare måste nu samarbeta för att krossa och neutralisera det härvarande Israels infernaliska revolutionsplaner, så att ej dessa må krönas med samma framgång, som kom den samvetslösa judepressen i Tyskland till del. Upp alltså alla redlige män till strid mot den Bonnierska, fosterlandet undergrävande trafiken, och göre även myndigheterna sin plikt till stävjande av det landsvådliga ofoget. Bort med fingrarna från dolken, hr Karl-Otto Bonnier!

Den judiska liberalismens koryféer i Stockholm.

Liberala Föreningen i Stockholm har vid i dagarna hållet årsmöte till ordförande omvalt f. rådman Allan Cederborg och till vice ordförande direktör Erik Forssberg, till sekreterare redaktör Arvid Grundel och till kassaförvaltare grosshandlare David Niklason. Till ledamöter av föreningens arbetsutskott, vari sekr. o. kassören äro självskrivna ledamöter, återvaldes hrr Allan Cederborg och Erik Forssberg, andre folkskoleinspektör Carl Lidman och civilingeniör E. Paul Wretlind samt nyvaldes efter fruarna Karin Fjällbäck-Holmgren och dr Gulli Petrini samt hrr grosshandlarna Teodor Ericson och David Holmblad och sekreteraren Sven Odén, vilka avböjt återval, byråföreståndarinnan i Fredrika Bremerförbundet fröken Axianne Thorstenson och bitr. föreståndarinnan för kommunala mellanskolan fröken Elsa Carlsson samt hrr förste byråinspektör John Bergvall, direktör Harald Mårtens och bankdirektör Ivar Rooth. Till arbetsutskottets ordförande har återvalts hr Cederborg och till dess vice ordförande nyvalts hr Wretlind efter direktör Forssberg, som avböjt återval.

Ömma, svullna, kylda fötter och tår
nageltrång, liktornar, förhårdnader, plattfot med åtföljande trötthet behandlas vetenskapligt.
Fri rådfrågning.
SYSTER MAJAS FOTKLINIK,
Eriksbergsgatan 1 B.
Tel. Norr 286 26. — STOCKHOLM

Släktforskning
i in- och utländska arkiv utföres
Löjtn. Erik Cæsar Swartz,
Charlottenborgs Slott, Motala V.

På ökenstig.

Af Th. Stalheim.

Boken stöder sig på de mest vederhäftiga källor och klarlägger övertygande den hemska fara, som hotar oss, om katolicismen ånyo vinner insteg, varjämte den lämnar tillfälle att jämföra den katolska religionen med såväl vår forntids religion som den nuvarande.

Omdömena beträffande denna bok ha varit genomgående goda. Här några utdrag:

"Boken är ett ord i sinom tid och förtjänar läsas av gammal och ung."

"Står helt häpen inför denna monumentala bok, och föratår, att den måste bli en stege för svenska folket att kliva på till dess eget inneboende väl."

"Det är en intressant bok, varmed förf. riktat den religionshistoriska litteraturen. Skildringen är fängslande, och man lägger den icke gärna ifrån sig, förrän man läst den till slut."

Boken är försedd med åtskilliga förklarande illustrationer samt presenterar sig i enkel men tilltalande utstyrsel. Dess pris är satt ytterst billigt, blott kr. 4:—. Fås från förf:s eget förlag, adress Uddevalla.

Skall Antikrist regera kristna nationer?

För Nationen av *J. L.*

Det var ett olyckligt förhållandestuderad organisationsplan, beräknad att vilseleda och förvilla de kristna folken, som skola tvingas till slavisk underkastelse under den judiska storkapitalismens spira. Och till detta ändamål har judendomen antagit mammon till sin gud, med vilkens hjälp de vilja erövra hela världen. Denna utveckling har också hittills, tack vare de kristna folkens likgiltighet och missriktade tolerans mot ett så omoraliskt främlingsok, lyckats över all förväntan genom deras anstiftan av revolutioner och förödande krig mellan de kristna folken, varvid Jahves "utvalda folk" alltid "är mest gynnad part". På dessa vägar vinner detta främlingsfolk avgörande inflytande på de kristna folkens utveckling, enligt de av den judiska statens överhetspersoner, på lång sikt ställda förutbestämmelserna för sitt världsherravälde. Och såsom de politiska förhållandena f. n. utveckla sig så måste vi inse att de kristna folken äro en lekboll i det judiska storkapitalets händer, under vars ok det svenska folket synes godvilligt och ödmjukt böja sig, för att slutligen få dela det öde som judarna på sin tid beredde Kanaans folk, vilka även mottogo dessa vandrande rövarehorder med likgiltighet och godtrogen tolerans, medan judeguden Jahve samtidigt transporterade ägandenrätten av landet till sitt "egendomsfolk". 1 Mos. 20: 14, 15. 23: 11. 34: 21. 12: 7, 15: 18. 17: 8. Men svenska folket synes vara omedvetet om Kanaans, och nu senast Rysslands öde!?

Franskt uppmärksammande av Nationens artikel om greve de Lapouge.

Det vetenskapliga franska sällskapet "Societé d'Etude préhistorique de Libourne" omnämner i sin senaste publikation till medlemmarna den hyllningsartikel vår tidning nyligen ägnade sällskapets hederspresident, den framstående rasforskaren Georges de Lapouges vetenskapliga gärning.

Lagstiftning mot vit slavhandel.

De ohyggliga avslöjanden, som i senare tid gjorts inför allt genom N. Y:s nu slutförda undersökning rörande den vita slavhandeln, ha i olika länder aktualiserat kravet på en effektiv lagstiftning gentemot denna ruskiga art av handelsrörelse, vars florerande utgör en skam för hela den civiliserade världen. Av särskilt intresse är ett lagförslag i ämnet, som f. n. är under behandling i engelska överhuset.

Det engelska lagförslaget avser i första rummet det förhållande, som hittills i stor omfattning gjort hithörande brott svåråtkomliga, nämligen att själva deras beskaffenhet gör, att den nationella jurisdiktionen i allmänhet icke har nog långa armar att åtkomma vederbörande, vilka oftast bedriva sin nesliga fångstverksamhet i främmande land och i syfte att lura sina offer till eventuellt ett tredje land. Lagförslaget inrymmer bestämmelser, som möjliggöra bestraffning av brottsliga handlingar, begångna i främmande länder. Att överhuvud draga inkomst av någon organiserad verksamhet, sammanhängande med prostitution eller vit slavhandel, vare sig i eget eller främmande land bestraffas med intill fem års straffarbete. Särskild uppmärksamhet ägnas i lagförslaget bedrägliga äktenskap i hithörande syfte. Om engelsk undersåte ingår äktenskap med kvinna av främmande nationalitet i syfte att därmed docka henne till England och förleda henne till sedelöst liv, straffas detta med fem års straffarbete, och domstol äger att vid domfällande för sådant brott omedelbart förklara äktenskapet upplöst.

Nordiska stamfränder!

Förena Eder med oss, till kamp mot statens, folkstammens och den nordiska kulturens fiender!

Värna vår urgamla frihet och rätt!

Gå med i nordvaktarnas led!

NORDISK VAKT

Box 196, GÖTEBORG 1.

Göteborgare!

CAFÉ TUA

Tel. 106 73. Kungsgatan 15. Tel. 106 73.

Rekommenderas

Skickar på beställning.

Öppet kl. 8.30—24. - Musik varje afton.

"Opolitisk" bonderörelse.

I februari d. å. avhölls i Umeå ett talrikt besökt möte för dryftande av frågan om bildande av en böndernas fackorganisation, varvid utsågs en kommitté med uppgift att utarbeta stadgeförslag för en dylik samt utlysa ett nytt möte. Detta konstituerande möte har i dagarna ägt rum, och beslöts därvid att bilda en hela landet omfattande sammanslutning, benämnd "Lantmännens producentförbund." Det utarbetade stadgeförslaget antogs och en interimsstyrelse utsågs med hemmansägaren V. Johansson, Västerhiske, som ordförande.

Enligt det antagna program- och stadgeförslaget skall "Lantmännens producentförbunds" ändamål vara att på grundval av en enhetlig och fast organisation verka för tillvaratagande av jordbrukarnas ekonomiska intressen samt genom facklig upplysning höja deras sociala ställning och att i enlighet med av förbundet antagna organisationsformer bilda lokalföreningar samt verka för allmän tillslutning till desamma. Utåt vill förbundet verka, heter det vidare, för att sprida större kunskap bland den konsumerande allmänheten om värdet av och produktionskostnaderna för lantbrukets produkter och deras betydelse för folknäringen. Förbundet skall vara politiskt neutralt.

*

Man förvånas över, att de svenska jordbrukarna den dag som är verkligen tro sig kunna råda bot mot sin näringes iråkade nödläge genom organisation av här ifrågavarande slag. Hava de då ej ännu kommit under fund med, att upplysning och saklighet under rådande förhållanden väga fjäderlätt på de håll. där avgörandet i de jordbrukskonomiska frågorna ligger d. v. s. i riksdagen? Det verkar mer än lovligt naivt, när den nya organisationen å priori utfäster sig för att vara "politiskt neutralt". Den har därmed praktiskt taget avhänt sig alla möjligheter att kunna uträtta något av egentligt positivt värde för sin näring. Lantmännens många hittillsvarande "ekonomiska" och "idéela" föreningar hava mer än tydligt vittnat om sin kompletta maktlöshet såsom "politiskt neutrala" sammanslutningar. Inte ens "lantbruksveckans" resolutioner och önskemål ha de maktlhavande brytt sig om att taga någon notis om. I den "opolitiska" menlöshetens tecken åtstadkommes förvisso i den tid, som är, ingen förbättring av jordbruksnäringens bekymmersamma läge, som först som sist har sin grund i den faktiska frånvaron i detta nu av en aktiv jordbrukspolitik, som tar sikte på näringens vitala intressen. Men sannolikt är den nybildade jordbrukaresammanslutningen tillkommen under allra högsta överinseende såsom ett medel att neutralisera och avleda det nu på landshygden allt starkare framträdande missnöjet med de eländiga existensvillkor, som av de maktägande inom politiken förunnas det svenska jordbruket.

LITTERATUR

rörande den bolsjevikiska tjekan.

Ur den synnerligen rikhaltiga litteratur på olika språk, som numera finnes tillgänglig rörande den bolsjevikiska tjeckans verksamhet i Ryssland vilja vi här omnämna nedanstående.

Tjeka av Tschernow. — Tjeka av Melgunow. — Der Blutrausch des Bolschevismus av R. Nilostonski. — Hinter den Kulissen des Bolschevismus av Katharina Haug-Haough. — Ein Meervon Blut av Dr Gregor — Im Kampf gegen den Bolschevismus av Avalon. — Pest in Russland av Rosenberg. — Totengräber Russlands av Rosenberg. — Tjeka av Popov. Le Règne de L'Antechrist av Dmitri Merejskovski.

Se till

att Nationen saluföres och reklameras (genom uthängande av löpsedlar) i de affärer, där Ni verkställer Edra köp av tidningar etc.!

Vid behov av

FOTOGRAFERING!

Glöm ej att anlita oss, då vi äro Specialister och erfarna fackmän inom branschen.

RING ENDAST NORR 75 45.

BILD-CENTRALEN

Drottninggatan 38, Stockholm

Rasbiologisk kvasivetenskap i Dagens Nyheter.

Ivar Trägårdh, professor i tjärilar vid Skogshögskolan, har i Dagens Nyheter publicerat en artikel om "Den överlägsna begåvningens biologi". Uppsatsen utger sig för att vara rasbiologisk, men den är till innehållet 25 år efter sin tid (rasbiologiens viktigaste kvartsekel till på köpet) varför den oj förtjänade något beaktande, om icke falska slutsatser därigenom dragits till allmänhetens förvillande. Det är endast professorns förlegade åsikter som måste vädras och dymedels vederläggas.

Prof. Trägårdh knyter sina reflektioner till en uppsats av Raymond Pearl i The American Mercury. Professorn presenterar Pearl för Dag. Nyhets läsare såsom "den amerikanske biologen, välbekant för den svenska allmänheten genom sin till svenska översatta bok Liv och Död". Pearl är emellertid ej alls någon rasbiolog, ej ens erkänd såsom amatör å området utan typen för en ovederhäftig dilettant. Till yrket är han statistiker, men de framstående fackmän, som tillfrågats om Pearl, vilja ej ens hålla honom för en sekunda statistiker. Vid rasbiologiska kongresser söker Mr Pearl tränga sig med, nu senast i Schweiz, och ge sig sken av att vara rasbiolog och sakkunnig.

Professor Trägårdh skriver i början av sin artikel:

> När Francis Galton, den moderna rashygienens och eugenikens fader, i början av 1870-talet kom på den tanken att upprätta ett eugeniskt register, i vilket icke övermänniskor skulle bli införda, ett slags intelligensaristokratisk avelsbok ungefär, skrev till Darwin för att höra hans mening om saken, svarade Darwin visserligen mycket hövligt, men utan någon vidare entusiasm:
>
> "Den största svårigheten med förslaget vore att avgöra, vem som verkligen vore värdig att komma i registret. Huru få människor äro över medelmåttan ifråga om hälsa, styrka, moral eller intelligens, och huru svårt är det ej att bedöma de senare egenskaperna".
>
> Darwin har här satt fingret på en mycket öm punkt inom den eugeniska rörelsen. Hur skall man kunna objektivt avgöra vilka som ur rassynpunkt äro de bästa? De lärosatser som eugenikerna i allmänhet förkunna äro följande:
>
> 1.- Alla viktigare egenskaper hos människan, fysiska likväl som psykiska, äro i en så överväldigande grad ärftliga — i den meningen att de i huvudsak hos avkomman likna föräldrarnas — att anora faktorer som kunna tänkas inverka på avkomman ur rassynpunkt äro av jämförelsevis underordnad betydelse.
>
> 2. Eftersom överlägsna människor följaktligen i allmänhet få överlägsna barn, medan undermåliga eller defekta människor få i huvudsak undermåliga eller defekte barn, kräver rasens välfärd att man på allt sätt uppmuntrar de överlägsna människorna till att skaffa sig stora familjer, medan man samtidigt tvingar de undermåliga att skaffa sig små familjer eller, hälst, inga alls.
>
> 3. Somliga raser äro överlägsna andra raser och sammanblandning eller blott kontakt mellan en högre och en lägre ras bör förhindras medelst invandringslagar.

Tilläggas bör att med högre ras eller klass mena de eugeniska författarna i allmänhet sina egna led. De som avlagt examina vid högskolor och universitet, och såsköllt professorer, äro därför givetvis genetiskt överlägsna som klass, i likhet med de burgna i samhället. Rastrågan spelar också in, och så kommer det sig att medan exempelvis Mussolini helt naturligt är stolt över sina italienare, med deras ärorika historia och deras bragder inom konst och litteratur, anser den amerikanska senaten dem icke vidare önskvärda som amerikanskå medborgare och inskränker därför deras invandring.

Dessa eugeniska lärosatser grunda sig alla på ett ödesdigert misstag, som var förklarligt på Galtons tid, men ej bör ta kvarstå oemotsagt efter återupptäckten av Mendels arbeten och efter Johannsens m. fl. ärftlighetsforskares framträdande.

Detta misstag är "att lika födes lika". Tillämpas mendelismens grundsatser på människan, innebära de tvärtom att hos en dylik organism, som med nödvändighet har könlig fortplantning och alltid är heterozygot eller olikdubbel i fråga om en mängd av sina arvfaktorer, en och ett stor variation måste förekomma hos avkomman till följd av alla kombinationer av arvfaktorerna. Somliga av dessa tvåkombinerade egenskaper äro goda, andra dåliga; somliga lata sig kanske påverkas av miljön under individens uppväxttid, andra icke.

Under sådana förhållanden är det klart att alla försök att på grundval av en än så noggrann undersökning av föräldrarnas egenskaper förutsäga hurudan avkomman skall bli äro dömda att misslyckas.

Ty chanu de enskilda arvenheterna som sådana äro praktiskt taget eviga, är et ej möjligt att få någon permanent kombination av den. Därför liknar avkomman nästan aldrig fullt föräldrarna, och därför måste hos människan de eugeniska rasförbättrarnas verksamhet med nödvändighet bliva betydligt kringskuren av naturen.

Citatet från Darwin är förmodligen riktigt, och han kunde naturligtvis ha sina betänkligheter mot registreringen av "övermänniskor", vilket Galton i rasbiologiens barndom fann vara av vikt. Men när professor Trägårdh låter påskina, att detta är en huvuduppgift för moderna eugeniker, vilket ej alls är fallet, får allmänheten dels det falska intrycket, att rasbiologer nu för tiden huvudsakligen syssla med dylikt tidsfördriv och dels att Darwin tagit avstånd från rashygienen. Vid omnämnandet av rasforskaren greve de Lapouge i nr 11 av Nationen framhölls i stället, att Darwin var före sin tid och helt å jour med nutida eugenik och även på det klara med att det från vetenskaplig ståndpunkt nödvändiga framhållandet av människornas och rasernas olikhet skulle få en hård strid med arvfiendena till all verklig upplysning, "kulturliberalerna", som fortfarande kvarstå på "upplysningstidens" ovetenskapliga ståndpunkt, speciellt Rousseau's narraktiga hypotes om alla människors likhet ("frihet, jämlikhet, broderskap" — revolution).

Enligt professor Trägårdhs lärosats nr 1, som "eugenikerna i allmänhet förkunna", bräs barnet utelslutande på föräldrarna. Kan professor Trägårdh nämnge en enda eugeniker, som hyllar en så befängd sats? Våra rasförbättrare fordra i stället noggrann kännedom om minst de 16 anorna, och somliga gå till och med så långt, att de vilja veta ett 80-tal olika kännemärken på var och en av dessa, innan de våga draga konklusioner. Prof. slutsatser grunda sig på premisserna: 1) barn bräs uteslutande på föräldrarna; 2) "övermänniskor" äro önskvärda för kulturutvecklingen. Ergo bör, enligt nutida eugenik, företrädesvis snillen producera barn. Erfarenheten visar emellertid, fortsätter professorn, att "så länge människan har två föråldrar, komma alltjämt kapitalister att föda konstnärer, skalder, socialister och arbetare; arbetare komma att vara fäder till kapitalister, filosofer och vetenskapsmän; därav komma det sig att så söner, som äro visa män och visa män komma att få därav till barn." Sens moralen, som professorn, på uppdrag av Karl-Otto Bonnier, vill, att allmänheten skall draga, är, att alla rasförbättringsströvanden äro rena, rama humbugen. Det är intet nytt att av falska premisser kunna dragas falska slutsatser; det har alltid varit så De moderna rashygienikerna taga emellertid ej problemet fullt så fjärilslätt, som man gjorde på 1870-talet under eugenikens första, stapplande fjät. De syssla överhuvud taget mycket litet med "övermänniskor", ett uttryck hämtat från Nietzsche. Veterligen finnes bland rasbiologerna blott en, som har denna filosof till idol, nämligen amatörrasbiologen Rolf Nordenstreng i Uppsala, men, eftersom han är ostbalt till födseln, och denna ras aldrig vill något positivt, utan älskar en geléartad resonemangsvetenskap, utan fattande av resolutioner, behöver professor Trägårdh ej heller vara rädd för, att licentianten Nordenstreng kommer att köra fram på arenan med övermänniskoavelskravet. Nietzsche står för övrigt lågt i kurs hos rasbiologerna på grund av sin ovetenskaplighet. Vi bortse i detta sammanhang från den Chronscheuglska psalmboken "Also sprach Zarathustra" Det problem, som mest intresserade Nietzsche, var om den grekiska kulturen, den högsta av alla kulturer, grundade sig på det dionysiska draget eller det apollonliska. Efter cändliga skriverier, kom Nietzsche till slutsatsen, att det förra var fallet. Rasbiologen ler med skäl sitt bredaste löje. Den grekiska kulturen var grundad av män av nordisk ras, och deras typiska gudomligheter voro Foibos Apollon och Athena Parthenos. Dionysuskulten var urbefolkningens, sedermera slavernas religion, varom grekiska skriftställare klart upplysa, och denna dyrkan hade sitt ursprung i asiatiska begrepp. (Av sistnämnda anledning trives Dagens Nyheters "kulturella", rent dionysiska "frodighet" så innerligt väl hos asiaten Karl-Otto Bonnier.) Filologiprofessor Nietzsches protentiösa och egenkära vidlyftighet på det rasspsykologiska området prägla sig motsatsen till vetenskaplighet. Moderna rasbiologer se Sveriges kärna hos den rasrenaste delen av befolkningen, odalmännen. Av det anförda framgår alltså, att professor Trägårdhs hela framställning är en ren fiktning i det blå, så litet vetenskaplig som överhuvud tänkbart. Men Karl Otto Bonnier är nöjd därmed, och det är naturligtvis för prof. T. huvudsaken.

S. L-s.

HARALD

LINDSTRÖMS

Bokfryckeri

Kungsgatan 30 - Tel. 345

Kataloger, Broschyrer, Affärstryck

Specialitet: Tidningar o. Tidskrifter

Begär offert!

Partihandeln med rusdrycker.

(Forts. fr. 1:a sid.)

bolagens vinst utöver den begränsade andel, som skulle tillfalla preferensaktierna, tillkom Stockholmssystemet såsom stamaktieägare.

I skrivelse till chefen för finansdepartementet den 15 augusti 1917 förklarade sig A.-B. Stockholmssystemet hava för avsikt att icke frånhända sig vare sig stamaktierna i Spritcentralen eller i de Grönstedtska, Carlhamnska och Cederlundska bolagen. Emellertid erbjöd sig systembolaget att antingen när så påfordrades, överlämna samtliga ifrågavarande stamaktier till statsverket till parikurs eller det pris, som bolaget erlagt, eller ock, därest tillstånd därtill meddelades, under enahanda villkor, i samband med inlämnandet av bolagets vinst och såsom vinstmedel, överlämna aktierna i fråga.

Stamaktierna i A.-B. C. D. Grönstedt & C:o, aktiebolaget J. Cederlunds Eftr. och Carlshamns Punschfabrika A.-B. överlåtos av Stockholmssystemet under år 1917 till Spritcentralen till pari.

I skrivelse till chefen för finansdepartementet den 5 december 1917 förklarade A.-B. Stockholmssystemet, att bolaget icke komme annat än för statsverkets räkning att frånhända sig stamaktierna i A.-B. Vin- & Spritcentralen, och erbjöd bolaget sig att till staten efter parikurs försälja aktierna ifråga eller ock såsom vinstmedel, därest tillstånd därtill lämnades, inleverera dem till statsverket.

I slutet av år 1917 anmodades chefen för finansdepartementet chefen för kontrollstyrelsen att avgiva yttrande beträffande den då föreliggande frågan om närmare riktlinjer för den av riksdagen begärda utredningen av frågan i vad mån ersättning borde utgå till de olika yrkesgrupper, som berördes av den nyantagna rusdrycksförsäljningsförordnifgen. I en under medio av december månad 1917 avgiven P. M. framhöll chefen för kontrollstyrelsen att de i stor skala företagna uppköpen av reningsverk samt av vin- och spirituosahandelsaffärer synes få anses föranleda upptagande till behandling av frågan om en revision av bestämmelserna om partihandel med rusdrycker i rusdrycksförsäljningsförordningen. I P. M. framlades förslag om genomförandet av partihandelsmonopol och angåvos de huvudsakliga riktlinjerna för monopolets organisation m. m. Genomförandet av partihandelsmonopolet syntes böra ägа rum på det sätt, att Kungl. Maj:t skulle föreslå riksdagen att delsmedgiva, att A.-B. Stockholmssystemet finge i samband med inlevererandet av bolagets nettovinst såsom vinstmedel överlämna till statsverket aktierna i de fyra existerande partihandelsbolagen (Grönstedt, Carlshamn, Cederlund och Spritcentralen), vilka därefter skulle sammanslås till ett enda bolag, dels besluta vissa ändringar i rusdrycksförsäljningsförordningen av det innehåll, som ett till nämnda P. M. fogat utkast till förordning om ändrad lydelse i vissa delar av rusdrycksförsäljningsförordningen utvisade, dels antaga en lag, varigenom Kungl. Maj:t bemyndigades att efter vissa grunder före 1919 års ingång låta inlösa de återstående oinlösta reningsverken samt vin- och spiritusahandelsaffärerna. Inlösningen syntes lämpligen kunna ordnas så, att de enskilda såsom likvid erhöllo preferensaktier i partihandelsbolaget.

De av chefen för kontrollstyrelsen framhållna synpunkterna godkändes emellertid icke av regeringen, utan ansågs, att man borde fortsätta på den redan beträdda inlösningsvägen genom uppköp av ägang varande vin- och spiritusahandelsaffärer. Detta kom också till uttryck i det anförande, som chefen för finansdepartementet, statsrådet Branting, hade till statsrådsprotokollet den 31 december 1917 vid tillkallandet av sakkunniga (ersättnin, sakkunniga) för utredning av frågan, i vad mån på grund av den nya rusdrycksförsäljningsförordningen genomförande ersättning borde utgå till därav berörda yrkesgrupper.

PARISER-CAFÉET

27 Kungsgatan

Stockholm

NATIONEN

Fredagen den 30 Mars 1928.

Harald Lindströms Boktryckeri, Stockholm 1928.

Gör ett besök

I min affär, där köper Ni

SMÖR, OST, ÄGG och KONSERVER

till absolut lägsta priser.

Carl Sandbergs Smöraffär

Tegnérsgatan 17. Tel. Norr 215 39.

De ersättningsskakunniges utredning kunde icke framläggas för 1919 års riksdag. Efter det att chefen för finansdepartementet, statsrådet Thorsson, i ett interpellationssvar vid nämnda riksdag, gjort det uttalandet, att såväl de frågor, som berörde partihandelns organisation, som ock förslag i ersättningsfrågan skulle föreläggas 1920 års riksdag, avlät kontrollstyrelsen till chefen för finansdepartementet den 10 oktober 1919 en skrivelse, däri styrelsen anförde i huvudsak följande: Då numera uppgiften att avlösa den enskilda verksamheten på detta område kunde anses slutförd, hade kontrollstyrelsen ansett tidpunkten vara inne, att staten borde övertaga stamaktierna i A.-B. Vin- & Spritcentralen och därmed bestämmanderätten över partihandeln med spritdrycker och viner. Enligt kontrollstyrelsens mening kunde det nämligen icke anses lämpligt, att A.-B. Stockholmssystemet längre vore inneha vare av ifrågavarande aktier. Efter utvecklande av skälen härför uttalade kontrollstyrelsen, att enligt styrelsens mening A.-B. Stockholmssystemet borde åligga att, i enlighet med gjord utfästelse, till statsverket inlevererra stamaktierna i A.-B. Vin- & Spritcentralen mot det att på de vinstmedel, bolaget författningsenligt skulle inlevererra innan mars månads utgång 1920, avräknades ett belopp, som svarade mot ifrågavarande stamaktiers parikurs.

I skrivelse den 20 november 1919 inkom A.-B. Stockholmssystemet till chefen för finansdepartementet med förslag till vissa anordningar för att befria bolaget från innehavet av spritcentralens aktier. Styrelsen anförde i denna skrivelse i huvudsak, att styrelsen ansett sig böra taga i övervägande, under vilka former samt på vilka villkor ett överlåtande av stamaktierna skulle kunna äga rum. Vid övervägande av frågan, till vem Spritcentralens stamaktier borde överlåtas eller, med andra ord, vem som i fortsättningen borde hava ansvaret för de beslut, som fattades å bolagsstämma, hade styrelsen givetvis tagit i beträktande olika möjligheter. Styrelsen hade för sin del beslutat söka medverka till utförande av en plan, vars huvuddrag voro:

att kungl. maj:t skulle utse tre av styrelsens sju ledamöter, därav en såsom ordförande och en såsom vice ordförande, samt suppleanter för dem;

att stamaktierna överlåtas till ett mindre antal vederhäftiga godkända personer;

att stamaktieägarnes rätt till andel i vinsten begränsades till vissa procent;

att all vinst därutöver tillföle staten; samt

att kungl. maj:t skulle utse en revisor och en suppleant för denne.

Därjämte borde stamaktieägarna genom särskilt avtal förbinda sig att icke utan kungl. maj:ts medgivande och endast på de villkor, kungl. maj:t bestämde, överlåta stamaktierna till annan än statsverket, att nedsätta aktierna i taka händer (riksbanken) för detta ändamål, samt att, därest det skulle anses önskligt, att staten på ett mindre indirekt sätt skötte denna förelse, efter viss tid överlåta aktierna till statsverket.

Med tillkännagivande att enskilda personer funnits villiga att övertaga ifrågasatt post av stamaktier i Spritcentralen till ett pris av 1,000 kronor stycket jämte 7 procents ränta från den 1 januari 1919 anhöll styrelsen för Stockholmssystemet, att chefen för finansdepartementet behagade förklara hinder ej möta för styrelsen att på omförmälda grunder genom avtal av föreslagen lydelse till enskilda personer överlåta bolagets ägande stamaktier i Spritcentralen. Stockholmssystemets förevarande skrivelse finnes återgiven i bilaga till bevillningsutskottets betänkande nr 39 år 1921.

JOHAN G. GRUNDBERG

SMÖR-, OST-, ÄGG-
&
VIKTUALIEAFFÄR

Specialité: SVENSK LAX

Sibyllegatan 9

Tel 770 08 STOCKHOLM Tel 770 08

Foiths

DROTTNINGGATAN 40
HORNSGATAN 1
KUNGSGATAN
vid Konserthuset
STRANDVÄGEN 1
DROTTNINGHOLMS VÄRDSHUS
NACKANÄS VÄRDSHUS

Över denna framställning avgåves infordrade utlåtanden av kontrollstyrelsen och statskontoret, varefter bolaget på hemställan av departementschefen inkom med i vissa avseenden omarbetade förslag i ämnet.

I sitt den 7 februari 1920 avgivna utlåtande (bilaga till konstitutionsutskottets memorial nr 42 år 1921), anförde kontrollstyrelsen, att det vore givet, att A.-B. Stockholmssystemets föreliggande framställning vore ägnad att väcka synnerlig förvåning, då såvitt styrelsen kunde finna, berörda framställning innebure ett väsentligt avsteg från de uppfattningar, som alltifrån från ansvarigt håll enhälligt gjorts gällande ifråga om partihandelns organisation. I avseende å lämpligheten ur kontrollsynpunkt av den av A.-B. Stockholmssystemet ifrågasatta organisationen för partihandeln framhöll styrelsen, att det givetvis vore lättast att övervaka, att partihandeln bedrives på ett för statens intressen förmånligt sätt, om staten själv innehade stamaktierna. Överlätes dessa aktier till ett enskilt konsortium, vore det, i synnerhet med den organisation, som föreslagits, att befara, att statens intressen i olika avseenden kunde bliva hidande. Efter en jämförelse mellan den föreslagna organisationen och rusdrycksförsäljningsbolagens organisation konstaterade styrelsen, att det verkliga avgörandet ifråga om partihandelsbolagens angelägenheter enligt förslaget lades i händerna på en enskild person, stamaktieägarnas förtroendeman, som efter behag kunde till- och avsätta representanterna för bolaget i styrelsen. Någon verklig, statens intressen tillfredsställande kontroll å bolagets verksamhet kunde givetvis icke ernås. Varje ingripande mot bolaget ur synpunkten att nysberörda intressen kunde komma i konflikt med förtroendemannens intressen och någon möjlighet att vinna rättelse torde i ett dylikt fall icke kunna vinnas med hänsyn till förtroendemannens maktställning inom bolaget. För sin del kunde kontrollstyrelsen icke finna några rimliga skäl till ett dylikt tillbakasteg i jämförelse med rusdrycksförsäljningsbolagens organisation. Något motiv att helt plötsligt lämna åsido den tidigare enhälligt intagna ståndpunkten, att aktierna inlevereras till statsverket, varigenom kungl. maj:t skulle komma att helt och hållet bestämma beträffande styrelsens sammansättning och därmed de allmänna riktlinjerna för bolagets verksamhet samt i fråga om granskning av bolagets räkenskaper och beviljande av ansvarsfrihet, finnes enligt kontrollstyrelsens mening icke anföras.

En sådan organisation, som A.-B. Stockholmssystemet ifrågasatt, ledde till betänkliga konsekvenser i flera avseenden. Härvid framhöll kontrollstyrelsen till en början att genom den ifrågasatta organisationen flera önskvärda förändringar på partihandelns område skulle omedelbart kunna vidtagas. Vidare om att den ifrågasatta organisationen av partihandeln svnes utesluta en önskvärd reglering av förhållandet mellan partihandlaren såsom säljare och rusdrycksförsäljningsbolagen såsom köpare av spritdrycker och viner. Den för sådant ändamål inrättade pris- och inköpsnämnden lade, även sedan A.-B. Vin- & Spritcentralen tillkommit, ansetts erforderlig. Däresl staten övertoge stamaktierna i A.-B. Vin- & Spritcentralen och i samband därmed vidtoge erforderliga ändringar i rusdrycksförsäljningsförordningen, varigenom, bland annat, bolagen tillförbundes att allenast köpa från statens monopolorgan och närmare bestämmelser om prissättningen fastställdes, kunde givetvis bibehållandet av pris- och inköpsnämnden icke vara erforderligt. Överlätes däremot stamaktierna till ett enskilt konsortium, i vilket det enskilda intresset vore så dominerande, som det föreliggande organisationsförslaget innefattade, vore bibehållandet av pris- och inköpsnämnden nödvändigt. Vidtoges icke i samband med förslagets genomförande ändringar i rusdrycksförsäljningsförordningen kunde A.-B. Vin- & Spritcentralens ställning väsentligt försvagas, därest pris- och inköpsnämnden på grund av bolagets prispolitik eller beskaffenhet av dess varor funne sig nödsakad att direkt för bolagens räkning från firmor i utlandet inköpa spritdrycker eller viner.

I ytterligare följande avseende framhöll kontrollstyrelsen, att förslaget kunde leda till av synpunkten av statens intressen mentliga konsekvenser.

"Såvitt kontrollstyrelsen av den föreliggande framställningen kan finna, är det icke meningen att begränsa A.-B. Vin- & Spritcentralens möjligheter att sluta avtal med firmor eller sammanslutningar inom eller utom landet. Det låter sig mycket väl tänkas, att A.-B. Vin- & Spritcentralen sluter avtal med en sammanslutning av bränvinstillverkare för lång tid framåt, varigenom staten når den en gång i framtiden övertager aktierna, finner sig landen i sin handlingsfrihet på detta område. Avtalen kunna således hava innehållit sådana ekonomiska förpliktelser, att staten icke skulle kunna genomföra en önskvärd förändring i lagstiftningen utan att lämna ersättningar till sammanslutningen. Det låter sig också tänka att på grund av de uppfattningar, som behärska konsortiets majoritet och förtroendemannen, avtal ingås av sådan natur, att statsmakternas disposition i vissa avseenden direkt eller indirekt motverkas.

Av särskilt ödesdiger natur för lagstiftningens frihet kunna sådana avtal bliva, som slutas med utländska firmor och handelshus. Genom dessa avtal kunna dylika firmor erhålla en sådan ställning i fråga om leverans av spritdrycker och viner, att inköpsmöjligheter från andra firmor och andra länder begränsas eller förhindras utöver de föreslagna fem åren. Jämväl kunna utfästelser göras, från vilka man sedermera endast med stora svårigheter kan frigöra sig."

Kontrollstyrelsen anmärkte vidare vid granskning av förslaget i dess sammanhang med gällande nykterhetslagstiftning, d. v. s. framför allt rusdrycksförsäljningsförordningen med det snaraste skall ändras på sådant sätt att aktiebolaget Vin- & Spritcentralen erhölle monopol på denna handel i samband med att stamaktierna utlevererades till statsverket. Äger emellertid detta icke rum och förvandlades icke A.-B. Vin- & Spritcentralens faktiska monopol till ett rättsligt monopol, blove A.-B. Vin- & Spritcentralens ställning mycket svag. Det kunde sålunda inträffa, att konkurrenter uppträdde, vilka erhållit nya partihandelsrättigheter, varjämte A.-B. Vin- & Spritcentralens tillstånd till partihandel kunde av kontrollstyrelsen återkallas av en eller annan anledning. En ändring av det faktiska läget på förevarande område påkallade enligt styrelsens mening en ändring i lagstiftningen och fragans föreläggande för riksdagen.

Enär enligt kontrollstyrelsens mening det föreliggande organisationsförslaget ur kontroll- och nykterhetssynpunkter skulle leda till mycket beklagliga konsekvenser och då några skäl icke blivit anförda för att den tidigare ifrågasatta organisationen av partihandeln skulle vara olämplig, hemställde kontrollstyrelsen, att aktiebolaget Stockholmssystemets framställning måtte avslås ävensom att åtgärder måtte vidtagas i den riktning varom kontrollstyrelsen i skrivelse den 10 oktober 1919 anhållit.

(Forts. i nästa n:r)

Hotell och Restauranter

som rekommenderas den resande allmänheten.

ARVIKA.
Järnvägshotellet.

ESKILSTUNA.
Frimurarehotellet.

GNESTA.
Stora Hotellet.

GÄVLE.
Grand Hotell och **Centralhotellet.**

Stadshotellet.

GÖTEBORG.
Hotell Eggers.

HALMSTAD
Grand Hotell.

HEDEMORA.
Stadshotellet.

HÄSSLEHOLM.
Stadshotellet

KALMAR.
Stadshotellet.

KARLSTAD.
Stadshotellet.

LANDSKRONA.
Stadshotellet.

LINKÖPING.
Stora Hotellet.

HUDIKSVALL.
Stadshotellet.

LULEA.
Hotell Hospits, Mattis Johansson, Tel. 1148.

LUND.
Grand Hotell.

NORRKÖPING.
Göta hotell Dir. H. Magnér

NYKÖPING.
Stora Hotellet. Tel. Namnanrop

SIGTUNA.
Stadshotellet. Tel. 110

STOCKHOLM.
Hotell Kung Carl, Birger Jarlsg. 23. Tel.: Namnanrop.

Carlton Hotel, Kungsg. 57.

Pensionat Wasa, 73 A Drottninggatan, 4 tr. Hiss.

STRÄNGNÄS
Stadshotellet.

TROSA.
Stadshotellet. Tel. 34

VÄSTERÅS.
Hotell och Restaurant Klippan.

ÖREBRO.
Stora Hotellet.

VÅRENS

snöblekning och torkning av tvätten ute i det fria börjar nu. Någon gång under året behöver Edra tvättkläder torkas i sol och barrskogsluft. Vi utföra sådan tvätt då vårt läge vid skog och sjö tillåter oss tillmötesgå denna alla husmödrars önskan. De kunder som önska se huru härvid tillgår inbjuda vi att bese arbetet härmed, en tur med vår ångbåt från Kungsholmstorg till Stora Essingen kan göras tur och retur på en timma.

Vördsamt

ESSINGE ÄNGTVÄTT

TVÄTT- OCH STRYKINRÄTTNING

STOCKHOLM Tel. Essingen 12

Lagning av all slags tvätt utföres på begäran.

Inlämning: Sibyllegatan 21. Tel. Ö. 8 22.

H. M. Konungens Hovleverantör Leverantör till H. K. H. Hertigen av Södermanland H. K. H. Hertigen av Västergötland H. K. H. Hertigen av Nerike

Stockholms Förenade Tvätt

Luntmakaregatan 94

STOCKHOLM. Tel. Vasa 34 22.

Specialité: Tvättning av överdragskläder.

BRÖDET

På grund av dess överlägsna kvalité köpa numera de flesta stockholmarna sitt bröd i

MELCHER LINDHOLMS BAGERI

5 Norrtullsgatan 5

eller hos dess återförsäljare.

Uppmana Eder leverantör att föra vårt fabrikat! Hotell, Restauranger o. Cafèer böra i eget intresse låta oss bliva Eder leverantör.

Telefoner: 850 48, Norr 1589.

RESTAURANT

RUNAN

Dalagatan 50, Stockholm.

Judendom och kapitalism.

(Forts. fr. sid. 1.)

väldets tidsålder. Och detta välde är baserat på de arbetandes världslaveri. Och det är — vi upprepa det — även iktydligt med det lilla judiska rövarfolkets välde. Dessa judar, som med tillhjälp av penningens dystra makt triumfera över det skapande arbetet och därmed också över sina till antalet vida överlägsna världsfolk, vilkas sinne de förblända genom sin tidningspress, vilkas handel och vandel de behärska, vilkas regeringar och parlament befinna sig i deras händer, vilkas konst och vetenskap ställts i deras tjänst, vilkas söner och döttrar de förföra, vilkas seder de fördärva. Sorgespelet "Götterdämmerung", som den store Richard Wagner framtrollat på scenen, upprepas tusenfalt på livets stora skådeplats: Alberich, Mime, Sigfrid Hagen, den bedragna Brünhilde och det skimrande guldet, som därav såväl asar som människor, allt är förhanden!

Huru sakerna ligga till i Förenta Staterna har Henry Ford visat oss i del II av sin bok, "Den internationelle juden" (Hammer Verlag, Leipzig). Den lilla skriften: "Der judische Einfluss in Deutschland in statistischer Darstellung", av Bernh. Funck, Sickingen-Verlag, München, anför de rent av tröstlösa siffrorna för Tyskland. Vi se av densamma huru relativt få judar finnas i de yrken, som påkalla tungt kroppsligt arbete (de, som där finnes, äro då ägare eller ledare), huru de i storindustri såväl som i mindre industrier äro alldeles starkare representerade än tyskarna (52 på tusen mot 32), varvid dock blott 34 på tusen *som arbetare* mot tyskarnas 138); huru på handelns område proportionerna ännu mer förskjutas till judarnas favör (133 på tusen ägare eller ledare mot 9,7; 110 biträden mot 14) samt huru de slutligen på penningväsendets område helt dominera, ty här ha judarna, som blott utgöra en hundradedel av befolkningen, 44,5 gånger så många bankchefsplatser, och 24 gånger så många direktörsplatser, som de 99 gånger talrikare tyskarna! Här på kapitalismens egentliga centralgebit visar sig tydligast riktigheten av Sombarts påstående, att judendomen och kapitalismen äro ett.

Sombart skiljer — och det med rätta — på *judaism* och *judendom*. Ty de till ett antal av blott 15 milj. uppgående judarna av den sorten, som redan för Kristi födelse sedan plägade tillbedja den gyllene kalven, ha alltid försökt att skaffa sig hjälptrupper ur andra läger. Fallet Barmat är visst ingen ny företeelse för dagen. Även fordom verkade judens guld i skön samklang med hans lättfärdiga sinnelag, hans samvetslöshet och hans fruntimmer. Redan Abraham begagnade enligt Bibeln som bekant sin Sara för att tillvinna sig kommersiella fördelar, Jakob köper under utnyttjande av sin broder Esaus nödläge hans förstfödslorätt, Kanaiterna, invånarna i Kitron och Nahalol till Beth Semes och Beth Anath bliva enligt Qibeh gjorda "främlingsharande".

Varför kommer juden så lätt åt pengar och huru kan han placera dem så glänsande? Jo, därför att hela hans väsende är själlöst, emedan det fran början till slut inställts på penningförvärv — allena.

I sitt framstående bok: "Das Gesetz des Nomadentums" (Deutscher Volksverlag, München) giver oss professor Wahrmund svaret: Juden är ingen jordbrukare, han var det aldrig (varför också Palestina-kolonisationen är dömd att misslyckas), utan han var och förblev nomad. Vårt själsliv är honom främmande, därav också, som Sombart mycket riktigt påpekar, hans kastmässiga avskildhet från värdfolken, därav Ghetto — inrättningen som ett slags privilegium för "det utvalda folket". Juden Otto Weininger fränkänner i sin avhandling "Geschlecht und Charakter" sina landsmän kort och gott allt vad själ heter och förklarar: "Den judiska monoteismen har intet att göra med sann tro på Gud". Juden Karl Marx bestavar frågan om judendomens innersta väsen så, att det är "det praktiska behovets" tilligodosende egennyttan som drivfjäder". Judens gud är enligt Marx *penningen* (Karl Marx: "Zur Judenfrage", deutsch-franz. Jahrbuch 1844). Det är alltså icke oriktigt, när den judiska andan (i Rud. Jungs bok: "Der nationale Sozialismus", Deutscher Volksverlag, München) betecknas som "den krassaste egoism". I samma verk varnas ock för den hotande "förjudningen", vilken redan Richard Wagner påvisat, när han kännetecknade juden som "det mänskliga förfallets plastiska dämon", åt vilken Oswald Spengler om också omedvetet ägnat sin berömda bok, "Der untergang des Abendlandes" (Den västerländska kulturens undergång). Ty varigenom förorsakas den västerländska kulturens undergång, vars första förebud överallt manande träda i dagen? Jo, genom alldeles samma händelseförlopp, som på sin tid framträdt i alla tidigare kulturer och som kännetecknats genom nyttighetsprincipens förkrävande överhandtagande d. v. s. just förjudning en. Penningväldet är överallt och har i alla tider varit förfallets föregångare. Därför är kapitalismens problem ingalunda enbart av ekonomisk art och kan följaktligen ej heller lösas enbart genom näringspolitiska åtgärder. Det är i likhet med alla verkligt stora frågor i första hand ett andligt, själsligt problem. Vem som helst kan mycket väl tänka kapitalistiskt utan att äga ett öre, d. v. s. vara fullödig materialist eller besatt av den judiska andan.

Inga reformplaner på näringslivets område kunna föriösa den västerländska kulturkretsens arbetande och kämpande folk — vilka alla från början framgått ur åkerbrukarnas leder — från kapitalismens onda, som drager med sig det andliga och krappsliga slaveriet, det själsliga förfallet samt folkens upplösning och urartande. Det enda, som hjälper, är fullständig omvändelse från den kapitalistiska, eller med andra ord, judiska andan. Idealism alltså i stället för materialism, en handling för dess etiska värdes skull och ej i väntan på belöning, se där vårt mål!

Blott en ny världsåskådning, eller bättre uttryckt: *Återvändandet till fädrens världsåskådning* förmår lösa uppgiften. Samlingstecknet är det uråldriga hakkorset. Under hakkorsfanorna skall den arbetande mänskligheten segra över rövande och ljugande nomader.

Rudolf Jung.
Ing., parl.-led. i Prag.

Vid behov av

SLIPNING

vänd Eder med förtroende till

BROD. JOHANSSONS EFTR.

Sliperi- & Reparationsverkstad

Jakobsbergsgatan 20, Stockholm.

Tel. Norr 204 15.

Vi rekommendera oss till slipning av alla slags **Eggverktyg.**

OBS.! Noggrant arbete garanteras.

W. HOLMGRENS SKOMAKERI

Tomtebogatan 3

Telefon Vasa 376

Emottager och utför Arbeten av allt vad till yrket här Snyggt och välgjort arbete på bestämd utlovad tid

OBS! Salning även med BJÖRNLÄDER och RAGUMMI

PRIMA MATERIEL GARANTERAS

Goda och billiga

Måltider

hos Vi erhålla å följande nyk förbetsrestauranter i Stockholm

Automatrestaurant
CYRUS
13 Nybrogatan 43

Automatrestaurant
ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2

Automatrestaurant
ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8

Automatrestaurant
GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51

Automatrestaurant
S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.

Automatrestaurant
GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68

Automatrestaurant
BIRGER JARL
73 Folkungagatan 73

Frukost 1/2—1/2 Middag 1/2—7 Kväll 7—1/2 12 Inga dricks pengar Ingen sprit servering

Södra Kungatorget, Stockholm
Redaktör: ELOF ERIKSSON
Telefon: Norr. 5898 Norr 5899

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

Lösnummer 25 öre.
PRENUMERATIONSPRIS:
Helår ..... Kr. 10.—
Halvår ..... Kr. 5.2[illegible]
Kvartal ..... Kr. 2.7[illegible]

Nr 14 (131) Torsdagen den 5 April 1928. Årg 4.

Finansministern och Sprit-centralens bedrägeri mot staten.

En inlaga till finansdepartementet från Föreningen Mot Monopol med krav på omedelbart ingripande.

Från Föreningen Mot Monopol har i dagarna till chefen för Finansdepartementet ingivits nedanstående inlaga:

Till Herr Statsrådet och chefen för finansdepartementet.

Då den nuvarande regeringen i november 1926 genom Eder, Herr Statsråd, tillsatte en femmannakommitté för att biträda vid utredningen av frågan om lämpligt anordnande av den statliga kontrollen av Spritcentralen och Tobaksmonopolet, hälsades denna åtgärd hela landet över med den största tillfredsställelse. De förväntningar, man på grund av kommitténs sammansättning i allmänhet ansåg sig böra ställa, hava i mångt och mycket infriats. Monopolkontrollutredningens betänkande har icke och lär icke komma att föreläggas innevarande års riksdag, enligt uppgift av anledning, att om saken uppskötes till 1929 års riksdag, granskning skulle kunna ske samtidigt av den andra monopolinrättningen, A.-B. Tobaksmonopolet. Bortsett härifrån har emellertid framkommit saker, som, enligt vårt förmenande, tarva en omedelbar, lagenlig behandling, och alldenstund Vin- och Spritcentralen sorterar under chefen för finansdepartementet hava vi härhos närmast velat påkalla Eder uppmärksamhet å de olagliga och kontraktsvidriga avskrivningarna å fastigheten i kvarteret Städet. Härom förmäles i Monopolkontrollutredningens betänkande följande:

"Avskrivningar å fastigheter.

Åren 1917—1919 förekomma inga reguljära avskrivningar å fastigheter, utan avskrivningarna äro då av mer tillfällig natur.

Åren 1920—1923 avskrives enligt uppgift 10 proc. av värdet", varmed beträffande år 1920 och år 1921 synbarligen avses totala bokföringsvärdet vid 1920 års slut.

Från början av bolagets verksamhet till och med år 1921 har även beträffande fastigheterna använts den direkta avskrivningsmetoden. Reguljära avskrivningar verkställas alltså före bokslutet direkt å tillgångskontots totalsumma. Övriga nedsättningar av fastighetsvärdena ske också före bokslutet och debiteras härvid ovidkommande konton.

Från och med år 1922 tillämpas även för fastigheterna den indirekta avskrivningsmetoden. Årets reguljära avskrivningar påföras därefter det förutnämnda avskrivningskontot för fastigheter, maskiner, apparater m. m. Vid upplåggandet av detta konto bokföres summan av 1920 och 1921 års offentliggjorda avskrivningar, varvid fastigheternas värde skrivningskontot för fastigheter, maskinökas med samma belopp. Å det sålunda erhållna bruttotillgångsvärdet avskrivas sedermera 10 proc.

År 1923 verkställas liknande justeringar som för inventarier på grund av de värderingsresultat, till vilka 1923 års utredning kommit. Här sker detta emellertid i motsats mot å inventarierna såsom en verklig avskrivning.

Från och med år 1924 avskrivas årligen 5 proc. i enlighet med § 9 i 1923 års avtal med staten. Avskrivningen beräknas å det ingående balansvärdet varje år.

Avskrivningarna beräknas icke allenast, såsom 1923 års avtal medgiver, å byggnaderna värde utan å hela fastighetens värde, alltså tomtvärdet inberäknat.

Samtliga de under årens lopp verkställda avskrivningarna å fastigheterna uppgå till nedan angivna, till tusental kronor avrundade. Jämte dessa verkliga avskrivningar redovisar tabellen de enligt offentliggjorda vinst- och förlusträkningar verkställda avskrivningarna.

År	I och efter bokslutet verkställda avskrivningar	Samtliga avskrivningar
1917	—	—
1918	—	156,000: —
1919	—	1,382,000: —
1920	829,000: —	1,657,000: —
1921	1,143,000: —	3,643,000: —
1922	1,193,000: —	1,393,000: —
1923	771,000: —	3,022,000: —
1924	857,000: —	884,000: —
1925	1,090,000: —	1,108,000: —
1926	1,033,000: —	1,043,000: —
S:a kr.	6,914,000: —	14,288,000: —

Den 1922 gjorda avskrivningen å Städet är ej medtagen i ovanstående tabell. I avskrivningarna ha inräknats diverse lagfartskostnader och dylikt.

Då styrelsen den 16 februari 1924 behandlade frågan om avskrivningar i bokslutet per den 31 december 1923 å fastigheters konto, yppade sig tvekan rörande tolkningen av stadgandet i § 9 av 1923 års avtal. Jourhavande direktören uttalade därvid den meningen, att de löreslagna avskrivningarna, ehuru i och för sig synnerligen välgrundade och välbetänkta, likväl syntes erfordra föregående medgivande från kungl. maj:ts sida, enär de dels icke enligt lag måste ske och dels överstege i avtalets § 9 medgivna avskrivningar å byggnader av högst 5 proc.

Styrelsen inhämtade därefter utlåtande från justitierådet S. Skarstedt. I detta göres bl. a. gällande, att nämnda paragraf i 1923 års avtal skulle avse allenast reläationen mellan Spritcentralens balansräkning för ett visst räkenskapsår och balansräkningen för det närmast följande räkenskapsåret. Genom ifrågavarande bestämmelser skulle icke hava tagits ståndpunkt till frågan, till vilket värde en fastighet, som av Spritcentralen inköptes under tiden mellan två balansräkningar, skulle upptagas i den balansräkning, där fastigheten första gången upptoges såsom en Spritcentralens tillgång. Då fastigheten i kvarteret Städet skulle första gången upptagas i balansräkningen per den 31 december 1923 och då bestämmelse i § 9 av avtalet icke kunde anses hava någon betydelse för besvarandet av spörsmålet om värdebestämmandet av denna fastighet i berörda balansräkning, följde härav, att Spritcentralen härutinnan allenast hade att följa de direktet, vars belopp finnes angivet i det följande av dgtta och andra skäl skulle Spritcentralen därför hava full rätt att, utan att söka kungl. maj:ts medgivande, upptaga fastigheten till sitt dåvarande värde, även om detta med större eller mindre belopp understege det, som motsvarade kostnaden för Spritcentralens förvärv av fastigheten.

Med stöd av detta utlåtande beslöt styrelsen den 4 mars 1924 att vidtaga en avskrivning för år 1923 å fastigheten Städet, vars belopp finnes angivet i det följande vid behandlingen av engagementet i aktiebolaget Städet. Jourhavande direktören anteckande till protokollet, att h: allt fortfarande funne sig böra vidhålla sin den 16 februari 1924 uttalade mening beträffande de former, under vilka avskrivningar av denna omfattning och art kunde och borde ägа rum.

Till följd av detta styrelsens beslut hava 1923 års avskrivningar å fastigheten kommit att avsevärt överstiga 5 proc. å byggnadernas värde utan att kungl. maj:ts medgivande till åtgärden inhämtats.

Engagementet i A.-B. Städet.

Aktiebolaget Städet bildades år 1919 såsom dotterbolag till A.B. J. D. Grönstedt & C:o och A.-B. Tegnér & Wilcken. Vardera bolaget innehade halva aktiekapitalet. I samband med likvidationen av A.-B. Tegnér & Wilcken erhöll A.-B. J. D. Grönstedt & C:o samtliga aktier i A.-B. Städet. Ändamålet med bolagets bildande var att sammanföra samtliga smärre lagerlokaler, vilkas antal vid ett tillfälle utgjorde 53, och vilka voro spridda över hela Stockholm, till en enda

(Forts. å sid 5.)

Den etisk-kulturella betydelsen av försvarskampen mot Juda.

Man må betrakta vår kultur ur högre etisk synpunkt eller från det enkla vardagslivets håll, man må därvid tänka på den från förfädren stammande traditionen eller blott på mot framtiden syftande utveckling och förädling — i varje fall måste man i våra dagar konstatera en otvetydig tillbakagång, som manar till eftertanke.

Men för var och en, som ej avsiktligt tillsluter ögonen, som giver sig någon möda att med ledning av ögonskenliga bevis fatta problemet, står det klart hurusom på alla viktigare områden av vårt religiösa, moraliska, nationella, konstnärliga, vetenskapliga, politiska och ekonomiska liv den drivande kraften till förfallet är att finna i den smygande, underjordiska, upplösande verksamheten från judarnas sida sedan de efter sin emancipation utan hejd fått översvämma den arisk-kristna världen — det må se'n handla om ortodoxa, döpta eller bastardjudar.

Judefrågan är — det visar oss otvetydigt senare tiders forskningar och erfarenheter — framför allt en fråga om sedlig och ren världsåskådning. Om icke de öppenhjärtiga, omisstänksamma arierna snart bliva medvetna därom, så kommer den för vår ras karaktäristiska idealismen, vilken århundraden igenom i renhet och fri het kämpat för allt skönt, sublimt och ädelt, för trohet, rättfärdighet, plikt, förtroende, sedlighet och blygselkänsla, att, genom judarnas förförelsekonster undan för undan drivas över mot den tygellösa, cyniska materialismen.

I skepnaden av hemliga eller till sitt ändamål skickligt dolda organisationsformer av de mest skilda slag fräta och gnaga främmande raselement på ett årtionde för årtionde alltmer agressivt sätt på de arisktkristna folkens kulturer, statsformer och samhällsbyggnader i det att de — okända av den stora massan på grund av svekfull maskering — undergräva alla sedan århundraden prövade, heliga grundsatser för det, som är rätt och billigt, för förnuft, religion och sedlighet — grundsatser, vilka voro för våra förfäder lika värdefulla som kännetecknande, men som nu skola tvingas att vackla.

Vilka äro, sedan nära tre årtusenden tillbaka, grundvalarna för den ariska kulturen? — Den keltiska kärleken till hemmets torva, det grekiska skönhetssidealet, den romerska rätten, den galliska äran, den germanska sedligheten, den slaviska lynnesarten: allt detta har bidragit till framskapandet av vår nuvarande kultur. Under loppet av nu snart 2,000 år hava dessa ariska kulturdrag förenats med och förädlats av den kristna frälsningsläran, denna lära, som från början till slut utgör en enda ljungande protest mot den i de fariseiska lärorna

(Forts. å sista sid.)

Kring Sveriges representationsfråga.

Ett uttalande av fil. dr Hjalmar Haralds.

Ur Det Nya Sverige återgiva vi nedanstående inlägg i representationsfrågan av dr Hjalmar Haralds under rubriken "Demokrati o. demagogi; riktlinjer för en nationell samling i representationsfrågan".

Den historiska svenska representationen är *ständer*representationen. "Svenska folkets urgamla rätt att sig beskatta", vilken ännu i dag principiellt hävdas i § 37 av gällande regeringsform såsom grundval för bevillningsrätten, utövades enligt landslagens konungaed på tinget medelst en nämnd av 6 "hovmän" och 6 av "allmogen" under ledning av biskop och lagman. Detta är en demokratisk, ingen aristokratisk princip. Under ordet hovman, som på den tidens språk betecknar en man i konungens tjänst, vilken i krig tjänstgjorde somr ryttare, döljer sig det världsliga frälset. Men principiellt äro icke dess privilegier grundade på börden *mera* än allmogens, det övriga folkets rättigheter. Frälseman likaväl som bonde hade sin rätt att deltaga i rikets styrelse, grundad på egenskapen att vara infödd svensk man. T. o. m. Kristian Tyrann sökte bevisa sin rätt till tronen enligt "Sankte Eriks lag", symbolen för svensk rättsordning, genom att åberopa härstamning från den urgamla svenska konungaätten.

Grundvalen för svensk frälsemannarätt var innehavet av så mycket jordagods, att vederbörande kunde göra krigstjänst till häst, vilken frivilligt åtagna, ekonomiskt tyngre, börda, ersattes genom "frälse" eller frihet från ordinarie utskylder. Gitte han det ej, måste han "undan frälse gånga". Även allmogen skulle vara konungen till tjänst "med härförd till landamäret", alltså till rikets försvar; allmogen var dessutom av ålder skattskyldig och förband sig i sin ed att utan tredska utgöra till konungen sina årliga utskylder, från vilka frälset i ersättning för rusttjänsten var befriat.

Konungen skulle leva och utöva sitt kall med tillhjälp av sina ordinarie inkomster av "Upsala öd" d. v. s. kronogodsen och allmogens årliga utskylder utom i vissa uppräknade undantagsfall. När konungen icke kunde på annat sätt värja riket eller hade extra utgifter för kröning, giftermål i konungahuset o. s. v., då skulle folket bevilja vad de efter prövning på tinget genom en nämnd av ovan angivna sammansättning funno behövligt. Alltså: folket var icke skyldigt att utöver hävdvunna laga utskylder ge något av sin egendom utan efter laga dom på tinget, det vill säga då, som Hjärne påvisat i sin "Skandinavisk Laghistoria" varje åtgärd på tinget betraktades som dom, genom ett slags expropriation, varigenom både konungens och folkets godtycke var uteslutet. Men rättssystemet var ett slutet helt även på ett annat område. Kronans egendom var skyddad för att förminskas genom bortförläning genom rätt att återtaga förläningar. Alltså hade författningen inom sig garantier mot utveckling i aristokratisk riktning, vilka i sinom tid kommo till utövning i Karl Knutssons, Gustaf Vassas, Karl X:s och Karl XI:s reduktioner. Några ärftliga *län* kunde aldrig slå rot inom Sverige i motsats till utvecklingen på kontinenten under feodaltiden.

Och likaväl skyddades de enskildes egendom. Man höll för en självklar sak, att bördorna till det allmänna skulle åläggas med deras samtycke, som skulle bära dem, ingen skulle lägga bördor på andra. Vid konungavalet vid Mora stenar, d. v. s. då lagmännen från allt Sveriges rike skulle döma till konung bland ättlingar av den framlidne konungen eller andra svenske män, om ingen kompetent arvinge fanns — detta var innebörden av konungens väljande eller tagande enligt Landslagen — kunde den nämnd, som stod lagmannen bi i domarevärvet vara tolv män från allt folket utan angivande av några ståndsskillnader, eftersom saken berörde hela folket på samma sätt.

Men i avseende på beskattningsrätten, som ju motsvarades av olika bärkraft hos frälse och ofrälse, krävde lagen särskild representation för vardera parten. Snarast var väl detta en demokratisk garanti. Vid "allmänna val" på denna tid hade sannolikt hela representationsrätten i regel, som väl förr eller senare blivit hävd, kommit att falla på aristokratien, som ju blev fallet annorstädes. Men den svenska rättsordningen var sedan urminnes tider allt för stark för att ge upp folkrepresentationens idé. Representationen företrädde folket som ett helt, även om detta var fördelat efter stånd. Något ilberum veto med alla sina samhällsupplösande följder blev aldrig rotat i Sverige. Intet skäl finnes att antaga annat, än att nämnden på tinget fattade ett enhetligt beslut för hela allmogen. Likställigheten mellan "hovmän" och "menig", allmoge, skulle blott garantera opartiskheten, liksom man i Uplandslagen i vissa mål delade nämndens tillsättning lika mellan parterna. Frälset kunde icke utan vidare överrösta av ofrälset och tvärtom, utan man får väl tänka sig avgörandet vid lika röstetal genom skiljedom av domhavan-

(Forts. å sid 5.)

Är Jahve — Sebaot kristendomens gud?

För NATIONEN av *J. L.*

Under 12:e århundradet framställde en filosofilärare vid namn Averroes i Paris en lära om tillvaron av två varandra motsägande sanningar. Han lärde t. ex. att historien om skapelsen och kroppens återuppståndelse skulle uppfattas som sann från religiös ståndpunkt men som falsk från förnuftets. Denna bekväma dubbellära, med vilken man kan bevisa vad som helst, måtte ha försvävat de kyrkofäder som uppfunnit och under tidernas lopp utformat den lärosatsen att judendomen skall läggas som grundval för den kristna tron. Det är också på grund av denna begreppsförvirring som judeguden Jahve-Sebaot framställes inför kristenheten såsom identisk med Jesu Himmelske Fader. Men den kristna kyrkans religiösa känsla borde lägga hinder i vägen för en sådan dubbellära; ty antagandet är absolut falskt såväl från det mänskliga förnuftets ståndpunkt som från den sanna kristendomens. Hur kan den judiske människofientlige Jahve-Sebaot, som befaller "sitt utvalda egendomsfolk" att "mörda både man och kvinna, både barn och spenabarn" (1 Sam. 15: 2, 3) jämnställas med Jesu heliga och rättfärdiga gudsbegrepp, som av människorna fordra: kärlek och fullkomlighet? Joh. 13: 35. Matt. 5: 48.

Vi äro här visserligen inne på den religiösa auktoritetens helgade område, där ingen förmåten, motsträvig ande får rubba cirklarna, men förnuftets sanningskrav står över varje mänsklig auktoritet och fordrar erkännande. Sanningen är ett heligt begrepp som står i full överensstämmelse med förnuftets krav. Den dunkla slöja, som vävts av lättrogenhet, barnslig naivitet, ofta i förening med maktbegär och egoism, drages emellertid så gärna över människornas själar, för att hindra dem att se den oförfalskade sanningen och sitt rätta förhållande till den ende sanne Guden och sina medmänniskor. Förnuft och samvete äro den sanna trons bästa bundsförvanter, och det är endast lögnen, som kan göra sanningen till ett dubbelbegrepp, men just i en sådan utläggning på sanning är det som grundvalen för det judiska religionssystemet vilar, ty det kan icke försvaras från sanningens utan från lögnens och den materiella nyttans ståndpunkt. Detta system är emellertid icke religion utan politik, och ej heller sådden av det rena slaget.

Men för att återgå till den kristna kyrkans religiösa ställning, så kunna vi endast konstatera, att hon visar ett särskilt utpräglat intresse för att heligförklara de judiska gudsbegreppen, medan hon samtidigt ivrar för att omvända judar till kristendomen. Det göres ett stort nummer av om en medlem av Jahves "egendomsfolk" genom någon slags beräkning, ty utan beräkning handlar aldrig en jude, förirrar sig in i den kristna kyrkans sköte för att med munnen bekänna en lära som han så uppriktigt hatar och föraktar. Men i detta kyrkans tillvägagångssätt ligger en oupplöslig motsägelse, i det hon förklarar judarnas gamla testamente vara grundvalen för den kristna tron och det judiska gudsbegreppet Jahve-Sebaot, vara identiskt med Jesu Himmelske Fader. Här måste då ovillkorligen den frågan framställas: Till vilken trosform vill då den kristna kyrkan egentligen omvända juden, när ju både hans religionssystem och gudsbegrepp skulle vila på kristlig grund, — enligt den kristna kyrkans åsikt? Att en sådan intellektuell villervalla och tankeoreda i religiöst hänseende förefinnes hos gojimfolken måste uppmuntra judarna att med hela sin hänsynslösa makt- och härskylstnad begagna sig av så lägliga tillfällen för att vrida utvecklingens gång ur våra händer till sin egen fördel, är helt naturligt. Felet ligger hos oss själva, i all synnerhet hos den kristna kyrkan. Om man lämnat sitt hem med olåsta dörrar, så må man ej beklaga sig över att man blir bestulen.

Vi äro organiserade för religiöst och kulturellt nederlag, och vårt folk förstår ej de faror som hota. De sälja sin tro, sin övertygelse och sitt förtroende till den mestbjudande. Var äro den kristna religionens målsmän, då den judiska andans inflytande sprider sina kristendomsfientliga och samhällsupplösande internationalistiska teorier, som innehålla förakt för lagbunden ordning och fosterlandskänsla? Var äro de maktägandes röster, som borde bekämpa den för-

(Forts. sid. 5.)

Är en enskild man rättslös mot beskickningschef?

Svea Hovrätt desavouerar J. K. och Kungl. Maj:t.

Av *generalkonsul F. Cronholm*

Herr Redaktör!

Tidningarnas Telegrambyrå har ånyo låtit sig angeläget vara att utsända en notis, om icke saningslös såsom föregående, så dock just icke ägnad att giva den tidningslösande allmänheten en riktig uppfattning om den sak, notisen berör, nämligen det av mig instämda åtalet mot t. f. envoyén Anderberg, som av herr K. A. Wallenberg utvaldes till min efterträdare i Mexiko, uti vilket mål Hovrätten nyligen meddelat utslag. Ej heller förande denna rättegång har T. T. funnit lämpligt att förut utsända något referat, eller att nu omtala, varom den egentligen rör sig. Det var uppenbarligen även här tillfyllest för denna instution att inför den stora allmänhet, som kritiklöst liser dylika notiser, framställa mig såsom en person, som bara klagar och klagar och aldrig får rätt — och ej heller har rätt utan bara får betala, huset Wallenberg och dess advokater till välbehag och därmed T. T. till gyllene välsignelse. Allt vad T. T. haft att för allmänheten förmåla rörande själva saken är, att jag yrkat ansvar å och ersättning av Anderberg för "tjänstefel m. m." Men T. T. har icke velat tala om för samma allmänhet, vari dessa "tjänstefel" bestått, ej heller förtälja, att Rådhusrätten, liksom nu hovrätten, tillbakavisat Anderbergs yrkande om ansvar å mig för falskt åtal, därför att jag haft laga skäl för det instämda åtalet, ehuru Rådhusr. icke ansett sig kunna ådöma Anderberg straff för brottsligt förfarande, eller att Rådhusrätten på sådan grund förpliktat Anderberg att själv vidkännas sina rättegångskostnader, vilket belut emellertid var av Hovrätten undanröjt *av formella skäl*, d. v. s. därför att Hovrätten funnit Rådhusrätten vara obehörig att upptaga mina ansvarsyrkanden till bedömande. Och det är till detta intressanta rättsfall, som jag nu vill komma. Det ger nämligen anledning till den frågan, om enskild man här i landet är rättslös även emot en svensk beskickningschef. Mot ett f. d. statråd är han uppenbarligen rättslös. Det är förvisso också första gången, som ett dylikt fall varit föremål för svensk

(Forts. sid. 5)

Den 5 April.

För eller mot Sverige.

Den senaste tidens händelseutveckling i vårt land bör ha öppnat ögonen å jämväl de mest godtrogna för verklighetsläget. Vad ännu för någon månad sedan ingen ville sätta tro till, det har i dessa dagar avslöjats vara en sanning, inför vars uppenbarande ett visst uppvaknande inom ansvariga kretsar kunnat förmärkas: Vi hava stått och stå i denna stund alltjämt inför det fruktansvärda hotet av en judisk-revolutionär omstörtning av det svenska samhället. Inom politiska såväl som presskretsar synes man äntligen ha kommit underfund med att det icke längre gäller någon lek utan att vi i dag äro ställda ansikte mot ansikte med allvaret självt. Riksdagens såväl som stockholmspublicisternas avgivna nog så uppseendeväckande manifestationer mot främmande inblandning i Sveriges politiska liv ha lämnat vittnesbörd härom. Vi äro nu också komna till den punkt i utvecklingen, då alla svenska medborgare tvingas att taga ställning till frågan: För eller mot Sverige.

Sedan lång tid har utvecklingen i vårt land under ledning av den som hemlig regeringsmakt sig etablerade internationella judiska mammonsmakten varit inställd på det svenska samhällets omstörtning i det världserövrande Israels intresse. Det har skett i reformismens namn, till främjande av folkets väl. Massorna utrustades för ändamålet med s. k. politiska rättigheter, vilket var nödvändigt ej mindre som en stimulans för dem i deras "ideala" kamp än som ett medel för Israel att kunna få sina många önskningar, sig själv till nytta och glädje och svenskarna till skada, under namn av "sociala reformer" genomförda i lagstiftningen. Judafolket fruktade aldrig för att utrusta "de otrogna folkens" massor med "rättigheter" i och för förverkligandet av de parlamentariskt-reformistiska uppgifter, det anförtrodde dem, i fullt förlitande till sitt guldsi alla skiften dominerande välde i enlighet med den "heliga" maximen: "politikerna måste för att icke misslyckas alltid underordna sig kapitalets vilja". Efterhand som de politiska massrörelserna fullgjort sina uppgifter i den judiska världsmessianismens tjänst, avlöstes de av nya sådana med mera avancerade "reformprogram". Ännu för ett kvartssekel sedan koncentrerade Israel sitt huvudintresse å socialdemokratien, som kommenderades upp för genomdrivande av alla de "reformer", som befunnos nödvändiga för realiserandet av dess önskemål beträffande det svenska nationalsamhällets avrustning politiskt, ekonomiskt och kulturellt. Vi voro nu hunna så långt i utvecklingen, att vi ansågos mogna för bolsjevismen, "reformismens" stora slutmål. Demokratien hade fullgjort sitt uppdrag och hade endast att försvinna, ge plats för proletariatets universella diktatur, kommunismen, som i ett enda drag icke bara skulle undanskaffa den för vederbörande ej längre passliga demokratien utan samtidigt fullkomna raseringsverket genom det svenska nationalsamhällets omstörtning i blodets tecken, på det att det judiska världsläckoriket enligt högt föredöme från Ryssland här äntligen måtte förverkligas. All den kraft och energi, som Israel för blott få årtionden sedan offrade på sin politiska gunstling av då, "socialdemokratien", vars segerrika genombrott förmenades skola bliva till så oändlig välsignelse för det arbetande folket — all den kraften öser det i dag, sedan demokratiens åstundade "genombrott" väl genomförts, i rikligaste mått över "kommunismen", den av Jahve korade arvtagaren till demokratien. Faktum är obetridligt: Israel har tagit sin hand från socialdemokratien, sin forna skyddsling, och håller den nu skyddande över kommunismen. Denna kommer förvisso även vid de stundande valen att vid sidan av det officiella "ryssguldet" disponera över kassor och fonder, som ej skola behöva skämmas för sig vid sidan av socialdemokraternas. Men våra demokratiska "ledare" le alltjämt åt bolsjevikernas aspirationer på makten inom arbetarvärlden, menande att varje sådan strävan är fruktlös, att de, "ledarna", äro de, som för evigt representera makten och som bestämma över utvecklingen. Ledarna hava emellertid all anledning att nu se verkligheten sådan den är samt därefter även handla i full lojalitet mot sina uppdragsgivare. Endast om de så göra, skola de överhuvud ha möjligheter att kunna avvärja en utveckling, som ofelbart måste leda till katastrof.

Många bland dem, som medverkat i den judiska reform-politiken i landet, ha säkert icke förstått dess egentliga syfte utan låtit förleda sig därtill genom den fagra "ideala" utstyrsel, vari man klätt den. Praktiskt taget alla de "reformkrav", som i senare tid framförts, populariserats och genomdrivits i svensk politik för främjande av "det arbetande folkets" väl, hava i verkligheten haft helt andra syften än de uppgivna. De ha genomgående gått ut på att befordra den judiska maktens intressen och planer i Sverige. Följden har också blivit, att Israel i dag, visserligen ännu någotsånär beslöjat, här spelar rollen av suverän härskare. Till namnet regerar visserligen massan, men också blott till namnet. I verkligheten styra den judiska storfinansens herrar. Massan är under rådande förhållanden helt enkelt urståndsatt att kunna utöva ett inflytande till sin egen välfärd, då den aldrig ens får veta sanningen rörande vad som sker. Men eftersom tiden lider och de stora "samhällsreformernas" verkningar begynna visa sig i praktiken, förstår hon, att hon varit utsatt för ett skändligt bedrägeri. Även på socialistiskt håll erkännes numera att massornas inflytande och makt mera är ett sken och att folkets intressen under rådande styrelseregim alls icke tillbörligt tillgodoses. Så mycket angelägnare borde det, tycker man, då kännas för demokratiens ledare att på allt sätt befästa sig om att så handla och utöva sitt ledarekall, att de nu konstaterade bristerna avlägsnas. Vi skulle vilja tillropa dem: Låten utopierna och de många doktrinerna fara och träden ned på verklighetens grund, sen samhället och förhållandena i världen sådana de äro och ej såsom det folkförvillande Israel falskeligen utmålat allt för eder! Och till partiernas massor överlag skulle vi vilja säga: Given förrädarna och provokatörerna i fiendemaktens sold inom edra partiledningar respass, ju förr dess hellre, och given edert förtroende endast åt personer, som äro värda det! Utvecklingen i världen låter sig ej ledas av konstruktioner och enfaldiga mänskliga påfund, den kräver anpassning efter de naturliga betingelserna och verkligheten. Ett folk låter sig ej heller på längden nöja sig med en aldrig så frasfager, lögnaktig ideologi, det vill ha bröd och ej stenar. Den folkrörelse, som icke förstår detta, är dömd att försvinna. Den judisk-socialdemokratiska ideologien bygger från början till slut på antisociala teser. Men så har den också varit det stora medlet för Israel att bringa den västerländska kulturvärlden till undergången. Den mobiliserade hatet, lögnen och ondskan för sin "världsfrälsande" kamp i stället för sanningen, kärleken och godheten. Därför misslyckades den. Hur har ej klasskampsidén redan fört vårt folk till avgrundens brant, där inbördeskriget i sin hemskaste gestalt nu på allvar hotar! Demokratiens en gång så patetiskt förkunnade sats "folket herre i eget hus" — hur har den väl omsatts i verkligheten? Var är den utlovade friheten? Var all den härlighet i form av allmänt broderskap, rättvisa och lycka, som utlovades massorna, blott de ville falla ned och tillbedja förkunnarna av Israels "världsfrälsande" läror? — Här i Sverige tynges folket den dag som är trots all frihet och demokrati, som givits det, av mammonsoket svårare än någonsin. I en falsk idealitets namn hava dess livsfrågor i den antisociala, inrepolitiska stridens tecken försumpats till favör för den folkfientliga judiska erövraremakten, som här organiserat hela det politiska livet och utvecklingen efter sin kända härskaresats: "Söndra och härska!" Stat och kommuner hava under hägnet av en falsk nationalekonomisk vetenskaplighet drivits i landsförrädisk skuldsättning på miljarder till det internationella ockrarekapitalet, som sålunda givits tillfälle göra sig till dess suveräne herre, och folket har utlämnats till en exploatering av mest "rationella" slag åt samma finanskapital, som hänsynslöst trampar svensk lag och författning under fötterna, närhelst det så passar dess egoistiska syften. Vår gamla hederliga svenska folkkultur har i grunden förvanskats och ersatts med en kosmopolitisk, skenkultur i destruktiv anda med bolsjevismen som mål. Sanningen är ej längre ledstjärnan i utvecklingen, som ej heller längre länkas efter svenska intressesynpunkter mot svenska ideal utan uteslutande efter den judiska usurpationsmaktens erövrings- och omstörtningsplaner mot vårt land. Tro och loven gälla ej längre, liksom ej heller gammal svensk heder och moral. På alla områden sprider den judiska förstörelsemakten sitt gift till undergrävande och förintande av allt, som kan vara ägnat att bjuda det "heliga" Israel motstånd i dess strävan för det svenska samhällets bolsjevisering.

Vi äro komna till den punkt i utvecklingen, då vi alla tvingas att taga saken på allvar sådan den är och bestämma vår plats i striden. Ty det gäller nu vårt folks vara eller inte vara såsom fri och oberoende nation. Den stora parollen, som nu går ut över Sveriges land, är därför: *För eller mot Sverige.* Alla, som önska vårt folks bestående i nuet och framtiden, måste enigt sluta sig samman till förhindrande av det revolutionära Israels djävulska omstörtningsplaner. Icke heller våra politiska partier komma ifrån att taga ställning till detta problem och besluta sig för, om de i framtiden vilja tjäna svenska folket eller fortfara att spela rollen av den folkfientliga judcmaktens lydiga tjänsteutförare. Det rådande judisk-parlamentariska systemet kan självfallet icke hålla i framtiden. Den nödvändiga nationella restaurationen måste dock ske under lagenliga former, under trycket av en opinionsrörelse i landet, som fordrar en ny, moralisk ordning. Denna opinionsrörelse skall kräva återupprättandet av alla de nationella värden, som här i en falsk idealitets namn av till dels köpta, till dels okunniga politiker spolierats politiskt, ekonomiskt och kulturellt samt återställandet av statsmaktens auktoritet och överhöghet i samhället. *Samling alltså i den sanna upplysningens anda, till skapande av den mäktiga opinion i Sveriges land, som skall tvinga konungamakt, regering, riksdag och press att på inför en ny, moralisk ordning i landet!*

PRESSKONSERTEN

»Frihet och demagogi.»

Under rubriken "Frihet och demagogi" kommenterar Köpmannen i en redaktionell artikel den i samband med handelsministerns i stort sett sympatiska besvarande av hr Lefflers i Kinna interpellation angående näringfrihetsförordningens revision förda debatten i andra kammaren. Tidningen tar grosshandl. Erik Röing skarpt i upptuktelse för hans idéfloskulösa, demagogiska uppträdande under debatten i fråga. Köpmannen skriver:

Grosshandlare Erik Röing från Göteborn fann sig föranlåten deklarera sitt bestämda motstånd mot varje reform i näringslagstiftningen, som kan vara ägnad att reglerande ingripa mot vissa missförhållanden på köpenskapens område. Då han därvid uppträdde i sin egenskap av en av de av Handelskammarmötets kommitté utsedda delegerade, som i likhet med representanter för Sveriges Köpmannaförbund och Hantverksorganisationen blivit tillkallade för utredningsarbetets fullföljande, kan man ju befara, att från handelskammarhåll intet är att förvänta för minuthandelns intressen. Hr Röing meddelade också, att hans medkommittenter, riksdagsman Nils Winkler från Malmö och v. ordföranden i Stockholms handelskammare, grosshandl. John Josephson (jude), voro fullständigt ense med honom. Det är förvånansvärt, att så kompakt motstånd mot bl. a. kravet på en "kvalificerad näringsfrihet" kommer till uttryck från handelskammarhåll, och vi drista oss verkligen uttala den meningen, att det nämnda triumviratets uppfattning ingalunda är auktoritativ för stämningen inom landets handelskamrar i övrigt. Tid efter annan förekommande opinionsyttringar från exempelvis Västernorrlands-Jämtlands samt Smålands-Blekinge handelskammare m. fl. talat i varje fall ett annat språk.

Herr Röing, som med stora later uppträdde som "gammal näringsidkare" och i denna egenskap vädjade till "bönder och arbetare" att aldrig godtaga köpmännens nattsvarta planer i skråpolitisk anda, dokumenterade sig liksom vid många föregående tillfällen som den sanne demagogen, som icke skyr några medel, då det gäller att vinna opinionen för sina (judefinansens. Red. anm.) syften. Fullkomligt missvisande och oriktigt var ju sålunda hans påstående, att köpmännen vilja förbjuda efterkravsaffärerna. Hur skall hr Röing kunna bevisa ett sådant påstående? Vad man i lagstiftningshänseende påyrkar på detta område är ju blott ett skydd för konsumenterna såväl som den lojala handeln gentemot ohederliga och illojala affärs- och reklammetoder. Och mot sådan lagstiftning ansåg sig ju t. p. m. en så notorisk "frihetsälskare" som herr Röing intet ha att invända, enligt vårt begrepp en nog så inkonsekvent ståndpunkt av en målsman för den renodlade låt-gå-principen.

Även den ambulatoriska handeln hade en varm försvarare i herr Röing. Någon som helst hänsyn till de starka opinionsyttringar, som kommit till synes från nära nog samtliga ansvariga myndigheter, från tidningspress och allmänhet mot denna föråldrade handelsform, ansåg sig herr grosshandlanden icke böra taga. Har den ambulatoriska handeln ingen samhällelig uppgift att fylla, ja, då försvinner den så småningom av sig själv, ansåg herr Röing. Tänk, en så djupsinnig socialpolitik. Varför ska vi syssla så mycket med brottsligheten, med alkoholmissbruket och andra missförhållanden i samhällslivet? De ha ju ingen uppgift att fylla. Ergo komma de att så småningom försvinna av sig själva, samhället bön förutan.

Man fick vid avlysasnandet av denna debatt onekligen ett beklämmande intryck av näringslivets bristfälliga representation i den lagstiftande församlingen. Försvaret för näringsidkarnas legitima krav gentemot de hätska angreppen från grosshandlanden i Göteborg fick i stort sett skötas av handelsministern ensam, och man kunde tyvärr ej värja sig för den känslan, att t. o. m. han i sin slutreplik föll undan en smula. "De principer som ligga till grund för herr Röings framställning ifråga om näringsfriheten, ha även i mig en anhängare", förklarade statsrådet. Vi förmoda, att yttrandet icke tillfullo innebär, vad det *synes* innebära. Ty då herr Röing exempelvis varmt försvarade den ambulatoriska handeln, torde väl statsrådet näppeligen kunna ansluta sig till hans principer. I denna tidnings första nummer för innevarande år har statsrådet Hamrin yttrat: "En separatfråga rörande näringsfriheten är, som bekant, *gårdfarihandeln, denna kvarleva från en länge sedan svunnen tid.* Då jag hyser den uppfattningen, att *dylikt affärssystem i många fall endast är ett förtäckt tiggeri eller lurendreji*, hoppas jag *att det snart skall ha försvunnit*". Vi förmoda, att herr statsrådet icke fränträtt denna uppfattning.

Handeln, enkannerligen detaljhandeln, erkännes numera från alla håll som det sista men icke minst betydelsefulla ledet i produktionsprocessen. Det kan aldrig ligga i samhällets intresse, att denna verksamhet totalt försumpas och göres obrukbar för sina syften. Det kan icke vara med sunt förnuft förenligt, att varudistributionen utlämnas till den fullständiga okunnigheten. En smula praktiskt erfarenhet på området samt kunnighet att uppfylla det laga kravet på bokföringsskyldighet kan näppeligen befogat stämplas som ett utslag av monopolistiska strävanden. Det är missvisande och osant, då man insinuerar frihetsfientliga strävanden i denna punkt. Det skadar icke att minnas biskop Thomas ord: "Frihet är det bästa ting, som sökas kan all världen kring, för den henne rätt kan bära".

I dessa Köpmannens ord instämma vi helt och fullt. Beträffande den berörda, av Handelskammarmötets delegerande hävdade uppfattningen, som skulle vara emot varje åtgärd i den föreslagna riktningen, är att märka, att den judiska svindeltillställning, som under 1928 lagenligt sattes under namn av Handelskammarmötet i Stockholm, på intet sätt som helst vis utgör något uttryck för svenskt näringsintresse. Man frågar sig, vad egentligen kommerskollegium menat med tillkallandet av de tre delegerade för detta "handelskammarmöte", Den Gyllene Internationalens (= de judiska världsbankirernas) grandiosa tillställning i Stockholm förra sommaren, rörande vars verkliga syften hrr Wallenberg et consortes funnit rådligast att uttåt tala under mera försiktigt avrundade former. Det saknas varje förnuftig anledning, varför detta organ för de internationella judebankirerna, som den Röing-Josephsonska kommittén i själva verket utgör, skulle medges inflytande och medbestämmanderätt över våra svenska näringsfrågor. Såsom sakförare för det svenska näringsintresset har hr Röing tydligt visat att han är totalt oduglig. Den saken böra våra näringsidkare efter detta icke behöva leva i tvivelsmål om. Hans engagemang med Den Gyllene Internationalens herrar får ju vara hans ensak.

Slutligen vilja vi kraftigt understryka Köpmannens reflexioner över näringslivets bristfälliga representation i den lagstiftande församlingen. Enligt vårt förmenande kan denna olyckliga brist icke avhjälpas med mindre än att köpmännen inrätta sig för en egen representation i riksdagen i framtiden. De nuvarande av judefinansen styrda partierna ha bevisligen intet intresse till övers för landets lojala köpmannakår. Det kan vara på tiden, att de svenska köpmännen runt om i landet upptaga frågan om en ny representationsordning, som ger dem det inflytande de som näringsidkare böra ha rätt att påfordra i den lagstiftande församlingen.

Dagens Nyheters kampanj mot Prof. Lundberg.

Med anledning av Dagens Nyheters ovederhäftiga angrepp på Rasbiologiska Institutet, vilket angrepp förut utförligt bemötts i Nationen, återgiver Nya Dagligt Allehanda (h) ett i hög grad blommerande uttalande om Upsalainstitutets chef av Tysklands främste rasbiolog, professor Eugène Fischer, som tidningen håller för en mera objektiv bedömare på området än "de kätterska lekmännen" i D. N. Prof. F. framhåver däri Rasbiologiska Institutet såsom en mönsteranstalt, som tjänat utlandet till förebild, och vitsordar de undersökningsmetoder, som i Sverige kommit till användning, såsom föredömliga. N. D. A. skriver bl. a.:

Det ser ut, som om inflytelserika personer i vissa svenska pressorgan betrakta rasbiologien såsom förtjänstfull allenast när den sysslar med fänad, men förkastlig då den arbetar med antropologiska problem. Än mera — det är rent av opassande, att en svensk rasbiolog får beröm av utländska forskare för det han varit och är en föregångsman på det sviira området för mänsklig ärftlighetslära och eugenik.

Vi instämma.

Utsikter till lösning av pappersmassekonflikten.

Vid det på socialministerns initiativ den 31 mars avhållna nya sammanträdet med förlikningskommissionen i pappersmassekonflikten framlades av kommissionen ett medlingsförslag, som omedelbart överlämnades till arbetsgivarnas och arbetarnas delegerade, vilka anmanades till kommissionens nästa sammanträde den 7 april kl. 12 midd. inkomna med sina resp. svar. Förslaget, vars innehåll är hemligt, utsändes omedelbart till omröstning bland de av konflikten berörda pappersmassearbetarna. Arbetsgivarnas delegerade äro som bekant befullmäktigade att sluta avtal å sina kommittenters vägnar.

Medlingsförslaget åtföljdes av en från kommissionen till parterna riktad skrivelse av följande innehåll:

"Efter fortsatta ingående förhandlingar med båda parternas delegerade i pappersmassekonflikten, och sedan det visat sig omöjligt att därvid åstadkomma enighet, har förlikningskommissionen — inför risken att denna förödande konflikt eljest skulle komma att fortsätta under en oviss tid framåt — funnit sig pliktig att framlägga ett kommissionens eget förslag till konfliktens lösning. Vid detta förslags utarbetande har kommissionen tagit till utgångspunkt det medlingsförslag, varom parternas delegerade å båda sidor tidigare enats, men har i detsamma vidtagit vissa jämkningar och ändringar, varigenom förslaguppfattning i nu föreliggande situationen enligt kommissionens bestämdation bör utgöra en för båda parterna fullt antaglig lösning av konflikten.

Kommissionen riktar en allvarlig vädjan till alla vederbörande, att — med bortseende från skiftande meningsuppfattningar i detaljfrågor medverka till antagande av detta förslag och därmed till arbetsfredens återställande."

Järnbrukskommittens betänkande avgivet.

De av handelsministern i slutet av juni 1927 tillkallade fem sakkunniga för verkställande av en utredning rörande järnindustriens förhållanden, vilka såsom man erinre sig voro direktören A. Vennersten, ordförande, direktör L. Blume, kassören i landsorganisationen, J. O. Johansson, bruksdisponenten E. Lundqvist samt t. f. kommerserådet K. Åmark, med kanslisekreterare O. Edström som fungerande sekreterare, ha nu slutfört sitt betänkande, vilket överlämnats till handelsministern. Betänkandet utmynnar i förslag till vissa temporära tullförhöjningar för varmvalsat järn och plåt samt ett fåtal järnmanufakturprodukter med 10 kronor pr ton, med undantag för klenare valsjärn, för vilket tullförhöjningen föreslås till 20 kr. pr ton, varjämte för råls föreslagits införande av en tull av 25 kr. pr ton.

Följderna av de stora arbetskonflikterna ge sig alltmer tillkänna.

I sitt utkomna första nummer av "Det ekonomiska läget" berör Sveriges industriförbund de nu pågående arbetskonflikterna.

Följderna av striderna på arbetsmarknaden framträda så småningom skriver "Det ekonomiska läget", på olika områden. Först kunna de utläsas i handelsstatistiken, genom en nedgång för exporten av stapelvaror. Genom de uteblivna försäljningarna börjar riksbankens valutareserv att minskas, och detta kan i sin tur snart öva inflytande på räntepolitiken, vilken på sista tiden i så hög grad dikterats av bankernas fordringar på utlandet. Högre räntor, minskat sparande och nedsatt levnadsstandard blir därför de stora konflikternas enda vissa resultat. I vad mån den förlorade terrängen kan återvinnas, sedan arbetet åter kommit i gång, beror till stor del på konjunkturerna hos våra huvudavnämare, d. v. s. av Förenta staterna för pappersmassan, av England och Frankrike för trävarorna och av Tyskland för järnmalmen.

Mitt emot Centralstationen ligger HOTEL TERMINUS STOCKHOLM
80 komfortabla, nyreparerade rum jämte toaletrum, försedda med rinnande kalli och varmt vatten
Enkelrum från Kr. 5:-
Dubbelrum från Kr. 10:-
Inom matsal, läse- o. frisörsalong
Telegramadress: TERMINUS
Tel. och Postadress: HOTEL TERMINUS

Nationalekonomisk bolsjevik — ivrare för Sveriges ekonomiska avrustning.

Hrr "nationalekonomer" med professorerna Eli F. Heckscher och Sven Brisman i spetsen hade till förra torsdagen i sin illustra "Nationalekonomiska förenings" namn arangerat ett diskussionsmöte i Stockholms handelshögskolas aula för att diskutera ihjäl järnbruksKommittens betänkande, som helt kätterskt rekommenderar vissa temporära tullförhöjningar för järnprodukter. Det blev en nog så skarp duell mellan å ena sidan det judisk-nationalekonomiska intressets synpunkt å vår järnhantering och å den andra den svenska intressesynpunkten. Den förras talan fördes med sedvanlig bravur av Israels egen härvarande "nationalekonomiske" expert, prof. Heckscher, dock utan att denne lyckades i någon mån imponera på församlingen, som denna gång tydligen ej var benägen att utan vidare acceptera den Heckscherska "nationalekonomiska vetenskapen" såsom någon mera kurant sådant.

Prof Heckscher gav med sitt uppträdande vid mötet å Handelshögskolan ett nytt bevis för vems ärenden han går i sin "nationalekonomiska" verksamhet, nämligen icke det svensk-nationalekonomiska intressets utan uteslutande det judisk-nationalekonomiskas, det s. k. internationalistiskas. Och dock har han panna utge sig för att vilja tillvarataga den svenska nationalekonomiens intressen! Han hörer uppenbarligen till de upphöjda andar, som inte alls genera sig. Naturligtvis talade han i det allmännas namn. Genom det föreslagna tullskyddet, som låge över det genomsnittliga tullskyddet, skulle, menade prof. H., järnindustrien få en undantagsställning. Det vore orättvist att överflytta förlusterna å den internationellt sett orantabla järnhanteringen å skattebetalarna. "Är detta meningen, så är jag", deklarerade hr professorn, "anhängare av ekonomisk bolsjevism." — Nåväl, det visste man förut, men det är ju alltid en god sak, att av vederbörande ha fått ett öppet erkännande, att han är ekonomisk bolsjevik. De verk, som icke kunna bära sig, böra, yttrade han vidare, nedläggas. Det vore lika så gott att låta dem gå i konkurs och låta nya ägare träda till. — Aha! Järnindustrien måste rationaliseras! Men, å la bonheur, professorn skulle ej motsätta sig en tillfällig statlig subvention till järnhanteringen, därest han fick garantier för att statsunderstödet icke bleve permanent och gjordes automatiskt på samma sätt som skett inom sockerindustrien. — Ytterst älskvärt av hr H.!

Men hr Heckscher fick som sagt svar på tal av järnbruksKommittens närvarande ledamöter. Väl insågo dessa samt och synnerligen önskvärdheten av en rationalisering av driften, men de ville ej vara med om att taga konsekvenserna av den av den "nationalekonomiske" professorn rekommenderade driftnedläggelsen, som skulle icke bara öka arbetslösheten i landet utan också minska folkets försörjningsmöjligheter. "Frihandeln bör vara internationell, ett land kan icke avrusta på detta område, då andra icke göra det", yttrade ingeniör Falkman med fullt fog. Varpå vår "nationalekonomiske" professor genmälte: "Här har ingen talat om frihandel ("vandringsfolkets kautschukvetenskap" är då en förunderlig vetenskap!) — tull är fattighjälp." — Vilket det återstår för hr professorn att in casu bevisa! — Disponent Lundqvist lämnade slutligen den uppseendeväckande förklaringen, att järnverken icke voro villiga att gå de hänsynslösa vägar, som hrr nationalekonomer d. v. s. våra "ekonomiska bolsjeviker" rekommenderade dem men som de skulle bli tvungna till, om staten vägrade hjälpa dem.

Hr professor Heckscher m. fl. "nationalekonomiska" auktoriteter böra snarast dess hellre välja sig en annan och mera tacknämlig marknad än Sverige för sina "nationalekonomiska" spekulationer! Vi ha här i landet vid detta laget haft mer än nog därav.

"Skimrande såpbubblor".

Vid frisinnade valkretsförbundets möte i Stockholm häromdagen höll statsrådet Gärde ett föredrag, vari han filosoferade över samhällsbygget, därvid bl. a. yttrande följande praktfulla och förmodligen mycket frisinnade ord: "I ett grannland har en gammal samhällsbyggnad ramlat i ruiner och en ny håller på att byggas. Varför ramlade den gamla? Den var inte byggd på rättfärdighet. En politisk programpunkt, som inte håller stånd inför vår rättskänsla — den är en skimrande såpbubbla. Samhällets byggnad måste muras på idéernas grund, en materialistisk grund kommer inte att hålla. Socialisterna bygga på egoismens grund. Ett sådant samhälle blir inte ett hem utan ett fängelse. I en krass och materialistisk tid må vi frisinnade höja idéernas fana!"

Jo, se så skall det låta. Samhället skall muras inte på skimrande såpbubblor, utan på idéer, helst naturligtvis judisk-frisinnade idéer, de där skilja sig från alla andra partiers genom att de sakna varje inslag av egoism och materialism. — Skimrande såpbubblor!

Arbetarrepresentant som inte är rädd för att säga ifrån.

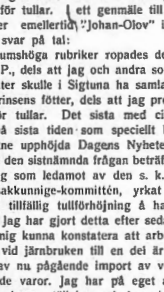

Landsorganisationens kassör Johan-Olov Johansson är tydligen en arbetarerepresentant, som inte är rädd för att ha en egen mening och även stå därför. Hr J. har varit utsatt för ett hänsynslöst angrepp i F. D. P., som velat skandalisera honom för att han skulle ha deltagit i årets Sigtunamöte samt vidare ha propagerat för tullar. I ett genmäle till F. D. P. ger emellertid "Johan-Olov" i Soc.-Dem. svar på tal:

"I tumshöga rubriker ropades det ut i F. D. P., dels att jag och andra socialdemokrater skulle i Sigtuna ha samlats vid kronprinsens fötter, dels att jag propagerar för tullar. Det sista med citat ur den på sista tiden som speciellt bolsjevikvittne upphöjda Dagens Nyheter.

Vad den sistnämnda frågan beträffar, så har jag som ledamot av den s. k. järnbruksSakkunnige-kommittén, yrkat bifall till en tillfällig tullförhöjning å handelsjärn. Jag har gjort detta efter sedan jag trott mig kunna konstatera att arbetslösheten vid järnbruken till en del är beroende av nu pågående import av verkligt svetsade varor. Jag har på eget ansvar intagit denna ställning och jag vidhåller min ståndpunkt i medvetande om att det vore för järnbruksarbetarna en möjlighet till såväl mera arbete som ock bibehållande av sina med så stora uppoffringar tillkämpade arbetsvillkor. Sedan må Folkets Dagblad skandalisera hur mycket som helst och mana fram Dagens Nyheter och den nya ekonomiska bolsjevikven professor Heckscher.

I fråga om Sigtunamötet så blev jag för något år sedan av den hedersmannen och ledaren för Birkagårdens folkhögskola, dr Natanael Beskow, anmodad att i Sigtuna deltaga i ett diskussionsmöte mellan representanter för arbetsgivare, arbetare och akademiker. A dessa möten som hållas varje år diskuteras någon allmän social fråga. Detta år stod den brännande arbetslöshetsfrågan på programmet. Jag har som sagt, några år deltagit i dessa möten och jag skulle ha gjort det även i år om jag icke varit av arbete förhindrad. Något sammanhang med de nuvarande konflikterna hade icke detta möte. Det var som vanligt fullständigt neutralt, och om där fanns arbetsgivare så var där också organiserade arbetare, både reformister och syndikalister. Det är ju också sant att kronprinsen den ena dagen åhörde diskussionen. Att Sveriges kronprins intresserar sig för en sådan fråga som arbetslöshetsfrågan och vill höra denna belyst från olika synpunkter kan jag icke inse vara annat än glädjande. Jag beklagar, att jag icke var i tillfälle att vara med på mötet, även om det gett anledning till ytterligare en skandaliosa i F. D. P. Däremot måste jag bekänna, var jag icke med på Velodromen och trängdes med borgare, bolsjeviker och kungligheter för att njuta av huru Harry Persson och Bud Gorman slogo varandra på käften.

Jag är för övrigt icke rädd att tala med någon människa eller deltaga i hur blandade möten som helst. Men när jag för något år sedan blev inbjuden av bolsjevikerna att deltaga i fyllmiddag på Hasselbacken (under bankdirektör Olof Aschbergs värdskap. Red. anm.) då sade jag nej. Icke därför att där var bolsjeviker och allsköns borgare i brokig blandning, utan därför att samtidigt det skrevs och talades om att de cyska arbetarna och bönderna svulto och att i det landet var rusdrycksförbud. Att under sådana förhållanden deltaga i en bolsjevikisk champagnemiddag på en guldkrog, ansåg jag vara väl starkt och sade som sagt blankt nej. Jag anser nämligen att det bör vara måtta även på humbug.

Har jag tid reser jag till Sigtuna även nästa år. Men blir jag av bolsjevikerna bjuden på fyllkalas i deras vanligen mycket osorterade sällskap, då säger jag nej."

Bra talat!

"Ryssguldet" i den judiska dagspressen.

Inom de judiska sfärerna i vårt land tyckes man i rätt så hög grad ha besvärats av våra påpeknings, att den "proletära" bolsjevikiska "frihetsrörelsen" i verkligheten finansieras av Israel självt, något som dock naturligen inte hindrar att vederbörande "pumpa" proletärerna på vad från dem står att vinna. Pengar är ju alltid pengar, antingen de härröra från de Rotschildska kassakistorna i Paris via Moskva eller via bankir Aschberg eller de komma från de för idealen kämpande proletärerna!

De senaste dagarna har man sålunda i dagstidningarna och i synnerhet i Folkets Dagblad, Dagens Nyheter och Nya Stockholms Dagblad, kunnat läsa meddelanden om officiella sändningar av "ryssguld" till de i striderna på den svenska arbetsmarknaden invecklade arbetarna. F. D. P. understryker i sina rapporter särskilt starkt, att hjälpen till "de kämpande svenska arbetarna" kommer från "deras kamrater" i Sovjet-Unionen. De svenska arbetarna äro dock säkerligen inte så enfaldiga att de tro, att kostnaderna för den judiska världsrevolutionen bestrides av de utarmade ryska proletärerna.

"Liberal" frihetshjälte — bäld riddare av Den Gyllene Internationalen.

Under den debatt, som ägde rum i andra kammaren i samband med besvarandet av hr Lefflers i Kinna interpellation till handelsministern angående en revision av näringsfrihetsförordningen utmärkte sig vår frihetsträngtande göteborgsgrosshandlare, hr Erik Röing, för ett i sällsport grad "frigjort" anförande, som heltvisst bragte honom mången tyst men därför icke mindre intensiv applåd från hans höga vänner och uppdragsgivare inom Den Gyllene Internationalen och dess illustra "internationella Handelskammaresfärer".

Efter det handelsministern på det nela taget sympatiskt besvarat interpellationen, som syftade till en reformering av vår nuvarande på flera punkter direkt huvudlösa näringslagstiftning — sett från den lojala handelns och det allmännas synpunkt nämligen — uppträdde hr Röing med en demagogisk oration, vartill man icke på länge hört maken i det svenska parlamentet. Med sin ymnigt flödande frihetsfraseologi lyckades även vår beryktade "ideele" zinkvittsgrossör att på ett rent förunderligt sätt distrahera den representativa församlingen från själva saken samt ställa problemet på huvudet. Självaste hr handelsministern tycktes inför hr R:s energiska förnuftsbedövande demagogiska framstöt nästan alldeles tappa bort både sig själv och sina åsikter. Kammaren lyste i sällsynt mått av intelligensfrihet. Församlingen i dess helhet nästan så gott som teg, anammande den Röingska "visdomen".

"Jag tyckte mig förstå", dundrade den bälde riddaren av Den Gyllene Internationalen, "att hr statsrådet i stort sett anslöt sig till de synpunkter, som utvecklats i hr Lefflers interpellation och som gå ut på, att vi skulle få till stånd en revision av den nuvarande näringsfrihetsförordningen, en revision som skulle innebära en begränsning av den för oss alla f r i h e t s ä l s k a n d e näringsidkare så värdefulla lagstiftningen. Våra företrädare inom lagstiftningen, som verkligen icke blott med tungan vid valtillfällena visade, att d e ä l s k a d e f r i h e t e n, ha skrivit in i denna dyrbara lag den sunda uppfattningen, att varje till myndig ålder kommen man och kvinna, som råder över sig och sin egendom, skall få fritt etablera sig här i landet och idka affärsverksamhet. Denna sunda tanke, som vann majoritet 1864, är enligt min tanke lika sund och riktig 1928. Icke är det mot dessa, om jag får använda det ordet, enfaldiga och okunniga personer, som etablera sig som köpmän, som man behöver skydd. Nej, nog kunna vi en och annan förlora ett visst belopp på en dylik person, men det är ju vår egen skuld, som ger honom kredit utan att dessförinnan undersöka förhållandena. Dem vi i stället förlora rätt avsevärda belopp på, det är sådana personer, som kunna taga A i vartenda ämne, om de skulle avlägga en examen, så klipska äro de.

Orsaken till hela denna rörelse, mina damer och herrar, från vissa näringsidkares sida, är uteslutande ett missnöje över befintlig konkurrens. De vilja ej finna sig i att vissa näringsidkare driva sin handel från ett kontor, närmast grosshandel, andra från en butik, d. v. s. minuthandel, medan en tredje har sin verksamhet organiserad i kooperativ form, den fjärde som efterkravsaffär och den femte som en ambulerande handel. Naturligtvis, all konkurrens är besvärlig, men den konkurrens, som är minst besvärlig i detta land, är den, man mest beklagar sig över, nämligen den konkurrens, som bedrives av firmor som föra dåliga varor. Den konkurrensen är j a g som köpman aldrig rädd för. Den upphör ganska snart. Nej, låt dessa olika former för handel, grosshandel, minuthandel, kooperativ rörelse, ambulerande handel och efterkravsaffärer, få f r i t t konkurrera med varandra. De som äro de bärkraftigaste företagen kunna i allmänhet leverera de bästa och billigaste varorna och komma alltid att ha överhand. Man skall icke genom lagstiftning söka tvinga in handeln i vissa former, som endast äro till gagn för vissa personers privatekonomiska intressen. Man får icke se på vissa personers privatekonomiska intressen, utan man skall se på konsumenternas och landets i dess helhet intressen, och då vågar jag påstå, att hågan ligger i ett motsatt läge mot vad hr Leffler ville göra gällande. Här behöver man ingen lagstiftning för att begränsa näringsfriheten, utan här behövs i stället en lagstiftning, som skyddar näringsfriheten från övergrepp från vissa näringsorganisationers sida, vilka vilja göra näringsfriheten till ett tomt ord på papperet och vilka genom sina starka organisationer söka förhindra, att människor, som vilja livnära sig på handel, få frihet att driva sådan. J a g hoppas att även om j a g den gången, när denna fråga kommer inför riksdagen, icke är medlem av denna kammare, dock lantmännen och arbetarrepresentanterna i denna kammare skola förstå att slå vakt om näringsfrihetsförordningen, vilken enligt min bestämda uppfattning är till gagn för näringsidkarna och landet i dess helhet."

— Ja, så talade vår illustre "liberale" frihetshjälte från västkuststaden, och kammaren anammade utan knyst hans demagogiska svammel — vilket sannerligen icke bidragit att öka dess goda anseende. Hr Röing tycktes själv rentav leva i den tron att han definitivt avrättat frihetsfienden-djävulen, som hotade den gyllene handelsfriheten och nu kommit stickandes med sina onda begärelser till tefänga och olycka för såväl den enskilde individen som det allmänna. De av de reaktionära köpmannaorganisationerna framförda kraven på en viss anständig kontroll och vissa kompetensvillkor etc. för rätt att utöva handelsnäringen var enligt riddare Röing endast utslag av "vissa personers privatekonomiska intressen", bara bosch. Nej, frihet skall det vara, frihet för alla och envar till myndig ålder kommen man och kvinna att idka handel av alla upptänkliga slag, hoppla wir leben. "Hur har någon kunnat våga påstå, att 1864 års frihetsvänliga näringsfrihetsförordning är föråldrad eller att ålder överhuvud skulle vara ett tecken till svaghet och bristfällighet!" — hörides den väldige domdera. "Den som av en handelsagent låter lura sig, han får själv stå sitt kast." — I sanning liberalt! "J a g som köpman är icke rädd för konkurrensen från firmor, som föra dåliga varor, de dö snart av sig själva." — Hr Röing har tydligen en högst egenartad erfarenhet från sin köpmannaverksamhet. Men den tyckes i varje fall ej stå sig i vad anbelangar affärer i zinkvitt. "Ont krut förgås inte så lätt", heter det eljest. Men ack, vad betyder alla andras erfarenheter mot hr Röings! Men om nu också så skulle vara som hr R. vill söka inbilla oss, att skojarfirmor av sig själva snart självdö, varför skall man överhuvud tillåta dem att först ha full frihet att idka allmän skadegörelse intill dess de behaga att självdö? Den Röingska logiken är helt enkelt underbar.

Vi hänvisa i övrigt till vår behandling av frågan under "Presskonserten".

"Socialismens kungstanke."

Sedan något år tillbaka eller ungefär från tiden Nationen begynte sitt hänsynslösa upplysningsarbete hava våra frihetsälskande "socialistiska" koryféer haft det allt svårare vid utläggandet av texten för massorna. Efter Hjalmar Brantings bortgång höllo vi rent av på att få ett halft tjogtal olika socialismer här i landet en Per Albinsk, en Möllersk, en Sandlersk, en Engbergsk o. s. v. Den ene koryfén tolkade den Marx-judiska frälsningsläran på ett sätt, den andra på ett annat, envar efter sin individuella egenart. — Men alla voro de lika fjärran sanningen. Efterhand blev det emellertid mera tyst i utläggningsfrågan. Vår tidnings av vederbörande tydligen tämligen oförutsedda offentliga upplysningsverksamhet kom uppenbart hr koryféers humör och kurage att mattas.

Nu har emellertid vår spritfinansvänlige f. d. statsminister, ivraren för "ungdomshus", "kulturell jazz" m. m. hr Richard Sandler åter gett sig ut på arenan — hala isen och försökt "förklara" socialismen, vilket skedde vid en av den socialdemokratiska ungdomen härom aftonen anordnad fest i nöjesetablissemangets Stadshuset i Stockholm, Blå hallen. Hr S. slutade sitt anförande vid Blåhallenfesten med följande ord:

"Socialismens kungstanke är frihetens förverkligande genom att människorna lära sig behärska de ekonomiska faktorerna. Vilka människor hr Richard Sandler menar skola behärska de ekonomiska faktorerna har han och hans vänner under hela sin offentliga verksamhet tydligt och klart visat, nämligen — "egendomsfolkets", guds "utvalda", det där lyckliggjort mänskligheten med sina "socialistiska" frälsningslärer.

Glädjande nyhet för hrr "nationalekonomer" och "intelligensexportörer".

Enligt vad meddelas från Washington har faran för att invandringen av skandinaver till Förenta staterna skulle hindras genom den nya invandringslagen nu definitivt avvärjts i det representanternas hus antagit ett av senator Shipstead framlagt resolutionsförslag, enligt vilket tillämpningen av de nya nationalitetsbestämmelserna i invandringslagen skall uppskjutas ännu ett åt. Resolutionen går nu till presidenten, som väntas underteckna den och därmed omedelbart ge den gällande kraft.

Tillämpningen av nationalitetsbestämmelserna skulle avsevärt ha minskat antalet skandinaviska immigranter år 1928. De nya kvotsiffrorna skulle grundas på folkräkningen 1790, och enligt dem skulle invandringssiffrorna för svenskarna ha minskats från 9,561 till 3,339.

— Våra "nationalekonomer" och andra "kulturella" ivrare för export av s v e n s k arbetskraft (i synerhet s. k. intelligensexport) jämsides med import av u t l ä n d s k (judiska affärsmän och revolutionärer) ha alltså all anledning känna sig nöjda och glada.

En Bonnier dömd till böter!

Häromdagen överraskades man av den märkliga nyheten i dagbladen, att bokförläggaren Ake Bonnier, Karl Ottos son, av polisdomstolen dömts till 200 kr. för brott mot lotteriförordningen på grund av hans påtalade pristävlansgeschäft. En hr Bonnier dömd till böter! — Man hade sannerligen svårt för att i hast fatta galoppen. Skulle verkligen polisdomstolen djärvts taga ett sådant steg gentemot en Bonnier, en medlem av den i Sverige eedan lång tid tillbaka i hemlighet regerande judiska dynastien? Ja, det tycks verkligen så vara fallet, och får man så därför se ett tecken till att den allmänna skräcken och underdånigheten för "den hemliga regeringsmakten" håller på att ge med sig, så är det förvisso att hälsa som ett glädjande sådant.

I den provokatoriska nykterhetspolitikens hägn.

Den i höstas företagna stora spritrazzian i Arvidsjaur har haft till följd, att vid senaste tinget i Arvidsjaur avkunnats domar i tretton olika lönnbränningsmål. De tilltalade dömdes att i böter och tillverkningsskatt utgiva sammanlagt 5,178 kr.

Ett förbund för kvinnans bevarande.

I Frankrike har nyligen bildats ett förbund med ändamål att bevara kvinnan som kvinna. Det skall "kämpa mot den tilltagande fysiska och moraliska maskuliniteten hos kvinnorna". — En mängd framstående personer lära ha anslutit sig till förbundet.

Stalin skickar judiska kolonister till Sibirien.

Enligt meddelande från Moskva skall ryska rådsregeringen ha beslutat anvisa ett större område i östra Sibirien åt judiska kolonister från Ryssland och Ukrajna. Meningen är att inom de närmaste åren till fjärran östern överflytta åtskilliga tusen judiska jordbrukarfamiljer. Tidningen Rujn meddelar på tal om rådsregeringens projekt, att detsamma väckt betänkligheter på fackmannahåll, enär de jordområden, som skola upplåtas åt de judiska kolonisterna, äro särdeles svårbrukade. Anvisandet av jord i östra Sibirien åt judar anses stå i samband med misslyckandet av råderegeringens planer på att skapa en judisk jordbrukarrepublik i södra Ukrajna.

Stalin tänker väl aldrig söka förverkliga Martin Luthers goda råd med åtseende å judarna: "Giv de unga och starka judarna trösklaga, yxa, jordhacka och spade i händerna och låt dem förtjäna sitt bröd i sina nässes svett!"

Judarna trivas inte i Palestina, utvandra åter.

Enligt Zion. Korr. utvandrade under 1927 5,091 judar från Palestina, under det antalet invandrade endast utgjorde 2,713. Av invandrarna utgjorde 49 proc. eller 1,322 arbetare, 34 proc. eller 925 hade ditkallats av släktingar, 12 proc. eller 337 voro bemedlade och 5 proc.

Amerikanska Herrskrädderiet

Södra Kungstornet, 6:te vån.
Tel. 57 84

Nyheter för våren i eleganta tyger, speciellt scotska nu inkomna

Årade Husmödrar!
All slags tvätt och strykning mottages tacksamt, handmetod - Billiga priser.
Bad- och Tvättinrättningen VANADIS
Billiga och bekväma karbad tillhandahålles mellan 10 f. m.—8 e. m.
Frejgatan 41—43 • Stockholm
Tel. Vasa 188 46

Ömma, svullna, kyida fötter och tår angelräng, liktornar, förhårdnader, plattfot med åtföljande trötthet behandlas vetenskapligt.
Fri rådfrågning.
SYSTER MAJAS FOTKLINIK,
Eriksbergsgatan 1 B.
Tel. Norr 286 26. — STOCKHOLM

Von Dr. phil. nat. Franz Haiser (Scheibbs, Niederösterreich) sind erschienen:

Die Judenfrage vom Standpunkt der Herrenmoral
Rechtsvölkische und linksvölkische Weltanschauung
Weicher, Leipzig, 1926. — 130 Seiten. Preis etwa M. 2.—

Die Krisis des Intellektualismus
(Ein Vortrag)
J. Lehmanns Verlag, München, SW, Paul Heyse Strasse 26.
I. Auflage. 1912. II. Auglage 1919. 81 Seiten. Preis geh. M.. 1.50.

Die Überzeugungskraft des Beweises
Ein Kampf zwischen Stil und Freiheit um die Vorherrschaft
Verlag Konegen, Wien I., Opernring 3 (Stillpnagel).
Geschrieben Winter 1913—14. Erschien 1916. 370 Seiten. Preis geh. M. 8.—.

Das Gastmahl des Freiherrn v. Artaria
Ein Kampf zwischen rassenaristokratischer und demokratischer Weltanschauung
J. Lehmanns Verlag in München. — I. Auflage 1919, II. Auflage 1925.
172 Seiten. Preis geh. M. 4.50, geb. M. 6.—.

Caféet
RIDDAREGATAN 11
(hörnet av Sibyllegatan.)
Gott kaffe och väl tempererade maltdrycker. Tidsenliga lokaler.
OBS.! Ny regim.

Varför är
Solna Bryggeris PORTER-DRICKA så allmänt omtyckt?
Jo, därför
att det tillverkas av bästa råvaror under fullt sakkunnig ledning.
Ring Hagalund 95
efter en flaska på prov.
Vitaminrikaste måltidsdryck.

Forntida vitterlek.

Av Th. Stalheim

Våra nordiska förfäder stodo som bekant på ett mycket högt plan, icke blott i fråga om kroppsliga idrotter utan även beträffande vittra sysselsättningar, avsedda att i möjligaste mån utveckla också själens krafter, anlag och möjligheter.

Givet är, att de högre stånden därvidlag — lika väl som i fråga om lekamliga idrotter — gingo i spetsen. Det ansågs då, att den, som födelse, stånd och värdighet upphöjt, också borde i dylika färdigheter utmärka sig framför andra. Dessa föregångare sparade ej häller någon möda för att komma på höjden av mänsklig utveckling, och vår sagohistoria har mycket att berätta om utomordentliga prestationer av i högsta grad väl utvecklade män och kvinnor.

Allt, vad man den tiden företog sig i dylika hänseenden, skedde frivilligt och på lek. De gamle nordborna tålde intet tvång. Även arbetet förrättades under glädje och munterhet — man hade då ännu icke hört läran om arbetets förbannelse, att mänskligheten fått det sig pålagt för sina synders skull, en åskådning, som i vår tid burit synnerligen bittra frukter.

Som vitterhet i forntida mening betraktades icke blott skaldekonst och annat författarskap utan även sång, sagoberättande, deklamation av dikter, framställande och uttydning av gåtor o. s. v. Dit räknades också instrumentalmusik, dans och brädspel samt även i viss mån allmänna folklekar.

Anda från Odens tid — 100-talet före vår nuvarande tideräkning — känna vi rätt väl till sederna och bruken bland våra nordiska folk. Han, den store föregångsmannen, var också själv den främste i alla slags både själsliga och lekamliga idrotter under sitt skede, och han sökte även lära ut sina färdigheter åt andra. Förut voro åtskilliga sådana, t. ex. skrivkonsten, visserligen kända, men de höllos hemliga för folket i allmänhet, varför de jämnställdes med trolldom.

Skaldekonsten ansågs vara den förnämsta av forntidens vittra lekar. Oden var själv en mästare i denna konst och yi ha från honom bevarat det odödliga mästerverket Hávamál (Högsången), vari han ger åt eftervärlden del av sin högtstående sedelära. Oden kan alltså betraktas som vår förste skald, och det omnämnda diktverket såsom det tidigaste i vår historia. Hans son Brage, sedermera dyrkad som skaldekonstens gud, ansågs också av fadern stå högre i skaldskap än denne själv, och utan tvivel äro några av våra Eddadikter alster av hans skaparkraft.

Vid alla större samkväm i forntiden förekom sång och musik. Man återgav då gamla skaldestycken till tonerna av något musikinstrument, vanligen harpa. Gammal och ung lyssnade med spänd uppmärksamhet till skaldens kväden och berättelser ur tidens rika sagovärld. De äldre påmindes därigenom om egna bragdrika upplevelser, de yngre eldades att genom stora dåd en gång själva bli föremål för skalders sång.

Skalderna mälte,
de, som det kände,
om människors ursprung
från fjärran tider.
De kvädde och
om jordens daning.

Vad vi i vår tid innefatta under namn av religion, konst och filosofi m. m., lärde våra förfäder genom sång och saga — så långt man det kunde.

Den fornnordiska verskonsten var som bekant helt olik nutidens. Man använde då s. k. stavrim, varigenom en viss rytm åstadkoms. Denna metod föreskrev, att orden i ett rim med viss ordning skulle börja med lika bokstav (rimstav). Ett exempel på detta slags rim ger oss Tegnér i Fritiofs saga:

Sitter i högen
högättad hövding,
slagsvärd vid sidan,
skölden på arm.

Här äro i första hand bokstaven h, i andra s rimstavar. Denna är den äldsta formen; senare utvecklades skaldskapet på olika sätt, ända till dess det antog den nuvarande formen med "meter" och slutrim.

Sång var oskiljaktigt förenat med uppläsning av skaldestycken. Skalden kvad, heter det städse, då fråga är om dylik föredragning. Också förekom gemensam sång, då menigheten instämde med skalden i avsjungandet av kända kväden. Vi höra också ofta talas om "fagra kvinnors sång" o. s. v. En forntida engelsk författare prisar i entusiastiska ordalag till England inflyttade nordbors gemensamma sång, vilken han beteknar som en brusande orgelharmoni.

Sagoberättande hörde också till forntidens mest hyllade läroströvelser under samkväm av olika slag. Därvid berättades om märkliga personligheters öden och äventyr. Också berättandet krävde en man med allsidiga kunskaper och god framställningsförmåga. Oftast var skalden också i detta fall den främste, och det fordrades även en sådan mans egenskaper för att på ett värdigt och målande sätt kunna återge de kväden, som finnas invävda i flertalet äldre sagoberättelser.

Gåtor voro även mycket i bruk under forntida samkväm. De avsågo framförallt att uppöva förmågan av snabbt tänkande. Dit kunna ock räknas liknelser och ordlekar i invecklad form. Det var också lärda mäns sed att framställa sin visbet genom djupsinniga och dunkla talesätt för att ge åhörarne tillfälle att utöva sin skarpsinnighet vid tydningen av desamma. De gamles sederegler och ordspråk äro goda exempel därpå.

Av gåtor äga vi en synnerligen rik samling bevarad i Hervarasagan, vilken uppgår bortåt ett 70-tal dylika frågor och svar i versifierad form. Somliga av dem ha övats ända in i våra dagar.

Musik kan visserligen ej betraktas såsom tillhörande vitterlek i egentlig mening, men den stod dock densamma mycket nära, och den tillhör ju även de sköna konsterna. Den övades också i forntiden med långt större iver, än man kunde vara böjd att tro, och man ägde även då rätt många instrument för dess utövande. Sålunda höra vi i sagorna talas om harpan — det förnämsta och vanligaste musikinstrumentet —, gigan, fiolen, trumpeten, trumman m. fl. Den tidens musik var också uppdriven till en betydlig höjd, så att den var i stånd att återge och uppväcka känslor och stämningar av olika slag. Många dess utövare beteknas i sagorna såsom utomordentligt skickliga i musikens konst.

Dans kan ju närmast betraktas som ett sångens tillbehör. Den övades i ej ringa mån vid högtidligare tillfällen hos våra förfäder, likaväl som den ju varit och är ett glädjens och levnadslustens uttryck hos alla jordens folkslag. En ännu känd dans var viki-vaki, då män och kvinnor togo varandra parvis samman, delade sig i grupper och var för sig avsjöngo en sång, varx omkväde upprepades av alla deltagarna samfällt. En annan kallades ringbrott, och den bestod däri, att de dansande i en lång rad, anförda av en fördansare, som sades bryta ringen, gingo under sista parets upplyftade armar omkring den yttersta personen i kedjan och sedermera fortsatte omdansningen kring nästa person, till dess hela kedjan av dansande blev en hopvecklad klunga. Sistangivna dans har varit övad hos oss ända in i sen tid. Ännu några flere sällskapsdanser nämnas, men de flesta känna vi ej längre. Utom dem hade man också nationaldanser, som övades vid religions- och andra högtidligare festligheter, och dessa bibehöllo sig långt in i medeltiden. I dessa danser deltogo även prästerna.

Brädspel kan också inräknas bland nöjen, som avsågo att uppöva de andliga färdigheterna. Mest övat var schackspelet, vilket urgamla spel i synnerlig grad tager själsförmögenheterna i anspråk. Även tärningspel var mycket i bruk. Ett slags sådant var handtaffel, ett annat kallades värtaffel, vilka båda spelades på anorlunda sätt än det egentliga brädspelet.

På gården med brädspel
de glada lekte,

heter det redan om de gamle åsarna i i Odens nytimrade Asgård, vilket utvisar att detta spel redan då var i bruk, Och Frithiofs schackparti med Björn något senare i tiden är oss alla bekant.

Silver var varannan ruta,
och varannan var av guld,

kväder Tegnér om brädet i detta spel. I dikten om återställelsen efter Ragnarök heter det, att man åter skall hitta de skimrande guldspelsbrickorna i det ånyo spirande gräset på Asgårds brända tomter. Säkert är, att dessa speldon ofta voro mycket dyrbara. Detta bekräftas av i senare tider gjorda fynd.

I detta spel deltogo även kvinnorna. Medeltidens romanser tala ofta om fagra jungfrur, som lekte guldtaffel, och ännu i våra dagar är åtminstone schackspelet mycket populärt.

Det kanske av en och annan skall anses oegentligt att upptaga även forntidens folklekar under samma kategori som de förestående. Men noga taget höra de dock dit, ty i en nations nöjen uttrycka sig många av folkkaraktärens finaste drag och egenheter. Utrymmet tillåter emellertid icke ett närmare skärskådande av dessa lekar, utan få vi nöja oss med att efter en gammal skrift i versifierad form återge en räcka ännu bevarade namn på ett antal sådana. De äro ingalunda få — men ännu långt fler ha funnits.

Julekludden. Stå på stubben.
Draga gränja. Torka malt.
Meta lakar. Skifta makar.
Spänna kråka. Väga salt.
Bära vatten. Nappa katten.
Låna eld och Springa rå.
Tämja stutar. Märka trutar.
Sätta rovor. Stå i så.

Preka gylta. Gå på stylta.
Mussla sko och Mjölka björn.
Leda dockor. Slakta bockar.
Borra hjul och Gå på stör'n.
Markus daska. Lussi laska.
Hålla Räv- och gåselek.
Bräcka murar. Vattna tjurar.
Hoppa krysse. Nappa stek.

Skrämma danskar. Draga handskar.
Smida rart och Stånga vägg.
Stå på huve. Gå i gruve.
Stocka skomar'n. Gömma ägg.
Dra' till tingen. Göma ringen.
Köpa fisk och svälta räv.
Ta' upp fyrkar. Spåna kyrkor.
Draga kavle. Sälja väv.

Dyka slantar. Kasta vantar.
Cislas barnsöl. Klappa brud.
Brudekransen. Björnedansen.
Göra vispar. Klappa fru.
Pip, rap, tali. Sörja Mali.
Skrubba käring och Flå kait.
Skjuta ruggor. Skapa styggor.
Tända ljuset. Söka skatt.

Julerovan. Hälsa påven.
Friare på styltor tre.
Spiseln flytta. Kullerbytta.
Blås ut ljuset. Klyvä ved.
Kura gömsen. Pipla hönsen.
Hammarsmeden. Storma skans.
Dela lotter. Gifta dotter.
Blacka sko och Ro till lands.

Av samma beskaffenhet synes även följande på Island upptecknade lekar ha varit:

Draga molda. Ringbrott. Krækis blinda eller Skollaleikr (blindbock). Greniekaup. Stika legg. Hindarleikr (Hök och duva). Thorhilldar leikr. Thingálps eller Fingálps leikr. Kellingar leikr. Vikevake dans. Fransis leikr. Kalls och kellingar leikr. Hestreid. Háa-Thora. Skrijpilldi. Skiallmeyar. Hiortreid. Plocka spora. Rifva lepp or svelli. Reisa horgemling. Vefia hulpur. Streypa kluckur. Streypa dása. Handalaup. Standa à höldi. Sækja sko eda Vetling sinn. Brekáns leikurinn. Að kissa á fotinn á Páfanum. Kissa Kongsdottir. Geigs- eller Brualeikr. Sveina uppkost. Járna rijmbu. Fret lyckia.

Såsom vi erfara genom benämningarna, omfatta dessa lekar icke blott sådana från forntiden utan även senare uppkomna. En och annan av dem igenkänna vi såsom ännu varande i bruk, men de flesta ha sjunkit i glömska.

Lekarna stå på gränsen till den allmänna idrotten och krigsövningarna, med vilka vi i senare artiklar skola sysselsätta oss. Också dessa äro ytterst mångsidiga och prövande både för själ och kropp.

Här har blott kunnat bli fråga om en kortfattad översikt. I boken Sagogudarnes Land, som upptager alla i egentlig mening fornnordiska dikter och sagor samt tyder dem och förklarar dem, även i fråga om tid och rum, framträda sagotidens nöjen och förströelser såsom roande inslag bland kärleksäventyr, strider och andra märkliga händelser.

(Eftertryck förbjudes.)

Näringsfrihetsförordningens revision.

Sveriges grossistförbund, som av kommerskollegium anmodats utse tre representanter för överläggningar rörande frågan om näringsfrihetsförordningens revision, har för detta ändamål utsett grosshandlanden Rudolf Fries, Stockholm, samt direktörerna B. G. Cornéer, Göteborg, och Ludvig Roos, Borås, med förbundets verkställande direktör kapten Axel G. Linder som suppleant.

Prenumerera på NATIONEN!

Publicistklubben mot främmande inblandning i Sveriges politik.

Tvenne märkliga tal vid klubbens årsfest.

Vid Publicistklubbens lördagen den 31 mars under sedvanliga former firade årsfest å Grand Hotel Royal i Stockholm höllos tvenne tal, det ena av klubbens ordförande, chefredaktör Axel Johansson, och det andra av socialministern, vilka båda tal synas oss förtjänta av särskilt beaktande, då de liksom varsla om en uppvaknande ansvarskänsla på håll, där man hittills fått långt efterlyst dylik. De utgöra förvisso en betydelsefull manifestation i dessa dagar från pressens och statsmaktens sida (en komplettering av manifestationen i riksdagen lördagen den 24 mars), att man inom ansvarsiga kretsar icke ämnar tolerera främlingsmaktens (Israels) närda planer på det svenska samhällets omstörtning.

Chefredaktör Johanssons anförande lydde i huvudsak:

Om vi i dessa dagar kasta en blick omkring oss i den värld vari vi leva, så finna vi ju alltfort med vilka svårigheter och under vilka tryckta förhållanden folken ännu ett decenniums efter världskrigets slut leva. Men om vi icke äro alltför pessimistiskt lagda, så kunna vi icke ändå undgå att erkänna att bland de länder, som solen ser vänligare ned på under sin bana, är vårt land, Sverige, ett. Frälsta undan världskrigets största olyckor och bevarade från dess värsta följder ha svenskarna rika möjligheter att med stolthet och framgång hävda sin plats både i kulturellt, socialt, ja till och med i ekonomiskt avseende som en bland de lyckligare av Europas stater.

Detta påstående kanske förefaller många att vara optimistiskt. Vad som passerat i världen — och händelsernas vägsvall har ju också nått oss — har ju för många minskat den ljusa tro på mänskligheten fortskridande upplysning och förädling, han förut ägde. Det är förklarligt att många, icke minst bland ungdomen, förlora lusten och tron på möjligheten att gripa sig an ett energiskt arbete på framstegets och utvecklingens väg. Det är heller icke att förvåna sig över att många bland de mindre vital och ställda men ändock handlingskraftiga medborgarna i samhället söka sig in på nya vägar för att undvika ett återupprepande av de olyckor, som en missförstådd nationalism skapat i världen.

Men å andra sidan. Vi leva i ett demokratiskt samhälle, som aldrig böjt sig under främmande ok. Vad skall man då säga om de svenska medborgare, som vilja på andra vägar än de lagliga med brutal makt och överrumpling göra sig till herrar i samhället och påtruga detta gamla folk oförlare nationers fanatiska försök att finna lämpliga styrelseformer? Inför dylika strävanden blir det en fosterländsk plikt för oss alla, som leva i ett land där solen icke förduntlas av okunnighet eller skådar ned på det bottenlösa eländets mörker, att på upplysningens väg med förnuftets makt och energi bekämpa dem, som vilja böja Sveriges regering, dess riksdag och folk under främmande herravälde.

Här våga vi hoppas att inom alla samhällsklasser vad Lars Johan Hierta kallade "den vilande svenska individuella kraften" skall resa sig och skapa "ett allmänt tänkesätt", som är enigt om vad vårt folk behöver. Vi våga även hysa den förhoppningen, att de som bära ansvaret för våra nuvarande ekonomiska stridigheter måtte känna det som en uppfordran att söka vinna en förnuftig enighet. I deras oenighet växa sig för vårt land olycksaliga inflytanden starka. Bilägga dessa tvister på ett klokt och för det allmänna gagnande sätt, så kan vårt folk i gemensamt arbete under arbetsglädje och lagiydighet, som är den oundgängliga förutsättningen för all folklycka och för ett fritt och självstyrt folks framarsch mot bättre och ljusare livsvillkor för alla samhällsklasser i stad och på land, också utan klenmodighet se framtiden an och med diktaren hoppas se "...solen aldrig belysa en större, skönare syn" än vårt fria, självstyndiga och lyckliga fosterland Sverige. Ett fyrfaldigt leve för vårt fosterland. Det leve!

Socialministerns tal ägnades pressen, "tredje statsmakten", som förlänades både ros och ris. Talaren hade ofta funnit att han vid strävan för en god sak fått både stöd och hjälp av tidningarna, och utan sådant stöd är det för övrigt ej mycket som lyckas, tillade han. Ofta hade å andra sidan just pressen mobiliserat motstånd mot det som, enligt talarens mening, bort ske. Emellanåt skänker pressen det politiska sitt erkännande — kanske stundom mycket över vår förtjänst, men så händer väl också att pressen missförstår och misstyder. För sin personliga del ville talaren dock tillägga att pressens oförtjänta välvilja, vägd mot pressens orättvisa klander, måste anses väga tyngst. Min syn på pressen är naturligtvis ensidig, men om Harry Persson

Lunda Tvättinrättning

Rekommenderar sig för utförande av all slags tvätt (ej kemisk), mangling och strykning. Förstklassigt och omsorgsfullt arbete garanteras.

Snabb och punktlig expedition

Innehavare:
AUG. GUSTAFSSON.
Tel. Drottningholm 20°6 190.

Pälsar

beställas fördelaktigast på våren.

Omarbetning och moderniseringar billigast under sommaren

Lämna alla Pälsvaror till SOMMARFÖRVARING hos

EMIL MOSSBLADS Pälsateljer
2 Sergelgatan 2
Tel.: Norr 195 87, 132 74.
STOCKHOLM

skulle yttra sig i samma sak, så bleve det förmodligen ur exklusiv boxningsynpunkt. Pressen är nödvändig för oss båda. Den är på samma gång vår oumbärliga megafon och vår domare. Jag hoppas att denna domare vid utövandet av sitt ansvarsfulla kall inte måtte — såsom konsten framställt Justitia — handla i blindo. Pressen registrerar och filmar människornas, deras samhällens, ideers och kulturers uppkomst, växt och förvissnande. Detta sker inte alltid med fullt vetenskaplig exakthet, men det sker i alla fall med den effekten, att millioner medborgare därefter inrätta sitt handlande. Om registreringen blir oriktig och filmningen suddig, bli många lurade på den ledning, de hoppats få från "sin tidning". Bäst är därför den tidning som lyckas komma sanningen närmast.

Under tillönskan om rättvisa i domsluten och hänsynslöshet i sanningssökandet utbringade socialministern en livligt besvarad skål för Sveriges fria press.

*

Må man hoppas, att de vackra tankar, som sålunda icke mindre i chefredaktör Johanssons än i statsrådet Pettersons tal kommo till uttryck vid årets stora publicistmöte — och som livligt applåderades av de i festen deltagande publicisterna, även må komma till uttryck i dessas framtida verksamhet!

Ryska folkets bödelskamarilla.

I Niloslonskis "Bolsjevismens blodsrus" läses sid. 63 och 64:

Här vill jag ge en lista över den despot-kamarilla, som på bekostnad av det arbetande ryska folkets svett och blod lever i sus och dus i Kreml och förfogar över det olyckliga folkets öde. Då jag blott återger torra fakta, vill jag icke hålla något hemligt utan återge de verkliga namnen bredvid dem, som de själva uttänkt och rättsvidrigt tillägnat sig och under vilka de huvudsakligen äro bekanta.

Här är den, folkets bödelskamarilla — företrädarna för "arbetare"- och "bönde"-regeringen:

Äkta namn:	Falska namn:
Uljanow	Lenin, moder judinna
Bronstein	Trotzki, jude
Rosenfeld	Kamenew, jude
Apfelbaum	Sinowjew, jude
Katz	Kamkow, jude
Nachamkes	Steklow, jude
Drapkin	Oussjew?
Goldbaum	Rjasanow, jude
Frachmalnik	Sagerski?
Finkelstein	Litwinow, jude
Gimmer	Sfuchanow?
Silberstein	Bogdanow, jude
Natansohn	Bobrow, jude
Cohen	Wolodarski, jude
Tschernomordnik	Larin?
Lurje	Tschernomorski, jude
Liwken	Gerwanin?
Rein	Abramowitsch, jude
Piker	Martynow, jude
Silber	Ruffanow, jude
Bleichmann	Solnzew, jude
Wainstein	Swefdin, jude
Goldenberg	Meschkowski, jude
Radomyisiski	Uritski, jude
Elinsohn	Michallow, jude
Rosenblum	Firssow, jude
Ziewen	Pjatnizki?
Gurwitsch	Dan, jude
Swerdlow	riktigt namn
Goldmann	Gorew, jude
Saionz	Chaimow, jude
Lunatscharski	riktigt namn, ryss
Steinberg	Karelin, jude
Rosenblum	Malewski, jude
Fürstenberg	Ganezki, jude
Sachs	Gladnew, jude
Brilliant	Sfolkolnikow, jude
Peters	riktigt namn, lett
Kollontai	riktigt namn, ryss
Rappoport	Unski, jude
Rauni	Kamrow?
Blum	Rachmerow, jude
Sobelsohn	Radek, jude
Rosenblum	Maklakowski, jude
Löwensohn	Lapinski, jude
Ortodox	Alexandrow, jude
Garfeld	Garin, jude
Schultze	Glasunow, jude
Joffe	riktigt namn, jude
Simon	Leberdewa, jude
Hoffmann	Kamenski, jude
Manuilski	riktigt namn
Feldmann	Wladimirow, jude
Goldmann	Isgojew, jude
Güntzburg	Naut, jude

Är detta arbetare? — Finnes bland dessa en enda arbetare eller bonde? Eller en enda proletär? Var god nämn ett enda namn!?

KOP BRÖD FRÅN
W. Gustafsson, Bageri & Konditori
S:t Eriksg. 22. Stockholm. Tel. N. 18292

EN BOK FÖR ALLA ÄR

SAGOGUDARNES LAND

Av Th. Stalheim.

En på absolut säkra grunder fotad klarläggning av vår forntidshistoria. Intressant, lättläst och roande, enligt samstämmiga omdömen. Rikt illustrerad, tryckt å bästa papper. Utgives i stora 64-sidiga häften à kr. 2: 50. Får från förlaget eget förlag, Uddevalla, om så önskas häftesvis från början eller på avbetalning. Utkomna äro Del I, Sagogudarne, kompl. i 11 häften, och Del II, Fornkonungari Joutunheim, kompl. i 12 häften.

Boken är varmt rekommenderad såväl i pressen som av en mängd framstående och kända personer i in- och utlandet. Här några axplock ur massan av gynnsamma omdömen:

Förl. Prinsesse I. Schoenaich-Carolath, Rheingau, Tyskland: Boken är av stort intresse, och önskar jag den lycka och framgång.

Fil. dr Preben Nodermann, Lund: Boken överraskar genom sina nya idéer och sitt klara framställningssätt. Det lider intet tvivel, att förf:s rön i stort sett äro riktiga. På mig verkade de vid besök på orten oförankomliga.

Professor Lännart Ribbing, Lund: Boken fängslar nästan med trollmakt. Denne djärve, självständige ande skall säkert väcka eftertanke och sätta spår efter sig

Fil. dr Olof Örström, Stockholm: Allt i sagorna får sin enkla, naturliga förklaring. Boken är ej blott ett grundligt och originellt utan också ett ytterst fängslande verk, författat på ett elegant och lättläst språk, så att envar kan läsa det såsom verklig nöjesläsning.

Överste K. A. Rignell, Borås: För min del anser jag boken vara ett standardverk, med dess klara och skarpa bevisföring. Lösningen på alla dess gåtor, vilka man ansåg så intresselösa, naiva och enfaldiga, är i sin slående enkelhet lika genialisk, som den först förefallit omöjlig.

Dir Gunnar Furugård, Alvdalen: Är fullkomligt hänförd av Eder snillrika och medryckande bok! "Sagogudarnes Land" förtjänar förvisso att spridas allmänt bland vårt folk.

Skriftst. Palle Rosencrantz, Köpenhamn: Med stort interesse har jeg læst Deres Bog "Sagogudarnes Landt. Jeg skal med Glæde söge att vække Interesse for den.

Dir J. C. Poestion, Kungl.-Kejserl. Hovråd, Wien, Österrike: Boken är övermåttan intressant, och Eder tydning höjer sig vida över alla hittills åstadkomna; den synes mig också särdeles plausibel.

Sv. v. konsuln mr G. N. Swan, Sioux City, U. S. A.: Är mycket intresserad av Edert storslagna bokverk, "Sagogudarnes Land". skall med nöje rekommendera det åt vänner och bekanta här.

Ett norskt fackblad skriver: Med synnerlig glädje ha vi läst ifrågavarande bok. Den skulle i överättning bli en kär egendom för oss norske.

En mängd tidningar ur alla läger ha dessutom uttalat sig på liknande sätt. Få böcker ha rönt ett så allmänt erkännande.

TOSVÄR: TAPETSERARFIRMAN
C. A. ERIKSSON
Hantverkaregatan 22, Stockholm
TEL. KUNGSH. 6706.

Utför Möbelstoppningar, Mattpåläggningar till mycket billiga priser. Förstklassigt arbete garanteras. Begär kostnads. förslag.

Klädning av sidovagnar samt bakdvaor.

Måltidsdryck som hälsokur

erhåller man av **Frukostalt-Samarin**; det ger en läskande och härlig kolsyredryck, som piggar upp aptiten och befordrar kmsesomsättningen, renar och uppfriskar blodet, befriar magen och tarmarna från otjänliga ämnen, utdriver den skadliga urinsyran, gifter som måste rensas bort, varmed undanrödjes grundorsaken till dålig hälsa; hela organismen sättes i god form.

Drick därför dagligen **Frukostalt-Samarin**. Pris pr fl. kr. 2.50; motsvarar 25 fl. mineralvatten. Erhålles å apotek, hos drog., färghandl. m. fl.

Cederroths Tekn. Fabr., Stockholm

Nordiska stamfränder!

Förena Eder med oss, till kamp mot statens, folkstammens och den nordiska kulturens fiender!

Värna vår urgamla frihet och rätt!

Gå med i nordvaktarnas led!

NORDISK VAKT.
Box 196, GÖTEBORG 1.

Bonnier & Hirsch fingo tidningsmonopolet.

Statsrådet Meurling som israeliternas hantlangare.

Vid den av Statens järnvägars styrelse fastställda terminen för anbud å tidningsförsäljning på järnvägarna, den 1 april, förelåg, medelar Nya Dagligt Allehanda, endast ett anbud, nämligen från Svenska Pressbyrån, innehavare firmorna Bonnier och Hirsch. För själva rättigheten uppgår anbudet till 50,000 kr. och för rätten att disponera vissa S. J. tillhöriga lokaler kr. 22,500 eller tillsammans 72,500 kr. Det belopp, som pressbyrån nu erlägger för samma ändamål, uppgår till resp. 35,000 kr. och 15,000 kr. Anbudet, vilket avser tiden till den 1 januari 1935, representerar alltså en mersiffra av 22,000 kr. pr år eller för hela perioden 176,000 kr. mot nu.

Anledningen till att icke från Svenska tidningsutgivareföreningen något anbud inkommit är, skriver N. D. A. att enighet icke kunnat uppnås mellan föreningens medlemmar. "Ännu under första delen av år 1927 fanns i tidningsutgivareföreningen en stark majoritet för att pressen själv skulle övertaga denna försäljningsverksamhet. Men genom ett skickligt schackdrag av kommunikationsministern, som skyndade att efter den allbekanta interpellationsdebatten i Första kammaren förlänga pressbyråkontraktet på ett år — vilken förlängning gjordes upp redan på aftonen samma dag debatten ägt rum, ehuru det senare några dagar hemlighölls — fingo pressbyråns ägare det rådrum de behövde för att åstadkomma splittring i tidningsutgivarnas led. Pikant nog framställdes detta såsom en av statsrådet bevisad välgärning — mot pressen! Förliden höst erbjödo pressbyråns ägare tidningsutgivareföreningen en överenskommelse "på förmånliga villkor", vilka av en betydande majoritet antogos att gälla för 7 år. Vi förmoda, att kontraktet mellan järnvägsstyrelsen och pressbyrågarna bestämmes att gälla under de sju åren."

Ovanstående ordagranna citat ur N. D. A., varav vi tillåtit oss genom kursivering särskilt markera viss del såsom alldeles speciellt värd att studeras och noga begrundas, är intressant ej minst ur den synpunkten att det för en gångs skull blottar det under rådande regim alltid och under alla sorters regeringar bestående ytterst intima samarbetet mellan Israel och dess agenter inom regeringarna. Statsrådet Meurlings roll i det förevarande fallet är här tämligen klart upplagd. Om vederbörandes 'fördomsfrihet'" — de äro ju inte för inte på en gång både "liberaler" och "trisinnade"! — får man en föreställning, när man ser huru judeagenten-statsrådet inte generade sig för att i kompani med sina verkliga uppdragsgivare inom Israel icke endast gå riksdagen bakom ryggen utan därtill också inför denna medvetet falskt framställa saken. Det vore helt visst av intresse att veta, vad som för denna "bragd" blev statsrådet Meurlings belöning. Israel betalar alltid gentilit dem bland sina tjänare hos gojimfolken, som göra det särskilt värdefulla tjänster.

Kring Sveriges representationsfråga.

(Forts. fr. sid. 1.)

den, lagmannen, medan biskopen utom sin uppgift av att skydda kyrkans rätt och andliga frälset väl ofta haft en medlande roll. Men på *rättens* grund stöd ju det hela i princip.

Ur denna ståndsrepresentation växte den svenska riksdagen fram, i det att på Engelbrekts tid, då rådet ej förmådde i sin aristokratiska ståndsegoism hävda rikets nationella intressen, menige allmogens representanter trädde till som "commona" (= menige) vid sidan av aristokratien. Det var en självklar sak, att städernas borgerskap, som icke var representerat på tingen, vid sidan av hovmän och allmoge, trädde in i ståndariksdagen och att hierarkiens störtande genom reformationen — meniga prästerskapet också såsom skattedragande fick sin representation vid sidan om prelaterna.

Ur denna ståndsrepresentation växte icke som i England tvåkammarsystemet fram, ehuru ansatser därtill funnits. Se t. ex. rådets och adelns gemensamma uttalande vid Västerås riksdag. Rådet förlorade sin karaktär av överhus genom biskoparnas utträde vid reformationen och på Gustaf II Adolfs tid blev det genom sin förgrening i kollegier, speciella råd för olika förvaltningsgrenar, en mera administrativ korporation, en motsvarighet till Privy Council mera än till överhuset, den engelske konungens "Great Council".

Däremot utvecklades ur Vasatidens ståndsrepresentation fyrståndsrepresentationen, vilket medförde det nationella representationssystemets förstelnande. En främmande lapp, riddarhuset, sattes på det svenska rättssystemets kläde. Riddarhuset, — namnet är blivet efter mönster från Baltic um, varifrån också lantmarskalkens titel är hämtad — synes utgå från en privat organisation av frälset, som genom benämningen av ridderskap och adel får en mera aristokratisk karaktär byggd på bördens rätt i strid mot frälsets demokratiska karaktär av *statsfunktion*. Denna yttre form motsvarades av en inre utveckling; rusttjänsten var icke längre adelns huvudfunktion, som ensam rätteligen skilde den från de övriga ståndsden. Den, som icke kunde göra rusttjänst, behövde icke längre "undan frälse gånga" och adeln blev helt enkelt ett avlönat ämbetsmannastånd, vars representation såsom särskilt stånd blev en anomali. Införandet av adelsbrev återigen blev ett priviligierande av börden såsom sådan, vilket stred mot svenska statsskickets både bokstav och anda.

Adeln kom härigenom i motsats till de övriga ständen, isynnerhet bondeståndet, till vilket adeln såsom jordägande frälse tett sig blott såsom ett övre skikt av hövdingar med storbondeställning och ledande den folkliga självstyrelsen genom häradshövdinga- och lagmansfunktionerna.

Ännu värre blev det, när adeln, vars privilegier måste te sig som en anomali, när de utövades av avlönade ämbetsmän, måste *understödjas* i sin aristokratiska ställning med förläningar, vilka icke längre voro ämbeten, utan satte böndernas omedelbara ställning under överheten och dess organ i fara.

(Forts. i nästa n:r.)

Är enskild man rättslös mot beskickningschef?

(Forts. fr. sid. 1.)

domstols bedömande, och väl även den sista, ty hädanefter skall nog varken Anderberg eller någon liksinnad beskickningschef djärvas att förgripa sig på anförtrodda penningmedel och andra sin nästas tillhörigheter, på sätt Anderberg gjort i detta fall, eller att räkna så fel, som Anderberg gjorde, när han trodde, att jag, av fruktan för de Wallenbergare, skulle stillatigande finna mig i hans övergrepp och icke, liksom folk i allmänhet här i landet, våga att "bråka" för att utfå min självklara rätt och att å honom yrka ansvar för vad han förbrutit. Hovrättens utslag, om det blir bestående, är av största betydelse för varje svensk, som av någon anledning ser sig föranlåten att vända sig till sitt land representant i utlandet, på det att han må taga sig noga i akt, om han skulle komma i beröring med en "diplomat" av Anderbergs läggning. Han är nämligen icke den ende i svensk diplomatisk tjänst, som utmärkt sig just för sådan läggning Jag behöver väl icke nämna namnet på den andre.

Se här i korthet fallet! Jag hade i och för min förestående hemresa från anställningslandet åt Anderberg — som jag förut ej kände — såsom min efterträdare i ämbetet, sedan han plötsligt stigit i graderna från anspråkslös konsul till Wallenbergs beskickningschef, anförtrott ett belopp av 5,000 dollars, eller omkring 20,000 kronor, till mottagande och omedelbar utbetalning till mig efter penningarnas ankomst från Stockholm, därifrån jag genom beskickningen beställt dem. När jag sedan begärde att utfå dessa penningar, som han mig ovetande uttagit hos banken, vägrade han att utbetala dem under falsk uppgift, att han återsänt dem, medan han i stället för andra ändamål behållit desamma. I uppenbar avsikt att söka tvinga mig till omedelbar avresa, sedan jag upptäckt hans olovliga förhållande till det sålunda anförtrodda stora beloppet, på det att jag icke redan på platsen skulle gå bröstgånges tillväga mot honom — i Mexico står nämligen den moraliska rätten högt i kurs — tog han sig före att under min tillfälliga frånvaro från min hotellbostad låta därifrån bortföra hela min personliga lösegendom och under sitt ämbetes sigill försända densamma till hamnstaden Veracruz, en dagaresas avstånd från huvudstaden, där jag bodde. Jag stod där alltså utan mina penningar och mina övriga tillhörigheter, och blev sålunda nödsakad att upplåna nödiga penningar, trots jag på platsen hade 5000 dollars, för att kunna avresa. Dessa, och andra enligt mitt förmenande brottsliga handlingar, som jag här skall förbigå, ansågos av Rådhusrätten icke kunna lagligen bestraffas. Även härutinnan skiljer sig sålunda vår lagstiftning från andra länders lagar.

Efter min hemkomst gjorde jag anmälan till utrikesministern Branting. Anderberg svarade i infordrad förklaring, att han icke handlat såsom ämbetsman utan såsom enskild person. För den juridiska sakkunskapen inom U. D. var detta tillfyllest. Herr Branting förklarade för mig, att därför ingen åtgärd från hans sida kunde vidtagas. Det gällde icke ämbetsmannen Anderberg — utan dennes dubbelgångare. Herr Branting motiverade sin förklaring, som han för mig med låg röst upplåste från ett maskinskrivet papper, att jag icke haft att till statsverket betala någon avgift enligt expeditionstaxan för "förvaltningar" av dessa penningar, varför det icke kunde bli tal om en ämbetsåtgärd. Då jag trodde mig ha missuppfattat denna egendomliga motivering, bad jag om en avskrift av ifrågavarande maskinskrivna ark. Kabinettssekreteraren Sjöborg vägrade mig en sådan, ty det hade nu blivit en hemlig handling, som förut för mig upplästs. Jag gjorde anmälan hos J. O., som givetvis delade min uppfattning, att det här gällde ämbetsmannen Anderberg. Denne förnekade emellertid detta på det bestämdaste uti sina av J. O. infordrade förklaringar. Efter nära ett års förlopp och ett tråget arbete bakom kulisserna hade emellertid J. O. bibragts en annan uppfattning. Han kunde icke ingripa, ty det var icke fråga om ämbetshandlingar. J. K., till vilken jag därpå vände mig, avgav en liknande resolution. Jag böjde mig inför allt detta juridiska vetande, och gjorde anmälan till Ö-ämb. för polisärenden mot Anderberg såsom enskild person. Resultatet blev detsamma, det inginge icke i dess befogenhet att här ingripa. Jag överklagade beslutet hos Kungl. Maj:t. Ingen åtgärd! Samtidigt anmälde jag min härvarande ombudsman vice häradshövding Karl Herlitz för hans otillbörliga förhållande till dessa mina penningar. Ämbetet infordrade hans förklaring — ingen åtgärd. Det var nämligen endast tack vare visst tillmötesgående av Herlitz och från U. D., naturligtvis mig ovetande, som Anderberg fick tillfälle att fullfölja sina orena förehavanden. Jag stämde nu Anderberg såsom enskild person till Rådhusrätten i Stockholm, som är hans matalsskrivningsort, och stämningen delgavs honom genom U. D. å beskickningen i Mexico, alltså å svenskt område. Han vägrade att inga i svaromål, påstående att det här uppenbarligen vore fråga om ämbetshandlingar, vilket han förut på det bestämdaste förnekat. Rådhusrätten förklarade sig obehörig att upptaga målet till prövning, enär de påtalade brottsliga handlingarna förövats utom dess domkrets. Svea Hovrätt fastställde detta utslag, då stämningen delgivits Anderberg utom riket. Jag begärde — under åberopande av strafflagens bestämmelser, att svensk man för brott, som han begått mot svensk utom riket, varder dömd efter svensk lag och vid svensk domstol — hos K. M:t anvisning, till vilken domstol såsom varande behörig jag hade att hänvända mig. Min framställning förklarades icke skola föranleda någon åtgärd. Ty J. K. hade i infordrat utlåtande förklarat, att, om det kunde lyckas mig att å ort inom Sverige delgiva Anderberg stämning, det icke bleve för forumfrågan av någon avgörande betydelse, om stämningen avsåge ansvar för ämbetafel eller för annat brott, och att, så länge K. M:t icke bestämt privilegiert forum för beskickningschef, sådan ämbetsman därutinnan vore jämställd med det stora flertalet andra befattningshavare, att han kunde *vid underrätt även av enskild person åtalas för ämbetsfel*. Detta meddelades till min kännedom av justitiedepartementet. Och det var i kraft av detta K. M:ts besked, som jag uttog ny stämning å Anderberg under dennes besök i Stockholm, varom jag av en tillfällighet fick vetskap. Omedelbart därefter begav han sig i väg härifrån. Det var ock, såvitt jag förstår, i kraft av sagda K. M:ts beslut, som Rådhusrätten, trots han även denna gång genom sitt ombud vägrade att inga i svaromål, upptog målet till prövning, ehuru den icke ansåg sig kunna fälla honom till laga ansvar. Och det var däröver, som jag besvärade mig i hovrätten, som nu dels fastställt Rådhusrättens utslag i vad därigenom min talan icke upptagits till prövning dels ock i övrigt undanröjt detsamma, enär mina mot Anderberg i rätten framställda yrkanden hänföra sig till formellt felaktiga förfaranden i tjänsten, men talan ifråga om sådant förfarande ej tillhör underrätten och ej får på allmänast enskild parts yrkande upptagas. Att jag hade sakligt goda skäl för åtalet, ehuru straffpåföljd för Anderberg utebliev, har Rådhusrätten förklarat genom sitt ogillande av Anderbergs rekonventionstalan mot mig, vilket ock Hovrätten godkänt i sitt utslag, även genom beslutet, att Anderberg själv skulle vidkännas sina kostnader i Hovrätten. Men trots jag endast följt K. M:ts anvisning i forumfrågan, varefter även Rådhusrätten rättar sig, har Hovrätten funnit rättvist förplikta mig att ersätta Anderbergs kostnader vid underrätten, vilka Rådhusrätten förpliktat honom att själv vidkännas, just därför att jag haft goda skäl för åtalet. Hovrätten synes sålunda icke hava godtagit K. M:ts egen uppfattning, sådan den av J. K. formulerats, eller att även enskild person kan vid underrätt åtala beskickningschef för ämbetsfel. Att det här ock gäller sådana, är ju uppenbart, trots U. D. och J. O. velat av särskilda skäl företräda en motsatt uppfattning. Det är ju ej heller så angenämt att till åtal befordra en Wallenbergsk beskickningschef. En underlåtenhet härutinnan i ett fall som detta skulle emellertid kunna leda till de sorgligaste konsekvenser för svenskarna i utlandet. Vore det icke ett för rättssäkerheten betänkligt förhållande, om en dylik ämbetsman, som dessbättre hör till undantagen inom denna kår, skulle ostraffat kunna olovligen och efter behag använda honom såsom ämbetsman anförtrodda penningar, sig själv eller andra till nytta och penningarnas ägare till uppenbar skada? Om anförtrodda medel tillhöra staten eller enskild person, det är ju ock lagligen utan betydelse för ansvarspåföljden, när olovligt umgånge med sådana blivit konstaterat.

Jag bleve mycket tacksam, om tillfälle kunde beredas mig att genom "Nationen" få bringa rätta innebörden av detta i sitt slag enastående rättsfall till kännedom för tidningens stora läsekrets.

Stockholm den 19 mars 1928.

Folke Cronholm.

Är Jahve-Sebaot kristendomens gud?

(Forts. fr. sid. 1.)

judade utvecklingen i nöjes- och njutningsraseriets utsvävningar, vilka redan sprida sitt gift in i skolungdomens kretsar? Vi måste en gång för alla göra upp räkningen med den antikristliga judendomen! När har detta omoraliska religionssystem någonsin visat sig brukbart för andlig god samhällsutveckling? Det är endast baserat på att tillfredställa judarnas egna materialistiska intressen, varom deras människofientliga gudsbegrepp nogsamt vittna. Judarna ha heligförklarat sig själva genom sitt gudsbegrepp Jahve-Sebaot, som endast är en personifikation av judarnas egna karaktärsegenskaper. Jesus sade rent ut till judarna att de äro djävulens barn (Joh. 8:44) och att de med sina gärningar bevisa detta. Ha judarna eller deras religion ändrats sedan dess? Tyvärr icke! De söka ännu efter bästa förmåga uppfylla sin guds, Jahve-Sebaots, befallningar att taga byte, röva, plundra och mörda allt som andas, varom vi kunna läsa exempelvis i 2 Mos. 23:27,31. 4 Mos. 21: 2, 3, 34, 35. 31: 17, 50. 5 Mos. 20: 16. Jos. 8: 10, 12. 1 Sam. 15, 3.

J. L.

P S.

Tillfälligtvis kom den tyska tidningen "Die Reichssturmfahne" i Stuttgart av den 10 ds mig tillhanda och finner jag i densamma ett statistiskt meddelande som kan ha intresse för Nationens läsare, då det här ett visst sammanhang med ovanstående artikel. Tidningen skriver:

"Var är kyrkan?

Följande siffror återgiva vi ur den Evangeliska pressen: Enligt den allmänna sjukkassan i Berlin voro följande personer arbetsodugliga till följd av könssjukdomar:

1918: 6598 män, 6782 kvinnor.
1921: 2055 män, 14757 kvinnor.
1923: 4230 män, 24832 kvinnor.
1925: 5989 män, 48759 kvinnor.

I denna uppställning äro icke de arbetsdugliga samt de privat behandlade patienterna upptagna. Var är kyrkan, som upprättar skyddsvärnet mot denna fruktansvärda fara för samtida och kommande släkten? Vad gör kyrkan mot det planmässiga sedefördärvet, som bedrives bland folket av Jahvedyrkare och deras medhjälpare? Kyrkan prisar Juda och dess seder. Framgången av en sådan "gudstjänst" framträder allt tydligare i dagsljuset."

D. S.

Vid behov av
FOTOGRAFERING!
Glöm ej att anlita oss, då vi äro Specialister och erfarna fackmän inom branschen.
RING ENDAST NORR 75 45.
BILD-CENTRALEN
Drottninggatan 38, Stockholm

Finansministern och Spritcentralens bedrägeri mot staten.

(Forts. fr. sid. 1.)

stor lagerlokal, vilken av nu omnämnda aktiebolag uppfördes i kvarteret Städet vid Norrtull i Stockholm. År 1923 övertog Spritcentralen denna fastighet, varvid A.-B. Städet likviderades.

Hos A.-B. Städet finnas en del typiska exempel på sådana tillskott mellan organisationens olika företag för möjliggörandet av avskrivningar, vilka i annat sammanhang omnämnts. Sålunda erhöll aktiebolaget Städet år 1920 från såväl A.-B. Tegnér & Wilcken som A.-B. J. D. Grönstedt & C:o 200,000 kr. eller tillsammans 400,000 kr., vilka använts till avskrivningar å fastigheten och å vissa aktier, vilka närmare beröras här nedan. Ar 1922 lämnade Spritcentralen ett liknande tillskott å 1,100,000 kr. för möjliggörandet av ytterligare avskrivning å fastigheten.

A.-B. Städet har å en dess verksamhet egentligen ovidkommande fastighetsaffär åsamkats en förlust å 110,000 kr. I november 1920 förvärvade bolaget nämligen fastigheten Engelbrektsgatan 10 i Stockholm. Enligt uppgift skedde detta för att bereda bostäder åt en del av personalen. Redan i slutet av december samma år överlåts fastigheten till det nybildade Fastighets A.-B Engelbrektsgatan 10. Hela aktiekapitalet å 200,000 kr. överlämnades som likvid till A.-B. Städet.

Detta belopp, utom en minnespost å en (1) krona, avskrevs omedelbart med anlitande av en del av de medel, 400,000 kr., vilka enligt vad ovan nämnts, ställdes till aktiebolaget Städets förfogande.

Förlusten å fastighetsaffären blev emellertid mindre än den verkställda avskrivningen. År 1922 försåldes nämligen aktieposten för 90,000 kr. Förlusten reducerades sålunda till 110,000 kr. Den vinst, som bokföringsmässigt uppkom vid aktieförsäljningen, 89,999 kr., användes till ytterligare avskrivning å A.-B. Städets lagerbyggnad. Innan aktieposten försåldes, hade köpeanbud infordrats från ett av de större fastighetsföretagen i Stockholm. Detta anbud var något sämre än den erhållna köpesumman. Utredningsmännen kunna icke underlåta påpeka det anmärkningsvärda däruti, att omnämnda fastighet, Engelbrektsgatan 10, förvärvats, ehuru endast ett fåtal tjänstemän kunde tänkas erhålla bostad i densamma.

En sammanställning av de å A.-B. Städet verkställda avskrivningarna utvisar följande:

1920 Avskrivning å aktier..	199,999: —
Avskrivning å fastigheter	200,001: —
1922 Avskrivning å fastigheter	1,189,999: —
Av Grönstedts bestridda omkostnader f. A.-B. Städet	25,300: —
1923 Hos Grönstedts avskrivna organisations- och inventariekostnader för A.-B. Städet	87,244: 44
	1,702,543: 44
Avgår vinst å aktier	89,999: —
S:a kr.	1,612,544: 44

Efter övertagande av fastigheten i kvarteret Städet år 1923 avskrev Spritcentralen ett belopp å 2,167,061: 30, vilket upptagits bland avskrivningar å Spritcentralens fastigheter.

För att utröna Spritcentralens verkliga kostnader för fastigheten i kvarteret Städet utöver det värde 4,600,000 kr., vartill fastigheten bokfördes i 1923 års bokslut, bör således denna avskrivning tillläggas A.-B. Städets egna avskrivningar. Härvid erhålles ett sammanlagt belopp av 3,779,605 kr. o. 74 öre.

Framsyn har härvid icke tagits till kostnaderna för lagfart, allramtidsförsäkring och annullering av ett hyreskontrakt, tillhopa 179,500 kronor, ej heller till räntebortfall.

Enligt Monopolkontrollutredningen beloppe sig kostnaderna för A.-B. Städets fastighet till kr. 8,379,605: 74, oberäknat ränteförluster. Tillägges dessa, vilket är det enda riktiga för fastställandet av kostnaderna i ett dylikt fall, stiger totalsumman till c:a 9 mill. kr. Nu kom-

PARISER-CAFÉET
27 Kungsgatan 27
Stockholm

HARALD
LINDSTRÖMS
Bokfryckeri
Kungsgatan 50 - Tel. 565
Kataloger, Broschyrer, Affärstryck
Specialitet: Tidningar o. Tidskrifter
Begär offert!

ma vi till kontraktsbrottet. I 1923 års styrelseberättelse för A.-B. Vin- & Spritcentralens förvaltning framhålles uttryckligen, att Spritcentralen vid övertagandet av fastigheten i kvarteret Städet erlade en köpesumma av kr. 5,948,586: 88 (=bokförda värdet hos A.-B. Städet). I sistnämnda berättelse framhålles tillika, att man ansett sig böra upptaga byggnaden ifråga till kr. 4,600,000 eller samma värde som åsatts fastigheten i samband med 1923 års utredning. Här föreligger alltså en avskrivning å kr. 1,348,586: 88 eller betydligt mera än de enligt avtalet med Staten överenskomna 5 % å byggnaders värde. Till stöd för sin åtgärd åberopade styrelsen för Spritcentralen ett utlåtande från Justitierådet S. Skarstedt. I detta göres gällande, att ifrågavarande paragraf i 1923 års avtal skulle avse allenast relationen mellan Spritcentralens balansräkning för ett visst räkenskapsår och balansräkningen för det närmast följande räkenskapsåret, samt att Spritcentralen vore oförhindrad att upptaga fastigheten i kv. Städet till sitt dåvarande värde, även om detta med större eller mindre belopp understege det, som motsvarade kostnaderna för Spritcentralens förvärv av fastigheten. Emellertid återfinnes i Monopolkontrollutredningens redogörelse för engagementet i A.-B. Städet följande viktiga passus:

"Efter övertagande av fastigheten i kvarteret Städet år 1923 avskrev Spritcentralen ett belopp å kr. 2,167,061: 30, vilket upptagits bland avskrivningar å Spritcentralens fastigheter."

Utöver den nämnda avskrivningen å kr. 1,348,586: 88, vilken Spritcentralen försökt att juridiskt försvara, har i samband med förvärvet av "Städet" ytterligare avskrivits å fastigheter ett belopp av kr. 818,474: 42 utan att något som helst godtagligt skäl kan förebringas, ty reguljära avskrivningar med stipulerade 5 % å övriga fastigheter hava vid sidan härav ägt rum. Kontraktsbrottet ligger i öppen dag.

Justitierådet S. Skarstedts berörda tolkning är från juridisk synpunkt ytterst dubiös, för att nu använda ett särdeles lindrigt uttryck. Andemeningen i Spritcentralens avtal med staten, att ej mer än 5 procent få avskrivas å byggnaders värde, är uppenbar för envar med oförvillade förståndsgåvor, den nämligen, att garantier skulle finnas för staten, att icke Spritcentralen utöver de 5 procenten genom avskrivningar skulle lägga upp en hemlig reserv och därigenom undandraga staten motsvarande summa, som skolat såsom vinstmedel inlevereras till statsverket enligt bestämmelser såväl i lag som i bolagsordning. Det är för Eder, Herr Statsråd, såsom varande jurist, en välbekant sak, att enligt jurisprudentian vid tolkning av kontraktsbestämmelser första regeln är, att man skall söka utleta kontrahenternas avsikt vid upprättandet av kontraktet, (se därom t. ex. prof. A. O. Wintroth), och härvidlag kan förty tolkningen ej bliva annan än den av oss gjorda. Justitierådet Skarstedt benhårt formalistiska tolkning framstår i denna dager såsom en advokatyr, vilken ej ägnar och anstår ett svenskt justitierråd. Men bortsett från justitierådet Skarstedts tolkning rörande lagligheten av avskrivningen å kr. 1,348,586: 88 kvarstår den nämnda hemliga jätteavskrivningen, som på intet vis kan försvaras. Bokföringsåtgärderna äro av den art, att de icke blott äro bokföringstekniskt mindre lämpliga, utan uppenbart tillkomna för att föra statsmyndigheterna bakom ljuset och undanhålla statsverket medel, som rätteligen bort tillkomma detsamma.

Beställ Edra
KLICHÉER
från
J. LINDHOLMS
Klichéfabr. & Graf. Anst.
Lilla Vattugatan 8B, Stockholm
TELEFONER: 3398, Nor 8333

Läs och sprid Nationen!

Prenumerationspris:
Helår 10:—; Halvår 5:25; Kvart. 2:75.
LÖSNUMMERPRIS: 25 öre.
Kommissionärer för prenumeration och lösnummerförsäljning antagas å alla platser i landet.

NATIONEN

Torsdagen den 5 april 1928.

Ett utmärkt bordsvatten är
Apotekarnes Taffelvatten
APOTEKARNES MINERALVATTENS AKTIEBOLAG
KUNGL. HOVLEVERANTÖR

Harald Lindeströms Boktryckeri, Stockholm 1928.

Gör ett besök
I min affär, där köper Ni
SMÖR, OST, ÄGG och KONSERVER
till absolut lägsta priser.
Carl Sandbergs Smöraffär
Tegnérsgatan 17. Tel. Norr 215 39.

Vi anhålla därför vördsamt det ville Herr Statsrådet överlämna berörda sak till Justitiekanslersämbetet för laga beivran mot de styrelseledamöter i Vin- och Spritcentralen, vilka ej reserverat sig mot de i bedräglig avsikt, sig till nytta och androm till skada, tillkomna obscura manipulationerna. Det heter så vackert, att alla äro lika inför lagen, men på sistone har det framstått såsom om det, vid sidan om lag och rätt, funnes privilegierade personer, som stode fredade för allt åtal. En ändring härutinnan måste ske, på det att ej allmänt rättsförfall skall följa.

Stockholm den 3 april 1928.

FÖRENINGEN MOT MONOPOL:
Adolf Anderson.
Föreningens ordf.
/Sten. Lothigius.

Den etisk-kulturella betydelsen av försvarskampen mot Juda.

(Forts. fr. sid. 1.)

och sedermera i Talmud förankrade judendomen. Dessa genom den kristna etiken förfinade ariska kulturgrundvalar hava åstadkommit, att de ariska folkstammarna jämte de med dem under århundradenas lopp sammansmälta arioniserade stammarna i Europa — de må nu ha funnits här före den ariska invandringen eller först senare invandrat — tills för kort tid sedan varit och förblivit världen obestridde herrar och ledare.

Från Madrid till Moskva, från London till Athén, från Stockholm till Palermo, har på detta sätt — och stödjande sig på de av förfäderen givne exemplen — utvecklat sig en nationellt mångsidig men etisk likartad arisk-kristen kultur.

Kultur — som självaligt begrepp i motsats till den endast på kroppeligt välbefinnande inriktade civilisationen — betyder *tradition*. Kultur har endast den, som förankrat sina begrepp om människovärde och fördäding i insikten om, i helighållandet av storheten, oantastbarheten och renheten hos familj, förfäder, stam och ras. Så har adelsmannen, borgaren och bonden från hedenhös fått sin kultur. Ty kultur är det uppsamlade goda, ädla och sköna av det förgångna. Det är ej för intet de starkaste folken äro de, vilka som kult helighålla anor och traditioner. Orubbligt rotfästa i det förgångnas ideal — se där varje kulturs etiska grundval.

Att handla sedligt, att känna sedligt, det betyder, att i sina tankar och i sitt hjärta vara *ett* med sina fäders Gud, med fädrens själ, ande, hjärtelag och sist, men icke minst, med deras blod. Allenast på detta beror idealets renhet, det må sedan gälla familj, fosterland och folk, gudsfruktan, ära och trohet. Men den, som genom främmande förfärare låter sig frånrövas detta samband med det förgångnas själ, den förlorar därvid också sambandet med sin kultur och blir till sist även sedligt rotlös.

Detta må framför allt de besinna, som lyssna till de "profeter", vilka i vår huvud- och hövdingelösa tid "göra" i etik och hyperetik, sådana som Bezant, Rutherford, Keyserling, Steiner, Bergson eller Coudenhove — alla judar eller judebastarder, dessa instiftare av "Etiska Sällskap", "Allvarliga Bibelforskare", teosofiska och antroposofiska församlingar, "Christian Science" och vad de alla heta, dessa kulturskändande förposter ur jude-frimurerietś armé.

Den, som berövar oss vår höga och rena uppfattning av vad vi mena med kultur, en uppfattning, som intet giver oändlig ro och utåt oändlig styrka, den, som genom lismande fraser, bestickande löften och andra lömska stridsmetoder säger sig vilja "reformera" men i själva verket upplöser denna uppfattning, den är vår farligaste fiende.

Att bekämpa den fienden är högsta etiska plikten. Det är en bisak om fienden härvidlag handlar blott och bart för att få fröjda sig åt den av honom framkallade förruttnelsen, eller om han medvetet hyser den djävulska planen att moraliskt och etiskt försvaga oss, på det vår sunda motståndskraft må brytas, och vi desto lättare må lämna rum åt det judiska världsherraväldet.

Låtom oss blicka tillbaka på världshistorien. Icke blott begäret efter makt — nej — allvarliga etiska motiv ledde våra förfäder, då den ariska kristenheten med liv och själ försvarade sin kultur, såsom skedde vid de tatariska mongolernas invasion i öster, mot araberna i Spanien och i senare tid mot negrerna i Nordamerika.

Och det etiska berättigandet av en strid för vår existens skall nu förvägras oss, när det gäller en mångfaldigt farligare fiende, juden? Han är en fiende som ej uppträder i öppen och ärlig strid, utan med förförelsekonster och bländverk, med bestickande med konstgjorda lrrläror, en fiende, som med lismande, tvetydiga slagord om frihet, jämlikhet, bröderskap, mänskligt framåtskridande, demokrati, kommunism eller å andra sidan medelst en vidunderlig kapitalistisk nihilism håller oss i djävulska bojor. Dessutom en fiende, som ej hotar våra gränser på visst håll, utan likt en trojansk häst, den vi själva godtroget fört innanför våra murar, samtidigt dyker upp i *alla* ariska länder på en gång. En fiende, som inte blott är hemlig utan även internationellt organiserad, och som suger sin kraft ur alla länder och alla samhällslager. En fiende, som nästlat sig in i alla politiska och sociala rörelser samtidigt, de må vara kristliga, monarkistiska, liberala, demokratiska eller socialistiska, av kapitalistisk eller kommunistisk tendens.

Må vi blott öppna ögonen, må vi blott blicka omkring i världen! Må vi låta de världshistoriska händelserna efter tiden för judarnas emancipation, samt de båda senaste århundradenas kulturhistoriska lärdomar verka på oss, må vi framför allt söka avläsa dagshändelserna deras verkliga innebörd, så långt detta på grund av judepressens ständiga förfalskningssystem är oss möjligt; kan en hederlig arier, en övertygad kristen neka till, att vår arisk-kristna etik och därmed vår arisk-kristliga kultur på alla kanter anfrätts av förruttnelsen. Kan någon förneka, att icke den judiska ande, judiskt väsen, överallt varit i verksamhet som det drivande, jäsande, sönderdelande elementet i all annan förruttnelse?

Och då skulle det ej vara etiskt att bekämpa dylik förruttnelse jämte dess anstiftare.

Låtom oss i överflödet av kända fakta gripa blott några få exempel:

Enligt judiskt tänkesätt står allt att få för pengar: ära, social ställning, framgång, blonda kvinnor.

Och kampen mot dylik giftig korruption skulle ändock ej få anses etiskt berättigad? (Man torde lösa de klarläggande bekännelserna av några judar: Arthur Trebitsch: "Tysk anda eller judendom", Otto Weininger: "Ras och Karaktär", Hugo Betauer: "Staden utan judar", — men också Meister: "Juda Skuldaregister", och grevinnan Salburg: "Högfinans, Penningens psyke".)

Den judiska *journalisten*, vilken behärskar *hela världens tidningspress* framför på kommando av Kahal och frimureriet endast sådant till allmänhetens kännedom, som ej kan skada judiska intressen, det judiska folkets Världsmaktsdröm, eller *"De tre hundrades"* integritet. Detta att hålla den ariska offentligheten i blindhet, kan lyckas för de judiska tidningsmurvlarna endast på den grund, att de så gott som undantagslöst fått monopol på telegrambyråerna och pressagenturerna, i världen. Det verkliga sammanhanget, de sanna drivfjädrarna i vad som sker här i världen sedan många årtiond n tillbaka, det ha vi arier aldrig haft reda på.

Att igångsätta en upplysningsverksamhet till avslöjande av den judiska pressens djävulska fördummings- — och bedrägeriaktik — det skall kanntänka stämplas som kulturfientligt, ja oetiskt! (Man torde bekäta hithörande skrifter av Dr Josef Eberle: "Pressens jättemakt", av Theodor Fritsch Jr: "Den judiska presspolypen").

Den judiska *skriftställaren* förgiftar den ariska ungdomens själ genom kvasi-åstetiken härmande pornografi, vilken under konst- och pressfrihetens täckmantel i tidningarna, på scenen, på biograf, på konserten eller utställningen, på alla konstens, litteraturens och modernas områden, frånröver den ariska ungdomen dess blygsamhets- och ärekänsla, förstör dess goda smak och förtager all förståelse för rena estetiska känslor och naturlig skönhet.

Är det då gent emot denna nästan uteslutande genom judar åstadkomna moraliska och sinnliga förvildning antisemitismen att betrakta såsom något icke etiskt? (Se Hervig Hartner: "Erotik och ras", även som Alfred Rosenberg: "Fallet Bettauer").

Den judiska *schöngeist-filosofien* predikar för arien den plattaste materialism i alla dess skimrande nyanser. Den skonar intet område av det offentliga eller privata livet för att med sin perversa andas förföriska jongleringskonster göra vår idealism vacklande, sjuklig, nerdreglad. Och emot dylik förförelse skulle en strid ej vara etisk? (Se hithörande litteratur, Stoltheim: "Den judiska framgångens gåta", Henry Ford: "Den internationelle juden", dansken Bogebjerg: "Jödisk Aand", eller norrmannen E. Saxlund: "Jöder og Gojim").

Juden är vanställaren av *det kapitalistiska systemet i världen:* han låter ariern arbeta men tager själv ensam arbetets frukter. Handla vi ej måhända etiskt, när vi bekämpa detta fruktansvärda ocker? (Vi hänvisa till Houston Chamberlain: "Grundvalar", och professor Adolf Wahrmund: "Nomadernas Lag", Edouard Drumont: "La France juive" och Feder: "Brytandet av räntesleveriet").

Juden hetsar *den ariske arbetaren* mot den ariske arbetsgivaren till dess denne berövats allt.

Men bytet tillfaller ej den ariske arbetaren utan den judiske hetsaren. Den ariska kapitalismen har brustit samman, den judiska gör det aldrig. Är gentemot dylikt uppenbart folkbedrägeri antisemitismen icke att betrakta som en etisk rörelse? (Se Paumgartlen: "Arbetare, bara ett ord", Grimpen: "Judendom och Socialdemokrati", Scheibler: "Från Socialism till judaism", Dr von Strasser: Storfinansens världsherravälde", Hugo Schüssler: "Den sociala frågans praktiska lösning", Dreschler: "Mitt politiska uppvaknande").

Men det kanske kan betraktas som etiskt, att den judiska storkapitalismen slagit vakt omkring den *judiska bolsjevismen* och förträckt den penningmedel till det ryska folkets stryppande? Och senare, efter väl förrättat bödelsarbete, svänga bolsjevismen oförskämt över till kapitalismen igen, varvid den på sina utländska legationer inbjuder samma högfinans till fester, där det slaktade tsarväldets guldserviser komma till riklig användning.

Förvisso är det mera sedligt att kämpa mot dylik cynism. (Se R. Nilostonski: "Bolsjevismens blodrus", Colonel Repanof: "La troisième Internationale communiste", Professor Charles Sarolea: "Impressions of Soviet Russia", Karl Kramer: "Den ryska krisen").

Ett av judendomens förnämsta maktmedel är *frimureriet*. Närhelst det handlar om politiskt uppviglingsarbete (såsom t. ex. när världskriget skulle iscensättas) eller om gemenheter i det offentliga livet, om brott mot kultur och tradition, då har "den kungliga konsten" sin hand med i spelet ehuru den föregiver sig "verka goda gärningar i hemlighet". Vartill behöver man månne den ogenomträngliga slöjan, om man vill göra verkligt gott utan baktankar?

Och då skulle det ej, vara etiskt att bekämpa dylik förruttnelse jämte dess anstiftare.

Låtom oss i överflödet av kända fakta gripa blott några få exempel:

Enligt judiskt tänkesätt står allt att få för pengar: ära, social ställning, framgång, blonda kvinnor.

Och kampen mot dylik giftig korruption skulle ändock ej få anses etiskt berättigad? (Man torde lösa de klarläggande bekännelserna av några judar: Arthur Trebitsch: "Tysk anda eller judendom", Otto Weininger: "Ras och Karaktär", Hugo Betauer: "Staden utan judar", — men också Meister: "Juda Skuldaregister", och grevinnan Salburg: "Högfinans, Penningens psyke".)

Den judiska *journalisten*, vilken behärskar *hela världens tidningspress* framför på kommando av Kahal och frimureriet endast sådant till allmänhetens kännedom, som ej kan skada judiska intressen, det judiska folkets Världsmaktsdröm, eller *"De tre hundrades"* integritet. Detta att hålla den ariska offentligheten i blindhet, kan lyckas för de judiska tidningsmurvlarna endast på den grund, att de så gott som undantagslöst fått monopol på telegrambyråerna och pressagenturerna, i världen. Det verkliga sammanhanget, de sanna drivfjädrarna i vad som sker här i världen sedan många årtiond n tillbaka, det ha vi arier aldrig haft reda på.

Att igångsätta en upplysningsverksamhet till avslöjande av den judiska pressens djävulska fördummings- — och bedrägeriaktik — det skall kanntänka stämplas som kulturfientligt, ja oetiskt! (Man torde bekäta hithörande skrifter av Dr Josef Eberle: "Pressens jättemakt", av Theodor Fritsch Jr: "Den judiska presspolypen").

Den judiska *skriftställaren* förgiftar den ariska ungdomens själ genom kvasi-åstetiken härmande pornografi, vilken under konst- och pressfrihetens täckmantel i tidningarna, på scenen, på biograf, på konserten eller utställningen, på alla konstens, litteraturens och modernas områden, frånröver den ariska ungdomen dess blygsamhets- och ärekänsla, förstör dess goda smak och förtager all förståelse för rena estetiska känslor och naturlig skönhet.

Är det då gent emot denna nästan uteslutande genom judar åstadkomna moraliska och sinnliga förvildning antisemitismen att betrakta såsom något icke etiskt? (Se Hervig Hartner: "Erotik och ras", även som Alfred Rosenberg: "Fallet Bettauer").

Den judiska *schöngeist-filosofien* predikar för arien den plattaste materialism i alla dess skimrande nyanser. Den skonar intet område av det offentliga eller privata livet för att med sin perversa andas förföriska jongleringskonster göra vår idealism vacklande, sjuklig, nerdreglad. Och emot dylik förförelse skulle en strid ej vara etisk? (Se hithörande litteratur, Stoltheim: "Den judiska framgångens gåta", Henry Ford: "Den internationelle juden", dansken Bogebjerg: "Jödisk Aand", eller norrmannen E. Saxlund: "Jöder og Gojim").

Juden är vanställaren av *det kapitalistiska systemet i världen:* han låter ariern arbeta men tager själv ensam arbetets frukter. Handla vi ej måhända etiskt, när vi bekämpa detta fruktansvärda ocker? (Vi hänvisa till Houston Chamberlain: "Grundvalar", och professor Adolf Wahrmund: "Nomadernas Lag", Edouard Drumont: "La France juive" och Feder: "Brytandet av räntesleveriet").

Juden hetsar *den ariske arbetaren* mot den ariske arbetsgivaren till dess denne berövats allt.

Men bytet tillfaller ej den ariske arbetaren utan den judiske hetsaren. Den ariska kapitalismen har brustit samman, den judiska gör det aldrig. Är gentemot dylikt uppenbart folkbedrägeri antisemitismen icke att betrakta som en etisk rörelse? (Se Paumgartlen: "Arbetare, bara ett ord", Grimpen: "Judendom och Socialdemokrati", Scheibler: "Från Socialism till judaism", Dr von Strasser: Storfinansens världsherravälde", Hugo Schüssler: "Den sociala frågans praktiska lösning", Dreschler: "Mitt politiska uppvaknande").

Men det kanske kan betraktas som etiskt, att den judiska storkapitalismen slagit vakt omkring den *judiska bolsjevismen* och förträckt den penningmedel till det ryska folkets stryppande? Och senare, efter väl förrättat bödelsarbete, svänga bolsjevismen oförskämt över till kapitalismen igen, varvid den på sina utländska legationer inbjuder samma högfinans till fester, där det slaktade tsarväldets guldserviser komma till riklig användning.

Förvisso är det mera sedligt att kämpa mot dylik cynism. (Se R. Nilostonski: "Bolsjevismens blodrus", Colonel Repanof: "La troisième Internationale communiste", Professor Charles Sarolea: "Impressions of Soviet Russia", Karl Kramer: "Den ryska krisen").

Ett av judendomens förnämsta maktmedel är *frimureriet*. Närhelst det handlar om politiskt uppviglingsarbete (såsom t. ex. när världskriget skulle iscensättas) eller om gemenheter i det offentliga livet, om brott mot kultur och tradition, då har "den kungliga konsten" sin hand med i spelet ehuru den föregiver sig "verka goda gärningar i hemlighet". Vartill behöver man månne den ogenomträngliga slöjan, om man vill göra verkligt gott utan baktankar?

JOHAN G. GRUNDBERG
SMÖR-, OST-, ÄGG-
&
VIKTUALIEAFFÄR
Specialité: SVENSK LAX
Sibyllegatan 9
Tel. 770 95 STOCKHOLM Tel. 770 95

Fältts
DROTTNINGGATAN 40
HORNSGATAN 1
KUNGSGATAN
vid Konserthuset
STRANDVÄGEN 1
DROTTNINGHOLMS VÄRDSHUS
NACKANÄS VÄRDSHUS

Stockholms Förenade Tvätt
Luntmakaregatan 94
STOCKHOLM. Tel. Vasa 34 22.
Specialité: Tvättning av överdragskläder.

Hotell och Restauranter
som rekommenderas den resande allmänheten.

ARVIKA. Stadshotellet.
ESKILSTUNA. Frimurarehotellet.
GNESTA. Stora Hotellet.
GÄVLE. Grand Hotell och Centralhotellet, Järnvägshotellet.
GÖTEBORG. Hotell Eggers.
HALMSTAD. Grand Hotell.
HEDEMORA. Stadshotellet.
HÄSSLEHOLM. Stadshotellet
KALMAR. Stadshotellet.
KARLSTAD. Stadshotellet.
LANDSKRONA, Stadshotellet.
LINKÖPING. Stora Hotellet.
HUDIKSVALL. Stadshotellet.
LULEA. Hotell Hospits, Mattis Johansson, Tel. 1148.
LUND. Grand Hotell.
NORRKÖPING. Göta hotell Dir. H. Magnér.
NYKÖPING. Stora Hotellet. Tel: Namnanrop
SIGTUNA. Stadshotellet. Tel. 110.
STOCKHOLM. Hotell Kung Carl, Birger Jarlsg. 23. Tel.: Namnanrop.
Carlton Hotel, Kungsg. 57.
Pensionat Wasa, 73 A Drottninggatan, 4 tr. Hiss.
STRÄNGNÄS. Stadshotellet.
TROSA. Stadshotellet. Tel. 34.
VÄSTERÅS. Hotell och Restaurant Klippan.
ÖREBRO. Stora Hotellet.

VAR VI DANSAR
I STOCKHOLM
MÅNDAG: Rosengrens vid Mynttorget
TISDAG: Teaterkällaren o. Montmartre
TORSDAG: Rosengrens vid Mynttorget
FREDAG: Teaterkällaren o. Montmartre
LÖRDAG och SÖNDAG: Rosenbad

Lyckans Sagoland
antisemitisk sång m. fl. Text och musik kr. 1:80.
P. M ARVIDSSON
Sollefteå.

Släktforskning
i in- och utländska arkiv utföres
Löjtn. Erik C:son Swartz,
Charlottenborgs Slott, Motala V.

RESTAURANT
RUNAN
Dalagatan 50, Stockholm.

Är icke kampen mot detta djävulska hyckleri en etisk plikt? (Se Killwinning: "Judarna och frimureriet", samt General Ludendorffs skrift i samma ämne. Vidare Louis Darte: "Les juifs et les Sociétés Secretes", A. Rosenberg: "Frimurerets förbrytelser", Mrs Webster: "Secret societies and subversive Movements", Dargon: "The nameles order", samt dr Wichtl's böcker: "Världsfrimureriet, Världsrevolutionen, Världsrepubliken" och Frimurarmord").

Makten skall överflyttas från några få utvalda på hela folket, säger juden. Men bringar icke varje *revolution* judiska maktägare upp i statens styrelse. Folket självt går tomhänt därifrån. Är det etiskt att strida mot dylik avskyfullhet? (Litteratur, Barruel: "Memoires pour servir a l'histoire du Jacobisme", Nesta Webster: "World Revolution", Kernholt: "Vom Ghetto zur Macht", Madison Grant: "The Passing of the great race", Roger Lambelin: "L'imperialisme d'Israel").

Aristokratien i alla länder har för penningar låtit skända sitt blod genom judiskt giftermål. Är icke kampen mot dylikt nedsmutsande etiskt? (Litteratur: Pickl "Semi-Gotha", samt Greve Gobineau: — rasbiologiens fader —: "Essais über die Ungleichheit der Menschenrassen", vidare Dr Dinter: "Die Sünde wieder das Blut", och Grete Urbanitzky: "Das andere Blut").

Monarkerna hava för den snöda Mammons skull upptagit hundratals familjer bland den kristna adeln och på den vägen prisgivit de högre ständen åt förjudning. Är det etiskt att så missbruka sin ledarställning? (Man kan få stoff att studera hithörande förhållanden, om man vänder sig till respektive avdelningar inom inrikesdepartementen i Brüssel, Berlin och Wien, dessutom Marr's: "Sieg des Judenthums über das Germanentums").

Det har mer och mer kommit till allmän kändom, hurusom judiska strävanden oavlåtligt inriktats på att göra judisk anda och judiskt guld gällande inom *katolska kyrkan*, för att moraliskt hindra denna att intaga en klar ståndpunkt i judefrågan. Men även min evangeliske kyrkoherde säger mig, att han måste döpa rika judar, ty endast hos dem kunde han påräkna tillräckligt med penningar för sin kyrkas underhåll. Den mest fördömliga handlingen från vår kyrkas sida — ty därigenom såras djupt vår etiska renlärighetskänsla — är det okritiska upptagandet av endast skenbart omvända judar i den kristna församlingen, ty detta leder ofelbart till judeinfektion av den rena kristendomen. Skulle det ej vara sedligt att kämpa mot sådana erbarmliga förhållanden? (Vi hänvisa f. ö. till Theodor Fritsch: "Handbok i Judefrågan", Hans Griese: "Har kyrka och skola skulden", A. Valentinov: "The assault of heaven", Professor Roling: "Talmud-Juden"). Detta lilla urval kan räcka tills vidare.

Skola vi hädanefter som hittills sitta med armarna i kors? Skola vi med oförstående ögon bevittna hurusom vår stolta ariska ras och vår höga kristna världsåskådning av artfrämmande förfärare, hycklare och banditer skoningslöst förolämpas, vanställas och nedsmittas genom irrläror, vilka aldrig hållit måttet inför en allvarlig prövning.

Nej!

Med hela min hårda protestantsjäl säger jag: Nej! tusen gånger nej! Det hör till vår kulturfiendes svekfulla stridsmetod, att han ständigt inprintat hos de menlösa bland oss — och de räknas sannerligen i legio — att försvarskampen mot juden är en osmaklig modesnak blott, eller mindre gentlamannamässig yttring av hat och avundsjuka. Antisemitismen — så säga de oss — yttrar sig mest i tillfälliga pogromer eller i ovärdiga angrepp i föraktliga skämttidningar och hetsblad. — Nej! Ändamålslösa pogromer och judehets äro endast att betrakta som bevis på vår *blindhet*, i vilken de försänkt oss, som icke vilja låta oss se, hur farlig fienden är. Om en stackars mänska fått ögonen förbundna och sedan hjälplös blir martyrerad, då slår hon meningslöst omkring sig utan att kanske någonsin träffa den som pinar henne. På så sätt ha pogromerna och de värdelösa — därför att de ej ge resultat — rasorianfallen hos den ene eller andra utpinade folket kommit till stånd. (Se "Zions Vises protokoll!").

Men vi, vi vilja rycka blindlarna från ariernas ögon: *först* skola de se och förstå, *sen* slå till!

Det första är alltså *upplysning*, det andra *sammanhållning*, utan hänsyn till nationella eller konfessionella skiljaktigheter. Ty striden gäller icke allenast vår nation, vår tro, den gäller något vida högre: allt vad vi arier äga kärt och dyrbart, vår kultur, vår idealism, vår etik.

Det finnes ingen förhoppning om att med utsikt till framgång bekämpa den judiska farsoten, som redan förgiftat vårt offentliga och privata liv, eller det judiska väldförandet på det politiska, sociala och ekonomiska gebitet, *så länge vi icke bilda en gemensam internationell arisk-kristen front* över hela världen! I denna gemensamma försvarsstrid skola samtliga våra nationella och religiösa ideal komma till sin rätt.

Gent emot försummelsen av 120 års *idiotisk* likställighetslära och humanitetsfjolleri, till uteslutande förmån för *ett* folk, som dessutom är vår dödsfiende, kan numera endast *ett* rädda oss arisk-kristna och det är, att vi övernationellt och kristligt inter-konfessionellt räcka varandra händerna till värn mot den gemensamma fruktansvärda faran.

Det uttröskade, folkmördande slagordet: "Proletärer i alla länder, förenen Eder"! har för alltid att försvinna. I dess ställe träder ett långt mer storstilat motto.

ARIER I ALLA LÄNDER, FÖRENEN EDER!

Då kan också med säker utsikt till vår befrielsekamps slutgiltiga seger yårt fältrop ljuda:

Fram med arierna!
Ut med Juden!

Egon von Winghene, Rotterdam.

NATIONALT TIDSSKRIFT
Keyserg. 1, OSLO
Utkommer maanedlig
Pris til Sverige kr. 6: 20.
Eneste antisemitiske publikation, som utgis i Norge
Bestilles best paa posthuset

W. HOLMGRENS SKOMAKERI
Tomtebogatan 3
Telefon Vasa 376
Emottager och utför
Arbeten av allt vad till yrket hör
Snygat och välgjort arbete på bestämd utlovad tid
OBS.! Sulning även med BJÖRNLÄDER och RAGUMMI
PRIMA MATERIEL GARANTERAS

Vid behov av
SLIPNING
vänd Eder med förtroende till
BRÖD. JOHANSSONS EFTR.
Sliperi- & Reparationsverkstad
Jakobsbergsgatan 20, Stockholm.
Tel. Norr 204 15.
Vi rekommendera oss till slipning av alla slags Eggverktyg.
OBS.!. Noggrant arbete garanteras.

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nyinrättade restauranter i Stockholm:

Automatrestaurant
CYRUS
43 Nybrogatan 43

Automatrestaurant
ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2

Automatrestaurant
ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8

Automatrestaurant
GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51

Automatrestaurant
S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.

Automatrestaurant
GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68

Automatrestaurant
BIRGER JARL
73 Folkungagatan 73

Frukost 1/9—1/2 Middag 1/2—7
Kväll 7—1/2 18 Inga drickspengar
Ingen spritservering

Södra Kungstornet,
Stockholm
Redaktör: ELOF ERIKSSON
Telefon: Norr. 5898 Norr 5899

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

Lösnummer 25 öre.
PRENUMERATIONSPRIS:
Helår ..... Kr. 10.—
Halvår ..... Kr. 5.25
Kvartal ..... Kr. 2.75

Nr 15 (132) Fredagen den 13 April 1928. Årg 4.

Statens ställning till revolutionsplanerna.

Socialministern bör inskrida mot det permanenta, hemliga revolutionära beredskapet!

Ett fåtal dagar hava förflutit sedan ett judebolsjevikiskt uppror stod för dörren i Sverige och kunde väntas utbryta, vilket ögonblick som helst. Att så icke skedde, berodde uteslutande på att revolutionsplanerna offentligen avslöjades, och alldenstund dessa gingo ut på ett överrumplingsförsök, behövdes icke mer än en varning och ett givakt för att planerna för tillfället skulle skrinläggas. För tillfället. Men vid första lägliga stund ämnar man upprepa försöket. Så har det fortgått sedan våren 1925. Ett permanent revolutionshot vilar över det svenska samhället. Troligen finnes det kärnkarlar av gamla svenska stammen, som fått ett horn i sidan till varningssignalen, som utgick, ty, resonera de förmodligen och förövrigt fullt logiskt: hade revolutionskulorna börjat att smälla i knutarna, då hade en fullständig upprensning kunnat ske i de revolutionära leden och oroselementen interneras i fängelser eller skickas ur landet; bättre att det smällt, även om det kostat något blod, bättre det än detta evinnerliga osäkerhetstillstånd, varå man ej kan skönja någon slutgräns. — Ája, nog förstår man de svenskes tankegång, känslor och föreställningar; om man kan gilla desamma, beror på individuell läggning. Och den, som sitter inne med kännedom om planer på förestående uppror, bör han icke såväl enligt lagens bud som samvetets omedelbart dem uppenbara? Men sådan dagssituationen var, kan ju med envars eftertanke i tysthet dryftas, vilketdera alternativet, som mest var ägnat att bestående gagna fosterlandet. Det, som kan göra en tveksam, är myndigheternas besynnerliga hållning. Ty därom äro alla ense, att myndigheternas hållning är det besynnerligaste i hela historien. Helt annorlunda vore det, om Anjalamännens namn vore obekanta och outlistbara storheter. Men här känner man i stället det Ryska Partiets arrangörer, ledare, ett flertal medlemmar, omstörtningens översta underblåsare etc. Myndigheterna vila i ro på sina förmenta lagrar. Det uppställer sig frågan: Varför lägga myndigheterna armarna i kors? Våga de ej ingripa? Eller hava de bibragts uppfattningen, att en aktion vore oklok och att det är förnuftigare att i möjligaste mån i tysthet göra sig beredd att möta upprorstendensen, om och när de väl övergå i handling? Eller är det riksförsamlingens höga exempel, som verkar dövande på överhetens sinnen? Riksförsamlingen, som i de tryckta, officiella katalogerna över ledamöterna i kamrarna utan blygsel och utan att skämmas för fädrens andar, samtid eller eftervärld upptager det revolutionära, Ryska kommunistpartiet såsom vore det en lovlig partibeteckning! Om det blott är tillkommet av misstag, varför tryckas icke nya ledamotsförteckningar, däri de, som själva utgivit sig bära på upprorsplaner, uttryckligen betecknas och stämplas som upprorskandidater. Har veterligen tillförne i Sveriges historia ett notoriskt ryskt upprorsparti tålts inom riksförsamlingen såsom likaberättigat med svenska partier? Det kanske genmäles, att något dylikt var förhållandet under "Fritiden"s värstå förfallsperiod. Nå, så mycket mindre anledning att återupprepa den av historici med rätta så hårt bedömda urartningen under riksens ständers envåldsperiod, sorglig i åminnelse. Finnes det ingen behjärtad kammarledamot, som vill föreslå omförmälda omtryckning av riksdagskatalogerna? Och ingen, som vill gå ett steg längre i nödtorftigt riksskyddande riktning och motionera om anslag av statsmedel till respengar till Ryssland för såväl riksdagsledamöter, tillhörande Det Ryska Partiet, som övriga inom Sveriges gränser vistande medlemmar av Det Ryska Partiet med utryckling föreskrift, att svenska hamnar och gränsstationer givetvis för all framtid komma att vara obönhörligt stängda för återvandring till Sverige av dessa här mindre önskvärda, i andanom redan den dag i dag är naturaliserade Ryssar, ävensom Ryssarnas avkomlingar. Några tvångsåtgärder torde ej behöva förekomma, notabene om de svenska Ryssarna äro logiskt folk. Visserligen har svenska staten ännu icke vidtagit den enkla ste av alla skyddsåtgärder, nämligen återinförande av det urgamla, välbeprövade landsförvisningsstraffet för upprorsmän och delaktige i upprorsplaner, men, ehuru detta är en grov försumelse, som kan hämna sig fruktansvärt, kvarstår i det specifika fallet, att medlemmarna av Det Ryska Partiet, om man får tro dem själva, intet högre önska än att bliva delaktiga de, enligt deras uttrycksätt, utomordentliga förmåner, ryskt medborgarskap medför. Om teorien stämmer med praktiken, böra alltså de svenska ryssarna känna en stor börda avlyftad, om de få visshet om den för dem stora lyckan, att såväl de själva som deras efterkommande komma att bliva statsborgare i deras idealland Ryssland. Några tvångsåtgärder skulle, om man får sätta tilltro till deras egna uppgifter, icke vara av nöden; det vore endast respengarna, som behövdes för att rensa Sverige från ogräset. Men i själva verket går Det Ryska Partiet ut på att genom massmord, rån, röveri och allehanda banditåtgärder samla jättestora förmögenheter åt några få "proletärer", nämligen ledarne av Ryssspartiet, såsom skedde i mönsterlandet Ryssland, där de översta "proletärerna" samlat miljardförmögenheter, under det de enfaldiga proletärer, som under löfte, att omstörtningen skulle för dem medföra förbättrade villkor, få försmäkta i elände utom de, som äro avsedda att förevisas för revolutionshågade utlänningar — ryssarnas vanliga Potemkinkulisser.

Kan svenska folket förvänta av svenska riksdagen att de på grund av situationens allvar nödvändiga åtgärderna vidtagas; att landsförsvisningsstraffet införes, om kungl. proposition därom förelägges kamrarna? Kan det förväntas någon interpellation, huruvida regeringen ämnar utarbeta förslag till dylik ändring av strafflagen? Ämna valmännen dryfta sakens nödvändighet med sina representanter? Varför skola vi i Sverige längre härbärgera ryss-sinnade revolutionärer? Det vill säga alla i ledareställing; de villseförda massorna får man i första hand försöka upplysa om deras ledares verkliga, egoistiska planer, och att dessa blott avse att ha dem till en språngbräda, som sedan skall kasseras och kastas i soplåren.

Men huvudvikten för dagen måste läggas på, att ett organiserat upprorsförsök helt nyligen varit planlagt i Sverige, men av omständigheterna uppskjutits för läggare tillfälle. Det första man kan begära av myndigheterna är, att de företaga en till grunden gående undersökning rörande omstörtningsförsökets art och omfattning samt framför allt dess anstiftare, ledare och underblåsare inom riket. Förutom husundersökning hos de kända upprorsledarna för att komma åt graverande papper, påfordras en generalräfst, varigenom lägges beslag på vederbörandes vapen och ammunitionsförråd, så att det svenska samhället befrias från hotet från den judebolsjevikiska revolutionsrörelsen. Det är närmast socialministern i hans egenskap av polismyndigheternas högste chef och representant i regeringen det tillkommer att låta föranstalta om en till grunden gående undersökning rörande omstörtningsintressenternas planer och förehavanden, vid vilken utredning alla trådar och vägar böra anlitas till full klarhets vinnande och de brottsligas lagförande. Det är även socialministerns sak att vidtaga alla erforderliga åtgärder till skyddande av statens och individernas säkerhet, därvid även en ny vapeninventering, vari hagelgevär inrymmes, är av behovet påkallad. Alla på området sakkunniga äro nämligen ense därom att vid en tilltänkt judebolsjevikisk överrumplingskupp, då det huvudsakligen komme att röra sig om strid på mycket nära håll, hagelgevär äro betydligt farligare vapen än revolvrar; likaledes kunna ett fåtal personer, försedda med hagelgevär, rensa en hel gata.

På grund av sakens allvarliga beskaffenhet och den fara, vari staten och individen svävat och svävar genom revolutionshotet ställas förhoppningar på kraftfulla åtgärder från statsmaktens sida. Men särskilt vändas blickarna mot socialministern, undrande vad han vidtagit och ämnar vidtaga rörande undersökning av upprorsförsöksaffären och föranstaltande av ny vapeninventering. Vad har hr socialministern att förmäla?

Det sociala problemet och judefrågan.

"Vårt folk är konservativt, det håller troget fast vid fädrens bruk och ceremonier. *Våra intressen fordra att vi åtminstone hyckla* det ivrigaste deltagande i alla sociala frågor för dagen, särskilt då det gäller att förbättra *arbetarnas lott.* Men i verkligheten skall vår strävan gå ut på att *bemäktiga oss arbetarrörelsen och leda den.* Massornas förblindelse och deras benägenhet att okritiskt följa de fraser och slagord, som deras ledare utslunga på gatorna, göra dem till ett lättfångat byte, och till ett redskap för våra syften. Vi skola utan svårighet bland de våra finna män, vilka kunna ge uttryck åt hycklade känslor med samma vältalighet, som de kristne ådagalägga i sin hänförelse.

Man måste i så stor utsträckning som möjligt söka bilda och uppehålla ett proletariat och underordna det dem, som ha penningen i sin makt. På detta sätt uppvigla vi massorna när det behagar oss. Vi skola driva dem till omvälvningar och revolutioner, och varje dylik katastrof befordrar mäktigt våra intressen, och för oss raskt närmare vårt stora slutmål: herraväldet över jorden, vilket vår fader Abraham en gång fått löfte om".

(Ur ett judiskt aktionsprogram.)

Intet argument synes mera ägnat

(Forts. å sid 5.)

Kring Sveriges representationsfråga.

Av fil. dr Hjalmar Haralds.

(Forts. fr. föreg. nr.)

Fyrståndsrepresentationen blev med tiden en stelnande form, som till slut verkade hämmande på riksdagens arbete, kanske mindre genom tungroddheten fastän denna mestadels betonades i kritiken — det är icke säkert, att arbetet på fyra kamrar behöver bli mera tungrott än på två, då i båda fallen samtidig behandling kan ifrågakomma — utan framför allt därigenom att konungamakten isolerades från riksdagen. Det skedde under frihetstiden, när den ansats till enkammarsystem, som det under storhetstiden och under konungens egen ledning arbetande hemliga utskottet faktiskt utgjorde, först berövades konungadömets ledning samtidigt, som detta berövades makten överhuvud, och sedermera kringskars i egenskap av beslutande delegation på grundval av den ohistoriska dogmen om utskottets blott beredande karaktär.

Ständen stelnade till och togo sig allt mera och mera ut som sammanslutningar av lyckliga innehavare till privilegier, som innebavarna händelsevis kommit över genom börden eller en annan slump utan annat syfte än vederbörandes egoism. Privilegier fingo från den tiden den dåliga bimening av företrädesrätthigheter utan tanke på, att dessa rättigheter innebades just för att kunna fylla en statsfunktion. Adeln hade genom massadlande av officerare och ämbetsmän degenerat till den "riddarhusdemokrati", som gjorde det första ståndet allt annat än aristokratiskt. Och det medel, som ridderskapet och adeln använde för att hålla sitt fat i helgelse, det envisa motståndet mot nyadlades introduktion på riddarhuset, kompromitterade ännu mer adelsståndets idé, i det att bördens nyck som grund till privilegier ytterligare underströks. Resultatet av det hela var, att fyrståndsrepresentationen i princip utdömdes redan 1810 av det nya statsskickets första konstitutionsutskott.

Ingen vågade direkt försvara ståndsriksdagen inom det egentliga politiska livet. Endast ifrån den romantiska statsfilosofien försöktes ett skarpsinnigt försvar, men detta undergrävde i själva verket ståndsriksdagen, emedan man i de olika ständen såg uttryck för idéer, som man aldrig tänkt sig vid deras uppkomst, och bidrog till att tappa bort den verkliga meningen med dem. Verkligt praktiska reformförslag av män, sådana som Agardh, kompromitterades härigenom och gingo utan vidare ur spelet. Men ståndsrepresentationens dödskamp blev likväl lång nog, emedan ståndsidén hade djupa rötter i samhället ända ner i bevillningstaxeringen och befolkningsstatistiken — i det taxeringsnämnderna tillsattes med till hälften frälse ledamöter och den senare var upprättad efter stånd — och icke minst i det kommunala livets organisation.

Representationsreformen gick egentligen fram genom kriser, i det att vid, 1840 års oppositionella riksdag, då regeringen accepterade departementalreformen för att med en viss halvhet tillgodose oppositionens krav på en ministär som underlag för ett parlamentariskt styrelsesätt, konstitutionsutskottet, samtidigt enades om ett program i representationsfrågan, som gjorde rent hus med ständen.

Den nästa krisen var 1848 års revolution ute i Europa med efterverkningar, vilka föranledde framläggandet av en Kgl. proposition i representationsfrågan, som offrade varje tanke på att modernisera ständen i tvåkammarsystemets form med adelns omdaning till ett överhus efter brittiskt mönster. Det var en reformlinje med anor från Gustaf III:s tid, ja, ända från tiden vid 1769 års riksdag och den hade satt märke i reservandet av de nyadlades samt nyförvärvade greve- och friherretitlar till respektive huvudman enligt R. F. § 37, vartill redan Gustaf III gjort början i praxis.

I anslutning till svenska reformförsök med landsting som kommunala förebilder accepterade man med tiden ett tvåkammarsystem efter Hollands mönster. Efter 1840 och 1848 års kriser hade man kastat ut alla ideella rester ur ståndsrepresentationen och baserade garantierna uteslutande på de plutokratiska elementen i det dåvarande kommunala livet. Härvid stannade man först inför fyrkskalan (i De Geers första, ej offentliggjorda utkast), sedan grundade man Andra kammaren på 5,000-kronors fastighetsstrecket och 800-kronorsstrecket, båda lika principlösa.

Härigenom undergrävde man från början Första kammarens grundval, i det att De Geer, utgående ifrån den ursprungliga avsikten att lägga fyrkskalan till grund för båda kamrarna av i stället för att — som kompromitterade ännu mer adelsståndets idé, i det att bördens nyck som grund till privilegier ytterligare underströks. Resultatet av det hela var, att fyrståndsrepresentationen i princip utdömdes redan 1810 av det nya statsskickets första konstitutionsutskott.

Ingen vågade direkt försvara ståndsriksdagen inom det egentliga politiska livet. Endast ifrån den romantiska statsfilosofien försöktes ett skarpsinnigt försvar, men detta undergrävde i själva verket ståndsriksdagen, emedan man i de olika ständen såg uttryck för idéer, som man aldrig tänkt sig vid deras uppkomst, och bidrog till att tappa bort den verkliga meningen med dem. Verkligt praktiska reformförslag av män, sådana som Agardh, kompromitterades härigenom och gingo utan vidare ur spelet. Men ståndsrepresentationens dödskamp blev likväl lång nog, emedan ståndsidén hade djupa rötter i samhället ända ner i bevillningstaxeringen och befolkningsstatistiken — i det taxeringsnämnderna tillsattes med till hälften frälse ledamöter och den senare var upprättad efter stånd — och icke minst i det kommunala livets organisation.

Representationsreformen gick egentligen fram genom kriser, i det att vid, 1840 års oppositionella riksdag, då regeringen accepterade departementalreformen för att med en viss halvhet tillgodose oppositionens krav på en ministär som underlag för ett parlamentariskt styrelsesätt, konstitutionsutskottet, samtidigt enades om ett program i representationsfrågan, som gjorde rent hus med ständen.

Den nästa krisen var 1848 års revolution ute i Europa med efterverkningar, vilka föranledde framläggandet av en Kgl. proposition i representationsfrågan, som offrade varje tanke på att modernisera ständen i tvåkammarsystemets form med adelns omdaning till ett överhus efter brittiskt mönster. Det var en reformlinje med anor från Gustaf III:s tid, ja, ända från tiden vid 1769 års riksdag och den hade satt märke i reservandet av de nyadlades samt nyförvärvade greve- och friherretitlar till respektive huvudman enligt R. F. § 37, vartill redan Gustaf III gjort början i praxis.

I anslutning till svenska reformförsök med landsting som kommunala förebilder accepterade man med tiden ett tvåkammarsystem efter Hollands mönster. Efter 1840 och 1848 års kriser hade man kastat ut alla ideella rester ur ståndsrepresentationen och baserade garantierna uteslutande på de plutokratiska elementen i det dåvarande kommunala livet. Härvid stannade man först inför fyrkskalan (i De Geers första, ej offentliggjorda utkast), sedan grundade man Andra kammaren på 5,000-kronors fastighetsstrecket och 800-kronorsstrecket, båda lika principlösa.

Härigenom undergrävde man från början Första kammarens grundval, i det att De Geer, utgående ifrån den ursprungliga avsikten att lägga fyrkskalan till grund för båda kamrarna av i stället för att — som kompromitterade — oriktigt — laborerade med frånvaron av kvalificerande skillnad mellan kamrarna. Så har i själva verket De Geer "moderata" representationsreform gjort tabula rasa med allting i vår historiska representation, men däremot endast bevarat det tillfälliga just vid tiden för representationsreformen "bestående".

Den s. k. Carl Göran Mörnerska reservationen däremot — som kom femtio eller kanske hundrafemtio år för sent — har klart sett detta det De Geerska tvåkammarsystemets lik

(Forts. å sista sid.)

Sveriges folk vid skiljovägen.

Av *professor HERMAN LUNDBORG.*

Gustav Sundbärg framhöll vid flera tillfällen, att vi sevnskar "sovit över" det sista århundradet, skriver prof. H. Lundborg i en artikel "Sveriges folk vid skiljovägen" i Nya Dagligt Allehanda, fortsättande: Det torde ej kunna förnekas, att det ligger sanning i detta, låt vara med en viss överdrift. Även om vi erkänna, att vårt folk nu börjat vakna, finnr det dock åtskilligt, som fortfarande tyder på yrvakenhet och dåsighet, och likväl ha vi fått uppleva grufliga händelser, som skakat Europa och världen i deras grundvalar. Världskriget med dess fruktansvärda tragik har utspelats mitt inför våra ögon, och det borde ha väckt oss alla till besinning och i en hast ruskat liv i oss, ty detta världskrig visar bäst, hur ihållig och undermälig vår europeiska kultur i själva verket är.

Tillståndet efter kriget är ej heller uppmuntrande. Människor, som tillfriskna efter en häftig och svår sjukdom, bruka på relativt kort tid återvinna hälsa och krafter, om ej konstitutionen är bristfällig. Så är det också med folken. Europas nationer visa alltjämt stora svaghetstecken. De behöva förvisso läkarehjälp. Folkens läkare äro statsmän, sociologer och rashygieniker. Dessa måste noggrannt aktgiva på alla mer allvarliga symptom, vilka bota folken med försämring, avtyning, eller t. o. m. död. Folkens läkare ha till sin främsta uppgift att hålla folkkroppen, samhället, vid liv och förebygga urartning med ty åtföljande kulturförfall. Det kräves omfattande studier och kunskaper samt djupgående forskningar på många områden, innan läkare av detta slag kunna rätt fylla sina viktiga åligganden. Det är kulturfolkens plikt — och det borde ligga i deras självbevarelsedrift — att söka fortast möjligt utreda de lagar, som reglera individernas och folkens liv. Oändligt mycket återstår att göra, men tiden hastar. Vi måste ständse komma ihåg, att det i folkens såväl som i individens liv dock kan givas: *ett för sent.* Då okunnigheten är stor, uppträda överallt "samhällsförbättrare", helbregdagörare, kvacksalvare o. a., som anse sig sitta inne med snart sagt all världens visdom, vilken de skrika ut för massorna på torgen. De få förunderligt lätt anhängare i tusental. Som en löpeld sprida sig deras förkunnelser bland godtroget, vidskepligt och fanatiskt folk till stor skada för landet. Dylika vägar leda ej till målet. Vi måste tillgripa ett helt annat tillvägagångssätt.

I ett litet populärt arbete om rasbiologi och rashygien, som förf. till dessa rader gav ut för mer än ett årtionde sedan, sattes som motto på titelbladet följande: "Ett folkmaterial av god rasbeskaffenhet är ett lands största rikedom". Forskare och tänkare i utlandet ha likaledes givit uttryck åt en dylik tankegång. Ruskin säger t. ex. på ett ställe i sina skrifter: "Det gives ingen annan rikedom än livet". Ett stort antal människor i nutiden har rätt ingen förståelse för den djupare innebörden av dessa uttalanden. Fångna i mammonismens garn mäta de allt med penningen som måttstock och äro övertygade om att "guld och gröna skogar" äro de förnämsta värdena, som lyckliggöra människorna. De tänka ej på att ett människoliv i sin mest fulländade form tusenfalt överträffar "döda" rikedomar. Det ligger krass materialism i detta. Riktigheten kan visserligen vara ett medel till utveckling i god riktning, men minst lika ofta är den till skada och fördärv icke blott för enskilda individer, utan också för hela släkter och folk. Historien bär icke sällan vittnesbörd därom. Så har det varit i äldre tider och så är det nu.

Vi människor äro svaga och skröpliga varelser. Alla äro mer eller mindre benägna att dansa kring guldkalven. Rikedom, lyx, njutningar, ett lättjefullt och förvecklingat liv locka på ett förunderligt sätt, framför allt under sådana tidsperioder då folken mer höggradigt urarta. Detta inträffar naturligtvis ej samtidigt över hela världen. Olikartade yttre och inre betingelser göra sig härvid gällande. Under ett folks s. k. guldålder, dess storhetstid, en period i utvecklingen, då folket står på höjden av hälsa och kraft, härskar i regel goda förhållanden i landet, folket visar plikttrohet, sammanhållning, mod, ärlighet, det lever enkelt och finner sin glädje i arbetet, välståndet ökas. Allt går sin jämna gång, kanske under århundraden, men det kommer förr eller senare en tid, då välståndet övergår i rikedom. Detta kan ske genom handel och näringar, genom uppfinningar, industri, kolonisation, erövringar m. m. Levnadsstandarden höjes då raskt och begynner i de övre samhällslagren, så småningom utbreder sig till de lägre. Det inträder allmän vällevnad och folket förlorar lusten till ihållande och strävsamt arbete. Olyckan är emellertid den, att anspråken på livet i regel ökas i långt raskare tempo än de inströmmande miljonerna. Det uppstår en hetsjakt efter njutningar av allt lägre art. Storstäderna växa onaturligt på landsbygdens bekostnad. Sederna förslappas. Barnen bli en börda. Födelsernas antal avtar. först i de ledande samhällsklasserna. Religion och upplysningsarbete förmå ej längre hålla tillbaka de dåliga tendenserna. Split och söndring uppkomma. En allmän förvildning blir märkbar i *alla* samhällslager. Kulturen råkar i lägervall. Folket går sin undergång till mötes. Det kan helt utplånas eller underkuvas. Den djupast liggande orsaken till allt detta är urartningen, d. v. s. folkmaterialets försämring.

I de västerländska staterna, med Sverige i spetsen, har på de senaste årtiondena skett en katastrofal fördelsesminskning. Vad Sverige beträffar kompenserades denna till en början mer än väl av en minskad dödlighet, så att födelseöverskottet dock uppvisade en stigning. Så småningom började emellertid genom det allt mer sjunkande födelsetalet även de föddas överskott över antalet döda att sjunka, ett fenomen som framträdde markerat åren efter kriget. Före kriget uppgick födelseöverskottet till mer än 50,000 per år. År 1924 hade denna siffra sjunkit till 37,000, år 1925 till 35,000 och år 1926 till 31,000. Sveriges födelsetal hör nu till de lägsta i världen och visar fortfarande en tydlig tendens att ytterligare sjunka. Man kan fråga sig, var skall detta sluta? Äldre kulturfolk (det ena efter det andra) ha visat samma oroväckande symptom före sin undergång.

Oförbätterliga optimister i våra dagar peka på Frankrike, de framhålla hur dess sedan gammalt sjunkande födelsetal under efterkrigsåren visat en tendens att stiga. Frankrike utgör sålunda, säga de, ett exempel på hur en befolkning med nativitetsminskning kan återhämta sig och hålla sitt födelsetal uppe. Om Frankrikes nativitetsminskning hejdats, så anse de, att även Sveriges skall kunna göra det. Frankrike är emellertid ett dåligt stöd för en sådan uppfattning. Delvis kan den därvarande ökningen i födelsetalet under efterkrigsåren förklaras genom inkorporeringen av Elsass-Lothringen, men den beror framför allt på den under och efter världskriget synnerligen kraftiga invandringen av främmande folkelement med stark nativitet (italienare, spanjorer, portugiser, polacker, afrikaner o. s. v.). Dessa främlingar uppgå redan nu till c:a 5 milj., d. v. s. en åttondel av det europeiska Frankrikes hela befolkning. Det är skrämmande tal. Frankrikes urgamla be-

(Forts. sid. 5.)

Den 13 April.

Kampen för nationell restauration.

Påskbudskapet om sluten fred inom trämasseindustrin, vilken med all sannolikhet får betraktas som signalen till en "fredlig" uppgörelse av arbetskonflikterna över hela linjen, kom för Sveriges folk som ett glatt sådant. Det såg mörkt ut in i det sista, men till slut utlöste sig seger för de goda krafterna inom arbetsgivarnas såväl som arbetarnas läger. Man har svårt för att värja sig för det intrycket, att provocerande element varit ivrigt verksamma å bägge sidorna. Hade så ej varit fallet, skulle förvisso denna så förlustbringande strid långt tidigare avvecklats. De skador av ekonomisk och annan natur, som genom massekonflikten åsamkats landet, äro särdeles betydande; man får nu blott hoppas, att de lidna skadorna måtte kunna repareras och de av konflikten berörda industrierna snart återerövra de marknader, som därunder gått dem ur händerna. Även får man hoppas, att vad som nu skett hos såväl arbetsgivare som arbetare skall skapa förståelse för nödvändigheten av att i framtiden enas om mera förnuftiga förhandlingsmetoder i sina intresseuppgörelser än de som nu tillämpas.

Den viktigaste sidan av den "fredliga" överenskommelse, som träffats inom masseindustrin, är utan tvivel, att de dunkla strävanden för ögonblicket något stäckts, vilka äro inriktade på att i det revolutionära Israels tjänst med tillhjälp av en utdragen lidelsefull klasskamp i arbetsstridernas tecken söka framprovocera en sådan stämning inom arbetarleden, att en revolutionär attack mot samhället skulle kunna företagas. Alla tecken tydde såsom vi tidigare framhållit på, att judedömet i Sverige beslutat sig för att i samband med arbetsavtalens förnyande nu framtvinga ett avgörande och medels revolutionen tilltvinga sig det absoluta herraväldet i det svenska samhället. Men tack vare en på sistone väsentlig skärpt vaksamhet från statsmaktens och pressens sida såväl som annorstädes lyckades det att bemästra det överhängande hotet samt tvinga revolutionens demoner ett stycke tillbaka från de framskjutna positioner, de djärvts intaga. De nya signalerna i de ledande juderevolutionära organen Dagens Nyheter och Folkets Dagblad Politiken lämna tydliga vittnesbörd om att Israel sett sig nödgad till en reträtt. Den sistnämnda tidningen ger på ett ganska uppseendeväckande sätt sitt bifall åt den träffade masseuppgörelsen, som ju enligt modernt demokratiskt betraktelsesätt icke gärna kunde betraktas såsom lojal, då arbetarrepresentanterna vid förhandlingsbordet icke voro befullmäktigade att besluta å arbetarnas vägnar. Det väntades också allmänt, att F. D. P. skulle blåsa till storm mot "den ogiltiga uppgörelsen" samt förklara den värdelös, alldenstund arbetarna icke haft tillfälle behandla densamma på sina möten. Men i stället förlänar "folkmajestätet" i F. D. P. uppgörelsen sin sanktion. Hur kan då detta komma sig? Jo, i sin egenskap av Israels revolutionära kamporgan i Sverige har F. D. P. naturligtvis noga underrättats om sina höga uppdragsgivares beslutade nödtvungna reträtt samt vad denna i realiteten innebär, nämligen att den planerade jättestriden på arbetsmarknaden, som skulle skapa "miljön för handling", tillsvidare inställes, och den revolutionära massmobiliseringen följaktligen även måste uppskjutas till en lägligare tidpunkt. Det gällde i det inträdda läget för revolutionspartiet att göra det bästa möjliga av situationen. Sålunda fick man skåda F. D. P. framställa uppgörelsen såsom "en stor arbetarseger", vunnen uteslutande tack vare kommunisternas energiska deltagande i striden — såsom ett lockbete åt arbetarna i den stundande valkampanjen.

Det vill alltså synas, som om den mera omedelbara faran för en revolutionär aktion i större stil skulle vara avvärjd. Detta betyder dock alls icke, att den bragts ur världen; den är möjligen blott ställd på framtiden. De svensksinnade krafter, som genom insättande av hela sin kraft lyckats i förväg parera den nu planerade revolutionsframstöten, kunna lätt förledas att tro, att faran för beständigt är över samt att de åter kunna slå sig till ro. Intet vore dock orikti gare än att så tänka. Reträtten, som av alla tecken att döma nu gjorts av det revolutionära Israel, är endast en nödtvungen, tillfällig sådan. Vederbörandes plan, som gick ut på en samtidig framstöt av de revolutionärt inställda massorna i Norrland och av "gardestrupperna" i Stockholm, kan när som helst återupptagas under former, som mindre låta skvallra om sig i förväg. Det är en allmän känd sak, att de judiska revolutionärerna varken lida brist på kulsprutor eller gevär och ammunition — regeringen har ju varit så utsökt tillmötesgående att fritaga just slätborrade hagelgevär, de på en gång farligaste och i gatustrider mest effektiva handvapnen, som revolutionsmännen numera nästan så gott som uteslutande hålla sig till, från varje deklarationsskyldighet! —. Situationen är faktiskt den, att vi ständigt kunna vänta och därför även ständigt måste vara beredda på ett lössläppande av den revolutionens demon, som vi möjligen för ögonblicket lyckats undgå, tack vare att revolutionärerna mot förmodan funno "den andra sidan" trots allt ganska väl beredd. Faran är sålunda alltjämt för handen. De krafter, som önskade utnyttja konflikterna på arbetsmarknaden för sina djävulska omstörtningssyften, befinna sig alltfort i den hemliga maktutövningens högsäte, därifrån de söka tvinga de officiella makthavarna i staten att falla till föga. Det ondas rot är kvar och frodas yppigt i hägnet av de generösa "ryska" (judiska) subsidier, varmed dess växt- och livskraft underhålles.

Tiden är nu inne för alla goda krafter i Sveriges land att samlas till kamp mot den såsom en lojal maktinstans i samhället officiellt tolererade judiska revolutionsmakten, vilken sedan lång tid tillbaka t. o. m. tillåtits här spela rollen av hemlig regeringsmakt. Vårt folk kan ej längre låta sig åtnöjas med ett tillstånd som utgör ett ständigt hot mot dess liv och säkerhet. Det måste nu kräva att en gång för alla bliva befriat från det permanenta hotet från världsrevolutionen. Tillvaron inom det egna landets gränser av en på medborgarnas förledande till mordhandlingar och det svenska nationalsamhällets våldsamma omstörtning inriktad organisation i främmande makts tjänst liksom förhandenvaron av en egen representation för denna samma makt i riksdagen kan och får icke längre tolereras. Det är intet mindre än en skandal, att konspirationer av ifrågavarande art hitintills obehindrat fått bedrivas i samhället, vilket tydligare än något annat visar den faktiska maktställning israeliterna lyckats tillvinna sig i vårt lands styrelse. Eftersom statsmakten av egen drift här ej inser sin ovillkorliga plikt gentemot svenska folket, är det nödvändigt, att medborgarna ute i landet genom en mäktig opinionsrörelse låta "statsmännen" och "politikerna" i Stockholm veta sina tankar. Kampen från de svenskes sida måste framför allt föras i upplysningens tecken. Mot lögnens och mörkrets upplysningsväsen skall ställas ett sanningens och ljusets. Att detta senare skall bli det, som hemför slutsegern, därom behöver inget tvivel rådа. Tidens tecken gå alltmer bestämt i den riktningen, att lögnens profeter sett sina bästa dagar och att sanningens aera är den, som har framtiden för sig, den enda, som kan rädda Sveriges folk från den hotande undergången.

Om ock arbetet f. n. i första hand bör koncentreras på ren upplysningsverksamhet, på det att vårt vilseförda folk må varda sedande rörande vad som förehaves, får därför ej arbetet på skapandet av ett nationellt försvarsvärn gentemot revolutionsströvandena på något sätt åsidosättas. Medborgarna måste runt om i landet inrikta sig på att verkligen kunna bjuda fienden spetsen den dag Israel ger sina skaror order att storma fram. Skapandet av ett antirevolutionärt försvarsredskap i landet måste ingå såsom ett för ögonblicket nödvändigt led i den nationella restaurationskampen, vilken såsom vi ofta framhållit bör åsyfta återupprättandet av den svenska statsmaktens auktoritet o. överhöghet i samhället, återställandet av alla de av Israels "reformvänner" i riksdagen raserade nationella svenska värdena samt införandet av positiva och bärande principer inom statsledning och lagstiftning, vilka måste återföras till sina ursprungliga uppgifter i det egna landets och folkets tjänst. I det upplysnings- och propagandaarbete, som erfordras såsom ett första steg på den nationella restaurationens väg, måste alla goda krafter med. Innan den nödvändiga politiska partiorganisation bildas, som skall föra fram det nationella restaurationskravet i Sveriges riksdag, måste opinionen i landet i största utsträckning beredas därför. När tiden är inne och de nya idéerna hunnit tränga ut till den stora massan av vårt folk, då och först då är tiden inne för det nationella restaurationspartiet att träda in på arenan. Dessförinnan måste förutsättningarna inom opinionen för en dylik partibildning skapas. Den nationella restaurationens vänner böra dock givetvis icke försumma något tillfälle och i all synnerhet ej de nu stundande riksdagsmannavalen till att med all kraft gentemot de judepolitiska "idépartierna" hävda den nationella rörelsens önskemål och krav samt av dessas kandidater begära klara besked rörande en mängd viktiga punkter å det nationella programmet, såsom judefrågan och judemaktens revolutionära organisation i Sverige den rådande lag- och rättslösheten, statsskuldsättningen, nedrustningen, jättesvindlerierna inom de olagliga sprit- och tobaksmonopolen etc. — vartill vi vilja återkomma. Här erbjuder sig en betydelsefull uppgift under den närmaste framtiden för de svenskinnade i landet.

PRESSKONSERTEN

Uppgörelsen i massekonflikten.

Uppgörelsen inom pappersmassindustrin, som medfört avblåsande av lockouterna vid pappersfabrikerna och inom trävaruindustrin, kommenteras livligt i dagspressen. Den under så stora våndor uppnådda freden hälsas allmänt med tillfredsställelse. Nya Dagligt Allehanda (b.) hoppas, att det slutna vapenstilleståndet måtte betyda en varaktig fred. Tidningen skriver:

Konflikten har kostat arbetarna ofantliga belopp. Uppskattar man deras förluster till 27 milj. kr., räknar man snarare för lågt än för högt. Huruvida de förhoppningar, som de underkastat sig och framgent få underkasta sig för helande av de lidna skadorna kunna bäras med glädje är nog väsentligt beroende på psykiska faktorer, som utomstående svårligen kunna uttala sig om. Ej heller lär någon nu kunna överskåda storleken av den förlust, som företagarna och landets näringsliv i det hela lidit. Är det så, att Sveriges konkurrenter på världsmarknaden fått ett tillfälle att undantränga svenska varor på ett sätt, som får allvarliga efterverkningar, så lära väl arbetarna i likhet med landets övriga befolkning få vidkännas sin dryga anpart jämväl av denna förlust.

Efter vad som förljudits lär knappast någon avsevärd del av de "uppmuntringar" till inre svenska sociala strider, som moskovitiska hejdukar på senare tiden mottagit, ha gått till cellulosa- och trävaruindustrins arbetare. Men att över huvud vår civilisations asiatiska fiender under senare tiden medgivits att blanda sig i inre svenska förhållanden är ägnat att framkalla känslor av obehag, som böra föranleda våra arbetareledare till allvarlig eftertanke och till igångsättande av ett uppenbart välbehövligt upplysningsarbete.

Fredsuppgörelsen vittnar om en god vilja hos de i fredsslutet deltagande representanterna för stridande intressen. Den vittnar också om en ansvarsmedveten energi hos medlingskommissionen, som är värd tacksamt erkännande. Över huvud spårar man, trots den iögonfallande stridslystnadens seghet, dock en viss mera än tidigare utbredd och allmän insikt om att arbetskonflikter äro skadliga för det hela och ej blott för de tillfälligtvis stridande parterna. Kunde denna förståelse växa ut till en allmän önskan om att finna mera förnuftiga metoder att förlika intressena och slita tvisterna, så skulle därmed ofantligt mycket kunna åstadkommas för vårt folks framtida välfärd. Civilisation och kultur kräva, att även i förevarande hänseende fredsvägar bliva beträdda. Stora svårigheter upptorna sig för detta såväl som för allt annat fredsarbete. Men det bör åtminstone kunna förväntas, att ej längre från något håll predikas principiell fientlighet mot anstalter, ägnade att förskona landet och dess folk från de förödelser, som konflikter alltid medföra, vilkendera parten än tillfälligtvis anser sig vara den starkare.

Man konstaterar med tillfredsställelse den lidelsefria syn på saken, som kommit till uttryck i det citerade uttalandet. I. N. D. A:s uttalade förhoppning, att de dyrköpta lärdomarna från denna arbetskonflikt i framtida uppgörelser måtte tagas ad notam instämmer givetvis envar.

De socialdemokratiska dogmernas söndervittring.

I föregående nummer av Nationen omnämndes, huru vi efter "den store socialisthövdingen" Hjalmar Brantings bortgång varit på väg att få en hel mängd olika socialismer här i landet, en Per Albinsk, en Sandlersk, en Engbergsk, en Möllersk etc. Den ene "socialistleke" koryfén tolkade juden Marx-Mordecais frälsningslära för folken på ett sätt, den undre på ett annat, alla med anspråk på att företräda den "rätta" uttydningen. Senast var hr Rickard Sandler uppe i Blå hallen i Stockholms stadshus och utlade "socialismens kungstanke".

Man frapperas ovillkorligt av den primitivitet i tänkande, som utmärker de ledande socialdemokratiska kretsarna i vårt land, vilka aldrig ens tyckas ha begripit den Marxjudiska förkunnelsens själva mening, vilken ju varit att genom ett inkompetent och okritiskt maststyre bana vägen för den judiska herraväldet hos folken. Den senaste tidens händelser ej minst i Sverige borde dock ha öppnat ögonen på de herrar "ledare". Ansvarskännande och intelligenta arbetareledare i andra länder ha numera kommit på det klara med den Marxska ideologiens rätta art och väsen och befinna sig på flykt från dess antisociala, destruktiva dogmer. Ett vittnesbörd så gott som något härom utgör den belgiske socialisten Hendrik de Mans nya bok "Socialismens psykologi", som i dagarna utkommit på svenska. Aftonbladet (h.) refererar i en artikel, "Massan och nationen", bokens grundväsentliga innehåll och knyter därtill en del egna reflexioner. Tidningen skriver bl. a.:

"Det nationellas uppryckande med rötterna för icke till världskultur, emedan det över huvud leder ut ur varje kultur", säger H. de Man i sin nya bok. Författaren menar, att den nationella kulturen bildar en nödvändig genomgång för alla arbetarmassors uppstigande till kultur. Han vill påvisa hur varje läge och varje framgång, som knyter arbetarmassornas öde i ett land samman med nationens öde, stärker och bör stärka dessa massors nationalkaraktär och nationalkänsla. Den nationella ödesgemenskapen utövar en djupare verkan än den internationella ideologien. Den rättskänsla, vari författaren vill se socialismens bärande idé, är inte bara ett internationellt rättskrav: den ölir i synnerhet bestämd av den rättskänsla, som är varje särskild nations kulturella arv. Så skulle alltså det nationella uppträda återigen i varje nations socialistiska rättskrav och få sin färg och sitt värde av rättskänslans art inom varje nation, av den rättskultur eller brist på sådan, som där förefinnes.

Icke heller socialdemokratien i Sverige kommer att undgå att göra sitt val. Fattar den, vad det nationella samhället, sådant det växt under tidernas lopp, innebär av för kulturen omistliga värden: en dyrbar tradition, moraliska idéer, personlig frihet, hemkänsla i landskap och bland det gångnas minnen, kulturens uppfinnande eller skapande yttringar, vilka, hur olikartade de må vara, i den nationella traditionen ha sin närande jord, då gäller det också för den att slå vakt om nationalstatens idé vid de ekonomiska massornas frammarsch mot dess fästen. Kulturen med vad den innefattar av goda seder, skönhetssinne och tuktad intelligens spirar ur den nationella traditionen i dess hela omfattning. Socialdemokratin har i Sverige utfört ett stort upplysningsarbete bland massorna, men ännu återstår kanske den drygare hälften av den uppfostrans möda som måste nedläggas för att fostra den till samlingar av mogna medborgare. De svårigheter arbetarledningarna nu ha att genomgå ge en antydan om vad som återstår.

Den tanke, som kommer till uttryck i de Mans senaste bok såväl som i den här citerade tidningens uttalande, går som vi se väl i stycke med den, som uttalades i vår ledande artikel i föregående nummer "För eller mot Sverige", där vi framhöllo, att medborgare och partier nu ej längre kunna undgå att taga ställning till spörsmålet, om de vilja en svensk eller en judisk-internationalistisk utveckling i Sverige.

Soc.-dem. betackar sig för D. N:s välvilliga råd.

Det Bonnierska livorganet Dagens Nyheters alltid mycket livliga intresse för de inre angelägenheterna inom det socialdemokratiska partiet har vid olika tillfällen berörts i Nationen. På den socialistiska sidan tyckes man emellertid snart fått nog av Höga Vederbörandes närgångna intresse — som på sistone särskilt tagit sig uttryck i diverse utsända "försöksbalonger" och ryktessmideri er i visst tendentiöst syfte — att döma av en häromdagen i Socialdemokraten (s.) införd ledande artikel, "Liberala mamseller", signerad A. E—g, vari det bl. a. hette:

"Dagens Nyheter har i åratal ägnat ett livligt intresse åt det socialdemokratiska partiets inre angelägenheter. I känslan av sin fullständiga vanmakt som liberal opinionsbildare har den med begärlighet sökt utfylla sin tillvaro med beskäftiga råd och anvisningar åt andra. Och allt medan löjeln snor runt på hr Tures torn går livet sin gilla gång utan att påverkas av kollegans förnumstiga betraktelser. Folk läser dess akademiska stilövningar. Men ingen rättar sitt görande och låtande efter den."

Man konstaterar med ett visst intresse denna deklaration av det socialdemokratiska huvudorganets ansvarige redaktör. "Ingen rättar sitt görande och låtande efter den". Detta yttrande är väl ändå att taga munnen något full. Menar kanske hr Engberg, att huset Bonnier och Israel intill detta nu saknat inflytelsekanaler inom det socialdemokratiska partiet och icke också utnyttjat dem? Menar han det, så talar han mot bättre vetande.

Sveriges statsskuld 1,825 milj. kr.

Sveriges statsskuld uppgick enligt officiella siffror den 31 mars till 1,825 milj. kr., varav 1,806 milj. kr. fonderad och 19 milj. tillfällig skuld.

Det kan i sammanhanget förtjäna erinras om, huru statsskuldens väldsamma skjutande i höjden huvudsakligen skett under det senaste årtiondet eller den tid, varunder storfinansen enligt hr Marcus Wallenberg hjälpt folken att tillfriskna. År 1913 utgjorde Sveriges statsskuld 648 milj. kr., dragande en årlig ränta på 23 milj. kr. Den har alltså på 15 år ökats med ej mindre än 1,197 milj. kr., och den årliga räntekostnaden är nu uppe i bortåt 100 milj. kr. Några som helst skäl för denna skuldsättning ha icke förefunnits. Den är såsom vi ofta framhållit en klar akt av landsförräderi, begånget av våra nutida falska folkledare i den storfinansiella maktens sold, då den skett i strid mot konstitutionens anda och i realiteten innebär ett frivilligt, fullkomligt omotiverat avstående av statens rättsliga befogenheter till förmån för den sig som hemlig regeringsmakt och stat i staten etablerade internationella judiska storfinansen, vars strävan gått ut på att för all tid tvinga svenska folket in under sitt ok genom att binda det i till miljarder uppgående dyra räntelån.

Mitt emot Centralstationen ligger
HOTEL TERMINUS
STOCKHOLM
80 komfortabla, nyreparerade rum jämte toalettrum, försedda med rinnande kallt och varmt vatten
Enkelrum från Kr. 5:-
Dubbelrum från Kr. 10:-
Inlimatsal, läse- o. frisörsalong
Telegramadress: TERMINUS
Tel. och Postadress: HOTEL TERMINUS

Järnindustrins fortbestånd ett svenskt riksintresse.

I sitt till kommerskollegium nu avgivna yttrande över sakkunnigebetänkandet angående åtgärder för handelsjärnhanteringens stödjande skriver Sveriges industriförbund bl. a.:

"Handelsjärnhanteringens betydelse för vårt ekonomiska liv är sådan, att ett nedläggande av densamma med all sannolikhet torde få vittgående verkningar i olika avseenden. Sph grundval för en icke obetydlig del av vår järnförädlande industri är den av betydande vikt; och det svenska handelsjärnet kan för många ändamål icke ersättas av det billigare utländska utan att detta skulle medföra avsevärda olägenheter. Det synes förbundet jämväl böra tagas i betraktande, att en inhemsk handelsjärntillverkning även ur krigsberedskapssynpunkt måste anses äga stor betydelse. Berörda förhållanden motivera enligt förbundets mening, ett ingripande från statsmakternas sida till ifrågavarande hanterings stödjande.

Den omständigheten, att, såsom de sakkunniga framhållit, järnhanteringens nuvarande trångmål till stor del är att betrakta som tillfälligt och att den föreslagna tullhjälpen i anslutning härtill förutsättes bliva temporär, synes förbundet. ägnad att i hög grad undanröja de betänkligheter, som eljest skulle kunna inställa sig rörande verkningarna av en tullförhöjning för konsumenterna av järn. Då härtill kommer, att Sveriges Maskinindustriförening, vilken representerar de järnkonsumenter, som företrädesvis skulle drabbas av verkningarna utav höjda järntullar, funnit sig i stort sett kunna giva sin anslutning till det framställda förslaget, anser sig förbundet böra tillstyrka att åtgärder angående beredes den av de sakkuunniga ifrågasatta hjälpen."

Prästbristen i landet: 186 vakanser.

Den av ecklesiastikministern igångsatta undersökningen rörande prästbristens omfattning har gett vid handen, att ett behov av ytterligare 186 präster föreligger i landet. Största antalet vakanser uppvisa ärkestiftet och Växjö stift med resp. 26 och 23 vakanser, varefter följa Karlstad med 20, Strängnäs 18, Västerås 20, Göteborg 12 och Skara 11.

Revidering av Dawesplanen?

Enligt meddelanden från Newyork ha internationella förhandlingar inletts rörande skadeståndsfrågan och de allierades inbördes skulder. Den föreslagna planen skulle gå ut på, att skadeståndssumman, 132 miljarder guldmark, nedsattes till 32 miljarder, varav 16 miljarder anskaffas genom tyska järnvägs- och industriobligationer och den del av summan, som eventuellt icke täcktes av obligationerna, läggas på den tyska budgeten. Intäkterna av obligationernas försäljning skulle användas till likvidering av de allierades skulder. De övriga 16 miljarderna skulle betalas genom naturaprestationer till Frankrike och Belgien.

Japan tar på allvar itu med Israels revolutionärer.

Enligt meddelanden från Tokio har japanska regeringen med all kraft tagit itu med den kommunistiska revolutionsrörelsen i landet. Ett tusental extremister ha häktats, däribland ett antal universitetsprofessorer, som på grund av delaktighet i stämplingarna avskedats från sina poster. Masshäktningen har närmast föranletts av upptäckten av en plan från de extrema elementens sida att grunda en sammanslutning i syfte att "från grunden reformera det sociala systemet i det japanska kejsardömet". 150 av de häktade ha redan erhållit sin dom och ytterligare 300 skola bestraffas.

Den kommunistiska rörelsen har enligt vad upplyses på sista tiden vunnit en stor utbredning inom kejsarriket. Rörelsen skall vara starkt organiserad med celler samt lokala och centrala kommissarier och underblåses av studenter och universitetsprofessorer.

Israels såpbubbel-politik.

I vårt förra nummer omnämndes, huru statsrådet Gärde i ett högst genialt anförande inför en samling "frisinnade" valmän förklarat, att utvecklingen icke bör byggas på "skimrande såpbubblor" utan på "frisinnade" idéer av känt israelitiskt mönster. Dessa senare utgjorde enligt statsrådet den fasta grund, varå samhället bör timras och utvecklingen byggas. Naturligtvis blev hr statsrådet livligt applåderad för sitt äkt-"frisinnade" tal.

För genomförande av sina världsimperialistiska strävanden har Israel mäst benyttja sig av ett stort antal trics till gojimfolkens försänkande i en ljuv "idéslummer", till sinnenås distraherande, på det de ej skulle behöva se alltför mycket av vad som var å bane runt omkring dem i det dagliga livet. Vår bild härovan, hämtad ur en tysk tidning, är ägnad att illustrera denna Israels illustra såpbubbelpolitik. Vi se där gojimfolkens massor hängivet anamma all den luftiga härlighet, "Guds utvalda folk" vill lyckliggöra dem med — "frihet, jämlikhet' broderskap", "klasskamp men — folkförbrödring", "proletärer i alla länder, förenen Eder", aldrig mer krig men — borgarkrig", "avrustning för alla folk", "Dawesplanen", "världssamvetet", "fred, frihet, bröd", "folkstaten", "folkens självbestämningsrätt", "Sovjetparadiset" etc etc.

När skola, frågar man sig, gojimfolken genomskåda den judiska såpbubblepolitikens verkliga art och väsen?

Walstreet—Newyork bereder sig att värdigt mottaga "världens främste nationalekonom".

Det har tydligen inom det världsfinansiella lägret ansetts nödigt företaga extra anordningar för celebrerande av "världens främste nationalekonom", såsom Sv. D. på sin tid älskade att kalla sin högt uppskattade åtliggare av den judisk-nationalekonomiska humbuggsläran, "nationalekonomiske" professor Gustav Cassel. Reklamtrumman i Wallstreet—Newyork är i full gång. Telegram utskickas, vari förmåles om planerade "storartade" mottagningsceremonieler vid "den berömde vetenskapsmannens" väntade ankomst. En mängd banketter och middagar skola ges till hans ära. Etc., etc.

Så nog ha israeliterna i vår tid resurser till sitt förfogande, när det gäller celebrerandet av sina "berömda" tjänstemän! Världen, som nu en gång vill bedragas, skall knäfalla i beundran och blind tro, att hr Cassel inte bara är en vetenskapsman utan en sådan av Guds nåde, ehuru hans vetenskap i verkligheten endast är en sådan av Israels nåde — rena charlataneriet.

Prof Heckscher erbjuder Soc.-Dem. samarbete i kampen mot "de ljusskygga trusterna".

Vår nationalekonomiske bolsjevik professor Heckscher har uppvaktat Socialdemokraten med en särdeles ödmjukt hållen insändare, vari professorn tar sin "vän" kammarrättsrådet Carleson varmt i försvar mot de misstänkliggöranden han förmenas ha blivit utsatt för i samband med de sensationella avslöjandena rörande manipulationerna inom litografiTrusten. För att visa, vilka upphöjda bevekelsegrunder, som förmått prof. H. att uppträda till "vännen"-trustherrens försvar, fogar han slutligen följande fagert klingande deklaration:

"Det försiggår så många ljusskygga manipulationer i våra moderna samhällen, och alla sakligt grundade och ärliga ansträngningar för att draga dem fram i dagen äro heder värda, också när det stöter an hos "det gode Selskab". Särskilt vill jag gärna anmäla mig som eder bundsförvant i arbetet på större klarhet i aktiebolagens verksamhet än de för varje år allt innehållslösare styrelseberättelserna och balanserna medgiva. .. En tidning med Soc.-D:s ställning har givetvis alldeles särskilda möjligheter att kasta solens hälsobringande ljus över många sjuka punkter inom vårt näringsliv, om förutsättningar i övrigt äro tillfinnandes."

Socialdemokraten vidblir i sin redaktionella kommentar till prof. H:s yttranden sitt tidigare gjorda fördömande uttalande beträffande den roll kammarrättsrådet Carleson spelat inom litografitrusten såsom dess verklige makthavare på grund av aktieinnehav och sålt:

"Prof. H. talar själv om "ljusskygga manipulationer" och om "många sjuka punkter inom vårt näringsliv" samt anmäler sig vilja bli bundsförvant i arbetet på "större klarhet i aktiebolagens verksamhet än de för varje år allt innehållslösare styrelseberättelserna och balanserna medge". Med dessa uttalanden för ögonen är det något överraskande att han själv synes befinna sig i "det gode Selskab", som stöter sig på ett så pass oskyldigt försök i denna riktning, som vi här presterat i fråga om ett av vårt lands trustföretag."

Väl bekommet!

Frihetsmonumentet å Helgeandsholmen bör vara en symbol för tiden.

På påskdagen utkom som en ersättning för dagspressen i Stockholm en tidning, "Stockholms Extrablad", vilken plägar ge gästroller när de dagliga tidningarna där lysa med sin bortovaro. I det ifrågavarande numret stod att läsa en ledare under rubriken "Som symbol för tiden", vari erinrades om svenskarnas benägenhet för att vilja hedra sina stora män genom att uppställa dem i brons å allmänna platser. I slutet av artikeln kommer St. E. in på planen att uppföra ett frihetsmonument framför riksdagshuset, vari man som bekant också kommit att tänka på Engelbrekt. Det bör emellertid, om det nu skall bli en frihetshjälte framför Helgeandsholmspalatset, bli en, som verkligen symboliserar tiden och dess frihetsæra, menar tydligen det nämnda bladet, som skriver:

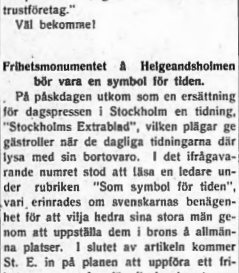

"Tänk nu, om Värner Rydén inte skulle få avtäcka sin frihetshjälte utanför riksdagshuset! Så illa är det väl ingen som vill skolreformatorn. Såvida det inte bleve en "byst" av Värnor själv. — Som symbol för tiden."

*

Tanken är visst icke misslyckad. En mera värdig symbol för tiden och den härskande kosmopolitiska frihetsæran än Värner Rydén kunde ju knappast tänkas. Frågan är, om icke rent av det förslag, som Sv. D. på sin tid utarbetade och som härovan återgives, skulle lämpa sig särdeles väl för ändamålet. Värnor-monumentet linge dock icke tas till i alltför väldsamma proportioner, så att det alldeles komme att undanskymma själva riksdagshuset och kungliga slottet. Att Värnor är fullt värdig upphöjelsen, måste ju envar inse, som något följt hans heroiska offentliga bana. Hans "frihetsbragder" äro ju både många och stora. Han har varit en av de stolta pionierarna i israeliternas "reformkampanj" här i landet, har med liv och lust deltagit i det stora "demokratiska genombrottet", liksom i de militära, kulturella och ekonomiska avrustningssträvandena. Hans "ideella" läggning hindrade honom dock aldrig från att intressera sig jämväl för mera praktiska ting, varom bl. a. vittnade hans berömda verksamhet som grosshandlare i kobbekött o. dyl. under världskriget. Han har hört till de Israels "utvalda", som förunnats att spela en viss roll som "reformistisk" politiker och torde även vid det här laget i likhet med "världsreformatorn" Lindhagen vara en tämligen välbeställd "proletär" med eget chateau etc. Värnor hörde till den illustra samling politiker och finansmän under "det demokratiska genombrottets" dagar med judeättlingarna Nils Edén (nu landshövding) och Eliel Löwgren (nu utrikesexcellens) i spetsen, som på sin tid samkvämade politiskt å hotell Kronprinsen i Stockholm i den idylliska klubben "Amaryllis" skepnad, där vid nektar och ambrosia de ömmaste kärlekesscener utspelades mellan höglinans och "demokrati"- och däremellan beslut fattades om lämpligaste metoderna för svenska folkets tuktande under "det utvalda folkets" spira.

Vi äro förvissade om att självaste slottsherren till Alsta, Carl Lindhagen, skall erkänna det fullt berättigade uti att Värnors frihetsstaty får sin plats framför riksdagshuset såsom en symbol för tiden och dess frihetsæra. — Försåvitt nu inte hr Lindhagen själv, när allt kommer omkring, umgås med aspirationer på att få ifrågakomma. Något som man ju aldrig så noga kan veta.

Propaganda för utvandring gör verkan.

Sedan någon tid tillbaka har en forcerad propaganda för utvandring av såväl s. k. intelligens- som kroppsarbetare bedrivits i den judiska dagspressen, både den "borgerliga" och "socialistiska" — med resultat att en stegrad utvandring från Sverige kunnat konstateras. Den under härskande nationalekonomis hägn under ledning av hrr Cassel, Heckscher et consorters igångsatta ekonomiska avrustningen av vårt land nödvändiggör en placering under gynnsammare breddgrader av den svenska arbetskraft, som israeliterna här ej längre anse sig ha bruk av i sina "idealistiska" "världshushålls"-planer och därför önska exporterade till så avlägsna delar av jordklotet som möjligt, varmedels ju ock öppnas möjligheter för en stegrad judisk kolonisation av Sverige.

I D. N. lämnas nu den för Höga Vederbörande fägnesamma upplysningen, att den på senare tid ej minst i "arbetarepressen" bedrivna propagandan för utvandring till Canada haft de allra bästa resultat. "Statistiken visar en tydlig tendens till ökning av antalet utvandrare till Canada", skriver förtjust det Bonnierska livorganet, fortsättande:

"Av den officiella kanadensiska invandringsstatistiken, vars uppgifter om förra årets invandring nu föreligger, framgår att invandringen av svenskar sedan 1918 företett en jämn ökning, om man undantar år 1923 då siffran sprang upp betydligt. Från april 1918 till april 1919 invandrade 101 svenskar till Canada, de fyra följande åren voro siffrorna 241, 715, 442 och 948. Under år 1923 sprang siffran upp till 3,536 och de tre närmaste åren var den respektive 2,138, 1,335 och 2,628. Från april 1927 till årsskiftet 1928 invandrade till Canada 2,558 svenskar."

Hrr Bonnier, Wallenberg, Key, Cassel och Heckscher m. fl. "kulturriddare" av den nya skolan ha alltså alla skäl att vara nöjda och glada. Säkert är det dock flera än vi, som undra, om icke det rekommenderade klimatet ute i Canada o. a. exportländer för svensk arbetskraft skulle passa de nämnda illustra "kulturriddarna" själva bättre än svenskarna?

Bolsjevikkoryfé Kilbom i onåd — de Kilbom—Aschbergska champagnemiddagarna spöka?

Enligt vad St.-T. säger sig ha erfarit från Moskva skall chefen för Israels revolutionsparti här i landet, hr Karl Kilbom vid sitt i dagarna avlagda besök i den sovjetryska metropolen ha rönt ett särdeles onådigt-mottagande. Hans framlagda förslag beträffande Sveriges revolutionering skola samt och synnerligen ha befunnits "alltför kostbara" och icke motsvara "tidens krav". Vidare beskylles vår bolsjevikiske diktatorssapirant för att personligen föra ett jögonenfallande "borgerligt" liv, det där verkar frånstötande på menige kommunister. Kilbom begärde vid sitt Moskvabesök företräde hos Stalin, men denne var ej i tillfälle träffa honom.

Om uppgiften, att Stalin skulle vägrat mottaga bolsjevikkoryfé Kilbom i audiens är riktig, tyder detta icke på något så värst förtroligt förhållande mellan "världsrevolutionsregeringen" i Moskva och den svenska revolutionsledningen. — Månne i så fall ett uttryck av missnöje hos Stalin över att Kilbom och hans vänner-revolutionsmakare inom Israel här i landet på sistone handlat alltför självrådigt i Rysslands Moskvaregerings namn?

Försoning mellan Stalin och Trotskij?

En mängd rykten har under den gångna veckan varit ute och åkt i dagspressen, än i form av "specialkorrespondenser" från Moskva och än som nyhetsmeddelanden från de olika judiska propagandacentralerna i Europa, Vossische Zeitung, Berliner Tageblatt m. fl. An rapporteras, att Trotskij av särskilda utsända från armén hjälpts att fly från fångenskapen i Sibirien för att eventuellt i spetsen för denna tåga mot Moskva, än att Stalin omsider kommit under fund med nödvändigheten av en försoning med Trotskij, därest det överhuvud skulle vara möjligt för honom att kunna förhindra icke endast partiets utan sovjetväldets i dess helhet sammanstörtande. Bönderna resa sig, heter det, runt omkring i landet och slå ihjäl sovjets utsända kommissarier, tjekan måste användas sin yttersta kraft för att upprätthålla den i fogarna knakande revolutionsstaten.

Vad som kan vara sant av alla de rykten, som surra genom luften, är ju svårt att säga. Det förefaller dock icke alldeles uteslutet, att ett meddelande sådant som det om Trotskijs flykt kan vara riktigt och att de under de senaste dagarna ingångna allt bestämdare uppgifterna om en skedd "försoning" mellan Stalin och Trotskij även kunna ha grund för sig. I det nuvarande Ryssland är snart sagt vad som helst tänkbart. Enligt St.-T. är "försoningen" nu ett faktum. Den skulle innebära en "formell" underkastelse (vilken i ordningen?) av Trotskij, som erkänt Stalins hegemoni över partiet. Saken uppges ha arrangerats på så sätt, att Trotskij tillåtes att resa till Moskva för att underhandla med statsbokförläget om tryckningen av sin nya bok. — Man frågar sig, om "försoningen" mellan Stalin och Trotskij, om nu en sådan verkligen kommit till stånd, skett med Trotskij som fånge i Sibirien eller Trotskij som en underhandlande Napoleon i all hemlighet i arméns mitt?

Ford slår ett slag för den gamla hedervärda dansen.

Den store automobilkungen Ford har krossat Atlanten och befinner sig f. n. i "Gamla världen". På resan över, som företogs med den magnifika ångaren Majestic, roade det en afton Ford att arrangera en stor ballstallning i den gamla stilen utan jazz och andra "moderna" (judiska) dekadansdanser. Ford, som är en utpräglad motståndare till jazzen, "erotikdansen", greps en afton av en obetvinglig dansiust. När han inte ville dansa efter de "galna" jazzmelodierna hämtade han ur sin koffert upp en stor packe noter och ställde dem till orkesterns förfogande. Och sedan blev det en balafton av det slag som var vanligt för 30 à 40 år sedan. Ford själv öppnade dansen tillsammans med sin fru. Det dansades vals, mazurka, polka, ja t. o. m. en högtidlig kadrilj. Om jag också är 64 år, sade Ford, så tycker jag i alla fall inte att jag på länge än är gammal nog för att låta pensionera mig.

Israels "Interparlamentariska union" i arbete.

"Interparlamentariska unionens" råd har i dagarna hållit sammanträde i Prag under ordförandeskap av presidenten i unionen, vår "liberal"-aristokratiske frihetshjälte baron Th. Adelswärd till Atvidaberg. Rådet fattade vid sitt sammanträde beslut att hålla unionens plenarkonferens den 23 augusti i Berlin. På dagordningen stå, medelas från högsta håll, generalsekreterarens årsrapport samt frågan om det parlamentariska styrelsesättets utveckling, varom förre tyske rikskanslern Wirth kommer att tala.

Samtidigt upplyses, att Tjeckoslovakiens, Jugoslaviens och Rumäniens interparlamentariska föreningar bildat en Lilla ententens interparlamentariska förening, som skall ha till ändamål "att fördjupa de politiska, ekonomiska och kulturella relationerna mellan de tre länderna".

Ett "Leninförbund" bildat i Berlin.

Tysklands vänsterkommunister ha på möte i Berlin beslutat bilda ett Leninförbund samt att uppställa egna kandidater till riksdags-, lantdags- och de kommunala valen.

Nyheter från "proletärparadiset".

Läget i Sovjet-Ryssland ter sig allt ovissare. De meddelanden, som på mer eller mindre tillförlitliga vägar hit ingå rörande förhållandena i landet växla ofta betydligt från dag till dag. Att bemärka är dock de många oberäkneliga faktorer, som äro att räkna med i "proletärparadiset" och som naturligen ej heller kunna undgå att påverkas av stämningarnas växlingar. Rörande den roll Stalin i verkligheten spelar i den nuvarande utvecklingsprocessen i Ryssland är det ännu vanskligt att bilda sig något bestämt omdöme, ty tecknen tala ofta i rent motsatta riktningar. Den tanken är icke heller utesluten, att den Stalinska "antisemitismen", bl. a. omvittnad genom judarnes deportation till Sibirien, när allt kommer omkring, kan visa sig ha varit ett schackdrag i syfte att dämpa den i Sovjet-Ryssland florerande våldsamma antisemitismen.

*

En konferens kommer att hållas i Moskva den 10 april, i vilken även skola deltaga sovjetrepresentanterna Krestinski från Berlin, Dovgalevski från Paris, Kurski från Rom och Surits från Angora. Konferensen lär gälla viktiga förändringar, som stunda i sovjetunionens utrikespolitik.

*

På Mensjinskis framställning har partiets centrala kontrollkommitté uteslutit ur partiets Moskvaorganisation 74 medlemmar, som anklagats för att tillhöra oppositionen. De flesta av de uteslutna äro ledare av ekonomiska företag eller röda kommendanter.

*

Kersjentsev, som en tid var sovjets sändebud i Sverige och senast innehaft posten som vice ordförande i centrala statistiska byrån, har förklarats för kontrarevolutionär och avskedats på grund av att han korresponderat med Trotski och i sina brev till honom uttryckt sin harm över det nuvarande läget samt skarpt kritiserat statspolitiska förvaltningens verksamhet.

*

Såsom en särskilt allvarlig företeelse betraktas inom politiska kretsar i Moskva, att det kommunistiska partiets inflytande inom armén minskas och att disciplinen försämras samt den allt våldsammare antisemitismen, gentemot vilken senare chefen för politiska avdelningen Bubnov kraftigt understrukit nödvändigheten av en snar, energisk kamp. Bubnov gav oppositionen skulden för detta sorgliga tillstånd och medgav, att röda armén för närvarande var odugllig som instrument i klasskampen.

*

Under senaste tiden ha, meddelas från Moskva, ytterligare 12,000 bönder häktats, anklagade för att icke ha velat sälja sin spannmål till statsorganisationerna. Bönderna ej endast avtvingas sin spannmål mot underbetalning, utan tvingas även med hot och anlitande den lokala statspolitiska förvaltningens hjälp att köpa statens lånobligationer. Rykov har hotat att ställa de skyldiga inför domstol. Bondelänet, som emitterats, har trots tvångsmetoderna gjort fullständigt fiasko.

*

Chefen för statspolitiska förvaltningens särskilda avdelning, Garin, rapporterar till Mensjinski, att "diversionsband", som äro väl försedda med vapen och ammunition, uppenbarat sig i flera distrikt i Ukraina. Garin söker förklara deras uppträdande som ett uttryck av intriger av flera till Sovjetunionen gränsande stater, som söka begagna sig av det rådande missnöjet bland Ukrainas bönder. Banden, som förstärkts med de upproriska bönderna, utföra överrumplingsattacker mot de lokala sovjetinstitutionerna, plundra spannmålsmagasin och förstöra järnvägsstationer. De ha mördat flera ledande kommunister och sovjettjänstemän. De resa från plats till plats i böndernas vagnar och låta helre skjuta sig än de ge sig fångna. Större avdelningar av dessa upproriska bönder operera i Vinnitsi, Haisin-, Korsuw-, Tjerkassi- och Melitopolområdena.

Caféet

RIDDAREGATAN 11
(hörnet av Sibyllegatan.)
Gott kaffe och väl tempererade maltdrycker. Tidsenliga lokaler.
OBS.! Ny regim.

Ömma, svullna, kylda fötter och tår

nagelträng, liktornar, förhårdnader, plattfot med åtföljande trötthet behandlas vetenskapligt.
Fri rådfrågning.
SYSTER MAJAS FOTKLINIK,
Eriksbergsgatan 1 B.
Tel. Norr 280 26. — STOCKHOLM

Von Dr. phil. nat. Franz Haiser (Scheibbs, Niederösterreich) sind erschienen:

Die Judenfrage vom Standpunkt der Herrenmoral

Rechtsvölkische und linksvölkische Weltanschauung
Weicher, Leipzig, 1926. — 130 Seiten. Preis etwa M. 2.—

Die Krisis des Intellektualismus
(Ein Vortrag)

J. Lehmanns Verlag, München, SW, Paul Heyse Strasse 26.
I. Auflage. 1912. II. Auglage 1919. 81 Seiten. Preis geh. M. 1.50.

Die Überzeugungskraft des Beweises

Ein Kampf zwischen Stil und Freiheit um die Vorherrschaft
Verlag Konegen, Wien I., Opernring 3 (Stülpnagel).
Geschrieben Winter 1913—14. Erschien 1916. 370 Seiten. Preis geh. M. 8.—.

Das Gastmahl des Freiherrn v. Artaria

Ein Kampf zwischen rassenaristokratischer und demokratischer Weltanschauung
J. Lehmanns Verlag in München. — I. Auflage 1919, II. Auflage 1925.
172 Seiten. Preis geh. M. 4.50, geb. M. 6.—.

Amerikanska Herrskrädderiet

Södra Kungstornet, 6:te vån.
Tel. 57 84

Nyheter för våren i eleganta tyger, speciellt scotska nu inkomna

Det nordamerikanska inbördeskriget och dess följder.

Av Dr. Franz Haiser (Scheibbs, Nieder-Oesterreich).

En strid om världsåskådningar är i regel ofruktbar, ty de flesta människor leva mer eller mindre under bannet av en dogm, vilken de ej kunna släppa. Dogmerna likna ärterna i naturen: deras grodd går oförändrad och oföränderlig i arv, och dock uppträda plötsligt variationer, som raskt föröka sig och undantränga den gamla arten. På kyrkans dogmer följde trimurerets. Alltså om igen dogmer — trots "fritänkeriet"! Och i dag? Den nyaste varianten, den nordiska härskarasens urgamla, instinktsäkra världsåskådning står i begrepp att återtaga sitt gamla herravälde — som den själv underminerat och störtat. Endast och allenast den själv, ty de slaviska, gula och svarta folken hade näppeligen kommit på den tanken, att "slaveriets och livegenskapens upphävande skulle vara världshistoriens största framsteg". Detta omdöme är äkta tyskt, skandinaviskt, engelskt, amerikanskt, kristligt, professorers och frimurares. Vem träffade följderna av detta omdöme? Endast germanerna själva, som en gång, och ännu i dag, behärska Europa och den övriga världen! Se vi ej att denna självuppgivelse bittert hämnar sig, ty vi tyskar äro redan våra frigivnas tjänare, och de andra nordiska folken komma snart att följa efter. Den mänskliga samfundsordningen känner blott två möjligheter: Herre eller tjänare. Någonting annat är heller icke möjligt, om vi ej vilja kvarstanna i urtillståndet. Germanerna ha alltså avsatt sig själva. Detta sade jag en gång till en gammal historieprofessor, en inbiten "liberal", men han menade dock, att han under alla omständigheter skulle ta sina "ideal" med sig i graven. Jag föreslog honom dock att först undersöka, om de voro artbestämda ideal, eller om det icke här vore fråga om en "skyddande förklädnad" (som biologen säger) för hans rasbestämda moralbegrepp av ett, för hans egen art, främmande ideal? Han svarade, att han icke kände några rasbetonade eller rasbestämda moralbegrepp, han omfattade endast allmänmänskliga ideal. "Det skulle vara lätt att bevisa, att nu överhuvudtaget intet skarpt utpräglat sedlighetsbegrepp äger, ty med en enda nyckel kan man omöjligt öppna alla jordens lås", svarade jag. "Men antag, att era allmänmänskliga ideal voro riktiga: tror ni ännu i dag, att mänskligheten, genom ståndS- och kasttvångets förvandling till alla klassers fria, kapitalistiska konkurrens, blivit så mycket lyckligare?" Jag berättade min professor en liten historia, som jag läst i John Galsworthys "*Captures*", A Hedonist.

En engelsman besökte på en resa Charleston i Syd-Karolina, vilken stat som bekant gav första stöten till det nordamerikanska inbördeskrigets utbrott. De obildade, demokratiska, kapitalistiska nordstaterna kommo som "liberala" slavbefriare och övervunno slutligen, efter svåra nederlag i början, genom överlägsenhet i pengar, antal och industri sydstaternas tappre, ridderliga och högt bildade jordägare.

Engelsmannen satt i en vacker gammal trädgård och talade med en trädgårdsmästare, en gammal neger, vilken som barn varit vittne till detta krig. Negern berättade på sin negerengelska följande, högst karaktäristiska historia: "Under inbördeskriget kommo "the Yankees" och ville sätta eld på mitt herrskaps hus. De voro mycket förgrymmade på vår gamle herre, emedan han, innan han flytt, hade gömt undan sitt allver. Min gamle far var på den tiden överalav i huset. "Nordstatarna" fasttogo honom, och majoren befallde honom visa, var de

Varför är

Solna Bryggeris PORTER-

DRICKA så allmänt

omtyckt?

Jo, därför

att det tillverkas av bästa råvaror under fullt sakkunnig ledning.

Ring Hagalund 95

efter en flaska på prov.

Vitaminrikaste måltidsdryck.

Ärade Husmödrar!

All slags tvätt och strykning mottages tacksamt, handmetod - Billiga priser

Bad- och Tvättinrättningen

VANADIS

Billiga och bekväma karbad tillhandahålles mellan 10 f. m.—8 e. m.
Frejgatan 41—43 - Stockholm
Tel. Vasa 188 46

Herr Marcus Wallenberg och "den tillfrisknade världen".

Det var icke någon ny förkunnelse, som bankdirektören v. häradshövding Marcus Wallenberg häromdagen bjöd på, att storfinansen är den upphöjda makt som skall förlossa mänskligheten ur dess lidanden och bekymmer. *"Vilka ha hjälpt världen att tillfriskna?"* sporde hr Wallenberg i en ettrig replik i N. D. A. till prof. Lundborg med anledning av dennes på annat ställe i vår tidning återgivna uttalande, "Sveriges folk vid skiljovägen". Hr W. yttrade bl. a.:

"Vad jag i första hand vänder mig emot är påståendet att tillståndet efter kriget, såsom krävande läkarhjälp, borde söka denna hos "statsmän, sociologer och rashygieniker".

Hur hava då dessa läkare fyllt sin uppgift? Det första som statsmännen åstadkommo efter krigets slut var Versaillesfreden. Har den bidragit till världens tillfrisknande? Asikterna härom äro nog så delade. Det har i alla fall visat sig vara nödvändigt att rubba på fredens bestämmelser. Har detta skett genom ingripande från sociologerna och rashygienikerna? Inte ens hr L. är vilja påstå detta. Men å andra sidan torde det icke kunna förnekas att det söndertrasade Europa, med undantag av Ryssland, kryat på sig ganska bra under de senaste tio åren. Vad ha sociologerna och rashygienikerna kunnat göra åt den saken? Platt intet. Men en läkare som ej hörts av på tio år sedan patienten insjuknat, är det ej mycket bevänt med. Och ändå utbrister hr L. i sin uppsats: "Vi måste städse komma ihåg att det i folkens såväl som i individens liv dock kan givas: **ett för sent**". Ah nej, hr L., det är helt andra krafter och män, som satt Europa på fötter. Det är de ekonomiska krafterna i det moderna samhället, som så hastigt kunnat återställa Europa. Och vilka hava mera bidragit till utjämnandet mellan de krigförande nationerna, sociologerna och rasbiologerna, eller penningteoriens, finansens och näringarnas män; de där som, enligt hr L. äro "fångna i mammonismens garn"?

Hr Marcus Wallenbergs resonnemang är förvisso mycket karaktäristiskt för den storfinans' sätt att se saker:na, som han i egenskap av en av de främste i vårt land representerar. Han räknar tydligen, redan att döma av rubriceringen av sitt uttalande, med världen såsom redan i allt väsentligt tillfrisknad. Men den som har ögon att se med kan ej undgå att inse det fullkomligt illusoriska häri. Hr W. läser uppenbart icke de utkommande dagliga tidningarna, som dag efter dag i spalter och sidor förmåla om samhälleliga sjukdomssymptom av allvarligaste slag i snart sagt alla länder. Den allestädes förekommande sociala jäsningen, det permanenta revolutionshotet runt om i staterna, dessas störtande i en allt vansinnigare skuldsättning till den internationella judiska ockrarefinansen — är detta allt tecken på tillfrisknande? Hr W. förebrår statsmännen världskriget och Versaillefreden. Men vad voro då dessa begge världsolyckor annat än just skapelser av den internationella judiska storfinansen? Eller menar kanske hr W., att världskriget överhuvud kunnat iscensättas utan världsfinansens goda vilja? Gör han det, då känner han illa den världsfinansiella maktens roll i den nutida utvecklingen. Det är vid detta laget en allmänt känd och av de mest kompetenta personer omvittnad sanning, att de statsmän, som undertecknade Versaillesfreden, i verkligheten intet annat voro än tjänsteutförare åt den vid fredsslutet i Versailles församlade kretsen av världsbankirer, vilka under fredsförhandlingarna upprehöllo långt mera intima relationer med statsmännens judiska sekreterare än med statsmännen själva, som försålunda bort sin mesta tid på banketter och middagar. Att en representant för den världsfinansiella makten såsom hr Marcus Wallenberg under dylika förhållanden vill framträda och lägga ansvaret på redskapen utan att en enda antyda vilka de i verkligheten bestämmande voro, kan ej karaktäriseras annat än såsom i hög grad inkorrekt och måste betecknas som ett försök att föra den allmänna meningen bakom ljuset rörande fakta. Det var ju så bekvämt för den i hemlighet styrande judiska storfinansens herrar att efter världskriget under påvisande av statsmännens "oerhörda misstag" träda fram på arenan såsom de där voro kallade att hjälpa folken ur deras iråkade elände, som allt naturligtvis tillkommit i strid mot samma storfinans' vilja! Vilket skett och sker i överensstämmelse med den stolta paroll, som redan före världskriget utsändes av "Internationella bankalliansen" i dess gyllene manifest, däri det bl. a. hette:

"Stunden är kommen för storfinansen att öppet diktera världens lagar liksom den förut gjort det i hemlighet. Storfinansen är kallad att tillträda arvet efter kejsar- och konungariken med en auktoritet, som icke blott sträcker sig över ett enda land utan över hela jordklotet."

Det är förverkligandet av denna "Internationella bankalliansens" paroll man nu på alla håll är i färd med under namn av att vilja bringa världen att tillfriskna. När hr Wallenberg sörjer prof. Lundborg om rashygienikernas del i det storartade verk, som sedan världskriget skulle ha utförts för världens helbrägdagörande, förefaller detta närа nog som ett hån. "Platt intet", säger han. Hr W. kan dock ej vara obekant med det sakförhållandet, att ingen verksamhet under denna tid av de av judefinansen styrda statsmakterna i de olika staterna varit mindre tåld än just denna verksamhet, som varit inriktad på att utreda rasproblemen samt göra kunskapen rörande desamma tillgänglig för de breda lagren. Att en vetenskap, som av de makthavande på sätt här skett tillbakahållits, icke förmått uträtta mera än den gjort, är ej att förebrå dess utövare för. Det raserі, som nu kommit till uttryck gentemot den rasbiologiska vetenskapen och dess syn på problemen med anledning av prof. Lundborgs senaste uttalanden icke mindre från hr Karl Otto Bonnier i hans livorgan Dagens Nyheter än nu också från hr Wallenberg i N. D. A., visar vad slags känslor man inom de judisk-storfinansiella sfärerna hyser vis à vis densamma. Och detta mycket förklarligt förresten, eftersom en rationell upplysning rörande dessa spörsmål i högst betydande grad skulle försvåra de "rationaliseringssträvanden" i den judiska världsimperialismens intresse, som hrr Bonnier och Wallenberg under en lång följd av år varit i färd med här i Sverige.

grävt ned allvret. Min gamle far såg på honom och sade: "För vem tar du mig? Kanske för en förrädisk neger? Herre, gör vad ni vill med mig och mitt barn, men ingen av oss kommer att bli förrädare!" Då ställde majoren honom mot en gammal ek och sade: "Du är en otacksam neger, ty jag är kommen för att befria dig. Säg mig ögonblickligen var allvret är, eller jag låter skjuta dig!" (Demokratisk humanitet.) "Herre", sade min far, "skjut ni, jag kommer aldrig att säga det! Och så började de alla skjuta på honom. Jag var då en liten gosse och såg min far upprätthållande möta döden. Nej, sir, de fingo inte ett ord ur oss, ty vi älskade vårt herrskap över allt annat."

Är negern verkligen så dålig som han nu till dags framställes av det demokratiska "slavbefriande" Amerika? Jag tror snarare, att hans befriare bära skulden till hans degeneration. De äro själva de rotlösa, de degenerade, som inga rasbetonade sedlighetsbegrepp äga, emedan de i dag godkänna en negerkultur. I dag härskar "Nagelproven" och ett fanatiskt negerhat i Amerika. Varför? Och då amerikanare i Europa träffa ett sällskap negrer i en lokal, börja de skjuta med revolver. Varför? Emedan ständens likställighet förintade den patriarkaliska kärleken, tillgivenheten och vördnaden, och därigenom lösslappte klasskampen, allas kamp mot alla. På samma sätt förfar den tyska liberalismen med slaverna! I dag föraktar man slaven som "östlig ras". Varför? Emedan han icke duger till herre, då han i patriarkatet däremot var den flitigaste och tillgivnaste tjänare.

Min lärda vän kunde dock icke övertygas. Jag borde hellre läsa "Onkel Toms stuga" — alltså denna, säkerligen hopfantiserade roman! De liberala är det omöjligt att förändra. Och liberaler äro vi ännu alla, vare sig vi äro strukna med svart, rött eller blått. Och vi förbli oföränderliga om än världsbyggnaden skulle störta samman under liberalismens följder, ty våra dogmers grodd är oföränderlig. Endast kommande släkten kunna bringa en förändring — om det över huvud taget då finns några germaner kvar.

TAPETSERARFIRMAN
C. A. ERIKSSON
Hantverkaregatan 22, Stockholm
TEL. KUNGSH. 6706.
Utför Möbelstoppningar, Mattpåläggningar till mycket billiga priser. Förstklassigt arbete garanteras. Begär kostnadsförslag.
Klädning av sidovagnar samt bakdvaor.

Herman Lundborg 60 år.

Den 7 dennes fyllde prof. Herman Lundborg, chef för Statens institut för rasbiologi i Uppsala, 60 år. Ursprungligen läkare och docent i psykiatri och nevrologi, först i Lund och sedan i Uppsala, ägnade han sig tidigt (från år 1898) åt rasbiologiska studier, vilka gåvo sitt första resultat i det stora, av vetenskapsakademien såväl som av läkaresällskapet prisbelönade arbetet över ett större antal svenska bondesläkter. Genom detta arbete vann han erkännande åt rasbiologien, vars förste docent i Sverige han blev 1916. Han arbetade därefter målmedvetet för att få till stånd ett rasbiologiskt institut i Sverige, därvid biträdd särskilt av professor Frithiof Lennmalm, vilken föreslog att använda Nobel-pengar för ändamålet, något som Karolinska institutets lärarekollegium emellertid ej ville bifalla. Sedan riksdagen uttalat sig för utredning rörande upprättandet av ett svenskt statsinstitut för rasbiologi, framlade Kungl. Maj:t proposition till 1921 års riksdag, som beviljade anslag, varefter docenten Lundborg sammanjämte åtskilliga till professor i rasbiologi och prefekt för det rasbiologiska institutet. Under den korta tid, detta institut fungerat, har det utfört storverk, som tilldragit sig världens uppmärksamhet. Det stora verket "The Racial Characters of the Swedish Nation", författat av professor Lundborg och souschefen vid institutet, docenten Josua Linders, har utförligt recenserats i Nationen av den kände tyske rasforskaren d:r Hans Günther, som därvid bland annat yttrade: "Det nya verket utgör den mest betydande rasvetenskapliga undersökning över ett europeiskt folk, som någonsin utkommit".

Såsom alla föregångsmän har även professor Lundborg utsatts för ovederhäftiga angrepp av kortvuxna yrkesbritikastrar, vilka med hela tyngden av Dagens Nyheters "kulturella" seminaristvisdom tillstrött sig att med åsnesparkar kunna vräka omkull rasbiologiska institutet, som givetvis är en nagel i ögat på alla samhällsupplösande krafter. Även den internationella storfinansen, som yves över att hava sanerat ihjäl nationella företag, bävar för att världen, om rashygienikerna till äventyrs en gång skulle komma att tillkallas som läkare, skulle kunna tillfriskna på nationell grund, varigenom helt visst den internationella storfinans, som lever i kompanjonskap med förruttnelsebakterier, finge sin marknad totalt spolierad.

Sverige har uträttat mycket på antropologiens område. Vi hava att uppvisa sådana namn som Anders Retzius (1796—1860), "huvudskallemätningens fader", Gustaf von Düben (1822—1892), Gustaf Retzius (1842—1919) och den ännu levande C. M. Fürst, vilka båda sistnämnda 1902 utgåvo det stort anlagda arbetet "Anthropologia Suecia", som stått modell till Lundberg—Linders nämnda, på modern vetenskap fotade bok "The Racial Characters of the Swedish Nation", och på sin tid tjänade som ett mönster för andra länder. "Sverige har nu", har det därför blivit sagt, "inom ett kvarts sekel icke mindre än två gånger uppstillt ett exempel för andra folk". Och här i Sverige var det jämväl som franske ministern, greve Gobineau, den store svenskentusiasten, i ett hus vid Nybrogatan i Stockholm drog upp konturer till vad sedan utvecklat sig till en särskild vetenskap, rashygienen på nordisk grundval, vars främste levande representant, d:r Hans F. K. Günther, den vetenskapligare utvecklaren av Gobineaus mera intuitiva tankar, av kärlek till den nordiska rasen ävenledes

Lunda Tvättinrättning
Rekommenderar sig för utförande av all slags tvätt (ej kemisk), mangling och strykning. Förstklassigt och omsorgsfullt arbete garanteras.
Snabb och punktlig expedition
Innehavare:
AUG. GUSTAFSSON.
Tel. Drottningholm 20 & 190

DANSK NATIONALT TIDSSKRIFT
KØBENHAVN F.
Selvstændigt - uafhengigt - antisemitisk
Helaar Kr. 5: —. Halvaar Kr. 2: 75.

Den tyska bondeklassen i uppvaknande.

"Gud nåde, Er, Ni folkförrädare, om bonden reser sig landet runt!"

Den process i den judisk-ekonomiska utvecklingen eller rättare sagt erövringen, vi för närvarande bevittna här i Sverige och som berördes redan i den i Nationens första utkommande nummer den 2 oktober 1925, har sin motsvarighet i flertalet om ej rent av alla de s. k. kulturstaterna. "Kosmopoliternas erövringskrig fullföljes", skrev'o vi, "med all kraft. Genom en framprovocerad statsskuldsättning på ett par miljarder ha de förvärvat sig ett fast grepp om statsmakten, som gjorts till deras beroende gäldenär. Den svenska industrin är redan till väsentlig del uppslukad av storfinansen. Stöten riktas nu som bäst mot den fria handeln och mot jordbruket, vilka näringar hårt ansättas både från ovan och nedan, så att läget för dem ter sig allt bekymmersammare och underkastelsens perspektiv rycker allt närmare." Vi äro i dag uppenbart runt om i Europa komna till den punkt, där det är fråga om just den rena underkastelsen. Den väg, det judiska Mammon gått fram i sin erövringskamp mot jordbruksnäringen, har varit densamma som när det gällt att lägga staten och industrin under dess välde: skuldsättning. Genom en oproportionerligt avvägd prispolitik å jordbrukets behovs- och produktionsvaror, reglerad genom de av Israel dirigerade "idépartierna", tvang man bönderna att för sin drifts upphållande allt längre och längre inteckna sina gårdar hos bankerna och därmed även för all tid åtaga sig de ruinerande förpliktelser till den judefinansiella makten, som de "erhållna" dyra räntelånen utgöra.

Men bondebefolkningen, som i regel är ett tålmodigt släkte och alldeles särskilt i närvarande tid gett "storartat" prov på beskedlighet och "lojalitet" mot sina förtryckare, tyckes nu emellertid litet varstans börja att vakna. I Sovjet-Ryssland vägra bönderna att betala skatt ävensom att på regeringens befallning sälja sina produkter, i Danmark, där de genom en ytterligt hänsynslös "demokratisk"- lagstiftning pressats ner i den rena misären, vägra de likaså att fullgöra sina skyldigheter till det allmänna, och i Tyskland hota de nu med uppror mot "folkförrädarna" vid ledningen av staten. Enligt meddelanden från Berlin skall i dessa senaste dagar vissa "flammande protestplakat, som sedan någon tid lyst från alla affischpelare i riksbuvudstaden, ha väckt åtskilllig oro inom ledande kretsar. Å de ifrågavarande plakaten uppmanades till ingenting mindre än bondeuppror. Det är, skriver en Berlinkorrespondent, de tyska bönderna som i sin nöd gå till kamp för sin existens, vilken nu står på spel. Upproret, som riktar sig mot regeringen, mot städerna, mot alla, vilka enligt böndernas mening ruinera lantbruket och dra bondsönerna in till storstäderna slutar med orden: "K ä m p a m e d v a l s e d e l n s m a k t! T i d e n d ä r f ö r n ä r m a r s i g! M e n f ö r b e r e d E r o c k i E d e r t s i n n e p å a t t m e d E d e r t l i v f ö r a d e n k a m p, s o m k a n s k e s n a r t p å t v i n g a s E r! D e d u n k l a m a k t e r, s o m i d a g f ö r s t ö r a f o l k e t t i l l r o p a v i: "G u d n å d e E r, N i f o l k f ö r r ä d a r e, o m b o n d e n r e s e r s i g l a n d e t r u n t!"

Vi återgiva ur den ifrågavarande korrespondensen följande till åskådliggörande av det i Tyskland inträdda läget:

"Visserligen stammar detta svulstiga upprop från en av lantbrukarnas kamporganisationer i en liten ort, men om ock ej alla jordbrukare i Tyskland skulle valt ett fullt så dramatiskt språk, bör man, framhåller korrespondenten, se mer till andan än till ordet. Och andemeningen i stridssignalen delas nog av alla landets lantbrukare. Ty Tysklands bönder stå nu inför en kris, som hotar att förinta hela det tyska lantbruket och "dör bonden, dör nationen", förklarade böndernas riksförening vid ett stort möte som nyligen hölls i Berlin.

Orsaken till det förtvivlade läge de tyska lantbrukarna nu befinna sig i får man till stor del söka i förhållandena under och efter kriget, i inflationen och deflationen med alla prisförändringar dessa förde med sig. Det må nu ock vara den tyska bonden, som för det mesta endast är lantbrukare, men ej sifferkarl, förlåtet, om han tappade huvudet, när han måste räkna med miljoner och biljoner, vilka ej voro värda så mycket, som den föda, han gav sina svin. Under kriget voro ju förhållandena som bekant ytterst svåra och det blev ej stort bättre senare. Så såldes exempelvis 1923 års skörd till största delen mot pappersmark, men såväl driftkostnader som skatterna måste 1924 betalas med guldmark, vilket hade till följd, att stora lån måste tas upp. Missväxten 1924 förvärrade läget ytterligare. Året därpå var skörden visserligen god, men måste säljas till pris, som ej motsvarade de kostnader man under året måst lägga ned på lantbruket, skörden 1926 var dålig och 1927 var ett fullständigt missväxtår. Blott ett ringa antal gårdar, som hade särskilt god jord, blevo oberörda av förra årets stora katastrof. Men i Ostpreussen, Pommern, Mecklenburg, Schleswig-Holstein och de tyska Östersjöprovinserna är läget förtvivlat. För att få en översikt över läget ha omfattande undersökningar gjorts, varvid man kommit till det resultatet att av alla lantbruk, som kontrollerats, hade under åren 1924—1925 och 1925—1926 alla större och över en tredjedel av de mindre gått med förlust.

I Pommern har det gått så långt, att många lantbrukare helt enkelt tagit spaden ur jorden, då lantbruket absolut ej förräntat sig och de ej förlorat mer genom att sitta med armarna i Rors. Men innan det går så långt, måste bonden ha drivits till förtvivlans yttersta gräns, ty han vet väl, att han aldrig kan vinna igen det han förlorat genom att ett eller annat år låta marken ligga i träde. Många försöka ock, ehuru oftast förgäves, att sälja sina egendomar. I Pommern och Ostpreussen kan man sålunda nu få köpa hur många egendomar, större eller mindre, man vill för en spottstyver.

Giyetvis har det tyska lantbruket ock i hög grad lidit av den stora importen av livsmedel, vilka införas med mycket låga tullsatser, medan den tyska bonden ej kan bli av med sina produkter. På grund av sin dåliga valuta och de låga arbetslönerna förser sålunda Polen Tyskland med potatis, mjölk, smör och ägg levereras från Danmark, såd från Amerika, frukt och grönsaker från Italien och från Argentina kommer det frusna köttet, som numera ätes av nästan alla klasser här medan bönderna klaga över att de ej kunna få sälja sina svin. Vidare äro de höga räntorna ett fördärv för lantbruket. Under många herrans år har bonden fått betala ända till 40 procent på de pengar han lånat, nu betalas i medeltal 10 procent. O m ö j l i g h e t e n a t t b e t a l a i g e n l å n e n e l l e r a m o r t e r a d e m m e d g u l d m a r k, a t t b e t a l a d e h ö g a r ä n t o r n a s a m t å v a r i g h e t e n a t t f å s ä l j a l a n t b r u k s p r o d u k t e r n a o c h d e s e n a s t e å r e n s d å l i g a s k ö r d a r h a r b i d r a g i t t i l l a t t l a n t b r u k a r n a m å s t s k u l d s ä t t a s i g u p p ö v e r ö r o n e n o c h n u v a r k e n v e t a, u t e l l e r i n. Skuldsumman har ökats dag efter dag och under de senaste fyra åren har det tyska lantbruket helt enkelt förlorat en tredjedel av sin förmögenhet. Lantbrukets skuldsumma har sedan kriget och till 1927 stigit till sju miljarder Mark, på vilka i runt tal en miljard årligen skall betalas i räntor. (Kurs. av oss.)

De oupphörliga valuta- och prisförändringarna ha bidragit till eländet genom att bönderna förletts till att spekulera med sina varor och ofta förlorat på dessa spekulationer. Så har exempelvis priset på råg de senaste fyra åren växlat fyra gånger och varje gång visat 100 procents skillnad mot föregående notering. Inom ett och ett halvt år steg potatispriset en gång till det femdubbla. Under trycket av de rådande förhållandena ha tusentals bondefamiljer och unga bondsöner invandrat till städerna. Så har endast från Preussens östra provinser, från 1919—1925 nära en halv miljon bönder gått till städerna, från Schlesien över 70 tusen och från Pommern 60 tusen. Icke desto mindre importeras årligen 100—150 tusen polska jordbruksarbetare, av vilka stora skaror, trots överenskommelser om motsatsen, stanna i landet.

Böndernas nödläge har föranlett regeringen att inskrida och lämna hjälp för tillfället. Denna förklaras dock uttryckligen endast avse ett handtag till nästa skörd kan realiseras, men har regeringen lovat att sedermera låta uppgöra en plan för lantbrukets rationella omorganisering."

För åstadkommande av rationellare försäljning av kreatur och kött ställer riket att börja med en borgen å 22 miljoner Mark och har lovat att begära ytterligare 8 miljoner för ändamålet. Vidare ställas 25 miljoner Mark till förfogande för att Rentenbankkreditanstalt med tillhjälp av de stora lantbruksföreningarna och särskilt utvalda experter skall kunna finansiera lantbruket. Som nödfond för ett snabbt genomförande av de planerade hjälpaktionerna anvisas 30 miljoner Mark. Ett av de första steg, som skall tagas, är att förvandla de skulder å 7 miljarder lantbruket har till långa lån med lägre räntor. För detta ändamål lämnar regeringen 100 miljoner Mark i förskott och ställer mer i utsikt. För att få en verkligt varaktig hjälp, måste ock importen av utländska livsmedel minskas. De senaste åren har denna import överstigit 4 miljarder Mark. Genom rationellt skött lantbruk och förståndig handelspolitik borde denna summa, enligt minister Schieles åsikt, kunna minskas med 3 miljarder. Blir lantbruket räntabelt kan det ock sysselsätta större mängd arbetare och flykten till städerna kunde på så sätt stoppas."

*

Det gäller att se, i vad mån rikaregeringen genom sin tillfälliga "nödhjälp" till det tyska jordbruket skall lyckas lugna sinnena, avvärja den hotande bonderesningen.

De verkliga bödlarna i Bolsjevikien.

Vilka voro de verkliga bödlarna och anförarna av Tjekans tortyrmetoder?

Enligt Nilostonski's bok: "Bolsjevismens blodrus", Lorsch Würtenberg 1925, sid.45, har det konstaterats, på grund av dokument, som funnits i människoslakthusen i de sydryska städerna och på grund av utsagor med fångar som setat i Tjekans fängelser och som lyckats fly samt slutligen på grund av förhör som verkställts av den frivilliga armén med tillfångatagna tjekabödlar, att 50 proc. av dessa voro judar med rent judiska namn, 25 proc. voro judar fast med tagna ryska namn, 15 proc. voro kineser, letter, ungrare och endast 10 proc. ryssar. Av hela antalet voro 20 proc. kvinnor, av vilka senare med undantag för några lettiskor alla voro judinnor.

Ett belysande exempel på den grymhet judiska kvinnliga bödlar kunde utveckla finner man av samma bok, sid. 41: "Överhuvud måste man säga att liksom i Kiew så också i Odessa, Charkow, Peltana o. s. v. judiska kvinnor och flickor sysselsatte sig med att tortera och slakta människor och att deras antal var rätt betydande. Varje stad hade sin "Rosa", "Sonja" etc. som blev till berömdhet i resp. städer. Då de kinesiska yrkesbödlarna ryggade tillbaka för att tortera en gubbe med vitt hår eller när deras tortyr syntes för svag, då när det judiska flickor, som grepo in och med glatt begär störtade sig på sina offer öch i sin djävulska lust tillfogade de grå och vita huvudena, vare sig de voro gubbe eller gumma de mest otänkbara kval och till slut brakte dem om livet."

BRÖDET
På grund av dess överlägsna kvalité köpa numera de flesta stockholmarna sitt bröd i
MELCHER LINDHOLMS BAGERI
5 Norrtullsgatan 5
eller hos dess återförsäljare.
Uppmana Eder leverantör att föra vårt fabrikat!
Hotell, Restauranger o. Caféer böra i eget intresse låta oss bliva Eder leverantör.
Telefoner: 850 48, Norr 1589.

Måltidsdryck som hälsokur
erhåller man av Fruktsalt-Samaria; det ger en läskande och hälsig kolsyredryck, som piggar upp aptiten och befordrar ämnesomsättningen, renar och uppfriskar blodet, befriar magen och tarmarna från otjänliga ämnen, utdriver den skadliga urinsyran, gifter som måste renas bort, varmed undanröjdes grundorsaken till dålig hälsa; hela organismen sättes i god form.
Drick därför dagligen Fruktsalt-Samaria. Pris pr fl. kr. 2.50; motsvarar 25 fl. mineralvatten. Erhålles å apotek, hos drog-, färghandl. m. fl.
Cedergrens Tekn. Fabr., Stockholm

JOHAN G. GRUNDBERG
SMÖR-, OST-, AGG-
&
VIKTUALIEAFFÄR
Specialité: SVENSK LAX
Sibyllegatan 9
Tel. 770 95 STOCKHOLM Tel. 770 95

Dräkter, Kappor och Klänningar
Beställes bäst och billigast hos
EMIL MOSSBLAD
2 Sergelgatan 2
Tel. Norr 195 87, 132 74
Stockholm

HARALD
LINDSTRÖMS
Boktryckeri
Kungsgatan 50 - Tel. 365
Katalogar, Broschyrer, Affärstryck.
Specialitet: Tidningar o. Tidskrifter
Begär offert!

UR UTLANDETS PRESS.

"Judedömet och dolkstöts-legenden."

Den ledande tyskfolkliga dagliga tidningen "Völkischer Beobachter" i München berör i en artikel vårt uttalande i nr 12 av Nationen "Dolkstötslegenden' och Israels planerade dolkstöt mot Sverige". V. B. skriver:

Den svenska tidningen, juden Karl-Otto Bonniers "Dagens Nyheter", yttrar: "Dolkstötslegenden definitivt avlivad av tyska riksdagen. Det förvånar ingen att den puerila, ur politisk rancune (hat) sprungna "dolkstöts"-legenden, enligt vilken den pacifistiska agitationen och den moraliska upplösningen i landet skulle vållat katastrofen 1918, helt enkelt avföres från diskussionen".

"Nationen" erinrar om sina tidigare uppsatser i ämnet, som förebragte bevis för, att judedömet målmedvetet genomförde revolutionen (se referat i Völkischer Beobachter av 28 januari 1928). Vidare uppdrager denna nationella tidning jämförelse mellan "Berliner Tageblatt's" och "Dagens Nyheter's" underminerade verksamhet. Den sistnämnda tidningen var 1925 ivrigt verksam för Sveriges avrustning och icke utan framgång. Den ögonhänglade liksom Berliner Tageblatt med kommunisterna. 1928 föreslog Bonnier diktatur för marxisten Per-Albin Hansson, han vore "den gode husfadern i det svenska folkhemmet". Nationen tillropar Bonnier: "Bort med fingrarna från dolken". Ingen dolkstöt i ryggen på den svenska, kulturella, ras-, politiska, ekonomiska fronten!

Man lär alltså av den "tyska" revolutionen.

Helt visst ha de olika folken i sin hårda försvarskamp mot Juda mycket att bäde lära och lära av varandra. I verkligheten förhåller det sig ju så, att judemakten i sin erövringsstrid använder sig av en tämlig analog strategi samt likartade principer i de skilda länderna. Den heltvisst fullt adekvata roll, som juden Wolfs Berliner Tageblatt i Tyskland och juden Bonniers Dagens Nyheter i Sverige i egenskap av centrala, ledande instanser för det israelitiska upplysningsväsendet i resp. länder spelat, ger en föreställing om hur utomordentligt välorganiserat det judiska systemet i själva verket är.

En religionernas international i Genève.

Att man nu också umgås med planer på skapandet av en religionernas international i Genève, är knappast överraskande. Den 12 september i år sammanträder i "världsförbundsstaden" en stor konferens mellan representanter för "alla de främsta religionssamfunden på vår jord". Inom såväl orienten som occidenten har man, enligt vad de officiella rapporterna förkunna härom, kommit till klarhet om att de olika religionssamfunden ha att lära av varandra och därför böra inrikta sig för en intim samverkan.

Initiativtagare till planen är Church Peace Union, på sin tid stiftad av Carnegie. Arbetet är redan påbörjat så tillvida, att en vetenskaplig expedition under ledning av professor Rudolf Otto i Marburg f. n. befinner sig i orienten för att samla material till ett religionshistoriskt museum. Professor Otto har närmare utlagt syftemålet med planen sålunda, att det gäller "att få till stånd ett samarbete mellan de främsta religionerna i världsaltet i internationella och sociala frågor". Det skulle alltså bli en fortsättning å det s. k. ekumeniska arbetet, och är det meningen att söka få ut "de bästa elementen av de olika religionssamfunden".

Det skall heltvisst bli av intresse att se, vem som i Genève skall komma att ta ledningen av och bestämmandet över den planerade "religionernas international". Man har alla skäl anta, att det blir den judiskt styrda N. F.-församlingen, genom något dess underordnade organ. Även avvaktar man med intresse Vatikanens i Rom ställningstagande till planen, som väl inte gärna kan väntas vara för densamma.

PRIVATSPISNINGEN
SCHEELEGATAN 8, 1 tr. - Tel. Kh. 44 25
Frukost: Smörgåsbord, varmrätt, gröt o. kaffe samt öl eller mjölk.
Middag: Smör, bröd, soppa, varmrätt, kaffe, öl eller mjölk.
10 st. kuponger Kr. 11: 70.
Inackord. Kr. 70: — pr mån.
God o. vällagad husmanskost.

Sabeln bör återinföras som polisvapen!

Polisintendenten Bäckman, som yttrat sig över Svenska polisförbundets framställning i beväpningsfrågan, förordar livligt sabelns återinförande som polisvapen även vid vanlig patrulltjänstgöring.

Polisintendent Bäckman poängterar i sitt yttrande, att det vapen, varmed polismannen är utrustad, bör vara av sådan beskaffenhet, att det dels inger respekt hos bråkmakare och förtroende hos polismannen, dels utgör ett effektivt skydd för polismannen, då vapnet kommer till användning. Batongen kan ej sägas uppfylla något av dessa anspråk. Den är för klen och av för liten räckvidd. Bråkmakarna kunna utan någon egentlig risk för att bli skadade fatta tag i batongen för att rycka den ifrån polismannen. Försök därtill ha flera gånger förekommit. Lyckas bråkmakaren få tag om batongen, blir ofta polismannens hand, till följd av remmen om handleden, fullständigt fastlåst. Mot angripare, som använda kniv eller käpp, är batongen på grund av sin obetydliga räckvidd till ringa nytta. Vidare har batongen på grund av sin lättillgänglighet och relativa oförlighet vid flera tillfällen använts, oaktat situationen icke varit sådan, att vapnet behövt begagnas.

T. f. polismästare Frick, vars sympatier gå i samma riktning, framlägger ett förslag till ändring av reglementet därhän, att den manliga ordningspolisen i de städer, som äro skyldiga att tillhandahålla reservpolispersonal, skall vara beväpnad med sabel, under det att polischeferna i övriga städer skola äga bestämma, huruvida personalen skall vara utrustad med sabel eller batong. I städer av förstnämnda slag skulle polischefen dock ha rätt att förordna om bärande av batong i stället för sabel eller tillsammans med sabel vid viss tjänstgöring, såsom ombord på motorbåt eller cykel. Föreskriften om användande av pistoler i vissa fall skulle bibehållas. Sabeln har, framhåller t. f. polismästaren, burits av all vid ordningspolisen i Stockholm tjänstgörande personal under en oavbruten tidrymd av mer än 36 år, och denna beväpning har därvid visat sig vara den ur alla synpunkter lämpligaste. Den erfarenhet, som vunnits angående batongens användbarhet som beväpning för polispersonalen, är icke ägnad att jäva denna uppfattning. Att polispersonalen i Stockholm i stort sett har samma uppfattning framgår av siffrorna från den omröstning, som i fjol anställdes. I denna omröstning deltogo 412 medlemmar och av dessa uttalade sig 366 för sabel och endast 46 för batong.

Östersjön har blivit ett politiskt oroscentrum.

Ett uttalande av chefen för marinstaben.

Chefen för marinstaben, amiral Otto Lybeck, har i anledning av vissa offentligt gjorda yttranden av den danske politikern Holger Andersen om att Östersjön som ett speciellt farecentrum inträvjudeles uttalat sig för Nya Dagligt Allehanda angående Östersjöfrågan.

Folketingsmand Holger Andersen har i sitt föredrag beteknat förhållandena på Östersjön såsom oroligare än före världskriget, yttrade amiral Lybeck. Detta anser jag vara riktigt. De finnas visserligen, som påstå, att så icke är fallet, men man måste väl ändå erkänna, att förhållandena på Östersjön i varje fall äro ovissare än förut.

Om man frågar sig, vilka orsakerna härtill äro, ligger, efter vad jag kan se, svaret öppet och klart. I första hand kan konstateras, att antalet strandgåare vid Östersjön ökats från 4 till 9. Vidare är det tydligt, att ryska statens framtida öden och den därav följande politiken överhuvudtaget, även Östersjö-politiken, knappast någonsin präglats av en sådan ovisshet som nu. Slutligen kan man fastslå, att genom Versailles-freden skapats åtskilliga onaturliga avgränsningar länderna emellan. I detta sistnämnda hänseende syftar jag särskilt på den tyska kustens avklippning i två delar genom Polen, samt staten Danzigs tillkomst och dess egendomliga mellanfolkliga ställning.

Beträffande sjöstridskrafterna och de rent maritima sjöförhållandena är situationen före världskriget den, att Ryssland och Tyskland konkurrerade om väldet i Östersjön, i vilken konkurrens Tyskland avgjort dominerade. Tyskland kunde i dåvarande läge medge eller några främmande flottor att inkomma i Östersjön. Detta läge är nu fullständigt rubbat. Numera kan man påräkna västmaktflottornas inträngande i Östersjön. Huruvida den tidigare situationen var till Sveriges fördel eller ej är en sak för sig, men det måste medges, att läget före världskriget i varje fall var i viss mån fixetat, under det att förhållandena i detta hänseende numera äro ovissa. Ändrade lägen kunna också uppstå genom att de nya strandägarna vid Östersjön äro i färd med att upprätta sjöförsvar.

Sannolikheten av västmaktflottors uppträdande i Östersjön beror dels på västmakternas intresse för respektive nationer vid detta hav, dels på deras intresse i världspolitiken i övrigt. För Sveriges vidkommande kan ett dylikt inträngande i Östersjön av västmaktsflottor i vissa fall vara olägligt, i andra fall kan det vara önskvärt. Men det är icke säkert att västmakters och våra egna intressen i dessa fall sammanlöpa. Tvärtom kan lätt tänkas, att om ett inträngande av västmaktsflottor i Östersjön vore för oss lägligt, så äro dessas flottor bundna av operationer i långt härifrån avlägsna hav.

Hur man än ser på förhållandena, lär man icke kunna komma ifrån att Östersjön är ett oroscentrum. Farvattnet mellan Östersjön och Kattegatt är särskilt betydelsefullt och man måste därför göra klart för sig att även här är ett område, där svenska intressen måste bevakas.

Sjökrigsmaterielens utveckling under världskriget, särskilt u-båtsvapnets och flygvapnets uppträdande, har gjort, att sjöhandeln nu är mera utsatt för störningar i händelse av krig än vad tidigare varit fallet. Denna synpunkt är särskilt betydelsefull beträffande Sverige, som på grund av sitt geografiska läge är så gott som uteslutande hänvisat till förbindelserna över havet för upprätthållande av sin hushållning. Överhuvudtaget får man för framtiden taga särskild hänsyn till eventualiteten av ett kombinerat uppträdande av sjö- och lufttoperationer, varvid en särskilt viktig uppgift för det svenska försvaret blir att förhindra, att främmande sjö- och luftflottor vinna fasta utgångspunkter på Gottland eller på andra mot Sverige framskjutna platser.

Därmed äro också det svenska sjöförsvarets uppgifter klarlagda. De koncentreras till kustens skydd och sjöhandelns upprätthållande, vartill numera kommit försvarande av luftföretag mot vårt land.

Man gör sig gärna den från, om det svenska försvaret är i stånd att fylla dessa uppgifter inom den ram, det erhöll genom 1925 års riksdagsbeslut i försvarsfrågan. Förvisso är så icke fallet; 1925 års försvarsordning är ofullräcklig, men man får ändå inte kasta yxan i sjön utan försöka göra det bästa möjliga, och efter hand avhjälpa de värsta bristerna, därvid det för flottan gäller att få en tryggad ersättningsbyggnad för föråldrade fartyg. Men sedan gäller det också att bringa nationen till insikt om nödvändigheten av en omläggning i riktning mot väsentligt större effektivitet. Ett ökat intresse för försvaret bör komma ju förr desto hellre, och en särskild uppfordran i den riktningen ligger i de nuvarande ovissa förhållandena vid Östersjön.

Köpmän,

gynna dem som gynna Er!

Ur tidningen Köpmannen, Sveriges Köpmannaförbunds organ, återgiva vi nedanstående ord, värda att noga begrundas av varje svensk köpman: *Det är icke blott en dauvislig plikt utan helt enkelt en förmån för köpmännen och de enskilda näringsidkarna att genom annonsering, prenumeration och spridning till allt vidare kretsar stödja och uppmuntra sådana tidningar, som visa förståelse för den enskilda företagsamhetens uppgift och med sympati stödja köpmanskårens sunda organisations- och reformsträvanden. Här kunna organisationens tiotusentals medlemmar var och en i sin stad göra en verklig praktisk, målmedveten och helt visst resultat bringande insats för sina egna, sin kårs och sitt yrkes livsintressen men ock för det borgerliga samhällets sunda och lyckliga utveckling och fortbestånd.*

Det sociala problemet och judefrågan.

(Forts. fr. sid. 1.)

att bjärt belysa sammanhanget mellan Judendomen och Marxismen än ovanstående ord ur ett judiskt program från 1860-talet. Det har tyvärr blivit ett orubbligt faktum, att detta judiska "löfte" icke förblev en gyckelbild eller en förhoppningsfull teori utan är en fruktansvärd verklighet. Ständigt har det varit judiska demagoger och tidningssmörjare, sladdrande folkmötestalare och hebreiska politiker, som från säkra bakhåll beredde jordmånen för revolutionerna, skapade ofrid och upphetsade massorna. De allra senaste tidernas händelser förete samma bild. En intill 70 procent förjudad socialdemokrati fullbordade 1918 omstörtningarna i Tyskland och Österrike, och ett av Bela Kuhn anstiftat rött skräckvälde, av varaktighet i Ungern följdes några år senare av ett likaledes misslyckat försök i Bulgarien, för att nu inte tala om det kommunistiska Ryssland, av vars 703 regeringsmedlemmar, 604 voro judar!

KOP BRÖD FRAN
W. Gustafsson, Bageri & Konditori
S:t Eriksg. 22. Stockholm. Tel. N. 18292

Icke mycket annorlunda lägo saakerna till i de övriga staterna. Överallt står en jude i spetsen för de socialistiska rörelserna. Det kan sägas med rätta, att Marxismen är ej längre en idé eller en rörelse för sig själv, utan den utgör blott ett av de många redskap, med vilkas tillhjälp juden försöker slå den nuvarande världsordningen i spillror.

Av judiska lögnhalsar måste våra arbetarskaror lära sig vad tvättäkta socialism är. Och arbetaren i sin eländiga ställning tror dessa tomma löften och drömmer sig in i ett skönare framtid, sövd av saligt judemelodier, icke anande vilken dubbelroll dessa sladdrande "folkfrälsare" och kroksnablade marxistapostlar spelh.

Ty å ena sidan är det den mest hjärtlösa, renodlade kapitalism, som genom Judas planmässiga ansträngningar införts i de enskilda staterna, under det att å andra sidan samma kapitalisthydra förkunnar socialismens frälsningslära, som till sist endast avser att dölja den egentliga blodsugaren samt att genom de drönande slagorden om klasshatet utsä tvedräkt och ofrid emellan de olika arbetande samhällslagren inom ett folk.

Ty just i denna kamp olika arbetarlagar emellan ligger judens styrka, då han förstått att med slug beräkning under fältropet "ned med kapitalismen" mobilisera arbetarklassen i sina intressens tjänst.

"Låt oss befordra socialdemokratien överallt där så ske kan, men må vi endast vara försiktiga, på det att de breda lagren ej må märka, att socialismen skyddar judeintressena."

Så skrev i juli 1899 "Judisches Volksblatt" (Judiska Folkbladet) i Wien. Och just därpå hänger det, att man lyckas berövа juden denna hans arbetarlivvakt, om folken skola kunna befrias ur världskapitalismens judeklor. Att först klarlägga detta sammanhang för arbetaren, att för honom avslöja kapitalismens rätta väsende, att göra honom till judendomens motståndare, se där det problem, som främst väntar på sin lösning.

Men detta problem kan icke lösas om man från intelligensens sida tror sig böra möta proletärernas klasshatspredikningar med motsvarande klassargument, eller om de borgerliga kretsarna nöja sig med att makligt — och fegt — hoppas på den dag, då "andra" skola komma och återföra den s. k. "pöbeln" i dess forna skrankor.

Blott därar och politiska lekmän äro i stånd att tro, att den sociala jämvikten i en stat kan uppehållas genom trångbröstad ståndshögfärd eller hänsynslös överklassdiktatur. Det är fega lymlar och dumhuvuden, som tro sig kunna komma ifrån de sociala problemen med dylikt borneract svammel och mena att de därigenom i längden kunna tygla de nödlidande och undertrycka folkmassornas raseri. Och t. o. m. om dylika politiska kvacksalvare äro än så ärliga antisemiter, så kunna de likväl aldrig bidraga till judefrågans lösning, utan de driva på juden och befästa därigenom dennes herravälde.

Arbetarens politiska inställning, hans andliga och sedliga nivå och hans klasshat må ingen tanklöst fördöma, utan må man i stället söka förklara och förstå sådant — däri ligger konststycket.

De borgerliga måste äntligen en gång lära sig begripa, att en under hunger och sjukdom, under fruktansvärt elände och samvetslöst utnyttjande uppväxt arbetarklass måste bliva sådan den i dag är. En folkmassa, som under årtionden prisgivits åt allehanda umbärranden, som förutbestämts till ett glädjelöst liv, som gång på gång fått tömma lidandets och bitterhetens bägare i botten, och från vilken man rövat själva dess själ, en dylik massa måste bliva ett hån mot allt vad människovärde heter och ett lätt byte för materialismens profeter. Här har den i varje människobröst slumrande goda gnistan bragts att utslockna och vägen har beretts endast för det djuriska i vår natur.

Fastsmidd vid proletärlivets klippa vissnade arbetaren bort, blev berövad sin själ och slöt i sin stora övergivenhet förbund med sina två reskamrater genom livet, de båda maktorna *förtvivlan och hat*.

Tusendens familjeliv skakat i dess grundvalar, ett proletärelände, som kvävde varje moraliskt frö och störtade ungdomen av båda könen i förbrytelser och allsköns osedlighet — i detta tecken drömde folken sig en ny framtid till mötes.

Vid behov av
FOTOGRAFERING!
Glöm ej att anlita oss, då vi äro Specialister och erfarna fackmän inom branschen.
RING ENDAST NORR 75 45.
BILD-CENTRALEN
Drottningg. 38, Stockholm

Men den, som tror sig vara tvungen att göra i politik och då hoppas kunna upprätthålla varaktig fred och ordning i staten därigenom, att man helt enkelt sätter järnsmidd sko på pöbelns nacke, som man så prydligt uttrycker sig, den tar grundligt miste. Den, som kan klara upp med sitt samvete att föra statskonst efter detta recept, kan möjligen för en kortare tidsperiod lyckas därmed. Men ve dem, som till judarnas triumf få uppleva den stund, då de genom nöd, hunger och elände till vansinne uppiskade massorna taga sin hämnd.

Det finnes härvidlag blott ett antingen-eller. Antingen beslutar man sig för att medgiva arbetaren mänskliga rättigheter och låter bli att stämpla honom som en lägsta sortens medborgare: då ställer man sig på en basis för sann social fred och samförstånd — eller ock uppdelar man samhället i sådana, som tack vare vissa borgerliga förhållanden bestämts till härskare och sådana, som på grund av sin proletära härkomst dömts till slavar eller statsmedborgare av lägre grad. I förra fallet blir i den sanna mänsklighetens namn en makt skapad, som är i stånd att hålla inför både yttre och inre fienders anlopp; i senare fallet driver man ett farligt spel, banar väg för brödrastriden, underblåser den sociala förbittringens eld och riktar det vapen, som man ville använda mot fienden, i stället mot sig själv. Men i en sådan strid blir icke en till vansinne upphetsad arbetarklass den slutligt segrande icke heller en av alla goda makter övergiven, oduglig borgarklass, utan den som segrat är den skrattande tredje parten — den kallt beräknande, för alla sinnesrörelser främmande juden.

Utan en lösning av judefrågan finnes ingen framkomlig väg på det sociala området, och utan samtidigt ingrepp på det sociala problemet kommer man ej till något framgångsrikt bekämpande av judendomen. Den verkliga världsfreden ligger i inseendet av den sociala nöden och av den judiska faran, som hotar alla folk.

Låt oss hädanefter betrakta arbetaren icke som en mindervärdig, icke som en slav, utan som en arbetets uppehållare. Låt oss giva honom samma mänskliga rättigheter och möjligheter till en sund andlig och själslig utveckling, låtom oss sluta kedjan av alla ärligt arbetande människor, och den dag skall randas, då flammorna av ett glödande hat skola slå samman över våra plågares huvuden för att taga en fruktansvärd hämnd för all begången orätt — i enlighet med veteranen Fritsch's ord "Det gives intet tillfrisknande för folken förrän judedömet skilts bort".

Adolf Bauer.

Cand. Med. Vet., ordf. i Tysk-Österrikes nationalsocialistiska Ungdomsförbund.

Sveriges folk vid skiljovägen.

(Forts. fr. sid. 1.)

folkning kommer tvivelsutan att raskt uppblandas med avkomlingar till de inflyttade, vilka säkerligen ur biologisk synpunkt äro mindre värdefulla. En sådan ökning i födelsernas antal är sannerligen ej eftersträvansvärd.

Under tidernas lopp har på liknande sätt folk efter folk försvunnit från historiens skådebana eller uppgått i sämre. Ett avskräckande exempel utgöra vår tids greker, om man jämför dem med antikens folk i samma land.

Ärftlig undermålighet inträder och visar sina verkningar icke blott på det kroppsliga, utan även på det psykiska området. Det uppkommer ett allt större antal nervösa och underliga människor, vilka ej kunna eller vilja utföra ett regelbundet och nyttigt arbete, de bli samhällsparasiter, som måste underhållas eller omhändertagas av de övriga. Förr eller senare kommer man till bristningsgränsen, då de kvarvarande dugliga människorna i landet ej längre ensamma förmå bära alla de bördor, som den högt uppdrivna kulturen, eller rättare sagt överkulturen, lägger på deras axlar. Det inträder då villervalla, upplopp, revolutioner etc., som gör landet till ett lätt byte för främmande inkräktare eller för terroriserande folkgrupper inom det egna landet. Äldre lysande kulturfolk, vilka efter hand urartat, ådagalägga detta. Åtskilliga stater i Central- och Sydamerika, likaså Ryssland och flera av Balkanstaterna visa oss åtvinleldes exempel på

PARISER-CAFÉET
27 Kungsgatan 27
Stockholm

Nordiska stamfränder!

Förena Eder med oss, till kamp mot statens, folkstammens och den nordiska kulturens fiender!

Värna vår urgamla frihet och rätt!
Gå med i nordvaktarnas led!

NORDISK VAKT
Box 496, GÖTEBORG 1.

vad ett dåligt folkmaterial åstadkommer. Den moderna ärftlighetsforskningen och rasbiologien kasta ljus över många av de nu i korthet skisserade frågorna. Det kräves dock ett energiskt forskningsarbete för att ytterligare skingra mörkret på dessa områden. Först när vi vunnit tillräcklig kunskap, kunna vi på allvar taga upp striden och länka våra öden i andra banor. Jag tvivlar ej på att det i en framtid skall lyckas människoslaktet att nå en lyckligare och bättre tillvaro än den nuvarande. Det är emellertid ej lätt att redan nu anvisa den bästa vägen att komma dit.

Några riktlinjer, som vi alla borde kunna ena oss om, har jag här nedan formulerat.

1. Lev ett arbetsamt och sparsamt liv. Undvik dagligt bruk av stimulantia i större mängd. Var ingen fiende till naturlig och sund livsglädje. Uppfostra barnen utan klemighet, till enkelhet och dygd.

2. Befrämja och deltag i kroppsövningar och stärkande idrott. Bekämpa överdrifter och rånet på området.

3. Motarbeta lyxen, sedefördärvet, "dansraseriet", och annat sexuellt elände.

4. Motarbeta med alla lovliga medel smutspressen och sådana tidningsorgan och böcker, som ständigt riva ned allt nationellt, ja nästan allt bestående, utan att bygga upp något värdefullt i stället, sådana pressalster som uppenbart förvränga sanningen i självsvkt syfte och göra vitt till svart och svart till vitt. De utföra ett farligt undermineringsoch mullvadsarbete, som högeligen skadar folket.

5. Stöd egnahemsrörelsen, så att den blir, vad den borde bli. Befrämja familjebildningen. Goda familjer äro statens säkraste stöd. Landets bästa män och kvinnor inom *alla* samhällsklasser måste lära sig inse, att det är på dem det beror hur nästa generation blir beskaffad. Av ogräs blir ogräs. Av ädel sådd får man ädel skörd. Detta gäller i stort sett också om människorna. Det duger ej att med sofismer och dialektik söka bortförklara dylika fakta.

6. Stark barnbegränsning (0—1—2-barnssystem) bland landets bäst utrustade medborgare samtidigt med rik barnalstring bland de biologiskt sämst utrustade leder till rasförsämring. Detta sorgliga fenomen utgör huvudanledningen till hela folks urartning och undergång, såväl i äldre som i nyare tid. Statsmakten borde allvarligt beakta detta och taga kraftigt initiativ för att skydda det egna folket. Det är för närvarande en rent *ritad* fråga för oss svenskar och vissa andra kulturfolk.

7. Det är svenskarnas urgamla rätt att befolka Sverige, ett land som av naturen är rikt gynnat och väl värt att arbeta och kämpa för. Förhindra därför främmande rotlösa folk att invandra. Till dem höra icke blott zigenare, vilka ju äro rena parasiter och fridstörare, utan även andra intellektuellt betydligt högre stående folkelement, vilka väl inkomna i landet ej synas kunna eller ens vilja göra sig solidariska med vår folkstam.

Svensk ungdom av båda könen — jag vänder mig till Eder i främsta rummet — med en varm vädjan att arbeta för Sveriges väl genom att ägna befolkningsfrågan och de rashygieniska spörsmålen en oavlåtlig uppmärksamhet och ett *aldrig svikande intresse*. Rådens icke, I unga, att gå ut i ärlig, öppen strid, hur mycken förföljelse Ni än kan bli utsatta för. Ni måste enligt hålla ihop och ej låta olika bildningsgrad, olika politiska och religiösa uppfattningar skilja Eder åt. Vi svenskar stå nu, som prof. Brisman uttryckt det, vid en vändpunkt. Det gäller

NATIONALT TIDSSKRIFT
Keysersgt. 1, OSLO
Utkommer maanedlig
Pris til Sverige kr. 6: 20.
Eneste antisemitiske publikation, som utgis i Norge.
Bestilles best paa posthuset

NATIONEN

Fredagen den 13 april 1928.

Harald Lindströms Boktryckeri, Stockholm 1928.

Gör ett besök

i min affär, där köper Ni

SMÖR, OST, ÄGG och KONSERVER

till absolut lägsta priser.

Carl Sandbergs Smörafflär

Tegnéragatan 17. Tel. Norr 215 39.

för oss att välja mellan å ena sidan den väg vi redan slagit in på — den bär nedåt mot avgrunden, mot urartning och kulturförfall — å andra sidan en mycket besvärlig och mödosam väg i motsatt riktning, den bär uppåt mot de soliga höjderna, som vinka långt bort i fjärran, dit vi äldre hoppats att en gång få komma eller åtminstone närma oss. Detta hopp har varit bedrägligt. Måtte det förunnas Eder att *steg för steg kämpa* Eder fram på denna pliktens och självförsakelsernas väg. *Måtte vår svenska ungdom — generation efter generation — ha hänförelse, kraft och uthållighet nog till en dylik bragd. Underskatta ej faran. Ni har Sveriges öde i Edra händer.*

Kring Sveriges representationsfråga.

(Forts. fr. sid. 1.)

i lasten och ställt sig principiellt emot både 800 kronorsstrecket — på den allmänna och lika rösträttens grund — och Första kammarens baserande uteslutande på fyrkskalan, samt i stället där velat bevara vissa ståndselementer.

De Geers representationsreform var en kompromiss, som icke kunde tillfredsställa de radikale. Sven Adolf Hedin yttrar därom redan efter det nya representationsskickets första riksdag i sina ”15 brev om den nya representationen” (s. 29 ff. i de samlade skrifterna): ”Den nya riksdagsordningens antagande berodde sålunda på en *kompromiss*, vari isynnerhet de radikala reformvännerna med stor självbehärskning nedsatte sina fordringar, medan däremot den del av de konservativa, som insåg nödvändighet av en snar eftergift med hemlig glädje fann priset oväntat billigt. — — —. Hade ej de radikalt liberala slutit sig till reformen, skulle de gammalliberala ingalunda lyckats genomföra den, t. o. m. passiviteten å de förras sida skulle ha bortblåst den foglighet, som också var ett villkor för framgången, varemot de sistnämnda ej vågade trotsa de förbundne liberalerna och demokraterna”.

Konsekvensen blir kravet på avskaffandet av census till Andra kammaren. ”Någon tvekan om nödvändigheten av det i nuvarande censusbestämmelser uttryckta penningavguderiets fullständiga undanröjande lärer ej kunna hysas..av någon verkligt frisinnad, ej heller någon farhåga för följderna därav”. Likaledes kräves *lika rösträtt för* alla i det kommunala livet.

”De farhågor, som stundom yttras för en oupplyst demokrati, för en stadsfullmäktigekår bestående av ”endast obildade arbetare” betrakta vi såsom blott förebruna. Man vet ju, att arbetarna med större fördomsfrihet än de flesta andra klasser, ledd av rättkänsla och sund instinkt giver sin röst åt hedern och dugligheten, var de än finnas.”

Detta omdöme torde alldeles säkert de nutida liberalerna *icke* vara beredda att fälla om nutidens socialdemokratiska arbetarevalmän. Även Hedin hade själv upplevat något dylikt. Åtminstone var han med och stod fadder vid det antisocialistiska svenska arbetareförbundets bildande. Otvivelaktigt hade emellertid reservanterna mot 1866 års reform fått rätt, när de ej trodde, att bestående garantier mot demagogien kunde byggas på census och fyrkskalans plutokratiska grund.

Stöten till en ny rösträttsreform genom strecketa avskaffande och fyrkskalans beskärande med en kanske icke önskad konsekvens, dess omstörtande till slut, kom från typiskt gammalliberalt håll, churu den av den stora massan benämndes från ”högerhåll”.

Det fanns en viss hjärtnupenhet inför talet om ”svälttullar” hos den s. k. ”frihetshögern”, churu tvivelsutan de mindre fanatiska icke kunde förbise, huru de verkligen lindrade jordbrukets nöd och tystade jordbrukarnas klagomål samt påskyndade industriens utveckling likaväl som tullinkomsterna gagnade försvarsfrågans lösning genom anslag till pansarbåtar o. d. Dessa ”fastlåste” enligt de rättrogna frihandlarnas klagomål tullarna som nödvändiga för budgeten, medan samtidigt genom manipulationer med grundskatteavskrivningen, inklusive indelningsverkets avskaffande man vid 1892 års urtima riksdag fick värnplikten höjd till 90 dagar från 42.

De, som först voro inne på dessa vägar i det parlamentariska livet voro Per Axel Bergström, kamppolitikern, som mot lantmannapartiets angrepp på konungamaktens prerogativ satte sitt breda bröst med orden: ”gagnar det staten så slå till” och Lundabiskopen Gottfrid Billing, en av de främsta kyrkoförstar Sverige ägt; som i det politiska livet ofta överraskade genom sin frihet från politisk doktrinarism.

Men det verkliga slagordet, som bröt igenom och blev en politisk teori skapades inom den akademiska världen inför Uppsala studenter av Harald Hjärne. Det ljöd: rösträtt och värnplikt!

Det var grundat på en åskådning, byggd på djupa historiska studier och det *grep* som slående riktigt. Ursprungligen har det nog sitt ursprung i den från E. G. Geijer, ”avfallets” man, utgående odalsmannaromantiken med dess historiska fantasibild av bönderna, som på allahärjartinget medelst vapengny gav sin vilja tillkänna.

Harald Hjärne har trängt mycket djupare än Geijer in i dessa ting, men han led dock av en viss dogmatism, när det gällde att dra de politiska konsekvenserna av historien Han såg blott i vårt historiska statsskick likställigheten mellan ”bönderna” på tinget i deras plikt att ”lag styrkia” och icke den utveckling allmogens differentiering i ”hovmän” och ”menig allmoge” medförde samt likställde denna likställighet med den allmänna rösträtten, som han trodde sig skola kunna genom denna funktion befria från den genom Rousseau i människorättighetternas förklaring insmugna privaträttsliga uppfattningen av densamma.

En teoretisk framställning av den sida av hans ståndpunkt, vari han sökte garantier mot demagogiska övердrifter kan man finna i en uppsats av hans äldre beundrade vän Hans Forsell, däri brittisk selfgovernment prisades, emedan den förmögna klassen fick hand om de ouvlönade ämbetena. — Detta grundar sig på hans eget uttalande. — Harald Hjärne förbisåg fullständigt, att redan Rudolf v. Gneist, selfgovernments historiske upptäckare, påpekade, att sedan Gladstones tid detta var på upphållningen och att de av Salisburys konservativa ministär genomförda grevskapsråden ersatt selfgovernments hedersämbeten med representativa kommunala korporationer av samma slag som i Norden och på Kontinenten.

Han lämnade också alldeles åsido det faktum, att vid sidan av adeln stod i Sverige ett självgående bondestånd, som på sin tid i förening med konungamakten störtat jordaristokratiens maktställning och efter representationsförändringen alldeles omintetgjort riddarhusledarnas försök att få ledningen av Andra kammaren. Detta i motsats till England, där vid sidan av godsägararistokratien stod icke ett fritt bondestånd, utan de förras arrendatorer och underhavande.

Han förbisåg alldeles, att de aristokratiska elementen i samhället icke som i England fått en traditionell vana att ledu valen till den nedre kammaren, emedan bönderna fortfarande efter bondeståndets upphävande betraktade sig som en klass motsatt godsägareklassen och alltså traditionen om dennas ledning som obefintlig icke kunde överflyttas på den allmänna rösträttens valmän i England.

Men Hjärne tänkte sig ingalunda, att de plutokratiska garantierna skulle försvinna utan vidare. Han tänkte på sådana garantier som, att Första kammaren skulle få *samma* medlemstal som den andra och hoppades, att emellan eller andra garantier skulle framtvingas av Förstr kammarens motstånd, som han tänkte sig långt envisare än som faktiskt skedde. De förhärdade konservativa i första kammaren voro icke så krassa. som man trodde och som Hjärne väntade. På dem tyngde också mera än man trodde: ”Det är skam, det är fläck på Sveriges hanér, att medborgarrätt heter pengar”.

Och den akademiska ungdomen tog Hjärne på orden mera än han önskade och var beredd att svära på magisterns ord såsom de fattade dem. Så hände sig, att ett studentmöte i Uppsala 1902 krävde allmän rösträtt ”utan garantier” vid ett möte, där liberalismen, företrädd av Henrik Hedlund uppträdde blott såsom talesman för ”kommunalstrecket”.

Härmed hade rösträttsfrågan kommit i medvind. Hjärne hade kommit i efteshand, när han liksom jästen i ugnen kustade in den lika och allmänna rösträttens införande successivt för var generation efter genomgångna värnpliktsövningar m. m. När han samma år valts in i Andra kammaren, kom han icke längre med gåvor till demokratien. även om dessa fattades på sin tid som danaerskänker utan hade blott som hans statsmannainsikt bjöd — den trista, prosaiska uppgiften att ställa sig till hörgarpartiets garantivillkor. till sist de proportionella valen.

Gammal-liberalen Emil Svensén räddade situationen genom att med Pettersson i Påboda, som parlamentariskt verktyg skapa ”dubbelproportionalismen” med Första kammarens demokratisering medelst beskärning av den kommunala fyrkskalan från 100-gradig till 40-gradig med en starkare progression i de nedre graderna, varigenom 4 vålav lönade industriarbetare kunde överrösta det största bolag och en enda en mändre bonde.

Häremot är intet att invända i stort sett, då den redan på avskrivning staddar lantmannamajoriteten i Andra kammaren fick en reträttplats i första kammaren. varigenom jämnvikt uppnåddes inom den svenska demokratien. Arbetardemokratien bestämde tyngdpunkten i Andra kammaren och bondedemokratien i den första. Som en författare i Det nya Sverige påpekat, var det införandet av arvoden i senaten, som blev det avgörande härvidlag, då bönderna haft majoritet vid landstingsmannavalen i ända till 20 län. De ”högre ständen” fingo sitta emellan i representativt avseende, men fingo igen sin ko på annat sätt, i det de fingo ökat inflytande genom nödvändigheten att släppa pengar till de under den allmänna rösträtten dyrbarare vordna valorganisationerna.

Men Emil Svenséns fyndiga jämnviktssystem hade dock ett fel. Den i realiteten verkligt demokratiserade fyrkskalan stod som en plutokratisk lämning inom den allmänna och lika rösträttens system *principiellt* stridande mot ”personlighetsprincipen”. Häri hade hela systemet sin akilleshäl och det drabbades däri dödligt, när det ställdes på prov under 1918 års revolutionära stämning. Den sociala jämnvikten i vårt tvåkammarsystem blev förstörd genom avskaffandet av fyrkskalan, som dock i praktiken tjänat som motvikt mot den allmänna och lika rösträtten. Intet hinder är nu för, att skatterna bestämmas av dem, som betala den lägsta skatten och som icke se något hinder för att i den gemensamma voteringen öka den progressiva skalan på beskattningens område ända till förmögenhetskonfiskation.

På samma gång gick värnpliktsstrecket, som just var det idéella hjälpmedel varmed 800-kronorsstrecket bortspolierhdes all världens väg.

Värnplikten bör, för såvitt svenska folket vill leva, återställas som obligatorisk icke som beroende på de värnpliktigas subjektiva godtycke. Detta icke genom att tvinga de samvetsömma bl. a. därför, att de icke kunna tvingas med någon fördel, utan helt enkelt genom att ställa dem utanför staten såsom rösträttslösa och låta dem helt enkelt bli objekt — skatteobjekt bl. a. — icke subjekt för statsmakten.

Men nu som på Landslagens tid är staten icke uteslutande byggd på vapentjänst, utan på skatter vid sidan av värnpliktten; därför bör det finnas en rösträtt, berogende av skattbetalning. Alltså: dualismen mellan frälse och ofrälse enligt landslagen ersättas efter nuvarande förhållanden genom att folkrepresentationen uppdelas i tvenne lika kategorier, värnpliktiga och skattebetalande, så att intetdera *intresset* kan överrösta av det andra om det är enhälligt, varvid intet hinder möter för rösträtt i båda kategorierna på grund av skyldigheter enligt bådadera. Intet skäl finnes att fördela de av dessa kategorier valda på tvenne kamrar med liberum veto mot varandra ens i lagfrågor. Ser man på sådana företeelser som den gemensammavoteringen, omröstning i förstärkt stats- eller bevillningsutskott inom ståndsrepresentationen samt ett ståndsöverröstande i lagfrågor av trenne, så finner man att *enkammarsystemet* — med likvärdig representation för olika intressegrupper — icke är främmande för svenskt statsskick, utan en av dess grundvalar.

Det är tvärtom trots-*formen* av två eller fyra kamrar den starkaste tendensen inom svenskt representationsskicks historiska utveckling.

Alltså det nuvarande antalet riksdagsmän reduceras från 380 till 360 eller ökat till 400 för att den ena hälften skall kunna delas med 4, väljas till hälften av den ovannämnda kategorien av värnpliktiga och till hälften av de skattdragande fördelade på kategoriernas inkomst av

arbete,
fast egendom,
kapital och
förmögenhet.

De värnpliktiga välja i valkretsar av domsägor och städer såsom före 1908, varigenom kravet på att få rösta i enmansvalkretsar i görligaste mån uppfylles. Och jag ser intet skäl, varför denna skillnad mellan land och stad, en fullt livskraftig rest av den mellan borgare och bönder genom en Mossebolinje ”renodlas”, såsom Rudolf Kjellén skulle ha uttryckt det, genom att alla i stadsnäringar verksamma föras till stadsvalkretsarna. Förnämde den närmaste motiveringen för detta hänvisar jag till en uppsats i Statsvetenskaplig Tidskrift 1925.

Den representation, jag ovan skisserat innesluter icke några elementer av senatskaraktär, vilket är Förstr kammarens verkliga uppgift i mitt arbete om ”Den moderna representationens uppkomst”. Det skulle då vara den avvikelse från den lägre kammaren, den i viss mån medför, vilket sannerligen är väl behövligt, då de svenska bönderna likaväl som vissa borgerliga element i städerna ha mycket svårt att rösta på framstående kulturpersonligheter utom sin egen krets. Det historiska svenska riksrådet finnes kvar i det nuvarande lagrådet med dess ifrån riksrådets efterträdare som dömande myndighet Högsta Domstolen ärvda rådgivande prövningsrätt beträffande lagförslag. Lagrådet borde lämpligen vidgas till ett rikets råd genom att däri inträda samtliga justitiärerden, cheferna för de centrala ämbetsverken, de juridiska fakulteterna vid universitetet och högskolor, förstärkta med professorerna i historia och statsvetenskaper (inklusive statistik och nationalekonomi) samt professorerna i teknik och lantbruksvetenskap. Justitiärådens och de övrigas arbetsbörda kunde ju lättas genom utsegndet av *referenter* inom respektive kretsar, vilka sedermera skulle ha rätt deltaga i överläggningarna men icke i besluten inom Riksdagen. På detta sätt skulle en verklig *senat* med en senats kvalifikationer kunna uppnås.

Det vore intet hinder för att erfarne riksdagsmän skulle kunna beveras åt det politiska livet genom att av riksdagen presenteras till utnämning genom K. M:t till ledamöter av rådet.

Tillika böra de intressen, som själva organisera sig, kunna sända företrädare för dessa inför riksrådet, om deras representanter av dessa godkännas, vilket förutsättes för att icke få rena demonstrationer där, varföre också representanter, som missbruka rätten höra kunna avvisas. På detta sättet skulle det icke finnas några orepresenterade. Professor G. K. Hamilton i Lund har i festskrift till A. F. Krieger fastslagit, att vid sidan av riksdagen borde finnas representanter för speciella samhällsintressen och genom en dylik bestämmelse kunde man ju experimentera sig fram på den vägen, varigenom icke varje samhällsintresse behövde slå sig på riksdagspolitik och förstöra denna eller valrörelsen för att få fram sina intressen.

Därjämte borde *folkomröstningsinstitutet* få en plats inom det svenska statsskicket, som redan förut konservativa motionärer velat tillerkänna det. Erfarenheten från folkomröstningen om förbudet, som visade sig kunna frigöra den verkliga folkviljan från förbudsvännernas vid riksdagsvalen dominerande agitation talar för detta. Riksdagsupplösning med nya val är ju detsamma som en folkomröstning i en viss fråga, men fyller icke ändamålet, emedan parti och lokalintressena dominera. Vid riksdagsupplösningen 1914 kunde den försvarsvänliga opinionen icke göra sig gällande vid valen. Endast världskrigets mellankomst räddade situationen genom att tvinga en del av de valde att giva vika för opinionens tryck. Grundlagsbestämmelsen om beslut av tvenne riksdagar med allmänna val emellan vid grundlagsändring kunde möjligen ersättas genom folkomröstning, varvid förfores som vid förbudsomröstningen, mäns och kvinnors röster borde bokföras var för sig.

På detta sättet kunde kvinnorna få en ersättning för den begränsning av kvinnorösträtten till blott de skattebetalande kvinnorna, detta förslag skulle innebära. Ifolkomröstningen kunde alla få deltaga, som fyllt den *dåggande* skatteplikten och värnplikten givetvis alltså även *icke* beskattade och värnpliktige. Lägger man härtill en kommunal reform, vid vilken jag liksom före 1918 (i ”Nyorienterings”) anser den kommunala representationen böra byggas på två kategorier, en enligt lika rösträtt för *samtliga kommunens* medlemmar, vilka icke äro uteslutna genom allmänna moraliska kompetensvillkor och den andra hälften på de, som ha starkare ekonómiskt intresse fästat vid kommunen nämligen fastighetsägare och ägare av företag inom densamma av den storlek, att de hava minst en person anställd i detsamma, så syns färden utför demagogiens sluttande plan vara hejdad. Makten i stat och samhälle vilar då på de levande krafter, varav statsmakten upphäres och det är en verklig *intresserepresentation*, uppbyggd icke på de enskildes intressen, utan på de *nationella* intressena.

Om ett gynnsamt öde skall låta oss komma fram till denna jämvikt utan att passera boljevismens avgrund eller ej, återstår att se.

Hotell och Restauranter

som rekommenderas den resande allmänheten.

ARVIKA.
Stadshotellet.

ESKILSTUNA.
Frimurarehotellet.
GNESTA.
Stora Hotellet.

GÄVLE.
Grand Hotell och Centralhotellet.
Järnvägshotellet.

GÖTEBORG.
Hotell Eggers.

HALMSTAD.
Grand Hotell.
HEDEMORA.
Stadshotellet.

HÄSSLEHOLM.
Stadshotellet

KALMAR.
Stadshotellet.

KARLSTAD.
Stadshotellet.

LANDSKRONA.
Stadshotellet.

LINKÖPING.
Stora Hotellet.

HUDIKSVALL.
Stadshotellet.

LULEA.
Hotell Hospits, Mattis Johansson, Tel. 1148.

LUND.
Grand Hotell.

NORRKÖPING.
Göta hotell Dir. H. Magnér.

NYKÖPING.
Stora Hotellet. Tel: Namnanrop

SIGTUNA.
Stadshotellet. Tel. 110.

STOCKHOLM.
Hotell Kung Carl, Birger Jarlsg. 23. Tel.: Namnanrop.

Carlton Hotel, Kungsg. 57.

Pensionat Wasa, 73 A Drottninggatan, 4 tr. Hiss.

STRÄNGNÄS.
Stadshotellet.

TROSA.
Stadshotellet. Tel. 34

VÄSTERÅS.
Hotell och Restaurant Klippan.

ÖREBRO.
Stora Hotellet.

SKINNTRÖJOR,

VÄSTAR, KAPPOR, KAVAJER, BYXOR, MÖSSOR, HANDSKAR av förstklassig svensk tillverkning till

verkligt billiga priser

GUSTAV PETERSSONS BEKLÄDNADSAFFÄR

Specialaffär för skinnkläder

SVEAVÄGEN 60, STOCKHOLM — (Mitt emot Adolf Fredriks kyrka.)

Foiths

DROTTNINGGATAN 40
HORNSGATAN 1
KUNGSGATAN
vid Konserthuset
STRANDVÄGEN 1
DROTTNINGHOLMS VÄRDSHUS
NACKANÄS VÄRDSHUS

RESTAURANT

RUNAN

Dalagatan 50, Stockholm.

Vid behov av

SLIPNING

vänd Eder med förtroende till

BROD. JOHANSSONS EFTR.

Sliperi- & Reparationsverkstad

Jakobsbergsgatan 20, Stockholm.

Tel. Norr 204 15.

Vi rekommendera oss till slipning av alla slags Eggverktyg.

OBS.!. Noggrant arbete garanteras.

Släktforskning

i in- och utländska arkiv utföres

Löjtn. Erik Cæson Swartz.

Charlottenborgs Slott, Malmö V.

Stockholms Förenade Tvätt

Luntmakaregatan 94

STOCKHOLM. Tel. Vasa 34 22.

Specialité: Tvättning av överdragskläder.

VÅRENS

snöblekning och torkning av tvätten ute i det fria börjar nu. Någon gång under året behöver Edra tvättkläder torkas i sol och barrskogsluft. Vi utföra sådan tvätt då vårt läge vid skog och sjö tillåter oss tillmötesgå denna alla husmödrars önskan. De kunder som önska se huru härvid tillgår inbjuda vi att besöka arbetet härmed, en tur med vår ångbåt från Kungsholmstorg till Stora Essingen kan göras tur och retur på en timma.

Vördsamt

ESSINGE ÅNGTVÄTT

TVÄTT- OCH STRYKINRÄTTNING

Telefon: 336 42 STOCKHOLM Tel. Essingen 12

Lagning av all slags tvätt utföres på begäran.

Inlämning: Sibyllegatan 21. Tel. Ö. 8 22.

H. M. Konungens Hovleverantör
Leverantör till
H. K. H. Hertigen av Södermanland
H. K. H. Hertigen av Västergötland
H. K. H. Hertigen av Nerike

W. HOLMGRENS SKOMAKERI

Tomtebogatan 3

Telefon Vasa 376

Emottager och utför Arbeten av allt vad till yrket hör Svenget och välgjort arbete på bestämd utlovad tid

OBS! Sulning även med RIORNLÄDER och RÄGUMMI

PRIMA MATERIEL GARANTERAS

Goda och billiga

Måltider

kan Ni erhålla å följande nyktherhetsrestauranter i Stockholm:

Automatrestaurant
CYRUS
43 Nybrogatan 43

Automatrestaurant
ALEXANDER
2 Småländsgatan 2

Automatrestaurant
ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8

Automatrestaurant
GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51

Automatrestaurant
S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.

Automatrestaurant
GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggata 68

Automatrestaurant
BIRGER JARL
73 Folkungagatan 73

Frukost ½9—½12 Middag ½2—7 Kväll 7—½12 Inga drickspengar Ingen spritservering

Södra Kungstornet, Stockholm
Redaktör: ELOF ERIKSSON
Telefon: Norr. 5898 Norr 5899

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

Lösnummer 25 öre.
PRENUMERATIONSPRIS:
Helår ..... Kr. 10.—
Halvår ..... — 5.00
Kvartal ..... Kr. 2.75

N:r 16 (133) Fredagen den 20 April 1928. Årg 4.

Rättssamhällets vara eller icke vara.

Ombyte å J. K.-posten önskvärt.

Vid flerfaldiga tillfällen har i Nationen berörts det svenska rättsförfallet ävensom rättsväsendets politisering (judiskt-maxistiskt inflytande, syftande till rättssamhällets upplösning i den judiska världsmaktens intresse) samt möjligheterna och medlen för att råda bot på det onda. Några exempel på rättsförfallet och rättsväsendets politisering skulle egentligen icke behöva anföras, ty det ligger i öppen dag för alla mynd iga medborgare, som minnes de äldrè tider, då lag och författningar voro domares, administrativa myndigheters och allmänna åklagares enda rättesnöre, och som kunna göra en jämförelse mellan Sverige för ett kvartsekel tillbaka — det stora förfallet är ej äldre! — och Sverige av idag.

Bland mycket annat förtjänar att observeras stadsfullmäktiges i Stockholms socialistiskt betonade kafékommittés bravader vid sidan av lag om rätt, en rättsupplösande verksamhet, som dagspressen naturligtvis förbigått med hänsynsfull tystnad. Det är en känd sak för varje köpman att en upparbetad affär, själva rörelsen, har ett värde, som brukar bokföras under den utländska beteckningen goodwill. Så kan även förhållandet vara med en kaférörelse, resultatet kanske av ett mångårigt, strävsamt arbete. Men de redan välplacerade hrr marxister vädra "arbetsfri inkomst" och gripa påpassligt tillfället att genom strid mot denna "hydra" meritera sig hos sina valmän till ytterligare befordran. Det har förekommit i ett flertal fall att sedan försäljning av ett kafé ägt rum och kontrakt underskrivits av parterna och vittnen, stadsfullmäktiges kafékommitté lagt sig i saken och hotat med att köparen ej skulle få "rättighet", om icke köpesumman beskures så och så mycket. De flesta hava givit efter. Några hava dessförinnan rådfrågat jurister och fått till svar, att visserligen saknade kommitténs åtgörande stöd i lag, men den vore så mäktig, att det icke lönade sig att söka få någon rättelse, utan det enda möjliga vore att finna sig i sitt öde — annars komme det genom hemliga åtgöranden att bliva ändå sämre. Det finnes alltså åtskilliga jurister, som giva vika för den hemliga, marxistiska, olagliga domarmakten. I ett kaféöverlåtelseärende fick emellertid den egenmäktiga kommittén mothugg. Då tog kafékommitténledamoten, stadsfullmäktigen Ståhl, kaféförsäljerskan ifråga, en gammal, i kaférörelsen utsläpad människa ned på närmaste polisvaktkontor och hotade henne i av Ståhl tillkallade vittnens närvaro att, om hon ej sänkte det kontraktsenliga priset från 14,000 kr. till 7,000 kr., skulle kafékommittén genom sitt avstyrkande så laga, att utskänkningsrättigheterna helt indrogos, och hon stode fullkomligt på bar backe. Klokare vore därför att giva efter. Kaféidkerskan, som tänkt att på gamla dar draga sig fram på försäljningssumman, svarade försiktigt, att, om hr Ståhl hade laga rätt att efter behag nedsätta i kontrakt stipulerade köpeskillingar, finge hon naturligtvis, fastän det var smärtsamt, finna sig däri. På grund av försiktigheten i yttrandet, kom Ståhl ingen vart genom att höra sina polisvittnen vid rådhusrätten. För att då klara sig ur knipan, hotade Ståhl med, att kafékommittén skulle avstyrka utskänkningsrättigheten för den gamla innehavarinnan av kaféet, men tillstyrka *ny* rättighet för köparen; kontraktet skulle alltså bliva värdelöst, enär köparen ej fått sin rättighet genom köpet — prydlig bondadvokatyr av officiellt stadsfullmäktigeombud! Det är upprörande att i ett fritt land som Sverige skall kunna förekomma något dylikt som att genom olagliga hotelser ingripa i den privata kontraktsrätten och söka beröva ett gammalt, av kaféidkarskap tröttkört fruntimmer hennes nödtorftiga, dagliga bröd för ålderns dagar. Om saken inträffat för ett kvartsekel tillbaka i tiden, hade hr Ståhl omedelbart åtalats enligt strafflagen för brott mot annans frihet, för egenmäktigt förfarande och för oriktig uppgift om sin tjänsts befogenheter samt förpliktats, om uppsåtet lyckats, betala i skadestånd 7,000 kr. plus ränta. Men i våra dagars Sverige vandrar hr Ståhl omkring ostraffad, såsom om intet passerat. Det relaterade fallet är dessutom ej något enstaka utslag av marxistiskt skräckregemente i samhället. Hr Ståhl tänker tydligen förbereda oss på det helt marxistiska våldsregementet i Bolsjevikien. Tillförne hava aldrig några ryska fasoner tålts i Sverige; och vi skulle hava vansläktats från våra fäder, om vi läte hr Ståhl et consortes gå onäpsta av lagens arm. Tillbaka till lagbunden frihet!

Det bästa skolexemplet på, hur en hel serie av laglösa handlingar fått fortgå utan åklagarmyndighetemas ingripande är den "socialt betonade" dr Ivan Bratts meritförteckning, som i korthet lyder:

1) När restriktionssystemet med motbok och individuell kontroll infördes skedde det i direkt strid mot gällande lag, ty kungl. förordningen angående försäljning av brännvin den 9 juni 1905 stadgade väl minimikvantitet men ej maximalbegränsning för dem, som voro hugade inköpa spirituosa. Intet åtal, som vederbort, följde på det lag- och grundlagsvidriga tilltaget att ställa oförvitliga svenska medborgare under en självutnämnd riksförmyndare. På grund av att åtal ej följde tog sig dr Bratt det området före att i otaliga föredrag skryta över, att han lyckats genomföra ett system vid sidan av lagen, ett blodigt hån mot svenska rättsordningen, som undergrävt respekten för densamma.

2) Den individuella kontrollen kostade millioner kronor pr år, och på detta sätt från statskassan undandragna medel hade, belöpande sig på den tid, den var olaglig, bort återkrävas. Intet åtal följde emellertid.

3) Införande av mattvång på restauranter saknade stöd i lag och var nationalekonomiskt ett vansinnigt slöseri, särskilt i tider, som påfordrade sparsamhet på alla områden.

4) För att behärska spritmarknaden inköptes vinhandelsfirman Grönstedt & C:o m. fl., olagligen för statens pengar, utan att kungl. maj:t eller riksdagen åtspordes. Intet åtal!

5) Dotterbolag, som äro undandragna statens kontroll, inrättades, fastän villkoret för oktrojen var statlig, till en början överståthållareämbetets kontroll. Således direkt kringgående av lag i avsikt att kunna driva en stor del av rörelsen såsom ett privatgeschäft. Intet åtal!

6) Fastän det i ännu gällande lag är förbjudet att samtidigt syssla med parti- och minuthandel med spirituosa, har detta dock i öppen och förtäckt form förekommit. Intet åtal!

7) Gåvor hava i stor utsträckning utdelats av medel, som skolat inflyta till statsverket. Intet åtal!

8) Olagliga avskrivningar av resp. bolags ägande värden hava skett i största utsträckning, varigenom medel, som annars kommit statskassan till godo, egenmäktigt kvarhållits. Intet åtal!

9) Inköp av fastigheter ha skett i strid mot kungl. förordningen den 9 juni 1905. Intet åtal!

10) I strid mot den redan i sistnämnda förordning upptagna beteckning, som i korthet lyder:

(Forts. å sista sid.)

INTERNATIONELL NATIONALISM.

Av *Tibor von Eckhardt.*

När jag för första gången betonade den nationella tankens internationella betydelse, väckte det genast såväl inom mot oss vänligt sinnade kretsar som bland våra motståndare ett tämligen starkt genljud. Socialisterna beskyllde mig för inkonsekvens; hur kunde jag, en fiende till den internationella rörelsen, själv predika internationalismen? T. o. m. ryska sovjetregeringens officiella organ, "Pravda", kände sig uppkallad att bemöta den av mig framkastade idén, vilken den rent av beteckande som en den III Internationalen hotande fara.

Mina motståndare påstå, att en internationell nationalism är en paradox, en omöjlighet, ty nationalisterna i skilda länder stå såsom sådana av naturliga skäl emot varandra och kunna icke sammanbindas genom ett internationellt band såsom t. ex. pacifister, kommunister eller marxister. Jag vill nu försöka bevisa, att dessa invändningar ingalunda hålla streck. Den nationella tanken är ur allmänmänsklig synpunkt av största betydelse: dess inflytande på mänskligheten allmänna utveckling kan icke högt nog uppskattas — för att icke tala om dess etiska värde. Men om vi väl en gång riktigt uppfattat det i den nationella tanken inneboende värdet, så komma vi ju ej ifrån att erkänna denna tankes värde även för grannfolken, och idén att samla alla av nationalismen genomträngna folk blir då aktuell, ja nödvändig. Ty hur skulle vi eljest kunna med utsikt till framgång bekämpa de den västerländska kulturen hotande, internationellt organiserade antinationella strömningarna hos kommunister, marxister, frimurare — kort sagt alla de där strömningarna, som judaismen för med sig.

Nationalismen har i alla tider existerat, åtminstone undermedvetet. Politiskt medvetet framträdde denna tanke första gången under de napoleonska krigen. Vid Leipzig och Waterloo bevisade folken sannerligen, att den nationella idén var en elementär kraft som t. o. m. Napoleon måste räkna med. Sedan dess står 19:de och 20:de århundradenas politik i nationalismens tecken. Ett par av de mest betydelsefulla tilldragelserna under 19:de århundradet — de tyska och de italienska enhetssträvandena — voro rörelser av alligenom nationell karaktär, det 20:de århundradet började också i nationalismens tecken, tills katastrofen 1914 inträffade.

Det ödesdigra världskriget började *under en täckmantel* av allmänt missförstådda, allmänt missbrukade nationella slagord. Men *i verkligheten* lurade överallt det *judiska världskapitalets* självliska intressen under de vackra talesätten.

Ett förbund, ett samarbete mellan de olika ländernas nationella krafter är tänkbart, ja, önskvärt, men ett fullkomligt sammansmältande är

(Forts. å sista sid.)

Befolkningsfrågan ur rasbiologisk synpunkt.

Ett uttalande av prof. H. Nilsson-Ehle.

Vi återgiva härnedan efter "Vår Lösen" ett av prof. H. Nilsson-Ehle på inbjudan av Nationalekonomiska Studentklubben, Kristliga studentförbundet och Fria Kristliga Studentföreningen för någon tid sedan hållet föredrag om befolkningsfrågan å Handelshögskolans lokal i Stockholm.

I Sverige liksom i de flesta andra kulturländer försiggår för närvarande en rasbiologisk förskjutning i ogynnsam riktning. De högre samhällsklasserna ha mindre nativitet än de lägre, och härigenom måste befolkningens genomsnittliga beskaffenhet komma att förändras. Ett upphävande av denna ogynnsamma förändring kan ske på tre olika vägar; för det första genom att folklagren med det höga barnantalet minska sitt barnantal, för det andra genom att folklagren med det lägre barnantalet öka sitt, samt för det tredje genom att båda dessa förteelser äga rum. På de två första vägarne skulle ett jämviktsläge, som bibehåller den nuvarande skiktningen, kunna stabiliseras, eller till och med ett ännu bättre jämviktsläge kunna uppnås. Den första vägen skulle visserligen föra till jämvikt, men den skulle också i betraktande av Sveriges nuvarande mycket ringa folkökning medföra avfolkning. Man skulle här kunna tillämpa den gamla frasen, att operationen lyckades, men patienten dog. Då återstå den andra och den tredje vägen såsom de enda möjliga.

Dessutom har jag vid detta tillfälle velat lägga fram den ärftlighetsteoretiska grunden för mina åsikter och även varna för alla slags generalisationer i befolkningsfrågan. En rasbiolog förordar icke en obejdad folkökning. Men en inskränkning, som är riktig i ett område med stark folkökning, kan icke tillämpas i ett land med mycket svag folkökning.

Man får icke förbise släktets intressen. Under 1800-talet trodde man i regel, att man genom att gagna individerna också gagnade släktet. Man såg icke motsatserna mellan individernas och släktets insatser.

Såsom ett indicium på huru ogynnsam ur rasbiologisk synpunkt den nuvarande fördelningen av nativiteten är, kan anföras, att i Tyskland de akademiskt bildade kvinnorna, som utgöra en kulturellt särdeles högtstående elit bland nationens kvinnor, beräknas i genomsnitt ej föda mer än ett barn per individ, ett födelsetal långt understigande det, som fordras för att hålla denna elit vid liv, som rasbiologisk grupp betraktad, inom befolkningen. Förhållandet torde i vårt land knappast vara bättre. Nationens behov av högvärdiga element kan icke tillgodoses blott genom utbildning; man måste även se till att sådana individer födas.

Till de unga vill jag rikta den maningen, att de ej böra tro på den s. k. utvecklingens lag. Denna är nämligen ett utslag av ett biologiskt föråldrat betraktelsesätt. Något åldrande sui generis vad rasen beträffar existerar icke. Det finns icke någon naturlag, som säger, att en ras efter en tids blomstring oundvikligen måste deklinera. Men finns ej den etiska viljan, kan ej en sådan utveckling förhindras. Vetenskapen måste här se sin begränsning. Den antika kulturens undergång var otvivelaktigt till väsentlig del rasbiologiskt betonad. Men på botten låg det sedliga förfallet. Ett dylikt felaktigt utvecklingsförlopp är emellertid icke naturnödvändigt. Jag anser det därför vara fullt riktigt, att man i denna föredragsserie även tagit med ett föredrag, som avser att behandla befolkningsfrågan ur etisk synpunkt. Men naturvetenskapens vapen måste vässas, så att människorna få klart för sig, på vilka sätt de etiskt riktiga synpunkterna bäst skola förverkligas.

De rasbiologiska sanningarna stödo i själva verket klara för flera av forntidens största tänkare. Platon t. ex. visar genom sin framställning i "Staten" och "Lagarna", att han hade en riktig insikt i dessa frågor. Redan den gamle Theognis' påpekande av det irrationella i att man föradlar husdjur men icke människor visar i samma riktning. Dessa män sågo i själva verket klarare på detta spörsmål än vad de flesta gjorde under förra århundradet. Men de hade heller icke upplysts av Rousseaus lära om människornas naturliga likhet.

Är vetenskapen då verkligen säker på orikfigheten av Rousseaus och Lamareks läror, att olikheterna mellan människorna i huvudsak bero på den ociala miljön och på olikheter i yttre förhållanden överhuvud? Man får naturligtvis icke underskatta miljöns betydelse för den levande generationen, men måste bestämt förneka, att den skulle leda till någon rasförbättring. Den ledande principen i det praktiska förädlingsarbetet hos växter och djur är rakt motsatt. De olikheter i arvsanlag som utmärka olika individer i en population, kunna icke hänföras till miljön som första orsak.

Lamarckismens stora insats är dock, att den påvisat miljöns vittgående betydelse för individernas utveckling.

I förhållande till Lamarckismen innebär Darwinismen ett framsteg Darwin påvisade, hurusom de individuella olikheterna i förening med kampen för tillvaron framkalla ett

(Forts. å sista sid.)

Är judendomen en religion?

För Nationen av *J. L.*

Svaret på denna fråga giver oss gamla testamentets innehåll, men det lärosystem, som här framställes, kan endast betecknas såsom ett heligförklarande av egoism och materialism. Här framstår judendomen såsom en sammansvärjning av ett litet maktlystet folk, som i hat och fiendskap riktar sig mot hela det övriga människosläktet. Judarna ha här skapat sig ett gudsbegrepp som lovar dem besittningsrätten till hela jorden samt "pris, ära och härlighet framför alla andra folk". 5 Mos. 26: 19. Den gud, som judarna egentligen tillbedja, är mammon, ehuru de givit honom namnet Jahve = stridsfana; i denna egenskap tjänstgjorde han också alltid till judafolkets fulla belåtenhet. Judarnas gamla testamente innehåller dessutom mycket, som icke blott är meningslöst, lögnaktigt och omoraliskt utan rent av avskyvärt och fränstötande. Det torde i allmänhet vara få kristna som ansett det mödan värt att genomläsa denna digra skriftsamling, som med några få undantag berättar om hur judarna mördade, plundrade och togo byte på Jahves befallning. Man kan ej alls förundra sig över att på tal om bibeln få höra sådana omdömen som: "det är en bok som man ej kan läsa i anständigt sällskap", varvid det naturligtvis alltid avser *gamla* testamentet. De få undantag av etiska inslag, som vi här finna, äro enligt nyare historiska forskare upptagna från essäernas sekt samt från egyptiska, sumeriska och babyloniska källskrifter, för att i någon mån rädda den fariseiska skenheligheten, som spelar så stor roll i den judiska religionskodexen.

För att emellertid något underlätta kännedomen om den förhärskande omoralen i judarnas "heliga skrift" vilja vi här i korthet göra några utdrag ur dess första avdelning: Jahve tager brodermördaren Kain i sitt beskydd. 1 Mos. 4: 15. Abrahams koppleri med sin "dejliga Sara" hos Farao och Abimelek. 12: 13 f., 20: 1—18. Abrahams förbund med Jahve bekräftas med att slakta en kviga, en get, en vädur och en duva. 15: 8 f. Jahve skänker bort främmande folks länder åt judarna. 15: 18. Sara erbjuder Abraham sin tjänstekvinna Hagar. 16: 3, 4. Jahves förbund med Abraham, att allt mankön skall omskäras, och oomskuren man skall utrotas. 17: 10—14. Lots döttrars blodskam. 19: 31—37. Hagar och Ismael drivas ut i öknen för att svälta ihjäl. 21: 14. Abraham vill slakta sin son Isak. 22: 9—10. Isaks koppleri med sin sköna Rebecka. 26: 9—10. Jakob bedrager sin fader och broder, och modern råder honom att fly till Laban. 27 kap. Isak välsignar Jakobs bedrägerier. Jakob gör Jahve till sin gud på vissa villkor. 28 kap. Jakobs bedrägerier med Labans boskap. 30: 31 f. Jahve brottas med Jakob och vrickar hans höftsena. 32: 24—32. Jakobs list och ogärning mot Hamor och hans folk. 34 kap. Jahve råder Jakob att fly efter denna ogärning, för vilken han välsignas och erhåller furstetiteln Israel. 35 kap. Ruben lägrar Bilha, sin faders frilla. 35 kap. Judas blodskam. Sua, Onan och Tamar; en lärorik berättelse vad judisk moral beträffar. 38 kap. Josefs ockrande gjorde det egyptiska folket till slavar. 47 kap.

Detta är en liten axplockning ur 1 Mosebok, som ger en svag antydan om i vilken riktning den barbariska judereligionen i fortsättningen utvecklas, där mord och plundring, djur- och människooffer får tjänstgöra som "heliga" handlingar. Men att en dylik omoral, som i religionernas hävder näppeligen finner sin like, kan vara föremål för den kristna kyrkans omvårdnad, ända därhän att man söker härleda kristendomens ursprung från densamma, samt t. o. m. jämnställer Jesu Himmelske Fader med Jahve, som anbefaller och godkänner de grövsta brott och ogärningar, det kan i sanning kallas religiöst självmord. Och tyvärr har denna "kristliga" utveckling kommit så långt i sitt bakåtsträvande, att den, som ej vill följa med på de gamla judiska stråkvägarna och anamma hela innehållet, som frambäres ur judekrönikans fatabur, anses som gudsförnekare och avfälling, ehuru den okunnigaste hedning är i stånd att skilja mellan brottsliga handlingar samt rättfärdighet och sanning. Endast genom de principer, som innehållas i Kristi rena lära, kan den inre friden bliva de själars arvedel, som med tankens renhet söka gemenskap med ett heligt gudomsväsende.

Vår närvarande kristna kyrka

(Forts. å sista sid.)

Partihandeln med rusdrycker.

Översikt av gällande författningar å området.

(Forts. fr. nr 13.)

Statskontoret hade haft att avgiva yttrande, huruvida förslaget till avtal angående försäljning av samtliga stamaktier i Spritcentralen kunde anses för statsverket medföra ekonomisk fördel.

I sitt yttrande den 4 februari 1920 upptog statskontoret en jämförelse mellan den föreslagna anordningen och den, att statsverket skulle jämlikt det av A.-B. Stockholmssystemet i skrivelse den 15 augusti 1917 gjorda erbjudandet omedelbart själv inköpa berörda stamaktier och således genom sina egna organ övertaga bolagets förvaltning. Ämbetsverket yttrade härvid bl. a.:

"Vid denna jämförelse måste statskontoret, rent principiellt sett, komma till den uppfattningen, att en anordning ungefär sådan som den föreslagna, vari alltså enskilt initiativ och även i viss mån enskilda affärsintressen få tillfälle att göra sig gällande, bör anses medföra större fördel för statsverket än om detta självt skulle övertaga rörelsen. I sådant avseende vill statskontoret erinra, hurusom vid införande av statsmonopol å tobakshanteringen i riket betänkligheter just ur ekonomisk synpunkt yppades mot förslaget att staten skulle själv utöva verksamheten. Det framhölls, att staten i sin verksamhet givetvis icke kunde begagna sig av lika fria former som den enskilde näringsutövaren och knappast kunde lika smidigt som denne anpassa sig efter konsumenternas krav, samt att, där det personliga intresset för ett företags utveckling förminskades, de skiftande impulserna, initiativet och arbetsintensiteten ofta nog försvagades. Statstjänstemannen vågade icke, yttrade Stockholms handelskammare, på samma sätt som en enskild affärsman bära risken för den spekulation, som både vid inköp och försäljning vore en nödvändig förutsättning för den rationella driften av ett affärsföretag.

Visserligen hava, med hänsyn till de särskilda förhållanden, som före-

(Forts. å sid 5.)

Den 20 April.

Falska samlingsparoller.

De stundande valen till riksdagens andra kammare kasta redan sin skugga framför sig. Ledarna för våra två största partier, amiral Lindman och redaktör P. A. Hansson, ha i egna höga personer varit ute och förrättat ouvertyren till det stora skådespelet. Den förstnämnde visade sig som alltid vara vid utmärkt lynne. Han talade med bravur över ämnet "Jorden, järnet, skogen", underströk nödvändigheten av ett starkt och sunt näringsliv samt reagerade energiskt mot den inom vänstern livligt omhuldade självuppgivelsetanken. Amiralens anförande utmynnade i den traditionella maningen till borgerlig samling gent emot socialdemokratien och dennas allierade kommunisterna. Hr Hansson talade över ämnet "Omgrupperingen i svensk politik". Det blev i huvudsak en rekapitulering av den ideologi om "sociala" och "demokratiska" idéer, som den illustre socialistiske ledaren nu en gång lärt sig rabbla upp. Vår högintelligente politiker och statsman Per Albin Hansson har ju politiskt aldrig varit något annat än en lydig och energisk repeterare och genomtrumfare av Israels underbara "sociala" texter och krav till "det arbetande folket" hugsvalelse. Längre i politisk visdom lärer han väl heller aldrig komma. Därtill bjuder tydligen hela hans mentalitet oöverstigliga hinder. Men så har också Karl Otto Bonnier nu korat honom till vår "demokratiske" diktator, "den gode husfadern" i "det svenska folkhemmet", som skall ställa allt till det bästa i Sveriges land. Det gäller att se, om den svenska arbetarklassen, som intellektuellt har anseende för att stå på en hög nivå, kommer att låta sig i längden åtnöja med en politisk kost sådan den hrr Hansson och Bonnier ha att bjuda det. Vi tro det ej. Bland arbetarna finnes heltvisst i ej mindre grad än hos andra klasser av vårt folk en åstundan efter sanning och rättskaffenhet också i politiken.

Av vad redan gett sig tillkänna av preludierna till årets valkampanj, däribland även de nämnda begge generalkoryféernas, hrr Lindmans och Hanssons, offentliga uttalanden, framgår tydligt, hur parollerna komma att lyda. Svenska folket skall bjudas på "samlingsparoller" i den kända stilen. Amiral Lindman, den nutida borgerlighetens exponent och talesman par préference, har äntligen nått sina drömmars mål, det ideal han i årtionden med sådan bravur kämpat för — en borgerlig samling mot socialdemokratien; och "socialisthövdingen" Hanson, den mera radikalt betonade falangens inom judefinansen främste politiske talesman av i dag, står vid sina drömmars mål — en "proletär", socialdemokratisk — kommunistisk samling mot "borgardömet". Så långt äro vi alltså komna i utvecklingen, att den av Israels koryféer så livligt åstundade gruppering av de politiska härskarorna på tvenne fronter, en för och en mot socialismen, är under förverkligande. På dessa fronter skall Sveriges folk nu kommenderas upp till en förödande inre kraftmätning av största dimensioner. På den borgerliga sidan kommer den att utläggas såsom det nationella Sveriges stora försvarskamp mot den framstormande röda socialismen-kommunismen, på den andra skall den utläggas som demokratiens stora försvarskamp mot "det reaktionära borgardömet" och den hotande "svarta reaktionen". Liberaler, frisinnade och bondeförbundare skola äntligen enas under samma kappa som högern, i förhoppning att med sitt deltagande i "den borgerliga samlingen" kunna befrämja dennas utveckling i överensstämmelse med de höga kretsars inom storfinansen önskningar och vilja, de där utöva det bestämmande inflytandet å hrr C. G. Ekmans, Ellel Lövgrens och Johanssons i Källkebo allmänna politiska tänkesätt. Och Israels revolutionsparti kommer å sin sida att till det yttersta utnyttja de möjligheter till den svenska arbetarklassens fortsatta bearbetning i "vänstersinnad"-bolsjevikisk anda, som den inledda valsamverkan mellan socialdemokratien och kommunisterna erbjuder. Folket i landet skall bjudas på ett skådespel av imponerande mått samt ingivas den föreställningen att det gäller en strid för de upphöjda idéerna, för dess välfärd.

De stolta paroller, Israels politiska koryféer nu blåsa ur sina basuner som "samlingssignaler" till valen, äro falska sådana. Den politiska lögnens banérförare synes fast beslutna att till det yttersta fortsätta djävulsstriden. Något uppvaknande av ansvarskänslan hos de förhärdade partigängarna är tydligen ej att vänta. De envisas med att söka ingiva svenskarna den länge sedan genomskådade lögnen, att deras intressen i representationshänseende låta uppdela sig i "tvenne nationer" ("liberale" partikoryfén Karl Staaff, som uppfann benämningen "två nationer" hedrades efter sin bortgång med en byst framför det Bonnierska affärspalatset vid Adolf Fredriks kyrkogård!), i intellektuella ┴ kroppsarbetare, "borgare" — "socialister", "höger" — "vänster, "moderata" — "liberala" — "frisinnade" — "socialdemokrater" — "kommunister". Hittills har det i praktiken visat sig ha jämförelsevis mindre betydelse, vilken eller vilka av de tävlande "idépolitiska" fraktionerna som segra i valen och komma till makten. Det har i andan ej varit någon skillnad mellan de olika regimerna, om ock raseringstempot naturligtvis mást något dämpas under de borgerliga regeringarna. Den verkligt styrande har under alla regimerna varit densamma: den judiska storfinansen under ledning av husen Bonnier och Wallenberg, efter vilkas pipa de ministeriella marionetterna fått dansa. Och i riksdagen har det varit en ganska enkel sak för Israel att medels sina många pålitliga agenter inom partierna manövrera alla viktiga frågors avgörande i överensstämmelse med sina önskningar.

Hela det rådande idépolitiska systemet bygger såsom vi ofta framhållit på lösan grund, vilar från början till slut på lögn, provokation och bedrägeri. Det tillkom på sin tid såsom ett medel för den framträngande judiska erövraremakten att avhända svenska folket som sådant möjligheterna till ett självständigt inflytande i regering och lagstiftning samtidigt det överflyttade maktens tyglar i det osynliga Israels hand. Statsmakterna "moderniserades" i sin verksamhet i en anda, som visserligen bevarade åt dem skenet av självständighet, men i verkligheten omskapades de från sin förutvarande bestämmelse i det egna folkets tjänst till aktiva redskap för den sig som hemlig regeringsmakt och stat i staten här etablerade judiska erövraremakten i dess mot Sveriges lands och folks fria tillvaro inriktade strävanden. Vårt folk hugnades med ett partiväsen enligt den illustra imperialistiska satsen "Söndra och härska!", på grundval av allsköns "idéella" och förment även reela intressegemenskaper, hämtade ur fantasiens rymliga värld. Medelst en bländande idéfraseologi, komponerad å Israels många internationella arbetsbyråer *"för politisk fostran"*, lyckades det i otrolig grad att upprätthålla allmänhetens tro på svindellärornas hållbarhet samt att få dem accepterade såsom kurant vara i den praktiska politiken. Den maktinstans, som möjliggjorde detta underverk, var den judiceRade tidningspressen, som med tyngden av hela sin auktoritet ställde sig i den lands- och folkfientliga maktens tjänst. Den upphöjda "idépolitiken" fick tjäna som täckmantel för det hemliga judiska intressespelet, som här nu mera hunnit så långt, att Israel i dag kan yvas över att vara den snart sagt allt i allom suveräne härskaren i Sveriges land. Genom folkets söndrande i mot varandra kämpande partier samt genom streberdömets och korruptionens lössläppande i det offentliga livet lyckades det judemakten att i den mest ödesdigra grad undergräva nationens motståndskraft samt steg för steg vidga rayonen för sitt inflytande intill den framskjutna ställning den nu intager, där den som vi veta för närvarande inriktar sig på att öppet planlägga davidsbanéret i Sveriges hjärtevudstad. I det avgörande ögonblicket tvekade man dock och uppsköt planens realiserande till en närmare eller fjärmare liggande framtid.

Vårt detta rådande system med judedömet såsom hemligt regerande stat i staten fört vårt land, står i dag klart för envar. Under det massorna hängett sig åt ständiga inre stridigheter och diskussioner om alla dessa idépåfund, som presenterats såsom "ideela" "sociala", "demokratiska" och "framstegsvänliga" etc. åsikter, ha judarna tämligen obehindrat steg för steg genomdrivit sina många önskemål i gestalten av "demokratiska folkkrav" — hän mot det stora målet: Sveriges erövring under Israels spira. Vid en närmare granskning av det rådande tillståndet i samhället finna vi, att bakom den prydliga och till utseendet så solida fasaden döljer sig ett förfall, som för varje dag alltmera ökas. Upplösningsprocessen har redan nått så långt, att åtskilliga finnas, som mena, att det tjänar till intet att söka spjärna emot "den oundvikliga utvecklingen" — den där arbetar med all världens bolsjevisering som mål. Stat och kommuner ha på den korta tidrymden av några få årtionden störtats i en skuldsättning på miljarder till den internationella ockrarefinansen. Vårt nationella försvar, svenska folkets sista värn mot fientliga inkräktare, har på fienden-inkräktarens order raserats, på det att intet hinder skulle behöva möta det världarevolutionära Israel den dag det kommenderade upp sina skaror för bolsjevikrevolutionens genomförande i Sverige. Land och folk hava utlämnats till en ekonomisk exploatering av oerhördaste slag under samma storfinansiella makt, som hänsynslöst trampar bestående lag och författning under fötterna, närhelst så passar dess intressen. Allmän demoralisation, korruption, lagbrott och förskringar av statsmedel etc. tolereras i vidaste omfattning. Och om någon djärves påtala den rådande lag- och rättslösheten hos de höga myndigheter, som författningsenligt ha att svara för konstitutionens efterlevnad, svaras alltid "föranleder ingen åtgärd".

Den enklaste eftertanke måste säga oss, att ett system, vars karaktär och verkningar ge sig tillkänna på ett sådant sätt, varken kan vara naturligt eller sant. Det av Israel här etablerade "idépolitiska" tillståndet, kampställningen mellan intellektuella och kroppsarbetare, "borgare" och "socialister", "kapitalister" och "proletärer" o. s. v. — är även i verkligheten den mest fulländade svindel. Den urgerade motsatsställningen mellan intellektuella och kroppsarbetare är dåraktig, i strid mot sunda förnuftet. Den, som har sitt omdöme i behåll, kan ju ej undgå att inse, att samhället i ej mindre grad har behov av den ena som den andra av de bägge kategorierna liksom de själva behöva varandra i sin tillvaro. De skilda kategorierna av nyttiga samhällsmedborgare äro naturligtvis alla berättigade i sin existens, de utgöra i själva verket delar av samma levande organism och måste alltså förnufts- och naturenligt även vara hänvisade till samarbete och samförstånd inbördes istället för såsom Israels förkunnare av ordet lära i strid på liv och död. Det "borgerliga" påståendet att de intellektuella och företagarna i olika yrken, fullständigt oberoende av dessas natur, hava sammanfallande intressen gentemot kroppsarbetarna är lika lögnaktigt och enfaldigt som den "socialistiska" satsen att alla kroppsarbetare ha sammanfallande intressen gentemot de förutnämnda. Men endast den omständigheten att sådana banala påståenden i den utsträckning som skett kunnat accepteras av eljest förnuftiga människor visar, huru långt Israel här i själva verket lyckats nå i sina strävanden att medels förvillande ideologi omtöckna vårt folks sinnen. Tvärtom förehåller det sig så, att just de inom samma företag arbetande överordnade och underordnade, företagare och arbetare, såsom regel är de, vilka i intressehänseende mest intimt höra samman. De, som hava sin utkomst av samma företag, äro självfallet i sitt välstånd i första hand beroende av sitt gemensamma företags framgångsrika utveckling. Genom att ligga i ständiga inbördes fejder icke endast skada de sina egna intressen utan förbittra tillvaron både för sig själv och alla andra — men det är just det, som den söndrande judemakten, det härskande "idépolitiska" systemets uppfinnare och verkliga ledare, åsyftat med det etablerade permanenta krigstillståndet på arbetsmarknaden och i politiken.

För alla ansvarskännande svenska medborgare måste det stå klart, att detta tillstånd icke längre kan få fortfara. Det måste bli ett slut på djävulsspelet med svenska folket. Bort hela detta nesliga, på lögn, provokation och bedrägeri uppbyggda politiska system efter den klart antisociala grundsatsen "Söndra och härska!" och fram med ett moraliskt system! Medborgarna i landet böra vid de stundande valen tala allvarsord med partiernas koryféer och kandidater till riksdagsmannauppdraget samt såsom oeftergivligt villkor för röstande fordra klara besked och utfästelser i åtskilliga frågor av vital betydelse för nationen. Det är på hög tid att de av "idépartierna" grundkuggade svenska valmännen börja fordra besked av partiernas koryféer och riksdagsmannakandidater. Mot Israels falska samlingsparoller i socialismens och antisocialismens tecken bör resas en verklig, svensk samlingsparoll: *För Sverige och dess folks välfärd mot de infernaliska makter, som sträva efter att i falska samlingsparollers namn störta oss i fördärvet!* Kravet på inledandet av en helt ny politisk aera i landet måste med all kraft hävdas. Ett styrelse- och representationsskick måste upprättas, det där i möjligaste mån garanterar en moralisk och vis statsledning och dito lagstiftning. Det omoraliska politiska söndringssystemet måste snarast ersättas med ett moraliskt system, som möjliggör skapandet av en representation, kvalificerad för sin uppgift. Den väg, som därvid bör följas, ligger klar. Det är densamma, vi en gång voro inne på, innan vi ännu begåvats med det rådande judisk-politiska systemet: *de naturliga intressenas.* Vi måste sträva efter upprättandet av *en efter våra nutida förhållanden avpassad representation på grundval av intressen och kvalifikationer, fri och oberoende samt obunden av alla andra hänsyn än omtanken om landets och folkets ganna väl.* I stället för den i de sköna idéernas namn beslöjade intressereprésentationen bör träda en öppen sådan, som låter de naturliga, lojala intressegrupperna inom samhället, de olika näringarnas och yrkenas målsmän, arbetsgivare och arbetstagare, jordbrukare, fabrikanter, köpmän av olika kategorier jämte deras anställda etc., komma till sin rätt i representationshänseende och få sitt vederbörliga inflytande å lagstiftningen.

Här är ett av de förgrundskrav, som måste ingå i programmet för den nationella samlingsrörelse, som en dag skall resas mot Israels falska samlingsrörelser och frigöra vårt svenska folk ur det tryckande oket under den internationella mammonsmakten, vari det av ovärdiga ledare bragts.

PRESSKONSERTEN

Den bolsjevikiska faran.

I vida kretsar av vårt folk ställer man sig nu den frågan: Huru länge skall det tillåtas judemakten i Sverige att här hålla sig med ett eget revolutionsparti med representation i riksdagen och ett på landets revolutionering inriktat hemligt militärberedskap, färdigt att när som helst rycka in till det svenska samhällets omstörtning? Kommunisterna själva ta saken lugnt och förlita sig på sina höga uppdragsgivare. De säga: vi hava samma rätt att leva och kämpa för våra ideal som de andra partierna. De veta väl, att dessa deras "ideal" i realiteten även äro de, som hägrat för dem, vilka fungerat som de verkliga ledarna för den moderna demokratien, synnerligast liberalerna och socialdemokraterna, ehuru kanske ej alltid ens spetsarna inom dessa partier helt förstått det egentliga syftet med de upphöjda "frihetsidéer", de så entusiastiskt gjort sig till talesmän för. De känna sig i kraft av sin ställning som Israels i dag mest omhuldade "samhällsförbättrare" i vårt land som de borna arvtagarna efter den "utlänta" demokratien. På de "liberala" och "socialistiska" kanterna synes man emellertid märkligt nog utanför den exclusiva Bonnierska sfären icke så alldeles hågad för att avstå från makten och härligheten. Man förefaller där vilja göra vissa ansträngningar att söka avvärja den utveckling man varit med om att frambeavärja. Huru pass allvarligt menade dessa kunna vara, må här lämnas därhän. Säkert är, att icke är det de demokratiska partikoryféernas förtjänst, om det lyckas svenska folket att rädda sig undan den hotande judisk-bolsjevikiska revolutionen.

Stockholmstidningen (l.) kommenterar i en ledande artikel den av "hemmabolsjevikerna" nyligen av trycket utgivna vägledningen för revolutionens anhängare här i landet, "Elementarläroboken i fackföreningskunskap". Tidningen skriver bl. a.:

Agitationens syfte är "organiserandet av revolutionen"; det är för det ändamålet som man inte drar sig för att offra arbetarnas intressen. Närmast gäller det att locka arbetarna från socialdemokratien till kommunismen och därför inskärpes, att man skall "påvisa de reformistiska ledarnas förräderi och för arbetarna skadliga taktik". Icke desto mindre samarbeta socialdemokraterna vid valen med kommunisterna och hoppas nu att tillsammans med dem erövra majoritet i andra kammaren. Valsamarbetet innebär, att socialdemokraterna hellre se, att en kommunist blir vald än att en borgerlig representant blir det. Liksom kommunisterna stödja socialdemokraterna vid valen, stödja dessa senare kommunisterna. Detta är ägnat att väcka välmannen till eftertanke; ty det är påtagligt, att kommunismen i alla länder allt mera börjar att få karaktären av en kräftbold, som sprider sig och fräter sönder samhällssvävnaden runt omkring. Den fördärvar både människors utkomstmöjligheter och moral.

Ja, det råder intet tvivel därom: bolsjevismen är socialdemokratien är i full gång. De kommunistiska ledarna äro i detalj underrättade om alla de komprometterande svagheter, socialdemokratien med full avsikt utrustats med och som i det givna ögonblicket skulle ge jämväl skenet av moraliskt berättigande åt den bolsjevikiska agitationen. Faktum illustrerar den genomförda provokationen inom det rådande judisk-politiska idésystemet. Samtliga partier sitta i själva verket i glashus, eftersom de alla från början till slut bygga på lögn och provokation. Israel räknade ut, att den dag det blott visade massan på dessa sakförhållanden, skulle det gå som en dans att få den med också på uppgiften att äntra hela det provokatoriska "demokratiska" systemet, där ledaren spelade rollen av folkförrädare, över andra samt etablera sin efterlängtade "proletariatdiktatur". I vad mån det skall lyckas i dessa sina spekulationer, beror givetvis på svenska folket självt.

Mitt emot Centralstationen ligger
HOTEL TERMINUS
STOCKHOLM
80 komfortabla, nyreparerade rum jämte toalettrum, försedda med rinnande kallt och varmt vatten
Enkelrum från Kr. 5:–
Dubbelrum från Kr. 10:–
Intim matsal, läse- o. trisörsalong
Telegrapadress: TERMINUS
Tel. och Postadress: HOTEL TERMINUS

Socialistinternationalens 1-majparoll.

Socialistiska Arbetareinternationalens byrå har utfärdat ett manifest till demonstration den 1 maj. Manifestet utmynnar i följande demonstrationskrav:

"Mot militarismen! Mot imperialismen! Mot kriget! Mot den fascistiska reaktionen! Mot den kapitalistiska utsugningen! För åttatimmarsdagens internationella fastställande! För kolonialfolkens självbestämningsrätt! För proletariatets organisatoriska enhet i alla länder och i internationalen! För den socialistiska samhällsordningen!"

Detta program är intressant särskilt ur den synpunkten, att det markerar "Socialistiska Arbetareinternationalens" nominella fientliga stämning gentemot fascismen men undviker att nämna ett ord beträffande kommunismen. Den judiska världsrevolutionens herrar äro tydligen ännu alltjämt företrädesvis inriktade mot målet kommunismen såsom det där slutligt skall förlossa jordens folk. I fråga om det påbjudna uppbådet mot "den kapitalistiska utsugningen", verkar detta nästan galghumor. Den av det judiska Mammon så gott som uteslutande ledda socialistiska internationalen vill kamp mot "den kapitalistiska utsugningen"! Hur ämna hrr socialistkoryféer realisera detta "krav" utan att svika sina (=Israels) "ideal", om vi få fråga?

Hr Röings handelspolitik utdömes av hans egna.

Riksdagsman Erik Röing har enligt vad "Köpmannen" meddelar för sitt uppträdande under interpellationsdebatten om näringsfrihetsförordningens revision ådragit sig en storm av förbittring jämväl bland sina politiska meningsfränder. En ordförande i sydsvensk liberal förening har till partiledningen i Göteborg framfört en ljungande protest mot hr Röings deklarerade ståndpunkt vid tillfället ifråga. Det är ord och inga visor. Hr Röing tillvitas bl. a. att "gång efter annan dokumentera sig som den bofaste köpmannens svurne fiende, den där icke aktar för rov att misstänkliggöra samt genom offentliga yttranden skada och nedgöra sina meningsfränder". Härigenom förmenar den ifrågavarande ordföranden att obotlig skada vållas en hel grupp av landets näringsutövare, vilket, är så mycket mera beklagligt som just dessa näringsutövare till stor del rekrytera det liberala partiets medlemsnumerär.

Riksgäldsfullmäktige avstyrka statlig affärsbank.

Riksgäldsfullmäktige avstyrka motionerna om inrättande av en statlig affärsbank. Att bankerna och särskilt storbankerna representera en betydande makt i det moderna samhället, ligger i öppen dag, framhålla fullmäktige. Det måste visserligen vara ett samhällsintresse att öva uppsikt över bankväsendet utöver den kontroll, som utövas av bankinspektionen, men fullmäktige betvivla att en statlig affärsbank utgör det bästa korrektivet i detta avseende. I övrigt framhålla fullmäktige bl. a., att en statlig affärsbank kan befaras medföra allvarliga risker. Banken kan bli tvungen att lämna exceptionellt billiga krediter eller krediter utan vanlig säkerhet. Banken kan också bli utsatt för obehörigen påtryckningar att stödja företag, som icke vid en bankmässig prövning skulle befinnas sunda.

*

Att upprättandet av en statlig affärsbank såsom en motvikt mot det godtyckliga och förhatliga storbanksväldet, sådant detta i senare tid etablerat sig här i landet, ur statens d. v. s. det allmännas synpunkt i och för sig vore mer än väl motiverat, är fullt tydligt. Trots denna principiella uppfattning i saken måste man dock ställa sig betänksam gentemot en lösning av problemet i hägnet av våra nuvarande ledande "demokratiska" poli-

(Forts. sid. 5)

PÅ UTKIK

Israels "kulturmission" i Västerlandet.

I en entusiastisk essay ger fil. dr Bror Olsson i gamla Allehanda uttryck för de känslor av oändlig tacksamhetsskuld Västerlandets kulturfolk hätta i till Israel för all den rikliga välsignelse "Dots egendomsfolk" slösat på dem. Och Israel är alltjämt fullt av nåd. Det har, förkunnar författaren i N. D. A. ännu en mängd dejeliga håvor till den västerländska kulturvärlden. Bladet berör dock endast mycket ytligt de välsignelser, Israel beredt Västerlandet och fördjupar sig i spekulationer över de utomordentliga språkliga skatter, som Gamla testamentet givit kulturfolken och som gjort det möjligt för dessa att utveckla sina respektive språk till en verklig standard. Förmodligen har Allehahda ej funnit det opportunt att gå problemet närmare in på livet, eftersom det ju nu en gång hör till de allra mest delikata. Men vi, som känna oss mindre bundna av opportunismen, kunna säga ut vad det illustra bladet ej vågat fram med. Naturligtvis har det främst haft i åtanke de välsignelser Israel skänkt Västerlandet i form av liberalismen och socialismen, utan vilka "gudomliga" skapelser vår nutida kosmopolitiska höger ju skulle saknat allt "raison d'être" och dennas stolta koryféer icke heller varit till. Redan detta måste ju vara anledning för en "högerman" av Lindman—Trygger—Järteska skolan att falla ned i lovsjungande av Israel. Men liberalismen och socialismen voro endast inledningen till den tusenåriga "gudomliga" aeran i Västerlandet och all världen. De voro ju blott "kulturella" etapper på vägen fram mot det världsfamnande ideal Israel önskade förverkliga till den västerländska kulturens fromma — bolsjevismen, som skall fullkomna "kulturverket" genom att låta västerlandet omvandlas till en del av det universella judiska lycksalighetsriket.

Naturligtvis var det på detta och mera till Allehanda tänkte, då det i sin lovsång åt Israel menade, att detta ännu hade stora välsignelser att bjuda västerlandets kulturfolk på. Den judiska bolsjevismen, den judiska liberalismens och den judiska socialismens verkliga mål, den där skall göra't, har ju visserligen hittills endast lyckats uppnå s. k. genombrott i Ryssland, men den "ideel-kulturella" rörelsen till världsproletariatets lyckliggörande åter sig för varje dag som går på en mängd olika vägar in i de västerländska kultursamhällena, välvilligt tolererad och gynnad av staternas regeringar och lagstiftande församlingar, vilka ju vinnlägga sig om största möjliga "tolerans" gentemot den nya "frälsningsförkunnelsen" — så de bolsjevikiska "världsförbättrarna" ha all anledning att se förhoppningsfullt på framtiden.

Vår bild härovan efter Relink åskådliggör det idealtillstånd, som västerlandets kulturella och statliga ledare av i dag styra utvecklingen hän emot, då detta i tecknet av "Israels stjärna" (revolutionen) skall se sin av det "heliga" folket så välsignelserikt befruktade kultur i ragnarök omvandlas till det drömda universella paradiset, det "paradis", som väl i andanom föresvävat den lärde författaren i Allehanda, då han särskilt uppehöll sig vid de västerländska kulturfolkens stora tacksamhetsskuld till Israel för den paradistanke det givit dem. Rysslands folk har som vi veta redan fått pröva härpå och vi hava därifrån en aning om all den underbara härlighet, som en gång skall vederfaras alla jordens folk, när Israel givit västerlandets kulturfolk vad det ännu har att giva dem. Judarnas ännu gällande "religiösa" lagbok Talmud ger en föreställning om den anda, vari det fortsatta generösa givandet kommer att ske: "Gud skapade världen endast åt judarna . . . För juden gäller endast juden såsom nästa . . . Gud har åt judarna överlåtit alla de otrognas (icke-judarnas) egendom . . . Gud har låtit judarna vederfaras ett långt större välbehag än änglarna — och djurens säd är liksom främlingarnas (icke-judarnas) säd."

Förmodligen har det varit dessa och andra liknande förkunnelser i de judiska religionsurkunderna, som inspirerat Allehanda till dess hänförda lovprisande av Israels kulturella mission i Västerlandet samt att tala högstämda ord om de västerländska kulturfolkens oändliga tacksamhetsskuld till det "heliga" Israel.

Generalkoryféer som vädra byte.

Den i vårt land sedan några decennier tillbaka härskande "frihetsaeran" betecknar i så många hänseenden en ny aera. Fordom tjänade männen i staten sina sporrar genom hedersamt, troget arbete i statens tjänst, till statens bästa. I och med att Israel här etablerat sig som hemlig regeringsmakt och stat i staten är emellertid den befordringsvägen i vad avser de högre posterna i samhället praktiskt taget stängd. Nu är det Israels lydiga redskap och lakejer i det nationella raseringsarbetet som upphöjas, hedras och på alla sätt äras. Och som regel gäller, att ju villigare och framgångsrikare de "reformistiska" verktygen äro i sina strävanden att omstörta det svenska nationalsamhället, desto större varder upphöjelsen, vadan vi kunnat bevittna en formlig tävlan partierna och deras koryféer emellan att "reformera" isönder vårt svenska samhälle.

Sålunda ha vi en hel lång rad landshövdingar, generaldirektörer, överdirektörer etc., som på livstid utmärkts för sina stora förtjänster om Israel. En bland dessa många, nuvarande stockholmshövdingen, f. d. "liberale" statsministern och koryféen Nils Edén lär enligt vad meddelas i dagspressen under nästkommande år komma att lämna sitt nuvarande län för att tillträda hövdingestolen i Uppsala slott. I samband med detta meddelande återgivas vissa i politiska kretsar gängse rykten i fråga om hr Edéns efterträdare. Bl. a. tippas härtill hrr Värner Rydén, Per Albin Hansson och nuvarande statsministern, vår store pilsnerdricksreformator C. G. Ekman.

Så nog har Stockholms län alla utsikter att även i fortsättningen bli "fullt värdigt" representerat å sin hövdingestol. För det kosmopolitiska överkommandot i landet är det naturligtvis en källa till största tillfredsställelse att veta sig alltjämt vara den makt, som här har i sin hand att upphöja och förnedra — att upphöja sina trogna tjänsteandar och att förnedra de "intoleranta" och " inopportanistiska" d. v. s. dem, som ej ådagalägga tillräcklig förståelse för "tidens krav".

Spritdiktatorn åter i talarestolen.

Den av judefinansen (främst representerad av regerande husen Wallenberg och Bonnier) och dess "kulturella" dagspress så innerligt omhuldade ledaren för vårt svenska Spritpanama, storförskingraren av statsmedel dr Ivan Bratt höll på torsdagen ett föredrag i föreläsningsserien "Tidens frågor" över ämnet "Där staten och enskilda driva affärer gemensamt — Grängesberg — Tobaksmonopolet — Spritcentralen". — Vilken rörande anspråkslöshet av spritdoktorn att sätta sin egen "geniala" skapelse sist i ordningsföljden.

Tidens frågor belysta av en lagbrytare och storförskingrare av statsmedel — en tidsbild så god som någon. Men hur länge ämna de goda svenskarna tolerera detta ockrande på deras beskedlighet?

Spritherrarna fortsätta sina "studier" å svenska folket.

Systembolagsföreningarnas förtroendenämnd har beslutat igångsätta en undersökning rörande omfattningen av alkoholkonsumtionen inom vissa samhällslager i den utsträckning, att undersökningen skall omfatta icke blott arbetarkretsarna i de större städerna och i vissa industrisamhällen av olika typer utan även lantbefolkningen inom ett antal karaktäristiska jordbrukarsocknar.

De systembolag, vilkas medverkan till undersökningen begärts av förtroendenämnden, skola ha ställt sig sympatiska till planen. Nämnden dekreterar, att undersökningsmaterialet "icke får präglas av avsiktligt urval från de undersökande systembolagens sida, varför de motboksinnehavare, vilkas förhållanden äro föremål för undersökning, såvitt möjligt böra uttagas i obrutna serier."

"En nationell kulturuppgift av största mått."

Som en sådan karaktäriserar Eskilstuna-Kuriren (lib.) insamlingen till kung Gustavs jubileumsgåva. Man frapperas möjligen av denna liberalismens sympatiska hållning till insamlingen, liberalismen, som dock fullt medvetet och avsiktligt inlett den "frihetsaera", som skulle "spränga bort" alla kungakronor från denna världen till förmån för det judiska världskungariket! Att "liberalerna" nu slå an kungavänliga toner, beror naturligtvis på, att israeliterna ännu så länge, tills de här lyckats genomföra sitt bolsjevikiska genombrott, anse sig ha behov av att hålla vår "judevänliga" kunglighet om ryggen — till de "själlösa" svenska gojims invaggande i den förestållningen att de ledande judarna i Sverige äro så utomordentligt nationella och kungatrogna. A listan över de personer, som stå i spetsen för insamlingen finna vi också en ral framskjutna, redan rikligt dekorerade judar såsom generalkonsul Sachs (jubileumsutskottets ordförande), direktör Hirsch etc.

Justitieministern varnar för dåliga arbetarledare.

Vår illustre justitieminister Johan Thyrén uppbyggde häromaftonen Norrköpingspubliken med en politisk exposé över "Politiska riktlinjer". I sitt föredrag berörde statsrådet bl. a. de stora konflikterna på arbetsmarknaden, varvid han även uttalade ett varningens ord till arbetarna beträffande dåliga ledare.

"Få frågor äro därför" yttrade statsrådet, "viktigare, för samhället än den, huruvida arbetarna politiskt stå under en god eller dålig ledning. Olyckan är, att arbetarna i valet mellan en god och en dålig ledare ätt nog följa den, som smickrar deras svaga sidor och instämmer eller låtsar sig instämma i deras naiva uppfattning av ekonomiska ting. Därför går det ofta helt naturligt så, att om en ledare vill bibringa arbetarna något av det förstånd, han kanske under livets lopp omsider förvärvat, så avfalla arbetarna från honom och ställa sig under en yngres baner, som av naivitet eller beräkning lovar dem mera guld och flera gröna skogar."

Denna karaktäristik är nog så riktig. Det sorgliga i saken är dock, att den dåliga, omoraliska ledningen är en allmän företeelse i vårt nutida politiska liv, inte bara inom socialdemokratien utan också hos de övriga politiska partierna, liberalerna, de frisinnade och högern. Hr justitieministern skulle alltså haft anledning i rättvisans namn lösa anatema över de dåliga politiska ledningarna en corps.

Missionären Bratt hos hedningarna.

Den brattska religionen har väl inte trängt fullt igenom någonstans och lär väl aldrig komma att göra det, men medan ogudaktigheten annorstädes uppträder något reserverat, är det trotsiga Skåne en öppet hednisk landsända, skriver Göteborgs handelstidning. Man kan förstå att denna de skånska hjärtanas hårdhet bereder lärofadern bekymmer, och i dagarna har han företagit en missionsresa till de otrognas land och predikat sitt evangelium i Hörby och Sjöbo. På båda ställena kom hedningarnas genstörtighet till uttryck.

Vid mötet i Sjöbo påpekade nämndeman Alfred Nilsson det oriktiga i att två spritbolag i samma härad i likartade fall förklarat sig det ena vilja medgiva en extra tilldelning av 8 liter, det andra 15 liter.

Dr Bratt tillrådde beträffande spritfrågorna en mera humoristisk syn på tingen. Det var också, tyckte han, svårt att säga vem som var mest gynnad, den som fick 15 eller den som fick 8 liter.

Då uppstod hr Mårtensson och förebrådde doktorn att han genom skämt och prat sökte slippa besvara nämndeman Nilssons fråga. Det gick inte att slingra sig bort så där, doktor Bratt!

Dr Bratt: — Menar talaren att jag söker under skämt prata bort saken?

Hr Mårtensson: — Ja, e' de' inte så, doktorn?!

Det där var en allvarlig beskyllning mot dr Bratt, som själv klandrat tidningspressen för att den skämtar med spriten. I ett senare anförande försökte han ta litet allvarligare på frågan och sade att det naturligtvis borde vara enhetlighet.

I Hörby framhöll en åhörare det olämpliga i att folk, som ej tog ut sina litrar, fick mindre tilldelning.

Dr Bratt sade med skärpa ifrån, att förekom sådant var det rätt.

Hr Karl Jönson: — Tror dr Bratt, att svenska folket blir nyktert genom systemet?

Dr Bratt: — Nej!

Hr Karl Jönsson tyckte sig ha märkt, att man visserligen numera söp förståndigare men också jämnare, d. v. s. regelbundet.

Dr Bratt: — Två snapsar var dag är bättre än en liter om lördagen.

Dr Bratt tror alltså inte att svenska folket blir nyktert genom hans system. Denna bekännelse är ingalunda ägnad att skingra det allt starkare tvivlet på att spritbyråkratien gör någon nytta.

"Kulturkampen" i Mexico.

Mexicos president Calles har i en intervju medgivit, att antalet av de under den inledda "kulturkampen" skjutna prästerna nu uppgår till omkring femtio. Enligt presidenten skulle de alla varit upprorsmän.

Det tycks vara ett gemensamt drag hos all senare tiders "kulturkamp" i blodets tecken, att den framför allt vänder sig mot kyrkans målsmän. Det stora "kulturella" genombrottet i Frankrike, den liberala "frihetsrevolutionen", som förde Israel till makten i "det fria Frankrike", vände sig icke mindre mot prästerna än mot den nordrasiska adeln, som så grundligt som möjligt utrotades medels schavotten. Likaså vände sig den stora judiska bolsjevikrevolutionen, som under ett årtionde beräknas ha krävt omkring 10 miljmänniskoliv i Ryssland, i första hand mot adelsklassen och prästerna, vilka senare i stor utsträckning hängdes och korsfästes. i sina kyrkor. Den radikala "kulturkampen" av nyare tider har alltså som man finner under olika epoker i olika världsdelar och länder vissa gemensamhetsdrag.

Kommunistrevolten i Japan skulle inleda världsrevolution.

Enligt vad framkommit under de undersökningar, som verkställts i samband med den avslöjade stora kommunistkomplotten i Japan, var den planerade revolutionen i detta land avsedd att utgöra ett led i en världsomfattande kampanj och var det meningen att låta den japanska revolten bliva inledningen till en allmän världsrevolution. Mullvadsarbetet har bedrivits med stor iver under de sista fem åren, ehuru officiellt de mest vänskapliga förbindelser härunder existerat mellan Japan och Ryssland. Japan är omspänt av ett hela landet omfattande nät av kommunistiska organisationer med detaljerade instruktioner rörande vad varje särskild cell skulle företaga sig i det ögonblick revolutionen proklamerades (precis som här). En röd ministerlista förelåg redan färdig, liksom ett antal lagar, vilka omedelbart skulle proklameras för åstadkommande av "arbetarnas frihet". Cellerna i den omfattande organisationsapparaten leddes genom fem distriktsråd, som i sin tur sorterade under högkvarteret i Tokio.

Inrikesministern har förklarat Ronoto (lantbruksarbetarnas parti), Nihon Rodokumeiai (arbetarpartiets översta råd) och Musanseinen Domei (proletariatets ungdomsorganisation) upplösta. Myndigheterna ha även för avsikt att ingripa mot de akademiska kommunisterna. En del professorer, som äro kända för sina kommunistiska åsikter, komma att avskedas, varjämte vissa studentföreningar "för sociala studier" skola upplösas.

Vit slavhandel i Danmark.

De nordiska länderna intaga i den internationella kvinnohandeln en viss rangställning. "Nordiska blondiner" höra till den mest kuranta varan ute i de stora avsättningsländerna. Det råder icke heller något tvivel om, att ej affärer "i vitt kött" i senare tid i rätt så betydande utsträckning bedrivits i de skandinaviska länderna, ehuru vederbörande "affärsmän" gå till väga med en sådan utstuderad slughet, att det endast är rena undantagsfall, då de bli ertappade i sitt hantverk. Och när de någon enda gång ertappas s. a. s. på bar gärning, finnes det alltid såsom fallet Hartmann här i Stockholm visade inflytelserika tidningar (t. ex. Dag. Nyh.), som äro beredda att taga sig an deras försvar.

Från Danmark meddelas nu, att vita slavhandlare på sista tiden opererat på Jylland men sedan offentligheten börjat syssla med deras geschäft' spårlöst avdunstat. Flera unga flickor ha försvunnit från trakten och man är övertygad om att de fallit offer för vita slavhandlare. En fru i Aalborg har förklarat för polisen, att en sådan varit hos henne och försökt övertala henne att låta henbes båda flickor antaga platser i utlandet. Hon hade emellertid misstänkt att ej allt stått rätt till, varför hon hänvänt sig till polisen. En annan moder till två flickor har berättat, att hon erbjudits att sälja sina båda döttrar, men naturligtvis avvisat anbudet.

Englands & Israels kamp mot araberna i Palestina.

Som man erinre sig mottogo araberna på sin tid med allt annat än välvilliga känslor budskapet om inrättandet av ett engelskt överkommissariat i Jerusalem samt Versaillekonferensens beslut i enlighet med Balfourdeklarationen att göra Palestina till "ett nationellt hem för judarna". De inföddas ledare förklarade, att de önskade den politiska och administrativa föreningens med Syrien fortbestånd: de ville gemensamt bilda en enda stat under en fullständigt autonom regering.

Enligt vad nu meddelas i den judiska världspressen berodde arabernas motstånd mot dessa stormakternas planer angående Palestina framför allt på de i landet rådande "okulturerade" politiska förhållandend. Vid världskrigets slut låg ännu den politiska ledningen "liksom i de gamla feodaltiderna" i händerna på några arabiska adelsfamiljer, vilka massorna "blint följde". Det var dessa familjer, som bedrevo de arabiska partiernas antiengelska och antisemitiska politik; det var de, som höjde den skarpa protesten mot den engelska ockupationen och som redan från början pläderade för en bojkottpolitik mot alla främlingar; det var också under deras inflytande, som araberna avvisade allt samarbete med de engelska myndigheterna.

Om man får tro de glada rapporterna i den judiska tidningspressen har det nu emellertid lyckats kumpanerna engelsmännen—judarna att bryta arabernas "nationella enhetsfront". Det skulle ha skett genom en lyckad splittringstaktik gentemot den arabiska adeln, varigenom denna bragts i inbördes stridigheter — "Söndra och härska!" Samtidigt har startats vissa moderna politiska nybildningar, särskilt ett "liberalt parti", huvudsakligen rekryterat ur ungdomens led, vilket senare satt som sin uppgift att förutom införandet i Palestina av den traditionella israelitiska frihetsfilosofien "förena alla Palestinas araber på en gemensam politisk plattform". "Liberala partiet", som utger sig för att vilja befria araberna från oket under den "reaktionära" adeln, "skall försvara medborgarnas rättigheter, deras rätt till fritt tänkande i det offentliga livet ävensom förbättra den infödda befolkningens ekonomiska, hygieniska, moraliska och intellektuella förhållanden." Beträffande engelsmännen och judarna — vilka naturligtvis äro de, som finansiera den nymoderna politiska rörelsen bland araberna — intager den "nationellt-liberala" sammansluntningen en fredlig ståndpunkt vis à vis dessa och räknar med fait accomplis samt motsätter sig bestämt den "föråldrade" nonkooperationspolitiken. Det anses även i välunderrättade kretsar, att mandatmakten England under förhandenvarande omständigheter gärna kommer att låna sin auktoritet åt det nybildade "liberala partiet", som under den närmaste framtiden väntas komma att spela en mycket betydelsefull roll i Palestinas offentliga liv.

Caféet

RIDDAREGATAN 11

(hörnet av Sibyllegatan.)

Gott kaffe och väl tempererade maltdrycker. Tidsenliga lokaler.

OBS.! Ny regim.

Ömma, svullna, kyda fötter och tår

nagelträng, liktornar, förhårdnader, plattfot med åtföljande trötthet behandlas vetenskapligt.

Fri rådfrågning.

SYSTER MAJAS FOTKLINIK,

Eriksbergsgatan 1 B.

Tel. Norr 286 26. — STOCKHOLM

Von Dr phil. nat. Franz Haiser (Scheibbs, Niederösterreich) sind erschienen:

Die Judenfrage vom Standpunkt der Herrenmoral

Rechtsvölkische und linksvölkische Weltanschauung
Weicher, Leipzig, 1926. — 130 Seiten. Preis etwa M. 2.—

Die Krisis des Intellektualismus
(Ein Vortrag)

J. Lehmanns Verlag, München, SW, Paul Heyse Strasse 26.
I. Auflage. 1912. II. Auflage 1919. 81 Seiten. Preis geh. M. 1.50.

Die Überzeugungskraft des Beweises

Ein Kampf zwischen Stil und Freiheit um die Vorherrschaft
Verlag Konegen, Wien I., Opernring 3 (Stiilpnagel).
Geschrieben Winter 1913—14. Erschien 1916. 370 Seiten. Preis geh. M. 8.—

Das Gastmahl des Freiherrn v. Artaria

Ein Kampf zwischen rassenaristokratischer und demokratischer Weltanschauung
J. Lehmanns Verlag in München. — I. Auflage 1919, II. Auflage 1925.
172 Seiten. Preis geh. M. 4.50, geb. M. 6.—

Måltidsdryck som hälsokur

erhåller man av Fraktsalt-Samaria; det ger en läckande och härlig kolsyredryck, som piggar upp aptiten och befordrar ämnesomsättningen, renar och uppfriskar blodet, befriar magen och tarmarna från otjänliga ämnen, utdriver den skadliga urinsyran, gifter som måste renas bort, varmed undsarödjes grundorsaken till dålig hälsa; hela organismen sättes i god form.

Drick därför dagligen Fraktsalt-Samaria. Pris pr 6 kr. 2.50; motsvarar 25 fl. mineralvatten. Erhålles å apotek, hos drog-, färghandl. m. fl.

Cederroths Tekn. Fabr., Stockholm

Amerikanska Herrskrädderiet

Södra Kungstornet, 6:te vån.

Tel. 57 84

Nyheter för våren i eleganta tyger, speciellt scotsica nu inkomna

Den judiska Palestinakolonisationens misslyckande.

Det var en märklig folkrörelse, som redan för ett 20-tal år sedan fick sin upprinnelse genom den judiske författaren Herzls broschyr "Judestaten", skriver Köpmannen, fortsättande:

I denna rörelse hemkallades till Palestina alla rotlösa judar världen runt. Det gälde icke storstädernas judar — de rika — utan den stora massan av förföljda och illa bedda judar, som överallt i länderna ägna sig åt parasitär tillvaro med små affärsgeschäft och ambulerande handel. Hemkallelsen har under de senaste årens lopp hörsammats av c:a 73,000 judar, som strömmat till Palestina från alla Europas länder, och även Sverige har lämnat sin kontingent.

Hur har då det hela slagit ut? Jo, av de nu offentliggjorda siffrorna från senaste året framgår, att judarna redan trötinat på Palestina och åter resa därifrån i så stort antal att utvandringen för 1927 översteg de invandrades antal. Detta förhållande göres i utlandspressen till föremål för en del allvarliga betraktelser.

Det fastslås däri, att judarnas hemliga drömm att göra Palestina till ett judarnas land aldrig kan bli verklighet. Många vackra offer ha från judiskt håll gjorts för saken, men att göra judarna till jordbrukare har icke lyckats. Det judiska elementet i Palestina utgör f. n. endast 18 procent av befolkningen, medan araberna utgöra 71 procent. Judarna besitta en miljon dunam av landets jord, araberna äga 10 miljoner dunam. Under engelsk överhöghet kom judestaten till stånd, men engelska regeringen har nyligen i en skrivelse till den zionistiska centralen uttalat, att den anser det omöjligt att skapa ett rent judiskt Palestina.

Värre än de politiska förvecklingarna äro motsättningarna mellan judarna själva, och särskilt svåra äro slitningarna mellan de judar, som alltid haft sitt hem i Palestina och de nya, europeiska invandrarna. Dessa senare utgöras till stor del av unga judar, av vilka många bekänna sig till en ytterligt gående bolsjevism. De ha rest till Palestina för att förtjäna pengar och äro utpräglade materialister, utan religiösa intressen. De äro smittade av dollar- och jazzkulturen. De flesta av dem ha slagit sig ned i den nyupprättade staden Tel Aviv i Palestina, vilken stad av en norsk präst på studieresa skildras som en av de mest gudlösa städer i världen. Sabbaten är en fotbollsmatchernas dag, och man firar de gamla judiska helgerna med dans och tygellösa utsvävningar.

Den zionistiska kolonisationen har också stora ekonomiska vanskligheter att kämpa med, ehuru den fortfarande riktigt understödes av judiska kapitalister i Europa och Amerika. De årliga utgifterna gå löst på c:a 20 miljoner kronor. Ledningen av det hela har gått över från de entusiastiska östeuropeiska judemassorna till judiska storkapitalister, som se på hela rörelsen blott som en finansiell spekulation. Tonen på de zionistiska kongresserna har därför blivit mer och mer pessimistisk, och de ledande personligheterna ha dragit sig tillbaka.

Och så synes denna rörelse komma att sluta med bedrövelse och endast bli ett nytt blad i judafolkets sorgliga historia.

Frisinnade koryféer inom Stockholmslänet.

Stockholms läns frisinnade valkretsförbund har vid 1 dagarna hållet sammanträde till ordförande omvalt minister David Bergström, Stocksund, samt till vice ordförande landstingsman Karl Mattsson, Akers-Runö. I arbetsutskottet invaldes landstingsman L. E. Andersson, Tungelsta, fru Vira Eklund, Osmo, fjärdingsman Dolk, Lidingö, fru Vendla Vall, Huvudsta, och speditör Anton Pettersson, Solhem Mötet beslöt tillsätta en särskild kvinnokommitté. I denna invaldes fröken Signe Pettersson, Tumba. Till representanter i Frisinnade landsföreningens förtroenderåd valdes landstingsman P. J. Sandin, Norrtälje, och till ombud vid frisinnade landsmötet fru Vira Eklund, Osmo, och landstingsman Karl Mattsson, Akers-Runö, Hj. Svedén, Saltsjö-Duvnäs, direktör Nath. Röhl, Vaxholm, fabrikör P. J. Sandin, Norrtälje, rektor Gust. Mosesson, Lidingö, nämndeman Aug. Jansson, Husby, målaremästare C. F. Jansson, Södertälje, köpman Joel Modin, Sundbyberg, fru Alba Dahlgren, Nacka och fröken Maria Andersson, Vaxholm samt som suppleanter redaktör N. P. Ollén, Djursholm, ombudsman Hj. Ahman, Rö, och ingenjör Yngve Hagberg, Nynäshamn.

Våra fränder i Belgien.

De båda naboländerna söder om Engelska Kanalen, Holland och Belgien, ha städse omfattats med särskilt stora sympatier här uppe i höga Norden, och våra relationer med dess närbeslägtade folk ha på sistone av flera skäl blivit än hjärtligare.

När därför en vän och stamfrände, skriftst. H. Zeeuwen, holländare till börden, fastän nu bosatt i Tyskland, under en resa genom Belgien till sin fädernesort sänt mig ett brev med en del rätt intressanta uppgifter rörande nyssnämnda land, kan jag ej neka mig nöjet att översätta det och låta dess innehåll komma till allmännare kännedom. Helt visst rör det sig om mycket, som för de flesta här uppe i norr är obekant.

Hr Zeeuwen skriver alltså:

"Det torde säkerligen intressera eder att erfara något om en kulturkamp, vilken tyst, men med bitterhet utkämpas mellan germansk och romansk befolkning i detta land, likaväl som i alla germanska gränstrakter.

Man har vant sig vid att betrakta den belgiska staten som vasall till Frankrike, detta icke blott från yttre politisk synpunkt, utan ock beträffande dess befolkning, vilken anses såsom nära befryndad med fransmännen. Så är blott till en viss grad fallet. Hela den nordvästra delen av landet, mer än hälften därav, är befolkad av flamländare, vilka äro av germansk stam. Icke endast därigenom att de tala ett språk, som är mycket likt de närboende holländarnas, utan ock genom sina högväxta, blondhåriga gestalter betygar detta folk sitt germanska ursprung och sin från franskhet åtskilda egenart.

Orsaken till de olämpliga sammankopplingen av detta folk, vilket utan varje främmande inblandning bebor provinserna Vest- och Ost-Flamland (Flandern), Antwerpen, Syd-Brabant och Limburg, med vallonerna var delvis den oförstående konfessionspolitik, som fördes av holländska regeringen, med vars område Wienkongressen av 1815 förenat det flamländska landskapet. Det protestantiska Holland ställde i förbindat nit sin konfessionella iver framför den gemensamma härstamningen och gav därigenom de sydöstligt boende vallonerna möjlighet att vinna flamländarna för sin sak. Året 1830 frambragte ett uppror av dessa båda stammar gemensamt, vilket ledde till bildandet av konungariket Belgien, varigenom vallondömet liksom förut hade det politiska övertaget.

I samband med vallonerna var en fransksinnad intelligens av flamländsk härkomst gynnare av den nya staten, som därmed blev utlämnad till vasall åt sin sydligare belägna grannstat. Först det igångsatta undertryckandet av flamländarnas språk, vilket, för att ge ett exempel, av kardinal Mercier förklarades olämpligt att tjäna som redskap för det mänskliga själslivets högre behov, förde till återuppväxandet av den flamländska nationalandan. Dettare, sådana som Conscience och Van Duyse, blevo förkämpar åt en isynnerhet av de akademiskt bildade ständen uppburen flamländsk rörelse, vilken år 1883 slutligen genomdrev, att officiella tillkännagivanden på flamländskt område icke vidare skulle offentliggöras enbart på franska utan både på franska och flamländska språken.

Dock blevo de högre tjänsteställningarna fortfarande liksom förut förbehållna åt dem, som voro franskt sinnade. Alltmer framträdde nödvändigheten av, att den dittills blott kulturellt inställda flamländska rörelsen också på det politiska området måste uppställa bestämda fordringar. Dessa politiska mål ha särskilt under kriget givit sig tillkänna. Under den tyska förvaltningen efter landets besättande, då det uppdelades i två, gentemot varandra självständiga områden, en vallonsk och en flamländsk, förstodo flamländarna, på vilket sätt konflikten skulle lösas.

Den omständigheten, att Frankrike lät sina färgade trupper såvitt möjligt vara kommenderade på deras hemsprak, men däremot gav endast franskt befäl åt flamländarna, vilka utgjorde 80 proc. av den belgiska fronthären (och 85 proc. av de fallna), och att de vallonska officerarna t. o. m. skymfade dessa soldater på grund av deras språk, stärkte ytterligare den flamländska rörelsen. Och den hämnd, som belgiska staten efter den för ententemakterna lyckliga utgången av kriget, tog gentemot densamma, då den dömde dess ledare, Borms, till döden, därpå benådade honom och sände honom till tuktshus, förmådde ej släcka den flammande gnistan.

I det s. k. frontpartiet, som grundades efter kriget av huvudsakligen flamländska anhöriga till den fransk-belgiska hären och år 1927 redan besatte sex platser i parlamentet, är numera den flamländska rörelsen förenad. Den företer framförallt tre strävanden: att i feodalistiskt hänseende må bildas ett självständigt Flandern samt ett ävenledes oberoende Vallonien, att åstadkomma full självstandighet åt Flandern, samt att Flandern måtte förenas med Holland (den stornederländska rörelsen). Dessutom äro ock inom andra partier, nämligen i det katolska och det socialistiska partiet, flamländska grupper förhanden, vilkas anspråk dock äro av enbart kulturell art.

Vad dessa fordringar måste innebära framgår redan genom en antydning av det kulturella läget. Medan befolkningsfördelningen mellan valloner och flamländare förhåller sig som 3 :4 till gunst för de senare, gives det dubbelt så många mellanskolor med franskt, än sådana med flamländskt underlag. Likartat är det inom högskoleväsendet. Press och litteratur, likaväl som teatrarna, behärskas av franskt inflytande, och en hel mängd av fransmän ledda organisationer, vilka också understödjas från Paris, äro i verksamhet.

Dessa organisationer äro naturliga motståndare till den flamländska rörelsen. Deras åtgärder gå mest ut på att utöva ett bestämmande inflytande inom sällskapslivet. Därvid är det ej genom kulturell överlägsenhet de bereda sig fördelar, utan på grund av den stötkraft, som de erhålla genom understöd från statligt håll. Den flamländska rörelsen saknar fullständigt ett likartat officiellt underlag.

Under det alltså förfranskningsströvandena inom den belgiska regeringen redan har ett starkt hällfäste, måste den flamländska rörelsen först söka efter ett sådant. Denna nödvändighet förde till dess kamp om högskolan i Gent. Detta hittills på franska undervisande universitet skulle enligt flamländarnas vilja bli flamländskt och arbeta för att bilda ett flamländskt sinnat borgarskikt, alldenstund det är beläget inom flamländarnas område. Först år 1923 kunde rörelsen åstadkomma en åtminstone skenbar förändring därutinnan: det blev då vid universitetet anordnad en flamländskt avdelning, inom vilken föreläsningarna till två tredjedelar höllos på flamländska språket, under det återstoden av de viktigare föreläsningarna fortfarande betjänade sig av franskan. För de franskspråkiga studenterna i Gent vart på motsvarande vis en del av föreläsningarna hållna på flamländska; dock ha dessa genom en samtidigt grundad "Ecole des Hautes Etudes" (skola för högre studier) möjlighet att åhöra dessa föreläsningar också på franska språket, så att i verkligheten endast de flamländska studenterna äro tvungna att kunna båda språken.

Den inriktning ligger ännu alltjämt till grund för den franska kulturens företrädesställning, som en vallonsk professor sålunda uttryckte: "Belgien kan endast då bli enigt, om det varder romanskt: det kan leva, endast om det stödjer sig på sin syster där söderut (Frankrike)". De flamländska studenterna undvika därför nu som förut högskolan i Gent; de veta ju ock, att vid prövningarna de franskà och vallonska studenterna alltid ha företrädet. Enligt deras fullt riktiga åsikt är icke allt vunnet med en språklig förändring; de önska en högskola, grundad på flamländskt folkdömé — det vill säga mer än enbart det flamländska språket —, och de hysa ingen förståelse för en kompromisslösning.

Envar, som känner det sydnederländska folkets insatser i historien, måste hysa full förståelse för de mål, som föresväva den flamländska rörelsen, och för den oböjliga enståndighet, varmed den söker förverkliga dem. I motsvarighet till deras kulturella överlägsenhet — vilken icke blott yttrar sig i andligt hänseende, utan ock i det lekamliga, t. ex. i fråga om renlighet — ha flamländarna förr i tiden städse haft övertaget gentemot de med dem i ekonomiskt hänseende förbundna vallonerna. Den, som någon gång sett de gamla byggnaderna i flamländska städer — t. ex. rådhuset i Löwen, hallen i Brügge och många andra av samma art —, vet och erkänner detta. Och för envar, som ej sett dem, vittna namn sådana som bröderna Van Eyck, Roger van der Weyden, Hans Memling, Hugo Van der Goes, Gossaert, Lucas van Leyden, Pieter Breughel och andra nog i detta hänseende. Även den flamländska litteraturen förmår uppvisa en produktion, som väl rättfärdigar den kamp för det folkdöme, här försiggår. Dess berömdaste föregångsman är nu Felix Timmermans, vars verk ha blivit översatta till alla kulturspråk. Åt en likartad berömdhet kunde ock den år 1827 födde Carl De Coster åstadkomma, vars bok "Thijl Vilenspielen en Lamme Goedzak" skildrar flamländarnas frihetskamp under 1600-talet mot Spanien och påvedömet, fröjda sig; denna bok är numera en folkbok på det flamländska området. Bland folkdiktare må nämnas Gezella, De Clerco, Buysse, Streuvels, av de avlidna och franskheten tillgivna flamländarna Verhaeren, och Maeterlinck, vilka likväl i sina verk ej kunna helt förborga sin flamländska ande och härkomst.

Vilken stor roll det flamländska folkdömet spelade under medeltiden, behöver här icke anföras. Hänvisas må dock till den religiösa kamp, som fördes av Jan van Ruisbroeck och Hadewijch Blommaert samt den av Geusen utkämpade striden, vilken tillika var en kamp för yttre frihet. Vidare må erinras om de flamländska sjöstäderna handelsmakt och den betydelse, som det flamländska folkdömet haft för germanisering av det östelbiska området och Östersjöns södra kustland. Detta må vara nog för att visa, att den nutida flamländska rörelsen enligt alla etiska grunder är berättigad, alldenstund den kan stödja sig på ett heroiskt nationellt föregående och starka fränter i nutiden. Den är en kamp för den germanska andan, vilken förtjänar alla beslüktade folks sympati."

Brevskrivaren går ut ifrån, liksom tysskar i allmänhet, att Flandern är samma område som vår sagohistorias Flamland eller Flemingjaland. Detta är emellertid felaktigt, men om våra dagars flandrare skulle vilja upptaga detta sagonamn, är ju därmed ingen skada skedd, endér det ursprungliga Flamland numera är utplånat ur historien.

Th. Stalheim.

(Eftertryck förbjudes.)

TAPETSERARFIRMAN
C. A. ERIKSSON
Hantverkaregatan 22, Stockholm
TEL. KUNOSH. 6706.
Utför **Möbelstoppningar, Mattpåläggningar** till mycket billiga priser. Förstklassigt arbete garanteras. Begär kostnadsförslag.
Klädning av sidenvaggar samt bakdynor

DANSK NATIONALT TIDSSKRIFT
KØBENHAVN F.
Selvstændigt - uafhengigt - antisemitisk
Helaar Kr. 5: —. Halvaar Kr. 2: 75.

Envar bör läsa boken

På ökenstig.

Af Th. Stalheim.

Boken sysselsätter sig först med den gammalgermanska, därpå med den nuvarande religionen, behandlar så de onda makterna i gammal och ny tid, därnäst påvekyrkan i dess fulla utveckling, varigenom läsaren blir satt i tillfälle att göra en del givande och intressanta jämförelser. Den har också emottagits med stort gillande av kritiken. Här några utdrag:

"En monumental bok, en stege för svenska folket". — "Ett ord i sinom tid; boken förtjänar läsas av gammal och ung". — "En intressant bok; skildringen är fängslande". — "En rekapitulation ända från hedenhös; boken kan sålunda tjänstgöra såsom lärobok". — "Väckande och värdefulla uppslag, frisk och sund andlighet; boken förtjänar den vidsträcktaste spridning". — "Få böcker ha givit, vad denna bok gav". —"Ett ytterligare bevis, dokumenterande författarens nobla, koncisa och därtill betagande stil, hans rikedom på uppslag och idéer samt hans starkt konstruktiva förmåga".

Boken är försedd med åtskilliga förklarande illustrationer samt presenterar sig i en enkel men tilltalande utstyrsel. Dess pris är satt ytterst billigt, blott kr. 4. Fås i bokhandeln eller direkt från förf., adress Uddevalla.

Den nya ståndsindelningen i Ryssland.

Det nya samhälle, "sovjetparadiset", som utgått ur bolsjevikrevolutionen i Ryssland, skall enligt N. D. Å. låta sig uppdela i nedanstående stånd eller klasser:

1) Det icke producerande elementet.

Hit höra alla kapitalister, köpmän, affärsbiträden och präster av alla konfessioner. De ha varken valrätt eller valbarhet och bliva oproportionerligt högt beskattade. De böra snarast möjligt försvinna ur Ryssland, ty de äta upp brödet för de andra. Till denna klass höra också husvärdarna. Under det att alla hus, som voro uppförda före revolutionen, äro nationaliserade, rå ägarna om de efter revolutionen uppförda byggnaderna. Men husägaren blir till den grad beskattad, att han har snarare förlust än vinst på sitt hus. Prästernas höga skatter belasta naturligtvis församlingarna.

2) De fria yrkena.

Till denna kategori höra läkare, advokater, ingenjörer, kemister o. s. v., liksom alla, som avlönas genom procentuell andel i ett företags vinst. Deras beskattning är hög, men de ha dock ämnu en möjlighet att existera. De tolereras såsom ett nödvändigt ont.

3) Det produktiva elementet.

Dit höra alla arbetare, som uppbära lön för sitt arbete. I deras led uppfattes endast den, som genom sin börd hör dem till eller som träder in i deras led direkt från skolan. En senare övergång från någon av de första klasserna till den tredje är knappast möjlig. "De produktiva" äro fullmyndiga medborgare. För dem är staten till. De ha alla företrädesrättigheterna.

I skatter betala klass I 1/3, klass II 1/30 och klass III 1/100 av sina inkomster. I hyra betala de resp. 150, 50 och 10 guldrubel för varje rum av 15 kvm:s yta.

Till ett "jämlikhetstillstånd" av detta slag är det, som våra hemmabolsjeviker sträva. Och socialdemokraterna hjälpa till efter fattig förmåga. Men huru många borgerliga är det, som i handling, vid valen och genom stöd åt sina politiska organisationer, reagera emot en utveckling i den riktningen?

Varför är
Solna Bryggeris PORTER-
DRICKA så allmänt
omtyckt?
Jo, därför
att det tillverkas av bästa råvaror under fullt sakkunnig ledning.
Ring Hagalund 95
efter en flaska på prov.
Vitaminrikaste måltidsdryck.

FOETOR JUDAICUS.

Av dr Franz Haiser (Scheibbs, Niederoesterreich).

"Grundgesetz sei: Volle Gleichheit
Aller Gotteskreaturen
Ohne Unterschied des Glaubens
Und des Fells und des **Geruches**"
Heine

Judefrågan har många ljus-, men otvivelaktigt även sina skuggsidor, i vars mörker mycket obegripligt, hemlighetsfullt söker dölja sig. Man stöter där på saker och ting, som knappast äro fattbara för oss icke-judar, och som dag för dag vinna allt större betydelse desto mer ohämnat nya Jacobssöner från öster strömma över våra gränser utan att lika så fort åter försvinna i väster. I ställer klibba de fast vid landet för att ända till blodlöshet suga ut hela skikt av det ännu fallna folket. De överfallna kunna intet bättre göra än att uppmärksamt skärskåda inkräktarna för att efter deras väsen och uppträdande besluta sig för tillmötesgående eller avböjande. Till de nämnda skuggsidorna hör framför allt den förargliga raslukten, foetor judaicus, såsom den — språkligt från det senlatinska "fetes foeteo" = jag utbreder en dålik lukt — avledes, och av enstaka judar heller icke förnekas. Talmud t. ex. tillerkänner skälsmässa så snart hustrun pladdrar med alla och skriker så att det hörs över alla hus, har alltför stora bröst, alltför tjocka vador, och alltför dålig lukt." Och prof. Eduard Gaus i Berlin uttalade om de judiska folkparasiterna: "Dop eller korsning hjälper icke alls, vi bliva även i den hundrade generationen judar som för 3000 år sedan. Vi förlora icke vår raslukt efter 10-faldig korsning och vid varje samlag med vilken som helst kvinna är vår ras den dominerande; det blir unga judar."

Och Ludwig Bamberger, ett av de politiska ljus (såväl som frimurare i högsta graden) som Israel begåvat oss med, påvisade i "die Nation" 1887 i en anti-agrarisk uppsats, att hans förfäder, såsom ännu i dag många rovdjur, just betjänat sig av lukten som igenkänningsmedel:

"Då Rebekka hade klätt sin son Jakob i hans kläder för att narra till sig Isaaks välsignelse, lät den gamle blinde patriarken, ehuruväl hans öron sade honom, att inte allt stod rätt till, leda sig av sin näsa". — "Rasforskaren" Maurice Fischberg förnekar däremot i sin bekanta bok sid. 106, i det han misskänner gamla egendomligheter bland alla andra judarnas särmärken, även sin egen foetor: "Legenden om judelukten går tillbaka till Fortunatus, († 600) den förste som använde detta uttryck. Detta berodde på ett skrivfel eller ondskefullt bedrägeri av någon kopist, vilken på det ställe, där Ammianus Marcellinus (XXI, v.) talar med kejsar Marcus Aurelius om de "bråkiga, fördrande judarna — judaeorum pretentium — har utbytt p mot f.: fetentium d. v. s. de illaluktande judarna".

Att emellertid något, som alla icke-judar under alla tider på det tydligaste lagt märke till endast och allenast skulle bero på förväxlingen av en bokstav, är ett påstående av den annars förtjänstfulle men misstänksamme forskaren, från vilket man kan återgå till dagordningen.

Man har från icke-judisk sida tillåtit sig små vitsar över judarnas verkan på luktsinnet. Så talade en gång en riksdagsledamot från den gamla goda tiden om "eau de mille juifs" (i st. f. "mille fleurs") och professorn i patologi, dr Kundrat, i Wien berättade, då han kom från den internationella musikutställningen 1892—93: "Vänner, där var en oldig lukt av "unter-isaak-sauren-kaftin!" (av de polska judarnas kaftaner). Sådana vitsar äro opassande, ty varje jude är för alla icke-judar en alltför allvarlig angelägenhet, att genom skratt avleda tanken från den hotande faran.

Judelukten har nu även vetenskapligt utforskats och är faktiskt någonting likt en "blivande storhet", en av "raskoefficienterna", en naturens varningssignal för alla icke-judar, förnimbar såväl i Wilna som i Paris — eller London, Rotschildarnas salonger eller i "utställningarna" från "United order Bue Beritte" i New York, Berlin och Frankfurt, som en rad trovärdiga vittnen bestyrka.

Då den romerske kejsaren Diocletianus (284—305) skulle mottaga judiska sändebud, befallde han, att de först flera dagar å rad skulle bada, innan de fingo visa sig för honom. — Den bekanta jesuiten Stefan Menochio säger visserligen senare i sin bok: "Stuore", Venedig 1662: "Judarnas kropp stinker, men de förlora denna lukt strax efter dopet" — en sakramentet tillskriven verkan, ett påstående, vilket av kyrkans mer inskränkta än lärda män alltjämt upprätthalles, och därför i Robert Hamerlings kostligt, satiriska "Homunculus" ej blivit bortglömd.

Helt naivt berättar Menochio vidare, att redan i 2:dra århundradet hade kejsar Marcus Aurelius klagat över judestanken som en avgjord sak: "och så lätо agarenerna döpa sig för att inte lukta illa som hundar"; (jämför Gregorius. Wander I, 108). — En drottning av Arragonien, som 1266 tillsammans med sin gemål var närvarande vid ett samtal mellan Rabbi Zeckhiel och dominikanermunken Paul Cyriacus frågade, sedan juden citerat Talmud, plötsligt: "Hur kommer det sig att judarna stinka?" — tyvärr utan att få ett tillfredsställande svar av läraren.

Luther påstår i sin — ny upplaga behövliga — skrift om "judarna" väl endast i bildlig mening: "Deras andedräkt stinker av hedningarnas guld och silver, ty intet folk under solen har varit girigare än de varit, ännu äro och alltjämt kommа att vara, såsom man ser av deras förbannade ocker".

Kommissionsrådet Grattenauer i Berlin, som i början av 19:de århundradet av alla krafter motsatte sig parasitrasens frigörelse (emancipation) befattade sig i ett folklig skrift "Mot judarna", 1803 kraftigt, modigt och oförtrutet, något som man ofta förtänkt honom, även med judarnas betydelse som typiska luktbärare:

"Om de också tvättade sig 10 gånger om dagen, så är dock smuts och stank deras egendomliga nationalarv och enligt läkares intyg äro deras utdunstningar mycket hälsovådliga. Judestanken är icke blott till graden unan även till arten olik alla andra. Denna olikhet och även det specifika kan kemiskt bestämmas och angivas liksom den i allmänhet heller icke förnekas, då t. ex. varje människa med sunda luktorgan kan skilja på lukten mellan en bönbok, som en tarvlig gammal jude i 40 år dagligen använt och en huspostilla, som en annan tarvlig man likaså länge dagligen haft i händerna, såsom varje läkare kan skilja på lukten mellan en skabbig och en koppsjuk.

Jag uppmanar läkarna och kemisterna att offentligen vederlägga detta påstående, om det är falskt. Visar det sig vara sant, så är och förblir det ont uppsåt och förtal, att jag genom mitt påstående: att judestanken är en nationell, egendomlig, speciell stank skulle ha skymfat alla Israels barn. Detta blir så mycket mindre fallet, emedan det alltjämt är problematiskt, om man ej kan skilja nationerna även på deras lukt, då det mellan national-judestanken, zigenarstanken, samojedstank, kackerlack- och piggsvinsmänniskors stank säkert förefinnes stor olikhet.

Vad nationaljudestanken beträffar, så har jag icke sagt: "alla judar stinka", utan blott, att stanken är en del av judens nationalarv och att den har någonting egendomligt och karaktäristiskt. Hade jag påstått, att alla judar stinka, så hade varje individ av den judiska nationen den obestridliga rätten att fordra en kategorisk förklaring av mig, om jag påstod att han stank eller ej. I första stridiga fall måste en undersökning angående stankens förefintlighet inledas (in casu concreto et obrio), i det andra måste jag däremot utfärda en attest för var och en, att han icke stinker. Men det var icke därom: om alla, om någon, om många, om de flesta och även de renligaste judar stinka det var fråga, utan det var frågа om, huruvida det ges en judestank likasåväl som en judefysionomi? Om man icke kan tala om en judelukt, en judefysionomi som något påfallande, karaktäristiskt? Om lukten (egentligen peststanken) i synagogan icke är helt olik den, alla hjärtan upplyftande rökelsedoften i en katolsk kyrka, och om man i synagogan och i en katolsk kyrka ej skulle kunna lägga märke till utdunstningarnas olikhet. Även detta kan kemiskt bevisas, om man på dessa ställen i angivet ögonblick uppfångar luften och undersöker dess beskaffenhet. Den till undersökning avsedda gasen skall vid det kemiska provet alstra stinkoxydammonium (ammonium pyro-olcosum). Vem som förnekar detta måste använda nyspulver, något annat medel att övertyga honom finnes icke, hans luktorgan äro icke friska.

Hur uppstår nationaljudestanken? Och hur fortplantar den sig? Kommer den av orenlighet och snusk? Eller av vissa näringsmedel och huvudsakligen av den stora konsumtion av vitlök, rödlök, olja, sill, oliver och liknande? Detta tillhör den fysiska antropologiens och hälsovårdspolisens område. Att judarna äro en alldeles särskild människoras kan ingen historieforskare och ingen antropolog bestrida. Forna tiders mycket allmänna av förklarande kopparstick åtföljda påståenden av "Antiquarius", att Gud skulle ha straffat judarna med en särskild stank och mångahanda ärftliga och hemliga sjukdomar och vämjeliga lyten, är likaså omöjligt att grundligt bevisa som av alla möjliga teologiska hänsyn fullständigt vederlägga.

... Judinnornas toiletter äro mycket eleganta och jag har vid åsynen av den obeskrivliga apparat av luktflaskor, myskdosor, patschvulipåsar, lavendelbuteljer, ättikkrus och svampdosor icke kunnat befria mig från tanken, som en elak människa en gång lär ha fått: att de sköna damerna ansågo sig verkligen vara i behov av alla dessa saker, emedan deras egen lukt ej var den angenämaste...

... Bör icke hälsovårdspolisen tillhålla judarna att under behörig uppsikt, på en avsides liggande ort två gånger i veckan bada i rinnande vatten, så att de vänja sig vid renlighet och nationaljudelukten äntligen försvinner ur världen? (Föreläsning 10 f. s. 16 f. ll, 28; IV, 32.)

Grattenauer gjorde likaledes uppmärksam på andra rasens missförhållanden. Förgäves. Ty bestuckna och icke bestuckna därav, smittade av den stora franska revolutionens naturstridiga likhetsvansinne, släppte redan 1806 under Hardenberg, Humboldt och consortes lös vampyren på det tyska folket. — Senare blev även Schopenhauer obehagligt berörd av "foetor judaicus" i Europa, där den genomträngер allt. Spinoza talar om djufen så som en jude förstår, så att vi andra, som äro vana vid renare och värdigare läror, därvid överväldigas av foetor judaicus."

Handh, 1893, sade i sin av Th. Fritsch nyutgivna, förtjänstfulla skrift "Von Deutschen Staat", som till form och innehåll bör till den tyska litteraturens mest framstående verk:

... och så igenkänner visserligen barnet och den naturliga, fördomsfria människan — ja, till och med hunden — genom foetor judaicus på 100 stegs avstånd juden, den "bildade" häremot förnekar, allt efter de omständigheter under vilka skolan, sysselsatt hans naturliga förstånd, denna olikhet med mer eller mindre blind tillit till sina kunskaper, och slår sig till ro med den "vetenskapliga" formeln: 'alla människor äro lika', trots sina fem sunda sinnen.

Vår professor Jäger, vilken, emedan han oförbehållsamt sade sin mening och gick till botten med vissa frågor av pressen gärna beteckнas som en stor narr, hörde av en äldre, bildad fru, att hon varit närvarande vid en bekant judisk dams nedkomst, "men för stankens skull måste gå därifrån". Även läkare, som varit tvungna att öppna buken på judar för att fiska upp blindtarmen eller, någonting annat, kunna drastiskt berätta, vad som då slår emot dem, och som väsentligt skiljer sig från det hos icke-judar vanliga.

Vår förträfflige diktare Börries, friherre von Münchhausen, som nu förtjänstfullt arbetar på "Deutschlands Erneuerung", men före kriget genom "tillfälligt" medarbete vid "Tageblatt" och genom sin bok "Judah" icke precis allmänt uppfattad som motståndare, har i den, av en dr. Moses samlade "Stämmor till lösning av judefrågan" sid. 28 o. s.v. redan då öppet bekänt:

"Varje icke-jude har en stark kroppslig och andlig motvilja mot judarna. Liksom den svarta rasens lukt är outhärdlig för den vita, så härskar denna motvilja mellan de båda rasernas individer. Det är en motvilja, som vi ej kunna förebrå någon, ty den sitter djupast inne i våra hjärtan, i våra ögon, i alla våra sinnen; alla duka under för den; det är en instinktiv, all logik avböjande, lik uppstigande kväljningar oanvarig motvilja. Denna motvilja har bestått till alla tider: redan i 2:dra Mose bok står: "Judarna voro en styggelse". Denna ovilja finnas hos de ädlaste människor, ty även den mänskligaste av alla människor, Goethe, hade den — alltså skall denna motvilja vara evigt. En fullt ärlig människa, som känner förhållandena, skall ej kunna förneka detta. Det hjälper alltsammans icke — varken dop eller slag på den vänstra kinden. Blandäktenskap, Lt. d. R. (reservlöjtnant) på visitkorten, ridsport och umgånge med några prinsar, gåvor till kyrkor och frivillига automobilkårens uniform — jude blir jude!"

Här talar den sunda motviljan mot folkparasiterna, vilka nu ivrigt måste vinnlägga sig om att förlama denna motvilja. Där detta lyckas, måste emellertid den naturliga, medfödda motviljan fortast möjligt av den insiktsfulla delen av folket, genom oavbruten upplysning på nytt väckas och stärkas och därmed upphäva den av juden framkallade hjärnförlamningen. Sker detta icke — eller icke tillfyllest, inträder av sig själv och under judiska bödlar och deras tjeka folkets upplösningsprocess och undergång som i Ryssland.

(Ur Göeve Reventlows Reichswart.)

Ärade Husmödrar!
All slags tvätt och strykning mottages tacksamt, handmetod - Billiga priser
Bad- och Tvättinrättningen
VANADIS
Billiga och bekväma karbad tillhandahålles mellan 10 f. m.—8 e. m.
Freigatan 41—43 - Stockholm
Tel. Vasa 188 46

Lunda Tvättinrättning
Rekommenderar sig för utförande av all slags tvätt (ej kemisk), mangling och strykning. Förstklassigt och omsorgsfullt arbete garanteras.
Snabb och punktlig expedition
Innehavare:
AUG. GUSTAFSSON.
Tel. Drottningholm 20 4 190.

Pälsar
beställas fördelaktigast på våren.
Omarbetning och moderniseringar billigast under sommaren
Lämna alla Pälsvaror till SOMMARFÖRVARING hos
EMIL MOSSBLADS Pälsatelier
2 Sergelgatan 2
Tel.: Norr 195 87, 132 74.
STOCKHOLM

Prenumerera
på NATIONEN!

JOHAN G. GRUNDBERG
SMÖR-, OST-, AGG-
&
VIKTUALIEAFFÄR
Specialité: SVENSK LAX
Sibyllegatan 9
Tel. 770 95 STOCKHOLM Tel. 770 95

Allehanda och Israels mission i Västerlandet.

Nya Dagligt Allehanda, vars chefredaktör genom sina välskrivna, men och mindre kulturellt betonade ledare-artiklar förvärvat sig ett visst anseende som den svenska tidningspressens "främsta intellektuella kraft", tyckes inrikta sig på att bli något slags nymodernt "rotationsorgan", vars auktoritet nått den höga position inom vår publicistiska värld, att det kan tillåta sig allsköns extravaganser utan att därför behöva drabbas av vare sig publicitetens i ogentlig mening eller den stora allmänhetens kritiska lystnad. Dock, ingen spänner bågen för högt, inte heller hr Leon Ljunglund, utan att riskera bakslag. Alla äro vi dödliga!

Den ena handen i Allehanda har tydligen icke så värst mycket reda på vad den andra här för sig. Det kan ju också möjligen ha sina fördelar för ett modernt "nationellt" kulturorgan att deklarera de mest olikartade "uppfattningar" i olika frågor för att vid behov kunna falla tillbaka på än den ena än den andra; men någon högre grad av aktning kan givetvis icke en slik "rätlinjighet" vara ägnad att inge den reflekterande delen av publiken. I dag finna vi t. ex. tidningen i fråga energiskt inskrida mot de skandalösa transaktionerna inom vårt Spritpanama, yttrande såpass skarpa ord som:

"Allt flera icke just så små utan tvärtom tämligen strida bäckar börja undandragas de statliga och kommunala budgeterna för att efter godtycke ledas av mer eller mindre enskilda makthavare. Spritsystemens maktbefogenheter förtjäna att synas i sömnarna, detsamma gäller den av riksdagen medgivna privatbudgeten för nykterhetsanslag; det vore inte för tidigt att den offentliga kritiken togo itu med lotteriväsendet... Och alla mena att beträffande dessa affärer är för pressen — diskretion hederssak. Men den svenska pressen har snarare anledning att skärpa sin förmåga av iakttagelse och kritik än låta sätta sig ur spelet."

Nästa dag återigen finna vi tidningen entusiastiskt slå vakt om dr. Bratts underbara skapelse gentemot dem, som äro oförsynta nog insinuera på, att allt inom densamma icke är som sig bör. Och i riksdagen lyser chefredaktör Ljunglund med sin tystnad i frågan!

När hr L. vid 1927 års riksdag gick till attack mot det judiska pressmonopolet, tog han demonstrativt avstånd från antisemitismen och karaktäriserade den icke-judiska pressen som "skandalpress". I samma andedrag yttrade han emellertid, att han väl insåg den oerhörda risk han påtoge sig genom att djärvas uppträda mot "de mäktiga intressen" det här gällde och att han också var beredd på att bli vederbörligt "slaktad" till den stundande påskahögtiden. "Lammet" Ljunglunda fruktan visade sig dock på denna punkt något överdriven; han visade sig, det erkänna vi gärna, vara karl att klara sig undan den befarade skäktningen, om ock hans framstöt blev utan positivt resultat, främst på grund av Israels utomordentligt starka försäkringar i den "liberal-frisinnade" regeringen, som skickligt förstod att gentemot riksdagens deklarerade vilja parera stöten. Sedermera gycklade hr Ljunglund vid något tillfälle i sin "lätta" ledarespalt över de "fantaster", som fått för sig att judarna skulle umgås med planer på världsherravälde. Men när det så under innevarande år blivit klart, att Israels ifrågavarande planer här nått så långt, att det på fullt allvar gällde revolutionens genomförande i Sverige, då vaknade plötsligt icke bara hr Ljunglund utan också en del andra företrädare för vår nutida "toleranta" politik till insikt om att det trots allt var fråga om en judisk fara i Sverige. I visserligen lätta och lekfulla, understundom och särskilt i de mest kritiska dagarna icke alltför beslöjade ordalag pekade hr L. i sina "lätta" ledare på denna fara. Samma dag Dagens Nyheter trots skarpa varningar från olika håll visade tydliga tecken till att vilja "framhärda" i sin bolsjevikvänliga aktion, gick han t. o. m. så långt, att han ville fränkänna judarna en hel del goda egenskaper. Hr L. skrev i den ifrågavarande artikeln bl. a.:

"Inte ens sina egna myter och legender tyckas judarna enligt den modernaste kritikens utredningar ha uppfunnit själva utan lånat från andra folk. Men de förstå att skaffa sig utbyte av andras påhitt, jämväl av de tarvliga och andelösa. Såsom det heter i 105:te psalmen Davids:

"Så förde han ut sitt folk med fröjd,
med jubel dem som han hade utvalt.
Han gav åt dem hedningarnas länder,
och folkens förvärv fingo de till besittning..."

Vad hade vi här om icke ett visserligen under förslktiga former uttalat erkännande av judarnas världsimperialistiska strävanden? Sedan de orden stodo att läsa i Allehanda synes emellertid en viss "borgfred" ha slutits mellan våra politiker å ena sidan och det revolutionära Israel å den andra, varenligt den senare parten *för ögonblicket* förefaller ha avstått från sitt revolutionära uppsåt i avvaktan på en läglignare tidpunkt. Förmodligen har såsom ett fundamentalt villkor i denna "borgfred" ingått, att de "frisprråkiga" dagliga tidningarna, främst Allehanda, i framtiden skulle vinlägga sig om en mera "tolerant" och "vidsynt" uppfattning i judefrågan. Ty för några dagar sedan fingo vi där läsa en längre artikel, "Judendomens roll i den västerländska civilisationen", signerad fil. dr. Bror Olsson, vari författaren i de mest entusiastiska, judeförhärligande ordalag rescenserade och varmt rekommenderade den på engelskan nyutkomna boken "Arvet från Israel" av Georg Adam Smith, Edvin Bevan och F. C. Burkitt m. fl. Boken karaktäriserades som "en värdefull och vederhäftig redogörelse för de insatser judendomen gjort i den västerländska kulturutvecklingen och de idéer den skänkt vår världsdel". Ur artikeln må följande återgivas:

Bokens titel "Arvet från Israel" kan gott godtagas som ett riktigt uttryck för de gåvor, Israel hittills skänkt mänskligheten.

Huvuddparten av dess innehåll faller, såsom naturligt är, på religionens konto; särskilt förtjänar F. C. Burkitts bidrag "Kristendomens skuld till judendomen" att framhållas. Han säger kort och gott, att de judiska elementen i kristendomen äro två, Jesus och bibeln. Den som betänker, i vilken stor utsträckning Jesu förkunnelse hade sina förutsättningar i den judiska religionen och i all synnerhet i dennas högsta form, profetismen — Burkitt uppvisar t. ex., att uttrycket och tron på "vår fader i himmelen" stammar från den judiska religionen, även om han villigt medger, att Jesus skänkte den ett varmare och personligare innehåll — han skall säkerligen ha föga att invända mot Burkitts mening. Dessutom står kristenheten i skuld till judendomen för att kunskapen om det hebreiska språket bevarats genom tiderna. Den berömde franske språkforskaren A. Meillet har i en ypperlig essay redogjort för de spår, som den hebreiska bibeln satt i de europeiska kulturspråken. I detta sammanhang kan framhållas en synnerligen intressant uppsats av W. B. Selbie om "Gamla testamentets inflytande på puritanismen", i vilken han gör den träffande iakttagelsen, att puritanerna kände sig — alldeles som judarna — som Guds egendomsfolk, och att det icke var någon falsk retorik, när Cromwells järnsidor betraktade sig som de där hade att föra Herrens och Gideons svärd mot amalekiter och Baalsdyrkare. Direkta lån i vårt språk från Gamla testamentet äro "paradis" — egentligen ett persiskt ord, som betyder "trädgård" — och "profet". Fraser och vändningar från den hebreiska bibeln ha i stor mängd blivit snart sagt var mans egendom, och även för andra språk torde det gälla, vad Meillet säger om engelskan, "att det är svårt att föreställa sig, vad engelskan av i dag skulle ha varit utan det Gamla testamentet eller bibeln över huvud."

Det är en tragisk historia judafolket har att uppvisa. Till följmängden obetydligt och inkilmt mellan mäktiga grannar hemsöktes det gång på gång under forntiden av plundringar och förtryck, men med en exempelös seghet bevarade det sin religion, sina sedvänjor och sin nationella egenart. Men dessa egenskaper, som skulle väckt aktning och sympati, om det förefunnits hos andra folk, framkallade i stället hat och förföljelser: i det hellenistiska, eljest mycket toleranta Egypten hade man som ett betecknande uttryck härför "de gudlösa judarna". I många fall torde den antika och moderna antisemitismen bottna i ekonomisk och social avund, men denna kan icke utgöra den enda förklaringsgrunden: den är i stället att söka i det förhållandet, att judarna även i förskingringen i mångas ögon på ett utmanande sätt skilde sig från sin omgivning, gojim, i klädedräkt, diet, religion och sedvänjor. England liksom Sverige har förskonats från de värsta formerna av antisemitism: vill man ha exempel på vilka praktblomster denna rörelse kan framalstra av okunnighet, enfald och svammel behöver man endast gå till Tyskland och till heder länder det icke det kristligt-sociala partiet med hovpredikanten Stöcker i spetsen, att det genom dennas upptagande som en punkt på partiets program, så att säga givit rörelsen officiell sanktion.

"Arvet från Israel" håller sig strängt till den roll judarna som folk betraktat spelat i den västerländska civilisationens historia och bortser från de individuella insatser, enskilda judar gjort på områden, där deras nationella egenart icke spelat någon nämnvärd roll. I en "epilogue", buren av äkta frisinne, uppvisar C. S. Montefiore att judendomen ännu har åtskilligt att ge västerlandet, icke som fiende utan som vän. Det förefaller mig, som om vi här ha att göra med ett arbete, som bättre än många andra förtjänade att införlivas med vårt språk. Nationella fördomar böra i vårt land lika litet som i England hindra, att en riktigare uppfattning sprides om ett folk, som haft den mest djupgående inverkan på den moderna civilisationen.

— En mera fullständig avbön hos Israel för sina förgångna synder under det gångna året hade ju icke Allehanda kunnat göra. Men så får man också anta, att full absolution lämnats hr Ljunglund. Ty man kan ej rimligtvis utgå ifrån, att en lovsång åt Israel av ifrågavarande slag skett utan den ansvarige tidningsledningens gillande. Vad den akademiskt skolade författaren, fil. dr Bror Olsson, i sin essay yttrar till judafolkets förhärligande och som ter sig en smula överraskande i betraktande av tidningens föregående essayer i ämnet, förefaller dock något väl starkt tilltaget för att utan vidare kunna accepteras ens av Allehandapubliken. Dr O hävdar i likhet med den rescenserade bokens författare, att "de *judiska* elementen i kristendomen äro två, Jesus och bibeln". Denna framställning måste betecknas såsom direkt falsk och avsiktligt åsyftande att föra den allmänna meningen bakom ljuset. Ty sanningen är, såsom envar måste veta, som något försökt sätta sig in i verkliga förhållandet, att Kristi hela livsverk utgjorde en öppen revolt mot just Israels materialistiska världsuppfattning. Kristus underkände så fullständigt som gärna tänkbart denna, som utgör ett av de grundväsentliga dragen i Gamla testamentet, varför Han också straffades med korsfästelsedöden. För författaren i N. D. A. betyder dock sanningen på denna punkt intet. För honom gäller det uppenbart endast att söka så plausibelt som möjligt, med anlitande av vedertagen, auktoritativt klingande terminologi, söka bevisa vad som emot sanningen skulle bevisas. Talet om kristendomens oerhörda skuld till judendomen på grund av hebreiska språkets bevarande genom tiderna är vidare i högsta grad överdrivet. Betecknande härvid är rescensentens påstående att varken engelskan eller de övriga europeiska språken vid detta laget överhuvud skulle varit några verkliga språk, därest de ej haft tillfälle tillgodogöra sig "språkarvet" från Gamla testamentet. Detta arv är dock i verkligheten skälligen minimalt, om man nu överhuvud kan tala därom. Begrepp sådana som "trädgård" och "profet" hade gott kunnat uppstå hos mänskligheten även utan direkt påverkan av det judiska Gamla testamentet, där ofta en innebörd givits det överjordiska väsendet och vad därmed sammanhörer, som andra folk varken vilja eller kunna fatta såsom uttryck för mänskligt religiöst tänkande. Den ledande tanken i Kristi förkunnelse, som i så mycket sammanfaller med vår urgamla morallära, var icke dessa "fraser och vändningar från den hebreiska bibeln", som författaren i Allehanda tyckas vara huvudsaken, utan *andan*. Där ej denna finnes, kan det icke bliva tal om någon verklig och sann religion.

Direkt lögnaktig och avsiktligt vilseledande är vidare de Olssons framställning av judafolket såsom det stackars "förföljda" folket. Det var icke, liksom det den dag som är icke är judarna, som voro utsatta för plundringar och förtryck av ogudaktiga folk. Gamla testamentet självt lämnar tydliga och klara bevis för att Israel icke var det förorättade folket, utan det förorättande folket, som drog ut för att förgöra alla andra folk och lägga under sig deras egodelar. Och sammalunda är förhållandet i dag. Att dessa "gudlösa" folk, som av judarna på det ohyggligaste våldföras (i fr. t. ex. i vår tid Ryssland!) genom de elländen, som sålunda beretts dem, kunna låta förleda sig till mindre vänskapliga känslor mot Israel, är ju endast mänskligt naturligt. Det är ett rent löjligt nonsens att som Allehandaförfattaren vilja hävda att antisemitismen skulle ha sin förklaring i "ekonomisk och social avund" mot judarna, ja, det är nära på så, det är en gemen, vanställande lögn. Antisemitismen är en utesluntande ideel rörelse, som visserligen icke förmenar något folk, ej ens det som gör anspråk på att vara "det utvalda egendomsfolket", rätt att leva. Antisemitismen vilar på religiös grundval, den hävdar alla folks rätt till liv och hanar fördenskull också till kamp mot Israels strävanden att rasera de andra folkens nationella och religiösa kulturer. Detta är rena självbevarelseinstinkten. Dr Olsson karaktäriserar denna ideela självbevarelsekamp såsom uttryck för "okunnighet, ehfald och svammel". Stå för denna karaktäristik kan han dock icke. Vi utgå ifrån, att han icke själv talar av "okunnighet och enfald". Därpå tyder hela hans essay. Han vet, att han talar i strid mot sanningen, när han prisar judendomens "välsignelserika" inverkan på hela den västerländska kulturen. Denna senare har länge befunnit sig i en aftonstämning, den där skulle bli inledningen till "den nya tid", som skulle begynna med den judiska bolsjevikiska revolutionen — liberalismens och socialdemokratins *verkliga* mål. Att i det ögonblicket, då ej blott Europa utan all världen allvarligt hotas av den gudlösa judiska bolsrevolutionen, komma och lovprisa judendomens "välsignelserika" inverkan på den västerländska kulturen, vittnar om en moralisk fördomsfrihet och ett förakt för sanningen, som man icke hade trott Allehanda om att vilja låna sig till. Vi uppmana Allehanda och dess "sakkunnige" medarbetare på området att närmare studera de judiska religionskrifterna, de, vilka i dag i praktiken efterföljas. De skola då finna, huru sanningslösa deras påståenden om arten av Israels inflytelse å den västerländska kulturen i själva verket äro. Vilja icke dr Olsson och Allehandas ansvariga ledning inför allt Sveriges folk stå som simpla lögnare och bedragare, hava de intet annat att göra än att verkligen *bevisa* sina påståenden på denna punkt. Men de komma likvisst icke att så göra och det av d:t enkla skälet att de *icke kunna* det. Ty de veta likaväl som vi på grundval av vad som nu åker inom den västerländska kulturvärlden, att Israels stora "religiösa" mål är just dennas undergång. *"Revolutionen* heter Israels stjärna, vilken alltid lyst över Israels huvud och som kommer att lysa allt klarare," så skrev år 1867 Univ. Israel. Juden Otto Weininger karaktäriserade även helt öppenhjärtligt juden såsom "den borne kommunisten" och juden Theodor Mommsen har betygat, att "även i forntiden Judedömet visade sig vara ett verksamt ferment för kosmopolitismen och nationellt förfall". Juden Naschum Goldman skildrade Israels av Allehanda förhärligade "gudomliga" mission till välsignelse för västerlandet med orden: "Under det sista århundradet har judedömet på ett utomordentligt sätt medverkat till den gamla västeuropeiska samhällsordningens förfall". Men förmodligen är det nedanstående budord i judarnas i dag faktiskt gällande och efterlevda "religiösa" lagbok Talmud, som främst föranlett Allehanda att i hänförelse nu underordna sig Israels gudom:

"På samma sätt som människorna höja sig över djuren, så höja sig judarna över alla andra folk i världen".

"Funnes icke judarna, skulle det icke finnas någon välsignelse på jorden".

"Gud har låtit ett större välbehag vederfaras judarna än änglarna — och djurens säd är liksom främlingarnas, de där icke höra till judarna".

"Den kristne och all hans egendom är uteslutande judens tillhörighet".

"Gud gav judarna all gendom och alla folks liv i deras våld".

"För juden gäller endast juden som nästa".

"Icke ens en stämma från himlen är i stånd att avfärda rabbinernas lära".

Vi förstå mycket väl, att ett "frigjort", "nationellt" "kulturorgan" som Allehanda kunnat falla ned i stoftet i tillbedjan för en gudom, som bjuder på sådana utomordentliga förkunnelser. Men av dess mycket deklarerade sanningskärlek återstår i den oförvillade allmänhetens ögon efteråt icke så värst mycket. Vad bryr sig dock en "modern" sanningssägare om slika bagateller!

Upplands fornminnesförenings årsmöte.

Upplands fornminnesförening höll fördagen den 14 april årsmöte i Uppsala under ordförandeskap av ärkebiskop Söderblom. Av den framlagda styrelseberättelsen framgick, att föreningens medlemsantal under året stigit till 1,500, en ökning på två senaste åren med 50 procent. Den ekonomiska ställningen är god och de 50 procent föreningen erhållit av lotteriemedel komma att användas till främjande av kulturhistorisk forskning och fornminnesvård inom landskapet.

Sammanträdet avslutades med ett föredrag av professor Sune Lindqvist om Hednatidens gamla Uppsala, belyst med skioptikonbilder. Med tillhjälp av nivå- och terrängstudier samt gamla planritningar åskådliggjordes de två forna kungsgårdarnas läge och hur de tre högarna, vilkas uppbyggande är grusåsen demonstrerades, tillika med den s. k. Tingshögen, bildade en naturlig bakgrund till svearnas gamla tingsplats, en rekonstruktion sålunda av vårt första riksdagsbygge i det fria. Peder Schwartz' krönika förmäler också att Gustaf Wasa från den nämnda tingshögen talade hotande till allmogen i Klockupprorets dagar. På nordsidan av högarna har man, som känt, att söka till vänster Offerlunden och till höger på den nuvarande kyrkans plats antagligen det gamla hednatemplet med den gyllene takkedjan som omtalas av Adam av Bremen. Här kom också talaren in på sina grävningar i kyrkans inre och dess närmaste omgivningar, där man ur nivålager och fynd kunde framkonstruera inte blott den tidigare stenkatedralen och en träkyrka, utan en ännu tidigare byggnad, vars utsträckning i en yttre större fyrkant till ungefär dubbla omfånget av den nuvarande kyrkan, och en inre mindre, likaledes fyrkantig planyta markerades av påträffade stolphål. Där skulle man, således ha grundplanen till det gamla hednatemplet.

En del perspektiv och flygbilder visades även för att klargöra terrängförhållandena på det område, dit forntidens kult och styrelse voro koncentrerade och som, enligt sägner, en gång kallats Sveriges hjärta.

Riksgäldsfullmäktige avstyrka statlig affärsbank.

(Forts. fr. sid. 2.)

tiker. Ty ju mera man granskar dessas hittillsvarande verksamhet, desto tydligare framstår det, att denna genomgående icke varit inställd på att tjäna det allmänna utan så gott som uteslutande syftat till att bereda de agerande politikerna och deras höga uppdragsgivare inom judemakten förmåner just på det allmännas bekostnad. Statens på några årtionden skedda skandalösa skuldsättning till den internationella ockrarefinansen på bortlät ett par miljarder, den sjukaste bland alla de sjuka punkterna i det judisk-politiska systemet, betecknar härvidlag kröningen på verket. På grund av vunnen erfarenhet av "demokratien" i vårt land har man alla skäl befara att denna blott komme att utnyttja en inrättad statlig affärsbank som ett nytt medel i sin kamp för vårt folks nationella avrustning och slavbindande under Guldkalvens spira.

Så mycket angelägnare är det i betraktande av den botfulla utvecklingen på det statsekonomiska området, vilken framtvingar skydds- och motåtgärder inom en nära framtid, att medborgarna i landet äntligen vakna till insikt om nödvändigheten av en allmän resning och samling till kamp mot det härskande omoraliska systemet, för skapandet av en ny politisk regim, åt vilken det nationella återuppbyggnadsverket såväl i fråga om statens ekonomi som dess övriga vitala intressen med fullt förtroende kan överlåtas.

En jordbrukshögskola?

Samtidigt med att statsmakten av all kraft inriktar sig på att bereda det svenska jordbruket alla existensmöjligheter till favör för den judiska bankfinansen, som f. n. är i färd med att även hos oss taga hand om böndernas jordinteckningar — samtidigt härmed bedrives av våra politiska, finansiella och agronomiska spetsar en allt intensivare propaganda till förmån för jordbrukets "rationalisering" samt höjandet av jordbrukarnas yrkesskicklighet, de åtgärder, varmedels den inträdda "ledsamma" situation för jordbruket förmenas skola avhjälpas. Det gäller, heter det, endast för jordbrukarna att inte förtröttas eller förlora tron på framtiden. Genom "rationalisering" av driften samt höjande av yrkesskickligheten skall jordbrukets nuvarande ekonomiska svårigheter snart vara avhjälpta.

Bland de många utmärkta medel, som jordbrukets fiender förtrycker vid makten för dagen presentera till lugnande av känslorna inom bondeleden samt ingivande av hopp och tro på framtiden är också inrättandet av "en verklig jordbrukshögskola". Det är visserligen ett gammalt, i årtionden diskuterat ehuru på intet som helst vis trängande problem — vi reda oss förträffligt med de undervisningsanordningar för jordbruket som f. n. finnas inom landet — men ögonblicket har nu tydligen befunnits lägligt att föra fram det till förnyad aktualitet. Statsmakten i Israels hägn känner uppenbart ett behov av att demonstrera sitt livliga intresse och sin omvårdnad om "modernäringen".

De "sakkunniga", som fått sig frågans utredning anförtrodd, hava också uttalat sig för anordnandet av "en i alla avseenden fullt högskolemässig, praktisk-vetenskaplig undervisning inom samtliga de kunskapsområden, vilka äro av betydelse för jordbruksnäringen "och förmena denna uppgift vara "en statsangelägenhet av den betydelse, att den icke utan stort men kan uppskjutas".

Lantmäteristyrelsen, som nu inkommit med sitt yttrande över sakkunnigeförslaget, förklarar, att det "icke kan försvaras att låta det svenska jordbruket längre avvara det stöd, som en högskola kan lämna."

Partihandeln med rusdrycker.

(Forts. fr. sid. 1.)

ligga i fråga om vin- och spirituosahandeln, dessa synpunkter icke samma betydelse för det nu ifrågavarande monopolföretaget som beträffande tobakshanteringen, men de förtjäna dock utan tvivel även här beaktande, och särskilt i fråga om importaffärer med främmande länder föreställer sig statskontoret att ett enskilt bolag kan med större obundenhet än ett statsföretag tillvarataga de ekonomiska intressena."

Ärendet föredrogs i statsråd den 5 mars 1920, därvid chefen för finansdepartementet, statsrådet Thorsson uttalade, bl. a., att det då efter omarbetning förelliggande avtalsförslaget med därtill hörande förslag till ändringar i bolagsordningen för Spritcentralen syntes honom erbjuda fullt tillfredsställande säkerhet, för att ledningen av bolagets angelägenheter komme att handhavas på sådant sätt, att, om och när statsmakterna ville vidtaga åtgärder för ordnande av partihandelsfrågan eller reningsverksamheten, hinder eller svårigheter för lagstiftning härutinnan icke komme att möta till följd av förpliktelser, som bolaget iklätt sig gentemot brännerilidkare eller annorledes. Någon överlåtelse direkt å staten av stamaktiekapitalet i Spritcentralen syntes därför icke vara av förhållandena oviillkorligen betingad och den av aktiebolaget Stockholmssystemet förordade anordningen syntes tills vidare erbjuda en fullt betryggande utväg att bereda statsverket erforderligt inflytande på ledningen av Spritcentralen.

I anslutning härtill beslöt kungl. maj:t att med vissa modifikationer godkänna det förslag, som av A.-B. Stockholmssystemet framlagts. Dessa modifikationer bestodo väsentligen däri, att större inflytande inrymdes åt kungl. maj:t genom rätt för kungl. maj:t att tillsätta hälften av styrelsen, däribland ordföranden, samt halva antalet revisorer, att å stamaktierna endast finge utdelas det belopp, som motsvarade genomsnittlig aktieberäkningsränta för räkenskapsåret, uträknad av riksbanken, samt att, när statsmakterna så påfordrade, samtliga stamaktier skulle överlåtas till statsverket. Vidare förklarade kungl. maj:t binder från kungl. maj:ts sida icke möta mot stamaktiernas försäljning under de villkor, som funnos angivna i ett i kungl. maj:ts beslut intaget förslag, däribland, att i bolagsordningen för Spritcentralen vidtogos vissa ändringar i enlighet med vad i kungl. maj:ts beslut angåves.

(Forts. i nästa n:r.)

Nordiska stamfränder!

Förena Eder med oss, till kamp mot statens, folkstammens och den nordiska kulturens fiender!
Värna vår urgamla frihet och rätt!
Gå med i nordvaktarnas led!
Begär närmare upplysningar samt litteraturanvisningar.

NORDISK VAKT
Box 196, GÖTEBORG 1.

NATIONALT TIDSSKRIFT
Keysersgt. 1, OSLO
Utkommer maanedlig
Pris til Sverige kr. 6: 20.
Eneste antisemitiske publikation, som utgis i Norge
Bestilles best paa posthuset

Vid behov av
FOTOGRAFERING!
Glöm ej att anlita oss, då vi äro Specialister och erfarna fackmän inom branschen.
RING ENDAST NORR 75 45.
BILD-CENTRALEN
Drottninggatan 38, Stockholm

PARISER-CAFÉET
27 Kungsgatan 27
Stockholm

KOP BROD FRAN
W. Gustafsson, Bageri & Konditori
S:t Eriksg. 22. Stockholm. Tel. N. 1870

NATIONEN

Fredagen den 20 april 1928.

Harald Lindströms Boktryckeri, Stockholm 1928.

PRIVATSPISNINGEN
SCHEELEGATAN 8, 1 tr. - Tel. Kh. 44 25
Frukost: Smörgåsbord, varmrätt, gröt o. kaffe samt öl eller mjölk.
Middag: Smör, bröd, soppa, varmrätt, kaffe, öl eller mjölk.
10 st. kuponger Kr. 11:70.
Inackord. Kr. 70: — pr mån.
God o. vällagad husmanskost.

Befolkningsfrågan ur rasbiologisk synpunkt.

(Forts. fr. sid. 1.)

naturligt urval och därmed en förändring av populationen i dess het het. Han ansåg emellertid. att individerna och deras olika egenskaper hade en ständig tendens till inre ärftlig variation, varigenom det naturliga urvalet alltid kunde medföra en förändring i anslutning till naturförhållandena. Härigenom kom hans uppfattning vad resultatet beträffar faktiskt att närma sig Lamarcks. I själva verket finns det dock ganska snäva gränser för en sådan anpassningsförmåga. Det svenska folket skulle som ras betraktat t. ex. icke kunna anpassa sig till ett liv i tropiskt klimat. Gränsen för en arts och en s. k. ras förmåga att genom naturligt urval anpassa sig efter förändrade levnadsvillkor är beroende på de genotyper den har, och de kombinationer, som kunna uppstå av dessa.

Hurn uppkomma då nya arvsanlag? Svaret är, att de då och då, sporadiskt uppkomma genom stötvisa förändringar, s. k. mutationer. Härav och genom olika tänkbara kombinationer med förutvarande anlag i enlighet med Mendels kombinationsprincip får man nya genotyper. Men man är icke herre över dessa mutationer. De, som hittills konstaterats, gå övervägande i försämrande riktning. Om växtförädlarna kunde kontrollera mutationerna, skulle de naturligtvis utnyttja dem för sina syften, men hittills ha de icke lyckats härmed.

Genom de olikheter i arvsanlag, som mutationer införa, uppstå bättre och sämre typer, och genom den oerhörda mängfald av kombinationer i negativ och positiv riktning, som olika arvsanlag kunna ingå med varandra, skärpas motsatserna ytterligare.

Detta moderna betraktelsesätt innebär således på visst sätt en skärpt darwinism. Man skulle möjligen kuna hysa etiska betänkligheter mot detta resonemang, men det är felaktigt, ty etiken rubbas ej härav. Vetenskapen och etiken ligga på olika plan. Men etikern får icke förbise verkligheten.

Mutations- och kombinationsläran har praktiskt mycket viktiga konsekvenser. *Försvinna värdefulla arvsanlag ur en population genom selektion i ogynnsam riktning, s. k. kontraselektion, så är det icke säkert, att de dnyo uppstå.* Det sker alltså en stadigvarande förändring av populationens beskaffenhet i försämrande riktning. Liksom en växtförädlare genom urval av bättre genotyper uppnår en stadigvarande förbättring av en population, så leder urval av sämre genotyper till en stadigvarande försämring. Olika nativitet, olika stark förökning av olika genotyper är ett värdelös kraftigt verkande medel för naturlig selektion och kontraselektion. Minskas eller försvinna genom för svag nativitet de egentliga kulturbärande elementen i en befolkning, så går därmed också den kultur de uppburit tillbaka. Detta är det centrala i det rasbiologiska betraktelsesättet, när det gäller befolkningsspörsmålet.

Ärftlighetslagarna äro nämligen desamma för människan som för allt annat organiskt liv. Detta gäller även de psykiska egenskaperna. Det svenska folket är förhållandevis homogent, men det finnes dock avsevärda differenser. Detta måste leda till en differentiering, i stånd, klasser och yrken. De olika grupperna få vissa genomsnittliga egenskaper. De ärftliga egenskaperna utgöra det primära, differentieringen det sekundära. De sociologiska konsekvenserna äro svåra att draga. Det bör dock observeras, att differentieringen kan skapa nya miljöolikheter, som kunna skärpa de sociala motsatserna. Det skall därför också medges, att klassorättvisor kunna uppväxa såsom överbyggnad på den biologiskt betingade skiktningen. En jämlikhetssträvan, en nivellering, som motarbetar den biologiska naturliga skiktningen, kan emellertid icke vara önskvärd. Man behöver icke på ett överdrivet sätt använda uttrycken "mervärdighet". Det finns många olika arter av begåvning, om vilka man icke kan säga, att den ena är mera värd än den andra. Men det måste fastslås, att den speciella art av begåvning och duglighet, som genomsnittligt taget mera utmärker de högre klasserna än de övriga måste bevaras. Det skulle vara en kulturfara, om den försvunne.

Erfarenheten från alla länder visar (se Baur-FischerLenz: Ärftlighet och rashygien, Stockholm 1925), att nativiteten är lägst såväl hos de högre folkklasserna som också hos de högst kvalificerade inom varje befolkningsgrupp. Av gjorda statistiska undersökningar framgår sålunda, att de högst yrkesutbildade inom varje grupp ha det lägsta barnantalet inom grupperna. Vissa grupper ha t. ex. i genomsnitt blott cirka 2,5 barn var, medan barnantalet av 3,6 till 4 vore nödvändigt, för att denna grupp skulle kunna hålla sig uppe inom befolkningen utan tillförsel från andra samhällslager.

Undantag finnas, men de böra ej övervärderas. Enligt vissa undersökningar skulle sålunda nativiteten i Stockholm nu tendera att bli lägst inom de lägsta befolkningslagren. Detta relativa förhållande har emellertid ingen betydelse så länge samtliga befolkningsskikt här ha en nativitet som ligger under den som är erforderlig för att icke avfolkning skall ske. Rasbiologen kan icke för att tillgodose de rasbiologiska synpunkterna förorda avfolkning. Ur rasbiologisk synpunkt, är det således nödvändigt, att de högre befolkningsskikten ha en nativitet, som icke understiger den som erfordras åtminstone för folknumerärens bibehållande eller långsamma ökning. Detta är sakens kärna.

Vid sidan därom är det naturligt, att rasbiologerna sträva efter att så långt möjligt inskränka förökningen av individer med svår ärftlig belastning. En sådan kvalitativ begränsning får anses i hög grad önskvärd. Man får därför hoppas, att de strävanden som f. n. göras i denna riktning, även inom vårt land, måtte leda till positiva resultat.

En ökritisk propaganda för en fortsatt allmän begränsning av barnantalet får däremot i vårt land anses i hög grad opåkallad och skadlig i all synnerhet som ur här berörda synpunkter tvärtom en ökning av barnantalet inom vissa befolkningsskikt måste vara den för folket och rasen önskvärda utvecklingen.

Ur dessa synpunkter gäller det också att icke se onödigt pessimistiskt på vårt lands ekonomiska möjligheter att nära åtminstone en långsamt tillväxande befolkning. Framför allt böra ur rasbiologisk synpunkt jordbrukets möjligheter mera än hittills beaktas från hela folkets sida och intresse väckas för åtgärder, som befrämja utvecklingen av dess produktion. Rent tekniskt sett, föreligga i flera avseenden goda möjligheter för ökad avkastning från jorden. Så t. ex. ha på de allra sista åren kemi och ingenjörskonst i förening åstadkommit utomordentligt stegrade möjligheter för produktion av syntetiska kvävegödselmedel till väsentligt billigare pris än förut. Enbart på denna väg är en väsentlig stegring av jordbruksproduktionen tänkbar.

Till sist några allmänna ord. Insikten om det rasbiologiska problemets betydelse har ännu mycket litet trängt igenom, men den kommer troligen att göra det. Att genom lagstiftning direkt åstadkomma i rasbiologiskt hänseende önskvärda förändringar är kanske i allmänhet icke möjligt, men man borde åtminstone kunna förhindra en rasbiologiskt skadlig lagstiftning. Hittills ha de rasbiologiska synpunkterna icke kommit till heders vid behandlingen av viktiga sociala frågor, t. ex. skattelagstiftning, skyddstullsfrågor, skolfrågan, frågan om kvinnans och mannens jämställdhet, o. s. v.

Jag förbiser icke de stora insatser, som 1800-talet gjort på andra områden, t. ex. proklamerandet av människovärdet och personlighetsprincipen. Men individernas intressen böra icke undanskymma släktets. För kommande generationer torde det gälla att söka förena det värdefulla i den gångna tidens åskådning med ett betraktelsesätt, som icke som förra århundradet förbiser de djupgående olikheterna människor emellan. Ett ideelt strävande måste ligga bakom varje rörelse framåt, men det får icke förbise verkligheten, om det skall kunna, såsom det avser, gagna mänskligheten. Ett beaktande av rasbiologiens ledande spörsmål synes i vår tid alltmera oavvisligt.

Är judendomen en religion?

(Forts. fr. sid. 1.)

med sin halvjudiska förkunnelse utgör en stor fara, icke allenast för kristendomens bestånd, utan även för hela vår nationella tillvaro såsom självständig nation, i det vi redan äro på god väg att bliva ett lydrike under det judiska mammonsväldet. Den kristna kyrkan är redan en vasall under judendomen. Inom våra kyrkliga kretsar klagas det mycket över religiös likgiltighet och kristendomsförakt, men kan man undra på det, då själva antikrist intager främsta rummet vid vår kristendomsförkunnelse och det judiska barbariet där förklaras vara "gudsuppenbarelse". Men kristendomens kärleksfulla tankar ha dock sannerligen icke framfötts i några judiska rabbiners offerfyllda hjärnor, ej heller har någon gnista av den kristna ödmjukhetens känsla någonsin tänts i en farisés övermänskligt högmodiga hjärta.

Förhållandet visar icke desto mindre hur man kunnat godtaga uppgifter, som sakna moraliskt underlag, för att sammanblanda dem med en så hög etisk och individuellt verkande livsåskådning som den kristna, om den befrias från den belamrande gammaltestamentliga omoralen. Det judiska religionssystemet är icke ett medel för själens gemenskap med ett heligt gudomsväsende eller utveckling till ett högre livsplan, utan det är självändamål i egoistiskt-materiellt syfte. På alla områden i den mänskliga utvecklingen är strång vetenskaplig utformning nödvändig för att uppnå ett användbart resultat, men på teologiskt område är ordet vetenskap bannlyst, där ersättes det med auktoritet. Här kan ett uttalande av en tysk filosof besannas med avseende på Kristus: "Få hava förstått mig och dessa hava missförstått mig."

J. L.

Rättssamhällets vara eller icke vara.

(Forts. fr. sid. 1.)

stämmelsen om förbud mot hyresavtal med systembolags styrelseledamöter har i Spritcentralens magnifika bostadsfastighet, huset nr 10 vid Engelbrektsgatan i Stockholm mot billig hyra bott själva ordföranden i styrelsen, jämte bolagets revisorer, sekreterare m. fl. anställda. Intet åtal!

11) Statens pengar ha använts för olaglig aktieteckning i Stockholms Allmänna Restaurant Aktiebolag. Intet åtal!

12) Spritcentralen närstående personer ha privat inköpt vinprodu cerande firmor i Frankrike och på Madeira, varifrån leverans sker till Spritcentralen. Intet åtal!

13) Enligt Monopolkontrollutredningens siffror har Vin- & Spritcentralen, som är redovisningsskyldig till staten för hela överskottet av rörelsen, genom *kemliga* avskrivningar och *vilseledande* bokföring på ett skamlöst sätt dragit staten vid näsan rörande tjogtals millioner kronor. Särskilt manipulationerna i Spritcentralens dotterbolag, A.-B. Stå det, äro av den art, att bedrägeri brott föreligger så klart, att man direkt kan ta på det. Men dr Bratt har därför ingalunda blivit hålkad eller ens åtalad! Men "sol och vårmän", dem hugger man med detsamma, och dagspressen slickar sig om munnen av glädje över att åter få nöjet att behandla en så förtjusande trevlig sak att upptaga svenska folkets tid med, och man har intet förbarmande med dessa urspårade stackare, även om det framstår tämligen tydligt, att målsägarinnan framprovocerat brottet. Dr Bratt tager sig till och med i förlitande till den judefinansiella makt under husen Wallenberg och Bonnier, som döljer sig bakom hans rygg, hög ton: "så länge strid pågår om systemet, kommer jag ej att draga mig tillbaka från styrelsen för Vin- & Spritcentralen". Finansministern såsom jurist torde efter granskning av handlingarna icke kunna komma till annat resultat än att i fallet Städet bedrägeri föreligger och bör förty remittera ärendet till justitiekanslersämbetet i och för åtal. I stället cirkulerar det hart när otroliga ryktet att i en kungl. proposition skulle komma att föreslås, att dr Bratt skulle få förnyad oktroj på ett år. Skulle icke hrr straffrättsprofessorer vilja sätta sig in i saken och därefter offentligt lämna ett utlåtande rörande förhandenvaron av brottslighet eller icke brottslighet? Eller varför icke, när staten har så stort intresse i saken, lämna uppdrag åt den utländska, högre straffrättsexpertisen att fälla ett objektivt omdöme? Det synes behövligt allenast av den orsaken, att åklagaremyndigheterna ej tyckas våga göra sin plikt. Överinseendet över, att åklagarna fullgöra sina skyldigheter, tillhör enligt grundlagen J. O. och J. K., speciellt den senare, som enligt regeringsformen är avsedd såsom en statens säkerhetsventil till förhindrande av korruption i det offentliga livet samt tillsyn över, att grundlag och allmän lag efterlevas och statens intressen tillvaratagas. Skulle det inträffa, att icke ens J. K. vågar ingripa, där lagen påbjuder aktion, få svenske män, i rättsstatens namn, ställa sina förhoppningar till, att J. K. själv inser nödvändigheten av, att justitiekanslerskappan axlas av en orädd och kraftfull man, eller att Konungen täcktes utse annan och lämpligare ämbetsman till innehavare av den i korruptionstider viktigaste av rikets förtroendeposter.

Internationell nationalism.

(Forts. fr. sid. 1.)

varken möjligt eller önskvärt. Liksom varje geografiskt område har sin egen fauna och flora, så har varje nation sina säregna drag och kännemärken. Endast en förblindad materialism kan vänta sig, att framtidens utveckling kommer att ledas efter internationella linjer. Ju högre kulturell utveckling desto kraftigare nationalism.

Det är självklart, att även inom den nationella utvecklingen skall liksom hos allt mänskligt visa sig urartning och svagheter. För att för framtiden kunna undvika flydda tiders begångna fel, vilja vi ej underlåta att påvisa dessa.

Det mest tragiska följderna, som det 19:de århundradets nationalistiska felsteg hått i sina spår, äro striderna mellan samhällsklasserna. Det 19:de århundradets nationalism ledde till världskrigets utbrott, vilket egentligen icke alls förorsakades av någon mellan folken rådande fientlig stämning, utan av de materialistiska intressenas omättlighet, vilka intressen både i det egna och i grannlandet hänsynslöst strävade blott efter egen utbredning. Alltså var det icke nationalismen såsom sådan, som var orsaken till världskriget. Den sanna, rätt förstådda nationalismen om har sina rötter i folkets hjärtan, som känner folkets önskningar och behov, som ser förutsättningen för sin egen utveckling av den nationella individualismen — den nationalism skulle aldrig släpa millioner ras- och folkindivider till slaktbänken för att där låta dem förblöda för storkapital, storindustri och handel.

Det må vara mig tillåtet att i detta sammanhang nämna några ord även om chauvinismen, vilken är ett från nationalismen vitt skilt begrepp, men dock ofta förväxlat med den senare. Jag för min del aktar och uppskattar den nationella känslan hos främmande folk lika högt som hos mitt eget, och blott om vi ömsesidigt hålla dessa känslor i ära, kunna vi hand i hand skrida mot förverkligandet av de högsta mål. Endast genom ömsesidig aktning, ömsesidig förståelse — icke genom bornerad överlägsenhetskänsla — kunna vi på ärlig, fredlig väg framgångsrikt försvara de nationellt kännande människogruppernas rättfärdiga anspråk gent emot samhällsomstörtarnas internationalism.

Därför predikar jag en nationalism, vars uppgift är att kalla till liv en enhetlig, mäktig, nationell anda, som kan inspirera ett i nationens innersta djup verksamt kulturarbete.

Ungern, i sitt nuvarande förtvivlade läge, behöver mer än någonsin en starkt nationalism: självförtroende till den egna kraften, hopp om en bättre framtid, medvetande om att ett folk, som förbliver sina nationella känslor troget, icke kan gå under.

Att nationalkänslan ännu kan utföra underverk, bevisa bl. a. följande exempel: Först hava vi då Irland. Under århundraden stod det under engelsk överhöghet, tills det plötsligt vaknade upp ur sin lethargi och kom till medvetande om sin nationalitet och sina nationella rättigheter; Efter årslånga, förbittrade strider tvang denna på jordiska rikedomar fattiga, men på andliga tillgångar så mycket rikare lilla hjärtemodiga nation det mäktiga England att bevilja de eftersträvade fri- och rättigheterna. Vidare hava vi den väldigaste nationella rörelse i alla tider: Ghandismen i Indien. Tre hundra millioner hinduer hava på kallelse av en av nationell hänförelse glödande man vaknat från medvetslöshet till medvetande: hela Indien har trätt i passivt motstånd mot England, vars överhöghet Indiens folk funnit orättfärdig. Ingen hindu köper engelska varor, ingen vänder sig till en engelsk domstol. Denna överlägsna fanatism, som intet ögonblick släpper sitt mål ur sikte, har redan tillkämpat sig ett visst mått av "homerule" och skall förr eller senare tillkämpa sig Indiens fullkomliga frihet. Och dock är Indiens motståndare en mäktig, moralisk högt stående, civiliserad nation — England — under det att vi ungrare endast få göra med — juden!

Tibor von Eckhardt,
Ledamot av ungerska riksdagen.

Gör ett besök
I min affär, där köper Ni
SMÖR, OST, ÄGG och KONSERVER
till absolut lägsta priser.
Carl Sandbergs Smöraffär
Tegnérsgatan 17. - Tel. Norr 215 39.

Släktforskning
i in- och utländska arkiv utföres
Löjtn. Erik Cason Swartz,
Charlottenborgs Slott, Motala V.

Faiths
DROTTNINGGATAN 40
HORNSGATAN 1
KUNGSGATAN
vid Konserthuset
STRANDVAGEN 1
DROTTNINGHOLMS VÄRDSHUS
NACKANÄS VÄRDSHUS

Stockholms Förenade Tvätt
Luntmakaregatan 94
STOCKHOLM. Tel. Vasa 34 22.
Specialité: Tvättning av överdragskläder.

Hotell och Restauranter
som rekommenderas den resande allmänheten.

ARVIKA. Stadshotellet.
ESKILSTUNA. Frimurarehotellet.
GNESTA. Stora Hotellet.
GÄVLE. Grand Hotell och Centralhotellet.
Järnvägshotellet.
GÖTEBORG. Hotell Eggers.
HALMSTAD. Grand Hotell.
HEDEMORA. Stadshotellet.
HÄSSLEHOLM. Stadshotellet
KALMAR. Stadshotellet,
KARLSTAD. Stadshotellet.
LANDSKRONA. Stadshotellet.
LINKÖPING. Stora Hotellet.
HUDIKSVALL. Stadshotellet.
LULEA. Hotell Hospits, Mattis Johansson, Tel. 1148.
LUND. Grand Hotell.
NORRKÖPING. Göta hotell Dir. H. Magnér.
NYKÖPING. Stora Hotellet. Tel: Namnanrop
SIGTUNA. Stadshotellet. Tel. 110.
STOCKHOLM. Hotell Kung Carl, Birger Jarlsg. 23. Tel.: Namnanrop.
Carlton Hotel, Kungsg. 57.
Pensionat Wasa, 73 A Drottninggatan, 4 tr. Hiss.
STRÄNGNÄS. Stadshotellet.
TROSA. Stadshotellet. Tel. 34.
VÄSTERÅS. Hotell och Restaurant Klippan.
ÖREBRO. Stora Hotellet.

VAR VI DANSAR
I STOCKHOLM
MÅNDAG: Rosengrens vid Mynttorget
TISDAG: Teaterkällaren o. Montmartre
TORSDAG: Rosengrens vid Mynttorget
FREDAG: Teaterkällaren o. Montmartre
LÖRDAG och SÖNDAG: Rosenbad

RESTAURANT
RUNAN
Dalagatan 50, Stockholm.

W. HOLMGRENS SKOMAKERI
Tomtebogatan 3
Telefon Vasa 376
Emottager och utför Arbeten av allt vad till yrket hör Snyggt och välgjort arbete på bestämd utlovad tid
OBS.! Sulning även med BJÖRNLÄDER och RAGUMMI
PRIMA MATERIEL GARANTERAS

Vid behov av
SLIPNING
vänd Eder med förtroende till
BRÖD. JOHANSSONS EFTR.
Sliperi- & Reparationsverkstad
Jakobsbergsgatan 20, Stockholm.
Tel. Norr 204 15.
Vi rekommendera oss till slipning av alla slags Eggverktyg.
OBS.! Noggrant arbete garanteras.

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nyktherhetsrestauranter i Stockholm:

Automatrestaurant
CYRUS
43 Nybrogatan 43

Automatrestaurant
ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2

Automatrestaurant
ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8

Automatrestaurant
GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51

Automatrestaurant
S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.

Automatrestaurant
GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68

Automatrestaurant
BIRGER JARL
73 Folkungagatan 73

Frukost ½9—½8 Middag ½12—7
Kväll 7—½12 Inga drickapengar
Ingen spritservering

Södra Kungstornet, Stockholm
Redaktör: ELOF ERIKSSON
Telefon: Norr. 5898 Norr 5899

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

Lösnummer 25 öre.
PRENUMERATIONSPRIS:
Helår ..... Kr. 10.—
Halvår ..... Kr. 5.—
Kvartal ..... Kr. 2.75

Nr 17 (134) Fredagen den 27 April 1928. Årg 4.

Sverige måste skyddas mot de judisk-asiatiska omstörtningsplanerna.

Gränsen mellan Europa och Asien har förflyttats. Under tsarregimen räknades det s. k. europeiska Ryssland till vår världsdel. På kartorna gör man det ännu, ehuru man har intet som helst skäl längre därför än kartografisk slentrian. Genom den judebolsjevikiska revolutionen ryckte Europas ramarken fram från Uralbergen ända till Leningrad; endast buffertstaten Finland skiljer oss numera från Asien. Man borde besinna detta i Sverige och vidtaga åtgärder på grund av det ändrade geografiska läget. Men tvärtom, moder Svea slumrar obekymrad såsom aldrig tillförne. Intet som helst åtgöres för att stävja ryssarnas planer att flytta Asien ännu längre västerut, så att hela Euroasiatiska fastlandet från att hava varit två världsdelar nedsjunker till att vara en, nämligen Asien. Despoti är utmärkande för asiatiskt styrelsesätt; råbarkad despotism är den marxistiskt-judiska regimens i Ryssland "frihetsförkunnelse". Judisk-asiatisk är åsikten att ett folk har rättighet att söka igångsätta revolutioner hos andra folk. För alla, som äro delaktiga av europeiska kulturbegrepp framstår det såsom en självklar sak att folkrätt och hyfsning kräva, att intet folk har befogenhet att lägga sig i ett annat folks inrepolitiska angelägenhet. Judar och asiater hava ännu ej tillägnat sig den mellanfolkliga moralkodexens enklaste bud, och det är fullständigt främmande för deras natur. Det ligger dem i blodet och de gå ej av att uppfostras till europeiska begrepp. Högeligen ologiskt är att under sådana, föreliggande omständigheter tillåta judar och komintermedlemmar att vara medborgare i europeiskt kultiverade stater. Den objektivt lugnt betraktande åskådaren av samhällsföreteelserna i nutidens Europa kan ej komma till annan slutsats än att en operation av asiatiska element är absolut av behovet påkallad och ofrånkomlig för att möjliggöra vår världsdels tillfrisknande, så att Europa åter varder sig självt. Alla bärare av den främmande, barbariska själens giftbihåor måste förpassas över den faktiska europeiska gränsen och återbördas till det land, varifrån de kommit, Asien, med dess brist på folkrätt. Den, som icke inser nödvändigheten av att Europa rensas från den asiatiska begreppsvärlden, lider av medfödd eller förvärvad tanklöshet, den sistnämnda ådragen genom för mycket studium av kosmopolitisk ideologi, vilket är ett beklagansvärt sjukdomsfenomen, ej olikt benröta i ryggraden och medförande andlig rotlöshet i hemlandet. Även de kosmopolitiska ideologierna äro så gott som utan undantag tillverkade av judar eller ligen på kartografisk grund. Allehanda, som skriver:

Personer, om vilka man vet att de sätt sig till en främmande makt, då uppträda som ma...ägande medborgare, de spela framträdande roller i kommuner och riksdag, och de arbeta var dag på sitt eget lands undergrävande och förklenande. Hjärran vare det oss att påyrka något slags åsiktsförtryck. Gärna må vem som vill hysa kommunistiska åsikter. Men i samma stund någon förbinder sig att i blind hörsamhet tjäna en makt som syftar till svenska statens ödelägg och u...ergång bör han inte längre rimligtvis...sysslа med samma stats angelägenheter.

Vore det orimligt att det bestämdes att envar svenskfödd man, som beviisligen för penningar åtagit sig att tjäna främmande intressen kontra svenska staten — och detta är fallet med envar som erhåller penningar från den nuvarande ryska staten eller andra bolsjevikorganisationer — i och med detsamma förlorar sina rättigheter som svensk medborgare?

Det finns redan i strafflagen (8 kap. 16 §) stipulerat "straffarbete från och med fyra till och med åtta år för den, som tager gåva eller förläning av främmande makt för att att utdriva de asiatiska snyltgästerna eller ock bliva dessas trälar. Så är landet belägget! I stället för Nationernas Förbund i Genève, som är tillkommet för att genomföra judisk kosmopolitism, behövdes en sammanslutning för rensande av Europa från judiskt asiatiskt inflytande. Därest judarna ej kunna förhålla sig såsom lojala medborgare i de stater, där de adopterats, tvinga de själva till sist europeerna att göra sig kvitt dessa jäsningsbakterier. Den internationella judestaten är alltifort judarnas verkliga hemland; deras officiella medborgarskap är endast en skyddande förklädnad. Detta sakförhållande är nu så genomskådat, att lögnspelet icke längre kan fortgå såsom förut, utan det närmar sig till ett avgörande, antingen ett europeiskt Europa eller ett Europa, nedsjunket i asiatiskt mörker, sedeförfall och kulturskymning.

Till värn mot de judisk-bolsjevikiska omstörtningsplanen, vars tolererande är en skam för varje europé, har Nationen vid flere tillfällen föreslagit att först av allt måste det urgamla, välbeprövade landsförsvarsväsendet återinföras och obönhörligt drabba upprorsmän och delaktige i upprorsplaner. När läget är så hotande som nu, är det helt enkelt ansvarslöst av de maktägande att icke vidtaga detta det enklaste av skyddsmedel. När statens liv är hotat, måste den befria sig från de parasitära oroselementen. Förslaget har i svensk press endast givit genljud i Nya Dagl. Allehanda, som skriver:

Vore det orimligt att det bestämdes att envar svenskfödd man, som beviisligen för penningar åtagit sig att tjäna främmande intressen kontra svenska staten — och detta är fallet med envar som erhåller penningar från den nuvarande ryska staten eller andra bolsjevikorganisationer — i och med detsamma förlorar sina rättigheter som svensk medborgare?

Det finns redan i strafflagen (8 kap. 16 §) stipulerat "straffarbete från och med fyra till och med åtta år för den, som tager gåva eller förläning av främmande makt för att att utdriva de asiatiska snyltgästerna eller ock bliva dessas trälar. Så är landet belägget! I stället för Nationernas Förbund i Genève, som är tillkommet för att genomföra judisk kosmopolitism, behövdes en sammanslutning för rensande av Europa från judiskt asiatiskt inflytande. Därest judarna ej kunna förhålla sig såsom lojala medborgare i de stater, där de adopterats, tvinga de själva till sist europeerna att göra sig kvitt dessa jäsningsbakterier. Den internationella judestaten är alltifort judarnas verkliga hemland; deras officiella medborgarskap är endast en skyddande förklädnad. Detta sakförhållande är nu så genomskådat, att lögnspelet icke längre kan fortgå såsom förut, utan det närmar sig till ett avgörande, antingen ett europeiskt Europa eller ett Europa, nedsjunket i asiatiskt mörker, sedeförfall och kulturskymning.

Till värn mot de judisk-bolsjevikiska omstörtningsplanen, vars tolererande är en skam för varje europé, har Nationen vid flere tillfällen föreslagit att först av allt måste det urgamla, välbeprövade landsförsvarsväsendet återinföras och obönhörligt drabba upprorsmän och delaktige i upprorsplaner. När läget är så hotande som nu, är det helt enkelt ansvarslöst av de maktägande att icke vidtaga detta det enklaste av skyddsmedel. När statens liv är hotat, måste den befria sig från de parasitära oroselementen. Förslaget har i svensk press endast givit genljud i Nya Dagl. Allehanda, som skriver:

Personer, om vilka man vet att de sätt sig till en främmande makt, då uppträda som ma...ägande medborgare, de spela framträdande roller i kommuner och riksdag, och de arbeta var dag på sitt eget lands undergrävande och förklenande. Hjärran vare det oss att påyrka något slags åsiktsförtryck. Gärna må vem som vill hysa kommunistiska åsikter. Men i samma stund någon förbinder sig att i blind hörsamhet tjäna en makt som syftar till svenska statens ödelägg och u...ergång bör han inte längre rimligtvis...sysslа med samma stats angelägenheter.

Den 27 April.

Den judiska demokratiens bankrutt.

Den tanke, som inneslutes i demokratiens idé, att alla medborgare skola ha samma rätt för att icke säga plikt att deltaga i bestämmandet över samhällets angelägenheter, är givetvis en vacker tanke, och bör det stå såsom ett av mänsklighetens stora framtidsmål, att människorna en gång skola nå därhän i sin utveckling, att den till nytta och välsignelse för den enskilde såväl som det allmänna skall låta sig realisera. Ännu så länge måste dock demokratiens tanke, sådan den i vår tid utformats, betecknas såsom verklighetsfrämmande och förvisas till utopiernas värld. Där förutsättningarna för att demokratiens idé skall komma till sitt rätta uttryck ej äro tillfinnandes, där blir såsom också utvecklingen tydligt visar dess verkan i regel den rakt motsatta till den avsedda genom de möjligheter till ocker i medmänniskors okunnighet och lättsinne, som den allmänna och lika medborgarrätten under nuvarande förhållanden faktiskt erbjuder mörkrets spekulerande krafter. Det dröjer helt säkert ännu länge tills mänskligheten nått den grad av andlig mognad, som måste utgöra en förutsättning för att de enskilda rätt skola kunna göra bruk av sin medborgerliga rättighet i nämnda avseende till verkligt gagn för sig själva och det allmänna. Det ligger en fara uti att här gå utvecklingen i förväg. Det vore fåvitskt att tro, att mänsklighetens stora problem vore lösta med den generation, som nu lever. Uppgifter skola föreligga också för kommande generationer under århundraden och årtusenden, och dessa uppgifter komma för varje århundrade att alltmera fördjupas. För att det, som tack vare gångna generationers pliktmedvetna insats i utvecklingen vunnits i kulturellt och andra hänseenden, ej skall gå förlorat, fordras emellertid, att vi i vår trängtan mot rymderna icke förlora marken under fötterna, att vi icke låta förirra oss in på vägar, som föra bakåt i stället för framåt, som fjärma istället för närma oss de sanna mänsklighetsidealen. Den som önskar reformera människorna och världen i strid mot Gudomsmakten, alltings ursprung och skapare, den makt, som helt vet meningen med vår tillvaro, vår strävan och våra bekymmer på denna jord — han är en narr och en dåre. Men en utveckling i riktning mot förverkligande av de sanna mänsklighetsidealen kräver en ihärdig, oförtröttlig kamp av alla goda krafter, de där dock lyckligtvis, när allt kommer omkring, äro de starkaste hos människorna. När lögnens djävulsvälde brutits och den förtrollning i kraft därav, varunder folken nu leva, skingrats, och människorna äntligen en dag kommit till klarhet om, att vägen till frihet och lycka icke går fram i mörkret och lögnen utan i ljuset och sanningen, då skola de ock ha funnit lösningen på det stora problem, som i årtusenden i så hög grad sysselsatt deras tankevärld, och en ny utvecklingstid skall stunda.

Den moderna demokratien är allt annat än en skapelse av de ädlare och bättre krafterna inom mänskligheten, de som syfta framåt och uppåt. Och likväl kommer den, såvisst som det goda är det onda övermäktigt, att få verkningar i motsatt riktning till vad med densamma avsetts. Lögnen kan ha sin blomstringstid, men en dag är det slut med dess välde, när bedrägeriet icke längre kan döljas med nya lögner, då det genomskådats av människorna. Tecken tyda på, att vi närma oss den tidpunkt, där det universiella lögnsystemet skall komma att brytas. Människorna, som i sitt innersta hata och avsky lögnen, skola, sedan de blivit seende, fly den som pesten. Då skall morgonrodnaden till den nya tiden randas — på annat sätt än Israel i sin gudlöshet föreställt sig. Den moderna demokratien byggdes från början till slut på lögn, därför var också dess öde beseglat. Den iscensattes i tidens mognad av judafolket såsom det stora medlet att lägga alla folk under sin spira. Den utgavs för att åsyfta människornas befrielse från alla världsliga bekymmer samt att göra dem fria och lyckliga på grundval av den renodlade materialistiska livsåskådning, som förnekar tillvaron av andra mänskliga livsvärden än de materiella. Den blev en uppregning miljonfallt av vad som skedde en gång för tvåtusen år sedan nere i Palestina, då Satan förde Kristus ut på berget och bad honom falla ned i tillbedjan, och Han skulle få all den jordiska härlighet, som kunde skådas från bergets topp. På samma sätt ha nu folken under ett århundrade av Israel lovats guld och gröna skogar, all tänkbar jordisk härlighet, blott de föllo ned i tillbedjan av Israels gud. Men den utlovade härligheten kom icke. I stället endast besvikelser och ökade bekymmer, ökad ofrihet, ökat förtryck. Det ögonblicket rycker oss allt närmare, då judafolkets materialistiska världsfilosofi, som satt sin prägel på den nutida utvecklingen, skall uppleva sitt stora skeppsbrott. Judarna, som under årtusenden av falska profeter ingivits den föreställningen, att endast de voro människor och att alla de andra voro själlösa varelser, av Gud skapade endast för att betjäna "Guds egendomsfolk", — dessa judar våldförde sig på det ohyggligaste mot hela den övriga mänskligheten. De uppgjorde redan vid tiden för Kristi levnad en djävulsk plan, som gick ut på att i hemlighet medels lögn, list och bedrägeri lägga under sig alla jordens folk och skatter. På en gång vädjande till människornas högsta och lägsta drifter och till det yttersta utnyttjande alla deras medfödda svagheter, formulerade de ut program för gojimvarelsernas infångande och "de otrogna folkens" läggande under sin spira. Det stora medlet härför var guldet. När Israel omsider nått den maktställning, att det vågade sig på den allmänna frammarschen mot gojimsamhällena, höjdes liksom på ett givet tecken över all världen de stolta internationella frihets- och demokratiparoller, med vars tillhjälp det även lyckades det att bringa gojimfolkens massor att icke bara falla ifrån sina egna nationella traditioner och historiskt framvuxna samfundsordningar utan t. o. m. engagera sig i hätska kampaktioner mot de bestående samhällena för dessas omstörtning till förmån för det planerade judiska världshärskaredömets upprättande. För uppgiftens genomförande utrustades gojimfolkens massor med s. k. politiska rättigheter. Det är massorna, som i kraft av sina mänskliga rättigheter skola bestämma i samhällena; därför skola alla ha rösträtt och lika sådan, hette det. Judarna visste, att massstyre under rådande förhållanden var detsamma som deras eget styre och skrattade åt de enfaldiga gojim, som nappade på den grova kroken. För Israel blev det sedan en enkel sak att medels sin stora stab av välbetalda agenter och "folkledare" leda massorna efter sitt behag och få dem att under falska, socialt och demokratiskt välklingande motiveringar gå in för alla de lagstiftnings- och andra åtgöranden till skada för de svenska intressena och till gagn för de judiska intressena, som av judemakten här åstundades. Den judiska demokratiens första stora framstöt gjordes såsom vi tidigare omnämnt i liberalismens namn. Genom densamma avlägsnades den nationella bördens män, de kretsar, som ditintills jämte monarkerna främst stått för statsledningarna, från makten, vilken i stället omhändertogs av "finansbaronerna" d. v. s. den judiska börsaristokratiens herrar, vilka brett och bekvämt placerade sig i högsätet. Den liberala demokratiens uppgift var att bana väg för den mer avancerade form av judisk demokrati, som sedermera presenterades i socialismens namn och som i sin tur hade till uppgift att genom det destruktiva, provokatoriska "reformverkets" intensiva fullföljande under ledning av Israels "utvalda" framskapa det tillstånd av nationell misär, kaos och missnöje i samhället, som skulle möjliggöra "den stora omstörtningen", bana vägen för bolsjevismen, som skulle definitivt utrota alla "de otrogna folkens" samhällen från jordens rund, på det att sedan å ruinerna av den skövlade världen Israels drömda världskejsarrike skulle uppstå.

Vid den punkten stå vi alltså i dag. Den moderna demokratien i dess bägge gestalter liberalismen och socialismen, vilken uteslutande varit avsedd som stridsmedel i Israels kamp mot nationalsamhällena och i verkligheten inriktad mot målet bolsjevismen — denna stolta demokrati skulle nu enligt Den Demokratiska Överhetens bestämmelse ha fyllt sin egentliga mission som "reformdemokrati" och endast ha att försvinna från arenan. Men varken våra "liberala" eller våra "socialdemokratiska" hjältar tyckas hågade att utan vidare avstå makten och härligheten ej ens till själva "rättmätige arvtagaren", den "världsförlossande" bolsjevismen, det höga ideal, för vars förverkligande de dock under årtionden så vältaligt kämpat, ehuru de i regel använt sig av formuleringssätt, som bättre passade resp. demokratiska ideologier. Judemaktens store politisk-kulturelle ledare i Sverige, pressmatadoren Karl Otto Bonnier, har kommit i en besvärlig belägenhet. Det börjar haka upp sig i Vederbörandes "geniala" beräkningar. De hade naturligtvis aldrig kunnat tänka sig att det i denna världen gavs annan makt än Guldet. Vilken fatalitet, att demokratiens egna trognaste i det avgörande ögonblicket skulle tveka! Man kan livligt föreställa sig den sinnesstämning en slik överraskande upptäckt måste framskapa hos Vederbörande. Perspektivet, att massorna, som Israel själv varit med om att politiskt och socialt "väcka", skulle vägra att lyda och börja tänka fritt på egen hand, måste ju vara allt annat än ägnat att stämma till glada känslor. Man förstår också nervositeten i det Bonnierska livorganet, där tankarna efter som tiden lider kretsa kring de mest olikartade typer av "diktaturer" eller s. k. konsoliderad regeringsmakt såsom räddningen ur det irakade "oefterrättlighetstillståndet". Herr Karl Otto Bonnier blir tydligen aldrig politiskt tillfredsställd. Först fick han sin liberalism och sen också sin socialism sådana han ville ha dem. Han har emellertid redan hunnit tröttna på sina båda "demokrati"-skapelser och sätter nu in all sin kraft på bolsjevikdiktaturens upprättande. Hans utvecklings gång ligger ganska klar. Vore icke israeliterna här i landet så totalt förblindade i sin tro som de äro, skulle de inse, att deras plan på bolsjevikrevolution i detta land är en spekulation, som de i eget välförstått intresse gjorde klokast uti att snarast för all tid skrinlägga.

Så visst som Sveriges folk trots alla försök, som gjorts att demoralisera och föröda dess livskraft, alltjämt är sunt i sin själ, ämnar det icke låta revolutionera sig av den världsimperialistiska judiska makten. Vi äro komna till den punkt i utvecklingen, då alla svenskar tvingas att taga ställning till frågan om vårt folks framtida öde. Ty det gäller nu, om vi skola förbliva en fri nation och fullfölja utvecklingen i vårt fosterland på svensk grund eller om vi skola låta göra oss till ett ofritt lydfolk under Den Gyllene Kalvens spira. Den stora parollen måste nu alltså lyda: *För eller mot Sverige.* Alla, som önska vårt folks bestånd i nuet och framtiden, måste enigt sluta sig samman till förhindrande av de djävulska mordplanerna mot vårt folk, till kamp mot hela det rådande "demokratiska" judisk-politiska lögnsystemet, vars mål endast är bolsjevismen. Det judisk-parlamentariska systemet måste snarast försvinna och under lagliga former efterträdas av en moralisk ordning till landets och folkets bästa. En efter våra nutida förhållanden avpassad representation på grundval av intressen och kvalifikationer, fri och oberoende samt obunden av alla andra hänsyn än omtanken om landets och folkets sanna väl, måste upprättas. Alla de nationella värden, som i en falsk idealitets namn av till dels köpta, till dels okunniga politiker spolierats politiskt, ekonomiskt och kulturellt, måste återställas samt statsmaktens auktoritet och överhöghet i samhället återupprättas. En utveckling i Sanningens anda måste inaugureras. Endast i det tecknet skall det vara möjligt för vårt svenska samhälle att tillfriskna och utvecklingen åter kunna ledas in på sunda och naturliga banor.

PRESSKONSERTEN

Sverige ett föregångsland i »tolerans« mot Israels revolutionärer.

Under rubriken "Där det ej huttlas med bolsjeviker" behandlar Aftonbladet (h.) de av myndigheterna i Finland vidtagna energiska åtgärderna mot de judisk-revolutionära omstörtningsmännen. Tidningen hävdar, att Sverige genom sin under senaste tid ådagalagda släpphänthet gentemot revolutionsmakarna på svensk grund har en viss skuld till att vederbörande i Finland nu vågat gå till förnyad aktion, varigenom finska regeringen tvungits att på det allvarligaste inskrida. A.-B. skriver:

Finland har, vist av bittra erfarenheter för tio år sedan, förstått konsten att stämma i bäcken hellre än i ån. Det är ett föredömligt exempel på de finländska myndigheternas omvårdnad om den samhälleliga hygienen, förutan vilken ingen stat i längden går säker. Frågan är, om inte de framgångar, som de moskovitiska giftblandarna anse sig ha kunnat inregistrera i samband med arbetskonflikterna i Sverige, sporrat den kommunistiska undermineringsverksamheten i Finland och på så vis i någon mån bidragit till det rätt och rättarting som igångsatts. Med litet mer handfasthet från det svenska samhällets sida skulle sannolikt bolsjevikrazzian i vårt östra grannland icke behövt komma till stånd.

Sverige är visst snart det enda land i Europa, där bolsjevikernas behandlas som en "fullt lojal" grupp av statliga medborgare och allt är tillåtet för revolutionsmännen. Detta är icke just hedrande för vårt land. Det visar den svenska statsmaktens av i dag faktiska ställning till det revolutionssträvande Israel, att den icke varken vill eller kan eller vågar taga ett enda resolut steg i syfte att göra slut på skandaltillståndet. Här måste det tydligen brinna i knutarna för att regering och riksdag skola våga ta itu med den bolsjevikiska farsoten. Folket ute i landet har intet annat att göra än att genom deklarerande av sina tankar i frågan låta regering och riksdag veta sin plikt.

Soc.-Dem. tar avstånd från det Jahveska gudsbegreppet.

I en ledande artikel kritiserar Soc.-Dem. (s.) Radiotjänsts praktiserade principer vid radierandet av religiösa predikningar, vilka enligt tidningen icke alltid äro av sådan beskaffenhet, att de överensstämma med svenska folkets läggning och traditionella tänkesätt i religiösa ting. Tidningen skriver:

Trots att svenska folket till en icke så liten del torde av vår Herre blivit utrustad med "färdig" kunskap och dito åsikter, lär det i allmänhet vara ett fördragsamt folk. Men därmed är icke sagt att det vill fördraga ren och grov vidskepelse, som Radiotjänst ibland synas vilja furnera det med per trådlös. Vi syfta i detta fall på vissa religiösa förkunnelser, som sändas ut på söndagarna. Det skall villigt erkännas att mycket av det Guds ord, radion förmedlar, innehåller sådant som ingen far illa av att höra eller tänka på. Otvivelaktigt ges många för livsföringen i denna världen synnerligen goda råd från predikstolar, varifrån radiering sker. Även prästerskapet i stat och frikyrka ha icke kunnat undgå att taga intryck av de förändrade tänkesätt, som inträtt i fråga om de religiösa spörsmålen under senare tid. Helvetesläran med sin urgamla svavelsjö, är icke längre gångbar. Gamla testamentets Jahve har fått maka åt sig för ett högsta väsen, som står mera à jour med de humaniserade uppfattningarna hos det släkte som nu lever och som har mildare seder än det folk för vilket Mose skrev sin allbekanta lag.

Det är med tillfredsställelse man inom den svenska socialdemokratien förmärker ett visst nyvaknande intresse för de religiösa problemen, rörande vilka tidigare på det hållet ofta en så oriktig föreställning kommit till uttryck. Tidningens konstaterande av en väsensskillnad mellan det Jahveska gudsbegreppet i Gamla testamentet, vilket råa gudsbegrepp tillkom för "det folk, för vilket Mose skrev sin lag", och den religiösa uppfattning, som av ålder omfattats av svenska folket, är givetvis fullt motiverat. Det sammanfaller i övrigt med den uppfattning i dessa ting, som av Nationen hävdats.

Privatbankernas inlåning minskad med 48 milj. kr.

Bankinspektionens nu föreliggande rapport över privatbankernas ställning vid utgången av mars månad visar att denna i betydande grad påverkats av arbetskonflikternas sviter. Utlåningen har under månaden ökats med c:a 72 mill. kr. samtidigt med att inlåningen nedgått med nära 48 mill. kr. Riksbankens och privatbankernas utländska fordringssaldo har fått vidkännas en ny kraftig återlåtning. Efter att under januari ha stigit med 30 mill. kr., under februari med 35 mill. kr., utgör nedgången för mars 69,81 mill kr. och minskningen under hela kvartalet alltså c:a 134 mill. kr. mot en ökning under samma tid i fjol på c:a 9 mill. kr. Totalreserven utgör för närvarande 416,98 milj. kr.

Privatbankernas utlåning ur egen portfölj inklusive utländska växlar ökade under mars med endast 0,39 mill. kr. till 4,155,33 mill. kr., men då rediskonteringen samtidigt ökats med 67,16 mill. kr. till 193,44 mill kr. och lombardlånen med 4,64 mill. kr. till 22,14, mill., har utlåningen till allmänheten realiter ökats med något över 72 mill. kr. mot en ökning på endast 3,12 mill. under mars i fjol. Inlåningen har i sin helhet under mars nedgått med 47,81 mill. kr. till 3,517,57 mill. kr. mot en ökning under mars i fjol med 5,09 mill. till 3,554,50 mill. kr. Utlåningsöverskottet steg under månaden från 589 mill. till 638 mill. kr., men är emellertid betydligt lägre än i fjol, då utlåningsöverskottet utgjorde 719 mill. kr.

De arbetslösas inom facken antal 35,183.

Enligt kungl. socialstyrelsens nu föreliggande redogörelse för mars månad ha de stora arbetslöshetslederna inom sågverks- och pappersindustrierna på arbetsförmedlingsområdet huvudsakligen gjort sig påminda genom minskad arbetstillgång inom speditions- och stuveribranscherna samt inom sjöfarten. Å den industriella arbetsmarknaden ha de direkta återverkningarna varit mindre märkbara. Inom jordbruket framträdde under månaden efter vanligheten ökad efterfrågan på arbetskraft. De under den gångna vintern genomförda indragningarna av vissa truppförband ha medfört ökad tillströmning av arbetssökande f. d. militärer, särskilt å de orter, vilkas garnisoner undergått större reduceringar.

Vid arbetslöshetskommissionens nödhjälpsarbetare var vid början av mars sysselsatte c:a 5,000 man, minskades arbetsstyrkan under månadens lopp med ett hundratal. Antalet vid kvartalsskiftet kvarstående nödhjälpsarbetare var dock nära ett tusental högre än den 1 april 1927, då motsvarande siffra utgjorde 3,944. Inom fackorganisationerna funnos den 29 februari 35,183 arbetslösa på ett redovisat medlemsantal av 267,043.

BREVLÅDA.

"Judarna och den svenska pressen."

Insändaren av annonsen jämte likvid uppmanas personligen sätta sig i förbindelse med redaktionen. *Red. av Nationen.*

PUB *på* NORR *och* SÖDER

Ett förslag till herrarna

Vill Ni vara säker på att först ha riktigt sett över säsongnyheterna innan Ni köper vårulster — gå direkt till PUB, som har allt det förnämligaste nya i snitt, mönster och färgtoner. Är Ni lång eller kort, smärt eller korpulent — sak samma, plagget som passar Eder perfekt finner Ni hos oss — i önskat prisläge. Vår egen välkända tillverkning — det är kvalitetsgarantien.

STÖRSTA URVAL AV IMPR. ROCKAR OCH TRENCH-COATS

Till landsorten mot postförskott

Paul U. Bergströms A/B

STOCKHOLM

NORR 13 Hötorget 13 Drottninggat. 74 SÖDER 54 Hornsgatan 54 (Mitt för Ad. Fr. Torg.)

Mitt emot
Centralstationen ligger
HOTEL TERMINUS
STOCKHOLM
80 komfortabla, nyreparerade rum jämte toalettrum, försedda med rinnande kallt och varmt vatten
Enkelrum från Kr. 5:–
Dubbelrum från Kr. 10:–
Inom matsal, läse- o. trisörsalong
Telegramadress: TERMINUS
Tel. och Postadress: HOTEL TERMINUS

PÅ UTKIK

Kungaättlingen av Davids stam — förgrundsfiguren vid årets 1-majdemonstration.

Israels "socialistiska arbetareinternational" har såsom omnämndes i föregående nummer av Nationen utsänt ett manifest till all världens "socialistiska arbetarepartier", vari uppmanas till massdemonstrationer från proletariatets sida bl. a. för kraven:

"Mot militarismen! Mot imperialismen! Mot den fascistiska reaktionen! Mot den kapitalistiska utsugningen! För åttatimmarsdagens internationella fastställande! För kolonialfolkens självbestämningsrätt! För proletariatets organisatoriska enhet i alla länder och i internationalen! För den socialistiska samhällsordningen!" Såsom huvudtalare vid den stora uppmarschen å Gärdet excellerar ingen mindre än kungaättlingen av Davids stam, advokaten Georg Branting, som kommer att närmare utveckla sin (d. v. s. sin ras') syn på "det proletära befrielsespörsmålet".

Georg Branting måste anses såsom i utomordentlig grad skickad för den framskjutna roll som förärats honom att vid det högtidliga tillfället inför Stockholms och allt Sveriges arbetare utlägga den "socialistiska" texten av i dag. För det första är han som vi veta "den store hövdingens", Hjalmar Brantings köttlige son. Vad som gälde om Hjalmar såsom en ättling av den judiske "hjältekonungen" David gäller naturligtvis även om sonen Georg. Han hör av blodet till Israels högsta aristokrati med de allra förnämsta anor. — Ett faktum, som vederbörande dock i sin stora anspråkslöshet glömt att underrätta massorna om. Alldeles oavsett, ryktet om Hjalmar Brantings härstamning å fädernet från en tysk-judisk musiker står fast, att han genom sin moder, född av Georgii, hade semitiskt blod i sina ådror. Atten av Georgii, som i sig upptagit ett flertal olika slag av främmande blod, däribland också judiskt, räknar nämligen sin härkomst ända till konung David. Fru Anna Branting yttrade också i en artikel för den 4 december 1927 i Socialdemokraten, med en aristokratisk stolthet i tonen, att Hjalmar vid ett tillfälle kunnat säga till en greve i första kammaren: "Långt innan ni fick ert adelsbrev voro vi redan degenerade." Ack ja, vad betydde väl en simpel svensk greve mot en ättling av konung David! Atten av Georgii räknade såsom nämnt anor till judekonungen David och dennes från en krigsöverste stulna maka, Batseba. I dess adliga vapen återfinnes även judepojken David slungande en sten mot Goliat. I stenslungaren David ha judarna velat se modighetens symbol. David var emellertid för feg att våga möta Goliat i öppen fejd, kände sin underlägsenhet i styrka och skulle gått under i envig, men med en liten sten från bakhåll, lyckades det honom att fälla den fruktade kämpen. — Att Hjalmar Branting kom att koras till israels store "socialistiske" vägröjare i Sverige var sålunda alls icke någon akt av slumpen. Han "kallades" till uppgiften. När han den stora dagen för snart 40 år sedan, 1890, då proletariatet i alla länder både utsåg till kamp mot "förtryckarna", vid sidan av sin rasfrände och kumpan, bokförläggaren Karl Otto Bonnier, marscherade fram i spetsen för det väldiga demonstrationståget å Stockholms gator, gällde kampen "frihet, jämlikhet och broderskap" samt framför allt kamp mot kapitalismen (d. v. s. den svenska), mot överklassen (d. v. s. den svenska) och mot "det borgerliga samhället" (d. v. s. det svenska). Den stora demonstrationen avsåg "att visa att bakom deras krav stod massan". De vettskrämda stockholmsborgarna hade i stor utsträckning flytt huvudstaden av fruktan för revolution. Hjalmar Branting, den store vägröjaren för Israel i Sverige, firades av judepressen som en gud och folket lärdes att i andakt tillbedja honom. Han var dock i kristlig mening ingalunda någon upphöjd personlighet. Han föraktade sanningen liksom de allra flesta av hans raskamrater. Han var fullt medveten om, att den klasskamp, han predikade, var en falsk utvecklingsväg och att vad han repeterade av socialismens läror var lögn och endast åsyftade den judiska maktens planer mot Sverige. Hjalmar Branting var fullt medveten om ohållbarheten av de läror, han förkunnade och visste väl, att det masstyre, han urgerade, var en utopi och den demokrati, han med så stor energi gick in för, var inställd på den tidigare ledande svenska klassens undanträngande från makten och inflytandet till förmån för det judiska herraväldet i Sverige.

Genom börd och sonskap var Georg Branting alltså så väl meriterad som någon för ett rollspel i den större stilen i Israels fortsatta stora "kulturkamp" i Sverige. Hjalmar Branting tvekade som vi veta, när det kom till avgörandet, att taga konsekvenserna av sin livsgärning i demokratiens namn och acceptera den judiska demokratiens (liberalismens såväl som socialismens) verkliga mål — bolsjevismen. Förmodligen kände han sig redan vid den tid bolsjevikrevolutionen sattes i gång för svag för att våga sig in i revolutionära äventyrligheter och nöjde sig med, att i lugn njuta av äran och maktens sötma. Men så beredde sig i stället sonen Georg med så mycket större iver och energi på fullföljandet av "missionen" där fadern avbrutit densamma. Han anslöt sig redan tidigt till Israels tredje international och tjänstgjorde under åtskilliga år som sakkunnig rådgivare i svenska förhållanden å sovjetlegationen (= den judiska revolutionscentralen) i Stockholm mot en kontant lön av 1,000 kr. pr månad. Hans "proletariatbefriande" verksamhet inskränkte sig som man erinre sig på den tiden inte bara till vårt land utan också till andra länder, så t. ex. Finland, där han med all kraft gick in för "de rödas" (= juderevolutionärernas) sak. Till slut tycktes emellertid advokat Branting förlora tron på bolsjevikrevolutionens möjligheter här i Sverige (hans befattning vid sovjetlegationen indrogs) för det närvarande. Man fick sålunda se honom återinträda i det socialdemokratiska partiet, där uppenbart långt mera stod att vinna såväl personligt som rent revolutionärt. Sedermera har man spårat honom i en rad aktioner av mer och mindre internationella mått, såsom Sacco-Vanzetti-affären m. fl., där det gällt att hålla massorna vid gott revolutionärt kurvage samt påverka utvecklingen inom socialdemokratien i den "rätta" riktningen. Man hade icke precis trott, att Georg Branting trots sin börd och sitt sonskap skulle vara kallad att spela en roll i svensk arbetarpolitik. Hans mycket framskjutna exponerande vid årets 1-majdemonstration mot "den kapitalistiska (= icke-judiska) utsugningen" och för "den socialistiska (= judiska) samhällsordningen" är i varje fall ett faktum, värt att observera. Kanske är det dock endast meningen att slå mynt av det glorifierade Brantingska namnet inför den stundande valkampanjen.

"Världens främste nationalekonom" på väg till U. S. A.

Vår berömde representant för Israels nationalekonomi, "vandringsfolkets kautschukvetenskap", i Sverige prof. Gustav Cassel har i dagarna anträtt sin i kosmopolitpressen långliga tider i förväg så energiskt reklamerade sex-veckors turné till U. S. A., där prof. C. skall föreläsa vid universitetet och hyllas vid banketter etc. Å vems vägnar prof. C. kommer att utlägga texten är ej svårt att räkna ut. Här hemma gjorde han såsom vi tidigare omnämnt i sällskapskretsen ingen hemlighet av att han personligen alldeles saknade uppfattning i ekonomiska ting och att han i Svenska Dagbladet uteslutande talade för herrarna Wallenbergs räkning — detta uppenbart för att inför svaga själar framställa såsom en än mera högviktig person. Den här gången, i U. S. A., kommer "världens främste nationalekonom", som visat sig besitta en så enastående fördomsfrihet, att i vetenskapens namn tala å Den Gyllene Internationalens egen världsstyrelses vägnar. Genom Israels många internationella "upplysningsbyråer" skall så hans ord sändas ut över all världen som den allra högsta vetenskapliga ekonomiska visdom. Man har skäll anta, att hans förkunnelser från U. S. A. i väsentlig grad skola komma att röra sig kring de spekulationer på nationalekonomisk avrustning för alla nationer till förmån för det världsimperialistiska Israels upphöjda planer, som den Wallenbergska "internationella handelskammaren" sysslade med i Stockholm förra sommaren. Dock, här i landet börjar folk vid det här laget smått att le åt den Cassel-Heckscherska "nationalekonomiska" visdomen.

Spritdiktatorn som folkupplysare.

Doktor Ivan Bratts till förra torsdagen utlysta föredrag å K. F. U. M:s lokal i Stockholm över ämnet "Där staten och enskilda driva affärer tillsammans — Grängesberg — Tobaksmonopolet — Spritcentralen" gick av stapeln enligt det uppgjorda programmet i "Tidens frågor". Först upprädde "liberale" koryféen, börsdirektör Kurt Belfrage och utlade spörsmålet "Servicetanken och det allmänna" — naturligtvis i sant liberal anda, varpå bjöds på det stora glansnumret med storföreskningraren av statsmedel m. m., vår illustre spritdoktor och specialist i samröre mellan enskild och statlig ekonomi Ivan Bratt som föreläsare. Får man tro det i alla skiftnn Brattentusiastiska Rinman-Lejonska "kulturorganet" Stockholms-Tidningen var doktorns anförande både "spirituellt" och "giftigt".

Doktor Bratt inledde sitt "spirituella" föredrag med att konstatera vad alla i dag väl veta — att man i början nog i allmänhet ej insåg vad affärsverksamheten för staten i själva verket innebar. Men så fanns det, enligt vad framgått av hela den underbara organisation, som lagts upp t. ex. för A.-B. Vin- och Spritcentralen, alltifrån första ögonblicket också de, som alltför väl förstodo den saken. I sitt anförande berörde spritdoktorn huvudsakligen Grängesberg och Tobaksmonopolet och sparade sin egen stolta skapelse, Spritmonopolet, till sitt utlovade nästa föredrag. Några strofer ur det "spirituella" anförandet numro ett i serien må här återges:

"I princip måste affärsverksamheten vara fri och överlämnad åt den enskilde. Emellertid kunna säkerligen många av olägenheterna med statens affärsverksamhet avlägsnas genom organisationsförändringar, åsyftande former, ägnade att på en gång tillvarataga det fria initiativet och det privata autokratiska styreleseslitet och att samtidigt ställa verksamheten under det allmännas kontroll för att endast det allmänna bästa må gagnas. "Socialism" i denna bemärkelse står icke oförsonad mot privatkapitalism utan de kunna trivas bredvid varandra.

Tobaksmonopolet kom till därför att staten behövde taga ut mera pengar på tobaksförbrukningen och man hade den uppfattningen, att detta skedde effektivare genom ett monopol, vars affärsvinst skulle tillfalla staten och inom vilket tobaksbeskattningens kontroll skulle bli betydligt billigare än vid annan form av tobaksbeskattning."

Hur den anordning dr Bratt nu så varmt rekommenderar såsom efterföljansvärd inom all statens affärsverksamhet, med affärsverksamheten "fullt fri o. överlämnad åt de enskilda" samtidigt med "verksamheten ställd under det allmännas kontroll" — hur denna i verkligheten tar sig ut, ja det ha vi haft tillfälle närmare studera i statens spritmonopol, där miljonerna i hundratal passerat vägar, som de flesta utanför den exclusiva Bratt-Wallenberg-Bonnierska sfären helt säkert från begynnelsen ej haft mycken aning om. Spritdoktorns förklaring, att socialismen är försonligt stämd gentemot detta slag av "social" drift och att den trives väl jämsides med denna privatkapitalism, verkar nästan som officiell — å partiets vägnar. Man frestas fråga, om ryktet talar sant, som säger att strida bäckar av det guld, som råkar rinna vid sidan av de rätta kanalerna i Spritmonopolet, gå till det socialdemokratiska partilägret? Har månne dr Ivan Bratt, den judiska storfinansens och den judiska socialdemokratiens ombudsman på en och samma gång i vårt svenska Spritpanama, någon fullmakt in blanco i egenskap av demokratiens "homme d'affaires" att tala i den svenska socialistiska rörelsens namn?

Dr Bratts yttrande att tobaksmonopolet tillkom därför, "att staten behövde taga ut mera pengar på tobaksförbrukningen" är heltvisst roande. Ja, nog föregåvo våra politiska "hjältar" i regering och riksdag det motivet, när de genomdrevo den grundlagsvidriga monopolstiftelsen, men att i dag komma och repetera någon vittnar icke om någon vidare förmåga hos dr B. att följa med sin tid. Svenska folket är dock ej i fullt den höga grad spritdoktorn och hans "socialt intresserade" uppslagsgivare inom judefinansen föreställt sig rätt och slätt en enda stor jord av "själlösa djur" (Talmuds karaktäristik av gojim). Beträffande tobaksmonopolet är sanningen densamma som ifråga om spritmonopolet: det tillkom **utestlutande** därför att den här hemligt styrande judefinansen under husen Wallenberg och Bonnier önskade i egen snöd vinnings intresse exploatera monopolrätten å tobaken (spriten). Möjligheterna härtill skapades även i rikligaste mått genom det underbara samröre mellan statligt och allmänt intresse, som etablerats och varom vårt snart världsberömda Spritmonopol utgör ett talande vittnesbörd.

Talet om statens ekonomiska intresse såsom drivfjäder till de olagliga monopolbildningarna kan ju alls icke tagas såsom allvarligt menat, eftersom staten veterligt ej ens brytt sig om att ta vara på sin rätt i monopolen utan lämnat monopolfinansens herrar spelrum efter behag. Hela den nuv. statsekonomiska politiken i landet här förövrigt som vi veta icke varit inriktad på att driva statens positiva utan dess negativa i höjden, till förverkligande av den del av Israels program gent emot Sverige, som påbjudit svenska statens d. v. s. svenska folkets skuldsättning snarast och i högsta möjliga grad till den internationella judiska ockrarefinansen. Härmed ha även våra nutida politiker lyckats i så utomordentlig grad, att de på några årtionden förmått uppbringa Sverige statsskuld till "kapitalets herrar" till det nätta beloppet av c:a 2 miljarder (tvåtusen miljoner) kr.

"Dörrknackarna" bilda förening.

Vi läsa i föreningslivets gyllene tidsålder. Landsvägsriddarna ha som vi veta sin förening för tillvaratagande av "gemensamma intressen", spritsmugglarna ha sin, churu den ju icke kan uppträda mera offentligt etc. För dagen meddelas att gårdfarihandlarna, de s. k. dörrknackarna å ett möte, i Mora med anledning av Sveriges köpmannaförbunds igångsatta aktion mot dörrknackarhandeln beslutat bilda en gemensam organisation för tillvaratagande av "kårens intressen på olika områden". En interimsstyrelse utsågs. Konstituerande sammanträde skall hållas i Borlänge den 3 juni.

De organiserade "dörrknackarna" böra givetvis, eftersom de ju företräda "handelsfrihetens" heliga idé, kunna påräkna intresse, sympati och stöd från alla dennas inflytelserika beskyddare och vänner bland dem naturligtvis i främsta rummet den judiska storfinansen med herrarna Wallenberg och Bonnier och dessas otaliga tjänsteandar, professorerna Cassel och Heckscher, generaldirektören Örne, riksdagsman Röing m. fl. "frihetsentusiaster". De hava det alltså ganska väl förspänt.

Israels store "kulturpoet" och revolutionsskald.

Den livliga offentliga diskussionen kring årets ämnen i studentexamen har föranlett Bonnierska Dagens Nyheter att uppvakta några av organets "kulturella" spetsar, som förmåtts att i egenskap av "mindre officiella censorer" i en 8-spaltsartikel å tidningens första sida framlägga sina förslag till ämnen för en studentskrivning. Bland de hörda är naturligtvis Israels egen revolutionsskald i Sverige, författaren Ture Nerman, vilken såsom vi vid ett tidigare tillfälle omnämnt, naturligt nog förresten, är en av tidningen Nationens argaste fiender. "Skalden" Nerman har nu åter en gång så grundligt som gärna möjligt kompromitterat sig inför alla omdömesgilla människor genom sin stupida revuetillställning "Hoppla va' dom lever" på Auditorium, något av det osmakligaste, som någonsin uppförts på en svensk scen. Man får nästan det intrycket, att det Bonnierska livorganet sett sig nödsakat rycka in för sin bankrutterade revolutionsskald för att söka åtminstone bevara skenet åt denne, en dock i och för sig säkerligen hopplös uppgift. Bland de ämnen för studentskrivning, Bonnierska D. N:s "mindre officiella censorer" proponerat, är också ett, som heter "Flirt, föräldrakse, kärlek". Hr Nerman säger, att han visserligen icke tror sig om att själv ha kunnat skriva däröver, när han själv var uppe i examen 1903, men är han övertygad om att arbiturienterna nu kunna det. Utvecklingen har ju gått framåt. — En reflexion som det Bonnierska "kulturorganet" naturligtvis livligt sentera.

Ja, den Nermanska stjärnan är i dalande. Arbetarna reagera alltmera mot hans snuskdiktning i vers och prosa. Det behövs kantänka, att Karl Otto Bonnier rycker in med hela auktoriteten av sitt husorgan D. N. för att söka hindra den fullständiga debaclen. För halvtannat år sedan, då israeliterna satte i gång sin storslagna "antismutspresskampanj", upphöjdes hr Ture Nerman, pornograf- och hädareförfattaren utan all konkurrens här i landet, som man erinre sig till ordförande i den illustra "kommitté", som å den moraliska svenska tidningspressens vägnar skulle föra "renlighetskampen" till ett lyckligt slut. Isfaels i strid mot svensk lag under så sensationella former nominerade privata högsta tryckfrihetsvårdare "för en dag" i Sveriges land, revolutionsskalden Ture Nerman, blev dock aldrig färdig med sin egentliga uppgift. I en hätsk längre artikel, införd i Folkets Dagblad Politiken i slutet av november 1926, öste han också våldsamt ur sin vredes skålar över att "kommittén för smutspressens bekämpande" hindrats från att utdöma "det verkliga smutsorganet, tidningen Nationen", det vilket hela den igångsatta kampanjen förklarades i själva verket ha åsyftat att göra slut på.

"Vem är egentligen hr Ture Nerman", skrev häromdagen en författare i Soc.-Dem., "som har samvete att bjuda svensk arbetarpublik något så andefattigt, oskönt o. förvrängt som det föreningen för s. k. Arbetarkultur serverar från den improviserade revyscenen i Auditorium ("Hoppla, va dom lever")? Rörande vem han är, borde vid det här laget ingen behöva leva i tvivelsmål. Han är en av de israels "utvalda", som skulle "frälsa" svenska folket. Att han representerar den rätta andan härför, har han i hela sin diktarverksamhet klart ädagalagt. Ur en av Nermans senaste "diktsamlingar" må följande provstycken anföras:

"G u d.
Och är då tiden ännu icke mogen
du gamle Gud, för din abdikation
— — — — — — — — — —
och låt oss äntligt gå och riva ner
den gamle gråe Gud till sista färden
och ta vår spira fatt och skapa världen!"

"M a r s k v ä d e.
I kväll, i kväll går våren in
av vilflust stinn, och var tar sin
och natten räcker till i natt för alla
ömma spratt.

Prenumerera på NATIONEN!

Caféet
RIDDAREGATAN 11
(hörnet av Sibyllegatan.)
Gott kaffe och väl tempererade maltdrycker. Tidsenliga lokaler.
Öppet i Ny regim

Ömma, svullna, kyida fötter och tår
nagelträng, liktornar, förhårdnader, plattfot med åtföljande trötthet behandlas vetenskapligt.
Fri rådfrågning.
SYSTER MAJAS FOTKLINIK,
Eriksbergsgatan 1 B.
Tel. Norr 286 26. — STOCKHOLM

Dräkter, Kappor och Klänningar
Beställes bäst och billigast hos
EMIL MOSSBLAD
2 Sergelgatan 2
Tel. Norr 195 87, 132 74
Stockholm

Amerikanska Herrskrädderiet
Södra Kungstornet, 6:te vån.
Tel. 57 84
Nyheter för våren i eleganta tyger, speciellt scotska nu inkomna

Akta Er för månen!
En kal hjässa är oftast ett bevis på, att ägaren ej i tid vårdat sitt hår så omsorgsfullt som han borde ha gjort.
Ar håret sprött och torrt, bör Ni använda YvY-Hår-Oljan, den tillför håret den fettmängd och näring, som är nödvändig för att håret ej skall falla.
YvY-HÅR-OLJAN
säljes landet runt.
AKTB. YVY-FABRIKEN, YSTAD.

Och var tar sin bland kvinnorna, som kanta gula hus,
bland glädjelivsprästinnorna i dimmigt gatlyktsljus
En lyftad hatt, en bjuden arm,
en sång, som väntar, vit och varm —
Det spränges många späda band i detta vårens land".

Sitt självporträtt tecknar "skalden" med dessa ord:

"Du är en nymf och jag en luden bock
en faun ful och bräkande och mager.
Jag skuttar efter dej på sten och stock
i junikvällens kättjefulla dager".

Revolutionsgörat i det "heliga" Israels tjänst förhärligas av "skalden" med bl. a. följande vers:

"Vaka i vapen, du kära!
Det finns lort att sopa ur vägen, det finns jobb, som ej alla vill ta,
som är smutsigt att se men som måste ske, i vår renhållningstjänst i Tjeka.
Det kallas för bödelsgöra av bödar och borgaremobb,
det är väl ett värv, som kan ta på en nerv, men det är ett förorikt jobb"!

Att Karl Otto Bonniers Dagens Nyheter alltjämt finner en skald med hr Nermans "ideela" läggning förtjäna att räknas bland svenska folkets "kulturspetsar", är ju på intet sätt ägnat att förvåna.

"Raskrig i kåren."

Uppsala studenter räkna sig av gammalt såsom vi veta hemmahörande i en värld för sig, där de från Olympens höjd med ett visst sublimt förakt, parat med medlidsamt löje, skåda ned på den småsinnade världen med dess politiska åvlare i stoftet, de där slåss om platserna kring köttgrytan och om allsköns andra småfuttiga ting, icke värda att ägnas någon uppmärksamhet från den akademiska världens sida. Uppsalastudenternas högförnäma isolering, som länge utgjorde en av kårens allderles speciella anledningar till stolthetskänsla, förefaller nu vara på väg att brytas, något som de unga visst icke böra klandras för, tvärtom, ty den studerande ungdomen behöves i de tider, som äro, med i arbetet för landets bästa.

Att ett vaknande intresse för det allmänna håller på att växa fram bland ungdomen uppe i den gamla lärdomsstaden, därom vittnar bl. a. de diskussioner, som där tätt och tätt gå av stapeln vid möten och varunder det emellanåt artar sig till rätt så skarpa meningsbrytningar mellan olika riktningar. Vid den diskussion, som för någon tid sedan ägde rum om det moderna kriget förekom enligt kårorganet "Ergo" en i hög grad bekräftig händelse, "som här (i Uppsala) gudskelov är sällsynt nog, men inte bör få passera utan en kråka i kanten på protokollet." Diskussionsföreningens vice ordf. fil. lic. Ferdinand Nilsson, hade företagit sig att reagera mot fil. kand. juden Leon Frieds yttranden under diskussionen, vilken tog sig en mäkta hög ton och på känt israelitiskt manér i mänskligtenens och civilisationens namn å Uppsala studenters vägnar protesterade mot kriget och krigspropagandan. Fil. lic. Nilsson ifrågasatte juden Frieds rätt att tala på sätt som skedde i kårens namn föra talan för vårt folks och vår nationella kulturs intressen. Detta var, tyckte fil. kand. H.-K. Rönblom, en synnerligen framåtsträvande ung studiosus, som redan lyckats komma underfund med vad det betyder för framgången i denna snöda värld att hålla sig väl med "det utvalda folket", någonting oerhört. Unge Rönblom skri-

Es wird immer klarer, dass die Erneuerung des Abendlandes nur durch den Rassengedanken möglich ist.
Grundwerke über Rassenkunde, Bedeutung und Pflege der Nordischen Rasse von *Dr Hans F. K. Günther* sind:
"Rassenkunde des deutschen Volkes", eben in 12. Auflage erschienen, "eine gewaltige Leistung" und "eine glänzende Darstellung" nach den Worten des führenden deutschen Rassenbiologen Prof. Dr Eugen Fischer.
"Rassenkunde Europas", von in- und ausländischen Fachleuten empfohlen, nach der ersten Auflage ins Schwedische, nach der zweiten Auflage ins Englische übersetzt.
"Adel und Rasse", 2. Auflage, ein Buch über die rassenbiologischen Möglichkeiten und Aufgaben der Schaffung einer erblich hochwertigen Führerschicht des Abendlandes aus nordischem Blute.
"Das Nordische Gedanke unter den Deutschen", ein Buch, welches die Aufgaben einer rassischen Erneuerung durch Hebung der Geburtenzahl der erblich tüchtigsten vorwiegend nordischen Menschen zu einer neuen Lebensauffassung vertieft.
"Rasse und Stil", 2. Auflage, eine Untersuchung über den Einfluss der Rasse auf das künstlerische Schaffen, nach "Nya Dagligt Allehanda" ein "geniales" (snillrik) und "aristokratisches" Buch.
Eine ähnliche Untersuchung führt "Kunst und Rasse" von dem bekannten Architekten *Schultze-Naumburg durch*. Eine bedeutende Darstellung der Geschichte der Rassenforschung und der aus ihr entstandenen Rassischen Erneuerungsgedanken gibt *Schemann*, Die Rasse in den Geisteswissenschaften, ein Buch des Wiederentdeckers des grossen Gobineau, beide Bücher soeben erschienen.
Ausführliche Prospekte übersendet auf Verlangen
J. F. Lehmanns Verlag, München, Paul Heysestr. 26.

ver med anledning av det passerade under rubriken "Raskrig i kåren" i "Ergo" bl. a.: bl. a.:

"Perspektivet av ett raskrig inom kåren är inte på något sätt tilltalande. Vi ha ingen anledning att antecipera en utveckling, vars nödvändighet vi alls icke kunna förutse; den detta gör är en fredsstörare och måste behandlas som en sådan. Icke ens en person, till vilken diskussionsföreningen och Uppsala studentkår står i så stor tacksamhetsskuld som fil. lic. Ferdinand Nilsson, bör tillåta sig att spela på de strängarna. Man kan inte komma ifrån, att rasfrågan, — inom vissa kretsar och i vissa situationer — är ett ömtåligt kapitel. Vill man fred, så måste man vilja det på båda hållen. Orosstiftare få inte uppmuntras. Och lika litet som vi böra tillåta, att smädeliga yttranden fällas, lika litet böra vi tillåta, att de förmådde vrida sig martyrkronor kringom sina ännen att posera med för parketten. Det är på sitt sätt en aggressivitet, som är ägnad att underbåda rashetsen. Skall det bli fred på detta område får man varken tala orosstiftare eller martyrer; de förra må man efter fattig förmåga ge på huden, de senare gör man klokast i att helt enkelt tiga ihjäl."

Den ljusskygghet i rasfrågan, som läggers i dagen av israeliterna och deras vapendragare också inom de studentakademiska kretsarna är särdeles betecknande. Medels frassvammel av det slag, kand. Rönblom här lyckats prestera, undertrycker dock säkert icke sanningen i rasfrågan bland den studerande ungdomen.

Räfst med Israels revolutionärer i Finland.

Från alla länder rapporteras ökad intensitet i Israels revolutionära propaganda, uppdagade komplotter etc. I Finland ha myndigheterna i dessa senaste dagar inskridit med stor energi. Ett femtiotal personer, som varit inblandade i upprorsplanerna, ha häktats, däribland även tvenne kommunistiska riksdagsmän. Vid husundersökningar hos de häktade påträffades revolvrar, för vilka tillståndsbevis icke funnos, samt massor av uppviglingslitteratur.

Finska pressens hållning i saken är betecknande. Den borgerliga pressen gillar visserligen regeringens inskridande — men menar att bevismaterialet måste ha varit synnerligen bindande, särskilt betänkande de anhållna riksdagsmännen. Talet om "bindande bevismaterial" visavis juderevolutionärerna är emellertid i detta sammanhang löjligt; det åskådliggör vad slags intressen det också i Finland är, som diktera uppfattningarna i den "borgerliga" pressen. Det socialdemokratiska huvudorganet yttrar, att "häktningarna gjort ett pinsamt intryck, främst därför att våldsam aktion mot kommunisterna icke lämpar sig vare sig i Finland eller i andra länder". Tidningen förväntar också, att regeringen skall granska detektivpolisens material och befria de anhållna för så vitt de icke befinligen gjort sig saker till något brott. — Så nog ha Israels revolutionära även i Finland välvilliga hjälpare utanför sin egen krets.

Åter ett revoltförsök i Venezuela.

För några dagar sedan utbröt myteri bland de trupper, som bevaka Miraflorespalatset i Caracas, presidentens i Venezuela, Juan Vinconte Gomez, residens. Trupperna mördade palatskommendanten och sårade garnisionskommendanten svårt. Därefter försökte de storma ett magasin i utkanten av staden, där ett stort vapenlager finns. De möttes emellertid av regeringstrogna trupper som drevo dem tillbaka.

Sovjetspioneri i Polen.

Militärmyndigheterna i Warschau ha upptäckt stora spionerorganisationer i distriktet Neswich. Spionieret bedrevs för sovjets räkning. Två ledare ha häktats. Hos de häktade påträffades ett betydande kompromitterande material samt en mängd dokument rörande de polska gränstrupperna.

Israels revolutionspionlärer.

De lettländska myndigheterna ha de senaste dagarna företagit talrika husundersökningar hos kommunister, varvid flera anhållanden gjorts och dokument påträffats, som bevisa, att fackföreningarna tillhörande vänsterflygeln ledas av kommunister och förses med pengar från kommunistiskt håll. I Dünaburg har man i ett kommunistiskt arkiv påträffat en kompromitterande brevväxling med Moskva.

Fram för den ariska rättfärdighetsstaten!

De stormar, som under de sista åren gatt fram över världen, ha skapat ett tillstånd, som maste väcka oro hos varje tänkande människa. Den byggnad av kultur-och civilisation, som ariskt arbete och förmåga under årtusenden åstadkommit, har skakats i sina grundvalar och utvecklingen hotar att göra talet om Västerlandets undergång till verklighet.

Vårt fädernesland, vår folkstam och vår kultur äro hotade till livet. Det gäller för oss såsom ett av de rasrenaste ariska folken som en oavsviklig plikt att finna en väg ut ur fördärvet och i första ledet kämpa mot de internationella äventyrare, som genom sitt guld, sin tidningspress och politik hota att fullständigt bryta ned vår kultur och degenerera vårt folk.

De nordiska människorna, som under alla tider burit kulturen över världen, äro för goda att så gå under i självförintelsens kaos. Och vilja vi därför rikta en kraftig vädjan till alla ärliga svenskar att sammansluta sig till enig kamp för var urgamla ärshet, var kultur och folkstam, för social rättvisa och det arv, som fäderna gett oss att förvalta. Ett folk, som sedan urminnes tider självt valt och avsatt sina kungar samt gemensamt dryftat sina angelägenheter på tingen, kan icke längre finna sig uti att liksom hittills viljelöst ledas av internationella storkapitalister och politiska lyckosökare.

Nordisk Vakt är ett rasförbund, vars uppgift är att sammansluta alla ärliga nordmän till kamp för den nordiska folkstammens gemensamma intressen. Nordisk Vakt vill på inga villkor vara ett politiskt parti i den godtagna partipolitiska meningen. Vi taga bestämt avstånd från all partipolitik. Politik är läran om samhällsmedborgarnas förhållande till varandra. Det yppersta i politiken är statsmedborgarnas gemensamma väl. Den sanna politikens grundval är staten, folkstammen, dess historia och utveckling samt andliga och materiella grundvalar och tillgångar. En verklig politik lever icke högt på partipolitiska konststycken.. Nordisk Vakt erkänner ingen klasskillnad mellan arner av rent blod, utan vilja vi sammansluta ärliga rasfränder inom alla partier, yrken och stånd till gemensam kamp för ett fritt och lyckligt fosterland.

Vad Nordisk Vakt är och vad vi vilja, framgår av vårt program i dess tio punkter. De under upproget tecknade namnen utgöra N. V:s riksråd. Det är svenska män, som hava att bära ansvaret för Vaktens direkta ledning. Nordisk Vakts ortsgrupper kallas härad. Dylika sammanslutningar bildas runt om i landet och utgöra lokala kraft- och agitationscentraler för den nordiska tanken och viljan. Sök att samla några intresserade vänner och bekanta och bilda en dylik förening å Eder ort.

De nedbrytande krafterna inom samhälletgöra allt för att förhindra vår rörelse. Det är därför mycket svårt att skaffa nödvändigt kapital till agitation och omkostnader. Hittills har rörelsen finansierats genom mycket stora personliga uppoffringar av en del av riksrådets ledamöter, men räkna vi med, att efter hand få hjälp av våra meningsfränder runt om i landet, vilka förstå, att krig kostar pengar.

I registrerings och anmälningsavgift erlägges till riksrådet 1 kr. för varje medlem. Därefter har varje härad att kvartalsvis erlägga en skatt av 35 öre pr medlem. Där icke härad bildats, kunna medlemmar ansluta sig direkt genom hänvändelse till riksrådet.

Alla för rörelsen viktiga tidningar samt övrig litteratur anskaffas vid anfordran till billigt pris av riksrådet.

En god hjälp i vår kamp är tidningen NATIONEN. I varje härad bör anställas en kommissionär, som har till uppgift att sälja Nationen samt av N. V. rekommenderad litteratur.

Vi bedja Eder att meddela oss, hur möjligheterna äro för bildande av ett härad av Nordisk Vakt på Eder ort. Skulle Ni önska vidtaga vidare upplysningar och råd, stå vi gärna till tjänst så långt vår förmåga räcker.

Fram för den ariska rättfärdighetsstaten!

NORDISK VAKT.
Box 196, Göteborg 1.

TAPETSERARFIRMAN
C. A. ERIKSSON
Hantverkaregatan 22, Stockholm
TEL. KUNGSH. 6706.
Utför Möbelstoppningar, Mattpåläggningar till mycket billiga priser. Förstklassigt arbete garanteras. Begär kostnads förslag.
Klädning av sidovagnar samt bakdynor

Sveriges folk vid skiljovägen.

Ett genmäle till häradshövding M. Wallenberg av prof. Lundborg.

I ett föregående nummer av Nationen refererades häradshövding Marcus Wallenbergs mot prof. H. Lundborg riktade angrepp för dennes märkliga artikel i Nya Dagligt Allehanda "Sveriges folk vid skiljovägen". I samma tidning för den 23 har prof. H. publicerat ett svar till hr W. av följande lydelse:

"Herr Wallenberg synes först och främst vilja helt förneka, att andra än finansens och näringarnas män uträttat någonting, da det gällt folkens tillfrisknande efter världskriget. Vilken kortsynthet! Ha icke statsmän, politiker, tonkonstnärer, präster och ämbetsmän, liksom överhuvud taget varje idog människa i landet präget arbetat för att åstadkomma jämvikt? Trots allt vad som åtgjorts hävdar jag bestämt, att många av Europas folk (inklusive vårt eget) befinna sig i stor nöd, icke i den meningen att de direkt hålla på att svälta ihjäl, men det gives andra värden, som stå på spel. Ett folks själ kan gå till spillo. Folkkaraktären kan försämras i grund och botten, vilket i sin tur tyder på en försämring av själva folkmaterialet. De västerländska folken äro i våra lagar starkt hotade av degeneration. "Barbarskogen" håller på att växa fram. Många orsaker samverka till detta bedrövliga förhållande. Det sker rovdrift på det ädlaste människomaterialet. Detta är icke enbart min uppfattning, hr Wallenberg, det har framhållits av biskopar och präster, av sakkunniga forskare, av siare och skalder i årtionden. Nyligen har på ett prästmöte i Växiö

Planerad sovjetrepublik på Balkan.

Sensationella avslöjanden.

Den grekiska regeringen har lyckats avslöja en stor plan från tredje internationalens sida, gående ut på upprättandet av en sovjetstat på Balkan, som skulle få namnet Öst-Balkans Sovjetrepublik. I den planerade sovjetfederationen skulle ingå de serbiska, grekiska och bulgariska delarna av Macedonien samt de grekiska, bulgariska och turkiska delarna av Tracien.

På grund av upplysningar, som erhållos om starkt ökad sovjetrysk verksamhet inom Grekland och övriga delar av Balkan och smygagitation från massor av utsända sovjetryska agenter, tillsatte grekiska regeringen för någon tid sedan en hemlig kommission, under ledning av undersökningsdomaren vid appellationsdomstolen i Athen, D. Pavlopulos, för utredande av förhållandena. Genom beslagtagna korrespondenser och erkännanden av vissa kompromitterade greker har undersökningskommissionen lyckats utreda detaljerna i kommunistiska planer på en omstörtning på Balkan. Sålunda skall på en kongress i Moskva ha beslutats lösryckande av Macedonien och Tracien, och liknande beslut fattades rörande Slesien, Bürgen, Dobrudja, Bosnien, Herzegovina, Montenegro, Kroatien och Slavonien. För högsta ledningen av revolutionsrörelsen utsågs en kommission, vari sitta bl. a. Bucharin, Stalin, Manuilesko, Mak, Manu, Petroff, Rol, Kiazim, Katagiana, Kasparova och Limbriskeff. Lokala kommittéer ha tillsatts och varit i verksamhet på nästan alla håll i Öst-Balkan för genomförande av "proletariatets revolution". Överledningen i det hela har givits åt Greklands kommunistiska parti med Maximos i spetsen. En konferens har hållits i Athen, varvid ett tremannautskott med Maximos, Stavridis och Puliopulos erhållit i uppdrag att genomföra de kommunistiska planerna. Öst-Balkans sovjetrepublik avsåg att bilda kärnan i en stor Balkan-sovjetrepublik, vars huvudsyftemål skulle vara att förbereda proletariatets revolution i hela Sydöst- och Mellan-Europa.

Undersökningsdomären Paviopulos har förklarat, att intet som helst tvivel råder om den allvarliga fara, för vilken Balkan varit utsatt från konspiratörerna i Moskva. Bland de dokument, som befinna sig i undersökningskommissionens händer, är också en skrivelse till den politiska ledningen inom Greklands kommunistiska parti från den kommunistiska Balkan-federationen i Moskva, i vilken skrivelse riktlinjerna för genomförandet av Öst-Balkans sovjetrepublik noga angivas. Detaljerade dispositioner över truppbildningar och vapendepåer förefinnas. Smärre band skulle börja rörelsen på gränsen mot Jugoslavien och provocera fientligheter mellan Jugoslavien och Bulgarien. Det har konstaterats, att intimt samarbete ägt rum mellan kommunistorganisationerna i samtliga Balkanstater och tillfullo ädagalagts, att de terroristdåd, som på senaste tiden utförts med brandanläggningar, industrisabotage m. m., som pågått sedan före hösten och som bl. a. riktat sig mot tobaksplantager och tobaksfabriker, orsakats av de sovjetryska agenterna och deras hantlangare på Balkan. Även i Konstantinopel ha för Turkiets vidkommande omfattande konspiratörer bedrivits.

För bekämpande av den tillämnade terrorismen och "proletariatrevolutionen" ser sig Grekland nu tvingat vidtaga utomordentliga åtgärder. Genom en särskild parlamentarisk kommission har redan utarbetats en lag, som förklarar alla kommunistiska organisationer och över huvud taget alla organisationer, vilkas verksamhet riktar sig mot bestående förhållanden, upplösta. Ett stort antal sovjet-ryska agenter ha anhållits och komma omedelbart att utvisas.

Sveriges import och export under mars.

Kommerskollegii kvantitetsstatistik för mars månad utvisar ett importöverskott å c:a 45 milj. kr. mot 23,4 milj. kr. för motsvarande månad i fjol. Tulluppbörden har uppgått till 14,645,800 kr. mot 12,76 milj. i mars månad i fjol. Ser man på hela första kvartalet framträda verkningarna av arbetskonflikterna ännu starkare, i det att importöverskottet i år för denna period torde uppgå till omkr. 130 milj. kr. mot endast 55,7 milj. under förra årets första kvartal.

Spannmålsimporten har ytterligare kraftigt ökats. Majsimporten har stigit med 2,3 milj. kg. för mars månad och för första kvartalet med c:a 14 milj. kg. Importen av vete har för mars månad stigit med 8,72 milj. kg. till 22,46 milj. kg., medan ökningen för första kvartalet uppgår till 15,67 milj. kg. Importen av kaffe ligger över föregående års import under första kvartalet med c:a 1 milj. kg. Importen av socker är däremot för mars månad lägre än i fjol med 2,58 milj. kg. och ligger för hela kvartalet under fjolårets import med c:a 10 milj. kg. Importen av bomull har nedgått både för mars och för kvartalet i dess helhet, vilket tyder på minskad åtgång av denna råvara för industrien. Däremot har tillimporten stigit för mars månad med c:a 300,000 kg., vilket också ungefär motsvarar ökningen för hela kvartalet. Importen av petroleumbensin och gasolin ligger för mars månad betydligt lägre än för samma månad i fjol, nämligen med 8,67 milj. liter. För hela kvartalet ligger emellertid importen i år över med c:a 15 milj. liter.

Vår import av Chilesalpeter har i år väsentligt ökats. För mars månad utgör importen 14,53 milj. kg. mot 6,10 milj. kg. och för första kvartalet 26,42 milj. kg. mot 6,68 milj. kg. i fjol. Vår införsel av Norge-salpeter har under mars varit ungefär lika stor som i fjol, men ligger för första kvartalet under fjolårets med ungefär 1 milj. kg. Införseln av råfosfat har för mars minskats med 4,7 milj. kg. men ligger för hela kvartalet över fjolåret med bortåt 9 milj. kg. Införseln av kalkjärn- och varmvalsat järn håller sig i ungefär samma nivå som i fjol, medan däremot importen av plåtar väsentligt nedgått både under mars månad och under första kvartalet. Minskningen under mars utgör 2,74 milj. kg. och för hela kvartalet 4,83 milj. kg. Tackjärnsimporten har däremot mycket starkt stegrats för mars månad med 2,22 milj. kg. och för första kvartalet med 6,90 milj. kg. Importen av automobiler för personbefordran visar ett minskat antal stycken, nämligen 896 mot 922, men en värdesiffra på 3,19 milj. kr. mot 2,97 milj. föreg. år. För hela kvartalet ligger värdesiffran 230,000 kr. under förra årets import.

Vår export av fläsk är i kraftigt stigande. Under mars månad har importen ökats med 0,93 milj. kg. och för första kvartalet har ökningen uppgått till 2,20 milj. kg., så att slutresultatet är 7,90 milj. kg. Däremot har smörexporten gått ned med nära 1 milj. kg. under första kvartalet. Synnerligen avsevärd är nedgången för pappersmassa. Under mars har exporten icke uppgått till mer än 15,19 milj. kg. mot 44,84 milj. året förut, alltså en sänkning på närmare 30 milj. kg. För hela kvartalet uppgår vår export av trämassa icke till mera än 57,61 milj. kg. mot 133,37 milj. kg. i fjol, vilket alltså betyder en minskning på icke mindre än 75,76 milj. kg. för hela kvartalet. Vår pappersexport har under mars icke utgjort ens hälften av marsexporten 1927, som var 38,53 milj. kg., medan vi i år icke kommit högre än i 17,57 milj. kg. För första kvartalet är exporten 75,67 milj. kg. mot 99,07 milj. kg., alltså en nedgång på 23,40 milj. kg. Exporten av oarbetade trävaror har under mars minskats från 54,938 kbm till 51,845 kbm. samt av sågade trävaror, exkl. snickerivaror från 66,901 kbm. till 55,156 kbm. För första kvartalet uppgår exporten av oarbetade trävaror till 118,210 kbm, mot 133,772 kbm. i fjol, alltså en minskning med 15,562 kbm., för den andra nyssnämnda kategorien av trävaror ha rexporten utgjort 154,409 kbm. mot 192,640 kbm., vadan alltså nedgången för hela kvartalet utgjort 38,231 kbm. Järnmalmsexporten har under första kvartalet icke uppgått till mera än c:a 681,900 ton mot 1,902,000 ton i fjol och för mars månad till endast 148,900 mot 632,584 i fjol. Tackjärnexporten ligger c:a 300,000 ton under förra årets marsexport och för hela kvartalet har utförseln nedgått med c:a 3,58 milj. kg.

Utförseln av elektriska generatorer och motorer stiger stadigt, för mars månad med nära 1,3 milj. kr. samt för första kvartalet med 2,90 milj. kr. till 10,48 milj. kr. Separatorexporten börjar åter på att stiga och har för mars kommit upp i 3,31 milj. kr. mot 2,30 milj. samt för hela kvartalet i 6,80 milj. kr. mot 6,41 milj. kr. Kullagerexporten går hastigt framåt och har för mars utgjort 3,10 milj. kr. mot 1,80 milj. kr. samt för hela kvartalet 7,97 milj. kr. mot 5,10 milj. kr. Utförseln av telefon- och telegrafapparater har för mars gått upp med c:a 300,000 kr. till något över 1,10 milj. kr. samt har för hela kvartalet utgjort 2,87 milj. kr. mot 1,90 milj. kr.

Varför är

Solna Bryggeris PORTER-DRICKA så allmänt omtyckt?

Jo, därför

att det tillverkas av bästa råvaror under fullt sakkunnig ledning.

Ring Hagalund 95

efter en flaska på prov.

Vitaminrikaste måltidsdryck.

Glöm ej

att prenumerera på

Nationen!

Häradsh. Wallenberg, skattebetalarna och handelsdepartementet.

(Forts. fr. 1:a sid.)

finge känning. Det är visserligen sant, att de finnas som tro, att staten så småningom skulle kunna träda i de enskilda företagarnas ställe. Erfarenheten, en verklig bitter sådan, har lärt något helt annat. Statsdrift blir aldrig lika effektiv som privat. Nu borde det vara på tid, att skrivbordsgeneralerna, efter de exempel som stora delar av Europa presterat i detta avseende, insåge att deras dogmer äro oförenliga med den mänskliga naturen.

Man frapperas av att finna häradshövding Wallenberg som försvarare av den lagliga och rättsliga ordningen i samhället liksom av "svenska folkets urgamla rätt att sig beskatta". Men varför ha då herrarna Wallenberg i skön förening med överste revolutionsöverbefälhavaren här i landet, judiske bokförläggaren Karl Otto Bonnier, i handling gått in för ett system, som de facto inneburit inglösheten legalisering? Männe ej vederbörande i rätt så hög grad räkat felbedöma just "den mänskliga naturen" som sådan, vilken dock när allt kommer omkring icke enbart ser till de rent materiella värdena? Omfattar hr W. verkligen den lag- och rättsuppfattning han nu ger sig till tolk för, varför har han då, för att taga ett enda exempel, gått in för upprättandet av de grundlagsstridiga sprit- och tobaksmonopolen, och varför har från "Skattebetalarnas förenings" och "Sunt Förnufts" sida intet åtgjorts för att åtminstone förhindra en sådan utveckling av dessa monopol, att den statsverket tillkommande andelen av vinsten från monopolen fått komma detta tillgodo. Inom riksdagskretsar erkännes privatim allmänt, att riksdagens blundande för missförhållandena på området haft sin grund i hänsyn just till den ledande storfinansen här i landet, den, i vars spets stå husen Wallenberg och Bonnier. Hr W. klagar över att äganderätten ej längre garderas av statsmakten. Förr var det annorlunda! Men huru var det med äganderättens helgd och skydd under den tid storbankerna med Stockholms Enskilda i spetsen voro i färd med att lägga under sig de svenska bank- och industrivärdena? Detta är utan tvivel ett kapitel, som förtjänade att göras till föremål för "en förutsättningslös undersökning". Hr W. klagar vidare över demokratiens bortslösande av allmänna medel, och det heltvisst med full rätt. Men hur är det, hava icke de under storfinansen sorterande "nationalekonomiska" o. a. "auktoriteterna", däribland också prof. Cassel, urgerat satsen om statsskuldsättningens icke blott berättigande utan därtill även nödvändighet ur samhällelig synpunkt? Och hur skulle denna "nationalekonomiskt nödvändiga" statsskuldsättning på några få årtionden till bortåt ett par miljarder kronor till den internationella storfinansen överhuvud kunnat realiseras, om icke demokratien så beredvilligt gått in för all denna dyrbara "sociala" reformverksamhet, som man nu på ledande storfinansiellt håll skarpt förebrår densamma? Det må villigt erkännas, att statlig konfiskation av privategendom i och för sig ingalunda är något sympatiskt perspektiv, men enskild konfiskation under s. k. lagliga former av dylik såsom vi i senare tid under den regerande judefinansens hägn i så betydande utsträckning fått bevittna, är sammanligen icke mera sympatisk. I varje fall har svenska folket anledning vara till det ytterst misstänksam mot en statlig konfiskation under rådande regim, alldenstund en sådan med till visshet gränsande sannolikhet komme att gå ut över de kretsar av egendomsbesittare, som befinna sig utanför den judefinansiella sfären. När hr Wallenberg slutligen kommer in på det ur statsekonomisk synpunkt avskräckande exemplet, handelsdepartementet, förstår man givetvis det reela huvudsyftet med hans moralisk-ekonomiska utläggning. På den punkten har han emellertid fått svar på tal av statssekreteraren i handelsdepartementet, dr Elmar Modig, som i Nya Dagligt Allehanda publicerat en förklaring, som såvitt vi kunna finna är väl ägnad att ställa spörsmålet om handelsdepartementet i en korrekt belysning.

Vilken näringspolitik man än bekänner sig till, yttrar statssekreterare Modig, måste man väl dock erkänna, att det finnes en massa frågor rörande näringslivet, som staten icke kan undgå att befatta sig med. Frågan är då, huruvida det är lämpligare att dessa frågor handläggas inom departement och av statsråd, vilkas huvuduppgifter ligga på andra områden eller att de beredas och föredragas i ett departement, som är särskilt avsett och utrustat för ekonomiska uppgifter. Kan det verkligen sägas innebära något önskvärt att, såsom fallet var före handelsdepartementets tillkomst, ärenden som röra handel, industri och sjöfart i allmänhet behandlas inom finansdepartementet, vars huvuduppgift ju är att tillvarataga statens fiskaliska intressen eller inom kommunikationsdepartementet som ju huvudsakligen sysslar med de affärsdrivande verkens angelägenheter? Eller att sjöfartsärenden, t. ex. lotsfrågor behandlas såsom bihang till försvarsärenden? Eller frågor rörande privata försäkringsväsendet exempelvis i samband med sociala ärenden? Det borde väl dock knappast kunna råda något tvivel om, att det ur näringarnas synpunkt är mera tillfredsställande att få sina angelägenheter beredda i den självständigare form som ett näringsdepartement möjliggör. Åtminstone börа ju utsikterna vara förhållandevis större att de praktiskt kommersiella synpunkterna, för vilka häradshövding Wallenberg ju här i landet är en så framstående förkämpe, på detta sätt komma till uttryck i regeringens politik. Den omständighet, som mer än någon annan gör tanken på att beröva näringslivet stödet av ett eget departement svårförklarlig är den att under de senaste årtiondena statens och näringarnas förhållande till varandra blivit i olika avseenden alltmera sammanflätade. Detta är ett faktiskt förhållande, varmed man helt enkelt har att räkna.

Jag har icke klart för mig vad häradshövding Wallenberg avsåg med sitt uttalande att handelsdepartementets tillkomst egentligen berodde på propaganda från en enskild energisk man. Vad jag däremot vet är, att redan för ett halvt sekel sedan representanter för näringslivet krävde inrättande av ett dylikt departement och att detta krav sedan vid det ena tillfället efter det andra blivit framfört innan departementet slutligen år 1920 tillkom. Dessa förstа yrkanden framkommo alltså under en tid, då återhållsamhet ifråga om statens och lagstiftningens ingripande på det ekonomiska området var dagens lösen: tullarna voro på avskrivning, den gamla tvångslagstiftningen för näringarna var borta och den moderna skråförelsen ännu icke ens påtänkt.

Den ekonomiska lagstiftningen har på senare tid undergått en enorm utveckling, som på en oändlig mängd punkter bragt i kontakt statens och förvärvslivets intressen. Av de stora politiska partierna hyllar det ena en kraftig näringsfrämjande politik med protektionistisk huvudfärg, det andra stora partiet är visserligen i princip på tullväsendets område frihandelsvänligt, men i övrigt intresserat för olika slag av lagstiftning, som berör näringarna och även benäget för en utvecklad statlig näringsverksamhet. Är det icke under sådana förhållanden tydligt, att det för näringslivet är av större intresse än någonsin att genom en egen representant hava möjlighet att få sina synpunkter framhållna vid konseljbordet? Ligger det icke något orimligt i tanken att under en sådan situation som den nu skisserade och då tullfrågan är mera aktuell än vad den varit på de senaste 40 åren, då en mängd stora näringspolitiska problem kräva sin lösning — ny lagstiftning om patent och industriell äganderätt i allmänhet, ny gruvlagstiftning, förbättrad sjösäkerhetslagstiftning, näringsfrihetens omreglering m. m. — avskaffa handelsdepartementet och på nytt införa sambruket med andra regeringsuppgifter.

Till allt detta kommer hela det komplex av frågor, som beröras av den internationella handels- och traktatpolitiken, och som enligt sakens natur icke kunna handläggas uteslutande av utrikesdepartementet, som ju är väsentligen inrättat för andra ändamål. Jag har, då jag talat om näringsdepartementet, icke förbisett, att vi redan 20 år före handelsdepartementets tillkomst fingo ett särskilt departement för en av våra näringar, nämligen jordbruket. Då någon tanke på dess indragning veterligen icke uppkommit, skulle läget alltså bliva att endast jordbruksintressenterna bleve direkt representerade i regeringen, men däremot samtliga övriga näringar stode helt utom, något som med hänsyn till vårt lands tilltagande industrialisering väl numera vore ännu mer oegentligt än då jordbruksdepartementet tillkom för 25 år sedan.

Det har sagts, att man inom affärslivet på sina håll förlorat intresset för handelsdepartementet — och häradshövding Wallenberg ger mycket kraftiga uttryck åt denna åskådning — och att detta skulle ha berott på att det icke uppfyllt de förväntningar, man gjort sig därpå, eller med andra ord icke kunnat uträtta något väsentligt till näringarnas förmån. Hade man väntat sig, att ett regeringsdepartement eller en handelsminister i mera avsevärd mån skulle kunna förändra förutsättningarna för vårt ekonomiska liv, så var denna förväntan givetvis ogrundad och måste komma att svikas av erfarenheten. Statsmakternas förmåga att främja näringslivets välgång genom positiva åtgärder är nödvändigtvis begränsad. Men det är redan mycket viktigt, om staten i sitt handlande avhåller sig från sådant, som kan skada näringslivet. Jag är fullständigt övertygad att om det varit möjligt att i detalj följa de olika regeringsarnas politik under de år, som handelsdepartementet existerat, så skulle det visa sig, att den omständigheten, att i regeringen sitter en person med känsla av direkt ansvar för näringarnas intressen haft en mycket stor betydelse för utformandet av den politik, som förts.

Jag ber slutligen att få tillägga, att ur ren skattebetalaresynpunkt, d. v. s. med hänsyn till statens utgifter, frågan om handelsdepartementets vara eller icke vara måste vara av försvinnande betydelse vid jämförelse med åtskilliga andra på senare år tillkomna stora statliga organ.

Statssekreterare Modigs stränget sakliga uttalande verkar särdeles övertygande. Herr Wallenberg råkade tydligen få tag i ett i bevishänseende ganska olyckligt exempel, när han som stöd för sin deklarerade uppfattning om den f. n. praktiserade ekonomiska politikens oefterträttlighet framdrog just handelsdepartementet. Men i betraktande av de upphöjda ekonomiska strävanden, varå den judiska storfinansens herrar i denna stund här koncentrera sin uppmärksamhet och som vältaligt utlagts av Den Gyllene Internationalens (— de judiska världsbankirernas) senaste stora kongresser i Stockholm och Genève, de där som bekant gå ut på "världens ekonomiska rationalisering" med krav på "universell ekonomisk samfärdsel", "tullbarriärerna bort" etc., förstår man rätt väl hans betänkligheter mot vårt handelsdepartement. Detta utgör ju nämligen helt naturligt en högst förargelig nagel i ögat på "världsrationaliseringen" herrar på grund av de möjligheter till näringsfrågornas sakliga behandling ur *svensk* synpunkt det erbjuder. För att "världsekonomerna" skola kunna lyckas i sina strävanden att "rationalisera" isönder det svenska näringslivet, fordras tydligen en regeringsmera, som i möjligaste mån är intakt med näringarnas inom landet behov och önskemål och som — "marschera och inte resonera!" — blint följer de välvisa signalerna från storfinansens herrar och deras mer och mindre "världsberömda" "vetenskapliga" auktoriteter. Det reela syftet med den stolta Wallenbergska deklarationen i de stackars skattebetalarnas namn ligger alltså tämligen klart, och därmed är, får man hoppas, även misslyckandet av vederbörandes spekulation i avseende å det svenska handelsdepartementet på förhand givet.

Nordiska stamfränder!

Förena Eder med oss, till kamp mot statens, folkstammens och den nordiska kulturens fiender!

Värna vår urgamla frihet och rätt!
Gå med i nordvaktarnas led!
Begär närmare upplysningar
samt litteraturanvisningar.

NORDISK VAKT
Box 196, GÖTEBORG 1.

Sverige måste skyddas mot de judisk-asiatiska omstörtningsplanerna.

(Forts. fr. 1:a sid.)

cialdemokratiska partiets ledare, som föreslagit valsamverkan mellan socialdemokraterna, å ena sidan, och upprorsagitatorer, som vilja införa judisk-asiatisk-rysk samhällsordning i Sverige, å andra sidan. De svenska arbetarna borde väl vid detta laget hava förvärvat tillräckligt med intelligens och bildning för att kunna hålla rätt med falska ledare. Intet politiskt parti, av vilken färg det vara månde, har laga rätt att associera sig med upprormän. Sveriges kroppsarbetande folk står för för högt för att sjunka så djupt och lämna stöd åt asiatisk despotism, mordlystenhet och kulturförfall.

Och vad ha väl myndigheterna att anföra till sitt försvar för att högförräderiprocess mot alla de i den senaste komplotten inblandade ännu ej igångsatts? Man känner ju det judisk-asiatisk-ryska omstörtningspartiets arrangörer, ledare, underblåsare etc., så att utgångspunkt saknas ej för en undersökning och upprensning, som kunde befordra de skyldiga till välförtjänt, strängt straff. En stark folkmening måste upparbetas för att — något som tillförne ej behövts i Sverige — förmå myndigheterna att fullgöra sina lagstadgade skyldigheter.

Är det den mer än hundraåriga freden från utländska fiender, som åstadkommit förslappningen? Den torde åtminstone vara en bidragande orsak. Man märker, att länder, som haft krig, äro mera på sin vakt mot de asiatiska upprorsmännen. I Finland t. ex. hava i dagarne vittgående häktningar av kommunister ägt rum. Men ingen skall inbilla sig, att upprorsrörelsen där framskridit längre än här, där den för ett par veckor sedan höll på att slå ut i full låga. Det är endast myndigheterna här hemma som äro overksamma beträffande oskadliggörandet av det permanenta, hemliga revolutionära beredskapet.

Även i England är man mera på sin vakt än här hemma. I engelska parlamentet interpellerades nyligen inrikesministern, om han tänkte anställa undersökningar rörande huruvida de ryska handelsdelegationerna, som voro i verksamhet i London, använde sina penningmedel till befrämjande av revolutionära rörelser i England. Inrikesministern reste sig ögonblickligen och svarade, att han redan hunnit fullständigt försvissa sig om att så verkligen var förhållandet; han vore emellertid ivrigt sysselsatt med ytterligare undersökningar i saken. Svaret väckte det största uppseende och det formliga haglade nya interpellationer angående vidtagande av säkerhetsåtgärder.

I Sverige går man kräftgången. Riksdagen har meddelat ryska handelsdelegationen exterritorialrätt, så att den utan hinder av tull- eller andra myndigheter får "för transito" införa plomberade järnvägståg, fulla av vapen, ammunition och judisk-bolsjevikisk propagandalitteratur. Nationella partiets ledare, herr Trygger, yttrade, då frågan var före i riksdagen, att Sverige var tvunget att medgiva exterritorialrätt för sovjetryska handelslegationen. Vad menade hr Trygger med detta mystiska uttryck? Har han och hans parti varit utsatt för ryskt hot och hotelser i händelse av avslag? Eller var det blott ett uttryck för hr Tryggers ryggradslösa eftergivenhet, som bl. a. tog sig ett så markant uttryck, när hr Trygger tillsammans med kollegan Lindman hindrade Konungen att inlägga Sitt veto mot det landsskadliga nedrustningsbeslutet?

Engelska varvsarbetareförbundet har utsänt en rapport angående de ryska rånskriderierna. I detsamma heter det, att åtskilliga medlemmar av förbundet under det gångna året varit inbjudna till Ryssland, där de utnämndes till agenter hos det ryska kommunistpartiet med avlöningar, som betydligt överstiga dem det engelska förbundet utbetalar till sina förtroendemän. Efter återkomsten till England ha de upptagit den verksamhet, vartill Moskva beordrat dem, och som går ut på att söka uppnå förtroendeposter hos arbetarförbunden för att på så vis småningom etablera kommunistisk diktatur.

De svenska myndigheterna synas ej ense planer på att upprätta kommunistisk diktatur och således omstörta styrelsesättet för upproriskt?

Englands nuvarande inrikesminister vidtog på sin tid razzian mot Arcosbyggnaden, vilken lämnade så rikt byte av kompromitterande handlingar och gav den närmaste anledningen till avbrytande av de ryska-engelska förbindelserna. De svenska myndigheterna ha här haft lika stor anledning att verkställa en "Arcosraid", men de ha ej vågat sig på dylikt.

Den tysknationella riksinrikesministern v. Kendell har i en skrivelse till samtliga tyska regeringar anmodat, dessa att förbjuda Röda frontkämpeförbundet och ett par andra kommunistiska organisationer, enär dessa förbunds verksamhet enligt hans uppfattning bör betraktas som högförräderi och så fullvida kan medföra fara vid de förestående valen, som man måste räkna med att de skola söka med våld undertrycka meningsfriheten och få till stånd allvarliga sammanställningar med sina politiska motståndare. Sannolikt komma Bayerns, Württembergs, Thy-

Vid behov av

FOTOGRAFERING!

Glöm ej att anlita oss, då vi äro Specialister och erfarna fackmän inom branschen.

RING ENDAST NORR 75 45.

BILD-CENTRALEN

Drottninggatan 38, Stockholm

NATIONALT TIDSSKRIFT

Keysersgt. 1, OSLO

Utkommer maanedlig

Pris til Sverige kr. 6: 20.

Eneste antisemitiske publikation, som utgis i Norge

Bestilles best paa posthuset

PARISER-CAFÉET

27 Kungsgatan 27

Stockholm

NATIONEN

Fredagen den 27 april 1928.

Harald Lindströms Boktryckeri, Stockholm 1928

PRIVATSPISNINGEN
SCHEELEGATAN 8, 1 tr. - Tel. Kb. 44 25
Frukost: Smörgåsbord, varmrätt, gröt o. kaffe samt öl eller mjölk.
Middag: Smör, bröd, soppa, varmrätt, kaffe, öl eller mjölk.
10 st. kuponger Kr. 11:70.
Inackord. Kr. 70:— pr mån.
God o. vällagad husmanskost.

ringens och andra länders regeringar att efterkomma framställningen. Preussen däremot torde icke följa den, Sachsen och flera andra länder icke heller.

I Grekland har också på sistone vidtagits kraftiga åtgärder. I Frankrike är reaktionen mot det asiatiska blodspartiet inledd.

I Sverige vidtages däremot inga skyddsåtgärder. Redan i mars 1925 föll dock en fullt utarbetad bolsjevikisk mobiliseringsplan i händerna på Stockholms polismästare. Den innehöll bl. a., att högsta ledningen av upproret, benämnd "Arbetarekommittén", ståndigt skulle hålla sig dold på ett för såväl allmänheten som den stora mängden av kommunister dold plats (Israel sitter alltid såsom spindeln gömd). "Mobilisationskommittén" skulle däremot vara synlig och omedelbart efter den förstnämnda kommitténs order låta verkställa "cellernas" uppmarsch. Fabrikerna skulle besättas av fabrikernas "celler". Särskilt snabbt skulle gasverket, elektricitetsverket, post, järnvägsstation och telegraf jämte arméns förråder besättas. "Boldaträd" skulle bildas inom varje regemente och ett "allmänt soldaträd" för hela garnisonen. Varje särskild "hundramannagrupp" hade uppgift att besätta någon byggnad. Upproret skulle utbryta den 1 mars 1925, men uppsköts till den 8 juni. Endast genom att polismästare Härleman anskaffadé kulsprutor åt polisen, förhindrades upproret. Judarna blevo efter den betan polismästare Härleman särskilt gramse. Den liberale israeliten, professor Bendixson, t. ex. angrep i Stokholms stadsfullmäktige hårt kulsprutaköpet, och juden Bonniers Dagens Nyhet, fann detta angrepp så förtjänstfullt, att den utnämnde prof. Bendixson till "Stockholms stadsfullmäktiges grand old man". Karl-Otto Bonniers ställning till det i år planerade upprorsförsöket är utförligt förut omnämnd i Nationen. Det började med uttalande om önskvärdheten av att en diktatur upprättades under ledning av marxisten Per-Albin Hansson såsom "den gode husfadern" i "det svenska folkhemmet". Därefter införde hr Bonnier, när han trodde tidpunkten mogen, i sin tidning skönmålningar från Bolsjevikien av en överdrivet fördelaktig person vid namn Dreiser. Om man jämför, huru judetidningarna i Tyskland, Berliner Tageblatt, Vorwärts etc., arbetade för att ingångsätta den "tyska" (judiska) revolutionen, förstår man, hur landsvådliga det Bonnierska orgnhets skriverier voro. För att icke misstanken skulle falla på judarne för deras delaktighet, för samtidigt överkrabbinen Ehrenpreis land och rike ikring och höll föredrag om "judafolkets fredstankar".

Kommunisterna hava tänkt att komma till makten genom en överrumplingskupp. Det lär ingå i deras planer att rikta först stöten mot arméns och flottans officerares privata bostäder; sedan officerarne väl försvunnit från denna världen, tro bolsjevikerna, att det skall bliva en jämförelsevis enkel sak att komma till styret. Det låge nära till hands att svenska officerare, vars liv sålunda äro mera hotade än andras, förenade sig i en framställning till socialministern om en till grunden gående generalrâfst med upprorsperiet med utgångspunkt från senaste upprorsförsöket, som bör fullt kl. lâggas.

I svenska riksdagen förväntar man sig att snart få höra en interpellant vända sig till socialministern med förfrågan vad som åtgjorts till landets säkerhet och varför högmålsprocess ej igångsatts mot de delaktiga

Gör ett besök
i min affär, där köper Ni
SMÖR, OST, ÄGG och KONSERVER
till absolut lägsta priser.
Carl Sandbergs Smöraffär
Tegnéragatan 17. Tel. Norr 215 39.

Släktforskning
i in- och utländska arkiv utföres
Löjtn. Erik Cæson Swartz,
Charlottenborgs Slott, Motala V.

Fältts
PROTTNINGGATAN 40
HORNSGATAN 1
ÖNGSGATAN
vid Konserthuset
STRANDVÄGEN 1
DROTTNINGHOLMS VÄRDSHUS
NACKANÄS VÄRDSHUS

i det senast planerade upprorsförsöket.

En fullständig upprensning måste ske, så att vi stadigvarande befrias från asiatiskt samhällskick och dess förespråkare.

Landsbygdens ungdom — den nya kulturens bärare.

(Forts. fr. 1:a sid.)

är ytterst beroende av en stark, kunskapsrik, frihetsälskande och rättsmedveten bondestam. I odalmäns ättlingar skåden genom historiens ljus på Edra fäders skona bedrifter och stån därför icke likgiltiga inför tidens dekadans, urartning och okultur. Ty att med körslagda armar i slö likgiltighet blott åse hur allt bär i väg mot undergångens brant, utan att söka avvärja faran, därmed haven I ingen ursäkt inför Eder själva och kommande släktled, som på historiens blad skola granska Edra handlingar och skörda frukterna av Edra gärningar. Fylken därför Eder samman som fordom med bondehövdingarna i spetsen och tågen segrande fram under bondefanorna för en ny tid och vriden den skeva, abnorma utvecklingen in i normala, naturliga gängor igen!

För att I skolen göra Eder skickliga härtill så hållen framför allt upplysningens fana högt och trängen ned i vetandets skattkammare och kunskap, som är erforderlig för att nå detta härliga mål, som är Eder förelagt. Ingen äger rätt att dra sig undan och svika sina bröders hopp, utan alla måste vara med i den stora nydaningskampen. Avskudden det pöbelsvälde, som trycker såväl från höger som vänster och tillbakavisen det hån och begabberi, som möter Eder från modernlvar och dagdrivare i storstäderna, vilka ej vilja veta av att bondestammen är folkets ädlaste kärna, märg och rot, och på vars ärliga strävanden, svett och möda dessa odlägor och lättingar leva och ha sin existens. Länge nog haven I landsbygdens söner och döttrar varit satta i skymundan och fått Edra rättmätiga krav tillbakavisade. I haven varit förbränningshärdar åt storstäderna och fabrikerna. Man har gjort med Eder som man gör med brandredskapen. När det fattar eld i knutarna tar man fram dem, varefter de åter ställas i någon undangömd vrå. På samma sätt när krig och hungersnöd börjar rasa, då måsten I fram för att släcka och då åren I aktade och värderade.

I landsbygdens folk, som åren "kärnan i folkträdets stam" ur vilken all verklig kultur och utveckling måste framspira, samlens i små grupper och med boken i hand tänden kunskapens ljusa värdkasar överallt i bygderna, så att dess flammor måtte lysa i värje gård och bygdda. Diskuteren tidens brännande frågor och sätten Eder in i politikens ränker och konster. Denna är ej såsom det skenbart synes förbehållen åt en eller annan folkklass. Visserligen är politikens ursula ränkspel, enligt min mening av ondo bland ungdomen, men då landets knappast mer än till mogen ålder kommen ungdom givits politiska rättigheter, så är det väl också meningen, att dessa skola utövas av alla. Det gäller bara att vi skola föra in politiken likom kulturutvecklingen för övrigt på nyare och bättre banor, så att *allt* blir till gagn för *alla* och *intet* till skada för *någon*.

Träd därför fram Du unga odlarsläkt
och båda snart den nya morgonväkt,
då folkens sköna vår skall bryta fram
för helig kamp av ädel bondestam.

Johan Johansson.
Lidnäs.

Stockholms Förenade Tvätt
Luntmakaregatan 94
STOCKHOLM. Tel. Vasa 34 22.
Specialité: Tvättning av överdragskläder.

Hotell och Restauranter

som rekommenderas den resande allmänheten.

ARVIKA. Stadshotellet.
ESKILSTUNA. Frimurarehotellet.
GNESTA. Stora Hotellet.
GÄVLE. Grand Hotell och Centralhotellet. Järnvägshotellet.
GÖTEBORG. Hotell Eggers.
HALMSTAD. Grand Hotell.
HEDEMORA. Stadshotellet.
HÄSSLEHOLM. Stadshotellet
KALMAR. Stadshotellet.
KARLSTAD. Stadshotellet.
LANDSKRONA. Stadshotellet.
LINKÖPING. Stora Hotellet.
HUDIKSVALL. Stadshotellet.
LULEA. Hotell Hospits, Mattis Johansson, Tel. 1148.
LUND. Grand Hotell.
NORRKÖPING. Göta hotell Dir. H. Magnér.
NYKÖPING. Stora Hotellet. Tel: Namnanrop
SIGTUNA. Stadshotellet. Tel. 110.
STOCKHOLM. Hotell Kung Carl, Birger Jarlsg. 23. Tel.: Namnanrop.
Carlton Hotel, Kungsg. 57.
Pensionat Wasa, 73 A Drottninggatan, 4 tr. Hiss.
STRÄNGNÄS. Stadshotellet.
TROSA. Stadshotellet. Tel. 34.
VÄSTERÅS. Hotell och Restaurant Klippan.
ÖREBRO. Stora Hotellet.

SKINNTRÖJOR,
VÄSTAR, KAPPOR, KAVAJER, BYXOR, MÖSSOR, HANDSKAR av förstklassig svensk tillverkning till
verkligt billiga priser
GUSTAV PETERSSONS BEKLÄDNADSAFFÄR
Specialaffär för skinnkläder
SVEAVÄGEN 60, STOCKHOLM — (Mitt emot Adolf Fredriks kyrka.)

Svea Hovrätt ger Utr.-Dep. och J. O. en välförtjänt bakläxa.

(Forts. fr. sid. 1.)

min räkning mottaga och till mig omedelbart utbetala remissbeloppet. Han avlade sålunda sin ämbetsdräkt, när ämbetsmannaansvar av honom skulle utkrävas, men skrudade sig åter i densamma vid rådhusrätten, när ansvar enligt anvisning av U. D. och J. O., skulle utkrävas av honom såsom enskild person. Och hela tiden stod kabinettssekreteraren Sjöborg på hans sida, och inför domstolen försvarades han av advokaten C. Ljungholm, som förklarade, att hans förehavande varit i god och laga ordning. I anledning av samma kabinettssekreterares meddelande till mig, att, "såsom redan av exellensen (Branting) muntligen tillkännagivivits för Eder, Eder anmälan mot Anderberg jämte i samma ärende senare till U. D. inkomna framställningar icke kunna föranleda någon vidare åtgärd", begärde jag att få veta motiveringen till detta egendomliga beskred och fick då veta, att "vidkommande ärendet om mina klagomål mot Anderberg U. D. funnit desamma icke häntöra sig till en tjänsteangelägenhet". Och detta besked godtoga senare av J. O., som också, men först efter åtskilliga om och men, motiverade sin underlåtenhet att ingripa med en sådan uppfattning. Det är denna, av U. D och J. O. sålunda uttalade uppfattning, som nu och på mycket goda grunder såsom uppenbart oriktig underkänts av hovrätten, som enhälligt förklarat, att, "enär Cronholms mot Anderberg i själva saken framställda yrkanden hänföra sig till förment felaktiga förfarande från Anderbergs sida i dennes egenskap av chef för Sveriges beskickning i Mexico o. s. v." Och till yttermera visso har den dömande divisionens ordförande i särskilt yttrande till protokollet anfört följande: "Med hänsyn till vad ovan anförts och då, enligt min uppfattning, *alla* de åtgärderna av Anderberg, som av Cronholm i det nu föreliggande målet förts Anderberg till last, *måste* anses hava av denne vidtagits i hans egenskap av chef för svenska beskickningen i Mexico, vhar jag funnit Stockholms Rålstuvurätt icke vore behörigt forum för prövning av Cronholms mot Anderberg framställda yrkanden".

Ett klarare och kraftigare underbetyg har väl aldrig ett utrikesdepartement fått och ej heller den ämbetsman, som det enligt grundlag åligger att i laga ordning tillatala dem, som uti sina ämbetens utövning av våld, mannamån eller annan orsak någon olaglighet begått eller underlåtit att sina ämbetsplikter behörigen fullgöra. Det är också i ett sådant förhållande, som faran ligger för de utlandssvenskar, som nödgas träda i förbindelse med en beskickningschef av Anderbergs lägagning. I tro att de anförtrott sina intressen i goda händer. Det är emellertid ej blott U. D:s otillständiga förhållande i denna affär från begynnelsen genom att lämna Anderberg sitt biträde till fullföljd av hans illasinnade planer och dess vägran att sedan pliktenligt lämna den rättskränkte begärd hjälp utan även och framför allt dess otillbörliga tilltag att ogörliggöra ett ingripande från J. O:s sida genom en förklaring, att Anderbergs förehavande icke haft att göra med hans tjänsteställning såsom beskickningschef, en förklaring, som, om den icke av betänklig brist på vetande även på det rent juridiska området och om en vilja att handla utan varje hänsyn till vad moralisk rätt ljuder, som är det för rättskänslan sårande i denna sak. Utrikesdepartementet, är ju icke ett avdelningskontor till Stockholms Enskilda Bank utan ett statsdepartement, där ej heller den nyligen förkunnade Wallenbergska principen att handla "affärsmässigt utan känslofaktor" får lov att göra sig gällande. Visserligen har Högsta domstolen ännu icke sagt sitt ord i denna rättsfråga, men vad som hittills hänt mig må tjäna andra svenskar, som befarfa främmande land, till varning att taga sig väl i akt uti sitt umgänge med Wallenbergska "diplomater". Detta fall är ju ej heller det enda, då en dylik "diplomat" visat, att han ej förstått att rätt skilja på mitt och ditt. Det är ej väl beställt inom det utrikesdepartement, där sådant ej blott tolereras utan även försvaras och ändandrages varje laga bevirande. För ett sådant statsdepartement kan den stora allmänheten ej heller hysa påbjuden aktning.

Folke Cronholm.

RESTAURANT
RUNAN
Dalagatan 50, Stockholm.

Judendom och frimureri.

(Forts. fr. sid. 1.)

stein, Ottokar Mascha; Hedersledamöter *Lederer*, doktor Blahy; styrelseledamöter: Heinrich *Glücksmann*, Balduin *Poricht*, Angelo Cararo, Felix Kopetsky, Alexander Mintz, Emil Frankl, Friedrich Artner, J. K. Barolin, Gustaf Spieler, Eduard Zinner, Dr Siegfried *Rumpler*, Franz Fischer, Anton Walk, Hans Hedding och Rudolf König. Dessutom följande frimurare i ledarställning: Dr L. Stadler, Dr L. Brügel, G. *Ramberg-Mayer*, F. *Theophile*, J. Ew. Prohaska, J. Geisler, E. Koffmann, Eugen Fulda, Dr G. Stolper, Dr M. Pickarzky, Dr E. *Roth*, Dr Alfr. *Buss*, Friedrich Schiller (††), Erwin *Abeles*, L. Bunzl, prof. B. *Hammerschlag*, Dr A. *Ullmann*, Dr H. *Grün*, Dr Jacob Zilsel, E. Aufricht, Dr F. *Guttman*, Dr Emil *Ornstein*, Armin Brunner, Jacques *Eisenstein*, o. s. v. Följande personer anses gälla som frimurerietsrepresentanter vid Wiens universitet: Professorn i statsrätt Kohn = Kelsen (den nuvarande Österrikiska författningens upphovsman!) och Dr Frankfurter. Påstående, att förbundspresidenten Hainisch skulle vara frimurare, har hittills förblivit oemotsagt. Den beryktade generalissima för det socialdemokratiska partigardet ("Republikanska skyddsförbundet eller Arbetarvärnet") Dr Julius *Deutsch*, är medlem av schweiziska frimurarorden. Dr Otto *Bauer*, socialdemokraternas talman i Österrikiska parlamentet, är likaledes en broder inom den dunkla makt, som hammarens och cirkelns loge representera. Den marxistiske skolreformatorns, Herr Glöckl's sekreterare är juden *Sonnenbaldner*, likaledes frimurare. Den kände E. *Lennhof* är ledamot av förbundsrådet inom Wiens storloge. Denna långa rad av namn på frimurare i Wien talar ett tydligt språk. Vi finna, att större delen av de upprämnade äro judar, och att återstoden består av andra icketyska element såsom slaver, italienare o. d. Det oproportionellt stora antalet i Wiens frimurarkorporationer visar med all önskvärd tydlighet, att judendomen och frimureri äro praktiskt taget identiska.

Men det faktum, att ledarplatserna su gott som uteslutande äro besatta med judar, ådagalägger, vilken oerhörd makt judarna kunna utöva genom logerna. Med rätta skrev därför "Völkischer Beobachter" redan i mars 1921: "Frimurarfrågan är för ögonblicket viktigare än judefrågan, ty de nationella elementen börja redan se klarare i judefrågan, men om frimureriet veta de icke sanningen?".

Särskilt anmärkningsvärt är vad frimurar-brodern *Iwein von Kilwenning* skrivit i Leuchtturm (17:de arg. septemberhäftet n:r 3 1922): "Sedan man börjat släppa in judar i de enskilda broderkretsarna gick det syubarligen bakåt och utför med "den kungliga konstens" utövning. Helu logearbetet blev förpestat av den judiska anddans gift". Högst betydelsefullt verkar i detta sammanhang ett yttrande av frimureren *Conrad* redan 1882 angående förhållandet mellan judendom och frimureri: "Den fria judiska mannen av gott rykte är duktigare i frimurerarbetet än en aldrig så ansedd kristen!". Nu veta vi det. Juden är den borne mästaren i "den kungliga konsten", människligen i allt det, som man nu för tiden förstår under namn av frimurararbete, vilket slutligen intet annat innebär än det slags verksamhet, varom storlogens i Paris offi-

W. HOLMGRENS SKOMAKERI
Tomtebogatan 3
Telefon Vasa 376
Emottager och utför:
Arbeten av allt vad till yrket hör
Snyggt och välgjort arbete på bestämd utlovad tid
OBS.! Sulning även med BJÖRNLÄDER och RAGUMMI
PRIMA MATERIEL GARANTERAS

VÅRENS
snöblekning och torkning av tvätten ute i det fria börjar nu. Någon gång under året behöver Edra tvättkläder torkas i sol och barrskogsluft. Vi utföra sådan tvätt då vårt läge vid skog och sjö tillåter oss tillmötesgå denna alla husmödrars önskan. De kunder som önska se huru härvid tillgår inbjuda vi att besö arbetet härimed, en tur med vår ångbåt från Kungsholmstorg till Stora Essingen kan göras tur och retur på en timma.
Vördsamt
H. M. Konungens Hovleverantör
Leverantör till H. K. H. Hertigen av Södermanland
H. K. H. Hertigen av Västergötland
H. K. H. Hertigen av Nerike
ESSINGE ÅNGTVÄTT
TVÄTT- OCH STRYKINRÄTTNING
Telefon: 336 42 STOCKHOLM Tel. Essingen 12
Lagning av all slags tvätt utföres på begäran.
Inlämning: Sibyllegatan 21. Tel. Ö. 8 22.

Vid behov av
SLIPNING
vänd Eder med förtroende till
BRÖD. JOHANSSONS EFTR.
Sliperi- & Reparationsverkstad
Jakobsbergsgatan 20, Stockholm.
Tel. Norr 204 15.
Vi rekommendera oss till slipning av alla slags Eggverktyg.
OBS.! Noggrant arbete garanteras.

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande restauranger i Stockholm:
Automatrestaurant CYRUS, 43 Nybrogatan 43
Automatrestaurant ALEXANDER, 2 Smålandsgatan 2
Automatrestaurant ENGELBREKT, 8 Roslagsgatan 8
Automatrestaurant GUSTAV VASA, 51 Upplandsgatan 51
Automatrestaurant S:T ERIK, 47 8:t Erikagat. 47.
Automatrestaurant GUSTAV ADOLFSHALLEN, 68 Västerlånggatan 68
Automatrestaurant BIRGER JARL, 73 Folkungagatan 73
Frukost 1/2 9—1/2 Middag 1/2 2—7 Kväll 7—1/2 12 Inga dricksp engar Ingen spritservering

ciösa kungörelse i oktober 1922 så vackert säger: "Bröder, vi förkunna Eder att vi hoppas, att frimureriet också skall lyckas genomdriva *den större revolutionen "den internationella revolutionen"* (Se "Einfluss der Freimaurer auf die französische Politik", "Reichspost" 9 nov. 1924). Nu står det utan vidare klart för oss, varför den italienska fascismen så skarpt gick till rätta med frimureriet. Den italienska antifrimurarlagen är det bästa beviset för nödvändigheten av att bekämpa frimurerietsheminga arbete, om nationell politik skall kunna föras.

Stortalig, så det förstår, skriver "Wiener Freimaurer-Zeitung" i n:r 5—6 av augusti 1925: *"Det oaktat torde Mussolini misstaga sig, däreat han tror, att denna terroristiska handling (antifrimurarlagen) kommer att göra slut på den kungliga konsten i Italien"*. Bortsett från det dolda hot, som så skickligt inlagts i dessa giftiga ord, finna vi i denna sista den intressanta bekännelser, att frimureriet känner sig starkare än fascismen, som äger att förfoga över alla statens maktmedel i Italien. Bakgrunden till denna egendomliga maktkänsla utgöres av den faktiska tillvaron av det judiska världsfinansherraväldet, åt vilken allting skall göras tributskyldigt och till stor del redan blivit det. Judendomen och revolutionen äro med varandra mycket närbesläktade begrepp. Lika närbesläktade med varandra äro judendomen och frimureri, ty icke blott logernas tongivande ledare äro nästan uteslutande judar, utan också frimurarnas bruk (ritual) äro utpräglat judiska. I den av Hamburgrabbinen G. Salomon skrivna lilla boken *"Rörster från Östern"* (sid. 106 och 107) heter det: Varför finnes det i frimurarnas hela ritual icke ett spår av kyrklig kristendom? Varför nämnes icke naninet Kristus en enda gång vare sig i eden eller i den bön, som förrättas vid öppnad loge eller vid taffelogen? Varför räkna icke frimurarna tiden från Kristi födelse, utan, liksom judarna, från världens skapelse? Varför har ej frimureriet någon kristlig symbol...?" (Citerat efter L. Müller v. Hausen: "De gammalpreussiska logerna ...", sid. 12). Svaret på dessa frågor framgår av frågorna själva. Logernas ritual är nämligen judisk, liksom hela det hemliga förbundet är judiskt. Frimurerietshistoria bevisar detta faktum i otaliga exempel. Att nämna ens några av dessa, skulle långt överskrida ramen för detta av brist på utrymme mycket kortfattade arbete. Till slut må anmärkas, att förhållandet icke blott är sådant hos det österrikiska frimureriet. Logerna utgöra ett *internationellt hemligt förbund*. Frimureriet i hela världen befinner sig i judarnas händer.

Leo Hæubenberger, Wien.

Södra Kungstornet,
Stockholm
Redaktör: ELOF ERIKSSON
Telefon: Norr. 5898 Norr 5899

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

Lösnummer 25 öre.
PRENUMERATIONSPRIS:
Helår ..... Kr. 10.—
Halvår ..... Kr. 5.25
Kvartal ..... Kr. 2.75

Nr 18 (135). Fredagen den 4 Maj 1928. Årg 4.

Författningen och svenskheten.

I gamla tiders Sverige byggdes land med lag. Det ligger i den nordiska grundåskådningen att riket skall timras fast på lagens grund och rättskipningen ej taga hänsyn till politiska och andra utomrättsliga förhållanden. Demokratien, till ursprung, och verkan osvensk och onationell, har infört ändring härutinnan. Och demagogien, som ständigt måste slå på reformtrumman, har stiftat många, onödiga och dåliga lagar för att på folkmöten det skulle kunna talas om de storartade förbättringar av samhället, folket genomfört, och om de än större, det genom folkmötestalarna ärnade genomföra. Även till formen hava lagarna försämrats; under kristiden utfärdades en lyresförordning, däri förekom vändningen "såsom att om", således pigsvenska, under det ännu i förra hälften av 1700-talet lagspråket utgjorde den klang- och märgfullaste behandlingen av svenska språket. Lagar tillverkas nu, som gå stick i stäv mot svenska folkets rättskänsla, och det är särskilt farligt för riket, att handlingar, som för laglydiga medborgares rättsbegrepp ej äro brott, kriminaliseras, såsom t. ex. skett i förordningar, egenmäktigt utfärdade av dr Ivan Bratt och därefter legaliserade. Men det ingår i det judiska systemet att på detta och andra sätt undergräva respekten för lagarne och rättsväsendet.

Efter svenska samhällets "demokratisering" (läs politisering), passade icke längre landets grundlagar. utan ändrades dessa medels grundlagstridig sedvänja. Befarade man, att Konungen skulle visa sig genstörig därvidlag, framkom i pressen såsom ett tyst hot mot den högsta överheten påpekade av den republikanska styrelseformen såsom den rationella; och omtanken för dynastiens framtid var naturligtvis för Konungen ett tungt vägande skäl, varför troligen kom påstående. att med ändrade tider följde ändrade seder och att Konungen förty hade att foga sig efter "folkmeningen" (främmande för den sunda och oförvillade delen av befolkningen). Alltnog, Konungen styrer ej allena, i enlighet med grundlagens bud, riket och utser icke heller de särskilda statsråden, utan uppdrager åt den tillärnade statsministern att välja sina blivande kolleger, vilka därigenom ifråga beroende av honom och ej fullt självständiga män, som utan inhämtad tillåtelse från statsministern kunna fritt uttala sin åriiga åsikt om vad för riket synes dem gagneligt. Och statsministern i sin tur är slav under det politiska parti, han tillhör. Och partiet i sin tur,...? Ja, partiets förtroendemän äro de, som i synlig måtto utdela befallningar. Vad äro då dessa, skenbart så mäktiga förtroendemän generellt sett? Nollor, rena nollor, snälla, beskedliga och lätthanterliga nollor, som i allmänhet icke ställa sina fordringar högre än till en förtroendesysslа inom det kära partiet. Det strider fullständigt mot det judiska systemet att till dylika poster utse självständigt tänkande och handlande män, utan de skola vara formbara såsom krukmakarens lera. Den som ej har denna för en verklig man av svensk stam föraktliga egenskap, har inga apparenser till sliка förtroendeposter. I stort sett skulle Sverige regeras den dag, i dag är, av rena nollor? Obetingat, det hör till systemet! Men hur kunna nollorna fatta beslut? — De fatta inga beslut! De äro bara stafagefigurer, uppställda för att det hela den stora, tanklösa fårahjorden av väljare skola brösta sig och inbilla sig, att det är dess förtroendemän och dess partivänner, som äro så mäktiga, och över att själv indirekt deltaga i det högre styrandet av Sverige. Men nollorna ifråga mottaga och utföra befallningar från och åt icke-partivänner (Detta får emellertid väljarekorora icke hava den bittersta aning om, ty i så fall kunde hela systemet gå sönder). Vilka de hemliga regeringsmakterna är, det veta Nationens läsare. De osynliga regenterna äro icke medlemmar i något visst parti, annat än möjligen för syns skull, och då lämpar det sig bäst för dem att utgiva sig för liberaler, speciellt kulturliberaler. De dirigera samtidigt samtliga politiska partier, "högern", "vänstern", "frisinnet", libertén, sociala demokratien och det ryska upprorspartiet. Hela det regeringssystem, som grundlagsvidrigheť gripit statsrodret, är en enda stor jättebluff till allmänhetens förvillande och svenskhetens förvanskning. Liksom all annan skickligt igångsatt bluff, går den till en tid, tills sprickan varder synligt stor och ihåligheten klart skönjes. Ve det hemliga systemet den dag, det åter kan upplетas quantum satis av självständigt tänkande, svenske män, som icke längre vilja finna sig i det vanärade beroendet av hemliga, grundlagsstridiga, kosmopolitiskt inriktade regeringsmakter. Svenskheten är icke död, den sover. En utländsk raspsykolog har anmärkt, att, fastän svenskarna äro den rasrenaste stammen av de nordiska frändefolken, den nordiska rasens inneboende kraft och lynnesdrag visa sig så litet i nutiden; svenskens yta är förändrad, när det gäller politik och kultur, men instinktivt förmärker man dock att svenskheten finnes kvar, dold i själens hemliga kammar. Man kan gå ett steg längre än den utländska psykologen: om man jämför olika, svenska folkskikt, finner man, att det nordiskt blodrenaste, allmogen, slumrar djupare och mer än övriga svenskar. Takttagelsen, att ju mer nordiskt blod, desto mer sömnaktighet, synes tyvärr ej helt sakna åsiktsbelägg i nutiden.

Juden Karl Marx, en av alla tiders största charlataner, som grundade sina irrläror på medveten falsk historieuppfattning och intet annat var än en lydig tjänare åt det internationella, judiska storkapitalet, vars ärenden han uteslutande gick i sitt skriftställarskap, utarbetade en medveten falsk, krass materialistisk internationalekonomi, bygd på en klasskamphypotes av dogmatisk natur, vars riktighet man ej fick betvivla utan utgavs för en ny religion, och inbillade därefter "proletärerna", att han riktade en stöt mot kapitalet och "arbetsköpande kapitalister" (i själva verket mot företagsamma och nyttiga medborgare, som stodo i en träkig mellanställning emellan arbetarne och det judiska, utsugande storkapitalet). Genom den samvetslösa, marxistiska kuppen vunno judarna två oskattbara förmåner, som förhjälpte dem att mer lysande än någonsin fortsätta sin improduktiva snyltgästtillvaro: för det första hindrade Marx genom det enkla knepet att vända upp och ned på sanningen, arbetarskararna att gå bröstgänges mot det skadliga kapitalet, och för det andra fingo judarna såsom grundare av socialdemokratien efter hand all politisk makt inom de nationella staterna, och de socialdemokratiska hövdingarna till och avsattes genom det listigt uttänkta hemliga regeringssystemet, som här ovan berörts. Kapitalistehjduken Marx, arbetande under Rotschildarna, förde sitt parti även till makten i Sverige, men höjdpunkten är nådd, och när Branting dog, hade redan utförsbacken begynt. — Allmogen har icke organiserat sina leder såsom fabriksarbetarna. Det kan förefalla, som om den dådlöst sovit. Ty Sveriges jordbruksidkande befolkning utgör 40 procent av landets innehyggare, och lantbefolkningen hade alltså, om den allvarligt velat, kunnat vara det största och mäktigaste politiska partiet. Men den nordiska rasens i Sverige förmenta slummer kan ses från en annan synpunkt. Svenskens trögliet är nämligen en trögliet i rent fysikalisk bemärkelse: svår att få igång, men omöjlig att stanna, väl en gång satt i rörelse. När det klandras, att krafterna slumra hos de svenske, kan man däri skönja högre makters visa hushållning: då väl de svenske rycka fram, äro de utvilade och morgonfriska, med långa tiders reservkrafter församlade i ladorna; ingen plit har dragits, intet skott har lossats, förr-

(Forts. å sid 5.)

DJÄVULSSPELET I MOSKVA.

Intet land erbjuder i närvarande tid så stora svårigheter i fråga om bedömande av situationeń som Sovjet-Ryssland. Fullt pålitliga uppgifter rörande de i detta land rådande faktiska förhållandena äro nämena knappast möjliga att erhålla. Vad som mer eller mindre officiellt meddelas från Moskva har i dag uppenbart ej mera sanningsvärde än i går. Djävulsspelet, som för ett årtionden sedan igångsattes i Ryssland, fortsättes trots det fatala misslyckandet. När oppositionen från det förtryckta ryska folkets sida mot den revolutionära blodsregimen blivit alltför svårartad, har denna vid sidan av en forcerad tjekaverksamhet sett sig nödgad till olika mått och steg, reträtter på skilda punkter samt diverse formella ändringar i regimen, för mässnöjets och dep oppositionella förebenä nedslående.

Vid olika tillfällen under de senaste åren har en kraftig reaktion mot det judisk-bolsjevikiska väldet i Ryssland gett sig tillkänna framför allt under gestalten av antisemitiska rörelser både i städerna och landsorten. När dessa omsider antogo en sådan karaktär, att de direkt hotade sovjetmaktens bestånd, etablerades en regimförändring, som förde georgiern Stalin till makten. Denne inledde en energisk aktion mot den politiskt ledande kretsen av judar och slog an vissa ryska-nationella och omsider även kyrkvänliga strängar, varigenom det lyckades att få både ryssarna och den övriga världen att tro, att han var mannen, som skulle gå in för landets befrielse ur det förhatliga judiska oket. Stalin undvek emellertid märkligt nog att röra vid ryska statsbankschefen, juden Scheinmann, Sovjet-Rysslands ekonomiske ledare, vars ställning lämnades oantastad. På restauranterna i de ryska städerna sjöngos visor, vari "lillefar" Stalin bokstäfvits att rädda Ryssland ur judarnas klor. "Lillefar" Stalin kom till makten, bröt efterhand till synes fullständigt med juderevolutionärerna, av vilka de mest betydande deporterades. Framstående rabbiner gåvo intervjuer i de stora europeiska tidningarna, vari Stalin skildrades som "världens fruktansvärdaste antisemit". Ute i Europa arrangerades en språngning av tredje internationalen i "högerkommunister" ("stalinister") och "vänsterkommunister" ("trotskijister") under former, ägnade att inge världen den uppfattningen, att det på allvar rörde sig om en strävan från det härskande sovjetregimens sida att i praktiken avveckla den världsrevolutionära rörelsen. Det förtryckta Ryssland liksom hela den civiliserade världen drogo en suck av lättnad.

Man hade svårt för att tro, att också allt detta blott var ett spel.

(Forts. å sista sid.)

Frankrike och det judiska problemet

Av Abbé Gaston Duperon, Paris.

Det judiska problemet är, sådant det framträder i Frankrike, olösligt sammanknutet med frimurarfrågan. Alla judar av en viss betydenhet, vilka vi möta och som äro livligt verksamma, äro frimurare. Å andra sidan har det framför allt alltsedan 1789 års revolution varit frimureriet, som hos oss möjliggjort och underlättat judarnas verksamhet.

Judarnas emancipation i Frankrike var ett verk av den konstituerande Nationalförsamlingen. Genom dekretet av den 28 januari 1790 bestämde den, att "alla de judar, som i Frankrike voro kända såsom portugisiska, spanska och Avignon-judar, skulle åtnjuta aktiva medborgarrättigheter". Men nu var konstituerande Nationalförsamlingen till övervägande delen sammansatt av frimurare. Av dem, som understött yrkandet, voro Abbé Grégoire, Mirabeau, Greven av Clermont Tonerre, Robespierre och Talleyrand medlemmar av frimurarloger.

Den 20 juli 1790 upphävde Nationalförsamlingen de särskilda skatter, som judarna från Metz och Elsass fått vidkännas, och slutligen kungjorde Ludvig XVI den 13 november 1791 högtidligt den lag, vari judarna förklarades för franska borgare.

Början till kampen mot judarna går tillbaka till Napoleon I:s tid, femton år efter stiftandet av lagen, som tillförsäkrat dem franak medborgarrätt. Redan på den tiden började de göra sig omöjliga.

Den 6 maj 1806 lät Napoleon offentliggöra ett dekret, som kontrasignerats av Maret och som bebådade "ett års uppskov med varje verkställande av domar och fördrag på annat sätt än medelst enkla ämbetshandlingar mot lantbrukare eller köpmän i departementen Saar, Roer, Mont Tonerre, övre och nedre Rehn, Mosel och Vogeserna, däreat anspråken mot dessa lantbrukare av dem överlämnats till förfång för judar."

Den 17 maj 1808 inskränkte ett annat dekret för en tidrymd av tio år på ett betryggande sätt judarnas handelsfrihet: Ingen jude fick ägna sig åt handelsverksamhet, med mindre han för detta ändamål erhållit ett intyg av resp. departements prefekt; därmot upphävdes förbudet för nya judar att bosätta sig inom departementen Övre och Nedre Rhen. I de andra departementen fingo de endast bosätta sig, om de ägnade sig åt lantbruk; dessutom voro de ålagda att göra personlig krigstjänst, och det var dem förbjudet att ställa vikarie. Judarna i Gironde och från Landes voro undantagna från dessa påbud.

Man måste förflytta sig till åren 1845—46 för att finna den första antijudska rörelse, som satte den allmänna opinionen i Frankrike i svallning.

År 1845 utgav "Ecole Sociétaires" bokhandel en ganska beaktansvärd bok om 362 sidor av A. Tonvenel, betitlad "Tidsälderns judiska konungar, en finansaristokratiens historia". Men år 1846 var kampanjen mot de judiska bankerna så häftig, att Rothschild kände sig till den grad träffad, att han ansåg det som sin skyldighet att gripa till självförsvar.

Angreppen började med ett litet häfte om endast 36 sidor, men detta utkom i rask följd i 15 upplagor; dess titel var: "Rothschild den Förste, judarnas konung, uppbyggliga och märkvärdiga historia, av Satan".

På detta angrepp svarade James Rothschild — det finns ingen annan med detta namn — i en broschyr i samma stil och till och med av samma sidoantal. Det var "Rothschild I:s, judarnas konung, svar till Satan den Siste, belackarnas konung".

Denna James Rothschilds broschyr förblev ej obesvarad, men denna gång satte "Satan" sitt rätta namn inunder, i det nämligen George Dairnvaell publicerade ett nytt arbete, som liknade det första. Det var "Rothschild I, hans tjänare och hans folk"9 av G. Dairnvaell, författaren till "Judarnas Konung uppbyggliga och märkvärdiga historia", "Finansbaronerna bära upp staten, liksom repet bär upp den hängde", "Montesquieu — En replik på fingerade svar och nya gärningar mot H. M:t Rothschild, Hrr Fould, Ch. Laffitte etc.".

En av de sista broschyrerna skulle utkomma i september 1846 och avsluta serien; men den var av ringa betydelse och skulle ej omfatta mer än 244 sidor; dess författare var Henri Agis. Den var betitlad "Ett socialt sår — Rothschild I, juden, bankiren, konsuln och baronen". Vissa machinationer förhindrade i sista minuten dess utkommande, vilket är mycket att beklaga, ty de framtidsperspektiv, denna broschyr innehöll, voro som profetiska.

Men denna kampanj fortsatte ej. Fastmer utgjorde februarirevolutionen år 1848 en triumf jör judarna. I den provisoriska regeringen sutto tvenne judar — båda voro frimurare — nämligen finansministern Michel Goudchaux och justitieminister Adolf Cremieux. Den senare emottog i den provisoriska regeringens namn den delegation från "Grand Orient de France", som kommit för att lyckönska den nya regeringen till revolutionens lyckliga framgång.

Adolf Cremieux, vilken dog som Storkommendör för Skotska Ritus' högsta råd, skulle under den följande tiden spela en viktig roll.

(Forts. å sista sid.)

Ur religionens hävder.

För Nationen av *J. L.*

Det gives perioder i de olika nationernas historia som tydligt visa att utvecklingen kommit in på orätt spår, emedan systemet grundats på falska förutsättningar, varigenom följderna bli ödesdigra. En sådan period synes f. n. nästan undantagslöst alla Europas nationer ha att genomkämpa, och icke minst vårt svenska fosterland. Man kunde ju med något sken av berättigande här invända: Att fela är mänskligt. Ja, tyvärr är det så! Men om kända förhållanden stå till buds, vilka man avsiktligt uraktlåter att använda sig av för att uppnå bättre resultat, så har man för sitt misslyckande intet att urskulda sig med. Och vad våra svenska förhållanden beträffar, så ligga uraktlåtenhetssynderna klart och tydligt i dagen för en var, som icke är förblindad av partipolitiska särintressen och samhällsfientliga främlingsintriger. Världsutvecklingen synes väl tidvis kunna tvingas in i onaturliga och kulturfientliga förhållanden, men vrides dock ånsider oemotståndligt tillrätta igen av de makter, som en allvis skapare nedlagt i människornas medvetande och som heta: sanning, rättfärdighet och kärlek.

Dessa makter ha också aldrig upphört att under tidernas lopp vara verksamma i det tysta, allt ifrån mänskligheténs tidigaste tillvaro. Därom ha stora andar av ovanliga mått tid efter annan fått vittna bland de olika nationerna, för att visa målet för den jordiska tillvaron, och de hava alla, med undantag av Jahve-Sebaot-kultens representanter, pekat hän mot ett överjordiskt evighetsliv, såsom det enda för människan eftersträvansvärda målet. I den egyptiska "Dödsboken", som sträcker sig tillbaka till 10:de seklet f. Kr. berättas t. ex. om hur människohjärtat efter döden väges på en våg inför den rättfärdige domaren, för att utrönа dess goda och onda gärningar under jordelivet. Detta visar tydligt nog att egyptierna under livstiden voro fullt medvetna om sitt ansvar inför en helig och rättfärdig Gud. Utgrävningen av Hammurabis lagkodex i Susa 1902 överraskade vår generation med den upptäckten att de "hedniska" Babylonierna egentligen varit ett i sedligt- religiöst hänseende bildat folk. Så säger t. ex. konung Hammurabi: "Då Marduk (namnet på deras gudsbegrepp) sänt mig att förkunna rätten för landet, har jag lagt rätt och rättvisa i landets mun; på befallning av himmelens och jordens store domare, skall rättvisa uppgå i landet. Såsom en fader för sina undersåtar så vill han bedja med fullt hjärta."

Lyckliga Babylonier! Vore vi dock även så långt komna i sedlig utveckling!

I den babylonisk-assyriska religionslitteraturen finna vi sådana yttranden som t. ex.:

"Bedjande, anropande och tillbedjande
Skall du bringa Honom (Guden)
tidigt om morgonen,
Så blir din kraft stark,
och den skall till det yttersta leda dig med Gud."

Och i sådan anda leder oss religionshistorien berättelser igenom hela raden av heliga urkunder, såsom Persernas Avesta, Hinduernas Vedaböcker, Indiernas Buddaläraa, Chinesernas Lautse och Kongfutse med sina flukländiga meditationer, Grekernas Plato och Sokrates såsom närmaste föregångare till Kristus, i vilkens personlighet vi utan svårighet kunna konstatera den högsta andliga uppenbarelse som kommit mänskligheten till del.

Endast det lagsystem, som betecknande nog förkunnades igenom eld och rök från hatets berg Sinai (== hat) kastar dystra skuggor framför sig, förebådande rövarebragder med brinnande byar och städer, som på Jahve-Sebaots befallning skulle tillintetgöras jämte män, kvinnor, barn och spenabarn. 5 Mos. 13: 16, 20: 15, 16, Jos. 8: 8, 1 Sam. 15: 3. Denna lagreligion har ingen större lycka att förkunna för människan än att få länge leva på jorden. (2 Mos. 20: 12). Evighetsliv finnes här ej: Av jord är du tagen och till stoft skall du åter varda (1 Mos. 3: 19) — det är judendomens livsinnehåll. Därför kunde ej judarna fördraga att en ny lära i deras egen krets förkunnades som var rakt motsatt Jahvеismens materialism. Och så uppstod judarnas fiendskap till den kristna läran redan vid dess första framträdande. Rabbinernas samfällda beslut blev alltså att tillintetgöra både stiftaren och hans lära. Då utförandet av den senare delen i denna försöats ej lyckades lika bra som den första, så smögo de sig listigt in i det kristna församhuset (Joh. 10: 1, 2) för att där sprida förvirring och förvillelse, och det har lyckats dem utöver all förväntan. Därpå ha vi otaliga bevis. På våra predikstolar helgiförfalskningar, vilket har sin grund i, att ur principiell synpunkt olikartade åskådningar kommit till uttryck i författningen. Då den nu tillämpats i något mer än nio år, torde tillräcklig erfarenhet ha vunnits om restriktionssystemets allmänna verkningar för att kunna avgöra, efter vilka linjer en omarbetning av förordningen bör äga rum. Särskilt bör det låta sig göra att, genom bestämmelser i författningen reglera vissa förhållanden, vilka vid förordningens införande icke blevo föremål för lagstiftning, utan lämnades åt kontrollorgans prövning. Den vägledande synpunkten vid en revision av förordningen bör enligt utskottets mening vara strävan att vinna sådana bestämmelser, som i möjligaste mån gagna nykterhetstillståndet i landet och genom vilkas tillämpning konsumtionen förorsakar minsta möjliga skada och olägenheter. Därjämte bör dryckesseden, särskilt i sina mer anstötliga former, motverkas utan att sådana ytterligare restriktioner införas, som äro ägnade att framkalla ett mer allmänt missnöje. Vidare böra sådana bestämmelser, som sakna

(Forts. å sista sid.)

Brattsystemet utdömt av bev.-utskottet.

Bevillningsutskottets föreslagna utredning angående omläggning av gällande lagstiftning rörande försäljning av rusdrycker godkändes av riksdagens kamrar vid deras senaste onsdagsplena. Betänkandet, som var enhälligt så när som på en reservation beträffande motiveringen av hr Bergman (f), förarbeddes av ett flertal motioner, nämligen de av hrr Nilsson i Östrabo (h) samt hrr Forsell (h) och Järte (h) väkta motionerna om revision av rusdrycksförsäljningsförordningen, hr Löfgrens i Nyborg (s) motion om objektiv undersökning av restriktionssystemet i de skilda skandinaviska länderna, hrr Bärgs i Katrineholm (s) m. fl. och Bengtssons i Norup (f) m. fl. motioner om höjande av lägsta åldersgränsen för erhållande av motbok till 25 år, samt hrr Bergmans (f) m. fl. och Ljunggrens (f) m. fl. motion om minskning av maximigränsen för utminutering till köpare av spritdrycker (f. n. 4 liter i månaden).

Utskottet erinrade om, att det redan 1923 framhållit att rusdrycksförsäljningsförordningen är behäftad med brister i flera hänseenden,

Den 4 Maj

Revisionen av Bratt-systemet.

Efter de uppseendeväckande avslöjanden rörande Vin- och Spritcentralens ekonomiska verksamhet, som den Vestmanska monopolkontrollutredningen bragt i dagen och som tillfullo bestyrkt de grava anklagelser, som av Nationen och andra under årens lopp framställts mot Spritmonopolet och dess handhavare, kunde ju ej förväntas annat, än att riksdagen under ena eller andra formen skulle finna sig nödgad inskrida. Den nämnda utredningen uppenbarade som bekant att det under tidsperioden 1917—1926 inom Spritcentralen rört sig icke endast om mer eller mindre öppna avskrivningar å det av dir. Lithander tidigare uppgivna beloppet c:a 80 milj. kronor, utan därtill även om dolda sådana, gjorda före bokslut, till ett sammanlagt belopp av kr. 46,588,345. Detta plus allt annat, som framkommit i samband med den offentliga diskussionen kring Brattsystemet, gjorde det icke möjligt för riksdagen att längre blunda i saken.

Bevillningsutskottets enhälliga förordande av en utredning angående omläggning av gällande lagstiftning på rusdrycksområdet måste tydas som ett erkännande att lagstiftningen ifråga icke är av beskaffenhet att motsvara sitt ändamål. Den är, framhåller utskottet, behäftad med brister i flera hänseenden och bör omarbetas på grundval av de erfarenheter, som under det gångna årtiondet vunnits med avseende å restriktionssystemets allmänna verkningar. De i betänkandet deklarerade allmänna principståndpunkterna, så som att den vägledande synpunkten vid en revision bör vara att åstadkomma en lagstiftning, den där i möjligaste mån gagnar nykterhetstillståndet i landet, samt att i framtiden sådana bestämmelser beträffande rusdryckshanteringen böra undvikas, som sakna nykterhetsfrämjande betydelse men äro ägnade att framkalla irritationer, äro av sådan art, att de kunna gillas av envar. Detsamma gäller utskottets förordande av en jämförande undersökning mellan det svenska restriktionssystemets verkningar i nykterhetshänseende samt de i utlandet, särskilt i Danmark, Norge och England, prövade systemen för begränsning av rusdrycksmissbruk. Kraven på direktiv från statsmaktens sida beträffande slutmålet för och takten i avvecklingen av det privatekonomiska intresset i utskänkningsrörelsen samt ifråga om detaljhandelsbolagens organisation och rätt att driva verksamhet genom dotterbolag, revision av deras förvaltningar ävensom rörande det inbördes förhållandet mellan dessa bolag och kontrollstyrelsen, äro förvisso även mer än väl motiverade.

Gentemot den till synes komna tendensen i bevillningsutskottets utlåtande kan sålunda sakligt sett intet egentligen vara att invända. Inom politiska kretsar betraktas det säkerligen ock som en akt av heroism. Det tyder otvivelaktigt på, att man inom politikens värld här börjar känna sig mindre slavbunden än tidigare gentemot den hemligt styrande judiska "skräckregeringen" under husen Wallenberg och Bonnier. Karaktäristiskt är emellertid att varken i utskottsutlåtandet eller i någon av de tidningars yttranden däröver, som sett dagen, med ett ord berörts alla de falsarier och ekonomiska missförhållanden, som uppenbarats inom Spritmonopolet. Lever man på de håll, där makten handhaves, i den tron, att det skall gå för sig att i längden blunda för de avslöjade jättesvindlerierna samt alltfort hålla sina gunstlingar storförbrytarna om ryggen, så må det en gång för alla sägas ifrån, att man grundligt misstar sig. Redan långt innan den Vestmanska monopolkontrollutredningen kom till hade en mängd ekonomiska missförhållanden inom Spritmonopolet offentligt framdragits och påtalats, däribland även åtskilliga under årens lopp företagna sensationella transaktioner inom Vin- och Spritcentralen samt dess långa rad av dotter- och dotterdotterbolag, ss. bortskänkandet i "gåvor" av konstaterade minst 184,000 kr. till olika institutioner, varav 50,000 kr. till "Socialpolitiska Institutet", 124,000 kr. till Antismugglingföreningen, 5,000 kr. till Mendelska Sällskapet och 5,000 kr. till "välgörande ändamål". Bland mycket annat efterlystes, ehuru fåfängt, den mystiska post å 791,000 kr. i Stockholms Allmänna Restaurant Aktiebolags räkenskaper, som 1919 stod upptagen under rubriken "utestående fordringar" (till restaurant-gäster!) och som uppenbart hör till de ömmare punkterna inom koncernen; vidare begärdes klara besked rörande spritherrarnas utländska affärer m. m. I sin uppseendeväckande inlaga till 1927 års riksdag påvisade direktör Lithander, huru under den gångna tioårsperioden genom mer eller mindre öppna avskrivningar och fonderingar inom monopolet använts icke mindre än bortåt 100 milj. kr., varav c:a 80 milj. kr. inom Spritcentralen och minst 15 milj. kr inom de övriga partihandelsbolagen. Till allt detta kom så monopolkontrollutredningskommitténs sensationella avslöjanden, att förutom de av dir. Lithander angivna öppna avskrivningarna hemliga sådana, gjorda före bokslut, under åren 1917—1926 företagits till ett sammanlagt belopp av kr. 46,588,345. Alla dessa offentligt framdragna och påtalade förhållanden ha emellertid av dem, som f. n. representera maktten i vårt svenska samhälle, ansetts vara av den lappriartade natur, att de i sammanhanget icke förtjänade att ägnas en tanke eller ett ord. Men man misstager sig. Det finnes en part, som heter svenska folket, som också har anspråk på att få ha ett ord med i laget.

Vid olika tillfällen har i denna tidning reagerats emot, att numera icke en enda fråga skall få anses tillräckligt upphöjd för att vara skyddad mot profanering av folksöndringens onda ingenier. Nykterhetsfrågan utgör härutinnan ett talande exempel. Man bekymrade sig föga, om ens göranden och låtanden stodo i överensstämmelse med den kristna moralens bud och inlät sig på ett schackrande med nykterheten på äkta orientaliskt vis. Den för nationens hälsa så viktiga nykterhetsfrågan drogs ned i den politiska summpranken, gjordes till en simpel partipolitisk stridsfråga, som hänsynslöst utnyttjades i förtörelsemaktens tjänst. Beskäftiga lycksökare höllo sig framme och lyckades med sina hala tungor och sina späckade börsar locka in nykterhetsrörelsen på falska vägar. Deras verk föreligger i dag till allmänt beskådande. Ingen förutom de själva och deras höga uppdragsgivare inom storfinansen lär vara nöjd med resultatet. Utvecklingen har på ett för alla uppenbart sätt visat, att den etablerade samverkan mellan nykterhetsintresse och judekapitalistiskt profitintresse har sina stora beskaffenheter ur det allmännas synpunkt. Det är en gammal erfarenhet, att eld och vatten icke låta förena sig, en erfarenhet, vars hållbarhet på ett nog så markant sätt fått sin bekräftelse i vårt Spritmonopol. Vad den härskande Wallenberg-Bonnierska judefinansens generalagent, dr Ivan Bratt, under dagstidningarnas mer eller mindre respektfulla applåder står och pratar från sina stolta estrader om sitt systems förträfflighet i nykterhets-, socialt, ideellt, ekonomiskt och andra avseenden, tager förvisso i dag ingen på allvar. Vi ha nu haft tio år att pröva Brattsystemet i dess verkningar. De härunder vunna erfarenheterna ha på ett ovedersägligt sätt visat, att systemet varken i nykterhets-, socialt, moraliskt eller stasekonomiskt hänseende på något sätt motsvarar vad som vid dess inrättande utlovades. Detta beror naturligtvis på, att grunden som lades för det underbara systemet, alls icke byggdes för de uppgivna utan för helt andra syften, vilka senare ju voro: spritens och nykterhetsrörelsens s. k. rationella exploatering för judefinansens räkning i ett sammanhang. Ett sådant "nykterhetssystem" kan nödtorftigt upprätthållas, så länge opinionen tiger, men den dag denna vaknar och låter höra sin röst, då är det slut med härligheten. — Något som man nu tydligen även inom parlamentariska kretsar börjat förstå. Beträffande det danska systemet, som av Nationen tidigare i princip förordats och av bevillningsutskottet nu särskilt nämnts såsom förtjänt av att uppmärksammas vid åstadkommandet av ett mera ändamålsenligt system här i Sverige, må erinras om, att man i Danmark medels de mycket enkla medel detta system erbjuder lyckats nå längre i strävandena mot allmän folknykterhet än i något annat land. Den stora hemligheten med dr Hindhedes system är, att han tog saken enkel och naturlig såsom den i verkligheten är och lade sitt system efter förnuftsenliga o. raka linjer, som tillförsäkrade staten hela vinsten av rusdryckshanteringen och där alltså intet utrymme gavs för den privata spekulationen att driva sitt spel. Det danska systemet innebär, att den lagstiftande församlingen bestämmer, huru stor myckenhet alkohol som under året får försäljas. Regeringen äger sedan att reglera försäljningen genom att höja eller sänka skatten, så att den bestämda kvantiteten räcker för den avsedda tidsperioden. Ingen byråkratihydra av den Brattskas typ erfordras och ej heller bjudes några möjligheter till privata spekulationer av den art vi i Brattsystemet fått bevittna, utan går hela vinsten till staten. Vid uppläggandet av riktlinjerna för vår framtida nykterhetspolitik gäller det givetvis först som sist att se till, att dessa komma att följa de rätta vägarna, de som leda främåt. En positivt syftande nykterhetspolitik måste vara baserad på moralisk grund samt så inrättad, att den kan samla alla, som verkligen åsyfta höjandet av folknykterheten. Den får icke gå ut på att draga ned ett folk i dess helhet till osjälvständiga, omyndiga, ofria stackare, genom vettlösa förordningar fostrade till alkoholbruk samt föreskrivna viss spritförtäring pr månad och måltid, ständigt ställda under uppsikt av ett ovärdigt och förhatligt, byråkratiskt spritpåvevälde. I stället för att såsom nu utsudda gränsen mellan dem som sköta sig och dem som så icke göra, bör den tvärtom på det skarpaste markera densamma. Syftet måste vara att höja, icke att sänka karaktärsnivån hos folket. De framgångar, som uppnås i frihetens tecken, äro av helt annat värde än de, som vinnas i våldets och trotsets. En upplysning i sanningens anda är också här det stora medlet framför alla andra. Förnuftet måste även i vad det gäller nykterhetspolitiken få träda i oförnuftets ställe och det nu omhuldade godtycket och missaktningen för den enskilde individen go rum för en mera vidsynt uppfattning.

Det trängande behovet av en ny ordnings införande på rusdrycks-hanteringens område får emellertid icke på något sätt åsidosätta kravet på en radikal, till grunden gående retroaktiv revision av Spritmonopolets hela verksamhet och affärer, den där på alla punkter bringar fullständig klarhet i förhållandena och låter konsekvenserna därav gå i verkställighet. De som gjort sig skyldiga till orättmätigt handskande med statens ägodelar, måste ställas till ansvar enligt lagens bestämmelser för sina åtgärdanden samt förpliktigas att till statskassan återbetala vad de undanhållit denna. Förutom en revision av detta slag kommer opinionen i landet icke att låta sig nöja. Den fordrar full klarhet och offentlighetens ljus över det hela samt räfst med dem, som mot det allmänna sig förbrutit, hantlangarna såväl som ledarna och uppdragsgivarna. Det spritmonopolitiska augiasstallet måste från grunden upprensas!

PRESSKONSERTEN

Bonnierska D. N. betackar sig för en antirevolutionär skyddskår.

I den judiska bolsjevismens ledande organ här i landet, Karl Otto Bonniers Dagens Nyheter (1) har i dagarna stått att läsa en sannskyldigt dyrbar ledare om "Bolsjevikfaran", vari vederbörande låtsa den fullkomligaste oskuld och obekantskap med sin egen så stolta revolutionsrörelse, dess art och väsen samt styrkeförhållanden i Sverige. Man har tydligen ansett sig ha behov av att rentvå sig mot de "illasinnade" misstänkliggörandena och beskyllningar för samröre med de unga revolutionärerna, som särskilt av Nationen riktats mot det "kultur-liberala" bladet och dess höga dirigent, hr Karl Otto Bonnier. Men dessutom har den berörda ledaren ett alldeles speciellt syfte. Man har fått nys om att "en skyddskår av frivilliga" skulle bildats för att kunna vara till hands den dag hrr israeliter medels sina "pionjärer" garden behagade sätta det bolsjevikiska spelet i gång. Något sådant kan naturligtvis icke tolereras i "ett ordnat demokratiskt samhälle" — det skulle ju t. o. m. för en tid framåt kunna komma att lägga hinder i vägen för den stora, snara framryckningen under Davidsstjärnans baner, varom Israels barn i dag här unisont drömma. D. N. skriver bl. a.:

På många håll i pressen ha återgivits rykten, som på senaste tid varit i omlopp angående befarade bolsjevikiska stämplingar. Ett antal svenska kommunister uppgivas ha återkommit från Moskva, där de erhållit militär utbildning, och skulle nu i Sverige mönstra en skara på två tusen beväpnade partivänner, beredda att på ett givet tecken fresta en kupp mot den lagliga ordningen..... Samtidigt förmåles att man på borgerligt håll ungås med planer att bilda en skyddskår av frivilliga som skulle hålla sig beredda att ingripa till ordningsmaktens hjälp, om det bleve fara å färde. Det låter sig inte göra att i detalj kontrollera uppgifter av detta slag (vilken anspråkslöshet!), då de instanser som ha att svara för ordningens upprätthållande av naturliga skäl icke önska att lägga sina iakttagelser inför offentligheten. Vad t. ex. numerären på de väpnade, militärt utbildade svenska kommunisterna beträffar, torde den emellertid, enligt vad Dagens Nyheter inhämtat på omdömesgillt håll, inte nå högre än till ett halvt tusental.

Otvivelaktigt förhåller det sig så att sedan flera år finns i Sverige, i likhet med vad fallet är i andra länder, en filial av världsrevolutionens central i Moskva, ett kommunistiskt parti, anslutet till den tredje internationalen med sitt huvudsäte i den ryska huvudstaden. Gång på gång ha dessa den ryska bolsjevismens avantgarden i utlandet gjort väpnade omstörtningsförsök i sina respektive länder. Alla förhoppningar att de världsrevolutionära drömmarna skulle visa sig vara de bolsjevikiska barnarenens fantasier, som förflyktigades vid kontakten med den hårda verkligheten, ha varit fåfänga. Ännu i dessa dagar har Stalin, den ryska bolsjevismens överste, angett den sociala världsbranden som kommunismens oföränderliga mål. Varje stat har sitt kommunistiska problem, inte blott i politisk menig, utan också med hänsyn till den allmänna ordningen, samhällets säkerhet. Det finns ingen anledning betvivla att svenska myndigheter inte skulle inse vad denna säkerhetsvakt kräver av vaksamhet och fasthet och att de helt ut förstå att göra sin plikt.

Det är lätt att förstå att enskilda medborgare med det borgerliga ryska samhällets undergång för ögonen skola känna en böjelse att erbjuda sina tjänster, om faran för ett bolsjevikiskt överrumplingsförsök aktualiserades i deras eget land. Det säges att planer på en dylik samhällshjälp på allvar diskuteras även i Sverige och att ett antal officerare som med den senaste arméreformens genomförande lämnat den aktiva tjänsten tänka söka sig en ny verksamhet som frivilliga i "svenska" garden — det betonas att organisationen skulle vara politiskt helt neutral och endast avse den yttre ordningens tryggande, Sverige befinner sig emellertid icke i ett sådant nödläge. Här äga vi en allom bjudande samhällsmakt, som inte behöver några kryckor för att kunna stå på benen och en arbetarklass som i sin stora massa står på samhällets grund. Privat handräckning för att hålla omstörtningsmännen i styr skulle endast komplicera läget och riskera att skymma blicken för den enda pålitliga defensiven mot eventuella försök till en våldsam omvälvning: att de instanser som äro ansvariga för bevakningstjänsten och samhällstryggheter icke förvägras de erforderliga medlen att fylla sin maktpåliggande uppgift.

Vilken rörande omtanke om det svenska samhällets välfärd i det Bonnierska husorganet! Vi förstå mer än väl vederbörandes bekymmer med anledning av "ryktena om en svensk skyddskår" mot Israels planerade bolsjevikrevolution. Helt säkert var det just dessa otrevliga rykten, som nu senast förmådde Vederbörande att omsider dra in tentaklerna ett stycke i samband med de etablerade stora striderna på arbetsmarknaden, av vilka så mycket förväntades. D. N:s från "omdömesgillt håll"(!) inhämtade upplysningar, att de fullt utbildade svenska kommunisterna endast uppgå till ett halft tusental, kontrastera ju bjärt mot de blommerande förkunnelserna under de spännande konfliktsdagarna för någon månad sedan, då organet dag efter dag var fyllt av rapporter från alla delar av landet om kommunisternas segerika frammarsch och herrarna i det illustra "kulturbladet" förespådde socialdemokratien en snar debacle samt en radikal omplöjering i Vatikanen å Barnhusgatan i bolsjevikisk riktning. De där tonerna göra sig tydligen i dag ej längre. Nu äro bolsjevikerna endast en handfull oförargliga unga "idealister", som ingen förnuftig människa bör eller får bry sig om. Framför allt få icke våra "avvecklade officerare låta förleda sig till på något sätt "utmanande" handlingar genom att bilda enskilda skyddsgarden, som "endast komplicera läget". Den saken hör vårt avrustade militära försvarsväsen och vår till hälften avrustade ordningsmakt till. — Polisen har ju fråntagits sina "utmanande" sablar och utrustats med oförargliga gummibattonger för att de icke skola kunna bjuda Israels revolutionärer något aktivt motstånd i striden! — Men herrarna i D. N. kunde gott besparat sig mödan. Varken våra militärer eller andra svenska medborgare äro längre så enfaldiga att taga råd av det Bonnierska revolutionsorganet. De veta numera fullerväl, var den verkliga fienden sitter, och inrättar sig också därefter. Svenskarna måste över hela linjen rusta sig till försvar mot det revolutionära Israels djävulska mord- och omstörtningsplaner!

Riksdagen biföll Bratt-revisionen.

Bevillningsutskottets på annat ställe i tidningen refererade förslag om en utredning angående omläggning av gällande lagstiftning rörande försäljning av rusdrycker förrevar i onsdags till behandling och avgörande i riksdagen. Bägge kamrarna biföllo utskottsförslaget, den första utan debatt, den andra efter en debatt, i vilken bl. a. yttrade sig hrr Bergman (f), Engberg (s) och Ljunggren (f).

Från regerande Guldkalvens sida hade tydligen utgått stränga hemliga order till de stora stockholmstidningarna att icke låtsas om händelsen. De "kulturella" drakarna Svenska Dagbladet, Dagens Nyheter och Stockholms-Tidningen hade sålunda torsdagsmorgonen d. v. s. morgonen efter frågans avgörande i riksdagen inte ett ord därom. Denna omständighet ger en intressant illustration av den rådande pressfriheten under härskande judefinansiella regim och låter oss förstå, att den spritfinansiella ligan ej kommer att ge sig i första taget. Osannolikt är icke, fastmera ganska troligt, att striden kommer att gälla icke endast dr Bratts utan hela den illustra trion Bratt-Wallenberg-Bonniers maktställning överhuvud i Sveriges land.

Under debatten i andra kammaren tilldrog sig särskilt ett anförande av hr Engberg uppmärksamhet, vari åtskilliga instämmanden gjordes, bl. a. av hr Forsell och Ljunggren, som bekant tvenne av de främsta kämparna i riksdagen för en revision av det Brattska systemet. Hr Engberg gratulerade utskottet till den vunna enigheten men gav uttryck för vissa oroanningar att revisionen i verkligheten komme att bliva en skenåtgärd.

De saker, som enligt utskottets motivering skola utredas äro, yttrade hr E.: 1) jämförelse mellan det svenska systemet och system i utlandet för begränsning av rusdrycksmissbruket: 2) en särskild jämförelse med det danska systemet; 3) den individuella utmineuteringskontrollen; 4) utskänkningsbestämmelserna; 5) lämpligheten av besvärsrätt över systembolagens beslut angående överlåtelse av utskänkningsrättighet; 6) direktiv från statsmakterna rörande avvecklingen av det privatekonomiska intresset i utskänkningsrörelsen; 7) detaljhandelsbolagens organisation; 8) dessa bolags rätt att ha dotterbolag; 9) revisionen av deras förvaltning och 10) förhållandet mellan dessa bolag och kontrollstyrelsen. Men beträffande ingen av dessa punkter gives något som helst direktiv för utredningen. Riksdagen ger en fullmakt in blanco åt regeringen att tillsätta en diskussionsklubb för diskussionen av dessa 10 diskussionsämnen.

Men när regeringen får en sådan blancofullmakt, är det att hoppas, att den skall så förfara, att utredningen icke kommer att spegla en skev och ensidig uppfattning i dessa frågor. Om vi önska komma till positiva resultat hänger allt på att regernigen icke blott tänker på sina egna synpunkter utan visar vidsyn och kringsyn vid utredningens igångsättande. Ett annat önskemål är, att denna utredning icke blir en soplår, i vilken man, så länge den pågår, stoppar undan alla motioner, som väckas i dess frågor under hänvisning till den igångsatta utredningen."

Den Ekman-Lövgrenska regeringen kommer här att ställas på ett hårt prov. Den kan vara försiktig om att den här skall ha många kritiskt granskande ögon ute i landet riktade på sig.

L. O:s representantskap fördömer gruvarbetarförbundets rysslandsförbindelser.

Vid landsorganisationens representantskaps årsmöte i Stockholm, som ägde rum dagarna 24—28 april, gjorden beträffande organisationens internationella förbindelser det uttalandet, att något organisatoriskt samarbete ej skall äga rum med annan organisation än internationella fackliga centralen. Representantskapet uttalade vidare sitt skarpa fördömande av den av Svenska gruvindustriarbetareförbundet träffade överenskommelsen med det ryska gruvarbetareförbundet, vilken betecknades som "otillständig och otolidarisk", — och förväntade, "att förbundet snarast måtte taga avstånd från det offentliggjorda resolutionerna och ställa sig till efterrättelse de principer för det internationella samarbetsarbetet, som av representantskapet fastställts".

Åtgärder till lättande av jordbrukets betryck nödvändiga.

Östergötlands läns hushållningssällskap har ingått till regeringen med hemställan om vidtagande snarast möjligt av åtgärder, ägnade att lätta jordbrukets svåra ekonomiska betryck. Sällskapet framhåller, att jordbruksnäringen sedan flera år tillbaka befinner sig i ett svårt ekono-

(Forts. å sid. 5.)

Mitt emot Centralstationen ligger HOTEL TERMINUS STOCKHOLM
80 komfortabla, nyreparerade rum jämte toalettrum, försedda med rinnande kallt och varmt vatten
Enkelrum från Kr. 5:-
Dubbelrum f. än Kr. 10:-
Intim matsal, läse- o. trisörsalong
Telegramadress: TERMINUS
Tel. och Postadress: HOTEL TERMINUS

Foths HANDELSTRÄDGÅRDEN 40 DROTTNINGGATAN 40 HORNSGATAN 1 VINCIGATAN vid Konserthuset STRANDVAGEN 1 DROTTNINGHOLMS VÄRDSHUS NACKANAS VÄRDSHUS

Gör ett besök i min affär, där köper Ni SMÖR, OST, ÄGG och KONSERVER till absolut lägsta priser.
Carl Sandbergs Smöraffär
Tegnérsgatan 17. Tel. Norr 215 39.

"Lillefar" Stalin demaskerad.

Den krigsmoral, det världsrevolutionära läget begagnar sig av i dess "ideela" kamp för folkens blodiga undergivande och läggande under sin spira, är förvisso i stil med den hävdvunna, varvid dock bör bemärkas, att det stora övervägande antalet krig i historisk tid förts för det "utvalda" folkets räkning. Frågan är väl om någonsin en krigförande makt med sådan övertygelse och i den grad som Israels världsrevolution engagerat med sig underjordens infernumsmakter. Först slaktades de klasser av ryska folket kallblodigt ned, vilka representerade bildningen och kulturen d. v. s. omkring 10 miljoner människor. I den mån nya kulturelement växte fram, som företrädde en egen tankeriktning, störjdes strax genom tjeckan för att de icke kunde bli i tillfälle utöva någon påverkan å massornas tänkesätt till skada för den judiska bolsjevismen. Trots detta bröto då och då starka oppositionella röreler, mestadels av antisemitisk natur, fram, de där rentav hotade sovjetregimens tillvaro. Till slut blev antisemitismen bland folket så stark, att sovjetmakthens allra högsta finansiella instans fann nödigt icke bara ställa hela den stora fallangen revolutionsjudar åt sidan utan t. o. m. låta deportera dem till Sibirien. I hela Ryssland sjöngs i de dagarna (sannolikt på initiativ av sovjetregeringen) hyllningsdikter till "lillefar" Stalins ära, vilken utgavs för den där skulle "rädda Rysslands folk ur förtrycket under judarna". Och ryska folket trodde vad som sades och sjöngs och lugnade sig.

Stalin, "världens fruktansvärdaste antisemit" enligt en berömd judisk rabins utsago, har nu "oinskränkt" regerat så pass länge, att full klarhet vunnits rörande arten av hans politik och strävanden i detta nu. Han har avslöjat sig som en politisk skådespelare av betydande mått. Masken har kastats. Hans frejdiga kamp mot den juderevolutionära falangen o. s. v. var allt endast en stor teatralisk åtbörd till de ryska folkmassornas duperande samt alla de övrigas, som skulle lyckliggöras med juderevolutionen, invaggande i falska lugn- och trygghetskänslor. Vad på sista tiden kommit i dagen visar, att han alltfort är den judiska världsrevolutionens svurne kämpe i icke mindre grad än Trotskij och de andra judarna. Han sätter medels den nu planerade stora revolutionära framstöten i Europa och Asien, som enligt vad framkommit verkligen står under Moskvaregeringens ledning och kontroll, allt på ett kort. Blir denna som man får hoppas ett misslyckande, det där ytterligare kommer att försvaga och försvåra Sovjet-Rysslands officiella internationella relationer, får man anta, att tiden snart också skall vara ute för honom och en ny, något annorlunda kolorerad regim där skåda dagens ljus. Ty Stalin kan efter den nu skedda demaskeringen i samband med alla gjorda avslöjanden om revolutionära planer mot olika stater från sovjetregeringens sida knappast betraktas såsom stort mera grata persona för de europeiska stormakternas regeringar än Trotskij-Bronstein och de andra kompromitterade revolutionsjudarna.

Israels revolutionsminister i Stockholm hyllad av 1-majdemonstranterna.

Årets 1-majdemonstration avlöpte i likhet med sina närmaste föregångare under fredliga former. Skräckstämningen från demonstrationsvåsendets första tid, när för ett 40-tal år sedan de väldiga kolonnerna med Hjalmar Branting och Karl Otto Bonnier i täten marscherade fram på huvudstadens gator, då de skräckslagna borgarna i stor utsträckning flytt huvudstaden, fanns här ej mer. Stockholmarna låta ej längre som förr imponera på sig av israeliternas "proletära" upptåg. De sansade arbetarna ha börjat genomskåda spelet. Men icke förty gavs i årets 1-majdemonstration i Stockholm en del inslag, som påminte om för vems räkning "proletäruppmarschen" sker. Demonstrationen artade sig nämligen i rätt så hög grad till en uppvaktning för Israels revolutionsminister i Stockholm, juden Vigdor Kopp, en av det internationella judisk-revolutionära mördarbandets mest illustrå medlemmar, som från sitt "sovjetpalats" å Karlavägen förnöjt mottog en väl arrangerad hyllning från de demonstrerande svenska arbetargojims sida.

När kommunisterna började passera handelsdelegationen, där sovjets blodröda fana var hissad över gatan, började demonstranterna utbringa leven och hurrarop. Under hela tiden de kommunistiska demonstranterna passerade avlöste leveropen varandra, vår iscensatta med demonstrationens ordningsmän och ledare som hurrabasar. Det var leven för sovjet, för världsrevolutionen, för Ryssland, för handelsdelegationen o. s. v. Och i de öppna fönstren till ryska handelsdelegationens lokaler syntes ryske ministern, juden Kopp, omgiven av sina medarbetare i arbetet för det svenska gojimsamhällets ordningsmän, belåtet inhöstande de entusiastiska hyllningarna från demonstranterna.

De unga "pionjärerna" demonstrera med brinnande bibel.

Bland episoder, som förutom den ovan omnämnda uppvaktningen för revolutionsminister Kopp i hans "sovjetspalats" å Karlavägen gåvo en erinran om den stora "proletära" massdemonstrationens egentliga innebörd och syfte, förekom i årets 1-maj-tåg i Stockholm även en, vari det revolutionära Israels fanatiska antikristen kom till uttryck. I den kommunistiska "pionjäravdelningen" hade bland standaren jämväl placerats ett plakat med en brinnande bibel och en paroll "bort med kristendomen"! Polisen inskred emellertid och beslagtog plakatet i fråga.

Hur länge skall detta skändliga spel av Israel överhuvud tolereras i Sverige?

"Liberal" snilleblixt.

Efter doktor Ivan Bratts i vårt förra nummer refererade föredrag i "Liberala föreningen" över ämnet "Gränsgesberg, Tobaksmonopolet och Spritcentralen" framträdde enligt vad upplysts i en av de "liberala" stockholmsavisorna föreningsordföranden, civilingenjören E. Paul Wretlind och förklarade, att "av våra stora finansmän med internationell berömmelse, Wallenberg, Kreuger och Bratt, den sistnämnda (Bratten) icke var den minste".

Man generar sig som synes alltfort icke när det gäller att för "de själlösa gojim" i Sverige söka popularisera lagbrytaren och storföskingraren av statsmedel etc. etc. doktor Bratt, som ju varit en av Israels allra mest förnämliga "kulturella" banbrytare i landet. Men vi tvivla på att det skall lyckas vederbörande att rädda sin avgudade dr Ivan. — Ty svenska folket har börjat att vakna.

Dr Bratt är överlycklig!

"Känner jag dr Bratt rätt", förklarade prof. Bergman i sitt på annat ställe i vår tidning återgivna uttalande till Sv. M. med anledning av bevillningsutskottets förslag till revision av Brattsystemet, så kommer han med sin smidiga taktik inför den förmodligen en smula ovänlige enigheten att anstränga sig att anlägga en relativt belåten min och låtsa som om saken blott gällde litet oskyldigt förminskande på hans systembyggnad". Prof. Bergman känner tydligen rätt så väl vår "socialt" intresserade, "nykterhetsvänlige" spritdiktator, vars talangfullhet i fråga om ockrande å den svenskfolkliga godtrogenheten tvivelsutan hör till det förnämsta som i den vägen presterats i detta land. Samtidigt med att prof. Bergman fällde det citerade yttrandet deklarerade dr Bratt för Sv. M. sin livliga sympati för den av bevillningsutskottet föreslagna utredningen. Han har överhuvud ingenting högre önskat än att en fullt opartisk och allsidig dylik utredning kommer till stånd.

"Jag tycker absolut", förklarade spritdoktorn, "att utskottets förslag bör antagas. Det finns ingenting däri, som jag inte med glatt mod kan underskriva. I verkligheten innebär det ju endast ett accepterande av det förslag och utlåtande som Kontrollstyrelsen nyligen avgav rörande en revision av gällande rusdryckslagstiftning... Spådomen ligger visserligen inte för mig, men jag tror inte, att utredningen kan komma att ge någon möjlighet för avkunnande av en dödsdom över det nuvarande systemet... Beträffande det danska systemet, så är ju detta icke något system alls, utan endast ett provisorium, som går ut på ett väldigt fördyrande av spriten... Överhuvud har jag inte det minsta emot att alla frågor som hänga samman med rusdryckslagstiftningen komma under behandling. Det kan omöjligen vara till skada att man t. ex. undersöker effekten av det nuvarande systemet och avlägsnar eventuella brister och olägenheter. Utskottet säger någonstans, att man bör avlägsna sådana irriterande stadganden, som inte ha någon nykterhetseffekt. För min del misstänker jag att irritationen främst bottnar i de stadganden som ha nykterhetseffekt. Här ha nu i massor av år framställts en mängd anmärkningar mot systemet från olika håll, bl. a. från förbudsvännerna och från deras antipol, supfrihetsvännerna. Det bör obestridligen verka lugnande på alla upprörda sinnen, om man hänskjuter alla frågorna till en fullt saklig prövning."

Dr Bratt är som man finner övertygad om att en eventuell revision icke kan komma att ge någon möjlighet för avkunnande av en dödsdom över det nuvarande systemet. Han förtror sig tydligen alltjämt på sina höga beskyddares inom judefinansen, huset Wallenbergs och Bonniers, oinskränkta makt och myndighet inom vårt politiska liv. Men det sägs, att de höga husens makt ning börjat bedarra, och därmed bedarrar det även för deras celebrerade redskap och gunstling spritdoktorn Ivan den förskräcklige.

Kulturdebatt i Allehanda.

Bankdirektören v. häradshövding Marcus Wallenberg har i Allehanda publicerat ett svar å prof. Lundborgs i vårt förra nummer återgivna genmäle mot hr Wis tidigere uttalande. Hr W. vidhåller, att det är "de ekonomiska och finansiella krafterna", som genom sitt "arbete" åter bragt världen på fötter, om hon och säger sig icke vilja underkänna värdet av andra krafters, däribland även rasbiologernas insatser i det kulturella arbetet. Hr W. vänder sig särskilt mot prof. L:s svartmålning av det nuvarande sedliga tillståndet, yttrande:

"Det sedliga förfall, som herr L. ser runt omkring sig och som han därför med all rätt beklagar, är icke någon specialitet för våra dagar och, om herr L. kunde kliva i Lyckans galoscher och få tillfälle att se, hur det såg ut i "den gamla goda tiden" så skulle han bli förvånad över huru pass bra vi ha det nu för tiden, även i sedligt avseende. För den, som kan något av Sveriges inre historia, är det icke främmande, huru vårt folk både det, innan den förkättrade industrialismen och det ännu mer vanryktade moderna bankväsendet kom till. Den svenska fattigdomen var världsbekant. Superlet florerade; arbetarne voro lågt betalda; de både långa, alltför långa arbetsdagar. Det var tack vare våra stora finansmän med internationell berömmelse, Wallenberg, Kreuger och Bratt, den sistnämnda (Bratten) icke var den minste".

Man generar sig som synes alltfort icke när det gäller att för "de själlösa gojim" i Sverige söka popularisera lagbrytaren och storföskingraren av statsmedel etc. etc. doktor Bratt, som ju varit en av Israels allra mest förnämliga "kulturella" banbrytare i landet. Men vi tvivla på att det skall lyckas vederbörande att rädda sin avgudade dr Ivan. — Ty svenska folket har börjat att vakna.

Dr Bratt är överlycklig!

"Känner jag dr Bratt rätt", förklarade prof. Bergman i sitt på annat ställe i vår tidning återgivna uttalande till Sv. M. med anledning av bevillningsutskottets förslag till revision av Brattsystemet, så kommer han med sin smidiga taktik inför den förmodligen en smula ovänlige enigheten att anstränga sig att anlägga en relativt belåten min och låtsa som om saken blott gällde litet oskyldigt förminskande på hans systembyggnad". Prof. Bergman känner tydligen rätt så väl vår "socialt" intresserade, "nykterhetsvänlige" spritdiktator, vars talangfullhet i fråga om ockrande å den svenskfolkliga godtrogenheten tvivelsutan hör till det förnämsta som i den vägen presterats i detta land. Samtidigt med att prof. Bergman fällde det citerade yttrandet deklarerade dr Bratt för Sv. M. sin livliga sympati för den av bevillningsutskottet föreslagna utredningen. Han har överhuvud ingenting högre önskat än att en fullt opartisk och allsidig dylik utredning kommer till stånd.

"Jag tycker absolut", förklarade spritdoktorn, "att utskottets förslag bör antagas. Det finns ingenting däri, som jag inte med glatt mod kan underskriva. I verkligheten innebär det ju endast ett accepterande av det förslag och utlåtande som Kontrollstyrelsen nyligen avgav rörande en revision av gällande rusdryckslagstiftningen... Spådomen ligger visserligen inte för mig, men jag tror inte, att utredningen kan komma att ge någon möjlighet för avkunnande av en dödsdom över det nuvarande systemet... Beträffande det danska systemet, så är ju detta icke något system alls, utan endast ett provisorium, som går ut på ett väldigt fördyrande av spriten... Överhuvud har jag inte det minsta emot att alla frågor som hänga samman med rusdryckslagstiftningen komma under behandling. Det kan omöjligen vara till skada att man t. ex. undersöker effekten av det nuvarande systemet och avlägsnar eventuella brister och olägenheter. Utskottet säger någonstans, att man bör avlägsna sådana irriterande stadganden, som inte ha någon nykterhetseffekt. För min del misstänker jag att irritationen främst bottnar i de stadganden som ha nykterhetseffekt. Här ha nu i massor av år framställts en mängd anmärkningar mot systemet från olika håll, bl. a. från förbudsvännerna och från deras antipol, supfrihetsvännerna. Det bör obestridligen verka lugnande på alla upprörda sinnen, om man hänskjuter alla frågorna till en fullt saklig prövning."

Dr Bratt är som man finner övertygad om att en eventuell revision icke kan komma att ge någon möjlighet för avkunnande av en dödsdom över det nuvarande systemet. Han förtror sig tydligen alltjämt på sina höga beskyddares inom judefinansen, huset Wallenbergs och Bonniers, oinskränkta makt och myndighet inom vårt politiska liv. Men det sägs, att de höga husens makt ning börjat bedarra, och därmed bedarrar det även för deras celebrerade redskap och gunstling spritdoktorn Ivan den förskräcklige.

Kulturdebatt i Allehanda.

Bankdirektören v. häradshövding Marcus Wallenberg har i Allehanda publicerat ett svar å prof. Lundborgs i vårt förra nummer återgivna genmäle mot hr Wis tidigere uttalande. Hr W. vidhåller, att det är "de ekonomiska och finansiella krafterna", som genom sitt "arbete" åter bragt världen på fötter, om hon och säger sig icke vilja underkänna värdet av andra krafters, däribland även rasbiologernas insatser i det kulturella arbetet. Hr W. vänder sig särskilt mot prof. L:s svartmålning av det nuvarande sedliga tillståndet, yttrande:

"Det sedliga förfall, som herr L. ser runt omkring sig och som han därför med all rätt beklagar, är icke någon specialitet för våra dagar och, om herr L. kunde kliva i Lyckans galoscher och få tillfälle att se, hur det såg ut i "den gamla goda tiden" så skulle han bli förvånad över huru pass bra vi ha det nu för tiden, även i sedligt avseende. För den, som kan något av Sveriges inre historia, är det icke främmande, huru vårt folk både det, innan den förkättrade industrialismen och det ännu mer vanryktade moderna bankväsendet kom till. Den svenska fattigdomen var världsbekant. Superlet florerade; arbetarne voro lågt betalda; de både långa, alltför långa arbetsdagar. Det var tack vare den vaknande företagsamheten, som medlen till förbättran av folkhälsa, folkets livsföring och höjande i andlig kultur kunde genomföras, och det är därför jag menar, att det är arbetet, under insiktsfull ledning, som höjt vår nation under de sista 50 åren och som också rest Europa under de senaste tio. Det är så vanligt, att gammalt folk målar fan på väggen, då det gäller nutidens ungdom. För min del är jag ej alls rädd för denna ungdoms öde, den är, tack vare friluftsliv och idrott, mera nykter och mera arbetsduglig än ungdomen för 50 år sedan och den har ett stort företräde framför oss gamla: den förstår den tiden, den lever i."

Ja, så nu vet prof. Lundborg det. Han förstår inte sin tid. Det gör — förutom hr Wallenberg själv förstås — bara ungdomen. Prof. L. har intet annat att göra än att ge sig ut och leta efter ett par lyckans galoscher, som han kan kliva uti och återvända till "den gamla goda tiden", så att de fjäll, som nu skymma hans blick, må försvinna. Om nu ens det hjälper, ty enligt hr Wallenberg är ju den stora lyckan att kunna förstå tiden numera förbehållen endast ungdomen. Han har givetvis rätt uti att denna utveckling är någonting rent underbar. Ofta ges det problem i tiden, som förefalla oss i redaktionen av Nationen rätt så komplicerade, icke alltid så enkla att komma till rätta med. Felet hos oss liksom hos prof. Lundborg är nu, det veta vi av den store "finansvetenskapsmannen" Marcus Wallenberg, att vi äro för gamla. Vi ha härefter endast att gå till de unga, "hejarna" vid boxnings- och fotbollsmatcherna, för att få full klarhet i allt som synes oss dunkelt, ty endast ungdomen förstår tiden och dess mysterier.

Allehanda framhåller i en kommentar till hr Wallenbergs artikel, att det finnes en mörk punkt i "den framställda ljusa bilden": "Sverige har lägre nativitet än något annat land i världen. Detta förhållande kan icke förklaras genom hänvisning till stigande välstånd, stigande moral och ljus framtidstro. Skymtar icke här snarare en ängslig misströstan om framtiden? Eller en egoism på väg till sterilitet och självförbränning?" I en publicerad s'lätt" ledare, "Knytnäven", behandlar tidningen den del av hr Wis inlägg, vari ungdomens djupa uppfattning av tiden berörres. Allehanda yttrar härvid:

"Ungdomen har ett stort företräde framför oss gamla: den förstår den tiden den lever i, yttrade häradshövding Wallenberg. Vi tillåta oss undra om detta verkligen är så alldeles säkert. Andra auktoriteter äro av en annan mening. Sålunda läste vi härom dagen hos vår ärade kollega Göteborgs Handelstidning ett, som det föreföll oss, ej fullt klart grubbel av en ung herre över "Individualismens kris". I denna artikel hette det bl. a.: "Ungdomen jazzar och idrottar, och det är svårt att besvara frågan vad den vill eller tänker, helt enkelt därför att den varken vill något eller tänker något." Förklaringen till detta rådande tillstånd bland ungdomen är, framhåller förf. i Handelstidningen den, att närmast föregående generationer ha fört individualismen till seger över hela linjen, och därför slår denna nu automatiskt över till sin motsats! Trycket mot de oppositionella har fallit bort. "Då det inte längre fordras något för att komma fram, behövde inte prestationerna drivas i höjden: medelmåttigheten kunde göra sig gällande och blev förhärskande. Utjämning och nivellering blev slutresultatet." Men trots denna sin övertygelse om att medelmåttigheten är och måste vara tidens signatur, slutar den unge författaren med att försäkra att "den bättre delen av ungdomen har nog, trots allt som vittnar om motsatsen, uppmärksamheten riktad på det håll, där den nya dagen skall gry". Detta låter onekligen en smula hemligt-hetsfullt. Dagen brukar ju gry i öster, men inje lär väl vår ungdom vänta något från det väderstrecket? Times i London konstaterar i en ledare, att bolsjevikpolitikens brutalitet är till sin tendens oförändrad. Hr Stalin, som inte är någon kvick man, men en stark, har nyligen i ett stort tal låtit världen veta, att hans vrede är oförminskad mot intelligenta specialister och utländska företagare. Världsrevolutionärt arbete utåt och undertryckande av inteligensen i sovjetparadiset är fortfarande bolsjevikparollen. Också i Västerlandet står onekligen knytnäven högre i kurs än kvickheten. Vi bekänna uppriktigt, att vi för vår del ha blivit efter i förmåga att följa med vår samtid. Det nästan ungdick oss, att hr Harry Persson härom dagen sinokte sig så som anhängarna av smockan från Hagalund väntat och förhoppats...

Är nu detta glimtar av "den nya dagen"? Vi läsa här och var i världspressen, att också i andra länder än de nordligt belägna äro individualitet, intelligens och kvickhet i ett kritiskt läge. "Unga män frukta för att anses vara intellektuellt skickliga (elever)", försäkrar den vitt spridda Daily Mirror. Den spirituelle mannen är ett undantagsfall, heter det, och därför betraktas han såsom abnorm och ägnad att ingiva misstroende. Ett visst mått av stupiditet är nödigt för att vinna sina samtidas aktning.

Ungefär detsamma förkunnar Clément Vautel i Parispressen. Armbågar och knytnävar stå högt i anseende, hjärnan är misstänkt. Härom dagen höll världsmästaren i boxning Gene Tunney vid det berömda Yaleuniversitetet en föreläsning, vari han jämförde kämparna från Troja, kämparna i Shakespeares Troilus och Cressida och de hypermoderna boxningsmästarna samt framhöll de olika sorternas säregna skönhet. Det var en stor dag för vetenskapen. "Västerlandets undergång" är tydligen uppskjuten till en avlägsen framtid."

Sat sapienti.

Hr Engberg syndar åter på nåden — får en varning av Israel.

Den judisk-bolsjevikiska demokratiens överhuvud och "kulturelle" ledare här i landet, Karl Otto Bonnier, har låtit sitt kostbara husorgan Dagens Nyheter stämma upp ett illvrål över en ur israelitisk synpunkt tydligen fullkomligt skandalös händelse, som häromdagen inträffade i riksdagen, där socialdemokraten Engberg dristade slå följe med reaktionära politiska obscuranter av kyrkoherde Per Perssons och redaktör Ljunglunds typ i deras kamp mot en "fri utveckling" inom konsten. Under den livliga debatt, som utspann sig i kammarna med anledning av statsutskottets hemställan om skrivelse till k. m:t angående statsrevisorernas rätt till granskning av bankfirmans förvaltning o. räkenskaper, kom nämligen hr Engberg att i striden mot den florerande bolsjevikiska neran å Dramatiska teatern befinna sig på samma plan som högermännen Ljunglund och Per Persson.

"Nationalscenen får naturligtvis ej vara tillbommad för nya konstnärliga idéer, men den bör ej heller vara platsen för futuristiska och ur konstnärlig synpunkt tvivelaktiga experiment", yttrade hr E. Tal. drog en parallell mellan den futuristiske målaren, som avbildar en elefant så att den liknar ett piano, fann en pendang i jazzen, som han karaktäriserade som en fysiologisk skakningsprocess, och gick vidare in på att tiolen utbytes mot dragspelet, de gamla danserna försvinna, den gamla konsten förfalskas. "Allt detta tillsammans med ett mystiskt och samtidigt reaktionärt drag i litteraturen, den intellektuella skärpans försvinnande och upplösning, bolsjeviseringen av det kulturella, det vederhäftigas erşättande med tokiga påhitt för att draga uppmärksamheten från innehållet, karaktärisera tidens lyten. Jag hälsar med glädje, att man från regeringen sett till, att teatern får en ledning, som innebär vissa garantier för att det bolsjevikiska elementet hålles kort, och en gammal god, jag skulle t. o. m. kunna säga konservativ, tradition hålles uppe."

Man förstår ju mycket väl, att sådant tal måste skära rysansvärt i öronen på den judiska bolsjevismens höga ledare och beskyddare i D. N. En ymnig flod av äckel och hån östes där också ner över "trion Engberg-Ljunglund-Persson", som i ord och bild framställdes som en högst absaur sådan. Här några utdrag ur det Bonnierska husorganets opus till trions ära:

"Stå stark, Dramatens riddarvakt,
kring edra så olika fanor.
Men att uppträda med gemensam makt
numer ju hör till edra vanor.
Det ligger ofta frid,
och ljuvlig endräkt över Engberg-Ljunglund.

Stå stark, du sossedemokrat,
som du ju är i politiken,
med Ljunglund, som bevara vill vår stat
och är så rädd för bolsjeviken.
Framåt, mot bolsjevismen, mina kära!

Herr Ljunglund uti politik.
och Engberg konstens och den litterära,
som är den förra ganska lik.
Hur skönt att sida invid sida
se såna två gå fram till kamp
och mot eländet tappert strida.

Stå trefalt stark, triumvirat,
ty Persson går på samma linje.
Ett sånt försvar för kyrka och för stat
ej annat än respekt kan inge.
Nu kommer ingen svåra fjäll för nära,
nu mulnar ej för Sveriges land
när dessa tre fostbrödralag vill svära
och gå istriden hand i hand!"

Tendensen i det judebolsjevikiska organets diktkonst är ju tydlig nog. Herrarna Bonnier vilja söka tvinga hr Engberg över till sin "demokratiska" bolsjeviklinje, där denne ej tyckes trivas rätt väl, genom att framställa honom såsom varande av samma misstänkta ull som "den svarta reaktionens" obscura kärmpar. Arbetarna skola ingivas den uppfattningen, att hr E. är en simpel reaktionär. De (herrarna Bonnier) konstatera ju även i sitt opus att det i verkligheten icke finns någon åtskillnad mellan hrr Ljunglunds och Engbergs politik och allmäina uppfattning — varmed naturligtvis menas, att de ej på alla punkter äro alldeles tillräckligt slaviskt underdåniga det "världsfrälsande" revolutionära Israel. Så var så god, herr Engberg och ta sig till vara! Man syndar inte på nåden hur mycket som helst. En vacker dag är det slut på det kungliga Bonnierska tålamodet. Allehanda kommenterar vederbörandes i D. N. utgjutelser med en artikel, som inledes med orden:

"En stor skandal har inträffat i riksdagen: en socialdemokrat och en högerman ha mötts i yrkandet att ansvarighet och kulturell strävan skola komma till uttryck också inom den statsunderstödda återgivande konsten. Dagens Nyheter är färdig att spricka av förargelse."

Det artar sig uppenbarligen till en nog så besvärlig uppgift för det "utvalda" folkets representanter att genomföra sin utsökta bolsjevism här i landet. Socialdemokratiska partiet och L. O. vägra att låta nyttja sig för uppgiften. T. o. m. på det kulturella området sätter man sig emot deras upphöjda planer. Förargelsen i det Bonnierska husorganet är förståelig.

"Bratt-syltan" Kungsparken i Malmö bojkottas?

Skåningarna äro som vi veta ett manhaftigt och klokt släkte, som ej utan vidare finner sig i vad som helst. Våra kosmopolitiska makthavare i huvudstaden ha fått erfara detta ej minst när det gällt att tvinga dem in under det förnuftslösa Brattska spritsystemet. Skånefolket vägrade ihärdigt att acceptera denna stockholmsjudarnas iscensatta illustra skapelse till svenska folkets "rationella" utplundring och underkastelse under spritpävet. Något som givetvis även länder dem till all heder.

Nyligen meddelades, att den Bratt-Wallenberg-Bonnierska spritdraken lagt under sig ytterligare en restaurang i Malmö, den populära Kungsparken, "pärlan bland Skånes restauranter". Händelsen tyckes i hög grad ha upprört sinnena i det "kongariket Skåne". I dagarna har man i skånska tidningar fått läsa uppmaningar till bojkott mot Kungsparken i dess nya gestalt d. v. s. i egenskap av "Bratt-Mild-Sarasylta". Här ett inlägg ur Hälsingborgsposten:

"Herr Redaktör!

Med harm, grämelse och skamkänsla över skånsk mans handling, erfara vi, i Stockholm boende skåningar, att vår kära minnesrika Restaurant Kungsparken i Malmö, för enskild snöd vinnings skull, degraderats till Bratt-Mild-Sarasylta.

Vi, som på nära håll, under många år varit i tillfälle att följa och erfara Bratt-Mild-Sarakoncernens förkaltliga trakasserings- och spionerivärksamhet mot hederliga svenska män och kvinnor, känna inga gränser för vår förbittring över den nu fullbordade transaktionen.

Skånska män och kvinnor! Tillåt icke vampyrer, vilka på grund av förslumpning och obegriplig slöhet bland Sveriges innevånare, fortfarande tillåtas att fritt utan kontroll rulljera med statens medel, tillåt icke dessa, säga vi, att sänka Restaurant Kungsparken, pärlan bland Skånes restauranter, ned till den nivå, som det förkaltliga sälskapets förut ägande syltor och spionericentraler intar!

Enda sättet att förhindra detta är en samfälld, enhällig bojkott. Ingen om sin heder och värdighet män skåning sätte sin fot inom Restaurant Kungsparkens dörrar under Bratt-Mild-Sara- eller deras gelikars regim.

Följden av dylik enhällig opinion skall snart visa sin effekt i form av sälskapets packning av sina kappsäckar och restaurantens återgång i hederlig måns händer.

Landsmän! Visa att åtminstone ej ni gripits av den allmänna liknöjdheten! Visa att ni äro svenska män och kvinnor, vilka nu som fordom hålla Sveriges lagar heliga, men ingalunda låta tufsa eder av självgjorda småpavar eller deras spioner!

Många skåningar i Stockholm med omnejd."

I den provokatoriska nykterhetspolitikens hägn.

Stockholms tullpolis har i dagarna å Trälleborgsångaren Frans, som anlänt från Bordeaux, lyckats uppsnoka 55 liter exportsprit, 4 liter konjak samt 3 flaskor genever, vilka gömts i säckar i styrbords kolbox.

Amerikanska Herrskrädderiet
Södra Kungstornet, 6te vån.
Tel. 57 84
Nyheter för våren i eleganta tyger, speciellt scotska nu inkomna

Caféet
RIDDARGATAN 11
(hörnet av Sibyllegatan.)
Gott kaffe och väl tempererade maltdrycker. Tidsenliga lokaler.
OBS.! Ny regim.

Ömma, svullna, kyida fötter och tår
nagelträng, liktornar, förhårdnader, plattfot med åtföljande trötthet behandlas vetenskapligt.
Fri rådfrågning.
SYSTER MAJAS FOTKLINIK,
Eriksbergagatan 1 B.
Tel. Norr 286 26. — STOCKHOLM

Es wird immer klarer, dass die Erneuerung des Abendlandes nur durch den Rassengedanken möglich ist.
Grundwerke über Rassenkunde, Bedeutung und Pflege der Nordischen Rasse von *Dr Hans F. K. Günther* sind:
"Rassenkunde des deutschen Volkes", eben in 12. Auflage erschienen. "Eine gewaltige Leistung" und "eine glänzende Darstellung" nach den Worten des führenden deutschen Rassenbiologen Prof. Dr Eugen Fischer.
"Rassenkunde Europas", von in- und ausländischen Fachleuten empfohlen, nach der ersten Auflage ins Schwedische, nach der zweiten Auflage ins Englische übersetzt.
"Adel und Rasse", 2. Auflage, ein Buch über die rassenbiologischen Möglichkeiten und Aufgaben der Schaffung einer erblich hochwertigen Führerschicht des Abendlandes aus nordischem Blute.
"Des Nordische Gedanke unter den Deutschen", ein Buch, welches die Aufgaben einer rassischen Erneuerung durch Hebung der Geburtenzahl der erblich tüchtigsten vorwiegend nordischen Menschen zu einer neuen Lebensauffassung vertieft.
"Rasse und Stil", 2. Auflage, eine Untersuchung über den Einfluss der Rasse auf das künstlerische Schaffen, nach "Nya Dagligt Allehanda" ein "geniales" (snillrik) und "aristokratisches" Buch.
Eine ähnliche Untersuchung führt "Kunst und Rasse" von dem bekannten Architekten *Schultze-Naumburg durch*. Eine bedeutende Darstellung der Geschichte der Rassenforschung und der aus ihr entstandenen Rassischen Erneuerungsgedanken gibt *Schemann*, Die Rasse in den Geisteswissenschaften, ein Buch des Wiederentdeckers des grossen Gobineau, beide Bücher soeben erschienen.
Ausführliche Prospekte übersendet auf Verlangen
J. F. Lehmanns Verlag, München, Paul Heysestr. 26.

Pälsar
beställas fördelaktigast på våren.
Omarbetning och moderniseringar billigast under sommaren
Lämna alla Pälsvaror till SOMMARFÖRVARING hos
EMIL MOSSBLADS Pälsatelier
2 Sergelgatan 2
Tel.: Norr. 195 87, 132 74.
STOCKHOLM

TAPETSERARFIRMAN
C. A. ERIKSSON
Hantverkaregatan 22, Stockholm
TEL. KUNGSH. 6706.
Utför Möbelstoppningar, Mattpåläggningar till mycket billiga priser. Förstklassigt arbete garanteras. Begär kostnadsförslag.
Klädning av sidovagnar samt bakdörrar.

"Leve Hitler!" — uppläst Stresemanns möte.

Det jude-demokratiska Tysklands politiska förgrundsgestalt, utrikesminister Stresemann, Israels permanenta extraordinarie förtroendeman i republikens regering, räkade häromdagen ut för en särdeles obehaglig händelse i München. Excellensen skulle hålla "tet stort tal" i en valförsamling i den nämnda staden. Vid sitt inträde i lokalen hälsades han också med de sedvanliga hyllningarna av sina tillställdeskorna "meningsfränder". Det hela började alltså mycket lovande.

Men till mötet hade även infunnit sig ett stort antal nationalsocialister, anhängare av den nationella, antisemitiska rörelsen i Tyskland, i vars spets står Adolf Hitler. Dessa avbröto upprepade gånger utrikesministerns tal under uppstämmande av tysk-nationella sånger, Hitlersången och Die Wacht am Rhein samt höjande av leverop för Hitler. Det utvecklade sig till ett allmänt tumult och slagsmål mellan de bägge lägren. Slutligen måste mötesordföranden förklara mötet upplöst, varpå polisen fick utrymma salen.

Sammanstötningar mellan kommunister och antisemiter i Tyskland.

I samband med den öppnade valkampanjen har flerstädes i Tyskland blodiga sammanstötningar förekommit mellan kommunister och medlemmar av olika antisemitiska organisationer, tydande på att frontställningen i Tyskland alltmera utvecklar sig till en kamp mellan juderevolutionärerna och den klart antisemitiska rörelsen.

Sålunda överföllo i den lilla staden Templin ett hundratal kommunister, tillhörande Rote Frontkämpferbund några skogsvaktareelever, vilka svårt misshandlade. I Essen provocerade kommunisterna en sammanstötning med nationalsocialister, som kommo från ett valmöte. Polisen ingrep, och en reguljär kamp utspann sig, under vilken både poliserna och kommunisterna gjorde bruk av sina skjutvapen. Ett flertal poliser blevo sårade genom knivhugg, under det att några nationalister erhöllo akottsår. En ingenjör träffades av en kula i halsen och dödades. I Henningdorf utanför Berlin förekom likaledes en häftig sammanstötning mellan kommunister och antisemiter. De förra öppnade fientligheterna genom att bombardera en propagandaavdelning, som organisationen Stahlheim skickat ut på lastbilar. På bägge sidor blevo flera personer skadade.

Den planerade Balkanrevolutionens ledare arresterad i Wien.

Dagens stora sensation på det revolutionära fältet är, att en av den judiska världsrevolutionens förgrundsfigurer f. d. bolsjevikdiktatorn i Ungern, juden Béla Kún (hans judiska namn Cohn) omhändertagits i Wien, därifrån han från en droghandelslokal som bäst var i färd med att för sovjetregeringens i Moskva räkning organisera revolutionen i Balkanländerna. Meddelandet har väckt så mycket större uppseende som Kún enligt hösten 1927 i världspressen spridda meddelanden av sovjetregeringen detacherats som guvernör å Krim, där han på slottet Yalta framlevde sina dagar i frid och lugn. Hans hälsotillstånd uppgavs då vara synnerligen dåligt och bl. a. skulle han hemsökas av visioner samt lida av förföljelsemani, varför han var under bevakning. Han omgärdades av en livvakt på 50 man och vågade endast företaga korta promenader i den strängt bevakade parken och skulle mycket tala om, att han befarade angrepp av ungerska flygare.

Dessa m. fl. uppgifter angående den beryktade ungerske exdiktatorn voro emellertid efter vad som nu kommit i dagen ren bluff i syfte att camouflera hans verkliga planer. Det framgår hämligen därav för det första, att han var mannen, som ledde den planerade bolsjevikrevolten i samband med julioroligheterna i Wien förra sommaren samt för det andra att han nu sedan någon tid tillbaka varit verksam som ledare av en under denna vår planerad bolsjevikrevolution i Balkanstaterna. Det i samband med häktningen beslagna materialet lämnar full klarhet härutinnan. Allmänna åklagaren i Ungern har med all kraft inskridit i syfte att söka få honom utlämnad till Ungern för ställande till ansvar för de brott han där gjort sig skyldig till. Kún anklagas för följande förbrytelser från sin diktatorstid i detta land: 179 mord, högförräderi, uppror, falskmyntneri, penningutpressning, professionella stölder och rån samt för att ha berövat en mängd personer friheten. Bonnierska D. N:s systerorgan i Berlin, juden Wolffs Berliner Tageblatt, har emellertid skyndat meddela, att tanken på Béla Kúns utlämning till de ungerska myndigheterna stöter på "rättsliga" hinder.

Av det nu beslaglagda materialet framgår fullt tydligt, att Moskva givit Béla Kún i uppdrag att framkalla en politisk omvälvning i Ungern samt att reorganisera Sovjet-Rysslands inflytande på Balkan. En plan på omstörtning av den nuvarande regimen i Ungern hade inte bara i detalj utarbetats utan arbetet hade redan fortskridit så långt, att kommunisterna inom Ungerns gränser föreberedde en kupp mot statsmakterna under maj månad. En sammansvärjning har åstadkommits, gående ut på ingenting mindre än att röja Horthy och Bethlen ur vägen. Aktionen avsåg vidare som sagt att revolutionera hela Balkan och där upprätta en sydeuropeisk sovjetrepublik.

Enligt vad meddelas från Wien skall Béla Kún nu ställas till ansvar inför Österrikes domstolsväsen för sina förehavanden på österrikisk mark. Med kännedom om judedömets maktställning i Österrike har man anledning förutse, att rättsfrågan kommer att behandlas på sådant sätt, att han beredes tillfälle oskadd undkomma. Ungern får helt säkert aldrig se en skymt av sin hatade blodstyrann från 1919. Judepressen ute i Europa har redan mobiliserats till hans försvar.

Folkinvandringar till Norden under stenåldern.

Prof. O. Rydbeck höll fördagen den 21 april ett uppmärksammat föredrag i Humanistiska vetenskapssamfundet i Lund över ämnet "Neolithavet och bebyggelseproblemet under den nordiska stenåldern". Talaren lämnade en intressant sammanfattning av vandringarna till Norden.

Våra äldsta förfäder voro, framhöll prof. Rydbeck, "ett jägarfolk, antagligen tämligen långvuxet o. av långskallig typ, som invandrade för c:a 12—15,000 år sedan. Men i början av tredje årtusendet f. Kr. inkom västerifrån, sannolikt från Brittiska öarna, ett nytt folk, storvuxet och av mestadels mesocefal kranietyp. De voro åkerbrukande och medförde även ett nytt religiöst skick: begravningen i de stora stenkammargravarna, dösar och gånggrifter. Från mellersta och östra Tyskland kommer slutligen c:a 2,200 f. Kr. en tredje folkvandring. Det är ett indoeuropeiskt folk, "stridsyxefolket", som söker sig upp till norden, till södra och mellersta Jutland, till Skåne över Bornholm, till Finland via de östbaltiska länderna. Betingelserna för dessa senare folkvandringar kunna kanske delvis sökas i landhöjningen. Doggers bank har måhända legat som en ö mellan England och Jutland, och vattenvägarna söder och norr om Bornholm ha varit kortare att passera än i våra dagar.

Spritcentralens vinst under 1927.

Aktiebolaget Vin- & Spritcentralen jämte dess dotterbolag Aktiebolaget J. D. Grönstedt & Co. redovisar för år 1927 en sammanlagd vinst av 9,894,978: 73 kr. (för år 1926: 10,519,464: 96 kr.). För inleverans till staten föreslås kronor 7,802,378: 73 (8,021,464: 96 kr.). Till Spritcentralens preferensaktieägare föreslås till utdelning 7 procent med 1,372,000 kr. (1,372,000 kr.), till stamaktieägarne 5,65 procent med 22,600 kr. (24,000 kr.).

Aktiebolaget Nya Grand hotel redovisar för år 1927 en vinst av kr. 102,545: 67 (kr. 82,335: 54) och Porterbryggeriaktiebolaget D. Carnegie & Co. en vinst av kr. 461,539: 39 (400,691: 27 kr.).

KÖP BRÖD FRÅN
W. Gustafsson, Bageri & Konditori
S:t Eriksg. 22. Stockholm. Tel. N. 18292

Rotlösa raser.

Av hovrättsrådet advokat E. Saxlund, Oslo.

I en av mina böcker har jag jämnställt judarna med zigenarna, såtillvida som båda dessa raser äro rotlösa, d. v. s. sakna fosterland. Varken judar eller zigenare bilda egen stat, utan de leva parasitiskt på de bofasta folken. Som rotlösa betecknas vi alla raser, vilka icke nått fram till jordbrukarstadiet, i vilket man icke blott skördar utan även sår. Det finnes utom zigenare och judar många andra rotlösa folk, t. ex. alla nomadstammar, vilka blott skördа — ofta ända till ödeläggelse — av naturen, och vilka som djur leva av naturen utan att giva eller göra något igen. Man skulle kunna kalla dem naturens parasiter.

Andra rotlösa raser leva som handels- eller tiggarfolk på de bofastas bekostnad: dem skulle man kunna kalla för mänsklighetens parasiter.

När människan tog åkern i) sin tjänst och sålunda blev bofast, när hon uppgav sitt apaktiga kringirrande, sina ökenvandringar genom sand och snö, sin rovdrift i naturen, då — men först då — begynte hennes första skola. Först i och genom samhörighetskänslan, sammanväxandet, med åkern knötos banden med andra än de allra närmaste, med stammar, med grannar och vänner, med hela naturen. De trånga, egoistiska, materialistiska herdeinstinkterna försvinna mer och mer hos de åkerbrukande folken. Inom åkerbruket, och blott genom detta, vakna och tillväxa pliktmedvetandet, ansvarskänslan, moralen, rätten och hederligheten.

Det sätt, varpå en ras finner sitt livsuppehälle, har oerhört stor inverkan på den biologiska utvecklingen av denna ras. Genom bonden fick mänskligheten ny saft och växtkraft, den uppbyggande människan hade blivit skapad. De bofasta utgöra mänsklighetens aristokrati, och aristokrati betyder ju "de bästes herradöme". Vad de rotlösa raserna beträffar, så får man icke förbise, att naturen är mångsidig och att det icke strider mot dess lagar att parasiter existera.

Alla högre stående varelser hava parasiter, fiskar och fåglar såväl som däggdjur och människor. Att alltså människoraser leva på och av andra människor är icke i strid mot naturens ordning. Men det är emot naturens ordning, när de bofasta — aristokraterna — icke vilja förstå, att det finnes olika människor liksom det finnes olika raser, när man är därädrig nog att tro, att alla människor äro lika.

Dylik uppfattning hade åtminstone icke våra förfäder på "den gamla goda tiden".

Så länge de rotlösa raserna som parasiter uppehålla sig på andra nationers samhällsbyggnad, finnes ingen anledning att beklaga sig däröver. Ett otillåtet ingrepp i naturens lagar har ej skett. Men större orsak hava vi att beklaga oss över vår naivitet och tanklöshet, som hindra oss från att förvisa parasiterna till den plats, som tillkommer dem. I det ögonblick, då ett parasitfolk, som t. ex. det judiska, uppgiver sitt parasiterande levnadssätt och i stället uppträder som vår behärskare, då blir läget ett helt annat. Då hava de bofasta svikit sin plikt, glömt sitt ansvar. Då hava de fallit offer för fraserna om människorätten och jämlikhetslärorna. Fientlig agitation och blodets förorening genom rasblandning hava fullbordat sitt förstörelseverk. Fullblodsrasen har tagit skada och blivit sjuklig.

Någon torde framkasta den frågan: hur har det kunnat ske, att judar och zigenare, vilka ju båda höra till de rotlösa raserna kunnat utveckla sig så totalt olika? Zigenarna synas trivas med sin hemlöshet, varemot judarna visat mer än nog av ett helt annat lynne. Svaret måste bliva: den judiska omskärelsen är ett otillåtet ingrepp i naturens förutseende, alltså en synd. Ehuru åtgärden ifråga från början varit av sanitär art, hava de omskurna under tidernas lopp tillvållat sig en könslig — och därmed en allmän — överlägsenhet över kvinnan, vilket varit allt annat än nyttigt för båda parterna. Det naturbestämda, sinnebildliga förhållandet mellan könen har förskjutits och vanställts.

Enligt naturens lag skall mannen väl vara herre i sitt hus, men ingen despot. De omskurna bliva despoter. De äro urståndsatta att kunna se kvinnan i ett ideellt ljus. För dem är det alldeles omöjligt att kunna visa förståelse för en Solveig i "Peer Gynt". Alla omskurna hava sitt harem. Konung Salomo skall hava författat en "Hög visa". Den är dock så i grund och botten olik den kärleksdikt en europeisk sångare skulle ägna sin älskade. Kärleken får icke materialiseras: den platonisk-erotiska känslan kan icke, utan att vår dyrt förvärvade moral skadas, utträngas av den rent sexuella. Skulle de omskurnas uppfattning av "kärleken" segra, ja, då hade vår kultur trätfats av ett yxhugg i själva roten. Genom ovannämnda synd mot naturen, har den judiska andan blivit förd in mot en "negativ, hyperreflekterad världsåskådning", för att använda ett uttryck av halvjuden Theodor Caspari.

Judarna drevos in i en livsåskådning, vilken blott avsåg att utveckla en formell intelligens. Genom denna ensidighet blev deras känsloliv, vilket utgör karaktärens grundval, tillbakaträngt och förkrympt. Judarnas utveckling som ras är naturvidrig. Det naturliga förloppet är, att människorna, sedan de först upprätt som nomadiserande horder, slå sig ned och odla jorden. Först därigenom kunna de nå fram till ett vänskapligt samförstånd och till förbund med andra människor, varigenom de sedermera erhålla förmågan att bilda fasta samhällen och stater.

Först bofastheten utvecklar de förnämare karaktärsegenskaperna. Först efter en inre förädlingsprocedur kunna de sociala framsteg börja visa sig, blott efter en harmonisk, långsam utveckling. Genom tvång uppnås aldrig några lysande framsteg för mänskligheten.

De uppbyggande människornas insats är det, som tvingar världen framåt, framåt mot all lyckas slutmål: kärlek och frid.

Men tyvärr äro de nedrivande människornas makt i dag vida större än de uppbyggandes. Judarna hava sedan urminnes tider visat sig ytterst skickliga i nedrivandets konst. Deras verksamhet bland folken gick alltid ut på förstörande. Endast som oppositionsparti kunna de göra sig gällande. Aldrig skola de bli i stånd att föra mänskligheten framåt, något som de heller aldrig tänkt sig. De hava oåterkalleligen avlägsnat sig för långt från naturen och dess lagar. Och mitt i själva segern skola judarna en dag möta nederlaget. Nemesis är obeveklig.

Zigenarna däremot hava varken genom någon synd mot naturen ej heller genom onaturligt uppdriven "ändamålslära" ändrat sin karaktär som rotlös ras. För dem kvarstår alltså utsikten att allt framgent kunna bestå som rotlös ras, såvida icke ett framtida aristokratiskt samhälle skulle finna det ändamålsenligt att definitivt befria sig från sina parasiter.

"Se på mig, jag rotlös är,
Tillhör ej den kretş, mig famnar;
Ej av hemlandsdrömmar hjärtat
sjunker mig i byxorna.
Se, jag dricker edra källor,
och jag väger edra värden.

Edra brudar mot mig jubla,
mig, som Asiens öken spydde;
Och jag eggar edra laster
till uppbyggelse åt mig!
Och så driver jag mitt spel
i mitt mogna övermod
åt säregna, högst subtila,
sista mål, för er fördolda,
för mitt asiaterblod."

Juden Paul Mayer
i "Aktion", Berlin, Januari 1913.

Emigrationen i stadigt stigande.

Antalet i Sverige hemmahörande personer som under nedannämnda tid utvandrat till främmande världsdelar över Stockholm, Göteborg och hamnar i Malmöhus län utgjorde, enligt till socialstyrelsen från vederbörande myndigheter inkomna uppgifter:

År	Und. mars	Und. jan.—mars
1924	474	1,569
1926	1,042	2,408
1926	1,151	2,822
1927	1,338	2,855
1928	1,406	3,272

I dessa siffror ingå ej de som utvandrat över annan hamn än de ovan nämnda (således ej emigranter över norska eller danska hamnar) liksom ej heller de som utflyttat till länder i Europa. Av de personer som utvandrat under mars månad 1928 voro 1,114 män och 382 kvinnor.

Med kännedom om de mycket energiska ansträngningar, som under senaste tid gjorts av de s. k. ledande "kulturella" spetsarna här i landet med Israels nationalekonomiska professor i spetsen för en forcerad emigration — vilken ju befordrats i högsta grad genom vederbörandes bedrivna "rationalisering" av vårt ekonomiska liv, vår s. k. nationalekonomiska avrustning — hava vi alla skäl att vänta ett väsentligt ökat tempo i den framtida emigrationen.

JOHAN G. GRUNDBERG
SMÖR-, OST-, ÄGG- &
VIKTUALIEAFFÄR
Specialité: SVENSK LAX
Sibyllegatan 9
Tel. 770 95 STOCKHOLM Tel. 770 96

Brunnskur i hemmet
under måltiden och när man är törstig, man dricker *Frukt-Samarin* som ger en läskande och härlig kolsyredryck, det befordrar ämnesomsättningen, renar blodet effektivt, befriar magen och tarmarna från otjänliga ämnen, gifter som måste rensas bort, utdriver den skadliga urinsyran, är välgörande för lever och njurarna. Fruktsalt-Samarin utför en grundlig invärtes rengöring, sätter kroppen i god form, ger vigör och energi, därför är det hälsobringande att dagligen dricka *Frukt-Samarin*. Pris pr fl. Kr. 2.50, varav erhålles 50 glas Samarin hälsovatten. Säljes å Apotek, hos Drog- och Färghandlare m. fl.
CEDERROTHS TEKN. FABRIK, STOCKHOLM

Bevillningsutskottets förslag till revision av Brattsystemet.

Uttalanden av dir. Lithander, dr Forsell och prof. Bergman.

Med anledning av bevillningsutskottets framställda förslag om utredning angående omläggning av gällande lagstiftning rörande försäljning av rusdrycker har Aftonbladet hått samtal med en del ledande politiker, däribland även direktören Edv. Lithander och dr Arne Forsell, vilka i riksdagen som bekant i främsta ledet kämpat för en revision av det Brattska skandalsystemet.

Det är glädjande, yttrade direktör Lithander, att vi äntligen kommit fram till ett enhälligt beslut om nödvändigheten av den ifrågasatta revisionen. Man har fått fullt klart för sig, att det system, som hittills tillämpats, icke är det enda riktiga. Och har man bara börjat på fullt allvar syna det i sömmarna och gått in för en opartisk och grundlig revision, så skall nog det sunda förnuftet få göra sin röst gällande och sådana bestämmelser och linjer väljas, som av svenska folket kunna följas.

Ingen önskar annat än allmän folknykterhet. Men vad man reagerar mot äro dessa försök att pressa fram en sådan med ett tillkrånglat system, som lämnar rum för godtycke. Svenska folket är laglydigt, men det uppröres av att ha ställts inför ett oefterrättlighetssystem, som stöter dess rättskänsla och gör klagorätten till en chimär, om till någonting alls. Det kan inte nöja sig med mindre än att här bli klara linjer. Och det går inte att i längden råda spärr mot folkmeningen. Man talade om att spritfrågan ej finge ses ur enskild intressesynpunkt. Och här har nu vuxit upp ett system med en hel stab av individer, som ha intresse av att det fortsätter i en viss riktning. Det är verkligen hög tid, att en ändring i detta system kommer till stånd.

Dr Forsell framhåller, att förslaget tydligen är frukten av en kompromiss, vadan de olika meningsriktningarna inom denna lagstiftningsfråga väl komma att ha sina betänkligheter ur rent formell synpunkt. Nu hänger emellertid det lyckliga resultatet av den föreslagna revisionen på detta, att vid den stundande utredningen den sittande regeringen lojalt gör det möjligt att utredningskommittén får en sådan sammansättning att representanter för var och en av de meningsriktningar, som komma i fråga, bli satta i tillfälle att ta del av materialet och göra sin uppfattning gällande. Med andra ord, att inga mer eller mindre konstlade försök göras att lägga hinder i vägen för utredningens fullständiga opartiska och sakliga omfattning, materialtillgång samt därpå grundade uppfattning och förslag.

Professor Johan Bergman kommenterar i ett uttalande till Svenska Morgonbladet bevillningsutskottets förslag, varvid han bl. a. yttrar:

Bevillningsutskottets förslag är som bekant enhälligt, även om en del olika meningar gjort sig gällande angående motiveringen. Känner jag dr Bratt rätt, så kommer han med sin smidiga taktik inför den förmodligen en smula ovantade enigheten att anstränga sig att anläggа en relativt belåten min och låtsa som om saken blott gällde lite oskyldigt förminskande på hans systembyggnad. I själva verket torde utskottets utlåtande vara en första allvarlig varning till den mäktige spritdiktatorn med en påminnelse om hans systems dödlighet. Det faktum att fyllerisiffrorna gått ned kan ej åberopas med större effekt om det visar sig att man både i Danmark och England, för att ej tala om Amerika, utan något individuellt kontrollsystem kommit lika långt eller längre i avseende på fyllerisiffrornas och framför allt konsumtionssiffrornas nedgång, vilket där har skett genom generella bestämmelser, som ej kränka likheten inför lagen. Men det vill jag säga, att den svenska förbudsrörelsen ingalunda är sinnad att acceptera något nytt system, som medför större alkoholfrestelser och större supfrihet. Skall Brattsystemet falla — och det är säkerligen blott en tidsfråga när så sker — så komma vi ej att medverka till att det faller under andra förhållanden än att det avlöses av en lagstiftning som — för att tala med den samlade nykterhetsrörelsens senaste representativa uttalande — "i helt annan grad än nuvarande system leder till ett fullständigt undanröjande av alkoholbruket".

Det är ett verk av de våra, att i motiveringen uttryckligen är utsatt, att "den vägledande synpunkten vid revisionen bör vara, att i möjligaste mån gagna nykterhetstillståndet i landet". Glädjande är även, att man lyckats få enighet om vikten av att motverka själva dryckesseden... Oavsett förefintliga principiella motsättningar kan jag vara med om det mesta som står i utskottets i det stora hela rätt allmänt hållna motivering. Jag delar med många icke-förbudsvänner harmen över det otidsenliga godtycke och den klikhet inför lagen, som Brattsystemet infört och jag har ingenting emot att som det heter i utskottsutlåtandet "sådana bestämmelser, som sakna nykterhetsfrämjande betydelse men äro ägnade att framkalla irritation, avlägsnas".

Ärade Husmödrar!
All slags tvätt och strykning mottages tacksamt, handmetod - Billiga priser
Bad- och Tvättinrättningen
VANADIS
Billiga och bekväma karbad tillhandahålles mellan 10 f. m.—8 e. m.
Frejgatan 41—43 - Stockholm
Tel. Vasa 188 46

Till kamp för frihet och rätt!

Handens och hjärnans arbetarekaror
sluten er samman i fasta förband,
redo att möta de anlopp och faror,
vilka ur mörkret hota vårt land.

Sanningens stridsmän fackloma höjen —
facklan är ljus- och frihetssymbol.
Fladdrande lågor blomstrande röjen
ljusskygga planers nesliga mål.

"Frihet och Rätt" är valspråket klara,
Vikingaskeppet med hakkorset på fälltecknet är för vår växande skara,
när vi till strida för Sanningen gå.

Rasparasiter den nordiska stammen
tära lik giftig smygande sot.
Arier, germaner sluter er samman!
Front emot Judas förnedrande hot!

Kvinnor och män, som ansvaret känna,
skuldra vid skuldra vi bilda en makt.
Snart likt en mur vi landet omspänna.
Svenskar gån in i vår Nordiska Vakt!

B. H.

Envar bör läsa boken
På ökenstig.
Af Th. Stalheim.
Boken sysselsätter sig först med den gammalgermanska, därpå med den nuvarande religionen, behandlar så de onda makterna i gammal och ny tid, därnäst påvekyrkan i dess fulla utveckling, varigenom läsaren blir satt i tillfälle att göra en del givande och intressanta jämförelser. Den har också emottagits med stort gillande av kritiken. Här några utdrag:
"En monumental bok, en stege för svenska folket". — "Ett ord i sinom tid; boken förtjänar läsas av gammal och ung". — "En intressant bok; skildringen är fängslande". — "En rekapitulation ända från hedenhös; boken kan sålunda tjänstgöra såsom lärobok". — "Väckande och värdefulla uppslag, frisk och sund andlighet; boken förtjänar den vidsträcktaste spridning". — "Få böcker ha givit, vad denna bok gav". —"Ett ytterligare bevis, dokumenterande författarens nobla, koncisa och därtill betagande stil, hans rikedom på uppslag och idéer samt hans starkt konstruktiva förmåga".
Boken är försedd med åtskilliga förklarande illustrationer samt presenterar sig i en enkel men tilltalande utstyrsel. Dess pris är satt ytterst billigt, blott kr. 4. Fås i bokhandeln eller direkt från förf., adress Uddevalla.

Köpmän,
gynna dem som gynna Er!
Ur tidningen Köpmannen, Sveriges Köpmannaförbunds organ, återgiva vi nedanstående ord, värda att noga begrundas av varje svensk köpman: *Det är icke blott en oavvislig plikt utan helt enkelt en förmån för köpmännen och de enskilda näringsidkarna att genom annonsering, prenumeration och spridning till allt vidare kretsar stödja och uppmuntra sådana tidningar, som visa förståelse för den enskilda företagsamhetens uppgift och med sympati stödja köpmanskårens sunda organisations- och reformsträvanden. Här kunna organisationens tiotusentals medlemmar var och en i sin stad göra en verklig praktisk, målmedveten och helt visst resultat bringande insats för sina egna, sin kårs och sitt yrkes livsintressen men ock för det borgerliga samhällets sunda och lyckliga utveckling och fortbestånd.*

DANSK NATIONALT TIDSSKRIFT
KØBENHAVN F.
Selvstændigt - uafhængigt - antisemitisk
Helaar Kr. 5:—. Halvaar Kr. 2: 75.

Lunda Tvättinrättning
Rekommenderar sig för utförande av all slags tvätt (ej kemisk), mangling och strykning. Förstklassigt och omsorgsfullt arbete garanteras.
Snabb och punktlig expedition.
Innehavare:
AUG. GUSTAFSSON.
Tel. Drottningholm 20 & 190

Åtgärder till lättande av jordbrukets betryck nödvändiga.

(Forts. fr. sid. 2.)

Likt läge inom hela vårt land. Denna egnaste kris har numera utvecklats därhän, att situationen utan överdrift måste betecknas som utomordentligt oroväckande. En förlängning av krisen kommer ofelbart att få de mest vittgående följder. Inför ett sådant förhållande framstår det som en riksangelägenhet av allra största vikt att åtgärder till jordbrukets bispringande med det snaraste bli vidtagna.

Bland åtgärder, som böra vidtagas av statsmakterna, förordar sällskapet reglering av införseln till landet av sådana produkter som det svenska lantbruk självt framställer i fullt tillräcklig mängd samt åtgärder till underlättande av exporten av det inhemska överskottet på vissa lantmannaprodukter. Vidare föreslås skyndsamt införande av sådana kontrollbestämmelser i fråga om inom landet saluhjudet utländskt kött och därav framställda födoämnen, vilka nu gälla i Danmark och där visat sig vara av icke ringa betydelse.

Årets 1 maj-resolution.

Den av socialdemokratiska partistyrelsen till årets 1-maj-demonstrationen föreslagna resolutionen hade följande lydelse:

Detta möte, som samlat ... deltagare, uttalar sin bestämda protest mot de lagförslag, som i de frivilliga överenskommelsernas ställe sätta statsliga tvångsavgöranden i s. k. rättstvister, och uppfordrar riksdagen att icke tillapelsa motsättningarna i samhället genom att gentemot en enhällig opinion inom arbetareklassen bifalla de av regeringen framlagda förslagen. Mötet protesterar också emot den orimliga begränsningen av arbetslöshetshjälpens omfattning och kräver humana direktiv för arbetslöshetspolitiken.

Mötet höjer likaledes sin protest mot de reaktionära tendenser den under frisinnat namn opererande politiken avslöjat, då den söker beskära de skattefria avdragen och sålunda öka de ekonomiskt minst bärkraftiga bördor, samt då den söker gentemot den direkt folkvalda andra kammaren förstärka första kammarens ställning. Vad läget påkallar, är tvärtom ett kraftfullt återupptagande av det avbrutna sociala reformarbetet, åtgärder till begränsning av finanskapitalets övermakt och en politik, som åsyftar den politiska demokratiens komplettering med social och ekonomisk demokrati.

I anslutning till den Socialistiska arbetar-internationalens allmänna kamp för frihet, demokrati, avrustning och socialism uttalar mötet sin ljungande protest mot diktaturerna och terrorn samt sin avsky för de tyranner, som förtrampa folkens medborgerliga rättigheter och friheter. Mötet kräver Washingtonkonventionens ratifikation och ett energiskt fullföljt arbete på den allmänna avrustningens genomförande.

Per Nikolsson-Wrangel.

Svensk adelsman, rysk regent. De judiska rödbanditernas bekämpare.

Om släkten Wrangels ursprung är intet med visshet känt, men man har gissat på både Skandinavien och Westfalen. Indigast påträffar man dess fäderneanor i Estland. Ryttmästaren Herman Hermansson Wrangel fick 1653 svenska titeln "friherre i Lude(nhof)" en av Gustaf Adolf erhållen gård. De två följande generationerna voro kaptener i K. svensk tjänst. Så kommer på släktavlan Hans Hansson Wrangel, född efter nystadfreden; han blev rysk major och var gift med en jungfru Stael, en av svensk-estnisk köpmansslakt, vars första kände stamfar var handlande i Pernau c. 1650. Deras son, Herman-Hansson Wrangel var en enkel tullpackhusinspektor i Riga och gift med en jungfru Dargeman-Manderstjerna, av en svensk-pommersk hantverksslakt, vars förste kände stamfar dog som guldsmed i Stockholm 1688. Deras sonson Nikolai-Georgsson Wrangel (1847—1922) var fil. doktor och författare. Med en ofrälse ryska hade han tre söner, av vilka den äldste, Per-Nikolsson eller Petr-Nikolaevicz Wrangel, född 1878, studerade bergshandteringen. Han befordrade den militära banan under japanska kriget och under världskriget tjänstgjorde han som chef för ett kazakregemente. Han var dock en för världen obekant storhet, ända tills han efter bolsjevikrevolten kom att bli general Denikins underbefälhavare. Efter dennes misslyckande, övertog Wrangel ledningen av de monarkistiska trupperna i Sydrysland, och hans regering erkändes 1920 de facto av franska utrikesministeriet. Sedan rödbanditerna genom fredsslutet i Riga befriats från den polska fasan, kastade de sig över Wrangels armé, som drevs allt längre mot söder och slutligen måste rädda sig över Czernoemore till Konstantinopel. Wrangels svenska vänner hade 1920 sonderat terrängen bland czeckoslovenska och polska politici rörande möjligheterna för en hjäpaktion, och 1922 gjordes ett försök i italienska kretsar. De svenska "intrigern:" strandade emellertid på ambassadörens V. V. Vorovskij's (en polsk adlig renegat) vaksamhet, men omintetgjorde aminstone sverigeregeringens erkännande i Genova 1922. Förutom svenskar som varit den Wrangelska regeringens geheime diplomater, hade åtskilliga andra deltagit som officerare i kampen mot rödbanditerna. Det är rätt många svenskar som från denna tid stått med ryska ordensdekorationer. För övrigt är det knappast längre någon hemlighet, att Wrangels anhängare sammanslutit sig till den "Storryska Svartörnsorden", medan de Ukrainska monarkisterna går under namnet "Sankt Mikaels-Orden".

Fastän landsfördriven, uppgav Wrangel ingalunda den politiska kampen för sitt ryska adoptivfosterlands frigörelse. Genom sina geheime agenter förde han en kraftig propaganda för sin rättvisa sak och själv företog han för samma ändamål vidsträckta resor. Det säger sig självt, att han lade under var infamt påpassad av fiendespioner och ofta måste dölja sig under antagna namn. Bl. a. reste han som "svensk ingeniör" under namnet Per Nusson, en annan gång som "Peter Nicolsson, svensk-amerikan".

General Wrangel hade med en ofrälse ukrainska Olga Ivanenko fyra mellan 1909 och 1922 födda barn.

Då nu i dagarna denne svenske adelsman, som blev Ryssland regent, avlidit i Bruxelles, vet man ej, vem som skall övertaga det fallna svärdet. F. d. chefen för den s. k. västra armén Polkavnik Bermont-Avalov är för länge sedan avpolletterad såsom de transbaltiska baronernas specielle agent. Ukrainska generalen Petlura har mördats av en jude i Paris, och f. d. generallissimus Nikolaj-Nikalaewicz av Oldenburg-Romanov torde på grund av sin ålder ha fört sitt sista kommando. Tyvärr är enigheten bland de ryska monarkisterna i förskingringen ej stor, men utan vill dock hoppas att tsar Kivill-Vladimirowicz måtte finna rätte mannen att ställa i spetsen för dem som allvarligt arbeta på Rysslands räddning ur de judiska rödbandisternas våld. En pålitlig bundsförvant har han i sin svägerska, änkedrottningen i Rumänien, för vars gränser bolsjevikregeringen utgör en ständig fara.

Det kan naturligtvis ej bli tal om att söka återföra den oldenburgska autokratien i Ryssland, såsom den juveköpta världspressen vill troliggöra. Alla insinuationer av denna art nedslås fullständigt av det faktum att Kivill-Vladiminovicz var den förste storfursten, som i spetsen för sina marinsoldater, tågade till riksdumans för att erkänna regimväxlingen.

En av orsakerna till den Wrangelska interimsregeringens misslyckande var, att man då ej kiart uttalade sig för principen om de verkliga jordbrukarnas äganderätt till jorden. Wrangels politiska arvtagare skall icke bega samma uran...enhet, och därmed kommer rödbandisternas välde att vara beseglat.

Radca Nadvorny.

Nyval av ledamot i Rasbiologiska institutet.

Till ny ledamot i styrelsen för rasbiologiska institutet efter prof. Nils Hansson, vilken begärt entledigande, föreslår styrelsen landshövding C. O. G. Malm eller kommendör Björn Holmgren eller undervisningsrådet K. A. W. Björck.

Husaby kyrkogård renoveras.

Husaby kyrkostämma har beslutat rätta upp alla gamla gravvårdar på kyrkogården, därbland även å den s. k. Olov Skötkonungs grav.

Riksantikvarien, som underrättats om detta stämmans beslut, kommer att genom ett ombud låta representera sig vid den blivande renoveringen av kyrkogården.

Vissa av de gamla gravvårdarna på Husaby kyrkogård äro av stort kulturhistoriskt värde. Olov Skötkonungs gravvård skall enligt sägnen vara den ena av de två av sandsten huggna kistor, som äro belägna på ömse sidor om ingången genom tornet till kyrkan. Den andra kistan sägas tillhöra Olov Skötkonungs gemål, som till namnet torde vara okänd. Om det är Olov eller någon annan konung, som vilar i Husaby, vet man således ej med säkerhet, men kungliga insignier äro inristade på den ena av gravvårdarna.

PRIVATSPISNINGEN
SCHEELEGATAN 8, 1 tr. - Tel. Kh. 44 25
Frukost: Smörgåsbord, varmrätt, gröt o. kaffe samt öl eller mjölk.
Middag: Smör, tröd, soppa, varmrätt, kaffe, öl eller mjölk.
10 st. kuponger Kr. 11:70.
Inackord. Kr. 70: — pr mån.
God o. vällagad husmanskost.

Vid behov av
FOTOGRAFERING!
Glöm ej att anlita oss, då vi äro Specialister och erfarna fackmän inom branschen.
RING ENDAST NORR 75 45.
BILD-CENTRALEN
Drottninggatan 38, Stockholm

Släktforskning
I in- och utländska arkiv utföres
Löjtn. Erik C:son Swartz,
Charlottenborgs Slott, Motala V.

Det revolutionära Israels högsta ledning i Sverige.

Det stora flertalet svenska medborgare torde alltjämt leva i okunnighet om den bolsjevikiska världsrevolutionens verkliga art och natur. I den judestyrda tidningspressen, alltifrån ytterste höger till ytterste vänster, har den utlagts såsom det internationella proletariatets store frigörelsekamp ur kapitalismens och förtryckets bojor. Denna framställning har emellertid varit direkt vilseledande och vidskräckta resor. Det säger sig självt, att han lade under var infamt påpassad av fiendespioner och ofta måste dölja sig under antagna namn. Bl. a. reste han som "svensk ingeniör" under namnet Per Nusson, en annan gång som "Peter Nicolsson, svensk-amerikan".

Här i Sverige liksom i andra länder, vilka skulle lyckliggöras å la Ryssland, har den verkliga revolutionsledningen på ort och ställe emellertid förstått att hålla sig dold och dess medlemmar t. o. m. då och då funnit sig böra ta avstånd från strävandena för att ej blotta sina snygga förehavanden. Nationen har i samband med den senast planerade framstöten för det svenska samhällets omstörtning företagit sig upplysa Sveriges folk om vilka de personer äro, som i vårt land främst representera ledningen för den judiska revolutionsrörelsen d. v. s. här utgöra Israels översta revolutionära ledning. Deras namn ha i ett flertal artiklar i tidningen jämväl å ledande plats, under senaste tiden öppet utpekats, nämligen bokförläggaren Karl Otto Bonnier, överrabbinen Marcus Ehrenpreis och bankdirektören Olof Aschberg. Koryféerna, som figurera på den politiska arenan såsom pionjärer för bolsjevismens "frälsningsidéer", en Karl Kilbom, en Flyg, en Ture Nerman och Vinberg, äro i verkligheten intet annat än mycket underordnade redskap i Israels världsrevolutionära kamp här i landet. Överrabinen Ehrenpreis, som intager världen. I ett årtionde har även världsrevolutionens officiella ledning i Moskva i intimaste samarbete med de ledande judekretsarna i alla länder med all kraft arbetat för den universella revolutionens förverkligande. Det har dock ej gått som man tänkt sig såsom en dans. Motgång på motgång har inregistrerats, men energin har därför visst icke slappats eller hoppet övergivits.

mittplatsen, i den illustra trion här ovan, är Israels "religiösa" ledare i Sverige. Bilden till vänster om honom är av bokförläggaren Bonnier, tillhörande den till vårt land för ett århundrade sedan, närmast från Danmark, invandrande judiska släkten Levy D'Arco Bonnier, vilken på sin tid spelade en så betydande roll i Israels stora "frihetsrevolution" av 1789 i Frankrike. Hr Bonnier har under snart en mansålder spelat rollen av det revolutionära Israels politiske och kulturelle ledare i Sverige medan slutligen bolsjevikiske bankdirektören, efter revolutionen i Ryssland mångmiljonär vordne Aschberg, till höger om hr överrabinen, fungerat som uen judiska bolsjevikrevolutionens höge finansiär. Vi ha öppet pekat på dessa tre judar såsom huvudpersoner i det revolutionära Israels strävanden i närvarande tid att omstörta de svenska nationalsamhället. Men Vederbörande ha funnit klokast tiga och ej svara på våra infama beskyllningar. Och varför? Jo, därför, att de ej kunnat det. De tiga liksom den judestyrda pressen överlag i förhoppning att medels sin "isande tystnad" kunna dölja och undanhålla svenska folket sanningen. Vi se för vår del dock ingénting hellre än att de offentligt framträda och bevisa sin oskuld, på det Sveriges folk äntligen må komma till klarhet om Israels praktiserade religion i nuet liksom dess planer överhuvud. Hava de rent mjöl i påsen, böra de ju ej heller ha något emot att en s. k. förutsättningslös offentlig utredning inför allt folket i frågan igångsättes.

GLOZEL-FYNDEN.

Här uppe i Norden sitta folk och inbilla sig, att striden om Glozelfynden är en vetenskaplig strid. Det är den emellertid än så länge till mycket liten del. I fyndortens hemland, Frankrike, är den en religiöst känslobetonad sammandrabbning mellan två partier, å ena sidan de katolskt troende under den påvliga överheten, som fått stränga order om, att undersökningen av fynden skall bottna i, att Gamla Testamentets 6,000 år ej rubbas till antalet, å andra sidan de liberala judarna med anhang, som hoppas på att kunna tillfoga judedömets värsta fiende, kyrkan i Rom, ett svidande nederlag. Båda parterna hava förutfattade meningar och fråga intet efter vetenskapen. Hela franska folket är uppdelat på dessa två kategorier och på det hela taget efter samma indelningsgrund som på sin tid fransmännen indelades i Dreyfusarder och Dreyfusmotståndare. Juden Ernst Klein, vilkens reflektionsförmåga ju icke sträcker sig så långt, att hun förstår sakens läge, går i en artikel under strecket i Svenska Dagbladet illa åt sina israelitiska stamfränder, naturligtvis av rent misstag, emedan han ej anat, att de hade något intresse däri. Men både de och påven arbeta för närvarande såsom arkeologer av facket.

"Kulturbladet" Svenska Dagbladet har tiklat med påven och de liberala franska judarna i anläggandet av ovetenskapliga synpunkter på Glozelfynden, men i motsats till dessa ena dagen stått på det ena benet och andra dagen på det andra. Så här på avstånd och ingan objektivt lugn undersökning skett kan man givetvis ej taga direkt ståndpunkt till frågan i fråga, äkta eller en blandning av den båda, men det kan anläggas en vetenskaplig syn på tingen, och det är denna: Vad har i dessa trakter tidigare påträffats i fyndväg och vad giva de vid handen, en hög kultur, som kan hava varit i behov av en bokstavsskrift, eller ett barbariskt tillstånd, som utesluter möjligheten av stentavellitteratur? Rubbinsonen Klein, mest känd såsom konstgjord stenåldersman, väljer det senare alternativet och skriver i Sv Dagbl. följande tirad med en liten utelöpare från ämnet, som han antagligen lärt av sin pappa: "Inför finländaren C. A. Nordmans framställning av yngre stenåldern i Mellan-, Väst- och Nordeuropa, den epok, under vilken det verkliga 'vilde'-stadiet på relativt kort tid avlöses av en kultur, i vilken hela den nutida bottnar, häpnar man över, huru man f. n. i Frankrike kan syssla med Glozelgåtor eller i Tyskland med 'arier'-problem".

Gustaf Retzius är emellertid ett något större namn än C. A. Nordman, som enligt hr Klein givit ut något populärvetenskapligt arbete på Norstedt & söners förlag. Även om Retzii arbeten hava en del år på nacken, hindrar det på intet sätt lagrarten, ty av de intressanta fynd, han berättar om, som gjorts i grottboningarna i södra Frankrike, får man den bestämda uppfattning, att det folk, vilket nöjde sig med så enkla boningar, dock i många och mycket stod på en förvånansvärt hög kulturell ståndpunkt. Bland dessa nämnkunniga, uråldriga bostäder, lägger man märke till grottan Cró-Magnon, som, efter en därstädes påträffad skalle, givit namn åt den ännu levande Cró-Magnon-rasen. Även kallad falisk ras eller Dala-rasen. Oscar Montelius ansåg att den nordiska rasen härstammar från Cró-Magnon-rasen, vilket bestritts av andra; i allt fall är det denna ras, som på sin tid lade upp "kjökkenmuddingarna" i Danmark och i vår dagar i ren och oförfalskad skepnad visar sig på bondlandet söder om Vänersborg m. fl. platser i vårt land såsom Västmanland och Dalarna, av professor Herman Lundborg oriktigt angiven såsom troligen en blandning av nordisk och ostbaltisk ras. I fornnordiska sagor kallas Cró-Magnonerna för "jättar", vilket ord filologiskt hänger tillsammans med verbet äta — än idag äro Cró-Magnonerna gourmänder men icke gourmeter. Grottinvånarna i södra Farnkrike (förövrigt även i norra Spanien) hade en så högt utvecklad konst, att de med framgång kunde tävlat på moderna konstutställningar. Man beskåde t. ex. en på renhorn ingraverad jaktscen, där en man i krypande ställning söker smyga sig på en bisontjur. Djuret är mästerligt tecknat, och jägaren är friserad i spetsigt, elegant fransyskt helskägg och har håret kammat i toupet (enligt juden Klein en typisk vilde). Moderna antropologer äro tämligen ense om, att Cró-Magnonrasen levat i Europa minst 50.000—60.000 år. Enligt Nordman—Kleins ytterst konstgjorda och för ändamålet hopsnickrade stenåldersthypotes, skulle Cró-Magnonerna (stenåldersmännen) hela denna svindlande stora tidsperiod "levat i verkligt vilde-stadium för att därefter på relativt kort tid övergå till en kultur, vari den nuvarande bottnar". Tänk så plausibelt! Och hr Klein, som utgår ifrån, att Nordman-Kleins hypotes är lika orubbligt säkert fastslagen som Talmuds auktoritet enligt judisk tro, "häpnar över hur man i Frankrike kan syssla med Glozelgåtor eller i Tyskland med 'arier'-problem". Även om Glozelfynden skulle visa sig vara svindel, så står jämväl den av hr Klein förfärdade hypotesen bra nära svindelgränsen.

Den nästan ofattbart långa tidsrymd, Cró-Magnonerna vistats i Europa, är tillräcklig för att många gånger om innehålla perioder av hög kulturutveckling, följd av kulturskymning och kulturundergång. Även under grottebebyggelsens tid kan kulturen stått högt, ty än i dag älska Cró-Magnonerna enkla och okonstlade levnadsvanor (kultur utan civilisationens prål), samtidigt som de intellektuellt stå högt och äro utmärkta av sällspord vederhäftighet, grundlighet, seg arbetsamhet på förverkligandet av uppställda mål, fria från fantastisk flykt, korteligen en bondaristokratisk ras. Under den tidsperiod, då Cró-Magnonerna stodo konstnärligt högt och gjorde överlägsna teckningar på renhorn, stentavlor och grottväggar hade de åtminstone *behört* en bokstavsskrift, helst denna ras kännetecknas av vördnad för traditionen och fädrens gärningar. Å andra sidan äro Cró-Magnonerna ej så uppfinningsrika som den ras, vilken nu allmänt betecknas som den nordiska. Teckningar vid Glozel kunna vara äkta, men tecknen tillkomma långt senare. Man vet intet därom. En skandinavisk, vetenskaplig kommission, fri från känslotänkande och bestående av arkeologer, geologer, antropologer etc., hade varit bättre än kontrollanter med förutfattade meningar. Även om Cró-Magnonernas skrifttyper befinnas vara autentiska, blir det ej lätt finna nyckeln till desamma. Etruskernas språk är till jämförelse ännu ej tytt, trots ett rikt material bearbetats av en mångfald skickliga forskare. Varför icke begagna sig av chiffernyckel(r)osarna från världskriget, vilka nu gå sysslolösa? Det var en bryggare, som först lyckades tyda hieroglyfernas gåta! I dagarna hava emellertid framkommit vittnesbörd för att den egyptiska kulturen härstammar från Kaldéen, vilket många tidigare misstänkt av orsak, att kaldéerna voro ett tänkande folk. Skall den kaldéiska kulturen i sin tur bli återtrumfad i ålder av den Cró-magnonska?

S. L—s.

Varför är
Solna Bryggeris PORTER-DRICKA så allmänt omtyckt?
Jo, därför
att det tillverkas av bästa råvaror under fullt sakkunnig ledning.
Ring Hagalund 95
efter en flaska på prov.
Vitaminrikaste måltidsdrycken.

PARISER-CAFÉET
27 Kungsgatan 27
Stockholm

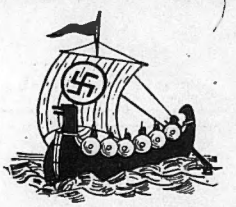

Nordiska stamfränder!
Förena Eder med oss, till kamp mot statens, folkstammens och den nordiska kulturens fiender!
Värna vår urgamla frihet och rätt!
Gå med i nordvaktarnas led!
Begär närmare upplysningar samt litteraturanvisningar.
NORDISK VAKT
Box 196, GÖTEBORG 1.

Författningen och svenskheten.

(Forts. fr. sid. 1.)

än fienden är inpå husknutarna, sikten är god och ögat är klart; hemmets och rikets fäderneärvda värden skola värnas till det yttersta, inkräktarna och internationella fogdar skingras som agnar för vinden. En fosterländsk stormil är loss, och intet kan hindra dess lopp; välska seder och mindreasiatisk skenkultur skola kastas på sophögen. Ur gömsler och vrår letar man fram, vad som är mest svenskt; allt kosmopolitiskt äckar nu de svenske, och utländske rasspsykologer höva ej längre klaga över det blåaste blodets slapphet och likniöjdhet. Pånyttfödelsens morgonfläkt skall åter väcka rasmedvetandet till liv, och mot bakgrunden av allt det mindervärdiga utländska, som härskat så länge och hänsynslöst trampat ner och smutsat svenskheten, skola de svenske såsom aldrig tillförne känna sig själva och blodets förpliktelser. Därom skall varda sport långt utanför rikets gränser. Det är förutbestämt, att folkssjälens renässans skall utgå från Norden. Annorstädes saknas förutsättningarne. Här är ännu blodet rent, här finnas de sparade krafterna, som snart skola flöda över, och söka sig utlopp och mana till stordåd. Vem kan då stå emot svenske? Främst kommer då fordran åter att uppställas, att land skall byggas med lag, att grundlag och allmän lag skola vara normerande för samhällslivet och rättskipningen ej taga hänsyn till politiska och andra utomrättsliga förhållanden. De hemliga regeringsmakternas spel skall brytas nedoch svensk politik inaugureras. Författningen skall ej längre bliva en död bokstav, utan efterlevas. På laga väg skall ett svensk representationssskick införas, so mför till makten de bästa inom svenska nationen, för vilka landets väl går före enskildas fördelar. I allt skall sökas svenska former att efterträda det nu härskande hemliga regeringsmaskineriet, som leder sitt ursprung från judarnas emancipation genom franska revolutionen och liberalismen och vidare frammarsch medels de genom judiska, socialdemokratiska och bolsjevikiska åskådningarna.

Uppvaknandets tid stundar! Framför ett svenskt Sverige åt rassvenska svenskar!

NATIONALT TIDSSKRIFT
Keysersgt. 1, OSLO
Utkommer maanedlig
Pris til Sverige kr. 6: 20.
Eneste antisemitiske publikation, som utgis i Norge
Bestilles best paa posthuset

Läs och sprid Nationen!

Prenumerationspris:
Helår 10:—; Halvår 5:25; Kvart. 2:75.
LÖSNUMMERPRIS: 25 öre.
Kommissionärer för prenumeration och lösnummerförsäljning antagas å alla platser i landet.

NATIONEN

Fredagen den 4 Maj 1928.

Ett utmärkt bordsvatten är
Apotekarnes Taffelvatten
APOTEKARNES MINERALVATTENS AKTIEBOLAG
KUNGL. HOVLEVERANTÖR

Harald Lindströms Boktryckeri, Stockholm 1928.

Partihandeln med rusdrycker.

Översikt av gällande författningar.

(Forts. fr. n:r 16)

Dessa ändringar beslötos vid ordinarie bolagsstämma den 11 juni 1920 och berörde endast §§ 6, 10 och 12 i bolagsordningen, varjämte till densamma fogades en ny paragraf med nummerbeteckning 18. Bolagsordningen är i sin sålunda ändrade, nu gällande lydelse intagen i styrelsens förvaltningsberättelse för år 1923, sid. 40.

Härefter försålde A.-B. Stockholmssystemet samtliga stamaktier, uppgående till ett antal av 400, i Spritcentralen till ett konsortium, bestående av följande tio personer, nämligen bankdirektör M. Billing, doktorn Ivan Bratt, professorn Helge Bäckström, kammarrättsrådet C. Carleson, direktören Allan Cederborg, riksgäldsfullmäktigen greve C. Lagerbielke, skräddaren C. J. Lund, kanslisekreteraren Alfred Peyron, bankdirektören O. Rydbeck och advokaten John Tjerneld. I samband därmed och i enlighet med kungl. maj:ts beslut den 5 mars 1920 träffades den 1 september—19 oktober 1920 avtal av följande huvudsakliga innehåll att gälla dels mellan säljaren och köparna, dels mellan köparna och svenska staten och dels mellan köparna inbördes.

Säljaren överlät till envar av köparna 40 stycken av ifrågavarande aktier med 1920 och efterföljande års kuponger till ett pris enligt kurs av 1,000 kronors för stycket jämte 7 procents ränta därå från och med den 1 januari 1920 till dess likvid skedde. Aktierna skulle transporteras på köparna, så snart avtalet blivit av kungl. maj:t godkänt samt köpesumman erlagd.

Köparna förbundo sig att icke överlåta aktierna till annan än statsverket eller den kungl. maj:t på förslag av styrelsen för A.-B. Vin- & Spritcentralen godkände såsom innehavare av aktierna. Skulle aktier annorledes än genom sådan överlåtelse lagligen övergå från någon av köparna till person, som icke på sätt nyss sagts godkändes såsom innehavare av desamma, skulle statsverket vara berättigat att inlösa samma aktier med löpande och efterföljande års kuponger till parikurs med tillägg av 7 procents ränta från och med den 1 januari det år, överlåtelsen skedde, dock under förbehåll att statsverket åtoge sig att av preferensaktieägare i A.-B. Vin- & Spritcentralen, vilka inom tre månader efter dagen för överlåtelsen sådant påkallade, inlösa dem tillhöriga preferensaktier med belopp, som innehavare av dylika aktier enligt 6 § i bolagsordningen i händelse av A.-B. Vin- & Spritcentralens upplösning ägde ur bolagets tillgångar utbekomma.

Köparna förbundo sig slutligen att till säkerhet för fullgörandet av vad sålunda blivit stadgat deponera ifrågavarande aktier i Sveriges riksbank under förbud för banken att annat än med kungl. maj:ts medgivande och på villkor, som kungl. maj:t finge bestämma, utlämna aktierna; dock att köpare, som för likviderande av sina aktier behövde i annan bank eller hos statsinstitution belåna desamma, skulle äga att i stället för aktierna till riksbanken överlämna en av långivaren utgiven förbindelse av innehåll, att de belånade aktierna icke komme att av långivaren utlämnas utan kungl. maj:ts medgivande.

Vid bolagsstämma skulle talan för samtliga stamaktierna föras av en enda av köparna därtill utsedd person. Kunde köparna icke enas om valet av sådan person, eller vägrade någon av dem att deltaga i valet, skulle den anses vald, om vilken de flesta förenat sig. Vid lika röstetal avgjorde lotten.

För giltighet av avtalet fordrades, att detsamma godkändes av kungl. maj:t. Avtalet, som den 1 september 1920 undertecknades av säljaren och köparna, blev den 19 oktober samma år godkänt å kungl. maj:ts och kronans vägnar.

Denna överlåtelse av stamaktierna i Spritcentralen blev föremål för uppmärksamhet inom konstitutionsutskottet vid 1921 års riksdag vid granskningen av statsrådsprotokollet över finansärenden för den 5 mars 1920, i det att utskottet i sitt memorial n:r 42 punkt 4:o anmärkte emot handläggningen i visst formellt avseende av detta ärende.

Anmärkningen, emot vilken framställdes särskilda reservationer, lades av kamrarna till handlingarna. Därjämte antecknades emellertid vid utskottets memorial tre särskilda reservationer angående samma ärende, nämligen dels av herrar Clason, Ljunggren, Stendahl, Magnusson i Tumhult, Starbäck och Olsson i Golvasta, dels av herr Reuterskiöld med instämmande av herr Andersson i Kolsta, dels ock av herr Lyberg (nu finansminister).

I den första reservationen framhölls i huvudsak, att riksdagen bort bliva hörd i ärendet, vilket syntes hava varit så mycket nödvändigare, som det träffade avgörandet uppenbarligen vore av natur att även för statens ekonomi medföra mycket vittgående konsekvenser. Men därtill komme jämväl, att de villkor, nu ifrågavarande avtal bestämde för statens eventuella återtagande av stamaktierna i bolaget, vore för staten vida ofördelaktigare än de som tidigare gällde i fråga om överlåtelse till statsverket av stamaktierna. Staten skulle hava att, i händelse den ville övertaga bolaget, icke blott inlösa stamaktierna å 400,000 kronor med ränta, utan ock att av preferensaktiernas ägare inlösa deras aktier med ett belopp, som, därest samtliga preferensaktieägare påkallade sådan inlösen, skulle uppgå till 19,600,000 kronor. Jämväl denna betydande försämring av en staten tillkommande ekonomisk förmån borde hava påkallat, att ärendet underställts riksdagen.

Jämväl i den andra reservationen anmärktes, att ingen hänsyn tagits till det ekonomiskt väsentligt försämrade läge, vari staten måste komma genom uppgivandet av rätten enligt A.-B. Stockholmssystemets förbindelse av den 15 augusti 1917. Den rätt, staten genom villkoren för uppgivandet i utbyte erhållit, vore vida sämre av ekonomisk synpunkt, och den kontroll, som staten ur andra synpunkter därigenom möjligen kunde vinna över A.-B. Vin- & Spritcentralens verksamhet, både, med fäst avseende å de rent faktiska förutsättningarna för detta bolags ställning, kunnat med bibehållande av samma rätt, utan dess vare sig uppgivande eller omedelbara begagnande, i nödig utsträckning annorlunda vinnas.

I den tredje reservationen uttalades, att, då de ekonomiska förutsättningarna för utnyttjande av den staten år 1917 tillförsäkrade inlösningsrätten till stamaktierna, vars innehavare, oberoende av innehavarna av preferensaktierna, ägde bestämma över bolagets verksamhet, genom det av kungl. maj:t godkända avtalet väsentligen förändrats och förändringen måste anses medföra försämrade möjligheter till ett dylikt utnyttjande, de förändrade villkoren bort underställas riksdagens prövning.

I samtliga reservationer hade på de anförda skälen yrkats, att anmärkning enligt § 107 regeringsformen bort av utskottet framställas mot föredragande departementschefen, statsrådet Thorsson.

(Forts.)

Ur religionens hävder.

(Forts. fr. sid. 1.)

klaras judarnas omoraliska gudsbegrepp Jahve-Sebaot, i st. f. Jesu Himmelske Fader, och där åkallas Abrahams, Isaks och Jakobs gud, som anbefaller och välsignar alla de brott och bedrägerier, som dessa skälmar och bedragare utövade mot sina medmänniskor. Man inbjuder rabbiner, de argaste kristendomsfienderna, att föra ordet på kristna fredsmöten. Judarna tillåtas bliva statens främste styresmän, och resultatet se vi i den förödelsens stygghet, som frodas inom den "kristna" kulturutvecklingen. Juden Georg Brandes kunde inom kristna samhällen obehindrat sprida sitt andliga gift samt söka göra Kristusbilden till en marionett, en sagofigur, som aldrig existerat. Han var härvid så förblindad och förhärdad i sitt Kristushat att han ej insåg att han här förde Donqixotes strid mot väderkvarnar, ty enligt egen mening kämpade han ju mot en personlighet vars existens han själv förnekade. Men varifrån den kristna läran kommit, därom gav han intet besked.

Det är under trycket av sådana judiska kristendomsföreföljelser, som man med så mycken större glädje och tillfredsställelse möter övertygade kristna bekännare, som icke lämna någon mödo ospard för att framställa bilden av vår store mästare i ljuset av historiens vittnesbörd. Dr. Wilh. Erbt har på Alfred Rothe föreg i Stuttgart utgivit ett om rik lärdom och djup insikt i ämnet vittnande arbete: "Jesus, der Heiland aus nordischem Blute und Mute", och tillkännager författaren att det här rör sig om "renvärgen från den kyrkliga till den verkliga frälsaren", vilket häntyder på den oefterträffliga halvjudiska förkunnelsen i våra untida kristna kyrkor. Författaren har icke nöjt sig med att endast framställa Jesus såsom historisk personlighet utan framvisar även på historiska grunder att han var av arisk börd, vilket f. ö. även framhållen av andra forskare. Denna härstamning bestyrkes ju också redan därav, att man ej kan finna ett spår av judisk anda i Jesu personlighet. Erbts bok bör bliva en värdefull ledning för kristliga pastorer, lärare, föräldrar och den uppväxande ungdomen.

Brattsystemet utdömt av hevillningsutskottet.

(Forts. fr. 1:a sid.)

nykterhetsfrämjande betydelse, men äro ägnade att framkalla irritation, i möjligaste mån avlägsnas.

Bland de frågor, som närmast böra göras till föremål för undersökning, nämner utskottet en utredning rörande det svenska restriktionssystemets verkningar i nykterhetshänseende samt en jämförelse mellan detta system och i utlandet, särskilt i Danmark, Norge och England prövade system för begränsning av rusdrycksmissbruket. Herr Lövgren i Nyborg har i sin motion särskilt pekat på det danska systemet, som är byggt på en hög beskattning av spritdrycker, och även utskottet anser önskvärt, att uppmärksamhet ägnas åt de i Danmark vunna erfarenheterna. Vidare bör utredningen enligt utskottets mening omfatta såväl den individuella utminuteringskontrollen som utskänkningsbestämmelserna. Beträffande de senare bör man undersöka ställningen mellan kontrollstyrelse och systembolagen å ena sidan samt restauratörerna å den andra. Därvid bör framförallt frågan om formen för överlåtelse av rättighet till utskänkning och om de villkor, som må förknippas med dylik rätt, prövas. Även lämpligheten av att införa besvärsrätt över systembolagets beslut angående överlåtelse av utskänkningsrättighet bör övervägas. I samband med revisionen bör även behandlas frågan om preciserade direktiv från statsmakternas sida beträffande slutmålet för och takten i avvecklingen av det privatekonomiska intresset i utskänkningsrörelsen. Frågorna om detaljhandelsbolagens organisation, deras rätt att driva verksamhet genom dotterbolag samt revisionen av dessas förvaltning böra, liksom det inbördes förhållandet mellan dessa bolag och kontrollstyrelsen, bliva föremål för övervägande. Då spörsmålen om höjning av åldersgränsen och sänkning av motbokskvantiteten ligga inom ramen för den föreslagna utredningen har utskottet ansett sig sakna anledning att nu taga ställning till dessa spörsmål.

Frankrike och det judiska problemet.

(Forts. fr. 1:a sid.)

År 1860 grundade han "Alliance Israelite universelle" (Israelitiska Världsförbundet). Den 4 september 1870 finna vi honom åter som ledamot av "Nationalförsvarets" regering. Och den 24 oktober beviljade han i kraft av ett regeringsdekret samtliga Algers judar fullständiga franska medborgarrättigheter.

Sammanbrottet av "Union Générale", som skedde år 1883 till följd av judisk-a bankmanövrar, gav upphov till en ny antisemitisk rörelse.

Denna trädde inför offentligheten genom publikationen år 1886 av det berömda verket av Eduard Drumont "La France Juive" (Det judiska Frankrike), som snart nog, år 1892, följdes av grundandet av den dagliga tidningen "La Libre Parole" (Fria Ordet). Dreyfusaffären, vilken något senare — år 1894 — gjorde så mycket väsen av sig, förlänade rörelsen större kraft och utgjorde begynnelsen till en förvirringens era, som först inemot år 1906 skulle få sitt slut, då nämligen kassationsdomstolens utslag den 12 juli 1906 rehabiliterade Dreyfus.

Det är ganska nyttigt att lägga märke till att, eftersom Dreyfus är jude, hela den till hans förmån förda kampanjen nästan uteslutande var ett verk av "Grand Orient de France".

Nu erbjuder sig oss situationen under ett nytt tecken. Det är internationalismens problem, som står i förgrunden, så träffande förkroppsligat i den i Ryssland upprättade sovjetregimen, och som därifrån söker utsträcka sin makt över hela världen. De länder, som i synnerhet skola komma i fråga, äro framförallt sådana, i vilka det kristliga idealet är livligast, sådant det framträder hos de ortodoxa folken eller också ännu i de katolska länderna. För att här bekämpa och tillintetgöra de kristliga idealet, måste de förmärkrallt våga sig på statsformen som nationerna antagit, för att där under alla omständigheter upprätta den där republikanska — d. v. s. fastmer demokratiska regimen, som erbjuder den fördelen, att den ger frimurare och judiska sekter tillfälle att med lätthet tränga sig in i en nations regering och utan risk påtvinga densamma sina direktiv.

Vad beträffar Frankrike, så får man ej glömma, att det under det stora kriget en Lenin, en Trotzky och konsorter förberedde den ryska revolutionen och att det i Paris smiddes planer, som sedan sattes i verket i Moskva. Hos oss gör sig deras verksamhet gällande genom kommunistpartiet, i spetsen för vilket stå deputeradena Marcel Cachin, Doriot, André Marty och Vaillant Cluturier, vilka äro frimurare alla fyra.

Vid sidan av dem måste vi nödvändigtvis placera de i Frankrike bestående tvenne makterna Grand Orient och Storlogen. Besluten av deras olika årliga konvent syfta till att i vårt offentliga liv införa såväl jordens och olika industrigrenars nationalisering som ock den av internationalisterna så varmt omhuldade finansregimen, såsom t. ex. upphävandet av arvsrätten på sidolinjen och borttagande av kapitalet i förväg, första steget till fullständig konfiskation av all egendom till förmån för staten. Konventet år 1925 innebar en sammanskyldig organisation av Internationalen, churu man föreger sig vilja införa nya reformer i Nationernas Förbund.

Dessa beslut komma att bli lag tack vare förgivheten hos de parlamentledamöter, som äro frimurare och bland vilka vi finna ett antal judar, inregistrerade i de mest olika grupper. Bland dessa befinna sig frimurarna Abraham Schranck, Paul Strauss i Senaten, Moritz Bokanowski, Louis Lucien Klotz, André Hesse, Léon Blum och Jules Chry i Deputeradekammaren. Alla dessa namn tala för sig själva, och deras inflytande i de parlamentariska kretsarna är stort nog, vadan man kan vara säker på att de komma att uträtta ett gott och gagneligt arbete för genomförandet av det för Israel så dyrbara verket.

Men äro judarna först en gång herrar i Frankrike, så ha de vunnit den nästan slutgiltiga segern, som gör dem världen underdånig och skall förverkliga den messianska dröm, som plågar dem!

Djävulsspelet i Moskva.

(Forts. fr. sid. 1.)

Någon tvekan härvidlag kan dock ej längre råda. Den senaste tidens händelser visa att den under så sensationella former genomförda regimförändringen med "antisemiten" Stalin vid ledningen endast var camouflage från den i Sovjet-Ryssland härskande judisk-finansiella makten, avseende dels att neutralisera den allt våldsammare antisemitiska förelsen bland folket, dels att invagga alla folk utanför Ryssland i den föreställningen, att faran för revolution nu var över. Folken skulle insövas i en falsk trygghetskänsla, varav världsomstörtningens onda ingenier skulle begagna sig i deras fortsatta kamp. Allt vad under senaste tid kommit i dagen i samband med avslöjandena rörande de till våren planerade bolsjevikrevolutionerna i Sverige och Japan liksom den å Balkan under ledning av bolsjevikjuden, massmördaren Béla Kun, samt åtskiliga andra händelser i skilda delar av världen visa tydligt, att sovjet-ryska regeringen och Stalin själv trots alla försök som gjorts att blanda bort korten alltfort äro fullt solidariska med och av all kraft verksamma för den judiska världsrevolutionens genomförande samt att i själva verket ingen väsensskiljnad åtfinnes mellan "stalinismen" och trotskijismen".

Det djävulska spelet fortsättes alltså från Moskva efter enahanda principer som tidigare. Om judarna själva eller deras agenter sitta vid makten, är uppenbart av mindre betydelse. De ena som de andra maktutövarna regera medels det skarpslipade svärdet — tjekan och den som vågar knysta, förpassas ögonblickligt till en annan värld. Ett barbar- och skräckvälde, sådant världen väl knappast tillförne skådat maken, florerar i ett stort land med den civiliserade världens goda minne. Och samma "lycksalighetstillstånd" vill man skänka alla andra folk! Men Europas statsmän och politiker äro numera på sin vakt, vadan man får hoppas att den till år 1928 planerade allmänna världsrevolutionen skall komma på skam på ett sätt som för all tid förtar "det utvalda folket" lustgen att vidare spekulera i andra folkes undergång. Det gäller därför nu på alla håll att med all kraft rycka in mot de djävulska omstörtningsplanerna. Vårt land får icke saknas i den stora motkampen. Hittills hava vi svenskar hört till de mest "toleranta" nationerna, när det gällt Israels världsrevolutionära sträfvanden. Det måste nu bli ett slut på denna vanvettiga "tolerans". Här finnes mer än tillräckligt av bevis för upproriska och mordiska stämplingar från det revolutionära Israels sida med säte i Moskva. Sverige bör snarast avbryta alla förbindelser med den regering, sovjet-ryska regeringen i Moskva, i vars namn och under vars hägn omstörtningsplanerna mot landet drivas, och våra här bosatta judar måste resolut bibringas insikt om nödvändigheten av att omedelbart avstå från sina straffbara planer på det svenska samhällets revolutionära omstörtning.

RESTAURANT
RUNAN
Dalagatan 50, Stockholm.

Vid behov av
SLIPNING
vänd Eder med förtroende till
BRÖD. JOHANSSONS EFTR.
Sliperi- & Reparationsverkstad
Jakobsbergsgatan 20, Stockholm.
Tel. Norr 204 15.
Vi rekommendera oss till slipning av alla slags Eggverktyg.
OBS.! Noggrant arbete garanteras.

Hotell och Restauranter
som rekommenderas den resande allmänheten.

ARVIKA.
Stadshotellet.
ESKILSTUNA.
Frimurarehotellet.
GNESTA.
Stora Hotellet.
GÄVLE.
Grand Hotell och Centralhotellet.
Järnvägshotellet.
GÖTEBORG.
Hotell Eggers.
HALMSTAD.
Grand Hotell.
HEDEMORA.
Stadshotellet.
HÄSSLEHOLM.
Stadshotellet
KALMAR.
Stadshotellet.
KARLSTAD.
Stadshotellet.
LANDSKRONA.
Stadshotellet.
LINKÖPING.
Stora Hotellet.
HUDIKSVALL.
Stadshotellet.
LULEÅ.
Hotell Hospits, Mattis Johansson, Tel. 1148.
LUND.
Grand Hotell.
NORRKÖPING.
Göta hotell Dir. H. Magnér.
NYKÖPING.
Stora Hotellet. Tel: Namnanrop
SIGTUNA.
Stadshotellet. Tel. 110.
STOCKHOLM.
Hotell Kung Carl, Birger Jarlsg. 23. Tel.: Namnanrop.
Carlton Hotel, Kungsg. 57.
Pensionat Wasa, 73 A Drottninggatan, 4 tr. Hiss.
STRÄNGNÄS.
Stadshotellet.
TROSA.
Stadshotellet. Tel. 34.
VÄSTERÅS.
Hotell och Restaurant Klippan.
ÖREBRO.
Stora Hotellet.

VAR VI DANSAR
I STOCKHOLM
MÅNDAG: Rosengrens vid Mynttorget
TISDAG: Teaterkällaren o. Montmartre
TORSDAG: Rosengrens vid Mynttorget
FREDAG: Teaterkällaren o. Montmartre
LÖRDAG och SÖNDAG: Rosenbad

Stockholms Förenade Tvätt
Luntmakaregatan 94
STOCKHOLM. Tel. Vasa 34 22.
Specialité: Tvättning av överdragskläder.

W. HOLMGRENS SKOMAKERI
Tomtebogatan 3
Telefon Vasa 376
Emottager och utför
Arbeten av allt vad till yrket här tryggt- och väljfort arbete på bestämd utlovad tid
OBS.! Sulning även med
BJÖRNLÄDER och RAGUMMI
PRIMA MATERIEL GARANTERAS

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nyktherhetsrestauranter i Stockholm:

Automatrestaurant
CYRUS
43 Nybrogatan 43

Automatrestaurant
ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2

Automatrestaurant
ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8

Automatrestaurant
GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51

Automatrestaurant
S:T ERIK
47 B:t Eriksgat. 47.

Automatrestaurant
GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68

Automatrestaurant
BIRGER JARL
73 Folkungagatan 73

Frukost ½9—½2 Middag ½2—7
Kväll 7—½12 Inga drickspengar
Ingen spritservering

Södra Kungstornet,
Stockholm
Redaktör: ELOF ERIKSSON
Telefon: Norr. 5898 Norr 5899

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

Lösnummer 25 öre.
PRENUMERATIONSPRIS:
Helår ..... Kr. 10.—
Halvår ..... Kr. 5.25
Kvartal ..... Kr. 2.75

Nr 19 (136) Fredagen den 11 Maj 1928. Årg 4.

Det svenska rättsväsendets reformering.

För en del år sedan gjordes från socialdemokratiskt och liberalt håll mycken reklam för den utländska juryinstitutionen under framhållande av dess oskiljaktighet från ett verkligt demokratiskt samhälle. Tiderna hava härutinnan förändrats i det jämväl marxisterna K. J. Schlyter och Viktor Petrén påpekat den parodi på rättvisa, som följer juryn i spåren. Man torde alltså ej behöva befara förslag om införande av jury i Sverige.

I tryckfrihetsmål kvarstår emellertid juryn. Grunden till att denna utländska inrättning kom att inryckas i Tryckfrihetsförordningen låter rätt egendomlig för nutida öron: Frihetsvänsterna från 1800-talets början fruktade — och kanske på den tiden icke helt utan skäl — att i tryckfrihetsprocesser rörande majestätsförbrytelser domstolen av fjäsk för kungligheten i tveksamma fall lätt skulle avkunna en fällande dom, och för att förekomma detta infördes helt generellt en jury, åt vilken, sedan domstolen givit densamma en sammanfattning av vad i målet förekommit, överlåts att avgöra frågan skyldig eller icke skyldig, varefter domaren, sedan han fått ett för honom bindande svar å denna fråga, utmäter straffet efter lag eller frikänner.

I Förenta staterna har domaren ej ens rätt att för juryn göra någon sammanfattning av målet, utan domaren har nedsjunkit till en tjänsteman, som expedierar juryns domar. Härtill kommer, att domaren dels utses genom val (för två år till livstid), varigenom politiken spelar in, dels ej behöver vara juridiskt utbildad. Det är alltså icke mycket bevänt med de amerikanska domstolarne såsom rättens upprätthållare. Det är en känd sak, att i Frankrikes "crimes passionels" genom juryns avgörande blivit ett lovligt hantverk. Likaledes får där ofta politiken sitta som domare. Så var fallet, sedan Zola utslungat sitt "berömda" j'accuse; den förnyade rättegången mot den judiske kaptenen Dreyfus var ej en objektiv rättskipning i svensk bemärkelse, utan en politisk fars, som kostade judarne många millioner francs. Frågan om Dreyfus' brottslighet eller icke-brottslighet har ännu icke varit föremål för verklig judiciell behandling. I avvaktan därå kunde juden Zolas aska saklöst tills vidare avhämtas från Panthéon. Det är icke många i Sverige, som veta, att Frankrike fortfarande ännu i dag är tudelat i Dreyfusarder och icke-Dreyfusarder, men så är det.

I österrike samt våra grannland, Norge och Danmark, har juryn mången gång fält parodiska utslag. En fristående juryinstitution är oförenlig med ett rättssamhälle, och de länder, som hålla sig med slikt oting, stå, i judiciellt avseende, på barbarfolkens nivå. Det är en hårfin skillnad mellan jurydom, å ena sidan, och de nu föråldrade bevismedlen "vattenprov" och "järnbörd", å andra sidan.

I Sverige måste juryn bort jämväl från tryckfrihetsprocesser, även av den orsaken, att man, såsom förhållandena nu äro, drager sig för att väcka talan på grund av den omständliga proceduren med utseende av jurymän och garantier saknas för ett rättsligt bedömande av casus. Det är en hederssak, att vårt land befrias från tryckfrihetsjuryn

Sverige var det första land där tryckfriheten stadfästes i grundlag. Det är förnämt, och det tryckta ordets frihet bör fortfarande värnas på ty sätt. Men Tryckfrihetsförordningen av grundlags natur bör rensas, förutom från jury, från särskilda straffbestämmelser, i vilket fall allmänna strafflagen gör tillfyllest, och vidare från detaljbestämmelser om tryckerier med mera dylikt, som ej förtjänar plats i grundlag; och återstoden, efter skedd beskärning, kan mycket väl inflikas i Regeringsformen.

Intet land kan uppvisa en så förträfflig form för lekmannadomares inflytande som Sverige genom sin nämndemannainstitution. Tolvmannanämnden går också tillbaka till den tid, då Oden skipade Svitjods lag och rätt. Just emedan inrättningen befunnits vällyckad har processkommissionen sökt göra ett attentat mot densamma; det är klent beställt med pietet och vördnad för traditionens klenodier i vårt land. Svepskälet är snabbare rättskipning med därvid nödvändiga större jurisdiktionsområden och enbart juridiska bisittare à la de större städernas rådhusrätter. Amputationen får ej äga rum; de svenske måste skydda sina byrbaraste ägodelar mot tanklösa vandalers framfart.

Det finnes redan förut en egendomlig inrättning i Sverige, vilken tillkommit för att få snabbare rättegångsförfarande. Åt administrativa myndigheter, överståthållarämbetet och landshövdingeämbetena, har uppdragits att i lagsökningsväg avgöra kravmål. Detta bör avlastas från administrationen, dit det alls ej hör, och läggas på underrättsdomaren, vilket både skulle påskynda lagsökningsproceduren och lämna ett för allmänheten mera tillfredsställande resultat, ty underdomaren besitta större juridiska kunskaper, blick och rutin än landshövdingeämbetet, vars juridiska behandling av förevarande saker ofta befunnits svag, varjämte underdomaren givetvis har bättre personoch sakkännedom rörande förhål landena inom jurisdiktionen än landskansliet inom länet. För allmänheten är det även bekvämare att vända sig till domaren i orter

Enligt grundlagen står såsom en självständig tredje statsmakt den dömande myndigheten (ej presen.) Ursprungligen skötte odalmännen själva på tingen judiciella administrativa, kamerala, lagstiftnings- och skattefrågor; häradshövdingen var endast deras talman. Redan i den grå forntiden överlåts den dömande myndigheten åt häradshövding och häradsnämnd; från häradsrätten vädjades till lagmansrätt och därifrån till kungs. Konungen i riksrådet var högsta domstol, men rådet betungades allt för mycket av domstolsgöromålen, varför Erik XIV sökte avlasta denna del av rådets arbetsbörda å Konungens högsta nämnd och Gustaf II Adolf å kungl. Maj:ts och rikets Svea hovrätt. Försöken misslyckades, enär svenska folket var vant att få gå till kungs, och resulterade i fyra instanser i stället för tre. Först under Gustaf III fingo vi en verklig högsta domstol, skild från rådet; dock var även efter 1809 års statsskick justitiestatsministern jämväl justitieråd sordförande. Det är ej mer än tre fjärdedels århundrade sedan lagmansrätterna upphörde. Det föreligger nu förslag om införande av muntligt rättegångsförfarande i hovrätterna och inrättande av ytterligare någon hovrätt. Hovrätterna äro emellertid en jämförelsevis sent tillkommen överloppsinstans, vartill kommer att muntligt processförfarande fordrar kännedom om lokala förhållanden, som hovrätterna sakna, samt närbeläigenhet till parterna, varför enda riktiga lösningen är att hovrätterna helt slopas och lagmansrätt återinföres i vart

(Forts. å sid 5.)

Det judiska problemet i Rumänien.

Av professor *A. U. CUZA*,
Jassy, Rumänien.

Det rumänska folket har alltsedan sitt inträde på världsarenan förstått att judarna vore farliga parasiter, och behandlat dem därefter. De första judarna sökte — från Polen — intränga i Moldau. Furst Peter den Lame fördrev dem år 1579 ur landet. Sedan de fördrivits från Spanien, inkommo judarna från Konstantinopel i Valakiet. Men Furst Mikael den tappre lät år 1595 nedgöra alla judarna i Bukarest på grund av deras skamliga, fördärvliga ocker.

Först ett århundrade senare bosatte sig de första judarna permanent i Moldau, sedan de år 1648 fördrivits från Ukraina av kosackhövdingen Bogdan Hmielnitzky. Och alltsedan dess har landets lagstiftning varit mot judarnas parasitdöme.

Moldaus författning av år 1832 (Regulamentul Organic) brännmärker judarna såsom ett för folket farligt element, som borde utdrivas ur landet (Art. 94). En moldavisk lag av år 1839 betraktar alla judar utan undantag som "vagabonder", som ett invandrat, kringflackande folk, som borde utvisas, och denna lag förblev — i princip — i kraft ända in i våra dagar. Rumäniens författning av år 1866 förvägrar judarna rumänsk hemortsrätt (art. 7).

Mot denna artikel 7 har "Alliance israélite universelle" begärt full likställighet för judarna. På Berlinkongressen år 1879 ville de europeiska makterna genom juden Disraeli (Lord Beaconsfield), Englands representant, genom Andrassy, Waddington och till och med Bismarck påtvinga det rumänska folket denna judarnas likställighet. Rumänerna ha segerrikt kämpat däremot och endast — individuellt — beviljat judarna hemortsrätt.

Judarnas fullkomliga allmänna likställighet *påtvingades* det rumänska folket genom St.-Germainfördraget av år 1919, vars förklaringar intogos i den nya författningen av 28 mars 1923. Sedan judarna genom ocker och brännvinsförsäljning utplundrat bönderna och ruinerat städernas kristna medelklass, vilja de nu med hjälp av sin likställighet helt och hållet utrota den ledande klassen av det rumänska folket och understödda av det internationella judiska kapitalet, den internationella judiska pressen och den internationella judiska diplomatien, svinga sig upp till ledare för hela landet. I detta syfte ha de inom kort tid efter kriget översvämmat de rumänska högskolorna. Vid universitetet i Jassy har proportionen mellan de judiska och de kristna studenterna varit följande:

(Forts. å sid 5.)

Brattsystemets avveckling.

Det till konungen ingivna förslaget med förordan för det danska systemets principer.

I det av bevillningsutskottet enhälligt och av rikesdagens kamrar framställda förslaget till utredning angående en omläggning av gällande lagstiftning på rusdrycksområdet uttalades såsom framhölls i vårt förra nummer, att en jämförelse borde företagas mellan härvarande system, det s. k. Brattsystemet, och tillämpade system i utlandet för begränsning av rusdrycksmissbruket, därtill speciellt det danska systemet. Den omständigheten, att utskottet särskilt tagit sikte på det danska systemet är för oss givetvis så mycket intressantare och glädjande att kunna konstatera, eftersom Nationen tidigare uttalat sig för en reform i riktning mot ett accepterande av de i Danmark följda grundprinciperna. Som våra läsare torde erinra sig stod i n:r 39 av vår tidning för den 7 okt. 1927 att läsa en längre inlaga till Konungen från direktören Adolf Andersson, Ekebo, jur. utr. kand. Sten Lothigius, Stockholm och redaktör Elof Eriksson, Stockholm, vari hemställdes om en avveckling av det Brattska spritransoneringssystemet samt dess ersättande av ett nytt system efter de grundprinciper, som kommit till uttryck vid det i Danmark tillämpade ransoneringssystemet. Då framställningen i fråga har ett visst aktualitet intresse med anledning av rikesdagens nu fattade beslut om en utredning, vilja vi här nedan återge densamma.

"Under en tidsrymd av tio år har det i vårt land nu gällande spritransoneringssystemet, det s. k. Brattsystemet, ägt bestånd och haft tillfälle att i praktiken visa sina verkningar. Då enligt undertecknades förmenande härav fullt tydligt framgår att systemet som sådant varken i nykterhets-, social-, moraliskt eller statsekonomiskt avseende på något sätt motsvarat vad som vid dess inrättande åsyftades och utlovades, få vi härmed i underdånighet hemställa, att genom Eders Kungl. Maj:ts försorg åtgärder snarast måtte vidtagas i syfte att få lagen om försäljning av rusdrycker av den 14 juni 1917 reviderad i sådan riktning, att det föreliggande behovet av lagstiftning på området på ett mera ändamålsenligt och ur skilda synpunkter lyckligt sätt må bliva tillgodosett, varvid vi i underdånighet tillåta oss anföra nedanstående synpunkter o. förslag att komma under Eders Kungl. Maj:ts nådiga pröfning.

Erfarenheten från Brattsystemets hittillsvarande verksamhet visar, att detta system fullständigt svikit de förhoppningar, som vid dess tillkomst för ett årtiotid sedan ställdes till detsamma. Det gällde då närmast att tillgodose vissa föreliggande nykterhets- och sociala krav. De härvid gjorda utfästelserna från Brattssystemets talesmän hava icke infriats, tvärtom har i nämnda hänseenden ett tillstånd skapats, vilket enligt de mest auktorativa och ansvarskännande svenska nykterhetsvänners enstämmiga uppfattning direkt äventyrar de tidigare vunna resultaten på nykterhetsområdet och som skapat en i hög grad olycklig allmän demoralisation, vilken hotar att i allt större utsträckning genomsyra vårt offentliga liv. Vi inskränka oss i detta sammanhang till att i underdånighet hänvisa till yttranden rörande Brattsystemet av trenne av vår svenska nykterhetsrörelses märkesmän, dr Henrik Berg, professor Johan Bergman och direktör August Ljunggren. I uttalanden till Nationen har dr Berg karaktäriserat Brattsystemet såsom "ur läkaresynpunkt rent av ödeläggande", professor Bergman har betecknat det såsom "odemokratiskt, opsykologiskt, ekonomiskt, antisocialt och opedagogiskt" och direktör Ljunggren har på grundval av sin stora praktiska erfarenhet på området konstaterat, att dr Bratts system "medfört alkoholsedens auktoriserande och tilltagande i styrka". De citerade utlåtandena av de nämnda tre framstående nykterhetsvännerna täcka heltvisst den inom ansvarskännande nykterhetskretsar rådande allmänna uppfattningen. I samma riktning, talar kgl. socialstyrelsens nyligen avgivna rapport, enligt vilken samtliga allmänna alkoholistanstalter i riket med undantag av en för närvarande äro överbelagda och att rekordet nu nåtts ifråga om tillströmningen till alkoholisthemmen, en rapport, som av svenska Nationaltemplarordens organ "Templar-Kuriren" med fullt skäl betecknats såsom en bankruttförklaring från det Brattska systemets sida.

Att Brattsystemet medfört en högst beklaglig sänkning av den allmänna moralen, är ett förhållande, som icke kunnat undgå att observeras av varje samvetsgrann iaktagare. Det i laglöshetens tecken tillkomna systemet, som tillåtits att i enskilda ekonomiska intressens tjänst operera efter behag utanför lagens råmärken, har redan härigenom verkat undergrävande på den allmänna moraliska uppfattningen och allvarligt rubbat det allmänna förtroendet för den lagliga myndig-

(Forts. å sista sid.)

Den statsfientliga judiska läran.

Av TH. FRITSCH, Leipzig.

Under den tysta förutsättningen, att den judiska religionsläran vore baserad på samma sedliga grunder, som övriga religioner, hava judarne tilldelats medborgerliga rättigheter inom alla kulturstater samt tillförsäkrats skydd för sina religiösa läror. Statsmännen hava antagit att judendomen blott vore att anse som en avvikande form för vår egen gudadyrkan och blott genom oväsentligt yttre ceremonier skilde sig från andra bekännelser. Detta kunde således ej utgöra något hinder för judarnas uppgående i andra nationer eller för fullt erkännande — från judarnas sida — av icke-judiska staters sedliga och rättsliga principer.

Dessa förutsättningar voro emellertid möjliga endast tack vare en fullständig okunnighet om judendomens väsen och läror. De visa sig vara fullkomligt felaktiga. En närmare granskning av de för den judiska församlingen gällande lärorna och lagarne visar, att de judiska livsåskådningarna, sede- och rättsuppfattningarna vitt avvika från de övriga folkens, med vilka de rent av äro oförenliga.

Det judiska folket känner sig skilt från de andra folken genom en oöverstiglig klyfta och avvisar varje gemenskap med dem. Judarna betrakta sig som *"det utvalda folket"*, som Guds särskilda älsklingar! De blicka med förakt ned på alla övriga folk, vilka de betrakta som "orena". Deras rabbinska skrifter tala blott med avsky och förakt om de icke-judiska folken (gojim, akum) och placera dem på samma nivå som djuren. Ur dylika uppfattningar drager den rabbinska skarpsinnigheten de "logiska" konsekvenserna. Äro alla icke-judar att anse som djur i människogestalt, så är det klart, att det ej finnas några sedliga förpliktelser mot dem, och att de icke kunna göra anspråk på mänskliga rättigheter.

Icke-judar äro också faktiskt rättslösa enligt rabbinernas lagar. Man tillerkänner dem blott så mycket av mänskliga rättigheter, som judiska intressen kräva, d. v. s. måste för att kunna som judarnas arbetsdjur prestera ett fullgott arbete även hava ett visst underhåll. Att det här i denna framställning icke tilläventyrs handlar om några ur hätskhet framsprungna fantasier skall längre fram genom ordagranna utdrag ur judiska skrifter visas. Judens klokhet bjuder honom naturligtvis att icke visa sitt hat och sitt förakt, på det att han icke må ådraga sig det till antalet överlägsna "gojims" ovilja. Därför påbjuder rabbinerna ett strängt hemlighållande av deras läror, och lagar. Talmud hotar var och en, som undervisar en icke-jude i dess läror, med döden. Då år 1892 några tyska lärda ville utgiva en översättning av Schulchan-aruch, varnades det i synagogorna för att på något sätt visa tjänstvillighet mot detta företag, och en hebreisk journalist i Lemberg skrev: "Att befordra en översättning av Schulchan-aruch vore i högsta grad nedrigt o. ogudaktigt, ty en dylik översättning skulle, om den komme till stånd, över oss frambesvärja samma elände som över våra bröder i Spanien för tre hundra år sedan".

Alla till offentliga myndigheter och regeringar gjorda framställningar om att införa opartiska sakkunniga pröva de stridiga ställena i de talmudiska lärorna hava på judarnas hemliga tillskyndan avslagits. Så äro de judiska lagarna intill denna dag för det stora flertalet människor och uppenbarligen även för de icke-judiska regeringarna en hemlighet. Vad som av opartiska, lärda orientalister bragts till offentligheten, stämplas av judarna kort och gott som "förfalskning". Men nu förelägga sedan flera år tillbaka i domstolsförhandlingar och andra utredningar klara bevis för, att från vetenskaplig synpunkt inga invändningar kunna göras mot de föreliggande översättningarna av de omstridda ställena i rabbinernas skrifter. Det för flera år sedan från antisemitisk sida uppsatta priset av 10,000 mark för den, som kunde leda i bevis någon förfalskning i de bekanta Talmud-citaten har blott fört till rättslig prövning av ett enda ställe (Chosch. Hamm. § 23, 3) under det att alla andra citat stått sig i den mest minutiösa prövning. (Se "Hammer" n:r 552).

Dessa översättningar torde alltså få gälla som fullt tillförlitliga. De giva följande bild av de rabbinska lärornas anda och halt.

Judarna äro i egenskap av Guds barn de enda fullt berättigade människorna, alla icke-judar äro att betrakta som djur. Världen är till endast för judarnas skull och given dem till egendom av deras gud Jahve. Allt här i världen tillhör alltså rättsligt judarna, och vad de andra människorna äga, det äga de med orätt. Juden gör därför ingen synd, när han tillägnar sig främmande folks egendom. Varje medel är härvidlag honom tillåtet. Han skall blott ständigt iakttaga klokhet och försiktighet, på det att judendomen icke måtte komma i vanrykte, eller som judefrasen här alltid lyder: "på det att namnet icke må bliva vanhelgat".

Alla icke-judar äro i judarnas ögon orena. En jude bör därför undvika närmare beröring med dem. Ja, ett ställe i Talmud lär, att juden bör göra allt på annat sätt än andra människor, på det att han intet må hava gemenskap med dem. Ilebréerna skriva sålunda från höger till vänster. De börja att läsa bakifrån i sina böcker. De icke-judiska människorna äro skapade utslutande för att dag och natt betjäna juden, och blott fördenskull erhöllo de människogestalt. De likna emellertid juden blott ungefär som apan liknar människan, (Vi bringa härnedan noggranna skrifthänvisningar för dessa påståenden).

Härav framgår som självklart, att en jude icke är bunden av några moraliska eller rättsliga plikter gentemot en icke-jude. Allt, vad rabbinerna föreskriva av sedliga förordningar, gäller för jude mot jude, alltså stam- och trosfränder emellan. "De andra äro undantagna", pläga rabbinerna oftast uttryckligen tillägga! Därför är mot icke-judar tillåtet: ocker, list, lögn, hyckleri, undanhållande av hittegods samt mened, allt avhändande av gendom medels list. I Sepher Ik. 92, 1 kap. 25 säger Rabbi Albo, att Jahwe givit judarna herraväldet över alla folks gods och blod. I Sohar III, 14, 3 heter det: "Vi hava emottagit denna lärdomen: den bäste bland akum (icke-judarne) skall du slå ihjäl". Och Jalkut Schimoni FS945 skriver: "Den, som utgjuter blod av de gudlösa (däri inbegripas alla icke-judar), bringar Jahwe ett offer. Liksom judarna icke vilja hava något gemensamt med andra folk, så hava de också sin egen särskilda gud. De kalla honom Jahwe (enl. Delitzsch Jaho) och skildra honom som en hatets och den blodtörstige hämndens ande. Jahwe ägnar judarna all sin kärlek och är uppfylld av vrede och hat mot alla andra folk. Han giver sitt utvalda folk i uppdrag, att bemäktiga sig all världens rikedomar samt att utrota alla övriga folk, såvida de icke vilja vara judarna underdåniga (5 Mosebok 7, 16: "Du skall förtära alla folk som Herren skall giva dig").

Detta sällsamma folks "Herre" är emellertid omöjligen en annan än den Gud de sedliga folken tillbedja. Med den allt omfattande kärlekens ande, som Kristus talar om, har han säkert intet gemensamt. Vi kunna nämligen icke föreställa oss, att Kristus och hans Gud kunde påbjuda hat och förintelse gentemot andra folk. Med rätta

(Forts. å sid. 5.)

Den 11 Maj

Komintern-Sovjet ut ur Sverige!

Den tid, vari vi leva, är heltvisst att betrakta såsom i hög grad skickelsediger. Vi befinna oss av allt att döma inför ett avgörande beträffande den utvecklingsväg, som av mänskligheten i fortsättningen skall följas, antingen den judiska eller kristna. Den gamla brottningen mellan de bägge varandra motsatta världsåskådningarna har nått sin kritiska punkt. Israel står vid slutförandet av sitt stolta verk, vars ursprung ju sträcker sig årtusenden tillbaka i tiden — fullbordandet av dess världserövrargärning. "Guds utvalda" sjöngo redan segerhymner jorden runt, under det Davidsstjärnan i Antikrists tecken höjdes i Moskva — men de sjöngo för tidigt. Världens bolsjevisering gick ej såsom de tänkt sig som en dans. Det definitiva avgörandets ögonblick rycker emellertid allt närmare. Det skall sannolikt även inom en mycket nära framtid ge sig, vilken av de stridande parterna som framtiden hörer till. Tecknen tyda i den riktningen, att det icke blir det revolutionära Israel, trots dess oerhörda ekonomiska överlägsenhet, ty hos alla folk äro starka rörelser i framväxande mot de djävulska planerna.

Israels världserövrarplan har sedan årtusenden steg för steg fullföljts till den punkt där den i dag befinner sig. Strävandena ha aldrig skett i dagsljuset, utan striden har städse förts i mörkret. Vilka redskap stodo alltid att vinna — synnerligast där man lyckats vinna gehör för de förrädiska rasblandningslärorna — karaktärslösa individer, som för lumpna penningar kunde förmås att spela förrädarerollen mot sina folk. Så lyckades det Israel att runt om hos folken mobilisera förstörelsens avgrundsandar, lögnen, ondskan och hatet samt att bit för bit upplucka och bereda samhällena för det hägrande stora målet — bolsjevismen. "Söndra och härska!" — lydde valspråket. Massornas sinnen omtöcknades medels en falsk, "demokratisk" ideologi. I reformismens tecken mobiliserades de upp mot de nationella statsordningarna samt sina tidigare härskande klasser, vilka gåvos skulden för alla rådande missförhållanden, därvid i all synnerhet sådana inom kapitalets värld, som hade sin grund i just den internationella judiska finansmaktens suspekta förehavanden. Sålunda tvingades under trycket av de i demokratiens namn organiserade, judeledda massorna de kulturbärande elementen inom nationerna att draga sig tillbaka från staternas ledningar. Medels den "liberala" demokratien avlägsnades såsom vi tidigare framhållit den nationella bördens och bildningens män, de kretsar, som vid monarkernas sida tidigare representerade ledningen i samhällena och som på grund av uppfostran, bildning och kulturell nivå främst voro skickade därtill, från inflytandet, som girigt övertogs av den internationella judiska börsaristokratiens matadorer, under vilkas ledning det "liberala" reformerandet med all energi fullföljdes. När tiden ansågs inne, kördes sedemera fram med Israels stora massrörelse numro två, "socialdemokratien", i vars tecken "reformverket" utvecklades i riktning mot staternas fullständiga slavbindande under Guldkalven, framför allt genom ruinerande skuldsättning till den internationella storfinansen. När "socialdemokratien" under ledning av Israels utvalda "ledare"-agenter tillsammans med det likaledes judestyrda "borgardömet" hunnit så långt i sina strävanden för framskapande av nationell misär, kaos och missnöje, ansågs mogen därför, iscensattes den tredje stora massrörelsen— bolsjevismen, den där i revolutionens tecken skulle utrota alla de "otrogna" folken och deras parodiska statsordningar från jordens rund för att därefter på ruinerna av den revolutionerade gamla världen Israels messianska världsrike skulle uppstå.

Vi ha nu nått den punkt i utvecklingen, där de ljumma icke längre skola hava någon talan, utan parollerna gälla: *För eller mot.* I snart sagt alla stater bedrives i denna stund under den judiska världsmaktens osynliga ledning med insättande av dess ytterst krafter en den mest infernaliska verksamhet till nationalsamhällenas omstörtning i bolsjevismens namn. Som alltid är det proletärerna, de egendomslösa, vilka i egenskap av hänförda kämpar för "frihetens" och "antikapitalismens" heliga sak få tjäna som utförare av den världserövrande Guldkalvens vilja och önskningar. I de flesta länder har judemakten etablerat egna, hemligt rustade revolutionspartier under synlig ledning av den upprättade världsrevolutionära centralen i Moskva. Så även hos oss. Revolutionspartiet behandlas och betraktas av den svenska statsmakten såsom en fullt laglig och korrekt sammanslutning av medborgare, är medgiven rätt att låta representera sig i riksdag och kommunalfullmäktige etc. liksom att öppet och ohindrat driva sin verksamhet till sinnenas förgiftande och samhällets våldsamma omstörtning. Regering och riksdag hava genom sitt tolererande härav de facto givit sitt gillande däråt och måste sålunda anses medansvariga i de abscura konspirationerna mot rikets och medborgarnes liv och säkerhet. Detta om något visar den faktiska maktställning, det världsrevolutionerande Israel numera lyckats tillerövra sig i Sveriges land. Dess handlings- och rörelsefrihet är till synes fullständig. Våra härskande partier över lag hava gett sin sanktion åt det skandallösa tillståndet. Hrr Tryggers och Lindmans parti befinner sig i verkligheten på samma plan som de andra mot målet bolsjevismen styrande "idépartierna". Att de vältaliga "nationella" ledarna då och då glävsa en smula på "de ryska bolsjevikerna" får tydligen mera betraktas såsom gester utåt. I gärning äro de med på komplotten. Det hava de klart och tydligt visat. De förtiga i likhet med "vänsterns" koryféer över lag helt sanningen beträffande bolsjevismen för de sina, äro med om skandalens tolererande, och när det på allvar kommer an, äro de tillfinnandes på fiendens sida, om de ock gärna med fagert klingande talesätt söka besköja sitt handlingssätts reela art. Deras underlåtenhetssynd förtjänar i själva verket att dömas vida hårdare än de andra partiledarnas, alldenstund de dock utge sig för att föra det nationella intressets talan, under det de övriga "partiledarna" öppet vidgå att de höra hemma i internationalismens (= judendomens) läger. Hrr Tryggers och Lindmans förhållande vid sovjet-ryska handelsavtalets antagande av årets riksdag var heltvisst belysande för den roll de båda "nationella" ledarna i verkligheten spela. Accepterandet av "handelsavtalet" var en klar akt av fosterlandsförräderi, då därigenom de facto tillerkändes den i strid mot författningens anda och bokstav här regerande judemakten att i Stockholm upprätta en på landets revolutionering inriktad central. Kominterns till handelsmän maskerade agenter medgåvos utan några som helst vägande skäl exterritorialrätt, varigenom de gjordes oåtkomliga för den svenska rättsskipningen samt garanterades en säker utfallsport å svensk mark för sin på samhällets omstörtning inriktade verksamhet. Utrikesminister Lövgren, det regerande judedömets främste representant i ministären, förklarades under debatten i kammaren kategoriskt, att intet val gåves, utan att det föreliggande förslaget till handelsavtal sådant det förelåg måste accepteras. — "Härefter eder rätter och packer!" — En deklaration, som uppenbart starkt inponerade på den höga församlingen. Amiral Lindman, som icke är mindre slängd i konsten att tiga än tala, teg d. v. s. samtyckte; men universitetskansler Trygger, "Nationella partiets" officiella ledare, kunde icke undslippa att uppträda och — förorda "handelsavtalet". Hr Trygger måste visserligen erkänna, att han varken sympatiserade med eller gillade avtalet, men ville likväl rekommendera detsamma såsom oundvikligt. Resultatet blev det man under dylika förhållanden kunde vänta: Israel tog såsom alltid hem spelet och fick sin legaliserade revolutionscentral i Sveriges huvudstad, därifrån det ostört och utan att behöva riskera att nås av den närgångna svenska rättskipningen kunde fullfölja sina strävanden för det svenska samhällets omstörtning. De "nationella" partiledarna av Israels nåde, hr "amiralen" Lindman och hr universitetskanslern Trygger hade lagt en ny lager till sina många föregående. Frågan gäller endast, huru länge dylika lagrar skola uppskattas av de svenskssinnade i landet.

Att det revolutionära Israel av så mycken visad välvilja från den svenska statsmaktens sida — så "välsinnade" nationella partier som Sverige har säkerligen i detta nu icke något annat land att uppvisa! — skulle känna sig uppmuntrad till fanfaristiska framstötar, var ju knappast att undra på. Men icke förty synes man på sina håll i den "borgerliga" pressen ha överraskats av att årets stora 1-majdemonstration i Stockholm kom att förlänas karaktären av en direkt uppvaktning från Sveriges arbetares sida för Israels härvarande revolutionsminister, bolsjevikjuden Vigdor Kopp, vilken från fönstret till sitt "sovjetpalats" vid Karlavägen förnöjt inhöstade de demonstrerande massornas entusiastiska hyllningar. Samtidigt med att uppvaktningen pågick lät hr revolutionsministern en av sina agenter, "kamrat Alice", placera ett standar med en brinnande bibel i en demonstrerande 12-årig "pionärs" hand. Händelsen är belysande för den fräcka tilltagsenhet och den säkerhet, varmed Israels revolutionära agenter i Sverige numera öppet uppträda och som ju i och för sig är ganska förklarlig i betraktande av den enastående "tolerans" gentemot vederbörande, som våra statliga myndigheter så sent som vid årets riksdag demonstrerat.

Ögonblicket är nu kommet, då de rättsinnade, laglydiga medborgarna i landet måste övergå sin hittillsvarande passivitet. Fienden visar inga tecken till att vilja ge upp striden. Tvärtom forceras på alla linjer ansträngningarna att inom en nära framtid här framskapa en revolutionär omstörtning. Sanningen är, att vi i Sverige numera vandra på en krater, om vars tillvaro ett stort antal medborgare den dag som är har mycket liten aning. Man har ej ens så mycket som upplyst allmänheten om, vad bolsjevikrevolutionen i verkligheten är. Över hela presslinjen fortsättes det medvetet lögnaktiga framställandet av bolsjeviamen såsom antingen en "det internationella proletariatets befrielsekamp" eller en ryska folkets erövrareaktion. Slikt nonsens föres dag efter dag till torgs i de ledande "kulturorganen", vilkas respekt för sanningen tydligen är lika med noll. Eller vilja organen ifråga förneka riktigheten av vårt påstående, att den världsrevolutionära rörelsen i bolsjevismens gestalt är judefolkets nationella kamp för världens erövring i revolutionens tecken, eller att denna rörelse från början till slut varit organiserad, finansierad och ledd av den judiska världsmakten? Den stora allmänheten föres i denna sak, vi upprepa det åter och åter, på ett skamlöst sätt bakom ljuset. Men nu måste det bli ett slut på djävulsspelet! Svenska folket kan ej längre låta sig åtnöja med det rådande tillståndet. Det gäller i dag dess liv, dess allt. Fienden ormen arbetar sig allt djupare in i samhället. Göres intet för att stoppa dess framfart, kommer snart den dag, då den giftfyllda ormen hugger till. — Då kan det hända, att det är försent att gripa till självförsvar. Vårt svenska folk måste resa sig till motvärn mot fiendeninkräktaren och hans djävulska planer, innan det är för sent! Främst måste krävas att landets regering och riksdag med anledning av allt vad under årens lopp förevarit och varav tydligt framgått, att Komintern och Sovjet-regeringen i Moskva genom sina härvarande representanter och agenter varit verksamma för det svenska nationalsamhällets omstörtning, avbryter alla förbindelser med sovjet-ryska regeringen och ger såväl härvarande sovjetryska diplomatiska representation med hr Kopp i spetsen som "handelsdelegationen" respass. De böra, hela sällskapet, förständigas att inom utsatt, kort tidsfrist försvinna ur landet. Det har spelats länge nog i svenska folkets godtrogenhet. Tillvaron inom landets egn, gränser av en på medborgarnas rörelande till mordhandlingar och det svenska samhällets revolutionära omstörtning inriktad organisation i den judiska världserövrarematktens tjänst liksom förhandenvaron av en egen representation för denna i Sveriges riksdag kan och får icke längre tolereras. Det är otroligt, att icke statsmaktens handhavare insett det vansinniga och ohyggliga uti, att konspirationer av ifragavarande slag ohindrat få bedrivas i samhället. En hela landet omfattande opinion från de ansvarskännandes sida måste resas, som tvingar regering och riksdag att göra sin plikt. Den revolutionerande judendomens i bolsjevismens namn här upprätthållna organisationer för igangsättande av massmord å svenska medborgare samt för rikets våldsamma omstörtning måste snarast förbjudas. Vidare måste påtordras en ändring i rådande praxis i riktning att få gällande lag, särskilt i vad rör upproriska konspirationer mot rikets och medborgarnas säkerhet, efterlevd. Från de svenskes sida måste slutligen ovillkorligt hävdas kravet på anhängiggörande av förräderiprocess mot alla i den djävulska komplotten delaktiga, den där bringar fullständig klarhet beträffande den sedan årstal i landet bedrivna bolsjevikiska upprorsrörelsen, hänsynslöst avslöjar alla däri inblandade samt bringar de skyldiga, anstiftarna såväl som verktygen, till välförtjänt straff.

PRESSKONSERTEN

Den antireligiösa propagandan bland barnen,

vilken numera öppet bedrives under våra judevänliga statsmakters hägn, är ingenting mindre än en skamfläck för nationen. Med de styrandes goda minne bedrives en diabolisk verksamhet från de antikristligas sida för barnasjälarnas förgiftning. Episoden framför "Sovjetpatriset" under 1-majdemonstrationen i Stockholm var förvisso belysande för vad vederbörande härvidlag anse tillåtet i Sverige. I Sovjet-Ryssland har bolsjevikernas antireligiösa kampanj för länge sedan gjort bankrutt, men nu skall svenska folket göras till objekt för vederbörandes experiment på området. Östergötlands Dagblad (h) berör frågan i en artikel, däri tidningen skriver:

Den bottenlösa tröstlösheten i bolsjevismens förkunnelser och praxis innebär en naturlig förklaring härpå. I ett land, där alla materiella maktmedel stått till religionsfiendernas förfogande, går religionen segrande fram. Den kan helt enkelt icke slås ned. Kommunisternas cyniska agitation i Sverige kan naturligtvis icke heller utrota den religiösa känslan inom vårt folk, men den kan mer eller mindre fördärva moral och tänkesätt hos ett antal barn samt predestinera dem till ett liv i andlig tomhet och hopplöshet, och redan detta är fruktansvärt.

Det är en i grunden felaktig metod att på jämbördighetens grund diskutera med sjukliga förbrytare. Med brottslingar av det ifrågavarande slaget diskuterar man överhuvud ej. Där är det samhällets oavvisliga skyldighet att inskrida samt med lagens arm oskadliggöra dem och deras brottsliga förehavanden. När skola myndigheterna i Sveriges land lära sig inse sin självklara plikt i dessa stycken?

Arbetet för Brattrevisionens sabotering i full gång.

Diskussionen i dagspressen kring den av riksdagen beslutade utredningen angående en revision av Brattsystemet ger en aning om det de dunkla krafternas spel under ytan, som redan är i full gång i syfte att söka omintetgöra möjligheterna för någonting annat än en ren skenrevision. Uttalanden i olika partitidningar ge allt tydligare vid handen, att riksdagens deklarerade enighet i frågan icke sträckte sig längre än till enighet i önskan att få den "besvärande" spritdiskussionen avförd från dagordningen. På de mest skilda håll ger man uttryck för sina glädjekänslor över att man "äntligen" skall varda befriad från den "obehagliga" diskussionen samtidigt man varnar den blivande utredningskommittén för att slå in på några "obeprövade" nya vägar. Per Albin Hansson berättar i sitt illustra organ Ny Tid (s) att nu, sedan utredningen beslutats, det åter kännes skönt att leva, i vetskap om att det nu kommer att finnas ett kommittérum, dit alla spritklagomål kunna förvisas. Norköpings Tidningar (h) konstaterar, att utredningen kom i ett psykologiskt riktigt ögonblick — d. v. s. riksdagen ansåg sig nödgad att visa ett visst intresse för frågan, handlade därtill nödd och tvungen. Men tidningen varnar i likhet med sina många självkritiker på höger och vänster för att kasta ut barnet (Brattsystemet) med badvattnet:

Visst kan det vara intressant för utredningsmännen att se efter huru man har det i andra länder... Men utredningsmännen böra tänka sig för åtskilliga gånger innan de lämna den nuvarande grunden till förmån för system, där den kontrollerbara konsumtionen trots fri inköpsrätt pressas ned genom ännu högre spritskatter än hos oss. Här får man gå avsevärden ökas i stället för att minskas. Jeverkningarna i ekonomiskt och i andra försiktigt fram, så att icke faktiskt skadar.

Man har att döma av den opinion, som "avspeglats" i den frågan diskuterande dagspressen anledning antaga den utredningskommitté, som får sig uppgiften anförtrodd, skall få en sammansättning, som anses fullt acceptabel för den regerande Wallenberg—Bonnierska sfären d. y. s. huvudintressenten i "statens spritmonopol".

Sveriges statsskuld 1,820 milj. kr.

Sveriges totala statsskuld utgjorde enligt officiella siffror den 30 april 1,820,473,770: 23 kr. Den tillfälliga statsskulden uppgick samma dag till 19,260,000 kr.

*

Det är en lysande gärning Israels regerande "frihets"-demokrati här lyckats utföra — en bragd, som förvisso bättre än något annat visar den sanna arten och karaktären av den rådande kosmopolitiska aeran. År 1913 utgjorde Sveriges statsskuld 648 milj. kr., dragande en årlig ränta å 23 milj. kr. Den har sålunda på ett och ett halvt årtionde ökats med ej mindre än 1,172 milj. kr. eller tredubbelt, och den årliga räntekostnaden är nu uppe i bortåt 100 milj. kr. Det är otvivelaktigt skickligt gjort av Israels "folkvalda" ledare i spetsen för svenska folket, "frihetshjältarna" Trygger, Lindman, Lövgren, Ekman, Kälkebo-Johansson, P. A. Hansson och Kilbom att på så relativt kort tid ha lyckats lura på dess beskedliga svenska folket ett så aktningsvärt skuldengagemang hos Israel.

10-årsminnet av finska frihetskriget.

Den kommitté, som tagit initiativet till inbjudande av riksvenska frivilliga i Finlands frihetskrig 1918 till deltagande i tioårsfestligheterna och paraden den 16 maj i Helsingfors, meddelar, att alla dessa frivilliga, som önska närvara vid ifrågavarande tillfälle, även utan särskild inbjudan äro välkomna och att platser bredas dem såväl vid själva paraden som i mån av utrymme också vid andra minnesfester i dessa dagar.

Krigsrättmålet mot löjtnant Norberg.

Krigsrättmålet mot löjtnant Gösta Norberg har av åklagaren, krigsfiskal Magne, överlämnats samt av rätten utsatts att förekomma lördagen den 12 maj, då svarandeombudet företer slutligt svaromål.

Statsminister Ekman önskar "en friare handel".

Statsminister Ekman har med anledning av en intervju, som en dansk tidningsman haft med honom angående en föreslagen eventuell nordisk tullunion, uttalat, att vi här i Sverige med tillfredsställelse se, om våra grannländer, som delvis gått en annan väg i tullpolitiskt avseende än vi, vilja inrikta sin politik på att likhet med oss förverkliga en friare handel. "Jag har", yttrade excellensen, "givit uttryck åt den uppfattningen att ett samarbete mellan de nordiska länderna i detta stycke är önskvärt lika väl som samverkan på andra områden.

Vad hans excellens menar med sin åstundade "friare handel" veta vi här i landet numera rätt väl — en näringspolitik i den regerande "rationalistiska" judefinansiella kretsens sinne. Sveriges ekonomiska avrustning till förmån för det israelitiska "rationella världshushållet" — är ju där för ögonblicket den stolta "reform"-parollen framför andra. Herr Ekmans tal om att "vi" med tillfredsställelse se att grannländerna gå in för samma ekonomiska självmordspolitik, som Sverige under härskande juderegim gjort, får naturligtvis uteslutande stå för hans o. hans vänner uppdragsgivares räkning. Varje försök att framställa dylika spekulationer såsom uttryck för svensk folkvilja måste på det bestämdaste tillbakavisas. Det har här spelats länge nog i "svensk folkvilja"!

HARALD LINDSTRÖMS
Boktryckeri
Kungsgatan 50 - Tel. 365
Kataloger, Broschyrer, Affärstryck
Specialitet: Tidningar o. Tidskrifter
Begär offert!

Mitt emot Centralstationen ligger HOTEL TERMINUS STOCKHOLM
80 komfortabla, nyreparerade rum jämte toalettrum, försedda med rinnande kallt och varmt vatten
Enkelrum från Kr. 5:-
Dubbelrum från Kr. 10:-
Inom matsal, läse- o. frisörsalong
Telegramadress: TERMINUS
Tel. och Postadress: HOTEL TERMINUS

Prenumerera på NATIONEN!

Gör ett besök
I min affär, där köper Ni
SMÖR, OST, ÄGG och KONSERVER
till absolut lägsta priser.
Carl Sandbergs Smöraffär
Tegnergatan 17. Tel. Norr 215 39.

Foitlas
DROTTNINGGATAN 40
HORNSGATAN 1
SVEAVÄGEN
vid Konserthuset
STRANDVÄGEN 1
DROTTNINGHOLMS VÄRDSHUS
NACKANÄS VÄRDSHUS

PÅ UTKIK

Det nya svenska riksresidenset.

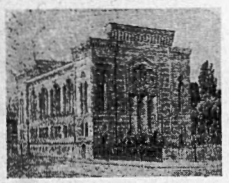

Ute i landet lever man ännu i stor utsträckning i den tron, att det är de synliga makthavarna, konungavärdighetens bärare samt de på parlamentsarenan agerande "stora" politikerna i allsköns växlande kulörer från "höger" till "vänster", från rött till svart, som i dag styra svenska folkets öden. Så är det dock icke alls. Vi ofta framhållit så långt ifrån som gärna möjligt. Men det bland allmänheten gängse grundfalska uppfattningen är väl förklarlig, alldenstund de som makten hava på alla tänkbara sätt sörjt för att icke sanningen skall kunna nå ut till folket. Och om den likväl så gör, visar detta endast, huru t. o. m. de mest utstuderade mänskliga beräkningar slå fel i verkligheternas värld. Med den "liberala" frihetens förverkligande och "demokratiens" beskärda stolta genombrott i gamla Sverige följde nämligen också en reformistisk "förädling" av folkupplysningsväsendet. Folkupplysarens första som sista plikt under den nya, "frihetens aera", blev att t i g a i allt sådant, som ej passade att upplysa den stora menigheten om. Och den som ej lydde denna heliga plikt mot Friheten, han var en suspekt individ, "intolerant", "inopportun", "okulturverad" — ett svart och misstänkt får, som anständigt folk och anständiga tidningar för sin egen själs välfärds skull måste undvika all beblandning med.

I hägnet av denna införda illusita "frihetsaera" är det som den nya styresmakten, det världsrevolutionära Israel, byggt upp sin maktställning i det svenska samhället såsom suverän hemlig härskare. Den svensk-folkliga suveräniteten i monarkismens gestalt har visserligen bibehållits hitintills såsom verktyg och medel för Israel i dess erövringskamp, men blott intill nu — ty nu ha Höga Vederbörande hunnit så långt i sitt spel, att tiden anses inne för hela den tjänande "kungliga demokratiens" försvinnande från arenan i likhet med den berömde mohren. Huruvida de, vilka under Israels "reformistiska" styre här i landet förunnats att njuta av äran och härligheten, de exponerade gestalterna, maktens formella inehavare — redskapen — utan vidare äro benägna för att avstå därifrån, är dock ovisst. De ha ju haft det rätt så bekvämt och bra och uppenbart varit roade av att få synas och briljera på arenan efter som Den Högre makten låtit spelet utveckla sig och den "reformistiska" marionettdansen fortgå till publikens förlustelse. Det värda sällskapet på "höger" och "vänster" har nu nått målet för sina drömmar och står inför förverkligandet av det höga ideal, för vilket de så tappert kämpat — bolsjevismen. Sions vise småle helt säkert under det deras tjänare, hrr Lindman, Trygger l.övgren, Ekman, Hansson och Kilbom fortsätta att marschera — på bolsjevismens väg, den där skall föra Sveriges folk till frälsningen. Och i synagogan vid Wehrendorfsgatan, snett emot Enskilda banken, (varav en bild härovan) drömma Israels barn om ett snart förverkligande av fader Abrahams löfte till sitt folk om absolut äganderätt till och härskande över alla jordens folk och skatter.

Tennisen — den ädlaste och nyttigaste bland idrotter.

Får man tro Bonnierska D. N. så är tennisspelet den mest ädla och nyttiga bland alla idrotter. Den något överraskande reflexionen göres med anledning av H. M. Konungens hemkomst från sin vistelse vid Rivièran, där han ägnat sig åt "sitt älskade tennisspel". Man förstår ju ganska väl israeliternas älvliga senterande av kungens tennissejourer i de varma klimaten, då de ju därunder äro befriade från varje risk för inblandning i regerandet från monarkens sida, ty det finns ju alltid "odemokratiskt" folk, som gör anspråk på att statsöverhuvudet skall ha en egen mening — icke för sin egen skull utan för det folks skull, han företräder.

Dräkter, Kappor och Klänningar

Beställes bäst och billigast hos

EMIL MOSSBLAD

2 Sergelgatan 2

Tel. Norr 195 87, 132 74

Stockholm

"Den gode husfadern" i strid för idealen.

Att Israels "store" nedrustare av det svenska nationalförsvaret, den bålde ridderen av demokratiska fraser Per Albin kommit att bekläda posten som officiell ledare av det största gojimpartiet i Sverige, är naturligtvis icke någon tillfällighet, utan ett utslag av den heliga s. k. folkviljan. Utrustad med alla de egenskaper, som erfordrades för avancemang i det rådande judisk- politiska lyckoväldet, lagom intelligens, utomordentlig "tolerans" samt dito framåtanda, vartill så kommer en omisskännlig skicklighet i konsten att "representera" de förtryckta massorna samt lära utantill och plausibelt och imposant rabbla upp Israels utsökta "demokratiska" och "sociala" texter och många "krav" till "det arbetande folkets" lyckliggörelse — var han ju av naturen utrustad för spelandet av betydande roll som "gojimledare". När den politiska situationen här omsider började bli en smula besvärlig, och svårigheterna för den bolsjevikiska frälsningen visade sig större än som väntats var det också till Per Albin, som Karl Otto Bonnier i första rummet satte sitt hopp, varför han även såsom vi veta i sitt husorgan D. N. lät nominera Per Albin som "den gode husfadern" i "det svenska folkhemmet", svenska folkets blivande store "demokratiske" diktator — mannen som skulle göra't.

Men "den gode husfaderns" aktier förefalla runt omkring att vara i sjunkande. Hans roll av Karl Ottos demokratiske "käpphästryttare" par preference i detta nu har börjat genomskådas. Det är tydligen snart icke stort mer än "opolitiska frun" i Bonnierska D. N., som är ihänförd av hans stolta tornerspel på den parlamentariska arenan. Hans senaste framstöt i riksdagen till försvar för arbetarnas vid flottan strejkrätt blev utan den "storslagna" effekt, som den bålde ridderan av demokratiska frasen beräknat. Den åtrådda lagern uteblev. Under interpellationsdebatten i kammaren hävdade diktatorn in spe med stor energi arbetarnas vid flottans varv strejkrätt samt förklarade, att för den händelse arbetarna vid flottans varv strejka och i följd därav utrustningen av de för de föreskrivna övningarna avsedda fartygen saboteras övningarna böra begränsas eller inställas hellre än att värnpliktigt manskap kommenderas att förrätta utrustningsarbetet. I försvarsministerns ställning skulle han själv ha handlat så, förkunnade han. Försvarsministerns i interpellationssvaret deklarerade mötsatta ståndpunkt karaktäriserades av Per Albin som "socialt vettlös".

Allehanda konstaterar i en "lätt" ledare, att "den gode husfadern" själv på den tid han svarade för krigsministeriet — vilket tillfälle han som bekant begagnade att för israeliternas räkning nedskrota det svenska nationalförsvaret — gjorde sig skyldig till den "sociala vettlöshet" han nu så skarpt klandrat hos sittande nedrustningsministern. Men det vore naturligtvis för mycket begärt att "den gode husfadern" i dag skulle kunna ha något minne av vad han företog sig i egenskap av "försvarsminister" 1924. Den nämnda tidningen, ur vilken vi återgiva ovanstående bild till illustrerande av vår frejdade "demokratiske" kämpes illustra strid för idealen, skriver:

"Strejkvakten av 1928 Per Albin Hansson råkade i går i Andra kammaren komma i handgemäng" — andligen talat — med krigsministern Per Albin Hansson av 1924. En lycka i olyckan ville att "Opolitiska Frun" från Dagens Nyheter inte förstod huruledes oppositionsmannen Per Albin kastades av käpphästen under sin tornering med K. M:ts förutvarande krigsminister av 1924 . . .

Det kan hända att inte ens hr Artur Engberg var så värst ledsen när han ilade till partibroderns hjälp och föreslog att i stället för hr krigsminister Per Albins barbariska krigsreglemente måtte i armén och flottan införas den store industrimannen — är inte den tekniska socialisttermen slavpiskaren? — disponenten Göranssons bok "Huru man sköter sitt folk". Ett påhitt, som onekligen var betydligt kvickare än Per Albins egen deklaration, att det vore förkastligt och vanhedrande att rätta sig efter vad han, Per Albin, anno 1924 i en proposition påyrkade och fick riksdagens samtycke till."

Händelsen är betecknande för den intellektualism, som numera i svenska folkets namn för spiran på Helgeandsholmen.

Ömma, svullna, kylda fötter och tår

nagelträng, liktornar, förhårdnader, plattfot med åtföljande trötthet behandlas vetenskapligt.

Fri rådfrågning.

SYSTER MAJAS FOTKLINIK,

Eriksbergagatan 1 B.

Tel. Norr 286 26. — STOCKHOLM

Det revolutionära Israels spel med Sveriges folk.

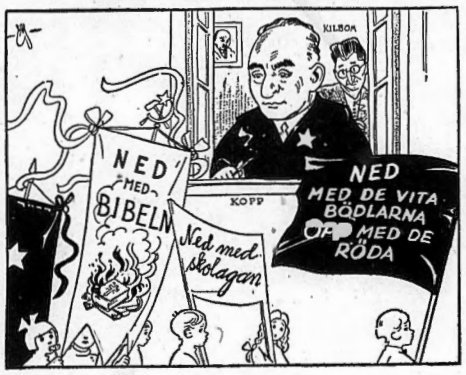

Ur Nya Dagligt Allehanda återgiva vi ovanstående bild till illustrerande av den uppseendeväckande händelsen under årets 1-majdemonstration i Stockholm, då demonstranterna gjorde sin uppvaktning lör den judiska världsrevolutionens befullmäktigade "ryske" minister i Stockholm, bolsjevikjuden Vigdor Kopp, i hans "sovjetpalats" vid Karlavägen. Vid uppvaktningen för revolutionsministern passade denne på att förse de unga pioniärerna i demonstrationståget med bl. a. även ett standar med en brinnande bibel.

Det revolutionära Israel har tydligen med denna demonstrativa "episod" vid årets 1-majdemonstrationståg velat visa, att det i trots av sin naturligtvis "fullfrivilliga" reträtt under de senaste stora arbetsstriderna dock alltjämt känner sig som den suveräne härskaren i Sveriges huvudstad, där det som sådan icke bara tolereras utan på allt sätt omhuldas och gynnas av allt vad bestämmande instanser heter och de ledande politikerna — "partiledarna" och "statsmännen", alltifrån hr Trygger till hr Kilbom äro dess lydiga lakejer.

Hur länge skall svenska folket tolerera det revolutionära Israels och dess "partiledare"agenters djävulsspel?

Åter muntert i publicistiska cirkeln.

Publicistklubben, stockholmspublicisternas av alla färger och nyanser — från rödaste rött till svaftaste svart och vitaste vitt — mycket kordiala sällskap för nytta och nöje, höll förra lördagen åter sammanträde. Detta var betydligt muntrare än något föregående, då stämningen var ganska tryckt med anledning av det tryckande revolutionshotet — vilket emellertid för ögonblicket anses övervunnet, vacan den gamla gamman kan fortsätta.

Klubben hade, upplystes vid sammanträdet, mottagit en inbjudan att låta representera sig vid det 50-årsjubileum, som finländska sångsällskapet "Muntra Musikanter" firar under dagarna 10—13 maj, med anledning varav styrelsen beslutat att vid jubileumsfesten till M. M. överbringa klubbens hyllning till sällskapet i form av en textad adress.

Nyutnämnde chefen för Dramatiska teatern, intendenten Wettergren höll ett med livligt bifall hälsat programföredrag. Efter föredraget talade "frisinnade" redaktören Edv. Alkman om "den nya folkscentanken" realiserad på Konserthuset.

Sedan den mera officiella delen av programmet var genomgånget, vidtog den traditionella gemytliga supén plus samkväm, varunder som vi veta den av dr Bratt et consortes exploaterade svenska nationaldrycken icke plägar saknas och alla skiljaktiga politiska s. k. åsikter äro behagligt bortlagda och skrivande högeroch vänstermän umgås i största gemyt som kamrater. — Leve den "fria", "kulturella" pressen!

Israels erövring av "Svenska Akademien".

Israel har i dessa dagar haft att anteckna en ny stor seger: juden prof. Martin Lamm har invalts i Svenska Akademien, där han kommer att taga säte vid sidan av från Feronmålet beryktade judeprofessorn Schück och Böök, Alb. Engström m. fl. andens stormän. Händelsen har naturligvis hälsats med entusiasm av den judiska dagspressen såsom "väntad", "självklar" etc. Det har nu en gång börjat rulla också i våra vitra akademier i enlighet med Den Högre Maktens heliga vilja, inte bara i Kungl. Vetenskapsakademien utan också inom "de adertons" samfund, där representationen undan för undan växer ut i en sådan riktning och anda, att vi ha alla utsikter att inom en ej alltför avlägsen framtid finna dem till all huvudsaklig del befolkade av representanter för vandringsfolket.

Bonnierska D. N.-fantasier om "Lundborgar".

I Bonnierska D. N. presenteras bilden av en amerikansk yngling, som råkat bli "offer för rasbiologin" — den vetenskap utanför den egna kretsen, som israeliterna på inga villkor vilja tolerera trots deras så ivrigt deklarerade tolerans. Den unge amerikanaren är, förklarar det "kulturella" bladet, visst icke såsom man skulle kunna tro "ett sänt där underbarn som spelar fiol och utsättes för impresariereklam utan — den renaste typen för manlig amerikansk ungdom i fjortonfemtonåren (hul) Amerikanska Lundborgare ha förklarat detta efter omsorgsfull jämförelse med tusentals ynglingar i denna ålder, och då så . . ."

"Lundborgare!" Få hrr israeliter hållas i gamla Sverige och där även fullkomna "Svenska Akademiens" sammansättning i enlighet med sin såregna syn på kulturproblemet, ha vi väl utsikter att en gång till dem. De barbariska myndigheterna! De fångna kommunisterna äro underkastade "en sorts modern tortyr". "Rannsakningsfängelse, som centralpolisen i Helsingfors förfogar över, utgöres av en gammal träbyggnad. Någon direkt belysning finns inte, så att fångarna ha inte ens möjlighet att fördriva tiden med läsning. De få sova i sina gångkläder, liggande på halmsäckar . . . Men det finnes en stark opinion mot anhållandena. Jag deltog i några protestmöten under min vistelse i Finland och höll bl. a. ett föredrag om Sacco och Vanzetti vid ett möte dagen efter min ankomst dit."

Kanske att vi med anledning av häktningen av Israels tjänande "idealistiska" revolutionärer få bevittna en ny reaktion av det s. k. världssamvétet mot barbariet i vårt östra granniand. Säkert är, att advokaten Branting ingenting har emot att få spela med i en dylik. Han är av allt att döma i hög grad road av aktioner i "proletarisk" anda.

I den provokatoriska nykterhetspolitikens hägn.

Inför Umeå tingslags häradsrätt rannsakades förra lördagen för yrkesmässig tillverkning och försäljning av spritdrycker häktade arbetarna Hj. Gustafsson-Rapp, Obbola samt Walfrid Brodd, Djupvik, och Mårten Akergren, Lövön, Holmsunds socken. De två förstnämnda erkände. Rapp dömdes till tre månaders fängelse för tillverkning av brännvin och 200 kr. böter för försäljning. Brodd dömdes till tre månaders fängelse för tillverkning samt en månads fängelse för försäljning av spritdrycker. Dessutom skola Rapp och Brodd tillsammans i tillverkningsskatt utgiva 1,560 kr. Målet mot Akergren, som nekade till allt, uppskötts.

Ur Bela Kuns revolutionära meritlista.

Förre chefen för det kommitté inom röda korset, som på sin tid organiserade hjälpaktionen under ryska revolutionen, doktor Georges Ludygevsky, har i samband med arresteringen i Wien av Bela Kun offentliggjort en rapport beträffande dennes förbrytelser i egenskap av en av de ledande för sovjets härjningar på Krim. Framställningen tyder på att Bela Kun av all förmåga sökt ställa sig judeguden Jahves föreskrifter till efterrättelse, de där fordra icke-judarnas utrotning från denna världen.

Enligt Ludygevsky skola på Bela Kuns personliga order ha skjutits 7,500 personer i Kaffa, 12,000 i Simferopol, 10,000 i Sebastopol, 6,000 i Kertch och 5,000 i Yalta. Bland offren voro 17 sköterskor och 3 läkare, tillhörande Röda korset. Vid det municipala sanatorlet i Aloupka blevo tre hundra dödssjuka patienter nedskjutna, den ene efter den andre. Inalles

BRÖDET

På grund av dess överlägsna kvalité köpa numera de flesta stockholmarna sitt bröd i

MELCHER LINDHOLMS BAGERI

5 Norrtullsgatan 5

eller hos dess återförsäljare.

Uppmana Eder leverantör att föra vårt fabrikat! Hoteli, Restauranger o. Caféer böra i eget intresse låta oss bliva Eder leverantör.

Telefoner: 850 48, Norr 1589.

Bolsjevikernas våldsdåd under finska frihetskriget.

Inom kort går Finland att fira sitt 10-årsjubileum som fri stat. I maj 1918 intågade de vita trupperna i Helsingfors. I den judisk-bolsjevikiska pressen får man alltjämt läsa förbittrade utgjutelser om "den vita terrorn" under det finska frihetskriget. Det hamras in i medvetandet hos de okritiska massorna att det var de vita som voro ogärningsmännen och begingo våldsdåden. Aldrig säges ord om vem det var, som började dessa grymheter — nämligen de röda, samt att de vita blott försvarade sig mot den röda terrorn. Om på de vitas sida repressalier i hettan skulle förekommit, så bör ju dock detta rättvisligen ses mot bakgrunden av de oerhörda grymheter, som begingos av de röda mot de i början av upproret mestadels obeväpnade vita.

För oss svenskar gäller just i dessa dagar, då det bildas bolsjevikiska garden här i landet att taga lärdom av vad som hände i Finland 1917—1918. Låt oss ej sitta med armarna i kors och se huru våra bolsjeviker bilda 100-mannagrupper för att en vacker dag sätta mördandet i gång och våldsamt omstörta samhället. Svenskarna äro naiva och godtrogna i politiska ting samt lättsinniga i de goda tiderna och vilja icke se obehagliga saker i ansiktet. Möjligheten av en röd kupp i Sverige får ingalunda anses såsom varande utesluten. Vi ha blivit så "kulturella" och "humana" och "fredsvänliga" av oss, så att vi tycka det är obehagligt att tala om de blodsdåd och grymheter, som begingos av de röda. Men det är nödvändigt att erinra sig, att det onda fortfarande existerar i världen och att det finnes onda människor även i vårt till synes så fredliga och avrustade land. En påminnelse om de grymheter, som begingos mot de borgerliga i Finland och som sakerligen komma att förövas i alla de länder, där den judiska bolsjevismen ostört får driva sitt djävuliska mullvadsarbete finnes i den på Holger Schildts förlag utkomna boken: "De rödas våldsdåd under frihetskriget" av K. Castrén, varur följande skildringar, grundade på de aktatycken, som tillkommit under rättegångar mot de röda rebellerna vid domstolarna för statsförbrytelser och senare vid de ordinarie domstolarna äro hämtade.

I.

Suinula blodbad.

Omedelbart efter upprorets utbrott begingo de röda en hel räcka fasaväckande enskilda och massmord. Bland dessa må nämnas det blodbad, som ägde rum å Markkula gård nära Suinula järnvägsstation i Kangasala socken den 31 januari. Händelsens förlopp var följande.

I Tammerfors, där de rödas skräckvälde i slutet av 1917 var särskilt tryckande, hade de laglydiga medborgarna för att trygga sin personliga säkerhet upprättat en skyddskår, till vars chef valts kapten Ernst Söderholm och till vicechef löjtnant Arvo Södermann. Med särskild iver hade eleverna vid Tam-

Caféet

RIDDAREGATAN 11

(hörnet av Sibyllegatan.)

Gott kaffe och väl tempererade maltdrycker. Tidsenliga lokaler.

OBS.! Ny regim.

gingos av de röda. Men det är nödvändigt att erinra sig, att det onda fortfarande existerar i världen och att det finnes onda människor även i vårt till synes så fredliga och avrustade land. En påminnelse om de grymheter, som begingos mot de borgerliga i Finland och som sakerligen komma att förövas i alla de länder, där den judiska bolsjevismen ostört får driva sitt djävuliska mullvadsarbete finnes i den på Holger Schildts förlag utkomna boken: "De rödas våldsdåd under frihetskriget" av K. Castrén, varur följande skildringar, grundade på de aktatycken, som tillkommit under rättegångar mot de röda rebellerna vid domstolarna för statsförbrytelser och senare vid de ordinarie domstolarna äro hämtade.

I.

Suinula blodbad.

Omedelbart efter upprorets utbrott begingo de röda en hel räcka fasaväckande enskilda och massmord. Bland dessa må nämnas det blodbad, som ägde rum å Markkula gård nära Suinula järnvägsstation i Kangasala socken den 31 januari. Händelsens förlopp var följande.

I Tammerfors, där de rödas skräckvälde i slutet av 1917 var särskilt tryckande, hade de lagiydiga medborgarna för att trygga sin personliga säkerhet upprättat en skyddskår, till vars chef valts kapten Ernst Söderholm och till vicechef löjtnant Arvo Södermann. Med särskild iver hade eleverna vid Tam-

Sovjet anordnar giftgasmanöver i stor stil.

Krigskemiska sektionen vid röda arméns huvudstab har enligt vad meddelas från Moskva utfärdat en instruktion för fältövningar under den stundande sommaren. I instruktionen säges, att under sommarens lopp för första gången övningar med giftiga gaser komma att bedrivas i större skala. I övningarna skola för första gången deltaga speciella giftgastrupper, som använda giftgaser liksom under ett verkligt gaskrig. Kemiska attacker komma att utföras dels genom batterier med giftiga ljus(?), dels med gasballonger och gaskastande batterier. Vid tillfället komma minor, fyllda med giftiga gaser och kemiska artilleriprojektiier, att explodera vid givna punkter, som sedan komma att passeras av trupper i skyddsmasker.

Alkoholismen i framgångarik utveckling i Sovjetparadiset.

Enligt meddelanden från Moskva har fabriksarbetarnas vana att "fira" nu antagit sådana dimensioner, att sovjetregeringen ansett lämpligt att organisera ett sällskap för alkoholismens bekämpande. Detta är naturligtvis bara en gest, ty som bekant är hela budgeten byggd på stegrad vodkakonsumtion. Bucharin har härvidlag framlagt en del intressanta siffror. Under finansåret 1923—24 konsumerades i sovjetunionen 9,832,000 liter vodka, nästa år växte siffran till 50,389,000 liter, 1925—26 uppgick den redan till 245,800,000 liter, och i fjol steg den till 480,990,000 liter. Under 1926 utgav befolkningen för alkohol omkring 2,000 mill. kr. I den summan äro landsbefolkningens utgifter för hembränd sprit icke medräknade.

Persien protesterar mot Sovjets onochalerande av avtalsbestämmelserna.

Persiske ministern i Moskva har inlämnat sin regerings protest mot att sovjetregeringen fullständigt ignorerar villkoren i sovjetpersiska avtalet. Ministern meddelade att persiska parlamentet anmodat regeringen att i fall ej ändring inträdde uppsäga avtalet med sovjetregeringen.

"Herrarna gifta sig med brunetter."

Detta intressanta konstaterande finnes att läsa i Bonnierska D. N., som på det älskvärdaste refererar ett utkommet synbarligen i sällspord grad pekoralistiskt verk av en amerikansk författarinna, lydande namnet Lorelei Lee. — Det man vill, det tror man gärna. Snart får man väl läsa i den Bonnierska "kulturbladet", att herrarna b a r a gifta sig med brunetter av orientalisk ras.

TAPETSERARFIRMAN

C. A. ERIKSSON

Hantverkaregatan 22, Stockholm

TEL., KUNGSH. 6706.

Utför Möbelstoppningar, Mattpåläggningar till mycket billiga priser. Förstklassigt arbete garanteras. Begär kostnadsförslag.

Klädning av sidovagnar samt baktvagn.

Amerikanska Herrskrädderiet
Södra Kungstorget, 6:te vån.
Tel. 57 84
Nyheter för våren i eleganta tyger, speciellt scotska nu inkomna

merfors tekniska läroverk omfattat denna skyddskårsak och bildat ett eget kompani. Men anskaffandet av vapen, särskilt gevär, mötte utomordentliga svårigheter, och övningarna måste bedrivas i hemlighet, medan de röda samtidigt exercerade öppet och erhöllo nödiga vapen från den ryska militären.

Löjtnant Arvo Södermann.

Alltifrån upprorets första dag började de röda i Tammerfors en kiappjakt efter alla skyddskårister. Denna förföljelse skärptes ytterligare, då man den 29 januari i en affärslokal upptäckt en hemlig telefonledning, genom vilken förbindelse med de vita i Österbotten upprätthållits. Särskilt var det skyddskårens ledande män, som de röda sökte uppspåra. Kapten Söderholm och löjtnant Södermann undgingo blott genom lyckliga tillfälligheter att falla i deras händer. Då man i Tammerfors, icke kunde tänka sig något motstånd mot det röda våldet, blevo Söderholm och Södermann, som höllo sig dolda på olika ställen, båda samtidigt övertygade om att den enda räddningsmöjligheten var att söka sig över till den vita fronten. Skyddskåristerna uppmanades, i den mån man kunde få bud till dem, att följa med. Meddelandena om uppbrottstid, samlingsplatser, utrustning m. m. voro dock av förhållandenas tvång synnerligen bristfälligt och framkommo till vederbörande delvis även i inbördes motsägande form. Den 30 januari på kvällen uttågade likväl ända 114 skyddskårister i skilda grupper och på olika klockslag för att först överskrida Aitolahti vik och sedan efterhand taga sig fram till den vita fronten. Huvudstyrkan utgjordes av Tammerfors tekniska läroverks kompani, 67 man starkt, med en av eleverna, J. Mikkola, som chef. Efter diverse äventyr framkommo de flesta skyddskåristerna följande dag, den 31 januari, på morgonen till förenämnda Markkula gård. Då männen voro alldeles utröttade, fann kapten Söderholm det nödvändigt att låta dem vila här någon tid.

Men vilan blev icke lång. Snart ingingo underrättelser om att man vid järnvägslinjen kunnat iakttaga en misstänkt trafik, och vid pass kl. 10 f. m. framgick det, att de röda omringat gården. Det uppstod skottväxling. Men genast i början var det klart, att skyddskåristerna voro fullkomligt underlägsna. Detta är ej heller att förvåna sig över, ty enligt uppgift förfogade de över endast ett gevär och ett par tiotal kortа vapen av olika slag. På grund av missuppfattning hade de nämligen i Tammerfors blivit tillsagda att av försiktighetsskäl bryta upp utan vapen, enär sådana skulle erhållas i Kangasala. Där lyckades man dock icke få några vapen.

Sedan tre skyddskårister och chefen, kapten Söderholm, sårats, ansåg man sig tvungen att giva sig. I detta syfte utsändes en parlamentär för att underhandla om kapitulationsvillkoren. Med chefen för Tammerfors röda gardes flygande avdelning, målaren Waldemar Sammalisto, träffades en muntlig överenskommelse, enligt vilken skyddskåristerna skulle utlämna sina vapen, men tryggas till liv och egendom. Sålunda trädde de röda obehindrat in på Markkula gårdsplan, varpå skyddskåristerna avlämnade sina vapen och uppställdes på två led. Redan nu uppträdde vissa röda synnerligen obehärskat och hotfullt, men då deras chef, Sammalisto, ådagalade stor beslutsamhet och hotade att med browning nedskjuta dem, som sökte övergå till våldsamheter, lyckades han tillsvidare hejda dem. Men när han sedan, tillsammans med löjtnant Södermann, gick in i gårdsbyggnaden för att giva den ingångna överenskommelsen skriftlig avfattning, infann sig på platsen en till förstärkning utsänd rödgardistavdelning från Åbo, en avdelning, som även senare under upproret gjorde sig känd för stor grymhet och råhet, samt ett kommando ryska soldater; och nu kunde de rödas mordlust icke längre hållas tillbaka. Vid uppbrottet från Tammerfors hade även en därvarande röd ledare, Hyrskymurto, givit dem order att döda alla eventuellt tillfångatagna vitgardister, något som framgick senare under rättegången. En rysk soldat med vederstygglig banditfysionomi trädde fram till skyddskåristernas led och slog utan vidare en av dem med sabel i huvudet. Detta var signalen till ett allmänt blodbad. Först Åboborna och sedan även tammerforsarna öppnade eld mot de försvarslösa skyddskåristerna, och använde för ändamålet t. o. m. kulspruta. Offren föllo samman hoptals, dels döda, dels sårade; somliga kastade sig självmant på marken i hopp om att sålunda möjligen rädda sig. Ifall någon visade livstecken, blev han ihjälskjuten eller dödad med bösskolvar eller bajonetter. De fallna utplundrades till det sista.

Röda deltagare i Suinula blodbad.

Då Sammalisto hörde skotten, rusade han ut på gårdsplanen, gripen av fasa, men kunde icke mera få det gjorda ogjort. Han ställde sig mellan de stupade och deras mördare, uppmanande dessa att skjuta honom själv och icke fångarna. Han gjorde allt för att hindra ytterligare våldsdåd, särskilt mot dem, som lyckats gömma sig före blodbadet, och han lyckades även rädda största delen av de ännu levande.

Med Sammalistos tillstånd begav sig eleven vid tekniska läroverket, studenten Eskil Polon, åtföljd av två rödgardister, till Suinula järnvägsstation för att anskaffa en bår, varmed den svårt sårade kapten Söderholm kunde transporteras. Men i närheten av stationen blev den hänt, varmed Polon och hans följeslagare färdades, hejdad av en röd postering, som befallde Polon att stiga ur släden och därefter nedsköt honom utan vidare.

De sårades antal var 26. Dessa blevo liksom de övriga tillfångatagna vitgardisterna på kvällen förda till Tammerfors.

Det kapitulationsavtal, vilket de röda nedrigt brutit, var i sin skriftligt avfattade och bestyrkta form så lydande:

"Avtal.

Härmed har mellan Tammerfors röda gardes flygande avdelning och Tammerfors skyddskår ingåtts överenskommelse om säkerhet till liv och egendom, på grund av vilken förbindelse skyddskåren giver sig.

Markkula 31. 1. 1918.

För skyddskåren
Arvo Södermann.

Ovanstående överenskommelse försäkrar jag vara förpliktande:
Waldemar Sammalisto.

Riktigheten av ovanstående överenskommelse jämte underskrifterna intygas
Jaakko J. Mikkola. L. J. Suomela."

Tre på Markkula gård anställda tjänarinnor, ojäviga vittnen, berättade inför statsförbrytelsedomstolen vid den mot några av Suinula-mördarna inledda rättegången om detta blodsdrama följande:

När striden började hade de gömt sig. Men sedan skottväxlingen upphört, återvände de efter någon tid från sitt gömställe. Då sågo de vitgardisterna uppställda på två led och rödgardister framför dem. Ytterligare anlände till platsen en hop fullt beväpnade rödgardister jämte tre i ryska soldatuniformer klädda män. De anlända rödgardisterna, som torde ha varit Åbobor, hade under utbrytningande av leverop börjat skjuta på de vapenlösa vitgardisterna, utan att vittnena dessförinnan iakttagit någon ordväxling. Skjutningen hade pågått i ungefär fem minuters tid, varefter de tillställdesvarande ryssarna och nästan alla rödgardisterna hade börjat plundra de stupade och sårade, vilka berövades både kläder och skodon. Likaledes hade de iakttagit, att de röda med bajonetter och bösskolvar massakrerat de på marken liggande vitgardisterna. Särskilt hade deras uppmärksamhet fästs vid en vitgardist, som efter skjutningen stigit upp och utsträckt sina händer som för att bedja om nåd. Då hade en i rysk uniform klädd man skyndat till vitgardisten och med sabel huggit honom i nacken, så att näsan avskurits. Vitgardisten hade till följd av slaget dignat till marken, men efter en stund rest sig igen med blodigt huvud, varvid ryssen åter huggit honom i huvudet; nu hade den slagne fallit utan att vidare stiga upp, varefter ryssen lämnat honom i fred. Efter någon tid hade vitgardisten under svår jämmer återförsökt resa sig, men fallit tillbaka på marken; sedan hade han emellertid blivit omhändertagen och förd in i boningshuset för att där förbindas. Tillsammans med de övriga sårade hade han transporterats till Suinula station. Efter blodbadet hade alla de sårade burits in i boningshuset, varest deras sår förbundits. Medan de sårade och stupade plundrades, hade vittnena hört en av de röda fråga en vitgardist, som låg sårad: "Vill du leva?" Då han fått jakande svar, bearbetade han den sårades huvud med sin bösskolv tills denne var död. En rödgardist hade kommit in i den inre byggnaden, varest vittnena uppehöllo sig, och medan han utfog en tom patronhylsa ur sitt gevär, yttrade han: "Vi gör rent hus, flickor!" Därvid hade han också dragit fram en lång krokig sabel, som han avtorkat mot sina stövelskaft.

Suinula-offer.

Detta ohyggliga våldsdåd föranledde de utländska konsulerna i Tammerfors att till det lokala röda gardets ledning rikta följande protest:

"Till Tammerfors arbetarorganisationers ledande kommitté.

Undertecknade, som på denna ort företräder Sveriges, Storbrittaniens och Italiens riken, hava erfarit, att sedan de till arbetarklassen hörande militäriskt beväpnade trupper, som kallas röda garden, och till borgarklassen hörande beväpnade skyddskårister i närheten av Suinula station i Kangasala efter en väpnad sammanstötning träffat inbördes överenskommelse om att de sistnämnda skulle sträcka vapen och i stället garanteras säkerhet till liv och egendom, både, efter det vitgardisterna utsträckt vapen, rödgardisterna och till platsen ankomna ryska soldater skjutit och mördat en del av dem, varjämte hjälplösa sårade dödats och liken plundrats.

Mot detta såväl all internationell rätt grovt kränkande som även för mänsklig känsla i högsta grad upprörande handlingssätt nedlägga vi härmed vår skarpaste protest. Detta komma vi jämväl att officiellt delge våra regeringar.

Tammerfors den 2. februari 1918.
Gösta Stmelius (svenska konsulatets sigill).
Uno Khüry (italienska konsulatets sigill).
W:m Cooke (engelska konsulatets sigill).

Målaren Sammalisto, chef för den rödgardistavdelning, som först sändes från Tammerfors mot de vita i Suinula, är nästan den ende av de röda, som enligt de av mig genomgångna rättegångsförhandlingarnas vittnesbörd framvisar sympatiska och manliga karaktärsdrag. Redan av det föregående har framgått, att han för sin del stringt höll fast vid sitt givna ord och på allt sätt försökte iakttaga kapitulationsavtalet. Då han såg sina mäns nedriga förräderi, brast han enligt vittnens utsago i högljudd gråt. Redan hans anletsdrag skilja honom fördelaktigt från hans manskap. Man har enskilt berättat mig, att Sammalisto efter händelsen i Suinula skilde sig från röda gardet, men senare dock förmåddes ansluta sig därtill. Omedelbart efter Tammerfors erövring förlorade han sitt liv.

Fria ord.

JUDENDOM 'OCH FRIMURERI

Herr Redaktör!

Artikeln under ovanstående rubrik i Eder ärade tidnings senaste nummer (Nr 17) och framförallt dess motto ger mig anledning begära plats för efterföljande.

Artikeln sysselsätter sig visserligen huvudsakligen med förhållanden inom franskt, italienskt och österrikiskt frimureri, men riktar sig mot frimureriet i sin helhet, detta högst sannolikt beroende på, att artikelförfattaren ej själv är ordensledamot eller åtminstone ej hunnit tillräckligt långt för att vinna klarhet beträffande ordens verkliga mål.

Frimureriet är en Kristen inrättning, vars historia, åtminstone ursprung, till stor del är höljt i dunkel; dess grader, befattningar, lösenord och förklaringar bottna i de medeltida Bauhüttens organisation och arbetssätt med reminiscenser från de ännu äldre i verklig mening europeiska (obs. judarna äro orientaler) ordnarna i vilka ingen jude eller judisen vann inträde, vilket däremot, om än i synnerligen ringa mån och efter noggrann prövning medgives i det moderna frimureriet, till vilket ej bör räknas t. ex. det franska, som ej godkännes såsom frimureri i egentlig mening utan snarare är att anse som en kämpande politisk organisation.

En granskning av svenska frimurericts medlemsförteckning torde nogsamt giva för handen dels att antalet orden tillhörande judar är försvinnande litet, dels att judar dess bättre alldeles saknas på ordens ledande platser, ja överhuvudtaget på alla tjänstemannaposter i såväl högre som lägre grader.

Det är lätt förklarligt, att judendomen skulle försöka komma med i frimureriet, för att med denna världsomfattande organisations hjälp rycka till sig den oerhörda makt, som ligger i en väl organiserad oerhört talrik sammanslutning, men än så länge och vi få hoppas att aldrig det måtte hända, att den vandrande skomakarens race får så stort antal medlemmar med i den verkligt nationella frimurareordren att den kan göra sig "bred" inom orden och så småningom begagna den för sina strängt egoistiska syften.

Insändarens ställning inom frimureriet förhindrar honom att närmare ingå på detaljer i artikeln och att med exempel vederlägga däri gjorda påståenden.

Nia.

Varje antisemit bör läsa,
H. Krebs och *O. Prager:*
Världsfronten
mot Juda, pris 2: —, erhålles genom beställning hos Eder närmaste bokhandel eller mot postförskott direkt från
Förlag: E. P. HOLMVALL, Stockholm,
Tomtebogatan 3 A, 1 tr.

Israels revolutionspropaganda bland barnen.

Sverige intager helt visst rangplatsen bland världens nationer ifråga om tolerans vis à vis Israels revolutionärer, vilka här jämväl tillåtas att obehindrat driva sitt djävulsspel till förgiftande av de ungas själar med antikristligt, judiskt-revolutionärt gift. Händelsen med det beslagtagna barnstandaret i förstamajtåget i Stockholm illustrerar på ett nog så tydligt sätt det verkliga syftet med den judiskkommunistiska "pioniärrörelsen", som här för närvarande med all kraft framdrives bland arbetarklassens barn. Rörelsen är vid detta laget också väl organiserad. "Pioniärerna" ha sin egen tidning, "Den unge kamraten", och i Folkets Dagblad Politiken införes varje vecka en särskild pioniärspalt. Dessutom utgives i Stockholm "Proletär Uppfostran. Tidskrift för de Skandinaviska proletära barnorganisationernas ledare och hjälpare."

Man har sålunda autentiskt material att döma efter. Av detta framgår också tydligt, att rörelsens ledare göra allt vad de kunna för att tala illa om svensk kultur under höjande av den sovjetryska till skyarna. Sovjetunionen framhålles som det rätta fosterlandet för svenska barn, och det sätt, varpå religionen behandlas, vittnar så tydligt om, från vilket håll visdomen emanerar — det antikristliga Juda.

I första häftet för i år av "Proletär Uppfostran" läses en artikel om "De kommunistiska barnförbunden inför nya uppgifter". Det förklaras däri vara barnledarnas uppgift att föra arbetet på pioniärernas proletära klassmedvetande in i en stegrad aktivitets, självständighets och disciplins riktiga banor. Man läser vidare: "I London, Paris och Berlin ägde för kort tid sedan stora välkomstmöten för de återvändande barndelegationerna till Sovjetunionen rum. Den kapitalistiska pressen vredgades över, att barnen vid sin ankomst förklarade: 'Vi har nu sett, att Sovjetunionen är vårt fosterland och att vi kan kalla vårt land för fosterland först när hos oss liksom i Sovjetunionen arbetarna och icke kapitalisterna (judarna undantagna) är härskande klass'. Detta är mycket bra, men icke tillräckligt. Inte endast i huvudstäderna, utan också i handsorten måste barnen få höra om det röda Ryssland, måste de få erfara, vilka krigsplaner, som smidas mot det."

I "Den unga Kamraten" för i år står bl. a. att läsa följande: "Kapitalistklassen har sina hjältar och ledare, som hjälper den att kämpa mot arbetarklassen, att pressa ned lönerna för arbetarna, att köra ut arbetarna i krig mot andra länder för att med våld stjäla dessa länder, deras fabriker och gruvor åt sina kapitalister. Kungar och generaler ha alltid ett dessa krig, därför kallas de för hjältar och berömmas av alla kapitalistiska tidningar och få höga löner, ordnar och utmärkelser, och när de dö, få de bystet och statyer på städernas torg. Exempelvis Gustav Vasa, Karl XII och Gustav II Adolf m. fl. i Sverige." "Arbetarklassen har också sina ledare, som hjälper arbetarna att kämpa mot utsugning och förtryck, som öppet bekämpar alla krigsutrustningar, militär och präster, som alla lever på arbetarklassens arbete och vill, att arbetarna i alla tider skall vara slavar åt dem, och vara nöjda med vad dom har. Tusentals arbetare ha offrat sina liv för arbetarklassens befrielsekamp. Därför hatas de av kapitalistklassen, som kastar dem i fängelse, förföljer dem och, om de vågat, utan vidare skjuter ned dem."

Att Israels revolutionärer framför allt bemöda sig att i barnens hjärtan utrota all sann religiös känsla, är naturligt. I en julbetraktelse i Folkets Dagblad Politikens pioniärspalt undervisar en "kommunistmoder" sitt barn på följande vis: "Det finns ett folk, som heter judarna, och det folket har också sina gamla sagor. En av dem är sagan om jesusbarnet. ("Sagan" på senare tid livligt diskuterad även i den donnierska "borgarpressen"). Den sagan har prästerna tagit upp och berättat för det fattiga folket. Och prästerna och herrarna, som har makten här i landet, de vill, att vi ska be till jesusbarnet, precis på samma sätt som våra förfäder bad till solen. Därför ha de sagt, att Jesus föddes just på midvinterfesten. De bara pratar och vet knappt, om han någonsin levat. De vill, att vi inte ska skaffa oss någon kunskap och slå omkull deras gamla sagor. För då förlorar de ju makten över oss arbetare. Och de vill ha oss att jobba ihop rikedomar åt sig. Men det vill vi inte nu längre. Därför ska du inte bry dig om, vad fröken säger om Jesusbarnet, för ingen vet, om det är sant. — — Betlehemsstjärnan lyser bara en natt på hela året och den lyser bara för de rika. Men vår röda stjärna lyser både dag och natt över alla arbetare och alla arbetarebarn. Den visar oss, hur vi ska få det bra en gång här i landet, när arbetarna ha makten".

I marsnumret av "Den unge Kamraten" lästes: "Så älskade Gud världen" att han tog millioners liv genom spanska sjukan för några år sedan; att han i Sverige låter 40 000 skolbarn försörja sig genom tidningsförsäljning, som springschasar, ombinbäskonduktör m. m., men låter de rikas barn slippa; att han i dag kastar ut 44,000 svenska arbetare med hustrur och barn i svält, då det är vinter och kallt och då maten är som dyrast, bara för att ge kapitalisterna större förtjänst, mera bilar, vackrare villor och resor till Rivieran och Medelhavet; att han låter misshandla och fängsla alla arbetare, som offra sitt liv för att kämpa för det goda mot förtryck och barbari; att han kastar åriga arbetare och sanningskämpar, kommunisterna, i fängelse för att de våga kämpa för de fattigas rätt, att arbetarklassen skall få det bättre, att den-skall kunna leva som människor anstår.

Det skall vi tala om för våra skollärare och lärarinnor, när de håller på att plugga i oss, att vi skall älska 'den gode guden'. Om söndag går vi och sälјer Den unge Kamraten till våra skolkamrater, när de kommer från söndagsskolan. Det är ju förskräckligt att de skall tro på en sån här! Var redo!"

Ärade Husmödrar!
All slags tvätt och strykning mottages tacksamt, handmetod - Billiga priser
Bad- och Tvättinrättningen
VANADIS
Billiga och bekväma karbad tillhandahålles mellan 10 f. m.—8 e. m.
Frejgatan 41—43 - Stockholm
Tel. Vasa 188 46

Advokaten Georg Branting som rött sanningsvittne.

I sitt företal till sin bok "De rödas våldsdåd under kriget", utgiven 1926 å Holger Schildts förlag i Hälsingfors, tillbakavisar författaren, K. Castrén, kraftigt advokaten Georg Brantings sanningslösa framställning i sin offentliggjorda skrift "Rättvisan i Finland" av tilldragelserna under finska frihetskriget. Hr Castrén skriver bl. a.:

"Den svenske advokaten, socialisten Georg Branting utgav år 1924 under titeln "Rättvisan i Finland" en skrift, vari han tager de hos oss under de senaste åren förda rättegångarna mot kommunisterna till anledning att med stora ord och åthävor stämpla våra domstolar som uppenbart partiska, våra rättskipningsmetoder som österländska och vårt land såsom icke hörande till rättsstaterna. Herr Branting fungerade som juridiskt biträde åt vår kommunistledning, när denna vid den stora rättegången 1923—24 stod åtalad för högförräderi. Hans olörsynta angrepp mot vårt rättsväsende är lindrigast sagt ett ovärdigt advokatknep, avsett att bortblanda begreppen vid en tid, då hans huvudmän just av Åbo hovrätt förklarats skyldiga. Högsta domstolen fastställde sedermera i huvudsak hovrättens utslag i saken. Herr Branting har även på grund av detta för en västerländsk jurist föga hedrande uppträdande i "Nordisk Tidskrift for Strafferet", årgången 1925, fått mottaga en behövlig tillrättavisning av justitierådet Allan Serlachius, som Branting sjölv i sin skrift kallar för "Finlands kanske mest berömda kriminalist".

I samma skrift har herr Branting emellertid även känt sig manad att bringa till världens kännedom, att de vitas uppgifter om de rödas nidingsdåd under upproret varit dels uppdiktade, dels överdrivna. Visserligen hade Branting vid förfrågan hos "några icke-kommunistiska advokater", tvivelsutan socialdemokrater, erfarit, att brottsliga handlingar, dock icke synnerligen talrika, inträffat som isolerade företeelser. I fråga om ett som karakteristiskt åberopat ruskigt dåd, för vilket en präst fallit offer, hade detta enligt Branting begätts av "en sinnessjuk och pervers kvinna, sedermera arkebuserad, vilken under några dagar lyckats förskaffa sig en slags beväringsställning för en liten avdelning av röda gardet". Och enligt Brantings mening kunde de rödas brott icke i något fall jämföras med det fruktansvärda slakt ande och den grymma misshandel, varav de vita under upproret och i synnerhet efter detsamma skulle gjort sig skyldiga. Herr Branting frågar sig, om det icke redan kunde vara nog med "det jämrande talet" eller — som han på ett annat ställe säger — "historierna om de röda våldsdåden".

Herr Brantings påståenden och försäkringar kunde gärna lämnas åt sitt värde, om de icke använts och fortfarande användes — hans lilla bok har ju översatts även till finska — som ett medel att stödja den systematiska propaganda, vilken alltsedan upprorets undertrycknde bedrivits såväl utomlands som hemma hos oss i syfte att rotfästa den uppfattningen, att råheten och grymheten voro till finnandes på de vitas sida och icke bland de röda upprorsmännen. Herr Brantings publikation har i Sverige bland socialisterna och till och med inom en del av den liberala tidningspressen mottagits med erkännande och bifall. Också hos oss ha socialdemokraterna naturligtvis gjort ett stort nummer av boken och med nöje förefunt sig om dess påståenden.

Men för att icke den historiska sanningen till sist måtte förvanskas, synes det vara nödvändigt att påvisa, hurudant de röda upprorsmännens sätt att behandla sina motståndare i verkligheten var, så motbjudande det än må vara att dröja vid det fasaväckande förnedringstillstånd, vari en stor del av vårt folk då sjunkit. . . . "(Härpå följer författarens skildring av de rödas blodsdåd under frihetskriget på grundval av de aktstycken, som under rättegångarna vid domstolarna framkommo.)

JOHAN G. GRUNDBERG
SMÖR-, OST-, ÄGG-
&
VIKTUALIEAFFÄR
Specialité: SVENSK LAX
Sibyllegatan 9
Tel. 770 95 STOCKHOLM Tel. 770 95

KOP BRÖD FRÅN
W. Gustafsson, Bageri & Konditori
S:t Eriksg. 22. Stockholm. Tel. N. 18292

Brunnskur i hemmet
under måltiden och när man är törstig, man dricker *Frukt-Samarin* som ger en läskande och hälsosam kolsyredryck, det befordrar ämnesomsättningen, renar blodet effektivt, befriar magen och tarmarna från otjänliga ämnen, gifter som måste renas bort, utdriver den skadliga urinsyran, är välgörande för lever och njurarna. Fruktsalt-Samarin utför en grundlig invärtes rengöring, sätter kroppen i god form, ger vigör och energi, därför är det hälsobringande att dagligen dricka *Frukt-Samarin*. Pris pr fl. Kr. 2.50, varav erhålles 50 öre Samarin hälsovatten. Säljes å Apotek, hos Drog- och Färghandlare m. fl.
CEDERROTHS TEKN. FABRIK, STOCKHOLM

DANSK NATIONALT TIDSSKRIFT
KØBENHAVN P.
Selvstændigt - uafhengigt - antisemitisk
Helaar Kr. 5: —. Halvaar Kr. 2: 75.

Vid köp av Specerier och Kaffe

vänd Eder med förtroende till
EINAR HALLBERG,
Tegnergat. 15, Stockholm, Tel. Norr 258.
Varor hemsändas till alla stadsdelar.

HORTHY

Magyarisk riksföreståndare.

De judiska rödbanditernas bekämpare.

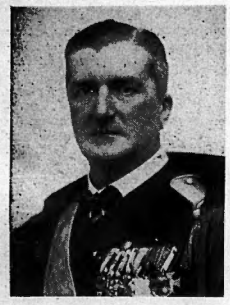

Horthy är född 18/6 1868 i Kenderes i Szolnoker-komitatet. Efter att sedan 1882 ha studerat vid nautiska akademien i Fiume, blev han 1886 utnämnd till österrikisk sjökadett. Som skeppsfänrik tjänstgjorde han i Konstantinopel och senare var han kommenderad på olika in- och utländska farvatten, och blev 1900 skeppslöjtnant. Under oroligheterna i de sydliga provinserna förde han 1908—09 befälet å stationsskeppet "Taurus". Som korvettkapten blev han kejserlig flygeladjutant. Vid mobiliseringen under Balkankriget 1912 kommenderade han såsom fregattkapten skeppet "Budapest". I augusti 1914 var han såsom skeppskaptens befälhavare på "Habsburg" och ett par månader senare övertog han överbefälet på "Novara". Natten efter italienska krigsförklaringen kommenderade han österrikiska flottans högra flygel vid bombarderingen av italienska kusten. Han deltog också i intagandet av Lovcen, vilket han förberedde genom förstörandet av fiendens transportskepp vid S. Giovanni di Medua. Svårt sårad i sjöslaktningen vid Otranto i maj 1917, blev han efter tillfrisknandet befälhavare på "Prinz Eugen" (dreadnaught), och följande år, såsom konteramiral, befälhavare för hela österrikisk-ungarska flottan.

Efter utbrottet av den magyariska oktoberrevolutionen 1918, begav sig Horthy till sin gård i Kenderes, men redan i juni 1919 kom han plötsligt till Szeged, där han blev själen i den motrevolutionära rörelsen, och den nationella arméns skapare och anförare. Den nationella armén drog 16/11 1919 under Horthy's överbefäl och det magyariska folkets entusiastiska jubel in i rikshuvudstaden Budapest. I ett på platsen framför parlamentet hållet tal förkunnade Horthy, att grundpelarna för det nationella återuppbyggandet äro: den kristliga moralen och den nationella idén, — således just motsatsen till det bolsjevikiska programmet.

I en session av nationalförsamlingen i maj 1920 valdes Horthy genom hemlig röstning till magyarisk riksföreståndare. Man torde utan att förfalla till panegyrik kunna säga att det är Horthy's kraftiga vilja som gjort den magyariska staten till vad den idag är. Då man nu, 10 år efter den röda syndafloden av 1918, genomreser landet, märker man blott få spår av den genomlidna katastrofen, och vid visiter i Budaministerierna mötes man överallt av samma älskvärdhet som under kejsartiden.

I Europas intresse må man hoppas att en lång verksamhetstid måtte bliva denne banditväldets ridderlige bekämpare beskärd. Amiral Horthy är en modern korsriddare i ordets bästa bemärkelse.

Budapest, april 1928.

Radca Nadvorny.

Ovanstående biografi samt porträtt av H. Exc. riksföreståndaren Horthy har ställts till Nationens förfogande från ett det magyariska ministerpresidiet närstående håll. Redaktionen instämmer till fullo i den av förf. uttalade förhoppningen att H. Exc. måtte ännu under många år stå i spetsen för det Kristna Europas förnämsta gränsfäste mot österns röda horder.

Red.

Korsbetesfynden utställas i Visby.

Vitterhets-, historie- och antikvitetsakademien har erhållit regeringens bemyndigande att låta föreningen Gotlands fornvänner under juli månad i Gotlands fornsal i Visby utställa de fynd från de medeltida krigargravarna vid Korsbetningen utanför Visby, som under februari tillfälligt varit exponerade i statens historiska museum.

Den judiska skenkulturens bankrutt.

En slutreplik av prof. Lundborg till häradshövd. M. Wallenberg.

Prof. H. Lundborg har i en slutreplik bemött v. häradshövding Marc. Wallenberg i vårt förra nummer omnämnda svaromål. Prof. L. skriver i sitt senaste inlägg bl. a.:

Det har redan framhållits en påtaglig brist i edert svaromål, som grumlar den ljusa bilden och gör den åtminstone delvis till en skönmålning. Det är svenska folkets starkt sjunkande nativitet, som ni ej fäst något avseende vid. Ett folk, som ej förökar sig, urartar mer och mer.. Det gives mig veterligen intet historiskt exempel på motsatsen, men väl talrika sådana, som bestyrka detta påstående. Andra allvarliga tecken på urartning hos vårt folk förefinnas, vilket jag framhöll i min första artikel. Dessa har ni ej heller beaktat eller tillmätt någon betydelse. Det är mycket riskabelt för en läkare att förbise eller bagatellisera viktiga sjukdomssymptom. Diagnosen blir i sådant fall felaktig och behandlingen därefter. Den mängd av varma sympatiuttalanden jag i dessa dagar mottagit från de mest skilda håll med anledning av min födelsedagsuppsats i N. D. A., Sveriges folk vid skiljovägen, visar, att jag kommit att sätta fingret på en synnerligen öm och sjuk punkt, nämligen storfinansens och judarnas oförmåga att handhava penningen och bedriva upplysningsverksamhet förmedels press, litteratur och konst till verkligt gagn för sina medmänniskor, för individer och folk. En sak är att förvärva rikedomar, en annan att förvalta dessa rikedomar på rätt sätt. Det är en långt svårare konst. Eder tro på de finansiella krafternas överlägsenhet över de andliga och kulturella är oriktig. Jag kan ej värja mig för den uppfattningen att ni ej förstår att tillräckligt värdesätta den högre odlingen. För mig framstår det som uppenbart, att storfinansiererna i allmänhet vårdslösat den högre odlingen. Vår moderna kultur har till stor del dem att tacka för att den utvecklats till en ytlig och dålig skenkultur. Nationella och andliga värden ha ofta dragits ner i smutsen och allt möjligt uselt kram har satts i deras ställe. Sådant hämnar sig.

För att avhjälpa dessa svåra lyten måste verksamma läkemedel tillgripas. Ett kulturfolk lever ej endast av bröd, utan det fordras åtskilligt mer än så. På denna plats vill jag anföra ett berömvärt uttalande av professor Lännart Ribbing i denna tidning (för den 31/5 1924). Han skriver: "Rasbiologi är en vetenskap, som vår tid i högsta grad tarvar. Det andligt och kroppsligt bästa folkmaterialet kräver vård, för att ej mänskligheten skall gå tillbaka. Det är ej bara vetenskapen, som förkunnar detta; det finnes i varje land tusenden av människor, som insett nöden och längta efter bot." Så talar en folkets lärare och en fin kulturpersonlighet. Ett annat uttalande i samma stil må anföras. Den framsynte läkaren, numera avlidne, professor Frithiof Lennmalm skriver: "Lösandet av ärftlighetens gåta, utrönandet av dess betydelse för hälsa och sjukdom, är ett av samtidens största sociala problem." Detta är helt andra toner, som klinga oss tillmötes, än i edra genmälen. Ni har huvudsakligen öga för materiella ting, och då de fått sin beskärda del, synes eder allt "ganska gott".

Då ni sålunda synes tillmäta den materiella odlingen, som visserligen åstadkommit förbättrad folkhälsa och åtskilligt annat av värde, alltför stor betydelse, ber jag att ytterligare få anföra en passus ur 1921 års statsverksproposition, författad av dåvarande statsrådet, generaldirektören och skolmannen B. Jon Bergquist. Det gäller upprättandet av Rasbiologiska institutet. Där står bl. a.: "Det förhåller sig onekligen så, att var och en, som med öppna ögon betraktar vissa förfallanden och företeelser i den tid, vari vi leva, ej kan undgå att känna oro för kulturfolkens framtid. Mitt ibland alla de många till människoslaktets förbättring och förädling verkande goda krafterna yppa sig beklagliga och farliga missförhållanden, genom vilka dessa krafters arbete hotas av underminering och omintetgörelse. — Samtidigt med att folkens välstånd, i sin helhet betraktat, förbättrats, dödligheten minskats, medellivslängden ökats m. m. hotar dem en ras-försämring. Raskraften skövlas, en alltför dyr köpeskilling för de förmåner den högt uppdrivna materiella och andliga kulturen berett. — —. Med allt erkännande åt det, som gjorts och fortfarande göres, för att förbättra den sociala miljön har man likväl fått blicken öppen för att därmed intet verkligt avgörande står att vinna gent emot det onda man vill bekämpa. Man förlitar sig ej längre enbart på verkan av förbättrade miljöförhållanden. Det är dan kraftigt framträdande insikten om arvets betydelse för rasens bestånd och förbättring, som härav gjort sig gällande." — Så talar en svensk statsman, herr Wallenberg, och det är ärftlighetsforskare och rasbiologer, som på grund av sina mödosamma undersökningar givit statsmän och politiker dessa nya och viktiga synpunkter. Desamma komma tvivelsutan att reformera världen. Jag k... min del icke hjälpa, om finansmännen ej förstå detta. Det är emellertid ytterst beklagligt. Det visar bäst, hur nödvändig rasbiologen är. Eder okunnighet på detta område har förlett eder att förneka denna vetenskaps betydelse i n u t i d e n. Ni har förvisso mycket att lära av den tid, i vilken vi leva, då dessa nya omskapande idéer arbeta sig fram och med hänförelse mottagas av ungdomen.

Till slut vill jag framhålla, att jag ej tror mig behöva några "lyckans galoscher" för att tillfullo inse, vilken nöd i lekamlig och andlig mätto som existerade i Sverige under kronobrännerinernas tid. Det var den tidens finansmän, som tillstyrkte ett så avita tillvägagångssätt för att rikta statskassan. Den snillrike Karl August Ehrensvärd liknade detta sätt att bota rikets finanser vid att "ge en sjuk hans eget avtappade blod att dricka". Varje förståndig människa nu för tiden förstår det befängda i att söka pressa ut skatter ur ett försupet och i stort sett arbetsodugligt folk. Redan som ung student hade jag detta fullt klart för mig och väl bliven läkare föreläste jag icke ställan om denna sak.

Man kan fråga sig, varför ni just jämför vårt folk n u med svenskarna för 100 år sedan, då de på grund av hejdlöst superi befunno sig i v e r k l i g förn e d r i n g. Likafullt hade dessa våra förfäder kraft nog att avskudda oket, tack vare sådana nobla och målmedvetna ledare som Peter Wieselgren, Magnus Huss och många andra. Folket reste sig med deras hjälp som e n man. Finansmännen kunna ej räkna sig denna upprycknin till godo. Här se vi åter ett lysande exempel på vad upphöjda idéer kunna åstadkomma, om det rätta gryet är till finnandes hos folket.

I Sveriges ärorika historia kunna vi utan svårighet uppleta många liknande fall, då behjärtade män och kvinnor rådat vårt folk från undergången eller fört det fram till bättre tider. Jag behöver endast peka på ledare, sådana som Engelbrekt, Kristina Gyllenstierna, Gustaf Eriksson Wasa, Gustaf II Adolf, Axel Oxenstierna, Olof Rudbeck, Linné m. fl., för att vi skola förstå, vad som kan uträttas med ett hängivet och begåvat folk bakom sig. I jämförelse med dessa andens stormän borde storfinansiererna ödmjukt erkänna sin underlägsenhet och ej komma med yverborna uttalanden, som skorra i den stora allmänhetens öron.

Mycket mera skulle vara att tillägga, herr Wallenberg, men jag måste avsluta diskussionen. Jag beklagar, att vi ej lyckats förstå varandra bättre. Jag misströstar dock ej om Sveriges framtid, ehuru det ser mörkt ut.

Nutidens svenskar måste dock med all makt och med förenade krafter arbeta sig upp ur dyn, vare sig finansmännen vilja på allvar bistå dem eller ej. Det dugar ej, som herr Wallenberg gjort, att sudda över med hartassen och invagga folket i säkerhet. Vi ha redan fått alldeles för mycket av sådant gift insprutat i vår folkkropp.

Den statsfientliga judiska läran.

(Forts. fr. sid. 3.)

har man framhållit, hur egendomligt det förhöll sig med Abrahams gudsförbund. När Abraham kom till Kanaan, dyrkade de där boende folkstammarna vid offerplatsen El-Elion, ljusets och sanningens ande, och de fruktade El-Schaddai, mörkrets och förstörelsens onda genius. Men det var just denna El-Schaddai, med vilken Abraham sedermera ingick sitt förbund! (Luther har ej fullt noggrant återgivit detta ställe.) I grundtexten heter det nämligen: I Mosebok 12, 1—2 "Då synte honom Jahwe och sade: jag är El-Schaddai och vill göra ett förbund med dig . . ." Följaktligen kan man icke giva dem orätt, som betecknat Abrahams förbund som ett förbund med "den onde anden". Kanske kan judendomens hela väsen samt dess oss främmande sedelära förklaras just från den synpunkten.

Vid närmare granskning framgår det vidare, att judarna icke blott genom en från alla andra folk avvikande sedelära äro förbundna med varandra, utan att de också som en särskild nation och ras strängt skilja sig från de andra folken samt avböja varje beblandelse eller uppgående i dem. Huru skulle de, som i egenskap av det utvalda folket utgöra liksom en högre stående mänsklighet, väl kunna beblanda sig med varelser, som enligt deras egen uppfattning stå på djurets ståndpunkt? De känna sig ju enligt de rabbinska utsagorna som ett "kungligt släkte" eller enligt moderna judars ord som "mänsklighetens naturliga aristokrati", därtill utsedda för att härska över alla andra folk!

Bibeln och Talmud förbjuda alltså judarna att taga sig hustrur ur främmande folkstammar. Först i nyare tid avvika enskilda judar från dessa grundsatser av skäl, som vi just här ej behöva gå in på.

Ett årtusende igenom strängt praktiserat ingifte har befästat den judiska egenarten i så hög grad, att judarna dessutom även i rashänseende äro skarpt åtskilda från andra folk, en omständighet, som ytterligare gynnar deras fasta sammanhållning och skärper deras isolering samt deras fiendskap mot de andra folken. Denna medvetna men väl dolda fiendskap mot alla icke-judar — vilka vanligtvis icke ens anse den — är det, som just ger judarna deras förvånansvärda försprång bland de moderna folken.

(Forts. i nästa nr.)

Det svenska rättsväsendets reformering.

(Forts. fr. sid. 1.)

landskap, stort eller litet. Dymedelst finge vi åter den urgamla sunda, svenska instansordningen: häradsrätt, lagmansrätt, kungl. maj:t. Lagmansrätten bör enligt äldre, svenskt mönster bestå av lagman och tolvmannanämnd.

Numera, sedan revisionsskrifning införts och nedre justitierevisionen förstärkts, avgöras mål i Högsta domstolen tillräckligt snabbt, så att berättigade klagomål över långsamhet ej kunna anföras. Men i Svea hovrätt bliva mål liggande i ett par års tid, innan dom faller, det är ju ett olidligt förhållande. Lagmansrätterna skulle kunna avverka målen utan dröjsmål. Nationen har förut vid flere tillfällen framhållit önskvärdheten av lagmansrätternas återupprättande. I dagarne har gått genom dagspressen en notis om att tre svenska justitieråd varit på en studieresa till Norge för att åhöra en mu. varande lagmansrätts förhandlingar. Kravet på införandet av svenska lagmansrätter synes redan börja väcka anklang.

Det judiska problemet i Rumänien.

(Forts. fr. sid. 1.)

Fakulteter	S:ma	Kristna	Judar	judarna procent.
Juridik	2113	1743	370	17,51 %
Filosofi	439	351	88	20,04 %
Andra fakulteter	1075	743	332	30,88 %
Medicin	1377	546	831	61,07 %
Farmaci	396	97	299	75,50 %
Summa	5400	3480	1920	35,50 %

Detta är de de omedelbara följderna av judarnas likställighet efter förd fred i St. Germain, och de giva också förklaringen för det rumänska folkets allmänna rörelse mot judarna nuförtiden. Rumänerna kämpa för sin existens som nation.

I spetsen för denna rörelse står "Liga Apararei Nationale Crestine" (Liga för det nationellt-kristliga försvaret), vars fana den 4 mars 1923 invigdes i Metropolitankyrkan i Jassy.

Vår nationellt-kristliga doktrin, som tjänar "Ligan" till rättesnöre och enligt vilken ensamt — så tro vi — det judiska problemet kan lösas, skall här i få ord återgivas:

Judarna kunna ej *assimileras*, emedan judarnas lag strängt förbjuder dem att beblanda sig med andra folk (Deuteronomium 7, 3) och vi från rassynpunkt ej kunna gilla någon assimilation av judarna.

Med judarna kunna andra folk ej ha något samliv (kooperera), emedan varje särskilt folk måste, såsom organism, ha sina egna organ, klasserna, och judarna överallt upplösa de nationella klasserna och bilda en stat i staten. Detta är orsaken till den allmänna strid, som alla folk fört mot judarna, för att försvara sig, och vilken kamp oriktigt kallas "antisemitism", ty denna försvarsstrid är naturligtvis nationalism, d. v. s. varje nations organiska motstånd mot det judiska folkets parasitdöme.

Judarnas eliminering (avlägsnande) ur gemenskapen med andra folk är judefrågans enda möjliga lösning.

Så som det nu är, innebär judarnas närvaro och verksamhet ett permanent brott mot den naturliga nationalitetslagen, som behärskar det mänskliga samhället. *Nationalismen är en kulturens skapande kraft, och kulturen är en nationalismens skapande kraft.*

Varje kultur måste börja med markens odling, och därav utvecklar sig sedan nationalismen alltmer. Men judarna ha aldrig och ingenstädes odlat marken. Såväl i Egypten (Genesis 47, 11—27) som i Kanaan (Domarebok 1, 17—34) ha de som parasiter levat på andra folks produktiva arbete, precis som de nu göra det.

Det judiska problemets lösning står att finna däruti att judarna bli bofasta på ett fritt eget, ej något annat kulturfolk tillhörigt, territorium, så att de som nation avstå från sitt parasitväsen och börja sitt nationella liv i och med odlingen av marken.

Men som parasitfolk och på grund av sin parasitreligion —, som åligger dem att äta upp alla andra folk (Deuteronomium 7, 16), för att kunna ta hela jordklotet i besittning (Genesis 13, 14—17) och själva bli en nation (Genesis 17, 6) — kunna judarna icke av egen drift ägna sig åt produktiv kultur.

De andra folken och främst de kristna nationerna, böra tvinga judarna att bosätta sig på ett fritt territorium, i det de avlägsna judarna ur sin miljö (elimineringen).

Detta territorium kan ej vara Palestina. Nationellt tillhör Palestina araberna, vilka sedan gammalt försvarat sitt land mot judarna (Nehemia 4-7). *I religiöst* avseende kan Palestina jämte Jerusalem, frälsarens grav och de andra såväl kristliga som muhammedanska platserna icke tagas i besittning av judarna. Judendomens nuvarande ställning i Palestina till följd av den s. k. zionismen är en skam för de kristna folken, ett hån mot frälsaren och får endast vara av övergående natur. Från *ekonomisk* ståndpunkt sett kan Palestina icke mottaga alla judarna. Således måste judarna bosätta sig i något annat fritt land — t. ex. Uganda, som erbjudits dem av England, men avböjts av zionisterna —, vare sig de vilja eller ej!

Judarnas utgallring (elimination) och deras kolonisation är, som varande den enda lösningen av det judiska problemet, vår tids förnämsta uppgift, på vilken vi måste arbeta med förenade krafter.

Så länge judarna leva bland folken som parasiter, får världen ej någon ro. I synnerhet är — med judarna mitt ibland oss, ingen kristlig kultur möjlig, emedan de äro dess negation.

I denna övertygelse grundade vi "Ligan för det nationellt-kristliga försvaret", vars program enligt denna doktrin fordrar judarnas utgallring (elimineras Judenilor). Den allmänna opinionen i Rumänien senaste yttringar bevisa, att rumänska folket i allt högre grad övertygat sig om vår ståndpunkts riktighet och är villigt att förverkliga "Ligans" program.

Men för att den judiska frågan skall kunna lösas, erfordras, att alla folken komma till samförstånd, för att kunna gemensamt möta den gemensamma fienden.

För oss kristna gäller det nu endast att förstå Kristus och att fortsätta den av honom mot judarna förda striden, han, som betraktade judarna som "djurulens avkomma". (Joh. Ev. 8, 44).

Den kulturfientliga, upplösande, judisk-marxistiska parollen "Proletärer i alla länder, förenen eder", besvara vi således med frihetsropet: *"Kristna folk i alla länder, förenen eder!"*

PRIVATSPISNINGEN

SCHEELEGATAN 8, 1 tr. - Tel. Kh. 44 25

Frukost: Smörgåsbord, varmrätt, gröt o. kaffe samt öl eller mjölk.
Middag: Smör, bröd, soppa, varmrätt, kaffe, öl eller mjölk.
10 st. kuponger Kr. 11: 70.
Inackord. Kr. 70: — pr mån.
God o. vällagad husmanskost.

Högerns blivande ledare inträder i det nya partiet.

Den av hr Karl Otto Bonnier i hans husorgan D. N. redan för omkring ett år sedan nominerade nya ledaren för de svenska gojims höger, professorn och skalden Nils Wohlin, har nu låtit uppställa sig som första namn å partiets vallista i Uppsala län, Listan skall definitivt fastställas vid ett möte i Uppsala den 14 maj.

Efter en 10-årig sejour i Bondeförbundet fann prof. Wohlin under 1927 års riksdag "faktiskt klokt" att demonstrativt utträda ur detta parti för att etablera sig som "politisk vilde". Knappt hade han emellertid tagit steget, förrän den härskande judedemokratien genom sitt speciella språkrör, Karl Otto Bonniers D. N. utsåg honom till högerns blivande ledare. Befälhavande amiralen Lindman fick en "fin" vink att snart träda tillbaka. Vissa högertidningar reagerade visserligen strax under påpekande, att hr Wohlin "ännu icke knackat på" hos högern. Men ack, vad betyder slika bagateller. När signalen utgår från Den Israelitiska Överheten, så är det också meningen att den skall åtlydas! Alltså kommer hr Wohlin att nomineras som högerns "store" ledare efter den "utjänte" amiralen, när denne en dag, höljd av ära och berömmelse, drar sig tillbaka från ledarekallet.

PARISER-CAFÉET

27 Kungsgatan 27
Stockholm

Släktforskning

i in- och utländska arkiv utföres

Löjtn. Erik Cason Swartz,
Charlottenborgs Slott, Motala V.

Vid behov av
FOTOGRAFERING!

Glöm ej att anlita oss, då vi äro Specialister och erfarna fackmän inom branschen.
RING ENDAST NORR 75 45.
BILD-CENTRALEN
Drottninggatan 38, Stockholm

Offentligt möte i Spritmonopolfrågan

hålles i

Göteborg

Högre Reallärоverkets högtidssal

Söndagen den 30 maj kl. 6 e. m.

Föredrag

av

Direktör Adolf Anderson från Ekebo.

Inträde 50 öre.

Varför är

Solna Bryggeris PORTER-DRICKA så allmänt omtyckt?

Jo, därför

att det tillverkas av bästa råvaror under fullt sakkunnig ledning.

Ring Hagalund 95

efter en flaska på prov.

Vitaminrikaste måltidsdrycken.

Köpmän,

gynna dem som gynna Er!

Ur tidningen Köpmannen, Sveriges Köpmannaförbunds organ, återgiva vi nedanstående ord, värda att noga begrundas av varje svensk köpman: *Det är icke blott en oavvislig plikt utan helt enkelt en förmån för köpmännen och de enskilda näringsidkarna att genom annonsering, prenumeration och spridning till allt vidare kretsar stödja och uppmuntra sådana tidningar, som visa förståelse för den enskilda företagsamhetens uppgift och med sympati stödja köpmanskårens sunda organisations- och reformsträvanden. Här kunna organisationens tiotusentals medlemmar var och en i sin stad göra en verklig praktisk, målmedveten och helt visst resultat bringande insats för sina egna, sin kårs och sitt yrkes livsintressen men ock för det borgerliga samhällets sunda och lyckliga utveckling och fortbestånd.*

NATIONALT TIDSSKRIFT

Keysersgt. 1, OSLO
Utkommer maanedlig
Pris til Sverige kr. 6: 20.
Eneste antisemitiske publikation, som utgis i Norge
Bestilles best paa posthuset

NATIONEN

Fredagen den 11 Maj 1928.

Harald Lindströms Boktryckeri, Stockholm 1928.

Brattsystemets avveckling.

(Forts. fr. 1:a sid.)

heten. Metoden att klassificera alla svenska medborgare, oberoende av kvalifikationer, i en och samma kategori av omyndiga, i behov av ständig polis- och spionuppsikt, verkar givetvis neddragande i stället för höjande, och detta så mycket mera då såsom här förmynderskapet utövas av personer, som av deras gärningar att döma så litet som möjligt äro skickade att spela rollen av föredöme eller förmyndare för svenska folket. Men svenskarna hava aldrig tålt spioner, vilka de betraktat som de föraktligaste bland individer och de komma aldrig att ändra denna sin uppfattning. Det hade bort stå klart för de bestämmande inom svensk nykterhetspolitik, att vägen till vårt folks höjande i nykterhets- liksom i allmänt kulturellt hänseende går fram i höjandets och ej i sänkandets tecken, till danande av sanna karaktärer, självständiga och myndiga individer, de där av egen moralisk kraft kunna motstå de frestelser av olika slag, som möta dem i livet. Men denna fundamentala, bärande grundprincip i det folkfostrande värvet har här totalt åsidosatts, med de konsekvenser, som nu komma till synes. Det till sin natur frihetsfientliga och omoraliska Brattska systemet har väsentligen bidragit till att öka brottsligheten i landet, i det att det gjort massor av förut laglydiga svenska medborgare till lagbrytare, berett mark för en omfattande spritsmuggling och hembränning samt i betänklig grad rubbat den allmänna aktningen för lagen och förtroendet för lagstiftningen. Det har därtill infört en korruption inom vårt offentliga liv, som allvarligt hotar den lagliga ordningens bestånd.

Grundorsaken till att den i Brattsystemets gestalt officiellt godtagna nykterhetspolitiken i vårt land i nykterhets-, socialt och moraliskt hänseende kommit att gestalta sig till den grad negativt som fallet är torde ligga i det kända förhållandet, att detta system från början tillåtits utveckla sig till ett enda gigantiskt "buissness" i enskilda intressens tjänst, vilka där fått manövrera efter behag och utan att staten ens brytt sig om att se till, att den statsverket tillkommande vinsten av rörelsen kommit det allmänna tillgodo. Det har konstaterats, att gällande bestämmelser om vinstens inlevererande i talrika fall överträtts; en mängd gjorda påvisanden, såsom att staten med orätt fråndhållits vinstmedel, uppenbarade förskakningar av statsmedel inom Spritcentralen o. s. v. hava icke lett till några åtgärder mot vederbörande från myndigheternas sida till förseelsernas belvrande, varav den enskilde medborgaren icke kunnat undgå att draga den slutsatsen, att vad som skett, skett med statsmaktens goda minne. Vi vilja i detta sammanhang blott erinra om, huruom efter vad som offentligen framkommit redan konstaterats, att Spritmonopolet förskingrat staten tillhöriga medel till allsköna politiska, sociala och vetenskapliga institutioner etc. Trängd av riksdagen såg sig Vin- o. Spritcentralens styrelse i skrivelse av den 4 mars 1926 nödsakad erkänna bortskänkandet i "gåvor" av sammanlagt 184,000 kronor, varav 50,000 kronor till "Socialpolitiska Institutet", 124,000 kronor till "Antismugglingsföreningen", 5,000 kronor till Mendelska sällskapet och 5,000 kronor till "välgörande ändamål". I sin skrivelse till 1926 års riksdag hävdade Spritcentralens styrelse, att "gåvan" å 50,000 kr. till "Socialpolitiska institutet" tillkommit innan ännu någon bestämmelse om vinstöverskottets inlevererande till staten gällde, men den undersökning, som på sin tid gjordes av Nationen, visade, att denna styrelsens uppgift var direkt lögnaktig, alldenstund den ifrågavarande bestämmelsen inregistrerades i Kgl. Patent- och Registreringsverket den 30 juli 1920 medan beslutet om anslag av 50,000 kronor till "Socialpolitiska Institutet" fattades först den 12 augusti samma år. — Alltså direkt falska uppgifter av Spritcentralens styrelse till riksdagen! Icke mindre uppseendeväckande var under hr Richard Sandlers finansministertid bortslumpandet av statens egendom i Spritcentralen, de 400 stamaktierna, till ett enskilt finanskonsortium för lappriset 400,000 kr. trots deras matematiska värde uppskattats till 30 miljoner kr. Bland mycket annat har vidare konstaterats, att de intresserade spritfinansherrarna hållit sig med egna vinexportfirmor i utlandet, som betingat sig väsentligt högre priser av Monopolet än de eljest gällande samt huru vederbörande i Stockholms Allmänna Restaurang-Aktiebolag till "mat-gäster" utlånat sammanlagt 791,000 kronor, varav större delen tills dato icke återbetalats. I direktör Lithanders inlaga till finansministern i januari detta år påvisades slutligen, att icke mindre än bortåt 100 miljoner kronor under den gångna 10-årsperioden använts för avskrivningar och fonderingar inom Spritcentralen och minst 15 miljoner kronor inom de övriga partihandelsbolagen. Den stora spritkoncernen har byggts upp på sådana grunder och efter sådana principer, att det i många fall icke skulle kunna med bestämdhet sägas, var gränsen går mellan de enskildas äganderätt och statens. Ett belysande exempel härpå utgör Stockholms Allmänna Restaurangaktiebolag, vilket enligt kontrollstyrelsens utsago är ett dotterbolag till A.-B. Stockholmssystemet. Stockholms Allmänna Restaurangaktiebolag har under de senaste fem åren ihopsparat ett kontant penningebelopp på mera än två miljoner kronor eller ett belopp ungefär lika stort som bolagets hela aktiekapital. Det har under årens lopp förekommit åtskillig diskussion rörande denna sak, men ännu har ingen myndighet kunnat lämna besked om vem som är ägare till de båda miljonerna. — Ett förhållande som givetvis icke kan vara ägnat att befästa den statliga myndighetens auktoritet. Av allt vad som framkommit rörande spritcentralens med underlydande bolag verksamhet under de gångna åren har tydligt framgått, att mycket betydande penningebelopp, vilka enligt gällande lag och förordning skolat tillkomma statsverket såsom vinstmedel av rusdryckshanteringen, icke kommit staten till handa utan vandrat andra vägar, liksom att den kontroll, som från statens sida utövats över verksamheten och vilken varit undandragen riksdagens revisorer, till sin natur varit tämligen illusorisk, en uppfattning som Edens Kungl. Maj:t i viss mån synes ha accepterat genom beslutet i november 1926 att utse en kunglig kommitté på fem personer "att inom finansdepartementet biträda vid utredningen av frågan om lämpligt ordnande av den statliga kontrollen av aktiebolaget Vin- och Spritcentralens och aktiebolaget Svenska Tobaksmonopolets verksamhet samt i samband därmed stående spörsmål". De i förhållande till sprithanteringsrörelsens oerhörda omfattning och systemets praktiserade prispolitik ytterst minimala vinstandelar, som under årens lopp inlevererats till staten, hava givetvis främst sin förklaring i dessa berörda brister i kontrollhänseende från statens sida, men även i den tusenhövdade byråkrati, som fått utveckla sig under rådande systemets vägn. F. n. räknas i landet c:a etthundratjugo systembolag och i varje systembolag sitter minst en direktör och dessutom fem ordinarie styrelseledamöter och fem suppleanter samt tre revisorer, summa ettusensexhundraåttio personer, som utom den egentliga arbetspersonalen skola ha löner och arvoden. Dessutom finnes en välorganiserad spritcentral med ett flertal dotterbolag, där vi återigen hava en hel del direktörer, styrelseledamöter, suppleanter och revisorer. Det saknas förnuftig mening i denna väldiga apparat. Det praktiserade systemet med motböcker och kortregister över svenska medborgare ur sprit- och nykterhetssynpunkt medför endast det en oerhörd dyrbar och vidlyftig, fullkomligt meningslös förvaltningsapparat. Beräknar man så kostnaderna för jakten efter spritsmugglare och vad denna kräver i organisation och ledning, befäl, manskap, båtar, bensin etc., kostnaderna för allt extra arbete och all extra betjäning vid tullen för smuggelspritens skull, kostnaderna för rådhusrättens och övriga domstolars samt även högre instansers arbete med alla mål, förutom anledda av smuggel- och lönnbränningsprit m. m., kostnaderna för polisens, åklagares och landsfiskalers extra arbete för denna sprit, kostnaderna för underhåll av alla bötesfängar och till frihetsstraff för spritens skull ådömda, samt slutligen kostnaderna för kontrollstyrelsen, detta ämbetsverk med sin överdirektör och övriga tjänstemän och sina cirkulär i det oändliga — då måste man förstå, huru vansinnigt rent ekonomiskt sett detta system i själva verket är.

De praktiska verkningarna i olika hänseenden av Brattsystemet under den tid detta ägt bestånd motsvara alltså på intet vis vad som vid systemets inrättande ställdes i utsikt av statsmakten. I alla tänkande medborgares ögon framstår det också i dag såsom totalt misslyckat, såsom ett avskräckande exempel på, huru det går, när ett folks kulturella och ekonomiska väl överlåtes i deras händer inom den härskande enskilda storfinansen, som känna rent asocialt och kulturellt antinationellt. Resultatet kan då ej bli annat än det blivit. Det måste i denna situation vara en bjudande plikt för alla och envar och främst naturligtvis för statsmakten själv, som bär ansvaret för förhållandena på området, att en avveckling av det folkskadliga systemet, en rättelse av det en gång begångna stora misstaget snarast kommer till stånd. Liksså bör det i denna stund stå klart för envar, att svenska folket aldrig i längden kommer att finna sig i det till sitt väsen antifolkliga, omoraliska och provokatoriska system, som påtvingats det under falska utfästelser. Brattsystemet är dömt, och till förhindrande av skadegörelsen av detsamma är det nödvändigt att snarast gå i författning om dess avveckling samt åstadkommandet av en annan moralisk och ur nykterhetssäväl som social och statsekonomisk synpunkt fullt hållbar ordning, som kan omfattas med allmänt förtroende av medborgarna.

Den grund, som bär upp Brattsystemet, är praktiskt taget densamma som den, vilken på sin tid tjänade som underlag för det s. k. Göteborgssystemet, vars alla svagheter och missförhållanden med dr Bratts system skulle bringas ur världen. Brattsystemet är emellertid i verkligheten ändtast en påbyggnad av några våningar på den gamla murkna, ruttna grunden. Det gamla Göteborgssystemet prisades på sin tid på ungefär samma sätt som Brattsystemet i närvarande tid prisas av en viss del av den judestyrda svenska tidningspressen samt höjdes till skyarna såsom något, som vi svenskar hade anledning känna oss stolta över, men detta med orätt, ty någon bärkraftig och fast grund saknades fullständigt även för Göteborgssystemet liksom överhuvud varje anslag av kulturell och samhällsnyttig syftning. Att Sveriges folk så länge och så fullständigt som skedde kunde föras bakom ljuset beträffande Göteborgssystemets art och väsen, berodde främst på tvenne omständigheter, nämligen dels, att respektive kommuners kassor hade betydande ekonomiska fördelar därav, dels därpå, att en mängd ledande kommunalpolitiker genom systembolagen bereddes s. k. arbetsfria inkomster. I förstnämnda hänseende, d. v. s. i vad rör kommunernas bindande ekonomiskt vid det rådande systemet, har visserligen under Brattsystemet en ändring delvis inträtt, men metoden att ekonomiskt knyta ledande politiker vid sprithanteringen tillämpas alltfortfarande och det i en sådan utsträckning, att det i hög grad fått sken av direkt mutning och korruption, då de med spritpengar avlönade politikerna i regel på grund av de ekonomiska relationer, vari de stå till Brattsystemet, uppenbart anse sig förpliktade att i alla skiften, även där det gäller åtgärder från den i monopolet intresserade storfinansens sida till åsidosättande av statens rätt och intressen, slå vakt om systemet. Den första förutsättningen för en ändring till det bättre på hithörande område är därför, att såväl den gamla, murkna grunden, som bär upp det nuvarande systemet, som de under den Bratt-Wallenbergska regimen tillkomna nya påbyggnaden helt raseras. Det nya system, som måste träda i det bankrutterade Brattskas ställe, måste byggas på helt nya, solida och hållbara grunder.

Vid bedömande av, vilket system, som bör efterträda det Brattska, gäller det först och främst att undersöka i vad mån i andra länder praktiserade system för sprithanteringen i sina praktiska verkningar visat sig vara av sådan art, att något av dem kan anses förtjänt av att komma ifråga om de tillämpade grundprinciperna. Det visar sig härvid, att det land i Europa, där man lyckats nå längst i strävandena mot allmän folknykterhet, är Danmark. Genom den kände framstående danske näringsfysiologen dr M. Hindhedes i Köpenhamn kloka och ansvarsmedvetna ingripande blev alkoholfrågan i Danmark ordnad på ett i hög grad praktiskt och effektivt sätt. Den stora hemligheten med dr Hindhedes system var, att han tog saken enkel och naturlig såsom den i verkligheten är och lade sitt system efter förnuftsenliga och raka linjer, som tillförsäkrade staten hela vinsten av rusdryckshanteringen och där alltså intet utrymme gavs den privata spekulationens krafter att driva sitt spel. Hos oss är förhållandet det rakt motsatta: här är det rådande systemet för sprithanteringen från början till slut, i fråga en organisation, kontroll etc., tillrättalagt för de storfinansiella kretsar, som företagit sig att exploatera nykterhetsrörelsen och spriten i ett sammanhang. Det danska systemet, som genom sin enkelhet och sin moraliska osantastlighet alltså förtjänar att i princip tjäna som mönster för andra, även oss, innebär, att riksdagen bestämmer, huru stor myckenhet alkohol, som under året får försäljas. Regeringen äger därpå att reglera försäljningen genom att höja eller sänka skatten, så att den bestämda kvantiteten räcker för den avsedda tidsperioden. Detta system, som nu kan sägas vara fullt utexperimenterat i Danmark, har visat sig fungera på ett utmärkt sätt och effekten ur nykterhetssynpunkt har blivit en hel annan än den det Brattska ransoneringssystemet haft att uppvisa. Intet tvivel råder därför, att icke även vi i Sverige, som haft den oturen att på detta område räka ut för mindre välsinnade "reformatorer", hava anledning att benyttja oss av de erfarenheter, som vunnits i Danmark, när det nu gäller att ordna våra förhållanden på ett mera rationellt och praktiskt sätt. Någon ren kopiering av det danska systemet bör det självfallet icke bliva fråga om, men de sunda, absolut hållbara principer för nykterhets- och sprithanteringsfrågornas lösning, som där kommit till användning, hava vi alla skäl att även här följa i vårt praktiska arbete. Det gäller dock helt naturligt att härvid gå fram med all varsamhet samt att låta avvecklingen av det nuvarande, det Brattska systemet, ske successivt. Denna avveckling torde böra ske efter följande grunder:

Aktiebolaget Vin- och Spritcentralen må tillsvidare bibehållas. Samtliga underlydande bolag, som bedriva handel med vin och spritvaror likvidera och avvecklas och deras rörelse övertages av huvudbolaget. Samtliga systembolag i riket få därefter överlämna sina butiker med inventarier, lager och personal till A.-B. Vin- och spritcentralen, som sålunda övertager all detaljhandel med vin och sprit i landet. Samtliga systembolag likvideras och avvecklas. I spetsen för A.-B. Vin- och spritcentralen ställes en i rikets tjänst prövad ämbetsman, icke någon politisk lyckoskare. Sedan det nya systemet fullt genomförts och stabiliserats, kan, om så anses lämpligt, även A.-B. Vin- och spritcentralen avvecklas och försäljningen överlämnas till den enskilda affärsverksamheten på liknande sätt som i Danmark.

Vid bestämmandet av grundlinjerna för det nya systemets verksamhet bör det främst gälla att fastställa utgångsläget ifråga om den kvantitet, som högst får försäljas per år. Icke heller härvid bör man gå fram brådstörtat utan nöja sig med att sätta utgångskvantiteten t. ex. tio procent lägre än den kvantitet, som nu säljes. Enligt senast upprättade statistik är försäljningen f. n. 4,4 liter pr person i hela landet eller i runt tal 26 miljoner liter om året. Som en lämplig utgångskvantitet bör under sådana förhållanden kunna sättas 24 miljoner liter 50 % alkohol pr år eller jämnt 2 miljoner liter per månad. När dessa 2 miljoner liter under månaden försålts, skulle alltså ingen vidare försäljning förekomma under samma månad. Det gäller då att avräga priset på ett sådant sätt, att den bestämda kvantiteten verkligen räcker hela månaden och icke tar slut den 15:de eller den 20:de. Att bestämma utgångspriset är visserligen en vanskelig sak, men man torde kunna utgå ifrån, att om de nuvarande priserna höjas med förslagsvis femtio procent, skall risken för rusning till försäljningsställena icke behöva vara särdeles stor. Riksdagen fattar alltså beslut, att försäljningen av brännvin (spritvaror) begränsas till två miljoner liter pr kalendermånad och Kungl. Maj:t erhåller av riksdagen bemyndigande att beträffande tullar och skatter på brännvin vidtaga erforderliga höjningar, eventuellt sänkningar i syfte att reglera försäljningspriserna i önskvärd riktning. Under de fyra följande åren äger riksdagen rättighet att varje år minska försäljningskvantiteten, dock med högst tio procent varje år. I fortsättningen äger riksdagen rättighet att minska försäljningskvantiteten med högst tio procent vart fjärde år. Beträffande minskningens storlek beslutar riksdagen i varje särskilt fall. Riksdagen kan också besluta att bibehålla försäljningskvantiteten ävensom att öka densamma. Beträffande ökningen bör denna begränsas till hälften eller fem procent vart fjärde år. Beslut om minskning kan fattas genom gemensam votering under det att beslut om ökning måste bifallas av båda kamrarna var för sig. Fattas inga beslut om minskning eller ökning, gäller samma försäljningskvantitet i ytterligare fyra år.

På grund av vad vi sålunda anfört få vi i underdånighet hemställa, det Eders Kungl. Maj:t täckte vidtaga nödiga åtgärder i syfte att snarast få en ändring av gällande förordning av den 14 juni 1917 rörande rusdryckshanteringen i riket till stånd i enlighet med ovan framställda förslag, samt till 1928 års riksdag inkomma med förslag om det nu gällande Brattska ransoneringssystemets avveckling i föreslagen anda samt införande av ett nytt system enligt de i Danmark följda grundprinciperna.

Det är vår fasta förvissning, att den väg, vi här tillåtit oss föreslå statsmakterna att följa, skulle bringa ur världen alla de huvudsakliga olägenheter, som medföljt det nuvarande Brattska systemet. Statens inkomster av sprihanteringen skulle komma att ökas i högst väsentlig grad och med ytterst lågt räknat 50 miljoner kronor pr år, den nu florerande smugglingen och lönnbränningen skulle praktiskt taget försvinna, alla spritsplonger och allt rotande i medborgarnas privata och familjeförhållanden skulle försvinna, liksom motbok, mattvång och alla övriga för medborgarna i gemen dagligen och stundligen förekommande kränkande o. retsamma företeelser. Sveriges frihetsälskande folk har blott alltför länge tolererat det frihets- och kulturfientliga förmynderskap under främmande intressen, som det Brattska systemet innebär."

Hotell och Restauranter

som rekommenderas den resande allmänheten.

ARVIKA.
Stadshotellet.

ESKILSTUNA.
Frimurarehotellet.

GNESTA.
Stora Hotellet.

GÄVLE.
Grand Hotell och **Centralhotellet.**
Järnvägshotellet.

GÖTEBORG.
Hotell Eggers.

HALMSTAD.
Grand Hotell.

HEDEMORA.
Stadshotellet.

HÄSSLEHOLM.
Stadshotellet

KALMAR.
Stadshotellet.

KARLSTAD.
Stadshotellet.

LANDSKRONA.
Stadshotellet.

LINKÖPING.
Stora Hotellet.

HUDIKSVALL.
Stadshotellet.

LULEA.
Hotell Hospits, Mattis Johansson, Tel. 1148.

LUND.
Grand Hotell.

NORRKÖPING.
Göta hotell Dir. H. Magnér.

NYKÖPING.
Stora Hotellet. Tel: Namnanrop

SIGTUNA.
Stadshotellet. Tel. 110.

STOCKHOLM.
Hotell Kung Carl, Birger Jarlsg. 23. Tel.: Namnanrop.
Carlton Hotel, Kungsg. 57.
Pensionat Wasa, 73 A Drottninggatan, 4 tr. Hiss.

STRÄNGNÄS.
Stadshotellet.

TROSA.
Stadshotellet. Tel. 34

VÄSTERÅS.
Hotell och Restaurant Klippan.

ÖREBRO.
Stora Hotellet.

RESTAURANT
RUNAN
Dalagatan 50, Stockholm.

Vid behov av
SLIPNING
vänd Eder med förtroende till
BROD. JOHANSSONS EFTR.
Silperi- & Reparationsverkstad
Jakobsbergsgatan 20, Stockholm.
Tel. Norr 204 15.
Vi rekommendera oss till slipning av alla slags Eggverktyg.
OBS.! Noggrant arbete garanteras.

H. M. Konungens Hovleverantör
Leverantör till
H. K. H. Hertigen av Södermanland
H. K. H. Hertigen av Västergötland
H. K. H. Hertigen av Norrke

VÅRENS

snöblekning och torkning av tvätten ute i det fria börjar nu. Någon gång under året behöver Edra tvättkläder torkas i sol och barrskogsluft. Vi utföra sådan tvätt då vårt läge vid skog och sjö tillåter oss tillmötesgå denna alla husmödrars önskan. De kunder som önska se huru härvid tillgår inbjuda vi att besöka arbetet härmed, en tur med vår ångbåt från Kungsholmstorg till Stora Essingen kan göras tur och retur på en timma.

Vördsamt

ESSINGE ÅNGTVÄTT
TVÄTT- OCH STRYKINRÄTTNING
Telefon: 336 42 STOCKHOLM Tel. Essingen 12
Lagning av all slags tvätt utföres på begäran.
Inlämning: **Sibyllegatan 21. Tel. Ö. 8 22.**

Lunda Tvättinrättning
Rekommenderar sig för utförande av all slags tvätt (ej kemisk), mangling och strykning. Förstklassigt och omsorgsfullt arbete garanteras.
Snabb och punktlig expedition.
Innehavaren
AUG. GUSTAFSSON.
Tel. Drottningholm 20 & 190

Stockholms Förenade Tvätt
Luntmakaregatan 94
STOCKHOLM. Tel. Vasa 34 22.
Specialité: Tvättning av överdragskläder.

W. HOLMGRENS SKOMAKERI
Tomtebogatan 3
Telefon Vasa 376
Emottager och utför Arbeten av allt vad till yrket hör
Snyggt och välgjort arbete på bestämd utlovad tid
OBS.! Sulning även med BJÖRNLÄDER och RAGUMMI
PRIMA MATERIEL GARANTERAS

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:

Automatrestaurant
CYRUS
43 Nybrogatan 43

Automatrestaurant
ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2

Automatrestaurant
ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8

Automatrestaurant
GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51

Automatrestaurant
S:T ERIK
47 8:t Eriksgat. 47.

Automatrestaurant
GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68

Automatrestaurant
BIRGER JARL
73 Folkungagatan 73

Frukost ½9—½8 Middag ½8—7
Kväll 7—½12 Inga dricks pengar
Ingen spritservering

Södra Kungstornet, Stockholm
Redaktör: ELOF ERIKSSON
Telefon: Norr. 5898 Norr 5899

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

Lösnummer 25 öre.
PRENUMERATIONSPRIS:
Helår ..... Kr. 10.—
Halvår ..... » 5.—
Kvartal ..... Kr. 2.75

Nr 20 (137) Fredagen den 18 Maj 1928. Årg 4.

Spritmonopolet och judarnas välde i Sverige.

Dir. Andersons Göteborgsföredrag en glänsande succès.
Mottogs med stormande ovationer.

Mötesresolution antagen, vari kräves återställande av de försnillade miljonerna och räfst med de brottslige.

Direktör *Adolf Andersons* å Ekebo i vårt förra nummer till i söndags annonserade föredrag om spritmonopolet i Göteborgs högre reallärоverks lokal blev en stor succès för den nya idériktning, som håller på att bryta fram i landet, ehuru naturligtvis den juderegerande stockholmska dagspressen och nyhetsförmedlingen ej haft ett ord att förtälja därom. Trots det rådande idealiska sommarvädret, som lockade ut folket bort från stadens gator, hade omkring 350 personer infunnit sig. Sedan sekreteraren i Nordisk Vakt, hr Alvin Carlsson, öppnat mötet och baron G. W. Åkerhielm utsetts till dess ordförande, framträdde direktör Anderson och höll sitt med spänt intresse mottagna föredrag, vilket avbröts av ständiga applådsalvor och efter slutet belönades med en ihållande applådstorm.

Dir. Andersson började sitt anförande med att beröra de omständigheter, som på sin tid ledde till att han kom att ägna spritfrågan sitt intresse. Efter att ha redogjort för den sensationella utvecklingen av förhållandena inom spritmonopolet, som han behandlade i sitt föredrag inför Bondeförbundet i Stockholm den 8 mars och som då även utförligt refererades i Nationen (nr 11 för i år), kom tal. in på sambandet mellan de i vårt land nu pågående monopolsträvandena, särskilt spritmonopolet, samt judarnas i senare tid oerhört utökade välde i Sverige. Dir. A:s anförande här och i fortsättningen lydde:

Vi studiet av den svenska nationens historia är det särskilt två omständigheter, som äro ägnade att väcka glädje och tillfredsställelse hos varje redlig och ärlig svensk. Den första är att Sveriges folk aldrig varit underkuvat under någon främmande nation, och den andra, att den svenska bondebefolkningen aldrig varit livegen. I världshistorien finnes endast ett mycket ringa antal folk, som kunna glädja sig åt ett sådant förflutet.

Det förefinnes emellertid tvenne perioder i den svenska historien, som i ovan omnämnda avseenden varit mycket prekära. Den första är den s. k. kalmarunionen och den andra den s. k. frihetstiden. Under båda dessa perioder var det främmande inflytandet högst väsentligt och det var i båda fallen mycket nära, att detta främmande inflytande kommit att bli dominerande.

Direktör Adolf Anderson.

Under unionstiden var det som bekant Danmark och Tyskland och under frihetstiden Frankrike och Ryssland, som strävade till att på obehörigt sätt göra sitt inflytande gällande.

I den närvarande tidsperioden vill det synas att en liknande påfrestning är under utveckling och det gäller därför för Sveriges folk att vara vaket och ha sina lampor brinnande. Det rör sig också nu om ett främmande folk, som vill tränga sig in och göra oss skattskyldiga under sig. Detta främmande folk är judarna.

Historien om judarnas invandring i Sverige är i många avseenden intressant. Före 1779 var det i lag förbjudet för judar att beträda den svenska jorden. Konung Gustaf III, som i så måtto gjort sig väl förtjänt om fosterlandet att han genom revolutionen 1772 gjorde slut på det korrumperade partivåldet och samma gång som han satte stopp för det främmande inflytandet, gjorde emellertid samma fosterland en mycket tvivelaktig tjänst, när han genom lagändring gjorde det möjligt för judar att här invandra och bosätta sig. Till en början tedde sig nog denna invandring skälligen ofarlig. De först inkomna judarna voro skickliga hantverkare. Den allra första var till yrket gravör och anledningen till att han trots lagens förbud ej blev utvisad var att han graverade ett fint sigill, som han presenterade dåvarande överståthållaren i Stockholm. Den judiska invandringen fortgick efter förnyade lagändringar 1781 och 1782 i raskt tempo, så att redan tio år senare en judisk koloni bildats i Stockholm. Den judiska invasionen till vårt land har nu pågått i jämt etthundrafemtio år och har haft mycket betydelsefulla följder för det svenska samhället. Man kan här med skäl använda det något nötta uttrycket, att följderna röra sig om både gott och ont. Den judiska invasionen till Sverige kan uppdelas på tre olika perioder, om vardera c:a femtio år. Under den första perioden var det i stor utsträckning yrkeskunniga människor, som kommo in i landet. Gustaf III uttryckte också som sin mening, att det skulle vara skada att förvägra sådana kunniga och flitiga människor som judarna att komma in och bosätta sig i riket. Under den andra perioden försvinner emellertid alltmera yrkesmännen, och den merkantila förvärvsgrenen kommer alltmera i förgrunden.

Vid slutet av denna andra period finna vi också att judarna lyckats slå under sig icke allenast den från början bedrivna detaljhandeln, som i stor utsträckning bedrevs som gårdfarihandel, utan också i mycket betydande grad den större grosshandeln, särskilt inom textil- och kortvarubranscherna. Inom dessa branscher finna vi sålunda vid slutet av denna period betydande judiska handelshus såväl i Stockholm som Göteborg och vissa andra städer. Om man sålunda kan säga, att under den första perioden judarna i Sverige voro i stor utsträckning hantverkare och under den andra så gott som uteslutande handelsmän, så beteckna återigen den tredje perioden av en ojämförligt mycket större expansion. Det judiska inflytandet gör sig under denna tredje period gällande inom de flesta av kulturens områden.

Judarna återfinnas numerä inom vitt skilda förvärvsområden såsom läkare, advokater, konstnärer, skriftställare, tidningsmän m. fl. Tyngdpunkten av det judiska inflytandet ligger emellertid fortfarande på de merkantila och finansiella områdena. Inom dessa områden har också det judiska inflytandet under den senaste femtioårsperioden blivit till den grad dominerande, att ansvarskännande svenska män numera knappast kunna undgå en beklämmande känsla av, att den någon gång omnämnda judefaran börjar att bli en påtaglig verklighet.

(Forts. å sid 5.)

Doktor Bratts avgång.

Dr Bratt har tillkännagivit sin avsikt att med utgången av innevarande år draga sig tillbaka från den stora spritkoncernen och alla sina där innehavda funktioner, från Spritcentralens direktion och styrelse, styrelserna för Stockholmssystemet, Sara, Grand Hotell och övriga företag på sprithandelsområdet. Händelsen har vållat sensation inom den stockholmska judepressen ej mindre än bland de agerande politikerna, vilka i den tillbakaträdande doktorn uppenbart haft ett av sina centrala och mest solida fästen. Händelsen är även i själva verket sensationell. Ty ett är klart, nämligen att mycket starka skäl måste ha legat till grund för dr B:s tillbakaträdande i detta nu. Över hela den kosmopolitiska linjen förmärkes en viss oro och ängslan: "Hur skall det nu gå med oss, när allas vår dr. Bratt avträder från arenan?" Man har ju litet varstans haft en trasa med i den stora byken. Oroskänslorna äro säkerligen icke alldeles obefogade, ty dr. Bratt har varit trollkarlen, "den borne sofisten", som väl också i fortsättningen skulle klarat den besvärliga skivan inför alla de "ohemula" beskyllningar etc., som i samband med spritkoncernens verksamhet riktats icke bara mot honom själv utan jämväl mot hans många medhjälpare och "vänner" och som röra sig om miljonernas mångfald, de där måste återinlevereras till det svenska statsverket!

För någon månad sedan uttalade dr. Bratt på en förfrågan från en tidning, att han icke komme att draga sig tillbaka från spritkoncernen, så länge strid stod kring densamma. I samband med sin avgång nu förklarar han emellertid, att han sedan årstal haft tankar på att draga sig tillbaka från sin nuvarande verksamhet men att först i dessa dagar ett tillfälle givits honom att "utan att på något sätt behöva bli missförstådd" förvekriga sin länge hysta önskan. Monopolkontrollutredningen jämte riksdagens beslut om en revision av systemet hade skapat de nödiga förutsättningarna för ett tillbakaträdande! Han kunde nu gå "fullständigt frivilligt, helt och hållet på eget initiativ." Förmodligen ligger det en dubbelmening i detta dr. B:s yttrande. I samma andedrag säger han emellertid att hans tillbakaträdande motiverats av en önskan att åstadkomma en avspänning i situationen. — För något år sedan, innan oppositionen nått den styrka, den i dag representerar, skulle "ett frivilligt tillbakaträdande" icke varit möjligt! — Logiken i resonemanget senterus naturligtvis på det allra livligaste av den kosmopolitiska pressen, som visar en viss sorgsen medkänsla för doktorns åstundan att nu draga sig tillbaka från "den utsatta post" han inne-

(Forts. å sid 5.)

Staten och de sinnessvaga.

Strafflagen 5 kap., § 5: "Gärning, som begås av den, som är avita, eller vilken förståndets bruk, genom sjukdom eller ålderdomssvaghet, är berövat, vare strafflös.

Har någon, utan egen skuld, räkat i sådan sinnesförfattning, att han ej till sig visste; vare ock gärning, den han i det medvetslösa tillstånd förövar, strafflös.

6 §. Prövas någon, som brottslig gärning begått, därvid hava av kropps- eller sinnessjukdom, ålderdomssvaghet eller annan, utan egen skuld iråkad förvirring saknat förståndets fulla bruk, ehuru han ej kan för strafflös anses efter 5 § må i ty fall efter omständigheterna staff nedsättas under vad i allmänhet å gärningen följa bort."

Detta är strafflagens bestämmelser för dem som kroniskt eller akut helt eller delvis äro berövade förståndets bruk.

Liksom det på senare tider lyckats i förut oanad utsträckning att i spekulativt syfte spärra in personer, som ej alls äro sinnesrubbade, så förefaller det som om personer, som begått brott, lättare än förut lyckats bli förklarade sinnesrubbade och därigenom straffria. Med borgmästaren Carl Lindhagen kan man sannerligen börja tvivla på en hel del av hrr psykiatrikers kompetens och rent av sinnestillstånd, och vill man döma dem milt och icke insinuera, att stora honorar ha alltför mycken dragningskraft, kan ju citeras det gamla ordspråket: "säg mig, med vem du umgås, och jag skall säga dig, vem du är". Det dagliga umgänget med dårar är ofta skadligt både för meddårarna, om dessa äro av det lugna slaget, som för att möjliggöra tillfrisknande ej borde hava hospitalsvård utan enskild vård, och för läkarna. Man får t. ex. ibland höra talas om dårhusläkare, som gent emot underordnade tjänstemän göra sig skyldiga till småaktiga trakasserier, som verka mer eller mindre dårhuslägga.

Alltnog, de registrerade dårarna, bestående av dels verkliga dårar, dels simulanter, som med läkares hjälp förklarats otillräkneliga och därigenom fråkänts från avsvar för begångna förbrytelser, och dels personer, som inspärrats för att deras släktingar önskade komma åt deras pengar eller emedan de av något skäl voro obekväma, ökas betänkligt.

Fängvårdsstyrelsen klagar över att den mellersta kategorien tilltagit i antal.

I en skrivelse till medicinalstyrelsen påpekar fängvårdsstyrelsen, att antalet på grund av sinnessjukdom straffrihetsförklarade personer, vilka i anvaktan på plats å hospital intagits å de vid centralfängelset i Växjö för kvinnor samt vid straffängelserna i Karlstad och Jönköping samt kronohäktet i Västervik för män anordnade sinnessjukavdelningarna för närvarande uppgår till 117. Då det visat sig, säger fängvårdsstyrelsen, att ifrågavarande straffriförklarade personer ofta nödgas stanna avsevärd tid å nämnda sinnessjukavdelningar, innan plats kunnat beredas dem å hospital, anser fängvårdsstyrelsen det önskligt, att överinspektören för rikets sinnessjukvård beredes tillfälle att genom besök å dessa avdelningar lämna de råd och upplysningar, han kan finna erforderliga.

Dessa ha icke hittills varit föremål för överinspektörens inspektion, enär de sortera under fängvårdsstyrelsen. Genom att nu påkalla överinspektörens ingripande tänker sig fängvårdsstyrelsen att förhållandena skulle kunna ändras till det bättre, dels genom att personer, som vistas å fängelsernas sinnessjukavdelning och tillfrisknat, bli utskrivna därifrån, dels att de, som verkligen behöva fortsatt vård bli överflyttade till hospital, där större utsikter för deras tillfrisknande bör kunna finnas. Av de 117 personer, vilka nu i egenskap av sinnesjuka vistas å fängelsernas särskilda avdelningar för dylika, ha många varit där intagna i över fem år, av vilka en del begått brott, som endast skulle straffats med mycket kort frihetsförlust.

Fängvårdsstyrelsen ömmar sålunda varmt för de kriminaldårar, som bli inspärrade på straffängelsernas sinnessjukavdelningar längre tid än de skulle fått sitta i fängelse, om de ej förklarats straffria på grund av otillräknelighet. Man förstår ju fängvårdsstyrelsens bekymmer på grund av trångboddheten i fängelsernas sjukhusavdelningar. Men man förvånar sig över, att fängvårdsstyrelsen icke går problemet djupare in på livet och i stället för klagovisor hos medicinalstyrelsen funnit lämpligt vända sig till kungl. maj:t med vittgående reformkrav. Och det är blott en sida av saken, som berörts, när det i fängvårdsstyrelsens nämnda skrivelse omförmäles att fall intraffa, att kriminaldårar få sitta längre tid inspärrade än om de varit friska och dömts såsom tillräkneliga. För det första: om de verkligen äro sinnessjuka, kan väl ej deras sjukdom stå i direkt proportion till det i lagen utmätta straffet; att de begått ett brott, kan väl ej inverka helande på deras sinnesbeskaffenhet med lagparagrafen som tillfrisknings sur?! Givetvis kan visserligen fängvårdsstyrelsen försvaras med att sedan denna tidsrymd gått till ända skäl kunde förefinnas att personerna i fråga omhändertoges av allmänna sinnesvårdsanstalterna, och det är väl det som avses, men då borde fängvårdsstyrelsen sagt ifrån detta och ej stannat vid en allmän reflektion, som såsom fristående slutkläm verkar snusförnuftig. För det andra: fängvårdsstyrelsen hävdar den egendomliga åsikten, att förhållandena skulle ändras till det bättre, om de, som tillfriskna från sin sinnessjukdom, innan lagens klocka slagit, omedelbart finge fri-

(Forts. å sid. 5.)

Den statsfientliga judiska läran.

Av TH. FRITSCH, Leipzig.

(Forts. fr. föreg. nr:r)

Innan vi fortsätta med dessa teoretiska betraktelser och deras konsekvenser, vilja vi giva läsaren tillfälle, att direkt med ledning av judarnas läror och lagar själv bilda sig ett omdöme om sakernas läge. Samtliga här nedan återgivna citat kunna inför domstol bekräftas genom ojäviga sakkunniga och språkexperter.

1.
Talmud och Schulchan-aruch's giltighet.

Med anledning av de ohyggligheter, som de rabbinska skrifterna innehålla, höres ofta den invändningen, att Talmud och Schulchan-aruch skulle vara föråldrade skrifter, vilka ej hade någon betydelse för våra dagars judendom. Följande fakta motsäga emellertid detta:

Dr. Jacob Fromér, bibliotekarie i Berlins judiska församling, tillstår i sin bok, "Judendomens Väsen", att han i sin galiziska hemtrakt helt och hållet uppfostrats i de talmudiska lärorna, samt att han i unga år överhuvud taget ej lärt känna någon annan litteratur än den rabbinsk-talmudiska.

I alla större tyska städer finnas Talmud-församlingar, som hava möten ett par gånger i månaden och under en rabbins ledning öva sig i utläggning av Talmud. I "Archives Israel'ites" 1865, sid 25 heter det: "Vad Talmud beträffar, så erkänna vi dess obetingade överhöghet över Mose lag".

Under en process mot läraren Fenner i Magdeburg yttrade den judiske sakkunnige professor Cohn i Marburg, under edlig förpliktelse "att Talmud än i dag vore att anse som den judiska moralens källa". I processen mot redaktör Rethwisch i Hannover 1894 försäkrade den inkallade sakkunnige, rabbinen Dr. Gronemann: "Talmud är judarnas grundlag och besitter ännu full giltighet".

Beträffande Schulchan-aruch, som utgör ett mindre avsnitt ur Talmud, skriver rabbinen Dr. Rahmer i Pierers Konversationslexikon, Band 16: "Schulchan-aruch har av de israelitiska församlingarna antagits som rättesnöre i det religiösa livet".

En de europeiska judarnes Generalsynod, som sammanträdde i Ungern 1866, fattade följande beslut: "Genlemot de kristne må man förklara, att man tagit avstånd från Schulchan-aruch, men i verkligheten måste varje jude på varje tid och ort följa Schulchan-arnschs lära".

(Se "Leb Heibri", Lemberg 1873).

Rörande frågan om Talmuds giltighet skriver rabbinen Munk i Berlin i nr:r 24 av "C.-V.-Zeitung" år 1924: "De enskilda i Talmud förfäktade ideerna och bestämmelserna äro icke utan vidare såsom sådana bindande, men väl äro "Talmuds Vise" i det stora hela judarnas auktoriteter, och följaktligen blir verkan av deras konsulterande dock alltid och allestädes för judendomen bindande".

2.
Judarna som "Främlingsfolket" och som fiender till alla andra folk.

I Mos. 26, 3: "Förbliv en främling i detta landet, och jag vill vara med dig och välsigna dig (d.v.s. bringa dig fördelar), ty dig och din säd vill jag giva allu dessa länder".

5 Mos. 2: 25, "I dag vill jag begynna att alla folk under himmelen skola frukta och förskräckas för dig, så att, när de höra om dig, skola de bäva och sorg hava för din tillkommelse".

5 Mos. 23: 20. "På främlingarna må du ockra, men icke på din broder (stamförvant), på det att Jahwe skall välsigna dig (d. v. s. bringa dig fördelar) i allt det du företager i det landet, dit du kommer för att intaga det".

5 Mos. 14: 21, "I skolen intet äta. Främlingen, som är i porten må du giva det, att han äter det, eller sälj det till en främling...".

3
Judarnas frivilliga avsöndring från de andra folken.

Enligt Moses talar den judiske nationalguden Jahwe till sitt folk: "Jag har avskilt dig från alla andra folk på jorden, på det att du må vara mitt eget..."

"Tag dig till vara att du icke gör något förbund med landets innebyggare, dit du kommer, att de icke varda dig till förargelse ibland dig. Utan deras altare skall du omstörta och slå sönder deras beläten och hugga ned deras heliga lundar". 2:a Mos. 34: 12—13.

"Och när Jahwe din gud giver dem (de främmande folken) åt dig, att du slår dem, så skall du giva dem till spillo och intet förbund göra med dem eller bevisa dem någon gunst. Och du skall icke befrynda dig med dem: edra döttrar skall du icke giva deras söner, och deras döttrar skolen I icke taga åt edra söner". 5 Mos. 7: 2—3.

(Den åsikten, att dessa gamla lagar skulle hänföra sig blott till judarnas förhållande gentemot de gamla kananitiska folken, håller icke streck. De högre rabbinerna bekräfta åter och åter, att judendomens gamla lagar icke få rubbas, och att de troget efter bokstaven gälla än i denna dag. Man erinre sig även, att rent yttre judiska sedvänjor såsom skäktningen, sabbatens helighållande, omskärelsen, förordningarna angående tillåten och förbjuden föda o. s. v. hållas lika noga nu som för 3,000 år sedan).

4.
Ringaktande av de sedliga plikterna emot icke-judar (gojim,akum).

Jalkut Rubeni 20 b: "Det är den rättfärdige medgivet att handla bedrägligt, liksom Jakob har gjort".

Tosaphoth Baba mezia 61 a: "Det är tillåtet att överuntryttja en främling och att taga ockrarräntor av honom, men då du handlar med din nästa, så skall ingen bedraga sin broder". (Det är att beakta, att "nästan" eller "brodern" för juden alltid betyder stam- eller trosförvant).

Choschen ha-mischpat 348, 2, Haga: "Att begagna sig av en främlings (akums) misstag är tillåtet, t. ex. att bedraga honom i räkning eller att icke betala honom vad man är skyldig honom, men blott så vida man icke blir uppdagad...."

Chosch. Ham. 285, Haga: "En jude, som är skyldig en akum något, är, om denne akum dör, och ingen vet om affären, icke förpliktad att betala något till arvingarna".

Chosch. Ham, 266 1: "Om man hittar något, som en akum förlorat, må man behålla det..., ja, den som giver honom det tillbaka begår en överträdelse, emedan han därigenom stärker de otrognas makt".

Chosch. Ham. 156, 5. Haga: "En icke-judes egendom är att betrakta som herrelöst gods, och den, som kommer först, har företrädet".

Chosch. Ham. 183, 7. Haga: "Om någon (d. v. s. en jude) gör en affär med en icke-jude och det kommer en annan jude och hjälper till att bedraga icke-juden, så havа de båda judarna att sinsemellan dela vinsten".

Tosaph. Sanhedrin 57, a: "Det är en israelit lovligt att göra en främling orätt, ty det står skrivet: Du skall icke göra din nästa orätt, och därmed menas ej främlingar".

Traktat Baba mezia 111 b: Till bibeltextens ord: du skall icke förtrycka den fattige och nödlidande

Forts. å sid. 5.)

Den 18 Maj

Riksförsvarets återupprättande.

Händelseutvecklingen i världen har på ett sätt, som av ingen kan missförstås, blottat svindeln i hela den argumentering, vermedels det revolutionära Israels raseringskreatur i Sveriges riksdag år 1925 lyckades genomdriva beslutet om nationalförsvarets nedskrotande. Den utlovade universella freden och friden på jorden voro gottköpsbluff, medveten lögn till de godtrogna svenskarnas duperande och förledande till nationell självuppgivelse De tjänstförrättande koryféerna nödgas visserligen i dag tillstå, att utvecklingen icke alldeles kommit att gestalta sig så som de, när det gällde att utföra "bragden", med sådan absolut visshet försäkrade. Men att lära av begångna misstag, ligger ej för dem. Deras roll inskränker sig till: marschera och inte resonera. Resonerandet hörer deras höga uppdragsgivare inom Israel till. — Den, som möjligen tänkt sig, att de bålda "idé-politiska" raseringskämparna från 1925 handlat av okunnighet och enfald och icke av antisvensk illvilja, har genom årets riksdags behandling av det svenska nationalförsvarets angelägenheter definitivt tagits ur en dylik föreställning. De ytterligt blygsamma anspråk, som högern, tydligen av rena partiprestigeskäl, såg sig föranlåten motionsvis framställa och som gingo ut på dels en förändring beträffande vissa regementen med begränsad organisation till normalregementen, dels en ökning av förvaltningspersonalen vid östra brigaden och dels en utredning om åtgärder till höjandet av försvarsberedskapen avslogos av riksdagens båda kamrar efter debatter, vilka tydligt visade, att vår nuvarande svenska representation är totalt blottad på allt vad nationell ansvarskänsla heter. En vänstersamverkan av det ordinära slaget arrangerades, med resultat, att Israel som alltid avgick med segern. Raseringens bålda "frihetskämpar" yvas nu åter över att ha lyckats vidmakthålla sitt "pionära" verk, men ute i landet börja lyckligtvis de vilseförda att vakna.

1925 års nedrustningsbeslut var helt och uteslutande ett verk av det i vårt land numera allsmäktigt regerande Israel. Försvaret var det äldsta stora fästet, som böjd hinder för de judiska strävandena att omstörta det svenska nationalsamhället. Därför måste det bort! När bara den "reformen" lyckligt och väl genomförts, skulle det gå som en dans att revolutionera samhället, hade man räknat ut. Israels "reformvänliga" radikala partier satte också in hela sin kraft på uppgiftens genomförande. Högern var som vi veta hänvisad till ett visst upprätthållande av det nationella skenet och agerade lam opposition, vilket ju var tämligen riskfritt, eftersom "vänstermajoriteten" under hrr Kilbom, Hansson, Lövgren och Ekman var tryggad. Men när det sedan gällde att få h. m. konungens höga sanktion åt beslutet, blev det högerledarnas, hr amiralens och hr universitetskanslerns, sak att aktivt rycka in i kampen och under varnande för stämningen ute bland folket övertala denne att godkänna den landsförrädiska gärningen. Över hela den "idépolitiska" linjen aktade man sig noga för att ens antyda det reela nedrustningsmotivet, nämligen att bryta den nationella motståndskraften gentemot judemaktens strävanden att medels bolsjevismen revolutionera det svenska samhället. Stämningen bland massorna hade man lyckats vinna för sina suspecta planer genom att lögnaktigt framställa riksförsvaret såsom ett "överklassens", "borgardömets" och "kapitalismens" föraktliga vapen gent emot arbetarklassen, och den förjudade "borgarpressen" samarbetade på det intimaste med den judiska "proletärpressen" i skapandet av den för raseringen erforderliga "folkviljemiljön. Bland de många skenmotiv man anförde för nedrustningsbeslutet, vilket ju i realiteten endast var ett utslag av den regerande judefinansiella maktens under husen Bonnier och Wallenberg vilja, var också det, att försvaret var ekonomiskt ruinerande för folkets breda lager. Denna politikernas och statsmännens deklarerade ömma omtanke om landsekonomien förefaller emellertid kuriös i betraktande av att det är samma höga herrar, som under loppet av något årtionde lyckats utföra den kanske ännu större "bragden" att skuldsätta svenska staten d. v. s. svenska folket för halvannan miljard dyra räntelån till den internationella judiska ockrarefinansen och som, för att taga ett enda exempel ur högen, med sådan helig ståndaktighet motsatt sig att svenska statsverket bevakade sin lagliga rätt till andel i millionvinsterna från statens spritmonopol, vilka bevisligen en masse fått rinna bort otillåtna vägar. Humbugen i alla dessa och andra förebragta motiv för den landsförrädiska nedrustningen är i dag uppenbar för envar. Men man förlitade sig helt på det härskande israelistiska "folkupplysningsväsendets" oinskränkta välde och makt över själarna och ansåg varje tanke på något annat slag av upplysning utesluten. Man talade om främmande inkräktare såsom en praktisk omöjlighet i vår upplysta och fredsvänliga tid — en "reaktionär fantasi", samtidigt man inom det egna landets gränser på det älskvärdaste sätt öppet tolererade en dylik, nämligen det revolutionära Israel, som medgavs rätt att i den "proletära" bolsjevismens namn här etablera sig som ständig revolutionsmakt samt att hålla sig med en militärt fullt utrustad revolutionär armé, inriktad på det svenska samhällets våldsamma omstörtning samt massmördande av hederliga svenska medborgare. Att denna av den svenska statsmakten på alla sätt omhuldade judiska revolutionsmakt, våra nuvarande idépartiers över lag verkliga uppdragsgivare, hittills icke kommit att genomföra sina "folkvänliga" avsikter, beror naturligtvis på intet vis på vad en "socialistisk" koryfé Engberg eller Hansson behagat förkunna i sina resp. "upplysningsorgan" Socialdemokraten och Ny Tid utan uteslutande på det förhållandet att den mest gynnade nationen numera i Sverige, Israel, ännu icke funnit det militära svenska elementet tillräckligt "avveckla" för att på allvar våga sig på den bolsjevikiska framryckningen. Men detta utesluter visst icke, att denna icke när som helst kan komma. Israel betraktar sig i själva verket redan som oinskränkt herre i Sveriges land. Kungahus, regering, riksdag, press och ämbetsvärld — alla ligga i stum tillbedjan vid dess fötter.

Hela det verk, som genom 1925 års riksdags nedrustningsbeslut utförts, vittnar på ett nog så tydligt sätt om dess verkliga motiv. Det är fullt uppenbart, att herrar "reformatorer" haft till ögonmärke att så fullkomligt som möjligt förinta vårt svenska nationalförsvar. Ty rörande den nya försvarsorganisationens absoluta oduglighet kan ingen den minsta tvekan råda. Såväl ifråga om härens som flottan riktades attentatet mot den mest sårbara punkten: krigsmaterielen. Härorganisationen har ödelagts så grundligt som gärna tänkbart, flottan har gjorts totalt oduglig för sin uppgift, de krigsdugliga fartygens förnyelse har förhindrats, kustbefästningarnas värde förintats. Värnpliktslagen har givits en sådan utformning, att den direkt inbjuder till orättvisor och godtycke, till befordran de av den av den härskande judiska regeringsmakten så livligt åtrådda allmänna upplösningen och oron samt till försvagande av vårt folks försvarsduglighet därhän, att det i händelse av ett krigsutbrott skulle vara urståndsatt att försvara sig. Den nya försvarsordningen innebär en ytterst stark begränsning av våra möjligheter att vid behov kunna uttaga hela folkets värnkraft. Omkring 25 % av årskontingenten fullt vapenföra värnpliktiga äro undantagna från all vapenutbildning i fred, och genom organisationens beskärning hava alla möjligheter för en efterutbildning vid krig av dessa värnpliktiga avskurits. Genom den nya försvarsordningen hava vi faktiskt berövat oss möjligheten att kunna tillvarataga våra nationella intressen samt värna om vår frihet och vår självständighet. Lantförsvaret har decimerats i en sådan grad, att vi icke längre äro i stånd att begagna oss av de svenskes urgamla rätt att vid ofred gå man ur huse till vårt försvar. Vi kunna icke längre sätta vapen i hand på vårt lands ungdom, den dag främmande horder översvämma landet, och vi kunna icke utanför våra kuster möta fienden med en flotta, som kan inge respekt för vår vilja till oberoende. Försvarspolitiskt hava vi sänkt oss ned till en makt av sjätte ordningen och därmed gjorts till en quantité negligéable, en nation, som saknar förmågan att själv värna om sina intressen utan som för tryggandet av sin frihet och sitt oberoende helt måste lita till de universella "välfärdsordningarna" nere i Genève, det s. k. Nationernas Förbund, detta på sanningslöshetens grund uppbyggda "freds och rättsinstitut", som hittills endast utgjort en täckmantel för helt andra ideal än friheten och rätten, nämligen judedömets i internationalismens och rationalismens namn bedrivna världserövrareplaner. Genom att sålunda försvarspolitiskt frivilligt låta degradera oss till en sjätte rangens stat hava vi avhänt oss ställningen som den ledande makten i Norden samt överlåtit ledareplatsen till det ifråga om folkmängd knappast hälften så stora finska riket. Den genom nedrustningen starkt försvagade försvarspolitiska situationen har såsom en naturlig följd fört med sig ett väsentligt försvagande av vår utrikespolitiska ställning, något som icke kunnat undgå att allvarligt hämna sig i den internationella ekonomiska samfärseln, där trots all rättsfraseologi på modet rätten alltfortfarande dikteras av makten. Slutligen hava vi genom raserandet av det riksförsvar, som gångna generationer under århundradens lopp byggt upp till tryggandet av svenska folkets frihet och oberoende, gjort oss värnlösa gentemot den för vårt lands bestånd som en fri nationalstat i nutid och framtid heltvisst farligaste bland alla fiender, den på all världens revolutionering inriktade judemakten, samma makt, som genom sina kreatur här framdrivit nedrustningen och som hos oss liksom i andra länder med statsmaktens goda minne upprättat ett lagligen tolererat, hemligen militärt rustat revolutionsparti, avsett att skickas fram till aktion, så snart tidpunkten befinnes lämplig — för genomförande här i Sverige av den judebolsjevistiska revolutionen.

Skall Sveriges folk, sedan sanningen rörande den av judemakten medels lögnargumentering o. lögnpropaganda till landets stora skada genomtrumfade nedrustningen väl genomskådats till sin rätta art och väsen, lämna sin sanktion åt det landsförrädiska verket? Nej! Den fläck, som med 1925 års nedrustningsbeslut sattes på den ärorika svenska fanan, måste medan tid är utplånas. Att i en tid, då det snöda mammon i förbund med lögnen under Israels spira sitta vid härskarsätet i så gott som all världen, ställa och ordna för sig som stode man vid trösklen till det eviga fredsriket — det gör intet folk vid sina sinnens bruk. De ansvarskännande i landet måste överge sin hittillsvarande passivitet och rycka med in i kampen. Ty det gäller nu vårt folks bestånd, dess rätt till liv. Vi måste bjuda förrädaren-fienden vid makten spetsen och medan ännu tid är stoppa hans diaboliska planer, de där syfta till vårt folks bolsjevisering. Gamla Sverige är i fara såsom säkert aldrig tillförene, enär faran medels lögn och bedrägeri beslöjats inför folket. Alla, som känna sig såsom svenskar, måste anse det som en helig plikt att deltaga i försvaret av det arv vi oförkränkt mottagit av våra fäder. För att kunna fullgöra denna vår plikt mot oss själva, våra fäder och våra efterkommande, fordras att riksförsvaret bevaras i ett sådant skick, att det kan trygga åt oss en plats bland fria nationer och säkerställa åt oss inre ordning och lagbunden frihet. De svensksinnade i landet måste ovillkorligen fordra nationalförsvarets återupprättande till att motsvara sitt ändamål i den tid, vari vi leva. Samtidigt måste krävas en fullständig upprensning av den av statsmyndigheten nu så omhuldade juderevolutionära rörelsen inom landet. Ingen fosterlandskännande svensk bör vid höstens rikdagsmannaval giva sin röst åt en kandidat, som icke är redo att med all kraft gå in för genomförandet av detta krav.

PRESSKONSERTEN

Dr. Bratts avgång en strategisk reträtt?

I en ledande artikel, som anmärkningsvärt skiljer sig från det stora flertalet dagstidningars uttalanden med anledning av dr Bratts tillbakaträdande från sina funktioner inom sprithierarkien, framhåller Göteborgs Morgonpost (h.), att tiden visserligen ännu icke är inne "att rista en runa över Ivan Bratts offentliga verksamhet":

Dels kvarstår han i samtliga sina befattningar till årets slut, dels förklarar han att han fortfarande kommer att livligt intressera sig för sitt livsverk, ja, han hoppas rent av att man skall komma att fästa sig m e r a vid vad han kan ha att säga i sprithanteringsfrågorna om han lämnar de organisationer han varit med om att skapa, än om han står mitt uppe i dem. Detta klingar som en utmaning eller — ett Bragelöfte. Måhända är det hans avsikt att ånyo välja den politiska plattformen för sin strid. Stockholms liberaler skola kanske vara villiga att i höst ånyo förhjälpa honom till ett mandat i Andra kammaren, därifrån han med sin kända skicklighet i att påverka människor för sina syften skall försöka dirigera den kommande parlamentariska undersökningskommissionens "allsidiga" utredningar av sprithandeln och spritlagstiftningen. Det är den politiska fronten som närmast är hotad; det vore blott i enlighet med god strategi om överbefälhavaren skyndade dit. Få se . . .

Det gäller för ledarna och anhängarna av oppositionen att icke låta sig förvillas av den skenbara, strategiska reträtten. Även om den synlige huvudaktören för en tid försvinner från skådeplatsen, så är denna dock riktigt försedd med kulisser, källare, vindar och balkonger, varifrån spelet alltjämt med lika stor säkerhet kan dirigeras. Och framför allt: förbudsfanatismens högborg, varifrån dock till sist alla de impulser ha kommit, som med skicklighet letts in i restriktions- och försäljningssystemens hela ställande ådernät, den är ännu intakt. Det är icke osannolikt att de extrema förbudsivrarna nu skola kunna förmås att göra ett nytt försök till direkt aktion, som skall skrämma upp det goda folket till den grad att det ännu en gång skall hälsa dr Bratt som en befriare!

Den antydda möjligheten av att den rena förbudsfanatismen kommer att mobiliseras till Brattsystemets försvar liksom tidigare är visst icke uteslutan. Man skall kanske åter en gång ställa svenska folket i valet mellan Brattsystemet och förbudet, för att tvinga det att acceptera "det minsta onda". Tendenser åt det hållet saknas visserligen icke. Önskar man fortsätta att här spela med svenska folket, kan det dock komma att stå hrr spelare nog så dyrt. Detta folk låter icke i det oändliga leka med sig. Inte ens en etablerad dylik "animerad" kampställning lär ha några utsikter att kunna undanskymma kravet på en generalrevision, som återför till statskassan de försnillade spritmiljonerna och hålla rävst med dem, som egenmäktigt handskats med statens medel.

Bonnierska D. N. och kommunismen.

Det världserövrande Israel har såsom vi tidigare framhållit efter världskrigets slut koncentrerat sig på tvenne aktionslinjer, den "reformistiska", som går fram över Genéve, och den öppet revolutionära, den som leder över Moskva. Finge man tro judedömets ledande organ här i landet, Bonnierska Dagens Nyheter (l.) skulle man inom den israelitiska sfären börja missströsta om möjligheterna att åtminstone för ögonblicket komma framåt på den sistnämnda vägen och i stället vara böjd för att i fortsättningen mera uteslutande koncentrera ansträningarna på den mera fredliga och vida mindre riskfyllda, som Nationernas förbund representerar. — En deklaration, som till sitt realvärde dock naturligtvis icke bör överskattas. Snarast har man anledning att i deklarationen se en s. k. strategisk reträtt. D. N. hävdar med stor energi, att kommunismen vid det här laget är att betrakta som ett misslyckat experiment:

Kommunismen söker under sina vingars skugga samla allt det oreflekterade och primitiva missnöje som finns — detsamma gäller väl i sin mån också socialismen — och med detta anhopade missnöje vill man i sinom tid göra revolution. Hur denna revolution kommer att utfalla och vilken prägel det nya och åsyftade samhället får, det betyder mindre. Huvudsaken är, att det blir splitter nya maskinhavare och att barrikadernas män få flytta in i ämbetslokalerna och palatsen. För denna radikala personalförändring och maktförskjutning äro de missnöjda och deras missnöje verktyg och medel blott. Någonting, som verkligen gör skäl för namnet kommunism finns inte, det finns kanske på papperet, men inte i livet, det finns kanske hos några ideologer, men inte hos dem, som i längden dirigera massorna. Kommunismen, d. v. s. ett förhållande människor emellan, där allting är grundat på ömsesidigt förtroende, gemensamt arbete och ansvar, obrottslig likställighet och egendomslös egendomsgemenskap, kan endast till en mycket begränsad tid existera inom en mycket begränsad krets av människor, vilka alla äro besjälade av ett högt ideellt uppsåt, av människokärlekens idé och broderskapets.

Kommunismen har gjort fullständig bankrutt. I experiment- och mönsterlanden äro dess apostlar döda, deporterade och detroniserade. De voro konungar för en dag. I deras ställe regera byråkrater och självhärskare, som segla under falsk flagg. Det man kallar kommunism är en hybrid samhällsform, full av inbördes motsägelser och inkonsekvent anpassning. Det enda, som är motsägelslöst, är en regim, som icke tål någon motsägelse eller några yttringar av fri vilja. Ett nytt självhärskardömen en ny överklass, en ny byråkratism har bildats, som skiljer sig från den gamla blott därigenom, att det som förr var uppe nu är nere och vice versa.

Det är sant, att någon kommunistisk fara verkligen icke föreligger för Europa i den betydelsen, att det kommunistiska samhället skulle i skilda länder kunna förverkligas. Denna sin maktlöshet att kunna genomföra det kommunistiska systemet äro de ledande kommunisterna också i djupet av sina hjärtan övertygade om. Rysslands statsmän stirra för ögonblicket ner i en avgrund, där ingen fortsatt kredit vinkar på bottnen. Men just därför är kommunismen äventyrlig och riskabel. Den kan icke genomdriva sin teori, sitt system, sitt hos några få ideologiska storsigillbevarare förborgade samhällspatent, men den kan hämnas sin maktlöshet genom att arbeta på kaos. Kommunismens mål är i närvarande stund knappast kommunismen själv, utan rätt och slätt att utså missnöje och ställa till oreda och förvirring. På denna oreda och förvirring tjänar ju icke idén, men vissa ledare och inpiskare kunna göra det i form av en maktställning här eller där. Kommunismen kan aldrig erövra Europa, men kommunisterna kunna förvandla Europa till en vulkanisk mark. Utan att kunna avhjälpa missnöjet kunna de befordra missnöjet, och utan att kunna etablera ett nytt samhälle kunna de undergräva samhällsrespekten, uppluckra laglydnaden och göra livet surt för alla dem, som älska ordnat arbete och ordnad kultur.

En naturlig konsekvens av denna det ledande israelitiska bladets deklarerade uppfattning om kommunismen såsom ohjälpligt bankrutterad vore ju att vederbörande helt avveckla sin kommunism här i landet. Men något sådant är väl knappast att vänta förrän oppositionen bland den svenska allmänheten gentemot rörelsen hunnit växa ut till en sådan omfattning och styrka, att man känner sig nödgad därtill. Att den dagen skall komma, det kunna de vara förvissade om!

Svensk fordringsägareförening på Ryssland bildad.

Vid i dagarna hållet sammanträde i Stockholm har bildats Svenska fordringsägares hos Ryssland förening. Föreningen är en sammanslutning av svenska fordringsägare hos ryska staten. Den har sitt säte i Stockholm och har till syfte att genom sin verksamhet upprätthålla sina medlemmars fordringsanspråk och få desamma beaktade samt snarast möjligt likviderade. Föreningen skall enligt de antagna stadgarna bl. a. "inför svenska myndigheter påkalla det skydd gentemot utländsk makt, som är svenska undersåtars oförytterliga rätt att erhålla" samt genom sammanträde med liknande sammanslutningar i andra länder bidraga till stärkandet av det internationella kravet att ryska staten skall erkänna och reglera sina skulder till främmande makters undersåtar.

Som medlemmar i föreningen kunna intagas svenska undersåtar och svenska juridiska personer, som ha legitima fordringar på Ryssland. Inga inträdesavgifter eller årsavgifter betalas, enär man beräknar kunna täcka föreningens utgifter genom frivilliga bidrag från medlemmarna. Föreningens årsmöte kommer att hållas i juni månad. Intill dess fungerar en interimsstyrelse, bestående av vivilingenjörerna Hjalmar Rosenius, Saltsjöbaden, och Wilhelm Qvarnström, Stockholm. Föreningens adress är Postfack 11 68, Stockholm 16, varifrån stadgar etc. kunna rekvireras av intresserade.

Motboksägarna och spritutredningen.

Sveriges motboksinnehavares riksorganisation har ingått till regeringen med hemställan att bli representerade vid den blivande utredningen angående omläggning av gällande lagstiftning rörande försäljning av rusdrycker. Målet bör vara, heter det bl. a. i framställningen, att åstadkomma likhet inför lagen på detta område, vilket ej kan ske med mindre än att det nu rådande godtycket avskaffas.

Emigrationen under april.

Emigrationen från Sverige till främmande världsdelar över Stockholm, Göteborg och hamnar i Malmöhus län utgjorde, enligt de uppgifter som nu från vederbörande myndigheter inkommit till socialstyrelsen, under april månad 1,373. Under tiden januari—april i år var emigranternas antal över nämnda hamnar 4,645. Av emigranter under april voro 1,004 män och 369 kvinnor.

Stockholmssystemets verksamhet under 1927.

Aktiebolaget Stockholmssystemet redovisar för 1927 en nettovinst av 6,39 milj. kr., mot 6,67 milj. under 1926. Av nettovinsten härflyta 43,7 (44,2) procent från bolagets minuthandel och 26,5 (28,6) procent från den egna utskänkningen, medan bolagets försäljning till innehavare av överlåtna utskänkningsrättigheter lämnat 29,8 (27,2) procent av nettobehållningen. Av nettovinsten har 1,70 milj. (1,88) kr. avsatts till bestridande av utskylder som skola inbetalas under år 1928. Återstående vinst, eller 4,69 milj. kr. (4,79), inlevereras före maj månads utgång till statskontoret.

Utminuteringsvis ha sålts 4,67 milj. liter (4,52 år 1926) olika slag av spritdrycker, och försäljningen av viner inom utminutcringen har omfattat 1,58 milj. (1,42 milj.) liter. Omkostnaderna för utminuteringen ha ökats från 2,08 milj. kr. till 2,23 milj. kr. Däremot har kostnaden pr försåld liter sjunkit från 35,1 öre till 34,8 öre. Nettovinsten pr försåld liter har sjunkit från 48 öre till 43,9 öre.

Bruttovinsten av de rusdrycker som under året utskänkts å samtliga av bolaget själivt utövande rättigheter har uppgått till 2,54 milj. kr. (2,81). Det sammanlagda utskänkningspriset har, med frånräknande av omsättnings- och utskänkningsskatterna, varit 3,69 milj. (4.09). Den utskänkta myckenheten spritdrycker har utgjort 500,142 (571,546) liter och vin 33,011 (30,053) liter, varav 1,851 (1,967) liter spridrycker hänföra sig till de av bolaget utövade rättigheterna utom Stockholm.

Av dotterbolagen redovisar S. A. R. A. en nettovinst av 336,000 kr. (f. å. 399,000), varav utdelas oförändrat 10 procent på stam- och 7 procent på preferensaktier. Aktiebolaget Hotell Kronprinsens vinst är 19,000 kr. (f. å. 13,000).

Förlovning

har ingåtts mellan journalisten, fil. stud. Åke Vagenius, Umeå och fröken Märta Björkman, dotter till framlidne apotekaren Rudolf Björkman, Lysekil och hans efterlämnade maka, född Claeson.

Mitt emot Centralstationen ligger
HOTEL TERMINUS
STOCKHOLM
80 komfortabla, nyreparerade rum jämte toalettrum, försedda med rinnande kallt och varmt vatten
Enkelrum från Kr. 5:–
Dubbelrum f. dn Kr. 10:–
Intim matsal, läse- o. frisörsalong
Telegramadress: TERMINUS
Tel. och Postadress: HOTEL TERMINUS

PÅ UTKIK

Israels kamp mot kristenheten.

Israels världskamp har varit icke mindre en kamp för förverkligande av sin tusenåriga messianska dröm om herravälde över alla jordens folk och skatter än en kamp mot Kristus och Hans anhängare. Ty ingen levande människa har berett "Guds egendomsfolk" ett större avbräck i dess planer än just Kristus. Men denna Israels kamp mot Kristus har icke förmått utrota Honom. Han lever och kommer förvisso att leva, så visst som Sanningen en gång kommer att segra i världen. I Talmud, judarnas ännu i dag gällande lagbok, förekrives också som den mest bjudande plikten att kämpa mot Kristus. Det missdåd, som Jerusalems skriftlärde begingo mot Honom, rekommenderas där alltjämt till efterföljd mot Hans anhängare: "Vi böra söka bringa ur världen de bästa ibland de kristne, ifall det är oss möjligt... Att döda en icke (en otrogen) är ingen orätt. Den som glömmer den gudlösas (icke-judens) blod, bringar Gud ett behagligt offer... Jesus och hans anhängare tillhöra de gudlösa." Men de ortodoxa judarna och reformjudarna, säger någon, de erkänna dock Kristus och äro icke med på denna lära. Härtill svarar prof. Desjarins, en av de främste icke-judiska kännarna av den judiska religionen: "De ortodoxa judarna och de s. k. reformjudarna kunna till följd av Talmudläran aldrig bli anhängare av en annan nation, de förbliva under alla förhållanden judar. Juden, uppfostrad efter Talmud, kan intet hava gemensamt med den kristne. Han är tvärtom i allt en fiende till den kristne." Israels antikristliga kamp i närvarande tid har fått sitt mest illustrativa exempel i den stora judebolsjevikiska orgien i Ryssland, som krävt omkring 10 miljonet kristna liv.

Det är nödvändigt att känna detta sakernas läge för att överhuvud kunna förstå vad som i närvarande tid under Israels beslöjade spira sker i världen, här hemma hos oss såväl som hos andra folk. I Sverige styr som vi veta sedan länge Israel i åtskepnaden av det rådande "idepolitiska" partivåsendet. Högern, de s. k. moderata, spela inom detta rollen av det till skenet nationella partiet, det där "håller igen", men i de avgörande ögonblicken faller undan — om så behöves medels påtryckning av "gatans parlament". Det är hänvisat till upprätthållandet av en skennationell, skenkristlig karaktär. Liberalismen, Israels första stora massrörelse, hävdade "friheten" också på det religiösa området, reagerade med all kraft mot "det reaktionära, svarta prästväldet", som förmenades endast avse att hålla massorna i okunnighet och slaveri under "kapitalismen". När liberalismen ansåga ha spelat ut sin roll, fick "socialdemokratien" rycka fram och ta hand om den närmaste fortsättningen. Också den förde som bekant en intensiv kamp mot kyrkan och "det reaktionära prästerskapet". Omsider, i tidens mognad, kördes så slutligen fram med den rena klara linjen — bolsjevismen, demokratiens, den "liberalas" såväl som den "socialistiskas", stora slutmål. Det är dit vi i dag äro komna.

Israel belastar sig numera, i den maktställning det medels "demokratien" lyckats uppnå, ej längre av några skrupler eller prydsamma hänsyn. Det upprädder nu helt öppet som Antikrist. Ty vad är i dag svenska staten annat än ett maktorgan för "det heliga folket", som låter allt passera. Alltså fingo vi vid årets 1-majdemonstration bevittna en "storstilad" uppvaktning av Stockholms arbetare för Antikrists eget officiella sändebud, juden Vigdor Kopp, som från sitt "sovjetpalats" vid Karlavägen nådigt inhöstade de demonstrerande svenska arbetarnas entusiastiska hyllningar — helt säkert till stor glädje och gamman för de Israels barn i allt Sverige. När trots allt — månne för syns skull? — de svenska polismyndighterna blandade sig i affären med standaret "Ned med bibeln", vilket bars i demonstrationståget av en 12-årig "pioniär", var det naturligtvis för Höga Vederbörande en mycket enkel sak att få några vilseledda arbetare-gojim att "ta på sig ansvaret" för episoden. Och så godtogs naturligtvis saken av de judiska dagstidningarna. Man måste självfallet visa en viss, lagom hänsyn till den reagerande delen av allmänheten, på det att den ej må vakna och man icke må förlora greppet om densamma!

Det var emellertid inte bara "pioniärerna", som i demonstrationståget demonstrerade "proletariatets" antikristliga sinnelag. Israels "anarkistiska" garde hade också arrangerat en demonstrativ "opinionsyttring". Under marschen till gärdet företog man sig där att göra propaganda för sina "ideal" genom att högröstat ropa ut paroller sådana som "Ned med Jesusspöket", Bort med all vidskepelse, ned med Jesus Kristus". — En förmodligen såsom lämplig ansedd manifestation från "proletariatets" sida till kompletterande av den sedan länge i den "borgerliga" judepressen förda diskussionen "Dog Jesus på korset?" — Kampanjen föres nu alltså med en vida större fördomsfrihet och "frigjordhet" än under "liberalismens" och "socialismens" stora genombrottsdagar, då man var hänvisad till en viss aktsamhet för att ej stöta de då ännu ej tillräckligt "frigjorda" maktägande i vårt kristna samhälle för pannan. Numera, sedan Israel helt fått styret i sin egen hand, kan man ge dylika hänsyn en god dag. Koryféerna i regering och riksdag hava ju jämn sysselsättning med att "diskutera" höjda straffsatser för spritsmugglare och andra förbrytare, (varav antalet under rådande juderegim snart är överfullt), om vägfrågor och allsköns "sociala", "idéela", "kulturella" och "demokratiska" önskemål och krav för att alls kunna ha någon tid till övers för sådana bagateller!

Men ute i landet börjar lyckligtvis det hederliga svenska folket att vakna. Det har haft föga eller ingen kännedom om verklighetstillståndet i den "regerande" kungliga huvudstaden. Den dag det det fått, skall det heltvisst veta att också handla därefter. Det skall då bliva satt ett stopp för det skändliga spelet i svenska folkets namn. På den i statsmaktens hägn d. v. s. med dess höga gillande bedrivna antikristliga propagandan skall då förvisso även bliva ett slut.

Vår "världsberömde" nationalekonom på triumffärd i U. S. A.

Vår förutsägelse, att Den Gyllene Internationalens herrar skulle komma att göra ett stort nummer av vår celebrerade svenska koryférepresentant för "vandringsfolkets kautschukvetenskap" (= den judisk-internationella nationalekonomien) professor Gustav Cassels anordnade färd till U. S. A. slog till alla delar in. I telegram från New-York meddelas om en lång rad "lysande" banketter, som givits till "den berömde vetenskapsmannens" ära. Vid en av banketterna titulerades professor C., naturligtvis till Sv. D:s stora förtjusning, som "vår tids sannolikt största nationalekonom".

Ja, det lönar sig i vår tid även för dem som röra sig på det s. k. vetenskapliga området att lydigt och fördomsfritt tjäna Den Högre Makten. Göra de det med nödig pondus, ha de t. o. m. utsikter att bli upphöjda till vetenskapens världsgestalter. "Den berömde professorn" har för Sv. D från New-York gett uttryck för sin stora tillfredsställelse över att ha fått sammanträffa med "världens finansiella stormän och genom personliga samtal erfara hur Federal Reservesystemets främsta män se på Amerikas och världens penningvälsen och därmed förknippade problem". — Hur penningfurstarna i Wallstreet se på problemen, det veta vi redan förut rätt så väl. Därom vittnar situationen runt om i världen och även hos oss tillräckligt tydligt. Vad det nu närmast gäller är tydligen fortsättandet av Den Gyllene Internationalens "storartade" ekonomiska framstöt mot nationalstaterna, för vars förverkligande i vetenskapens namn på svensk mark hr Cassel nu är över och hämtar instruktioner av de internationella. storfinansherrarna i Wallstreet. Vi ha med all sannolikhet inom en nära framtid att vänta en "epokgörande" framställning härom av prof. C. i Sv. D.

"Samhället sådant det är."

Då och då händer det, trots alla vidtagna säkerhetsåtgärder, att en flik råkar att lyftas å det magnifika draperi, som utåt pryder vårt mångbesjungna moderna "kultursamhälle", som ju i rätta- och materialiskt hänseende står så ohindligt över allt vad tidigare förefunnits i denna världen. Vad som vid dylika tillfällen blir synligt för allmänheten är visserligen alltid bara en liten detalj av det stora hela, men därför i regel icke mindre intressant och upplysande. Nationen kom, för att taga ett fall som exempel, i sin aktion mot Spritmonopolet att lyfta en flik av draperiet; professor Henschens frejdiga uppträdande med anledning av judeprofessor Schücks i kompani med hrr psykiatriker förda skandalösa interneringskampanj mot juvelerare Feron blottar, för att taga ännu ett aktuellt exempel, en annan av det magnifika draperiet omsorgsfullt dold punkt i vårt moderna "rättssamhälle" där de illustra hrr psykiatriker spela med.

I en artikel i St. D. har prof. Henschen publicerat en redogörelse över det i Feronmålet passerade. Han skriver däri bl. a.:

"Carl Feron och Matilda Nyberg.

Svenska Legationen Paris d. 3/3 1928.

Så löd en kort notis i pressen på sin tid.

Det har blott förflutit några månader, sedan nämnde man, hovjuvelerare Carl Feron av sin svåger professor Henrik Schück stämdes till Rådhusrätten med yrkande om internering och omyndighetsförklaring, med stöd av edliga intyg av doktor C. V. Söderlund, att herr Feron vore i tilltagande behov av hospitalsvård och professor Marcus intygade, att Feron lede av en organisk hjärnsjukdom, som "leder till ett allmänt kroppsligt såväl som själsligt förfall, såvida ej specifik behandling företages". Ingen annan behandling har emellertid behövts, än att rymma ur landet hemligt, från sina närmaste släktingar, förlova sig och gifta sig. Ty att Feron nu är fullt frisk, därför synes ovanstående notis om bröllop å Svenska Legationen borga, när ej åtta av Europas förnämsta psykiatriker förmådde övertyga den svenska "expertisen", att hr Feron var frisk. Tvärtom såg man i Sv. Dagbl. med stora stilar utbasuneras "den svenska sakkunskapen så gott som enhälligt mot den utländska expertisen", dock med undantag av att "professor Henschen anser fortfarande att herr Feron är vid fullt förstånd."

Det länder till heder för Svenska Morgonbladet, att redan tidigt ha insett rättn sammanhanget i denna bedrövliga affär och frågat, vad är sanning i den Feronska saken. Men "var äro de övriga svenska tidningarna", frågar allvarligt harmset en norsk jurist (i Hallandsposten). Och i dag har man skäl fråga: var fanns inom den svenska läkarekåren den självständige man, som reagerade med harm i detta fall? Tror man, att läkarekårens prestige kan upprätthållas på annan grund än sanningens och rättskänslans? Varför deltog ingen läkare i utredningen av fallet? Jag hörde blott klander över mig, att jag vågade uttala min väl grundade åsikt.

Den i februari i år talar Svenska Morgonbladet tydligt språk, då den säger: det har fr'n början varit fråga om en ekonomisk tvist, ej om någon sinnessjukdom, således om penningeförvärv under humanitetens täckmantel, med hjälp av internering. "Det har varit fråga om pengar hela tiden". Det är det ruskiga i hela saken. Redan i min artikel i Sv. Morgonbladet den 1 jan. framhöll jag att det förelåg "en vävnad av osanningar, överdrifter och okunnighet". Vid mitt vittnesmål den 14 dec. hade jag redan påvisat i mitt utlåtande n:o 3 och inför rätten muntligt, att grov okunnighet förelåg, vilket ock de utländska experterna redan vid läsandet av attesterna anmärkt.

Det var precis samma förfarande som med en viss B., vilken mitt under sitt lugna arbete överföllts, berövades friheten, fråntogs hatt och rock. Han blev rasande, fäktade och slog omkring sig. Då hade man till hands en ung psykiater, som genast diagnotiserade sinnessjukdom och internering.

Feron fruktade två ting: internering och omyndighetsförklaring. Vad gjorde då läkarna? Jo, de yrkade på bägge dessa läkemedel. Feron undkom emellertid i bil, men order avgick att gripa honom i någon av markanterna, liksom om det gällde en grov förbrytare. Vem gav polisen denna order? Ej domstolen, som ej biföll kärandenas yrkanden. En ouppmärksam gränsvakt räddade honom.

I ett tredje fall U., i vilket jag för flera år sedan konsulterades, förhöll det sig i huvudsak lika som i dessa två. Med stöd av en läkares intyg, som vid granskning visade sig vara en vävnad av falska uppgifter utan kontroll, greps mannen helt oväntat av 4 konstaplar vid centralen och fördes till Konradsberg, där man gjort i ordning en madrasserad cell till den "våldsamme" mannen. Men läkaren blev dock snart förvånad över att våldsamheten ej ville visa sig. Efter en kortare tid fick den förmente sjuke gå ute med vakt och blev till sist fri.

Han grämde sig så, åt den behandling, hans fru berett honom, att han dog kort därpå.

Det vore lätt att i min obetydliga psykiatriska verksamhet framleta en del andra lärorika fall, där uppenbara misstag begåtts. Talrika klagande patienter ha av mig avvisats, (den siste den 8/3) av principiella skäl."

Ja, så går det till i vårt moderna svenska "rätts- och frihetssamhälle"! i Guldkalvens hägn. Den man, mot vilken prof. Henschen riktar sin grava anklagelse för den förda samvetslösa och brottsliga interneringskampanjen mot juvelerare Feron och av vilken vi här ovan återgiva en bild, var ju ingen mindre än Israels kulturkoryfé numro ett i vårt land, professorn i litteratur vid Uppsala universitet, f. d. rektorn vid universitetet, juden Henrik Schück, numera ordförande i Nobelstiftelsen, en av de tongivande medlemmarna av våra vittra akademier, Svenska Akademien, Svenska Vetenskapsakademien etc. etc. På alla dessa förnämliga posters har juden Schück haft och har alltjämt de vidsträcktaste möjligheter att kunna främja en sådan "svensk kulturutveckling" i enlighet med sin ras upphöjda grundsatser, som han i "affären Feron" lämnat så storslagna prov på. — Det är tydligen icke utan skäl, som Israel inför den övriga världen gärna låter Sverige framstå såsom "ett kulturellt föregångsland."

Konsekvens i galenskapen!

I sin till regeringen ingivna skrivelse med hemställan att bli representerade i den blivande revisionen av Brattsystemet understryker "Sveriges mothoksinnehavares riksorganisation" nödvändigheten av att till ledamöter utses personer, som äga förnuft och erfarenhet på det område det gäller. "Personer, som aldrig smakat sprit, äro givetvis icke omdömesgilla i denna fråga", heter det i skrivelsen. "Deras tid för utredningsuppdrag kommer så fort vi bliva färdiga med framförandet av svenska folkets krav på utredning för stäv-jandet av det omåttliga missbruket av kaffe och tobaksvaror, vilket beslutigen förekommer värst bland de s. k. absolutisterna".

Så, nu veta inte bara våra "spritförbudister" utan svenska folket i dess helhet vad som är att vänta. Ett utvecklingsperspektiv av ljuvligaste slag rullas upp sig för våra ögon. Våra riddare av förbud tillräkna sig naturligtvis äran av att ha inlett denna nya aera. Man hänger sig på det hållet nu åt de mest storartade förhoppningar och låter parollen fanfariskt ljuda: "För eller mot förbudet." — Får man tro "Motboksägareföreningen" kommer nästa steg i utvecklingen att bli organiserad kampanj mot "det omåttliga missbruket av kaffe och tobaksvaror", vilket säges "bevisligen förekomma värst bland de s. k. absolutisterna". Till en begynnelse torde det ju visserligen inte komma att gälla någon klar paroll å la spritförbudsriddarnas "för eller mot kaffet" och "för eller mot tobaken" —men ack, vem vet, när sinnena väl kommit i svallning kring kaffet och tobaken, är höjandet av dylika paroller visst icke heller otänkbart. I vår tid gör man klokt uti att vara beredd på allt. Förnuftet är för länge sedan avkopplat från politiken. — Enligt förljudande umgås man nu jämväl inom vegetarianska kretsar med planer att följa "spritförbudsvännernas" exempel och föra fram sina önskemål och "krav" på den politiska vädjobanan. Man anser där nämligen köttätandet vara en t. o. m. ännu större olycka för mänskligheten än både sprit- och kaffedrickandet.

Vi torde alltså inom den närmaste framtiden med all sannolikhet få skåda tillkomsten av åtminstone trenne nya "frisinnande" politiska "förbudspartiet" d. v. s. ett mot kaffet, ett mot tobaken och ett mot köttätandet, vilka komma att tävla om folkets ynnest. Men otvivelaktigt kommer den nya "förbudsaeran", som definitivt och för alla tider skall ta död på det onda i denna världen, att i begynnelsen välla en del trassel. Det lär nämligen verkligen förhålla sig på det viset, som Motboksföreningen u. p. a. förklarat för Kungl. Maj:ts regering av Israels nåde, att åtskilliga, däribland också mycket framskjutna, representanter för spritförbudsfolket förfallit till ett mycket svårartat kaffe- och tobaksmissbruk. Det talas i visa fall om ända till ett 30- à 50-tal koppar kaffe pr dag. Det har redan medicinskt bevisats att 30 koppar kaffe per dag för en person t. o. m. är många gånger skadligare för hälsan än den här i landet fastställda spritransonen. "Antikaffefolket" bör sålunda med icke mindre mänsklig rätt kunna fordra lagstiftningens intresse för inskridande mot dem som förstöra sin hälsa genom omättlig kaffedrickning än "antispritfolket", som fordrar inskridande gent emot dem, vilka förtära en sup pr dag till maten. De böra ju kunna berömma sig av att vara lika "sannt frisinnade" som de andra.

Det hela kommer givetvis att bli en nog spännande kamp förbudsssjälarna emellan. De, som vilja påstå, att vår tid saknar verkligt stora andar, följa tydligen illa med sin tid.

"En farbror om farbröderna."

"Socialistiske" riksdagsmannen-redaktören John Landén höll häromaftonen för "Allmänna kvinnoklubben" ett käserande föredrag om riksdagen och riksdagsarbetet. Publiken hade, om man får tro Socialdemokraten, en särdeles rolig afton. Där bjöds på både sanna och "lavede" historier från "farbrödernas" liv och verksamhet på Helgeanskholmen. Tal. slutade sitt "livligt senterade" och "med hjärtliga applåder avtackade" föredrag med en försäkran att "vår nuvarande riksdag trots allt klander och skämt gott tålde en jämförelse med vilka andra parlament som helst i världen".

Men huru är det då med alla de andra parlamenten i världen? "Farbror" Landén, som förmenar sig väl känna dem, borde också upplysa den svenska allmänheten därom. Den viktigaste jämförelsepunkten är naturligtvis statsskuldsättningen till den internationella judiska ockrarefinansen. Dess storlek, relativt och absolut, liksom dess stegringstempo under senaste decennierna avspegla ju på sätt och vis graden av den i dag härskande korruptionen inom staternas politiska liv. — Men naturligtvis glömde "farbror" Landén att beröra en så trivial sida av riksdagslivet. Det skulle kantänka bara ha stört den kordiala och roliga stämningen vid mötet.

Spritspioneriets Generalissimus har svårt att finna "lämpligt" folk.

Spritmonopolets överspion, kapten H. Malmberg, har enligt vad han upplyst ett hårt arbete med att utbilda "ordningsvakter". — Om sina spioner undviker den berömde kaptenen helst att tala mera öppet! — Han måste gallra oerhört bland de sökande, av vilka endast ett mycket ringa fåtal passa för görat och i detta gallringsarbete biträdes han av polismyndigheterna. Det är svårt för att finna personer med de "rätta" kvalifikationerna. — Nåja, det undrar man icke så mycket på. Det skall vara den trängande nödens lag, som skall förmå en medborgare med självaktning att gå i tjänst hos det förhatliga spritspioneriets Generalissimus. I gamla tider hade en dylik "officiell" funktion aldrig tolererats av de goda svenskarna.

I den provokatoriska nykterhetspolitikens hägn.

Riksdagens kamrar ha godkänt k. m:ts förslag till ändringar i lagen om olovlig befattning med sprit och vin m. m., innebärande bl. a. skärpta straff för spritsmuggling ävensom skärpta bestämmelser angående panträtt i fartyg, som använts till spritsmuggling.

Våra nuvarande lagstiftare ansågo sig naturligtvis med denna beslutade skärpning av straffen för spritsmuggling ha fullgjort en bjudande moralisk plikt. På den inslagna provokatoriska, nykterhetspolitiska linjen böra de ha alla utsikter att inom en icke alltför avlägsen framtid få den stora majoriteten av svenska folket "reformerad" till idel notoriska lagbrytare och orottslingar. — Men det är förunderligt, vad "demokratien" intresserar sig för småbrotten, de små olagligheterna — de stora, där det rör sig om miljoner, saknar den allt sinne för. Se, det räcker inte med att bara låna upp räntedragande miljoner hos "Kapitalets Herrar" för byggande och inredande av dyra fängelser en masse i landet — man får ju också sörja för att det blir individer att befolka dem med, så att de ej skola behöva stå tomma. Något slikt skulle ju på sina håll kunna väcka misstankar, att man byggde bara för nöjet att få se statsmiljonerna rulla och statsskuldsättningen fortgå.

•

Stockholms spritpolis ha de senaste dagarna gjort en del "fina" fynd. Så har bl. a. ombord å engelska ångaren Irnro, som anlänt hit från London, ett åttiotal flaskor visky anträffats i ett skott under en sovplats, där de gömts av en av de anställda. — Vid en visitation ombord å Kalevipoeg ha beslagtagits åtta liter starkspröt, som äv en av besättningsmännen gömts undan i ett skåp och under en sängplats.

•

Den bekanta sprit- och skrotstölden vid Ströms bruk har nu lett till, att sammanlagt 18 personer fått stämningar eller häktats. Det har konstaterats att två av de i stölderna inblandade ynglingarna från Stockviken vid två tillfällen brutit sig in i navigationshytten på bogserbåten Ströms bruk och länsat kompassen på dess innehåll av sprit. De hava samt och synnerligen häktats och införpassats till kronohäktet i Hudiksvall.

•

En del personer från Spikberg och Hatten i Edelfors socken ha instämts till tinget i Överluleå för olaga sprittillverkning. De brottsliga hade använt sig av en ny metod — kallbränning, som tillgick på det viset, att mäsken ställdes att avkylas, varvid spriten flöt upp och det övriga frös ihop till en klump i botten. En kvinnlig svarande sökte inför åklagaren hävda, att hon uteslutande avsett att tillverka den lovliga drycken "Bryggalette", som var så oskyldig att "en nykterhetsvän kan förtära den utan att förnedra sig." Men åklagaren ville ej godtaga hennes försäkringar, utan överlämnade ärendet till rättens prövning.

Amerikanska Herrskrädderiet

Södra Kungstornet, 6:te vån.
Tel. 57 84

Nyheter för våren i eleganta tyger, speciellt scotska nu inkomna

Återtill näringarna.

Ur Aftonbladet taga vi oss friheten återgiva ovanstående lyckade teckning av K. G. Ringblom till illustrerande av vår berömde spritdiktators återgång till näringarna. I en intervju med anledning av sitt tillbakaträdande från spritkoncernen förklarar dr Bratt, att han i femton år tjänat Aesculapius och nu i femton år hr Bacchus. "Kanske blir det nu Mercurius", yttrade han med ett maliciöst leende. Aftonbladet spörjer härtill: "Den gamle barnläkaren tänker väl aldrig på någon chefspost i Mjölkcentralen?!" — Ja, man vet ju aldrig. Men säkert är, att det blir en fruktansvärd konkurrens kosmopoliternas många "rationalistiska" företag emellan att kunna förvärva ett så eminent "finansgeni" som dr Bratt, privatkapitalistiskt sett, visar sig vara.

Ömma, svullna, kyida fötter och tår

nagelträng, liktornar, förhårdnader, plattfot med åtföljande trötthet behandlas vetenskapligt.
Fri rådfrågning.
SYSTER MAJAS FOTKLINIK,
Eriksbergsgatan 1 B,
Tel. Nerr 280 28. — STOCKHOLM

Caféet

RIDDAREGATAN 11
(hörnet av Sibyllegatan.)
Gott kaffe och väl tempererade maltdrycker. Tidsenliga lokaler.
OBS.! Ny regim.

TAPETSERARFIRMAN

C. A. ERIKSSON

Hantverksregatan 22, Stockholm
TEL. KUNGSH. 6706.
Utför **Möbelstoppningar, Mattpåläggningar** till mycket billiga priser. Förstklassigt arbete garanteras. Begär kostnadsförslag.
Klädning av sidovagnar samt bakdvoor.

JOHAN G. GRUNDBERG

SMÖR-, OST-, ÄGG-
&
VIKTUALIEAFFÄR
Specialité: SVENSK LAX
Sibyllegatan 9
Tel. 770 95 STOCKHOLM Tel. 770 95

Pälsar

beställas fördelaktigast på våren.
Omarbetning och moderniseringar billigast under sommaren
Lämna alla Pälsvaror till SOMMARFÖRVARING hos
EMIL MOSSBLADS Pälsateller
2 Sergelgatan 2
Tel.: Norr 195 87, 132 74.
STOCKHOLM

Äkta Er för månen!

En kal hjässa är oftast ett bevis på, att ägaren ej i tid vårdat sitt hår så omsorgsfullt som han borde ha gjort.

Ar håret sprött och torrt, bör Ni använda YvY-Hår-Oljan, den tillför håret den fettmängd och näring, som är nödvändig för att håret ej skall falla.

YvY-HÅR-OLJAN

säljes landet runt.

A. B. YVY-FABRIKEN, YSTAD.

Gårdfarihandeln — köpenskapens plågoris.

Den svenska landsbygden översvämmad av bilfarande klädjudar, tattare och dörrknackare.

Stockholms Dagblad publicerar en i flera avseenden mycket märklig "rundintervju från Skåne till Norrland" angående den florerande gårdfarihandeln. Tidningen uttalar, att intervjun givit belägg för "att tiden är mogen för ett stävjande av den ambulatoriska handeln i de former den för närvarande bedrives".

Gårdfarihandlaren har, skriver St. D., skiftat hamn. Från en kulturfigur har han blivit en överflödsperson och hans yrkesanseende har neddragits genom de många mystiska individer, som följt i hans spår. Där är dörrknackaren med bokprospekten, klädjuden med sitt "kamgarn", firmaagenten med sina avbetalningskontrakt och "grosshandlaren", som kommer i päls och bil och gör affär mot att "kära far" skriver sitt namn på ett kvitto, som sedermera visar sig vara en växelaccept. —

— Figurerna äro leg ,,ø de äro många och det är ingen överdrift att beteckna dem som landsbygdens plågoris. Från alla håll och kanter höjes veklagan över deras framfart. Länsstyrelser, landsfiskaler och köpmän, alla äro ense om att en revision här är av nöden.

I Skåne turista klädjudarna i bil och stimulera affärerna med sprit.

Trots beviarade drives den olaga gårdfarihandeln i Skåne i mycket stor omfattning, förklarar landsfiskalen i Hörby. Särskilt svårt hemsökt är Frösta härad. Tinget i Hörby har under det senaste året vid varje sammanträde haft att döma en eller flera personer som av landsfiskalen åtalats för detta olagliga näringsfång. Det är nästan uteslutande herrar av mosaisk trosbekännelse, som utöva trafiken. Men dessa geschäftmakare komma ej som de gamla västgötaknallarna med kramlådan på ryggen. I flotta bilar beresa de nu orten och för att stimulera kundens köplusti medföres spritförråd. Särskilt de som föra manufakturvaror göra stora affärer. Det är ingenting ovanligt att en bondgård gör ett uppköp för bortåt 1,000 kronor av en enda gårdfarihandlande. Kontanter är det aldrig fråga om. Varorna betalas med accepter.

Bötesstraffen som utdömas för olaga gårdfarihandel — 300—500 kronor, synas ej avskräcka vederbörande, vilket tyder på att det är lönande affärer, som göras, och att det är bönderna som i sista hand få betala fiolerna.

Även i övriga landsfiskalsdistrikt inom Skåne meddelas om liknande trafik, även om man där ej lyckats fullt så effektivt som landsfiskalen i Hörby att draga syndarna inför Pontius Pilatus. Det berättas om en manufakturfirma i en av Skånes städer, som brukar lämna in 600—700 växlar åt gången för diskontering, alla accepterade av bönder för levererade varor, sålda av agenter.

Malmö länsstyrelse har i cirkulär upprepande gånger erinrat polismyndigheterna om att stränge ligen hålla efter och beivra all olaglig gårdfarihandel. Och man har även vidtagit andra åtgärder. Länsstyrelsen har under de senaste åren tillämpat den praxisen beträffande meddelandet av tillstånd till utövande av gårdfarihandel, att dylikt tillstånd endast lämnas i särskilt ömmande fall, där vederbörande på grund av ett eller annat lyte ej kunnat försörja sig med annat arbete.

I Halland äro gårdfarihandlarna en veritabel plåga.

I Hallandsbygderna är gårdfarihandeln en verklig plåga.

— Det är särskilt i ensliget liggande gårdar som dessa ambulerande "affärsmän" operera, framhåller handlanden Hjalmar Sjöberg i Varberg och det är tätt och ofta man ertappar folk, som dra omkring med varor utan att inneha tillstånd. Kanske så många ertappas genom att vårt länsförbund infört ett särskilt premieringssystem för de fjärdingsmän etc., som anmäla de olaga kringresehandlarna. I varje fall har deras antal minskats och hela gårdfarihandeln skulle säkerligen vara betydligt mattare om ej länsstyrelsen då och då meddelade nya tillstånd.

Firmaagenterna äro för övrigt icke mycket önskvärdare, särskilt de många, som ta upp order på fina prover och leverera godtköpsvaror, som knappast äro värda frakten. Vi försöka nog driva upplysningsarbete på landsbygden och varna de alltför lättrogna, men det är svårt att nå alla och agenterna ha en förunderlig makt över folk och prata ikull kunderna bara de fått sätta sin fot inom dörren.

I Smålands skogsbygder ha "de moderna knallarna" ett tacksamt arbetsfält.

I Jönköpings län är gårdfarihandeln sedan några år tillbaka satt på avskrivning. Tidigare var man här lika lätet som på andra håll njugg med beviljande av rättigheter, men så kom härom året en reaktion, påskyndad av köpmannaorganisationernas kraftiga attack mot denna förlegade form av varuförmedling. Numera beviljas inga nya rättigheter, och även vid förnyelse av de gamla verkställes en synnerligen omsorgsfull kontroll och gallring. Vid minsta anmärkning mot en gårdfarihandlare indrages hans rättighet, och därför ha också de legitimerade gårdfarihandlarnas antal i länet under de senare åren nedgått från betydligt över hundratalet till ett femtiotal i närvarande stund.

Landsfiskal G. A. Johansson meddelar, att det är de avlägset liggande skogsbygderna, som utgöra det tacksammaste verkningsfältet för gårdfarihandlarna, och där har man också mycket obehag av dem. Då klagomål höras gäller det emellertid icke så mycket de legitima gårdfarihandlarna utan alla dessa klädjudar och luffare, som hemsöka folket i ensligt liggande stugor och med lock och pock tvinga dem att köpa av deras varor. En stor procent av dessa individer ha kommit över varorna antingen genom inbrott eller genom att köpa tjuvgods. Tyvärr vill det synas, som om folket ute i bygderna på sina håll icke behövde mycket övertalning för att förmås köpa varorna, bara de utbjudas till underpris och detta oaktat de ej gärna kunna svära i ovisshet om, det sätt, varpå säljaren kommit åt dem.

Landsfiskal Alvar Rydh i Mo distrikt upplyser, att gång efter annan razzior företagits i syfte att stävja olaga gårdfarihandel. I synnerhet gårdfarihandlare, som resa omkring med tyger ha här på landsbygden ett Eldorado. Vidare ha vi dessa härnålsknallar vilka gå omkring med diverse korta varor. De äro enbart att betrakta som maskerade tiggare eller lösdrivare, som böra stävjas. Smått rosenrasande blir man också, säger landsfiskalen, när man står färdig att lägga beslag på det handelslager, en illegitim gårdfarihandlare av utländsk börd medför, och denne med ett skadeglatt leende visar, att han är upptagen till svensk medborgare!

Det vimlar av gårdfarihandlare och "dörrknackare" i Kalmar län.

Det har länge varit ett önskemål, framfört från olika håll, att näringsfrihetsförordningens bestämmelser om rätt till beslagtagande till visst värde av varor, som medföras av olaga gårdfarihandlare, måtte ändras att omfatta även svenska undersåtar. Detta borde snarast realiseras, då det utgör ett av de verksammaste medlen att stävja den osunda konkurrensen med de legitima affärsmännen.

Dessa synpunkter underströjdas även i Kalmar län, som likaledes är välsignat med en livlig kringresehandel.

— Det vimlar av gårdfarihandlare och dörrknackare, betonar en av Kalmars Berggren. Att varorna oftast äro underkastade en mycket bekanta affärsmän, dr. Gunnar E. derhaltiga är knappast att förvåna, men man tycker att allmänheten skulle vara varnad från tidigare erfarenheter. En god hjälp ha dock de legitima handlarna i vår länsstyrelse, som ställer sig mycket sympatisk till kravet på en utrensning av de minst önskvärda elementen.

I den västgötska "knallebygden" är man på vakt mot de långresande judarna.

Under kristiden med dess uppsjö på dåliga varor bedrevs nog den illojala handeln på landsbygden rätt flitigt, säger landsfiskalen W. G. Bergström i Vara, och i denna utmärkte sig många judar. Men det har blivit mycket bättre på senare år. Vi ha här i våra bygder ordentligt hållit efter de mindre snygga elementen bland landsvägsfarande köpmän och det har visat sig hjälpa så att vi numera icke ha så mycket ont av dem.

Icke heller landsfiskal Jacob Björk i Svenljunga har större anledning att klaga. För ett tiotal år sedan uppträdde nog de ambulerande handelsmännen med sina varor av allehanda slag rätt flitigt även i denna urgamla knalletrakt men numera äro de lyckligtvis sällsynta gäster.

Östergötland har på allvar börjat ta itu med ofoget.

Ordföranden i Norrköpings minuthandlareförening, hr Erik Olsson, berättar, att man i Östergötland tagit itu med gårdfarihandeln och dörrknackarna på skarpen med resultat att trafiken tenderat att minska. Tidningarna ha även deltagit i kampanjen och stundom ha dörrknackarna svarat i arga insändare.

Södermanland inriktat på "rörelsens" avveckling.

I Södermanlands län söker man så smaningom avveckla både gårdfarihandel och osund agentverksamhet, meddelar man på länsstyrelsen i Nyköping. Till landsfiskalerna i länet ha cirkulärupp mingar utgått att hålla efter dem som marodera utan licens, men med nu gällande lagstiftning är det oftast ingenting att göra.

Uppland alltjämt besvärat av "tygjudar".

Upplänningarna ha nuder de senaste aren förskonats tack vare länsstyrelsens restriktioner och sitt premieringssystem, men alltjämt förekommer en del olaga gårdfarihandel, berättar köpman Olof Thulin i Enköping. Särskilt tygjudar söka pracka på folk sina varor och "lura bönder" så gott de förmå, men ett rsom de efterhållas kraftigt upträda de numera synnerligen försiktigt.

I bergslagsbygderna resa hrr gårdfarihandlare i egen bil.

Bergslagsbygderna äro också ihagkomna av kringresehandlarna och för att inponera åka många numera omkring i egen bil, framhåller landssekreterare Norberg i Västerås. Men gårdfarihandeln betraktas dock som varande på avskrivning och länsstyrelsen meddelar i regel inga nya licenser.

Gästrike- och Hälsingebygderna omtyckta operationsfält.

Gästrike- och Hälsingebygderna äro omtyckta operationsfält, säger handlanden Axel Forslind i Järvsö. Särskilt agenterna ha god marknad — de licenserade gårdfarihandlarna äro blott ett 20-tal. Agenterna äro emellertid mycket intensivare i sin verksamhet och sälja både mot kontanter och accepter. Med kvalitéerna är det inte så noga. Det finns många exempel på att efterkravsaffärer sålt varor till privatpersoner till engrospriser. Att detta skadar den legitima handeln är uppenbart och även kunderna bli uppskörtade, då de trots underpriserna få betala oskäligt för mindervärdiga varor.

I Hälsingland operera agenter för obefintliga sidenhus.

I Hälsingland har man varit utsatt för en mängd agenter för s. k. sidenhus, som aldrig existerat och vilka agenters enda uppgift varit att ta upp handpenningen i förskott och — försvinna!

I Västernorrlands län är den gamla gårdfarihandeln även leden ställd på avskrivning och följaktligen en handelsform i utdöende. Endast i ett par enstaka ömmande fall ha några nya gårdfarihandelsrättigheter utdelats, förklarar man på länsstyrelsen i Härnösand.

Av någon större betydelse är emellertid icke denna handel för länets vidkommande. I år utgör antalet gårdfarihandlare i Västernorrlands län 28 mot 29 i fjol. Vid sidan härom ha emellertid vuxit upp andra former av olik affärsverksamhet, vilka — i de fall, där de icke äro direkt olagliga — dock äro till stor skada för allmänheten. Mannen med lådan, den s. k. dörrknackaren, är naturligtvis en välkänd figur här lika väl som annorstädes, framhåller landsfiskal Martin Widlund i Sköns distrikt. Det är särskilt i städerna och de stora sågverkssamhällena, som denne "affärsman" förekommer, och i allmänhet är han bosatt i trakten, ofta en arbetslös eller invalid, som på detta sätt söker försörja sig. Man kan därför knappast kalla honom för kringresande.

Vad som emellertid i detta sammanhang bör påpekas och utgör en verklig landsplåga, det är den avbetalningshandel, vilken här grasserar som en veritabel epidemi. Landsbygden formligen översvämmas av agenter, som bjuda ut alla möjliga slags varor, men mest bokker. I allmänhet besitta de en otrolig förmåga att övertala, och innan vederbörande veta ordet av, stå deras namn på ett avbetalningskontrakt, som det sedermera visar sig, att de icke kunna fullgöra, trots alla av agenten utlovade gynnsamma villkor. Lagen kallas till hjälp av vederbörande firma, köparen får lämna igen varan, förlorar, vad han redan inbetalt o. s. v. och tillskyndas en betydande förlust.

I Ångermanland operera "grosshandlare" — judar och tattare i stor skala.

Agenterna äro stundom särdeles suspekta individer. I alltför många fall fullgöra de icke sina förpliktelser gent emot sin firma. Antalet mål mot förskingrande agenter är också så stort, att det dominerar på domstolarnas föredragningslistor. I för intogo fyllerimålen denna plats, men nu synas förskingringsmålen ha överagrt deras roll.

Landsfiskal P. V. Gladi Sollefteå betonar f. ö. att olaga gårdfarihandel bedrives i icke så ringa utsträckning, ofta under påstående, att försäljningen endast gäller hemslöjdsalster. "Grosshandlare", som resa omkring i bil och taga upp order eller försälja varor direkt från medföljande lager, äro välkända figurer och åstadkomma stor skada, enär köparen alltid blir lurad på konfekten. Det är mest judar och tattare, som bedriva detta slags handelsverksamhet. Tillsammans med den smarte agenten utgöra dessa kringresande affärsmän en verklig kräftskada, och landsfiskalen betonade, att medel måste utfinnas för att stävja deras framfart. Som ett viktigt steg i denna riktning betecknade han ett inom föreningen Sveriges landsfiskaler väckt förslag om framställning till regeringen om sådan lagändring, att varor kunna tagas i beslag för böter även av svensk undersåte. Beträffande utlänning finnes ett dylikt lagstadgande. Som det nu är, går det sällan att komma åt dylika individer, som dömts till böter för olaga handel.

"Utvecklingen har gått förbi gårdfarihandlaren."

Det är visst icke tal om annat än att gårdfarihandlaren på sin tid hade fullt existensberättigande, men utvecklingen har gått förbi honom. Man får komma ihåg, att lanthandlarna numera äro en helt annan kategori än för 25 år sedan. Landsbygdens bofasta affärsmän ha under denna tid utvecklats alldeles oerhört. Det ha blivit moderna köpmän, och deras butiker äro nu rikliga små varuhus, där man alldelse inpå den egna knuten kan få praktiskt taget allting. Därmed har också gårdfarihandlarens existensberättigande upphört. Gårdfarihandlaren för heller icke alltid de bästa varorna, men tar i regel så mycket bättre betalt. Denne, liksom ofta även den kringresande efterkravsagenten och orderuppfångaren inriktar sig i regel på detta: Denna vara skall jag bliva av med och dessutom tjäna det mesta möjliga på. Blir kunden sedan missbelåten, ja, vem skall han då vända sig till med sina klagomål?

Den tänkande allmänheten har också alltmer börjat reflektera över dessa synpunkter, vilket, jämte myndigheternas väksamma kontroll, är det starkaste stödet i kampen mot dessa alldeles överflödiga handelsformer. Tydligtvis håller antalet gårdfarihandlare nu på att märkbart minskas. Länsstyrelserna ha ju i allmänhet gått in för att knappa in på rättigheterna, ett bevis på att myndigheterna själva anse gårdfarihandeln såsom fullständigt överflödig.

*

Ja, så lyda rapporterna utifrån landet. Men statsmyndigheterna i Israels våld låtsa sig intet begripa av vad som sker och låta landsbygdsbefolkningens utplundring "i smått" av "schackerjudarna" obehindrat fortgå. När en "liberal" frihetshjälte av zihkvittsgrossören Röings art uppträder på den parlamentariska arenan och varmt tar sig an "de stackars förföljda, samhällsnyttiga gårdfarihandlarna", höjes där icke en enda röst på allvar mot vederbörandes "frihetsvänliga" deklarationer.

När skall landsbygdens folk vakna till insikt om det parlamentariska spelets av i dag verkliga art och väsen?

Fria ord.

»Judendom och frimureri.«

Till Nationens Red. Ärade hr Redaktör!

Tillåt mig i anledning av signaturen "Nia"s inlägg i frimurarefrågan — Nationen nr 19 — få säga några ord och då först påpeka, att en orden, som förbjuder sina medlemmar att rättfärdiga sig och avtvå förödmjukande misstankar ("min ställning inom frimureriet förbjuder mig att ingå i detaljer") ej kan vara av godo, ej förtrar stolta män. Och om frimureriets uppgift såsom det själv påstår är att arbeta på mänsklighetens förädling", så varför i all rimlighets namn skall detta ske så hemlighetsfullt, med judisk ritual, trots den förmenta kristligheten, och under hot om fruktansvärda straff avgivna tystnetslöften? Varför skulle politiska mord så ofta kunna spåras till frimurarecentralen? Hur var det med Gustaf den IIIs? Hur var det med mordet i Sarajevo — vilket var signalen till världskrigets utbrott? Hur med kejsar Wilhelms "avskedande"?

"Nian" och alla för saken intresserade anbefallas Ludendorffs skrift "Vernichtung der Freimauerei durch Enthüllung ihrer Geheimnisse", som trots åtskilliga försök från frimurarehåll ej på någon punkt blivit vederlagd, men som förorsakat en viss manspillan i frimurarelelten. Av denna skrift framgår även med full tydlighet, att frimäreriet är internationellt. En hel del frimurare äro ju icke "invigda" och veta ej varthän de föras. Till och med utländska världskriget, då förbindelserna officiellt voro avbrutna, hade tyskar och franamän kontakt med varandra i upprättade fältloger, och det s. k. "stora nödtecknet" anlitades å ömse sidor i farans stund. På sida 32 i Ludendorffs skrift finnes dessutom några intressanta upplysningar om svenskt frimureri, som ävenledes bestyrka internationaliteten, då det står i förbindelse med världslogen "I vilken Tyskiands "Landesloge" bildar VII, Danmark VIII och Sverige IX provinsen. (Som alltså "Nian" tillhör). Man får här även veta, att ordensprovinsen förestås av en "regent". Men över denne står en ännu högre, som tillhör "Salomonis släkt". Kungarna av Sverige och Danmark äro för sina respektive länder endast dessa högres vikarier: "Vicarii Salomonis". För övrigt var i höstas — eller vintras — en frimurarekongress i Stockholm, i vilken utlänningar deltogo, bl. a. den kände tyske frimuraren Witt-Hoe. Något som väl även tyder på internationella förbindelser?

Men då redbara svenska män väl i allmänhet vilja veta, vad de ge sig in i — och vad de lova — borde de innan det är för sent göra klart för sig, vad saken gäller (i lärlingsgraden — efter avgivna löften — svära de i okunnighet härom) bänvisas till Ludendorffs ovan nämnda skrift. Förutom den anbefalles på det varmaste den lilla broschyren "Judentum und Freimaurerei" av Oberstleutnant a. D. greve Recke (Dietz och Maxeraths Buchhandling, Kolberg) samt den lilla boken "Entlarvung der Weisen von Zion" (Reichswartverlag, Berlin S. W., Bernburgerstrasse 30) en intressant historik över det hemliga nordensväsendet från dess första — judiska — början. Kanske skulle dessa böcker göra "Nia" och många andra en smula tveksamma att kalla frimureriet "kristet". Det verkar nästan alltför naivt, och,är betecknade för en stor del svenskar, att icke tro på judiskt inflytande, emedan "ytterst få" namn figurera på medlemsförteckningen! Verkligt kristet kan ingenting vara, som beträmjar ett okristligt mål. Men med sådana källor, som finnes att tillgå ges det ingen ursäkt för, att svenskar blint låta sig utnyttjas för internationella mål och planer på ett världsrike under judas spira. Intressant och nyttigt för hans landsmän vore, om "Nia" igen ville uttala sig, sedan han läst ovan nämnda skrifter.

J. E. L.

Skona barnasjälarna!

Håll barnen utanför de strider,
som sönderslita folk och stat!
En niding den, som är och sprider
i barnasjälen samhällshat.

Tids nog förduniklas ljusa sinnen
av livets alvarstunga grå.
Låt barndomstidens solekensminnen
ogrumlade för sinnet stå.

Tids nog förvandlas unga själar
i samhällslivets grottekvarn
till jäktande och hätska trälar.
Låt barnen därför vara barn!

Det är en skam att söndersmula
de ungas vackra lekaskvärld
med verkligh etens grova aula
beuddad utav lögn och flärd.

Ni nidingar, som intet vörda
förutom hatets religion,
vad ni ha sått ni skola skörda
ni andra makters legohjon.

De hätska planer, som ni välva
i edra hjärnors skumma vrår
till vapen smidas mot er själva
när räkenskapens timma slår.

Håll barnen utanför de strider
som sönderslita folk och stat!
En niding den, som är och sprider
i barnasjälen samhällshat.

B. H.

Ärade Husmödrar!
All slags tvätt och strykning mottages tacksamt, handmetod - Billiga priser
Bad- och Tvättinrättningen
VANADIS
Billiga och bekväma karbad tillhanda hålles mellan 10 f. m.—8 e. m.
Frejgatan 41—43 - Stockholm
Tel. Vasa 188 46

Lunda Tvättinrättning
Rekommenderar sig för utförande av all slags tvätt (ej kemisk), mangling och strykning. Förstklassigt och omsorgsfullt arbete garanteras.
Snabb och punktlig expedition.
Innehavare:
AUG. GUSTAFSSON.
Tel Drottningholm 20 & 190.

Varje antisemit bör läsa,
H. Krebs och *O. Prager:*
Världsfronten
mot juda, pris 2: —, erhålles genom beställning hos Eder närmaste bokhandel eller mot postförskott direkt från
Förlag: E. P. HOLMVALL, Stockholm, Tomtebogatan 3 A, 1 tr.

DANSK NATIONALT TIDSSKRIFT
KOBENHAVN F.
Selvstændigt - uafhængigt - antisemitisk
Helaar Kr. 5: —. Halvaar Kr. 2: 75.

Brunnskur i hemmet
under måltiden och när man är törstig, man dricker *Frukt-Samarin* som ger en läskande och härlig kolsyredryck, det befordrar ämnesomsättningen, renar blodet effektivt, befriar magen och tarmarna från otjänliga ämnen, gifter som måste renas bort, utdriver den skadliga urinsyran, är välgörande för lever och njurarna. Fruktsalt-Samarin utför en grundlig invärtes rengöring, sätter kroppen i god form, ger vigör och energi, därför är det hälsobringande att dagligen dricka *Frukt-Samarin*. Pris pr fl. Kr. 2.50, varav erhålles 50 glas Samarin hälsovatten. Säljes å Apotek, hos Drog- och Färghandlare m. fl.
CEDERROTHS TEKN. FABRIK, STOCKHOLM

KÖP BRÖD FRÅN
W. Gustafsson, Bageri & Konditori
Sit Eriksg. 22, Stockholm. Tel. N. 8295

Den statsfientliga judiska läran.

(Forts. fr. 1:a sid.)

av din stam, har Talmud tillfogat: "De andra äro undantagna".

Traktat Jebamoth 47, b: "Ett Noahs barn (varmed förstås en främling) skall dödas, om han också har stulit mindre än en penning".

Tosaph. Abodа zara 71, b: "Det är förbjudet för Noahs barn att röva och de varnas ej på annat sätt därför, än att de bringas om livet".

Maimonides i Sepher mizvoth (Amst. 1660), 73 c: "Gud har befallt oss, att taga ockrarräntor av en icke-jude samt att icke låna honom något, förrän han går in därpå, på det att vi icke må skaffa honom (verklig) hjälp, utan tillfoga honom skada, även om vi skulle hava nytta av honom".

5.

Högmod, Hat mot Mänskligheten samt förakt äro den judiska lärans grunddrag.

"I (judar) skolen kallas människor, men de andra folken i världen skola icke kallas människor, utan boskap" (Talmud Baba mezia 144, b. jämför Kerithoth 6 b, 7 a.).

I Schene luchath ha-berith 250 b, heter det: "Ehuru människorna i världen till det yttre likna israeliterna, äro de dock som apor, jämfört med människorna".

I Jalkut Rubeni 12 b, heter det ordagrant: "Men om Akum (icke-jude) vars själ härflyter från en oren ande, kallas ett svin. Och emedan det så är, så är en Akum liksom kroppen och själen av ett svin".

I Schene luchoth ha, berith (Wilmersdorf 1686) 124 b: "Världen är skapad för israeliternas skull, vilka äro frukten, de andra folken utgör blott deras skal. Man inser alltså, att det i verkligheten intet folk finnes utom Israel, de övriga folken äro blott dess skal".

Midrasch Schir ha-shirim "Wilmersdorf 1673) 273, c: Liksom husfadern aktar sådana korgar, i vilka man uppsamlar smuts, halm, avfall och agnar, för intet värde, så aktar den Helige, Högtprisade (Jahwe) även gojim för intet värde, emedan de äro intet".

Jalkut chadasch (Amsterdam 1659) 154 b, n:r 7: "De icke-judiska folken hava ingen själ utom djurens livskraft".

"En icke-judes säd är som säden av ett djur". (Tos. Jebamoth 94 b, Tos. Kethuboth 3 b, Tos. Sanhedrin 74 b).

Talmud Schabbath 89 a: "Vad betyder berget Sinai? Berget, från vilket (genom Mose lag) hatet (judarnas) har kommit ned över jordens folk". Ordet Sinah betyder hat.

5 Mos. 7: 16: "Du skall förtära alla folk, som din Herre skall giva dig. Du skall icke skona dem och icke erkänna deras gudar, ty det kunde bliva dig till en snara".

(Forts. i nästa n:r.)

En varning till allmänheten.

Vi få härmed varna allmänheten från att taga någon som helst befattning med en viss person, kallande sig löjtnant Hjelm, vilken är resande omkring i landet, för ögonblicket i Norrland, utgivande sig som representant för "Nationella Sällskapet Motboksförbundet", under upptagande av medlemsavgifter i ifrågavarande sällskap samt prenumerationsavgifter å tidningen Nationen, som utgives för att vara sällskapets organ. Nationen har intet att göra med detta sällskap och ingen som helst kännedom om "Nationella sällskapet Motboksförbundet", något som ej hindrar vederbörande från att i sina stadgar utge Nationen såsom sitt organ. Att "Nationella sällskapet" tillkommit i rent provokatoriskt syfte, för att skada vår tidning, därom vittnar tillräckligt tydligt dess pekoralistiska stadgar såsom t. ex. § IX, som lyder, "Nationella sällskapets största fiende är Brattsystemet — mot denna fiende, som på ett bedrägligt sätt utsuger svenska folkets frihet, har bildats N. S. M. — Förbundet vars uppgift är att samla en här med lösen: Bort med Brattsystemet!", § X: "Vi tillåta icke att Brattsystemet kränker vår medborgarrätt så hänsynslöst" och §XI: "Vi vilja hava till stånd den fria nykterhetens väg, som återstår för mänskligheten att vandra, den enda säkra och vissa och även den minst dyrbara".

De citerade paragraferna ur "Nationella Sällskapets Motboksförbundets" stadgar torde vara tillräckligt för att visa syftet med den ifrågavarande propagandan. Vi uppmana en och var, som råkar komma i kontakt med här omförmälde person, löjtnant Hjelm, att omedelbart sätta sig i förbindelse med antingen vår tidnings redaktion i Stockholm eller med advokatfirman Gunnar Fogelqvist i Sundsvall, åt vilken vi uppdragit att bevaka våra intressen i denna sak.

Red. av Nationen.

PARISER-CAFÉET
27 Kungsgatan 27
Stockholm

Staten och de sinnessvaga.

(Forts. fr. sid. 1.)

givas. Bland dessa, som tillfriskna så hastigt, finnes helt säkert åtskilliga simulanter. Och för dessa vill fängvårdsstyrelsen bereda vägen jämn! Det stora flertalet av simulanter komma emellertid aldrig under fängvårdsstyrelsens behandling; förmögna och relationsrika kriminal-"därar" inlägges icke på fängelsernas sinnessjukavdelningar, utan på privata anstalter, där de ofta snabbt tillfriskna och slippa ut genom bakporten för att därefter skickas på utländsk rekreationsresa, tills allmänheten helt glömt bort den fatala historien. Den psykintriska expertisen, har det visat sig, kommer ofta till stick i stäv gående utlåtanden, när ett flertal läkare tillkallas för att yttra sig om en person vid ett brotts begående var i saknad av förståndets bruk, så att straffrihet bör inträda. Dels kan saken vara mycket svår att bedöma, så att även om samtliga tillkallade läkare i god tro uttala sin innersta åsikt, meningarna dock kunna divergera, och dels kan det tänkas, att även om de tillkallade läkarna äro fullt ense, utlåtandet skulle blivit ett helt annat, om andra läkare tillkallats. "Ingenting är i allmänhet osäkrare", skulle det kunna sägas om psykiatriska utlåtanden inför rätta. Men inom ett ordnat rättssamhälle får icke ens misstanken förefinnas, att någon brottsling genom ägande förmögenhet eller relationer och därmed följande tillfälle att till sin förmån utvälja psykiatrer, som bedyra hans galenskap, skulle undgå straff och därigenom rubba grundsatsen om allas likhet inför lagen. Det är lagstiftaren, det tillkommer att undanröja denna vanskighet. En något så när tillfredsställande lösning av problemet är ej överhövan svår att finna. I stället för lagens bestämmelse om delikventens straffrihet och domstolens förordnande om den otillräkneliges intagande på sinnessjukanstalt, borde den som av domstolen anses avvita eller vilken förståndets bruk, genom sjukdom eller ålderdomssvaghet anses berövat, dömas såsom ändra brottslingar, men skulle det förordnas, att straffet skall avtjänas å allmän straffanstalts sinnessjukavdelning. — Den liberal-humanitära klemigheten fräter på samhällsbyggnaden.

Vad angår den kategori "därar", som inspärras för att släktingar skola komma i förtida besittning av deras ägodelar eller därför att de för vissa personer med sjukt samvete äro obekväma, kunna två fall inträffa. Antingen blir det en domstolssak, i det vederbörande söka få "dären" omyndigförklarad. I detta fall bör denne hava rätt på statens bekostnad få anlita tvenne av honom utsedda psykiatriker. (Den nu förefintliga "rättshjälpen" och "fria rättegången" i andra fall än när det gäller häktade bör avskaffas, enär det medfört gyllene tider för kverulanter och onödigtvis ökat stadsdomstolarnas arbetsbörda med 15 %.) Det är ofta för mindre samvetsömma personer ett goit knep att söka en person under förmyndare och därvid endast såsom argument höra läkare, som intyga att personen ifråga icke är vid sina sinnens fulla bruk, men därefter, sedan en tid gått, med stöd av domsmotiveringen låta inspärra personen. Ett verkligt judiskt geschäft! Statistiken skulle också kunna skvallra om judarnes övervikt inom denna besynnerliga näringsgren. Men tro för all del icke, att det är de arma schackerjudarna som avses, nej, det är frampför allt kulturliberala judar på framskjuten plats i samhället, som söka sko sig på detta nedriga vis. — Det andra fallet av internering består däri, att den obekväme luras till sammanträde, där två läkare stå gömda bakom ett draperi.

Slutligen komma vi till den tredje kategorien, de verkliga därarna. Dessa äro av flera olika slag, men det demokratiska samhället, som bl. a. bluffar i välgörenhet, står dem över en kam, bygger upp kostbara dårhusslott och stuvar in huller om buller. Stilla, beskedliga paranoiska hypokondrer, som knappast äro annat än principiella pessimister, göras till parhästar åt djur i människoskamn. Hade de i stället fått individuell vård av kännare på det psykopatologiska området, skulle de i många fall kunnat återföras till verkligheten. Nu äro de dömda att tillbringa hela sitt ömkliga liv i överbefolkade, palatslika dårhuskaserner, där överläkaren hinner att göra sin flyktiga rond, men aldrig att lära känna patienterna så mycket att ett tillfrisknande är möjligt eller tänkbart. Och den demokratiska koryfén står sig för sitt bröst och utropar: "Var finnas i hela världen så magnifika dårhusetablissement som i Sverige? Man kan i sanning känna sig stolt över dessa välordnade dårhusstäder på över tusen invånare! Och idylliskt och förtjusande läge såsom mitt emot Strängnäs! Och skickliga läkare med 10-års utbildning vid universiteten! För därarne är det då tänkbarast väl ställt i Sverige! Och god mat och bästa möjliga hygieniska förhållanden! När svenskar väl tar itu med något, så blir det då manumentalt och ett exempel för andra folk!"

Emellertid har professor S. E. Henschen upphävt sin röst och yrkat på reformering av dårhusbehandlingen i Sverige. Professor Henschen är en världsberömd hjärnforskare och anses tämligen enstämmigt av utländska fackmän på området värd Nobelpriset i medicin. Prof. Henschen har städse i sin verksamhet obönhörligt sökt att allenast utleta den objektiva sanningen, och det ligger honom naturligtvis i fatet i en demokratisk tid, där det demagogiska vrövlet och det massfångande sofisteriet stå högst i kurs. Professor Henschen föreslår en grundlig reform av vår sinnessjukvård, innebärande:

1) reform av interneringsrätten. Rätten att internera frántages en ensam läkare i lugna fall, men får utövas i trängande fall i avseende å våldsamma, kriminella, pyromaner, svåra alkoholister o. s. v.

2) Interneringens berättigande i det enskilda fallet övervakas av lekmannanämnder, som en eller två gånger i månaden inspektera och granska alla klagomål.

3) De sinnessjuka tillerkännas rätt att avfärda brev och skrivelser och tillerkännas

4) klagorätt. Hospitalsstadgan revideras följaktligen.

5) Lugna, med tecken, som tyda på abnormitet eller sinnessjukdom i lindrigaste form, avskiljas och vårdas i särskild familjekoloni-vård, utom synhåll för de stora hospitalen och *med karaktären av sjukhus.* Dessa kolonier övervakas av läkare. Dit höra också de botliga fallen.

6) Stora hospital skola ej vidare byggas, de gamla reserveras för våldsamma, farliga och kriminella fall o. dyl., som erfordra sträng uppsikt.

7) Lekmannanämnderna skola efter hand revidera våra hospital för att utreda om fall kunna antingen utskrivas eller överföras till familjeresp. kolonivård.

Emot föslaget är endast att invända, att punkt 1) i förslaget från juridisk synpunkt ej är tillräckligt betryggande. Friheten i Norden har alltid skattats så högt, att ingen bör berövas densamma, utan att saken varit föremål för noggrann domstolsbehandling. Det är alltså ett brott mot fädernearvda principer från hedenhös, om en svensk inspärras endast på grund av privata läkarentlåtanden. Ingen svensk må berövas friheten, utan att han därtill blivit dömd av ordinarie domstol. Detta stod redan i kungaförsäkran i landslagarna, varifrån det inkommit i gällande grundlag. Det snedvridna, demokratiska samhället struntar i grundlagens bud. Det gäller för de verkligt svenske att slå vakt kring svenske mäns ur gamla sitttigheter.

Till sist framkastas frågan, om det är förenligt med statens ändamål att lägga ned sådana otroliga kostnader på samhällsonyttiga individer (en palatsförvarad därc kostar väl sina modiga 15 à 20 kronor pr dag). Det höjdes nyligen en enskaka rost i Tyskland: det var en modig kvinna och ett logiskt frontimmer, som framställde den spetsiga frågan: "Är det förenligt med statens väsen att vräka ned kostnader på slika sjukhus; vore det inte förnuftigare och naturligare, om staten i stället byggde 'friskhus'?" Hon undrade, vad staten och kommunerna hade för nytta av därarna? Tillkomme det icke den enskilda hjälpverksamheten eller såsom förr resp. familjer att draga försorg om dem? Familjerna, som förr voro begåvade med djup ansvarskänsla, ha det nu så innerligt bekvämt; de behöva blott sätta ett polletteringsmärke till ett dårhuspalats, så är det slut på det bekymret! Staten har dock så många oändligt viktigare uppgifter än att uppföda därar, såsom om de voro prinsar av blodet! Staten bör i stället på allt sätt gynna de biologiskt mest högtstående. Den bör framförallt söka upplåta, omhändertaga och välupptostra fattiga och föräldralösa, kärnfriska barn av exceptionellt rena, nordisk ras. Barnhus finns det förut, men de taga ingen hänsyn till rasbiologiska utvecklingsmöjligheter; de biologiskt mest underbaltiga barnen föredragas rent av — barnhärtighetskänslan röres gudbevarа djupast ev deras åsyn. Bort med all unken och halvfnoskig "humanitet". Låtom oss i stället hjälpas åt att bygga upp den mest livsdugliga människan, som kan vara staten till största möjliga nytta! Det är den verkliga humaniteten! I ett av demokrati förfärat samhälle känna stat och kommuner intet av sina förpliktelser mot land och folk. Den djärva tyskan fick naturligtvis intet bidrag från offentligheten, men enskilda, vidsynta människor hjälpte henne att förverkliga sitt "friskhus", bebott av utvalt rasrena, särskilt genomsunda, men fattiga smättingar, som en gång sannolikt komma att varda den otacksamma staten till nytta och stöd.

Staten bör ej hava annan befattning med dårarna än att söka minska deras antal, genom sterilisering hindra dem från att fortplanta sig. Sinnessjukdom och anlag därför äro ärftliga, och medels kraftiga, eugeniska åtgärder skulle snart dårarnas antal minskas så mycket, att de stora palatslika sinnessjukstäderna bleve avfolkade.

Dr. Bratts avgång.

(Forts. fr. sid. 1.)

haft. — Men vi erinra oss i sammanhanget en viss intressant episod från den "illasinnade" kritiken mot den Brattska regimen, som den av judekapitalismen klavbundna stockholmska dagspressen naturligtvis icke observerat: När frågan om en retroaktiv undersökning av den Brattska spritkoncernens hela ekonomiska verksamhet var före vid 1926 års riksdag, förekom i det utskott, som hade att behandla utredningsmotionerna, en ytterst energisk preparering av utskottledamöterna i syfte att få ett enhälligt avslag å motionerna. Den högersinnade utskottsordföranden, hr. Holmström, sökte därvid av allt gevalt övertala reservanterna att avstå från sin reservation med stöd av det argumentet, att enligt vad han från "säker källa" erfarit tidningen Nationen snart komme att upphöra att utkomma och oppositionen därmed av sig själv komme att dö bort. Det vore förvisso högst intressant att erfara, *varifrån* denna förment argumentariska uppgift av hr Holmström emanerat. Kanske att hr H. kan lämna besked därom? Någon tanke på att ligga ned vår tidning funns alls icke vid den ifrågavarande tidpunkten. Vi kunna icke se annat än att det är Holmströms oväldskorliga skyldighet att lämna besked på denna punkt. Men episoden synes oss i varje fall innebära ett intressant vittnesbörd om att trots all "lisande tystnad" kring vår tidning denna redan vid den tidpunkten spelade in på sakernas utveckling. Och gjorde den det i den grad hr Holmström vid 1926 års riksdag under utskottsbehandlingen av spritmotionerna ville göra gällande, gjorde den det säkert i än högre grad vid 1928 års riksdag och i fråga om de åtgärder, som i samband med denna väntagits.

De kosmopolitiska stockholmska "kulturbladen" ha med anledning av den sorgliga underrättelsen om dr Bratts avgång formligen tävlat i lovsjungandet av doktorns "stora gärning". Dagens Nyheter prisar i de ampluste ordalag hans eminenta talanger och förtjänster. Hans "organisationsförmåga, socialpolitiska syner och praktiskt idealism" äro höjda över allt beröm. Vad han åstadkommit är ett socialt storverk. Det vore att önska, fortsättter tidningen, att hans enastående kraft, "gentemot vilken 50 riksdagsmän väga fjäderlätt", kunde bevaras åt det samhälleliga arbetet. Svenska Dagbladet ger sitt hängivna beröm åt dr B:s "över alla misstankar stående oegennytta och hans underbara organisationstalang" samt bjuder sin gunstling chefskapet för kgl. medicinalstyrelsen på ett silverfat. Andra kosmopolitiska blad anse dock en sile reträttplats alltför simpel för "en så stor man" som dr Bratt. Dr B. har emellertid för N. D. A. förklarat sin närmaste avsikt vara att resa till Amerika — för att hålla föredrag i nykterhetsfrågan. — För vilket ögonblicket naturligtvis måste anses i alla avseenden särdeles väl valt!

De agerande kosmopolitiska politikerna, nykterhets- och spritkoryféerna, äro icke mindre entusiastiska i sina offentliggjorda uppfattningar om dr Bratt och hans verk. "Socialistiske" överdirektören Sandler är full av sorg och beklagar på det livligaste, att dr B. nödgats överge sitt system, som "fäst världens uppmärksamhet på Sverige". För lektor Wigforss är dr B:s tillbakaträdande en den allra största besvikelse, alldenstund denne genomfört "den viktigaste, praktiska socialiseringen i vårt land". — Så nu vet vi, vad hr socialdemokrater mena med sin så mycket omdiskuterade "socialism"! Överdirektör Peyron i Stockholmssystemet menar, att svenska folket står i stor tacksamhetsskuld till dr Bratt och hr E. J:son Thulin ser i doktorns avgång "ett bevis för att systemet nu är säkert" — det man hoppas, det tror man gärna. Nykterhetsaposteln Alexis Björkman tycks i knappast mycket mindre grad än de övriga kosmopolitiska koryféerna beklaga dr B:s avgång — "Herre Gud, visst var monopolkontrollkommittén rätt besvärlig mot doktorn, men inte innebar dess yttrande något concilium abeundi ... Jag begriper verkligen inte ett dyft av allt det här." Rektor Jalmar Furuskog ger å "nykterhetsvännernas" vägnar dr Bratt sin stora honnör och detsamma gör ordföranden i Sveriges restauratörers förening, direktör Georg Steinwall, å de svenska restaurationernas vägnar, vilken komplimenterar honom som "den aktade motståndaren". — Så nog har dr Bratt varit utrustad med goda och trogna och högaktande vänner. — Synd bara att riksdagsutskottsordföranden Holmström år 1926 misstog sig så grundligt ifråga om tidningen Nationens snara nedläggande! I så fall hade nu säkerligen icke alla vännerna behövt plågas av saknadens känslor med anledning av dr Bratts tillbakaträdande. Den ende bland de mera betydande personer, som för Dagens Nyheter uttalat sig och som gett uttryck för oförblommerat glada känslor är prof. Johan Bergman, som karaktäriserar Brattsystemet som "en episod" och med en viss triumfatorisk åtbörd förkunnar, att nu kampställningen skall bliva den gamla: "För eller mot förbudet!" Vi trodde ej, att prof. B., som ju nu hunnit den mogna åldern och alltså borde ha nått en viss stadga i uppfattning liksom en viss moralisk ansvarskänsla, hörde till dem, som skulle vara hågade att fullfölja den klart provokatoriska politiken på nykterhetsområdet i de demoraliserande, folkflentliga, folksönderrande maktternas intresse. Men skulle så trots allt visa sig vara fallet, kunna vi förbereda honom på, att han kommer att mötas av en svensk opinionsstorm, som icke blir ett grand mindre hård än den dr Bratt varit utsatt för. Här har experimenterats och spekulerats till-

Faiths
DROTTNINGGATAN 40
HORNSGATAN 1
ÖNGSGATAN
vid Konserthuset
STRANDVÄGEN 1
DROTTNINGHOLMS VÄRDSHUS
NACKANÄS VÄRDSHUS

räckligt i nykterhetsfrågan. De, som önska fortsätta spelet, må veta, att de även utsätta sig för risker. Sveriges folk tål det kalla stålet endast intill en viss gräns.

Beteckande för situationen är förvisso, att ingen av de många tidningar och alla de personer av ställning och inflytande, som uttalat sig med anledning av dr Bratts avgång, med ett enda ord vidrört de många omtalade ekonomiska falsarierna och missförhållandena inom spritmonopolet. Alla tyckas vara eniga därom, att över den saken bör dragas ett stort brett streck. Men tro de, att något sådant skall låta sig göra, skola de få erfara, att de gjort upp räkningen utan värden. Vad saken nu främst kommer att gälla, är: *Fram med de undanmålade miljonerna!*

Spritmonopolet och judarnas välde i Sverige.

(Forts. fr. sid. 1.)

Men, säger man, hurn kan det vara möjligt, att denna judeinvasion, som pågått endast under en så jämförelsevis kort period som ethundradrafemtio år redan kan ha burit sådana allvarliga frukter? Sakförhållandet är emellertid icke så märkligt som det vid första ögonkastet kan synas. Ett nationaldrag hos judarna är att de äro utrustade med ett klart förstånd och ett rymligt samvete och med dessa egenskaper kan man komma långt på det merkantila och finansiella området under förutsättning av en gynnsam miljö. Miljön har också i förevarande fall varit mera än vanligt gynnsam. Vi svenskar äro visserligen icke dummare än andra folk, men vår begåvning synes vara mera inriktad på det mekaniska ävensom på det rent vetenskapliga området, och de merkantila och finansiella problemen hava åtminstone hittills legat utom vår synkrets. Judarna skulle dock icke ha lyckats ens närmelsevis så bra som de nu gjort i sin strävan att skaffa sig inflytande, om de icke begagnat sig av en viss mycket effektiv metod. Den av dem använda metoden är visserligen icke ny. Om vi studera exempelvis det romerska världsväldets historia, skola vi finna, att när den då jämförelsevis obetydliga italienska staden Rom några århundraden före vår tideräknings början lade grunden till det blivande världsväldet, så skedde detta icke i någon större grad med krig eller yttre våld. Det skedde i stället genom ett system av "bundsförvanter". Rom associerade sig med en del kringliggande städer i gemensamt försvarssyfte och Rom fick på sig överflyttat ansvaret för det gemensamma försvaret, mot att "bundsförvanterna" bidrogo med folk och penningar. Efter ett par århundraden hade de emellertid "bundsförvanterna" inrangerats under Roms övervälde och sedan man väl kommit så långt, gjorde de romerska legionerna resten. Det är denna gamla beprövade metod, som judarna i Sverige i stor utsträckning benyttat sig utav.

När den första juden, en man vid namn Aron, år 1775 kom till Sverige, så lyckades han nästan omedelbart skaffa sig en "bundsförvant" i dåvarande överståthållaren i Stockholm, som mntades på sätt som ovan nämnts. Systemet att muta de makthavande och på detta sätt skaffa sig inflytelserika "bundsförvanter" har sedan i fortsättningen kommit till flitig användning, och särskilt under de senaste tjugo årens "demokratiska" utveckling, har jordmånen i detta avseende varit synnerligen gynnsam.

Det som gjort judarnas inflytande på vårt lands merkantila och ekonomiska utveckling under de senaste tjugo åren till en verklig landsfara, är deras strävanden att för sin räkning monopolisera vissa grenar av landets ekonomiska liv. Deras uppmärksamhet i detta avseende har särskilt varit riktad på bankväsendet och tidningspressen. Ifråga om bankväsendet inleddes aktionen för nu snart trettio år sedan därmed, att Sveriges Riksbank bortelimerades från den aktiva bankverksamheten. I fortsättningen har det ena självständiga bankinstitutet efter det andra inköpts och inkluderats med någon av de av judarna dominerade bankerna.

MOT MONOPOLEN

* I tio år ha vi nu lidit av monopolen med deras ekonomiska utsugning av svenska folket, som härför årligen har mäst punga ut med omkring 300 miljoner kronor ensamt på brattsystemet för det, som är vårt knappt 10 % av denna summa, och på tobaksmonopolet 130 miljoner kr., tillhopa 430 miljoner kr.

Monopolen tillkommo under krigstiden efter år 1914 emot grundlagens § 60 av regeringsformen. Orden lyda: "Ej heller må konungen — — — till vinning för sig och kronan eller enskilda personer och korporationer några monopolier fastställa". Denna § 60 är ännu gällande och ej av svenska folket genom allmän omröstning upphävd. Monopolen äro således egentligen olagliga. De representera en **väldig ekonomisk utsugning och ett ovärdigt förmynderskap** över ett fritt folk. Deras avskaffande är för närvarande

svenska folkets viktigaste politiska fråga.

Rösberättigade frie män och fria kvinnor **ur alla partier,** som ställa sig **på våra fäders ståndpunkt, hylla grundlagen och således ogilla monopolen,** kallas härmed till ett allmänt möte för överläggningar om monopolens avskaffande genom ett över hela länet enigt och gemensamt uppträdande vid årets riksdagsmannaval.

Läns-, härads- och sockenkommittéer böra vid mötet tillsättas och lämpliga riksdagsmannakandidater föreslås samt möjligen även provval hållas.

Alla socknar och härader i länet böra inslända ombud eller skrivelser till mötet, som hålles i Örebro å f. d. Röda Kvarn, Olaigatan 19, söndagen den 20 maj kl. ½ 2 em.

DIREKTÖR ADOLF ANDERSON från Ekebo, Uppl. Väsby, ordförande i Bondeförbundet i Stockholms län och en av brattsystemets förnämsta kännare, håller inledningsanförandet vid mötet.

INBJUDARNE.

Gör ett besök
i min affär, där köper Ni
SMÖR, OST, ÄGG och KONSERVER
till absolut lägsta priser.
Carl Sandbergs Smöraffär
Tegnérsgatan 17. Tel. Norr 215 39.

Varför är
Solna Bryggeris PORTER-
DRICKA så allmänt
omtyckt?
Jo, därför
att det tillverkas av bästa råvaror
under fullt sakkunnig ledning.
Ring Hagalund 95
efter en flaska på prov.
Vitaminrikaste måltidsdryck.

Släktforskning
i in- och utländska arkiv utföres
Löjtn. Erik C:son Swartz,
Charlottenborgs Slott, Motala V.

NATIONEN

Fredagen den 18 Maj 1928.

Harald Lindströms Boktryckeri, Stockholm 1928.

PRIVATSPISNINGEN
SCHEELEGATAN 8, 1 tr. - Tel. Kh. 44 25
Frukost: Smörgåsbord, varmrätt, gröt o. kaffe samt öl eller mjölk.
Middag: Smör, bröd, soppa, varmrätt, kaffe, öl eller mjölk.
10 st. kuponger Kr. 11: 70.
Inackord. Kr. 70: — pr mån.
God o. välagad husmanskost.

På detta sätt ha judarna fått större delen av det svenska bankväsendet i sina händer. Det har emellertid icke stannat härvid. Med utgångspunkt från de av dem dominerade storbankerna hava de sedan lyckats bemäktiga sig kontrollen över större delen av den svenska storindustrien. Det är mycket som tyder på, att deras nästa mål är att förvärva äganderätten också till den svenska jorden. Denna sak är ju för oss svenskar av den urgamla stammen av en utomordentlig betydelse och jag vill därför i ett följande föredrag behandla denna fråga.

Av vad jag här antytt framgår, att det judiska inflytandet på vårt lands bankväsende för hela vårt folk medfört de mest ödesdigra följder. Det andra området, som blivit föremål för judarnas synnerliga intresse, nämligen tidningspressen, är emellertid en nästan ännu mera ömtålig sak. Genom att judarna förvärvat äganderätten till våra mest betydande tidningsföretag och till våra mest spridda tidningar, ha de fått i sin hand ett redskap, med vars tillhjälp det är möjligt att ingripa i vårt folks andliga utveckling. Och att detta ingripande icke varit till fromma för det svenska folkets moraliska höjande är säkert. Denna judiska tidningsindustri är dubbelt farlig därför, att den smyger fram i mörkret och gamla välkända tidningar, som i många decennier burit den svenska kulturen ut till landets olika delar, övergå stundom nästan omärkligt till att propagera för de judiska idéerna samt försvara och beskydda judarnas ingripande i det svenska samhällslivet.

I detta nu vill det synas som om de skulle ha lyckats att få i sin ägo så gott som alla Stockholms dagliga tidningar. Det är nu endast två eller möjligen tre tidningar, som stå utanför den judiska trusten. Men det är icke endast Stockholm, som bearbetas utan också den svenska landsorten, som blivit föremål för vederbörandes intresse. Minst ett tiotal landsortstidningar av alla politiska kulörer torde vid detta laget vara inkluderade i samma ekonomiska intresse.

Härtill kommer dessutom en annan omständighet av den allra största vikt. Det gäller den institution, som går under namnet Tidningarnas telegrambyrå eller populärt T. T. Denna institution är nämligen helt och hållet i judarnas ägo och de ha här i sin hand en möjlighet att kunna ransonera allt nyhetsmaterial, som sändes ut till hela den svenska tidningspressen och således i viss mån befrukta även sådana tidningar, som icke äro i ekonomiskt avseende underlydande.

Det farligaste i detta sammanhang är emellertid, att de också kunna undertrycka alla sådana nyheter, som äro på något sätt farliga för deras intressen. Som exempel vill jag nämna, att undertecknad, som är ordförande i en sammanslutning "Föreningen Mot Monopol", i denna egenskap inkommit med ett flertal inlagor förande spritmonopolet, dels till Justitiekanslersämbetet dels ock till kungl. maj:t, men att dessa inlagor aldrig blivit omnämnda av T. T.

För egen del är jag ingen fanatiker och jag kan gärna gå med på att den gamla satsen "ingenting ont som icke har något gott med sig" även kan tillämpas på den judiska invasionen till vårt land, men om det framkommer förslag om att vi svenskar av arisk ras, som sedan flera årtusenden odlat och bebott detta land nu skola kläda av oss själva inpå bara kroppen och bära fram våra kläder såsom något slags tackoffer till dessa från orienten invandrade semiter, så måste jag alldeles bestämt motsätta mig ett sådant förslag och jag vill tillägga att denna min ståndpunkt icke dikteras uteslutande av egoistiska motiv, utan att det är av hänsyn till våra fäders gärningar, som offrat svett och möda och blod för att lämna detta land åt oss och våra efterkommande som ett fritt land.

Vad som här senast anförts och vilket vid första påseendet förefaller som en rent absurd överdrift, är emellertid nästan vad som blivit gjort i samband med att våra statsmakter inrättat monopol på tobak, viner och sprit och ställt dessa monopol till judarnas och deras bundsförvanters disposition.

Vid den stora världsutställningen i Paris 1878 hade vederbörande på Marsfältet anordnat något som kallades "Nationernas gata". Vid första påseendet såg det hela ut som en vanlig gata, endast med den skillnaden, att alla husen voro olika. Om man steg in genom någon av portarna, befanns det emellertid, att vad man förut trott vara ett hus i verkligheten endast var en fasad, och där bakom fann man ett vanligt utställningsområde. På enahanda sätt förhåller det sig med våra s. k. "statsmonopol". Utåt ser det ut som en solid byggnad, men om man lyckas tränga sig in genom någon av portarna, finner man i verkligheten ingen byggnad utan endast ett helt vanligt judiskt privatgeschäft. Beträffande oblygheten måste man dock säga att den är ovanlig. Genom upprättandet av dessa "statsmonopol" ha herrar semiter och deras bundsförvanter till en början lyckats bortelimminera alla förluster. "Statsmonopolen" äro synnerligen goda kunder, bland annat därför, att de äro i ekonomiskt avseende mycket solida och någon långvarig kredit behöver heller icke förekomma. En annan fördel är, att någon deklaration eller beskattning för de gjorda vinsterna icke behöver förekomma av den anledningen, att affärerna nominellt uppgöras i utlandet, där vederbörande dock torde vara odtkomliga.

Vilken fruktansvärd maktställning judarna och deras bundsförvanter lyckats skaffa sig i vårt svenska samhälle står fullt klart för envar, som varit i tillfälle att följa den sega strid, som nu pågått i riksdagen i snart tio år, i syfte att åstadkomma någon upprensning av förhållandena i spritmonopolet och vilken strid med en beundransvärd seghet och uthållighet förts under ledning av män, sådana som Edvard Lithander i Göteborg, Adolf Lindgren och Elof Ljunggren i Örebro, Johan Bergman och Arne Forsell i Stockholm m. fl.

Vid 1923 års riksdag väcktes motioner om undersökning av spritmonopolet, i första kammaren av Lindgren i Örebro, och i andra kammaren av Bengtson i Kullen. Resultatet blev, att första kammaren biföll motionen med tolv rösters övervikt, under det andra kammaren avslog med en något större majoritet. Vid frågans behandling i första kammaren var jag i tillfälle åhöra debatten och fäste mig då särskilt vid motionärens klara och rediga kritik av förhållandena.

I december 1925 tillskrev jag riksdagsman Lindgren och anhöll om ett sammanträffande i Stockholm vid riksdagens början, vilket även bifölls. Vid sammanträffandet kommo vi överens om att söka få till stånd ett möte av riksdagsmän inom olika partier, som voro intresserade för frågan.

Vid detta möte, som avhölls i mitten av januari 1926 under ordförandeskap av herr Lindgren, voro samtliga de tre stora borgerliga partierna, högern, bondeförbundet och de folkfrisinnade representerade. Resultatet blev tillsättandet av en kommitté på sex personer, två från vart och ett av partierna. Från högern utsågos häradshövding Rogberg och direktör Lithander, från de folkfrisinnade professor Johan Bergman och direktör August Ljunggren samt från bondeförbundet herr Johansson i Friggeråker och Laurin i Rotebro. Från de övriga riksdagspartierna voro inga representanter närvarande. Som kommitténs ordförande fungerade i fortsättningen häradshövding Rogberg, som även själv styrde med det mesta arbetet med motionernas utskrivande m. m.

Enär första kammaren ansågs klar och pålitlig beslöt kommittén att sätta in attacken i andra kammaren. Angreppet insattes också med stor kraft och förmedelst tre olika motioner, vilkas behandling hänsköts till ett tillfälligt utskott. För en vanlig sunt tänkande människa borde ju denna sak varit utan vidare klar. Mycket graverande omständigheter hade på olika vägar framkommit, utan att nöjaktiga förklaringar hade kunnat presteras. Hade herrarna i spritmonopolet ingenting att skämmas för, borde de själva varit de mest angelägna om en djupgående undersökning. Vid den fortsatta behandlingen av denna angelägenhet kom emellertid ett av de mörkaste avsnitten i det svenska parlamentets historia att rullas upp inför offentligheten.

Det tillfälliga utskottet kom att bestå av fem ledamöter: en högerman (kapten Holmström, Gävle), en bondeförbundare, en folkfrisinnad, en liberal och en socialdemokrat. För de initierade var det känt att liberalen och socialdemokraten voro judiskt orienterade, men de andra tre ansågos vara pålitliga svenskar, särskilt ordföranden, som tidigare varit aktivt verksam för åstadkommandet av ifrågavarande undersökning.

Genom någon underbar ödets skickelse hade emellertid herr Holmström på allra sista tiden blivit omvänd, och kunde icke längre finna att tillräckliga skäl förelågo för undersökning. Härigenom blev den som säker ansedda majoriteten förvandlad till minoritet. Bondeförbundaren och den folkfrisinnade representanten stodo emellertid fast vid sina tidigare åsikter.* Ärendet förekom i kammaren den 12 maj och sammandrabbningen blev den skarpaste jag åhört i Riksdagen. Debatten började strax före kl. 12 på natten och voteringen kl. 3 på morgonen. Resultatet blev, att sextiotalta ledamöter röstade *för* undersökning och sjuttiosex *emot*, varjämte tretton avstodo.

För undersökning röstade *alla* bondeförbundare och *alla* folkfrisinnade samt *alla* högermän, utom tre stycken. Emot undersökning röstade *alla* brattliberaler, *alla* socialdemokrater och *alla* kommunister. Det som i detta sammanhang verkar allra mest beklämmande är, att de tre sistnämnda partierna stodo så fullständigt eniga *emot* undersökning, att icke en enda röst höjde sig *för* undersökning.

Inför detta faktum står man nästan stum av häpnad och bestörtning. Kan det vara möjligt, att samtliga ledamöter i dessa tre partier äro i ekonomisk intressegemenskap med judarna? I så fall kunde det med skäl bli tal om grosshandel.

I trots av att aktionen i Riksdagen sålunda icke ledde till önskat resultat, låt som bekant den nuvarande regeringen i slutet av samma år tillsätta en undersökningskommitté efter de grunder, som riksdagsförslaget avsåg. Tyvärr blev denna kommitté icke utrustad med en tillräckligt vittomfattande fullmakt. Att kommittén överhuvud blev tillsatt, därför torde vi ha att tacka de folkfrisinnade elementen inom regeringen, och att uppdraget blev så snävt begränsat, torde kunna tillskrivas de brattliberala elementen inom samma regering. Resultatet av kommitténs arbete blev emellertid, trots uppdragets begränsning, mycket gott och det blev genom detsamma fastslaget, att alla vilda rykten om försnillningar och skandalösa affärstransaktioner, vida överträffades av verkligheten.

Frågan har genom de senare dagarnas betydelsefulla händelser förts ytterligare i hög grad fram mot sin lösning. Först ha vi då att märka bevillningsutskottets enhälliga tillstyrkande av vad i praktiken torde få anses betyda Brattsystemets avskaffande. Vidare Riksdagens enhälliga anslutning till utskottets förslag och för det tredje doktor Bratts avgång från samtliga av honom innehavda uppdrag och befattningar. Allt detta kunna vi beteckna med ett gemensamt uttryck "morgonrodnaden till den nya dagen"

I de av judarna ägda tidningarna har doktor Bratt som bekant fått de mest förtjusande nekrologer givetvis i första rummet i Dagens Nyheter.

I ett intervjuuttalande i denna tidning säger doktor Bratt bland annat. "Jag har nu så länge varit judarna en förargelse och grekerna en galenskap etc."

Beträffande grekerna vill jag här icke uttala mig men ifråga om judarna torde Mark Twains kända uttryck "en betydlig överdrift" väl försvara sin plats.

I ett annat av judarnas tidningsorgan Svenska Dagbladet återfinnes följande tirad: — "När doktor Bratt lämnar det arbete, till vilket hans namn under årutal varit knutet, vill man gärna ge uttryck för sitt erkännande åt den beundransvärda energi som han under de gångna åren ägnat sitt verk, den över alla misstankar stående oegennytta som ständigt karaktäriserat hans insats och framför allt den organisationstalang av mindre vanliga mått som visat sig i hans verksamhet. Det är icke bekant vilka planer doktor Bratt har för framtiden, men det företag är onekligen att lyckönska, som lyckas förvärva hans arbetskraft. Hur vore det med medicinalstyrelsen?"

Det kan inte beteckna annorlunda än som ett slag i ansiktet på allt hederligt folk i Sveriges land när något sådant skrives om en man som bär ansvaret för den värsta ekonomiska svindel som den svenska historien känner och gentemot vilken själva Panama måste betecknas som en mild västanfläkt.

Om doktor Bratt och hans uppdragsgivare hysa den förhoppningen att genom nu ifrågavarande tillbakaträdande svenska folket skall förmås att stryka ett brett streck över vad som varit och över de ekonomiska transaktioner, som blivit gjorda, så kan detta utan vidare beteckna som ett stort misstag.

Säkerligen ha vi här alla hederliga svenska medborgare bakom oss, när vi högtidligt förklara, att *ansvaret skall komma att utkrävas.*

Statens tjänstemenna millioner måste tillträdaskafffan!

Sedan den applådåska, som följde på föredraget, äntligen tystnat och mötesordföranden avtackat föredragshållaren, beslöt mötet enhälligt antaga följande resolution, som skulle tillställas statsministern:

Svenska män och kvinnor till ett antal av omkring 350, församlade till möte å Göteborgs Högre Realläroverk, uttala härmed som sin bestämda övertygelse, att den under namn av Brattsystemet nu gällande, delvis i strid mot rikets grundlagar införda ordningen inom rusdryckshanteringen icke motsvarar sitt ändamål sådant detta vid tiden för lagens antagande angavs. En riklig erfarenhet har tydligt visat, att det s. k. Brattsystemet varken i nykterhets-, socialt, ideellt eller ekonomiskt avseende infriat de utfästelser, som vid dess inrättande officiellt avgåvos. Detta misslyckande har förvisso främst sin orsak däri, att den grund, som från begynnelsen lagts för detsamma, icke byggts ut för det angivna syftet, utan i stället lagts till fästa för strävan den av privat natur, helt liggande utanför statens och folknyktrhetens intressen.

Vi erfara därför med tillfredsställelse, att från statsmaktens sida åtgärder vidtagits i syfte att få till stånd en ny och allmännas sedd som av rent ideel synpunkt mera tillfredsställande ordning inom rusdryckshanteringen, därvid särskilt den på regeringens initiativ företagna monopolkontrollutredningen för datadkommande av en mera ändamålsenlig statlig kontroll över sprit- och tobaksmonopolens verksamhet, samt vidare det av riksdagen på bevillningsutskottets förslag nyligen beslutade igångsättandet av en utredning angående omläggning av gällande lagstiftning på rusdryckesförsäljningsområdet, och vi se i dessa nämnda åtgärder från statsmaktens sida bevis för, att men på ansvarigt håll delar vår här tillkännagivna uppfattning.

Vi vilja inför den av statsmakten sålunda planerade revisionen av den nu gällande ordningen inom rusdryckesförsäljningen kraftigt understryka nödvändigheten av, att denna revision icke varder någon skenrevision, utan en verklig, positivt syftande revision, som på allvar går in för de nuvarande missförhållandenas avlägsnande samt skapande av en moralisk ordning. De i det nuvarande systemets gestalt i de sociala och nykterhetsmässiga idéernas namn bedrivna strävandena, att för den judefinansiella kretsens vinning i smyg monopolisera Sveriges restaurangoch hotellväsen måste omedelbart bringas att upphöra. Rusdryckslagstiftningen yiksom nykterhetspolitiken måste, därest de skola kunna verka i positiv, uppbyggande anda, vara baserad på moralisk grund samt vara inriktad på folkets höjande och icke dess sänkande till ofria, o m y n d i g a s t a o k a r e.

Vi vilja slutligen ge uttryck för det kravet, att den blivande stora revisionen av Brattsystemet även skall avse en radikal, till grunden gående retroaktiv undersökning av hela spritkoncernens ekonomiska verksamhet och affärer alltifrån dess tillkomst, vilken på alla punkter bringar fullständig klarhet i förhållandena samt låter konsekvenserna därav gå i verkställighet. En mängd beskyllningar av allvarligaste slag hava under årens lopp från olika håll riktats mot de ledande personerna inom spritkoncernen, vilka anklagats för att genom diverse manipulationer bedrägligt hava undanhållit staten väsentliga delar av dess lagenligt tillkommande vinst, att i "gåvor" till allsköns privata förtag hava bortskänkt betydande summor statmedel samt för att ha nyttjat sin ställning i spritmonopolet till gynnande av sina privata intressen. De, vilka gjort sig skyldiga till oriättmätigt handskande med statens penningmedel, måste ställas till ansvar enligt lagens bestämmelser för sina åtgärdanden samt förpliktigna att till statskassan återbetala vad de orättmätigt undanhållit denna. Opinionen i landet härdar i denna punkt ett orubbligt krav. Den fordrar full klarhet och offentlighetens ljus över allt vad som förevarit inom statens spritmonopol samt råfst med dem, som mot det allmänna sig förbrutit.

* Enligt vad tidigare upplysts i denna tidning försökte utskottsordföranden hr Holmström förgäves övertala reservanterna i utskottet att frångå sitt revisionskrav med den motiveringen att tidningen Nationen efter vad han från säker källa erfarit snart komme att nedläggas och oppositionen därefter strax åter komme att lägga sig.

Red.

NATIONALT TIDSSKRIFT
Keysersgt. 1, OSLO
Utkommer maanedlig
Pris til Sverige kr. 6: 20.
Eneste antisemitiske publikation, som utgis i Norge
Bestilles best paa posthuset

Vid behov av
FOTOGRAFERING!
Glöm ej att anlita oss, då vi äro Specialister och erfarna fackmän inom branschen.
RING ENDAST NORR 75 45.
BILD-CENTRALEN
Drottninggatan 33, Stockholm

Stockholms Förenade Tvätt
Luntmakaregatan 94
STOCKHOLM. Tel. Vasa 34 22.
Specialité: Tvättning av överdragskläder.

Vid köp av
Specerier och Kaffe
vänd Eder med förtroende till
EINAR HALLBERG,
Tegnergat. 15, Stockholm, Tel. Norr 258.
Varor hemsändas till alla stadsdelar.

W. HOLMGRENS SKOMAKERI
Tomtebogatan 3
Telefon Vasa 376
Emottager och utför Arbeten av allt vad till yrket hör Snyggt och välgjort arbete på bestämd utlovad tid.
OBS.! Sulning även med BJÖRNLÄDER och RAGUMMI
PRIMA MATERIEL GARANTERAS.

Vid behov av
SLIPNING
vänd Eder med förtroende till
BRÖD. JOHANSSONS EFTR.
Sliperi- & Reparationsverkstad
Jakobsbergsgatan 20, Stockholm.
Tel. Norr 204 15.
Vi rekommendera oss till slipning av alla slags Eggverktyg.
OBS.!. Noggrant arbete garanteras.

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla i följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:

Automatrestaurant
CYRUS
43 Nybrogatan 43

Automatrestaurant
ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2

Automatrestaurant
ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8

Automatrestaurant
GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51

Automatrestaurant
S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.

Automatrestaurant
GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68

Automatrestaurant
BIRGER JARL
73 Folkungagatan 73

Frukost ½9—½12 Middag ½2—7
Kväll 7—½12 Inga dryckespengar
Ingen spritservering

RESTAURANT
RUNAN
Dalagatan 50, Stockholm.

Hotell och Restauranter
som rekommenderas den resande allmänheten.

ARVIKA.
Stadshotellet.
ESKILSTUNA.
Frimurarehotellet.
GNESTA.
Stora Hotellet.
GÄVLE.
Grand Hotell och **Centralhotellet.**
Järnvägshotellet.
GÖTEBORG.
Hotell Eggers.
HALMSTAD.
Grand Hotell.
HEDEMORA.
Stadshotellet.
HÄSSLEHOLM.
Stadshotellet
KALMAR.
Stadshotellet.
KARLSTAD.
Stadshotellet.
LANDSKRONA.
Stadshotellet.
LINKÖPING.
Stora Hotellet.
HUDIKSVALL.
Stadshotellet.

LULEA.
Hotell Hospits, Mattis Johansson, Tel. 1148.
LUND.
Grand Hotell.
NORRKÖPING.
Göta hotell Dir. H. Magnér.
NYKÖPING.
Stora Hotellet. Tel: Namnanrop
SIGTUNA.
Stadshotellet. Tel. 110.
STOCKHOLM.
Hotell Kung Carl, Birger Jarlsg. 23. Tel.: Namnanrop.
Carlton Hotel, Kungsg. 57.
Pensionat Wasa, 73 A Drottninggatan, 4 tr. Hiss.
STRÄNGNÄS.
Stadshotellet.
TROSA.
Stadshotellet. Tel. 34.
VÄSTERÅS.
Hotell och Restaurant Klippan.
ÖREBRO.
Stora Hotellet.

VAR VI DANSAR
I STOCKHOLM
MÅNDAG: Rosengrens vid Mynttorget
TISDAG: Teaterkällaren o. Montmartre
TORSDAG: Rosengrens vid Mynttorget
FREDAG: Teaterkällaren o. Montmartre
LÖRDAG och SÖNDAG: Rosenbad

Södra Kungstornet,
Stockholm
Redaktör: ELOF ERIKSSON
Telefon: Norr. 5898 Norr 5899

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår ..... Kr. 10.—
Halvår ..... Kr. 5.—
Kvartal ..... Kr. 2.50
Lösnummer 25 öre.

Nr 21 (138) Fredagen den 25 Maj 1928. Årg. 4

Utrikes Ärendena.

U. D.:s historiska utveckling intill närvarande tid.

Sveriges centralstyrelse är ordnad på ett från vad förhållandet är i utlandet avvikande sätt. Utomlands är centralstyrelsen koncentrerad i själva ministerierna; i Sverige är den i viss mån dubbel: dels statsdepartementen och dels de under desamma lydande centrala ämbetsverken. Undantag utgör utrikes"departementet", som både är ett departement i svensk bemärkelse, beredande och expedierande kungl. maj:ts beslut, och ett centralt ämbetsverk för utrikesförvaltningen; det är således ej utan skäl chefen där ej, i analogi med de övriga departementscheferna, heter statsråd och chefen för utrikesdepartementet, utan minister för utrikesärendena. Ministrarna i andra länder ha mycket stor administrativ styrelsemakt, som de centrala ämbetsverken lägga hinder för i Sverige. Dessa ämbetsverk förbereda regeringsärendena på ett objektivt och opolitiskt sätt, materiellt och tekniskt, för att ärendena därefter skola få formell och politisk anstrykning i departementen. Naturligtvis har, med vår benägenhet att efterapa allt utländskt, försök därutinnan gjorts även i denna punkt; och departementskommittén, som avgav sitt betänkande år 1913, behandlade saken, men kom till det riktiga slutet, att en reform skulle vara osvensk. Dubbelheten är av godo och bidrager till stabiliteten i riksstyrelsen. De centrala ämbetsverken härstamma, om de ock under tidernas lopp undergått en förändring, från Axel Oxenstiernas kollegier. Efter 1850 upprätade högre ämbetsverk ha ej kollegial natur, utan styras enrådigt av en generaldirektör eller överdirektör, och, fastän det låter såsom en motsägelse, ha vi som lök på laxen fått generaldirektörer i spetsen för gamla kollegiala verk såsom generaldirektören Fryxell i kommers-"kollegium", generaldirektören Grefberg i kammar"kollegium"; en återgång till verkligt kollegiala verk med president såsom primus inter pares bland råden vore önskvärd från mer än en synpunkt.

Om förutsättningar här i landet således saknas för ministerstyrelse efter utländskt mönster — vartill kommer att våra grundlagar ej känna någon ministerstyrelse utan åt konungens rådgivare anvisa endast att råda — finnes likaledes ej heller inhemskt underlag för den engelska idén om en ministär med ett oppositionsparti i riksdagen mot densamma, och det är ej förenligt med våra grundlagar, att vi genom sedvanerättsligt ofog begåvats därmed.

Även utrikesdepartementet bör omskapas efter mönstret för den specifikt svenska centralstyrelsen, så att ett centralt, kollegialt verk upprättas vid sidan av det egentliga departementet.

I detta sammanhang är det på sin plats att i stora drag skildra utrikesdepartementets historiska utveckling från äldsta tider till våra dagar.

Först under det gryende storhetsväldet under Gustaf II Adolf blev den största vikt i beslut och stadigvarande utländska beskickningar. Det var ej lätt då att i hast leta upp ämnen till ambassadörer och envoyéer. Inom landet fanns egentligen förutom rikskansleren blott en man, klippt och skuren till en sådan befattning, nämligen Johan Skytte, en enastående skicklig ämbetsman, som syntes vuxen varje post och uppdrag; under Gustaf II Adolf funnos blott två egentliga statsdepartement, kansliet och räkningekammaren (i övrigt centrala ämbetsverk såsom krigskollegiet), Axel Oxenstierna var chef för det förra och Skytte för det senare. Till beskickningschefer utsågos, förutom Skytte, huvudsakligen därtill skolade utlänningar. Den berömde statsrättslärde holländaren Hugo Grotius, vars bok "De jure bellis ac pacis" Gustaf Adolf ständigt medförde på sina fälttåg, blev svensk ambassadör i Paris. En utrikesministers åligganden sköttes av rikskanslern.

Redan på 1200-talet omtalas i Sverige konungens kansler; för det mesta var det en av biskoparne, som således samtidigt var påvens och konungens ämbetsman, vanligen utsedd av den förre. Kanslern förestod konungens kansli. Gustav Vasa bröt med påven och utsåg 1538 sin gunstling Conrad von Pyhy till överstekansler. Rikskanslerstiteln infördes 1569. Regeringsärendena fördelades 1617 på kollegier, därav det viktigaste var kanslikollegium. Axel Oxenstierna var både rikskansler, såsom sådan chef för kanslistyrelsen, och president i kanslikollegium. Regeringsformen av 1634 degraderade kansliet till fjärde rikskollegiet. Dess president var fortfarande rikskanslerep, och rikskanslirå, med lika rösträtt som ordföranden, voro två, längre fram i tiden fyra riksråd, hovkansleren och två statssekreterare,

År 1680 infördes i stället för rikskanslipresidents- och rikskanslirådsvärdigheterna benämningarna kanslipresident och kanslirå, och titeln rikskansler bortföll. Kanslirådens antal minskades 1693 från fyra till ett. Statssekreterarnes titel ändrades av Carl XII på nyårsaftonen 1697 till statsråd; så åldrig är statsrådstiteln i Sverige. Men statsråden voro, liksom tidigare statssekreterarna, icke mer än två, greve Piper "för inrikes ärendena" och Polus "för utrikes ärendena" (dessa ord ingå i vår nuvarande utrikesministers titel). Piper och Palus fingo emellertid inga efterträdare, och sedan tsar Peter 1709 infångat Piper, dröjde det jämnt hundrå år tills någon ånyo begå vades med statsrådstitelen.

Från Turkiet bestämde Carl XII 1713, att kanslier skulle uppdelas på ett kollegium och sex expeditioner (departement). Kollegiet, vars preses var kanslipresidenten, hade bl. a. till uppgift att rådslå om utrikes ärenden. Dessutom funnos ej mindre än två utrikesdepartement, kallade "första utrikesexpeditionen" och "tyska" eller "andra utrikesexpeditionen". Chef för vardera av departementen var ett s. k. ombudsråd, som ej var medlem av kollegiet. Ombudsråden skulle vara föredragande inför kungl. maj:t och sedan ombesyra expedieringen av fattade beslut.

Från år 1719 bestod kansliet av kanslipresidenten och tre riksråd: Förutom kansliet funnos tre "expeditioner", däribland "expeditionen för utrikes ärenden". I spetsen för expeditionen stod en statssekreterare, som jämväl var ledamot av kollegiet.

I regeringsformen och kanslioränningen, båda av år 1720, bestämdes, att kanslikollegium skulle bestå av ett riksråd såsom kanslipresident, samt ett annat riksråd med titeln rikskansliråd, vidare hovkansleren, de tre statssekreterarne (departementscheferna) och fyra kansliråd, längre fram flera kansliråd.

År 1777 överflyttade statssekreterarens för utrikes ärenden åligganden på hovkansleren, som således blev en slags departementschef

Den siste verklige kanslipresidenten hette von Düben; ämbetet upphörde med honom i november 1790, och sedan omhänderhades utrikesministerportföljen av Gustaf III själv, biträdd av den inflytelserike statssekreteraren Franc.

1792—1799 utdelades rikskanslerstiteln utan medföljande maktbefogenhet. I februari 1801 upplöstes hela kanslikollegiet, titeln kanslipresident återinfördes.

I stället för kanslikollegiet infördes 1809 "kanslistyrelsen" med en "utrikes statsminister" såsom chef. Sex "statsexpeditioner" inrättades, däribland "konungens kabinett för utrikes brevväxling". Kanslistyrelsen upphörde att fin-

(Forts. a sid. 2.)

BRYTEN TYSTNADEN!

Av chefredaktör J. LOPEZ, Alger.

Det starkaste försvarsvapen, som Israels högste föra emot oss, är tystnad, ihjältigande. Alla tidningar, som hava lydnadsplikt mot dem, hade förbjudit att på något sätt återge våra upprop, ja de få ej ens nämna våra namn. (Jfr vederbörandes här i Sverige använda taktik, t. ex. gentemot tidningen Nationen!) De ha ålagt sina vänner att under inga omständigheter gå emot oss i öppen strid och att underlåta allt, som skulle kunna fästa världens uppmärksamhet på händelserna i Alger och Frankrike. Judarna känna alltför väl, att hatet, som pyr under askan, ökas alltmer och en dag måste skaffa sig luft i en explosion, sådan de redan länge fruktat. Frankrike är nämligen det stora barometer för många folk, varpå de avläsa vad som tänkes, säges och försökes ute i världen. Vår regering som är en "juderegering", vilken benämning den antisemitiske polemikern Urbain Gohier gav denamma, lägger stor vikt uppå att alla hebreer i världen tro, det Frankrike vore helt och hållet underkastat. När judarna i sina fästen Marseille, Paris, Bordeaux etc. mottaga hela strömmar av meningsfränder från Levanten, Polen och Balkan, kunna rabbinerna och kaptenerna i den judiska armén glädjeyrställande jubla emot sina rasfränder, då dessa lämna båten eller stiga av tåget: "I åren hemma; Frankrike är ert Kanaan, förfogen över edra hus, åkerfält, fabriker, järnvägar. Icke en enda röst skall höjas mot eder, fransmännen ligga på magen för eder."

Vår juderegering lägger, vi upprepa det, stor vikt uppå att antisemiterna i hela världen tro, att det i Frankrike ej finnes något judehat. Deras agenter äro ålagda att överallt, i Polen, Österrike, England, Tjeckoslovakiet, Tyskland, Ryssland, Amerika o. s. v. bekräfta och städse på nytt inprägla hos folk: "Antisemitismen här det förflutna till; se på Frankrike, läsen de franska tidningarna; man skulle skämmas för att uttala ett enda skarpt ord mot detta utvalda väsen, Jehovas sändebud, denna övermänniska och allsmäkige herre, *juden*. Ni skulle verka fanatiker, om ni reste eder mot juden, och i Frankrike skulle man betrakta eder som vildar."

Och detta argument tyckes dra. Också kartellmännen, beklagansvärda marionetter i de judiska herrarnas starka klor, kunde ej annat än bekräfta för de hebreiska journalisterna från England och Amerika: det finnes ej längre ringaste spår av antisemitism i Frankrike, och om det funnes någon sådan, så skulle den genast undertryckas. Detta var Israels och dess Kahals lösen. Vi måste dock känna vår uppgift och förkunna för alla världens arier vad vi uträttat i Oran, här på algerisk botten, och vilken framgång vi haft. Och vid detta tillfälle skall man ej kunna förbigå

(Forts. å sista sid.)

Den Norbergska «förräderiaffären.»

En autentisk framställning av vad som förevarit.

Löjtnant N. i antibolsjevismens tjänst: skulle utforska Sovjet-Rysslands hemliga rustningar och anfallsplaner mot Europa.

De hemliga politiska organisationerna spela i närvarande tid en nog så betydande roll. Bakom de öppet agerande manövrera i själva verket en värld av hemliga, för mängden mer och mindre osynliga organisationer, vilkas roll ofta är direkt avgörande för händelseutvecklingen. Ty "det stora", som sker, tål oftast icke att till sin reela natur exponeras för folkens massor, i så fall skulle det icke kunna ske, varför det också beslöjas på allsköns tilltalande sätt. Den som givit upphovet till denna hemligt verkande politiska organisationsvärld är det världserörvrande Israel, som för att icke riskera att i första taget misslyckas måst klåda sina strävanden i frihetens och rättens alla bestickande talesätt. Vi hava hela långa raden internationaler, lysande av rättsoch frihetsfilosofi, alltifrån Alliance Israelite och Den Internationella Bankalliansen ned till de socialistiska, kommunistiska och anarkistiska internationalerna, mellan vilka alla tusenden osynliga, intima förbindelselinjer alltid upprätthållas och vilka alla äro inriktade mot samma höga mål: Israels erövring av världen. Denna judemaktens hemliga, under mer och mindre beslöjade former i internationalens och rättfärdighetens namn förda världserövrarekamp har efterhand tvungit motparten, den nationella, kristna världen att även organisera sig till försvarskamp. Den hotande faran har i senare tid frammanat bildandet av vissa hemliga organisationer såsom direkta motdrag mot den efter världskrigets slut av Israel i bolsjevismens gestalt presenterade revolutionära rörelsen, riktade *mot den judiska världsdiktaturen*.

Det finnes anledning att beakta detta verklighetsläge, när man går att bedöma den uppseendeväckande "förräderiaffär", som under sista halvåret här i landet låtit så mycket tala om sig och som i dagspressen gått under namnet "den Norbergska förräderiaffären". Det var såsom vi tidigare framhållit alltfrån begynnelsen något mystiskt däröver. Av de uppgifter, som genom dagspressen utkolporterades rörande densamma, var det icke möjligt att bilda sig någon hållbar uppfattning rörande dess verkliga art och natur. Här liksom alltid, när det gäller frågor av större politisk räckvidd, fick man det intrycket, att "pressupplysningsväsendet" konsekvent sökte vilseleda allmänheten rörande sanningen. Under de dagar "affären" var i uppsegling konstaterades över hela linjen i dagspressen, att det rörde sig om en förräderiakt av största dimensioner. I fem- och sjuspaltiga artiklar utpekades löjtnant Gösta Norberg som en fosterlandsförrädare av mest föraktliga typ, den där stått i begrepp att till främmande makt, här Sovjet-Ryssland, förråda hela vårt kustförsvar. Någon dag senare fick man emellertid i samma tidningar med Bonnierska D. N:i tåten läsa, att löjtnant Norberg var "fullkomligt oskyldig" och att den skyldige var sovjetryske militärattachén Orás, vars återkallande från sin befattning vid härvarande sovjetlegation även lätt och lekfullt genomdrevs. Samtidigt "hemligstämplades" alla papperen i "affären" med en rent av nervös iver, på det att intet olämpligt skulle nå ut till offentligheten. Och härtill ansåg man sig tydligen ha sina mycket randiga skäl. Ty det stred kantänka mot den vedertagna "demokratiska" s. k. öppna diplomatins "heliga" grundsatser att på något sätt informera världen om vad som i verkligheten angick den, så mycket mer som det i förevarande fall rörde sig om ett gebit, som på intet vis lämpade sig för offentligheten, Nationen krävde emellertid som man erinre sig papperen på bordet. Vad allt förekommit i "den Norbergska förräderiaffären" var nämligen av sådan art, att den genom dagspressen framförda förräderirelationen icke utan vidare kunde tagas för god. Den gjorde plausibelt, att löjtnant Norberg i egenskap av provokatör spelat under täcke med de revolutionsströmvinden eller den illustra krets, som f. n. för spiran i vårt land. Det gavs åtskilliga omständigheter, som talade såväl för som emot N:s förrädareri. Den svenska allmänheten hade rätt att i denna sak få veta sanningen. — Så kom "förräderiprocessen" inför krigsrätten, vilken tydligen var avsedd att på en gång tillfredsställa den s. k. allmänna opinionen och medels "det hemliga bevismaterialet" övertyga offentligheten om rättskaffenheten av det omdöme, som genom dagspressen en gång blivit fällt, o. förta löjtn. N. alla möjligheter att få saken synad i hela dess vidd.

(Forts. å sista sid.)

Den statsfientliga judiska läran.

Av TH. FRITSCH, Leipzig.

(Forts. fr. förég. n:r.)

6.

Fiendskap mot den icke-judiska staten, underkuvandet och utrotandet av icke-judiska folken.

5 Mosebok 17: 15, "Du skall sätta en av dina bröder till konung över dig. Du kan icke sätta en främmande, som icke är av din stam, över dig".

Esaias 60: 12, "Ty de hedningar (icke-judar) och konungariken, som icke vilja lyda dig, de skola omkomma, och deras folk skola förödas".

5 Mos. 7: 24, "Han skall giva dig deras konungar i ditt våld, och du skall utplåna deras minne på jorden".

5 Mos. 6: 10—11. "Fruktа dig icke för detta landets folk, ty de hava givits dig till roy".

... "för att giva dig stora och sköna städer, som du icke har byggt, och hus fulla med gods, som du icke har fyllt, och vingårdar och oljeträd, som du icke har planterat — på det att du må äta och varda mätt".

Esaias 49: 23, "Och konungar skola vara dina skaffare och deras furstinnor dina ammor. De skola inför dig nedfalla på sitt ansikte och slicka stoftet av dina fötter".

Esaias 60: 10—12, "De främmande skola bygga dina murar, och de ras konungar skola tjäna dig.... Och dina portar skola städse stå öppna dag och natt, på det att folkens ägodelar skola föras in till dig, och deras konungar skola införas till dig".

7

Bedrägeri mot staten är tillåtet.

Choschen ha-mischpat 388, 2: "Om konungen befaller, att vin eller sträfoder eller dylika varor skola inlevereras till honom, och en angivare går till honom och säger: Se den och den har ett förråd av vin eller hö på den och den orten, och man sedan går dit och hämtar det, så är han (angivaren) förpliktad att ersätta (den andre juden) det man tagit från honom".

8

Förhållandet inför domstol.

Talmud, Baba kamma 113 b, giver följande anvisning åt den judiske domaren: "Om en jude har en process med en icke-jude, så skall det gå till sålunde: Om du kan låta din broder (stamförvant) vinna enligt judisk rätt, så låt honom vinna enligt den och säg till icke-juden: Så säger vår rätt. Men kan du låta honom vinna enligt icke-judisk rätt, så låt honom (juden) vinna enligt den och säg sedan till icke-juden: Så säger Eder rätt. Men om det icke låter sig göra, (d. v. s. om varken den ena eller den andra lagen är gynnsam för juden då må man försöka övervinna honom (icke-juden) genom juridiska knep".

9

Mened må tillåtas.

Jore de'a 239, 1. Hagn: "Om en jude har bestulit en icke-jude och blir ålagd edgång i närvaro av andra judar och de veta att han skulle svära falskt så skola de nödga honom att söka förlikning med icke-juden och icke svära falskt, till och med om han skulle bli tvungen att svära, emedan namnet eljest skulle bli vanhelgat genom hans ed. Men om han blir tvingad (att svära) och det icke blir fråga om något vanhelgande av namnet, så bör han i sitt hjärta förklara eden ogiltig, emedan han blivit tvungen att svära, liksom redan tidigare blivit stadgat i § 232".

Choseh, Ha-mischpat 28, 3: "Om en icke jude har en fordran hos en jude och det blott finnes en jude, som kan avlägga vittnesmål mot juden till förmån för icke-juden, utan att utom juden ännu ett vittne finnes, och icke-juden uppfordrar honom att vittna för sig, så är det, på en plats, varest den lagen är gällande, att man enligt *ett* vittnes utsago kan kräva penningar, förbjudet för juden att vittna, och om han har avlagt vittnesmålet, så skall man utesluta honom ur församlingen".

På den stora "försoningsdagen" uttala judarna i synagogan under stor högtidlighet tre gånger följande s. k. "Kol-nidre-bön": Alla löften avsägelser och förbannelser (konami, kinuje, kinuse) och eder, som vi skola lova och svära och förbanna och förbinda med våra själar från och med denna försoningsdag till den (nästa) försoningsdagen, som till vår frälsning skall komma: alla dessa ångra vi: de skola alla vara upplösta, upphävda, förlåtna, förlorade och utplånade, utan kraft och utan giltighet. Våra löften skola icke vara några löften mer, och våra eder skola icke vara några eder". (Jämför Dr Erich Bischoff: Rabbinska Fabler. sid. 11).

10

Hemlighållandet av den judiska läran.

I Sanhedrin 59 a och Chuggin 13 a lär Talmud, att en icke-jude, som studerar Talmud, eller en jude, som undervisar en icke-jude i Talmud, skall straffas med döden.

I Schave Thesohuba heter det, att en jude, som översätter något ur Talmud eller ur annan rabbinsk litteratur, så att det blir tillgängligt för icke-judar, skall betraktas som förrädare (denunciant) och hemligen skaffas ur världen.

Det är alltså ett tämligen lönlöst företag att rådgöra sig med en rabbin angående riktigheten av vissa ställen i Talmud.

11.

Lönnord är tillåtet.

Choschen ha-mischpat 338, 10: "Det är ännu i dag tillåtet att överallt döda en förrädare, och det är till och med tillåtet att döda honom sedan angivelsen har skett, d. v. s. om han blott sagt: jag skall angiva den och den (så att han antingen kroppsligen eller ekonomiskt lider skada — även om det blott skulle röra sig om ett litet belopp), så har han prisgivit sig åt döden, och man må varna honom och säga till honom: förråd icke! Men om han trotsar och säger: nej, jag skall dock förråda, så hjälper lagen, att han skall slås ihjäl, och den som gör det, honom räknas det till förtjänst".

Choschen ha-mischpat 338, 15: "Om det kan bevisas om någon, att han tre gånger förrått en jude eller hans penningar åt en icke-jude, så må man söka medel och utvägar att skaffa honom ur världen".

"Till de utgifter, som man haft för att skaffa en förrädare ur världen, äro alla innevånare (d. v. s. judiska) i en trakt skyldiga att bidraga, t. o. m. de, som eljest betala sina skatter å annan ort".

12.

Judisk osedlighet.

Vad som i vissa skrifter, vilka göra anspråk på att vara av religiös karaktär, verkar särskilt egendomligt för att icke säga anstötligt, är sysslandet med orena könsliga ting. De råbbinska skrifterna äro fulla med dylikt. Könsumgänget — även det utomäktenskapliga — tillmäter juden synbarligen den största betydelse, utan att därmed förbinda någon skamkänsla. Han talar och skriver överallt öppet om dessa ting och formligen skryter med sina könsutsvävningar. Så t. ex. berättas det om Eleasar ben Durdeja, att det ej fanns en flicka i hela världen, som ej tillhört honom (Aboda sara 17 a). Äktenskapsbrott med en icke-judisk kvinna räknas ej som sådant, enär äktenskap bland icke-judar enligt judisk uppfattning ej är rättsgiltigt (Sanhedrin 74 b). Även könsligt våld mot barn är tillåtet. I Aboda sara 37 a, lieter det: "Våra Vise sä-

(Forts. å sista sid.)

Den 25 Maj

Israels revolutionsrätt i Sverige.

Den av senatorn Leon Ljunglund till regeringen framställda interpellationen rörande "sovjetryska handelsdelegationens" i hägnet av de densamma tillerkända speciella rättigheter bedrivna verksamhet har i vida kretsar väckt tillfredsställelse, om man ock mångenstädes ej kunnat undgå att finna interpellantens återhållsamhet alltför långt driven. Den utgör ett glädjande tecken till att det trots allt dock ännu gives krafter i Sveriges riksdag, besjälade av en viss nationell ansvarskänsla. Men så är det också på högsta tid att riksdagen vaknar, ty vi äro hunna mycket långt på det sluttande planet och hava redan perspektivet av den gapande avgrunden inför våra ögon. Våra statsmäns och politikers falhet och ynkliga feghet ha bragt oss i detta läge. Svenskarna vandra sorgfritt sin väg fram i tron att allt är väl beställt, men i verkligheten vandra de på en krater, som när som helst kan komma till utbrott. Vi ha varit så enfaldiga att öppet tillerkänna hela mänskligheten svurne fiende sedan årtusenden, det gudlösa, världsimperialistiska Israel, den så gott som fullständiga bestämmanderätten i vårt samhälle; vi ha medgivit det rätt att i idépolitikens gestalt desorganisera hela utvecklingen i Sverige och leda den mot nationell undergång: vi ha slutligen sett kronan på verket i fråga om nationell enfald genom att tillerkänna samma världsrevolutionära makt rätt att inom riket hålla sig med full revolutionär utrustning, egen representation i riksdag och kommunalfullmäktige, hemliga beredskap samt en egen av rättvisan skyddad revolutionär central i huvudstaden. I toleransens namn! Det "heliga" Israel har åter en gång fått bestyrkt riktigheten av sina skriftlärdas uppfattning om de "otrogna", gojimfolken (icke-judarna), såsom "själlösa djur", endast och allenast skapade för att berjäna judarna. Det är ett faktum, som av ingen sakkunnig kan bestridas, att utvecklingen i vårt land sedan lång tid varit ledd icke efter svenska grundsatser mot svenska mål utan uteslutande efter judiska grundsatser mot judiska mål. Regering, riksdag, partier och press hava sedan årtionden i allt av vikt tagit direktiv från den på Sveriges omstörtning inriktade judemakten, men naturligtvis har man aktat sig för att för allmänheten ens antyda ett ord därom utan städse gett handlingarna skenet av åtgöranden till höjande av det folkliga välbefinnandet. Nu ansåga också tiden inne för tillerkännande av rätt åt Israel att här "med alla till buds stående medel" arbeta för det svenska nationalsamhällets våldsamma, revolutionära omstörtning. Den bedrövliga roll statsmakten i sin utomordentliga "tolerans" här spelat, visar, huru långt vi i själva verket äro komna på förfallets brant. Genom det av årets riksdag antagna "sovjetryska handelsavtalet" har såsom vi tidigare påpekat den i Sovjetunionens gestalt uppträdande världsrevolutionära judemakten medgivits en ur statsrättslig synpunkt fullkomligt vidrig exterritorialrätt, som givit den en faktisk ställning som officiellt erkänd revolutionsmakt i Sverige och gjort den oåtkomlig för den svenska rättsskipningen — varigenom en tryggad utfallsport å svensk mark skapats för de revolutionära omstörtningssträvandena. Riksdagen tvingades såsom vi veta under hot och pock att antaga det nesliga avtalet. Att verkningarna därav snart skulle visa sig, var självklart. Sovjetherrarnas på sistone visade intresse för våra inre svenska förhållanden, episoden med den brinnande bibeln etc. i samband med demonstrationståget den 1 maj, den därvid anordnade "stora" uppvaktningen för revolutionsminister Kopp — allt detta visar, att Höga Vederbörande fullt ut förstått att uppskatta värdet av de enastående "specialrättigheter", som genom "handelsavtalet" förlänats dem.

Den svenska statsmaktens fulla erkännande av Israels revolutionsrätt i Sverige är alltså ett ofrånkomligt faktum, ehuru regering och riksdag naturligtvis ej heller på denna punkt vilja erkänna sanningen. Runt om i landet motses nu med spänning regeringens svar på hr Ljunglunds interpellation. Hr L. riktar den frågan till regeringen:

"Anser regeringen det ligga i Sveriges intresse att trots händelserna den 1 senaste maj fortfarande medgiva åt ryska handelsdelegationen speciella rättigheter? Eller vore det icke lämpligt att oförtröljligen uppsäga de innevarande år mellan Sverige o. Ryssland träffade överenskommelserna om sagda delegations exterritorialrätt?"

Den Löfgren-Ekmanska kretsens omtanke om Sveriges intressen har under de gångna årtiondena på ett sådant sätt praktisk-politiskt deklarerats, att någon tvekan rörande var den hör hemma alls icke behöver råda. Den har i allt lydigt marscherat det på Sveriges omstörtning inriktade Israels vägar. Excellensen Löfgren har ju sedan lång tid tillbaka spelat rollen av regerande husen Bonniers och Wallenbergs politiske homme d'affaires inom statsmakten. Men huru länge skall, frågar man sig, hela det rådande skandallösa politisk-sociala tillståndet i vårt svenska samhälle få fortfara? Inser man ej, vilket skriande vanvett det är att tillerkänna judarna laglig rätt och frihet att revolutionera samhället? Ty om något annat är det här, trots alla försök att vanställa fakta, icke fråga. Eller saknar man männe vetskap om vad Sovjets "diplomater" och "handelsdelegater" i verkligheten bära i skölden. Händelserna runt om i världen skvallra dagligen och stundeligen om vad hrr "sovjetdiplomater" och "handelsdelegater" ha för sig. Men våra kloka statsmakter, regeringen och riksdagen, förstå intet därav, och varför ej? Jo, deras roll är numera inställd på att tjäna icke svenska folket utan det "heliga" Israel. Säge de sig omkring, skulle de runt om i världen och även hos oss skåda bevis i oändlighet för vad de i sin otroliga enfald omöjligen kuñna tro. Sannolikt med icke mindre indignation skulle de ropa på och fordra bevis för "de infama beskyllningarna" i själva det ögonblick juderevolutionen här stode i ljusan låga. Där man icke vill se där ser man icke. Folket uti i landet är dock ej fullt så skumögt som dess representanter. Det börjar förstå, att det rör sig om ett lömskt förräderi mot den egna nationen och staten att såsom representanterna gjort tillåta den på statens omstörtning o. folkets ekonomiska slaveri inriktade främlingsmakten att här öppet bedriva sitt djävulsspel. Inom tongivande s. k. statsmanna- och politiska kretsar ha sinnena uppenbart sedan lång tid varit fullständigt omtöcknade av allt det gyllene skimret så att sunda förståndet helt fått vika. Tillvaron inom landets egna gränser av en av statsmakten tolererad, på medborgarnas förledande till mordhandlingar och det svenska nationalsamhällets våldsamma omstörtning inriktad organisation, med speciella rättigheter utrustad för sin revolutionära uppgift i den judiska världserövrarematktens tjänst liksom förhandenvaron av en egen representation i Sveriges riksdag åt samma makt — allt detta kan icke betecknas annorlunda än som en skandal o. en skam, som snarast böra utplånas. Tiden är ine för de svenskasinnade i landet att rycka in med i kampen! Det duger ej att längre låta Israels agenter ensamma sköta rikets angelägenheter. Detta skulle ofelbart leda till katastrof. Res dig, svenska folk, innan det är försent, skaka av dig oket, återvinn din frihet!

Ut ur landet med hela den centrala härden för den härskande, korruptiva regimen! Ha vi icke låtit tillräckligt länge missbruka vår godtrogenhet, vår så vackert lovsjungna "tolerans" och "själlöshet"? Vore det ej på tiden att vi visade, att vi också äro ett folk med historia och anor? Hr Ljunglunds interpellation är visserligen enligt vår tanke alltför modest och hänsynsfull och motsvarar därför icke situationens krav svensk nationellt sett, men den synes dock peka åt rätta hållet, vilket man har anledning att med tillfredsställelse konstatera. Regering och riksdag ställas nu inför ett prov. Skola vi i Sverige kunna undgå den oss tillämnade förstörelsen, måste vi snarast skrida till energiska åtgärder. Det onda måste röjas undan med roten! Utan att så sker, kunna vi aldrig räkna med att återfå samhället att tillfriskna. Att kompromissa med lögnens och mörkrets makter är detsamma som att ge sig dem i våld. Det gäller nu vårt folks liv. Därhän äro vi komna i judisk demokratisk "frihetsutveckling". Och ju längre vi tillåta djävulsmakten att tränga in i den svenska samhällskroppen, desto starkare bliver dennes ställning och desto svårare uppgiften att en gång komma tillrätta med honom. Ingen tid är att förlora. De svenskasinnade må resa sig till självförsvar och fordra en radikal ändring av kursen vid riksstyret. Främst måste krävas, att landets regering och riksdag med anledning av allt vad under årens lopp och i all synerhet i senaste tid förevarit och varav tydligt framgått, att Komintern och Sovjetregeringen i Moskva genom sina härvarande representanter och agenter varit verksamma för det svenska nationalsamhällets omstörtning, avbryter alla förbindelser med sovjet-ryska regeringen och ger såväl härvarande sovjetryska diplomatiska representation med hr Kopp i spetsen som "handelsdelegationen" resspass. Hela det revolutionära sällskapet bör förständigas att inom utsatt, kort tidsfrist försvinna ur landet. Den revolutionssträvande judemaktens i bolsjevismens namn här upprätthållna organisationer för igångsättande av massmord å svenska medborgare samt för rikets våldsamma omstörtning måste snarast förbjudas. Vidare måste påfordras en ändring i rådande praxis i riktning att få gällande lag, särskilt i vad rör upproriska konspirationer mot rikets och medborgarnas säkerhet, efterlevd. Slutligen måste krävas anhängiggörande av förräderiprocess mot alla i komplotten delaktiga, den där bringar fullständig klarhet rörande den sedan åratal i landet bedrivna judebolsjevikiska upprorsrörelsen, hänsynslöst avslöjar alla däri inblandade samt bringar de skyldiga, anstiftarna såväl som verktygen, till välförtjänt straff. Ingen fosterlandssälskande svensk bör vid höstens riksdagsmannaval ge sin röst åt en kandidat, som icke är redo att med all kraft gå in för genomförande av kravet på en radikal upprensning av den bolsjevikiska härden i Sverige.

PRESSKONSERTEN

Staten och dess uppgift.

Rörande staten, dess uppgift och verksamhet råder inom samtliga demokratiska kretsar de mest underliga, på sunt förnuft blottade föreställningar. Förekomsten av dylika kan väl icke förhindras och vådan därav är för samhället mättlig, så länge de hålla sig inom de mera privata kretsar, men den dag de rycka fram med anspråk på att få dirigera den allmänna utvecklingen i landet, då är det fara å färde. Att vår nuvarande "reformistiska" judedemokrati tagit till sin uppgift att reformera länder det svenska statssamhället, den saken blir för varje dag allt mer uppenbar. Men för de okritiska massorna går det så lätt att utmåla de destruktiva gärningarna i den mest rosenröda, folkligt tilltalande dager. Och detta kan gå länge nog, men en dag brister bubblan. Man tyckes över hela linjen förlita sig på, att syndafloden skall komma "efter oss", så att man själv skall vara skyddad.

I en ledande artikel, "Staten", erinrar Nya Dagligt Allehanda (h.) om huru staten visat sig vara en mycket dålig arbetsgivare, ej minst ekonomiskt sett, och alls icke något medel till den allmänna ekonomiens upphjälpande, snarare tvärtom. Gentemot de hrr socialisters i judén Marx' anda fortsatta spekulationer skriver tidningen:

Indragningen av enskild egendom till staten skulle få ungefär samma följder som om en godsägare inköpte alla smågårdar i grannskapet och sedan ej kunde få kompetent folk att sköta den ökade arealen. För kompetens ha socialisterna tills dato ingen respekt, men några års deficit och utsikten till statsbankrutt inom snar framtid skulle kanske lära dem värdesätta en vara, som de aldrig förfogat över. Kompetensen är ett kapital, som varken med list eller våld låter indraga sig till staten. Kompetensen skall alltid föredraga den fria marknaden och de obegränsade möjligheterna. I alla händelser skall ingen dugande man låta locka sig att för underbetalning (och staten underbetalar alltid) krafsa kastanjerna ur elden åt politiska bossar, som själva ingenting begripa.

Staten har utan att behöva syssla med ting, som den blott förfuskar, en uppgift, som är tillräckligt stor ändå. Den har att militärt, ekonomiskt och kulturellt skydda och stödja de enskildas fria konkurrens och fria uveckling. Staten skall sörja för försvaret (direkt eller indirekt), för skolväsendet, tullskyddet och i någon mån för understöd åt sådana verksamhetsgrenar, som ej bära sig, men ändå äro nödvändiga för nationens materiella eller andliga odling. Det är enfaldigt att av staten begära försörjning av alla, som (mer eller mindre frivilligt) gå arbetslösa. Staten kan däremot garantera arbetstillfällen genom understöd åt vacklande industrier, vägföretag, kulturarbete och annat. Men det understöd, som ej i själva verket har karaktären av lån, pension eller belöning, bör ges med sparsamhet och endast tillfälligt. Det är beteckande för socialdemokraters och kommunisters förvirrade begrepp, att de endast kunna ifrågasätta, att staten skulle åtaga sig regelbunden försörjning av arbetslösa utan vederlag i arbete och utan sådan ersättning i taxan för sådant arbete, som sammanhänger med statens vanliga och antagligen nödtvungna kutym att alltid underbetala. Den kutymen blir säkert bestândande också under socialiststyre.

Vi instämma i uttalandet, att staten har en tillräckligt stor uppgift att fylla utan att behöva eller alls böra engagera sig i en mängd saker, som ligga utanför dess egentliga verksamhetsområde. Det är oförsvarligt att personer, som uppenbart äro utan varje spår av kompetens för uppgiften, skola tillåtas att såsom nu sker ombesörja skötseln av hela folkets angelägenheter.

Den nya tyska riksförsamlingen.

Enligt de förra söndagen förrättade valen till tyska riksdagen räknar denna 489 medlemmar, fördelade på nedanstående partier:

Socialdemokrater 152 (förut 131),
tysknationella (inklusive ett par dem närstående smågrupper, kristligt nationella bondepartiet etc.) 91 (111),
centrum 62 (69),
tyska folkpartiet 44 (51),
kommunister 54 (45),
demokrater 25 (32),
bayerska folkpartiet 16 (19),
ekonomiska gruppen jämte en annan mindre grupp 31 (17),
nationalister (Hitlerpartiet) 12 (14-,
folkrättspartiet 2 (0).

Valdeltagandet var enligt de officiella siffrorna mindre än vid de föregående valen, eller endast 75 procent.

Örebromötet kräver upprensning av Spritpanamat.

Göteborgsresolutionen antagen.

Protest mot de rikadagsmän, som sökt förhindra en undersökning.

Det till förra söndagen av "Civilisationspartiet" i Örebro utlysta opinionsmötet i spritmonopolfrågan blev en värdig motsvarighet till det stora opinionsmötet i Göteborg den 13 maj och vittnar om den i landet rådande stämningen beträffande den i vår tid heltvisst enastående statsskandal vårt svenska spritmonopol utgör.

Sedan en sångkör utfört några nummer och organisationens v. ordförande, lokmästaren *Fredborg*, hälsat de närvarande välkomna, höll dagens huvudtalare, direktör *Adolf Andersson* å Ekebo, ett föredrag om Spritmonopolet och dess verksamhet, vilket åhördes med spänt intresse och belönades med kraftiga applåder. Dir. A:s anföranden var i huvudsak av samma innehåll som hans här förut relaterade föredrag i Göteborg.

Därefter talade partiets ordförande, doktor *N. A. Nilsson*, om alkoholfrågans utveckling under de senaste femton åren i olika europeiska länder, särskilt Frankrike. Tal. påvisade bl. a., hurusom alkoholförbrukningen under denna tid visat en betydligt större minskning i Frankrike än hos oss, trots att i det nämnda landet så gott som alls inga restriktioner eller tvångsförbud förekommit.

Det synnerligen vällyckade mötet avslutades med antagandet av en resolution, i huvudsak överensstämmelse med den av Göteborgsmötet antagna och i vårt förra nummer in extenso återgivna, med tvenne tillägg, nämligen dels att en protest uttalades mot alla de riksdagsmän, som sökt förhindra en undersökning av monopolkoncernen, och dels uppdroga åt styrelsen att hos regering en anhålla att få utse en ordinarie ledamot och en suppleant i den kommitté, som skall tillsättas i och för omarbetning av nu gällande rusdrycksförordning.

Utrikes Ärendena.

(Forts. fr. sid. 1.)

nas till 1833, och utrikes statsministern blev ensam chef för kungl. maj:ts kansli tills departementalstyrelsen 1840, då han blev chef för ett av de sju departement, som upprättades, utrikesdepartementet. Samtidigt avskaffades hovkanslers- och statssekreterarebefattningarna; varje departement fick sin expeditionssekreterare såsom departementschefens närmaste man med undantag av utrikesdepartementet, som fick överta sekreteraren i kungl. kabinettet för utrikes brevväxling.

Det nuvarande utrikesdepartementet är en kameleont. Officiellt kallas det för "kungl. utrikesdepartementet" *eller* "kabinettet för utrikes brevväxlingen". I själva verket är det ett departement *och* ett kabinett; departement så till vida att det liksom de övriga departementen utgör en avdelning av kungl. maj:ts kansli och sysslar med att bereda, föredraga och expediera kungl. maj:ts beslut; kabinett så till vida, att det är ett centralt ämbetsverk för utrikesförvaltningen med utrikesministern såsom generaldirektör.

Kabinettet för utrikes brevväxlingen har uppkommit på följande sätt. Från Axel Oxenstierna förvaltades samtliga utrikesärendena av kanslikollegium med rikskansleren och senare kanslipresidenten såsom ordförande jämte övriga ledamöter av kollegiet, vilka hade lika beslutanderätt som ordföranden. Men, hur det än är, även i ett kollegialt ämbetsverk, där presidenten endast skall vara primus inter pares, gör sig lätt en tendens gällande, att en del ärenden avgöres så gott som allenast av preses. Särskilt måste ju detta bliva fallet, då det gäller utrikesärenden, som påfordra sekretess. Rikskanslern och sedermera kanslipresidenten hade en handsekreterare, efter år 1714 kallad presidentssekreteraren, som jämte rikskanslern resp. kanslipresidenten efter hand fick sköta de egentliga ministeriella, med hemliga ärendena. Under frihetstiden växte handsekreteraren ut till ett helt ämbetsverk, som fick namnet "presidentskontoret", bestående av, förutom presidentssekreteraren, två första och fem andra sekreterare. Då Gustaf III under senare år självskötte utrikesministersysslan, gick genom presidentskontoret alla rent politiska ärenden under konungens ledning. År 1791 fick i anslutning till den utveckling, saken tagit, kontoret ändrat namn: konungens kabinett för utrikes brevväxlingen. Chefen för kabinettet kallades kabinettssekreterare. De flesta ärenden av sådant slag, som nu gå genom utrikesdepartementets handels-, personal- och juridiska avdelningar, behandlades av kollegium. Kabinettet besörjde däremot brevväxlingen till beskickningarna, mottog depescher och meddelade kungl. maj:ts svar och föreskrifter. En tredje myndighet, som hade hand om utrikesärenden, var hovkansleren och hans ämbetsverk, utrikesexpeditionen, som brevväxlade med utländska monarker, utfärdade pass, expedierade traktater med främmande makter. Enligt 1809 års kansliordning fortfor fredelningen: Utrikeskabinettet ministeriella brevväxlingen; hovkanslersexpeditionens ärenden sub titulo majestatis; 3) kanlistyrelsens expedition de ärenden, som förut tillhört kanslihollegium.

Kanslistyrelsen upphörde 1833, varefter utrikesärendena fördelades på utrikeskabinettet och hovkanslersexpeditionen. Departementen inrättades 1840, därvid alla utrikesärenden lades under utrikesdepartementet. År 1850 fick detta departement tillsynen över konsuler. I förordning 1858 stipulerades, att kabinettssekreteraren fick hand om brev och depescher och blev chef för departementets tjänstemän. Överceremonimästaren är både en hovets och en utrikesdepartementets ämbetsman.

Enligt regeringsformen 1809 fanns särskild ministiriell konselj, däri ärendena föredrogos av statsministern för utrikes ärendena, i närvaro av hovkanslern. År 1909 stadgades, att alla meddelanden till främmande makt eller konungens sändebud i utlandet utan avseende å ärendets beskaffenhet skola skegenom ministern för utrikes ärendena.

Utrikesnämnd har 1921 tillkommit, så att även riksdagen har med utrikesärenden att göra, när det gäller viktiga överenskommelser med utländsk makt.

Utrikes statsministern betraktades såsom chef för kungl. Maj:ts kansli och arvtagare till kanslipresidenten. Då statsministerämbetet infördes 1876, blev utrikes statsministern minister för utrikes ärendena.

Utrikesdepartementet bör omorganiseras på sådant sätt, att utrikesministern blott får en med andra departementschefer likställd befogenhet. Ett nytt centralt ämbetsverk utrikesstyrelsen, bör upprättas vid sidan av utrikesdepartementet. Framförallt böra handelns och enskilda personers angelägenheter utomlands avkopplas från departementet.

Mitt emot Centralstationen ligger
HOTEL TERMINUS
STOCKHOLM
80 komfortabla, nyreparerade rum jämte toalettrum, försedda med rinnande kallt och varmt vatten
Enkelrum från Kr. 5:—
Dubbelrum från Kr. 10:—
Intim matsal, läse- och frisörsalong
Telegramadress: TERMINUS
Tel. och postadress: Hotel Terminus

Varför är
Solna Bryggeris PORTER-DRICKA så allmänt omtyckt?
Jo, därför
att det tillverkas av bästa råvaror under fullt sakkunnig ledning..
Ring Hagalund 95
efter en flaska på prov.
Vitaminrikaste måltidsdryck.

Gör ett besök på
"Grylan"
CAFÉ OCH MATSERVERING
25 Lästmakargatan 25
Telefon 160 83
NY REGIM
Specialité: God och vällagad mat
Lunch o. Supé med allmänt smörgåsbord
Fina Dinémiddagar
A la Carte hela dagen
Billiga priser och trevliga lokaler

Körpiskor och Ridspön
Käppar och Remtyger
köpes bäst och billigast i
ALFRED ANDERSSONS PISKFABRIK
Beridarebansgatan 12 - Stockholm
Telefon Norr 11575

Israels "sociala" världskamp till folkens frigörelse.

Israels världsförvärvarekamp föres av dess utvalda "ledare" för massorna runt om i världen med en energi, som förgisso är skyldig respekt. Livet på finanerna, på massornas axlar, måste hava en förunderlig tjusning för visst folk. Utan massornas "välvilliga" bestånd hade "Guds egendomsfolk" aldrig nått dit det nått såsom världshärskaren av i dag. Dess hjälpare — "massledare" nöja sig med att till gengäld för sina tjänster få sola sig i krav, maktens och härligheters ljuvliga skimmer såsom de där till synes regera. Under tiden utvecklas och fullkomnas alltmera Guldkalvens suveräna härskarställning allt medan den s. k. utsugningen "fullt rationellt" sättes i system.

Förutsättningen för denna Israels storstilade framryckning i samhället är s t a d i g s o c i a l o r o. "Söndra och härska!" — så lyder det gudabenådade folkets gyllene grundsats framför alla andra. — Proletären är spekulationens lydigaste redskap"! — Nåtheist dess utvalda **Dr. Bratt** agerar uppbåda till kamp, äro massorna strax med. Med ensuasm kasta sig i kampen mot "orättvisornas samhälle" — tills detta en dag "förnätts med jorden och Israel öppet kan råda in och ta hand om alltsammans. Den massorna uppbådas inte bara för till synes rättvisa reformistiska krav. När stämningen börjar bli hau i leden, här en uppryckning önskevärd, ett politiskt mål framför ett, till "den rätta kampsten behöver stimuleras, använder man sig därav. Den sociala kampsten måste inte bara vidmakthållas, en måste även föras framåt mot målet: ojemsamhällets definitiva omstörtning och det universella juderikets upprättande! Och den intresserade parten i spelet, Israel, knussiar ej på krigskostnaderna. — Det är ju ändock offret, det förhatade gojimfolket, utföraren av verket, som själv få betala dem.

Till strids för idealen!

Det stundar till val. Folket ute i landet har börjat tvivla på det härskande plutokratisk-demokratiska systemets i Israels hägn mångomsjungna förträfflighet. Den skandalösa statsskuldsättningen på något årtionde å tvenne miljarder, skandalerna kring vårt Spritpanama, där det bedrivas i samarbete mellan judisk storfinans och judisk demokrati lejt till att statens miljonvinster kommit att vändas till vilse vägar — detta och mycket annat hur vällat en viss tveksamhet inom de djupa leden. Mån frågar sig där allt tillmmanare: Vad vill egentligen demokratien?

Dräkter, Kappor och Klänningar

Tillverkas snabbt och billigast hos

EMIL MOSSBLAD

2 Sergelgatan 2
Tel. Norr 195 87, 132 74
Stockholm

Något måste alltså hittas på för att bringa upp den allmänna "proletära" stämningen. Vadan det blev en ganska enkel sak för Israels härvarande revolutionärn garde att få en enhetlig "ljungande" protestdemonstration i samband med allmän arbetsnedläggelse till stånd gentemot den sittande "liberal-frisinnade" regeringens proponerade arbetslagstiftning, till vars alla väsentliga punkter de "socialistiska" ledarna-koryféerna själva tidigare och bl. a. under sin illustera regeringstid 1926 i sak anslutit sig. Men ack, det var på den tiden en hr Gustav Möller var socialminister. Vem kan begära, att han i dag som oppositionell "proletärledare" skall omfatta åsikter, som han för två år sedan såsom statsråd förfäktade! Vi leva ju i utvecklingens tid. Ur Allehanda återge vi ovanstående lyckade teckningar till illustrerande av det iscensatta allra senaste stora folkskådespelet tisdagen den 22 maj i kungliga svenska huvudstaden. — Man leker och leker med massan. Men en dag, den dag massan vaknat till insikt om spelets verkliga art och natur — är det slut med leken!

Israels nationalekonomiske världskoryfé

vår genom "citybladet" Sv. Dags många åriga, ihärdiga propaganda "världsberömd" vordne "nationalekonomiske" professor Cassel har nu även av Den Gyllene Internationalens allra högsta ledning i Wallstreet-Newyork officiellt upphöjts till heder, rang och värdighet av "världens främste nationalekonom". Vi ha tidigare framhållit, att samme prof. C. inför sina vänner i Sverige plägat skryta med att han personligen på intet vis företrädde någon egen ekonomisk uppfattning utan att han endast tolkade herrarnas i Enskilda banken syn på problemen. Och som de ifrågavarande herrarna ju alltid representera de åsikter, som omfattas av den internationella bankalliansens herrar, så förstår man att prof. C. långt före detta de facto agerat sakförare för den ifrågavarande högförnäma kretsen, den där redan för länge sedan älskade att utge sig som "världens herrar". Denna roll har han emellertid skött med en moralisk fördomsfrihet och talangfullhet, ja varför inte fräckhet, som dragit hela den kosmopolitiska världens uppmärksamhet på honom. Här i Sverige har han ju som vi veta i intim samverkan med sina politiska och ekonomiska "vänner" lyckats lura det godtrogna svenska folket att på några årtionden skuldsätta sig till den internationella judiska ockrarefinansen på omkring 2 miljarder kronor. Med en djärvhet, som helt visst måste betecknas såsom enastående, drev han som man erinre sig den lögnen, att statsskuldsättning ur svensk-nationalekonomisk synpunkt icke endast var försvarlig utan direkt nyttig och nödvändig. Så snart en sparsamhetstendens visade sig hos statsmakten, strax var "den världsberömde" professorn framme och varnade för avbetalning å den svenska statsskulden samt för "en oekonomisk sparsamhetspolitik". Med stor energi rekommenderade han vidare ett nedläggande av olika med stor möda uppbyggda svenska näringar, därför att de ej kunde stå sig i konkurrensen med de varmare världsdelarnas och alltså ur det israelitiska "världshushållets" synpunkt voro oekonomiska. På denna och en del andra förfäktade nationalekonomiska självuppgivelsevägar, däribland slopandet av alla nationalekonomiska skrankor, en intensiv kapitalexport samt övergivandet av den "otroligt slösaktiga" fria köpenskapens väg till förmån för de judisk-kollektivistiska distributionsformerna, främst den internationella kooperationen — utlovade den illustre representanten för Israels underbara nationalekonomi ett väsentligt ökat välstånd, höjd levnadsstandard etc. åt svenska folket i dess helhet.

Att en på alla slag av skrupler så fullkomligt frigjord representant för den israelitiska nationalekonomien skulle ha utsikter att våldsamt stiga mot höjderna var endast naturligt. Prof. C. var tydligen mannen, som medels sin oerhörda vetenskapliga "världsauktoritet" skulle få de motsträviga regeringarna att falla undan för Den Gyllene Internationalens stolta planer på all världens "rationalisering". I U. S. A. har han nu firats under former, som direkt utmanat löjet. Hela långa rader av anordnade banketter, högstämda tal och celebrerande akter — ett sällsamt grandiost galaspektakel. Aldrig har väl det ekonomiska charlataneriet firat en större triumf! Bl. a. arrangerades en uppvaktning av representanternas hus för "världens främste nationalekonom". "Då han inträdde i representanternas hus", skriver det hänförda Sv. D., "ajournerade det fulltaliga huset sina förhandlingar, varpå utskottets ordförande reste sig och presenterade Cassel som världens främste nationalekonom. Hela huset reste sig därpå och applåderade, medan professorn bugande mottog hyllningen." — Svindlande humbug! Hr C. bereddes tillfälle hålla ett två timmar långt anförande inför husets bank- och finansutskott, vilket tillfälle han naturligtvis begagnade för att av all kraft argumentera för Den Gyllene Internationalens spekulativa planer. Det säger sig själv att "världens främste nationalekonom" också bereddes tillfälle framlägga sina "viktiga" synpunkter för presidenten Coolidge, men U. S. A:s president är ej såsom de flesta andra statsöverhuvud i vår tid en marionett i händerna på Guldkalvens herrar. Han är en man med ansvarskänsla och egen uppfattning i saker och ting. Hr Cassels "uppvaktning" för presidenten blev tydligen ej heller den succès han och hans höga uppdragsgivare samt Sv. D. bespetsat sig på, att döma av Sv. D:s relation därav, som tyder på att presidenten i själva verket varit ganska kylig gentemot "världens främste nationalekonom" i vetenskaplighetens namn gjorda försök till inblandning för Den Gyllene Internationalens räkning i U. S. A:s ekonomiska politik. Sv. D. skriver:

"På professorns frågor om de framtida riktlinjerna för Amerikas ekonomiska politik gav presidenten det synnerligen viktiga svaret att den kommer att fullföljas oförändrad. "Vi ämna icke företaga några radikala förändringar", förklarade presidenten. Prof. Cassel framhöll för Coolidge, att han kommit för att studera Amerikas finanspolitik och att detta land intog en ledande ställning i världsekonomien, ty alla guldvalutor voro beroende av det värde, amerikanerna hålla på dollarn. Coolidge framhöll till svar härå Amerikas utmärkta banklagar, varpå hr Cassel yttrade, att det beror även på administrationen och samarbetet med andra länder. Presidenten berömde Federal Reservebankens i Newyork chef Strong, som han betecknade som en mycket betydande man, vilket är av stor vikt med hänsyn till de angrepp som från olika håll riktats mot denne. Prof. Cassel fann presidenten mycket initierad i ekonomiska ting."

Den stora framstöten med nationalekonomiske kvasivetenskapsmannen prof. G. Cassel såsom auktoritativ påtryckare gjorde tydligen ej den storslagna verkan man räknat på. Men den framstöt, som nu gjorts, är naturligtvis endast inledningen till en universell jätteaktion från den judiska världsfinansens sida, varunder man kommer att köra med sin prof. Cassel såsom "världens främste nationalekonom". — Stackars värld!

Det Lindhagenska mänsklighetsmonumentet får ligga till sig.

Första kammarens första tillfälliga utskottet har avstyrkt slottsherrns till Alsta, fil. Carl Lindhagens motion om anhållan, att k. mit måtte skyndsamt inleda underhandlingar med Stockholms stad om gemensamt samarbetet med staten för uppförande av ett mänsklighetsmonument framför riksdagshuset.

Samtidigt förtjänar omnämnas, att Stockholm stadsfullmäktige beslutat utse hr Lindhagen till ledamot av kommittén för ett nationalmonument. Det gäller endast om: ett sådant skall kunna konstueras, som är fullt värdigt den nu rådande upphöjda kosmopolitiska aeran på Helgeandsholmen.

Publicistiska klubben hälsar vårens ankomst.

Vår kosmopolitiska "Publicistklubb" firade häromdagen vårens ankomst med en animerad "nordisk fest" ute på Saltsjöbadens Grand Restaurant. I den grandiosa festen deltogo icke mindre än över 200 medlemmar med damer, varifill kommo en del gäster från grannländerna, som inbjudits att närvara. Bland festens glansnummer märktes även ett "stort" skåltal av klubbens vice ordförande, Bonnierska D. N:s "kulturredaktör" och högra eller vänstra hand (hur man nu bör kalla det) "hedersdoktorn" vid Uppsala universitet (en av de aderton inspe m. m., m. m.) Torsten Fogelqvist, som hänförde församlingen med ett högintelligent anförande om "journalistens yrke", varur här ett par strofer:

"Av kunskapens träd på gott och ont får journalisten smaka ganska mycket. Allmänhetens uppfattning om journalisten och hans verk är mycket skiftande. Man fruktar honom, man kurtiserar honom, man vädjar till hans hjälp, men å andra sidan föraktar man honom, talar illa på hans rygg. Detta hör emellertid till yrkets risker, och varje yrkesman får ta den. Den stora allmänheten glömmer ofta dessa risker och även de storverk som journalisterna dock alltid göra, nämligen att varje dag ge allmänheten en bild av världen." — En skål för journalistiken, Leve den!

Nog har hr "kulturprosten" rätt uti, att journalisten av den nutida typen får smaka "ganska mycket" på kunskapens träd både på gott och framför allt på ont. Det är emellertid dråpligt att skåda självaste Karl Otto Bonniers journalistiske livdrabant vid ett tillfälle som detta vara den som för journalistmoralens talan. Den anständigare delen av kåren borde sannerligen icke kunna känna sig till freds med slikt gyckelspel. Det där "storverket" hr Fogelqvist talade om att varje dag bjuda allmänheten "en bild av världen" är ett storverk, som för de mesta och i all synnerhet i vad beträffar Bonnierska D. N. sannerligen icke är något att skryta med.

Efter middagen vidtog samkväm och dans till musik av Pabans jazzband, varpa följde den sedvanliga kuplettsången med Karl Gerhard samt Rulle Bohman och Ludde Genzell som medverkande och — nachspiel.

Våren har gjort sitt intåg i gamla Sverige!

Dr Bratts "bragd".

Tidningen "Landsbygden" kan icke vara med på de stockholms spritttidningarnas lovsånger över den judiska spritfinansens koryfé numro ett, doktor Ivan, som Höga Vederbörande på grund av den påträngande allmänna meningen nu funnit nödigt åtminstone för ögonblicket låta träda åt sidan. Tidningen skriver:

"Det är icke en dag för tidigt att dr Bratt ger sig av, fastän han ju söker hänga med i det sista. Efter riksdagens 2-majbeslut borde dr Bratt inse att hans tid är förbi. Sprittidningarna söka visserligen betäcka hans återtåg med prat om hans organisationsförmåga m. m. och den spritdästa dekadensfiguren Fogelqvists organ Dagens Nyheter = Fäderneslandet, kan ej neka sig nöjet att avlevererа en åsnespark mot herr Bratts motståndare.

Vi skola se en smula på dr Bratts eminenta organisationsförmåga. I verkligheten ter den sig sålunda:

1) Spritsmugglingens införande i Sverige (var före dr Bratt okänd).

2) Hembränningens införande i Sverige (var före dr Bratt okänd).

3) Bortödslande för svenska staten av några hundratal miljoner kronor.

En stående bragd! Organisationssnillet har bestått däri, att dr Bratt med statens medel besoldat en här av kommunal- och politiska pampar, som när så behövdes kunde rösta för hans system. Detta är kanske sinlle, men en del folk förstå nog icke att fullt uppskatta sådant snille utan kalla det i stället för fräckhet."

Ja, i sanning en stående bragd! Att Bonnierska D. N., israeliternas härvarande ledande organ, icke kan undgå att erfara hänförelsens och tacksamhetens känslor däröver, är ju endast naturligt.

Skåningarna vakna — bojkott mot "brattsyltan" Kungsparken proklamerast

I ett föregående nummer av Nationen refererades den kraftiga protest mot spritjudarnas omhändertagande av den populäre restauranten Kungsparken i Malmö, som nyligen stod att låsa i Hälsingborgsposten från "Många skåningar i Stockholm med omnejd". Enligt tidningen "Skånes Reflex", som utkommer i Malmö, skola malmöborna verkligen stå i begrepp att reagera i den föreslagna riktningen. I tidningens senaste nummer återfinnes nedanstående annons, vari en dylik bojkott påbjudes:

BOJKOTT
mot
Restaurant Kungsparken

Monopolbolagets nyaste mjölkko, har ifrågasatts av Hälsingborgs-Posten samt av i Stockholm bosatta skåningar. — När skola borgarna i Malmö vakna?

Ingen om sin heder och värdighet mån skåning sätte sin fot inom Restaurant Kungsparkens dörrar under Monopolbolagets regim. — Låt Monopolbolaget kalla dit pamparna och fackföreningsledarna, sina Kooperativa direktörer, disponenter o. s. v., vilka ju tack vare en hårdhänt inkassering från de arbetande hava råd till det.

Malmö i maj 1928.

Tusentals hederliga skåningar."

Man avvaktar med spänt intresse stridens utveckling. Det saknas skäl antaga, att skåningarna, som ha ett visst stadgat anseende för att veta vad de vilja, här skola ge sig första taget. Slöten bör dock riktas ännu längre för att rätt kunna ta — mot spritdrakens själva hjärterot, den monopolsträvande judefinansiella stären i kungliga huvudstaden! Här räcker inte med bara topphuggning i pereferien. Skall man komma det onda till livs, är det nödvändigt att gå till roten. Och landsortens folk är det, som skall göra't. Huvudstaden är för långt kommen på den korruptiva stråten för att därifrån för närvarande något mera positivt initiativ till reaktion skulle kunna förväntas.

I den provokatoriska nykterhetspolitikens hägn.

Efter förnyad rannsakning med de för skrot- och spritstölderna vid Strömsbruk häktade, har utslag nu avkunnats mot flertalet av de inblandade. K. Sundberg dömdes till 7 månader, Malkolm Östlund 8 månader, H. Björklund 8 månader, P. A. Persson 6 månader, O. J. Andersson 4 månader, O. A. Andersson 5 månader samt K Grankvist 8 månader, i samtliga fallen straffarbete med ett års påföljd. Dessutom dömdes fyra häktade till straffarbete, varierande mellan 3 och 5 månader, villkorlig dom. Två personer dömdes att för snatteri böta 100 kr. vardera. Åklagaren hade även yrkat ansvar för förlaskning i ett par fall, men talan i denna del ogillades. Beträffande en återstående tilltalad uppsköts målet till den 27 dennes.

Tobakssmuggling en gros i Göteborg.

En smuggelaffär av stora mått har upptäckts i Göteborg. Det gäller importerade tobaksvaror, förnämligast cigarrer och cigarretter, som under en längre tid utan tull-, och monopolbehandling i mängd på olika sätt smusslas ut ur hamnen. Bl. a. har hos en person i Göteborg beslagtagits c:a 8,000 cigarretter och 500 cigarrer, vilka icke voro monopolstämplade och vilka efter omständigheterna att döma kommit in via frihamnen.

Tullförvaltaren i frihamnen, J. Ö. berg, har förklarat, att smuggeltrafiken pågått i 3 à 4 år, och man har tidigare förgäves sökt komma trafiken på spåren. Rörande tillvägagångssättet vid smugglingarna meddelade tullförvaltaren, att en firma, som mottagit importvaror, vilka lossats i frihamnen, exporterat dem igen — men blott till någon mycket närliggande utländsk hamn — och därifrån ha sedan varorna gått med exempelvis fiskebåtar och andra smärre fartyg tillbaka hit och smusslats in. Det är en allmänt känd sak, att rätt stora kvantiteter icke-monopolbehandlat rökverk under en längre tid funnits att köpa i "fria marknaden" här i Göteborg genom ambulerande försäljare.

"Finlin" spritfångst — 24,000 liter.

Från de åländska farvattnen, där den illegala internationella sprithandeln under i landet rådande provokatoriska "förbudsregim" har en av sina förnämsta operationsbaser, rapporteras de senaste dagarna en del lyckade fångster. Bl. a. har av en finsk tullångare innanför tolvmilsgränsen nordost om Hökar uppbringats motorfartyget Volos, enligt uppgift hemmahörande i Poros, Grekland. Fartyget var av ek med två 250 hkr. motorer och ursprungligen byggt för tyska marinen. Vid prejningen uppgav fartyget intet namn, men hissade turkisk flagg. Något certifikat uppvisades ej.

Skutan, som förde 24,000 liter sprit samt 17 lådor viner och konjak, togs i beslag och infördes till Mariehamn, då intet annat dokument kunde företes, än ett turkiskt konsulatpapper, utfärdat i Warszawa. Befälhavare var en kapten Jahn av "tysk" nationalitet.

Vid förhör framgick att besättningen natten förut förfärdigat den turkiska flaggan med halvmåne och stjärna.

"En spännande smuggeljakt."

Den kände "spritsmuggelkungen" Bremer, en av de internationella spritsyndikatens förnämsta engrossister och furnerare av den illegala detaljhandeln på de skandinaviska länderna, har enligt vad meddelas från Köpenhamn vid ett besök å danskt territorium förra veckan varit i fara att omhändertagas av polisen. Bremer har sedan någon tid tillbaka haft sitt depåfartyg liggande på Hertas flak, från vilket internationella territorium han försett både Sverige och Norge med smuggelsprit.

Bremer begav sig i land för att sammanträffa med hustru och barn, som äro bosatta i Fredrikshavn. Han telefonerade från en plats utanför staden till en bekant, som han bad skaffa Bs hustru en bil, för att hon skulle kunna komma ut till honom. Telefonsamtalet inrapportera-

des emellertid till polisen, som gick ut med tullbåten för att gripa Bremer. Men denne hade märkt att något var i görningen och stack av till sjöss. Mellan tullbåten och hans smuggelfartyg blev det så ett spännande kapplöpning, som från land åskådades av en mängd personer. Spritsmugglarens motorbåt var dock snabbare än tullbåten, vilken måste återvända med oförrättat ärende.

Hemlig judisk-revolutionär presscentral i Berlin.

Enligt vad den i Berlin utkommande "kadett"-tidningen Rul lyckats avslöja stå samtliga tjänstemän vid Tass' telegrafagentur och alla sovjettidningarnas utländske korrespondenter under statspolitiska förvaltningens i Moskva d. v. s. Ogpus kontroll. Statspolitiska förvaltningens utländska presscentral befinner sig i tryska legationsbyggnaden i Berlin. Denna central förmedlar alla muntliga och skriftliga meddelanden till och från Ogpus hemliga agenter — "seksoter" — och representanter i utlandet.

Alla sovjetpressens utländska korrespondenter ha nu även fått order att stå i ständig förbindelse med denna central och dit inrapportera alla sina iakttagelser från de länder, i vilka de ha sin verksamhet, samt meddelanden om journalistföreningarna, dessas inflytande och åtgärdanden ävensom om framstående och inflytelserika enskilda journalisters liv och verksamhet. Från Moskva sändas först och främst stora penningsummor, alltid i dollars, såsom "lån" åt "seksoterna" samt till bestridande av hemliga utgifter. Vidare överskickas falska pass jämte personliga rekommendationer" för olika högt uppsatta sovjetämbetsmän, bl. a. sovjetministrar. I Berlin samlas dessutom alla karakteristiker och rapporter om medlemmarnas av handelsdelegationer och legationer verksamhet, fotografier och fotokopior av alla i olika statsinstitutioner stulna dokument samt katalogiserade urklipp ur världspressen om Sovjetunionen och dess regering.

Från Sovjetparadiset.

Högsta domstolen i Moskva har avkunnat dom i målet mot tvenne privata kreditinstitut i Moskva, som anklagats för att ha bedrivit kontrarevolutionär verksamhet på det ekonomiska området, i det att de systematiskt fört statsorganen bakom ljuset för att olagligen skaffa sig krediter för spekulationsändamål. Av de 42 häktade, vilka varit ledande personer inom de båda nämnda företagen eller tjänstemän vid statsbanken, blevo 7 dömda till döden, en frikändes och de övriga dömdes till frihetsstraff av varierande längd.

* * *

Förre presidenten i republiken Krims centrala exekutivkommitté Veli Ibrahimov har jämte ett 15-tal andra tillhörande stäkts inför högsta domstolen i Simferopol. Han anklagas för att ha vidmakthållit förbindelser med banditer och antirevolutionära element, för att ha dödat två personer, vilka angivit honom, samt för att ha förskingrat offentliga medel för röyarbandets underhåll.

* * *

Enligt vad meddelas från Moskva ha åter en mängd häktningar företagits inom röda arméns befäl. De häktade, varibland märkas 12 innehavare av mycket höga poster, anklagas för stämplingar mot sovjetmakten. Undersökningen i målet har anförtrotts åt en blandad kommission med Unschlicht som ordförande.

* * *

I sin kamp mot den kristna kyrkan sökte judebolsjevikerna i Ryssland som man erinre sig att medels organiserad splittring komma densamma till livs. Man startade en s. k. levande kyrka, i spetsen för vilken sattes "metropoliten", Uvedenski, vilken skyndade att erkänna sovjetmakten som Rysslands lagliga regering. Ehuru regeringen vid den tiden övervägande bestod av judar — av triumviratet Stalin, Sinovjev, Kamenev voro ju de två sistnämnda judar — bads vid gudstjänsterna inom den nya kyrkan för densamma.

Försöket med den "levande kyrkan" misslyckade emellertid fullständigt. Och nu utspelades sista akten i tragikomedin.

Metropoliten", som avlkit de förhoppningar, som sattes till honom, är nu häktad, anklagad för försnilning av medel, som insamlats för hemlösa barn i Krim, och kommer att ställas inför rätta i Simferopol. Sådant blev slutet på den "levande kyrkans" korta levnadssaga.

Ömma, svullna, kvida fötter och tår

nageltrång, liktornar, förhårdnader, plattfot med åtföljande trötthet behandlas vetenskapligt.
Fri rådfrågning.
SYSTER MAJAS FOTKLINIK.
Eriksbergsgatan 1 B.
Tel. Norr 286 20. — STOCKHOLM

Caféet
RIDDAREGATAN 11
(hörnet av Sibyllegatan.)
Gott kaffe och väl tempererade maltdrycker. Tidsenliga lokaler.
OBS.! Ny regim.

TAPETSERARFIRMAN
C. A. ERIKSSON
Hantverksregatan 22. Stockholm
TEL. KUNGSH. 6706.
Utför Möbelstoppningar, Mattpåläggningar till mycket billiga priser. Förstklassigt arbete garanteras. Begär kostnadsförslag.
Klädning av sidovagnar samt hakdvagnar

JOHAN G. GRUNDBERG
SMÖR-, OST-, ÄGG-
&
VIKTUALIEAFFÄR
Specialité: SVENSK LAX
Sibyllegatan 9
Tel. 770 95 STOCKHOLM Tel 770 95

Amerikanska Herrskrädderiet
Södra Kungstornet, 6:te vån.
Tel. 57 84
Nyheter för våren i eleganta tyger, speciellt scotska nu inkomna

Lunda Tvättinrättning
Rekommenderar sig för utförande av all slags tvätt (ej kemisk), mangling och strykning. Förstklassigt och omsorgsfullt arbete garanteras.
Snabb och punktlig expedition.
Innehavare:
AUG. GUSTAFSSON.
Tel. Drottningholm 20 & 190.

Avslöjad bolsjevikkupp i Lettland.

Rigapolisen har upptäckt en ny bolsjevikisk kupplan, gående ut på landets revolutionära omstörtning. En del inblandade ha häktats, däribland flera lettiska officerare samt den ökände f. d. tjekisten Karlis Lange, som fungerat som sekreterare hos sovjetryska militärattachén i Riga. Myndigheterna hävda, att de genom sina vidtagna åtgärder lyckats omintetgöra ett väl planlagt kommunistiskt-bolsjevikiskt kuppförsök, som skulle gå av stapeln samtidigt med ett liknande i Finland.

Bolsjevikisk valagitation.

Vad Israels revolutionära garde anser tillåtet i fråga om agitationsmetoder, därpå lämnar ovanstående bild, föreställande första sidan av det ledande tyska kommunistbladet Rote Fahne ett lysande prov, som nog så tydligt vittnar om "egendomsfolkets" reela maktställning i Tyskland i detta nu trots det Hindenburgska presidentskapet. — Det är nog bara en tidsfråga, när vi också här i landet med vår världsberömda, utomordentligt "tolerans" (eller hur hr Kopp, Aschberg, Bonnier och Ehrenpreis?) få bevittna liknande uppbyggliga uttryck för den "fria", "proletära" kampviljan. Nog försöka åtminstone våra s. k. statsmän och politiker att av bästa förmåga följa med sin tid och vara å jour med de "folkliga" kraven.

Sovjets Warschauslegation — en spioncentral.

Polisen i Warschau har kommit en vitt utgrenad spionerorganisation på spåren, som i huvudsak hade till uppgift att anskaffa de polska statsjärnvägarnas mobiliseringsplaner. Sovjetryska legationen i Warschau fungerade som organisatör och ledare av verksamheten. Spioneriet leddes av en högtstående tjänsteman inom järnvägsförvaltningen vid namn Turek. Flera tjänstemän ha överbevisats om att för sovjetpengar ha sålt hemliga papper till en person vid namn Winogradow.

I förbudseldoradot i Öster.

Att förbudet icke är någon väg till ökad folknykterhet och ökad folkmoral, därom vittnade tydligt nog erfarenheterna från såväl Norge som Finland. En påpasslig stockholmstidning har intervjuat några finska järnvägsmän rörande sprit- och nykterhetsförhållandena i förbudseldoradot i öster.

Stationsinspektoren Martin Wächter i Vilmanstrand vid Saima sjöng ut sålunda:

"Här sups fördömt mycket mer nu i Vilmanstrand än dom har gjort förut, och brännvin får dom var dom vill. Så mycket fylla ha vi aldrig haft förr i tiden som nu, de' svarar jag för. Och för oss järnvägstjänstemän spelar det en inte obetydlig roll. Personalen säljer till exempel en biljett åt en person som kommer utanför luckan, karlen kliver på tåget, och när det skall gå kommer en spritpolis och hivar av honom, därför att han är berusad. Uppträde och krångel med stationsbefälet! Karlen är kanske berusad, men det är svårt att konstatera annat än på närmare håll. Konsekvensen skulle bli att biljettförsäljarna på finska järnvägsstationerna tvangs sticka ut huvudet genom luckan och nosa på varenda köpare. Det är roligt, kan man säga!"

Föreståndaren för godsexpeditionen i Tavastehus, hr Mats Emil Jakobsson, beklagar sig särskilt över den estniska starkspriten, som efter förbudets införande allmänt kommit i bruk i Finland:

"Det är den starka spriten se, som är träkig. Folk blir vilda av den, och så kommer knivarna fram och hin är lös.

Nog får dom sprit nog, di som vill ha. Själv vet jag int' (hr Jakobsson är själv förbudist) men på restauranterna i Helsingfors och hotellena — no' finns de' pirrto!"

Spritkonsumtionen under april.

Den totala försäljningen av spritdrycker för konsumtionsändamål under april månad utgjorde enligt kontrollstyrelsens statistik 2,560,920 liter mot 2,578,992 liter april 1927 försäljningen utminuteringsvis 2,301,027 liter mot 2,314,228 liter april 1927, bolagens egen utskänkning 116,787 liter och överlåten utskänkning 143,136 liter mot resp. 108,146 och 156,618 liter april 1927. Den totala försäljningen av vin utgjorde under april 1928 414,763 liter mot 405,538 liter april 1927 och 411,104 1928.

JUDARNA SOM smugglare.

Ur ett brev från Karl Johan till kejsar Napoleon.

Den, som möjligen föreställer sig att den internationella smugglingen på handelsområdet är en nymodern företeelse, en produkt av vår storkosmopolitiska tid, misstager sig grundligt. Det luckrativa smugglingageschäftet har gamla anor, ehuru det naturligtvis i äldre tider skedde under mera primitiva former. Den illegala handeln har följt med utvecklingen i ej mindre grad än den legala såväl i vad gäller inrikes som utrikes, varom det judiska gårdfarihandelsgeschäftet såväl som den ymnigt florerande sprit- och tobakssmugglingen lämna nog så tydliga vittnesbörd. Den illustra "rationaliseringsprincipen" har även där firat triumfer. I vårt föregående nummer omnämndes, huru de av riksdagen så varmt omhuldade ambulerande tygjudarna numera resa i egna, flotta bilar, och som stimulans för affärerna medföra stora förråd av (naturligtvis icke legal) sprit, varmed "kunderna"-offren vederbörligt trakteras innan avsluten göras och växelaccepterna ritas på såsom ett "oskyldigt" tecken på att man "kommit överens".

Som sagt, illegal handel har det förvisso funnits också i äldre tider, ehuru icke i den skala och i sådan "rationell" drift som i dag. Ett intressant aktstycke härom återfinna vi i Karl Johan korrespondens med kejsar Napoleon år 1810. Som bekant sökte Napoleon på allt sätt draga Sverige in i det s. k. kontinentalsystemet mot England, vilket avsåg att utestänga England från all handel på Europa. Enligt hans önskan skulle varken engelska eller amerikanska fartyg anlöpa Sveriges hamnar. Det var samma fordringar, som han ställt till alla de övriga europeiska staterna. En blott och bar neutralitet ville han ej veta av, han fordrade Sveriges aktiva deltagande i ett krig mot England. Redan i nov. 1810 sände han Sverige ett ultimatum att inom fem dagar förklara, om det ville bryta med England eller — Frankrike. Det brev Karl Johan i egenskap av kronprins, ehuru då redan den praktiskt ledande personen i Sverige, sände som svar å Napoleons ultimatum tillställde denne lydde:

"Stockholm den 10 nov. 1809.

Sire!

Vid mitt första sammanträde med baron Alquier lät denne minister mig förstå, att han erhållit synnerligen stränga förhållningsorder beträffande den engelska handeln, och att dessa föranletts av klagomål, som framställts hos Eders Majestät i fråga om den slapphet, Sverige tycktes iakttaga i fråga om densamma. Jag ville veta sanningen och skickade därför sördröjligen en säker person till Göteborg för att företaga undersökningar. Handeln med England föredrages där ingalunda, trots allt vad man velat påstå för Eders Majestät. Det är sant, att där, liksom över allt, finnas lurendrejare, och dessa utgöras till största delen av judar, vilka stå i hemligt samförstånd med judar i angränsande länder; men myndigheterna vidtaga alla mått och steg, som kunna tjäna till att omintetgöra denna olovliga samfärdsel. Jag beder blott Eders Majestät att icke sätta tro till sådana överdrivna berättelser, vilka blott kunna vara dikterade av det personliga intresset hos fiender till Sverige.

Eders Majestäts ödmjuke tjänare
Karl Johan."

Kyrkan bör ta hand om staten!

Ett märkligt yttrande av Fabian Månsson.

Riksdagsman Fabian Månsson har, tillsport av Stockholms Dagblad angående frågan om en reformering av kyrkans styrelse- och representationsformer, gjort följande märkliga uttalande:

"Mina kunskaper sluta 1545, så jag kan omöjligt uttala mig om följderna av en lag som stiftades någon gång på 1600-talet. Däremot skulle jag vilja säga ett par ord till pastor Gyberg. Han håller före att kyrkan bör skilja sig från staten — men jag anser tvärtom att det är kyrkan som bör ta hand om staten. Det vill säga, den får icke pocka på någon påvlig ofelbarhet, det får den inte, endast bli ledande och rådgivande — rent ideellt. Det är min åsikt att en statskyrka seglar med mera stabilitet, därför håller jag på den formen. Jag tror icke en fri kyrka skulle bli lyckad. Det är fara värt att den skulle utveckla sig i pietistisk eller katolsk riktning. Bli en demagogisk institution. Nej, i det framtidssamhälle jag arbetar för skall kyrkan leda ideellt — så blir det bra."

Yttrandet är utan tvivel i hög grad märkligt. Det tyder på, att Fabian Månsson omsider kommit till klarhet om att de vägar, han tidigare varit inne på, i livet och verkligheten ej hålla och att den av demokratien så förkättrade religionen när allt kommer omkring dock har en mission och en viktig sådan att fylla i mänskligheten utveckling. Ett dylikt öppet erkännande förtjänar sin honnör.

KÖP BRÖD FRÅN
W. Gustafsson, Bageri & Konditori
S:t Eriksg. 22. Stockholm. Tel. N, 18282

Bolsjevikernas våldsdåd under finska frihetskriget.

(Forts. fr. n:r 19.)

Massmorden i Vichtis.

I Vichtis hade de röda redan före upproret på ett synnerligen hänsynslöst sätt företagit talrika husundersökningar för att kontrollera spannmålsförråden och beslagtaga eventuellt förefintliga vapen. Efter upprorets utbrott foro de fram som vilddjur, infångande och mördande unga män, som genom socknen sökte sig fram till de vitas sida; likaså mördade de många ortsbor, för att icke här tala om talrika av dem förövade plundringar.

På ett belysande sätt har de rödas i Vichtis framfart skildrats av Olkkola gårds ägare, lantbruksrådet Emil af Hällström, vid förhör inför rätta. Han berättade, att man den 30 januari på Olkkola cefor, att med gevär beväpnade män rörde sig på närliggande vägarna i någon dunkel avsikt. Då han haft en anströngande dag och för övrigt tagit skada till sin hälsa genom de rödas tidigare trakasserier, låt han förspänna en häst för att begiva sig till Vichtis kyrkoby och där besöka läkare. Av färden blev emellertid intet, ty i gårdens allé hejdades åkande av tre mötande beväpnade män, som förbjödo dem fortsätta den. Situationen blev än mera oroväckande därigenom, att lantbruksrådet af Hällströms fogde, som på morgonen samma dag farit ut med två hästar för att skjutsa fem till gården anlända Helsingforsflyktingar vidare i riktning mot Loppis, icke ännu återvänt från denna färd. (Efteråt hade det framgått, att de blivit mördade i Pyhäjärvi. Så snart flyktingarna brutit upp, hade en son till en av gårdens torpare i hemlighet därom underrättat Vichtis röda gardes stab; därifrån torde budskapet telefonledes bragts vidare till Pyhäjärvi, varest flyktingarnas färd blivit avbruten i Hongisto by.) Nu sände Hällström sin ställdräng att avhämta läkaren. Härutinnan lyckades han även, sedan en av rödgardisterna kommit med. Läkaren anlände sent på kvällen, då Hällström redan lagt sig till sängs, medan hans hustru och dottern Elina jämte det övriga gårdsfolket ännu voro uppe. Redan innan läkaren anlänt, hade en med gevär beväpnad rödgardist kommit in i sovrummet. På läkarens anhållan avlägsnade han sig emellertid för en stund. Dessförinnan hade en stor hop larmande rödgardister trängt in i gårdens huvudbygnad, vilken är uppförd i två våningar och inrymmer 17 rum. De röda hade företagit er till varje vrå utsträckt husundersökning, som räckte ungefär 2 ½ timme.

Medan läkaren ännu befann sig i Hällströms rum, inträdde två rödgardister och frågade, huruvida på gården funnos undangömda gevär, men då de fått ett nekande svar, avlägsnade de sig. Läkaren hade nödgats uppmana männen att uppträda anständigt med hänsyn till lantbruksrådet af Hällströms hjärtfel. — Anyo infunno sig i rummet två okända beväpnade röda, som även de fordrade, att förefintliga gevär skulle utlämnas. Hällström antog, att läkaren träffat även dessa och uppmanat dem att uppföra sig stillat, eftersom de tycktes bemöda sig härom. Efter en något längre mellantid, som åtgick till husundersökning och ett förstörelseverk, som särskilt gick ut över ett ovan sovrummet beläget rum, vari dyrbara samlingar av antika saker funnos, kom en tredje skara okända rödgardister, 5—7 man, vilka medhade en på vinden hittad låda, hörande till ett Winchetstergevär, som inköpts för mer än tio år sedan och därefter hamnat hos lantbruksrådets äldste son, Eljas af Hällström, på Kourla gård. De röda voro mycket uppretade och ansatte lantbruksrådet af Hällström länge under vilda hotelser, tills han slutligen såg dem stadigt i ögonen och uppmanade dem att skjuta honom, om de icke trodde på den givna förklaringen. Det blev åter en mellantid, varunder den i gårdens tjänst varande kontoristen-agronomen Edvin Malmström inträdde med blödande näsa och ansikte — enligt hans uppgift följden av ett slag med bösskolv — i Hällströms rum, där han baddade sitt ansikte med kallt vatten tills blodflödet avstannade. Efter en stund inunfunno sig två undersåtsiga och axelbredа röda i rummet och frågade vändande sig till Malmström, var vapnen voro gömda och var källarens nyckel fanns. Lutande sig trött mot soffans ryggstöd yttrade Malmström: "Jag vet icke". Då grepo männen honom vid handloven och släpade honom i språngmarsch ur rummet. Strax därpå hördes två skott, som antagligen avlossats i tamburen. Efter en stund kom Malmström, ledd av fru af Hällström, in i ett bredvid sovrummet beläget rum, dit även lantbruksrådet nu skyndade från sin bädd. Liggande på rygg på gästrummets bädd yttrade Malmström då till sin husbonde: "De ha skjutit mig i hjärtat". Sedan hade han icke kunnat få fram mera än orded "Kesis", varmed han torde ha åsyftat sina anhörigas adress; han var nämligen hemma på Kesis gård i Sibbo socken. Efter det lantbruksrådet återvänt till sin bädd, kommo ytterligare flera rödgardister in till Malmström och avlossade till yttermera visso ett skott till mot honom. Omedelbart därpå hördes ett buller, som tydligen kom sig därav, att de röda kastade Malmströms lik på golvet, där det senare påträffades. Dörren öppnades nu till lantbruksrådets rum, i vilket hans hustru och dotter vid tillfället befunno sig. Flera röda inträdde; till sist voro de åtminstone fem. Männen började åter under vilda hotelser ansätta Hällström i fråga om gevären, ehuru han enständigt försäkrade, att han icke innehade sådana. En i hopen yttrade då: "Bäst att föra bort fruntimren", varpå han närmade sig lantbruksrådets dotter, som emellertid i likhet med sin moder blott drog sig närmare bädden. Dottern hade yttrat: "En dotter lämnar inte sin fader", och då hon ytterligare vände sig till Gud, bedjande med stilla röst, förstummades de röda, varpå en av dem sade: "Sådant har inte setts förut" och tillade: "Skriv kvitto". Meningen med detta kvitto var den, att de röda, som plundrat gården på livsmedel, oförsynt nog ville få ett formellt godkännande av deras förfarande från ägarens sida. Då Hällström emellertid icke hade krafter att skriva, gjorde hans dotter det i stället och kvittenslappen togo de röda med sig. — Från rummet bredvid kunde Hällström höra en av de bortgående männen säga: "Han borde nog skjutas, så att han inte mera får misshandla sina underlydande". Dessa ord uppfattades även av fru Hällström, och en annan av männen svarade: "Gamlingen kan väl också snart dö". — Småningom sågns rödgardisterna av vilka någon även senare kastat en blick i sovrummet, avlägsna sig från gården efter utförd värv i förstörelsens, plundringens och mordets tecken.

Senare hade gården ungefär en veckas tid allt som oftast besök av rödgardister, vilka stundom infunno sig t. o. m. i stora skaror; bl. a. kommo Pyhäjärvibor befunno följande morgon och började en husundersökning, som dock avbröts, sedan de erfarit, att en sådan redan verkställts. Enligt vad lantbruksrådet af Hällström hört hade just samma män, som trakasserat honom och mördat Malmström, samma natt fortsatt sin färd till hans andra gård, Kourla, och där mördat hans son, magister Eljas af Hällström.

Lantbruksrådet af Hällström, en känd fosterlandsvän och självständighetsman, hämtade sig aldrig efter dessa upprorstidens fruktansvärda upplevelser. Han hade plötsligt förvandlats till en darrande åldring, vars levnadsdagar slötos 1924.

Andra vid samma tid i Vichtis begånga, om möjligt än ruskigare våldsdåd, skildrades av en röd fånge vid förhör på följande sätt:

I arbetarföreningens hus iakttog sagesmannen, antagligen den 1 februari, ett tiotal fångar, vilka sågo ut att vara herremän och sades vara på landsvägen anhållna skyddskårister. Mellan förhören misshandlades de svårt genom slag med järnkedjor. Mot en av dem avlossades revolverskott, så att kinden fläcktes upp.

Till platsen anlände emellertid rödgardistavdelningar från byn Läyliäinen i Loppis socken och från Hyvinge. De fordrade häftigt att få taga fångarna med sig, men detta förmåddes den lokala staben till en början hindra. På gårdsplanen samlades dock fyra chefer, bland dessa ledaren av Vichtis kyrkobys röda garde, och en av dem övertog kommandot, i det han ropade: "Nu ge vi oss i väg". Han ordnade truppen sålunda, att de röda från Hyvinge placerandes främst, så fångarna, därefter männen från Läyliäinen och sist Vichtisborna. Man färdades med inalles över femtio hästar. Då man åkt 2—3 kilometer och framkommit till den plats, där de till Nummela och Ojakkala ledande stora landsvägarna utgrena sig från varandra stannade kolonnen på Nummelvägen. Här befallades alla de tio fångarna att uppställa sig på två led, och, så vitt sagesmannen från sin plats i kolonnens bakre ända kunde se, nedskötos de av antingen Läyliäinen- eller Hyvingeborna. Nio av dem föllo genast. En stod fortfarande, och mot honom riktades nu flera skott, liksom även mot de på marken liggande. Därpå lades liken i en hög, som täcktes med granris, sedan skodonen dessförinnan dragits av de dödas fötter.

Härefter fortsattes färden till Nummedala. I därvarande arbetarföreningshus förvarades på festsalens läktare elva fångar, bland vilka sagesmannen endast igenkände ortens poliskonstapel. Kolonnens ledare fordrade att få även dessa fångar med sig, men den lokala staben var icke med härom, enär den ansåg, att fångarna borde föras till Helsingfors. Men under det sagesmannen gått in på det närbelägna kaféet, hade fångarna bortförts av kolonnen och skjutits. De mördade hade enligt uppgift plundrats på sina penningar och allt, som var löstagbart. Sedan detta skett hade skjutskarlarna med sina hästar fått återvända hem.

Enligt officiella uppgifter mördades i Vichtis, förutom flera ortsbor, ett större antal unga män, som voro på väg från Helsingfors norrut, nämligen: fil. dr. Holger Rancken, magistrarna Carl Finnilä och K. Erik Ehlström, arkitekterna Walter och Ivar Thomé, forstmästarna W. G. Thomé och A. Wegelius, arkitekt V. A. Höllo, studenterna M. S. Gadolin, E. V. Grandell, Toivo Heyno, Arvid Mielck, Ch. G. Söderholm, Holger Boström, Olof Strandberg, H. Vuoristo, Erik Castrén och V. Söderström.

(Forts. i nästa nr.)

Skamlöshetens aristokrati.

Ur National Tidskrift, Oslo, återge vi nedanstående artikel efter "Russkaje Wremja", Paris:

Vel instruerte skeptikere som kjender Moskva-Kremi fra insiden har længe visst at Stalin-konsortiets forvisning av oppositionsførerne og specielt av jøderne Trotzky, Radek, Kamenew og Rakowski er en oplagt komedi. Skjønt oppositionsførerne blev sendt til forskjellige forvisningssteder i "plomberte vogner" nyder de fuld bevægelsesfrihet og vedk. befolkning mottar dem med forngåen respekt. Trotzky blir paa ingen maate nu behandlet som da han i zartiden stiftet bekjendtskap med Sibirien.

Stemningen er for tiden urolig i Sovjetrusland paa grund av bøndernes uvilje mot at levere korn og trods al propaganda forblir konservative. Stalin og konsorter ser bekymret fremtiden imøte og av den grund blir sovjetførere nu sendt til utlandet som sendemænd eller til handelsdelegationerne for paa den maate at komme i sikkerhet.

Leo Trotzky hadde forutset dette og derfor i god tid sendt sin søn (av første egteskap) til utlandet. Denne nyder ingen proletar-opdragelse, men blir opdrat som god bourgeois. Ogsaa Trotzkys svigersønner og andre paarørende fik i ret tid vink om at ryste Sovjetrusslands støv av sine fødder. De har slaat sig ned i Seinehovedstaden og allerede aapnet en førsteklasses antikvitetsforretning. I denne findes de kostbareste ting, forretningen gaar glimrende og Trotzkyfamiljen fører en behagelig bestborgerlig livsførsel og savner sikkert ikke Sovjetrusland.

Trotzkys søster, Olga Davidowna, som engang ledet selskapet til fremme av det aandelige og økonomiske samkvem med sovjetunionen, har længere tid hat sin egen velindrettede bolig i rue d'Astorg. Denne bolig var under Olga Kamenewa Trotzkys fraværr fra Paris overlatt lederen av den russiske handelsdelegation Skoheiew, og senere bodde Krassins enkle og døtre der.

Denne fru Olga Kamenowa Trotkys bolig er et litet museum. Værdifulde persiske og turkestan tepper pryder gulvet, i værelserne sees møbler stammende fra en bestemt epoche, der findes ekte porselæn, delvis Meissner, delvis fra de berømte keiserlige porselænsfabriker. Størsteparten av møblerne blev i sin tid "rekvirert" i Kreml, i de vigtigste keiserlige palatser og fra det tidligere russiske aristokratis slotte. Et særdeles værdifuldt stykke i fru Kamenewa-Trotzkys hjem er et teppe av farverike stoffe forfærdiget av klostersøstrene i Iwanowski-klostret i Moskwa. Det er et vidunder i haandvæveri. Dette teppe blev av klostersøstrene overrakt den i Jekaterinburg myrdede zarina Alexandra Fedorowna i anledning hendes kroning som russisk keiserinde og var hendes kjæreste eiet. Det er ikke bare et historisk klonodie, men et kunsthaandverk av rang. Idag smykker det altsaa ikke mer zarinaens privatsalon, men Trotskys søsters boudoir.

I Paris er der gjort store forberedelser til hendes ankomst. Førs' ankommer dog hendes mand Lew Kamenew, som er utnævnt til leder av den russiske handelsdelegation, Torgpred" i Paris. Saa vil hans egtehalvdel Olga Davidowna indtreffe og opslaa sin residense i Paris og uten tvil vil hendes salon snart spille en ledende rolle i Seinestaden. Kjender man de skjulte magters diplomati ret, vil det ikke vare længe før Leib Trotzky selv og andre sovjetstjørrelser ogsaa slaar sig ned i Paris for at nyde tilværelsen.

Fria ord.

Varning!

Vi ha emottagit nedanstående med begäran om införande:

På förekommen anledning vilja vi uttryckligen varna våra meningsfränder för en av "löjtnant" Gustav Henning Hjelm av allt att döma i splittringssyfte startad förening kallad "Nationella säliskapet och Motbokförbundet", adr. Stockholm 1.

Ifrågavarande förbund har haft fräckheten att så gott som ordagrant avskriva våra programpunkter.

Så handla icke sanna nordmän!

Nordisk Vakt
Göteborg 1.

På förekommen anledning få vi med anledning av ovanstående meddelande från Nordisk Vakt i Göteborg erinra om vad vi tidigare pointerat, nämligen att vår tidning på intet sätt är förbunden med denna sammanslutning. Vi hava i trots av vår principiella obenägenhet i detta nu för allt vad politiskt syftande organisationer heter ansett oss icke böra förvägra N. V. det stöd våra omnämnanden av dess program och strävanden kunde innebära, då vi kände rörelsens ledare såsom fullt respektabla och ärligt syftande personer. Denna vår visade uppmärksamhet gentemot N. V. har dock tydligt på sina håll väckt förhoppningar om att kunna locka oss in på "samarbete" med rent obscura företag, varmedels de i skumrasket manöverande krafterna hoppas kunna komma vår frihet och vår självständighet till livs. Alla de besvären göre de sig emellertid förgäves. Beträffande Nordisk Vakt vidhålla vi vår tidigare uttalade uppfattning, men anse oss på angivna grunder som sagt böra ytterligare understryka, att vår tidning och N. V. äro tvenne absolut skilda företag. Vi svara för oss, liksom N. V. svarar för sig. Vi kunna alltså helt naturligt ej ikläda oss några som helst garantier för N. V., ehuru vi på det livligaste tillönska dess behjärtade män framgång i deras strävanden.

Red. av Nationen.

Rysslands folkmängd 147 milj.

Den senast företagna folkräkningen i Sovjetrepublikernas union visar, att befolkningen uppgår till i runt tal 147 miljoner, av vilka 71 mill. män och 76 mill. kvinnor. Beträffande åldern, har man inom Unionen inregistrerat 29,498 personer som uppnått 100 år och därutöver. Av dessa äro 12,340 män och 17,158 kvinnor.

Brunnskur i hemmet

under måltiden och när man är törstig, man dricker *Frukt-Samarin* som ger en läskande och härlig kolsyredryck, det befordrar ämnesomsättningen, renar blodet effektivt, befriar magen och tarmarna från otjänliga ämnen, gifter som måste rensas bort, utdriver den skadliga urinsyran, är välgörande för lever och njurarna. Fruktsalt-Samarin utför en grundlig invärtes rengöring, sätter kroppen i god form, ger vigör och energi, därför är det hälsobringande att dagligen dricka *Frukt-Samarin*. Pris pr fl. Kr. 2.50, varav erhålles 50 glas Samarin hälsovatten. Säljes å Apotek, hos Drog- och Färghandlare m. fl.

CEDERROTHS TEKN. FABRIK, STOCKHOLM

Varje antisemit bör läsa,
H. Krebs och *O. Prager:*

Världsfronten

mot Juda, pris 2:—, erhålles genom beställning hos Eder närmaste bokhandel eller mot postförskott direkt från
Förlag: E. P. HOLMVALL, Stockholm,
Tomtebogatan 3 A, 1 tr.

Ärade Husmödrar!

All slags tvätt och strykning mottages tacksamt, handmetod - Billiga priser

Bad- och Tvättinrättningen
VANADIS

Billiga och bekväma karbad tillhanda hålles mellan 10 f. m.—8 e. m.
Frejgatan 41—43 - Stockholm
Tel. Vasa 18846

DANSK NATIONALT TIDSSKRIFT

KØBENHAVN F.
Selvstændigt - uafhængigt - antisemitisk
Helaar Kr. 5:—. Halvaar Kr. 2:75.

Rasblandningen ur ärftlighetssynpunkt.

Ett inlägg av prof. H. NILSSON-EHLE.

Vår framstående ärftlighetsforskare, professor *H. Nilsson-Ehle* har i ett nyligen hållet föredrag behandlat rasblandningsproblemet, vilket ej minst genom den allt livligare samfärdseln kommit att få en stor, aktuell betydelse.

Ärftlighetslagarna äro, framhöll prof. N.-E., desamma inom växt- och djurrikena, i sina stora grunddrag överensstämma alltså nedärvningsförhållandena inom de olika områdena, men erfarenheterna från växtriket äro dock ej utan vidare tillämpliga på människan. Olika växtarter kunna uppvisa skiljaktigheter beträffande den verkan korsningarna ha. Så mycket mer bör man vänta sig olikheter, när man går från växtvärlden till människan. Hur det i verkligheten förhåller sig med människan i hithörande avseende kan man definitivt fastslå endast genom omfattande undersökningar rörande just människor. Sådana undersökningar ha också i flera fall blivit verkställda. Här må blott erinras om professor Fischers arbete om avkomlingar av hottentotter och européer i Sydafrika, de amerikanska mulattundersökningarna, de undersökningar som gjorts bland ett blandfolk av malajer och européer på en ö i Ostindiska arkipelagen och slutligen de undersökningar, som gjorts av professor Lundborg i Sverige och Mjöen i Norge rörande blandningen mellan skandinaver och lappar.

Det har vanligen av gammalt framhållits, att rasblandningars verkan, när det gäller människor, är av skadlig art. En rätt förståelse av denna sak har först kommit genom de Mendelska lagarna. All könsfortplantning avser ett bestämt ändamål, nämligen åstadkomma nya kombinationer av hos kontrahenterna förefintliga egenskaper. Men naturen kan ej åstadkomma det goda utan att samtidigt på grund av kombinationsmekanismens art även det dåliga åstadkommes. Det sker en skärpning av egenskaperna åt olika håll. Ett sädesslag med gula korn korsas exempelvis med ett med svarta korn, egenskaperna gult och svart äro båda dominanta egenskaper. Resultatet blir dels gula dels svarta korn men vidare korn som äro både gula och svarta och slutligen korn som äro vita och alltså sakna båda föräldrarnas egenskaper i ifrågavarande hänseende. Genom rasblandning har man möjligheter till försämring. I princip är rasblandningen alltså både skadlig och nyttig. Växtförädlingen grundar sig på en långt driven selektion, varigenom de dåliga kombinationerna elimineras bort. Det blir kanske ett individ av 100,000, som gnvändes. Är selektionen möjlig och den sker i rätta riktningen kan den leda till permanenta framsteg för en ras, går den i ogynnsam riktning, som den tyvärr ofta gör, måste en försämring bli följden.

Men saken är faktiskt ej så enkel alltid. Kombinationsmekanismen arbetar med en vidunderlig precision, och man får en försämring som resultat, lika ofta som en förbättring. Men därmed är icke sagt, att det samlade antalet "minusegenskaper" ge en lika kraftig försämring som alla "plusegenskaperna" tillsammans ge en förbättring. På så sätt kunna förskjutningar uppstå.

Flertalet individer vid en korsning av från varandra vitt skilda raser bli intermediära d. v. s. komma att i fråga om egenskaperna ligga mitt emellan föräldrarnas nivå. När man överför begreppen från växtforskningen till människans område stöter man på en del håll på motstånd, redan när det talas om olika värdefulla raser. Negrerna äro med sin hudfärg anpassade att leva inom de varma länderna, vi att leva häruppe, och, sägs det, vardera rasen är i förhållande till sin geografiska miljö lika värdefull som den andra. Det finns emellertid ärftliga egenskaper, som ej ha med klimat att skaffa och som göra, att man måste anse den ena rasen överlägsen den andra. Om den begåvning, som höjer ett folk till en högre kultur, skall räknas som en värdefull egenskap, då är det ett stort språng mellan den vita rasen och negrerna.

Här i Sverige ha vi genom korsning mellan en engelsk veteart med hög avkastning och vårt härdiga men lågt avkastande lantvete fått fram ett vete, som förenar de båda nämnda goda egenskaperna. Den höga avkastningen var här en sådan egenskap, som är oberoende av klimatet och den kombinerades med en egenskap, som innebär anpassning till vårt stränga klimat. På samma sätt skulle man kunna tänka sig möjligheten att åstadkomma en ny mänsklig ras med exempelvis negrernas anpassning till sitt klimat kombinerad med vår begåvning. Rasforskarna ha faktiskt länge spekulerat i den riktningen. Omedvetet ha liknande processer givetvis undan för undan inträffat raserna emellan och det finns ingen anledning anta att ej så fortfarande skulle ske.

Ha nu de olika exemplen på rasblandning människor emellan, som undersökts, motsvarat det resultat, som ärftlighetsforskaren tänkt sig?

Undersökningarna ha snarast resulterat däri, att resultatet av rasblandningarna ej varit så dåligt som man kunnat tro. Vad de fysiska egenskaperna beträffar har man emellertid funnit summa förhållanden råda beträffande utvecklingen som i fråga om växter och djur. Beträffande hottentottbastaderna har man till och med iakttagit en positiv egenskapsutveckling, i det att en hel del individer äro längre än sina föräldrar av de skilda raserna. Någon utklyvning i dålig riktning har man däremot ej kunnat se men någon bindande erfarenhet kan dock ej anses föreligga. Kulturellt att bastarderna intermediärt i förhållande till föräldrarna.

Ej heller beträffande malajer har man funnit några påtagliga dåliga resultat av rasblandningen.

Så är däremot fallet med mulatterna. Beträffande dessa har man gjort den intressanta iakttagelsen, att mulatterna på Jamaica, som äro en produkt av negrer och nordeuropéer, äro svagare än Haitimulatterna, som härstamma från negrer och de dem av geografiska skäl mera närstående sydeuropéerna.

Här i Sverige har professor Lundborg bl. a. påvisat tuberkulosens relativt stora utbredning inom de områden i norra delen av Sverige, där rasblandningen med lappar förekommit.

Överblickar man samtliga de erfarenheter man har från undersökningarna bland människor, finner man, framhöll föredragshållaren, en god överensstämmelse med de erfarenheter ärftlighetsforskarna kommit till genom sina experiment inom andra områden av det organiska livet. För ett närmare studium av rassprörsmålen bland människor kräves ett fortsatt omfattande och mödosamt studium bland dem. Internationella rasbiologiska kommittén har helt nyligen tillsatt en särskild organisation för att grundligt studera dessa frågor och man kan helt visst under de närmaste årtiondena förvänta att få ej oväsentlig ökad klarhet på området.

Köpmän,

gynna dem som gynna Er!

Ur tidningen Köpmannen, Sveriges Köpmannaförbunds organ, återgiva vi nedanstående ord, värda att noga begrundas av varje svensk köpman: *Det är icke blott en oavvislig plikt utan helt enkelt en förmån för köpmännen och de enskilda näringsidkarna att genom annonsering, prenumeration och spridning till allt vidare kretsar stödja och uppmuntra sådana tidningar, som visa förståelse för den enskilda företagsamhetens uppgift och med sympati stödja köpmanskårens sunda organisations- och reformsträvanden. Här kunna organisationens tiotusentals medlemmar var och en i sin stad göra en verklig praktisk, målmedveten och helt visst resultat bringande insats för sina egna, sin kära och sitt yrkes livsintressen men ock för det borgerliga samhällets sunda och lyckliga utveckling och fortbestånd.*

Ombud
Prenumrantsamlare

för NATIONEN,

sökas på alla platser i hela Sverige.

Goda villkor lämnas, varför stor förtjänst kan påräknas.

Skriv genast till

NATIONEN,

Södra Kungstornet, Sthlm,

för erhållande av närmare upplysningar samt provnummer, som sändas gratis.

Skarpt prästerligt angrepp mot ärkebiskopen.

Göteborgs Stiftstidning serverar ärkebiskopen Söderblom en nog så gräddad bannbulla. I en på framskjuten plats införd, mot landets främste prelat riktad stridsartikel, författad av en kyrkoherde, yttras bl. a. följande:

"Att Nathan Söderblom bliyit ärkebiskop, var en olycka och en skam för den svenska kyrkan, kanske och till en del ett oförskyllt lidande för densamma.

Emellertid är det min bestämda övertygelse, att svenska kyrkan icke står eller faller med Nathan Söderblom. Den har en fastare grund än så, eftersom den är baserad på ordets och den lutherska bekännelsens osvikliga grundval.

Den reformatoriska kraften i det levande Guds ord skall — det hoppas vi innerligt under bön till Gud — avlägsna män av Söderbloms typ från deras innehavande ämbeten, såvida de icke — vilket även kunde ske med Guds nåd — omvända sig rätteligen till den bekännelse de avlagt vid sin vigning. Och även om vi fortfarande få dragas med dem, liksom vi få dragas med vår egen mycknа skröplighet, skall dock Guds ords kraft alltjämt skapa dugliga, allt duglígare, redskap till vår Herres Kristi tjänst i vår svenska kyrka."

En ny judisk "teori" om Kristus.

Att israeliternas världserövrarekamp alltmer antager karaktären av en öppen strid mot Kristus, påpekades i vårt föregående nummer. Men naturligtvis observerar icke "frireligiösa" "Svenska" (läs Judiska) Morgonbladet och dess "kristliga" koryfeer detta faktum. Det skulle ju inte rätt väl gå ihop med den härskande Bonnierska "idealpolitiken".

Knappt hade den vid sitt tillfälle av Sv. M. som en ande av första rangen celebrende "store" författaren och "tänkaren", danske juden Georges Brandes hunnit komma ut med sitt sensationella verk "Sagan om Jesus" till offentligheten, förrän en ny israelitisk författare, tysk-juden Robert Eisler, bjuder Tyskland och världen på en bok, vari han söker leda i bevis, att Jesus icke korsfästes av judarna för sin religiösa verksamhets skull utan att Pontius Pilatus verkställde korsfästelsen. Eisler gör gällande att Jesus var ledaren av en komplott mot det romerska herradömet — sådana komplotter voro i den tiden mycket vanliga i Palestina — och att rövarna på korset deltagit i planerandet av upproret.

Den plats, som i närvarande tid beskäres Kristus i judarnas världserövrarestävanden visar, hupru den för tvenne årtusenden sedan på korset dödade människan alltjämt betraktas som "det heliga folkets" farligaste och svåraste fiende.

Den första kyrkokongressen i sovjetriket.

Den första kyrkokongressen efter bolsjevikrevolutionen har i dagarna öppnats i Charkov, där en mängd präster från alla delar av landet församlats. Sedan sovjetmakten givit tillstånd till kongressens hållande, lät den själv organisera en motkongress av "de gudlösa". Men denna gjorde fullständigt fiasko, under det kyrkokongressen dragit hela Ryssiands uppmärksamhet till sig.

På kyrkokongressens dagordning stå bl. a. frågorna om utvidgning av föreningen "Bröders och systrars" verksamhet, om nya skolor för ungdomen samt om en petition till sovjetmakten angående återinförande av religionsundervisning i alla skolor. Denna skulle t. v. bli frivillig. På kongressen har fastställts, att antalet präster växer med varje år. I Ukraina utgjes för närvarande 11 religiösa tidskrifter.

Situationen i Norge efter förbudets upphävande.

Ordföranden i de norska Handelsstanden, grosserer Ohlsen, som deltagit i norrmännens sångarbesök i Stockholm, har i en intervju till Nya Dagligt Allehanda uttalat sig rörande erfarenheterna från spritförbudet i Norge.

"Under förbudstiden mötte det", yttrade hr Ohlsen, "ingalunda några svårigheter för dem, så önskade, att komma åt spritvaror, fast anskaffningen skedde på ett mindre sympatiskt sätt, nämligen på mer eller mindre auktoriserade smygvägar. Det stötte ens moraliska känsla. Nu har det blivit oerhört mycket bättre mot förr. Vi komma aldrig någonsin tillbaka till förbudstillståndet, som hotade att undergräva folkmoralen. Vi ha ju nu restriktioner, och i mångt och mycket ha vi ju det liksom litet löjeväckande. Mer det är småsaker mot det, att vi ha fått en legal ordning i spriihandeln, som svärar mot folkets rättskänsla. Förr var smyghandeln det onda och nedbrytande. Nu kunna vi öppet köpa de varor, som vi ha rätt att få. Däri ligger en omvälvning i hela betraktelsesättet, som bara är till nytta. Det är typiskt för denna nya situation, att sedan spritafärerna blivit legaliserade och flyttats ut till de stora stråkvägarna — monopolbolagets butiker ligga i regel vid någon förnämlig, livligt trafikerad gata — ser man inte så många berusade personer på Oslos gator som förr i tiden, då spriten smygköptes. Vi ha det som sagt ofantligt mycket bättre nu mot förr."

PARISER-CAFÉET

27 Kungsgatan 27

Stockholm

Ett fatalt missförstånd.

Ur en i Paris utkommande tidning återge vi i svensk översättning nedanstående:

Jag förstår ej detta. — I ett och samma nummer av en europeisk tidning, möter jag tvenne analoga meddelanden om "piraters verksamhet på öppna havet".

Men — då det ena meddelandet är hållet i stränga ordalag och rubrikerna enligt den kriminella terminologien för "Kinesiska piraters brott", talar man om det andra i helt fredlig ton och ger den en vänlig överskrift "Sovjetska guldets resa".

Och dock skilja sig de två operationerna mycket litet från varandra. — I det ena fallet tvungo de kinesiska piraterna det europeiska fartyget att anlöpa Fias-Bay, för att där — i nattens skydd — omlasta det stulna guldet. — I det andra — läto de bolsjevistiska piraterna en främmande båt gå fram till den engelska kusten, för att där — även i skydd av natten — fästa om det av dem stulna guldet.

Men, huru olika bleyo bägge dessa omlastningar bedömda! Kineserna förklarades för rövare, medan de sovjetska banditerna kallades för "finansmän". Kinesernas arbete fick namn av "förbrytelse" emot alla civilisationens principer, medan sovjets manipulationer förklarades vara "ett försök att balansera budgeten, ett medel att stabilisera valutan".

Varuti består egentligen skillnaden? Om vi vilja vara rättvisa, måste vi medge, att även de kinesiska piraterna ha sin budget. De få ej heller något på torget för ingenting; för sina sköna sneda ögons skull, få de ej ens ett par stövlar gratis. Även de måste "stabilisera" sin affär, för att få leva ifred med sina kreditorer, eller bli utkastade ur första, bästa butik.

Och ändå vill ingen hjälpa dem. Ingen vill ens avsluta med dem något — än så uselt — avtal. Tvärtom — Shanghaj sänder ut polis emot dem: organiserar en snabb "intervention" för att hindra stabiliseringen och budgetens balansering och utjämmandet av deras import och export!

En orättvisa utan like!

Om vi analysera bägge fallen fördomsfritt, måste vi ställa oss helt på kinesernas sida, för att rädda Europa från dessa piraters förakt. — Ty, göra vi ej det — så kan varje kinesisk pirat fråga: 'Varföre, kapten, får man omlasta främmande saker i Europa och icke i Kina?'

Vi måste då — på en sådan fråga — helt öppet och ärligt svara — ungefär så: "Shango, lugna er. Det finnes rättvisa även i Europa, men efter världskriget förefter den anblicken av ett skövlat land. Den är under återupphyggning, men det går mycket långsamt därmed!

Och så, åro ni ej utan fel. Det första var — min dyra Shango — att ni voro för få — endast femton man. Och femton man kan man rå på även efter världskriget. Dessutom var bade fartygets kapten och besättning stämda emot er, så att ni t. o. m. måste fängsla dem. Medan how bolsjevikerna kaptenen ej blott var lri, utan hjälpte till vid omlastningen med sitt folk. —

Än mer — ni hade ingen som hälst hjälp från rederiets administration, då bolsjevikerna hade — på förhand — vunnit för sin sak själva generaldirektören i "Norddeutsche Lloyd". Ni måste, således medge, att då ni 15 fattiga kineser hade allt emot er, edra sovjetkolleger hade ordnat så, att de hade allt för sig! Så var det; men därför behöver ni — Shango — ej misströsta för Europas skull!

Ty det finnes rättvisa i världen. Och rövarebanden likvideras så småningom.

Först bli ni hängda, ty ni voro så få. Sedan kommer turen till de starkare organisationerna och till sist, blir det det största rövarebandet, "sovjet", som hänges. —

Tiden kommer, då det skövlade landet blir upphyggt. Och då — varen lugna — komma inga piratoperationer att försiggå vid Europas kuster heller. Även om en generaldirektör i "Norddeutsche Lloyd" skulle önska deltaga i dem. Ty då kommer man — i trängande fall — att hänga även honom."

Från Ghetton till Riddarhuset.

Bidrag till den rasbiologiska forskningen.

XXI.

Ätterna Falkenberg och Gyllenhammar.

Av den falskeligen såsom adlad utgivne hovjuden Levins "af Alderstam" elva barn med dottern av en ofrälse hovbetjänt, var äldste sonen Adolf Adolfsson Levin av fadern ämnad för bruksrörelse, men han valde själv "skrivaryrket". Sedermera blev han beridare vid kungl. stalle, och erhöll, efter en tids praktik i Tyskland, stallmästaresysslan vid Östgötska kavalleriet och senare vid den nya kadettskolan i Karlberg, där han under fyra års tjänstgöring utarbetade sin 1813 utgivna lärokurs i ridkonsten. Han hade tre hustrur men skiljdes från den sista. "Han utmärkte sig för gudsfruktan, enkelhet i seder och en överdriven sparsamhet." Av hans fem barn giftes Emilie-Adolfsdotter Levin med ofrälse lantmätaren Magnér i Kalmar. Hennes bror August Adolfsson Levin, ryttmästare vid Skånska dragonerna, hade åtta barn, av vilka Adolf blev handlande i Kristianstad och i sin tur fick sex barn. Av dessa flyttade Vilhelm Adolfsson Levin till Newzealand, medan Gustav blev revisionssekreterare och Nordstjerneriddare, och Ludwig bankkassör i Ystad, samt Sofia hustru åt stadsmäklaren Marcus Berg i Stockholm. Hennes farbror August Augustsson Levin blev lantmätare på Gotland och far till fem barn, av vilka Kasper och August gick i egyptisk tjänst, den förre som informator åt khedivens brorsöner, den senare som kapten i armén. Brodern Henrik blev godsägare i England, där han bildade familj, och systern Ida blev hustru åt justiterådet Glimstedt, av en ofrälse skånsk torparsläkt, som tagit sitt namn efter Glimmingetorpet i Ö. Broby.

Hennes faster Klementina Augustdotter Levin blev hustru åt kontraktsprosten Kinnander i Häradshammar, av en ofrälse östgötsk torparsläkt från Björntorpet i Tinserum, Kinda härad, varefter namnet tagits. Av deras sex halvjudiska barn blev Magnus Israelsson Kinnander byråchef i arméförvaltningen och Gustaf assessor i Svea hovrätt medan Cecilia blev hustru åt skogsförvaltaren Georg Berg i O. Prussen, och Louise åt G. Wermelin i U. S. A., samt Maria åt kyrkoherden Holmberg i Rogslösa, ofrälse apotekarson från Norrköping, at vilken hon fött sex judemestiser.

Stallmästaren Levins yngsta dotter Lotta giftes med herr Gyllenhammar nr 776, fänrik vid Södermanlands fotfolk, och tillhörande en småländsk soldatsläkt, som 1665 fått k. svenskt adelspatent. Av de fem i detta äktenskap födda judemestiserna giftes en dotter med ofrälse småländske läroverksadjunkten Melén i Kalmar, och en annan med kamministern i Räpplinge, friherre Falkenberg nr 255. Dennes farfar hade genom adoption blivit friherre 1772 och tillhörde en brandenburgisk jordbrukarsläkt varav en i Lifland född medlem, Konrad Henriksson F., i egenskap av k. svensk kapten, fick k. svenskt adelspatent 1625. Av judemestisen Gyllenhammars två söner blev stationsskrivaren baron Falkenberg i Nybro far till tre barn.

Judinnan Levins äldste pojke med Gyllenhammar försökte sig på hantverk och var en tid bokbindare i Stockholm. Han hade 2 hustrur och 3 barn, av vilka en dotter var hustru åt guldsmeden Hentzell i Kalmar, och en som var anställd i mekaniska verkstäder i U. S. A., där han efterlämnat två barn, därav en dotter äktats av läkaren Knauer i Newyork. — —

Hovjuden Levin's andre son Karl Adolfsson L. ägnade sig åt juridiken. Han ägde sin fars mest avgjorda förtroende och användes av denne vid maktpåliggande juridiska och ekonomiska angelägenheter. Efter fullbordade akademiska studier i Uppsala, där han tog hovrättsexamen, blev kan antagen till e. o. notarie i Svea hovrätt, där han under en 50-årig tjänstebana avancerade till vicepresident. Han var alltigenom en bureaucrat av gamla stammen, och blev föremål för många löjeväckande anekdoter. Då exempelvis en säkförare uppträdde inför rätten utan att vara iklädd frack och utan hatt i handen, dikterade Levin med vredgad ton till protokollet: "Kongl. hovrätten kan vid canzlinotarien Bs:s heft lösligen och utan hatt framförda påstående intet avseende fästa." Vicepresidenten lät ungefär mitt på Muskön uppföra en c:a 6 m. hög granitobelisk, försedd med inskriptionen: "Adolf Ludv. Levin, stamfadren, grundläggaren, stiftaren, till tacksamt minne upprest 1821." Vidare skänkte han till sockenarkivet en del rätt intressanta manuskript samt en numismatisk samling. De förra ha delvis kommit till användning vid utarbetandet av denna studie.

A. O. Europæus.

Gör ett besök

i min affär, där köper Ni

SMÖR, OST, ÄGG och KONSERVER

till absolut lägsta priser.

Carl Sandbergs Smöraffär

Tegnérsgatan 17. Tel. Norr 215 39.

PRIVATSPISNINGEN

SCHEELEGATAN 8, 1 tr. · Tel. Kh. 44 25

Frukost: Smörgåsbord, varmrätt, gröt o. kaffe samt öl eller mjölk.

Middag: Smör, bröd, soppa, varmrätt, kaffe, öl eller mjölk.

10 st. kuponger Kr. 11: 70.

Inackord. Kr. 70: — pr mån.

God o. välagad husmanskost.

Släktforskning

i in- och utländska arkiv utföres

Löjtn. Erik Cæsar Swartz,

Charlottenborgs Slott. Motala V.

Foiths DROTTNINGGATAN 40
HÖRNSGATAN i
INGSGATAN
vid Konserthuset
STRANDVÄGEN 1
DROTTNINGHOLMS VÄRDSHUS
NACKANAS VÄRDSHUS

Observera!

På förekommen anledning uppmanas Nationens vänner och gynnare att godhetsfullt underrätta tidningens expedition i Stockholm därest Nationen icke saluföres hos de cigarrhandlare och tidningsförsäljare, våra vänner bruka gynna, eller om tidningen ligger undangömd och ej framhålles i likhet med andra tidningar. Vi äro tacksamma för uppgifter härom, så att rättelse må kunna ske.

EN BOK FÖR ALLA ÅR

SAGOGUDARNES LAND

Av Th. Stalheim.

En på absolut säkra grunder fotad klarläggning av vår forntidshistoria. Intressant, lättläst och roande, enligt samstämmiga omdömen. Rikt illustrerad, tryckt å bästa papper. Utgives i stora 64-sidiga häften à kr. 2: 50. Får från förfs eget förlag, Uddevalla, om så önskas häftesvis från början eller på avbetalning. Utkomna äro Del I, Sagogudarne, kompl. i 11 häften, och Del II, Fornkonungari Joutunheim, kompl. i 12 häften.

Boken är varmt rekommenderad såväl i pressen som av en mängd framstående och kända personer i in- och utlandet. Här några axplock ur massan av gynnsamma omdömen:

Förl. Prinsesse I. Schoenaich-Carolath, Rheingau, Tyskland: Boken är av stort intresse, och önskar jag den lycka och framgång.

Fil. dr Preben Nodermann, Lund: Boken överraskar genom sina nya idéer och sitt klara framställningssätt. Det lider intet tvivel, att förf:s rön i stort sett äro riktiga. På mig verkade de vid besök på orten oförtänkomliga.

Professor Lännart Ribbing, Lund: Boken fängslar nästan med trollmakt. Denne djärve, självständige ande skall säkert väcka eftertanke och sätta spår efter sig

Fil. dr Olof Örström, Stockholm: Allt i sagorna får sin enkla, naturliga förklaring. Boken är ej blott ett grundligt och originellt utan också ett ytterst fängslande verk, författat på ett elegant och lättläst språk, så att envar kan läsa det såsom verklig nöjeslösning.

Överste K. A. Rignell, Borås: För min del anser jag boken vara ett standardverk, med dess klara och skarpa bevisföring. Lösningen på alla dessa gåtor, vilkn man ansåg så intresselösa, naiva och enfaldiga, är i sin slående enkelhet lika genialisk, som den förut förefallit omöjlig.

Dir Gunnar Furugård, Alvdalen: Är fullkomligt hänförd av Eder snillrika och medryckande bok! "Sagogudarnes Land" förtjänar förvisso att spridas allmänt bland vårt folk.

Skriftst. Palle Rosencrantz, Köpenhamn: Med stort interesse har jeg læst Deres Bog "Sagogudarnes Land". Jeg skal med Glæde söge att vække Interesse for den.

Dir J. C. Poestion, Kungl.-Kejserl. Hovråd, Wien, Österrike: Boken är övermåttan intressant, och Eder tydning höjer sig vida över alla hittills åstadkomna; den synes mig också särdeles plausibel.

Sv. v. konsuln mr G. N. Swan, Sioux City, U. S. A.: Är mycket intresserad av Edert storslagna bokverk, "Sagogudarnes Land". skall med nöje rekommendera det åt vänner och bekanta här.

Ett norskt fackblad skriver: Med synnerlig glädje ha vi läst ifrågavarande bok. Den skulle i översättning bli en kär egendom för oss norske.

En mängd tidningar ur alla läger ha dessutom uttalat sig på liknande sätt. Få böcker ha rönt ett så allmänt erkännande.

NATIONEN

Fredagen den 25 Maj 1928.

Harald Lindströms Boktryckeri, Stockholm 1928.

DAM- & HERRMOTORKAPPOR

i extra prima brunt nappaskinn, långa ..... fr. Kr. 135:—
Kavajer, Byxor, Motorhandskar, Västar.
Ett parti br. Motorhuvor ..... Kr. 10:—
Några prima, mörka Getfällar med manchester-tyg, 180X220 sm. ..... Kr. 100:—
Enastående låga priser, prima, reella varor!

Special-affär i skinn-beklädnader. **[G. Peterssons Beklädnadsaffär** SVEAVÄGEN 60 (Mitt emot Ad. Fredr. kyrka.)

Den Norbergska "förräderiaffären".

(Forts. fr. sid. 1.)

Då Nationens ståndpunkt i denne angelägenhet varit *papperen på bordet* men vi av allt vad hittills förevarit anse ytterst minimala utsikter för sanningens uppenbarande vara förhanden anse vi det vara vår plikt att inför offentligheten framlägga en relation av det faktiska sakförhållandet, som från håll, vilket vi måste anse särdeles välinformerat, ställts till vår disposition. Även en brottsling bör enligt vårt förmenande ha rätt att bli hörd och korrekt bedömd och icke såsom här synes vara meningen offentligt dömas på grundval av en vilseledande "upplysnings"-propaganda i pressen. Detta är ett rättskrav, varå ingen prutmån kan givas. Norberg har rätt att bli dömd av opinionen och rättvisan för vad han låtit sig komma till last, för detta och ingenting annat. Här alltså den från sakkunnigt håll oss tillställda redogörelsen för löjtnant N:s roll och verksamhet i "förräderiaffären".

I egenskap av ombudsman i "Fosterländska Förbundets Riksorganisation" tjänstgjorde löjtnant N. våren 1927 i den nämnda organisationen, varunder han bl. a. planlade nämnda förbunds kamp mot fackföreningstyranniet och organiserade dotterförbundet "Sveriges Fosterländska Arbetareförbund", vars uppgift skulle vara att samla de nationellt sinnade arbetarna gentemot de fosterlandsfientliga strävandena. På grund av schism inom förbundsledningen avgick N. emellertid på egen begäran från sin anställning inom förbundet, då hans alltför energiska tendenser icke rätt väl stämde överens med ledningens av förbundet uppfattning angående taktiken. Sedermera kom löjtnant N. i förbindelse med kaptenen Harry Wallin i Stockholm, vilken arbetade för en nationell arbetararistokratisering av industrien och av vilken han anställdes såsom medhjälpare vid utgivandet av tidningen "Nya Ekonomiska Politiken" (N. E. P.) Någon tid senare eller vid tiden för den internationella handelskammarkongressens stora möte i Stockholm förra sommaren inledde N. kontakt med vissa i huvudstaden då församlade representanter för en hemlig internationell antibolsjevikisk sammanslutning, riktad mot de judiska planerna på världsdiktatur. Under de därvid förda förhandlingarna, som alltså rörde sig om den internationella bolsjevismens bekämpande, utsågs N. till den hemliga organisationens rapportör i Sverige, pliktig att hålla organisationens internationella ledning à jour med bolsjevikernas rörelser i Sverige samt att vid påfordran ställa sig till förfogande och handla enligt order. En dag på höstsidan kom ordern från organisationens internationella högkvarter: Gå skenbart i Sovjets tjänst! Förutsättningarna voro: Sovjet planerar ett utbyggande av sitt kustförsvar vid Finska viken och söker fördenskull experter. De ha redan engagerat enskilda f. d. officerare i Tyskland och andra stater, vilka gjort upp program för det tillämnade kustförsvaret. Eftersom Norberg var kustartillerifficer ansågs han lämplig för uppdraget. Han sökte och erhöll även anställning i Sovjets tjänst. Hans skenbara uppgift skulle vara att utarbeta en plan för Sovjet-Rysslands kustförsvar. För att kunna komma i åtnjutande av det nödiga förtroendet från sovjets sida måste han emellertid först utföra ett "dokumenterande" skenarbete varunder han även sattes i tillfälle företaga en del viktiga studier rörande den svenska kommunismens, de svenska kommunistiska riksdagsmännens och hundramannagruppernas förhållanden till sovjet. För sin organisations räkning gällde det att utforska Rysslands militära och eventuella anfallsplaner mot Europa över Skandinavien. För att kunna fullgöra uppdraget, att i Sovjet-Rysslands tjänst utarbeta en plan för detta lands kustförsvar, förklarade sig N. nödvändigt behöva full orientering om Sovjets militära rustningar och planer. Under tiden utarbetade han med tillhjälp av tillgänglig facklitteratur i "dokumenterande" syfte en orienterande inledning till kustförsvar i allmänhet, vari de svenska kustförsvarsförhållandena dock icke med ett ord omnämnda. Den av N. utarbetade "allmänna inledningen" senterades på det livligaste i Moskva, som accepterades hans förslag och gick med på planen att låta Norberg få ta del av Sovjet-Rysslands militära rustningar och planer. Dessa avsändes också från Moskva till Stockholm i och för den plan till kustförsvar åt det bolsjevikiska Ryssland, som Norberg fick i uppdrag utarbeta för sovjetregeringens räkning. Dagen innan de ifrågavarande papperen rörande Sovjet-Rysslands militära rustningar och planer skulle överlämnas till den antibolsjevikiske löjtnant Norberg, anhöll han emellertid av polisen. Anhållandet skedde på angivan av ovannämnda kapten Wallin, med vilken löjtnant N. inlåtit sig i samarbete och som nu tydligen ansåg tidpunkten inne att "inskrida". Sakens fortsatta utveckling är allmänt känd. Förhörsprotokollen inför polisen "hemligstämplades" strax. Aktionen i dagspressen sattes under ledning av Svenska Dagbladet med all kraft i gång. Först framställdes saken såsom gällande spionage och förräderi av hela Sveriges kustförsvar till Sovjet-Ryssland. Efter några dagar slogs till en viss reträtt. I början av 1928 togs aktionen på nytt upp av dagspressen under ledning av de naturligtvis fullt orienterade Svenska Dagbladet och Stockholm Dagblad med fordran på krigsrätt mot löjtnant N., och kustartilleristaben accepterade kravet och gick i författning om krigsrätt.

Det här relaterade aktstycket rörande händelseförloppet i "den Norbergska förräderiaffären" är i åtskilliga avseenden synnerligen märkligt. Allmänheten har konsekvent vilseletts i saken. Vi höra icke till dem, som sympatisera med eller gilla det hemliga politiska spelet med spionage och kontraspionage och hava för vår del konsekvent undvikit att inlåta oss på dylika företag. Men det är i vår nutida praktiska politik en sorglig verklighet, I varje fall finnes intet skäl att döma dem härdare, vilka slagit in på denna kamplinje i självbevarelsens och det egna försvarets intresse än dem, d. v. s. den världsomspännande judiska makten, som framgående kampmetoden. T. o. m. kan man i försvaret se ett visst moraliskt berättigande. Man förstår emellertid väl den judiska dagspressens visade utomordentliga iver att här beslöja sanningen och framställa fakta i en falsk dager. Den skulle ju kunna föra tankarna och den allmänna diskussionen in på förhållanden, som det ingår i Höga Vederbördes planer att på det omsorgsfullaste hemlighålla för den stora allmänheten. Bland dem, som först orienterats i saken, var naturligtvis Israels egen huvudföretrodeman i regeringen, excellensen Löfgren, som självfallet omedelbart inrapporterade saken för "det liberala högkvarteret "d. v. s. huset Bonnier, varpå följde dels den sensationella frontförändringen från "skyldig" till "fullkomligt oskyldig" för löjtnant Norberg i D. N. samt "handlingarnas hemligstämplande.". Samtidigt mobiliserades en plan för detta lands planerade kustförsvar i Östersjön och att för ändamålet ställa sovjets militära hemligheter och planer till N:s förfogande. Men lyckligtvis för Höga Vederbördes uppenbarade sig i det kritiska ögonblicket "vännen"-medarbetaren på arenan och räddade sovjetstaten från malören. — Hela "affären" tyckes ägna sig förträffligt som motiv för ett modernt politiskt, dramatiskt skådespel i den högre stilen, där förste rollinnehavaren, "förräderilöjtnannen", otvivelaktigt spelade sin roll med en viss skicklighet, eftersom han sånär — därest han ej i det avgörande ögonblick förrätts av "vännen"-medarbetaren — hade lyckats få i sin hand direkt från världsrevolutionens egen regering den hemliga dossier, som för honom och den antibolsjevikiska världen skulle uppenbarat vederbörandes hemliga försvarsanordningar och planer gentemot Europa.

Israels "socialdemokratiske" ledare Per Albin Hansson upp i Ny Tid, där han, den underbare demagogen, förkunnade, att Norbergs brott att vilja förråda Sveriges kustförsvar var en lapprisak i förhållande till vad de vita i Finland på sin tid företogo sig mot de röda! Efterhand torde emellertid hrr politiker och pressmän ha blivit något oroliga för sina lögnaktiga framställningar av saken, att ansvarstalan skulle kunna resas mot dem av löjtnant N., varför så på nyåret aktionen över hela linjen med all kraft sattes i gång för att genom krigsrätt få den förgivna "förräderiaktens" vederbörligt fastställd och Norbergs möjligheter till förande av talan i saken praktiskt taget omintetgjorda. Den med avsiktligt vilseledande uppgifter furnerade dagspressen måste trygga sig och sina furnissörer mot alla obehagliga eventualiteter!

Mot bakgrunden av de härovan återgivna upplysningarna med flera rörande vad i "förräderiaffären" sig tilldragit framstår dagspressens intensiva agitation mot syndabocken, sovjetryske militärattachen Oras, såsom den skyldige i en direkt löjeväckande dager. Hr Orás skall nämligen med "affären" praktiskt taget intet ha haft att skaffa. Han liksom Wolski — unga män i 25-årsåldern — visade sig förresten vara totalt inkompetenta i allt vad som rör försvarsärenden. Möjligen förstår man i betraktande av detta sakförhållande — som naturligtvis icke är någon enastående företeelse inom sovjetriket! — att Stalin eller sovjetregeringen i Moskva med förtjusning accepterade löjtnant Norbergs erbjudande att för Sovjet-Rysslands räkning utarbeta

omtalar t. o. m. missbruk av flickor under tre år! För judarnas könsumgänge med icke-judiska hustrur och flickor finnas enligt den talmudiska lagen inga stränga straff.

Talrika ställen i Talmud innehålla hänvisningar, huru könsumgänge mot naturen kan utövas. Skildringarne äro så ingående, att de direkt måste betraktas som förledande till otukt. Sådana ställen finnas bl. a. i Jebamoth 62 b, och 65 b, Chaggigah 15 a, Niddah 31 b, 64 b. Kethuboth 6 b, Melioh 17 a, Brachoth 60 a, Gitton 70 a, Nedarim 20 a, Kethuboth 60 b, Pesachim 112 b, Erubin 100 b, Sanhedrin 9 b, Schabbath 65 a. Dessa kapitel andas en sinnesart så låg, som den svårligen torde återfinnas hos något annat folk på jorden. Och allt detta i böcker, vilka göra anspråk "på heliget"! Redan härav framgår, att judarnas religionsbegrepp fullständigt skiljа sig från våra.

Om med religion förstås en lära, vilken skall förhjälpa människorna till en sedlig levnadsvandel, sporra henne till fullkomning och till att känna vördnad för en sedlig världsordning och för evighetens outgrundliga makter, så måste man tillstå, att de ovannämnda judiska läromа och lagarna hava intet med religion att göra, ja, att de tvärtom äro religionsfientliga. Det kan icke finnas en religion, som lär osedlighet och förbrytelser. Men det göra de rabbinska lagarna.

Att de i ovannämnda Talmud-och Schulchan-aruch-ställena företrädda åskådningarna äro levande även i våra dagars judendom, därför borga följande fakta och citat ur moderna judiska skrifter.

Judarna som nation och ras.

"Archives Israélites", en inflytelserik judisk tidskrift, skrev år 1864: "Israel är en nationalitet. Vi äro judar, emedan vi äro födda judar. Det barn, som härstammar från israelitiska föräldrar, är israelitiskt. Födelsen pålägger det alla en israelits plikter, och det är icke främst omskärelsen, som gör oss till israeliter. Nej, omskärelsen erbjuder ingen jämförelse med det kristna dopet. Vi äro icke judar, emedan vi äro omskurna, utan vi låta omskära våra barn, emedan vi äro israeliter. Genom födelsen sättes israelitens insegel på oss, och detta insegel kunna vi aldrig förlora, aldrig avlägga. T. o. m. den israelit som förnekar sin religion och låter döpa sig, upphör icke därmed att vara israelit, utan har fortfarande en israelits alla pliktеr".

Lucien Wolff, det stora engelska judeförbundets ledare, skrev för flera år sedan i Pall Mall Gazette: Oaktat motsatta påståenden fasthåller jag därvid, att judarna i första hand måste vara judar och endast i andra hand bliva engelsmän. Jag vill icke närmare ingå på den omständigheten, att sätta ett begränsat nationalitetsmedvetande högre än de intentioner, vilka vårt folks visa grundingar utstaka. Vi judar hava i det aktstycke, som man plägar kalla "den mosaiska lagen", en politisk trosbekännelse av det mest detaljerade slag".

(Forts. i nästa nr.)

Den statsfientliga judiska läran.

(Forts. fr. sid. 1.)

ga, att en kvinna är könsligt brukbar, först när hon är tre år och en dag gammal". Traktat Nidda V, 4,

Bryten tystnaden!

(Forts. fr. 1:a sid.)

en man, som oförskräckt burit fram våra tankar: Dr Molle, Orans borgmästare.

I hans ständiga, eftertryckliga tal, vari han alltid varnade för våldsdåd, har han, förnyaren av den algeriska antisemitismen, förstått att öppna Orans arbetande befolkning om i vilken fara den befann sig och vilken fara det judiska herraväldet betydde för dem.

"Du", sade den ävlönade socialdemokratiska judepressen till arbetaren, "den där arbetsgivaren utan samvete, han är din fiende; se denne omättlige spekulant, som från din lön avtappar sin jätteprofit, han är din fiende; se på denne agitator, som missbrukar din tro, för att draga dig vid näsan och bedraga dig, han är din fiende!"

"Men vi, vi hava under den mana impulsiva makt, som i dag leder vår stads öden, sagt till folket:

"Denne arbetsgivare, denna spekulant, denna förhatlige tartyff, åt vilken man pekar finger, det är ju *juden*, och om du hittintills icke insett det, så kommer det sig därav, att han, tack vare sin djävulska skicklighet, alltid kunnat finna betäckning, dölja sig, och utnyttjade din naivitet och din goda tro."

Dessa ord syntes vara ett uttryck för en så övertygande sanning, att i dag det oranska folket står på vår sida och att Dr Molle är en av de mest populära männen.

Med fara att göra hans alltför stora blygsamhet emot vill jag dock för mina ariska meningsfränder berätta ett för Dr Molle karaktäristiskt faktum.

Vår stad är noga indelad i befolkningsdistrikt, och Dr Molle utövar f. n. sitt läkarekall, som för honom är en saunskyldig prästerlig gärning, i ett ariskt distrikt, benämnt La Calère, genomgående bebott av fattiga fiskare och hamnarbetare. Den 4 maj, dagen efter valet, måste vår vän mot kvällen på sjukbesök till nämnda distrikt, varest just rådde en mördande smittkoppsepidemi. Utan fruktan för den lömska sjukdomen gick vår vän genom gränderna från hydda till hydda. Hans gång genom distriktet blev till ett evenemang! Jubel och bifall återljödo i den fattiga förstaden, barnen trängde sig fram, männen omfamnade honom, och kvinnorna grätо av glädje och rörelse. Trött kom Molle hem, med kläderna i oordning; men djupt rörd och uppskakad av de fattiga människornas tillgivenhet och uppriktiga kärsla.

Han blev förstådd av den arbetande befolkningen, och det översvallande känsloutbrottet hos den ariska arbetarklassen hade visat, hur tacksam denna var mot sin försvarare, fastän de först för några månader sedan invalt en kommunist i Orans "Assemblée départementale"!

Du ser nu, ärade läsare, att det i Frankrike finnes många sannabarn av folket, som ängsligt vakta sina judeu och, rätt ledda, en dag skola bryta hans makt.

Tro icke judarna, om de för eder berätta legenden om att hela Frankrike står under deras makt. De bo falla endast över dessa vaxfigurer, dessa parasiter och politiker, d. v. s. nationens dråpe. *Men de befalla ej över folket, ty folket är med oss!*

Hotell och Restauranter

som rekommenderas den resande allmänheten.

ARVIKA. Stadshotellet.
ESKILSTUNA. Frimurarehotellet.
GNESTA. Stora Hotellet.
GÄVLE. Grand Hotell och Centralhotellet. Järnvägshotellet.
GÖTEBORG. Hotell Eggers.
HALMSTAD. Grand Hotell.
HEDEMORA. Stadshotellet.
HÄSSLEHOLM. Stadshotellet
KALMAR. Stadshotellet.
KARLSTAD. Stadshotellet.
LANDSKRONA. Stadshotellet.
LINKÖPING. Stora Hotellet.
HUDIKSVALL. Stadshotellet.
LULEA. Hotell Hospits, Mattis Johansson, Tel. 1148.
LUND. Grand Hotell.
NORRKÖPING. Göta hotell Dir. H. Magnér.
NYKÖPING. Stora Hotellet. Tel: Namnanrop
SIGTUNA. Stadshotellet. Tel. 110.
STOCKHOLM. Hotell Kung Carl, Birger Jarlsg. 23. Tel.: Namnanrop.
Carlton Hotel, Kungsg. 57.
Pensionat Wasa, 73 A Drottninggatan, 4 tr. Hiss.
STRÄNGNÄS. Stadshotellet.
TROSA. Stadshotellet. Tel. 34.
VÄSTERÅS. Hotell och Restaurant Klippan.
ÖREBRO. Stora Hotellet.

H. M. Konungens Hovleverantör
Leverantör till H. K. H. Hertigen av Södermanland
H. K. H. Hertigen av Västergötland
H. K. H. Hertigen av Nerike

VÅRENS

snöblekning och torkning av tvätten ute i det fria börjar nu. Någon gång under året behöver Edra tvättkläder torkas i sol och barrskogsluft. Vi utföra sådan tvätt då vårt läge vid skog och sjö tillåter oss tillmötesgå denna alla husmödrars önskan. De kunder som önska se huru härvid tillgår inbjuda vi att bese arbetet härmed, en tur med vår ångbåt från Kungsholmstorg till Stora Essingen kan göras tur och retur på en timma.

Vördsamt

ESSINGE ÄNGTVÄTT

TVÄTT- OCH STRYKINRÄTTNING

Telefon: 336 42 STOCKHOLM Tel. Essingen 12

Lagning av all slags tvätt utföres på begäran.
Inlämning: Sibyllegatan 21. Tel. Ö. 8 22.

Vid köp av
Specerier och Kaffe
vänd Eder med förtroende till
EINAR HALLBERG,
Tegnergat. 15, Stockholm, Tel. Norr 258.
Varor hemsändas till alla stadsdelar.

RESTAURANT
RUNAN
Dalagatan 50, Stockholm.

BRÖDET

På grund av dess överlägsna kvalité köpa numera de flesta stockholmarna sitt bröd i
MELCHER LINDHOLMS BAGERI
5 Norrtullsgatan 5
eller hos dess återförsäljare.
Uppmana Eder leverantör att föra vårt fabrikat!
Hotell, Restauranger o. Caféer böra i eget intresse låta oss bliva Eder leverantör.
Telefoner: 850 48, Norr 1589.

Vid behov av
FOTOGRAFERING!
Glöm ej att anlita oss, då vi äro Specialister och erfarna fackmän inom branschen.
RING ENDAST NORR 75 45.
BILD-CENTRALEN
Drottninggatan 38, Stockholm

NATIONALT TIDSSKRIFT
Keysersgt. 1, OSLO
Utkommer maanedlig
Pris til Sverige kr. 6: 20.
Eneste antisemitiske publikation, som utgis i Norge
Bestilles best pan posthuset

Stockholms Förenade Tvätt
Luntmakaregatan 94
STOCKHOLM. Tel. Vasa 34 22.
Specialité: Tvättning av överdragskläder.

Vid behov av
SLIPNING
vänd Eder med förtroende till
BRÖD. JOHANSSONS EFTR.
Sliperi- & Reparationsverkstad
Jakobsbergsgatan 20, Stockholm.
Tel. Norr 204 15.
Vi rekommendera oss till slipning av alla slags Eggverktyg.
OBS.! Noggrant arbete garanteras.

W. HOLMGRENS SKOMAKERI
Tomtebogatan 3
Telefon Vasa 376
Emottager och utför Arbeten av allt vad till yrket hör Svagt och välgjort arbete på bestämd utlovad tid
OBS.! Sulning även med BJÖRNLÄDER och RAGUMMI
PRIMA MATERIEL GARANTERAS

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nyöppnade vegetarrestauranter i Stockholm:

Automatrestaurant
CYRUS
43 Nybrogatan 43

Automatrestaurant
ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2

Automatrestaurant
ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8

Automatrestaurant
GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51

Automatrestaurant
S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.

Automatrestaurant
GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68

Automatrestaurant
BIRGER JARL
73 Folkungagatan 73

Frukost ½9—½2 Middag ½12—7 Kväll 7—½12 Inga drickspengar Ingen spritservering

Södra Kungstornet,
Stockholm
Redaktör: ELOF ERIKSSON
Telefon: Norr. 5898 Norr 5899

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

PRENUMERATIONSPRIS
Helår ..... Kr. 10.—
Halvår ..... » 5.00
Kvartal ..... Kr. 2.75
Lösnummer 25 öre.

Nr 22 (139) Fredagen den 1 Juni 1928. Årg. 4

Försvarsdepartementet i historisk belysning.

I förra numret av Nationen påbörjades en serie av kommentarer i historisk belysning av Sveriges grundlagar, och berördes där Utrikes Ärendena, och framhölls den särställning ministern för utrikes ärenden intager bland statsråden, i det han är samtidigt statsråd och såsom sådan chef för utrikesdepartementet samt dessutom general direktör för ett med utrikesde partementet sammanslaget centralt ämbetsverk, som skulle kunna benämnas utrikesstyrelsen, varjämte framställdes krav på att enligt gammalt svenskt mönster denna dubbelställning skulle upphöra och ett särskilt ämbetsverk, "utrikesstyrelsen", inrättas.

Att ministerns för utrikesärendena befogenheter sträcka sig längre än de övriga statsrådens och närmar sig ministrarnas i utländska stater, till dömes Frankrike, ställning är bland statsrättslärde en känd sak. Men statsrättslärde, såsom professor C. A. Reuterskiöld, bruka hålla härmed och säga att ministerns för utrikes ärenden är den ende av statsrådsledamöterna, som har en maktbefogenhet utöver vad ett statsråd enligt specifikt svensk statsrättslig uppfattning tillkommer

Denna de statsrättslärdes ståndpunkt torde dock icke visa sig alldeles oomkullrunkelig vid ett närmare penetrerande av regeringsformen. Hur är det inte t. ex. beställt med chefen för försvarsdepartementet?

Konungen har rätt — denna rätt dock numera kringskuren av folkförbundsakten, värnpliktslagen och utrikesnämnden, vilken sistnämnda, verbatim ur regerings formen, skall tillkallas vid överenskommelse av större vikt med främmande makt, vilken ej (!) angår fråga, som riksdagen äger avgöra — att börja krig och sluta fred, sedan därom samtliga statsråd hörts och yttrat sig. Högsta befälet över krigsmakten till lands och sjöss tillkommer konungen.

Måhända äro dessa stadganden något mer än rudimenten från primitiva tidsförhållanden. I äldsta tider i Sverige var konungens eller såsom han ursprungligen hette härkonungen eller drotten, enda uppgift att vara högste militäre ledare i krig. Genom den maktställning, han vann genom lyckosamma fältåg, utvecklades så småningom hans kolungsliga befogenhet även under fredstid. Det är på sin plats att viktigare militära ärenden av regeringsnatur fortfarande gå till kungl. maj:t i statsrådet, men däremot förefaller det såsom om det strede mot svenska statsförfattningens grundprinciper att större delen av de frågor som nu i kommandokonselj avgöras av konungen i närvaro allenast av chefen för försvarsdepartementet, räknas till kungliga regeringsärenden. De äro mestadels av sådan beskaffenhet, att de enligt genuint svenska principer borde förläggas till och avgöras av ett centralt ämbetsverk, som i sin tur efter svensk åskådning bör vara av kollegial natur. De facto är f. n. försvarsministern vid sidan av de egentliga statsrådsåliggandena generaldirektör för styrelsen över här och flotta.

Regeringsformen § 15 definierar kommandomål såsom sådana ärenden, som konungen, i egenskap av högste befälhavare över krigsmakten till lands och vatten, omedelbarligen besörjer. Konungen har skyldighet att med sin höga påskrift justera protokollen i kommandomål. (Varför är ej så stadgat om alla statsrådsprotokoll?) Genom en av konungen och riksdagen gemensamt stiftad lag bestämmes, vilka regeringsärenden må handläggas såsom kommandomål. Enligt lagen om kommando mål den 28 januari 1921 må hu vudsakligen följande regerings ärenden handläggas och avgöras såsom kommandomål, nämligen ärenden, som angå fastställande av exercis- och tjänstgöringsreglementen samt instruktioner för personalens utbildning; föreskrifter i övrigt för personalens utbildning och övningar ävensom för användningen av hästar, som lagas för arméns eller marinens behov; fartygs rustande, förseende med besättningar och utrustning i övrigt, utsändande på expedition samt uppläggning; instruktioner för befälhavare över fartyg, sjöpositioner och fästningar; uttagning och fördelning av värnpliktiga till tjänstgöring; mobiliseringsföreskrifter; fastställande av modeller samt utförande av försök med nya persedlar eller ny materiel; kommendering och placering av officerare och vederlikar till tjänstgöring och extra förrättningar; instruktioner för militär- och marinattachéer samt andra personer, som tilldelats särskilda uppdrag; tillträde för svensk undersåte till befästningar och örlogsvarv samt ansökningar om tjänstledighet och tillåtelse att vistas utrikes samt övriga ansökningar, i den mån de icke skola, på grund av särskilda bestämmelser, prövas av konungen i statsrådet.

Såsom av uppräknade ärendena framgår, utgöra en mycket ringa del därav verkliga regeringshandlingar. Därför borde kommandokonseljerna slopas och dithörande angelägenheters skötsel överlämnas till ett centralt ämbetsverk, dit även överfördes lantförsvarets och sjöförsvarets kommandoexpeditioner.

Krigskollegiet eller "Andra kollegium" hade enhetlig hand om utredning och förvaltning av alla lantförsvarsärenden, och bestod enligt 1634 års regeringsform av "krigsrådet" under riksmarskens ordförandeskap samt tvenne rikens råd och fyra "krigsofficerare" såsom ledamöter i kollegiet. Fältmarskalken (högste befälhavaren), rikstygmästaren och generalvaktmästaren (generaladjutanten) voro ordinarie ledamöter av kollegiet. Detta arbetade på avdelningar, som 1782 uppnått ett antal av fem stycken. Krigskollegium förvandlades 1865 till Arméförvaltningen, som indelades i fyra departement. Arméförvaltningen skall hava uppsikt över försvarsverket och föreslå förbättringar på området.

Amiralitetskollegium utgjorde Tredje rikskollegium med riksamiralen till president samt såsom biträdande vid riksråd och fyra vice amiraler eller "skeppskaptener", därtill adlad "holmkaptenen". Då riksämbetena 1680 upphävdes bildades i st. en "Överstyrelse för flottans angelägenheter" under amiralgeneralen. Kollegiet fungerade däremot 1735—1791, då "Generalsjömilitiekontoret" upprättades och ställdes först under statssekreteraren för sjöärenden och senare under generalamiralen, tills de två storamiralsämbetena införd es år 1794, men hade kort varaktighet och efterträddes av kommittéer och sedan Förvaltningen av sjöärenden på två departement. År 1827 infördes storamiralsämbetet på tre avdelningar, däribland ge neraladjutantsexepedition, som föll vid 1840 års departementsreform. "Förvaltningen av sjöärenden" har fått sitt namn ändrat till Kungl. Marinförvaltningen.

Enligt 1809 åre regeringsform voro generaladjutanterna konungens rådgivare i kommandomål (Karl-Johans gunstling greve Magnus Brahe var generaladjutant och regerade såsom sådan hela landet).

Föga bekant är Axel Oxenstiernas militära roll. Gustaf Adolf var härföraren, men rikskanslern hans generalstabschef Hela den försiktiga krigsföringen, när Gustaf Adolf sakta kröp upp utefter floden Oder och vid varje hållplats slog befästat läger och en bro över floden för att hålla reträtten öppen, är upp i dagen Axel Oxenstiernas verk. Oxenstierna ville gå löss på kejsarstaden Wien där kriget sannolikt snart hade avgjorts, men rörande denna plan fick generalstabschefen ge vika för

(Forts. å sid. 5.)

RYSSLAND OCH JUDENDOMEN.

Av General Alexander Netchvolodov

I ryska kejsarriket levde inemot 8,000,000 judar, således ungefär hälften av alla judar som finnas, om man uppskattar deras antal före kriget till 15 millioner. De ryska judarna tillhörde i sin helhet chassidernas sekt, som i sitt hat till de kristna ej känner några gränser och gentemot gojims (de otrogne) på det strängaste följer Talmuds regler. På vilken etisk nivå Talmuds påbud stå, synes av judarnas rådslag att de skulle kunna bli kända för annorlunda troende. Davids Bok 37 säger karaktäristiskt nog: "Att låta gojims få veta något om vår religion skulle vara liktydligt med ett mördande av alla judar, ty om gojims visste vad vi lära om dem och samfärdseln med dem, skulle de tillintetgöra oss alla".

De ryska tsarerna insågo redan för länge, länge sedan faran, som hotade det ryska folket från Israel, men deras åtgärder riktade sig utesluta nde mot de talmudistiska judarna, medan kuraim, som förkasta Talmud, åtnjöto alla medborgerliga rättigheter. 1917 års revolution, som utlämnade landet åt judarna, vilka krypa bakom täcknamnet "bolsjeviker", har visat, att tsarerna hade rätt, när de ville bevara sitt folk från denna fara. Tsar Nikolaus II, som jämte sin familj på ett rätt sätt mördats av judarna, gjorde rätt uti att trots sin mildhet och hjärtegodhet vilja — följande sina förfäders exempel — skydda sitt folk mot judefaran.

Svårigheten i hans uppgift skall man kunna fatta, när man vet, att samtliga revolutionära partier, från liberalerna, "kadetterna" kallade, ända till bolsjevikerna, varit intimt förbundna med judarna och i sitt program upptagit fordran på judarnas emancipation. Dessutom voro alla framstående revolutionsmakare, såsom Furst Lvoff och Miljukoff från "kadetterna", Kerenski från de socialistiska revolutionärerna och Lenin-Trotski från bolsjevikerna, tvättäkta frimurare. Närmare intressanta detaljer om denna punkt skall läsaren finna i min bok "L'Empereur Nicolas II et les juifs", sid. 41—46.

Huru stor skuld judarna hava till Rysslands olycka, framgår av en uppsats av den ryske juden Margulieese, vilken är känd som frimurare. I februari 1925 skrev han i N:r 16 av "Acacia" i sin artikel "La franemaconnerie en Russie" (frimurieriet i Ryssland) helt öppet: "Frimurarlogernas verksamhet påverkade överallt utvecklingen av militärrevolutionen år 1917." Vi vilja tillfoga, att frimurarna Furst Lvoff, Miljukoff, Kerinski, liksom även "hjältarna" från statskuppen i oktober 1917 — Lenin, Trotski och alla de andra, erhöllo för revolutionen behövliga penningemedel ur en och samma källa. Denna källa be-

(Forts. å sid 5.)

Den statsfientliga judiska läran.

Av TH. FRITSCH, Leipzig.

(Forts. fr. föreg. nr:r.)

Den 19 september 1918 stod den i Tyskland föddę H. Samuel anklagad inför polisdomstolen i London för att hava hemlighållit sin nationalitet. Under edlig förpliktelse sade han: Jag är jude! Visserligen är jag född i Tyskland, men icke en droppe tyskt blod flyter i mina ådror. Mina sympatier äro uteslutande på engelsk sida. Som jude har jag ingen nationalitet."

På alldeles liknande sätt förhöll sig den bekante "engelske" finansmannen Sir Alfred Mond, när man till honom riktade den frågan: "Ni måste dock vara en tysk, då eder familj har ett tyskt namn och bor i Tyskland samt ni dessutom är född där?" — Han svarade: "En japan, som är född i Tyskland, blir därigenom ingen tysk, och en jude, som är född i Tyskland blir likaledes därigenom icke tysk, här är det fråga om blodet och rasen". På nästa fråga, om han, sedan han blivit naturaliserad, kände som en engelsman, svarade han: "Icke som engelsman utan som brittisk undersåte". — Vidare frågades: "Ni måste väl ändå tillhöra någon nation" — Svar: "Ja, den judiska".

Förre amerikanska sändebudet Morgenthau hade år 1923 förklarat, att han visserligen vad religion och ras beträffade vore jude, men trots detta vore god amerikan samtidigt. Däröver råkade den kände amerikanske judetidningen "Jewish World" i vilt raseri och skrev: "Var blir då den judiska troheten utav? Att vara av judiskt blod och samtidigt — utan att förneka sin ras och sin tro — vara åmerikanare? Det vore ju en alldeles ny utläggning av bibeln och de judiska skrifterna! Hava vi därför bibehållit oss som eget folk, för att till slut bliva yankees? Vilken gemenhet!... Vilken underbar psykologi visar sig icke i denna förnedring!"

Alltså: En jude kan och får icke tillhöra en annan nation än den judiska. Skulle han giva sig sken av att hava assimilerats, så begår han ett bedrägeri, ja, förnedrar sig enligt judisk uppfattning. Uppriktiga judar ha i alla tider medgivit detta.

I en församling laglydiga judar i Berlin den 24 januari 1912 förklarade advokaten Loeb under stort bifall: "Vi leva i en kristlig stat. Detta är oförenligt med judendomens intressen. Den kristna staten måste röjas ur vägen".

I alla kulturstater hava judarna varit och äro ledarne för alla omstörtningssträvanden.

Judendomen som särskild stat.

Av ovanstående ord av Lucien Wolff framgår, att judarna genom sina lagar icke blott sammanhållas som en nation, utan jämväl utgöra en särskild statlig gemenskap. Han kallar den mosaiska lagen "en politisk trosbekännelse" — "ett politisk Credo" — av den mest detaljerade karaktär, och i själva verket utgör — på grund av den rabbinska lagarna — de judiska församlingarna fast organiserade politiska formationer, vilka också genom sina speciella författningar skarpt skilja sig från varje annan menighet och aldrig någonsin kunna uppgå i ett icke-judiskt statsväsen, utan tvärtom måste förneka och bekämpa varje sådant.

Judarna utgöra, trots sin förskingring, en särskild, fast sammanfogad stat, vilken står i medveten fiendskap till varje icke-judisk stat och i hemlighet arbetar på dess undermining. Denna uppfattning är icke ny, ty redan år 1834 betecknar Moltke i sin skrift: "Om Polens inre förhållanden", judedömet som en stat i staten, och betonar, att det av en hemlig ledning konsekvent förcs mot vissa gemensamma mål, samt att det bestämt tillbakavisar varje regerings försök att nationalisera detsamma.

Ännu mera omisskänneligt skrev Fichte år 1794 i sin skrift över franska revolutionen: "Genom så gott som alla Europas länder sträcker sig en mäktig, fientlig sinnad stat, som ligger i ständigt krig med de övriga och som på många ställen håller mänskligheten i det fruktansvärdaste betryck. Det är judendomen, en stat, som uppbyggts på hat till hela den övriga mänskligheten! Kommen I då icke ihåg denna stat i staten? Tänken I icke på, att judarna, vilka dock Eder förutan äro medborgare i en stat, fastare och väldigare än någon annan, om I given dem medborgarrätt i Eder stat, skola fullständigt trampa under fötterna alla andra medborgare?"

Professor Adolf Wahrmund, författare till boken: "Das Gesetz des Nomadentums und die heutige Judenherrschaft" säger: "Judarnas väg genom världen är ett härnadståg till dess ecrövrande. Skyddade genom falsk flagg slå de läger mitt ibland sina fiender, i varje ögonblick beredda till angrepp och överfall".

Gemensamt hat — judendomens innersta väsen.

Sionisten Cheskel Zwi Klötzel offentliggjorde i tidskriften "Janus" häft. 2, 1912—13, en uppsats: "Det stora hatet". Däri heter det bl. a.: "Liksom vi judar veta om varje icke-jude, att han i någon vrå av sitt hjärta är antisemit och måste så vara, så är varje jude i djupet av sin varelse en hatare av allt icke-judiskt. ." Och vidare: "I verklighetcn är intet så levande i mig som den övertygelsen, att om det funnes något, som kan förena alla världens judar, så är det detta storslagna, upphöjda hat".

Man må erinre sig den ovan angivna betydelsen av ordet Sinai.

— — —

Av vad som ovan sagts framgår,

(Forts. å sista sid.)

Religiösa forntids- och framtidsformer.

För Nationen av J. L.

Under rubriken: "Für Christen, Nichtchristen, Antichristen", har Greve E. Reventlow i Der Reichswart Verlagsgesellschaft, Berlin, utgivit ett omfångsrikt arbete angående vår tids mest brännande fråga, som i korthet kan beteckna s med den kristna religionens vara eller icke vara, genom Antikrists, d. v. s. judendomens mellankomst. Greve Reventlow skildrar i det utkomna arbetet med förtjänstfull skärpa och historisk, grundlig forskning kristendomens utvecklingsskeden under tidernas lopp i jämförande belysning av den gammalgermanska gudaläran och det gammaltestamentliga judiska religionssystemet samt stämgunden Jahvés antikristliga inflytande, som avser den kristna religionens tillintetgörelse för att i dess ställe sätta jahveismens människofientliga hänsynslöshet och förakt för all statlig ordning och kristligt samhällsliv, med upplösning av all auktoritet, utom självavåldets med dess förvirring och förvildning. Detta är som bekant det lockande mål, till vilket den stridslystne och blodtörstige Jahve leder "sitt utvalda egendomsfolk". Denne samme Jahvé-Sebaot, den andefattigaste och väsenlösaste bland skuggor i religionernas hävder, är det, som nu i nära tvåtusen år fått härska över västerlandets kristna folk under namn av "gud fader allsmäktig, himmelens och jordens skapare" med känt resultat. Med anledning härav framkastar författaren den frågan: Är då prästerskapet och alla de lärda ståndens kategorier verkligen kristna? Ja, än mer, vilken religion ha egentligen de "kristna" nationerna? Varifrån härstammar det nittonde århundradets religion? Människans kristna adelsmärke har blivit att tro på judiska mirakler som upplösas i omöjligheter, vilka äro tillfinnandes i judarnas gamla testamente. Under sådana omständigheter är det förklarligt att röster höjas med fordran på att man måste återgiva folken sin kristna religion. Den gammaltestamentliga idén betyder ingenting annat än att stämpla den judiska uppfattningen såsom gudomlig, och att alla människor äro till för att tjäna det "utvalda egendomsfolket". För detta ändamål upphöjes Jahve till en gudomlighet, som ställer hela mänskligheten till "egendomsfolkets" förfogande. Denna tankegång genomgår hela det gamla testamentet, ävensom Talmud och hela den judiska självprismingslitteraturen ända intill våra dagar.

Ur det ofantligt rikhaltiga och intressanta innehållet i Reventlows bok vilja vi här återgiva en kort och träffande skildring av det judiska gudsbegreppet Jahve, som ur ren saklig synpunkt sett är belysande för dess ställning inom kristendomen: Jahves personlighet, som upptagits i den kristna kyrkans bekännelseformer har där blivit ett stridsrop och ett lösenord för den evangeliska förkunnelsen. Den som ej lyckas till detta lösenord anses ej för kristen. Och vid mycket högtidliga tillfällen stegras uttrycken till "den levande trefald helige guden". En personlig gud är ju emellertid i och för sig ett förnuftsskilt föremål som upphäver idén om gudsbegreppet. Ordet "personlighet" är heller icke alldeles betydelselöst och utan intresse i detta sammanhang. Skådespelarna hos de gamla romarna betjänade sig av ett språkrör som de satte för munnen tillsammans med den ansiktsmask de buro vid utövandet av sitt yrke för att bättre kunna göra sig förstådda hos den spridda åhörareskaran. Denna språköverföring hette på latin: personare, av vilket ord man sedermera bildat "person, personlighet", och i judeguden Jahve igenkänna vi utan svårighet den personifierade skådespelaren med de beteckn ande attributen masken och språkröret.

Det digra och ytterst intressanta innehållet i Reventlows bok kan med gott samvete anbefallas åt varje vän av sanning och klarhet i den kristliga förkunnelsen och ansluta vi oss med full övertygelse till Prof. Adolf Bartels i Weimar omdöme om detta, i sant kristligt hänseende värdefulla arbete: *"Vi måste alla gå igenom Reventlows bok."*

J. L.

FÖRSVARA DIG, SVENSKA FOLK!

Svenska Folk! Försvara din frihet, dina närmaste, ditt hus och hem mot internationella äventyrare och deras mordplaner. Försvara dina arbetare mot deras värstafiende — bolsjevismen, och straffa sådana individer, som, under kommunismens täckmantel och för judaspengar, syssla med ett så ruskigt yrke — nämligen att röja vägen till allt eget fosterland för barbariets rödgardister, lärdiga att i Sverige upprepa Revals och Sofias blodsdåd.

VILHELM HARTEWELD.

Partihandeln med rusdrycker.

Översikt av gällande författningar.

(Forts. fr. nr:r 18)

Jämsides med inlösningsförfarandet var frågan om partihandelsorganisationen vid olika tillfällen föremål för statsmakternas uppmärksamhet. Så uttalade chefen för finansdepartementet, statsrådet Branting, till statsrådsprotokollet den 31 december 1917 bl. a., att under övervägande vore ett förslag om en sådan organisation av partihandeln, att jämväl denna komme att handhavas av organ, som i sitt förhållande till det allmänna mer eller mindre bleve jämställt med detaljhandelsbolagen.

I andra sidan hemställdes i en vid 1918 års riksdag inom andra kammaren av hr Lithander väckt motion, nr:r 137, om sådant förtydligande av gällande lagstiftning, att partihandeln med alkoholhaltiga drycker (utom egentligt brännvin) måtte i enlighet med av 1917 års riksdag antagna bestämmelser, oförhindrat utövas av enskilda näringsidkare. Men denna motion avslogs av riksdagen. Vid besvarandet av förut avgivna interpellation vid 1919 års riksdag uttalade chefen för finansdepartementet, statsrådet Thorsson, att han ansåge det betydelsefullt och fördelaktigt för fullförjande av nykterhetsreformen av år 1917, att särskilt genom A.-B. Vin- & Spritcentralens tillkomst en koncentration skett inom branschen, samt att garantier förelåge, för att de allmänna intressena skulle bliva vederbörligen tillvaratagna uti A.-B. Vin- & Spritcentralens verksamhet. Det oaktat vore det riktigast, att riksdagen bereddes tillfälle att pröva, huruvida statsverkets kontrollerande ställning till detta bolag borde, på annat sätt än som då skedde, komma till uttryck. Då frågan om ersättning åt vissa näringsidkare i anledning av genomförandet av 1917 års rusdrycksförsäljningsförordning framfördes för 1920 års riksdag anförde departementschefen, statsrådet Thorsson, till statsrådsprotokollet den 12 mars 1920 angående propositionen nr:r 287, att, i fråga om de förmor och enskilda, som vore att räkna till vin- & spritmonsbranschen i egentlig mening, ersättningsspörsmålen genom A.-B. Vin- & Spritcentralens dittillsvarande förfarande och av bolaget lämnade utfästelser kunde anses hava erhållit en sådan lös-

(Forts. å sid 5.)

Den 1 Juni

Revisionen av Bratt-systemet.

En mäktig landsopinion bör resas!

Den av årets riksdag beslutade utredningen angående en omläggning av gällande lagstiftning på rusdrycksområdet är utan tvivel i hög grad att betrakta som en följd av de sensationella avslöjanden rörande det i strid mot rikets grundlag inrättade "halvstatliga" Spritmonopolets verksamhet, som särskilt under de senast gångna åren offentligt framförts. De lagstiftare, som på sin tid stadfäste grundlagsbudet, att staten icke skall ha rätt att vare sig till egen eller enskildas vinning inrätta monopolier, representerade förvisso en vida högre grad av statsmannavisdom än vår "upplysta" tids "reformatorer" sitta inne med. De hade blicken öppen för de praktiska vådorna av dylika institutioner ur det allmännas synpunkt, men de anade säkert icke, att en kommande tids lagstiftare skulle komma att behandla detta grundlagens bud såsom luft. Hela utvecklingen av sprit- och tobaksmonopolen visar, hur välbefogad grundlagens antimonopolstadgande i själva verket var. I statsmonopolets gestalt bereddes den privata spekulationen ett hart när obegränsat svängrum inom betydande områden av samhällslivet, som bort vara fredade för de dunkla krafternas spel. Länge gick det att beslöja det skandalösa tillståndet, men den dag, den offentliga tystnaden bröts, var det ej möjligt att längre bevara skenet.

Vad som under de gångna åren allt avslöjats av svindlerier o. olagligheter inom det "halvstatliga" Spritmonopolet, har givetvis på ett helt annat sätt än "socialistiske" överdirektören Richard Sandler föreställt sig fäst den civiliserade världens uppmärksamhet på Sverige. Vårt folk har av det här numera allsmäktigt styrande Israel jämte så mycket annat även begåvats med ett Panama i sprit, som ifråga om dimensioner oändligt överträffar sin franska föregångare, där det rörde sig om ett jämförelse mindre antal försvunna miljoner. I vårt svenska Panama har det gällt miljoner i hundratal, som runnit bort otillåtna vägar. In i det sista stämplade spritfinansens lakejer inom den "fria" dagspressen alla beskyllningar mot den härskande regimen inom monopolet såsom ohemula, på varje sakskäl blottade beskyllningar. De tidningar, som djärvdes röra vid saken, betitlades av judepressen utan vidare som "skandalblad". Men icke förty såg man sig efterhand nödsakad slå in på, visserligen omsorgsfullt beslöjade, reträttlinjer. Oppositionen ville aldrig tystna och dess ihärdiga forskningar i Spritmonopolets hemliga kamrar blevo alltmera besvärande för Höga Vederbörande. Det offentligt framlagda anklagelsematerialet mot spritfinansens herrar var av sådant slag, att det helt enkelt icke lät sig göra att helt nonchalera detsamma. Redan 1926 påvisades såsom vi veta en hel lång rad uppseendeväckande manipulationer inom monopolet, såsom förskingringar i största stil av statsmedel, bl. a. bortskänkandet i "gåvor" av konstaterade minst 184,000 kr. till allsköns institutioner och företag samt en mängd underliga bokföringstransaktioner inom koncernen, däribland också den så hemlighetsfulla posten "utestående fordringar" å 791,000 kr. i S. A. R. A:s räken skaper för 1919. I sin uppseendeväckande inlaga till 1927 års riksdag påvisade direktör Lithander som bekant, huru under den förflutna tioårsperioden genom mer eller mindre öppna avskrivningar och fonderingar inom monopolet förbrukats icke mindre än bortåt 100 milj. kr., varav c:a 80 milj. kr. inom Vin- och Spritcentralen och c:a 15 milj. kr. inom de övriga partihandelsbolagen. Till allt detta kom så monopolkontrollkommitténs avslöjanden att förutom de av dir. Lithander angivna öppna avskrivningarna hemliga sådana, gjorda före boksluten, under åren 1917—1926 företagits till ett sammanlagt belopp av kr. 46,588,345.

Man tar säkert ej fel, om man utgår ifrån, att det varit alla dessa uppseendeväckande avslöjanden, som omsider nödgat statsmakten att inskrida för skapande av en ur det allmännas synpunkt mera tillfredsställande ordning inom spritbandelsväsendet. Betecknande för det inom den statliga myndigheten numera rådande tillståndet är emellertid, att den av årets riksdag beslutade utredningen angående en omläggning av gällande lag på rusdrycksområdet icke givits något som helst direktiv med avseende å det förflutna, de avslöjade falsarierna, storförskingrarna av statsmedel etc. inom Spritmonopolet. Riksdagsbeslutet synes uteslutande avse det kommande, att för framtiden skapa en mera tillfredställande ordning inom rusdryckshanteringen. Till ytterligare understrykande härav lät man sina många trogna pressdrabanter med Svenska Dagbladet, Dagens Nyheter och Nya Dagligt Allehanda i spetsen vid dr Bratts nyligen gjorda grundiosa sortie ur Spritpanamat hylla denne såsom det geniale och oförvitlige, över varje misstanke höjde store "idealisten — samhällsreformatorn", den där gjort en samhällelig insats av oförlikneligt slag, som berättigade honom till hela svenska folkets djupaste tacksamhet. Inom politiska kretsar vill man i riksdagens beslut om en utredning angående rusdrycksslagstiftningen och dr Bratts tillbakaträdande från spritkoncernen mera se en taktisk reträtt, en formell åtgärd till den irriterade folkstämningens lugnande. Åtgärder av mindre reell betydelse i syfte att undanrödja de mest irriterande momenten hos "systemet" skulle de makthavande herrarna enligt vad förljudes icke hava något direkt emot, blott "systemet" som sådant d. v. s. till sin reela natur finge bestå. Det saknas ej heller uttalanden i auktoritativa organ, som tyda på, att Höga Vederbörandes tankar verkligen äro inställda på den linjen. Men så mycket viktigare är det, att den stora svenska allmänheten, som ju är den part, som ytterst får vidkännas följderna av den nuvarande ordningen, äntligen på allvar låter höra sin stämma. Skall icke den revision av Brattsystemet, som av 1928 års riksdag beslutats, bli en skenrevision, fordras, att de ansvarskännande, rättsinna de elementen inom folket resolut blanda sig i saken.

Nykterhetsfrågan måste ryckas upp ur dess iråkade försumpning i den judiska söndringspolitikens hägn, lyftas upp till det högre plan, som måste vara en samhällsfråga av förevarande slag förbehållet. Lagstiftningen på rusdrycksområdet får ej såsom hittills vara tillrättalagd för spekulationens dunkla krafter utan måste helt vara inriktad efter moraliska grundsatser. En tioårig erfarenhet av Brattsystemet har fullt tydligt ådagalagt, att detta system på intet vis motsvarade vad av statsmakten på sin tid med detsamma utlovades, varken i nykterhets-, socialt, moraliskt eller statsekonomiskt avseende. Och detta av den mycket naturliga anledningen, att grunden, som lades för den lagstridiga institutionen, alls icke byggdes för de uppgivna syftena utan för helt andra, nämligen att för den här regerande judefinansens räkning i ett sammanhang exploatera spriten och nykterheten i profitens och folksöndringens intresse. Gentemot varje försök att vilja låta den framtida utvecklingen på området fortskrida i den rena provokationens tecken bör ett hänsynslöst motstånd resas från den rättsinnade allmänhetens sida. Den blivande nykterhetspolitiken i vårt land måste vara inställd i klart positiv riktning och baserad på kristlig, moralisk grund samt så inrättad att den kan samla alla dem, som verkligen åstunda ett höjande av den allmänna folknykterheten. Den får icke gå ut på att draga ned ett folk i dess helhet till osjälvständiga, omyndign, ofria stackare, genom vettlösa förordningar fostrade till alkoholbruk samt föreskrivna viss spritförtäring pr månad och måltid samt ständigt ställda under uppsikt av ett ovärdigt, förhatligt, byråkratiskt spritpåvevälde. I stället för att såsom hittills utsudda gränsen mellan dem som sköta sig och dem som så icke göra, bör den tvärtom på det skarpaste markera densamma. Syftet måste vara att höja, icke att sänka karaktärsnivån hos folket. — Den blivande utredningen måste vidare avse en radikal, till grunden gående retroaktiv revision av Spritmonopolets hela verksamhet och affärer, den där på alla punkter bringar fullständig klarhet i förhållandena och låter konsekvenserna därav gå i verkställighet. De som gjort sig skyldiga till orättmätigt handskande med statens ägodelar, måste ställas till ansvar enligt lagens bestämmelser för sina åtgöranden samt förpliktigas att till statskassan återbetala vad de undanhållit denna. De försvunna miljonerna måste återbördas till statsverket.

Skola dessa krav hava utsikter att vinna beaktande på styrande håll, är det dock såsom antytt nödvändigt, att medborgarna runt om i landet giva dem sitt fulla stöd. Detta bör framför allt ske vid de stundande valen till riksdagens andra kammare. Men för att en framstöt till valen skall kunna leda till avsett resultat fordras att tiden intill dess på det omsorgsfullaste utnyttjas för den allmänna opinionens energiska beredande. Vi uppmana fördenskull alla våra vänner och liktänkande i stad och på land att nu rycka in med i kampen för skapande av den mäktiga opinionsrörelse, som vid riksdagsmannavalen i september skall tvinga partierna och deras kandidater att taga klar ställning i frågan. Dennas vikt kan näppeligen överskattas, enär det är ett oomkullkastligt faktum, att den hit tillsvarande ordningen inom spritbandelsväsendet just utgjort den regerande judefinansiella maktens allra förnämsta instrument till den svenska riksdagens och därmed hela det politiska livets i vårt land korrumperande. Göteborgarna och Örebroarna ha med sina avhållna vällyckade opinionsmöten, för vilka redogjorts i Nationen, gjort upp takten till den stora opinionsrörelsen. Det övriga landet må följa deras givna exempel! Lämpliga samt manslutningar eller enskilda intresserade böra runt om i landet gå i författning om anordnande av opinionsmöten i sina respektive orter, vid vilka föredrag i saken hållas antingen av tillkallade talare eller av någon person ur mötesinbjudarnas krets, diskussioner anordnas och resolutioner antagas, vilka tillställas regeringen. Som ledning vid opinionsmötena kan, där så befinnes lämpligt, direktör Adolf Anderssons å Ekebo i Göteborg och Örebro hållna föredrag samt den vid de nämnda mötena antagna resolutionen tjäna. Ingen, som verkligen är besjälad av den nationella restaurationstanken och som har möjlighet att här kunna göra en insats för den stora gemensamma saken, må av eventuella personliga obehag och uppoffringar låta avskräcka sig från att göra sin plikt. Det är ej nog med att veta huru vi vilja ha det, vi måste även hava *viljan* därtill. Det är nödvändigt att få offentligen påvisat, att den upplysta opinionen i landet står bakom de rättskrav, som av Nationen framförts, försvävitt att dessa skola hava utsikter att bliva beaktade av de styrande samt den önskvärda stämningen till valen kunna uppbringas. Härtill fordras upplysning! Vi måste sträva att nå ut med upplysningen i den förevarande frågan till den stora massan av svenska medborgare. Göra Nationens tiotusenden läsare och vänner i alla delar av landet sin plikt mot den gemensamma saken och lämna sin aktiva medverkan i den nödvändiga upplysningskampanjen, då skola vi förvisso även i september, när det stora valslaget står, kunna påräkna en opinion bakom de här framställda kraven, som partierna och statsmakten icke skola kunna undgå att taga hänsyn till. Tiden är inne för oss alla att i handling visa att det ligger allvar icke mindre bakom det uttalade kravet på en till grunden gående, allsidig revision av vårt svenska Spritmonopol än bakom det kravet, att den blivande nya ordningen inom rusdryckshanteringen och nykterhetspolitiken varder byggd på moralisk grund!

PRESSKONSERTEN

Veni, Creator Spiritus!

I en ledande artikel "Veni, creator Spiritus!" erinrar Svenska Dagbladet (h.), vars ande f. n. tyckes befinna sig i ett irrande mellan de olika gudapolerna, om den kände amerikanske humanisten och kulturanalytikern Irving Babbits yttrande i hans berömda verk "Democracy and Leadership" att "under de ekonomiska problemen ligga de politiska och samhälleliga, vilka återigen bottna i de filosofiska, vilka i sin ordning merendels ha sin rot i de religiösa problemen".

Denna anmärkning, vilken utgör den tes, Irving Babbit på ett lysande sätt framlägger, är, skriver Sv. D., ingalunda uttryck för någon ringaktning, någon undervärdering av de ekonomiska problemen. Långt därifrån. Däremot röjer sig i dem en vaknande syn på samhällslivet, på kulturarbetet i dess helhet, vilken skarpt kontrasterar mot tänkesätt och samhällsåskådningar, som länge gjort sig breda. De äro uttryck för en insikt om förbisedda eller oanade sammanhang, för en djupare uppfattning av vederhäftighetens struktur. De hävda att det i verklighetens totalitet innebor en värdenas rangordning, som ingen kan omkasta, ingen ostraffat sätta sig över. De markera en ny och djupare inriktning av tänkandet över samhälls- och livsproblemen, en tro på livets sammanhang och enhetlighet, en visshet om att allt till slut bottnar i det andliga, en horisontens vidgning. Irving Babbit, och med honom allt fler av de skarpsyntaste samhällstänkarne, vilja söka fatta

"hur strömmarna gå och krafterna spela och vad som innerst enar det hela".

Kontrasten är gräll mellan denna syn och flertalet av de åskådningar, för vilka "dagens krigande skaror" kämpa. Den socialdemokratiska satsen om religionen som privatsak exempelvis må erkännas rymma det mått av förnuft och sanning att tvång ej får utövas i religiösa ting, något som vida djupare motiveras ur den synpunkt Babbit företräder. Men satsen är grundfalsk, därför att den suggererar tanken att den sociala utvecklingen, de socialpolitiska åskådningarna intet skulle ha att göra med religiösa faktorer, motiv och övertygelser och gå sin gång oberoende av dem. En sådan auktoritet som den berömde tyske nationalekonomen och kännaren av engelskt samhällsliv G. von Schulze-Gävernitz har i ett av de sista häftena av Archiv für Socialwissenschaft uppställt den tesen, som onekligen kommer oss att studsa, men som Babbit helt visst skulle underskriva, att det ej ges en enda politisk doktrin, ej en enda av gängse politiska dogmer, som är något annat än bicknade, ur sitt idéhistoriska ursprung lösta religiösa idéer, och han bevisar det i fråga om demokratiens begrepp i en avhandling om "demokratiens rot"... "Demokratien är född i ett religiöst hem, växte snabbt till jätte, gick ut över kontinenterna omvälvande troner och väldigheter." Det är i sanning sällsamma samband förf. avslöjar. Men spörjer man om demokratiens framtid, finner den tyske nationalekonomen den tvivelaktig. Den kan leva och hävda sig, förklarar han, blott om den ånyo kan vinna kontakt med sitt religiösa ursprung och därur ånyo vinna motivering och nytt liv. Ty det är endast i ett enda hänseende människorna äro lika, likaberättigade och av lika värde: de äro alla i samma mån föremål för den Eviges sökande nåd. I alla andra hänseenden däremot äro de ytterligt olika och av växlande värde. De äro det i biologiskt och fysiskt hänseende, i moraliskt, i intellektuellt, i alla. De äro skilda andars barn. Skjut undan den religiösa synpunkten som oväsentlig, och det ges ingen möjlighet i världen att förnuftigt hävda en demokratisk samhällssyn.

I själva verket är ju den socialistiska satsen om religionen som privatsak uttryck för en likgiltighet för andliga värden, för ett religionsförakt, som varit en styrka, när det gällt att samla massorna, att vädja till primitiva instinkter, att hänsynslöst slå sig fram till makten, men som i längden torde visa sig som det ödesdigraste "lik i lasten". Också mot liberalismens syn bryter sig fundamentalt den uppfattning Irving Babbit och med honom växande skaror av insiktsfulla representera — för så vitt nämligen liberalismen innebär en förnekelse av värdenas rangordning, en tro på att sanning, rättvisa och andligt liv framgå spontant ur krafters, idéers och intressens fria och ohämmade spel.

Den allvarsdjupaste konsekvensen av de inre sammanhang Babbit skönjer och påvisar är emellertid den, att den förnyelse, det frambrott av nya kulturenergier, av skapande kraft, varefter alla längta, som påkallas på alla odlingens tegar, inom konst, litteratur, politik och religion, måste komma från djupa källor. Så har det alltid varit. Från öknar, från munkceller, från ringa små kretsar ha de män trätt fram, vilka gjort de verkligt nya insatserna. Inifrån måste förnyelsen komma, det är andliga och moraliska krafter det ytterst kommer an på. Inte ens nya insikter hjälpa, om de än kunna hjälpa oss att reflektera oss ut ur falska föreställningar och bringa klarhet om vad saken verkligen gäller. I det andliga öppnas inga dörrar utifrån. Det är ett vi människor ej förmå: att skapa. Det är den Eviges prerogativ.

Den kristna tron på Anden, som den första pingstdagen skänktes en bidande lärjungekrets och med mäktigá syner, med inspirationens eld och kraft gjorde dem mäktige Mästarens världserövringsverk, är tron på en förnyelsens levande andemakt. Veni, creator Spiritus — kom, Skapande Ande! kyrkans urgamla och djupa pingstbön, höves förvisso också oss, sena fiders i yttre hänseende starka, i inre hänseende så ofta vilsna, rotlösa, maktlösa barn.

Pressens standardisering — en fara för den mänskliga kulturen.

I en artikel "Oanträffbara utställningsföremål" kommenterar Nya Dagligt Allehanda (h.) den nyligen hållna stora världspressutställningen i Köln. Utställningen blev en stor succès i vad avser de moderna tekniska och maskinella anordningarna, men i fråga om *pressens själ* lämnades besökarna så tämligen utanför. Allehanda skriver:

Men männe väl Pressa-utställningen över huvud bringat besökarna i beröring med pressens s j ä l [illegible] med dess innerste strävanden, dess problem, strider och stormar? Olir det inte till sist innerligen likgiltigt, vad för pennskaft journalisten skriver med, vad slags stol och bord, telefoner, radio och telegrafapparat han begagnar?

Den moderna kulturen har från det stora landet i väster fått en formel, som mer och mer sätter sin prägel därpå, och den formeln heter "s t a n d a r d i s e r i n g". I de självständiga tidningarnas ställe träda de av väldiga truster förlagda pressorgan, som sända ut miljontals exemplar i en och samma utstyrsel och med ett och samma innehåll. Tidningen blir mera kvantitativt innehållsrik, sättes också i stånd att bjuda på modernaste, pikanta, med dyra kostnader anskaffade primörer, som bli oemotståndliga för publiken. Är det icke ett framsteg i "efficiency" — kvalitativt och kvantitativt? Frågan kan knappast besvaras absolut nekande. Men denna standardiserade effektivitet och uniformitet är dock mer eller mindre a v h u m a n i s e r a d, det kan inte hjälpas. Tidningarna äro den mäktigaste faktorn i nutidens massuppfostran. Den standardiserade pressen standardiserar andelivet. Den stora tidningen representerar en väldig makt, gent emot vilken den originellt anlagda individualiteten står ganska maktlös. Han kanske kan få bli "medarbetare", om han har talang, men betyder icke detta medarbetarskap i många fall detsamma som att "tjuta med ulvarna", ackomodera sig till den fastställda standarden? Vad som drager den stora publiken, är "det sensationella", och redaktionssekreterare och reporters bli så småningom mäktigare än kulturbärarna, de andliga krafternas — befinna sig dessa än så länge i chefsställning. I Amerika har denna utveckling fått överhand, i Europa är den på väg. Står så bakom nyhetsmaskineriet de stora penningkrafterna, vilkas insatser i spalterna icke frappera, men finns där ändå, så må man icke förundra sig över att Chesterton med allt eftertryck betonar, att pressens förtrustning och standardisering är "en a l l m ä n f a r a f ö r d e n m ä n s k l i g a k u l t u r e n".

På pressens världsutställning är det just d e n m e k a n i s e r a d e p r e s s e n, som träder fram med de stora laterna. S j ä l e n, i d é e r n a, ä r o o b e f i n t l i g a u t s t ä l l n i n g s f ö r e m å l. Det ligger ett drag av djup hopplöshet och mörk tragedi över en sådan pressens världsutställning. De nyfikna turisterna, de intresserade affärsmännen, de tekniska rekordsättarna, annonsörerna, kort sagt alla de inflytelserikaste nutidsmänniskorna, observera det icke. Men de sällsynta, mera djuptänkta iakttagarna, fråga sig, om icke pressens lavinartade tekniska "framsteg" representera ett växande hot för andelivet.

Den pressman, som kommit till klarhet om var faran verkligen ligger, borde anse det vara sin plikt att också handla i överensstämmelse med sin vunna insikt!

Det fria köpmannaståndets betydelse

för den ekonomiska utvecklingen i vårt land är föremål för en beaktansvärd artikel i Nationell Tidskrift, organ för Sveriges Nationella Ungdomsförbund, som skriver:

Förr i tiden fanns det runt om i landet en rad av självständiga köpmän, som i kraft av sin intima kännedom om sin bygds eller stads ekonomiska möjligheter voro självskrivna såsom ortens ekonomiska ledare och föregångsmän. Närhälsat det framförde något projekt, som såg ut att bli ekonomiskt lönande, så fanns det alltid möjlighet att få detsamma realiserat genom att intressera någon av köpmännen därför. Köpmannen hade genom sitt yrke lärt sig att bli initiativtagare och att ständigt vara på jakt efter nya möjligheter. Han hade ofta nog fått börja med två tomma händer och steg för steg arbetat sig fram i hård konkurrens med medtävlarna. Under denna ständiga tävlingskamp hade han fått blicken skärpt för det ekonomiska livets realiteter och samtidigt lärt sig att påpassligt utnyttja alla möjligheter till ekonomisk framgång. Under det raska ekonomiska framåtskridandet före kriget blev det fria handelsståndet den framskjutna förpost, som spanade efter nya vägar till ekonomisk expansion, vägar som hela folket i lugn och ro kunde beträda, sedan förposterna efter en del misslyckats finna ut, var man tryggast och säkrast kunde gå fram...

Kooperationens handelsföreståndare äro i allmänhet en rakt motsatt typ; hos dem ligger icke expansions- och företagarlusten i blodet, de skola nöja sig med att tillfredsställa det redan förefintliga behovet inom föreningen och därmed nog. Dessa filialföreståndare ha inga tillfällen att sikta ut över den egna föreningens snäva gränser eller någon möjlighet att intressera sig för uppgifter som ligga utanför distributionen av dennas behovsartiklar. Handelsföreståndaren måste bli en typ rakt motsatt den självständige köpmannen, som är van att bedöma och avgöra varje sak på eget ansvar. En sådan självständighet är emellertid oundgänglig nödvändig för den, som skall taga några nya befruktande initiativ.

De här framförda synpunkterna ha sitt starka berättigande. De äro emellertid icke de enda, som tala till favör för den fria köpenskapen, reglerad genom en sund lagstiftning. En del andra, icke mindre vägande synpunkter hava vid upprepade tillfällen berörts i denna tidning, särskilt den fara, som i och med kooperationens framträngande till den dominerande varudistributionsformen hotar samhället i dess helhet. Ty den internationella kooperationen utgör i verkligheten ingenting annat än den monopolsträvande judefinansens stora framstöt för varudistributionens i alla länder läggande under sin spira, ehuru det här liksom alltid är arbetarklassen, som får tjänstgöra som

(Forts. sid. 5.)

A.-B. SKÅNSKA CEMENTGJUTERIET
STOCKHOLM
MARMOR och KALKSTENS ARBETEN
Till Trappor, Golv, Butiks- och Köksinredningar, Möbler m. m.

PÅ UTKIK

Mannen för dagen i Sverige.

När revolutionsjuden Vigdor Kopp i början av 1927 tillträdde befattningen som Sovjet-Rysslands minister i Stockholm, utlåtade Nationen sina starka betänkligheter mot detta "representationsskap", som utan vidare av svenska regeringen godtogs. Hr Kopp hade nämligen från sin tidigare "diplomatiska" verksamhet gjort sig känd på ett sådant sätt, att det hade varit mera än väl på sin plats att k. m:t gjort påminnelser i Moskva och anhållit att en mindre starkt kompromitterad person måtte bli utsedd att här företräda Sovjet-Rysslands diplomatiska intressen. Men naturligtvis togo Höga Vederbörande icke notis om våra påpekanden. Under sin ministertid i Berlin spelade juden Kopp en till den grad kompromitterande roll i de då bedrivna strävandena att omstörta den tyska statsordningen, att tyska regeringen omsider, 1924, såg sig föranlåten utrusta honom med respass åter till Sovjetparadiset. Han var emellertid en ur världsrevolutionär synpunkt alltför värdefull kraft för att av Moskvaregeringen kunna i fortsättningen avvaras, och han användes företrädesvis på poster, som för ögonblicket ansågos särskilt betydelsefulla. Bl. a. skickades han till Japan, som han dock snart också måste lämna på grund av visat alltför stort intresse för detta lands inre angelägenheter. Det blev då Sverige förunnat att mottaga Hans Eminens såsom "diplomatisk representant" för Sovjet-Ryssland, och naturligtvis tävlade våra kosmopolitiska dagstidningar om att vara numro ett i att visa "den framstående revolutionären" sina artighetsbetygelser vid hans ankomst till Stockholm.

Det vore förvisso synd att säga, att hr Kopp icke motsvarat de höga förväntningar, som av Höga Vederbörande ställts på honom i hans egenskap av "sovjet-rysk minister" i Sveriges huvudstad. Bonnierska D. N. har under det senaste halvåret dag efter dag kunnat konstatera ökad "rysk snuva" inom arbetarnas fackliga och politiska organisationer. Den som varit blind för realiteterna och sammanhanget i händelseutvecklingen bör ha tagits ur sin blindhet genom årets stora 1-majdemonstration i Stockholm, som de facto artade sig till en storstilad uppvaktning för Hans Revolutionshärlighet Kopp. Episoden med den brinnande bibeln gav klara vittensbörd om tendensen och inriktningen av hans "diplomatiska" verksamhet här i landet. Hela tillställningen visade, huru säker man numera känner sig i sadeln i detta av judedömet styrda land. Och det må icke undras så mycket på judarnas självsäkerhet i upprädandet i betraktande av den enastående välvilja, som riksdagen, inklusive det Lindman-Trygerska "nationella partiet", visat Höga Vederbörande genom att bevilja deras "handelsdelegation" exterritorialrätt, vilket ju var detsamma som att öppet officiellt erkänna Israels revolutionsrätt i Sverige.

Tiden är nu inne att låta hr revolutionsminister Kopp här erfara samma öde, som kommit honom till del i Tyskland och Japan. Den senaste tidens händelser inom landet böra ha öppnat ögonen på de mest godtrogna ifråga om rödvändigheten av att Sverige i berörda hänseende följer de nämnda ländernas exempel!

Israels antireligiösa kamp.

bedrives numera med ej mindre energi och kraft på den "borgerliga" än den "socialistiska" och "kommunistiska" sidan. Mysande av förtjusning berättar Bonniers Veckotidning, huru den företagsamme amerikanske bankdirektören — oljejobaren — filmregissören Cecil B. de Mille (naturligtvis jude) hunnit med att filma en större del av Den Heliga Skrift och senast nu "Konungarnas Konung". Genom att draga med de kristnas ideal i det profanas plan och låta Kristi livsverk såsom vanlig simpel gottköps-sensationsvara passera å den vita duken hoppas israeliterna kunna utplåna den ännu kvarvarande aktningen och vördnaden för den kristna religionen och dess skapare hos folken. Bonniers Veckotidning konstaterär i en artikel om "Konungarnas Konung" i den mest utsökt respektlösa ton, att det nu ej återstår mycket av Den Heliga Skrift kvar att filmatisera. Ur artikeln här några rader som prov:

"Det rent puramerikanska i filmen visar sig främst däri att det är Kristi förmåga att göra underverk som mest belyses. Från första scenen till den sista får man vara med om ett ideligt botande av sjuka. Man förstår att det är något som skall dra i patentmedicinens förlovade land. Som Kristi därnäst förnämligaste egenskap belönas så hans fyndighet, när det gäller att ge kniviga svar på alla frågor fariseerna och Kaifas söka snärja honom i...."

Tendensen i skildringen i det "kulturella" Bonnierbladet är uppenbar. Kristus framställes såsom en simpel charlatan av en (juden) Cagliostros typ, såsom en bondadvokat, vars mest berömda egenskap skulle varit att kunna ge "kniviga" svar å de judiska skrifttärdas frågor.

När skola de kristligt sinnade i vårt land vakna till reaktion mot israeliternas skamlösa försök att draga deras ideal i smutsen?

Bonnierförlagets bolsjevikisk-antikristliga propaganda.

Israel forcerar här i landet f. n. på alla linjer sin bolsjevikisk-antikristliga propaganda. Man populariserar, celebrerar och upphöjer till "andliga storheter" allaköns obscura dekadensförfattare i den ultramodernistiska stilen. Bland dem, som reklamtrumman för ögonblicket främst är i gång för, märkes "bolsjevikskalden" Elmer Diktonius, vars dikter nyligen utkommit på Bonniers förlag, som tydligen funnit dem alldeles särskilt lämpade för den svenska publiken. Ur "Ave Caesar!" som enligt "skalden" kommer att förvandlas till "Ve Caesar!" läses bl. a.:

Gladiatorerna kommer
taktfast trampande
att straffa dig och ditt sällskap
för alla tiders blodiga skådespel.
Vi kastar dig ej på arenan —
vi söker dig i ditt prunkande palats.
Vi tussar inga vilddjur på dig —
dina gärningars följder blott.
Och vi skratta ej åt dina lidanden —
våra tänder är bistert sammanbitna.
Ve Caesar!
Fäfängt bilgar ditt skevande öga
på våra tummar —
de är stadigt vid trycket.
Hur du än ber: en vägg,
ett skott —
vi, dina trälar, gör det,
har ingen nåd."

I "julnattsvisa" utlägges det nya judisk-bolsjevikiska evangeliet sålunda:

"I denna natt, för partusen år sedan född-
de's ett barn
(säger man),
fick namnet Jesus, vart snickargesäll, pro-
fet
(berättar man)
korsfästes för våra synder, frälste oss
(trodde han).
Men i denna natt, efter partusen år, står
vi här.
Ett realt faktum: hundramiljoner svältan-
de satar,
till jorden tryckta, i våra stinkhålor dö-
ende,
med piskornas blodmärken på våra ryg-
gar,
förenande våra tarmars hungersång
till kyrkklockornas bingbång
i morgon — liksom alla de partusen gång-
er 365 dagarna som gått —
pressande vår livskraft till förbannelse-
arbete
för att öka rekordkapaciteten av några
fräckas bukar
(att vi idol).
Men jag
med min "logiskt tänkande hjärna" av 20:
de seklet säger:
Jesus har aldrig funnits — v i ä r b e-
v i s e t.
Och han skall aldrig komma.
D e t ä r v i, som engång skall bli
människosöner,
D e t ä r v i, som skall hamra korsen
— åt pilatusarna, ty vi vet det
rätta.
D e t ä r v i, som skall skaka av oss
vår uselhet.
D e t ä r v i, s o m s k a l l f r ä l-
s a o s s s j ä l v a."

Så nog ligga hrr israeliter här i landet och deras ras- och självfränder i utlandet i vad de kunna för att bereda oss stackars gojim-"satar" för sin frälsning under Guldkalven. Det Bonnierska förlaget har också redan lyckats förvärva sig stadgat anseende som det stora, ledande bolsjevikförlaget här i Sverige, varöver hr Karl Otto naturligtvis innerst inne känner sig både stolt och lycklig. Gentemot den ruttna andlighet, som strömmar därur, var förvisso det av Bonnierpressen ihjälslagna "smutsorganet" Fäderneslandet en ren ljusets källa.

Den Gyllene Internationalen sedd genom Bonnierska glasögon.

Israel har som vi veta sin speciella syn på tingen, som ofta står i ett nog så underligt förhållande till verkligheten. Lustigt är det t. ex., att "Guldkalvens folk", som vid vissa tillfällen så gärna låter kalla sig ömsom "världens herrar" och "kapitalets herrar" m. m. i samma stil i sin "heroiska", världskamp mestadels går fram i antikapitalismens tecken. Det var med paroller sådana som "ned med de kapitalistiska blodsugarna!" som "Guds utvalda" på sin tid lyckades animera massorna för den stora revolutionen numro ett i nyare tid, "den liberala frihetsrevolutionen", den därpå följande stora "socialistiska" revolutionen gick i likhet med sin föregångare i allmänhet under mera fredliga former. Israels "massledare" trädde med stöd av det uppmobiliserade "gatans parlament" såsom tjänligt argument till maktens härlighet och "reformerade" undan av allt vad tygeln höll. I dag äro vi som bekant mogna för den stora "universella revolutionen — bolsjevismen, som skall besegla Jahvegudens löfte till sitt "utvalda" folk om herraväldet för evigt över all världen.

Men det passar naturligtvis inte ett Israel låtsar om för de tjänande massorna den roll dessa i verkligheten spela i den "antikapitalistiska" kampen, ty då kunde riskeras, att deras "proletära" komplusta något svalnade, vilket ju vore särskilt fatalt i det ögonblick, då det stora universella slaget för världsproletariatets frigörelse skall slås. Definitionen av "kapitalismen" har inför detta lagts upp på ett nog så originellt sätt. Inom detta begrepp inrymdes överhuvud allt som för ögonblicket syntes innebära reelt eller förment egendomsinnehav utanför den "egna" kretsen, och som i Israels ögon på något sätt representerade hinder eller fara för dess "gudomliga" världsfrälsarplaner. Ty det förhåller sig enligt judarnas gällande lag- och religionsbok Talmud på det viset, att "alla folk på jorden och allt som på jorden finnes, tillhör judarna"... "juden begär ingen stöld, han tager endast vad som är hans"... "den kristne och all hans egendom är uteslutande judens egendom"... "Gud har befallt oss (judarna) att taga ockerränta av gojim (icke-judarna) och att utrota dem". etc., etc. De av den judiska världsfinansen organiserade, finansierade och ledda massrörelserna från senare tid hava i kapitalismen i regel sett den s. k. överklassen i de borgerliga samhällena, de bildade nationella klasserna samt allt vad icke-judiska företagare heter. Den enklaste eftertanke borde ju ha kommit massorna att inse, att det kapitalistiska problemet ligger till på ett helt annat vis än så, men Israel har nu en gång fått för sig, att de icke-judiska folken äro "själlösa djur", som kunna inbillas vad som helst. — Till en viss gräns, vilja vi dock tro.

Framför allt tillåter ej Israel att inom gojimfolket någon kapitalist av större mått växer fram, ty därigenom skulle konkurrens om makten och härligheten kunna uppstå och de judiska världserövrareplanerna kunna vållas avbräck och fördröjas. Ty i denna strid fordras likasom i all annan här i världen pengar, pengar och åter pengar. Israel måste därför gardera åt sig ställningen som ensam suverän härskare på Guldets helgade gebit. En "otrogen", som har djärvheten sticka sin fot dit, måste tvingas att antingen "inordna sig", vilket betyder att han medgives rätt att tillsvidare få finnas till — eller må han omedelbart störtas såsom en ur folkets synpunkt föraktlig och skadlig individ! Mot bakgrunden av detta betraktelsesätt är det förvisso även som den judiskt ledande kretsen här i landet sedan åratal tillbaka fört en sådan intensiv kamp inom de specifikt demokratiska och "proletära" lägren emot ingeniör Ivar Kreuger i Tändsticksbolaget, som framställts såsom den främste exponenten i vårt land för den förhatliga, folkutsugande kapitalismen, gentemot vilken folkskadliga individ "demokratien" och "proletariatet" måste skydda sig. Här har tidigare påpekats, huru Israels unga revolutionära kamptrupper länge haft sitt "antikapitalistiska" intresse framför allt inriktat mot just ingeniör Kreuger. Den Kilbomska broschyren mot Kreuger förra sommaren var ett dråpligt vittnesbörd om den förskräckelse denne uppväckt hos israeliterna här i landet. Bakom broschyren skönjdes vissa förfarna händer. Bonniers (Dagens) Nyheter sufflerade med all energi de fanfaristiska antikreugerska framstötarna i judiska "proletärpressen" och kunde bl. a. lämna sina läsare det fägnesamma nyhetsmeddelandet, att ny arbetareinternational bildats, uteslutande bestående av tändsticksarbetare och riktad mot kapitalismen inom den Kreugerska världstrusten.

För dagen återfinna vi nu i det Bonnierska husorganet en högst karaktäristisk teckning av Den Gyllene Internationalens svenska garde med ingeniör Kreuger såsom den store anföraren, förgrundsfiguren och ledaren i Sverige. Framställningen är, så vitt vi kunna finna, i likhet med det mesta i samma genre som bjudes i det ledande israelitiska bladet i vårt land, avsiktligt vilseledande, syftande till att ingiva folk en grundfalsk uppfattning om Den Gyllene Internationalen och hr Kreugers ställning till denna. Den Gyllene Internationalen är i verkligheten detsamma som Israels hemliga världsregering under osynlig ledning av Eduard Rotschild den V i Paris. Denna hemliga världsregering utgöres av 300 personer, representanter för de israelitiska världsintressena. Den arbetar medels en mängd underordnade organ, bland dem främst Internationella bankalliansen samt Alliance Israelite Universelle. Det saknas varje som helst anledning antaga att ingeniör Kreuger skulle tillhöra den ifrågavarande exclusiva kretsen — Den Gyllene Internationalen, men väl kan man utgå ifrån att både hr Karl Otto Bonnier och herrarna K. A. och Marcus Wallenberg ha såväl sätt som stämma inom densamma. Därpå tyda hela deras verksamhet i Sverige under de senaste decennierna. Ingeniör Kreuger har såvitt man kunnat se icke varit engagerad i det israelitiska omstörtningsarbetet i vårt land utan uteslutande haft sin verksamhet inriktad på sin industris, tändsticksindustriens utveckling till en dominerande världsindustri. Detta behöver ju ingalunda betyda att han därför skulle övergett de svenska idealen och gett sig Den Gyllene Internationalen d. v. s. Israels världsrevolutionsinternational i våld, intet sådant har från hans sida, såvitt vi kunnat finna, visats, som talar i den riktningen. Att en svensk industri bereder sig utrymme på världsmarknaden, har givetvis icke vara annat än till nytta för det egna landet. Det ligger ur nationell synpunkt ingalunda något fördömligt däri, tvärtom! Den jude-bolsjevikiska pressens med Bonniers Nyheter och i F. D. P. i spetsen bedrivna hysteriska ansatser att måla ut ingeniör Kreuger som den kapitalistiska Internationalens ledare här i landet är ett tilltag, som omdömesgillt folk icke kan annat än skratta åt. Ej mindre lustigt är det vidare att finna D. N:s tecknare vid porträtterandet av Den Gyllene Internationalens herrar i Sverige alldeles glömma att taga med just den man, som haft sin självskrivna plats främst i ledet vid herrarna Wallenbergs sida, nämligen Dagens Nyheters egen ägare och höge dirigent, bokföräggaren Karl Otto Bonnier. Hr Bonniers anspråkslöshet vet i sanning inga gränser!

Bort med tobaken!

I ett föregående nummer av Nationen omnämndes, att vi hade alla utsikter att under den närmaste framtiden bli begåvade med ytterligare ett par tre förbundspartier här i landet. Antispritfolkets stora framgångar på den offentliga arenan ha lockat antitobaks- och antikaffefolket, ja självaste vegetarianerna eller antiköttätarna att på allvar försöka sig på den politiska vädjobanan. En ny politisk aera i förbudismens tecken skönjes redan, om man får tro de vise männen av i dag, å horisonten, där parollerna komma att gälla "för eller emot". Ett politiskt parti för dem, som huvudsakligast intressera sig för spriten, ett för tobaksfolket, ett för kaffeintressenterna etc. — På den vägen hoppas man en gång verkligen kunna nå fram till den hägrande "friheten"! Vi vilja naturligtvis ej för vår del störa vederbörande i deras ljuva förhoppningar, vi missunna ingen att leva lycklig i sin idealla tro.

Antitobaksrörelsen, som för ögonblicket tyckes ligga i tämligen ordentligt för sin sak, har nu startat en egen tidning, "Bort med tobaken!", organ för antitobaksrörelsen i Sverige och utgiven av "Föreningen Bort med Tobaken". I sitt första nummer återger "Bort med Tobaken!" som sig bör uttalanden av världsmästarna Tunney och Persson, som bägge fördöma rökning såsom i högsta grad skadlig. Med en sådan förträffligt startreklam bör ju "Bort med Tobaken!" ha de bästa framtidsutsikter.

Inga utflykter på egen hand, annars så..!

Den stora konkurrenskampen mellan hrr Per Albin Hansson och Arthur Engberg, om arvet efter "den store hövdingen", om ledarskapet för de socialistiska härskarorna i Sveriges land pågår alltjämt. De initierade mena, att kampen är oavgjord och tillsvidare kommer att så förbli, på den grund att de svenska arbetarna icke hava det nödiga förtroendet för någon av de båda stridande, utan föredraga att avvakta tiden.

Såvitt man kunnat se — i vår nutida politik är ju dock nära nog allting spel! — har Den Demokratiska Överheten här i landet, främst företrädd av judiska huset Bonnier, haft sina sympatier på den Per Albinska sidan. Man erinre sig till exempel de entusiastiska lovsångerna i det Bonnierska husorganet D. N. i årets riksdags första timme över Per Albin såsom den blivande diktatorn, "den gode husfadern" i "det svenska folkhemmet", vilken var den självskrivne att efterträda det nuvarande politiska "oefterrättlighetstillståndet" och göra slut på den i judepressen sedan några år tillbaka ymnigt florerande "parlamentsleden". Men lanserandet av den Per Albinska diktatorkandidaturen gjorde tydligen ej den effekt Höga Vederbörande beräknat. Den blev i verkligheten snarare en ny chans för den Engbergska tronkandidaturen. Hr E. ryckte åter in på arenan, förevisande sina många ädla konster och "lagom" hicklande Den Demokratiska Överheten, som förstattes i en allt brydsammare situation. Han spelade med en obestridlig skicklighet på alla slag av strängar, var i dag svensk nationalist och värnare av svenskheten, i morgon fullständig avrustare etc. etc. Så råkade han en dag ge sin rekommendation åt en svensk bondesamling, vilket ögonblickligen renderade honom en den skarpaste tillrättavisning i det Bonnierska husorganet.

I dessa dagar har självaste Per Albin råkat rätt så ordentligt synda på nåden och därför också undfägnats med en allvarlig varning av Karl Otto i hans D. N.

Per Albin har förbrutit sig mot den socialistiska internationalens allra heligaste grundsatser! I en artikel i Ny Tid har han företagit sig uttala den uppfattningen, att vad vi här i landet f. n. främst behöva är ett starkare nationellt medvetande och uppskattning av det egna landets förtjänster i förhållande till den från kommunistiskt håll bedrivna propagandan mot allt svenskt, och den ifrågavarande artikeln i Ny Tid heter det bl. a.:

"Obegripligt är att svenskar kunna finna det förenligt med sin värdighet att framställa förhållandena i exempelvis ett land som Ryssland såsom bättre än i Sverige. Även om jämförelsen göres blott mellan respektive länders arbetare är det obegripligt. Hur kan man över huvud taget jämföra den ryska nationen med den svenska i något avseende? Obegripligt är det dock kanske inte om man fattat den saken att det är de på svenskhet blottade eller i varje fall om sin svenskhet okunniga som göra sig skyldiga till dessa groteska överdrifter. De ha aldrig ställt Sverige som nationellt begrepp i förhållande till civilisationen. Denna brist på nationellt medvetande gör det också möjligt, för svenska arbetare att höra bolsjeviker smäda vårt land ehuru de i grunden äro fullkomligt övertygade om att Sverige i alla avseenden är bättre än Ryssland.

Bolsjevikerna kunna skymfa varje dag icke blott nationen utan även hela det arbete den svenska arbetarklassen under en mansålder utfört. Ryssarna som blott för några år sedan fullständigt saknade all skolning på det fackliga och politiska området komma nu som oftast till Sverige och äro fräcka nog att ställa sig och undervisa gamla tränade svenska fackföreningsmän hur de skola bedriva facklig politik. Men vi svenskar ha nått högt i civilisation även i det avseendet att vår hövlighet inte har några gränser — Sverige har nog nått högt i civilisation, det betyget kunna vi taga åt oss. Låta vi denna civilisation omsätta sig i en ännu högre grad av nationellt medvetande skulle vi uteslutande ha nytta av det. En arbetare som kanske inte tycker om orden nationellt medvetande kan ju i stället sätta det självmedvetande han förvärvat i sina organisationer, i sin politiska verksamhet och i sitt bildningsarbete. Hur det än vrides äro dock även dessa ting nationella i den meningen att de äro uttryck för svenska folkets och svenska nationens självverksamhet."

Till svar å denna fruktansvärda förlöpning ur judisk-socialistisk synpunkt utbrister Karl Otto vredgat och hånfullt samt med illa dolt hot i tonen i sitt husorgan D. N.:

"Kanske behöver "Internationalen" kompletteras med en ny strof — om det nationella självmedvetandets betydelse?"

Så, pass upp, Per Albin, såframt icke oppositionerna till det socialistiska ledarskapet skola åka åt pepparen!

Moskva planerar en ny stor aktion i Europa.

Enligt uppgift från håll, som anses välunderrättat angående Moskvas förehavanden och planer, förbereder den världsrevolutionära ledningen för närvarande nya energiska framstötar i Europa, varvid särskilt de franska och tyska kommunisterna skulle spela en framstående roll. I Kreml lär man ha kommit till insikt att under nuvarande förhållanden sovjetmaktens i Ryssland dagar kanske snart äro räknade, så att förhållandena måste ändras.* Man vill därför nu göra en yttersta ansträngning för att framkalla oroligheter och en revolutionär omstörtning i Europa.

Israels revolutionärers firande av Kristi himmelsfärsdag.

Årets Kristi himmelsfärsdag firades av kommunisterna i Sundbyberg med ett föredrag å Folkets hus tomt av Israels mest berömda antireligiösa agitator här i landet, hr Hinke Bergegren, över ämnet "Bort med kristendomsundervisningen i skolan!". Hr Bergegren, som enligt vad upplysts oss från fullt trovärdigt håll själv är av judisk börd och vars hela nedrivande verksamhet i anarkismens och kommunismens anda alltså är mycket förståelig, utlade på sitt kända sätt den antikristliga texten.

Efter hr Bergegrens föredrag talade en annan temperamentsfull kommunist i anslutning till standarbesluget i majdagen om Arbetarbarnens förbund, som han ansåg vara lika motiverad som landstormsungdomens sammanslutning (landstormsungdomen är tydligen en stark nagel i ögonen på Revolutions-Israel). Han riktade sig mot svenska flaggan, som vore en symbol för det kapitalistiska samhället, mot "det långa spektaklet i fyrkanten", varmed naturligtvis menades kungen samt vidare mot Kreuger och Wallenberg och i all synnerhet mot den nuvarande produktionsordningen i allmänhet. — Det säger sig själv, att han glömde kapitalister av Karl Otto Bonniers och Olof Aschbergs typ.

I den provokatoriska nykterhetspolitikens tjänst.

Göteborgs rådhusrätt har dömt reparatören Rickard Johansson för lönnbränneri till 300 kr. böter samt förpliktigat honom att erlägga 1,400 kr. i tillverkningsskatt. Johansson hade enligt eget erkännande tillverkat 1½ liter brännvin. — De små lagbrytarna klämmas, de stora celebreras på alla tänkbara sätt och upphöjas till "andens stormän"!

Pälsar

beställas fördelaktigast på våren.
Omarbetning och moderniseringar billigast under sommaren
Lämna alla Pälsvaror till
SOMMARFÖRVARING hos
EMIL MOSSBLADS Pälsateljer
2 Sergelgatan 2
Tel.: Norr 195 87, 132 74.
STOCKHOLM

Ömma, svullna, kvida fötter och tår

nageltrång, liktornar, förhårdnader, plattfot med åtföljande trötthet behandlas vetenskapligt.
Fri rådfrågning.
SYSTER MAJAS FOTKLINIK,
Eriksbergsgatan 1 B.
Tel. Norr 286 24. — STOCKHOLM

Gör ett besök

i min affär, där köper Ni
SMÖR, OST, ÄGG och KONSERVER
till absolut lägsta priser.
Carl Sandbergs Smöraffär
Tegnérsgatan 17. Tel. Norr 215 39.

TAPETSERARFIRMAN
C. A. ERIKSSON
Hantverkaregatan 22, Stockholm
TEL. KUNGSH. 6706.
Utför Möbelstoppningar, Mattpåläggningar till mycket billiga priser. Förstklassigt arbete garanteras. Begär kostnadsförslag.
Klädning av sidovagnar samt bakdvaor.

JOHAN G. GRUNDBERG
SMÖR-, OST-, ÄGG-
&
VIKTUALIEAFFÄR
Specialité: SVENSK LAX
Sibyllegatan 9
Tel. 770 95 STOCKHOLM Tel. 770 95

Carl Peter
Påhlsson's Choklader
Högsta kvalitet

Caféet
RIDDAREGATAN 1,1
(hörnet av Sibyllegatan.)
Gott kaffe och väl temperade maltdrycker. Tidsenliga lokaler.
OBS.! Ny regim.

Israel-Antikrists kamp mot Gud.

Den antireligiösa propagandan är visserligen icke någon nyhet i vårt land. Den har alltsedan judemakten här fick mera fast rot varit en icke bara tolererad utan av de makthavande uppenbart även gärna sedd permanent politisk företeelse, som kommit att stå i ett visst sammanhang med den s. k. demokratiska frigörelsekampen. Israels "liberala" och "socialistiska" kampkaftor hade väl sina ståndpunkter gentemot den kristna kyrkan och religionen fullt klara, men i "reformismens" tidigare skede var man emellertid hänvisad till en viss verksamhet i drivandet av sina krav, att s. a. s. taga saken mera diplomatiskt, på det dess verkliga art och natur icke skulle varda uppenbart och man skulle råka stöta bort ifrån sig kretsar vilkas medverkan man måste kunna påräkna. Man måste nöja sig med jämförelsevis små framgångar, vunna i "den folkliga frigörelsens" namn, såsom "den själsdödande katekesläsningens "avskaffande, religionsundervisningens inskränkande steg för steg, den splittrande frikyrkorörelsens främjande på statskyrkans bekostnad samt ett systematiskt undergrävande av förtroendet för kyrkan, religionen och prästerskapet, de där gåvos sken av att utgöra folkfientliga och skadliga institutioner i "den svarta reaktionens", kapitalismens och överklassens sold etc. Nog för att "demokratiens" illustra hjältar gjorde vad de kunde för att även forcera den antireligiösa förkunnelsen och dymedels göra sig behagliga för Den Israelitiska Överheten, men de voro här tämligen maktlösa, försåvitt man ser saken i stort. Det tatvades tydligen att få fanatismen och den moraliska förödelsen drivna åtskilliga grader ytterligare i höjden för att man skulle kunna påräkna tjänlig jordmån för gudlöshetens idéer. Så sent som i fjol nödgades såsom vi tidigare omnämnt hrr Arthur Engberg och Gustaf Möller vid en gjord försöksframstöt mot kyrkan vid ett "socialistiskt" möte i huvudstaden konstatera, att deras "idéer" saknade all resonnans inom arbetarelägret. Först med den judiskpolitiska process, som med kommunismens introducering här i landet påbörjats, har man sett sig i stånd lägga upp sin antireligiösa kampanj efter mera djärva, klara linjer, och generar sig därvid såsom vi veta på intet vis.

Det är förnämt allt på barnen som Israel koncentrerar sina antireligiösa ansträngningar. Det gäller för Vederbörande att kunna komma åt människosjällarna i deras tidigaste stadium, i barnåren i och för deras fostran i gudlöshetens anda. Experimentet är rent djävulskt. Våra myndigheters tillåtande av den i bolsjevismens namn bedrivna antireligiösa, israelitiska propagandan bland barnen och ungdomen göra sig med sin tolerans medbrottsliga i den sataniska trafiken. Händelsen under i-majdemonstrationståget med den 12-årige demonstranten med den brinnande bibeln har kommit den offentliga uppmärksamheten att riktas på den här sedan en längre tid tillbaka bedrivan verksamheten, inför vilken vår svenska kyrka ställt sig så anmärkningsvärt passiv. Varken våra statliga eller kyrkliga myndigheter tyckas alls ha besinnat vad det är, som är å bane. Denna antireligiösa propaganda har väl officiellt sitt ursprung från Moskva, men detta är i verkligheten ingenting annat än ett verktyg åt det världsrevolutionära Israel, som också hos oss sitter vid styret, ehuru ännu så länge i borgerlighetens namn. I Sovjet-Ryssland har Israel under ett årtionde kämpat striden mot Gud, mot kyrkan och religionen, men framgången har varit snarast lika med noll. I förra numret av Nationen omnämnden den nyligen i Charkow hållna första kyrkokongressen sedan bolsjevikregimens införande, som blev en mäktig yttring av den kristna kyrkans makt i Ryssland den dag som är, trots all förföljelse mot densamma från den härskande regimens sida. Den av sovjetmakten organiserade motkongressen av "de gudlösa" blev ett fullständigt fiasko. Men detta totala misslyckande av den antireligiösa rörelsen i Sovjet-Ryssland hindrar icke vederbörande att i alla andra länder och naturligtvis även hos oss nu med all kraft sätta i gång enahanda ruskiga experiment. Den judiskpolitiska rörelsens utmynnande i en kamp mellan de olika religionerna, är ett högst betydelsefullt faktum, tydande på att vi verkligen befinna oss i den gigantiska världskampens avgörande skede. Det bör under sådana förhållanden ha sitt intresse för en var att närmare känna den judisk-bolsjevikisk-antikristliga rörelsens art och verksamhet.

*

När bolsjevikregeringen hösten 1922 lade om riktlinjerna för religionspolitiken efter att ha kommit underfund med de blodiga förföljelseårens grundliga misslyckanden, gällde det att finna nya och effektivare kampmedel, skriver Sv. D., som i likhet med en del andra dagstidningar i vårt land nu tydligen ej längre kan undgå att ägna frågorna en viss uppmärksamhet. "Hittills har det varit", deklarerade vid den nya kampaerans inledande en inflytelserik sovjetman, "en kamp mot poperna, nu skall det bli en kamp mot Gud själv, vare sig han kallas Jehova, Jesus, Budda eller Allah". Så satte man i gång en kraftig antireligiös propaganda och i synnerhet ägnade man barnen sin livliga uppmärksamhet. Ett belysande exempel på huru propagandan i skolorna tillgick, lämnar professor Holmquist i sin bok "Den ryska kyrkan under bolsjevikväldet", återgivande en skildring hämtad ur Pravda 1923. "Läraren anställer omröstning bland barnen. Den, som tror att det finns en Gud, räcker upp händer; två sjunka åter ned. Den, som är emot Gud, räcker upp handen: en skog av händer växer hastigt... kraftiga hurrarop dåna. Gud har fallit igenom." Men vid sidan av den direkta antireligiösa undervisningen i skolorna, den skärpta lagstiftningen och konfiskeringen av kyrkorummen och deras omvandling till röda klubbar och nöjeslokaler kom det förnämsta kampmedlet att bli — hånet.

Man skapade ett flertal specialbrgan för den antireligiösa propagandan, karikatyrtidningar, där hånet och begabberiet kunde få fritt spelrum och vars spalter fylldes av teckningsalster av sovjets mest populära och framstående skämtoch hatteckнare, såsom exempelvis D. Moor, V. N. Deni, A. Kogout, Michael m. fl. Alltsedan de tidigare revolutionsåren utkommo tvenne mindre antireligiösa tidskrifter, nämligen "Konst och religion" och "Kyrka och revolution", men dessa voro föga representativa för den antireligiösa propagandan. Av större betydelse blev däremot den nya raden av dylika tidningar, som startades och bland vilka de förnämsta äro "Bjezbozjnik" och "Bjezbozjnik u stanka" (den förra organ för S. S. S. R:s centrala antireligiösa organisation, den senare för moskvasektionen), vidare "Antireligioznik", "Fen-Im-Din" ("Konst och religion") på tartarspråket samt ett flertal tidskrifter på andra språk, såsom armeniska, ukrainska och uzbeskiska. Dessutom utgåvos på Centroizdat's förlag broschyrer på polska, tyska, estniska m. fl. språk. Huvudtemat för samtliga kan sägas ligga inneslutet i Lenins bekanta lösensord i skriften "Socialism och religion". "Religionen är en av formerna för det ok, som städse och överallt vilat på de av arbete för andra undertryckta folkmassorna. Den endast lär dessa människor, som hela livet igenom måste arbeta och lida nöd, att ha fördragsamhet och tålamod i förtröstan på en himmelsk belöning. Religionen är ett opium för folket, ett andligt gift, som förhindrar kapitalismens slavar att vinna mänsklig gestalt och uppnå en människovärdig tillvaro."

Såsom exempel å arten och halten av den propaganda, som bedrives av "Bjezbozjnik" eller "Den Gudlöse" må relateras, att år 1923 förekom i "Den Gudlöse" en bild, förställande "Engelsmännen i Indien". Man ser där Kristus framställd såsom symbol för hednamissionen, hållande en hinndu i sin famn. Bakom Kristus komma prästerna och kapitalisterna, medförande mängder av opium och alkohol och föregångna av med kulsprutor bevapnad militär. Då hinduen gör motstånd för att undgå den snara, som kapitalisten vill lägga om hans hals, säger Kristus till honom: "Min älskade son, vänd icke bort ditt huvud, ty då får du aldrig skåda Guds rike." Samma nummer innehåller en plansch, förställande en teaterscen, där Kristusfödelsen och krubban i Betlehem målats på den till hälften uppdragna ridån. Bakom denna, inne på scenen, skymtar en vidrig, bloddrypande jättestor människogestalt — kapitalisten — som med sina vassa spikskor stampar i en hop av blödande och sargade proletärer. Det hela är infattat i en ram av krucifix, kandelabrar, vaxljus och belåtna poper. Vidare återfinnes en illustration till påsken: en jättelik Kristusgestalt utsträckt på marken, kring vilken en girig folkhop tränges, bitande och rafsande i de ur den öppna buken framrinva tarmarna för att "få del av hans lekamen", allt under det att poperna stå bredvid, uppsamlande i kalkar det framströmmande blodet. Samma tema, nattvarden, användes i en senare teckning från den tidpunkt, då situationen i Kina var som mest kritisk för engelsmännen: ärkebiskopen av Canterbury står framför altaret i en kyrka utdelande sakramentet åt arbetarna under orden:: "Äten och dricken av Kristi heliga lekamen och blod och bekymren eder icke om händelserna i Kina." Bakom altaret och dolt av detta skymtar en ändlös rad blänkande kanonmynningar och flygeskadrar samt en kines, som förhoppningsfullt riktar blickarna mot de framför ärkebiskopen församlade arbetarna. De senare åtgärdgarna av "Den Gudlöse" (gud Mammons eget med officiella organ!) ha upptagit bland annat även en "teologisk fickordbok", innehållande cyniska förklaringar över olika kyrkliga termer, såsom påsk, pingst, himmel, tro etc. Såsom exempel härpå må anföras definitionen på begreppet "hopp". "Hoppet är en kristlig dygd, som fordrar att vi skola förakta allt som bereder oss glädje på jorden och i stället vänta oss i en obekant värld något obekant gott, som poperna lova oss i gengäld för våra pengar, som de tagit ifrån oss."

De antireligiösa tidskrifterna med "Den Gudlöse" i spetsen ha sålunda varit ett viktigt led i det väldiga fälttåg, som sovjetregeringen, Israels egen världsrevolutionära regering, igångsatt mot kyrka och religion, en kamp som trots sin enorma omfattning ej synes ha uppfyllt de förväntningar, som ställts därpå. En ledande sovjetfunktionär har i samband med "Tidningarnas dag", som nyligen firats i Ryssland, med missmod konstaterat, att man ännu ej på långa vägar kommit så långt, att varje medlem av RKP (ryska kommunistiska partiet) inser att det är hans plikt att bedriva aktiv antireligiös propaganda, vartill komme det beklagliga faktum att många av partiets egna medlemmar alltjämt äro behäftade med "religiöst skrock". "Gudlösa ha vi många i SSSR, men de antireligiösa äro få", utropar en annan sovjetman.

*

Kyrkoherde Alfred Berglund i Matteus församling har med anledning av den ohyggliga antireligiösa hetspropaganda, som numera också i Sverige bedrives bland barnen uttalat, att det är hänpadsväckande, att en sådan verksamhet som den kommunistiska barnpropagandan får drivas med myndigheternas vetskap och goda minne. Säkert kommer den att bära frukt. Jag har följt med deras "sagoaftnar" och andra arrangemang för att påverka barnen, och finner det förvånansvärt, att inte folkskoledirektionen eller barnavårdsnämnden funnit anledning att ingripa. Också flatheten måste ha en gräns! Kommunisterna dra sig inte för att ideligen påyrka konfirmationsundervisningens avskaffande och vilja påverka föräldrarna att inte skicka sina barn till nattvardsgång. Men själva skola de opåtalt få bedriva sin propaganda! För någon tid sedan blev det här i styrelsen för en barnkrubba majoritet av socialister och kommunister fortsätter kyrkoherde Berglund. Vad beslöt man då? Jo — på den barnkrubban fick inte längre talas om fosterlandet, Guds namn fick inte nämnas och barnen voro absolut förbjudna att lösa någon bordsbön. Här behövs en grundlig upprensning, om inte en stor olycka skall ske!

Gävleborgs län färdigt med gårdfarihandeln.

I början av 1927 ingav såsom tidigare omnämnts i denna tidning landshövdingen i Gävleborgs län, Sven Lübeck, på eget initiativ en framställning till K. Maj:t med vissa förslag till åtgärder, lämpliga att vidtaga för att efter hand begränsa det alltför stora antalet gårdfarihandlare i landet. Framställningen remitterades av handelsministern till kommerskollegium, som i sin tur anmodae samtidigt övriga länsstyrelser i landet att yttra sig över landshövding Lübecks förslag till åtgärder. Länsstyrelserna svarade med att enhälligt instämma i kravet på begränsning av gårdfarihandeln. Och därmed överlämnades handlingarna i frågan av kommerskollegium till den pågående näringsutredningen, att beaktas vid avgivande av förslag till åtgärder.

Länsstyrelsen i Gävleborgs län har emellertid vid sistlidna årsskifte i handling omsatt de i dess nyss nämnda skrivelse planerade reduceringarna i antalet gårdfarihandelsrättigheter inom det egna länet. Sedan länsstyrelsen noga prövat ansökningarna om förnyade tillstånd från fall till fall, ha ett stort antal gamla rättigheter indragits. Detta har naturligtvis ej gått utan den sedvanliga massanhopningen av överklaganden hos Kungl. Majestät, vilka inkommit till handelsdepartementet och där avlöst klagoflöden från Kopparbergs län, varest reduceringen nu är slutförd utan att K. Maj:t såvitt bekant är i något enda fall ansett sig böra ändra på länsstyrelsens beslut. Före den senaste förnyelsen av tillstånd till gårdfarihandel hade länsstyrelsen i Gävleborgs län låtit igångsätta särskilda undersökningar. Landsfiskalerna och övriga myndigheter fingo i uppdrag att yttra sig över behovet av gårdfarihandel i resp. trakter och över varje gårdfarihandelsaspirants personliga förhållanden. Sedan detta var gjort, utsände länsstyrelsen personliga meddelanden till samtliga de gårdfarihandlare, som ej ansågos böra få sina tillstånd förnyade. Meddelandet lyder:

"Då antalet tillstånd till gårdfarihandel inom länet för närvarande är avsevärt större än som med hänsyn till kommunikationernas utveckling och andra omständigheter kan anses motsvara behovet och en minskning därav förty efter hand måste genomföras, samt tillstånd till dylik handel som regel endast bör tilldelas personer, som är av handeln ekonomiskt beroende och som, utan att vara behäftade med svårare sjukdom, likväl äro av kroppsligt lyte hindrade söka annan sysselsättning, har länsstyrelsen härmed efter verkställd utredning velat meddela Eder, att Ni icke kan räkna med att Edert nu meddelade tillstånd kommer att förnyas nästa år. Ni torde därför vidtaga erforderliga åtgärder för Edra affärers avveckling och för övergående till annan sysselsättning."

I sitt till K. Maj:t inkomna första yttrande över klagomålen från personer. som frântagits sina gårdfarihandelsrättigheter, refererar länsstyrelsen i Gävle till de föreliggande handlingarna från utredningsarbetet före reduceringen. Samtidigt upplyses, att ytterligare framställningar om minskande av antalet gårdfarihandlare gjorts även av handelskammaren i Gävle, Gästriklands manufakturhandlareförbund och Hälsingelands köpmannaförbunds manufakturavdelning.

"Gävleborgs läns gårdfarihandlareförening" i aktion.

"De populära knallarna" (Bonnierska D. N:s uttryck — "populära" äro de naturligtvis därför att de till väsentlig del utgöras av judar!) ge sig emellertid icke. De förlita sig självfallet på sina mäktiga beskyddare av rasen inom första, andra och tredje statsmakterna. — De hava naturligtvis organiserat sig till motkamp.

Som en protest mot länsstyrelsens skärpta åtgärder har sålunda K. Maj:t fått mottaga en inlaga från en sammanslutning, som kallar sig Gävleborgs läns gårdfarihandlareförening. I inlagan skildras medlemmarnas mellanställning på arbetsmarknaden i de mörkaste färger:

"I de tider och med de förhållanden, som för närvarande äro rådande, då många unga, kraftiga och fackligt organiserade arbetare äro arbetslösa, torde det för en oorganiserad person vara så gott som omöjligt att erhålla arbete, även om personen ifråga är fullt frisk och arbetsför."

Det säger sig själv, att skäl sådana som de av "Gävleborgs gårdfarihandlareförening" anförda icke kunna tillerkännas någon som helst betydelse. Principen måste här ovillkorligt hävdas. Utdelning av handelsrättigheter in absurdum låter sig icke försvara med rådande arbetslöshet. Men genom att försöka ge saken ett socialt inslag hoppas man tydligen kunna vinna större gehör för sina krav från våra "socialt intresserade" myndigheter. Den florerande moderna gårdfarihandelns redan tillräckligt uppenbarade stora skadegörelser icke bara för den lojal abofasta handelsnäringen utan jämväl och framför allt för den stora köpande allmänheten gör det emellertid nödvändigt att denna handelsform snarast möjligt bringas att praktiskt taget upphöra!

Socialisering av kvinnor och flickor i Sovjet-Ryssland.

Hur kvinnorna behandlades under revalutionen i Ryssland framgår med fruktansvärd tydlighet av ryssen Ra Nilostonskis bok: "Bolsjevismens blodsrus" sid .69 och 70: Undersöknings-protokoll över socialiseringen av flick-or och kvinnor i staden Jekaterinodar efter mandat av sovjetmyndigheterna. Initiativtagaren till denna socialisering var kommissarien för Inrikes ärenden, juden Trotzki. Han delade också ut dessa mandat. så här såg ett sådant mandat ut.

"Mandat.

Innehavaren av detta mandat, kamrat Karassejent tilldelas rättighet att i staden Jekaterinodar socialisera 10 unga flickor, vilka han själv har att utvälja.

Överbefälhavare
Iwaisethsche
(stämpel)."

På grund av detta mandat grepo de röda armésoldaterna 60 unga och vackra flickor, huvudsakligen av borgarklassen, tillhörande fickskolorna i staden. Några av dem togos i stadsparken, fyra våldtogos genast på platsen. Ett 25-tal släpades till slottet, där Trotzki residerade. De övriga delades upp på olika platser, varest de våldtogos. En del frigåvos därefter. Ändra däremot bortfördes med, röda armén, då den avtågade och deras slutliga öde är obekant, fast det låter tänka sig. Slutligen blevo andra efter olika grymma tortyrmetoder mördade och deras lik kastade i floden. Bland dessa en flicka i 5. klassen i flickgymnasiet i Jekaterinodar, som 12 dagar i sträck våldtogs av en grupp röda soldater och därefter bands vid ett träd på en vedhög och brändes tills man slutligen sköt henne. Namnen på dessa olyckliga varelser kunna av naturliga skäl icke nämnas.

Ovanstående material är samlat av den av frivilliga armén tillsatta "utomordentliga kommissionen" för undersökningar av bolsjevikernas våldsdåd i staden Jekaterinodar den 25 juni 1918.

KOP BRÖD FRÅN
W. Gustafsson, Bageri & Konditori
S:t Eriksg. 22. Stockholm. Tel. N. 18292

Israels kvinnliga tristinne uppbådas till kamp.

Den politiska själlösheten har i våra dagar sin hemvist inte bara hos "det starka könet" utan trives även förträffligt hos det s. k. svaga, vilket ej längre nöjer sig med att offra åt de husliga dygderna utan med friskt mod drar i tävlan med männen om äran att få tjäna Israels gudom. "Frisinnade kvinnors Riksförbund" har meddelat offentligheten, att det antagit ett valprogram "i framstegsvänlig riktning". I "Valparollen" vädjas till "frisinnad samling". Det heter däri bl. a.:

"Vi vilja hävda:
Mäns och kvinnors lika rätt till arbete!
Mäns och kvinnors lika rätt inför lagen!
— — —
Rättvisare beskattning av jordbruket!
— — —
Fri samfärdsel mellan folken!
Fred genom skiljedom och avrustning!

"Var denna stolta "valparoll" komponerats samman, är ej svårt att föreställa sig. Tonerna klinga så bekanta. De passa så utmärkt väl ihop med hrr Bonniers, Ehrenpreis' o. Wallenbergs allmänna politiska dagsprogram. Nåja, att Israel skulle utnyttja de "själlösa" kvinnliga gojims röster inte mindre behändigt än de "själlösa" manliga gojims rösträtt, var ju endast vad som var att vänta. "Fri samfärdsel mellan folken — ultramodernt skall de vara! Kvinnan har ju förresten alltid varit slavinna under modet. Med stor energi underströker det "frisinnade" förbundet kravet på "mäns och kvinnors likhet". Man bara förvånas över, att i parollen icke innehåller något "krav" på de naturliga olikheternas de bägge könen emellan avskaffande. Men det är naturligen bara en tidsfråga, när vi också få det "kravet" framfört i emancipationsdamernas "reformprogram". Det är ju när allt kommer omkring där, som alla dessa "orättvisa" olikheter bottna, som de nu med sådan entusiasm äro i färd med att "reformera" bort.

Från sovjetparadiset.

Trots de ytterligt energiska medel som av sovjetregeringen användas för all oppositions kvävande tyckes ständig oro och jäsning alltjämt råda i "det fria Ryssland". Att "oppositionen" tacksamt skulle begagna sig av kung Amanullahs av Avganistan besök i Kronstadt till den härskande regimens misstänkliggörande var ju endast vad som kunde väntas.

Kung Amanullah avlade jämväl ett besök i Kronstadt, varvid förekommo manövrer till konungens ära. "Oppositionen", som har talrika anhängare i Kronstadt, anordnade med anledning av evenemanget en stor demonstration. Matroserna försökte paradera på gatorna, bärande plakat med inskrift: "Ned med kungarnas vän Stalin!". Trupper måste utkallas, och då de voro förbjudna att skjuta, uppstod en regelrätt gatustrid mellan dem och matroserna, varunder å båda sidor flera sårades. Ordningen blev dock till slut återställd och plakaten förstörda.

*

Den i samband med Sjachtprocessen utslungade nya parollen "Allt under massornas kontroll" har ytterligare undergrävt disciplinen inom armén. Bl. a. berättas om huru i en kavalleriskvadron, tillhörande 31:a skarpskyttedivisionen (kosackbyn Kalatj vid Don), en soldat i "Boken för frågor och svar", som finns framlagd vid varje regemente, protesterat mot de upphörliga spannmålsrekvisitionerna hos bönderna. Den politiske ledaren svarade honom, att spannmål behövdes för att ha förråd för armén under ett eventuellt kommande krig. Under detta svar skrev sedan någon: "I fall av krig komma vi först att skjuta alla spannmålsuppköpare, och först sedan detta skett, komma vi att bege oss till fronten".

Varje antisemit bör läsa,
H. Krebs och *O. Prager:*
Världsfronten
mot Juda, pris 2: —, erhålles genom beställning hos Eder närmaste bokhandel eller mot postförskott direkt från
Förlag: E. P. HOLMVALL, Stockholm,
Tomtebogatan 3 A, 1 tr.

DANSK NATIONALT TIDSSKRIFT
KØBENHAVN F.
Selvstændigt - uafhengigt - antisemitisk
Helaar Kr. 5: —. Halvaar Kr. 2: 75.

Ärade Husmödrar!
All slags tvätt och strykning mottages tacksamt, handmetod - Billiga priser
Bad- och Tvättinrättningen
VANADIS
Billiga och bekväma karbad tillhanda hålles mellan 10 f. m.—8 e. m.
Frejgatan 41—43 - Stockholm
Tel. Vasa 188 46

Till Sveriges motorförare!

Under de senaste åren ha ett mycket stort antal människor omkommit vid trafikolyckor. Detta måste bero på att trafikanterna icke tillräckligt snabbt tillägnat sig den trafikkultur, som är nödvändig i motorismens tidevarv. Vårdslös körning torde vara den vanligaste orsaken till trafikolyckor. Inför den stundande motorsäsongen vilja vi därför till vårt lands alla motorförare rikta maningen:

Kör försiktigt!

Det är ett faktum, som ingen vågar bestrida, att den vårdslösa körningen mycket ofta är en följd av förarnas alkoholbruk. Knappast någon annan yrkesutövare har så stort behov av att ha sitt nervsystem och sin förmåga till snabb och säker handling i bästa skick som en motorförare. En ansvarskännande motorförare, som är mån om sitt anseende utsätter icke sig själv och andra för ökad olycksfallsrisk genom alkoholpåverkan.

De motorförare, som redan intagit en absolutistisk ståndpunkt, vilja vi uppmana att deltaga i den organiserade protesten mot "fylleriet bakom ratten" genom att

bli medlemmar i Motorförarnas Helnykterhetsförbund (M. H. F.)!

Denna organisation har tagit till sin uppgift att söka på frivillighetens väg vinna motorförarna för helnykterhetsprincipen. Förbundet, som bildades på eftersommaren 1926, har redan över 3,000 medlemmar. Upplysningar om förbundet erhålles från expeditionen, adress **Vallsta,** eller genom förbundets tidning, "Motorföraren".

Fram allitsså under stundande sommar för parollen: 'Minskning av antalet trafikolyckor!'

Motorförarnas Helnykterhetsförbund.
ARBETSUTSKOTTET.

Fria ord.

En dementi från motboksägareföreningen.

Till
Redaktionen av NATIONEN
Stockholm.

I Eder ärade tidning stod den 18 dennes under rubriken "konsekvens i galenskapen" ett referat av en skrivelse till Regeringen som uppgavs härröra från Sveriges Motboksinnehavares Riksorganisation. Det är oss angeläget att meddela, att den i referatet avsedda skrivelsen icke utgått från oss utan från en redaktör Birger Frennberg, chef för en del underliga föreningar och hemliga ordnar, varav "Svenska folkets tåg mot kontrollstyrelsen" skall vara den förnämsta. Vi vore tacksamma om Ni ville rätta det beklagliga misstaget.

Med utmärkt högaktning
Sveriges Motboksinnehavares Riksorganisation.
Uno Eng.
Sekr.

Den åberopade uppgiften i vår notis "Konsekvens i galenskapen!" härrörde från ett i dagspressen publicerat meddelande, vars korrekthet vi saknade anledning betvivla.

Red. av Nationen.

Envar bör läsa boken
På ökenstig.
Af Th. Stalheim.
Boken sysselsätter sig först med den gammalgermanska, därpå med den nuvarande religionen, behandlar så de onda makterna i gammal och ny tid, därnäst påvekyrkan i dess fulla utveckling, varigenom läsaren blir satt i tillfälle att göra en del givande och intressanta jämförelser. Den har också emottagits med stort gillande av kritiken. Här några utdrag:

"En monumental bok, en stege för svenska folket". — "Ett ord i sinom tid; boken förtjänar läsas av gammal och ung". — "En intressant bok; skildringen är fängslande". — "En rekapitulation ända från hedenhös; boken kan sålunda tjänstgöra såsom lärobok". — "Väckande och värdefulla uppslag, frisk och sund andlighet; boken förtjänar den vidsträcktaste spridning". — "Få böcker ha givit, vad denna bok gav". —"Ett ytterligare bevis, dokumenterande författarens nobla, koncisa och därtill betagande sätt, hans rikedom på uppslag och idéer samt hans starkt konstruktiva förmåga".

Boken är försedd med åtskilliga förklarande illustrationer samt presenterar sig i en enkel men tilltalande utstyrsel. Dess pris är satt ytterst billigt, blott kr. 4. Fås i bokhandeln eller direkt från förf., adress Uddevalla.

Brunnskur i hemmet

under måltiden och när man är törstig, man dricker *Frukt-Samarin* som ger en läskande och härlig helsoredryck, det befordrar ämnesomsättningen, renar blodet effektivt, befriar magen och tarmarna från otjänliga ämnen, gifter som måste rensas bort, utdriver den skadliga urinsyran, är välgörande för lever och njurarna. Frukt-salt-Samarin utför en grundlig invärtes rengöring, sätter kroppen i god form, ger vigör och energi, därför är det hälsobringande att dagligen dricka *Frukt-Samarin*. Pris pr fl. Kr. 2.50, varav erhålles 50 öre Samarin hälsovatten. Säljes å Apotek, hos Drog- och Färghandlare m. fl.

CEDERROTHS TEKN. FABRIK, STOCKHOLM

PRESSKONSERTEN.

(Forts. fr. sid. 2.)

[illegible]ren — förrättaren av verket. De [illegible]hållande till det planerade jättevarudistributionsmonopolet miniatyrmässiga svenska sprit- och tobaksmonopolen ge en svag aning om, vad allmänheten en gång skall ha att vänta sig i fråga om underbara priser, kvalitéer etc., när detsamma hunnit färdigbyggas i enlighet med Israels storartade plan. Vandringsfolkets "mest världsberömde" nationalekonom professor Gustaf Cassel har också ostentativt förkunnat, att kooperationen är "den mest ändamålsenliga varudistributionsformen" under det att den fria köpenskapen enligt samme höge auktor är "ett rent slöseri". — Så någon tvekan i saken, kosmopolitiskt sett, kan inte råda. Den stora allmänheten bör dock betacka sig!

Opinionsrörelsen angående Brattsystemets revision.

Under hänvisning till den ledande artikeln i dagens nummer vilja vi meddela, att direktör *Adolf Anderson* å Ekebo, som är en av våra främsta kännare av förhållandena inom den stora spritkoncernen, är redo att så långt hans tid medgiver under de närmaste månaderna stå till förfogande som föredragshållare vid opinionsmöten, där dylik medverkan önskas. Redaktionen av Nationen bistår gärna med alla önskade upplysningar samt orienterande materiel i ämnet åt dem, som på egen hand önska ordna möten. Tidningen står även till disposition för publicering av hållna möten och antagna resolutioner, namninsamlingar o. dyl.

Importöverskott för april å 48.2 milj. kr.

Enligt kommerskollegii offentliggjorda redogörelse för april utgjorde införseln 135,7 mill. kr. (april 1927 134,1 mill.) och utförseln 87,5 mill. kr. (117,9 mill.). Importöverskottet blev alltså 48.2 mill. kr. i jämförelse med endast 16,2 mill. föregående år. För den gångna tiden (jan.—april) av 1928 ställa sig siffrorna sålunda: import 525,8 mill. kr. (jan.—april) 1927 470 mill. kr., export 343,1 mill. kr. (398,7 mill.. kr.) och importöverskott 182,7 mill. kr. (71,9 mill. kr.). Importen har alltså i jämförelse med 1927 stigit med 55 mill. kr., vilken siffra nästan exakt motsvarar även det belopp varmed exporten har sjunkit.

Israels nationalekonomer och övriga anhängare av planerna på "världens rationalisering" till förmån för "egendomsfolket" äro naturligtvis livligt tillfredsställda med handelsbalansens starkt negativa tendens.

Tobaksarbetarna i aktion mot monopolbolaget.

Vid svenska tobaksindustriarbetareförbundets årskongress, den 10:de i ordningen, som hålles i Stockholm med början den 1 augusti, förekommer bl. a. en motion från förbundets stockholmsavdelning, syftande till ingenting mindre än ett upphävande av den nuvarande ordningen med staten såsom utarrenderare av mohopolrättigheterna för tillverkning och försäljning av tobaksvaror. I motionen förordas tobakstillverkningens, respektive försäljningens övergång till hel statsdrift samt hemställes till kongressen att den uttalar sig för industrins övergång till hel statsdrift från och med 1930 och i sådant fall giver förbundsstyrelsen i uppdrag att sätta sig i förbindelse med arbetarpartiernas riksdagsgrupper för erhållande av deras stöd vid frågans slutliga avgörande i riksdagen.

HARALD
LINDSTRÖMS
Boktryckeri
Kungsgatan 30 - Tel. 563
Kataloger, Broschyrer, Affärstryck
Specialitét: Tidningar o. Tidskrifter
Begär offert!

Resolutionen angående revision av Brattsystemet.

På grund av därom gjord framställning återgiva vi här nedan in extenso den i Nationen tidigare publicerade resolutionen angående den av riksdagen beslutade revisionen av Brattsystemet, vilken antagits av de anordnade stora opinionsmötena i Göteborg den 13 maj och i Örebro den 20 samma månad:

Svenska män och kvinnor till ett antal av omkring ....., församlade till möte å .....

uttala härmed som sin bestämda övertygelse, att den under namn av Brattsystemet nu gällande, delvis i strid mot rikets grundlagar införda ordningen inom rusdrycksh anteringen icke motsvarar allt ändamål sådant detta vid tidenför lagens antagande angavs. En riklig erfarenhet har tydligt visat, att det s. k. Brattsystemet varken i nykterhets-, socialt, ideellt eller ekonomiskt avseende infriat de utfästelser, som vid dess inrättande officiellt angivos. Detta misslyckande har förvisso främst sin orsak däri, att den grund, som från begynnelsen lagts för detsamma, icke byggts ut för det angivna syftet, utan i stället lagts till rätta för strävanden av privat natur, helt liggande utanför statens och folknykterhetens intressen.

Vi erfara därför med tillfredsställelse, att från statsmaktens sida åtgärder vidtagits i syfte att få till stånd en ur det allmännas såväl som ur rent ideel synpunkt mera tillfredsställande ordning inom rusdrycksh anteringen, därvid särskilt den på regeringens initiativ företagna monopolkontrollutredningen för åstadkommande av en mera ändamålsenlig statlig kontroll över sprit- och tobaksmonopolens verksamhet, samt vidare det av riksdagen på bevillningsutskottets förslag nyligen beslutade igångsättandet av en utredning angående omläggning av gällande lagstiftning på rusdrycksförsäljningsområdet, och vi se i dessa nämnda åtgärder från statsmaktens sida bevis för, att man på ansvarigt håll delar vår här tillkännagivna uppfattning.

Vi vilja inför den av statsmakten sålunda planerade revisionen av den nu gällande ordningen inom rusdrycksförsäljningen kraftigt understryka nödvändigheten av, att denna revision icke varder någon skenrevision, utan en verklig, positivt syftande revision, som på allvar går in för de nuvarande missförhållandenas avlägsnande samt skapande av en moralisk ordning. De i det nuvarande systemets gestalt i de sociala och nykterhetsvänliga idéernas namn bedrivna strävandena, att för den indefinansiella kretsens räkning i smyg monopoliserа Sveriges restaurant- och hotellväsen måste omedelbart bringas att upphöra. Rusdrycksl agstiftningen liksom nykterhetspolitiken måste, därest de skola kunna verka i positiv, uppbyggande anda, vara baserad på moralisk grund samt vara inriktad på folkets höjande och icke dess sänkande till ofrie, omyndiga staoare.

Vi vilja slutligen ge uttryck för det kravet, att den blivande stora revisionen av Brattsystemet även skall äga en radikal, till grunden gående retroaktiv undersökning av hela spritkoncernens ekonomiska verksamhet och affärer alltifrån dess tillkomst, vilken på alla punkter bringar fullständig klarhet i förhållandena samt låter koncekvenserna därav gå i verkställighet En mängd beskyllningar av allvarligaste slag hava under årens lopp från olika håll riktats mot de ledande personerna inom spritkoncernen, vilka anklagats för att genom diverse manipulationer bedrägligt hava undanhållit staten räkenliga delar av dess lagenligt tillkommande vinst, att i "gåvor" till allehanda privata företag hava bortskänkt betydande summor skattemedel samt för att ha nyttjat sin ställning i spritmonopolet till gynnande av sina privata intressen. De, vilka gjort sig skyldiga till orättmätigt handskande med statens penningemedel, måste ställas till ansvar enligt lagens bestämmelser för sina åtgärden samt förpliktigas att till statskassan återbetala vad de orättmätigt undanhållit denna. Opinionen i landet hävdar i denna punkt ett ovillkorligt krav. Den fordrar full klarhet och offentlighetens ljus över allt vad som förevarit inom statens spritmonopol samt rätta med dem, som mot det allmänna sig förbrutit.

PRIVATSPISNINGEN
SCHEELEGATAN 8, 1 tr. - Tel. Kh. 44 25
Frukost: Smörgåsbord, varmrätt, gröt och kaffe samt öl eller mjölk.
Middag: Smör, bröd, soppa, varmrätt, kaffe, öl eller mjölk.
10 st. kuponger Kr. 11:70.
Inackord. Kr. 70:— pr mån.
God o. vällagad husmanskost.

Planerar Revolutions-Ryssland en framstöt mot Sverige i sommar?

I Nya Dagligt Allehanda skriver en författare, som kallar sig "Svensk", följande, som torde ge anledning till åtskilliga reflexioner:

Pressen har i dessa dagar innehållit indignerade smärre artiklar om sovjetminister Kopps uppträdande inför de förbipasserande, honom hyllande 1 majdemonstranterna på väg till Gärdet. Den lilla händelsen är dock egentligen icke förvånande. Minister Kopp var för några år sedan sovjets minister i Kina, och det var han, som lyckades åstadkomma revolutionen där. Förstår inte folk ännu varför ryssarna skickat just denne den f. n. farligaste mannen i Sverige — på oss i dessa tider? Skall han lyckas även att i sommar få sovjets krigsfartyg på besök "i all vänlighet" på Stockholms ström, då torde väl England och Frankrike och Tyskland storskratta än mer åt "die dummen Schweden" än de göra redan nu. Kopp's plan att ställa till bråk här i Sverige anser undertecknad och många med mig vara så uppenbar, att därom kan intet tvivel råda. Det är han, som ligger bakom och hindrar att Grängesbergsgruvorna åter komma i arbete. Han har tusen trådar ute. Vem vet allt-vad ryssarna ha för sig på sin med exterritorialrätt utrustade "handelsdelegation" Där är huvudkvarteret. Men svenska polisen här ju inte ens rätt att sticka in näsan innanför dörren och se efter vad som där bedrives.

Utlandet och främst sovjet storskratta åt de dumma svenskarna. Landet här är ju fullt av ryska uppviglare. Atgärder måste vidtagas att hindra sovjets planer, som eljest snart äro nära sin fullbordan. Blir det uppror här äro sovjets hantlangare fullt beredda att genast rycka till sig makten. Det är då för sent för Sverige, och för oss alla. Det är då för sent att varna i tidningarna för den fara, som nu alla se.

Mellansvenska malmfälten och Skandinaviska banken.

A.-B. Mellansvenska malmfälten hade i tisdags ordinarie bolagsstämma, varvid balansräkningen fastställdes samt styrelse och revisorer omvaldes.

Av styrelseberättelsen framgår att grundfrden givit en förlust på 16,042 kr. Administrations- och stilleståndskostnader ha dragit 1235,70 kr., skatter 27,352 och räntor 615,565 kr. Arets sammanlagda förlust utgör följaktligen 784,329 kr. mot 763,000 kr. under 1926. Härigenom kommer den balanserade förlusten upp i 8,26 mill kr. (7,46 mill. f. å.). Aktiekapitalet utgör 18 mill., vartill på skuldsidan komma diverse kreditorer med 11,63' mill. (11,01). På tillgångssidan äro de största posterna aktier i dotterbolagen Håkansberg, Ickorrbotten och Mossgruvorna, upptagna till sammanlagt 6,86 mill., samt fordringar hos dotterbolagen på 13,32 mill. (13,49 mill f. å.).

På grund av konjunkturläget har icke heller under 1927- någon gruvdrift i större omfattning kunnat hållas i gång. Skeppningen har under året omfattat 13,996 ton mossgruvemalm.

Herrarna i Skandinaviska banken sköta tydligen sin sak med god omtanke. De böra ha alla utsikter att inom få år vara ensamma herrar på täppan. Förhindrandet av likvidation har tydligen intet annat syfte än att få den stora kretsen av enskilda aktieägare helt bortelimenerad och de värdefulla gruvföretagen helt i bankens ägo.

Partihandeln med rusdrycker.

(Forts. fr. sid. 1.)

ning, att någon särskild åtgärd från statsmaktens sida icke vore erforderlig. I sitt beslut i anledning av nämnda proposition anslöt sig ock riksdagen till denna uppfattning.

Frågan om partihandelns organisation upptogs härefter i tvenne vid 1921 års riksdag väckta likalydande motioner, den ena inom första kammaren, n:r 58, av hr Johan Nilsson i Skottlandshus samt tre andra ledamöter av kammaren; den andra inom andra kammaren, n:r 96, av hr Norman jämte 22 andra ledamöter av samma kammare, i vilka motioner efter viss motivering hemställdes, bl. a. att riksdagen måtte besluta, att i skrivelse till Kungl. Maj:t begära skyndsam utredning och förslag om sådana ändringar i kungl. förordningen den 14 juni 1917 angående försäljningen av rusdrycker, genom vilka partihandeln med rusdrycker på ett ändamålsenligt sätt reglerades.

Bevillningsutskottet, till vilket motionerna hänvisades, mottog i vederbörlig ordning av kontrollstyrelsen avgivet yttrande över motionerna, vilket yttrande återfinnes såsom bilaga till utskottets betänkande i ämnet, n:r 39. Berörda yttrande åtföljdes bl. a. av en promemoria från A.-B. Vin- & Spritcentralen rörande detta bolags tillkomst och förhållande till partihandeln med rusdrycker.

Sedan bevillningsutskottet erinrat om koncentrationen av partihandeln till ett fåtal bolag med begränsad utdelning och därvid yttrat, att utskottet ur saklig synpunkt ansett, att denna koncentration varit till gagn och väsentligt underlättat genomförandet av den nya rusdryckslagstiftningen, anmärkte utskottet, att vad utskottet i samband med behandlingen av förevarande motioner funne böra bliva föremål för riksdagens bekantande, sålunda ej vore den av motionärerna förtrådda tanken på en återgång till en mera fri näringsutövning på partihandelns område. Fastmer synties det böra i författningen fastslås, att rätt till partihandel icke måtte kunna utövas i privatekonomiskt intresse.

I anslutning härtill anförde utskottet vidare:

"Det sätt, varpå de nuvarande organisationerna kommit till stånd, gör det emellertid helt naturligt, att statsmakterna böra undersöka, huruvida inom den nuvarande organisationen av partihandeln det allmännas inflytande är i önskvärd utsträckning tillgodosett. Ehuruväl utskottet anser det vara en angelägenhet av stor vikt, att det eller de affärsföretag, som skola handhava denna gren av rusdryckshandeln, äro väl konsoliderade och sålunda i stånd att själva bära konsekvenserna av de inskränkningar i deras rörelse, som statsmakterna må finnа lämpliga, är det icke desto mindre av vikt, att klara bestämmelser finnas rörande medelsdispositionen inom dylika företag. Utskottet har väl beaktat, att inom den nuvarande partihandelsorganisationen det allmännas representanter hava ett avgörande inflytande, men ifrågasätter, huruvida ej genom avtal eller på annat lämpligt sätt, i likhet med vad fallet är med A.-B. Svenska Tobaksmonopolet, det allmänna bör tillförsäkra sig rätt till utsträckt kontroll dels ifråga om den löpande affärsverksamheten, dels ock i fråga om bolagsstämmans avsättningar till fonder och dylikt.

Slutligen anser utskottet tiden vara inne att utreda, huruvida de principer för partihandelns handhavande, som nämera bragts till tillämpning, böra inskrivas i rusdrycksförsäljningsförordningen och tillbakagång på detta område sålunda omöjliggöras.

Därest den utredning i frågan, som utskottet sålunda funnit sig böra förorda, kommer till stånd, är det givetvis av vikt för frågans lösning, att under tiden för utredningen inga åtgärder vidtagas, som äro ägnade att föregripa ett eventuellt kommande beslut från riksdagens sida, utan att utredningens resultat avvaktas under bibehållande av sakernas nuvarande läge. Härförutom får det anses vara ett statsfinansiellt intresse av särskild betydelse under nuvarande situation, att åtgärder icke vidtagas, som kunna vara ägnade att minska statens vinstandel från partihandeln."

Under åberopande av vad sålunda anförts hemställde utskottet, att riksdagen med avslag å motionerna I: 58 av hr Johan Nilsson i Skottlandshus m. fl. och II: 96 av hr Norman m. fl. i vad de avsåge yrkandena på förändringar i den dåvarande partihandelsorganisationen, måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning på vad sätt det allmännas inflytande inom den dåvarande faktiska organisationen av partihandeln med rusdrycker bäst kunde ordnas, samt att för riksdagen måtte framläggas de förslag, vartill utredningen kunde föranleda.

Vid utskottets betänkande voro fogade åtskilliga reservationer. I en reservation anförde hrr friherre Fleming, Antonsson, Olsson i Kullenbergstorp, Greves mühl, Kant och Bränström, att de ansett utskottets betänkande bort innehålla bl. a. följande:

"Främsett sakens principiella sida synes det gynnade monopolföretagets sätt att i praktiken utnyttja sin ställning ägnat att framkalla befogade anmärkningar. Motionärerna hava särskilt påtalat vissa av bolaget under senare tid företagna transaktioner. Bolaget har självt i sin ovannämnda promemoria om två av dessa transaktioner, nämligen förvärven av Grand Hotell och Carnegies porterbryggeri, med givit, att de i viss mån låge vid sidan av bolagets egentliga verksamhet. Även utskottet håller bestämt för, att bolaget i nämnda och andra liknande företag gått utöver sin uppgift som ett av statsmakterna gynnat monopolföretag. Bolaget har icke visat och lärer ej heller kunna visa, att berörda affärer varit nödvändiga för eller ens främjat rusdryckshandelns skötsamhet i enlighet med det allmännas intresse och lagstiftarnes syfte. En av förutsättningarna för bolagets monopolställning är ju, att all vinst utöver fixerad procent går till staten, och åsyftas därvid givetvis hela den vinst, som partihandeln med rusdrycker lämnat. Berörda vinstbegränsning skulle kringgås, om bolaget tillätes nedlägga dylik vinstmedel i andra affärsföretag, även om eventuell vinst å dessa redovisades efter samma principer som rusdryckshandelsvinsten. Statens andel av sistnämnda vinst måste anses hava karaktär av statsmedel, som det icke bör tillkomma bolaget att utan vederbörligt tillstånd disponera och riskera.

Utskottet är ense med motionärerna om att de rådande förhållandena på partihandelns område icke äro överensstämmande med författningens anda, och att en utredning bör komma till stånd i syfte att åvägabringa en bättre ordning. Däremot är utskottet icke berett att angiva några bindande riktlinjer för utredningen. Det torde tvärtom lända till det bästa resultatet, om utredningen får bliva obunden av särskilda förutsättningar och hava till mål allenast en lösning, som på ett rationellt sätt garanterar ej mindre förverkligandet av den nya rusdryckslagstiftningens bärande idéer, i vad detta beror på partihandelns ordnande än ock den konsumerande allmänhetens berättigade krav i avseende å hithörande varors kvalitet och pris.

Därest den utredning i frågan, som utskottet sålunda funnit sig böra förorda, komme till stånd, är det givetvis av vikt för frågans lösning att under tiden för utredningen praxis icke föres vidare i någondera riktningen utan att utredningens resultat avvaktas under bibehållande av sakernas nuvarande läge. Härförutom får det anses vara ett statsfinansiellt intresse av särskild betydelse under närvarande situation att åtgärder icke vidtagas, som kunna vara ägnade att minska statens vinstandel från partihandeln."

Enligt reservanternas förslag både utskottet alltså bort hemställa, att riksdagen måtte i anledning av förevarande motioner i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t ville föranleda om utredning angående partihandelns ordnande på ett för såväl staten som den konsumerande allmänhetens ändamålsenligt sätt och enligt grunder, som bleve i gällande rusdrycksförsäljningsförordning eller eljest i vederbörande författning fastställda.

Jämväl hrr Rosén och Lithander anteckнade var för sig reservation utan ängivna yrkanden, varjämte hr Örne reserverade sig mot viss del av motiveringen.

Med bifall till utskottets hemställan anhöll riksdagen i skrivelse den 17 juni 1928 n:r 408, att Kungl. Maj:t måtte föranstalta om utredning, på vad sätt det allmännas inflytande inom den dåvarande faktiska organisationen av partihandeln med rusdrycker bäst kunde ordnas, samt för riksdagen framlägga de förslag, vartill utredningen kunde föranleda.

(Forts.)

Släktforskning
i in- och utländska arkiv utföres
Löjtn. Erik Cson Swartz,
Charlottenborgs Slott, Motala V.

Es wird immer klarer, dass die Erneuerung des Abendlandes nur durch den Rassengedanken möglich ist.
Grundwerke über Rassenkunde, Bedeutung und Pflege der Nordischen Rasse von *Dr Hans F. K. Günther* sind:
"Rassenkunde des deutschen Volkes", eben in 12. Auflage erschienen. "eine gewaltige Leistung" und "eine glänzende Darstellung" auch den Worten des führenden deutschen Rassenbiologen Prof. Dr Eugen Fischer.
"Rassenkunde Europas", von in-und ausländischen Fachleuten empfohlen, nach der ersten Auflage ins Schwedische, nach der zweiten Auflage ins Englische übersetzt.
"Adel und Rasse", 2. Auflage, ein Buch über die rassenbiologischen Möglichkeiten und Aufgaben der Schaffung einer erblich hochwertigen Führerschicht des Abendlandes aus nordischem Blute.
"Das Nordische Gedanke unter den Deutschen", ein Buch, welches die Aufgaben einer rassischen Erneuerung durch Hebung der Geburtenzahl der erblich tüchtigsten vorwiegend nordischen Menschen zu einer neuen Lebensauffassung vertieft.
"Rasse und Stil", 2. Auflage, eine Untersuchung über den Einfluss der Rasse auf das künstlerische Schaffen, nach "Nya Dagligt Allehanda" ein "geniales" (snillrik) und "aristokratisches" Buch.
Eine ähnliche Untersuchung führt "Kunst und Rasse" von dem bekannten Architekten *Schultze-Naumburg durch*. Eine bedeutende Darstellung der Geschichte der Rassenforschung und der aus ihr entstandenen Rassischen Erneuerungsgedanken gibt *Schemann*. Die Rasse in den Geisteswissenschaften, ein Buch des Wiederentdeckers des grossen Gobineau, beide Bücher soeben erschienen.
Ausführliche Prospekte übersendet auf Verlangen
J. F. Lehmanns Verlag, München, Paul Heyssstr. 26.

PARISER-CAFÉET
27 Kungsgatan 27
STOCKHOLM

Försvarsdepartementet i historisk belysning.

(Forts. fr. 1:a sid.)

konungen, som dirigerade truppernа mot Frankfurt am Main, där personlig berömmelse vinkade. T. ex. det utförliga brev. varigenom Oxenstierna beordrade Lennart Torstensson till överfallet på Danmark och skisserade upp hela krigsplanen, visar hän på hans betydelse som den förnämste strategen på svensk sida under 30-åriga kriget.

Förslaget om inrättandet av ett nytt centralt, kollegialt ämbetsverk, "Försvarsstyrelsen", skulle innebära att sammanföra generalstaben, marinstaben, arméförvaltningen, marinförvaltningen, kommandoexpeditionerna och flertalet kommandomål till ett enda verk, arbetande på avdelningar. Såväl inom Sverige som utomlands har viss rivalitet rått om förstegot mellan generalstabs- och marinstabscheferna coptra högstebefälhavande generalen och amiralen. I det kollegiala verket skulle säte finnas för dem alla och kollegiet skulle omfatta den högsta fackmannakompetensen och garantera enhetlighet i försvarsplaner, krigsberedskap och förvaltning.

Ryssland och judendomen.

(Forts. fr. sid. 1.)

teckнas allmänt som "internationellt kapital"; vi däremot tillåta oss att något närmare angiva densamma: de rikaste judiska bankirerna, som på något mystiskt sätt äro i förbund med sina föregivna dödsfiender kommunisterna. Huvuddrivfjädern, i såväl mars- som oktoberrevolutionen var den kände judeu Jakob Schiff (död 1920), chef för bankhuset Kuhn-Loeb & Co. i New-York. Men även ändlig spis erböllo sovjetjudarna från sina trosfränder! I början av 1918 erhöll sovjetregeringen av Walter Rathenau råd för organisationen av sovjetregimen. Allt detta tyder, — i vad upprättandet av judeherraväldet i Ryssland avser — på fullt samförstånd inom världsjudendomen. Redan år 1912 talade judarna ofta om det öde, som hotade Ryssland. Det var i samband med processen mot Beylis.

Den 20 mars 1911 hittade man, bredvid ett tegelbruk i närheten av Kiew, tillhörligt ett judiskt hospital, liket av en kristen gosse vid namn Andreas Justschinsky. Liket var fullkomligt blodlöst och hade 47 sticksår. Allt tyder på ritualmord, som förekommer hos de orientaliska chassidärna. Det var ej något enstaka fall, som tydde på ritualmord och varmed myndigheterna hade att befatta sig. Juden Mendel Beylis anklagades för mordet på Andreas Justschinsky, och rättsförhandlingen ägde rum på hösten år 1912. Två frågor ställdes till domstolen:

1. Är det konstaterat, att Andreas Justschinsky den 20 mars 1911 blivit offer för ett mord i Kiew, varvid hans kropp fått fullkomligt förblöda?

Rätten svarade: Ja.

2. Är Mendel Beylis mördaren eller ej?

Rätten svarade: Nej, han är det ej.

Sålunda blev den häktade Bey-

Läs och sprid Nationen!

Prenumerationspris:
Helår 10:—; Halvår 5:25; Kvart. 2:75.
LÖSNUMMERPRIS: 25 öre.

Kommissionärer för prenumeration och lösnummerförsäljning antagas å alla platser i landet.

NATIONEN

Fredagen den 1 Juni 1928.

Ett utmärkt bordsvatten är

Apotekarnes Taffelvatten

APOTEKARNES MINERALVATTENS AKTIEBOLAG
KUNGL. HOVLEVERANTÖR

Harald Lindstroms Boktryckeri, Stockholm 1928.

Vid köp av Specerier och Kaffe

vänd Eder med förtroende till
EINAR HALLBERG,
Tegnergat. 15, Stockholm, Tel. Norr 258.
Varor hemsändas till alla stadsdelar.

lis frikänd, men rätten hade erkänt, att Justschinsky dödats på ett sätt, vars karakteristik gjorde skäl för påståendet, att ett ritualmord förelåg.

Judarnas uraninne över att en rysk jury vågat bekräfta förekomsten av ett ritualmord i 20:de århundradet, kände inga gränser.

Den judiska Wientidningen "Der Hammer" skrev i sitt nummer 254 om denna dom nästan ordagrannt:

Ryska regeringen har beslutat att förklara det judiska folket i Kiew krig. Av detta krigs utgång beror — judarnas öde, tror mah? Nej, det judiska folket är oövervinneligt — men ryska folkets öde står på spel. Att vara eller icke vara, det är frågan! Ryska regeringens seger är början till dess slut. Märk väl, det finnes ingen annan utgång! Inför hela världens ögon skola vi visa, att judarna i Kiew ej äro att leka med.

Vid krigets utbrott spriddes bland de tyska och polska judarna ett brevkort, visande en rabbin, som håller en slaktad tupp i handen, vars huvud bar Tsar Nikolaus II:s drag; och natten till den 5 juli 1918 mördade i Jekaterinburg juden Jakob Jurovsky och hans bödelsknektar tsaren Nikolaus II jämte familj och uppvaktning! Dåvarande sovjetrepresentanten för Ural, till vars distrikt Jekaterinburg hörde, var juden Isaja Goloschtjokin, och denne inskred begripligtvis ej till förmån för tsarfamiljen. Huvudmannen i denna komplott satt emellertid i Moskva: det var presidenten för sovjetryska Centralkommittén, juden Jankel Sverdoff.

Den 8 juli, tre dagar efter mordet, gjorde "Pravda", det officiösa sovjetorganet, i en artikel en betraktelse över såväl mordet på kejsar Nikolaus som ock affären Beylis. Till på köpet tvingade judarna sovjetregeringen att revidera Beylisprocessen, och sovjetdomstolen förklarade, att Beylis vore fullkomligt oskyldig och att det absolut ej funnes några tecken, som tydde på ritualmord. Andreas Justschinsky skulle hava dödats av en kristen kvinna, Vera Tschiberjak.

Den 24 augusti 1922 publicerades i "Evrejskaja Tribuna" en artikel, enligt vilken Lenins första fråga, då han mottog Rabbinen av Moskva, var, huruvida judarna vore nöjda med domen!

Vi skola här citera vad vår betydande författare Dostojewsky i ett av sina verk säger om judarna:

"Det skall komma en ära konungarikes, deras fullständiga rikes dag. Alla dessa Bismarck, Gambetta o. s. v. äro för mig endast ett sken och bli det alltmera dag för dag. De verkliga herrarna äro, liksom över alla ting, juden och hans bank. De äro Europas herrar, de äro herrar över civilisationen, över undervisningen, över socialismen, i synnerhet den sistnämnda, ty med dess hjälp kommer judendomen att med rötterna upprycka kristendomen och kristlig kultur. Och när det slutligen ej finnes annat än anarki, så skall i spetsen för denna ändå sitta en jude. Han utnyttjar socialismen och förblir därvid själv, jämte sina nationsfränder, utanför den sociala ramen. Och när allt välstånd i Europa gått i spillror, — en judisk bank kommer det ändå alltid att finnas. Ja, Europa står inför ett allmänt, förfärligt sammanstörtande. Judarna komma att en dag störta Ryssland i fördervet!"

Vid samma tid, år 1879, skrev en tysk vid namn Wilhelm Marr något, som låter fasasväckande och profetiskt på samma gång. I sitt verk "Judendomens seger över germanskt väsen" skriver han:

"I samma ögonblick som emancipationen blev verklighet, förklarades för oss germaner judendomen som ett objekt, vars vidrörande vore förbjudet.

Vårt germanska element har inför det främmande herraväldet dokumenterat sig som oförmögen att uträtta något, som i kulturhistoriskt avseende makthöst. Detta är ett faktum, ett grymt, obevekligt faktum.

NATIONALT TIDSSKRIFT
Keysersgt. 1, OSLO
Utkommer maanedlig
Pris til Sverige kr. 6: 20.
Eneste antisemitiske publikation,

RESTAURANT
RUNAN
Dalagatan 50, Stockholm.

Staten, Kyrkan, katolicismen, protestantismen, tron och dogmen måste i tidningspressen böja sig för den judiska areopagen.

Men det är icke allt på långt när. Sedan germanerna, som ditintills varit på efterkälken i judefrågan, trätt i spetsen för densamma, fanns det ingen hejd.

Gambetta (i dag Nationalförsamlingens president), Simon och Cremieux voro åren 1870—71 under kriget Frankrikes diktatorer och hetsade tusenden och åter tusenden av fransmän en gagnlös död till mötes. Efter Sedan trodde alla och envar på freden. Fåfängt!...

Arma förjudade Frankrike! — I England sitter semiten Disreali, en "katter" comme il faut, och har krig och fred i orientaliska frågan i västfickan"...

Och vem har i Tyskland efter kriget med Frankrike dragit materiella fördelar därav? Jo, judendomen, representerad av en handfull judiska bankirer, det semitiska mäklarskapet. Vi germaner få nöja oss med det abstrakt-ideila resultatet — att vara "riksvänliga" och hålla till godo med "drömmarnas rike"...

Av alla europeiska länder är det nu endast Ryssland, som gör motstånd mot invasionen av det främmande herraväldet. Den sista parallellen mot detta sista bålverk har judendomen ... dragit, och som sakerna nu stå, är Rysslands kapitulation nu blott en tidsfråga.

I denna mänglemmade storstat finner judendomen den "arkimediska punkt", som den behöver för att fullständigt lyfta den västerländska världen av gångjärnen.

Det judiska elastiska sättet att taga livet lätt kommer att störta Ryssland i en revolution, sådan världen kanske aldrig förr skådat..

I Ryssland har judendomen tagit den sista positionen, från vilken den måste frukta att möjligen en gång bli angripet i ryggen. Har den lamslagit Ryssland, och har den gyggen fullkomligt fri, har den i Ryssland, liksom hos oss, skaffat sig ämbeten och ställningar, då skall det västerländska samhällets sammanstörtande judiskt-officiellt taga sin början, och denna det dömda Europas "sista stund" skall komma senast inom 100—150 år, ty utvecklingen går i dag snabbare än i gångna sekler.

Vad Ryssland har att vänta sig av judendomen, är uppenbart.

Den statsfientliga judiska läran.

(Forts. fr. sid. 1.)

att judendomen intill denna dag känner sig avskild från den övriga mänskligheten genom en oöverstiglig klyfta — på grund av egen fri vilja och genom naturanlag samt på grund av sina lagar. Den judiska lagen giver gång på gång uttryck för detta faktum, den sätter en skiljemur mellan judar och icke-judar och uppmanar ett oförsonligt hat mellan dem. Den sammansvetsar judarna till ett kampförbund, vilket som sitt närmaste mål ser de icke-judiska folkens materiella utplundring, varpå skall följa deras arbetskrafts exploaterande samt till slut — om det låter sig göra — deras fullständiga tillintetgörelse och utrotande. Som kampmedel betjänar sig judendomen därvid av list och bedrägeri, av svek i alla former. På så vis blir judendomen en avgjord fiende till alla icke-judiska folk och för ett hemligt krig mot dem. Därigenom, att detta krig icke offentligen kungöres, har det hittills kunnat hemlighållas för de icke-judiska folken, så mycket mer som judarna genom ett fulländat hyckleri söka giva sig sken av välvilja och fredlighet.

Då de godtrogna folken satte tro till de judiska försäkringarna, uppträdde de helt menlöst judarna mitt ibland sig och kommo dem tillmötes med obegränsat förtroende.

De hava förlänat dem full medborgarrätt och berett dem tillträde till varje position i staten såväl som i sällskapslivet. De anade icke, att de därmed utlämnade sin stat och sig själva åt en lika förslagen som skoningslös fiende. Ty juden begagnar sig av de åt honom upplåtna förtroendeposterna för att oavvänt inhösta fördelar för sin folkstam för den hemliga judiska staten. Sålunda blev det honom en lätt sak att överflygla alla andra folk och smyga sig fram till en härskarställning med hittills ounad makt.

I dag härskar nämligen den hemligt sammansvurna judendomen så gott som oinskränkt i alla den västerländska världens kulturstater. Men Japan och Kina tyckas hittills ha lyckats hålla sig utanför den judiska maktsfären. Judedömet har bankväsendet, börsen och engroshandeln i sina händer, kanske främst på grund av att det totalt behärskar det s. k. upplysningsväsendet d. v. s. tidningspressen. Det befaller över teater, biograf och litteratur, kort sagt över hela vårt offentliga liv. Det behärskar de uppviglande arbetarmassorna genom att förespegla dem frihet, jämlikhet och broderskap. Även i regeringar har det naturligtvis inträngt, sedan det avsatt furstarna eller på sin höjd latit dem kvarsitta som marionetter. Det utövar ett mycket starkt inflytande även inom den kristna kyrkan och dess läror sedan talrika judar latit döpa sig och smugit sig in i de andliga kårerna, för att där verka till judendomens fromma.

Den som i alla dessa företeelser vill se blott intelligensens seger och tala om judisk överlägsenhet, må erinra sig, att en hemlig sammansvärjning alltid måste ha försprång och fördel framför öppet spel bland hederligt folk, särskilt om de sammansvurna lebas av omoraliska grundsatser sådana som i Talmud.

Den nuvarande situationen har förorsakats av — ett bedrägeri — av oerhörd art. De icke-judiska staterna hava intill denna dag kvarhållits i den villfarelsen att de i judendomen hade att göra med ett ärligt religiöst samfund, besjälat av en allvarlig vilja att foga sig i den bestående ordningen samt erkänna de offentliga lagarna. Av ovannämnda redogörelser framgår emellertid, att denna möjlighet var utesluten, och att de icke-judiska staterna alltså fallit offer för falska förespeglingar.

Ty judarna äro icke ett religiöst samfund, utan en genom hemlig sammansvärjning upplösligt sammansvetsad organisation för tillkämpande av materiella förmåner samt för de icke-judiska folkens totala utplundring och underkuvande — ett mål, som de under förnekande av alla sedliga hänsyn och genom det skamligaste missbruk av den visat förtroende nu till större delen redan hava nått.

Judendomen förtjänar hundra ganger hellre namnet tjuvliga än religionssamfund!

— — —

Sedan de icke-judiska folken väl en gång kommit till insikt om sakernas verkliga läge, skola naturligtvis självbevarelsedriften, sedlighetskänslan och rättsmedvetandet bjuda dem att frântaga det judiska förbrytarsällskapet dess i en olycklig stund erhållna rättigheter. Den sedliga, i stater, inordnade mänskligheten får icke inom sig tåla en hemlig fiende, vars ständiga strävan visat sig vara att bedraga sina medmänniskor, att oavlåtligen tillfoga den andlig och materiell skada, negligera deras rättsordning och på allt upptänkligt sätt verka förvirrande, nedragande, upplösande och förstörande. Ty det göra judarna. De bära i första hand skulden till folkens sedliga förfall liksom även till ekonomiska nödläget, segrar detta främmande folks låga sinnesart, så berövas livet all höghet och värdighet och sjunker ned till en vild jakt efter ägodelar och njutning. Ja, det finnes tillräckligt med bevis för, att det hemska världskriget tillkom på judarnas anstiftan, enär de först genom detsamma kunde göra sin härskarställning fullt gällande.

Det må alltså bliva vår plikt som sedliga människor att ofördröjligen återkalla de en gång så lättsinnigt, ja samvetslöst medgivna judiska emancipationsrättigheterna och utesluta judarna från kulturfolken, därigenom utplånande en skamfläck ur mänskligheten anlete och inslående på en väg till kulturens räddning.

De överraskade folken stå häpnande inför resultatet av de judiska konstgreppen. De voro nästan frestade att känna beundran för judarnes överlägsna förstånd. Och dock: den judiska överlägsenheten är av sunnerligen billigt slag.

Man bör försöka sätta sig in i vilka fördelar, som erbjudas ett hemligt samfund med oredliga avsikter, när man förtroendefullt låter det få inblick i främmande företag, när allehanda inflytelserika poster öppnas för detsamma, och det sättes i stånd att medverka vid allehanda ödesdigra företag och beslut. Skulle icke sammansvärjningens medlemmar vid alla tillfällen hava den egna fördelen för ögonen, giva de intet ont anande motståndarna falska råd samt i övrigt foga allt till deras ofärd. Måste icke ett krig utfalla till vår nackdel, sedan vi lämnat handhavandet av folkets viktigaste förnödenheter åt under judisk ledning stående korporationer?

Judendomen befinner sig i samma läge, som den fiende skulle göra, som förde krig med oss, och vilken vi tillika skulle medgiva, att han finge utsända kunskapare inom våra egna linjer, ja, åt vilken vi t. o. m. lämnade förtroendeplatser i vårt krigsråd! Vore det så underligt, om denne fiende skulle ha förvånansvärt väl reda på vår fälttågsplan, om han förlamade alla våra strategiska företag genom skicklig motaktion, så att slutligen allt samverkade till fiendens favör?

Judarna sitta i dag i så gott som alla partiledningar, ämbetsverk och regeringar, de taga skenbart del i "de främmandes" intressen och kunna med sitt förliga intellekt och sin förbluffande förställningskonst t. o. m. uppträda som ivriga försvarare av motpartens sak. Men i verkligheten släppa de icke ett ögonblick Israels intressen ur sikte, försumma aldrig att informera sina i andra partier verkande medsammansvurna om allt, varefter de hjälpa dem med motaktionen. Hela judendomen, ledd av enahanda instinkt och avsikter, spionerar med millioner pigga ögon på de intet ont anande folkens åtgöranden och vet att med ett överraskande samarbete städse draga fördel av varje läge. Spelet underlättas ytterligare genom de icke-judiska folkens naivitet och godtrogenhet, som de listiga utsugarna till det yttersta utnyttja. Den judiska framgången är följaktligen allt annat än förvånande för den, som kunnat kasta en blick innanför kulisserna. Man har ju helt enkelt öppnat alla dörrarna för en tjuv samt lämnat honom alla nycklar — hur kan man sedan förundra sig över, att hans lyte blivit så rikligt?

Hela vårt fel har legat däri, att vi ansågo juden som en vän, under det att han dock i själva verket var vår hemlige och oförsonlige fiende. Det är icke judens klokhet, som givit honom hans framgång, utan vår blindhet!

Falskspelare, som stå i hemligt samförstånd med varandra, äro självklart överlägsna den ärlige spelaren. Och juden är den borne falskspelaren.

Körpiskor och Ridspön Käppar och Remtyger
köpes bäst och billigast i
ALFRED ANDERSSONS PISKFABRIK
Beridarebansgatan 12 - Stockholm
Telefon Norr 11575

Hotell och Restauranter

som rekommenderas den resande allmänheten.

ARVIKA.
Stadshotellet.
ESKILSTUNA.
Frimurarehotellet.
GNESTA.
Stora Hotellet.
GAVLE.
Grand Hotell och Centralhotellet.
Järnvägshotellet.
GÖTEBORG.
Hotell Eggers.
HALMSTAD.
Grand Hotell.
HEDEMORA.
Stadshotellet.
HÄSSLEHOLM.
Stadshotellet
KALMAR.
Stadshotellet.
KARLSTAD
Stadshotellet.
LANDSKRONA.
Stadshotellet.
LINKÖPING.
Stora Hotellet.
HUDIKSVALL.
Stadshotellet.
LULEA.
Hotell Hospits, Mattis Johansson, Tel. 1148.
LUND.
Grand Hotell.
NORRKÖPING.
Göta hotell Dir. H. Magnér.
NYKÖPING.
Stora Hotellet. Tel: Namnanrop
SIGTUNA.
Stadshotellet. Tel. 110.
STOCKHOLM.
Hotell Kung Carl, Birger Jarlsg. 23. Tel.: Namnanrop.
Carlton Hotel, Kungsg. 57.
Pensionat Wasa, 73 A Drottninggatan, 4 tr. Hiss.
STRÄNGNÄS.
Stadshotellet.
TROSA.
Stadshotellet Tel. 34.
VÄSTERÅS.
Hotell och Restaurant Klippan.
ÖREBRO.
Stora Hotellet.

VAR VI DANSAR
I STOCKHOLM

MÅNDAG: Rosengrens vid Mynttorget
TISDAG: Teaterkällaren o. Montmartre
TORSDAG: Rosengrens vid Mynttorget
FREDAG: Teaterkällaren o. Montmartre
LÖRDAG och SÖNDAG: Rosenbad

Gör ett besök på
"Gryfan"
CAFÉ OCH MATSERVERING
25 Lästmakaregatan 25
Telefon 160 83
NY REGIM
Specialité: Öbd och vällagad mat
Lunch o. Supé med allmänt smörgåsbord
Fina Dinémiddagar
A la Carte hela dagen
Billiga priser och trevliga lokaler

Varför är

Solna Bryggeris PORTER-DRICKA så allmänt omtyckt?

Jo, därför

att det tillverkas av bästa råvaror under fullt sakkunnig ledning.

Ring Hagalund 95

efter en flaska på prov.

Vitaminrikaste måltidsdryck.

Stockholms Förenade Tvätt

Lyntmakaregatan 94
STOCKHOLM. Tel. Vasa 34 22.
Specialité: Tvättning av överdragskläder.

Vid behov av
FOTOGRAFERING!
Glöm ej att anlita oss, då vi äro Specialister och erfarna fackmän inom branschen.
RING ENDAST NORR 75 45.
BILD-CENTRALEN
Drottninggatan 38, Stockholm

Vid behov av
SLIPNING
vänd Eder med förtroende till
BRÖD. JOHANSSONS EFTR.
Sliperi- & Reparationsverkstad
Jakobsbergsgatan 20, Stockholm.
Tel. Norr 204 15.
Vi rekommendera oss till slipning av alla slags Eggverktyg.
OBS.! Noggrant arbete garanteras.

Nu bjuder oss självbevarelsedriften att avskilja denne evige kulturfiende från de sedliga folken. Tron på hans omvändande och anpassning är en villfarelse. En tretusenårig historia har till fullo bevisat hans "osmältbarhet". Ingenstädes hava judarna uppgått i ett annat folk, men de gamla kulturfolken hava, emedan de ej i tid lärde känna sin hemlige fiende, gått under genom judsjuka.

Men juden har skadat oss icke blott ekonomiskt, utan än mer i andligt och moraliskt hänseende. Icke blott genom det dåliga exemplet av sin lösa moral och sina föraktliga affärsmetoder, utan även genom framförandet av osedlig litteratur och slippriga skådespel har han lyckats sänka den allmänna moraliska nivån bland folken. Ja, med en nästan hypnotisk makt verkar han förlamande på den icke-judiska befolkningens sinnesförfattning. Judens slutna ekonomiska övermakt träder överallt i det fria, individuella näringslivet tillmötes. Med överlägsen kapitalmakt förkväver han varje sund rörelse bland de icke-judiska folken, den må sedan vara av ekonomisk, andlig eller konstnärlig natur. Judarna innehava redan på många områden monopol, och de tillåta icke, att några icke-judiska strävanden få göra sig gällande inom de av dem behärskade områden.

Så småningom har djup, hjälplös apati lagrat sig över de icke-judiska folkens ande, förorsakande en viljelös undergivenhet. Denna lethargi är så mycket förfärligare, som folkens stora massa väl instinktivt anar en dämonisk makt, under vilken den försmäktar, men ej kan identifiera densamma. (I de s. k. "Sions Vises protokoll" äro medlen och vägarne för det judiska väldsförandet av folken på ett övertygande sätt framställda). Om den icke-judiska mänskligheten ännu har kvar viljan till livet, så måste den bräcka tyrannernas ok, måste fram i en ny reformation!

Så har det då framgått, att judendomen utgör en sekt, sammansvetsad genom hemlighållna lagar, vilka oavlåtligt arbetar på de ärbara folkens ekonomiska, politiska och sedliga undergrävande för att i de störtande nationella staternas ställe upprätta den judiska världsstaten. Judarna föra det oförsonligaste krig mot de icke-judiska staterna och ställa sig genom sina hemliga lagar, vilka stå i uppenbar strid mot den övriga mänskligheten sedliga och rättsliga normer, utanför de sedliga folkens gemenskap.

De hava alltså själva träffat sitt ödesdigra val, och de skola så småningom nödgas intaga den enda plats, som tillkommer dem för framtiden, och det är — utanför mänskligheten.

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:

Automatrestaurant
CYRUS
43 Nybrogatan 43

Automatrestaurant
ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2

Automatrestaurant
ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8

Automatrestaurant
GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51

Automatrestaurant
S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.

Automatrestaurant
GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68

Automatrestaurant
BIRGER JARL
73 Folkungagatan 73

Frukost 1/2 9—1/2 Middag 1/2 8—7
Kväll 7—1/2 12 Inga drickepengar
Ingen spritservering

Södra Kungstornet,
Stockholm
Redaktör: ELOF ERIKSSON
Telefon: Norr. 5898 Norr 5899

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

PRENUMERATIONSPRIS
Helår ..... Kr. 10
Halvår ..... Kr. 5
Kvartal ..... Kr. 2.75
Lösnummer 25 öre.

Nr 23 (140) Fredagen den 8 Juni 1928. Årg. 4

Justitieärendenas förvaltning.

Historiska randanmärkningar.

Då i förra numret av Nationen togs till orda för, från synpunkten av enhetligt ordnande av rikets förvaltning, att flertalet kommandomål, som nu avgöras av kungl. maj:t i kommandokonselj, överfördes till avgörandet av en kollegialt ordnad "Försvarsstyrelse", enär åsyftade ärendena ej äro av regeringsmåls natur, kan såsom en parallell till de föreslagna utvecklingslinjerna uppdragas, hur under tidernas lopp konungens högsta domsrätt avvecklats från regeringen och slutligen helt och i sista hand överlåtits åt den dömande myndighetens kollegialt ordnade högsta instans.

Konungens högsta domsrätt utövades i tredje och sista instans under medeltiden och ännu under Carl IX:s tid genom "Räfst- och rättartingen", därvid ofta konungen själv såsom en kringresande högste domhavande fällde domar av ståndsrättslig ovillkorliga natur och meddelade utslag, icke så sällan med överhoppande av de båda lägre instanser, häradsrätten och lagmansrätten. Redan under Gustaf Vasa stadgades, att konungs dom skulle dömas av konungen och rikets råd (motsvarar enligt modernt språkbruk: kungl. maj:t; konungen i statsrådet). Erik XIV:s försök med "konungens högsta nämnd" misslyckades. Samma blev förhållandet med den såsom högsta instans den 16 februari 1614 inrättade Kungl. Svea Hovrätt. I hovrätten var "riksdrotsen", som sedan gammalt skött såväl en justitieminister:s som en justitiekanslers åliganden, president, och ledamöterna utgjordes i övrigt av fyra riksråd samt fyra frälse och fyra adliga assessorer. Redan 1634 års regeringsform nödgades medgiva revision från hovrätten till kungl. maj:t, varigenom fyra instanser officiellt erkändes. Genom 1634 års regeringsform skildes klart civilförvaltningen från justitieförvaltningen: "Landsregeringen fördelas i hövdingedömen utom Stockholms stad, som styres av en överståthållare (Oxenstierna ville kalla honom för "burggreve") och utgöra tre och tjugu under lika många landshövdingar. I gränseländerna kunna överlandshövdingar eller generalguvernörer förordnas: de böra liksom överståthållaren vara av riksens råd. Lagsagor äro fjorton (Oxenstierna hade föreslagit 13), vilka utgöra sekunda instantia och upptaga alla lagvadda saker från häradsting. På rådstuvan i städerna skall alltid presidera en fogde, som varken landshövdingen eller slottshövitsmännen härefter hava med rådstuvan att göra. Ingen må vara landshövding i den lagsaga, där han lagman är; ingen landshövding have någon fästning i sin värjo eller have något att bjuda över kronans slott och fästen. Varken landshövding eller slottshövitsman sitte, om ej konungen annorlunda förordnar, över tre år i sitt ämbete, efter vilkas förlopp han den 1 juni skall i huvudstaden sig infinna att för alla fem rikets kollegier göra redo för sin administration". Landsregeringen sorterade dock närmast under kanslikollegium, vars president var rikskansleren. Kanslikollegium var samtidigt både inrikes- och utrikesdepartement. Justitieväsendet lydde däremot under Kungl. Svea Hovrätt, som var dels tredje rättegångsinstans för Svealand och Norrland dels justitiedepartement och dels justitiekanslersämbete (överinspektion över rättskipningen). De övriga tre hovrätterna, i Jönköping, Åbo och Dorpt (Dorpat) hade var sitt riksråd till president och tolv assessorer, varav hälften frälse. Svea hovrätt, som närmast fungerade såsom rikets Första kollegium, hade riksdrotsen till president och såsom ledamöter fyra andra riksråd (hovrättsråd) samt liksom de övriga hovrätterna tolv assessorer. Från hovrätterna vädjades till kungl. maj:t, där målen avgjordes av riksrådets rättegångsavdelning under ordförande av riksdrotsen (Svea hovrätts president).

Riksdagen har i gamla tider några gånger varit högsta domstol, dock icke lagstadgat såsom i England. Det var ett utskott av riksdagen, ej hertig Carl (Carl IX), som dömde rådsherrarna i Linköping till halshuggning. Minnet härav måtte fortlevat, ty i 1634 års regeringsform stadgas i dessa ordalag om riksrätt: "Försåge sig någon av så hög kondition eller i så högt ärende, att det konungen och kronans majestät anginge, och icke bekvämligen annars än genom ständers sammankallelse ransakas och åtskiljas måtte, då skola alla dessa hovrätter jämte resten av riksens råd och hövdingarne i riket, som tillstädes äro, så ock en borgmästare av Stockholm, Upsala, Göteborg, Norrköping, Åbo och Wiborg företräda ständernas rum och hava makt att döma över samma ärende." — Under "Frihetstiden" tillskansade sig ständerna åter högsta domrätten genom utomordentliga juridiska kommissioner, därvid partivänner dömde partiovänner med partipolitik som lagbok.

Riksdrotsen upphörde år 1680 att vara president i Svea hovrätt. År 1698 upphävdes bestämmelsen, att sex av hovrättsassessorerna skulle vara av frälse börd. Från 1720 blevo riksråd ej utsedda till hovrättspresidenter med undantag av åren 1787—1809, då riksdrotsämbetet och dess innehavares värdighet som president i Svea hovrätt återinförda.

Revisionssekreteraretiteln förekommer redan i 1661 års kanslіordning, tidigare utsågs någon medlem av kungl. maj:ts kansli att inför riksrådets rättegångsavdelning föredraga mål. År 1663 förordnades ett kansliråd och fyra sekreterare till ständiga "deputerade i justitiesaker". 1713 bildades "revisionsexpeditionen" under "högste ombudsmannen" (justitiekanslern). Under åren 1801—1809 var riksdrotsen chef för justitiere visionen, men efterträddes sistsagda år av justitiekanslern, som fungerade i denna egenskap till departementalreformen 1840, då justitiestatsministern utsågs till ordförande i Nedre justitierevisionen. Numera är en av revisionssekreterarne förordnad till ordförande. Nedre justitierevisionen skall ej endast förbereda och föredraga målen i Högsta Domstolen, utan även föreslå domslutet; i själva verket finnes alltså fyra instanser i Sverige, som "knäcka casus".

Enligt 1772 års regeringsform kallades den del av riksrådskammaren, som utövade konungens högsta domsrätt för (högre) Justitierevisionen. Den 15 maj 1789 blev högste domsrätten avkopplad från konungen och riksrådet och regeringsärendena. Enligt 1809 års regeringsform är, såsom sig bör, de rättskipande myndigheterna en fullt självständig Tredje Statsmakt, som endast följer bästa förstånd och samvete och Sveriges rikes grundlagar och allmänna lagar. I dagarna har till Kungl Maj:t från dess nuvarande justitiekansler ingått en högst kuriös, om äktdemokratiskt fjäsk vittnande skrivelse, däri han förfrågar sig hos Första Statsmakten, huruvida Tredje Statsmakten verkligen har denna självständiga

(Forts. å sista sid.)

Oro i riksdagen över Nationen.

Förklaringen till att det härskande judisk-politiska systemet, inriktat på svenska folkets andliga och materiella bolsjevisering och underkastelse under det världserövrande Israel, kunnat vinna den starka position det ernått i vårt land, ligger tvivelsutan i mycket hög grad i den i nyare tid skedda utvecklingen inom pressväsendet och därav skapade tillståndt på upplysningsområdet. Tidningspressen, folkupplysningsväsendets förnämsta instrument, har alltmera "utvecklats" till ett redskap, ett maktmedel i de samma höga krafters tjänst, som inspirera och dikfera den rådande politiska utvecklingen. Behärskandet av upplysningsväsendet var på sätt och vis en förutsättning för utövandet av den reela, suveräna makt, som det världsimperialistiska, revolutionssträvande Israel hos oss liksom överallt annorstädes inriktat sig på. Den dag "egendomsfolket" väl behärskade upplysningsväsendet, skulle, så räknade man ut, segern vara vunnen. Ingen skulle därefter våga sätta sig emot "den mäktiga viljan", än mindre kunna bjuda den spetsen. Skulle någon vara så dåraktig att försöka, skulle han snart få erfara sitt misstag. Hans röst skulle tystas på ett högst effektivt sätt. Allmänheten skulle på lönliga vägar varnas och skrämmas för den "obskure", vilken utpekades såsom en varelse den där ansvarslöst folk djupt föraktade och vägrade varje som helst beröring med. Glömsk av alla partiåtskillnader skulle tidningar av alla färger sluta upp mot honom såsom mot den gemensamme fienden, kulturens fiende, och medels ihärdig "isande" tystnad "tiga ihjäl" honom, helt enkelt förtaga honom all möjlighet att kunna nå ut med sin röst till den stora publiken. Ty på egen hand, utan den stora pressens benägna bistånd, skulle det vara en praktisk omöjlighet för en politisk tidning i vår tid att här i landet kunna nå fram till en observerad position.

Allt detta visste vi från början. I Nationens första utkommande nummer av den 2 oktober 1925 förutsade vi också, att tidningens utlandsen av dagspressen komme att mötas med "en isande tystnad". Ej ens de mest uppseendeväckande avslöjanden beträffande det rådande systemet skulle kunna lossa på den "fria" dagspressens tunga och förmå våra nutida "kulturbärare" att ens låtsas om Nationens tillvaro. "Men", yttrade vi, "vi gå till striden utan att alls rädas fienden, väl vetande, att vi ha en fast grund att stå på och att de krav, vi uppställa, nämligen en upplysning i sanningens anda, omfattas av den rättsinnade allmänheten. I medvetandet därom skall det även vara oss

(Forts. å sista sid.)

JUDARNA I BULGARIEN.

Av PETER MITSKOV, Sofia.

Judefrågan och den därmed intimt förknippade antisemitismen hur i Bulgarien framträtt först på senare tiden. Visserligen råder hos befolkningen, i synnerhet i landsorten, sedan gammalt, om än icke något utpräglat hat mot judarna, så dock en positiv känsla av överlägsenhet gentemot hebreerna, vilka äro föremål för hån och åtlöje. I vissa landsortsstäder, varest judarna sökt etablera affärer, blevo de av befolkningen till den grad hånade och utskämda, att de föredrogo att lämna den "ogästvänliga" platsen. I stora hopar förföljа de kristna barnen de judiska, för att hånа dem, utan att dock förgripa sig på dem. Detta var emellertid tillräckligt för att fördriva dem från staden i fråga.

I egentlig mening är själva landet fullkomligt fritt från judar, och bönderna kommo sällan i beröring med sådana. Däremot finnes det i huvudstaden Sofia redan innemot 40,000 judar, och även i de övriga större handelsstäderna i Bulgarien, såsom Rustschuk, Varna, Burgas, Pleven o. s. v., äro judarna ganska talrika. Man kan uppskatta hela antalet judar i Bulgarien till omkring 80,000, vilket egentligen ej är skrämmande, men det är icke det, det kommer an på. Även hos oss i Bulgarien ser man, liksom överallt eljest, ingen jude arbeta på åkern eller förrätta annat grövre arbete; endast med handel och åter handel är det hebreerna sysselsätta sig. De bulgariska judarna härstamma från de så kallade spanioлerna och hålla segt fast vid sin tro. Om man en lördag, således på sabbaten, passerar igenom affärsgatorna i Sofia, kan man med lätthet övertyga sig om i hurn hög grad affärerna redan äro i judiska händer, ty dessa äro alla stängda den dagen.

Men synnerligen aktuell har judefrågan blivit först efter kriget, emedan vid den tiden en stark invandring av spanioler och östjudar tog sin början. Nästan alla banker äro naturligtvis judiska, och även de utländska bankerna, tyska, italienska och österrikiska, vilka i sig själva äro judiska, ha upprättat filialer i Sofia. De kristna köpmännen börja redan beklaga sig över att de ej få någon kredit, och de kunna ej avsluta några affärer, emedan judarna betaga dem varje möjlighet därtill.

Det oaktat berättade en kristen köpman för mig, att om man komme till uppbördskontoret, för att "giva kejsaren det kejsaren tillhör", så kunde man få se de stora judiska köpmännen med sina affärsböcker under armen bemöda sig att — naturligtvis medelst tillrättalagda balanser — bevisa för myndigheten, att de debiterats för hög skatt och ej kunde betala den.

Det finnes dock något i Bulgarien, som är mycket glädjande, och det är, att hos oss ej en enda tidning är i judehänder. En enda, för många år sedan från Österrike invandrad jude vid namn Herbst var livligt verksam som journalist; men som han stod i kommunisternas sold, fick han sin bane vid de senaste händelserna i Bulgarien.

Vad som särskilt bör framhävas är också det faktum, att i Bulgarien judarna ej tolereras vare sig som ämbets- eller tjänstemän eller som aktiva militärer.

Trots dessa fakta och oaktat den jämförelsevis ringa procent judar, som finnas i Bulgarien — 1 ½ % — inser man dock redan nu faran, som hotar landet genom judendomens upplösande verksamhet, och tidskriften "Hemlandsförsvaret", organet för organisationen med samma namn, angriper judarna mycket skarpt och påpekar gång på gång den judiska faran. Som emellertid i Bulgarien den bolsjevikiska faran just nu är synnerligen överhängande, så förbiser man, i synnerhet på ledande håll inom staten, judefaran och glömmer alldeles, att den främste av förövarna av attentatet i katedralen i Sofia var en jude vid namn Friedmann.

För några år sedan ägde i den bulgariska akademiska föreningen i Wien, vilken redan existerat i 30 år såsom den enda sammanslutningen av bulgariska studenter i Wien, en splittring rum mellan nationalister och internationalister. Nu ha föreningens samtliga judiska medlemmar enhälligt ställt sig på de internationalistiskt sinnade bulgarernas sida, och ett rödhårigt brushuvud gick i sitt hat till den sanna bulgariska nationalismen så långt, att han vanhelgade de bulgariska nationalfärgerna.

När slutligen föreningen rensats från den hebreiska ohyran, konstituerade den sig som nationalistisk, akademisk förening av i Wien studerande bulgarer, och i dess stadgar intogs en paragraf, enligt vilken inga judar få bli medlemmar av organisationen.

Men nu ha hundratals akademiker, som alla varit medlemmar av denna förening i Wien, återvänt till hemlandet som övertygade antisemiter, och de komma att bilda kärnan i den blivande antisemitiska rörelsen i Bulgarien.

I alla länder kan man finna exempel på att judar, socialdemokrater och kommunister i förening uppträtt mot de nationellt medvetna elementen. Nu har emellertid i många av Europas stater det kortvariga herraväldet av de judiskmarxistiska kamraterna berett de arbetande massorna stor besvikelse och på så sätt indirekt i ofantlig grad stärkt den nationella statsidén, och vi bulgarer känna oss tillräckligt starka för att öppet uppträda striden mot den av judarna odlade internationalismen.

Kristendomen på irrvägar.

För Nationen av J. L.

"Religionens uppgift är att upplösligt sammanbinda själen med det eviga och fostra henne alltmer för hennes uppgående i det eviga, i en ständse stigande renhet och förädling, samt en ständigt ökad sanningsklarhet. Utsläcken alla själviska syften för att befrämja det allmännas bästa!"

Dessa uttalanden härstamma från ett folk som vi föraktfullt kalla hedningar, nämligen från chinesernas heliga urkunder. Men kunna vi ej här förnimma fläkten av en helig andes vittnesbörd, i förening med en känsla av själslig tillfredsställelse? En önskan trånger sig därjämte fram i vårt medvetande: att vi i vårt "kristna" Sverige kunde finna tillnärmelsevis liknande tänkesätt hos de styresmän, som bära ansvaret för kristendomens rena förkunnelse! Ty för en så högt stående andlig moral som ger sig tillkänna i de ovan anförda citaten, kunna vi endast i Kristi *rena* lära finna någon motsvarighet, men ingalunda i den "kristendom", som grundar sin tro på det gamla judiska testamentet. Den misär och förkommenhet, som f. n. råder i "mittens rike", torde onekligen få skrivas på de halv- och heljudiska kulturbärares konto, som velat lyckliggöra dessa "hedningar" med opium, vapen och judiska villoläror genom s. k. kristna missionärer. Ty jämföra vi chinesernas urgamla religiösa åskådningssätt med de principer vi finna i den judiska religionen, som ju genom gamla testamentet sammankopplats med kristendomen, så måste vi tillstå, att det judiska religionssystemet med dess materialism, rashat, människofientlighet och högmod placerat sig självt på barbarismens lägsta trappsteg

Men för detta faktum synes den kristna kyrkan ännu ej ha fått upp ögonen, eller varför åkallar man judarnas barbariska gudsbegrepp, som intet har gemensamt med Kristi rena lära?! Att dölja sanningen har aldrig åstadkommit något gott, därom vittnar vår närvarande degeneration både i religiöst och politiskt hänseende. I åstadkommet att judarnas gudsbegrepp Jahve skulle vara identiskt med Jesu Himmelske Fader står i strid mot sanningen, och är en förbrytelse mot den kristna andans innehörd. Detta exempel vi här förtydliga med några uxempel: Juden har sin egen nationalgud, uteslutande för sin egen ras. Jesus förklarar sin gud vara *alla* människors Himmelske Fader. Juden inskränker gudsriket till jorden, och till sitt eget folk. Jesus förkunnar att Guds rike är himmelskt, evigt, och omfattar alla människor. Juden sätter hela sin tro på uppfyllandet av människostudgar. Jesus fordrar en andlig ny födelse, och framhåller den gudomliga nåden. Juden anser den självrättfärdiga fariseismen vara högsta graden av fromhet. Jesus föredrog publikanens ånger. Juden tror endast på den judiska rasens frälsning genom offer och omskärelse. Jesus säger att han kom för att gemom kärlek (Joh. 13:35) frälsa världen d. v. s. alla människor (Joh. 3:17).

Dessa jämförelser torde vara bevis nog för den oöverkomliga gränslinje, som skiljer kristendom från judendom; men dennas omoraliska och människofientliga system har ändock fått en så framskjuten ställning i vår kristna förkunnelse, att vår närvarande offentliga kristendom kan anses utgöra ett annex till judendomen. Och detta blandningssystem kallas med vördsam beundran för kristendom, i det man vill göva gällande att den gamla judekrönikan (= gamla testamentet) t. o. m. skulle vara "gudomlig inspiration" och därför utgöra grundvalen för kristendomen. O, vilken andlig förvillelse, vantro och därskap! Man kan livligt föreställa sig det misstroende och den förödmjukelse våra "kristna" missionärer måste utsätta sig för, då de på dessa grunder vilja undervisa hedningarna om kristendomens företräden framför deras hedendom, genom att framhålla gamla testamentet såsom kristendomens grundval, och för dem presentera den omoraliske judegudeu Jahve, som endast jutresserar sig för "sitt utvalda egendomsfolk", vilket han "sätter högst i pris, ära och härlighet framför alla andra folk", (5 Mos. 26:18, 19) med befallning att utrota hedningarna och taga deras land och ägodelar i besittning, och icke låta något leva som andas. (5 Mos. 20:16. 7:2. 1 Sam. 15:3). Dessantom utgår från judeguden en ond ande (1 Sam. 16:14).

Jag har i en föregående artikel påvisat, huru den engelske biskopen-missionären Colenso blev tillrättavisad av en hednisk zuluneger med avseende på gammaltestamentliga religionsbegrepp, och här kan jag ytterligare, ur ett referat i Göteb. Handelstidning av den 28/8 1925, återgiva några omdömen av en Mr. Andrews, präst i anglikanska kyrkan och tjänstgörande missionär i Indien och Sydafrika. I några artiklar, som han offentliggjorde i Calkutta-tidningen "Modern Review", förklarar han öppet och oförbehållsamt, att den materialistiskt färgade kristendom västerlandet bjuder östern gör mera skada än gagn. Till Sydafrika kom han, såsom han själv säger, "uppfylld av alla sinnras och trosbekännelsers traditioner, högmod och fördomar". Och för den unge engelske missionsprästen blev det en ohyggiig chock, när hans samvete tvingade honom att inse de kristna folkens (läs: kristna kyrkans) rashögmod och självrättfärdighet. 'Man kan förstå något av vad han måste ha genomgått av inre strider och självkamp, när man läser hans bekännelse: att han i Sydafrika ej funnit något av Kristi ande annat än *utanför* den kristna kyrkan. "Det unika i kristendomen, den verkliga kärnan i Kristi lära", säger Mr. Andrews, "finner man i bergspredikan". Han forskar efter roten och upphovet till den nutida kristendomens förfall, och finner den i *gamla testamentets råa gudsuppfattning* samt i romerska inflytanden, som omtolkat Kristi milda lära till en statsreligion för att stödja imperialistiska intressen. Våra dagars kristendom motsvarar ej mera anden i Kristi liv och lära — den är helt enkelt ett rov för tankelättja och likgiltighet, varigenom den judiska jahvekulten fått ett så dominerande inflytande. Judendomen saknar den andliga grundvalen för det godas utveckling, den oundgängliga drivfjädern till strävan, framåtskridande och värdesättning av de goda principernas fortsatta verksamhet i civilisationens tjänst. Syftet med gamla testamentets skrifter är icke att framställa en etisk religion, utan att giva folket ett konstlat gudsbegrepp, som skall tjänstgöra såsom en gudomlig lag till skydd för egna intressen. Men hur fjärran är icke denna åskådningliga från "Människosonens" lära om Gud såsom varje förnuftigt väsendes kärleksrike Himmelske Fader!

När skall ändtligen åter en "Luther" framträda, som med vishet, kraft och mod kan bortrensa den sista resten av judiska irrläror ur kristendomen?

Glöm ej
att prenumerera på
Nationen!

Den 8 Juni

Under Israels partiledares spira.

Vårt folk är i uppvaknande. Inför Sanningens klart lysande ljus vika mörkret och de makter, som där ha sin varelse. Det pestförande töcken, som länge hotfullt lägrat sig över Sveriges bygder, håller på att skingras. — Detta löftesrika konstaterande kunna vi i dag göra. Nyss såg det nästan hopplöst ut. Men det är nu en gång så, att när nöden är som störst är hjälpen som närmast. Det finnes en viss balans i utvecklingen i världen, en viss naturlagarnas kraft, som verkar, att träden icke växa in i himlen, att fåvitska mänskliga spekulationer röna ödet att snöpligt gå i kras. Man må sedan kalla denna kraft eller makt vad man vill, den är och förblir en verklighet. — Situationen runt om i världen företer tillsynes en förtvivlad anblick. I de flesta kulturländer fortgår i våldsamt tempo en utveckling i upplösning och kaos. Man känner sig alltmera liksom stå vid gränsen ,där allting flyter, och ingen vet varken ut eller in. Somliga vilja i det rådande tillståndet se slutet å mänsklighetens storartade bana, andra åter se däri morgonrodnaden till den nya dagen. Vår tid trodde sig stå på höjden av visdom, civilisation och kultur, människorna förmenade sig ha erövrat Altets innersta hemligheter och därmed även gjort sig till dess herrar. Intet kunde längre hindra segerfärden mot stjärnorna! Men plötsligt visade det sig, att man farit vilse. Den materialistiska judiska världsuppfattningen, som vår tid gjort till sin, har förolyckats. Det utlovade lycksalighetstillståndet i världen uteblev, tvärtom har disharmonien under den nya aeran utbrett sig i förut ej anade dimensioner. De av Israel formulerande idealen, för vilkas förverkligande folkens massor i alla länder med sådan antusiasm gått in, friheten, jämlikheten, broderskapet och rätten, ha icke inställt sig. Och varföre ej? Jo, därför att de voro resta på gudlöshetens grund, i strid mot Sanningens och Gudomens evigt bestående lagar. I spåren av misslyckandet följde en allmän desperation, vilken judafolket visste att till det yttersta utnyttja till förmån för sin fantastiska plan på den icke-judiska världens bolsjevisering. Med guldets makt låter det sig ännu nödtorftigt göra för det "utvalda" folket att någotsånär behärska situationen, men ställningen börjar över hela linjen bedarra, ty folken ha begynnt genomskåda bedrägeriet och äro i uppvaknande. Den stora reaktionens timme är inne, då alla folk resa sig till försvarskamp mot mänsklighetens gemensamma fiende, Revolutions-Israel, vars "heliga" sträven är att sprida Ragnarök över all världen, för att sedan på det skövlades ruiner bygga upp sitt drömda världssjälvhärskardöme.

Vad den hos oss liksom hos de flesta andra folk inaugurerade utvecklingen i den världserövrade judemaktens hägn realiter betytt, torde i dag stå klart för alla, som ha ögon att se med. Verklighetsläget för vårt lands vidkommande belyses på ett klargörande sätt av den svenska statsmaktens under innevarande år deklarerade ställning till Revolutions-Israel, som här medgivits full revolutionsrätt. Det är judemakten tillåtet att intc bara hålla sig med egna, hemligt vapenrustade revolutionära organisationer samt eget revolutionsparti med representation i riksdag, kommunal- och kyrkofullmäktige, den har därtill av statsmakten tillerkänts en lag- och rättsligen skyddad fristad för sin på landets omstörtning och medborgarnas mördande inställda verksamhet, en fristad, dit den svenska rättskipningen är förhindrad att sticka sin näsa. Därhän äro vi numera komna i judisk "frihetsutveckling" i Sverige! Det är slutföranden av det stora "reformistiska" verket, som nu sker; men de vise männen vid rikasstyret räkna fel, om de tro sig i fortsättningen och på längden vara de, som skola behärska situationen. Vi närma oss alltmera det ögonblick, då svenska folket skall fordra besked på en mängd punkter, fordra räkenskap. De undansnillade hundramiljonerna i statens spritmonopol, de under loppet av några årtionden upptagna statslånen å 2,000 milj. kronor ockerlån hos den internationella judiska storfinansen — huru låta männe dessa och andra fakta förklara sig i förhållande till "demokratiens" från begynnelsen gjorda utfästelser att åstadkomma en "moralisk" och "social" ordning i samhället och att göra folket till "herre i eget hus"? Och huru ha alla de övriga storslagna löftena infriats? Ingen behöver gärna i dag leva i tvivelsmål därom. — Med de uppmobiliserade, fanatiserade massornas bistånd, de därlovades guld och gröna skogar, lyckades det redan långt tillbaka Israel att här rycka till sig maktens tyglar och leda utvecklingen inom regeringsutövning och lagstiftning in på destruktionens banor *mot* det svenska intresset, *för* det judiska. Vår gamla hedervärda kultur demolerades bit för bit såsom varande en löjlig kvarleva av en barbarisk tid, och i stället begåvades vi med en kosmopolitisk skenkultur av mest ömkliga slag, där lögnen och omoralen förärades platsen i högsätet. Folkets massor fördes av Israel in i en falsk idévärld, ägnad att omtöckna deras sinnen och göra dem oförmögna att förstå det som sker och tänka en förnuftig tanke. Klasskampens evangelium predikades av all kraft såsom det enda saliggörandet och hatets alla onda demoner släpptes lösa. Mellan grupper och klasser av folket, som naturenligt höra samman, restes konstlade skiljemurar, och ett förnuftvidrigt tillstånd skapades av split och oro. — Sålunda lyckades det den korrumperande makten, det internationella judiska Mammon, att tillvälla sig en suverän ställning i det svenska samhället, där den i egenskap av hemlig regeringsmakt såsom "stat i staten" utövat ett diktatoriskt välde över regering, riksdag partier och press. Politiken har urartat till en vädjobana för lycksökare, statsmakten förvandlats till skenet av en dylik, ett redskap i den revolutionerande maktens tjänst. Ett från början till slut på lögn och provokation grundat "idépolitiskt" system har upprättats efter den antisociala satsen "Söndra och härska!", i hägnet varav nationens livsfrågor totalt vanskötts, allt under det judemaktens erövringståg i landet med all energi fullföljts. Stat och kommuner ha drivits i en vansinnig skuldsättning på miljarder till det internationella judiska lånekapitalet, och land och folk ha utlämnats till en exploatering av ohyggliga slag. Svensk lag och författning behandlas såsom papperslappar, så snart de ej passa den gyllene finansautokratiens herrar. Laglöshet och korruption sprida sig allt vidare i samhället. Och konsekvenserna av allt detta visa sig bl. a. i en ständig stegring av skatter och allmänna pålagor samt i det visserligen ännu omsorgsfullt beslöjade hotet av en framtida statsbankrutt. Vårt lands underkastelse under Israel fortskrider och forceras på alla områden. Den militära avrustningen är praktiskt taget redan slutförd, den kulturella snart likaså, och man är nu som bäst ifärd med den ekonomiska, vilken som bekant sker i "världsrationaliseringens" namn. Steg för steg fullföljes utvecklingen mot det eftertraktade tillståndet av nationell misär, som här skall möjliggöra den judiska bolsjevikrevolutionens genomförande samt utplånandet av alla kulturbärande element i Sverige. Och den svenska statsmakten åser med påtagligt välbehag denna utveckling och vet ej hur väl den vill dess höga inspirator!

Revolutions-Israels erövring av härskareställningen i det svenska samhället har skett i demokratiens namn med massorna såsom utförare. Hrr "folkledare" undveko dock förtänksamt att inför dessa ens antyda, vad saken i själva verket gällde. Massorna utrustades med politiska rättigheter, som Israel skickligt förstod att begagna sig av genom att låta sina agenter i egenskap av ledare rycka in i de ras krets och taga ledningen av "demokratiens" politik, vilken från början till slut inriktades på genomdrivandet under namn av "demokratiska reformkrav" av judemaktens alla önskningar och krav till det svenska nationalsamhällets omstörtning och slavbindande, framför allt genom statsskuldsättning, under Guldets international. Förklaringen till att detta judaspel överhuvud kunnat ha sin gång samt att det lyckats såsom det gjort ligger heltvisst främst i det berörda sakförhållandet i fråga om de judepolitiska söndringspartierna ledare. Allt från begynnelsen beflitade sig Israel på allt sätt att få sådana personer placerade i spetsen för partierna, på vilka det helt kunde lita. Några andra personer släpptes aldrig fram i något parti till ledarställning, och kanaler och möjligheter att härvid kunna genomdriva sin vilja gåvos i rikligt mått inom upplysningsväsendet såväl som inom partiorganisationerna, vilka samt o. syn nerligen äro ymnigt begåvade med Israels agenter. Genom sitt behärskande av partiernas ledningar har judemakten haft i sin hand att kunna manövrera spelet partierna emellan i enlighet med sina speciella önskningar, och har på den "borgerliga" sidan vid något till fälle visats motströvighet mot de framförda "reformkraven", har det varit en enkel och för ledarna av allt att döma högamusant sak att mobilisera upp "gatans parlament," under mer eller mindre hotfulla åtbörder för att ge eftertryck åt sina krav, vilket i regel även gjort den önskade effekten. Partiernas ledare hava i verkligheten spelat rollen av Israels utvalda förtroendemän och agenter i spetsen för de "idépolitiska" partierna. Här ligger innerst hemligheten med den makt judedömet i senare tid varit i stånd utöva inom det parlamentariska livet. Partiernas ledande män ha varit bundna av oskrivna lagar, varav de båda främsta varit att intet förråda rörande sanningen, den verkliga innebörden av vad som sker, samt att i allt vara judemaktens vilja underdånig, att blint följa de direktiv och anvisningar i fråga om textutläggning och politiska ställningstaganden, som av spelets verkliga styresmän, Den Hemliga Demokratiska Överheten, lämnas.

I betraktande av de berörda förhållandena med avseende å den roll "idépartiernas" ledare spelat och spela i egenskap av förtroendemän åt den här hemligt regerande folkfientliga makten är det uppenbart, att den nationella restaurationskampen i vårt land för det närvarande väsentligt bör inriktas på de aktiva, förrädiska krafternas inom partierna, oskadliggörande och avlägsnande ur ledningarna. Kampen för vårt folks befrielse ur det judiska mammons bojor, vilken måste föras på lagligthetens grund, bör också under den närmaste tiden i hög grad inriktas på att få till stånd en radikal upprensning inom de olika partiernas ledningar. Det är där, som den verkliga sjukan inom det parlamentariska har sitt säte; blir den ordentligt bortopererad, så skall det icke dröja länge förrän tecken till ett tillfrisknande inom politiken ge sig tillkänna. Det gäller för de ansvarskännande i partierna, inom som utom riksdagen, att av all kraft göra sig gällande i riktning mot en partiernas rensning från de provocerade onda elementen samt de moraliskt och intellektuellt bästa krafternas placering vid ledningen av partierna!

PRESSKONSERTEN

Regeringen Ekman och «den ryska frågan».

Regeringen Ekmans egenartade syn på "den ryska frågan", som senast kom till uttryck i hr utrikesministerns svar på den Ljunglundska interpellationen rörande den "sovjetryska handelsdelegationen" tillerkända exterritorialrätten har föranlett Svenska Dagbladet (h) att uttala sin stora förvåning över den förbluffande okunnighet, som första statsmakten lagt i dagen på området. Tidningen relaterar en förklaring, som i dagarna avgivits i kanadensiska parlamentet av premiärministern såsom svar å framställt klander från en oppositionstalares sida med anledning av regeringens tidigare avbrytande av förbindelserna med Sovjet-Ryssland:

Premiärministern meddelade, att när efter det att ett handelsavtal med Ryssland avslutats, innehållande de vanliga utfästelserna från rysk sida, och de första sovjetrepresentanterna anlänt till Kanada, befanns det genast, att en stor mängd propagandalitteratur medföljt Moskvabagaget, dels av religiös, dels av politisk art. Vad som småningom blev bekant för de kanadensiska myndigheterna var av sådan beskaffenhet, att regeringen var allvarligt betänkt på att verkställa husrannsakan i sovjets högkvarter i Montreal. Detta skedde visserligen icke, men vad som en dylik kraftåtgärd förutan hade konstaterats rörande delegationens förehavanden var tillräckligt att lämna fullgoda motiv att i likhet med Londonregeringen avbryta förbindelserna med sovjetregeringen. "Vi avvisade sovjets handelsdelegation på grund av våra egna motiv och vi visste tillräckligt mycket för att finna denna åtgärd fullt berättigad och påkallad. I själva verket hade vi önskat avbryta förbindelserna betydligt tidigare". Mackenzie King tillade, att Kanada skulle välkomna representanter för ryska firmor, vilka kommo till Kanada för att öppna handelsförbindelser, men regeringen kunde under inga omständigheter tillåta ett återupprepande av den propaganda de förutvarande sovjetrepresentanterna bedrivit, och lika litet kunde den gå med på att ännu en gång bevilja någon rysk handelsdelegation rätt att motsätta sig myndigheternas granskning av införda trycksaker.

Det är tydligen endast i Sverige som regeringsmakten intet förstår eller rättare sagt intet vill förstå av vad frågan rör sig om. Liberalfrisinnet firar här en ny triumf, som förvisso icke skall glömmas av Sveriges folk.

Nya Dagligt Allehanda (h) behandlar saken i en ledande artikel "Hur sovjet visar lojalitet", varur vi anföra:

Samtidigt som borgardömet visar indolens och likgiltighet för offentliga angelägenheter, vänsas och rasar vid dess sida en ny värld, fast besluten att giva samma borgardöme nådestöten, skriver ledamoten av österrikiska nationalrådet, dr Heinrich Mataja, i en varnande och manande artikel i Neues Wiener Journal.

Denna varning synes i alldeles särskild grad vara på sin plats i vårt land. Ty här tycks man verkligen allmänt utgå ifrån, att kommunistagitationen ingenting betyder, att den röda propagandan är verkningslös, att det är likgiltigt, vad herrarna på den skyddade handelsdelegationen ha för sig. Erfarenheterna från Kanada och England nonchaleras.

Och ändå finns det inte minsta tvivel om att vad som uppdagats i dessa länder är en universell företeelse. Kadettidningen Rul avslöjade härom dagen huru metodiskt sovjet går till väga vid sin underjordiska verksamhet. Hela arbetet är centraliserat i den s. k. statspolitiska förvaltningens händer. Från denna övas uppsikt över medlemmar av sovjets legationer och handelsdelegationer, vilka i sin tur bedriva spioneri under intim samverkan med de olika ländernas kommunistiska partier. Detta spioneriarbete tar sikte ej blott på ländernas militära, utan lika mycket på deras kulturella och ekonomiska liv. En förstörande verksamhet organiseras i industriföretagen, agenter värvas bland tjänstemän och arbetare. När man avslöjat en fabriks eller ett bruks viktigaste punkt, koncentrerar man där största möjliga antal kommunister, som måste söka anställning med hemlighållande av sitt medlemskap i det kommunistiska partiet. De stora anslagen till legationer och handelsdelegationer äro nödvändiga just för att underlätta spioneriarbetet, organisationen av celler, väljandet av lämpliga medarbetare inom vederbörande lands befolkning etc. Det tycks, kort sagt, som om legationernas och handelsdelegationernas hela verksamhet vore inriktad, icke på att underhålla vänskapliga normala förbindelser, utan endast och allenast på spioneriverksamhet. Beställningar och leveranser äro endast en täckmantel för denna verksamhet.

I vårt land främjar den sovjetryska representationen med penningar, litteratur och anvisningar den kommunistiska verksamheten, Arbetarbarnen fostras under rysk medverkan till hat och förakt för religion, lagar och myndigheter. Med ryska rubler vidmakthålles sedan snart ett halvår tillbaka en omfattande gruvstrid. I den ena fackföreningen efter den andra ha de kommunistiska cellerna blivit så talrika och starka, att man med full rätt kan tala om en fackföreningsrörelsens pågående bolsjevisering. Senast i går anförd es i en insändare i Soc.-Dem. ett belysande exempel härpå. Det rörde bryggeriarbetarförbundets avd. 1, som på sitt senaste möte anslagit 500 kronor till den kommunistiska valrörelsen. Vi citera:

"Endast till för kort tid sedan funnos några få kommunister bland avdelningens medlemmar, vilka dock ej förmått göra sina röster hörda, och frågan för eller emot kommunismen har ej tills nu (!) varit aktuell inom avdelningen. — — —

På grund av ringa deltagande och en del personers tro på "stora" ord och feta fraser lyckades kommunisterna få in två av sina anhängare i styrelsen vid det senaste valet, och efter detta har kammen rest sig betydligt. Styrelsemajoriteten föreslog vid senaste mötet till det socialdemokratiska partiet ett anslag ur kassan av 2,000 kr. och yrkade avslag på komunisternas begäran om anslag till valrörelsen. Vid frågornas behandling på mötet föreslogs från kommunistiskt håll en nedprutning av summan till 500 kr. åt socialdemokratiska partiet. — Detta förslag antogs. Förslag från samma håll om en lika stor summa åt kommunisterna, nämligen 500 kr., biföll mötet med — 9 rösters majoritet."

Insändaren i Soc.-Dem. gör gällande, att kommunisternas triumf berodde på att den socialdemokratiska majoriteten av arbetarna satt hemma. Möjligt. Men efter F. D. P:s upplysning, att 169 personer deltogo i voteringen, kan det icke gärna påstås, att avgörandet tillkom slumpvis. Det är uppenbart, att kommunisterna äro på väg att rycka till sig ledningen.

I det upprop till den svenska ungdomen, som antogs på Nationella ungdomsförbundets förbundsmöte i Kalmar, framställes bl. a. detta krav: "Verksamma åtgärder mot kommunisternas kulturförödande agitation och deras under förbindelse med främmande makt bedrivna förrädiska stämplingar mot rikets säkerhet." Må detta krav bliva en samlande lösen för alla samhällsbevarande element under den stundande valrörelsen! Må alla nationellt sinnade minnas, att man här icke har att göra med lösa talesätt eller konstruktioner, utan med en hård verklighet, en verklighet, som genom de ryska handelsdelegationen medgivna särskilda rättigheterna blott bliver desto allvarsammare! Ty från det hållet är ingen lojalitet, ingen uppriktighet att vänta; där bedriver man skrupelfritt sitt ränkspel i hägnet av ett godtroget beviljat skydd.

Vi konstatera med tillfredsställelse, att man på högersidan äntligen börjat på allvar reagera mot "den kulturförödande kommunistiska agitationen" och "de av främmande makt bedrivna förrädiska stämplingar mot rikets säkerhet". Detta är sannerligen icke en dag för tidigt! Men vad säga högerns partiledare, herrar Lindmän och Trygger, som så sent som vid 1928 års riksdag varit med om att bereda revolutionssällskapet en fristad i den svenska huvudstaden, från vilken de "skrupelfritt kunna bedriva sitt ränkspel", om den nya högerparollen? Äro de icke alldeles renons på omdöme, böra de ju däri se ett välkallat underkännande av den "samhällsbevarande" politik, de här blott alltför länge tillåtits bedriva i det revolutionära Israels hägn.

»Samhällsgagnande reformer.»

Svenska Morgonbladet (f), som fungerar som något slags regeringsorgan, har velat påvda, att regeringens ställning under den senaste riksdagen i hög grad stärkts. Reflexionen har väckt åtskillig munterhet inom politiska kretsar. Att hrr Lövgren och Ekman lagt nya lagrar till sinn många föregående, skall visserligen icke bestridas. Men av vilken beskaffenhet?! Naturligtvis är Revolutions-Israel härilandet överförnöjt över det utsökta "reformistiska" sinnelag herrarna Ekman och Lövgren in i det sista lagt i dagen och även villigt erkänna deras "regeringsposition" såsom stärkt. Det har lyckats regeringen att i allt väsentligt hävda "egendomsfolkets" höga krav och intressen i Sverige: det stora attentatet av år 1925 mot det svenska nationalförsvaret har omsorgsfullt bevarats, attentatet av 1927 mot den svenska kulturen, den s. k. skolreformen, i huvudsak liksom; den kosmopolitiska regeringskursen har på alla områden fullföljts och regeringen har slutligen visat en rent rörande omtanke om Israels revolutionsrätt i Sverige — vilket allt verkat därhän, att bolsjeviseringen av vårt svenska samhälle under ledning av regeringens egen höge spiritus rector, hr Karl Otto Bonnier, på allaområden numera fortskrider i ett tempo, som snart bör ha gjort svenska folket moget för den slutliga judiska "frälsningen", därest samma folk ej snart vaknar upp och skakar av sig odjuret, som lyckats äta sig fast i dess kropp och nu hotar att tära det till döds. — Svenska Morgonbladet anser alltså, att regeringens ställning i hög grad stärkts.

De båda stora flygelpartierna ha gjort sitt bästa för att göra livet surt för den sittande regeringen. Varje ny påminnelse om dennas fasta beslut att icke försvåra sig vare sig åt det ena stora partiet eller det andra, utan att gå sin egen väg rakt fram, har utlöst ny iska, nya smädelser än från den ena sidan än från den andra. Regeringen här hållit rågångarna klara både till höger och vänster och likväl kunnat utföra det svåra värvet att få betydande, samhällsgagneliga reformer i hamn.

"Regeringen har gått sin egen väg rakt fram" och satt en ära däri, den har lyckats få "betydande, samhällsgagneliga reformer i hamn"! Jo, se det låter något. "Betydenheten" av hrr Ekmans och Lövgrens "reformverk" uppskattas förvisso i rikligaste grad av deras höga uppdragsgivare inom Israel, men att vilja framställa de såsom samhällsgagnande reformer ur svensk synpunkt är dock något starkt. Men Sveriges folk är icke fullt så enfaldigt som Israels partiledare fått för sig. Det har begynt genomskåda valören av alla de "samhällsgagnande reformer", dess "demokratiska" ledare behagat bjuda det på. Det vet i dag, att den judiska "liberalismen" i verkligheten intet annat varit och är än vägröjaren för den judiska bolsjevikrevolutionen i Sverige.

Regeringen som väktare av Israels revolutionsrätt.

Såsom kunde väntas blev hr Leon. Ljunglunds interpellation till utrikes- och socialministrarna angående "sovjet-ryska handeldelegationens" famosa exterritorialrätt utan den positiva verkan, man på svenskkännande håll hoppats på. I sin egenskap av Karl Otto Bonniers d. v. s. det revolutionära Israels befullmäktigade huvudrepresentant i Kungl. Majits regering förklarade hans excellens utrikesministern i sitt svar på interpellationen förra torsdagen, att intet sådant förekommit, som motiverade en ändring på någon punkt i den med sovjetrepubliken träffade "handelsöverenskommelsen". Vad som hänt under demonstrationståget den 1 maj Stockholm hade varit all rigth, in

(Forts. å sid. 5.)

Mitt emot Centralstationen ligger
Hotel Terminus
STOCKHOLM
80 komfortabla, nyreparerade rum jämte toalettrum, försedda med rinnande kallt och varmt vatten
Enkelrum från Kr. 5:—
Dubbelrum från Kr. 10:—
Intim matsal, läse- och frisörsalong
Telegramadress: TERMINUS
Tel. och postadress: Hotel Terminus

Glöm ej
att prenumerera på
NATIONEN

Revolutions-Israels "liberale" ledarekoryfé.

Bland medborgarna ute i landet råder i största utsträckning en rent otrolig okunnighet rörande bolsjevismen, dess art, väsen och syften. Den israelitiska lögnpressen har sökt ingiva allmänheten den falska föreställningen, att bolsjevismen skulle vara en nyhet av den allra senaste tiden. Intet är dock mera oriktigt. Bolsjevismen är i själva verket en politisk företeelse av gamla anor, ehuru den i sina tidigare stadier, innan den hunnit dit den i dag är kommen, uppträtt och verkat under ofta till synes mycket oskyldiga, både "samhällsuppbyggande" och "sociala" former. De stora etapperna i dess frammarsch ha varit de "frihetsvänliga" "liberala" och "socialistiska" massrörelserna, vilkas enda reela uppgifter varit att bana vägen för den stora judiska revolutionen genom att i reformismens namn bryta alla de hinder, som mötte denna. Ledningen för den bolsjevistiska rörelsen har hos oss liksom i de flesta andra länder legat hos det liberala högkvarteret, i Sverige sedan åtskilliga decennier representerat av hr Karl Otto Bonnier, Dagens Nyheters ägare, vilken i senare tid i verkligheten varit ledaren för hela vårt kosmopolitiska partisystem, alltifrån Lindmanshögern till Kilbomskommunisterna. Genom den ställning hr Bonnier medels sitt "liberala" parti intagit såsom "den store övervågmästaren" och genom sina otaliga förbindelselinjer åt alla håll har han haft möjlighet att leda utvecklingen till den punkt, där vi nu befinna oss, där den stora skörden skall inhösstas: det svenska samhället revolutioneras i bolsjevismens namn och Israels härskaredöme här öppet proklameras under Davidsstjärnans banér.

Det är förvisso icke någon tillfällighet, att i detta viktiga ögonblick hr Bonniers högra hand och "liberale" politiske ledare, advokaten Eliel Löwgren, kommit att intaga posten såsom utrikesminister och ledare de facto i kungl. maj:ts regering. Hr Löwgrens vaktslående kring Israels revolutionsrätt i Sverige, hans genomtrumfande av det "sovjet-ryska handelsavtalet", vilket förlänade juderevolutionärerna en av Sveriges lag skyddad utfallsport på svensk mark, avsåg givetvis att för De Höga Uppdragsgivarnas räkning skapa ytterligare chanser i deras "vällainnade" planer på det svenska samhällets revolutionära omstörtning. Hans låtsade enfald att intet begripa av det hela är helt enkelt storartad. Det duger naturligtvis inte att öppet bekänna kort, utan gav Hans Exxcellens sitt försvar för Israels lagligt erkända revolutionsrätt i Sverige karaktären av ett försvar för den svenska statsmaktens "berättigade intressen"!

Det sägs, att hrr israeliter nu skulle kommit till klarhet om, att hr Löwgrens roll såsom alltför genomskådad redan tillräckligt komprometterats, varför man skulle vara benägen låta honom träda tillbaka efter "väl förrättat värv", vilket skulle ske så snart en "fullt värdig" reträttplats blivit disponibel. — Något som dock naturligtvis icke betyder, att en omläggning av den "liberala" politiska kursen i något avseende skulle ske — det gives alltid villigt folk, redo att fullfölja verket! Att hr Lövgren i högsta grad gjort sig förtjänt av en grandios befordran från den regerande Kosmopolitiska Överhetens sida, är ju tydligt. Hans meriter sträcka sig som bekant ett gott stycke tillbaka i tiden. I decennier har han spela rollen av en av Israels mest dugande kämpar på den politiska vädjobanan, Hans "bragder" äro många och stora. Han har varit regerande husen Bonniers och Wallenbergs politiske advokat par préference och i högst betydelsefull grad aktivt bidragit till det svenska samhällets förberedande för den judisk-bolsjevikiska "frälsningen" — en roll som han in i det sista av allt gevalt hävdat. Bland hans förnämsta "bragder" är utan tvivel att räkna hans medverkan för det svenska nationalförsvarets nedskrotning 1925, som han ju hann hem i tillräckligt god tid från sitt celebra Wallenbergska Barnängensmåt i London för att kunna säkerställa. Hr Löwgren har alltid varit till finnandes på den "rätta" sidan, så ock vid det vid 1927 års riksdag företagna attentatet mot den svenska kulturen, vilket som bekant gavs namnet av "en stor skolreform". Han har varit en trogen och framgångsrik tjänare åt det revolutionära Israel, som naturligtvis inte heller i fortsättningen kommer att försumma att på ett "fullt värdigt" sätt honorera honom för sina stora förtjänster. Men sannolikt bliver hr Löwgrens vakthållning kring bolsjevikherrskapets absoluta rörelsefrihet i den öppet revolutionära judebolsjevismens tjänst hans sista politiska "bragd" i vårt land. Vilken landshövdingsstol behagar månne Hans Excellens?

Stockholm låter representera sig bolsjevistiskt i Helgeandsholmsnämnden.

Stockholms stad har till sina representanter i den niomannanämnd, som i enlighet med de av riksdagen lämnade direktiven skall utreda frågan om Helgeandsholmens ordnande, utsett bolsjevikprofessorn juden Ivar Bendixon samt bolsjevikdirektören Fredrik Ström.

"Guds utvalde" och "de förbannade".

Att "egendomsfolket" i gärning söker förverkliga sitt s. k. religiösa ideal, därom bjuder vår tid vittnesbörd i oändlighet. I överensstämmelse med Talmuds "heliga" föreskrifter bemöda sig Israels barn på allt sätt att överflytta denna världens goda på "ende rättmätige innehavaren" därav = juden. Någon barmhärtighet gentemot de "otrogna" (icke-judarna) är han förbjuden att känna. Talmud säger: "För juden gäller endast juden som nästa." Enligt Desjardins känner juden icke någon tacksamhet mot sina värdfolk — en uppgift, som ju tillfullo bestyrkas av hans kända heta åstundan att i detta nu bolsjevisera dem alla över lag, sedan han väl lyckats komma in hos dem. Fichte säger: "Judarna göra anspråk på människorättigheter blott för sig själva, men förvägra de kristna dylika." — Åt detta folk hava vi svenskar överlåtit bestämmanderätten över oss själva!

Polisens "avmilitarisering".

En fråga, som f. n. i rätt så hög grad sysselsätter huvudstadens politiserande herrar, är den om polisens beväpning. Den israelitiska bolsjevismen, såväl den under liberalismens och socialdemokratiens namn som den under öppet visir opererande, vill ej veta av några som helst nationella försvarsanstalter. Sådant bara "irriterar" och "stör" och verkar liksom ett hot mot det i härlighet ständigt stigande "egendomsfolket". Det måste alltså bort, på det intet må hindra de revolutionära skarornas segerrika frammarsch! Härav kom det sig, att alla sådana anstalter, som skulle vara ägnade att skydda det svenska samhället mot Israels revolutionära legioner inför massorna framställdes såsom "arbetareförtiflingar" och riktade mot "det förtryckta arbetande folket", vilket även uppbådades till kamp däremot. Den svenska nationens försvarslöshet gentemot den judiska bolsjevismen är även en av de uppgifter i nuet, som här framför allt ligger "demokratiens" bålda väktare varmt om hjärtat. Medels sina politiska agenter har Israel redan lyckats lagligen genomtrumfa det svenska nationalförsvarets nedskrotning. Men det är inte bara militären, som ur judisk-bolsjevikisk synpunkt är av ondo. Polisen är också en för Vederbörande osympatisk företeelse på grund av det hinder den tilläventyrs kan komma att bjuda Israels revolutionstrupper vid deras planerade stora framstormning. Hittills har ju nog polisen i stort kunnat vara både nyttig och bra att ha såsom ett skydd för "egendomsfolkets" egna intressen, men när "det stora avgörande ögonblicket" kommer, då Davidsstjärnans banér skall höjas på Stockholms slott, då bör polisen helst vara klädd i kjolar och utrustad med pappersbatonger av allra högst tre decimeters längd, och informerad att vända andra sidan till, om någon av Israels "världsrevolutionärer" skulle behaga att slå till.

Nu diskuteras det såsom antytt i dagspressen om vår snart fullständigt "avmilitariserade" polis. Stockholms polisledning anhöll som bekant redan för länge sedan hos stadsfullmäktige om ett anslag å 18,600 kr. till inköp av pistoler åt polisen. Vid frågans behandling i fullmäktige i december förra året beslöts att till stadskollegiet återremittera frågan. Denna väntas inom den närmaste tiden komma till behandling inom kollegiet — något som föranlett Socialdemokraten att energiskt rycka in till kamp för "demokratiens" krav i frågan, vilka gå ut på att stockholmspolisen alltfort skall vara obevapnad. De där gummibattongerna, som hrr kommunister ha så roligt åt, passa, tycker man, så förträffligt som "polisförsvar". Soc.-Dem. skriver:

"Något behov att beväpna ordningspolisen med pistoler finns icke. Her stockholmspolisen under den tid, som varit, kunnat reda sig utan skjutvapen, så lär den säkerligen kunna göra det jämväl i fortsättningen. Huvudstaden torde aldrig ha varit så fridfull som just nu. Den allmänna hyfsningen är större än förr, och fridstörarna å gator och offentliga platser äro färre än förr. Något annat motiv därför än att polismästaren "anser" att behov föreligger, har icke kunnat presteras från pistolmännens sida. Vid sådant förhållande få dessa ursäkta, att ordningspolisens pistolbeväpning möter motstånd."

Ja, så resonera Israels "socialistiska" bolsjevikherrar i sitt organ. "Polisen har intet behov av att vara beväpnad... det har aldrig varit så lugnt och fridfullt som nu!" Den allmänna meningen måste göra klart för sig, att skillnaden mellan de röster som numera låta höra sig i Socialdemokraten och i Folkets Dagblad är av mera formell än reel natur. Målet på de bägge hållen är detsamma: att undanröja varje hinder, som står i vägen för Israels världsrevolution i Sverige.

1928 års riksdags "stora gåva till svenska folket".

Förra lördagen utspelades ett större parlamentariskt nummer i den svenska riksförsamlingen. Bägge kamrarna beslöto då under sedvanliga oratoriska utläggningar att godkänna bevillningsutskottets förslag till skattesänkningar, dels skattepprocentens nedsättning till 150, dels socserkskattens sänkning med 4 öre. — Man måste ju ha någonting att kunna visa på, som verkar förtroendeingivande å foldket ute i landet, något som detta kan förstå, i synnerhet nu så här före valen. Det visar, att "farbröderna" i alla fall göra sitt bästa för att spara med medborgarnas fattiga slantar. I förhållande till en om ock aldrig så ringa sänkning av skatteprocenten vid denna riksdag har det kantänka en mycket ringa betydelse, att svenska staten — naturligtvis i fritidens intresse! — under loppet av några årtionden skuldsatts på miljarder dyra ockerlån till den internationella judiska storfinansen!

Åro riksdagsmännen överansträngda?

Ja, detta är en bland de många intresseväckande spörsmål, som f. n. äro under debatt i dagspressen. Det ledande israelitiska västkustbladet Göteborgs Handels- och Sjöfartstidning har i en artikel ägnat "de stackars riksdagsmännen" sin ömmande omtanke. Farbröderna hava ansträngts av det mycknа lagstiftande jobbet, ja de äro direkt överansträngda och i behov av vila. "Riksdagen har på sistone varit hemsökt av en stigande irritation, som alldeles bestämt antyder behovet av en tids vila från ansträngningarna... Fem månaders samvaro med oliktänkande är tydligen för mycket för nutida nerver", menar hr Segerstedt. Allehanda bestrider emellertid den djuptänkte "teologie professorn"-redaktören Segerstedts diagnos av verklighetsläget.

"Vi ha", skriver hr Ljunglund, under rubriken "Sken och verklighet" i en "lätt" ledare, betraktat gubbarna på ganska nära håll, men funnit dem i god form, som det heter på sportspråket. Omöjligt att upptäcka patologisk-nervösa symptom. Just i dagarna ha de olika utskotten haft sina små avskedshippor. Där ha hållits tal, sjungits politiskt aktuella visor, berättats småroliga historier, och man har tackat varandra för gott samarbete av uppriktigt hjärta. Somliga äro nyktenrister, andra säga inte nej till det medgivna centilitermaximum; men inte ens en så väsentlig differens tyckes ta på humöret — långt mindre skulle skiljaktigheten i politiska trosbekännelser irritera numera. Utom möjligen vad kommunisterna angår, som ju onekligen äro omgivna av en speciell rysk atmosfär och ha sitt kamratskap för sig."

Vi skulle för vår del tro, att den Ljunglundska uppfattningen av verkligheten kommer sanningen längt närmare än den Segerstedtska, som tydligen tillkommit mera på avstånd. Med de olika åsikterna är det säkert i verkligheten inte så farligt. De tjäna dock alla partier samma Höga Herrar! De olika rollerna och "motsättningarna" höra ju till spelet — något som hr Segerstedt som sann liberal borde veta.

Israels "liberala" och "frisinnade" samsas?

I den "liberal"-"frisinnade" pressen diskuteras f. n. spörsmålet om en återförening av de båda partierna, "liberala" och "frisinnade". En framstående "liberal" landsortstidning tolkar vältaligt önskemålet, framhållande, att de förhållanden, som på sin tid vållade schismen inom "det stora liberala partiet", icke längre äro tillfinnandes, varför man nu bör räcka varandra handen och samsas inför de stora uppgifter, som föreligga.

"Sedan den nämnda tidpunkten (1923) har", skriver den ifrågavarande tidningen, "hr Ekman accepterat systemet. Blatt under erkännande av att rusdrycksförbudets genomförande i våra grannländer visat sig medföra betydande svårigheter och olägenheter. Än mer torde det betyda i samma riktning, att en samregering med ledamöter ur de båda partigrupperna existerat under två år, varigenom en enighet konstaterats, som åtminstone ser ut att vara utan vank. Att under sådana omständigheter upprätthålla särskilda partiorganisationer med därav följande kostnader förefaller icke att vara ändamålsenligt."

I själsarten de bägge partierna emellan är det helt visst ej mycket som skiljer. De ha båda dokumenterat sig som entusiastiska kämpar för den judisk-bolsjevikiska "reformpolitiken" i landet. Herrarna Ollén i Svenska Morgonbladet hyss säkert heller inga större betänkligheter emot att flytta positionerna ett stycke ännu närmare inpå det Bonnierska "liberala" högkvarteret, där de ju redan förut känna sig så fullständigt samförstådda med "idealen".

I den provokatoriska nykterhetspolitikens hägn.

I vårt land numera förda rättslag- och morallösa nykterhetspolitiken har öppnat oanade möjligheter för en utveckling i demoraliseringens och brottslighetens tecken. De kosmopolitiska dagstidningarna kunna också glatt konstatera en allt livligare florerande spritsmuggling, som gett tagens väktare, polismyndigheter och domstolar, ett väsentligt ökat arbete. Ibland artar sig striden mellan smugglare och polis till rent dramatiska skådespel, och vi lära snart även komma att uppbyggas med "storstilade" uppförandeп av dylika å filmduken.

Förra lördagen lyckades enligt vad meddelas några tullmän från estländsångaren Koit i Stadsgården beslagtaga trenne plåtdunkar, som en besättningsman sökte föra i land. Samma dag gjorde tullen i Värtahamnen en "omkörare" på Rigaångaren Krakaow. Mässpojken ombord höll just på att tappa ur en tioliterdunk, när tullmännen kommo ombord. Dunken, som innehöll 7 liter exportsprit, omhändertogs av tullmännen. Tvenne eldare å finnbåten Bore I "lättades" på sammanlagt 8 enlitersdamejeanner exportsprit. Vid invisitationen av tyska ångfartyget John Rehder beslagtogos 1,100 st. cigarretter, 3 flaskor konjak och ett parti cigarrer och tobaksvaror. En matros på ångaren Birger Jarl, vilken sökte lura tullen genom att gömma en spritdamejeanne i en lodlina på däcket, fråntogs denna.

Från estländska potatisbåten Mars sågos härom aftonen ett par män avlägsna sig. Vid kroppsvisitering visade det sig, att de innehade spritdunkar. Den ene av männen föll i gråt och betygade att det var första och sista gången han skulle befatta sig med smuggling. När tullmännen sedan närmare synade honom i sömmarna, upptäckte de, att de hade att göra med en gammal "fin" kund. Mannen ifråga hade icke mindre än tio gånger varit i "kurran" för spritsmuggling och var en av polisen synnerligen efterlängtad figur. Beslaget föranledde en omvisitering av båten på lördagen, varvid tullmännen omhändertogo en säck innehållande 14 st. enlitersdunkar exportsprit. Säcken, vilken var gömd i maskinrummet, fingo dock tullmännen ej med sig utan strid. En eldare, vilken fått sig litet för mycket estniskt, gjorde vad han kunde för att hindra bortförandet av säcken genom att vilt hota med en kniv och en stor hammare. Tullmännen lyckades emellertid till slut lugna sin motståndare, varefter han kunde lägga beslag på den "innehållsrika" säcken.

Vid tinget i Ludvika har åter avkunnats en lång rad domar i hembränningsmål, vittnande om den utbredning den olovliga spritframställningen tagit i Västerbergslagen. Bl. a. dömdes två bröder Forss i Krabbsjön, Grangärde till 1,200 kr. böter, tre bröder Eriksson i Ljungåsen, vilka förut fått långvariga fängelsestraff för tubbande till mened, till 400 kr. vardera och två andra hembrännare till respektive 300 och 400 kr. böter. Försäljningen av hembränt florerar i allt synnerhet vid folkfesterna i Rävåla, där polisen snart sagt varje lördags- och söndagskväll gör omfattande razzior.

Stockholms tullpolis har ombord på finska potatislastade ångaren Alfred lyckats beslagia ett femtiotal enlitersdunkar sprit, som gömts på olika ställen ombord, såsom i kolboxarna, under kättingen i kättingboxen o. s. v.

*

Stockholms spritpolis har i dagarna gjort ett "extra fint" fynd. Den har nämligen kommit en "spritfabrik" på spåren mitt på Söder, närmare bestämt i nr 53 Högbergsgatan. Den brottslige är en köpman Karl Johan Nilsson, inom sina bekantkretsar känd under namnet "Chokladnisse" från den tid han sysslade med chokladtillverkning. Rörande "Chokladnisses" tidigare bravader meddelar "kulturorganet" Bonniers Nyheter, att det minsann inte är första gången han varit ute på otillåtna vägar. Det är skillnad på folk i denna "demokratiska" värld! För somliga är det tillåtet att förlusta sig med att trampa rikets grundlagar under fötterna, befordra förskringringar av statsmedel i den största omfattning ja, att rentav hålla sig med egna revolutionspartier till samhällets omstörtning för deras privata räkning samt för planerande av massmord å hyggliga medborgare — andra åter äro gemena brottslingar bara de drista sig träda i olagligheternas tecken manipulerande storförskningarnas av statsmedel "rätt" i "statens spritmonopol" det allra minsta för nära genom att överträda de provokatoriskt invanvettiga förordningar, Vederbörande här behagat upphöja till lag. Med berätt mod skapas fram nya kategorier brottslingar till att fylla den massa fängelser, som upprättas som pensioneringsinrättningar åt de svenska gojim.

gäller inte bara ha sysslat med importförbjuden vara, utan med kemikalier som gått regelrätt genom tullen. Det handlar om ett tvättämne som i Tyskland kallas "Choklad-Nisse" lär i den affär det nu Perbatol och vars officiella ändamål i främsta hand skall vara tvättmedel för tryckvalsar. Som sådant lär det också vara förträffligt, men lika bra lär det gå att få fram 94-procentig sprit, om man kan den lilla hemligheten att fälla ut denaturerингsmedlet vilket Nilsson skall varit väl förtrogen uti. Enligt uppgift hade han i sin källarlokal vid Högbergsgatan, när polisen besökte honom, 15 liter färdiga och en andra liter under arbete, varjämte lagret av råvara var ganska betydligt.

Det nya Berlins vapen.

Ur en tysk tidning låna vi ovanstående bild, förslagsvis föreställande det nya Berlins vapen i överensstämmelse med den nya "fria" aeran under "egendomsfolkets" spira. Medels "den stora frihetsrevolutionen" efter världskrigets slut lyckades såsom vi veta Revolutions-Israel att också i Tyskland svinga sig upp till härskareställningen och lyckliggöra folket med "demokratisk-republikansk" frihet. Men av tecknen att döma håller tyska folket på att vakna upp ur de judisk-ideologiska drömmarna och därmed randas även för detta frigörelsens timma.

Från Sovjetparadiset.

Enligt meddelanden från Moskva ha på sista tiden en rad blodiga sammanstötningar ägt rum mellan arbetslösa och milisen. Häromdagen inträffade ett högst allvarligt tillbud, som skall ha vållat en viss irritation i Kreml. En skara på omkring 5,000 arbetare, vilka under flera dagar förgäves väntat utanför arbetsbörsen på arbete, revolterade mot milisen, när de ånyo skickades bort med tomma löften. En häftig strid uppstod, varunder medlemmar av milisen svårt sårades. Sjutuationen såg ytterst hotande ut, varför beriden milis måste rekvireras. Vid en attack mot de arbetslösa blev anförarén neddragen från hästen och illa misshandlad. Under tiden hade medlemmar av Moskvas sovjet tillkallats, vilka genom lugnande tal och löften lyckades återställa ordningen och förmå arbetarna att utrymma gatan framför arbetsbörsen.

"Söner av Israel, stunden är nära!"

I den ryska tidskriften "Pritsjw" (Röpet) av den 6 februari 1920 nr 32 återfinns en såsom "hemlig" betecknad skrivelse till "ordföranden för lokalavdelningen" av "Internationella Förbundet av judar", utställd av Centralkommittén för Petersburgska avdelningen av "Internationella Förbundet av judar". Det märkliga aktstycket lyder i svensk översättning:

"Söner av Israel!

Stunden för vår fulla seger är nära. Vi stå på tröskeln till världsherravälde. Det, om vilket vi förut blott kunnat drömma, blir nu verklighet. Svaga och hjälplösa blott för en kort tid sedan, höja vi nu tack vare världskatastrofen med stolthet våra huvuden.

Vi måste dock vara försiktiga, då man med säkerhet kan förutsäga att vi, efter att hava skridit fram över troner och altaren, måste gå än vidare på den utstakade vägen. Förtroendet för auktoriteten hos de för oss främmande religionerna hava vi undergrävt genom skicklig propaganda och genom obarmhärtig kritik och hånande avslöjanden. Vi störtade främmande helgedomar, vi förnekade folken deras kultur och traditioner. Vi hava utfört allt detta, för att kasta det ryska folket under judiska väldet, för att tvinga det på knä för oss. Vi hava nästan uppnått allt detta, men vi måste ändock vara försiktiga, då det nu underkuvade Ryssland är vår ärkefiende. Den av oss genom vår judiska anda tillkämpade segern över Ryssland kan i en kommande generation vända sig emot oss.

Det sönderslagna Ryssland befinner sig under vårt välde, men glömmen icke ett

Svenskt folknöje av år 1928.

Ur en från Sveriges motboksägare utsänd skrift återgiva vi ovanstående teckning, som av förf. försetts med rubrik i frågeform, vari undras om svenska folket är särskilt roat av att stå i kö. I betraktande av den förvisso fullkomligt enastående beredvillighet, varmed det underkastat sig den härskande judiska spritmonopolismen i landet, — vilken ju i första hand skall dra nytta av spriten — och med glatt mod tar plats i de reguliära "spritköer", som anordnas för de goda medborgarna — där begäret ej förut finnes går det ju medels metoder av detta slag lätt att väcka det! — måste man ju anse, att svenska folket av i dag är alldeles särskilt roat av att stå i kö för att få köpa av den judemonopoliserade varan.

Varje antisemit bör läsa, *H. Krebs* och *O. Prager:*

Världsfronten

i mot juda, pris 2: —, erhålles genom beställning hos Eder närmaste bokhandel eller mot postförskott direkt från Förlag: E. P. HOLMVALL, Stockholm, Tomtebogatan 3 A, 1 tr.

DANSK NATIONALT TIDSSKRIFT

KOBENHAVN F.

Selvstændigt – uafhengigt – antisemitisk Helaar Kr. 5: —. Halvaar Kr. 2: 75.

Gör ett besök

i min affär, där köper Ni

SMÖR, OST, ÄGG och KONSERVER

till absolut lägsta priser.

Carl Sandbergs Smöraffär

Tegnérsgatan 17. Tel. Norr 215 39.

TAPETSERARFIRMAN

C. A. ERIKSSON

Hantverksregatan 22, Stockholm

TEL. KUNGSH. 6706.

Utför **Möbelstoppningar, Mattpåläggningar** till mycket billiga priser. Förstklassigt arbete garanteras. Begär kostnadsförslag.

Klädning av sidovagnar samt bakdvnor.

KÖP BRÖD FRÅN

W. Gustafsson, Bageri & Konditori

S:t Eriksg. 22. Stockholm. Tel. N. 18292

Carl Peter

Påhlsson's Choklader

Högsta kvalitet

Caféet

RIDDARE GATAN 11

(hörget av Sibyllegatan.)

Gott kaffe och väl tempererade maltdrycker. Tidsenliga lokaler.

OBS.! Ny regim.

Bolsjevikernas våldsdåd under finska frihetskriget.

(Forts. fr. n:r 21.)

III.

Loppis-morden.

I Loppis socken mördade rödgardisterna många medborgare, som voro dem misshagliga eller helt enkelt angivits på grund av enskildas hämndlust. En sockenbo, som under upprorstiden på nära håll följt med händelserna därstädes, har ställt till disposition en ingående redogörelse för dessa våldsdåd. Då denna skildring tillika giver en bild av förhållandena, sådana de över huvud gestaltade sig i "det röda Finland", införes den här, ehuru delvis förkortad.

Redan under novemberstrejken 1917 hade Loppis röda ledare enligt uppgift haft för avsikt att mörda för dem misshagliga personer. För ändamålet hade en verklig proskriptionslista uppgjorts å Jokiniemi arbetarföreningens hus. Denna har visserligen aldrig kommit i de vitas händer, men det påstods, att den upptagit över 30 namn. Strejkens avblåsande medförde dock, att mordplanerna för denna gång fingo läggas å sido.

Men då upproret utbröt vid månadsskiftet januari—februari, ansågo de röda ledarna tiden vara inne för dessa planers bringande i verkställighet. De utsedda offren hade nog ryktesvis hört ett och annat om dessa avsikter, men mången ville betrakta dylika våldsdåd som omöjliga. Då det emellertid var uppenbart, att en väpnad kamp förestod, höllo några av socknens vita två överläggningar, den ena å Leppälathi, den andra å Hernemäki hos skogvaktare Laakso. Vid dessa tillfällen dryftades frågan, huruvida på orten någon väpnad sammanslutning kunde åstadkommas till stöd för den lagliga överheten. Men då man veterligen förfogade över endast 3—4 militärgevär, och då man betänkte, att de röda så pass nära som i Riihimäki hade 10,000 ryska soldater som bundsförvanter, beslöt man att tillsvidare intaga avvaktande hållning. Vid mötena hade närvarit jordbrukaren friherre Lauri A. Yrjö-Koskinen, skogvaktaren Lenni Laakso, apotekseleven Törnvall, hemlärararen Paul samt länsmannen Thessman (flykting från Hyvinge).

Fredagen den 1 februari inträffade en händelse, som var ägnad att giva de borgerliga en varning. På kvällen infunno sig fem maskerade män i jordbrukaren Joh. Harris gård i Sajaniemi by. Dörren var låst, men då de onvåldtigt bultade på, öppnade man den slutligen. Nästa ögonblick företog sig en av de maskerade att bakifrån avlossa ett skott mot husbonden, så att kulan gick in genom nacken och trängde ut i underkäken, krossande käkbenet. Den skjutne föll genast medvetslös till marken, och de röda avlägsnade sig, tydligen i föreställningen, att han var död. Så var emellertid icke fallet. Han fördes till kommunala sjukhuset, varest han fick god omvårdnad, och sedermera har han fullständigt tillfrisknat. Vilka de maskerade männen varit, känner man ej till, men en av dem på orten ökänd huligans eget skryt att döma, torde han varit den, som avlossat skottet.

Lördagen den 2 februari vid middagstid kom den person, som lämnat oss denna skildring, av ren slump att fatta telefonens hörlur och föra den till örat, varvid han hörde följande samtal: "Hallå, är det på Jokiniemi stab. — Ja. — Jag är Otto Pihlajisto här i Läyliäinen. Utvälj bland sådana kamrater, som inte äro rädda av sig, manskap till en flygande avdelning och öva den riktigt flitigt i dag. Jag kommer i morgon till er där mitt i socknen, och sedan ställa vi till en bättre storstädning."

Man behövde inte länge undra, vad som åsyftades med en sådan storstädning. Den, som uppsnappat de nyssnämnda orden, meddelade sin hustru, att han ämnade försvinna för någon tid. Han uppmanade också sina närmaste vänner att följa med. Likaså underrättade han övriga i närheten boende bekanta om den hotande faran och sände bud även till de avlägsnare gårdarna.

På lördagskvällen begav han sig tillsammans med tre vänner till det överenskomna gömstället. Deras bepackning utgjordes av ett manlichergevär, ett med älgkulor laddat hagelgevär och två yxor. På måndagsmorgonen hörde de i sitt gömställe vilda hurrarop från Hevosoja by. Senare erforo de, att hyllningarna gällt några män, som drogo ut för att å Jokiniemi röda garles stab bliva inskrivna i den flygande kolonnen. På kvällen meddeladeS i ett av matbudet överbragt brev, att sex nära vänner till de undangömda samma dag blivit dödade. Två av de flyktade hade även blivit efterspanade såväl hemma som i de närmaste husen.

Själva mordgärningen kom meddelarens hustru att iakttaga på nära håll. Hon hade kl. 10 på morgonen begivit sig till Ättys gård i Lopenkylä by och höll där som bäst på att dricka kaffe tillsammans med värdinnan (husbonden hade ett par dagar tidigare flytt till skogen), när till gården anlände en rödgardistavdelning på nio man, tydligen starkt berusade. De letade efter husbonden i boningshus, uthus och på vindar. Då han icke anträffades, ordnade sig männen på gårdsplanen i två led och marscherade mot prästgården.

Från Ättys gick meddelarens hustru för att träffa fru Vilja Mäkinen, som enligt vad hon erfarit hade drabbats av en nervchock till följd av ett telefonmeddelande. Men då hon på vägen fick höra, att fru Mäkinen icke var hemma, utan intagen på det kommunala sjukhuset, begav hon sig dit. Omedelbart efter det hon anlänt till sjukhuset, kom en familjens trotjänarinna springande och berättade upprörd, att husbonden blivit skjuten. — Då vår meddelares hustru skyndade sig hemåt, hörde hon vid passerandet av kommunalhuset ett skott, som avlossats därinne, och när hon kommit ett stycke framåt, mötte hon människor, som på en kälke släpade handlanden Bergströms lik.

Morden utfördes, så vitt man efter upproret kunde utröna, på följande sätt. På morddagens morgon hade till Jokiniemi arbetarföreningens hus sammankallats en hop sådana röda, som "icke voro harbjärtade av sig". Man meddelade dem, att meningen var att från denna världen expediera ett flertal fiender till arbetarklassen och vänner till "slaktarna". Några av de församlade röda voro icke med om saken och blevo därför skymfade som pultroner m. m. Slutresultatet blev, att nio rödgardister, som antingen voro på orten bosatta eller tillfälligtvis uppehöllo sig där, drogo ut under befäl av Otto Kollin, en ökänd enögd bov.

Mördarhopen bröt upp från arbetarföreningens hus litet före kl. 10. På vägen gjorde den en avstickare till Loppis apotek, därifrån den medförde ett par liter sprit, som inmundigades för erhållande av den rätta stämningen. Först begav sig skaran till Ättys, men då husbonden icke befanns vara hemma, drog den vidare till prästgården. Kyrkoherden J. H. Tuori låg sjuk, när mördarna anlände. Två man lämnades utanför för att bevaka dörrarna, medan de övriga sju gingo in. I tamburen mötte de prästgårdens kvinnor, gamla prostinnan Tuori, fru Aaltio (född Tuori) och en gammal tjänarinna. De båda gamla kvinnorna drogo sig gråtande undan, när de befalldes avlägsna sig, men fru Aaltio hastade till sin faders bädd, och de sju mördarna hade all möda att få henne utförd. Kyrkoherde Tuori själv låg orörlig med armarna korslagda över bröstet; utan att säga ett ord följde han blott med ögonen rödgardisternas rörelser. Sedan fru Aaltio släpats ut, stängdes dörren, och omedelbart därpå hördes från sovrummet två skott, varpå de röda avlägsnade sig. När kvinnorna skyndade till Tuori, stod hela bädden i lågor. Älgpatronerna, med vilka mordet utförts, hade avskjutits på helt nära håll och antänt sängkläderna. Då elden släckts och man började undersöka den sårade, fann man, att det ena skottet skjutits genom huvudet och det andra genom bröstet, varvid bl. a. den ena ärmen krossats. Ännu rördes den döendes ögon i ungefär 20 minuters tid, men han yttrade ingenting.

Sedan mördarna gått ut, fördelade de sig på olika grupper. En av dessa begav sig till skogvaktaren Lenni Laakso. Denne skulle ännu under de sista minuterna haft tillfälle att fly, men han sade blott till sin hustru: "Jag har inte gjort någon människa något ont." Då mördarna inträdde, var Laakso sysselsatt med att tälja något träföremål. Hans hustru och lille son föstes in i ett annat rum, varpå Laakso sköts genom hjärtat.

En annan grupp rödgardister begav sig till Uotila by, där den gjorde en påhälsning hos jordbrukaren Juho Mäkinen. Denne hade just hunnit komma från ett säkert gömställe på en uthusvind och befann sig i sitt sovrum, då mördarna inträdde. Någon utomstående var icke tillstädes. Han sköts utan vidare.

En tredje grupp gick till kommunalstugan. Här var livsmedelsnämnden som bäst samlad, och dess sekreterare, studenten Laakso, satt vid sitt bord, sysselsatt med skrivarbete, då rödgardisterna infunno sig. På deras fråga "Var är Ilmari Laakso?" reste han sig och svarade oförskrickt: "Här är jag". I samma ögonblick höjde en av nidingarna sin bössa och sköt med älgkula Laakso i pannan, så att huvudet krossades till en oformlig massa och hjärnan rann ut. Laakso dog ögonblickligen.

På motsatt sida om landsvägen låg handlanden Emil Bergströms butik. Redan från morgonen hade en rödgardist vrākt sig där. Mannen var synbarligen utposterad för att övervaka, att Bergström icke skulle få rymma, ty han försvann, sedan några andra rödgardister kommit till boden. Dessa befallde handlanden Bergström att följa dem till arbetarföreningens hus. "Jag tar först min överrock på", sade Bergström. "Den lär vi inte behöva på den här färden", anmärkte en av männen gäckande. Bergströms anhöriga trodde det var fråga om något slags trängsrekvisition och förstodo icke att frukta för husfaderns liv. Skaran satte sig i rörelse mot Jokiniemi arbetarföreningens hus med Bergström gående främst. I närheten av Loppis kyrka stannade eskorjen plötsligt och nedskōt Bergström utan vidare. Av skotten torde åtminstone ett ha träffat i hjärtat.

Under tiden hade någon av ortens socialister, som ogillade våldsdåden, ringt till staben i Tavastehus, under vilken Loppis-staben lydde, och uppmanat den att göra slut på mördandet. Jag vet icke, vad de röda i Tavastehus innerst måtte ha tänkt, men säkert är, att därifrån utfärdades befallning, att mördarna skulle häktas och ställas inför revolutionsdomstolen för att av denna dömas. Hur som helst var denna order endast ett narrspel, ty dess fullgörande övervakades på intet sätt, och mördarna blevo aldrig ens åtalade inför revolutionsdomstolen, så mycket, mindre då dömda, utan de uppträdde fortfarande som röda gardets hjältar i olika befattningar och på olika fronter. Men den följden medförde dock ordern, att mördandet åtminstone tillsvidare inställdes och gärningsmännen återvände till staben.

Den sjätte mördade Loppisbon avdagatogs samma dag som de övriga, nämligen den 4 februari, ehuru det bäddade ute inom socknens gränser. Länsmannen A. A. Forstén hade redan föregående vecka kunnat märka, att han var föremål för särskild uppmärksamhet. Hans hem i Ojajoki hade besökts av "kaptenen" i röda gardet, Aukusti Pihlajisto, jämte skomakaren A. Eloranta och arrendatorn K. Seppälä, vilken sistnämnde Forstén alltid visat mycken välvilighet. De hade här bland annat rotat i länsmannens arkiv och handlingar, varvid penningebrev förvunno till ett värde av tusentals mark. Länsman Forstén beslöt att fly med sina två söner (den ena 20, den andra 6 år gammal). Han förskaffade sig något slags pass, och så begåvo de sig med häst via Renko mot Tavastehus. Men sedan Forstén kommit fram till Renko fann han det klokast att ändra färdriktningen, varför han åkte till en skogstrakt, där Loppis, Renko, Tammela, Hattula och Kalvola skogsmarker mötas. Där tillbragte han natten i ett torp och satt som bäst med sina söner vid frukostbordet, då stugans yttre dörr plötsligt öppnades och ett led rödgardister visade sig utanför med gevären riktade mot honom. Då Forstén förde sin hand till barmen för att framtaga sitt pass, avlossade rödgardisterna en salva, och han föll död i sin sons armar. De röda lämnade dock de båda sönerna vid liv.

Lördagen den 9 februari beslöto redogörelsens författare och hans kamrater att lämna sitt gömställe, en avlägsen hölada, för att sent på kvällen besöka sina hem och råka sina anhöriga. Två av dem fruktade att deras hälsa skulle tagn skada av vildmarkslivet, och då de dessutom ansågos vara i mindre fara att bli mördade, beslöto de att stanna hemma, medan de två andra följande kväll återvände till gömstället. Dessa blevo senare i hemlighet underrättade om att röda gardet, ifall de återvände hem, skulle garantera dem trygghet till livet. I annat fall skulle hela Loppis röda garde skickas ut att infånga dem och då skulle ingenting kunna rädda dem. Om också flyktingarna icke litade på dessa löften, beslöto de likväl slutligen, med tanke på sina anhörigas säkerhet, att återvända hem.

Senare ansattes de icke något värre. Visserligen kommo de röda ofta, särskilt till den ene av dem, för att röva livsmedel, och nästan varje natt strövade ridande patruller kring gårdarna. Först när upproret led mot sitt slut, blev läget åter farligare. Man visste, att de röda umgingos med planer på att före sin avfärd nedbränna byar och anställa blodbad på de vita. Men alla avsikter i denna riktning gingo om intet genom de tyska truppernas snabba ankomst.

Mördarhopens ledare Lätlin eller Kollin blev på sommaren efter upproret anhållen och ställd inför statsförbrytelsedomstol för att stå till svars för sina ogärningar. De härvid förda protokollen bestyrka för sin del riktigheten av ovan återgivna redogörelse. Kollin erkände, att han hört till gänget i fråga och varit med om dess besök i prästgården, men förnekade, att han varit ledare eller deltagit i mordet på kyrkoherde Tuori. Men det påvisades oförtydbart vid rättegången, att Kollin hade uppträtt som den "flygande mordkolonnens" chef och varit delaktig i mordgärningen.

Föreningen fru Aaltio, som hördes utan ed, berättade, att mördarhopen rusat in i prästgården med Kollin i spetsen, spridande en stark spritstank. Männen frågade, varför man icke anmält, att i gården funns vapen, vartill fru A. svarade, att anmälan gjorts därom till Jokiniemi röda garde. Men det oaktat blevo såväl hon som hennes moder utdrivna ur rummet, varvid fru A. upprepade gånger hotades med riktat gevär, och mordet på hennes far verkställdes.

Stadsförbrytelsedomstolen dömde Kollin till döden, och överdomstolen stadfäste domen. Då Kollin försökte fly, blev han skjuten.

Av de övriga män, som hörde till mördarföljet i Loppis, miste några sitt liv, andra undkommo till Ryssland, och tvenne dömdes till långvarigt tukthusstraff. Av de sistnämnda har den ene på grund av amnesti redan kunnat återvända till hemtrakten, åt vilken väl också det andra odljuret snart återbördas.

(Forts. i nästa n:r.)

ögonblick att vi måste vara försiktiga. Den upphöjda omsorgen om vår säkerhet får icke låta något mediidande eller någon barmhärtighet gälla. Vi se nu det ryska folkets jämmer och tårar.

I det vi togo ifrån dem deras förmögenhet och deras guld förvandlade vi dem till eländiga slavar.

Varen försiktiga och tystlåtna. Vi få icke ha något som helst förbarmande med våra fiender. Man måste skaffa undan deras bästa ledande element, så att de icke ha några ledare. Därmed förhindra vi varje möjlighet att taga makten ifrån oss. Krig och klasskamp förinta de kulturskatter, som skapats av de kristna folken.

Men varen försiktiga, söner av Israel. Vår seger är nära, då vår politiska och ekonomiska makt samt vårt inflytande på massorna ständigt växer. Vi uppköpa statslånen och guldet och härska därigenom på världsbörsen.

Makten är i våra händer, men varen försiktiga. Förtron Eder icke åt de dunkla, bedragande maktera.

Bronstein (Trotski), Apfelbaum (Sinovjev), Rosenfeld, Steinberg, alla dessa liksom många andra äro trogna söner av Israel. Vår makt i Ryssland är oinskränkt. I städerna, i kommissariaten, i förvaltningarna etc.... Overallt spela vårt folks representanter huvudrollen. Men låten icke berusa eder av segern. Varen försiktiga, ty ingen kan försvara oss mer än vi själva. Glömmen icke att vi icke kunna lita på den röda armén, ty plötsligt kan den vända vapnen mot oss.

Israels söner, stunden är nära, då vi hava erövrat den länge eftersträvade makten i Ryssland. Ordna leden fastare, förkunna högre vårt folks nationella politik. Kämpen för vårt eviga ideal.

Atlyden de gamla lagar, som historien har lämnat oss. Må vårt fädernesland och vår ande leda oss och rädda oss judar från olycka."

PRIVATSPISNINGEN

SCHEELEGATAN 8, 1 tr. - Tel. Kh. 44 25

Frukost: Smörgåsbord, varmrätt, gröt och kaffe samt öl eller mjölk.

Middag: Smör, bröd, soppa, varmrätt, kaffe, öl eller mjölk.

10 st. kuponger Kr. 11:70.

Inackord. Kr. 70: — pr mån.

God o. vällagad husmanskost.

PARISER-CAFÉET

27 Kungsgatan 27

STOCKHOLM

Brunnskur i hemmet

under måltiden och när man är törstig, man dricker *Frukt-Samarin* som ger en läskande och härlig kolsyredryck, det befordrar ämnesomsättningen, renar blodet effektivt, befriar magen och tarmarna från otjänliga ämnen, gifter som måste renas bort, utdriver den skadliga urinsyran, är välgörande för lever och njurarna. Fruktsalt-Samarin utför en grundlig invärtes rengöring, sätter kroppen i god form, ger vigör och energi, därför är det hälsobringande att dagligen dricka *Frukt-Samarin*. Pris pr fl. Kr. 2.50, varav erhålles 50 öre Samarin hälsovatten. Säljes å Apotek, hos Drog- och Färghandlare m. fl.

CEDERROTHS TEKN. FABRIK, STOCKHOLM

Ärade Husmödrar!

All slags tvätt och strykning mottages tacksamt, handmetod - Billiga priser

Bad- och Tvättinrättningen

VANADIS

Billiga och bekväma karbad tillhanda hålles mellan 10 f. m.—8 e. m.

Frejgatan 41—43 - Stockholm

Tel. Vasa 188 46

De 300:des makt.

(Ur Volkischer Beobachter.)

Det tyska folket känner i allmänhet alls icke, hur långt förjudningen av partier, myndigheter och organisationer fortskridit. Annars skulle det genom att vid val utesluta judiska motståndare söka sätta stopp för Tysklands urartning och förslavande.

Det judiska inflytandet i de flesta partier har även starkt inverkat på tillsättandet av statsämbetsmän. Således voro Dernburg, Preuss, Landsberg, Gothein, Koch, Schiffer o. s. v. till och med ministrar. Vidare erhöll varje minister i möjligaste mån en rådgivare av judisk stam eller förvantskap. Stresemanns pressreferent heter Kauffman-Asser Schnchts sekreterare är son till den engelska sionistledaren Weizmann; statssekreterare hos ministerpresidenten Braun är f. n. en annan hr Weismann, hos Grosinski hr Abegg, vars mor var född Friedländer. Bredvid polispresidenten Zörgiebel sitter hr Weiss; Beckers kulturreferenter heta Leo Kestenberg och Seelig.

Av de olika riks- och statsämbetsmännen har här sammanställts namnen på några ledande och föredragande herrar och damer:

Utrikesdepartementet: Heilbron, Schlesinger, Sobernheim, Schwarz, Kahn, Simon, May, von Schwabachs svärson Hartman; vid tyska beskickningar i utlandet Bär, Rosen, Leyden, Kalisch, Riesser.

Inrikesdepartementet: Löwenthal, Kaisenberg, Hamel.

Arbetsdepartementet: Goldschmidt, Syrup, Hirschfeld, Bernstein, Joachim, fröken Oppenheimer.

Jordbruksdepartementet: Staundinger, Schäffer, Goldmann.

Departementet för de besatta områdena: Profit, Beuder.

Näringsdepartementet: Heinitz Nelson, Moritz.

Statistiska centralbyrån: Nathan, Löwe, fröken Berliner.

Lydande under preussiska inrikesdepartementet: Abegg, Badt, Rathenau, Hirschfeld, fröken kanslirådet Käte Rosenhain, tidigare handsekreterare åt Heine och Severing, Weiss, Peiser, fröken byråchef Mosse, polispresident Höhenstein (förut advokat i Berlin), Adriani.

Det finnes flera av samma slag, som dock starkt betona att de härstamma från evangeliska eller katolska föräldrar.

Även i folkförbundsbyrån finna vi liknande namn: Hymans, Drummond, Hamel, Haas, Weiss, Askenasi, Mongenthau, Bergson, Abraham Flexner, Einstein.

Härtill skriver "Das judische Echo": "De judiska profeternas förutsägelser kunna anses förverkligade i folkförbundet."

I enquêter få vi alltid höra de viktiga uttalandena av Hilferding, Dernburg, Bernhard, Naphtali eller Cohen, så att det "utvalda" folkets rätt städse blir tillvaratagen.

Vem åstadkommer nu det judiska genomsyrandet av partier och myndigheter? En alfabetisk förteckning på 148 judiska bankirer och börsfinansiärer, som var för sig äro tio- eller hundrafaldigt uppsiktsråd, ger svaret på frågan. I vår och en av städerna Berlin, Hamburg, Köln, Frankfurt am Main och Wien har en dylik person ledningen, och särskilt bör nämnas Jakob Goldschmidt, Warburg, Louis Levi-Hagen, Rothschild m. fl.

På oskiljt hög, fördold bank- och grosshandelsvinst beror det alltomfattande inflytandet, som utövas av de trehundra finanssiärerna. Deras stora inkomster möjliggör för dem att öva inflytande på de politiska partierna, och de politiska partierna nu till dags äro likbetydande med staten och tillsätta ämbetsmännen.

Strejkrätten vid kronans varv äventyrar krigsberedskapen.

Ett märkligt yttrande av marinstabschefen.

Chefen för marinstaben, konteramiral Otto Lybeck, framhåller i en till k. m:t ingiven skrivelse, att det ej minst genom årets varvstrejk ådagalagts, att dagiönarna — utom de åtaliga arbetsledande förmännen — anses ha laglig rätt att strejka. Genom denna strejkrätt kunna, påpekar marinstabschefen, i ett givet ögonblick beredskapsåtgärder, som äro nödvändiga för rikets försvar, omintetgöras och krigsberedskapen råka i en hjälplös belägenhet. Denna fråga bör för den skull underkastas en allvarlig och saklig prövning.

Lagstiftning mot allmänvådliga strejker är här icke tillfyllest. Däremot kan ifrågakomma att tydligt reglera månadslönares, förmäns och vissa förhandsmäns ställning som befattningshavare, varjämte strafflagen för krigsmakten bör ändras därhän, att månads- och daglönare lyda under densamma ej blott efter mobiliscring utan även sedan order om försvarsberedskap eller färdighållning för mobilisering utgått. Även andra utvägar kunna finnas, som säkerställa den militära krigsberedskapen, vilken äventyras genom den utveckling denna fråga numera fått. På grund av strejken vid örlogsvarven i Karlskrona och Stockholm har den på varven pågående ersättningsbyggnaden för flottans fartyg ävensom åtskilliga arbeten, som icke stått i omedelbart samband med vårens rustningar, fått stå tillbaka. Den nu avblåsta strejken ger ur krigsberedskapssynpunkt anledning till åtskilliga överväganden. Det kan icke vara likgiltigt, om driften vid örlogsvarven liksom över huvud tagit vid försvarsväsendets fabriker, bruk och verkstäder genom ensidigt beslut från anställda arbetares eller från arbetarorganisationers sida kan när som helst läggas ned, måhända vid en tidpunkt, då driften i fråga är ur försvarssynpunkt som mest viktig. Marinstabschefen erinrar slutligen om, att strejker vid varven i vidriga fall även kan framkallas av orsaker, som äro för arbetsavtalen i och för sig främmande.

*

Den av den judiska demokratien i landet hävdade strejkrätten för arbetarna vid kronans varv är givetvis intet annat än ett led i det revolutionära Israels hänsynslösa kamp för det svenska nationalsamhällets omstörtande. Det rudiment till nationellt försvarsväsen, som av dess politiska raserare-agenter lämnats kvar, måste kantänka göras totalt värdelöst, på det att intet längre skall förmå hindra framstormningen av de bolsjevikiska härskarorna, de där äntligen skola "fri-" och "lyckliggöra" svenska folket.

Sveriges urmakare mot den ambulerande glasögonhandeln.

Sveriges urmakeriförbund har ingått till K. M:t med framställning om åtgärder mot den ambulerande glasögonhandeln i skrivelsen framhälles, att landet under de senaste åren formligen översvämmats av ambulerande glasögonförsäljare. För sekunda varor, som givas allehanda lockande namn — "amerikanska glasögon", "elektriska glasögon", "arsenikfria kristallglasögon" o. dyl. — begäres 20 à 25 kr., ehuru glasögonen kanske icke äro värda mer än ett par kronor. Det kanske mest betänkliga i saken är den stora skada, dessa glasögon av dålig kvalitet orsaka, helst om de äro oriktigt utprovade. Som exempel nämnes, att en person i Gränsberg, som led av höggradig närsynthet och följaktligen av läkare ordinerats starka, konkava glas, av en gårdfarihandlare, som utgav sig för att vara examinerad optiker, tillräddes köpa ett par glasögon med konvexa glas.

Förbundets styrelse anför till stöd för sin framställning uttalanden av ett hundratal praktiserande läkare samt erinrar om att all ambulerande handel med glasögon är förbjuden i Atskilliga länder.

Släktforskning

in- och utländska arkiv utföres

Löjtn. Erik C:son Swartz, Charlottenborgs Slott, Malmö V.

Varför är

Solna Bryggeris PORTER-DRICKA så allmänt omtyckt?

Jo, därför

att det tillverkas av bästa råvaror under fullt sakkunnig ledning.

Ring Hagalund 95

efter en flaska på prov.

Vitaminrikaste måltidsdryck.

Hitlerpartiet i stark framryckning i Tyskland.

De senast förrättade valen ha ökat dess representation i riksdagen från 7(4) till 12.

Generalerna Ludendorff och von Epp bland de nyvalda.

(Från vår Dresdenkorrespondent.)

Dresden 7 juni.

De senaste valen till tyska riksdagen betyda en stor framgång för nationalsocialisterna. Siffrorna inte bara höjdes, utan det visade sig, att "Nationalsozialistische Deutsche Arbeiter Partei" (N. S. D. A. P.) är den enda antisemitiska, nationalistiska rörelsen i Tyskland. Splittringen har upphört, smågrupperna ha inte fått ett enda riksdagsmandat och endast två mandat i preussiska lantdagen.

Några siffror visa bäst, vart vägen går: vid första valet 1925 (**riks**presidentens) hade *Hitler* uppställt generalkvartermästare *Ludendorff* såsom nationalsocialistisk kandidat. L. fick då 285,792 röster. Den 20 maj 1928 samlade listan 840,856 röster. Vid början av den gångna riksdagen funnos fyra nationalsocialister (*Strasser*, Dipl. Ing. *Feder*, Dr. Frick, Hans Dietrich) i församlingen. Vid riksdagsperiodens slut hade deras antal ökats till 7 (greve *von Reventlow*, Stöhr, Kube). Den nya tyska riksförsamlingen har tolv antisemitiska medlemmar, bland dem general von *Epp*, Münchens befriare från bolsjevikernas blodsherravälde, kapten *Göhring*, som förde den mest bekanta tyska flygeskadern efter Richthofens död, Dr. *Goebbles*, en av de mest hatade nationalisterna, som började nationalisera arbetarna i Ruhr-området och nu organiserar kampen i Berlin.

I preussiska lantdagen hade Hitlerpartiet förut endast en företrädare (Heinz Haake), nu utgör dess representation sex, bl. a. Dr. Ley-Köln.

Störst var nationalsocialisternas framgång i Bayern (München ökade sin andel från 30,000 till 37,000). Där föll tyske utrikesministern Dr. *Stresemann*, judarnas vän, igenom, emedan nationalisternas kandidat generalen *Epp* blev vald. Goda voro även siffrorna från Sachsen — i synnerhet Sydsachsen —, Hannover-Braunschweig, Thüringen, Schleswig-Holstein, Hessen, Pfalz (av fransmännen besatta områden). I Hamburg går det ävenså framåt såsom siffrorna visa: 17,000 röster mot 14,000 röster vid senatsvalen i slutet av 1927.

Det bästa propagandamedlet är tidningen "Völkischer Beobachter" i München. Den skall nu utbyggas och beredas möjligheter att nå ut till en ännu större allmänhet än hittills.

G. B.

Vår Dresdenerkorrespondents meddelande härovan, som är baserat på fullt autentiska uppgifter, är intressant ej minst ur den synpunkten, att det visar, huru den svenska opinionen vilseletts av den judiska nyhetsförmedlingen rörande resultaten av de förrättade valen i vad avser det antisemitiska tyska partiet, nationalsocialismen, för vilken valen faktiskt betytt en betydande framgång. Vi lyckönska våra tyska kampbröder åt resultatet. Vi känna väl de stora svårigheter, de haft och alltjämt ha att kämpa med, i deras storslagna kamp mot den gemensamma fienden. Deras framgång är en framgång inte bara för Tysklands för friheten kämpande folk utan för hela det nationella Europa. Hell våra tappra medkämpar i det tyska broderlandet!

Red. av Nationen.

Regeringen som väktare av Israels revolutionsrätt.

(Forts. fr. sid. 2.)

tet hade förekommit, som tydde på att icke handelsdelegationen fullt ut kände sina förpliktelser. "Men skulle nu eller framdeles", förklarade excellensen, "någon här anställd representant för främmande makt icke uppträda på det sätt man har rätt av hans ställning förvänta, så skall regeringen icke underlåta att i samråd med riksdagen i den ordning grundlagen föreskriver vidtaga de åtgärder, som rikets sannskyldiga nytta kräver."

På de enfaldiga skall måhända en deklaration av detta slag av Revolutions-Israels egen huvudförtroendeman i Kungl. Maj:ts regering imponera, men icke vidare. Hr Eliel Löwgren talar om rikets sannskyldiga nytta. När tillvaratog han, om vi få fråga, det *svenska* rikets sannskyldiga nytta inom statsmakten? Eller menar han månne, att det *israelitiska* rikets nytta är identisk med den svenska nyttan? Faktum är ofrånkomligt: Hr Löwgren har i sin nyssnämnda egenskap inom K. Maj:ts regering medels lock och pock förmått regering och riksdag att gå in för den ur svensk synpunkt fullkomligt vansinniga anordningen med ett fridlyst revolutionsområde, en judisk-revolutionär enklav, i Sveriges huvudstad. Han har lyckats genomdriva de svenska statsmakternas officiella, kategoriska erkännande av Israels revolutionsrätt i Sverige. Ty hela världen vet i dag — det är tusenfullt omvittnat! — att den institution, som hr Löwgren särskilt tagit under sina vingars skugga, den där behagar kalla sig "sovjet-ryska handelsdelegationen", i verkligheten intet annat är än ett organ för det revolutionära Israels strävanden att omstörta det svenska samhället. Detta veta även hrr Löwgren och Ekman, men de låtsa inför folket som om de ingenting visste. Men föreställa de sig, att Sveriges folk kommer att låta sig nöja med att på detta sätt bliva fört bakom ljuset och se sina heligaste intressen utlämnade åt en fientlig makt, skola de förvisso få erfara, att de misstagit sig. Svenskarna ha redan börjat få upp ögonen för det lömska förräderi, som av statsmaktens nutida bärare begåtts mot den egna nationen och staten, framför allt genom tillåtandet av den på statens omstörtning och folkets ekonomiska slaveri och revolutionering inriktade judemakten att här öppet bedriva sitt infernaliska spel. Den oerhörda skam, som dragits över folket, måste utplånas. Tiden är inne för de svenskesinnade i landet att blanda sig i saken och låta regering och riksdag veta vad de tänka och känna!

Olägenheterna med

Hårt vatten

undvikas genom att filtrera vattnet genom ett RENO-filter

A.-B. RENO-FILTER

Malmö 7933, 7936. Stockholm 71937.

FÖRSVARA DIG, SVENSKA FOLK!

Svenska Folk!. Försvara din frihet, dina närmaste, ditt hus och hem mot internationella äventyrare och deras mordplaner. Försvara dina arbetare mot deras värsta fiende — bolsjevismen, och straffa sådana individer, som, under kommunismens täckmantel och för judaspengar, sysslа med ett så ruskigt yrke — nämligen att röja vägen till sitt eget fosterland för barbariets rödgardister, färdiga att i Sverige upprepa Revals och Solins blodsdåd.

VILHELM HARTEWELD.

Envar bör läsa boken

På ökenstig.

Af Th. Stalheim.

Boken sysselsätter sig först med den gammalgermanska, därpå med den nuvarande religionen, behandlar så de onda makterna i gammal och ny tid, därnäst påvekyrkan i dess fulla utveckling, varigenom läsaren blir satt i tillfälle att göra en del givande och intressanta jämförelser. Den har också emottagits med stort gillande av kritiken. Här några utdrag:

"En monumental bok, en stege för svenska folket". — "Ett ord i sinom tid; boken förtjänar läsas av gammal och ung". — "En intressant bok; skildringen är fängslande". — "En rekapitulation ända från hedenhös; boken kan sålunda tjänstgöra såsom lärobok". — "Väckande och värdefulla uppslag, frisk och sund andlighet; boken förtjänar den vidsträcktaste spridning". — "Få böcker ha givit, vad denna bok gav". —"Ett ytterligare bevis, dokumenterande författarens nobla, koncisa och därtill betagande stil, hans rikedom på uppslag och idéer samt hans starkt konstruktiva förmåga".

Boken är försedd med åtskilliga förklarande illustrationer samt presenterar sig i en enkel men tilltalande utsyrsel. Dess pris är satt ytterst billigt, blott kr. 4. Fås i bokhandeln eller direkt från förf., adress Uddevalla.

Partihandeln med rusdrycker.

Översikt av gällande författningar.

(Forts. fr. n:r 22.)

Vid anmälan av riksdagens skrivelse i statsrådet den 12 september 1921 anförde chefen för finansdepartementet, statsrådet Beskow, i fråga om riktlinjerna för utredningen i huvudsak följande:

Departementschefen anslöt sig till riksdagens uttalande, i vilka riksdagen avvisat tanken på en återgång till en mera fri näringsutövning på partihandelns område samt yttrat, att det fastmera syntes böra i författningen fastslås, att partihandel icke måtte kunna utövas i privatekonomiskt intresse. Ett godkännande från statsmakternas sida av den utveckling på partihandelns område, som faktiskt ägt rum, förutsatte emellertid ovillkorligen, att det allmänna tillförsäkrades tillfyllestgörande inflytande över partihandeln. De dåvarande förhållandena härutinnan vore i åtskilliga hänseenden otillfredsställande. Vid frågans utredning syntes böra undersökas förutsättningarna för och lämpligheten av att inrätta ett statligt monopol i huvudsaklig överensstämmelse med vad som gällde för tobakstillverkningen inom landet. Även andra lösningar kunde tänkas, exempelvis i form av avtal mellan statsmakterna och vederbörande enskilda företag. Själlvfallet borde jämväl upptagas spörsmålet om den blivande partihandelsorganisationens ställning till den tillverkning av spritdrycker, som dreves inom landet, ävensom till importen från utlandet av olika slag av spritdrycker. Vad sistberörda fråga beträffade, syntes det i varje fall böra sörjas för att viss möjlighet hölles öppen för enskild person att från namngiven firma utom riket förskaffa sig viss önskad vara och detta till skäligt pris.

Vilken form för partihandelns ordnande än måtte komma att föreslås, borde statsmakterna tillförsäkras ej blott en fortlöpande och fullt effektiv kontroll över affärsverksamheten utan även ett avgörande inflytande över företagets medelsförvaltning. För sistnämnda ändamål syntes bestämmelser bliva erforderliga bland annat rörande avskrivningar samt avsättningar till fonder. Tillika syntes vid utredning böra uppmärksammas spörsmålet, huruledes förhållandet mellan den ifrågasatta partihandelsorganisationen och detaljhandlarna, särskilt i avseende å prissättning, närmare skulle utformas.

Samma dag tillkallades sakkunniga för ändamålet, nämligen: justitieråd et A. G. S. Borgström, ledamöterna av ekonomiska första kammare, C. A. E. von Hofsten och riksgäldsfullmäktigen S. H. Kvarnzelius samt generaltulldirektör N. H. R. Themptander, varjämte uppdrogs åt Borgström att i egenskap av ordförande leda de sakkunniges arbete.

Med skrivelse den 23 november 1921 överlämnade dessa sakkunniga, "partihandelssakkunniga", ett i anledning av uppdraget utarbetat förslag, vilket jämte av två utav de sakkunniga, herrar von Hofsten och Kvarnzelius, avgivna särskilda yttranden, finnes fogat såsom bilaga n:r 1 vid propositionen n:r 191 till 1921 års riksdag. Förslaget innebär:

I enlighet med vad riksdagen i sådant avseende uttalat, utginge de sakkunniga från grundsatsen, att partihandeln med rusdrycker icke borde få utövas i privatekonomiskt intresse. För genomförandet av detta syfte borde den enskild person eller firma enligt rusdrycksförsäljningsförordningen förebehållna möjligheten att erhålla tillstånd till partihandel med rusdrycker borttagas. De sakkunniga avvisade tanken på att staten skulle efter partihandelsverksamhetens monopolisering själv taga hand om densamma. Ej heller funno de skäl förorda bildandet av ett i anslutning till principerna för A.-B. Svenska Tobaksmonopolet organiserat bolag, däri staten skulle ingå såsom huvuddelägare. Såsom huvudskäl mot en dylik anordning anfördes nödvändigheten för staten att i sådant fall tillskjuta ett avsevärt kapitalbelopp, något som under rådande förhållanden syntes böra ifrågakomma endast i nödfall. Vidare skulle vid ett tillämpande av monopolprincipen uppkomma svårlösta ersättningsfrågor.

Den utväg till lösning av frågan, som de sakkunniga förordade, gick ut på åvägabringandet av ett avtal mellan staten och vederbörande redan existerande företag, varigenom partihandelsrätten upplåts uteslutande till detta företag, samtidigt som önskvärda förändringar i dess organisation genomfördes och statsmakterna tillförsäkrades avgörande inflytande på företagets skötsel.

Jämte det de sakkunniga utarbetade förslag om ändringar i rusdrycksförsäljningsförordningen, vilka erfordrades vid den av dem ifrågasatta anordningen, inriktade de sakkunniga sitt arbete på att undersöka möjligheten av att staten med A.-B. Vin- & Spritcentralen träffade ett avtal av angiven innebörd. Förslag till sådant avtal framlades ock av de sakkunniga.

Då staten genom sina representanter i A.-B. Vin- & Spritcentralens styrelse redan hade avgörande inflytande på styrelsens beslut, ansåge sig de sakkunniga ej böra ifrågasätta någon förstärkning av statens representation i styrelsen. För tillsyn över den dagliga skötseln av Spritcentralen och dess dotterbolag föreslogo de sakkunniga emellertid, att Kungl. Maj:t skulle, i likhet med vad fallet vore i A.-B. Svenska Tobaksmonopolet, utse en jourhavande direktör. Därjämte borde den organisation, det s. k. direktörsrådet, som inrättats för åvägabringande av ett mera planmässigt samarbete mellan Spritcentralen och dess fyra då med partihandelsrätt utrustade dotterbolag, med vissa ändringar åga bestånd, då den enligt de sakkunnigas uppfattning väl motsvarat sitt ändamål. I direktörsrådet skulle Spritcentralens styrelse utse tre medlemmar, av vilka minst en skulle utses bland de av Kungl. Maj:t utsedda ledamöterna av Spritcentralens styrelse. Jourhavande direktören skulle vara självskriven ledamot av rådet. De sakkunniga förordade vidare, att i de fall, då enligt bolagsordningen i dotterbolag skulle utses mer än en revisor, en av de av Kungl. Maj:t förordnade revisorerna i A.-B. Vin- & Spritcentralen skulle utses till revisor jämväl hos dotterbolaget.

För tillgodoseende av det av riksdagen framställda önskemålet, att det allmänna borde tillförsäkra sig rätt till kontroll i fråga om avsättningen till fonder, intogo de sakkunniga i förslaget till avtal detaljerade bestämmelser om disposition av eventuellt uppkommande vinst.

De sakkunniga ingingo därvid på frågan, i vad mån partihandelsbolags verksamhet borde gå ut på att bereda bolaget och därmed statsverket största möjliga vinst. De sakkunniga betonade, att enligt deras förmenande partihandelsbölag borde i främsta rummet inrikta sig på att söka tillhandahålla varor av tillfredsställande beskaffenhet under riktiga ursprungsbeteckningar och att vinstfrågan borde komma i andra rummet. Därest statsverket ville av rusdrycksbanteringen uttaga inkomst, kunde detta på enklare sätt ske i form av brännvinstillverkningsskatt, omsättningsskatt eller utskänkningsskatt.

Detaljhandelsbolagens rätt till import av spritdrycker och vin var enligt förslaget avsedd att kvarstå. Import skulle icke få äga rum utan att tillstånd därtill lämnats av en av kontrollstyrelsen för ett rationellt ordnande av detaljhandelsbolagens inköp tillsatt pris- och inköpsnämnd. Föreskrifter angående en dylik nämnd borde inryckas i rusdrycksförsäljningsförordningen.

Under påvisande, att rening av brännvin endast bedreves av A.-B. Vin- & Spritcentralen och vissa dess dotterbolag, ansågo de sakkunniga det lämpligt att i lagstiftningen intoges uttryckligt stadgande om att rätt till rening av brännvin för förbrukning inom riket förbehölles de under offentlig kontroll stående partihandelsbolagen. Tillverkare av brännvin skulle vara skyldig att med vissa angivna undantag försälja allt det tillverkade råbrännvinet till partihandelsbolag. För att skydda tillverkarna funno de sakkunniga det erforderligt att, i likhet med vad somägt rum vid införandet av tobaksmonopolet i fråga om prissättningen inom riket odlad tobak, i lagstiftningen intoges föreskrifter om tillsättande av en särskild prisnämnd för bestämmande av råbrännvinspriset.

De sakkunniga bibehöllo slutligen viss möjlighet för enskild person att från angiven firma inom eller utom riket förskaffa sig viss önskad vara.

Vad angår de fyra dotterbolag till Spritcentralen, som då innehade tillstånd till partihandel med rusdrycker, hade de sakkunniga ansett, att de två bolag, vilka endast tillverkade och försålde punsch, borde upplösas och uppgå i moderbolaget. Beträffande de båda övriga dotterbolagen — A.-B. J. D. Grönstedt & Co:o samt A.-B. Tegner & Wilcken — som bedreve partihandel med rusdrycker samt import av vin, hade de sakkunniga funnit tillräckliga skäl ej föreligga att vid den tidpunkten frångå den dåvarande organisationen. Vidare framhöllo de sakkunniga, att såsom förutsättning för avtalet borde uppställas, att Spritcentralen, så snart sådant kunde ske utan avsevärdare ekonomisk förlust, borde söka avveckla sitt mellanhavande med dotterbolagen A.-B. Nya Grand Hotel, Porterbryggeriaktiebolaget D. Carnegie & Co:o, A.-B. Astra, Apotekarnas Kemiska Fabriker, samt A.-B. Svanens droghandel. De sakkunniga föreslogo, att uttrycklig bestämmelse härom skulle inryckas i det eventuella avtalet med Spritcentralen.

I ett i anledning av de sakkunnigas förslag avgivet yttrande, bilaga n:r 2 vid propositionen n:r 191 år 1922 erinrade kontrollstyrelsen, att styrelsen tidigare förordat vidtagande av åtgärder i syfte, att stamaktierna i A.-B. Vin- & Spritcentralen måtte inlevereras till statsverket. Styrelsen hade icke funnit anledning att uppgiva denna av styrelsen tidigare hävdade uppfattningen. Enär det emellertid vore föga sannolikt, att partihandeln, åtminstone under de närmaste åren, komme att ordnas enligt de av kontrollstyrelsen angivna riktlinjerna, hade styrelsen ansett sig icke böra avstyrka det föreliggande förslaget. Kontrollstyrelsen framställde emellertid vissa erinringar mot förslaget.

På grundval av den utav de sakkunniga framlagda utredningen avlåts den 10 mars 1922 proposition, n:r 191, till riksdagen med förslag till förordning om vissa ändringar i förordningen den 14 juni 1917 angående försäljning av rusdrycker m. m.

Vid anmälan i statsrådet av frågan om denna proposition erinrade chefen för finansdepartementet, statsrådet Thorsson, om den allmänna uppfattning beträffande partihandelsorganisationen, varåt han givit uttryck i interpellationssvaret vid 1919 års lagtima riksdag och anförde vidare:

"I anslutning till de synpunkter, jag är 1919 utvecklade, kan jag givetvis biträda de sakkunnigas principiella uppfattning angående förmerna för det företag, som i huvudsak bör handhava partihandeln med rusdrycker. Jag anser alltså, att man bör fortgå på den väg, på vilken man redan är inne, och följaktligen upplåta partihandeln åt enskilt företag med avlägsnande ur detta av privat vinstintresse och under effektiv kontroll från statens sida. Att, på sätt förslaget upptager, partihandelsbolag bör antagas av Kungl. Maj:t, finner jag principiellt riktigt. De ändringar i rusdrycksförsäljningsförordningen, vilka de sakkunniga i sådant avseende funnit nödiga, kan jag ock i stort sett tillstyrka.

Det av de sakkunniga gjorda uttalandet rörande partihandelsbolagets prispolitik vinner min anslutning. I enlighet med vad jag i inkomstberäkningen till årets statsverksproposition förutsatt, har jag ock för avsikt att föreläggа Kungl. Maj:t förslag till höjning i omsättningsskatten, varigenom skulle motvägas den minskning i inkomst från partihandeln, som skulle följa av de nya principerna för prisberäkningen."

De av de sakkunniga föreslagna ändringarna i rusdrycksförsäljningsförordningen voro givetvis obevroende av vilket bolag, som komme att erhålla partihandelsrätten. De sakkunniga hade emellertid — i anledning av riksdagens år 1921 gjorda uttalandena — utgått från att den existerande organisationen av partihandeln åtminstone i väsentliga delar borde komma att utnyttjas under den första period om fem till tio år, för vilken enligt de nya bestämmelserna partihandelsrätt skulle upplåtas, och att alltså Spritcentralen av Kungl. Maj:t borde antagas till utövare av verksamheten. Med anledning härav beröre departementschefen vissa frågor, som kunde uppkomma vid partihandelsrättens upplåtande till nämnda bolag.

Med föranledande av vissa erinringar angående Spritcentralens ekonomiska ställning hade departementschefen låtit genom revisorerna i bolaget — av vilka ju två utsågos av Kungl. Maj:t — verkställa en särskild utredning i sådant hänseende. Den avgivna berättelsen över denna undersökning gåve vid handen, att ställningen syntes kunna betecknas såsom god, vadan följaktligen ur denna synpunkt hinder icke borde anses möta mot att partihandelsrätt upplåtes åt Spritcentralen.

(Forts. i nästa n:r.)

Tycker Ni om NATIONEN?

Gör oss då den tjänsten att intressera Edra vänner för prenumeration.

Ni får tidningen gratis, om Ni skaffar oss tre prenumeranter.

Begagna tillfället!

Prenumerationskupong

(Att urklippas och insändas.)

Nedanstående personer prenumerera genom undertecknad å Nationen för år 1928. Prenumerationsavgiften får uttagas genom postförskott hos resp. prenumerant, varefter jag erhåller Nationen gratis under tiden.

Namn: .....

Adress: ..... Helår, halvår, kvartal.

Namn: .....

Adress: ..... Helår, halvår, kvartal.

Namn: .....

Adress: ..... Helår, halvår, kvartal.

(Ej önskad prenumerationstid överstrykes.)

Ovanstående prenumeranter insända av:

Namn: .....

Adress: .....

Prenumerationspris:

10 kr. för helår, 5:25 kr. för halvår, 2:75 kr. för kvartal.

NATIONALT TIDSSKRIFT

Keysersgt. 1, OSLO

Eneste antisemitiske publikation,

Utkommer maanedlig

Pris til Sverige kr. 6:20.

Gör ett besök på

"Gryfan"

CAFÉ OCH MATSERVERING

25 Lästmakaregatan 25

Telefon 160 83

NY REGIM

Specialité: God och vällagad mat

Lunch o. Supé med allmänt smörgåsbord

Fina Dinémiddagar

A la Carte hela dagen

Billiga priser och trevliga lokaler

HARALD LINDSTRÖMS

Bokfryckeri

Kungsgatan 50 - Tel. 363

Kataloger, Broschyrer, Affärstryck

Specialitét: Tidningar o. Tidskrifter

Begär offert!

LUNDA TVÄTTINRÄTTNING

Rekommenderar sig för utförande av all slags tvätt (ej kemisk), mangling och strykning. Förstklassigt och omsorgsfullt arbete garanteras.

Snabb och punktlig expedition

Innehavare:

AUG. GUSTAFSSON

Tel. Drottningholm 20 & 190

NATIONEN

Fredagen den 8 Juni 1928.

Harald Lindströms Boktryckeri, Stockholm 1928.

Vid köp av
Specerier och Kaffe
vänd Eder med förtroende till
EINAR HALLBERG,
Tegnergat. 15, Stockholm, Tel. Norr 258.
Varor hemsändas till alla stadsdelar.

Judendomen i Jugoslavien.

Av Josef Bebeljak, Slovenien.

I Jugoslavien leva inalles i runt tal 65,000 judar, av vilka dock övervägande största delen finnes i huvud- och handelsstäderna såsom Beograd (Serbien), Zagreb, VaraZdin, Ostjek (Kroatien och Slavonien), Subotica, Sombor, Novisad (Vojvodina), Sarajewo, Mostar, Banjaluka (Bosnien och Herzegowina samt Dalmatien). Noggranna statistiska siffror stå ej till förfogande, enär man tills dato trodde, att det i Jugoslavien ej existerade någon judefråga, varför också ingen försvarsrörelse av något slag ännu organiserats. Först på allra senaste tiden har en rörelse tagit sin början, vilken utgår från några rent kristligt ariska organisationer, framförallt från studentförbund, och som påvisar de stora faror, som hota landet genom judendomen, varför strävanden finnas att åstadkomma en gemensam försvarsrörelse.

Både politiskt och ekonomiskt står den sydslaviska staten helt i Zionistjärnans tecken, och det har till och med upprepade gånger funnits ministrar, som voro s. k. "assimilerade" judar, d. v. s. sådana, som övergått till kristendomen. Så t. ex. lära f. d. regeringschefen Davidovic, utrikesministern Nincic och åkerbruksministern Zerjaw hava judiskt blod i sina ådror. Om några andra kan man tillsvidare ej påvisa något med bestämdhet.

Minst har hittills Slovenien hemsökts av hebreerna, ty det kärnfriska slovenska folket har instinktivt fattat judarnas parasitväsen och med framgång motsatt sig dess invandring. Men sedan de senaste stora omvälvningarna inom vår stats politiska liv finnes det för Slovenien en stor fara såtillvida som, till följd av det serbisk-kroatiska samförståndet och den kände bondeledaren Radics politik, i synnerhet judarna i Zagreb söka förlägga sin verksamhet till Slovenien för dem jungfruliga mark, för att få det slovenska folket i sitt våld liksom det lyckats dem ifråga om kroaterna.

Slovenierna hava redan insett den fara, som hotar dem, och alldeles nyligen, för några veckor sedan, fannos i den politiska dagliga tidningen "Slovenec", organet för det övervägande starkaste partiet S. L. S. (Slovenska ljudska stranka = slovenska folkpartigt) införda en del artiklar, i vilka påpekades det farofyllda läget, som omständigheterna fört med sig. Slutklämmen i dessa artiklar lydde: "Men judarna skola hos slovenierna stöta på en sluten, väl organiserad front, vilken det ej skall lyckas dem att genombryta". Att man även i Kroatien redan har den rätta uppfattningen om faran, bevisas av de antisemitiska demonstrationer, som först helt nyligen ägt rum i Zagreb, vadan man väl får hoppas på ett tillbakaträngande av det judiska inflytandet i hela Jugoslavien.

Justitieärendenas förvaltning.

(Forts. fr. 1:a sid.)

makt och äger pröva giltigheten av författningsbestämmelser, som konung och riksdag beslutat. Inom det politiska livet närma vi oss med stora steg "Frihetstidens" statsskick. Vill justitiekanslern genom sin skrivelse med begäran, att de båda första statsmakterna ville utfärda tydligt stadgande om Tredje statsmaktens befogenhet i berörda avseende, framprovocera en ny "Frihetstid" även på rättsväsendets område? Svar på den av justitiekanslern framställda frågan finnes i nu gällande regeringsform och motiven till densamma. Man förvånar sig därför över att justitiekanslern icke har så mycken urskiljning, att han inser faran för det svenska rättsväsendets självständighets bestånd av att inkomma med dylik hemställan till det politiska parti, som f. n. sitter vid makten. Justitiekanslern synes dock ej sväva i tvivelsmål om grundlagens rätta tolkning, ty han citerar prof. Reuterskiölds ord: "Ju mera statsskicket demokratiseras, ju mera k. m:t i statsrådet blir ett rent verktyg för riksdagsdemokratien, ju mera ämbetsverken kringskäras och k. m:t blir ett politiskt mer än ett administrativt organ, desto skarpare framträder behovet av någon annan självständig och kontrollerande makt i det svenska samhället vid demokratiens sida. Den enda makt, som härvid kan ifrågakomma, är just domstolarna", varefter justitiekanslern tillägger, att intet i författningarna hindrar, att domstolarna vid prövning av rättegångssaker göra sig till kontrollanter över lagligheten av de, av de andra statsmakterna fattade besluten. Förklaringen till att justitiekanslern teoretiskt känner, hur saken ligger till, men ej vågar i praktiken draga ut konsekvenserna, ligger i att vår nuvarande justitiekansler saknar en egenskap, som särskilt bör utmärka innehavaren av det förnämliga justitiekanslersämbetet, och denna egenskap är *mod*. Avsaknad av mod visar även justitiekanslerns underlåtenhet att beivra oegentligheterna i Spritcentralen. Här är det samma förhållande som vid ovannämnda grundlagstolkning: justitiekanslern anser helt visst i teorien att Spritcentralens styrelse borde enligt svensk rätt åtalas, men i praktiken kryper han skyggt bakom den fingerade förskansningen, att regering och riksdag hava att taga initiativ till åtal i dylikt fall. Regeringsformen säger dock att det är justitiekanslern, som bär ansvaret för, att Sveriges rikes lag efterleves. Gäller icke satsen om allas likhet inför lagen längre, hr justitiekansler? Justitiekanslerämbetet är av grundlagen satt såsom ett statsmaskineriets säkerhetsventil, men när ventilen icke längre fungerar och ämbetets nuvarande innehavare saknar den nödiga ryggraden, frammanas önskemålet om personom byte å denna viktiga post. Att Spritcentralens styrelse ännu ej blivit åtalad är en av de största rättsskandaler, Sveriges härder ha att uppvisa.

2:dra rättegångsinstansen sedan urminnes tider, lagmansrätten, där lagmannen med tolv nämndemän skipade lag i lagsagan, avskaffades beklagligtvis den 18 april 1849. Vid tiden för lagmansrättens upphävande utgjorde lagsagornas antal elva, nämligne 5 stycken under Svea hovrätt (1. Upplands, Västmanlands och Kopparbergs; 2. Stockholms läns, Södermanlands och Gotlands; 3. Nerikes och Värmlands; 4. Västernorrlands, omfattande Gästrikland, Hälsingland, Medelpad och Jämtland); likaledes 5 stycken lagmansrätter under Göta hovrätt (1. Östgöta, 2. Västgöta, Dals och Bohus läns; 3. Hallands och Älvsborgs läns; 4. Kalmar läns och Ölands, omfattande jämväl Norra och Södra Vedbo samt Tveta, Västa och Mo härader av Jönköpings län; 5. Tio häraders lagsaga, omfattande Kronobergs och Återstoden av Jönköpings län); samt en lagsaga under hovrätten över Skåne och Blekinge.

Namnet lagsaga har uppkommit av att lagmannen för varje ting skulle "säga" eller "läsa (upp) lagen". I äldsta tider var lagmannens befogenheter synnerligen vittgående: han skulle å tinget föreslå nya lagar, skipa rätt, sköta förvaltningen inom lagsagan, tjänstgöra såsom överstepräst vid blotning samt vara lagsagans talesman inför konungen. Sedan storkonungen i Uppsala inrättat jarlsämbetet, inskränktes lagmannssysslan till ordföranden skap i 2:dra rättegångsinstansen. Från hedenhös tills för 79 år sedan handenna hedervärda domstol fungerat, då den helt plötsligt och pietetslöst förintades. Under sista tiden av sin tillvaro hade den endast sysslat med tvistemål, ej brottsmål, rörande vilka sistnämnda sålunda blott funnos tre instanser. Det hade bort övervägas om ej i stället för lagmansrätten hellre hovrätterna hade bort få stryka på foten, vilka ej äro äldre än från Gustaf II Adolfs tid och till sin genesis intet annat äro än en misslyckad högste domstol, som medfört en överloppsinstans. Det föreligger nu förslag om införande av muntligt rättegångsförfarande i hovrätterna och inrättande av ytterligare någon ny hovrätt. Muntligt processförfarande fordrar kännedom om lokala förhållanden samt närbelägenhet för parterna, varför enda riktiga lösningen är att hovrätterna helt slopas och lagmansrätt införes i vart landskap, stort eller litet.

Samtidigt med lagmansrätterna avskaffades kämnersrätterna. Någon anledning att återupprätta de sistnämnda förefinnes icke. De flesta människor veta ej, vad som menas med en kämnersrätt. Vid juridiska fakulteten i Uppsala på 1890-talet utlärdes, att det var en polisdomstol, som sysslade med fylleriförseelser och obetydligare ordningsmål. Det är felaktigt. Det är riktigare att säga att kämnersrätten var, vad rådhusrätten är f. n. Kämnersrätten prövade alla civila mål och alla brottsmål utom livssaker. I Stockholm kunde Kämnersrätten döma till halshuggning "Stadens äldste" hade ej mycket att säga till om, ej heller "allmänna rådstugan"; borgmästare och råd skötte huvudsakligen magistratsärenden och styrde staden patriarkaliskt och det ofta bättre än numera den tungroddare apparaten. stadsfullmäktige med nämnder, förmår göra. Magistraten överlät större delen av rättskipningen åt kämnersrätten utom i de städer, som hade två borgmästare, en för justitie- och drätselärenden och en för handels-, burskaps- och polisärenden På Gustaf II Adolfs tid var stadsfogden ordförande i råd husrätten med rådmän till bisittare, och borgmästare och råd omhänderhade i plenum magistrats- och förvaltningsärenden.

Oro i riksdagen över Nationen.

(Forts. fr. sid. 1.)

möjligt att kämpa striden till slut." Snart två och trefjärdedels år äro gångna, sedan vi nedskrevo de orden. Beträffande det härskande lögnupplysningsväsendets allmänna taktik blevo vi sannspådda. Dagspressen, alltifrån högern till kommunismen, samverkade med en rent rörande solidaritet i "den isande tystnadens" tecken mot Nationen, medan alla tillgängliga vägar nyttjades i den hemliga kampen mot tidningen. Såsom en antydan om vilka upphöjda moraliska grundsatser man härvid följer kan nämnas, att så sent som i dessa dagar förekommit, att tienden haft agenter springande omkring hos huvudstadens tidningsföreträjare, som under hot om prygel tvingats taga ned sina upphängda reklamaffischer (löpsedlar) för Nationen. Så nog gör man alltfort vad man kan för att komma vår frispråkiga tidning till livs!

Men "hjältigningstaktiken" visade sig denna gång trots allt verkningslös. Det gick icke att på den vägen bringa Nationen ur världen. Steg för steg banade sig vår tidning stadigt fram till en uppmärksammad position, som herrar politiker nu icke kunna undgå att observera. Nationen är i dag läst av tiotusenden runt om i Sveriges land.

RESTAURANT
RUNAN
Dalagatan 50, Stockholm.

Hotell och Restauranter
som rekommenderas den resande allmänheten.

ARVIKÅ.
Stadshotellet.
ESKILSTUNA.
Frimurarehotellet.
GNESTA.
Stora Hotellet.
GÄVLE.
Grand Hotell och Centralhotellet.
Järnvägshotellet.
GÖTEBORG.
Hotell Eggers.
HALMSTAD.
Grand Hotell.
HEDEMORA.
Stadshotellet.
HÄSSLEHOLM.
Stadshotellet
KALMAR.
Stadshotellet.
KARLSTAD
Stadshotellet.
LANDSKRONA.
Stadshotellet.
LINKÖPING.
Stora Hotellet.
HUDIKSVALL.
Stadshotellet.
LULEA.
Hotell Hospits, Mattis Johansson, Tel. 1148.
LUND.
Grand Hotell.
NORRKÖPING.
Göta hotell Dir. H. Magnér.
NYKÖPING.
Stora Hotellet. Tel: Namnanrop
SIGTUNA.
Stadshotellet. Tel. 110.
STOCKHOLM.
Hotell Kung Carl, Birger Jarlsg. 23. Tel.: Namnanrop.
Carlton Hotel, Kungsg. 57.
Pensionat Wasa, 73 A Drottninggatan, 4 tr. Hiss.
STRÄNGNÄS.
Stadshotellet.
TROSA.
Stadshotellet. Tel. 34.
VÄSTERÅS.
Hotell och Restaurant Klippan.
ÖREBRO.
Stora Hotellet.

VÅRENS
snöblekning och torkning av tvätten ute i det fria börjar nu. Någon gång under året behöver Edra tvättkläder torkas i sol och barrskogsluft. Vi utföra sådan tvätt då vårt läge vid skog och sjö tillåter oss tillmötesgå denna alla husmödrars önskan. De kunder som önska se huru härvid tillgår inbjuda vi att besöka arbetet härmed, en tur med vår ångbåt från Kungsholmstorg till Stora Essingen kan göras tur och retur på en timma.

H. M. Konungens Hovleverantör
Leverantör till
H. K. H. Hertigen av Södermanland
H. K. H. Hertigen av Västergötland
H. K. H. Hertigen av Nerike

Vördsamt
ESSINGE ÄNGTVÄTT
TVÄTT- OCH STRYKINRÄTTNING
Telefon: 336 42 STOCKHOLM Tel. Essingen 12
Lagning av all slags tvätt utföres på begäran.
Inlämning: Sibyllegatan 21. Tel. Ö. 822.

Stockholms Förenade Tvätt
Luntmakaregatan 94
STOCKHOLM. Tel. Vasa 34 22.
Specialité: Tvättning av överdragskläder.

Vi förstå mycket väl, att detta faktum för hrr politiker inom dagspressen och i riksdagen måste utgöra en källa till ständiga känslor av obehag. Då och då förnimmas uttryck av denna inom "politiska sfärer" påkomna oluststämning. Man hade aldrig räknat med möjligheten av att sanningen rörande det rådande judisk-bolsjevikiska partisystemet på "moderata", "liberala", "frisinnade", "socialister" och "kommunister" på det hänsynslösa sätt som genom Nationen skett skulle liggas upp inför offentligheten. Faktum tyckes rent av ha skapat en viss stämning av höggradig nervositet inom parlamentariska kretsar. Redan 1926 räknade man där uppenbarligen med tidningen såsom en faktor, varom bl. a. vittnade utskottsordföranden riksdagsman Holmströms vid nämnda riksdag under utskottsförhandlingarna gjorda underliga försök att förhindra reservations avgivande till förmån för en revision av Brattsystemet medels det från luften hämtade argumentet, att tidningen Nationen inom den närmaste framtiden komme att nedläggas, varigenom oppositionen mot Brattsystemet förmenades skola av sig själv upphöra, samt vidare nuvarande talmannen, riksdagsman Bernhard Eriksssons i Grängesberg upplåsande i andra kammaren under den stora spritdebatten vid samma års riksdag av ett längre stycke ur vår ledande artikel i nr:r 18 för den 20 april. Vad i den nämnda artikeln utsades var emellertid ingenting annat än sanningen. Det var 1926! Sedan dess har efter vad vi tro oss veta Nationen icke varit mindre observerad i riksdagen, om man också icke precis talat offentligt i debatterna om densamma. Bl. a. har från fullt tillförlitligt håll berättats oss om en episod i ett riksdagsutskott, där en socialdemokratisk representant skall ha talat kraftord mot det rådande storfinansiella regementet inom riksdagspolitiken och förklarat, att det var en skam, att det i landet blott funnes en enda tidning, nämligen Nationen, av vilken man finge veta sanningen. I år tyckes oluststämningen inom parlamentet ha nått en viss höjdpunkt. Vår tidning har rullat upp ett material rörande herrarnas på Helgeandsholmen och deras vänner-israeliternas spel, som det ju måste vara synnerligen obehagligt för Vederbörande att se offentligt framföra, särskilt så här inför valen, då man har att möta valmännen. Beteckande för den orosstämning, som för närvarande gör sig gällande inom den höga parlamentariska församlingen är utan tvivel nedanstående i trenne olika feta stilsorter publicerade "dementi" av riksdagsman Laurin i Bondeförbundets ledande organ, Svenska Landsbygden för den 2 juni:

Dementi.

"Då både i riksdagskretsar och även annars påstås att jag skulle vara föreläggare för tidningen *Nationen*, har jag härmed ärligt meddelat, att jag icke i någon form, direkt eller indirekt, har eller haft något ekonomiskt intresse i tidningen, eller nu eller någonsin förut vare sig skrivit eller inspirerat någon av nämnda tidnings artiklar.

Harald Laurin."

Aktstycket är nog så intressant, då det utgör en bekräftelse på vad vi förut visste, nämligen att Nationen är föremål för allsköns irriterande diskussioner i riksdagskorridorerna. Hr Laurin, som här är fullständigt oskyldig, har uppenbart utsatts för förföljelser och "jagats" såsom missfunkt för att ha haft något med vår tidning att skaffa, varför han sett sig nödsakad på dotta egenartade sätt offentligt "förklara" och försvara sig mot beskyllningarna, för att icke behöva riskera att bildlikt talat bli politiskt hängd. Synen är förvisso tragikomisk: Man jagar på mäfå stackars enskilda, förhållandevis oskuldsfulla riksdagsmän, i varje fall oskyldiga beträffande Nationens avslöjanden, och beskyller dem för att förlägga och inspirera vår tidnings artiklar. En sådan företeelse följd representerar ser sig till slut ingen annan råd än att offentligt deklarera sin oskuld i sitt partis ledande organ.. Episoden visar, på ett högst intressant rätt, att man inom riksdags- lika litet som inom pressvärlden är okänslig för de av oss framförda offentliga avslöjandena.

Den alltmera märkbara irritationen inom parlamentariska kretsar över Nationens hänsynslösa upplysningsarbete utgör i och för sig ett glädjande vittnesbörd om att vår kamp mot den härskande politiska lögnregimen icke är förgäves. Pressens "tystnadstaktik" har här gjort ett kompletl fiasko. Vi hava redan kommit ett gott stycke framåt på den väg, som leder till Nationens återupprättande ur det av Mörksens Makter organiserade allmänna förfallet. Det gäller nu att med all kraft fortsätta kampen! Det stora medlet heter: *Upplysning*. Genom upplysning i Sanningens anda ryckes grunden undan för lögnens och mörkrets krafter, vilka tvingas upphöra med sitt infernaliska spel till landets och folkets förstörelse, och i samma mån själva roten och upphovet till det onda, de hemliga intrigörernas och giftspridarnas ödeläggande verksamhet upphör, inträder samhället åter i sitt naturliga tillstånd av hälsa, auktoritet, kraft och utvecklingsmöjlighet. Varje svenskkännande man och kvinna måste med i det samt fosterländska upplysningsarbete, som här erfordras, om vi skola kunna komma loss ur den judiska bolsjevismens bojor. Varje enhängare och vän av de idéer, Nationen gör sig till tolk för, bör anse det som en plikt att göra vad i hans makt står och personligen medverka i arbetet. Den nationella restaurationstankens segor kan endast vinnas, om alla liktänkande hängivet samverka för det gemensamma stora målet. Fienden disponerar över de stora materiella resurserna; vi, som befinna oss på den andra sidan, förfoga dock över de maktmedel, som på längden gälla förmer än guldet: sanningsvapnet och tron på vår rättvisa sak. Fram med sanningen på alla områden av samhällslivet, i allt vidare kretsar, till varje hem, till varje medborgare! Fram med de linjer och de härande principer, som i framtiden måste följas i utvecklingen inom vårt land! Göre envar sin plikt!

Vid behov av
SLIPNING
vänd Eder med förtroende till
BROD. JOHANSSONS EFTR.
Slipers- & Reparationsverkstad
Jakobsbergsgatan 20, Stockholm.
Tel. Norr 204 15.
Vi rekommendera oss till slipning av alla slags Eggverktyg.
OBS.!. Noggrant arbete garanteras.

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:

Automatrestaurant
CYRUS
43 Nybrogatan 43

Automatrestaurant
ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2

Automatrestaurant
ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8

Automatrestaurant
GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51

Automatrestaurant
S:T ERIK
47 8:t Erikagat. 47.

Automatrestaurant
GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68

Automatrestaurant
BIRGER JARL
73 Folkungagatan 73

Frukost 1/2 9—1/2 8 Middag 1/2 2—7
Kväll 7—1/2 12 Inga drickspengar
Ingen spritservering

Körpiskor och Ridspön
Käppar och Remtyger
köpes bäst och billigast i
ALFRED ANDERSSONS PISKFABRIK
Beridarebansgatan 12 - Stockholm
Telefon Norr 11575

BRÖDET
På grund av dess överlägsna kvalité köpa
numera de flesta stockholmarna sitt bröd i
MELCHER LINDHOLMS BAGERI
5 Norrtullsgatan 5
eller hos dess återförsäljare.
Uppmana Eder leverantör att föra vårt fabrikat!
Hotell, Restauranger o. Caféer böra i eget intresse låta oss bliva Eder leverantör.
Telefoner: 850 48, Norr 1589.

Vid behov av
FOTOGRAFERING!
Glöm ej att anlita oss, då vi äro Specialister och erfarna fackmän inom branschen.
RING ENDAST NORR 75 45.
BILD-CE. ITRALEN
Drottninggatan 38, Stockholm

Södra Kungstornet,
Stockholm
Redaktör: ELOF ERIKSSON
Telefon: Norr. 5898 Norr 5899

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår ..... Kr. 10.—
Halvår ..... Kr. 5.25
Kvartal ..... Kr. 2.75
Lösnummer 25 öre.

Nr 24 (141) Fredagen den 15 Juni 1928. Årg. 4

LANDSKAP OCH LAGSAGOR.

En blick på Sveriges karta synes giva vid handen att landskapens gränser ej äro underkastade något tvivel. Så är dock på många håll fallet, beroende på att styrelseområdena skiftat under tidernas lopp.

Ursprungligen voro landskapen egna småkonungariken. Sammanslutna under storkonungen i Uppsala bibehöllo de till en början nästan oförändrat sin självstyrelse beträffande lagstiftning, lagskipning, administration och beskattning. Storkonungen var egentligen blott den gemensamme anföraren i krig. Längre fram fick han administrativ makt, som han utövade genom i landskapen tillsatta jarlar, stundom kallade hertigar.

I mitten av 1300-talet var jarlsämbetet nästan utdött. Landet indelades judiciellt i tio lagsagor, som klarast bibehöllo den gamla landskapsindelningen, fastän somliga lagsagor förstorats genom sammanslagning; administrativt i fögderier och län, vilkas storlek ideligen växlade, och kyrkligt i sju stift.

Stiften voro:

1) Uppsala ärkestift, som omfattade Uppland med Stockholm, Gästrikland, hela Norrland och Jämtland (även när detta landskap hörde till Norge). Ärkebiskopen var ej blott svenska kyrkans primas utan chef för de övriga biskoparna, vilket förhållande fortgick till Gustaf Vasas tid. Men på 1300-talet sorterade ärkebiskopen i Uppsala i sin tur under ett utanför rikets gränser befintligt ärkestift, nämligen Lunds;

2) Linköpings stift, omfattande Östergötland, Kalmar län och Småland med undantag av Värend (Växjö stift) samt Gottland och Öland;

3) Skara stift, omfattande landskapen Västergötland, Dal och Värmland;

4) Västerås stift, omfattande landskapen Västmanland och Dalarne;

5) Strängnäs stift, omfattande landskapen Södermanland och Närike;

6) Växjö stift, omfattande Värend.

7) Åbo stift, omfattande hela Finland.

Fastän hela Sverige, inklusive Finland i mitten på 1300-talet blott utgjorde tio stycken lagsagor, hade det lilla landskapet Öland särskild sådan. Lagsagorna utgjorde då följande:

1) Upplands, som omfattade Uppland, Gästrikland (som räknades till Svealand) och Hälsingland, såsom hela Norrland då kallades. Uppland utgör sammanslagning av tre gamla landskap, med var sin lagsaga, nämligen Tiundaland, Attundaland och Fjärdundaland, av vilket sistnämnda Gästrikland utgjorde en beståndsdel. Alltefter som Norrland blev befolkat, ökades Upplands domsaga med de nykoloniserade områdena.

Landskapen Tiundaland och Attundaland sammanslogos tidigare än de övriga delarna av Upplands lagsaga, och på gränsen mellan Tiundaland och Attundaland låg Mora äng, där gemensamt konungaval hölls för de båda landskapen och längre fram för hela Sverige.

Administrativt låg större delen av Fjärdundaland långa tider under Västmanland (fogden på Västerås' hus). Resten av Fjärdundaland tillhörde Trögds fögderi.

Andra fogdar inom Upplands lagsaga voro fogdarne på Svartasjö (Svartsjö), Almarnastäk (Stället vid Västeråsbanan), Uppsala kungsgård vid nuvarande Islandsbron i Uppsala, "Stockholms hus", Roden (Roslagen), Gaddaholm i Gästrikland, Faxaholm vid Södermahmn och Styresholm vid Ängermanälven. Av Norrlandslandskapen äro Hälsingland, Mädelpada (Medelpad) och Jämtaland (Jämtland) de äldsta.

Åland räknades till Sverige och var ursprungligen ett särskilt landskap, sedan en del av Uppland. Där skipades rätt efter Upplandslagen, under det i Finland gällde, för kustområdena: Österbotten, Egentliga Finland, Nyland etc., hälsingelagen och för de inre delarna av Finland karelsk rätt. Åland styrdes av hövidsmannen på Kastalaholms (Kastelholms) slott, under det Finland var uppdelat mellan fogdarna på Åbo hus, Kumo kungsgård, Korsholm, Tavastehus, Raseborg, Nyslott och Viborgs hus.

Inför Folkförbundets rapportörer skötte svenska regeringen Sveriges sak på ett övermåttan ytligt sätt, endast förlitande sig på att den svenska befolkningen var i majoritet på Åland: det påpekades icke ens, att Åland först varit ett svenskt landskap och därefter ett ryskt landskap; att varken svenskar eller ryssar någonsin betraktat Åland såsom en del av Finland. Ryska statsarkivet innehade viktiga handlingar, som närmare belyste detta sakförhållande, och handlingarna voro till salu.

2) Västmanlands lagsaga, bestående av Västmanland, intill Arbogaån, och Dalarne. Administrativt styrdes lagsagan av fogdar på "Laglösa köpungs hus" (Köping), Västerås hus och Borganäs fäste.

3) Nerikes lagsaga, bestående av det nuvarande landskapet Närike och Nora bergslag. Det gamla landskapet Nerike har aldrig varit så obetydligt, som det numera utritas å kartor, utan snarare alltid, även i hedenhös, sammanfallit med Örebro län. Att norra delen av landskapet haft på grund av därstädes idkat bergsbruk ett särskilt namn, Nora bergslag, har givit anledning till missuppfattning hos historici och geografer.

4) Södermanlands lagsaga, sammanfallande med landskapet av samma namn med det lilla undantaget, att Årsta i Sotholms härad tillhörde Tyska orden i Livland, vars ordenskommendör sålunda skipade rätt på en svensk lantegendom.

5) Östgöta lagsaga, omfattande nuvarande Östergötland samt hela Kalmar län (med undantag av Öland) samt de nordligaste socknarna av Småland. Med stor sannolikhet var det gamla småkungariket Östergötland i verkligheten så stort, vadan de nuvarande kartorna torde vara felritade rörande gränsen. Såsom skäl för detta påstående, förutom att östgötalagen gällde i fastlandsdelen av Kalmar län, kan bl. a. anföras från språklig synpunkt, att gårdsnamnen på östgötakusten och Kalmar län bildats på samma sätt t. ex. alla de ställen, som sluta med stavelsen -rum. Missuppfattningen om Östergötlands gränser har sannolikt uppkommit därigenom att redan från den tidigare medeltiden fogdarne på Kalmar hus och Stäkeholms hus (vid nuvarande Västervik) förvaltade landsändan från Tjust till Södra Möre; Tjust lydde under Kalmars fögderi, tills Albrecht av Mecklenburg uppförde Stäkeholm.

6) *Ölands lagsaga.* År 400 efter Kr. var Öland det rikaste landet i Norden, och storbönderna där byggde åt sig 30 meter långa hus i hallkonstruktion. Ännu under den tidigare medeltiden var Öland, som har det bästa klimatet i Sverige, vad Skåne är i våra dagar, det mest omtyckta sätet för högadeln. Drottning Margareta, en klok och förutseende kvinna, fruktade, att öländska stormän förr eller senare skulle proklamera landet såsom självständigt hertigdöme, och lät för att förebygga denna möjlighet för kronans räkning uppköpa alla herrgårdar på Öland, därvid lämnande storartade soulagements på fastlandet. Under den senare medeltiden var Öland, vad nutilldags Borås och Norrköping äro, centrum för Sveriges ylletillverkning.

Lagmansrätten på Öland upptog i andra instans mål från summa

(Forts. å sista sid.)

Judefrågan i Danmark.

Av ERWIN BRANDT,
Köpenhamn—Hellerup.

Det är icke vidare längs sedan, då det i det lyckliga Danmark icke fanns judar. Först omkring år 1660 var Konung Fredrik III tvungen att giva judarna tillstånd att bosätta sig i Danmark. Detta skedde, då Fredrik III efter sitt olyckliga krig med Sverige, vari Danmark förlorat sina östra provinser (det nuvarande Sydsverige), behövde ett lån, för att återuppresa sitt ruinerade land. Man ser således, att redan på den tiden en konung var hänvisad till judarna för anskaffande av ett lån.

Omkring 200 år senare, återigen efter ett förlorat krig, denna gång med Österrike och Preussen, alltså år 1864, började judarna på danskarna inympa sin upplösande anda. Detta blev så mycket lättare för dem, som efter det förlorade kriget nationalandan i Danmark försvagats och en allmän depression och desillusionering inträtt därstädes. Detta förstodo judarna att utnyttja till sin fördel, och de lyckades också att med sin semitiska anda grundligt besmitta det sunda danska folket. Det kallade man "Andlig befrielse", och dess profet blev den kände rasjuden Georg Brandes.

Vad judarnas antal beträffar, så lär oss statistiken, att det i det sista året före kriget fanns 5,500 judar i hela Danmark, således icke ens 2 pro mille. Men eftersom de flesta statistiker över judarna ej motsvara verkligheten, torde också denna siffra ej vara exakt, i synnerhet som många israeliter uppträdde som ryssar, polacker, tyskar etc. och därför ej blevo medräknade. Siffran 5,500 torde nog böra multipliceras åtskilliga gånger för att ge en riktig föreställning om judarnas styrka.

De flesta av de danska judarna leva företrädesvis i huvudstaden Köpenhamn och endast en ringa procent i landsorten. Till sitt övervägande flertal höra judarna i Danmark till bourgeoisien. Det vimlar här av judiska advokater och läkare, men talrikast företrädda äro judarna bland grosshandlarna, fabrikssägarna, fabriksledarna och naturligtvis bland bankirerna. Inom pressen äro judarna starkast representerade, och till och med bland det kristna prästerskapet kan man finna dem.

Som jag redan sagt, infördes den judiska andan i Danmark genom Georg Brandes. Det skulle föra för långt att här beskriva hela hans verksamhet, jag skall nöja mig med att i några få ord sammanfatta hans andes väsen. Fanan, som denne hebré hissade, förde följande motto: "Tankens frihet, fri kärlek, förakt för allt nationellt, hat till religionen (för ett år sedan utkom först hans gemena bok "Legenden om Kristus" eller något liknande), förakt för allt gammaldanskt, kort

(Forts. å sista sid.)

Finansalliansen Kuhn, Loeb & Co., Newyork—M. M. Warburg & Co. Hamburg.

(Ur artiklar i "The Dearborn Indenpendent".)

De judiska bankirerna hava icke fullständigt ekonomiskt herravälde i Förenta Staterna. Utan allt tvivel sträva de därefter, på flera områden hava de det redan — men icke på alla. Under alla förhållanden utgöra de en hemsk makt och med sina internationella förbindelser äro de ett politiskt problem av sådan betydelse, att det icke ligger något lugnande därutinnan, att de ännu ej fullständigt nått maktens tinnar.

De stora judiska bankjudarna i Förenta Staterna äro "importerad vara"; många av dem äro ännu av så sent ursprung, att man kan följa deras utveckling ända från dagen för invandringen. Och känslan av att man har med främlingar att göra förstärkes därigenom att de bibehållit sina transoceaniska förbindelser. Å andra sidan är just denna internationella samverkan mellan bankirhusen i de olika världsdelarna den starkaste faktorn i deras finansiella makt.

De fyra mest betydande namnen i den judisk-amerikanska finansen under det senast gångna seklet äro *Belmont, Schiff, Warburg* och *Kahn.*

August Belmont kom till Förenta Staterna 1837 som huset Rotschilds ombud. Hans födelseort var Frankfurt am Main, och genast han inkommit i Amerika började han befatta sig med politik och var under den kritiska tiden 1860—1872 ordförande i den s. k. nationaldemokratiska kommittén. Hans representerande av Rotschilds intressen var mycket givande för detta hus, även om de dåvarande lånetransaktionernas omfång jämförda med de nuvarande var jämförelsevis litet.

Jakob Schiff är en annan judisk bankir, som kom till världen i Frankfurt am Main. Sedan han gjort sina första lärospån i sin faders kommissionskontor (även fadern var en av Rotschilds agenter), kom han 1865 till Förenta Staterna. Hans firma blev en av de huvudkanaler, genom vilka tyskjudiskt kapital flöt in i amerikanska företag och hans verksamhet skaffade honom en position på många viktiga områden av det amerikanska näringslivet i synnerhet i järnvägar, banker, försäkrings- och telegrafbolag. Han ingick giftermål med judinnan Theresa Loeb och blev så småningom chef för judefirman Kuhn, Loeb & Co.

Även Schiff befattade sig med politik och var troligen den drivande kraften i den politiska kamp, genom vilken kongressen och presidenten 1911 för en rent politisk fråga skull, som man skickligt givit en rent amerikansk anstrykning, tvungos att avbryta handelsförbindelserna med det då i vänskapligt förhållande stående Ryssland. Han gjorde under rysk-japanska kriget den sistnämnda parten ovärderliga tjänster men säges på grund av japanak fintlighet ha svikits i sina beräkningar att erhålla en alltför stor goticgörelse för sina prestationer.

Schiffs kompanjon i firman Kuhn, Loeb & Co. är juden *Otto Kahn,* som i högre grad än någon av de båda förutnämnda är internationalist och ständigt arbetar med hemlighetsfulla affärer av internationell art för firman och judendomen i dess helhet, synbarligen på grund av sin stora kännedom om flera länder. Han är född i Tyskland, stammar likaledes från den Frankfurterska finansskolan och har förbindelse med det därvarande judiska bankirhuset *Speyer.* Hans stats-medborgarskap är säkert för åtminstone ett land, England. Av stort intresse är härvidlag de vittnesbörd, som finnas i amerikanska senatens protokoll nr 7 och 76 1914 från två förhör:

I) Senator Bristow: "Huru många av dessa delägare i firman (Kuhn, Loeb & Co.) äro amerikanska medborgare, eller äro de det allesammans . . .?"

Mr Warburg: "Alla äro amerikanska medborgare utom mr Kahn."

2) Senator B.: "Alla medlemmar i er firma utom mr Kahn äro således amerikanska medborgare?"

Mr Warburg: "Ja, alla utom mr Kahn."

Senator B.: "Har mr Kahn någonsin varit amerikansk medborgare?"

Mr W.: "Nej."

Senator B.: "Aldrig?"

Mr W.: "Nej, han är brittisk medborgare."

Senator B.: "Han är alltså brittisk medborgare?"

Ordföranden: "Han lever ju i England, inte sant?"

Mr W.: "Nej. En gång tänkte han, att han skulle bosätta sig i Europa, och det var, när det blev fråga om, att han skulle inväljas i parlamentet; han ångrade sig emellertid och stannade kvar i F. S-na.

Senator B.: "Var han inte en gång uppsatt som kandidat eller åtminstone tillämnad att bli kandidat vid parlamentsvalen?"

Mr W.: "Nej, det var han icke; men det var tal om det; det hade framkastats ett förmodande därom, och han hade fått denna idé i huvudet. Någonting hade skrivits därom i tidningarna."

(Forts. å sid 5.)

"Frihet för folken."

För Nationen av J. L.

Så lyder rubriken på en broschyr utgiven av rabbinen Rutherford, "president" i ett bokförlag i Brooklyn, U. S. A., som kallar sig "Internationella Bibelstudiesällskapet". Det bibelstudium detta sällskap satt som mål för sin verksamhet, är det kända judiska tillvägagångssättet att under vilseledande beteckning utbreda judiska åsikter, samt såsom i föreliggande fall förhärliga judeguden Jahve genom att inblanda honom i den kristna religionsåskådningen. Det är förvånansvärt med vilket nit de judiska rabbinerna intressera sig för kristendomen, icke med avsikt att tillägna sig dess etiska begrepp, utan utesluta nde för att sprida förvillelse och söndring inom de kristna lederna, i förhoppning om att dock slutligen kunna tillintetgöra den för Jahves "utvalda folk" så förhatliga kristna läran. Dessa Jahves kringvandrande mammonstillbedjare kunna nämligen aldrig förlika sig med kristendomens grundsatser. De ha antagit människohat, hyckleri, lögn och bedrägeri såsom dogma i sin religion, egoism och materialism såsom livsmål, och en mordgirig, blodtörstig ande såsom gudsbegrepp, kort sagt, det är samma folk, som Jesus betecknade med djävulens barn (Joh. 8: 44). Hela detta folks utveckling enligt världshistorien intill våra dagar vittnar uteslutande om ett rovriddaresystem utan like. Revolutioner och omstörtningar av all kulturell ordning och samhällsanda jorden runt betecknа dess väg, men ändock har det panna att utlova "Frihet för folken". Behöva vi påminna om alla de medvetet lögnaktiga löften och skönmålningar om "frihet, jämlikhet och broderskap" som på sin tid förberedde den franska revolutionen, samt om den frihetens guldålder som ställdes i utsikt för den judiskt ledda revolutionen i Ryssland, Ungern och Tyskland, men som i verkligheten var *inledningen* till de kristna folkens förslavande under judedömets spira?

Det hycklande prat, som judarna och deras frikostigt avlönade lakejer slösa på en godtrogen allmänhet, användes endast för att förvilla de kristna folken. I sitt förord till den ovannämnda broschyren förordar rabbinen Rutherford "världsmakternas försvinnande" d. v. s. avskaffandet av den kulturella statliga samhällsordning, som de kristna folken uppbyggt, för att på dess ruiner grunda det judiska världsherraväldet. "Då världskriget slutade, blev praktiskt taget alla friheter gemene man frånta gna", säger Rutherford. Ja, emedan judarna togo hand om alla fria och rättigheter, vilka de fortfarande använda till sin egen fördel, i synnerhet i deras numera förlovade land — Ryssland. Det torde väl ej vara hr Rutherford obekant, hur den judiska friheten där tillämpas? Enligt trovärdiga meddelanden har där den judiska tjekan under sin tioåriga omsorg om folkens "frihet" hunnit med att utplundra landet samt att mörda ca. tio miljoner människor, varav "sydeuropas bödel", juden Bela Kun, har sjuttiotusen människoliv på sitt samvete, enligt en artikel i Göteborgs Handels- och Sjöfartstidning av den 18 maj d. å. Beträffande den Rutherfordska broschyrens innehåll för övrigt, så kan varje sann kristen utan svårighet däri finna det vanliga judiska knepet tillämpat, vilket består i att tillskriva andra folk de dåliga samhällsnedbrytande egenskaper, som just äro de utmärkande för Jahves "egendomsfolk". Ett par exempel på Rutherford-broschyrens tendens må här i korthet anföras: "Kristendomen är djävulens organisation, vilken han begagnar för att hålla folken i underdånighet". "Djävulen förmådde några att dyrka vad som helst utom Jehova". "Det faktum att ett av hans namn är Härskarornas gud Jehova betyder att han har en mäktig här av heliga (?!) änglar, vilkas lust det är att ägna honom fullständig lydnad" (vid judarnas mordorgier!). "Kristendomen är själva höjdpunkten av djävulens organisation". "I överensstämmelse med den fastställda gudomliga regeln vill Jehova, innan han krossar kristendomen, vederbörligen bringa detta sitt uppsåt till dess kännedom". "Må envar..... med glädje frimodighet bevisa sin kärlek till gud genom att begagna sig av varje tillfälle att bära vittnesbörd om att Jehova är Gud". Dessa ordagrant återgivna uttryck stå att läsa å sidorna 41, 46, 48, 58, 59. Vad skall månne "kristenhetens" representanter svara på en sådan oerhörd utmaning från Antikrist? Här kan sannerligen Jesu ord finna tillämpning: "Om dessa tiga, skola stenarna ropa" (Luk. 19: 40). Avsikten och ändamålet med rabbinen Rutherfords broschyr är med äkta judisk cynism ädagalagd, nämligen att utplåna det kristna gudsbegreppet: Jesu Himmelske Fader och i dess ställe upphöja: Härskarornas gud, Jehova med hans mordänglar i spetsen för judafolket, efter gam-

(Forts. å sid. 5.)

Partihandeln med rusdrycker.

Översikt av gällande författningar.

(forts. från nr 23)

Statsrådet Thorsson anförde i frågan, huruvida jämte det bolag, som var avsett att handhava den huvudsakliga partihandeln, borde få finnas partihandelsbolag med mera begränsade uppgifter, följande:

"De sakkunniga hava åt sitt förslag beträffande § 12 givit en sådan formulering, att därigenom lämnas åt kungl. maj:t att bestämma bolagsantal. Med utgångspunkt från de nuvarande förhållandena hava = . — de sakkunniga uttalat sig för att två av Spritcentralens dotterbolag, vilka huvudsakligen bedriva handel med viner, jämväl skulle erhålla partihandelsrätt. De sakkunniga hava emellertid ansett det vara förtjänt att undersöka, huruvida icke i framtiden dessa bolag, liksom vissa andra dotterbolag, borde uppgå i Spritcentralen. Kontrollstyrelsen däremot har ansett, att allesnast ett bolag borde få för framtiden bedriva partihandel, men att såsom en övergångsanordning ytterligare två bolag borde få under de närmaste åren bedriva sådan handel.

Ehuru det enligt min uppfattning måste anses uteslutet att inrätta flera med varandra konkurrerande partihandelsföretag, lärer det med hänsyn till vininporten föreligga vissa skäl, att ett särskilt bolag, vilket lämpligen torde böra vara dotterbolag till det bolag, som utövar partihandeln i allmänhet, handhar den väsentliga handeln med viner. Det kan även tänkas, att man kan vilja bilda ett mer eller mindre fristående bolag för utövande av partihandeln med spritdrycker och viner, avsedda att användas för särskilda ändamål. Alldeles oavsett vilket bolag, som kommer att erhålla rätt till partihandel med rusdrycker, vill det därför synas, att det icke kan vara lämpligt att i rusdrycksförsäljningsförordningen begränsa antalet partihandelsutövare.

Vad särskilt angår de till Spritcentralen anknutna dotterbolagen, har enligt erhållen uppgift Spritcentralen redan vidtagit åtgärd i syfte att sammanslå A.-B. Tegnér & Wilcken, som därefter skulle träda i likvidation, med A.-B. J. D. Grönstedt & Co.

Av dotterbolagen A.-B. Astra, Apotekarnas kemiska fabriker och

(Forts. å sid 5.)

Den 15 Juni

Landsorten och den hotande katastrofen.

Ju mera tiden framskrider desto mera uppenbart blir det, att den, som skall bjuda Sveriges folk räddningen ur Revolutions-Israels klor, där det nu hotar att kvävas till döds, är den svenska landsorten. Vi skola åter en gång bevittna en upprepning av historien. När riket och de höga herrarna i riksledningen glömde sina plikter mot folket och landet svävade i fara, var det alltid landsbygdens folk, som med bevarad känsla för sitt eget såväl som det gemensammas väl ingrep i händelseutvecklingen och åter ställde till rätta. Fordomdags lät sig detta vida lättare göra samt med långt enklare medel än i dag, då samhället organisatoriskt nått en utveckling, som gränsar till fulländning. Ty härigenom har även möjliggjorts en ren organisering av destruktionen och förfallet i den vidaste utsträckning. Vårt svenska folk, som ju i sig självt är ett moraliskt högtstående folk och har stolta traditioner att blicka tillbaka på, har svårt för att sätta sig in i den verklighetssituation, vari det i dag befinner sig, det har svårt för att fatta, att det på sätt som skett av sina högtbetrodda ledare grundskojats och förts bakom ljuset. Men just därför bliver dess sunda reaktion, den dag sanningen allmänt varder uppenbarad, så mycket mera medveten och kraftfull!

Sedan länge styr här i landet med de officiella såväl som de inofficiella statsmakternas goda minne under beslöjade former den på svenska folkets andliga och materiella förstörelse samt underkastelse under sitt välde inriktade judiska världsmakten. I demokratiens, proletariatets och antikapitalismens namn skedde Den Gyllene Kalvens storslagna intåg och högtidliga placering under den svenska tronhimmeln. Aldrig tidigare har i Sveriges land maken till falskspel bevittnats. Det internationella judiska kapitalets herrar, som voro de, vilka dirigerade den "proletära" "frihetskampen", på det hänsynslösaste hetsande massorna mot de klasser av folket, som här tidigare representerat den ekonomiska och intellektuella överhögheten, lyckades medels allsköns fagra löften att locka de egendomslösa att rycka in i kampen för Guldkalvens "heliga" sak här i landet. Med det resultat vi nu ha att bevittna: Israel är i dag den suveräne härskaren, som i Sverige funnit ett sannskyldigt Kanaan. Land och folk hava förts ut i en fullkomligt vansinnig ekonomisk och kulturell politik, som bragt oss i en statlig skuldsättning på miljarder till den internationella judiska ockrarfinansen. I en falsk idealitets namn har vår gamla hedervärda svenska kultur förrätts och ersatts med en omoralisk och tom judisk skenkultur i kubismens tecken. I frihetens och humanitetens förmenta intresse ledas vi steg för steg mot det stora målet för den härskande kosmopolitiska aeran: den revolutionära bolsjevismen, som definitivt skall utplåna det svenska nationalsamhället samt göra Sverige till en "sovjetistisk" provins under Israels drömda världssjälvhärskardöme. Och intet tvivel råder, att ej den stora folkfienden-usurpatorn, som redan lagt under sig den svenska samhällsmaktens alla mera betydande instanser, också kommer att lyckas i sina planer på landets bolsjevisering och de kulturförande klassernas utrotande i svärdets och bilans tecken, därest ej de ansvarskännande ute i landet, *nationens hopp i detta nu*, veta sin plikt och på allvar ingripa i händelsernas utveckling.

Ja, till folket ute i landet står nu nationens hopp. Erövraremakten, Revolutions-Israel, som i halvt annat århundrade här varit i intensiv verksamhet för Sveriges och svenskarnas läggande under sin spira, har hittills framför allt koncentrerat sin aktion på erövringen av landets centrala myndigheter samt övriga maktcentra i huvudstaden. Det har tvingat konung, regering och riksdag att underkasta sig och avvaktar nu bara tillfället för den definitiva segerns proklamerande medels bolsjevikrevolutionens genomförande. Det ledande upplysningsväsendet och praktiskt taget alla de stora i huvudstaden förlagda riksorganisationerna, representerande skilda grenar av svenskt samhällsliv, ekonomiska, kulturella och ideela, äro likaså bragta till underkastelse. Ja, själva den kristna kyrkan är bunden av hänsyn, nödgad att tiga och intet yppa för folket rörande sanningen av vad som f. n. är å bane i Sveriges land. Erövringen skulle alltså vara genomförd. Men räkningen gjordes upp utan världen. Folket ute i landet har åntligen börjat vakna och genomskåda den jättelika svindel, det blivit utsatt för. Landsortens befolkning, som ej i samma höga grad som rikshuvudstadens hunnit däras av den regerande Guldkalven och ännu bevarar svenskheten oförvanskad, utgör i detta nu den hoppgivande punkten. Folket ute i landet är det också, som skall giva Sverige räddningen i det svåraste läge, vari det hittintills i historisk tid befunnit sig! Det svenska fosterlandet, arvet från fädren, är en gemensam tillhörighet ej mindre för kroppsarbetareklassen, arbetarna och bönderna, än för de folkelement, som mera representera de svenska kultur- och företagareklasserna. Sveriges historia i det förgångna liksom i det tillkommande är alla svenskars gemensamma egendom. Ur folkets djupaste skikt hava nationens största historiska gestalter gått fram, och i arbetet för landets ära och storhet skall även i framtiden tävlan vara fri.

Den store folkfienden, judemakten, som nu topprider Sveriges folk och steg för steg leder det mot katastrof i bolsjevismens tecken, koncentrerade såsom nämnt främst sina ansträngningar på att inringa och lägga rikshuvudstaden under sin spira. Sedan detta väl var gjort, skulle spelet vara klart, räknade man ut. Genom att bringa det centrala pressupplysningsväsendet under sitt välde lyckades man förvärva ett fast grepp om opinionsbildningen, som garanterade härskarställningen inom hela landets upplysningsväsen. Ty tidningarna ute i landet voro, även där de befunno sig i privat ägo utanför den centrala "upplysningssfären" dock hänvisade till att följa parollerna från de officiella partiledarstanserna och informationscentralerna samt att följa de allmänna riktlinjer, som från de nämnda centra i huvudstaden påbjödos. På sistone har man emellertid inom ledande judiska kretsar ha kommit under fund med att denna ordning ej är tillräckligt betryggande, varför energiska ansatser sedan någon tid tillbaka lära vara å bane att genom inköp av landsortstidningar direkt lägga under sig jämväl de tidningar ute i landet, som lyckats bevara sitt obesmärkande och ännu befinna sig i enskild ägo. Gentemot denna fara måste allvarligt varnas. Skulle planen på jämväl landsortspressens i dess helhet läggande direkt under den judiska maktens realiseras, komme detta i höget betydande grad att öka faran för bolsjevismen i Sverige. Aldrig så frikostiga anbud från mer eller mindre okända köpare böra avvisas av tidningsägarna ute i landet, ty dylika kunna med allt skäl misstänkas härröra från den på svenska pressens monopolisering för egen räkning arbetande judebolsjevismen. För landsortstidningar i mera blygsamma omständigheter kan det ju vara frestande att acceptera generösa köpeanbud, men i sitt eget och i hela rikets intresse böra de i detta nu icke släppa ifrån sig något av sina befogenheter, ty den dag, svenskheten står alldeles utan språkrör här i landet, kan kampställningen gentemot den judiska bolsjevismen komma att gestalta sig förtvivlad. Den faktiska situationen tvingar oss att göra klart för oss att vi närma oss det ögonblick, då avgörandet skall ske, huruvida svenskarna eller judarna för framtiden skola regera i Sverige. Förvisso kommer landsorten att härvid spela en utslagsgivande roll. För dennas fullgörande fordras emellertid, att landsorten har till sitt förfogande hela det upplysningsväsen, som där ännu befinner sig i svensk mans ägo. Våra svenska landsortstidningar hava i regel alltför blint följt den judiskcrade, korrumperade huvudstadspressen och ej tillräckligt genomskådat den förkatliga roll denna i senare tid spelat såsom ett rent redskap i de svenskfientliga intressenas tjänst; den har fogligt böjt sig för de "auktoritativa" rösterna från rikshuvudstaden, vilka numera alls icke äro att betrakta såsom några auktoritativa röster, värda att respekteras eller efterföljas.

Landsortspressen har genom att reagera i sund, moralisk anda här en uppgift av största mått att fylla, som den bör sätta en ära uti att utföra. Den bör låta sig angeläget vara att bryta med den av "det centrala pressväsendet" inaugurerade förfallets utveckling samt åter bringa det svenska folkupplysningsväsendet in på sunda och naturliga banor. Tidningspressen i vårt land bör återföras från dess nuvarande falska roll i de folkfientliga, folkförstörande makternas tjänst till dess ursprungliga uppgift i den svenska allmänhetens tjänst, vilken ju framför allt var *att* sprida sann upplysning, *att* på moralisk grund förmedla nyheter och återgiva rådande, oförfalskade tänkesätt och stämningar bland folket samt *att* i olika viktiga frågor leda den allmänna opinionen i sanningens och rättfärdighetens anda. En upplysningsväsendets renässans i denna riktning är helt enkelt ett livsbehov för vårt folk, om det skall förmå att stå i tidens stormar. *Må den svenska landsortspressen här veta sin historiska mission!*

PRESSKONSERTEN

Arbetarrörelsens radikalisering.

Såsom kunde förväntas kom årets stora socialistiska kongress att i likhet med sina föregångare röra sig på det judisk-ideologiska, demagogiska planet. Den stora striden kring Ledaresysslan, "arvet från Branting," som världen så länge gått i spänning på, blev alls icke av. Saken var helt behändigt arrangerad i förväg, så hrr Engberg och Höglund behövde inte göra sig besvär: Per Albin blev enhälligt korad till hövding. Parollerna vid kongressen voro inriktade på fortsatt energisk kamp för Revolutions-Israels "heliga" sak i Sverige: ytterligare försvarsnedskrotning, fortsatt kraftig kamp mot det svenska borgardömet (till vilket naturligtvis icke räknas de hrr israeliter, Bonnier, Ehrenpreis, Aschberg etc., som ju sortera under den mosaiska lagen) samt slutligen intimaste samverkan med Moskva. Den borgerliga pressen ser i kongressen, dess allmänna ståndpunktstaganden och beslut en radikalisering av den svenska arbetarrörelsen. Hrr Ekmans och Lövgrens visade utomordentliga älskvärdhet mot Moskva och dess höga beskyddare här i landet, den Bonnierska sfären, har tydligen icke förfelat sin verkan.

Nya Dagligt Allehanda (h) bedömer den stora socialistkongressens facit sålunda:

> Den utåt manifesterade enigheten mellan de nya dirigenterna bör måhända icke till sin betydelse överskattas. Men det vore å andra sidan farligt att hängiva sig åt några illusioner om en dragkamp dem emellan, som hotade spränga socialdemokratiska partiet. Konkurrensen dem emellan är en ren maktstrid, ingen principeller ideстrid. Kampen mot kommunisterna vill ingen av dem på allvar taga upp; båda förmena sig lättast kunna hålla kommunisterna i schack genom tävlan i radikalism(!). Betecknande nog höjdes på socialistkongressen heller ingen enda röst mot en valsamverkan med Moskvas legohjon.

Det kan sålunda icke råda något tvivel om att socialistpartiet i år går till val väsentligt radikaliserat, med väsentligt frånare och fientligare inställning till den bestående samhällsordningen. Den tidigare åtminstone på vissa håll förefintliga känslan av ansvar för rikets yttre och inre säkerhet, för upprätthållande av ordning och laglydnad är som bortblåst. En röd majoritet i andra kammaren kommer, att döma av vad på den nu avhållna kongressen förekommit, icke att taga några som helst hänsyn eller sky några medel för realiserande av till samhällets omstörtning syftande krav. Ur denna synpunkt har kongressen lämnat ett för det borgerliga Sverige synnerligen lärorikt besked.

För den genom den avhållna socialistkongressen manifesterade radikaliseringen av den svenska arbetarrörelsen ha givetvis samtliga våra nuvarande partier delі ansvaret, därigenom att de faktiskt medgivit Israel full revolutionsrätt i Sverige samt tillåtit Höga Vederbörande att här hålla sig med eget revolutionsparti, egen vapenutrustad hemlig revolutionsarmé samt en av lagen skyddad revolutionsenklav i rikets huvudstad. När de "borgerliga" partiledarna nu komma och oja sig över arbetarrörelsens radikalisering, kan självfallet ingen taga deras klagolåt såsom allvarligt menad, eftersom de själva med sitt handlande direkt framprovocerat den ifrågavarande radikaliseringen, vilken ju kan sägas vara tillkommen på deras egen beställning. Svenska folket är icke alldeles så enfaldigt, som Herrar Partiledare av Israels nåde gå och föreställa sig.

Arbets- och näringsfrihetens skyddande.

Allmänna Valmannaförbundets i dagarna tagna initiativ i riktning mot skapande av skydd för arbets- och näringsfrihet i landet förefaller att ha tillkommit vid sidan av Den Demokratiska Överhögehetens dispositioner. Utvecklingen inom fackföreningsväsendet har i senare tid tagit former, gentemot vilken alla reflekterande medborgare måst reagera. Det är knappast en dag för tidigt att något på allvar åtgöres mot de på området florerande skandalösa missförhållanden, som förvandlat individens frihet till en tom illusion. Högerns initiativ har helt naturligt vållat raseri i det socialistisk-kommunistiska lägret och sura miner i det liberalfrisinnade, vilket senare ju endast skiljer sig från det förra i taktik och form. Nya Dagligt Allehanda (h) kommenterar Valmansförbundets initiativ i en ledande artikel:

> Allmänna valmansförbundets initiativ till skydd för arbets- och näringsfriheten har fått ett mycket onådigt mottagande från borgerligt vänsterhåll. Man bestrider visserligen icke, att en aktion mot fackföreningsrörelsens oarter, dess despotism och tyranni mot självständigt tänkande kroppsarbetare och smärre näringsidkare, är påkallad. Tvärtom, både Svenska Morgonbladet och Dagens Nyheter intyga, att enskilda fackföreningar ofta godtyckligt förfölja och trakassera folk i deras lovliga yrkesutövning, och att fackföreningsrörelsens maktställning emellanåt utnyttjats på ett otillbörligt, rätten och friheten kränkande sätt. I princip synes alltså ingen meningsskiljaktighet vara för handen.
>
> Men när det gäller att i handling omsätta denna beredvillighet att bekämpa fackföreningsövergreppen, framträder en grundläggande olikhet mellan den liberala och den konservativa uppfattningen. Man igenkänner samma motsättning, som under åren 1911—14 så starkt framträdde i fråga om försvarets ordnande... Spörsmålet om skydd åt arbets- och näringsfriheten är på visst sätt en inre försvarsfråga. Det gäller ytterst och i grunden ingenting mindre än om den enskilde jämlikt svensk grundlag och allmän lag skall äga rätt att själv bestämma över sin arbetskraft, att själv bestämma om han på erbjudna villkor skall utföra ett arbete eller ej, att själv bestämma, om han vill låta sig enrolleras i en fackförening eller ej — eller om allt detta skall diktatoriskt avgöras av vissa arbetarsammanslutningar... Man vill icke komma fackföreningsrörelsen som sådan till livs, än mindre förklara krig mot arbetarnas naturliga strävan att höja sin levnadsstandard. Löne-nivån blir en sak, som får göras upp mellan arbetarnas och arbetsgivarnas organisationer; i sista hand kommer den självfallet att bestämmas av industriens bärkraft. Men man vill, att övergrepp, bevisliga övergrepp, skola beivras, att folk, som utan varje skymt av rätt förföljas, skola skyddas och hjälpas, att utslag av godtycke och tyranni skola bringas till allmänhetens kännedom på det opinionen må kunna bestämt och kraftfullt reagera.

Detta program är ett allmänt medborgerligt program, dess förverkligande är ett samhälleligt intresse. Tvivelsutan hade det därför varit önskvärt, att en organisation kunnat åvägabringas, som varit "fri från varje partipolitisk anstrykning" (Svenska Morgonbladet). Företagna undersökningar ha emellertid visat, att överkomliga svårigheter upprest sig för bildandet av en sådan organisation. För högern har det under sådana omständigheter fallit sig naturligt att genom sin rikssammanslutning taga hand om saken, helst arbetets och näringarnas frihet är en av de viktigaste bland högerprogrammets aktuella punkter. Dagens Nyheter har betecknat detta beslut som "ett huvudlöst projekt", ett "politiskt klumpedunseri", vittnande om att högern har en "låg tanke om den svenska valmanskårens intelligens". Ettrigheten på detta håll synes oss svårligen kunna förklaras annat än som ett utslag av nervositet. Liksom i försvarsfrågan 1914 är man ytterst villig att göra något — i ord. Men liksom under försvarsstriden fasar man icke för någonting mera än för deras åtgärder, som taga fraserna på allvar och skrida till aktion. Mot handlingens och viljans representanter mobiliseras alla språkets invektiver; de överösas med kaskader av ovett för sitt bristande psykologiska förstånd, sin framfusiga påträngdhet. Om det funnes ett spår av befogande i denna kritik, skulle irritationen vara komplett överflödig; företaget kunde då lämnas att självdö. Men nu vet man, att så icke är fallet. Man vet, att allmänheten är förbittrad och oroad över blockadterrorn, att ett energiskt ingripande mot denna skall hälsas välkommet långt in i arbetarlägret. Därav måttlösheten i ordvalet, därav den fräna behandlingen av ett initiativ, som i flera år så åt säga legat i luften. En kritik av det slaget kan självfallet icke tagas på allvar. Den har dömt sig själv till att bliva ett åtlöje för hela den tänkande allmänheten.

Man fäster sig vid tidningens tillkännagivande, att försök först gjorts att få till stånd ett initiativ på rent opolitisk grund men att dessa stött på oöverstigligt motstånd — något som man ju med kännedom om de rådande förhållandena knappast har anledning förvåna sig över. Man får blott hoppas, att Valmansförbundet skall visa sig redoboget att inskrida ej endast mot den monopolism det här gäller utan mot den under Revolutions-Israels hägn på alla områden och framför allt inom den ekonomiska världen sig utbredande, folket tyranniserande storfinansiella monopolismen. I ledande högertidningars uttalanden (däribland N. D. A:s härovan) framhålles tvärtom, att Valmansförbundets initiativ avser icke endast skydd för arbetsfriheten utan jämväl för näringsfriheten inom landet, och vi förmoda att man därmed avser näringsfrihet överhuvud och inte bara fall å la fru Björn i Borlänge, även då näringsfriheten råkar komma i konflikt med den på Sveriges monopolisering under sin spira arbetande judiska storfinansen. Högern kommer här för visso att ställas på ett prov, som kan bliva avgörande för partiets framtida öde.

Världsbankirernas «rationaliseringssträvanden» ha ringa framgång.

När världsfinansens herrar under 1927 från sina stora kongresser i Genève och Stockholm uppstämde seger- och jubelsånger i allerhögsta tonarter och bjödo alla jordens folk evig lycka och välfärd under sin "rationalistiska" spira, trodde de förmodligen själva att de voro de världens herrar, varom deras fria språkiga organ redan sedan lång tid tillbaka drömt. Men lyckligtvis har en viss Försyn sörjt för att trädeg icke växa in i himlen. De grandiosa tillställningarna i "den folkliga välfärdens" intresse artade sig alltmer till ett stort fiasko. Världen var bliven för klok! Den hade lärt sig att taga ord och fagra proklamationer från det hållet för vad de verkligen äro, det och ingenting annat. Den bebådade gudomliga marschen mot stjärnorna blev en nog så besvärlig, ja rent av en törnbeströdd vandring. Inte ens "auktoriteter" av en Loucheurs, en Wallenbergs, en Cassels och Örnes förnämliga standard förmådde rubba på faktum. Och likväl ansåg sig Internationella Bankalliansen redan vid tiden före kriget, vilket ju skulle göra't d. v. s. göra mänskligheten mogen för den nya frälsningen i Guldkalvens tecken, hänfört kunna tillropa de sinå rimt om i världen: "Stunden är kommen för storfinansen att öppet diktera världens lagar liksom den förut gjort det i hemlighet. Storfinansen är kallad att tillträda arvet efter kejsar- och kungariken med en auktoritet, som icke blott sträcker sig över ett enda land över hela jordklotet." Ögonblicket ansågs redan då inne för "det ekonomiska livets praktiskt funtade män" att öppet rycka in till världens och mänsklighetens lyckliggörelse. För de imposanta "världsekonomiska kongresser", som under 1927 gingo av stapeln i Genève och Stockholm, gällde det kantänka bara att inhösta den gyllene skörden, placera bytet i ladorna.

Köpmannen konstaterar, att världsekonomiens herrars energiska ansträngningar att bryta skrankorna mellan folken och därmed bana vägen för det "rationella" israelitiska "världshushållet" alls icke motsvarat de storartade förväntningar, Höga Vederbörande först ställde å sina högtravande deklarationer i folkfrihetens namn. Världsekonomiska rådets första session har nyligen avslutats i Genève, men resultatet av de vidlyftiga förhandlingarna bliev skäligen magert.

I utlandspressens referat ha vi genomgående funnit det omdömet, skriver Köpmannen, att själva slutrapporten med sina 39 sidor visserligen är ett stätligt dokument, men grundtonen i vilken den är hållen präglas av vida större försiktighet och nykterhet än man egentligen på basen av världsekonomiska konferensens storstilade projekteringar hade väntat. Såvitt man av stämningen under de sex dagarnas debatter kan finna har framförallt motsatsen mellan de frihandelsvänliga, protektionistiska och "Kartellvänliga tendenserna, vilken under den världsekonomiska konferensen något trädde i bakgrunden, tydligare än man hade väntat: kommit till uttryck. Rådssessionens arbetsresultat motsvarade naturnödvändigt dess något komplicerade hälning. Man undvek en alltför häftig debatt och nöjde sig med tama, i allmänna uttryck hållna "rekommendationer" eller förslag.

Dessa förslag ifråga om Folkförbundets fortsatta världsekonomiska arbete avse handeln, industrien och jordbruket, men vi nöja oss här med att i sammanfattning återge vad man vill i fråga om handeln. På handelspolitikens område föreslås utom ett så enhälligt antagande som möjligt av den ekonomiska kommitténs hittills utarbetade konventioner (handelsförbudskonvention, tullnomenklaturprojekt, statuter rörande utländingars bosättning o. s. v.) ett vidare fullföljande av bemödandena från enskilda staters sida eller flera stater gemensamt i och för tullavveckling. Preciseringen av arbetsplanen för den kollektiva aktion i samma syfte, som vid sidan därav borde inledas, har som sagt stannat vid allmänna uttalanden: man vill börja denna aktion med studium av möjligheten av att nedsätta tullarna för enskilda, konkreta varugrupper. Beskaffenheten av denna aktion har överlämnats till avgörande åt "Comité économique".

Världsbankskoncernens herrar ha fått erfara att deras "rationaliseringsplaner" icke äro alldeles så enkla att sätta i verket, som de i sina tidigare storartade proklamationer hävdade. På alla håll möta motstånd: vägen Genéve artar sig till att bli icke mycket mindre besvärlig än vägen Moskva, den *öppna* revolutionens.

Bonniers Radiotjänst känner ingen svensk nationaldag.

Inom svenskssinnade kretsar väckte det en viss oangenäm uppmärksamhet, att "Radiotjänst", som plägar vara så ytterligt påpasslig vid utkolpoteraudet av alla slags nyheter av förment intresse för svenska folket, alldeles glömde bort nationaldagen, den 6 juni, Konungens namnsdag. Från mest auktoritativa håll, det ledande israelitiska organet här i landet, Bonniers (Dagens) Nyheter (l.) har emellertid tämnats en "förklaring" över hr radioprogramchefens uraktlåtenhet att radiera d. på Konungens namnsdag anordnade Svenska flaggans dag: nationaldagen har aldrig godkänts av de herrar israeliter som sådan — alltså kan det heller icke bliva tal om att rundradera densamma till Sveriges folk. Det Bonnierska livsorganet skriver:

> Det låter sig svårligen göra att tillverka nationaldagar. De springa fram ur händelserna själva och ur ett folks kamp för yttre och inre frihet. Man kan inte några decennier eller sekler efter en sådan händelse, om icke något alldeles särskilt stött till, helt plötsligt stå upp och ropa: Den dagen ska vi fira! Ett sådant rop kan sprida sig till vissa kretsar och kotterier eller över lokala områden, det kan få en viss efterföljd och med organisationens makt bli en modesak eller en begränsad tradition, men det griper icke ned i folkmedvetandet. De minnen, till vilka den 6 juni appellerar, må vara än så betydelsefulla, den är till sin upprinnelse en gjord nationaldag, till vilken först hr Knut Nyblom å Olympiska ställskapets vägnar och sedan hr Nils Ljungren å Stockholms landstormsbefälsföreningens vägnar stå som initiativtagare. Så skapades Svenska flaggans dag, som är

(Forts. å sid. 5.)

På ruinerna av kunga- och kejsarrikena skall Israels världsrike byggas!

I kampen för den kristna världens omstörtning har det framför allt gällt för "egendomsfolket" att komma åt "de otrogna folkens" troner, de där ju ytterst representera det medvetna motståndet mot dess världsfrälsande planer. I samma mån som det lyckades Israel att "vinna" eller undergråva de regerande furstarnas positioner och möjligheter att skydda och tillvarataga sina folks intressen, var spelet i regel till två tredjedelar vunnet. Till att börja med nöjde man sig med, att tronerna snällt och beskedligt underordnade sig "de gudomliga" och deras sakförare samt ställde sina maktmedel till Vederbörandes disposition. Sedermera utökades pretentionerna till att slutligen utmynna i ett öppet krav på raserande i tidens mognad av "de folkfientliga, reaktionära fästena", som tronerna utgjorde.

Vid det stora världskrigets slut blev det som vi veta fart i spelet. Tronerna ramlade runt omkring i Europa — såsom ett ostentativt vittnesbörd om att den stora folkslaktningen icke varit förgäves. Därefter inträdde en tid av stiltje i den revolutionära utvecklingen, vartill naturligtvis det fatala misslyckandet i Ryssland i hög grad medverkade — vilket misslyckande dock visst icke synes ha kommit Vederbörande att uppge hoppet på den universella revolutionen. Företrädarna för den monarkiska institutionen fingo sålunda i de länder, där man ej i "den allmänna revolutionära hänförelse", som följde världskriget i spåren, lyckades genomföra "frälsningsverket", en viss nådatid. För v e m s räkning massorna uppbådades till kamp mot tronerna — "förtryckarna", för revolutions- och republikkraven, aktade de sig dock herrar "folkledare" att upplysa för massorna. De undvika kantänka ännu i dag att antyda ett ord därom, nämligen att det skett och sker för det "heliga" Israels räkning, som i kunga- och kejsarikronorna ser ett världsligt ont, det där måste bort! Ty "Talmud", judarnas ännu gällande lag och religionsbok säger: "Gud skapade världen endast för judarna... Juden begär ingen stöld, han tager blott vad som är hans rättmätiga egendom. Icke-judens egendom är liksom herrelöst gods, juden är i sin fullkomliga rätt när han gör den till sin". — Konungarnas troner räknas självfallet till detta "herrelösa gods". Kejsare- och kungarikena måste utplånas från jordens rund, detta är helt enkelt en förutsättning för att Jahvegudens löfte till sitt folk skall kunna gå i uppfyllelse. De för Israel såsom de farligast ansedda dynastierna, romanoverna och hohenzollrarna äro nu lyckligen "expedierade". Men ännu återstår ett antal troner att kasta över ända, för vilket ändamål Israel som vi veta håller sig med egna, hemligt rustade revolutionspartier, som av gojims statsmakter — i all synnerhet här i Sverige — på det livligaste omhuldas. Och få Israels "utvalda" ledare i spetsen för partierna i vårt land, hrr Trygger, Lindman, Löv-gren, Ekman, Hansson och Kilbom, hållas, så skall det heltvisst icke dröja länge förrän också Sveriges folk lyckliggjorts med den judiska bolsjevikiska "frälsningen" i revolutionens tecken.

Revolutions-Israel och kung Gustafs 70-årsdag.

I princip och absolut är det på världens erövring inställda Israel av naturnödvändighet fientligt sinnat mot statsöverhuvudena i de icke-judiska samhällena i deras egenskap av gojimfolkens främsta ansvariga ledare. Den nationella monarkiska institutionen tolereras så länge den befinnes nödvändig och nyttig för Israels planer och strävanden, men inte en dag längre! När man funnit tillräckligt långt i "reformistisk" utveckling, låter man monarken vederfaras antingen det jämförelsevis "milda" öde, som efter den tyska revolutionen beskärdes Vilhelm II — detronisering och landsförvisning, eller "expedierar" man honom tillsammans med familjen à la Nikolaus II. Men, som sagt, så länge "Guds utvalda" ha behov av gojim-monarkens välvilliga stöd för sin "reformistiska" verksamhet och för den stora bolsjevikrevolutionens förebereddande, tolereras han såsom ett oundvikligt ont, det där man tillsvidare måste finna sig i. Ja, när situationen så anses påkalla, kan man av taktiska och praktiska skäl t. o. m. nedlåta sig till att göra honom les honneurs. Det kan rent av inträda situationer, då ett visst öppet demonstrerande av de hjärtliga relationerna mellan den gojimfolkliga kungligheten och Israel för detta senare kan befinnas särskilt passligt.

Det vill nästan synas, som en dylik situation skulle inträtt nu i samband med firandet av konung Gustavs 70-årsjubileum. Det på "borgarsidan" figurerande Israel har på ett mycket i ögonen fallande sätt trätt i spetsen för den svensk-nationella bemärkelsedagens glansfulla celebrerande. Man får ett intryck av att israeliterna i denna stund äro särdeles måna om att demonstrera sina svensk-fosterländska känslor samt ägna det svenska statsöverhuvudet sina ära- och trohetsbetygelser. Det är ju icke osannolikt, att Nationens otrevliga avslöjanden rörande de suspecta, revolutionära förehavandena i landet gjort sitt till att framskapa de hjärtliga, monarkiska känslor, som f. n. komma till uttryck inom ledande israelitiska kretsar. I spetsen för den igångsatta stora nationalinsamlingen för Kung Gustaf stå såsom vi tidigare omnämnt judarna "generalkonsul" Sachs i "Nordiska Kompaniet", ledamot i styrelsen för Oscar II:s jubileumsfond etc., samt Karl Otto Bonniers kompanjon och intime, direktören Hirsch i Telegrambyrån, vilken ju bekläder posten som sekreterare i Kungl. Maj:ts orden o. s. v. De Bonnierska husorganen, Bonniers ("Dagens") Nyheter och Bonniers Veckotidning låta sig även i detta ny mycket angeläget vara att offentligt ådagalägga sina solidariska känslor gentemot "de svenskes" monark, vilken hedras med helsidesporträtt och översvallande biografier etc. Där man tillåventyrs tagit intryck av "det illasinnade förtalet", mot judarna, att härvarande judiska församling icke skulle företräda fullt lojala strävanden, skola naturligtvis solidaritetsmanifestationer av detta slag strax skingra alla dylika "fantasier". Sveriges folk och framför allt Hans Majestät kunna i fortsättningen som hittills helt förtro sig åt "det heliga Israel" och lita till dess fullkomliga lojalitet — för den som förut möjligen hyst några tvivelsmål på den punkten bör efter detta varje spår av dylikt vara skingrat! Det i statskroppen inkorporerade judisk-kommunistiska cellväsendet är ju bara "ett oskyldigt skämt", som man inte bör neka de "frihetsträngtande", ideellt lagda ungdomarna att på fritider roa sig med.

Spritdoktorn skuddar fosterlandets stoft av sina fötter!

Tiderna börja arta sig underliga t. o. m. för vår högtintelligenta kosmopolitiska dagspress, som får allt svårare att följa med i en del galopper. Kring vårt illustra Spritpanama har på sista tiden timat så mycket av märkeliga ting, att Herrar ombesörjare av den andliga odlingen i landet stå fullkomligt villrådiga, icke längre vetande, vad de skola tänka eller tro. Man "häpnar" och "överraskas", konstaterar den ena "mycket uppseendeväckande" och "alldeles oväntade" nyheten efter den andra.

För dagen har nyheten, att dr. Bratt beslutat lämna landet för att bosätta sig i Frankrike väckt stor uppståndelse inom det komopolitiska pressläget. Dr. Bratt har fått nog av fosterlandet och önskar åt sig en lugnare vrå i världen, och denna blir — den sköna Seinestaden. Det har nämligen lyckats Svenska kullagerfabriken att förvärva Hans Eminens för sina utländska affärer. Det blir nu ingenting av vare sig den stora föredragsturnén i U. S. A. eller av "medicinalchefsposten på hyllan" eller alla de otaliga andra poster, varmed spritdoktorn under senaste tiden från alla håll lockats. Får man tro de stora tidningarna har det varit en formlig kapplöpning och ett slagsmål mellan alla sorters företagare om hans "enastående kraft", så storartat omvittnad i vårt Spritpanama. Men nu är valet träffat. Dr. Bratt flyttar till Paris, där han blir chef för Kullagers franska organisation. Denna position ger honom även tillfälle att kunna mera intimt kommunicera med våra "sociala" spritfinansherrars lukrativa vinoch spritfirmor i Frankrike, såsom Jarnac i Syd-F. etc.

Bonniers Nyheter gråter strida tårar inför den blivande smärtfyllda skilsmässan. Tänk, vilken förlust för de sociala idéerna i detta dyra gojimland! Dr. Bratt, gentemot vilken 50 riksdagsmän av den moderna "fria" typen ("den gode husfadern" inbegripen) enligt bladet politiskt och socialt och även ekonomiskt väga fjäderlätt, denne dr. Bratt överger Sverige! Hur skall det efter detta gå med fosterlandet? Vi förstå väl rörelsen i det upphöjda sociala och moraliska Bonnierska husorganet. I gråtmild ton intervjuas vår berömde spritdoktor av en av Karl Ottos flygande korrespondenter, inför vilken han bekräftar den "uppseendeväckande" nyheten liksom att Amerikaresan "krupit i skrinet". För sin gamla vän Allehanda har spritdoktorn försäkrat att han vid sitt anmälda frånträde från Spritkoncernen icke umgicks med några som helst planer på att bosätta sig i Frankrike. Men tanken på att på en längre tid resa till utlandet fanns dock även då! Dr. Bratt försäkrar, att han visst icke kommer att släppa kärleken till Sverige och "de stora sociala problemen", därför att han flyttar ut till friheten hemland. — Våra många härvarande sociala kämpar med Karl Otto, Per Albin, Lövgren, Ekman, Örne, Wigforss, sandlet etc. i spetsen kunna alltså vara fullt lugna. Vad som i dessa dagar särskilt glatt doktorn är, förklarar han för vännerna i Allehanda, att han i de många anbud, som från olika håll formligen strömmat in över honom, fått se ett vältaligt bevis på att de skurar av ovett, han fått mottaga för sitt "reformatoriska arbete", icke på något sätt satt ned hans anseende. — Ah nej, i vår judaicerade tid skall det nog vara andra förseelser än dem dr Bratt gjort sig skyldig till för att nedsätta en persons anseende. Inom den ledande dagspressen har ju heller icke funnits mera än ett omdöme, nämligen att dr. Bratt skött sin "reformatoriska" uppgift på ett helt enkelt storartat sätt, i alla avseenden är höjt över varje berörn. — Något annat omdöme var heller inte att vänta från Israels egna höga väktare inom Upplysningsväsendet. Att ett hundratal miljoner händelsevis råkat vandra vilse vägar i "statens spritmonopol", är naturligtvis en bagatell, som ingen vettig människa gärna kan begära att den stora pressen skulle ha tid och utrymme att befatta sig med. Folkviljan skall väl skötas moraliskt!

Den store segraren från slaget vid Hötorget.

Det stora slaget vid Hötorget i Stockholm har stått. I åratal hade på ömse sidor med all iver rustats för drabbningen. Det gällde nu ingenting mindre än den definitiva erövringen av "arvet från Branting" d. v. s. ledarehärligheten inom "socialistiska partiet" här i landet. På ena sidan kämpade Per Albin, närmast sekunderad av partiets ej mindre i "socialt" tal än "sociala" åtbörder slängde sekreterare, hr Gustav Möller; på den andra sidan kämpade hr Arthur Engberg, närmast sekunderad av hr Z. Höglund. — Redan för länge sedan visste man, att demokratiens höga beskyddare och överhuvud i Sverige, Revolutions-Israel, främst hade sina sympatier på Per Albins sida, vilken även vid årets början av Bonnierska husorganet helt älskvärt döptes till fosterlandets räddare — "den gode husfadern" i "det svenska folkhemmet". Därmed var även utgången av striden given, ty Israel haver sina tusende kanaler till landets alla delar, som aldrig bruka klicka, när folkviljans instrument tages i bruk. — Per Albin valdes enhälligt till partiets ordförande. Det artade sig ej ens till konkurrens om ledarevärdigheten. Hr Engbergs misslyckande var oavsett Per Albins ställning såsom mera "persona grata" inom den israelitiska kretsen, mycket förståelig i betraktande av hans särskilt i senare tid förda vingelpolitik, som uppenbart berövat honom sympatier och förtroende på åtskilliga håll, där man tidigare hyst en viss tilltro till hr. E.

I sin oration å partikongressens första dag yttrade "den gode husfadern" några ord, som helt visst kunna betraktas såsom tämligen karaktäristiska för läget inom den nutida socialistiska idérörelsen i vårt land. Han erkände, att partiets ledande män icke haft tid att tillräckligt ägna sig åt "idévården", vilken alltså kommit att försummas en hel del. "När en socialistisk rörelse nödgas i ett borgerligt-kapitalistiskt samhälle skicka in alla sina mest intresserade män och kvinnor i allmänna värv, belasta dem med vardagens mångahanda omsorger, driva dem att söka lösningar och utvägar under jämkningar och kompromiss, då blir det", yttrade Per Albin, "mindre tid för principdoling och idévård."

Vi säga icke så mycket om, att "idévården" börjar ställa sig besvärlig för hrr socialistledare. Självaste Bonniers Nyheter börjar få det bekymmersamt vid utläggandet av sina "demokratiska" texter. I begynnelsen ställde sig ju saken så tämligen enkel och lustig, men sedan humbugen med hela den judisk-politiska "demokratiska" ideologien börjat genomskådas av massorna, ställer sig saken något annorlunda. Så småningom tvingas man, med eller mot sin vilja, att överge idébluffandet och slå in på anständiga politiska linjer, för säkramt man ej direkt önskar frambesvärja den egna katastrofen.

"Pingstvännernas" planerade jättekyrka—"den största i Sverige".

Ett betydelsefullt led i Israels kamp mot den kristna världen är staternas "frigörelse" från allt sammanhang med kyrkan och frihetstankens hänsynslösa tillämpande också på det religiösa området genom kyrkans splittrande i så många samfund eller sekter som möjligt, av ju mer apokryfisk art desto bättre! "Pingstvännerörelsen" tyckes för ögonblicket vara ett av de mest omhuldade uttrycken för den nya "frihetsrörelsen" inom kyrkan. För icke länge sedan meddelades i denna tidning om den betydande verksamhet, "pingstvännerna" i det närvarande utvecklа icke minst i landsorten, där "Filadelfiaförsamlingen" i väsentligt grad utvecklat sina domäner — på statskyrkans bekostnad. Den nämnda församlingen kunde också vid senaste bokslutet visa på "storartade" resultat och "obegränsade framtidsmöjligheter". Icke mindre än 292,996 kr. hade under det förflutna året i "gåvor och offer" skänkts till församlingen. Den judebolsjevikiska pressen med Bonniers (Dagens) Nyheter i teten kunde också förtjust konstatera en framgångsrik utveckling samt "en lysande ekonomi" för "Filadelfiaförsamlingen". Samma press har i dagarna kunnat glädja allmänheten med fotografier och skildringar av "Filadelfiakyrkans" planerade nya "jättekyrka", belägen på Rörstrand, vilken till platsantalet skall bliva den största kyrkan i Sverige, vida överträffande allt vad här förut givits i kyrkolokalväg. Det av arkitekten Birger Jonsson uppgjorda förslaget lär redan ha vunnit de styrandes inom församlingen godkännande, vadan dess uppförande anses säkerställt.

I den provokatoriska nykterhetspolitikens tjänst.

Vid en tullvisitation av estländska ångaren Lillaa, vilken ankommit från Reval med last av potatis, har under darkarna i bägge kolboxarna påträffats 27 st. enliters plattdunkar exportsprit. Bakom garneringen i kaptenens hytt upptäcktes 11 st. dunkar av samma fluidum. Vid visitationen av svenska ångfartyget Ask, som ankommit från Amsterdam, beslagtogos 2,000 cigarretter av märket "Miss Blanche", vilka en av besättningen gömt bakom garneringen i skansen.

*

Den kände hembrännaren Ahs i Malmberget, har av Gällivare häradsrätt dömts till sex månaders fängelse för olaga brännvinstillverkning samt försäljning av spritdrycker. Ahs skall därjämte i tillverkningsskatt utgiva 4,680 kr.

*

Tvenne unga söderfruar, som härom dagen avlade ett besök på en tysk ångare i Stadsgården, passade vid avskedet på att söka föra i land var sin butelj sprit. En tullman, som gick på vakt vid fartyget, underkastade de bägge fruarna en visitation, då de gingo i land. Den ena av damerna blev därvid så desperat att hon innan tullmannen hann hindra henne krossade sin dyrt förvärvade liter mot kajen.

*

Tullpolisen har de senaste dagarna gjort en massa "fynd" å ankommande båtar. Sålunda har ombord å finska kreatursbåten Alfred beslagtagits 52 enliters-dunkar med exportsprit. Vid en eftervisitation å finska ångaren Suomi från Helsingfors hittades sju dunkar exportsprit, gömda i skansen. En av besättningen å ångaren Hjälmaren har "lättats" på en flaska exportsprit samt ett större tyg av siden. En resande med finnbåten Bore I gjorde en tabbe när han försökte taga med sig ett parti cigarretter över ransonen. Ett par finska galeaser från Baltischport med potatis, vilkas namn voro Else och Frid, hava frántagits en mängd smuggelgods, exportsprit och cigarretter.

*

Tullpolisen i Stockholm har vid en omvisitation av estniska ångfartyget Kalevipoeg lyckats anträffa 33 pannor sprit i förkällaren ombord. Pannorna lågo gömda bland potatis och andra varor i förrådet. Beslag skedde och åtal emot den brottslige, en matros, är att vänta.

Den judiska "idépolitikens" mysterier.

I "det fria Frankrike", regerande världsäljvhärskarens Edouard Rotschild V:s av Judas stam residensland, den israelitiska "idépolitikens" stora hem- och föregångsland, är folket lyckliggjort med "idépartier" en masse, vilka för den utomstående gärna te sig som ett enda politiskt idévirrvarr. Det franska idépolitiska systemets underbara natur har genom de senaste valen fått en belysning, ägnad att inför all världen demonstrera dess befängdhet. De officiella firmabeteckningarna spela i "den politiska frihetens hemland" i och för sig en skälligen underordnad roll, partierna äro pjäser i det stora spel, som utspelas till landets förslavande under Guldkalven, som redan har inteckningar i franska staten på åtskilliga hundra miljarder francs. Israel med huset Rotschild i spetsen väntar där endast på det lägliga ögonblicket att på allvar släppa lös sin "gudomliga" världsrevolution.

Det franska valsystemet förlänade vid de senaste valen som bekant den borgerliga flygeln seger, men segern var tydligen mera en slump, som de radikalt d. v. s. revolutionärt inställda elementen enligt vad offentligt med all kraft försäkrats icke en gång till komma att tillåta. Poincaré segrade, trots röstsiffrorna för de partier, som hittills utgjort underlaget för hans politik. väsentligt sjönko. Övergången från proportionella val till majoritetsval har möjliggjort, att den konservativa minoriteten tillsatt de flesta platserna i kammaren. Den allmänna rösträtten har här firat en ny, storartad triumf. Allehanda relaterar valutgången av de franska valen med dessa ord:

"I första valomgången fingo högern och centern 3,189,183 röster. Vänstern och ytterstа vänstern 4,761,727 röster eller 1,500,000 rösters övervikt.

Trots detta blev resultatet av andra omgången olycksdigert för vänsterpartierna, som definitivt sägo sitt antal deputerade minskat med 37!

Kommunisterna erövrade 1924 med 875,000 röster 28 platser. I år hade de ökat sitt väljareantal med 200,000, men förlorade dock 12 platser!

An värre! Union republicaine democratique gick ned med 30,000 röster, men ökade i kammaren sin styrka med 148 deputerade!

A andra sidan fingo radikalsocialisterna, ehuru de hade 100,000 röster mindre än de unifierade socialisterna, dock 32 deputerade mera än de sistnämnda."

De återgivna siffrorna illustrera det i "frihetens hemland" praktiserade systemets på en gång rättvisa och ändamålsenlighet. Det överraskande valutslaget erhölls den dels genom valsättet (majoritetsval o. omval i de kretsar, där ej absolut majoritet uppnåtts), dels genom kommunisternas taktik, vilka fingo order från Moskva att i c k e stödja de unifierade socialisterna i andra valomgången. Tack vare kommunisterna oesparades Frankrike sålunda från den ekonomiska kris, som skulle inträffat, för den händelse Poincaré blivit slagen. Radikalerna, som nu ge till kända sitt stora misshumör med den nya valordningen, vars finesser de icke förstått att rätt utnyttja, se emellertid förväntansfullt framtiden an, i förhoppning att vid nästa val genom "knepiga kombinationer" kunna spela över segern- och — vilket skulle betyda detsamma som undanröjandet av de sista hinder, som stodo i vägen för juderevolutionen; medan man på den borgerliga sidan känner sig ganska illa till mods vid tanken på huru svagt underlaget för den Poincariska majoriteten i själva verket är.

"Frihetsgeneralen" åter i talarstolen.

Hr generalpostdirektör Anders Örne, en av Israels mest illustra frihetshjältar i vårt nutida Sverige, har i dagarna uppbyggt menigheten i Tjugesta och Örebro med utläggningar över "antibarriärtexten". Föredragen hade getts den jämförelsevis mera oskyldiga formuleringen: "Kan jordbruket hjälpas genom tullar?" Hr "frihetsgeneralen", som ju varmt ömmar för jordbrukarnas betrycka läge (Eller hur hrr Bonnier och Wallenberg?) kom naturligtvis till den uppfattningen, att så icke var möjligt. "Auktorativt" förklarade han, att det icke lät sig göra "att trolla fram allmänt välstånd på det enkla sättet att besluta högre tullar". "Tullar äro som ett slags morfin, som dövar känslan och därigenom skenbart avlägsnar en plåga och därför kan vara nödvändig för att tillfälligt lindra outhärdliga smärtor, men som vid längre tids användning skadar patientens hela organism." Nej, bort med "skrankorna" mellan folken! Sedan dö ännu återstående ekonomiska hindren för den universella (israelitiska) friheten undanskaffats, skola människorna ej längre någonstans i världen behöva tryckas av bekymmer. Det skall komma att regna manna över all jorden, såsom på sin tid över Israels barn i öknen. Det drömda tusenåriga riket skall äntligen vara över oss och friheten, jämlikheten och broderskapet, allas fred och lycka på jorden bliva en högst reel verklighet. Hr "frihetsgeneralen" har redan nått fram till härigheten. Eja, vore vi alla där!

Från Sovjet-paradiset.

Enligt prof. Deitjman ter sig konsumtionen av hembränningen, som florerar på landsbygden och som lämnar flera hundra millioner liter brännvin på följande sätt: år 1923—24 0 millioner liter, år 1924—25 48 millioner liter, 1926—27 360 millioner liter samt under löpande finansåret, som började i oktober 1927 480 millioner liter. Olkonsumtionen, som upp-

Israel och gojim.

Ur Allehanda återgiva vi ovanstående bild till illustrerande av den rörande oskuldsfullhet k. m:ts regering av Israels nåde lagt i dagen, senast vid besvarandet av den Ljunglundska interpellationen rörande den Revolutions-Israel beviljade exterritorialrätten för dess härvarande "handelsdelegation". Statsråden Lövgren och Pettersson låtsade sig i sina svar inte begripa av vad saken gällde, spelade rollen av de mest fullkomliga oskulder. Det kan ju vara deras ensak, om de för sin personliga del önska smaka på den härlighet, "folkfrälsaren" med bockfoten har att bjuda, men saken ställer sig en smula annorlunda, när de handla såsom ledamöter i kungl. maj:ts regering, i vilken egenskap de ha att bära ansvaret för svenska folket i gemen. I sinom tid skola de nog också inför detta komma att få svara för sin visade "oskuld"! — Den citerade tidningen återger som text till bilden Fausts ord i första akten, häxköket: "Jag är en kavaljer som andra kavaljerer. Du kan ej tvivla på mitt ädla blod."

Varje antisemit bör läsa,
H. Krebs och *O. Prager:*
Världsfronten
mot juda, pris 2:—, erhålles genom beställning hos Eder närmaste bokhandel eller mot postförskott direkt från
Förlag: E. P. HOLMVALL, Stockholm,
Tomtebogatan 3 A, 1 tr.

DANSK NATIONALT TIDSSKRIFT
KØBENHAVN F.
Selvstændigt - uafhængigt - antisemitisk
Helaar Kr. 5:—, Halvaar Kr. 2:75.

Gör ett besök
i min affär, där köper Ni
SMÖR, OST, ÄGG och KONSERVER
till absolut lägsta priser.
Carl Sandbergs Smöraffär
Tegnérsgatan 17. Tel. Norr 215 39.

TAPETSERARFIRMAN
C. A. ERIKSSON
Hantverksregatan 22, Stockholm
TEL. KUNGSH. 6706.
Utför Möbelstoppningar, Mattpåläggningar till mycket billiga priser. Förstklassigt arbete garanteras. Begär kostnads-förslag.
Klädning av sidovagnar samt bakdvoor.

KÖP BRÖD FRÅN
W. Gustafsson, Bageri & Konditori
S:t Eriksg. 22. Stockholm. Tel. N. 18282

Carl Peter Pahlsson's Choklader
Högsta kvalitéer

Caféet
RIDDAREGATAN 11
(Hörnet av Sibyllegatan.)
Gott kaffe och väl tempererade malt-drycker. Tidsenliga lokaler.
OBS.! Ny regim.

Bolsjevikernas våldsdåd under finska frihetskriget.

(Forts. fr. n:r 23.)

IV

Blodbadet på Oripää ås.

Den 4 februari på morgonen drog en väpnad röd styrka på omkring 50 man med ett tiotal hästar från Loimijoki mot Oripää socken. Komna till vägskälet mot Tammerfors, mötte rödgardisterna en hemmansägareson, som dräptes — av vilken anledning framgår ej av rättegångshandlingarna. Han hade misshandlats så svårt, att tarmarna trängt ut. Hans lik kastades över gärdesgården in i skogen, varpå kolonnen fortsatte sin färd. I Oripää blevo männen inkvarterade i arbetarföreningens hus. Här förvarade ortens röda tio samma dag tillfångatagna män, som varit på väg till den vita fronten. Efter ett ytligt förhör togo de nyss anlända röda hand om dessa fångar, förde dem till Oripää ås och sköto dem där; liken utplundrades fullständigt så när som på underkläderna och kvarlämnades sedan vid vägkanten. På en av dem hade huvudskålen klutvits, så att hjärnan runnit ut. Mördarhopens ledare berättade vid förhör, att när kolonnen kommit fram till åsens mellersta del, fordrade manskapet, att fångarna skulle skjutas. Alla fångar befalldes stiga ur slädarna, varvid några av dem genast nedsköts, medan de andra åter tvungos att uppställa sig vid vägkanten i väntan på samma öde. Kontoristen Toivo Kolari hade omedelbart innan han sköts utropat, att han gick i döden för fosterlandet. En av de anklagade nämnde, att några av expeditionens röda uttalat sitt ogillande av tillvägagångsdet, medan andra skrattat och skämtat om det passerade.

Mördarnas ledare var plåtslagaren Vanne, son till en före detta rysk undersåte. Han hade tidigare varit anställd som rysk tolk, ayssiat med ryska förskansningsarbeten, tillhört fackföreningar, Åbo milis och röda gardet. Vid rättegången mot honom berättade två tillförlitliga bönder, att de morddagen av en händelse fått lyssna till de rödas telefonsamtal och därvid hört en man begära ett samtal till Åbo och där fråga efter en viss Johansson. Talaren i Oripää hade meddelat, att han var Vänne, och yttrat till Johansson: "Hör du, vi ha här fångar, vad ska vi göra med dem?" Därefter hade han, sänkande rösten, tillagt med en djävulsk betoning: "Ska vi skicka dem till skogs?" Härtill hade Johansson svarat: "Varför sparar ni sådana djävlar, man har bara kostnader och besvär med dem".

Nämnde Johansson, förutvarande underofficer, var även han till yrket plåtslagare och hade intagit en ledande ställning vid Åbomilisen, varit medlem av därvarande röda gardes distriktsstab och för övrigt stått i livligt samarbete med ryssarna.

De flesta av de Oripää-mördare, som fängslades och inför domstol fingo svara för sina ohyggliga dåd, hade varit anställda i förskansningsarbeten. En av dem hade upprepade gånger blivit dömd för stöld och motstånd mot polis samt för dråp till åtta års tukthus. Modern till en av dem, som anklagades för delaktighet i detta massmord, skrev, såsom av rättegångshandlingarna framgår, till chefen för Ekenäs fånglägger: "Orsaken till att han liksom många tiotal tusen ärliga finska män kom att deltaga i detta eländiga uppror var som bekant för det första den socialdemokratiska tidningspressens samvetslöst lömska, under årtionden fortsatta, agitation och förvrängande av fakta, vilket allt föregavs ske till förbättrande av proletariatets ställning, och för det andra det efter upprorets början utövade ytterst hårda tvånget, vilket innebar, att det för den, som vägrade, blev alldeles omöjligt att leva i detta samhälle."

I Oripää-mörden voro rödgardister från Yläne, Loimijoki, Åbo och Forssa delaktiga. Mordgärningarna fortsattes under hela upprorstiden. Bland annat sköts i Oripää i april två studenter, Knaapinen och Koskinen. Ett vittne berättade, att "de där studenterna voro synnerligen kallblodiga, då de bådo oss skjuta högre".

V

Blodbadet på Björneborgs lyceums gård.

Den 5 februari hade på Vanhakartano stora gård i Björneborgs landsförsamling samlats 11 skyddskårister, av vilka 8 voro från Lavia, 1 från Björneborgs landsförsamling och 2 från Björneborgs stad; de hade icke lyckats i sitt försök att komma över till den vita fronten. I den tron, att ett stort antal skyddskårister befann sig på platsen, hade man från Björneborg ditsänt ryska soldater och rödgardister, vilka bl. a. voro utrustade med ett par kanoner. Efter sin framkomst började de röda beskjuta gården med kanonerna, och då bombardemanget fortsattes ännu följande morgon, sågo sig skyddskaristerna nödsakade att kapitulera. De avväpnades, fängslades och fördes under misshandel till Björneborg. Där uppställdes de på lyceets gårdsplan, varest de alla ännu samma dag mördades av ryssar och rödgardister. Vanhakartano utsattes för en grundlig plundring.

En rödgardist, som utan ed hörDes inför statsförbrytelsedomstolen, berättade om händelsen följande:

Vittnet befann sig den 6 februari å Björneborgs lyceum, då de elva fängslade skyddskäristerna dithämtades från Vanhakartano. Fångarna fördes genom porten vid Nikolaigatan in på gården, där de uppställdes på ett led med ansiktet mot lyceet. Först avklädDes paletter, rockar, mössor och skor; ja några berövades även sina strumpor. Vidare såg vittnet, huru de ryska soldaterna befallde fångarna att en i sänder ställa sig framför ett uthus, där bödlarna, tre finnar och två eller tre soldater, på kommando av en annan ryss dödade dem med gevärssalvor. Finnarna hade stått närmast, och ryssarna hade uppmanat dem att deltaga i arkebuseringen, men tydligen hade de mycket väl kunnat vägra om de så velat.

VI

Morden på fångarna från Koskis bruk.

I Koskis, Bjärnå socken, blevo verkställande direktören för Koskis bruk, ingenjör Albert von Julin, och disponenten Alvar Johansson den 22 februari fångslade i sina hem, och samma öde drabbade ingenjörerna Herman Hellén och Kristian Ström från Teijo bruk, vilka båda ankommit till Koskis för en överläggning. Fångarna transporterades till Åbo, där de sköTos på därvarande judiska begravningsplats.

En av mördarna, en arbetare från Bjärnå, meddelade vid förhör, att, medan han uppehöll sig på Koskis järnvägsstation i de rödas där förlagda högkvarter tillsammans med flera andra rödgardister, en av eheferna gav dem order att följa med till ingenjör von Julin. Efter framkomsten hade samme man befallt von Julin jämte Ström och Hellén, som befunno sig i hans sällskap, att följa med till stationen; samtidigt förklarade han dem fångslade. Till stationen hade man efter någon tid transporterat även disponenten Johansson, och alla fångarna hade under bevakning förts in i stationens väntsal. Senare på kvällen, då ett till Åbo avgående tåg ankommit, hade chefen beordrat sex rödgardister till förstärkning i och för fångarnas eskorterande till Åbo. Efter att hava framkommit dit, begav man sig till fots från stationen till Navigationsskolan, där de rödo hade något slags högkvarter. Här gingo några av vakterna in, medan de övriga tillsammans med fångarna stannade utanför. Efter någon tid återvände de förra till fångarna, varefter hela skaran åter bröt upp. Sedan de vandrat ett längre stycke utom staden längs landsvägen, kommo de till begravningsplatsen, där de veko av åt vänster och fortsatte vandringen, tills de uppnådde skogen. Här befallDes fångarna stanna, och i nästa ögonblick gav någon order att skjuta, vilket alla gjorde utom vittnet, vilkens gevärsmagasin öppnat sig, så att patronerna fallit ut. Dock hade han strax åuyo fyllt magasinet och avlossat två eller tre skott mot de på marken liggande fångarna. Då ett par av dem ännu rosslade, hade han åuyo skjutit på dem. Efter arkebuseringen hade alla gått för att undersöka liken, varvid vittnet tagit disponent Johanssons klocka ur fickan, men strax därpå kastat bort den, då han sett, att den var sönder. Från begravningsplatsen hade de gått raka vägen till Navigationsskolan, där de åto och lade sig till vila för att med morgontåget återvända till Koskis.

Om orsakerna till att rödgardisterna mördade dessa sina offer, erför man ett och annat vid den med anledning av Koskismorden föranstaltade undersökningen. Ett vittne berättade, att en rödgardist efter mordet förklarat sig med anledning av ingenjör von Julins mord vara så glad som en människa kan vara, vilket han motiverade därmed, att alla, som tillhört röda gardet, genom Julins undanröjande skulle komma i besittning av en jordlott.

Ett annat vittne meddelade, att en rödgardist efter mordet yttrat till honom: "Nå, vad tänker du nu, då Gud fallit?" Härmed syftade han på von Julins mörd. Sedan hade samme man tillagt: "Herrarna tåla inte Amerikabrödet, ehuru de själva införskaffat det", varmed han avsåg den bland traktens röda gängse uppfattningen, att herrarna från Amerika rekvirerat vapen i stället för spannmål.

Ett tredje vittne berättade, att någon dag före ingenjör von Julins häktning en rödgardist, som bodde på hans mark, hade kommit till vittnets bostad. Härvid hade det blivit tal om ett kort förut begånget mord. Med anledning däråv hade vittnet bragt på tal sitt eget blivande öde, varvid rödgardisten sagt: "Om dig vet jag ingenting, du lär väl inte ha så graverande saker på ditt samvete, men annat är det med ingenjör von Julin, han har mycket på sitt konto." Rödgardisten förklarade sig åsyfta bl. a. den omständigheten, att Julin åt en av sina underhavande, som förgäves bett honom om halm för sin boskap, skulle yttrat: "Man vet inte, om inte även människorna till slut få äta halm." Då rödgardisten dessutom misstänkte, att ingenjör von Julin sänt någon över till den vita sidan, retade han upp sig allt mer och mer, och gång efter annan hade han under svordomar förklarat, att "den där ingenjören måste dräpas".

Ett fjärde vittne berättade, att då han frågade en av mördarna, huru de fingo herrarna att gå, hade denne svarat: "Nog gå de, när man sticker i baken." — Även andra åsomkligare, om en gränslös råhet vittnande saker komma fram vid rättegången om detta mord.

Likbesiktningen gav vid handen, att ingenjör von Julin blivit på mångahanda sätt misshandlad och detta även efter sin död.

VII.

Massmordet på Norrmark-fångarna.

I upprorets början aukom en avdelning ryska soldater till Norrmark, varest de slogo sig ned i Ehrman Ahlströms präktigt inredda kontorslokal och den Ahlströmska släktens privata våningar. Vad som i rummen fanns löst, vändes upp och ned eller slogs sönder, och då inkräktarna avlägsnade sig, medtogo de dyrbara värdesaker efter behag. De efterträddes av rödgardister, som härjade och plundrade bland den återstående egendomen. Av de sålunda bortkomna föremålen återfanns efter upproret en del hos de röda i olika trakter, t. o. m. i östra Finland.

De röda hade fångslat ett antal ortsbor, framför allt i Ahlströmska firmans tjänst anställda personer, samt dessutom godsägaren Rafael Ahlström, som, ehuru bosatt på annan ort, händelsevis då befann sig på besök i Norrmark. Då de vita närmade sig socknen, beslöto de röda att mörda en stor del av fångarna. Detta skulle ske på vägen till Björneborg, dit man föregav att fångarna skulle sändas i och för rannsakan. Enligt uppgift från enskilt håll hade av 28 ursprungligen häktade 10 lösslappts — de flesta utan angiven orsak — medan de återstående 18 skulle mördas. På vilka grunder valet skett, är ej lätt att gissa sig till. En, som varit utsedd till offer, vägrade att ge sig i väg; han åberopade nämligen, att han var halt, och med denna motivering nöjde sig de röda slutligen, ehuru deras hat i själva verket varit särskilt riktat just mot honom. Man antager, att han kvarlämnades, för att icke mordavsikten skulle vara uppenbar; man skulle icke kunna påstå om honom, att han försökt rymma. En annan, en kvinnlig kontorist medtogs slutligen icke heller och undgick sålunda döden. Ordern om fångarnas avdagatagande hade eskorten mottagit från en arbetare vid namn Aarre, chef för det på orten vid tillfället förlagda "Helsingfors röda gardes frivilliga kompani", men den hade synbarligen ursprungligen utgått från Björneborgsfrontens dåvarande överbefälhavare Mäkinen, såsom även Aarre gjorde gällande.

Uppbrottet skedde den 10 mars. Då fångtransporten framkommit till Kolinahde vid landsvägen till Björneborg, började vakterna plötsligt skjuta på sina fångar, vilka alla 16 dödades. I mordet deltogo även några från Björneborg till mötes kommande rödgardister. De personer, vilka sålunda förlorade livet voro: godsägaren Rafael Ahlström, kontoristerna W. Lucander, T. Molander, K. W. Råberg, Frans Sipilä, Yrjö Hernberg, Fredr. Blom och G. F. Jansson, sågförvaltaren N. Lindfors, handlanden Juho Friberg, agronomen Lauri Paasikoski, studenten Axel Grandell, läraren Jussi Ahonen, trädgårdsmästarna Karl Weesman och Karl Grönholm samt skogvaktaren Artturi Kauranen.

Mördarna blevo icke bestraffade, ehuru redaktören för Björneborgs socialdemokratiska tidning Ukaila fordrade det offentligen, och bör mordet alltså ha begåtts med det röda överkommandots bifall. Den man, som utfärdat mordordern, Aarre, född Davidsson, vilken i Norrmark uppträdde i rysk officersuniform, hade enligt prästbetyget följande meriter: dömd 1907 för första resan stöld, innefattande grov stöld, 1908 för andra resan stöld, 1909 för döljande av tjuvgods, 1913 för olovlig brännvinsförsäljning, 1914 för tre olika fall av misshandel till 4 år och 9 månader tukthus. På grund av benådning frigiven den 24 nov. 1917.

Aarre förnekade visserligen att han hade uppmanat eskorten till mordet, men hans skuld blev bevisad, varför han dömdes till döden. Denna dom förvandlades dock på grund av amnestibestämmelserna till livstids tukthus. — I sin nådeansökan till överdomstolen för statsförbrytelser skrev Aarre, att hunger och arbetslöshet tvungit honom att intråda i röda gardet: "Jag har aldrig hört till det (socialdemokratiska) partiet... jag har alltid älskat mitt fosterland framför allt." (!)

(Forts. i nästa n:r.)

Det nationella Tyskland i uppvaknande.

»Stalhelms» erövring av Hamburg.

Parad av 138,000 nationella frontsoldater.

Det nationella Tyskland börjar på allvar resa sig. judedömet, som genom dolkstötar i ryggen på den tyska armén och den i samband därmed iscensatta statskuppen lyckades svinga sig upp till härskareställningen i Tyskland, får alltflera påminnelser om vanskligheterna i det nya Kanaan, t. d. kejsarriket, nuvarande republiken av Israels nåde. Orosmolnen skocka sig på den tyska himlen. Arbetarna i landet ha begynt genomskåda det djävulsspel i "demokratiens", "liberalismens", "socialismens", "kommunismens" namn till landets och folkets materiella och andliga förstörelse, som israeliterna där liksom här alltför länge tillåtits bedriva, och även de bildade klasserna äro på väg att vakna.

I vårt förra nummer omnämndes nationalsocialisternas stora framryckning vid senaste valen, vilken dock såsom vi framhöllo av den judeledda svenska nyhetsförmedlingen genom vilseledande framställning helt förtegs. Värden får naturligtvis inte leva i den föreställningen, att antisemitismen, denna "kulturfientliga" företeelse, är stadd i frammarsch! Nationalsocialismen är emellertid icke det enda organisatoriska uttrycket för den under starkt framväxande varande antisemitiskt nationella rörelsen i Tyskland. En annan organisation, "Der Stalhelm", de nationella frontsoldaternas förbund, som omfattar en och en halv miljon medlemmar har visserligen ännu icke mycket låtit tala om sig, men bereder sig nu tydligen på att spela en roll i Tysklands politiska liv. En av de första dagarna av juni höll "Stalhelm" sitt årsmöte i Hamburg, i samband varmed hade anordnats en stor parad. Hamburg "erövrades" vid detta tillfälle av "stålhjälmarna" på samma vis som Berlin förra året. De röda hade, meddelar en korrespondent till N. D. A., under flera veckors tid agiterat våldsamt i sina tidningar och kallat sina stridbara krafter samman för att demonstrera och störa "Stalhelm-paraden" av alla krafter. Hamburgs polis hade även fullt upp att göra med att upprätthålla ordningen. Den förbjöd de rödas motdemonstration; den förbjöd också det republikanska livgardet "Reichsbanner Schwarzrotgold" att visa sina fanor under stålhjälmsparaden; den tillät ej heller de nationella frontsoldaterna att avhålla paraden i Hamburgs Stadion, om de ej ginge in på att där hissa den svartröd-gyllene fanan, vilket de emellertid vägrade att göra. Paraden måste alltså avhållas i Hamburgs Stadtpark, där den gjorde så mycket större effekt. — I münstergill ordning tågadé de in i Hansestaden från olika riktningar, alla de tiotusende som med otaliga extratåg ankommit från alla delar av riket, från Ruhrgebiet, Bayern, Sachsen, Brandenburg, Hannover och Hessen. Ostpreussen, som "polska korridoren" avskiljer från det övriga Tyskland, sände sina representanter samtidigt till Königsberg. På bägge ställena erhöllo demonstranterna hälsnings- och lyckönskningstelegram av Hindenburg som svar på deras hyllningstelegram till sin gamle överbefälhavare och krigskamrat.

"Stalhelm" har hittills principiellt undvikit att blanda sig i politiken. Vid sista valen uppställde den inga egna kandidater och överlämnade åt sina medlemmar att rösta på vilket nationellt sinnat parti de ville. Nu har föreningen ansett det vara på tiden att uppgiva sin avvaktande hållning och med makt ingripa i "kampen för nationens befrielse". Det ger årets församling en mer än vanligt stor betydelse i politiskt hänseende. Vid "paraden" upplästes en proklamation till tyska folket av följande lydelse:

"Stålhjälmen förklarar, att de partier, som proklamera kamp för Tysklands frihet och emot de Marxistiska partierna, antingen må visa sig vara i stånd att föra denna kamp till seger, eller också överlämna ledningen i andras händer.

Stålhjälmen förklarar, att tyska folket förtjänar sitt öde, om det inte också visar sig hava kraft att medels röstsedeln försvara sin rätt att leva.

Stålhjälmen förklarar, att den ställer sig till enhetsfrontens förfogande för detta ändamål.

Stålhjälmen erinrar om, att de tyska frontsoldaterna voro de, som med insats av sitt blod och sitt liv, ännu en gång räddade den tyska staten från undergång. Men inte de erhöllo ledningen i Tyskland utan en ny författningsändring överlämnade makten åt ledarna av en mer internationellt än nationellt orienterad demokrati, som förkunnar, att dess regeringssystem övervunnit revolutionen genom återuppbyggande av riket. Vi frontsoldater påstå, att detta är en förfalskning av den historiska sanningen.

Stålhjälmen är fast övertygad om, att de gamla frontsoldaternas och de av dem i deras anda uppfostrade unga stålhjälmkamraternas historiska uppgift ännu ej är ernådd. Fräckt och ogenerat rasa otyska element emot tyska folkets religiösa och sedliga urkraft. De ansvariga ledarne i stat och samhället äro förpliktade till skarpaste kamp emot denna öppna eller smygande bolsjevism. Men av partipolitisk hänsyn skonas eller protegeras dessa samhällsupplösande element av de ledande.

Utan att avgiva några oärliga löften, som ej kunna uppfyllas, förklarar Stålhjälmen som sitt program:

Stålhjälmen har lärt känna kriget och önskar därför freden. Endast vilja och kraft att försvara sig upprätthåller den sanna freden. Stålhjälmen fordrar, att en tysk utrikespolitik, för att ernå verklign och varaktiga framgångar, riktar sitt ögonmärke i främsta rummet in åt.

Utrikespolitiken är svag, så länge statsmakten och folkgemenskapen är det. Stålhjälmen avvisar allt lovprisande av skenframgångar och deras utgivande som segrar. Påståendet att Tyskland vore ansvarigt för kriget är en lögn. Giltigt är en engelsk statsmans yttrande att Versaillesfördraget står och faller med denna lögn.

Stålhjälmen fordrar energiskt återkallande av denna lögn.

Vi avvisa folkförbundet, så länge detta endast är ett maktinstrument för de till tänderna rustade segrarstaterna.

Stålhjälmen erkänner ej rovet av tyska hem- och kolonialområden. Den avböjer prisgivande av tyska ostprovinserna. Den avböjer "reparationerna", vilka under förevändning av att vara gottgörelse, i själva verket är en krigsskadeersättning, som med militäriska och ekonomiska tvångsmedel utpressats av Tyskland.

Stålhjälmen erkänner att arbetarens öde är avhängigt av nationens. Den strider för den tyska arbetaren, när den strider för Tysklands frihet. Men den visar ej endast på detta frihetens mål utan presterar även praktiskt socialt arbete. Den fordrar lika rätt för alla arbetande. Den tillropar arbetsgivaren en uppmaning, att komma till medvetande av sin ansvarighet gentemot arbetarne. Den vet, att arbetaren aldrig kan bli tillräckligt försörjd på grund av den i dag gällande socialpolitikens principer. Den avböjer inbördes krig i den form det i dag tillåtes, i form av strejk och lock-out. Ett slikt inbördes krig kan inte en gång ett sunt folk hålla ut med, ännu mindre ett, som står i kamp för sin frihet.

Frihet i staten, frihet i världen, frihet för arbetet, frihet för själen, det är vårt program."

Så lyder i korthet innehållet av denna proklamation, vilken antogs och utfärdades av en till 138,000 uppgående, mest av arbetare bestående församling. Den anses hava programmatisk betydelse för samtliga högerpartier, vilkas ledare, med greve Westarp i spetsen, närvoro.

---

går till samma siffra, är icke medräknad häri. En bland barn under 16 år företagen undersökning har visat, att endast 11 proc av dem aldrig smakat sprit.

*

Trots det är absolut nödvändigt för sovjetmakten att till augusti, när den nya skörden kommer ut i marknaden, ha tillräckliga kvantiteter av varor, särskilt textilvaror, varå stor efterfrågan råder bland bönderna, har man tvungits att stänga en mängd stora textilfabriker till följd av brist på råvaror. Order har utfärdats att under sommarsemestern inte bara stänga fabrikerna utan hålla dem stängda på obestämd tid. Man lovar dock att möjligen efter 30 à 35 dagar med halvskift återupptaga produktionen. Särskilt är textilindustriens i Moskva läge förtvivlat. "Teknotkanj", som är den största textilindustrien, har inställt produktionen vid de flesta av sina fabriker och meddelat arbetarna, att stängningen blir långvarig. Det har utlovats, att lönerna, ehuru i minskat omfång, skola betalas under hela stängningstiden. Tryckeriindustrien intager till följd av en kris i pappersindustrien, andra platsen ifråga om inställd drift. Många boktryckerier och bokförlag såväl som andra tryckerier ha blivit indragna. Förbud har även utfärdats mot utgivning av nya periodiska tidskrifter eller supplement till dem som redan existera.

Antalet arbetslösa i Moskva uppgår f. n. till 400,000, bland dem 80,000 byggnadsarbetare. I hela sovjetunionen uppgår antalet arbetslösa till 3,000,000.

Världsrevolutionäre pionieren Bela Kun åtalas i Wien.

Enligt meddelande från Wien har allmänne åklagaren yrkat ansvar å den juderevolutionäre pionieren och mångmördaren Bela Kun för hemliga stämplingar, förbindelse med utländska hemliga organisationer, falska meddelanden och förbjuden återkomst. Judens sekreterare och en annan person anklagas för delaktighet i de hemliga stämplingarna.

PRIVATSPISNINGEN

SCHEELEGATAN 8, 1 tr. · Tel. Kh. 44 25

Frukost: Smörgåsbord, varmrätt, gröt och kaffe samt öl eller mjölk.

Middag: Smör, bröd, soppa, varmrätt, kaffe, öl eller mjölk.

10 st. kuponger Kr. 11:70.

Inackord. Kr. 70:— pr mån.

God o. vällagad husmanskost.

PARISER-CAFÉET

27 Kungsgatan 27

STOCKHOLM

"Das Heft, sehr billig und zur Massenverbreitung bestimmt, verteidigt Ludendorff gegenüber den vielen Angriffen, die gegen ihn erhoben worden sind. Das Heft spricht u. a. über Hindenburg und Ludendorff, über Ludendorff und Polen, "Flucht" nach Schweden, Kronprinz Rupprecht, Officersverbände, Ludendorffs Pension, seinen Kirchenaustritt, seine Stellung gegen die Freimaurer, seine Kampfziele usw. Man kann aus dieser Zusammenfassung ersehen, wie unerhört über Ludendorff gelogen wird. Freund und Gegner sollten das Heftchen lesen!" schreibt "Der Unsrechte".

64 Seiten, kleines handliches Format für die Brieftasche.

Es kosten:

1000 Stück 125.00 M. mit Porto und Verpackung.
500 „ 63.00 „ „ „ „ „
300 „ 38.00 „ „ „ „ „
200 „ 28.00 „ „ „ „ „
100 „ 15.00 „ „ „ „ „
50 „ 8.50 „ „ „ „ „
20 „ 4.00 „ „ „ „ „
10 „ 2.20 „ „ „ „ „
1 „ 0.25 „ „ „ „ „

Bestellschein.

Ich bestelle hiermit

"Die Wahrheit über Ludendorff"

..... Stück Betrag ..... Mark.

Name (Ortsgruppe): .....

Wohnort: .....

Strasse u. Haus-Nr.: .....

Versand soll unter Nachnahme erfolgen. — Betrag wird auf Postscheckkonto Tannenberg-Bund Gr.-Berlin Nr 114 038 eingesahlt.

(Nichtzutreffendes durchstreichen.)

PRESSKONSERTEN.

(Forts. fr. sid. 2.)

frukten av ett korporationsvis företaget organisations- och propagandaarbete. Den må ha sin uppgift och betydelse och utlösa vackra fester med flaggning, tal och musik, men varken hr Knut Nyblom eller hr Nils Ljunggren eller självaste Harald Sohlman, som frambar tanken inför konungen, ej heller Olympiska sällskapet eller Stockholms landstormsförening eller föreningen Svenska flaggans dag har kunnat skapa en verklig nationaldag. Ty det går inte till på det viset.

Alltså inga obehöriga inblandningar i de nationella angelägenheterna! Den saken sköta vi själva, mena hrr israeliter. I varje fall tolereras icke en nationaldag i detta land utan Höga Vederbördens nådiga tillstånd. Härefter eder rätter och packer! För all del, ingen ärlig svensk har något emot, att vår nationaldag reserveras för den dag, då Sveriges folk skall frigöras ur Revolutions-Israels bojor. Må blott den dagen icke alltför länge låta vänta på sig!

Sveriges statsskuld 1,820 milj. kr.

Sveriges statsskuld utgjorde enligt riksgäldsfullmäktiges redogörelse vid slutet av maj 1,820,4 milj. kr.

Statsskuldsättningen har varit den mest utsökta bland alla de utsökta vägar, varå Israels demokrati velat förverkliga folket frihetsideal, göra det till "herre i eget hus"!

Sveriges köpmannaförbunds årskongress.

Sveriges Köpmannaförbunds årskongress äger rum i Stockholm onsdagen den 22 och torsdagen den 23 augusti, sedan närmast föregående dagar ägnats åt sammanträden med styrelsen och dess arbetsutskott, branschstämmor, funktionärskonferens m. fl. sammanträden. Förhandlingarna förläggas till riksdagens andra kammares plenisal.

"Frihet för folken."

(Forts. fr. sid. 1)

maltestamentligt mönster, för att tillintetgöra den förhatliga "kristenheten".

Vi hänvisa till några i detta hänseende lärorika skildringar i G. T.: 2 Mos. 11: 5, 7, 23. 33: 2. 4 Mos. 16: 49. 21: 2, 3, 34, 35. 31:. 5 Mos. 7:. Jos. 8:.

Ett värdigt motstycke till "Frihet för folken", som hr Ruthierford är så angelägen att rekommendera åt "gemene man", är ett föregående arbete av honom: "Den gudomliga tidsåldern", där han medelst cirkel och linjal framställer en utsirad schematisk plan hur Jehovas tillbedjare kunna erhålla den stora nåden att få inträde i judarnas allraheligaste tabernakel.

Kristenheten har i sanning anledning nog att med hänsyn till den moderna så hänsynslöst påträngande, förvildade och förvirrande propagandan för judisk hedendom, kraftigare än någonsin anropa vår Himmelske Fader: Fräls oss från den judiska surdegen; Och giv oss den nya klädnaden, det nya vinet och den nya födelsen! (Matt. 10: 6, 12. 9: 16, 17. Joh. 3: 3.) *Men framför allt nitiska lärare och ledare i den rena kristna läran!*

Alltså om någon är kristen, så är han en ny skapelse, se det gamla är förgånget allt har blivit nytt! (2. Kor. 5: 17.)

Partihandeln med rusdrycker.

(Forts. fr. sid. 1)

A.-B. Svanens droghandel har det sistnämnda redan likviderat. Då Spritcentralen vid sitt engagement i dessa företag torde hava förutsatt, att mellanhavandet allenast skulle vara av mera eller mindre tillfällig karaktär, lärer även från Spritcentralens sida en snar avveckling av de två återstående av dessa företag anses önskvärd.

ligt vad jag erfarit, har vid de förhandlingar, som under den senaste tiden förts om en dylik avveckling, ett förslag varit, under diskussion om att det företag, som eventuellt komme att övertaga dessa dotterbolags verksamhet, skulle kunna få rätt att bedriva partihandel med sådana rusdrycker, som antingen äro att betrakta såsom läkemedel i och för sig eller ock nödvändiga för läkemedels tillverkning.

Vad slutligen angår de till Spritcentralen anslutna dotterbolagen A.-B. Nya Grand Hôtel och Porterbryggeri A.-B. W. Carnegie & Co, torde den av de sakkunniga föreslagna avvecklingen av dessa företag böra ägna rum först efter sorgfällig prövning och allenast under förutsättning, att densamma kan ske utan nämndvärd förlust."

Vid granskning av detaljbestämmelserna i de sakkunnigas förslag vidtogs, såvitt nu är i fråga, i propositionen vissa förändringar. Det med propositionen framlagda förslaget till ändringar i rusdrycksförsäljningsförordningen innebar sålunda i huvudsak följande:

I 12 § av rusdrycksförsäljningsförordningen infogades den grundläggande bestämmelsen därom, att rätten till partihandel inom riket med rusdrycker finge bedrivas allenast av för sådant ändamål bildat, i viss ordning antaget aktiebolag (partihandelsbolag). Genom denna bestämmelse gjordes dock ej ändring i den tillverkare av spritdrycker tillkommande rätten till avsalu för export och till försäljning till partihandlare med skattefri sprit (13 §) samt ej heller uti detaljhandelsbolagens rätt till försäljning av rusdrycker till annan innehavare av rätt till detaljhandel i och för dennes rörelse. Inporten av rusdrycker förbehölls, med visst undantag, partihandelsbolag; exporten av rusdrycker tillkom uteslutande partihandelsbolag samt tillverkare. Spritdrycker, som icke exporterades eller såldes till partihandlare med skattefri sprit, även som vin, som icke exporterades, måste av tillverkarna säljas till partihandelsbolaget.

Partihandelsbolag skulle antagas av konungen för viss tid, minst fem, högst tio år. Missbrukade bolaget sin försäljningsrätt, kunde densamma av kungl. maj:t återkallas att upphöra å tid, som av kungl. maj:t bestämdes. Partihandelsbolag finge icke avse att bereda delägarna vinning utöver skälig ränta å de av delägarna tillskjutna kontanta medel. Av den vinst, som årligen uppstode å partihandelsbolags rörelse, skulle bolaget enligt kungl. maj:ts medgivande få använda viss del till avskrivningar och avsättning till fonder. Vad därefter, och sedan utdelning till bolagets delägare ägt rum, kunde återstå av vinsten, skulle bolaget innan juni månads utgång efter varje kalenderårs slut insätta å statsverkets giroräkning i riksbanken.

Partihandelsbolag skulle ej få antagas där ej genom bestämmelser i bolagsordningen eller på annat sätt, som funnes betryggande, åt staten berotts övervägande inflytande å bolagets ledning. Därutöver skulle bolaget vid verksamhetens bedrivande vara underkastat den särskilda kontroll från statens sida, som kungl. maj:t prövade nödigt. Närmare bestämmelser i avseende å partihandelsbolags verksamhet och drift skulle intagas i avtal, som upprättades vid bolagets antagande.

I 19 § 2 momentet av förslaget intogs bestämmelse om att kontrollstyrelsen skulle för tillsyn och övervakande av detaljhandelsbolags inköp av andra rusdrycker än inom riket tillverkat öl tillsätta en prisoch inköpsnämnd av högst sju personer. Denna nämnd skulle bl. a. hava till uppgift att meddela tillstånd till detaljbolags imp. av rusdrycker. I 50 § av förslaget upptogs jämväl bestämmelse om skyldighet för detaljhandelsbolag att till enskild person söka anskaffa visst slags rusdryck, som ej hölles i lager av bolaget, dock utan rätt för den enskilde att uppgiva viss leverantör.

De föreslagna ändringarna i rusdrycksförsäljningsförordningen skulle träde i kraft den 1 januari 1923.

Propositionen n:r 191 hänvisades till bevillningsutskottet, till vilket jämväl överlämnades sex i anledning av propositionen väckta motioner, bland vilka följande må nämnas:

I två likalydande motioner n:r 152 i första kammaren av hr Johan Johansson i Friggeråker och n:r 202 i andra kammaren av hr Olsson i Kullenbergstorp, hemställdes, att riksdagen måtte med avslag å propositionen besluta att i skrivelse till kungl. maj:t begära ny, allsidig av fullt opartiska och kvalificerade personer verkställd utredning och förslag om sådana ändringar i kungl. förordningen av den 14 juni 1917 angående försäljning av rusdrycker, genom vilka partihandeln med rusdrycker så ordnas, att full trygghet vunnes för, att den staten tillkommande delen av vinstmedlen på denna handel av det eller de organ, som kunde komma att övertaga ifrågavarande verksamhet, på det noggrannaste redovisades och till statsverket inlevererades. Därjämte borde riksdagen hos kungl. maj:t hemställa, att det under den tid, varunder berörda utredning pågår, noggrant tillsåges, att statens andel av ifrågavarande vinstmedel i största möjliga utsträckning komme det allmänna till godo.

I motionen n:r 153 i första kammaren av hr Stendahl föreslogs, att riksdagen med avslag på propositionen ville besluta, att hos kungl. maj:t hemställa om utredning och förslag till 1923 års riksdag om ordnande av partihandeln med rusdrycker i angiven riktning, samt att kungl. maj:t måtte noggrant övervaka, att den staten tillkommande vinsten från Spritcentralen oavkortad inflöte till statsverket.

I motionen n:r 154 i första kammaren av hr Carl Gustaf Ekman hemställdes, att riksdagen måtte avslå propositionen och hos Kungl. Maj:t anhålla om förnyad, allsidig utredning rörande frågan om organisation av partihandeln med rusdrycker, därvid till prövning borde, i jämbredd med andra möjliga alternativ, upptagas jämväl anordnandet av ett verkligt statsmonopol därå.

I motionen n:r 281 i andra kammaren av hr Jönsson i Boa föreslogs bl. a. att pris- och inköpsnämnden skulle tillsättas av konungen och att brännerinäringen skulle bliva företrädd i densamma.

I betänkande n:r 46 i ämnet anförde bevillningsutskottet efter en redogörelse för 1921 års riksdagsskrivelse n:r 408 och den framlagda propositionen m. m. följande:

"Den i propositionen föreslagna lösningen av frågan om partihandelns ordnande tillgodoser i allt väsentligt berörda av 1921 års riksdag uttalade önskemål. Utan att kravet på ett avlägsnande av privat vinstintresse från partihandeln med rusdrycker åsidosatts eller anspråken på statens övervägande inflytande å partihandelsföretags ledning och kontroll över densamma eftergivits, synes den föreslagna formen för de företag, som skulle äga att utöva partihandel med rusdrycker, erbjuda betydande organisatoriska fördelar. I motsats till vad förhållandet säkerligen skulle bliva, därest någon av de utvägar anlitas, som förordats till utredning i flera av de föreliggande motionerna, eller att staten antingen själv skulle övertaga försäljningsverksamheten eller överlåta densamma till ett efter mönstret av A.-B. Svenska Tobaksmonopolet bildat företag kräver den föreslagna anordningen icke något kapitaltillskott från statens sida liksom genom densamma de avsevärda olägenheter, som skulle uppstå genom avvecklingen av redan bestående företag, undgås. Även med hänsyn till att statsmakterna sannolikt hava att inom en icke avlägsen framtid taga ställning till frågan om införande av ett rusdrycksförbud, har det synts utskottet olämpligt att för rusdrycksförsäljningens ordnande åtgärder vidtagas, som skulle å ena sidan fordra tillskott av nytt kapital och å andra sidan måhända göra redan förefintliga anordningar värdelösa. För övrigt synes den föreslagna lösningen av frågan ur ovan nämnda, av 1921 års riksdag framhållna synpunkter erbjuda i stort sett lika stora fördelar som de av motionärerna förordade utvägarna.

Utskottet har därför icke haft någon erinran i princip att framställa mot ifrågavarande proposition. Härigenom har utskottet även angivit sin ståndpunkt till de yrkanden, som framställts i motionerna I: 152 av hr Johan Johansson i Friggeråker, II: 292 av hr Olsson i Kullenbergstorp, I: 153 av hr Stendahl och I: 154 av hr Carl Gustaf Ekman.

De bestämmelser, som finnas införda i berörda av partihandelssakkunniga utarbetade förslag till avtal, hava icke givit utskottet anledning till erinran.

Utskottet har vidare i likhet med föredragande departementschefen ansett riktigt, att den inkomst, statsverket önskar uttaga ur rusdryckshanteringen, uppbäres i form av skatter, lagda å de tillverkade och försålda varorna, samt att med hänsyn härtill högre priser icke åsättas de av partihandelsbolagen försålda varorna än som erfordras för att bereda bolagen en skälig fabrikations- och handelsvinst. Härigenom vinnes dessutom den beaktansvärda fördelen, att staten tidigare kommer att tillgodonjuta inkomsten i fråga än om densamma utginge i form av vinstandel från partihandelsbolagen.

Det har synts utskottet önskvärt, att åtminsone icke innan någon erfarenhet vunnits rörande de praktiska verkningarna av ett avtal, upprättat i huvudsaklig överensstämmelse med nämnda förslag, för någon längre tid bindes vid visst eller vissa partihandelsbolag. Med hänsyn härtill och då det skulle medföra olägenheter, därest vid ett eventuellt beslut om rusdrycksförbud någon längre kontraktstid skulle återstå, har utskottet föreslagit, att partihandelsbolag må antagas för en tid av högst fem år.

Med hänsyn till beskaffenheten av de åligganden, ledamöterna i den i 19 § rusdrycksförsäljningsförordningen omförmälda pris- och inköpsnämnden hava sig anförtrodda, har utskottet anslutit sig till den av hr Jönsson i Boa i motionen II: 281 gjorda hemställan, att nämndens ledamöter skola utses av Kungl. Maj:t."

I övrigt hade bevillningsutskottet icke haft något att erinra mot de framlagda förslagen i nu berörda delar.

Vid utskottets betänkande voro fogade åtskilliga reservationer.

Beträffande propositionen i dess helhet reserverade sig till en början hrr K. A. Nilsson, Rosén, Johansson i Kälkebo och Olsson i Ramsta, vilka anförde:

"I olikhet med utskottets majoritet, som ansett, att den i propositionen föreslagna lösningen av frågan om partihandelns ordnande i allt väsentligt tillgodoser de av 1921 års riksdag uttalade önskemål, finna vi detta så långt ifrån vara förhållandet, att vi snarare måste konstatera, att den utredning riksdagen påkallat alldeles icke vare sig i sakkunnigeförslaget eller propositionen fullföljts.

Redan den korta tid av två månader, som tillmätts utredningsmännen för att tränga in i det högst vidlyftiga spörsmålet och att lära känna och studera det vittutgrenade och vittomfamnande mångmiljonföretag, Vin- & Spritcentralen med dotterbolag och sidoaffärer, som skulle av sakkunniga bedömas, talar ju för, att utredningen omöjligen kunnat så tränga till djupet av frågan som varit nödvändigt för att riksdagen skulle kunnat känna sig trygg för, att det därpå byggda förslaget verkligen på bästa sätt ordnade det allmännas inflytande över organisationen och partihandeln med rusdrycker. I ögonen fallande är också den lättvindighet, med vilken en del av de riktlinjer, som av riksdagen anvisats för utredningen, behandlats. Så har frågan om eventuellt statsmonopol avfärdats med ett enkelt uttalande, att det 'av lätt insedda skäl' icke torde vara lämpligt 'på så långt'. Men skälen ha förblivit sakkunnigas hemlighet. Den förebild av halvstatligt monopol, som givits i Tobaksmonopolets organisation, har icke heller närmare bedömts och de omorganisationsförsök av det nuvarande spritmonopolet, som försökts, hava i allt väsentligt lämnat den nuvarande organisationen med sina fel och förtjänster orubbad. Icke ens den ytterst angelägna åtgärden att betrygganden överföra Spritcentralens stamaktiepost i statens händer och därmed säkerställa statens avgörande inflytande vid ledningen av företaget, har åstadkommits.

Fortfarande som hittills skola stamaktierna innehavas av tio enskilda personer, vars beslutanderätt fullgöres av en person. Fortfarande är alltså så gott som all makt samlad på en enda hand — och vad det betyder och vart det kan leda har de senare årens storartade expansion inom icke allenast det egentliga utan även på vitt skilda områden nogsamt burit spår. Något fullt säkert skydd för att 'partihandeln med rusdrycker icke må utövas i privatekonomiskt intresse' lämnar den befintliga — ej till lagfästande föreslagna organisationen — enligt vår mening alldeles icke. Icke heller kunna vi finna att säkerhet skapats för att landets verkliga intressen alltid komma att som sig bör bli tillvaratagna vid de vidlyftiga förbindelser med utlandet, som detta privatmonopol måste komma att få."

Då det synts reservanterna nödvändigt, att dessa förhållanden jämsides med förslag om att betryggande privatmonopol komme under verklig undersökning och objektiv prövning, innan ett fastlåsande av förhållandena ägde rum, hade de därför inom utskottet yrkat, att utskottet skulle hemställa, att riksdagen måtte hos Kungl. Maj:t anhålla om förnyad, allsidig utredning av frågan om organisation av partihandeln med rusdrycker, därvid till pröwning borde, i jämbredd med andra möjliga alternativ, jämväl upptagas anordnandet av ett verkligt statsmonopol.

(Forts. i nästa n:r.)

Finansalliansen Kuhn, Loeb & Co.

(Forts. fr. sid. 1)

Mr Kuhn, är i förbigående sagt en av de judar, som trots att han övergått till en annan trosbekännelse, ändock ej av sina mosaiska rasfränder behandlas som en avfälling. Detta ser mycket egendomligt ut, men är icke oförklarligt. Kahn kallas icke "renegat-jude" eller med något av de andra skymfande namn, som bruka användas om avfällingar från den mosaiska tron, och det därför att han icke förtjänar en dylik benämning. Och Jakob H. Schiff betraktade honom aldrig ett ögonblick annat än som en ren jude, annars skulle icke denne "prins av Israel" ha valt just honom att stanna i F. S-na och sköta Kuhn, Loeb & Co:s affärer vid en tidpunkt, då det ej syntes önskvärt, att helt och hållet anförtro detta åt Schiff J:r (Mortimer). Utan tvivel hade mr Kahn just vid den tidpunkten den ovan nämnda parlamentsplatsen i tankarna, eftersom mr Schiffs önskan kom honom att ändra sig.

Men från Newyork fullföljer han, förmodligen lika säkert som annars skulle skett från London de mystiska missioner, vilka ofta orsakar hans avresa till europeiska kontinenten, vid vilka tidpunkter han fattar vad allmänt anses avgörande och ödesdigra beslut. *För vilken makts* räkning han fattar dessa beslut är icke alltid möjligt att säga. I synnerhet i Paris och öster därom har Mr. Kahn kommit att intaga platsen som talesman för Amerikas finanshierarki, något som han dock icke är. Men han är otvivelaktigt talesmannen för en viss del därav, tydligtvis för den grupp, som så skickligt förstod att genomdriva det judiska programmet på fredskongressen i Versailles, den grupp, som gav Ost-Europa det intrycket, att Förenta Staterna var ett mycket mäktigt judiskt imperium. Mr. Kahns resor till utlandet offentliggöras vanligen icke, men deras resultat lönar det möjligen att studera.

En tjärde medlem av gruppen judiska finnasiärer är *Paul Warburg*. Han föddes 1868 i Tyskland, kom 1902 till Förenta Staterna och blev 1911 amerikansk medborgare. Han kom till Amerika i (även)ledes detta är bestyrkt genom officiella protokoll från kongressförhör) utrycklig avsikt att reformera Förenta Staternas penningsystem. Det gives två slags bankirer: Den ena sorten slår sig fram, även om det gällande penningsystemet bereder honom svårigheter; den andra betraktar dylika system som konstladе skapelser, som kunna förbättras, omgestaltas eller ersättas med ett annat system. P. W., åttlipg av en lång rad tyskjudiska bankirer, hör till den sistnämnda kategorien. Sin åskådning har han framlagt för senatutskottet för bankerna och valutan" (augusti 1914). De nedan angivna faktiska uppgifterna ha hämtats från hans utsagor inför detta utskott.

Warburgarna utgöra en av de internationella familjer, om vars betydelse man före kriget inte hade en aning, och som man ej heller senare skulle vetat något om, om icke deras internationalism så ofta trätt i dageg. Det var ett mycket intressant skådespel, att se de båda bröderna Warburg på båda sidorna av de stora kampfronterna under världskriget intaga viktiga rådgivande poster.

Bankhuset Warburg grundades 1796 i Hamburg. I fädernehuset lärde sig Paul W. det elementära i banksaker. Sedan tillbringade han två år i England hos bankirfirman Samuel Montague & Co. och var även(ledes under två månader verksam såsom fondmäklare där. Därefter tillbringade han en tid i filialen i Paris för den Ryska banken för utrikes handel, och sedan åter ett år i Hamburg. Härpå bereste han Indien, Kina och Japan. Hans första upphåll i Amerika var 1893, varefter han för tillbaka till Hamburg och blev delägare i firman. 1895 gifte han sig med juden Loebs i Newyork dotter, överflyttade slutgiltigt 1902 till Amerika och blev delägare i firman Kuhn, Loeb & Co. (Jakob Schiff åktade likaledes en dotter till Loeb, och blev alltså P. Warburgs svåger. Dennes broder Felix, som likaledes tillhörde firman, blev i sin ordning Jakob Schiffs svärson.). P. Warburg blev amerikansk medborgare 1911.

Icke fullt tre veckor efter hans ditkomst 1902 upptäckte han, att det amerikanska penning- och finansväsendet var helt och hållet föråldrat, och han skrev en reformartikel, vilken han emellertid vänlig tade att publicera till 1906.

När han 1902 kom till Amerika, visste han ännu icke, huruvida han skulle ansöka om amerikanskt medborgarskap; detta beslöt han sig för 1908, och han både genomförd sitt beslut 1911. Blott det visste han 1902, att han var kallad att omgestalta landets penning- och kreditväsen. På fråga av en medlem av det kongressutskott, som inhämtade ingående uppgifter om P. W., varför han hade dröjt så länge, svarade han, att han "hade varit en mycket lojal medborgare" av sitt gamla fosterland; därför hade han varit så vankelmodig en lång tid. Först övertygelsen om hans plikt att genomföra penningreformen i Förenta Staterna hade bestämt honom för att uppgiva sin goda position i Tyskland. Då hade han känt, att han blivit rotfäst i Förenta Staterna och blivit en beståndsdel av det amerikanska folket. (Mellan 1906 och 1911 var han alltså lika lojal tysk som lojal amerikanare.) Iföljd av offentliggörandet av hans artikel blev han bekant med senatoren Aldrich, som i penningfrågor var en allsmäktig och hänsynslös företrädare för bankintressen hos amerikanska regeringen. Aldrich tog råd av P. Warburg — som då ännu var utlänning — och denne tillmötesgick honom i största utsträckning.

Professor E. R. Seligmann vid Columbiauniversitetet uttalar om P. W:s verksamhet: "Blott få känna till huru stora förpliktelserna äro... Federalreservbanklagen skall i landets historia förblva knutet till P. Warburgs namn." Denna lag skapade en centralbank, Federal-Reserve Board, såsom England, Frankrike och Tyskland redan hade. Följderna av denna inrättning framvisa Förenta Staterna såsom ett land med näringslivet i svåraste nödläge, som har överflöd på alla konsumtionsartiklar men som emellertid icke kan utnyttja och fördela dem, emedan det finansiella kanalsystemet är tilltäppt.

Herr Warburgs påstående, att han därigenom att han ställt sig i

HARALD
LINDSTRÖMS
Boktryckeri
Kungsgatan 50 - Tel. 365
Kataloger, Broschyrer, Affärstryck
Specialitet: Tidningar o. Tidskrifter
Begär offert!

Olägenheterna med
Hårt vatten
undvikas genom att filtrera vattnet genom ett RENO-filter
A.-B. RENO-FILTER
Malmö 7933, 7936. Stockholm 71937.

NATIONALT TIDSSKRIFT
Keysersgt. 1, OSLO
Eneste antisemitiske publikation,
Utkommer maanedlig
Pris til Sverige kr. 6: 20.

LUNDA TVÄTTINRÄTTNING
Rekommenderar sig för utförande av all slags tvätt (ej kemisk), mangling och strykning. Förstklassigt och omsorgsfullt arbete garanteras.
Snabb och punktlig expedition
Innehavare:
AUG. GUSTAFSSON
Tel. Drottningholm 20 & 190

Släktforskning
i in- och utländska arkiv utföres
Löjtn. Erik Cason Swartz,
Charlottenborgs Slott, Motala V.

Ärade Husmödrar!
All slags tvätt och strykning mottages tacksamt, handmetod - Billiga priser
Bad- och Tvättinrättningen
VANADIS
Billiga och bekväma karbad tillhanda hålles mellan 10 f. m.—8 e. m.
Frejgatan 41—43 - Stockholm
Tel. Vasa 188 46

Vi två
ha sedan många år tillbaka dagligen använt den milda och välgörande Y v Y - Tvålen och kunna intyga, att en bättre och behagligare tvål får man leta efter. I tvålens egenartade sammansättning av rent vegetabiliska oljor och essenser gör huden mjuk och smidig.
YvY-Tvålen
— tvålen för alla.

NATIONEN

Fredagen den 15 Juni 1928.

Harald Lindströms Boktryckeri, Stockholm 1928.

Vid köp av Specerier och Kaffe

vänd Eder med förtroende till
EINAR HALLBERG,
Tegnergat. 15, Stockholm, Tel. Norr 258.
Varor hemsändas till alla stadsdelar.

spetsen för Federal Reserve Board skulle tvungita till ett större materiellt offer, föranledde en senator att fråga, *varför* han gjort detta offer. Det knappast klara svaret blev: därför att han hade fått ett starkt intresse för en penningreform, sedan han kom till Amerika.

Vid denna undersökning i senatsutskottet spelade även herr W:s och hans kompanjoners i firman Kuhn, Loeb & Co. politiska hållning in. Av hans uttalanden framgår, att det hör till den judiska politiken — kanske till stora finansfirmors politik i allmänhet — att satsa på alla parter, så att deras intressen äro säkrade för varje eventualitet. Vid undersökningen framkom sålunda: Herr P. Warburg upprätthöll de intimaste förbindelser med begge de stora partierna, republikanerna såväl som demokraterna. 2) Hans *firma* understöddes det republikanska partiet. 3) Herr Schiff betalade personligen bidrag till Wilsons demokratiska valfälttåg. 4) Herr Felix Warburg, Pauls broder, gav personligen stora summor för den republikanske kandidaten Tafts kandidatur. 5) På en fråga om icke någon av firman Kuhn, Loeb & Co:s innehavare hade understött den tredje kandidaten, Roosevelt, finansiellt svarade P. W: "Det vill jag icke hava sagt". Alltså torde t. ex. herr Kahn ha satsat på Roosevelt. På andra än mer kompromitterande frågor svarade han undvikande, att "därom kunde han icke lämna några upplysningar, då de berörde hans kompanjoners och firmans affärsintressen".

Resultatet av denna mångsidiga "intressepolitik" blev att en medlem av firman, P. Warburg erhöll en viktig ställning under segraren, Wilson, som gav honom ett utslagsgivande inflytande på Förenta Staternas finanser.

Vid tiden för dessa förhandlingar, den 1 augusti 1914, vid tidpunkten för världskrigets början, var herr P. Warburg 1) ordförande i den amerikanska centralbanken (Federal Reserve Board), 2) delägare i det amerikansk-judiska bankirhuset Kuhn, Loeb & Co. — samt — 3) *delägare i det judisk-tyska bankirhuset M. M. Warburg & Co. Hamburg.*

Vid ett tillfälle förklarade han: "Jag står i begrepp att lämna min Hamburgerfirma, fastän lagen ej förpliktar mig därtill".

Det blev alltså herr P. Warburg beskärt, att såsom utlänning inträda i det största judisk-amerikanska bankirhuset och samtidigt få det banksystem erkänt, vilket blivit bekant under namnet Federal-Reserve-systemet. Det amerikanska folket tror allmänt (liksom Europas folk även) att det har en *statlig* inrättning framför sig. Däri tar man fel; ty: *lagen* som sanktionerar inrättandet av systemet är visserligen *en statlig akt*, men *systemet självt är av rent privat natur*. Det är ett under statlighetens sken skapat *privatbanksystem* med vissa utomordentliga privilegier. Denna allmänhetens villfarelse har underhållits av alla dem, som inför offentligheten skrivit i denna angelägenhet.

(Forts. i nästa nr:r.)

Judefrågan i Danmark.

(Forts. fr. 1:a sid.)

sagt för allt, som utgjorde grundplåten för danskt folkvälsen.

Med andra ord var och är Brandes icke den "demokrat", han säger sig vara, utan en religionsfientlig, halvanarkistisk och bolsjevikisk materialist.

Det är därför ingenting att förundra sig över att en sådan människa på sin tid var populär här i Danmark och att det gått så lätt för honom, att med sin snuskiga ande förpesta hans danska folket och framförallt ungdomen. Gudskelov började de med XX:de århundradets ingång hans fördärvliga inflytande att avtaga, och det uppstodo danska skriftställare, som öppet ställde sig i opposition till Brandes och hans talrika anhängare. Men också de tego om huvudfienden — "Folket Juda".

För att riktigt tröska in den judiska andan i de intet ont anande danskarnas skallar, behövde dock judarna sin press, för att å ena sidan göra reklam för Brandes och Cohn-sorter, men å andra sidan för att bringa folket helt och hållet under judiskt inflytande. För detta ändamål grundades med judiska pengar den stora tidningen "Politiken", i spetsen för vilken en bror till Georg Brandes, Eduard, och vidare judarna Koppel och Bing, stå. Så småningom har även de övriga större tidningarna råkat i judiska händer respektive gjorts beroende av judarna, så t. ex.: "Berlingske Tidende", "Social-Demokraten", "Dagens Nyheder", o. s. v.; de båda sistnämnda tidningarna ha först alldeles nyligen kommit i juden Lewins händer.

Så gott som hela Köpenhamns press befinner sig således i judarnas våld. I landsorten ser det något bättre ut; "Jyllandsposten" i Aarhus och "Kolding Avis" i Kolding t. ex. äro tills vidare ännu oberoende, och vi vilja hoppas, att de framdeles skola hålla sig fria från judiskt inflytande.

I de politiska partierna visste judarna också att insmyga sig och inom desamma övertaga en ledande roll; i synnerhet lyckades de hos det radikal-liberala partiet, vadan Danmarks radikala regering under åren 1913—1920 i ordets sanna bemärkelse var judisk. Ty i spetsen för densamma stodo judarna Zahle, E. Brandes och Ove Rode, till vilka sällade sig ett par "Schabbes-gojim" (jude-kristna). Men om också denna så kallade "danska" radikala regering ej haft dessa tre judar i teten, så hade den ändå ej varit mindre beroende av judarna, emedan det radikal-liberala partiet och dess press finansierades av den judiske spekulanten Heilbuth och således voro beroende av denne. Heilbuth spelade en stor roll under krigsåren; bl. a. tillhörde han styrelsen för Danmarks största bank, Landsmandsbanken".

Med de andra partierna gick det dock ej mycket bättre; så t. ex. spelade juden L. Heine en stor roll inom konservativa partiet, alldeles bortsett från de övriga judarna, vilkas namn emellertid ej äro vidare allmänt kända. Att också socialdemokratiska partiet har sina judar, behöver väl knappast särskilt framhållas.

Under kriget gjorde judarna, liksom för övrigt överallt eljest, kolossala "gulaschaffärer". Jag skall här endast namngiva några få av krigsvinstjagarna: Lamm, Levin, Waldemar Glückstadt, Ange Trier, Heilbuth, Ballin, Emil Glückstadt, vilken senare man har att tacka för Landmandsbankens sammanbrott och därmed många hederliga danskars ruin; o. s. v., o. s. v.

Penningväsendet är i Danmark naturligtvis också fullkomligt i judiska händer; bl. a. var också Landmandsbanken, som genom den stora finansskandalen vann en sorglig ryktbarhet, genomgående judisk.

Nu blott ett par ord om Kyrkan: Statskyrkan är liersk. I det stora hela äro dess präster icke judefientliga, ty de kunna ej komma ifrån den falska läran, att det judiska folket skulle vara det "utvalda folket". De vilja ej inse, att de till och med från teologisk-kristlig ståndpunkt hava orätt, ty om judarna överhuvudtaget någonsin varit Guds "utvalda folk", så både nog deras "utvaldhet" tagit en ände i och med korsfästningen av vår frälsare. De flesta pastorer, jag får genast framhålla, att det också finnes anmärkningsvärda undantag —, (men det finnes också fullblodsjudar bland de danska prästerna) — predika alltid om kärleken till nästan i fråga om judarna, att dessa vore människor så gott som de kristna, ja många gå i sin förblindelse så långt, att de vilja inbilla oss, att Jesus givit sitt liv för gitt "älskling sfolk" judarna. (Pastor A. Fibiger, "Kristelig Dagblad" 1919).

Det katolska danska prästerskapet, som huvudsakligen består av tyska jesuiter, är likaledes judevänligt, och detta är lätt begripligt, emedan dessa jesuiter här huvudsakligen värva proselyter bland hebreerna och därför just av dessa få de flesta gåvor för den katolska kyrkan.

Om adventisterna, som helga sabbaten, och om baptisterna m. fl. skola vi nu icke alls tala.

Så framstår, kort sagt, Juda's makt i Danmark.

Hur ställer sig nu det danska folket därtill?

Ännu under kriget och till och med efter detsamma hade massan av det danska folket ej velat inse judefaran. Och när det blev klart för alla, att samtliga eller åtminstone 90 procent av bolsjevikledarna äro judar, ansågo ändå de flesta danskarna, att orsaken därtill endast vore den, att de "stackars judarna" blivit så förtryckta av den tsaristiska regeringen; men i Danmark, där judarna hade fulla rättigheter, skilde de sig på intet sätt från danskarna; de voro lika goda nationalister och danska borgare som danskarna själva!

Men så småningom, dels till följd av den ryska emigrationen, dels igenom några intelligenta danskars upplysningsverksamhet och exempel av en del stora penningvindelaffärer, vari judarna spelade huvudrollen, började också dansken att förstå, att det var något ruttet i staten Danmark.

De "Visas från Zion" protokoll översattes till danska; visserligen fingo folkets bredа lager ej någon kännedom därom. Redan under kriget, år 1917, utkom broschyren av den tyvärr sedan avlidne Bogebjerg. År 1920 utkom H. Brunoes framstående bok "Danskarna och de andra eller judar och judars verksamhet bland oss". Samma år utkom också ett verk av den även tyvärr framlidne Universitetsprofessorn Stan. Rozniecki (en dansk av polsk härkomst): "Det judiska problemet på grund av iakttagelser och studier av judeliv i Polen". År 1922 utgav kaptenen M. J. Arildskov, vilken också grundade en organisation "Det uppvaknande Danmark" (Organisationen sammanslogs sedermera med den fascistiska) en broschyr med titeln "Den dagen är icke fjärran...", d. v. s. "Den dag är icke fjärran, då alla världens rikedomar komma att utestängas tillhöra judarna". Denna broschyr utdelades gratis bland folket. Det var också M. J. Arildskov, som föranstaltade utställningar, varest avbildningar av sovjetjudarnas rysliga illdåd visades, och som höll föredrag mot judarna. Hans oegennyttiga arbete och framförallt hans föredrag har det danska folket, i synnerhet i Jutland, att tacka för att det är en smula orienterat angående judefaran. Även norrmannen Saxlunds bok "Judar och Gojim" har bidragit till att öppna ögonen på danska folket.

Hela den antisemitiska litteraturen visar tydligt, att också i Danmark den judiska frågan blivit akut.

Det största arbetet har dock kommunalläraren Hans Brunoe presterat, vilken på sin tid som den förste tog till pennan mot judarna, men icke endast i skrift bekämpade judarna, utan även sökte skapa en stark antijudisk organisation. Tillsammans med ett par herrar grundade han, år 1917 den "Danska Ligan". Denna ligas huvudsyfte är att bekämpa judarna och att söka öppna danska folkets ögon för Alljuda. Sedan 1 juli 1919 utger "Danska Ligan" månadskriften "Dansk Nationell Tidskrift", vars redaktör Herr Brunoe är. Ligans medlemsantal är tyvärr ännu ringa, men det oaktat gör den ett förträffligt upplysningsarbete bland folket.

Dessutom finnes det i Danmark en organisation mot kommunisterna, vilken står på en strängt nationell basis. Denna organisation är ganska stark, men den saknar i sina stadgar en arier-paragraf, vadan den, om också många av dess medlemmar äro antisemitiskt sinnade, ändå ej kan betecknas som antijudaistisk organisation. Emellertid är det alldeles icke uteslutet, att den kommer att utveckla sig till en sådan.

Så småningom vaknar det danska folket upp ur sin djupa sömn, dock får man ej vara alltför optimistisk, ty en Brandes' andа har slagit för djupa rötter, och det är därför icke lätt att bibringa ungdomen intresse för något högre. Tills vidare har ungdomen endast intresse för flirt och möjligen ännu för sport; dess älskling slektyr är den pornografiska journalen "Eva". Men den sunda nationalkänslan börjar dock, ehuru långsamt, vakna, och man får väl hoppas, att tillfrisknandet av den folkmedvetna danska andan slutligen skall göra större framsteg; visserligen måste det i denna riktning arbetas utan att förtröttas, ty antijudaismen ligger i Danmark ännu i sin linda.

Men under tiden låter danska folket hos nationernas förbund representera sig av tvenne fullblodsjudar, Zahle och Kohn, av vilka den sistnämnde är ortodox jude och därjämte expeditionschef i utrikesministeriet. Till slut må nämnas, att den danska delegationen hos folkförbundet består av sju medlemmar, varav endast två äro rena danskar, d. v. s. varken hava judeblod i sina ådror eller äro gifta med judinnor; men huvudrollen spela de ovannämnda båda judarna.

Landskap och lagsagor.

(Forts. fr. sid. 1.)

två häradsting, där kallade "mot". Fogden residerade på Borgholms hus.

7) *Tiohärads* lagsaga omfattade, såsom framgår av namnet, tio härad, nämligen två i "Niudung" (småländska höglandet), tre i "Finveden" (västra Småland) och fem i Värend. Niudung, Finnveden och Värend hade i åldriga tider utgjort självständiga riken. Skäl finnas antaga att landskapen från Jönköping till Niudung och Finveden bestått av ett eller flera småriken; tillsammans med de tre först uppräknade utgjorde de "Smålanden".

En av de senaste jarlar, Sveriges hävder omtala, var Erengisle Jarl över Niudung.

Namnet Finveden häntyder på att finsk eller lapsk befolkning en gång funnits även i sydligaste Sverige.

Värend var bebott av virdar, som tros tillhöra den heruliska folkstammen. Herulerna, ursprungligen av nordisk ras, utvandrade från Sverige, men när de efter ett eller annat århundrade återvände till sitt land igen, voro de rätt mycket beblandade med annat blod.

8) *Västgöta lagsaga* omfattade Västergötland, Mo härad av Jönköpings län, och landskapet Dalsland, till vilket sistnämnda hörde Nordmarks härad av nuvarande Värmland.

9) *Värmlands* lagsaga, omfattande det nuvarande Värmland med undantag av Nordmarks härad. Värmland hade koloniserats från Västergötland och blev jämförelsevis sent ett särskilt landskap.

10) *Österlands* (Finlands) *lagsaga.*

År 1435 delades Finland i två lagsagor: Österlands norra lagsaga och Österlands södra lagsaga, således inalles inom svenska väldet elva lagsagor. Efter förvärvet av Östersjöprovinserna och de tyska besittningarna steg antalet lagsagor till tretton. Skåne och Blekinge blevo tillsammans den fjortonde.

Genom förlusten av de transmarina besittningarna bortföllo fyra lagsagor. Upplands 1 agsaga minskades genom upprättandet av Västernorrlands lagsaga samt Västerbottens, Ångermanlands och Norrbottens lagsaga, varefter Upplands lagsaga sammanslogs med Västmanlands lagsaga. Nerikes lagsaga förenades med Värmlands till en lagsaga. Södermanlands lagsaga fick sig tillagt Stockholms län och Gotland. Östgöta lagsaga minskades och Ölands ökades med fastlandsdelen av Kalmar län, Norra och södra Vedbo härader (kring Eksjö) och Tveta, Vista och Mo härader (kring Jönköping). Västgöta lagsaga ökades med Bohuslän, men minskades genom upprättandet av en ny lagsaga: Hallands och Älvsborgs läns. Så var indelningen, då lagsagorna avskaffades år 1849, och de utgjorde då således elva stycken eller samma antal som 500 år tidigare.

Från år 1634 hade lagmansrätterna endast befattat sig med "lagvadda" saker d. v. s. civilmål; brottmål gingo från underrätterna direkt till hovrätten.

Det föreligger nu förslag om införande av muntligt rättegångsförfarande i hovrätterna och inrättande av ytterligare någon ny hovrätt. Muntligt processförfarande fordrar emellertid kännedom om lokala förhållanden samt närbelägenhet för parterna, varför enda riktiga lösningen är att hovrätterna helt slopas och lagmansrätt införes i vart landskap, stort eller litet. Lagmansrätt skulle bestå av lagman och tolv nämndemän och, om hovrätterna borttoges, befatta sig jämväl med brotmål.

Rörande den civila förvaltningen avskaffade 1634 års regeringsform de kungl. fogdarna och länsherrarna och ersatte dem med landshövdingar, vilkas "län" till sina områden i flera fall sammanföllo med gamla landskapsgränser.

RESTAURANT
RUNAN
Dalagatan 50, Stockholm.

Hotell och Restauranter

som rekommenderas den resande allmänheten.

ARVIKA. Stadshotellet.
ESKILSTUNA. Frimurarehotellet.
GNESTA. Stora Hotellet.
GÄVLE. Grand Hotell och Centralhotellet.
Järnvägshotellet..
GÖTEBORG. Hotell Eggers.
HALMSTAD. Grand Hotell.
HEDEMORA. Stadshotellet.
HÄSSLEHOLM. Stadshotellet
KALMAR. Stadshotellet.
KARLSTAD Stadshotellet.
LANDSKRONA. Stadshotellet.
LINKÖPING. Stora Hotellet.
HUDIKSVALL. Stadshotellet.
LULEA. Hotell Hospits, Mattis Johansson, Tel. 1148.
LUND. Grand Hotell.
NORRKÖPING. Göta hotell Dir. H. Magnér.
NYKÖPING. Stora Hotellet. Tel: Namnanrop
SIGTUNA. Stadshotellet. Tel. 110.
STOCKHOLM. Hotell Kung Carl, Birger Jarlsg. 23. Tel.: Namnanrop.
Carlton Hotel, Kungsg. 57.
Pensionat Wasa, 73 A Drottninggatan, 4 tr. Hiss.
STRÄNGNÄS. Stadshotellet.
TROSA. Stadshotellet, Tel. 34.
VÄSTERÅS. Hotell och Restaurant Klippan.
ÖREBRO. Stora Hotellet.

VAR VI DANSAR
I STOCKHOLM

MÅNDAG: Rosengrens vid Myntlorget
TISDAG: Teaterkällaren o. Montmartre
TORSDAG: Rosengrens vid Myntlorget
FREDAG: Teaterkällaren o. Montmartre
LÖRDAG och SÖNDAG: Rosenbad

Stockholms Förenade Tvätt

Luntmakaregatan 94
STOCKHOLM. Tel. Vasa 34 22.
Specialité: Tvättning av överdragskläder.

Vid behov av
SLIPNING
vänd Eder med förtroende till
BROD. JOHANSSONS EFTR.
Slöperi- & Reparationsverkstad
Jakobsbergsgatan 20, Stockholm.
Tel. Norr 204 15.
Vi rekommendera oss till slipning av alla slags Eggverktyg.
OBS.!. Noggrant arbete garanteras.

Körpiskor och Ridspön
Käppar och Remtyger
köpes bäst och billigast i
ALFRED ANDERSSONS PISKFABRIK
Beridarebansgatan 12 - Stockholm
Telefon Norr 11575

Gör ett besök på
"Gryfan"
CAFÉ OCH MATSERVERING
25 Lästmakaregatan 25
Telefon 160 83
NY REGIM
Specialité: God och välagad mat
Lunch o. Supé med allmänt smörgåsbord
Fina Dinémiddagar
A la Carte hela dagen
Billiga priser och trevliga lokaler

Varför är
Solna Bryggeris PORTER-DRICKA så allmänt omtyckt?

Jo, därför
att det tillverkas av bästa råvaror under fullt sakkunnig ledning.

Ring Hagalund 95
efter en flaska på prov.

Vitaminrikaste måltidsdryck.

Vid behov av
FOTOGRAFERING!
Glöm ej att anlita oss, då vi äro Specialister och erfarna fackmän inom branschen.
RING ENDAST NORR 75 45.
BILD-CENTRALEN
Drottninggatan 38, Stockholm

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nyktertestauranter i Stockholm:

Automatrestaurant CYRUS
43 Nybrogatan 43
Automatrestaurant ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2
Automatrestaurant ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8
Automatrestaurant GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51
Automatrestaurant S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.
Automatrestaurant GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68
Automatrestaurant BIRGER JARL
73 Folkungagatan 73
Frukost ½9—½12 Middag ½12—7
Kväll 7—½12 Inga dryckspengar
Ingen spritservering

Södra Kungstornet,
Stockholm
Redaktör: ELOF ERIKSSON
Telefon: Norr: 5898 Norr 5899

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

PRENUMERATIONSPRIS
Helår ..... Kr. 10.–
Halvår ..... Kr. 5.–
Kvartal ..... Kr. 2.75
Lösnummer 25 öre.

Nr 25 (142) Fredagen den 22 Juni 1928. Årg. 4

Slå vakt kring Sveriges grundlagar!

Dagens Nyheter, juden Karl Otto Bonniers språkrör, har i dagarna i en av hr Värner Rydén författad artikel i ohöljd Chronschougiansk cynism jublat över, att Sveriges grundlagar kommit på dekadans. Häremot måste man med kraft och med redlige svenske män i samlad trupp hävda att det ofördröjligen måtte bliva ett slut på det nu rådande oefterrättlighetstillståndet, så att grundlagen ej längre blir en död bokstav, den magt opåtalt kan trampa under fötterna, utan åter hålles i vördnad och helgd. Grundlagsstiftarna av 1809 kunde sin sak, och jämviktsläget mellan statsmakterna var på det hela taget väl avvägt. Det får under inga förhållanden tillåtas, att var gällande författning raseras eller förvanskas av grundlagsbrytare i judisk sold.

Den urgamla, kärnfulla, ur Upplandslagen hämtade rättssatsen, att "land skall med lag byggas" gäller framförallt för vad i Sverige (liksom i övriga Skandinavien) kallas grundlag. I England heter grundlagen "Carta", i andra länder "Författningen" eller "Konstitutionen". Den äldsta grundlagen i Sverige är "konungabalken" i de gamla landskapslagarna, där således grundlagen var ett kapitel i allmänna lagen. Egentlig grundlag fingo vi först 1720, och den kallades då regeringsform, ett namn, som bibehållit sig och i dag utgör benämningen på den förnämsta grundlagen (allmänna lagen av år 1734 saknade konungabalk). Det utländska ordet konstitution går igen i namnet på riksdagens förnämsta utskott konstitutionsutskottet, som har till uppgift att behandla grundlagsfrågor, vadan utskottet borde omdöpas till grundlagsutskottet. Grundlag anger just de lagligen fastställda grundvalarna för statsmakternas rättigheter och inbördes förhållande beträffande landets styrelse, beskattning och lagstiftning, ävensom garantierna för själva grundlagens efterlevnad.

Grundlag står över konung, riksdag och domstolar. Lagar, beslut och institutioner, som tillkommit i strid mot grundlag, äro rena intigheter, och så långt ifrån att det är någon förbrytelse är det tvärtom den förnämsta av medborgerliga skyldigheter att betrakta som luft allt, som går stick i stäv mot grundlagen. Detta måste inprintas i det allmänna medvetandet, att det således icke är något lagbrott att bryta mot en lag, som själv strider mot grundlagen; det är t. ex. intet lagbrott att giva en god dag i de grundlagsvidriga monopolen och deras regementa, utan det är en högeligen förtjänstfull handling att slå vakt kring den gällande författningen, Svea rikes ryggrad.

Grundlag stiftas, ändras, upphäves och förklaras av konungen jämte två lagtima riksdagars beslut, mellan vilka riksdagar nya val skola hava hållits till andra kammaren.

Utomlands finnes i allmänhet blott en grundlag, i Sverige fyra, nämligen: Regeringsformen av den 6 juni 1809, Riksdagsordningen av den 22 juni 1866. Successionsordningen (arvföljdslagen) av den 26 september 1810 och Tryckfrihetsförordningen av den 16 juli 1812.

Enligt grundlagarna är som bekant Sverige ett ärftligt konungarike med inskränkt konungamakt: konungen i statsrådet har allena den verkställande och styrande befogenheten (personligen och genom honom underordnade ämbets- och tjänstemän); lagstiftningen utövas av kungl. maj:t och riksdagen gemensamt; beskattningsrätten tillhör riksdagen allena; lagskipningen, en tredje statsmakt, är fråntagen konungen och handhaves av oavsättliga domare, som döma efter lag och laga stadgar.

Undantag från regeln att konung och riksdag gemensamt handhava lagstiftningen utgör den åt konungen (kungl. maj:t), ensam uppdragna "ekonomiska lagstiftningen", d. v. s. stadgar och författningar, som röra rikets allmänna hushållning samt reglem. för allmänna inrättningar. Egendomligt nog finnes ej i regeringsformen definierat, vad till den ekonomiska lagstiftningen hörer. Säkert är emellertid, att riksdagen härutinnan inkräktat på konungens rätt, och att riksdags framställda önskan i dessa ting de facto utgör konungens lag, alldeles i strid mot regeringsformen.

Beträffande t. ex. organisationen av brännvinstillverkningen och brännvinsförsäljningen kan konungen på egen hand utan riksdagens hörande fatta laggiltiga beslut, ty det faller otvivelaktigt under den ekonomiska lagstiftningen, men så är ej förhållandet rörande med tillverkning och försäljning av brännvin förenade avgifter till kronan och kommunerna, ty här ha vi att göra med indirekt skatt, vilket objekt tillhörer riksdagens åtgöranden. I § 60 av regeringformen står det uttryckligen: "Till bevillningar (från riksdagens sida) räknas tull- och accismedlen (tillverkningsskatter, postmedlen, charte-sigillatieavgifter (stämpelmedel), husbehovsbrännerimedlen samt vad varje riksdag dessutom särskilt såsom bevilning sig åtager. Ej må några allmänna avgifter, av vad namn och beskaffenhet som helst, utan riksdagens samtycke kunna förhöjas, tullen å inkommande och utgående spannmål allena undantagen. Ej heller må konungen statens inkomster förpakta, eller, till vinning för sig och kronan eller enskilda personer och korporationer, några monopoler fastställa." Konungen (kungl. maj:t, konungen i statsrådet) kan ej, utan riksdagens medgivande höja någon bevillning eller allmän avgift med undantag av import- och exporttaxor å spannmål, vilka ej endast såsom skatter i allmänhet, kunna av konungen sänkas eller eftergivas, utan även förhöjas. Export- och importförbud kan konungen på egen hand utfärda. Taxor för statsjärnvägarna, telegraf, statens elektricitetsverk fastställas av konungen (kungl. maj:t ensam), liksom i allmänhet högsta skötseln av statens affärsverksamhet tillhörer honom.

Rörande monopol kan möjligen ett sundhetsmonopol såsom apoteksmonopolet överensstämma med grundlagens bud. Tobaksmonopolet, som ej har någon hälsoanstrykning, utan är ett rent affärsmonopol, är än mer grundlagsstridigt än spritmonopolet. Men båda monopolen äro till den grad grundlagsvidriga, att hela svenska folket, som blivit djupt kränkt i sina genom regeringsformen tillförsäkrade rättigheter (däribland att ej betungas av monopoler) borde resa sig som en man och skudda av sig dessa rent brottsliga utväxter på den svenska författningen. Konungen har visserligen rätt enligt regeringsformen att överlåta någon del av sin ekonomiska lagstiftning på riksdagen, men, såsom professor C. A. Reuterskiöld riktigt uttrycker saken, "konungen kan icke överlåta större makt än honom själv tillkommer, varjämte det historiska sammanhanget i fråga om förbudets (om tobak) tillkomst visar, att man här valt grundlagsvägen i stället för privilegievägen och därmed givit förbudet en allmän och ovillkorlig karaktär. Emellertid har genom Kungl. Förordning av 15 december 1914 (svensk författningssamling n:r 436) Kungl. Maj:t med Riksdagen påbjudit och genomfört i vinningssyfte ett statligt tobaksmonopol, som sålunda trots sin grundlagsstridiga tillkomst är gällande". Man tycker, att någon manhaftig medlem av svenska folket i sin fulla rätt skulle reagerat mot monopolen genom att öppet trotsa desamma, men fegheten och slöheten ha tagit överhand; beträffande tobaksmonopolet har det åtminstone varit på tal, att i prejudicerande syfte bryta mot detsamma. Att konung och riksdag gemensamt fattat beslut om monopolens tillkomst giva dem blott ett ytligt sken av laglighet, ty kung och riksdag äro allenast tjänare under grundlagen, och man kan tryggt säga, att sagda form för den olagliga tillkomsten av monopolen endast valts för att dymedelst dupera ett godtroget och

(Forts. å sid 5.)

Den antisemitiska rörelsen i Schweiz.

Av Med. Dr. W. FEHRMANN, St:t Gallen.

Den vitt utbredda meningen, att talet om att det i Schweiz existerade en judefråga, endast berodde på hörsägen, är tyvärr fullkomligt falsk och motsäges i rikt mått av fakta. Det är ju slutligen en vardaglig företeelse, att jämte juden — liksom hans egen skugga — också oppositionen mot honom måste komma. Om det oaktat denna fråga i dag ej dryftas så högljutt i Schweiz som i grannländerna, så är förklaringen att söka däruti att för det första Schweiz ej behövt aktivt deltaga i det stora kriget, för det andra i den gamla beprövade förbundsförfattningen och de därpå uppbyggda lagarna.

Kriget och i synnerhet efterkrigstiden med ty åtföljande dyrtid, inflation, omstörtning, bolsjevism m. m. kunde endast kasta sina skuggor på Schweiz. Ehuruväl priserna på livsmedel och andra nödvändighetsartiklar gingo snabbt i höjden och oaktat på de mest skilda områden framkonstruerats på landets integritet och status, oaktat folket genom ensidig skönmålning av fördelarna samt lockande löften, men samtidigt med det svartaste hot förmåtts att gå in i nationernas förbund, oaktat under de senaste åren och än i dag pressen mistat sitt oberoende, oaktat personer i ämbetsmannastillning, under konfessionsskyddets täckmantel, gjort författningsstridiga ingrepp i medborgarnas rättigheter till förmån för judarna, oaktat bykomna utlandsjudar driva sitt fördärvbringande spel i biograf och teater samt medelst smutslitteratur, trots överhantagandet av judisk smutskonkurrens inom många grenar av handeln, trots snuskiga bank- och börsaffärer, — trots allt detta och mycket annat har massan av det schweiziska folket ej ännu kunnat nå fram till den rätta uppskattningen av alla dessa tidens tecken. Det anar snarare än medvetet uppfattar vad det är, som målmedvetet är verksamt bakom alla "krokben", som göra det fredliga livet under lugnt arbete så svårt, ja ofta nog motbjudande.

Det har lyckats en liten skara oförskräckta män att leda överläggningarna in på rätta vägen. I St:t Gallen har en fri förening sammanslutit sig till det "Schweiziska Kristenvärnet", vilket redan i stora delar av landet har trogna anhängare. Denna förenings program framgår av dess i de dagliga tidningarna offentliggjorda "förklaring", varur här skola citeras de viktigaste ställena:

"Det Schweiziska Kristenvärnet har värken med hakkorsföreningar eller med den tysk-nationella rörelsen något att skaffa. Det predikar ej något judehat, utan fördömer sådant fastmer. Schweiziska Kristen-

(Forts. å sista sid.)

Finansalliansen Kuhn, Loeb & Co., Newyork—M. M. Warburg & Co. Hamburg.

(Ur artiklar i "The Dearborn Indenpedent".)

(Forts. från n:r 24.)

Federal-Reserve-systemet är ett system av privatbanker, grundandet av en bankaristokrati inom en redan bestående autokrati. Härigenom gick en stor del av de övriga bankernas oberoende förlorat. Dessutom möjliggjorde systemet för vissa finansspekulanter att göra bruk av stora summor för tillgodogörandet av egna intressen utan hänsyn till det allmännas väl.

Om nu detta system visade sig nyttigt så länge de under kriget på ett konstlat sätt tillkomna förhållandena rådde d. v. s. nyttiga för en regering, som icke förstod att sköta sina egna affärer och finanser och ej kom ut ur sina penningsvårigheter — så har systemet antingen till följd av defekter vid tillkomsten eller på grund av felaktig användning visat sig odugligt för fredens uppgifter. (Alltså av systemet visserligen användbart som *krigsinstrument* men skött som nu odugligt för fredligt ändamål).

Herr Warburgs plan kom just till stånd för att *för tillfället tjäna vad som var behövligt för vissa intressen under krig.* Under det han då väl förstod att skydda *bank- och bankirintressen,* har han nu blivit påfallande tyst, då det gäller att hjälpa *folket* och skydda dess intressen.

P. Warburg ville ursprungligen, att det endast skulle vara *en* centralbank — och den naturligtvis i Newyork. Han måste göra det medgivandet, att den uppdelades i 12 distriktsbanker, men lugnade sig därmed i den tanken, att detta "fel" kunde undanröjdas "i förvaltningsväg" — *d. v. s. mot lagen.*

Detta lyckades också i praktiken. I Newyork är det ingen penningbrist. Biografföretagen ha finansierats med miljoner. Ett bolag för sköjande av spannmål under Bernhard M. Baruch (finansjude) kunde grundas med ett kapital på 100 miljoner dollars. Loew, det judiska teaterlejonet, kunde på ett år bygga 20 nya teatrar.

Men i åkerbruksstaterna, där landets verkliga rikedom ligger i kulturlivet och sidesmagasinerna, där finner landtbrukaren ingen kredit.

Denna skildring av läget kan ingen förneka; men blott få erkänna orsakerna därtill, emedan dessa icke äro att finna på de rätta vägarna. Naturliga villkor och orsaker äro lätta att fastställa, konstlade omgivas av en hemlighetsfull slöja. Hur är det möjligt, att Förenta Staterna, det rikaste landet på jorden, med de väldigaste mängder av varor och värden, som genast äro färdiga att använda eller omsätta i lätt fungibla saker (penningar och värdepapper) dock är så bundet, ur stånd att röra sig i sina vanliga fria banor? Jo, på grund av de mörka intrigerna på penningväsendets område.

Hemligheten ligger icke i guldet, penningen, utan i det sätt varpå detta användes, såsom t. ex. "i förvaltningsväg".

Förenta staterna ha ännu icke *en* president, som förstått sig något på ekonomiska saker; de ha ständigt måst anlita det ekonomiska livets män såsom rådgivare i dylika saker. Guldet är den mest spridda nyttigheten, den som allmännast förvaltas och begagnas som maktmedel, dock har amerikanska regeringen (liksom andra regeringar) ingenting att göra därmed utom när den såsom allmänheten är tvungen att skaffa det från dem, som behärska det.

Herr Warburgs finanspolitik gick ut därpå, att räntefoten skulle vara *olika* för olika landsdelar. Sedan han klargjort detta för bankirerna, skulle han göra mycket förtjänstfull gärning, om han också ville klarlägga denna sak för allmänheten: varför en klass människor, som på intet sätt höra till de värdeskapande, för sina affärer erhålla kredit, under det att de verkligen värdeskapande klasserna äro luft för bankirerna, samt: varför i en del av landet åt vissa människor lånas penningar till en bestämd räntesats, under det i en annan del penningar utlånas till en helt annan räntesats.

Sitt verk har han utfört från den yrkesmässige penningmannens synvinkel. Först om man studerar, huru stort intresse han ägnade åt att tillgodose allmänhetens intresse blir det klart, vad han verkligen uträttat.

Några satser ur Warburgs utlåtanden torde visa hans åsikter och avsikter i avseende å penningväsendet.... "Tvärtemot den vitt utbredda uppfattning, som råder, *äro Europas central-bankinstitutioner i regel icke statens utan privatpersoners egendom* ... Bank of England drives som ett privat förvärvsaktiebolag". "Kommissionens för penningväsendet plan gick ut på att skapa en liknande institution som Bank of England. Dess ledning ligger fullständigt i bankirernas händer och lämnar ingen andel i ledningen eller kontrollen åt staten ... Dessa centralbanker, fastän enligt lagen privata korporationer, äro i så måtto till hälften regeringsorgan

(Forts. å sid. 5.)

Bevis mot Jahve.

För Nationen av J. L.

Redan den judiska skapelsehistorien, enligt gamla testamentet, har att uppvisa så primitiva och verklighetsfrämmande moment beträffande gudsbegreppet Jahve, att den även som saga betraktad måste betecknas såsom ett ytterst trivialt och bristfälligt tankeexperiment. Även om man tager hänsyn till ännets olösbara karaktär samt den dåtida låga kulturformen, så måste det medgivas, att något religiöst värde kan denna berättelse ändock aldrig göra anspråk på. Hade denna ovederhäftiga och sakligt omöjliga fantasiskapelse fått behålla sin givna plats i sagans värld, så hade därmed ingen skada skett, men att dylika banala fantasifoster upptagas som trosform i den kristna religionen är en förbrytelse mot det kristna gudsbegreppet, som icke kan försvaras. Judeguden Jahve, som tilldelats huvudrollen i detta skapelsedrama, kan ej ingiva varken aktning eller beundran. I sin andliga utrustning saknar han både de vishet, godhet och förutseende, ja t. o. m. vanligt människoförstånd. Ty att blott till enbart påseende ställa en skön förbjuden frukt i människans närhet med den fruktansvärda påföljd som Jahves föreskrift innebar, vittnar om en fullständig brist på alla de egenskaper man måste förutsätta hos ett gudomsväsende.

Dessa egenskaper ersättas däremot rikligen hos Jahve med obarm härtighet och grymhet, i det att de båda människorna, efter det de fallit för den ställda frestelsen, utan förbarmande, i utblottat tillstånd omedelbart bortdrevos ur den paradisiska härligheten, för att "med svett och bröda" livnära sig på den av Jahve, för deras olydnad *förbannade jorden.* 1 Mos. 3: 17—22. Ett särdeles dåligt betyg giver Jahve sig själv i detta händelseförlopp, då han konstaterar att de båda människorna genom att ha ätit av den förbjudna frukten blivit honom lika och därmed ovärdiga att vistas i hans närhet, churu han både skapat dem efter sin egen avbild och ingivit dem "sin levande ande". Vad f. ö. själva skapelseakten beträffar, så är även den behäftad med en sådan oreda och obesämdhet att det verkar nedsättande för skaparemaktens förmåga. Först skapar Jahve *man och kvinna* med den, för "gudomligt" skapade varelser alltför ensidiga uppgiften att föröka sig, vara fruktsamma, uppfylla jorden och taga den i besittning. 1 Mos. 1: 27, 28. Men i 2 Mos. 18: 20, 22 säger Jahve: "Det är icke gott att mannen är allena. Jag vill göra honom en hjälp, som är honom lik.... och av mannen tog Jahve ett av hans sidorev och fyllde stället med kött. Och Jahve byggde en kvinna av sidorevet och förde henne fram för mannen". Fröjden blev dock icke långvarig, ty "ormen som var *listigare* än alla djur som Jahve hade gjort" (1 Mos. 3:) förledde kvinnan till olydnad. Men varför hade då Jahve skapat *listiga* djur och bland dem ett *så listigt,* att det kunde bringa huvudföremålet för hela hans skapelse i synd och fördärv? Den judiska uppfattningen framhåller in att Jahve såg "med villhelag på sitt skapade verk och fann det mycket gott"! 1 Mos. 1: 31. Men Jahves "välbehag" fick ett snöpligt slut, ty redan i 1 Mos. 6: 6, ångrar han att ha skapat människan och dränker hela sin skapelse, med undantag av Noa och hans familj, som räddas och ur vilken judarna sedan framgingo såsom Jahves "utvalda folk". Med detta folk och alla levande djur, inklusive den "listige ormen" avslutar Jahve så ett förbund. 1 Mos. 9: 9, 10.

Hur är det möjligt, att den kristna kyrkan kan anse det förenligt med sin värdighet att i sin förkunnelse upptaga sådana fantasifoster, samt på fullt allvar i sin trosbekännelse införliva ett sådant gudsbegrepp som denne Jahve, som helt och hållet saknar de egenskaper vilka förlänta gudsidén sitt existensberättigande? Det motsvarar tillfullo det judiska folkets ytliga och nomadanta sätt varmed de behandla alla andliga frågor. Det torde dock vara omöjligt att i något kulturfolks religiösa föreställningsvärld kunna uppleta sådana motsägelser och absurditeter som Jahveismen innehåller. En sann religion får icke stå i strid mot rättfärdighet, förnuft och sanning. Att den kristna kyrkan ändock upptagit det antikristliga gudsbegreppet Jahve-Sebaot i sitt program är en religiös villfarelse av svåraste slag. För att godkänna ett gudsbegrepp enligt kristligt tänkesätt måste detsamma äga sådana egenskaper, som äro förenliga med kristlig anda; men det judiska gudsbegreppet har rakt motsatta egenskaper, och dessutom har ju Jahve tydligt nog tillkännagivit, att han endast är judafolkets gud: "Med dig och din säd vill jag sluta ett evigt förbund", säger han till Abraham. 1 Mos. 17: 7. Och omskärelsen är käuneteckuet på hans folk, till vilket *vi* dock icke höra! Enligt judegudens bestämmelser äro vi endast till för att utrotas av judarna! 1 Mos. 17: 14. Hur kunna da den kristna kyrkans maksmän med gott samvete taga på sitt ansvar att hänvisa den kristna allmänheten till denna antikristliga bödel, Jahve-Sebaot, som endast är ett personifierat begrepp av judafolkets sedefördärvande fantasi?! Judarnas högsta kulturutveckling var Kannans erövring, vartill de inspirerades av sitt gudsbegrepp Jahve, och, om nu erövring med ty åtföljande mord och plundring med åtsa judisk rahet, eller rättare djurtskhet, kan beteckuas såsom "gudomlig inspiration", kan tryggt överlämnas åt den kristna allmänheten att bedöma. Det judiska gudsbegreppet Jahve har emellertid för den "kristna" kyrkan blivit en ofrånkomlig auktoritet. Denne stridens, hatets och materialismens gud, har tanklöst och okritiskt gjorts till Kristi Gud. Även i denna sin nyvunna ställning ingriper han, sin vana trogen, i alla mänskliga stridigheter. Han inspirerar fortfarande folken jorden runt genom "sitt utvalda egendomsfolk" till revolutioner och krig, men icke mera i smått, såsom fordom, utan i väldiga sammandrabbningar, och nu liksom i forna tider tilldelar han krigsbytet åt "egendomsfolket".

Att Jahve icke har något gemensamt med Kristi anda, framgår ju tydligt nog av hans förbund, som utesluteude gälide judarna. 2 Mos. 3, 15, 18 m. fl. Jahves förbud för judarna att förtära blod, emedan det ansåga innehålla själva livets princip eller själen, 1 Mos. 9: 3, 4, hindrar honom ej att befalla "sitt egendomsfolk" att utrota "hedningar" och därmed tillintetgöra människorna både till kropp och själ, vid vilka mordgärningar Jahve gick före i striden. 5 Mos. 32: 41, 42. Och själv dödade Jahve genom sin mordängel "allt förstfött i Egypten". 2 Mos. 11: 12, 13, 29. Jahveismens primitiva nomadtro har icke ens på sitt högsta stadium i profeternas och deuteronomiens dagar känt ett spår av exempelvis den hos egyptierna så utpräglade läran om själens odödlighet och uppståndelse. Judarna leva både andligt och materiellt på en sammansvärjning med Jahve i spetsen mot hela det övriga människosläktet, lysnerhet mot de kristna. Judarnas påstående att de skulle vara ett heligt och utvalt folk, tillhör sådana utsagor, som utan omskrivningar kallas lögn. Judendomen har för sin kraftiga utveckling att tacka den "kristna" kyrkans representanter, vilka med sitt mäktiga bistånd introducerat, judeguden Jahve i sin förkunnelse. Våra barn ha emellertid av oss så-

(Forts. å sid. 5.)

Den 22 Juni

Monarkiskt statsskick.

Det i dessa dagar firade jubileet till högtidlighållande av konung Gustafs 70-årsdag blev en ståtlig manifestation från svenska folkets sida av dess sedan gammalt hysta monarkiska sinnelag. Händelsen blev naturligtvis av den kosmopolitiska pressen utnyttjad för en animerad diskussion kring problemet "monarki eller republik i Sverige?", varvid särskilt Folkets Dagblad Politiken och Socialdemokraten gåvos ett tacksamt tillfälle utlägga den s. k. folkviljan. Israel godkänner ju ingen annan monarkism än sitt drömda världskungarike, men tolererar som vi veta gojim-monarkien, så länge denna befinnes nödvändig och nyttig för dess egna upphöjda strävanden. Nådatiden närmar sig dock hu, såsom framgår av den allmänt tolererade bolsjevikiska framryckningen i staterna, sitt slut.

Liksom Sveriges rike byggts upp i den monarkiska statsformens hägn, är dess fortbestånd såsom en fri och oberoende stat blott tänkbart under denna samma statsform, den ur nationell, svensk synpunkt enda rationella. Det gäller för vårt folk att fortsätta på den solida väg, som av förfäderna beträtts och ej av de falska profeter låta förleda sig till att omintetgöra frukterna av gångna generationers trägna arbete och kasta allt av värde över bord, endast därför att ett fientligt sinnat inkräktarefolk i eget snött förvärvsintresse så önskar. På svensk grund har det svenska konungadömet vuxit fram såsom den ur nationell, svensk-folklig synpunkt självskrivna, naturliga och ändamålsenliga statsformen. Det är statsfastat genom grundlagen, som föreskriver, att Sverige skall vara ett ärftligt konungarike med inskränkt konungamakt. Konungen i statsrådet utöver härenligt allena den verkställande och styrande befogenheten; lagstiftningen utövas av kungl. maj:t och riksdagen gemensamt; beskattningsrätten tillhör riksdagen allena, medan som bekant lagskipningen handhaves av oavsättliga domare, vilka döma efter lag och laga stadgar. I grundlagen, som alltså står över konung, riksdag och domstolar, anges de lagligen fastställda grundvalarna för statsmakternas rättigheter och inbördes förhållanden beträffande landets styrelse, beskattning och lagstiftning, även som garantierna för själva grundlagens efterlevnad. Även för konungen i hans ställning som statschef gälla sålunda icke endast rättigheter utan också skyldigheter, angående vilka senare stadgas i Regeringsformen, vilken bl. a. förpliktar konungen att "rätt och sanning styrka och befordra" (§ 16), att "till statsråd utnämna, kunnige, erfarne, redlige och allmänt aktade infödda svenske medborgare av rena evangeliska läran" (§ 4), att "vid alla befordringar endast fästa avseende å de sökandes förtjänst och skicklighet" (§ 28) etc. — Denna av gångna generationer lagda grund för den svenska samfundsordningen är förvisso en av de solidaste något folk haft att uppvisa. Den monarkiska konstitutionen, efterlevd enligt gällande grundlag, innebär de facto en garanti mot urartning inom samhällslivet samt mot maktmissbruk från alla håll. När ett tillstånd av förfall sådant vi i dag bevittna, trots de i grundlagen stadgade konstitutionella garantierna, kunnat inträda, visar detta, att de ifrågavarande garantierna ej längre hållas i helgd. Detta brytande av konstitutionens helgd på en högst vital punkt har framtvingats av den sig som hemlig regeringsmakt i landet etablerade judemakten, vilken i demokratiens namn under ständiga hot om revolution och republik framtvingat eftergift på eftergift från monarkens sida, varigenom fienden inkräktaren beretts ett allt större utrymme i det svenska samhället samtidigt med att den monarkiska statsidéns syfte förvanskats och institutionen som sådan inför folket kompromitterats.

Den judiska omstörtningens hejdukar skråna i dag bland massorna ut sitt "ned" över den "uråldriga" statsform, varunder svenska folkets hittillsvarande utveckling skett. Det ropas på republik och bjudes på torgen griniga gottköpskvickheter om "statschefsutnämning genom avel". Såsom bevis för den monarkiska statsformens kompletta oduglighet och den republikanskas förträfflighet pekas på de i senare tid skedda omvandlingarna ute i Europa — "ett momento för kungarna!" Hr Engberg et consortes akta sig emellertid för att närmare gå in på de ifrågavarande omvandlingsprocesserna eller antyda, *vem* som organiserat, finansierat och lett samt även ekonomiskt, politiskt och socialt skördat huvudförtjänsten därav. Den som över hela linjen varit den verkliga segraren, den som förtjänat på "reformeringen", är — judedömet. I dettas och ingens som helst annans intresse är det även, som våra bålda frihetshjältar nu så tappert ropa ut sin "demokratiska" paroll "fritt val även till rikets högsta post!" I de oreflekterandes öron kan ju denna paroll kanske låta lockande, den skulle ge alla en förment lika chans att kunna få komma upp på allra högsta toppen i samhället; men säkert är, att för dem, som sakna duktiga armbågar och särdeles rymliga hedersbegrepp, skulle det f. n. inte löna sig stort att alls försöka sig på "den fria tävlan om rikets högsta post". Läte det sig under rådande förhållanden överhuvud tänka att på valvägen få fram i spetsen för landets styre den ur folkets synpunkt för uppgiften mest skickade personen, skulle vi för vår del alls icke ha något emot principens godtagande. Men sunda förnuftet liksom all erfarenhet på området visar, att så allt annat än är fallet. I verkligheten blir det såsom utvecklingen i de olika republikanska "mönsterstaterna" Frankrike, Amerika etc. klart ådagalägga, den presidentvalrörelsen finansierande plutokratien d. v. s. judefinansen, som utse det "folkvalda" statsöverhuvudet, vilken före nomineringen har att giva finansens herrar sina "betryggande" utfästelser rörande handhavandet av presidentvärdigheten. "Det fria Frankrike" av i dag illustrerar på ett storartat sätt det republikanska systemets välsignelsebringande natur ur folklig synpunkt. Landet har under republikanismen störtats i en statsskuldbörda till den judiska storfinansen under huset Rotschild på flera hundra miljarder. Inbilla sig verkligen hr Engberg et consortes, att vårt svenska folk skall låta entusiasmera sig av sådana förebilder? Ahnej, Sveriges folk är för klokt därtill!

Den av demagogerna propagerade principen "fritt val även till rikets högsta post!" står i god överensstämmelse med all den övriga av Israels agenter hos gojimfolken torgförda statsvisdomen. Att denna syftar till staternas omstörtning och folkens förstörelse, därom vittnar även otvetydigt erfarenheten från alla länder. Varje människa vet, att det fordras utbildning och skolning för att nöjaktigt kunna sköta en t. o. m. mycket underordnad syssla i samhället. Det bör då också stå klart, att en skolning för uppgiften i så mycket högre grad måste förutsättas hos den, som skall bekläda den högsta och främsta posten i staten, bära ansvaret inför Gud och människor för ett helt folk. Han får icke gå i blindo och i alla stycken handla i blindo såsom våra nutida frejdade "statsmän" och "politiker" av Israels nåde. Den monarkiska statsformen erbjuder, där den rätt uppbäres, de största garantierna för en ansvarsmedveten statsledning i folkets intresse. Statsöverhuvudet innehar där sin ställning icke på grund av val, genom personlig kontraktering med den presidentvalen finansierande privata storfinansen, utan genom arvsrätt. Han är alltså i utövningen av sitt höga kall endast bunden av författningen och sina förpliktelser enligt denna, att rikets och folkets sanna väl befordra. Han har traditioner att tillvarataga både för egen och för folkets del, ett ansvar att bära inför historien. Betydelsen av att den person, som skall tillträda den ansvarsfulla posten som regerande konung alltifrån sin tidigaste barndom skolas för värvet kan knappast överskattas. Genom den förnämnsta tillgängliga sakkunniga utbildning kan den blivande monarken grundligt beredas för sin uppgift samt insättas i det komplicerade statliga maskineriet ävensom i alla de förhållanden, som sammanhöra med regeringsbestyren. Att ett dylikt företräde uteslutande betraktas såsom en rent negativ förtjänst av dem, vilkas hela statsvisdom går ut på att omstörta det svenska samhället, är ju icke att förundra sig över; och man kan vara förvissad om, att därest våra berömda "reformhjältar" fått sätta sin utskrikna "folkvilja" helt i verket, skulle de långt före detta ha kastat det svenska samhället över ända, sina höga uppdragsgivare inom Israel till cutsägligt välbehag. Under den monarkiska statsformen möjliggöres slutligen den önskvärda kontinuiteten i regeringsutövningen i nationell anda samt bjudes garanti mot skadliga omkastningar inom ledningen av landets politik, varför riskerna äro betydligt mycket större under den republikanska, där de politiska strebrarna i den judefinansiella maktens sold beredas tillfälle att slåss om rikets högsta värdighet, därmed neddragande densamma i smutsen. Det bleve, så mycket vet man, ingalunda landets värdigaste och duggligaste, moraliskt och intellektuellt mest högtstående personer, som komme att upphöjas å den viktiga posten utan snarare de minst värdiga och meriterade. Och komme sedan till allt detta de ideliga, upprivande valstriderna.

Den ärftliga monarkien är alltså den statsform, som Sveriges folk även i framtiden har att hålla sig till, den som bjuder de största fördelarna och de minsta riskerna, den som ur folklig nyttighetssynpunkt är att föredraga framför allsköns presenterade nymoderna republik-recepter. På den monarkiska värdighetens bärare måste emellertid ställas ett ovillkorligt krav, att de konstitutionella garantierna absolut hållas i helgd. I annat fall ha han och hans ätt förverkat sin rätt till förtroende från folkets sida. Konungen har rätt till folkets förtroende och hängivenhet endast i den mån han fullgör sitt höga och ansvarsfulla ämbete i enlighet med författningens (och grundlagens bud samt ej låter sig leda av andra hänsyn än omsorgen om sitt lands och sitt folks sanna väl. För att detta skall vara möjligt är det oundgängligen nödvändigt, att konungen och hans höga hus äro ekonomiskt oberoende och icke på något sådant sätt låta engagera sig med den stora finansvärlden och dess mot folket ofta riktade intressen, att deras självständiga handlande därav tager skada. Ty det är en känd sak, att den judefinansiella makten i olika stater begagnat sig av särskilt penningeutlåningsvägen för att få furstarna i sitt våld, över på sin sida. Alltså även mot denna helt visst överallt lurande fara gäller det inom en monarki att vara på sin vakt! Monarkens absoluta oberoende av den enskilda, storfinansiella makten är den första förutsättningen för att han skall kunna fullgöra sin uppgift i enlighet med konstitutionen. Förhållandet mellan ett folk och dess konung måste alltid vara avhängigt av de ömsesidiga relationerna av gemensamhetsintresse, solidaritet och trohet.

PRESSKONSERTEN

Ansvaret för rikets säkerhet.

Våra härskande jude-demokratiska "reformpartiers" uppgift först som sist har som vi veta varit att tillintetgöra det svenska nationalförsvaret, på det att vägen till det universella, israelitiska paradiset måtte göras fullt "fri" och intet längre behöva hindra den stora bolsjevikiska framstormningen i vårt land. Herr Lövgrens, Ekmans, Hanssons, Engbergs och Kilbooms ådagalagda utomordentliga intresse för Sveriges, rikets försvars reformerande i sönder har alltså mycket reela förklaringsgrund. Den nationella ansvarslösheten i högsätet tvingar emellertid de ansvarskännande i landet att så mycket allvarligare nu känna sin plikt.

I en ledande artikel behandlar Nya Dagligt Allehanda (h) närmare frågan om ansvaret för rikets säkerhet. Tidningen skriver:

Att vårt land, tvärt emot alla partiers och alla medborgares vilja, kan bliva indraget i krigiska förvecklingar under de äventyrliga politiska förhållanden som uppkommit under efterkrigstiden; är klart för alla utom för politiska analfabeter. Det är också självklart, att den samlade ledningen av landets försvar måste tillkomma regeringen.

Denna ledning omfattar tre huvudgrenar: den politiska, den operativa och den administrativa. Den förstnämnda eller den politiska krigsledningen, måste syfta till fredens återställande på för landet tillfredsställande villkor, vadan det successiva bedömandet av villkorens bestämmande med hänsyn till läget inom och utom landet är en av den politiska krigsledningens främsta uppgifter. Än vidare bör arbetas på erhållande av direkt eller indirekt hjälp från utlandet för fredens återställande samt för landsgagnelig propaganda. Hänsynen till utomstående makter får ej förbises av den politiska krigsledningen vid bestämmandet av krigsoperationernas allmänna läggning, särskilt till sjöss, men även vid ordnandet av samfärdseln med utlandet. Sammanhållningen av den egna befolkningen och vidmakthållandet av dess levande intresse för vinnandet av ett gott krigsmål hör slutligen även till den politiska krigsledningens uppgifter.

Den operativa krigsledningens område innefattar stridskrafternas fördelning till förefintliga eller förmodade krigsskådeplatser, samt sådana ytterligare dispositioner i fråga om deras gruppering och verksamhet, som icke anses böra överlåtas åt vederbörande befälhavare att bestämma. Givetvis bör den operativa krigsledningen erhålla visst tillbörligt inflytande på ledningen i det hela, både vad politik och administration angår.

Den administrativa krigsledningens uppgift är att sörja för sådana åtgärder i militärorganisatoriskt, finansiellt, industriellt och kommersiellt m. fl. hänseenden, som befinnas önskvärda för stridskrafternas stärkande och underlättandet av deras verksamhet, samt för tryggandet av landets förmåga att motstå de påfrestningar av skilda slag, vilka bliva en följd av krigshändelsernas utveckling. Vadan också denna gren av ledningen bör samverka med de övriga.

Enligt vad erfarenheten till fullo visat, kräver den operativa ledningen ett högst betydande och till sin natur på det hela taget fristående arbete. Det har därför hos oss liksom i vissa andra länder befunnits lämpligt att vid krig skapa ett särskilt, med krigsledningen nära förbundet organ, som har att närmast sörja för verkställandet av de operativa beslut, vilka fattas av landets regering. Denna tanke förverkligades hos oss därigenom, att befälet över fälthären samt de mobiliserade marin- och flygstridskrafterna i krigstid uppdrages åt en särskilt förordnad högste befälhavare, vilken till förfogande har ett högkvarter, uppdelat i en generalstab och en marinstab..

Regeringsmakten måste alltså redan i fredstid vara så organiserad, att den kan vara vuxen sin uppgift såsom krigsledare. Vid den år 1919 hos oss beslutade sammanslagningen av lant- och sjöförsvarsdepartementen uteslöts praktiskt taget den militära sakkunskapen från konungens rådsbord. Härigenom försvagades det oeftergivliga kravet på regeringsmaktens funktionsduglighet. Men någon åtgärd för att motväga detta försvagande blev ej vidtagen. Ej heller i det förslag till organisation av den centrala försvarsförvaltningen, som den 14 sistlidne november avgavs av särskilt tillkallade utredningsmän, har denna kardinalpunkt ägnats önskvärd uppmärksamhet. Utredningsmännen inskränkte sig nämligen till att föreslå organiseranden av ett försvarsråd, sammansatt av de ansvariga statsmännen och de högsta militära cheferna. Enär detta organs verksamhet skulle inskränkas till förberedelsearbetet i fredstid och uteslutande vara av rådgivande karaktär, skulle dess tillkomst ej kunna nämnvärt öka regeringens förmåga att i krigstid fylla sin uppgift vid landets försvar.

Tvärtom skulle det endast kunna leda till ett avtrubbande av regeringens och därmed även riksdagens känsla av ansvar för rikets säkerhet, och ett insövande av nationen i en bedräglig säkerhetssömn. Den minskning av regeringsmaktens auktoritet på det militära området, som 1919 års departementalreform medförde, kan (därest en återgång ej sker till två försvarsdepartement), om ej helt och hållet, så dock något så när, gottgöras endast genom att sätta det gemensamma försvarsdepartementet i stånd att fullt motsvara de höga anspråk, som oavvisligen måste ställas på detsamma.

Den citerade, klarläggande artikeln är intressant ej minst ur den synpunkten, att den visar, hur plan- och målmedvetet den på landets omstörtning inriktade, här nämnera allsmäktigt regerande judemakten på alla håll bedrivit sina strävanden att undergräva och förstöra det svenska nationalförsvaret. Bort med Revolutions-Israels "reformerare"-agenter vid ledningen av landets angelägenheter, fram med hederliga, svenskkännande män! *Återuppbyggandets tid är inne.*

Bonnierska D. N:s kamp för friheten.

Dagens Nyheter (l.) beskärmar sig i den ledande artikel, "Pressen och klassen", över de "ofria" och okultiverade tendenser, som på senaste tid börjat göra sig gällande, särskilt i högerpressen. Den anständiga, rättrådiga tidningspressen, den som representerar den sanna folkmeningen d. v. s. den, vars talan främst föres av Dagens Nyheter, får det allt besvärligare, dess ord och syften missförstås och misstänkliggöras, den får det allt svårare att göra sig hörd. Men tidningen förlitar sig till "de omdömesgilla ute i landet", som förstå att uppskatta det stora värdet för folket av att dock äga "en verkligt fri press". Dag. Nyh. skriver:

Den som studerat meningsutbytet om politiska spörsmål under det senaste halvåret har knappast undgått att observera ett karaktäristiskt drag, som återgår i en stor del av pressen. Man strävar efter att till det yttersta förenkla läget och opinionsbildningen. Åt skiftande meningar ufanför de partistämplade och inom huvudgrupperna i riksdagen allmännast gångbara vägrar man att lämna utrymme. I värsta fall få dessa åran att behandlas som ett slags abnormiteter, ett avsteg från naturens ordning. De passa icke i systemet och de störa cirklarna. Efter denna uppfattning som är nästan lika starkt företrädd till höger som till vänster, inom de tvättäkta högertidningarna som inom de socialdemokratiska organen, utgör varje försök att genombryta klassgränserna och hålla förbindelserna öppna ett oting. Försvunet är ett intresse, en åskådning och ett handlingsprogram kännetecknar tänkesättet inom vida kretsar. Så får man se att snart sagt varje ansats till att hävda en självständig mening över klasserna och partierna utdömes som misstänkt och smittofarligt och hälst tiges ihjäl efter alla konstens regler. Den smusslas bort helt enkelt.

Var och en vet att allmänheten oavsett partitillhörighet och social ställning med förkärlek söker sig till tidningar med anspråk på att företräda en mer personlig ståndpunkt. I själva friheten och obundenheten ligger tydligen en beklaglig propagandakraft. Det tvingar dem, som hysa motsatta åsikter om pressens uppgifter, att använda alla tillgängliga medel för att förvanska och förringa värdet hos framställningar av mera misshaglig art. En ingående argumentation med begagnande av sakliga bevis och psykologiska motiv besvärar man sig icke med i regel. Det ges betydligt lättare tillvägagångssätt — misstänkliggörande är ett och det mest använda. Mannen med en avvikande mening presenteras helt enkelt som en tvetydig existens. Kort efter sedan han i andra och behagligare sammanhang hälsats med all möjlig aktning förvandlas han till en flanör utan allvarliga avsikter och insikter i ämnet. En kliché ur förrådet skall sätta inseglet på hans tillintetgörelse. De stora arbetskonflikterna under våren ha lämnat flera och ganska talande bevis. Indignationen över att några liberala språkrör vågade kritisera arbetsgivarnas hållning i väsentliga punkter tog sig mycket kraftiga uttryck inom högerpressen. Den värsta anklagelsen var, om man minnes rätt, att man "svikit den borgerliga och nationella saken". Formuleringen och tankegången äro ungefär lika klyftiga och lika mördande som påståendena på motsatta sidan att samma ostyriga gruppering inom pressvärlden skulle gå störtinansens ärenden mot arbetarnas legitima intressen, med andra ord representera kapitalist- och borgardömet i förhöjd potens. Den ena anklagelsen slår ihjäl den andra, som man ser.

Det verkar, uppriktigt sagt, som om vissa tidningar satt sig före att omhulda dumheten, närigheten och klassnitet i skön förening. Deras pressöversikter äro bevis nog. De sakna fullständigt generositet och förtroende till läsarens möjligheter att på egen hand sovra och draga slutsatser. Deras applåder och välbehagliga omdömen inregistreras med en rörande högtidlighet, som utmanar löjet hos de omdömesgilla. Men dem måste man icke räkna med. Denna upplysningsåtgärd kråmar sig under utövningen av ett simplicistiskt, för allmänheten nedsättande opinionsmakeri. När någon avvikande mening en eller annan gång erhåller plats, så är det vanligen i den goda avsikten att skrämma för busen. Han blir omsorgsfullt utstyrd med horn och klövar (stackars hr Kopp!). Att sedan bereda plats för honom när han till äventyrs utvecklar en efter tidningens mening sympatisk åsikt är naturligtvis inte så passande. (D. N. är väl underättat!) Med upplysning och "översikt" har denna karikatyr av fri journalistik föga att skaffa. Det har gått för mycket klass- och partipolitik i den. I grund och botten är den ingenting annat än ett fulländat exempel på tidningverksamhetens slaveri under klasslärans och klassmyndighetens herravälde.

Men de finnas, som ha sin egen uppfattning om pressens uppgifter. Efter deras sätt att se är det förnedring att binda tidningarna som ett koppel huridar vid partimännens jaktparti. Den fria pressen äger bättre förebilder än S:t Hubertus, alla jägares skyddspatron.

Jo, se det låter något. Tänk, vad "de ofria i landet" skola känna sig glada och lyckliga över att veta, att det, trots allt, ändock den dag som är finnes en tidning, som står på dess sida, som hävdar den sanna frihetens idé! Hr Torsten Fogelqvist måste ha lett obeskrivligt för sig själv, när han nedskrev de där orden. Dagens Nyheter, för sin upphöjda sanningskärleks skull av hela den stora pressen så fullständigt förtigen, får trösta sig med att detta i vår tid är den lott, som blir beskärd alla sanningssägare. Men inte behöver man vara bekymmersen i hågen därför! Värre är, att man i sin oskuld på "simplicistiska" håll blir misstänkt för att ha något med storfinansen att göra samt att ena kära vänner av obscura blad bli utritade med bockfot. Vi hålla med Bonniers D. N. om, att "ofriheten" inom pressen är ett otyg. Enda medlet däremot är tydligen, att alla Sveriges tidningar resolut gå upp i det Bonnierska pressmonopolet. Ty då skall varken hr Kopp behöva riskera att vidare bli utritad med bockfot eller hr Karl Otto Bonnier att bli förebådd illojalt samarbete med vare sig storfinansen eller hrr Aschberg, Kopp et Consortes. Så nu vet Sveriges folk, var den sanna friheten väg går fram.

Mitt emot Centralstationen ligger
Hotel Terminus
STOCKHOLM
80 komfortabla, nyreparerade rum jämte toalettrum, försedda med rinnande kallt och varmt vatten
Enkelrum från Kr. 5:—
Dubbelrum från Kr. 10:—
Intim matsal, läse- och frisörsalong
Telegramadress: TERMINUS
Tel. och postadress: Hotel Terminus

Glöm ej
att prenumerera på
NATIONEN

Olägenheterna med
Hårt vatten
undvikas genom att filtrera vattnet genom ett RENO-filter
A.-B. RENO-FILTER
Malmö 7933, 7936. Stockholm 71937.

Släktforskning
i in- och utländska arkiv utföres
Löjtn. Erik C:son Swartz,
Charlottenborgs Slojt, Motala V.

Den judiska religionen måste hemlighållas för de kristna!

Redaktör Theodor Fritsch i Leipzig, en av samtidens främste icke-judiska kännare av de judiska religionsskrifterna liksom judendomens verksamhet överhuvud i vår tid, har såsom i Nationen tidigare framhållits uttalat, att denna framför allt är baserad på de rabbinska lärorna eller just de samma gudlösa och människofientliga trossatser, gentemot vilka Kristus på sin tid lärde, varför Han såsom vi veta på "de skriftlärdes" föranstaltande under falska beskyllningar i lagens namn dömdes till döden, mördades.

Rabbismen är även i vår tid enligt Fritsch "judendomens sårbara punkt, där motstöten måste inriktas", försåvitt den kristna världen skall kunna räddas ur den hotande undergången i judebolsjevismens tecken. "Det är icke sant" yttrade han i sin artikel, införd i nr 12 av Nationen, "att judarna äga en sedlig, upphöjd religion. Det är icke sant, att de tillbedja en helig Gud. Det är icke sant, att de äro upprättiga statsborgare i icke-judiska stater. Rabbinismen är den priviligierade orättvisan, förhånandet av all mänsklig sedlighet, den är den heligförklarade negationen av statsförfattning. **Den fodrartillintgörelseav varjestat, somejär grundadpårabbinismen.**"

Enligt denna av judendomen såsom högsta rättesnöre erkända och även i vår tid bevisligen helt efterföljda rabbinism sakna alltså alla "otrogna" (= icke-judiska) folk existensberättigande och måste bereda sig på att försvinna från jorden. Men naturligtvis passar det icke att härom i förtid underrätta de dödsdömda, utan söker man på allt sätt inbilla dem, att judarna endast och allenast åstunda folkens bästa, en friare och lyckligare tillvaro för alla. "Talmud", judarnas förnämsta religions- och lagbok, är också mycket sträng i sina fordringar på absolut lydnad och efterlevnad av kravet på den judiska "religionslärornas" hemlighållande för de otrogna. "Det heter där bl. a.: "Juden har plikten att edligt bekräfta, att de judiska religionsskrifterna icke innehålla något fientligt gentemot de kristna". Enligt dr. Aug. Rohling beslöts på den år 1866 avhållna judiska generalsynoden — beslutet undertecknades av 94 rabbiner — att för de kristna, d. v. s. inför offentligheten, förneka "Schulchan-Aruchs" giltighet, men att varje jude alltjämt skulle hava att följa dess bestämmelser." Solidariteten inom "egendomsfolket" upprätthålles medels rent drakoniska bestämmelser. Sålunda uttala de stora rabbinerna Abarbanol och Maimonides i "Talmud": "Den jude, som endast förnekar en del av den judiska tron är en trosförrädare, som vi måste hata och tillintetgöra." Det är även ett allmänt konstaterat faktum, att de s. k. reformjudarna, de inom de s. k. reformvänliga partierna verksamma judarna, av vilka åtskilliga för syns skull låta döpa sig och av munnen bekänna sig till kristendomen, såsom regel av själl och hjärta äro "rättrogna" judar. Antagandet av den kristna läran är där alltså i allmänhet endast en list, som ger vederbörande tillfälle att komma de kristna närmare in på livet. Det var också framför allt genom inflytande av "reformjudar", som de tyska och ryska kejsardömena bragtes att sammanstörta. Kejsar Vilhelm liksom tsar Nikolaus gåvo sig dem i våld genom att acceptera deras "välvilliga" rådgivande verksamhet — med det resultat de fingo uppleva: världskriget och de i detsammas spår följande stora revolutionerna, vilka medförde de romanska och hohenzollerska dynastiernas fall. — Samma roll som "reformjudarna" spelat i Ryssland och Tyskland spela de i alla andra stater, även Sverige!

Varje antisemit bör läsa,
H. Krebs och *O. Prager:*
Världsfronten
mot juda, pris 2: —, erhålles genom beställning hos Eder närmaste bokhandel eller mot postförskott direkt från
Förlag: E. P. HOLMVALL, Stockholm,
Tomtebogatan 3 A, 1 tr.

Härskaren av Sovjet på sin tron.

I Ryssland lyckades "Guds utvalda folk" som vi veta efter världskrigets slut komma i tillfälle sätta sina "ideala", "folkbefriande" drömmar i verket. Det blev ett "proletärt" genombrott av förut osett slag, åtminstone i nyare tid. Medels den stora folkslaktningen hade ju redan mer än ett 10-tal miljoner gojimsjällar utrotats. I överensstämmelse med "Talmuds" "religiösa" bud, de där bland så mycket annat vackert föreskriva: "Att döda en otrogen (icke jude) är ingen synd. Den som glömmer den gudlösas blod, bringar Gud ett behagligt offer. Jesus och hans anhängare tillhöra de gudlöse.. Djurens avföda är såsom främlingarnas. Paradiset tillhör endast judarna, helvetet är bestämt för alla andra folk. .. Att döda anhängarna av Nazareen (Kristus) är förtjänstfullt .. Vi böra, där så är möjligt, döda de bästa bland de kristna .. Liksom människorna höja sig över djuren så höja sig judarna över alla andra folk på jorden. ..Funnes icke judarna skulle det ej finnas någon välsignelse på jorden."

I revolutionens Ryssland gavs det "heliga" Israel som sagt ett nytt tillfälle att praktisera sina upphöjda "religiösa" trossatser. Enligt uppgifter, som Nationen på sin tid mottog från, efter vad vi måste anse, fullt sakkunnigt håll, "expedierades" där i "proletärrevolutionens" namn medels svärd, bila och tortyr icke mindre än över 10 miljoner "otrogna" själar, bland dem flera miljoner arbetare. Medels den judiska tjeckan utrotades grundligt allt levande mänskligt väsen i det stora Ryssland, som ej var "det heliga Israel" helt till lags och beslagtogos "för sovjetstatens" (= de intresserade judarnas) räkning all i icke-judisk ägo varande privategendom. Den bålde härskaren av Israel tronar där alltjämt på en tron av människoskik, ehuru han på sistnämnda nödgats skyla sin lekamen inför folket bakom den "antisemitiske" Stalin. Från väl förtroget håll meddelas oss i dag, att den gudomlige härskarens av Sovjet tron nu på allvar börjar att vackla. Man räknar där inom en nära framtid med en ny revolution och en fruktansvärd sådan — riktad mot Israel själv. De ryska arbetarna ha numera hunnit komma till insikt om vad spelet gällt och gäller i Ryssland, och det allmänna samtalsämnet bland arbetets män lär i detta nu vara den kommande stora revolutionen mot Juda. Den stora uppgörelsen med ryska folkets bödlar förefaller att vara inom räckhåll. Det anses, att intet, ej ens tjekan i dess högsta potens, skall vara i stånd att hejda densamma. I denna förtvivlade situation är det som Revolutions-Israel nu till varje pris söker framprovocera ett nytt världskrig och inbördeskrig i alla stater. Men även utanför det sovjetska "paradiset" har folken börjat vakna.

"Den store trumpetarn" i Soc.-Dem.

Bland de utvalda "demokratiska" frihetshjältar, som haft att för det "heliga" Israels räkning frigöra svenska folket ur den "förtryckande" kapitalismens och nationalismens bojor är chefredaktören i det "socialistiska" huvudorganet, hr Artur Engberg, en av de mest bemärkta. Tydligen icke alldeles utan skäl har han inom vår politiska värld fått hederstiteln "trumpetarn i Socialen". Ty han är duktig, när det gäller orationen, och skulle mycket gott på en och samma dag kunna användas för rollspelning inom samtliga våra nuvarande partier. Hans lyra är försedd med alla slag av strängar, och han talar med samma schvung, om det gäller, för den svensk-nationella tankens skull att hålla brandtal i den röda genren och med välbehag åser, huru de nationella helgedomarna ramponeras och dragas i smutsen — i vilket arbete han även gärna själv deltager. I egenskap av besjälad anhängare av den judiske charlatanen Karl Marx lögnläror har Engberg i årtionden av all förmåga sökt inpränta destruktionens idéer hos de svenska arbetarna, sina höga uppdragsgivare inom Israel till stort välbehag. Han har här spelat en viss pioniärroll, som för att icke till sin art och sitt väsen alltför mycket genomskådas en smula beslöjats genom anslående då och då av sentimentalt-fosterländska och lagom tillrättalagda "antisemitiska" manifestationer. Det är helt säkert icke någon tillfällighet, att de båda "reformhjältar" inom sina respektive partier, socialdemokraterna och de frisinnade, vilka mest energiskt drivit och mest radikalt förfäktat det judiska kravet på det svenska nationalförsvarets nedskrotning, Israels i senare tid viktigaste "krav" här i landet, redaktörerna Engberg i Socialdemokraten och Skarstedt i Falukuriren, begge då och då brukat kokettera med en viss "antisemitism", vilken tydligen hört till spelet och närmast avsett att skydda de ifrågavarande radikala aktionärerna i deras utsatta positioner från att bliva avslöjade i deras fosterlandsförrädiska roller i judemaktens tjänst.

Efter som tiden lider artar sig emellertid spelet för de herrar "folkbefriare" av Israels nåde allt besvärligare. Hr Engberg är tillräckligt intelligent för att inse läget. Det går icke att i dag lika så enkelt som för en del år sedan pracka på svenska arbetare alla dessa judisk-marxistiska lögnteser, som vederbörande tidigare haft ett sådant nöje av att deklamera inför de lyssnande skarorna. Hela spelet gick storartat så länge enhetsfronten inom det s. k. upplysningsväsendet kunde upprätthållas: Herrar partiledare av Israels nåde kunde från arla morgonstund till sena aftonen sola sig i reflexglansen från Den Gyllene Kalven och av hjärtans lust njuta av de stolta turneringarna på den parlamentariska arenan. Men den dag den nämnda enhetsfronten inom upplysningsväsendet hänsynslöst bröts och sanningen började läggas upp för folket, blev situationen strax en annan. Man märker även i dag hos Socialdemokratens redaktör en anmärkningsvärd avmattning i tonen, när det gäller att för massorna utlägga den "heliga" socialistiska läran. Skördandets tid rycker allt närmare, den tid, då skörden av de stora frihetshjältarnas "ideala" sådd skall inhöstas och för vars utförande Israel som bekant skapat ett speciellt, öppet revolutionärt politiskt parti, bolsjevismen. Hr Engberg vet, att den dag, sanningen rörande marxismen och demokratiens "frihetsverk" i Sverige blivit känd av folkets breda lager, är det också slut med hans och hans medhjälpares av skilda kulörer härlighet. Här finnes i detta nu för honom tydligen icke mera än en chanse, nämligen att basa på och fortast möjligt utnyttja den politiska position, han tilläventyrs ännu kan förfoga över, för den egna karriärens i framtiden tryggande, antingen det nu skall ske i ett fortbestående, judestyrt namnsvenskt Sveriges tjänst eller i det tillkommande judiska världssjälvhärskardömes, för vars framgång på svensk grund hr Engbergs kämpagärning varit helgad.

Ty hr Engberg förstår, att det nuvarande politiska svindelsystemet, som han med sådan entusiasm varit med om att bygga upp, är dömt att försvinna, den dag sanningen rörande detsamma uppenbarats. Det låter sig nämligen icke göra att i det oändliga fortsätta spelet med lögn och bluff och åter lögn och bluff. Vi äro ju numera såpass långt komna i utvecklingen ,att vem som helst, som ej är alldeles renons på omdöme, kan se, huru det är fatt. Ingen tvekan behöver längre råda beträffande arten av det "folkbefriande" verk, våra "demokratiska" hjältar av i dag utför. Den massorna utlovade friheten, jämlikheten och broderskapet ha som vi veta infriats på det mest underbara sätt och kanske allra mest storartat i det rådande förhållandet i olika hänseenden mellan ledarna-hjältarna och de egendomslösa proletärerna. Den stolta parollen "folket herre i eget hus!" har förverkligats på det originella sättet, att hrr "reformatorer" i de sociala idéernas namn under loppet av några årtionden skuldsatt staten d. v. s. svenska folket å bortåt 2,0(miljarder kronor ockerlån till den internationella judiska storfinansen. Realiter är demokratiens stora "folkbefriande" "antikapitalistiska" bragd liktydig med Sveriges och dess folks förrådande till den verkliga kapitalismen och folkfienden: det på världens erövring i revolutionens tecken inriktade Alljuda. "Befriarnahjältarna" älskade att kläda sina gärningar i det folkliga reformerandets namn, men deras "reformer" voro efter vad det visat sig från början till slut utesluttande inriktade på att främja folkfiendeusurpatorns, det revolutionära Israels, intressen på svenska folkets bekostnad.

Situationen av nu bevisar riktigheten av detta vårt påstående. Den nyssnämnda statsskuldsättningen på miljarder till "kapitalets herrar" talar ett språk, som icke kan missförstås. Den internationella judiska ockrarfinansen har upphöjts till suverän härskare i Sveriges land. Folket har utlämnats till en ekonomisk exploatering av oerhördaste slag till den judiska storfinansens herrar, till en sannskyldig rovdrift. Endast inom Spritcentralen har under ett årtionde under statsmaktens ögon ett belopp av omkring 100 milj. kr. statsmedel "undantrollats". Statsmakten provoceras på alla sätt, korruptionen och laglösheten lämnas allt friare tyglar i samhället. Våra nationella helgedomar profaneras, vår nationella kultur ödeläggas. Sveriges en gång fria och obetvingade folk har tvingats in under det förhatliga judiska mammonsoket, och dess öden länkas icke längre efter svenska ideal till egen välfärd utan uteslutande efter Israels höga intressen och planer. Till namnet har det lyckliggjorts med den mest fullkomliga frihet, men i verkligheten har det slagits i ett ofrihetens ok, vartill svenska folket aldrig förr prövat maken.

Att Israels bålde "trumpetare" i Socialdemokraten i egenskap av en av det stora "frihetsverkets" mest förtjänta utförare våldsamt yves däröver, förvånar knappast längre. Ty den-Engbergska odödlighetslängtan tyckes ha allt för stort släktskap med den som på sin tid förde Herostrates till världsryktbarhet för alla tider. Hr Engberg är en politisk spelare av det slag, som intet medel skyr. Rörande hans rätta hemvist behöver numera intet tvivel råda.

Ater en stor pistoldebatt i Stockholms stadsfullmäktige.

Revolutions-Israel, som numera också så tämligen helt har spelet i huvudstadens fullmäktige i sin hand, hade till i måndags arrangerat en högaminerad debatt i polisens beväpningsfråga. Israel vill som vi veta inte veta av att Stockholmspolisen skall vara beväpnad med

Israels berömda »demokratiska» reformatorer i arbete.

Det världserövrande Israels kamp för det svenska gojimlandets reformering fortgår i allt starkare tempo — på det att Sveriges folk snart måtte bliva moget för den "sanna" lyckliggörelsen i judebolsjevismens tecken. Den energi våra "socialistiska" reformhjältar utveckla för det svenska nationalförsvarets totala spolierande till omintetgörande av den ännu återstående resten av möjligheter att kunna hindra "egendomsfolkets" revolutionära framstormning i vårt land, belyses på ett talande sätt av ovanstående ur Allehanda lånade bild, föreställande de bägge "demokratiska" generalkoryféerna i arbete för sina "ideals" genomförande.

annat än oskuldsfulla, "småtrevliga" gummibattonger, på det intet skall behöva hindra den planerade stora bolsjevikiska framstormningen i detta land. Den "frihetsvänliga" judeagent-ensemblén i Stockholms stadshus ville naturligtvis inte vara med om att tillåta polisutrustning med pistoler. Det vore ju utmaning ej mindre mot folket som sådant än mot Israels av statsmakten så sent som vid årets riksdag ostentativt erkända revolutionsrätt i Sverige. Resultat blev också, att hrr bolsjeviker och socialister inhöstade en s. k. stor seger, lyckades uppbringa den nödiga majoriteten för avslag. Debatten, som föregick avgörandet, stod naturligtvis i den klara bolsjevismens tecken. Hrr Kilbom, Ström, Höglund, Grimjund et consortes fingo ett lysande tillfälle propagera för sina "ideal" och "synpunkter" på ordningsfrågan här i landet och blevo även de, som formunerade stadsfullmäktiges beslut i överensstämmelse med sina (= Israels) höga önskningar. Mot slutet av debatten, reste sig spelets överregissör, den värda assemblens "grand old man" (enligt Bonniers Nyheter), "demokratiske" bolsjevikjuden, högskoleprofessorn Bendixon och deklarerade högtidligen, att den debatterade frågan alls icke var någon politisk fråga utan rätt och slätt en ordningsfråga — vari den liberala och frisinnade enfalden unisont, begeistert instämde.

Man undrar ibland inte på att israeliterna kunnat tillägna sig sin "religiösa" uppfattning om gojim (icke-judarna) såsom "själlösa djur". Ty enfalden på denna sidan är ofta så rent av otroligt stor, att man knappast vet, om man skall skratta eller gråta däråt.

Bolsjevik-Judas hyinling till Sveriges konung.

Där Israel såsom hos oss ännu är hänvisat till att regera under beslöjad form, i den gojim-folkliga monarkismens gestalt, är det som vi veta representerat genom sina förtroendemän ända upp i toppen, i monarkens närmaste omgivning, och ned till den revolutionärt inställda massan, det s. k. gatuparlamentet. Men naturligtvis söker man i möjligaste mån beslöja sambandet mellan "egendomsfolkets" representanter på höjderna och dem i de undre regionerna. Ty gojimfolkets olika kategorier få ingenting veta eller förstå av vad som sker, de skola absolut leva i "lycklig" okunnighet — intill den dag "de utvalda" låta den stora frälsningen i bolsjevikrevolutionens tecken svepa fram över Sveriges land enligt högt föredöme, senast från Ryssland, där som bekant 10 miljoner "otrogna" i en relativt mycket hastig vändning förpassades till en sällare värld.

Men ibland råkar man att förråda det bestående sambandet mellan "reform"- och "revolutionsjudendomen", isynnerhet i förhållandet deras tidningar emellan. Man får det allt svårare att plausibelt besköja själsfrändskapen hos t. ex. Bonniers (Dagens) Nyheter och Aschbergs (Folkets) Dagblad Politiken, av vilka ju den förstnämnda avsiar representerar den "borgerliga" judebolsjevismen och den sistnämnda den "proletära" och vilka illustra "frihetsälskande" organ uppenbart inte bara samarbeta på textområdet utan jämväl på det "populariserande" bildgebitet. Ett illustrativt exempel härutinnan gavs i samband med det nu firade kungajubileet. Bonniers Nyheter var naturligtvis förhindrat att demonstrera'sina "kungatrogna" känslor fullt lika olörbehållsamt som vännerna på den "proletära" sidan, men så särskilt stor var i alla fall ej skillnaden. Samma tecknare hade tydligen på bägge hållen fått tjänstgöra som "celebrerare", dock med instruktioner att i det "borgerliga" bolsjevikbladet visa en smula större moderation i fråga om karrikeringen än i det "proletära", där man ju kan ge hänsynen en god dag.

Så här tedde sig i det ledande "borgerliga" bolsjevikbladet, D. N., de svenske gojims kung i tecknarens ögon: en cigarett i den slappa mungipan och en dominerande tennisbana i bakgrunden. Längre vågade man sig ej i D. N. för ögonblicket. Men bilden illustrerar i alla fall, vad Höga Vederbörande önskar markera: gojimkung Gustaf är en cigarettrökande och tennisspelande kung, det är det hela. Så att det "småborgerliga" Sverige det vet!

I Aschbergs "Folkets Dagblad" går Israels betrodde tecknare ett gott stycke längre. Vi finna där kung Gustaf, visserligen tecknad med samma karaktäristiska ritstift (samma vindlingar, samma skäggstubb etc.) som i det Bonnierska "borgerliga" bolsjevikbladet, ehuru betydligt mera respektlöst karrikerad. I stället för den dominerande tennis-bakgrunden finna vi här en dallrande krona på hans hjässa — "gör kronan på hans lätt!" — samt en samling uppvaktande lakejer, prydda med ordensdekorationer både fram och bak — och naturligtvis cigaretten i den ännu mera vanställda munnen. En bugande kammartjänare tänder Hans Majestät cigarett!

Nu ska också Konstakademien "reformeras"!

Vår celebre israeliteske konsnär Isaac Grünewald önskar reformera Akademien för de fria konsterna, som förmenas alls icke motsvara tidens krav. Hr Gs förslag till akademiens omorganisation i sant israelitisk-bolsjevikisk anda går i huvudsak ut på följande:

"Akademien omorganiseras sålunda att den helt enkelt kommer att bestå av ateljéer där eleverna, oberoende av ålder, kunskaper och inträdesprövningar finge arbeta så som det passade dem bäst. Vad lärarna beträffar så väljas de av eleverna och tillsättas på minst ett år med lön och titel. Har en professor blivit omvald 10 gånger (även om detta ej skett i följd) har han rätt till pension. Lärarnas antal och lönernas och pensionernas storlek äro frågor som naturligtvis måste praktiskt utredas."

Det Grünewaldska förslaget är underbart liksom allt vad hrr israeliter överhuvud komma och bjuda på. Upplösningen skall nu utsträckas till att helt domineras konsten. Det judiska självsvåldet skall där givas fritt spelrum! Konstakademien skall förvandlas till enbart ett ställe där målarpojkar och dito jänfor gratis få ateljéer och där de få arbeta såsom dem lyster och under "lärare", som de själva få utse för varje år. Akademien skall bliva en slags Kindergarten, där kubism och annan modernism kan blomstra i tropisk vegetation. — Alstren av hr Grünewalds egen "konst" avskräcka sannerligen tillräckligt för att vi svenskar skulle taga på allvar hr "konstnärens" reformförslag. Synnerligast som hr dekorationsmålaren endast har förmåga att blanda kulörer, men ännu vid mogen ålder saknar färdigheten att teckna, något som varje konstnär bör och får lära sig i skolan.

Blandad välgörenhetsaktion.

De kretsar i landet, som så att säga representera den nutida andliga odlingen, försumma sällan eller aldrig ett tillfälle att visa sin varma omtanke om den lidande mänskligheten. Ví skulle icke kritisera dem, om de mera rörde sig kring de centrala, stora problemen och icke alltid endast i periferien, där de offentliga erkännandena ju så lätt låta inhösta sig.

Bulgarien har hemsökts av en fruktansvärd katastrof, som föranlett h. k. h. prins Carl samt ärkebiskop Söderblom att tillsammans med judarna överrabbinen dr. Marcus Ehrenpreis, bulg. gen. konsul Albin Davidsohn och dr. Ivar Abrahamson jämte några andra svenska personer utfärda en inbjudan om ekonomisk hjälp till de olyckliga, som drabbats av katastrofen. Att öva välgörenhet är visserligen vackert och förtjänar allt erkännande. Det israelitiska deltagandet i hjälpaktionen förefaller emellertid, med förlov sagt, något ansträngt, med kännedom om judedömets i närvarande tid ådagalagda intensiva bemödanden att medels bolsjevikrevolutionen sprida ragnarök över hela det bulgariska landet. Hur kommer det sig månne, att aldrig någon välgörenhetsaktion igångsatts för hjälp åt de miljoner oskyldiga varelser, som genom den stora bolsjevikrevolutionen i Ryssland inom och utom landet blottats på alla existensmöjligheter? Varför höjdes icke ett finger mot den brottsliga judiska slaktningen av miljontals människor i Ryssland? Kanske människoblodbadet där skett i civilisationens intresse och att på den grund hitet hänförande skedde? Men

TAPETSERARFIRMAN
C. A. ERIKSSON
Hantverkaregatan 22, Stockholm
TEL. KUNGSH. 6706.
Utför Möbelstoppningar, Mattpåläggningar till mycket billiga priser. Förstklassigt arbete garanteras. Begär kostnadsförslag.
Klädning av sidovagnar samt bakdvsor.

Capt Peter
Påhlsson's Choklader
Högsta kvalitéer

KOP BROD FRAN
W. Gustafsson, Bageri & Konditori
S:t Eriksg. 22. Stockholm. Tel. N. 18282

Caféet
RIDDAREGATAN 11
(hörnet av Sibyllegatan.)
Gott kaffe och väl tempererade maltdrycker. Tidsenliga lokaler.
OBS.! Ny regim.

DANSK NATIONALT TIDSSKRIFT
KØBENHAVN F.
Selvstændigt - uafhengigt - antisemitisk
Helaar Kr. 5: —. Halvaar Kr. 2: 75.

NATIONALT TIDSSKRIFT
Keysersgt. 1, OSLO
Eneste antisemitiske publikation,
Utkommer maanedlig
Pris til Sverige kr. 6: 20.

de i "välgörenhetsaktionen" deltagande israeliterna hava fått — och det är naturligtvis det som här är huvudsaken — ett tacksamt tillfälle att inför världen och i all synnerhet den svenska allmänheten visa sina "människovänliga" känslor.

Svenskarna ha all anledning att i dessa tider vara sig själva närmast. Det finnes åtskilligt av nöd inom det egna landet, som, när det gäller utövande av välgörenhet, i första rummet bör komma i åtanke.

Bolsjevik-Juda finner Sveriges kung "alltför dyr".

Revolutions-Israels härvarande "proletära" huvudorgan Folkets Dagblad Politiken karaktäriserar i en hyllningsartikel, ägnad Sveriges kung å hans 70-årsdag, Gustaf V såsom "överklassens exekutivbetjänt och väktaren kring de mäktiga i landet och deras egendomar". Det är minsann, heter det vidare, inga småsmulor, som kungen för denna tjänsteförättning undér sin regeringstid "pumpat ur det fattiga svenska folkets ficka" — 32,8 milj. kronor.

Vad Revolutions-Israel under samma tid medels sina banker, monopol, truster och otaliga andra sinnrika exploateringsinstrument pumpat ur svenska folkets fickor, det akta sig dock hrr Bonnier, Aschberg & C:o att medels sitt "upplysningsorgan" F. D. P. upplysa samma folk om. Gentemot de beloppen rent försvinna den uppgivna "horribla" kungliga apanagesumman, som så elakt sticker i ögonen på hrr israeliter. Endast de "borttrollade" miljonerna i Spritcentralen rörde sig som vi veta under en tidsperiod av 10 år om den nätta summan av ett 100-tal miljoner.

Bonniers Nyheter som Hamlet.

Bonniers (Dagens) Nyheter, den i vårt land härskande jude-demokratiska regimens mest auktoritativa organ, har i en ledande artikel beskärmat sig över de på sina håll inom pressen märkbara "oförias" tendenserna. Den goda tonen är, menar bladet, inom vissa kretsar på retur. Hyggligt folk (varmed tydligen menas revolutionsjuden Kopp) utritas med bockfot (Fy Alfehanda!). Skamlösheten vet ej av några gränser. Nej, tacka vetja Bonniers D. N. Den är fri såsom en fågel i Guds fria natur, obunden av alla hänsyn, alla slag av ovidkommande intressen, den kan såsom en tidning ägnar och anstår tala fritt och obundet till svenska folket. Allehanda tar den praktfulla frihetsorationen i det Bonnierska husorganet under vällovlig behandling, manande "vännen"-kollegan att i sin upphöjda idealism inte spänna bågen hårdare än sträng̈arna tåla.

"Vår vän. Dagens Nyheter låter inte varna sig av Hamlets öde", skriver tidningens redaktör i en spirituell lätt ledare. "Prinsens av Danmark uppgift var ändå begränsad. Han hade bara att ordna familjeangelägenheterna i den regerande släkten i konungadömet. De hade blivit tillfrasslade genom olämpliga handlingar av ledande personligheter, och väl mände den grubblande prinsen vändas över att han skulle reda upp dem. Under tiden trasslade han nämligen själv till affärerna på olika sätt, stack ihjäl Polonius, gjorde Ofelia föräl̈skad och galen, spelade för egen del tokig och fungerade samtidigt som teaterregissör m. m. Man behöver knappast vara diktare för att inse, att detta måste ta en ända med förskräckelse.

Sedan Hamlets dagar ha vi litet till mans fått vidsträcktare vyer. Nu gå alla ansvarskännande Hamletar omkring och grubbla över världsfamnande problem. De skola göra om statsformer och samhälliv, tacka till om de inte vilja göra om hela världsordningen!... Vi tänka närmast på våra vänner socialisterna, som åtagit sig "att göra alla människor lyckliga". Hur skall det gå till? Genom att ge dem fria middagspoletter på Grand, fria entrékort på biograferna, gratisautomobiler, statsrådslöner? Många inte den avskaffade s. k. fan ändå skulle smuggla in missnöjets orm i Paradiset? Var så säker... Medges måste, att libbarna alltid varit benägna för en mera prosaisk och måttfull relativism. De ha aldrig utlovat mer än största möjliga lycka för största möjliga antal. Det kan ju hända att antalet krymper och lyckan växer eller tvärtom att lyckan krymper och antalet delaktiga därl växer. I båda fallen närmar man sig det liberala idealet. Det är ett ideal, lämpat för konjunkturerna...

Vår vän D. N., grubblar över tidningspressens ondska, som yttrar sig i partibundenhet och klassintresse och valjaktpsykos och mycket annat som är illasinnat. Huru få en ända på denna fördärvlighet? Man skulle kunna tänka sig, att varje tidning gjorde som D. N., nämligen politiserade sönder sitt parti och toge anställning hos den högt aktade affärsfirma, som gunstbenäget tagit hand om bok- och tidningskulturen i detta arma land. Om detta skulle betyda största möjliga lycka för största möjliga antal tidningar äro vi dock inte fullt säkra på. Och det kan hända, att det är ännu värre att "binda tidningarna som sitt koppel hundar" vid ett låt vara upphöjt affärsintresse, hellre än att låta dem tjäna sina fördärvliga respektive klasser och partier...

Vår svenske Hamlet har dock väl knappast någonsin att göra vare sig med anden eller svärdet numera, men vill ändå sätta sig över partierna och klasserna. Men hur ska vi andra kunna komma upp i denna politiskt bacillfria luft? Ack, det går nog inte; världen är och förblir full av motsättningar, och man kommer knappast ifrån dem genom att flyga högre än vingarna bära... De praktiska engelsmännen hysa en stark misstro mot logiska demonstrationer och fullkomliga teorier, samt förklara, att de äro oemottagliga för annat än nya fakta och handlingar. Engelsmannen tror inte på den abstrakta klokheten, han litar mera på den enfaldige mannen, som är ur stånd att uppställa en teori, som lär genom misstag, arbetar sig igenom, därför att han icke hindrar sig med att övertänka, huru stora svårigheterna äro, vilka ställa sig i hans väg och som tror, att den högsta livsfilosofien är att hålla ut och lita på det gynnsamma tillfället.

Engelsmännen ha tydligen grundligt lärt av Hamlets tragiska öde. Vi påstå inte, att denna lärdom är den bästa möjliga, men den är i alla händelser bättre än den som kom till uttryck hos farisén, vilken slog sig för sitt bröst och sade: Jag tackar dig Gud, att jag icke är som denne publikanen!"

I den provokatoriska nykterhetspolitikens hägn.

Svea hovrätt har fastställt Stockholms rådhusrätts utslag att döma f. vedhandlaren Josef Carlsson för olovlig spritinförsel till två månaders fängelse, arbetaren A. H. Andersson i Rindö-Bedalund för samma förseelse att böta 700 kr. och chauffören Roland Carlsson för olovlig befattning med sprit att böta 500 kr., varjämte i beslag tagna spritdrycker och motorbåt förklarades förverkade.

*

Med ändring av Solleftea tingslags häradsrätts utslag den 20 december i fjol har hovrätten dömt envar av bilägarna N. H. Karlsson i Fjällsjö, T. T. Tenglund och Z. V. Johansson i Adalsliden, E. N. Lidén i Helgum, E. A. Kempe i Graninge, A. E. Hammerberg i Ramsele, P. A. Vestberg i Dal, A. E. Jakobsson i Resele och C. A. Boström i Umeå samt chaufföerna O. A. Tidén i Adalsliden och M. Forsberg i Boteå att böta 60 kr. för förseelse mot bestämmelserna i par. 47 mom. 2 i förordningen den 14 juni 1917 angående förbjudning av rusdrycker. De dömda hade vid upprepade tillfällen under sommaren 1927 på uppdrag av personer, för vilka Sollefteå utskänkningsbolag vore att anse såsom hemortsbolag, å deras motböcker i Sollefteå inköpt och därefter till dem med bil eller omnibus befordrat spritdrycker. Då de icke betingat sig ersättning för annat än varornas forslande med samma belopp som för transport av andra varor av samma storlek och vikt, ansåg icke häradsrätten att de kunde anses ha mot ersättning tillhandagått med anskaffande av rusdrycker. Häradsrätten ogillade därför åtalet mot dem, vilket anhängiggjorts av stadsfiskalen Anders Lindh. Hovrätten förklarar däremot att de åtalade måste anses ha gjort sig skyldiga till förseelse mot angivna bestämmelser i nämnda förordning enligt ovanstående.

*

Under den gångna veckan har en mängd smuggelbeslag gjorts. Sålunda beslagtogs vid tullvisitering av ångaren Kalewipoeg 32 st. enlitersdamejeanner exportsprit vilka av en besättningsman gömts i fartygets källare. Vid en omvisitering av estländska potatisbåten Mars åkte tvenne av besättningen fast för ett par mindre partier sprit, vilken de undanstuckit dels i en källare, dels i fartygets förråd. A tinska ångaren Mariehamn gjordes ett beslag av 9 st. spritdamejeanner, vilka en besättningsman undanstuckit bakom garneringen i skansen. Vid en omvisitering av en vedskuta i Nybroviken, hittades två spritdamejeanner i kajutan och en dunk fiskades upp i sjön. En besättningsman från ångaren Angermanland har åkt fast för tvenne damejeanner med exportsprit. Vid visitering av ångaren Aranda beslagtogos 7 enlitersdamejeanner med exportsprit, vilka en besättningsman gömt i fartygets kabelgatt under diverse bråte. A finska ångaren Alfred lyckades tullmännen efter 11 timmars strängt arbete finna 33 st. enlitersdamejeanner exportsprit, som av besättningen undanstuckits i fartygets kolboxar. Etc., etc.

*

Svårigheten vid indrivandet av de massor av böter, som ådömas spritsmugglarna, bli allt större, framhåller generaltullstyrelsens revisionsbyrå i ett yttrande till styrelsen Om all den tid kunde hopsummeras, heter det i berättelsen, som nu nedlägges på ett bötesmål med 20 kronor, skulle det verka rent hänadsväckande. Under fem år ha många gånger utan resultat beslagare, tulläklagare, domstolar, tullfiskal, bötesindrivare, tullstyrelse och tullrevision offrat arbete, som icke närmelsevis stått i förhållande till vad saken förtjänar.

Judiskt lotterigeschäft ådömt böter.

Bokföräggaren Ake Bonnier har för brott mot lotteriförordningen genom den s. k. Fortipristävlan ådömts 200 kr. böter. Svea hovrätt fastställde sålunda Ö. A:s överklagade utslag. Bonnier äger icke fullföija talan mot hovrättens utslag. Den anordnade tävlan bestod i att lösa en "gåta", vars lösning torde ha givit sig så gott som av sig själv. Anordningen för vinstens utgående måste därför anses jämförlig med lottning.

Revolutionsjuden — massmördaren Bela Kun frigives?

Enligt meddelanden från Wien kommer österrikiska regeringen icke att utlämna revolutionsjuden - massmördaren Bela Kun till ungerska regeringen utan lär han komma att utvisas till Sovjetryssland "i egenskap av rysk undersåte", antagligen pr flygmaskin. Någon annan utgång på frågan än den från auktoritativt håll i Wien nu angivna var ju inte att vänta. Revolutionsjuden Bela Kun, som för sin personliga del bevisligen har minst 70,000 gojims mördande på sitt konto, är ju en av Israels alla största söner i närvarande tid.

Ett nytt världskrig nu Sovjets enda hopp.

Det artar sig till allt större oro inom den sovjetska överheten i Moskva. Det under Revolutions-Israels spira utblottade och utpinade ryska folket hotar att som en man resa sig mot blodstyrannen. För de ledande i Kreml framstår efter som tiden lider ett yttre krig och universellt inbördeskrig-kaos i de "kapitalistiska" staterna i Europa såsom enda räddningen ur den fruktansvärda situation, vari de råkat.

Enligt i dagarna ingånget meddelande från Moskva börjar bland sovjetspetsarna den uppfattningen bliva alltmera bestämd, att ett krig mot de europeiska makterna "icke längre kan undvikas". Men för att ha framgång i kriget, som nu väntas inom en nära framtid, måste man dels förebygga möjligheten av en enhetsfront av de europeiska makterna, dels också förskaffa sig fastare grepp på arbetarmassorna och i främsta rummet söka inverka på de fientliga arméerna och flottorna. Vid sammanträden, som hållits med politiska byrån, skall det ha kommit till sammanstötningar. Bruchanov och politiska byråns högergrupp ansågo, att kriget skulle för Sovjetunionen betyda en katastrof både inåt och utåt. Stalin uppges härtill ha svarat, att frågan icke vore hur kriget bäst skulle kunna undvikas, ty detta vore nu en omöjlighet, utan hur att bäst och på kortaste tid förbereda sig till att föra det med framgång.

Striden mellan "röda" och "vita" i Grekland.

Sedan någon tid pågår över stora delar av Grekland en från Moskva inspirerad och ledd tobaksarbetarestrejk, som de senaste dagarna antagit en tämligen elakartad karaktär. Från skilda håll rapporteras sammanstötningar mellan ordningsmakten och revolutionärt inställda strejkande arbetarskaror.

I Saloniki ha sålunda kommunisterna framför arbetarbostäderna anordnat stormiga protestmöten, vilka antogo en sådan omfattning och karaktär, att kavalleri måste ingripa för att skingra demonstranterna. För alla eventualiteter ha myndigheterna låtit besätta de viktigaste platserna i staden med militär. I staden Seres kom det till en blodig sammanstötning mellan militär och kommunister, varunder tre soldater dödades. Även i Xantai har en gatudrabbning, som pågick i två timmar ägt rum mellan militär och arbetare varvid sex personer dödades och ett 40-tal sårades, däribland en del officerare. Ett attentat har förövats mot kavallerikommendanten i Drama. Tidningarna i Aten "tro" att det är fråga om ett planmässigt omstörtningsförsök från kommunisternas sida och uppmana alla borgare till självförsvar mot "den röda faran".

Revolutions-Israels senaste framstöt i Portugal.

Myndigheterna i Lissabon ha låtit häkta en del personer, som överhevisats om delaktighet i det senaste försöket till kommunistisk omstörtning av Portugal, däribland förre konseljpresidenten, demokratiska partiets chef, Antoni Maria da Silva, Alfredo Quesada och Gadinbro Cabral.

Från Sovjetparadiset.

Den norske advokaten Per Rygh har i tidskriften "Samtiden" publicerat en betraktelse över den bolsjevikiska mentaliteten. "Med rätta påpekar hr Rygh", skriver Allehanda i en refererande artikel, "att även om man ville antaga, att bolsjevikernas upprädande förestavades av en ärlig övertygelse, är det alla ansvarskännande människors plikt att förbindra, att sådana självkligt vanföra personer komma i ställningar, varifrån de kunna skada och ödelägga vitala nationella intressen. Man låter icke en sinnessjuk person köra en automobil eller en blind man lotsa ett fartyg." I fortsättningen heter det bl. a.:

"Inom de ryska fackföreningarna, som av våra hemmabolsjeviker prisas såsom det efterföljansvärda idealet, råder ett sådant förtryck, en sådan hänsynslös terror, att inte ens det officiösa fackföreningsbladet Trud kan tiga. En korrespondent i en ukrainsk industristad berättar sålunda enligt vad meddelas i själva Socialdemokraten, att nästan i alla föreningar principen om föreningsdemokrati på det grövsta och mest cyniska sätt överträdes. Arbetarna behandlas fullständigt godtyckligt av företagsledningarna, som icke sällan ha sina förbundna bland föreningsrepresentanterna. Arbetarnas berättigade önskemål ignoreras. Vid ett valmöte berättade en arbetare följande: Emedan jag kritiserat ledningens ekonomiska verksamhet blev jag överflyttad till en annan avdelning och måste utföra ett sant tukthusarbete. Min månadslön är nu 50 rubel lägre än tidigare. Akta er för att kritisera, kamrater! Från Smolensk lämnas en framställning av förhållandena i stadens största tryckeri där även tidningen Rabotsjij Putj tryckes: "En himmelsskriande ekonomisk oordning är här rådande och tryckerieledarna supa ständigt tillsammans med particellens och driftsrådets medlemmar, vilka fulständigt ignorera arbetarnas intressen, skydda förbrytarna och behandla alla angelägenheter som rena familjesaker. Vid avlöningen bli arbetarna systematiskt bedragna och kvinnorna tvingade till könsligt umgänge." Tidningen Folket i Eskilstuna lämnar från de ryska statliga arbetsförmedlingsanstalterna interiörer av lika uppbyggliig art. I Moskva ha inom avdelningarna för handelsanställda, bok-

tryckare, livsmedelsarbetare och intellektuella arbetare de arbetssökande fått betala en "avgift" motsvarande en månadslön för att få arbete. Likartade förbrytelser rapporteras från en mängd olika håll. I Leningrad utnyttjade Sawraschi, en av cheferna, en äventyrare med ett kriminellt förgående, före revolutionen dömd för mord, sin maktställning för att utpressa pengar av de arbetssökande. Till kvinnor förmedlades endast arbete, därest de voro villiga att sälja sig själva. Arbetslösa kvinnor kommo även självmant och bjödo ut sig för att få arbete. I Stalingrad har öververkmästaren för martinavdelningen krävt, att arbetarnas hustrur skulle stå till hans förfogande. I Ubekistan har den "röde direktören" i en läderfabrik systematiskt skymfat arbetarna, bett dem "dra åt h-e", när de anmärkte på missförhållandena o. s. v. Genom bot "bevisade" denne "socialistiske" direktör, att han hade rätt till första natten, då någon arbetare gifte sig."

Till ett himmelrike av detta slag är det, som israeliterna i vårt land nu av allt gevalt söka locka de svenska arbetarna!

*

Sovjets maktägare ha nyligen utfärdat ett stort manifest, vari de skildra det ryska samhällssystemets svårigheter i de mörkaste färger. Kulakernas motstånd växer, specialisterna göra sabotage, statsmaskinen rostar och ruttnar ned på grund av eländig byråkratism och trögthet. I arbetarnas egna organisationer råder mångenstädes "ruttenhet, byråkratisk urartning, vårdslöshet, dryckenskap och elakartad ouppmärksamhet". Medlet mot alla dessa besvärligheter, resultatet av ett 10-årigt revolutionärt experimenterande i Ryssland, är, förmena herrarna i Kreml: världsrevolution. Hela världen måste bolsjeviseras, så blir det rena tomter för "uppbyggandet" av "den universella proletärstaten"! Alla folk skola lyckliggöras på samma sätt som skett med det ryska. Krig måste anstiftas inom folken och mellan folken, blod måste flyta i strömmar, genom förströelser och fasor skall lycksaligheten komma...

*

En av Revolutions-Israels kvinnliga koryféer i vårt land, "författarinnan" fru Margit Palmær, har varit över i "paradiset" och studerat de där rådande "ideaiiska" förhållandena. Den frihetsträngtande damen bereddes härunder tillfälle njuta av ett "högintressant" samtal med en av sovjetstatens mest lysande feminina storheter, "den förtjusande" Alexandra Kollontay. I en nyligen utkommen bok "Sovjet-ryska scenerier", skildrar fru Palmær sina intryck från samманträffandet med den berömda bolsjevikdamen. Allehanda meddelar ett referat därav, vari det heter:

"Fru P. beser en mönsteranläggning till arbetarstad i vardande. Allt är efter bästa amerikanska förebilder, enfamiljshus, badrum och alla bekvämligheter. "Frun i huset, som är i färd med att diska, låter oss titta in utan vidare choser, våningen har vita kalkväggar, möblemanger är enkelt och på köksbordet står samovaren, som icke är värst skinande — någon hemtrevnad efter våra begrepp finnes knappast." Och detta är ändå ett utställningshem! Att se sig om i de vanliga ryska environgerna, miljonernas trånga eländiga boningar med smuts och ohyra, det aktar sig den främmande gästen för!

Däremot besöker hon och beundrar den förtjusande Alexandra Kollantay, i "den mjuka, svarta charmeuseklänningen och de raffinerade silvergrå franska skorna". Kollontay docerar: "Kamratskapet är det bästa i kärleken! Det rent sexuella kommer att bli mera underordnat för framtidens kvinna — liksom det alltid varit för kvinnan — och det kommer, fast det låter kanske paradoxalt, att bli henne tämligen likgiltigt åt vem hon ger sin kropp. Samtidigt som det sexuella börjar mista sin dominerande betydelse kommer hon att få flera älskare. Där, kamrater, har ni framtidens kärlek!" Den visa fru Kollontay har överskridit halvseklet.

Det är intet tvivel om att hennes recept efterleves. Fru Palmær besöker ett par "universitet" med internat. Där pratas och rökes av "unga flickor i kort här och korta kjolar, unga män i sportblus och svångrem, arbetarpojkar och -töser med blanka ögon och okammat hår. I ett studentinternat i Moskva, som luktade köttbullar, gjordes musik och dansades, i en soffa satt några små trevlig fyraåringar och tycktes högst hemmastadda, det var barn till några av studenterna". Det är alltsammans förtjusande och oändligt före det efterblivna västerlandet.

I det finska förbudseldoradet.

Det av Israels frihetsträngtande "förbudsvänner" utlovade mänskliga lyckligtillståndet, bara spritvarorna lades under Förbudets spira, har i de länder, som begåvats med det nya "frisinnet", alls icke visat sig leda dit pionjärerna-kämparna, utläggarna av den heliga texten förespegiade de blint troende. Dessa hölios naturligtvis sorgfälligt i okunnighet om att den nya, "kristliga" frihetsrörelsen i själva verket var — en enda stor judisk spekulation. Den internationella förbudsrörelsen med huvudsäte i U. S. A. är rämligen i dess nutida gestaltning helt en skapelse av Israel, inställd i "egendomsfolkets" intresse; den stora moderorganisationen, Antisaloonligan, ledes, dirigeras och finansieras även till all huvudsaklig del av de amerikanska judarna. Därav låta sig också rörelsens allmänna inriktning och dess underbara verkningar i praktiken förklara. Den "förbudistiska" frihetsrörelsen har inte bara tjänat det i skumraskет arbetande profitintresset och skapat en ny, blomstrande näringsgren, den internationella smugglingsnäringen; den har därtill visat sig vara ett brillant medel i den folksönderrande maktens tjänst samt en den mest utomordentliga hävstång för framskapande av det av Antikrist överallt åstundade moraliska förfallet, som skall bereda vägen för den stora "fräisningen" i bolsjevismens tecken. Och det inte bara i sådana länder, som hunnit lyckliggöras med förbudet i dess fulla grad utan varhelst man i sina lagstiftningsåtgärdanden överhuvud låtit förleda sig att taga intryck av den provokatoriska, nymoderna nykterhetspolitikens falska förkunnelser.

Från Finland, som ju var ett av de länder, som under den första stora framstormningen i Förbudets tecken begåvades med spritförbud, ingå i dessa dagar meddelanden om en rad ruskiga blodsdåd, begångna under inflytande av den i landet ymnigt flödande, hälsovådliga illegala spriten. Förra söndagens afton påträffades sålunda vid 7-tiden i Parrikala socken i Rasvaniemi by på landsvägen en ung flicka liggande mördad. Polisen alarmerades och man konstaterade att den döda var hemmansägaredottern Kerttu Siltonen. Hjärtat och tinningen voro genomborrade av kulor. Man misstänkte genast att grannгårdens son Emil Anttonen var gärningsmannen. Denne hade förr ett supigt liv och flertaldiga gånger försökt närma sig Siltonen mén avvisats. Poliserna genomsökte genast gården, och då fann man Anttonen liggande död i en säng i en bod med huvudet genomborrat av ett skott. Liket kroppsvisiterades och man fann en delvis tömd flaska, innehållande denaturerad sprit, varmed han antagligen berusat sig.

Ett vilt blodsbrölopp firades samma dag i Tahvo Kukkonens gård i Mohla. Under kvällens lopp uppstodo gräl och slagsmål mellan bröllopsgästerna och objudna, vilka infunno sig. Störar, knivar och revolvrar kommo till användning, och många deltagare i kalabaliken erhöllo blessyrer. Under fejden hanterade P. Hintsanen sin revolver så oförsiktigt, att ett skott brann av och genomborrade hans bröstkorg. Hintsanen avled genast. Samma kula, som träffat Hintsanen, träffade även en annan av de närvarande, Juho Vanhanen, avbrött dennes tumme och trängde genom nedre sidan av bröstet in i kroppen. Hans tillstånd karaktäriseras som hopplöst.

Natten till onsdagen försökte tvenne män trånga in i skomakare Kinnunens bostad vid Borgågatan i Helsingfors. Då Kinnunen sökte hindra dem, fick han ett knivhugg i magen. Till hans hjälp skyndade tvenne män, som voro på besök. Den ene av dem fick ett knivstygn i armhålan och i vänstra sidan av ryggen. Skomakare Kinnunen är känd som spritförsäljare, och man antager att männen velat köpa sprit.

Någon dag senare råkade på morgonen vid 2-tiden tvenne springpojkar i dispyt med varandra. De voro båda i hög grad berusade och voro på hemväg från en danstillställning. Utanför Kristinegatan 4 drog den ene, Ake Viliman, plötsligt en kniv och tillfogade sin kamrat, Tukiainen, ett djupt sår i vänstra sidan av bröstet. Den sårade fördes till Kirurgiska sjukhuset, där det konstaterades att kniven genomborrat ena lungan. Hans tillstånd är ytterst betänkligt.

En smula besvärligheter finns ju förstås. "Här finns alltiing utom pengar. Arbetslösheten bland de intellektuella är ett svårt problem." Förvildade barn traska på vägarna eller tjuvåka under järnvägstågen, men sovjet-"vetenskapen" kommer att klara upp alla svårigheter!"

PRIVATSPISNINGEN

SCHEELEGATAN 9, 1 tr. - Tel. Kh. 44 25
Frukost: Smörgåsbord, varmrätt, gröt och kaffe samt öl eller mjölk.
Middag: Smör, bröd, soppa, varmrätt, kaffe, öl eller mjölk.
10 st. kuponger Kr. 11: 70.
Inackord. Kr. 70: — pr mån.
God o. välagad husmanskost.

PARISER-CAFÉET

27 Kungsgatan 27
STOCKHOLM

"Das Heft, sehr billig und zur Massenverbreitung bestimmt, verteidigt Ludendorff gegenüber den vielen Ungriffen, die gegen ihn erhoben worden sind. Das Heft spricht u. a. über Hindenburg und Ludendorff, über Ludendorff und Polen, "Flucht" nach Schweden, Kronprinz Rupprecht; Officersverbände, Ludendorffs Pension, seinen Kirchenaustritt, seine Stellung gegen die Freimaurer, seine Kampfziele usw. Man kann aus dieser Zusammenfassung ersehen, wie unerhört über Ludendorff gelogen wird. Freund und Gegner sollten das Hettchen lesen!" schreibf "Der Unrechte".

64 Seiten, kleines handliches Format für die Brieftasche.
Es kosten:

1000	Stück	125.00	M.	mit	Porto	und Verpackung.
500	"	63.00	"	"	"	"
300	"	38.00	"	"	"	"
200	"	28.00	"	"	"	"
100	"	15.00	"	"	"	"
50	"	8.50	"	"	"	"
20	"	4.00	"	"	"	"
10	"	2.20	"	"	"	"
1	"	0,25	"	"	"	"

Bestellschein.

Ich bestelle hiermit

"Die Wahrheit über Ludendorff"

..... Stück Betrag ..... Mark.

Name (Ortsgruppe): .....

Wohnort: .....

Strasse u. Haus-Nr.: .....

Versand soll unter Nachnahme erfolgen. — Betrag wird auf Postscheckkonto Tannenberg-Bund Gr.-Berlin Nr 114 038 eingezahlt.

(Nichtzutreffendes durchstreichen.)

Varför är

Solna Bryggeris PORTER-DRICKA så allmänt omtyckt?

Jo, därför

att det tillverkas av bästa råvaror under fullt sakkunnig ledning.

Ring Hagalund 95

efter en flaska på prov.

Vitaminrikaste måltidsdryck.

Gör ett besök på

"Gryfan"

CAFÉ OCH MATSERVERING
25 Lästmakaregatan 25
Telefon 160 83
NY REGIM
Specialité: God och välagad mat
Lunch o. Supé med allmänt smörgåsbord
Fina Dinémiddagar
A la Carte hela dagen
Billiga priser och trevliga lokaler

Riksstaten nu uppe i 750 milj. kr.

Enligt statsutskottets nu avgivna förslag till statsreglering för budgetåret 1928—1929 kommer riksstaten att balansera på 744,745,400 kr. I förhållande till det i årets statsverksproposition framlagda rikstatsförslaget har sålunda, på grund såväl från K: M:t senare gjorda framställningar som av under riksdagen beslutade anslagshöjningar, uppstått en ökning av 10,663,700 kr., av vilken ökning c:a 4,6 milj. kr. belöpa på utgifterna under huvudtitlarna och c:a 9 milj. kr. på utgifter för kapitalökning.

Enligt utskottets förslag till riksstat skulle på inkomstsidan uppföras: egentliga statsinkomster 560,235,289 kr. (därav skatter 543,213,000 kr., uppbörd i statens verksamhet 12,560,200 kr. och diverse inkomster 4,462,089 kr.) inkomster av statens produktiva fonder 115,533,150 kr. (varav överskott i statens affärsverksamhet 90,720,000 kr., statens aktier 9,770,000 kr. samt överskott på statens utlåningsfonder 11,346,150 kr., på fonden för låneunderstöd 297,000 kr. och på rusdrycksmedelsfonden 3,400,000 kr.). Vida re andel i riksbankens vinst 13,900,000 kr., i anspråk tagna kapitaltillgångar 5,113,732 kr. samt slutligen lånemedel 49,964,229 kr., varav 39,669,400 kr. fasta och 10,294,829 kr. tillfälliga lånemedel.

Riksstatens utgiftssida upptäger: verkliga utgifter 658,525,506 kr. (därav under de olika huvudtitlarna 566,674,200 kr., oförutsedda utgifter 1,000,000 kr., riksdags- och revisionskostnader 4,260,000 kr. och räntor på statsskulden 86,591,300 kr.) samt utgifter för kapitalökning 86,220,894 kr. (varav för statens affärsverksamhet 26,060,350 kr., fonden för statens aktier 5,249,400 kr., statens utlåningsfonder 13,275,000 kr., fonden för låneunderstöd 845,000 kr., rusdrycksmedelsfonden 5,000,000 kr., fonden för mötande av förluster på kreditkassan 5,000,000 kr., fonden för förlag till statsverket 8,888,842 kr., avbetalning å statsskulden 18,447,100 kr. samt återbetalning av lånemedel 3,455,202 kr.). Av nämnda utgifter för kapitalökning 86,220,894 kr., äro 49,964, 229 kr. avsedda att täckas av lånemedel och 36,256,665 kr. att täckas av skattemedel eller därmed jämförliga statsinkomster.

Bergverksproduktionen under 1927.

Kommerskollegii nu föreliggande sammanställning angående de viktigare produktionssiffrorna inom bergshanteringens olika grenar under 1927 utvisar en rekordsiffra för järnmalm d. v. s. en produktionsmängd av 9,66 milj. ton, innebärande en stegring på 14 proc. från 1926 och överträffande maximisiffran från förkrigstiden, 7,46 (år 1913). Denna expansion är helt att tillskriva ökad brytning för export, ty den inhemska malmkonsumtionen är nu långt mindre än före världskriget. Fjolårets exportsiffra, 10,7 milj. ton, betyder också nytt rekord, då den dittills högsta, 1925 års, stannade vid 8,7. Vårt ledande järnmalmsföretag, Grängesbergsbolaget, producerade under fjolåret 7,64 milj. ton, d. v. s. 4/5 av riksstiffran, och exporterade (inberäknat lager i Narvik) 9,69. De landsdelar, dit numera järnmalmsbrytningen framför allt koncentrerats, Norrbottens och Kopparbergs län, representerade i fjol 93 proc. av riksstiffran.

Medan järnmalmsbrytningen sålunda företer bilden av en produktionsgren i stark utveckling visar järnhanteringens läge snarast på en ytterligare försämring. Ej ens hälften av landets brukbara masugnar voro under 1927 påblåsta, och tackjärnsproduktionen uppnådde endast 417,800 ton mot 462,200 år 1916, trots en icke obetydlig ökning av exporten. Framställningen av stål (nära 500,000 ton) och valsverksprodukter befann sig under 1927 i stort sett på samma nivå som under 1926. Vissa tillverkningar, såsom elektrostål, finjärn m. fl. visa t. o. m. uppgång. Produktionen av ferrolegeringar har under 1927 ökat till en årskvantitet av 36,750 ton (färdigraffinerad produkt) mot 32,500 ton 1926.

Fångsten av guldarsenikmalm i vårt "svenska Klondyke", Boliden, uppnådde under fjolåret 22,100 ton, mot 13,100 ton 1926. Utvinningen av zink- och blymalm, som under fjolåret bl. a. upptagits av Bergslaget vid Falu gruvas nya anrikningsverk, uppnådde resp. 62,500 och 7,400 ton (resp. 56,300 och 4,000 ton 1926). Även manganmalmbrytningen har ökat, från 15,300 till 16,800 ton, medan svavelkisproduktionen visar stillestånd. — Av metaller har koppar ökats (5,400 ton mot 3,800 ton 1926), däremot ej zink och bly. — Stenkolsbrytningens kvantitativa årsresultat utgjorde 398,300 ton (783,700 ton 1926). — För stenindustrien har 1927 varit en återhämtningens tid efter den långa arbetskonflikten under 1926. Den kraftigt stegrade produktionen, för vilken siffror ännu icke sammanställts, kan avläsas i en ökning av gatstens- och kantstensexporten från resp. 392,500 och 51,500 ton. 1926 till resp. 830,400 och 79,800 ton under fjolåret.

Glöm ej
att prenumerera på
Nationen!

Svenska Pressbyråns "opartiskhet."

En märklig förklaring av N. D. A.

När tidningsförsäljningsrätten å statens järnvägar och i kioskerna efter linjerna var uppe vid 1927 års riksdag, gjordes som man erinre sig från skilda håll gällande, att hittillsvarande innehavarna av Svenska Pressbyrån, firmorna Bonnier och Hirsch, i utövandet av sin monopolrätt icke skulle hava ådagalagt den opartiskhet, vartill avtalet med staten förpliktade dem. Från regeringsbänken bestreds detta på ett synnerligen kategoriskt sätt av statsrådet Mennling, som förövrigt i sammanhang med sakens ordnande enligt vad efterhand framkommit hade för sig en del smussel bakom riksdagens rygg med de nämnda firmorna i deras egenskap av spekulanter på det fortsatta monopolet. Utvecklingen tyckes ge vid handen, att regeringsdeklarationen om fullkomlig opartiskhet från pressbyråinnehavarnas sida — vartåt man ju i inlärade kretsar log sitt leende i vad beträffar det förgångna — ej heller var avsedd att tagas såsom allvarligt menad vad den kommande tiden anbelangade.

I Nya Dagligt Allehanda läses i dessa dagar ett meddelande till allmänheten, som vi här nedan in extenso återgiva, då det röjer ett analogförhållande till vad Nationen under de gångna åren för sin del haft rikliga tillfällen konstatera. Det märkliga meddelandet i N. D. A. lyder:

"KLAGOMÅL I MÄNGD
angående
Nya Dagligt Allehandas distribuering

å järnvägstågen och i kioskerna efter linjerna ha under senaste tid ingått till tidningen. I otaliga fall har det inrapporterats, att Allehanda varit slutsåld å tåg och i stationskioskor; ibland har detta varit fallet inom hela läns- el. landskapsrayoner. Ytterligare ha sådana fall inrapporterats som att tågbuden som svar på resandes begäran att erhålla "Allehanda", meddelat att tidningen ej funnes eller att den vore slutsåld, varvid dock den frågande resenären tagit sig före att undersöka tågbudets väska och där funnit flera exemplar av N. D. A. Dylika tilltag ha tidningens egna funktionärer vid tidigare tillfällen avslöjat.) Vid en sådan överraskning gav tågbudet den förklaringen, att han ej visste att Nya DagligtAllehanda benämndes "Allehanda"; vi bedja därför våra resande vänner, när beskedet kommer att Allehanda icke finnes, förtydliga framställningen till *"Nya Dagligt Allehanda"*.

Försäljningen å tåg, i kiosker o. å båtar omhänderhaves icke av tidningen själv, utan av *Pressbyrån*. Vi själva kunna sålunda *icke* kontrollera det sätt, på vilket försäljningen skötes. Av allt att döma råda emellertid stora bristfälligheter, och den enda faktor, som kan hjälpa oss att råda bot på missförhållandena, är *allmänheten*.

Vi anmoda för den skull våra vänner och läsare att lämna oss meddelanden om varje tillfälle, de finna Allehanda *slutsålt* eller av andra anledningar *icke finnas att tillgå*, å tåg, i kiosker eller å andra försäljningsställen, med angivande av tid, och ställe, då sådana erfarenheter göras.

Vilja våra vänner och läsare hjälpa oss i det strävandet, kan det bli oss möjligt få effektivitet i försäljningssystemet."

Vår tidning har såsom redan ovan framhållits även under det gångna året haft tillfälle att göra åtskilliga erfarenheter beträffande den av statsrådet Meurling garanterade opartiskheten i utövandet av pressmonopolet från Pressbyråns nuvarande innehavares sida. Vi begagna fördenskull tillfället att även för vårt vidkommande rikta en uppmaning till allmänheten att hjälpa oss med kontrollerandet av att Nationens effektivt tillhandahålles genom Pressbyrån. Med stöd av den inför 1927 års riksdag avgivna regeringsdeklarationen om absolut opartiskhet i utövningen av tidningsdistributionsmonopol komma vi att ovillkorligt fordra, att den kungliga utfästelsen även infrias. Så att herr kommunikationsministern det vete!

Ärade Husmödrar!
All slags tvätt och strykning mottages tacksamt, handmetod - Billiga priser
Bad- och Tvättinrättningen
VANADIS
Billiga och bekväma karbad tillhanda hålles mellan 10 f. m.—8 e. m.
Frejgatan 41—43 - Stockholm
Tel. Vasa 188 46

»Socialismen är ett judiskt patent.»

"Socialismen är ett judiskt patent, som juden har skapat, icke för att skapa ett lyckligare samhälle utan för att åt sig tillförsäkra större politisk makt. Det nationella självmedvetande, som i grunden är judendomens kärna, måste bortelimineras hos de andra raserna, för att juden skall kunna ernå den eftertraktade bredare politiska plattformen."

E. Walle-Strand.

Bevis mot Jahve.

(Forts. fr. 1:a sid.)

som kristna föräldrar rätt att fordra, att få veta sanningen om kristendomen och bliva undervisade i Jesu rena och oförfalskade lära. Den judiska religionsläten är ingenting annat än en materialistisk och egoistisk nyttighetslära med endast judiska syftemål, i enlighet med alla okulti verade folks.

Jesu rena lära är den andligen livstärdande guistan i mänskligheten tillvaro; här får judendomen sin andliga dödsstöt, emedan den blir den gode andens födelsestund.

J. L.

Fria ord.
Svenskar!

Besinnen Edert ursprung! Betänken ansvaret inför gångna och kommande släkten! Tagen vård om arvet och tveka ej längre att hugga in i kampen! Det gäller att skapa ett nytt, starkt, fritt och lyckligt Sverige. Först när förintelsens makter blivit slagna, är grundvalen lagd till verklig förståelse mellan folken.

Nordisk Vakts högsta uppgift är att på alla sätt sprida upplysning om och bekämpa folkstammens och kulturens fiender under vilken form de än framträda. Härnedan följer en förteckning över en del svensk, dansk och norsk litteratur som vi rekommendera till våra meningsfränder att läsa och på alla sätt sprida. Nordisk Vakts sekretariat förmedlar gärna inköp av denna litteratur.

Tidningar:
Nationen. Politisk veckotidning. Pren.-pris kr. 10:— pr år, 5: 25 halvår, 2: 75 kvart.
Barthold Lundéns Vidi. Pren.-pris kr 10:— pr år, 5:— halvår, 2: 50 kvart.
Dansk Nationalt Tidsskrift. Pren.-pris kr. 10 pr år.
Nationalt Tidsskrift (Norge). Pren.-pris kr. 6: 20 pr år.

Böcker:
Världsfronten av H. Krebs och O. Prager, till svenska av E. Laurell. Pris kr. 2:—.
Den Hemliga Världsregeringen av Cherep-Spiridovich. Pris kr 2: 50.
Den Statsfientliga Judiska Läran av Th. Fritsch. Pris 15 öre.
Förlåten Faller av S. Nilus. Pris kr. 3:—.
Bergtagna av Mauritz Rydgren. Pris kr. 3:—.
Den Internationelle Juden av Henry Ford. Pris kr. 3: 50.
Svensk Raskunskap av Herman Lundborg. Pris kr. 5:—.
Degenerationsfaran och riktlinjer för dess förebyggande av Herman Lundborg. Pris kr. 0: 65.
Rashygien av J. V. Hultkrantz. Pris kr. 1:—.
Jöder och Gojim av E. Saxlund, Oslo. Pris kr. 3: 50.

Låna ut Edra lästa böcker till vänner och bekanta, många meningsfränder kan vinnas på detta sätt. Kasta aldrig bort en läst tidning som tolkat Edra åsikter. Lämna den till en person som icke känner till de kulturfientliga makterna. Tidningspressen är ett fruktansvärt vapen i vår kamp. Gör allt vad Ni kan för att sprida de tidningar som tolka våra idéer.

En förteckning på lämplig tysk litteratur kommer att utgivas.

Nordisk Vakt
Göteborg 1.

Gör ett besök
i min affär, där köper Ni
SMÖR, OST, ÄGG och KONSERVER
till absolut lägsta priser.
Carl Sandbergs Smöraffär
Tegnérsgatan 17. Tel. Norr 215 39.

Israels liberaler rusta till kamp.

Sveriges liberala partis" (läs "Israels liberala parti i Sverige!") har i dagarna hållit sitt årsmöte i Göteborg. Det förnämliga mötet öppnades av hans excellens utrikesminister Eliel Löfgren. Till ordförande vid mötet valdes redaktör M. Hellberg,, Karlstad, till vice ordförande rektor Johan Nord, Göteborg, och bankdirektör I. Rooth, Stockholm. Utrikesminister Löfgren höll därefter ett inledande föredrag om valmanifestet, varpå följde diskussion om de olika punkterna. Manifestet remitterades till en kommitté och kommer sedan att för offentliggörande föreläggas verkställande utskottet. Efter de egentliga förhandlingarnas avslutande utsågs partiets verkställande utskott. Till medlemmar av detta valdes utrikesminister Löfgren, Stockholm, fru Bertha Burman-Andersson, Göteborg, lantbrukare Alfred Nilsson, Steneberg, häradshövding Bror Petrén, Ystad, rådman N. Siösten, Örebro, direktör Harald Mårtens, Stockholm, rektor Johan Nord, Göteborg, redaktör Sten Björkman, Uddevalla redaktör Harry Hjörne, Göteborg, fil. d:r Knut Petersson, Göteborg, folkskolein spektör David Andersson, Vänersborg, hovrättsrådet Viktor Petrén, Stockholm, lantbrukare Carl J. Olsson, Fröland, och expeditionsvakten Oskar Jönsson, Haimstad. Till ledamöter i förtroenderådet valdes statsrådet J. Pettersson, Stockholm, justitierådet Nils Alexandersson, Stockholm, landshövding Nils Edén, Stockholm, fru Gerda Hellberg, Karlstad, lantbrukare Antoni Jansson, Balingsta, hemmansägare Karl Johansson Skillinge, Kungsör, lantbrukare J. Jönsson, Revinge, borgmästare Karl Rasmussen, Uddevalla, advokaten Georg Stiernstedt, Lidingö, och direktör Arne Unander-Scharin, Umeå. Suppleanter blevo grosshandlare David Niklasson, Stockholm, lärarinnan fil. kand. Maj Ee, Eslöv, länsarkivarien Eric Festin, Östesund, länsträdgårdsmästare Alf. Lindström, Stöde, direktör Erik Löfgren, Göteborg, nämndeman Carl O. Carlsson, Stora Örsäter, Atvidaberg, redaktör Olof Ahlström, Sundsvall, lantbrukare Gustaf Gudmundsson, Harplinge, och kamrer Erik Carlsson, Linköping. Till revisorer valdes direktör John Bergvall, Stockholm, och advokaten Georg Stiernstedt, Lidingö, med byrådirektör K. A. Andersson, Djursholm, och grosshandlare David Niklasson, Stockholm, som suppleanter.

*

Frisinnade folkpartiets kvinnogrupp har i dagarna hållit sammanträde på Frisinnade landsföreningens lokal, varvid en del ärenden rörande partiprogrammet och sommarens valarbete diskuterats. Till styrelse valdes fruarna Vira Eklund, Thyra Twengström, Saida Norgren, Gertrud Bergman och Olga Widegren.

U. S. A. skärper invandringslagen.

Den amerikanska invandringskommissionen har utfärdat en förordning, enligt vilken från och med 1 juli alla emigranter från europeiska hamnar skola vara försedda med av amerikansk konsul utfärdade identitetskort, vilka utom signalement även skola upptaga fotografi och egenhändig namnteckning. Dessa identitetskort, som hittills kommit till användning endast beträffande kineser, komma hädanefter att inom Amerika gälla som det huvudsakliga dokumentet beträffande immigranterna. Myndigheterna hoppas härigenom kunna effektivare förhindra att invandringslagarna kringgås. — Vitket dock är ganska ovisst, ty Israels veta alltid utvägen att kringgå gojimfolkens lag, där dessa icke befinnas passliga.

Dörrknackarhandelns samhällsvådlighet.

Dörrknackarhandelns samhällsvådlighet belyses i den rapport, kriminalpolisen i Hälsingborg avgivit om våningstjuven Lindells "affärsmetoder". Samtliga de åtta inbrottsstölder L. begått i Hälsingborg under mars, april och maj månader, ha tillgått på liknande sätt.

Försedd med sitt varulager av papper, kuvert och tvålar har han ogenerat kunnat rekognoscera terrängen för sina tillblivande inbrott. Liksom övriga yrkesbröder har han ju haft rättighet att uppvakta folk i deras bostäder för att utbjuda sina varor till försäljning — har man då icke svarat på intensiva ringningar och bultningar, då har han även haft goda skäl antaga, att våningen för tillfället stått tom. Och så har han med tillhjälp av falsk nyckel eller dyrk övervunnit låsmekanismens svårigheter, praktiserat sig in samt i hast genomsökt bostaden och roffat åt sig tillgängliga kontanter. Vid de två sista tillfällena passade han även på att tillägna sig ett par ur, och det var väl närmast denna oförsiktighet, som nu kostat honom friheten.

Utan tvivel är det på tiden, att samhället genom förordningar stifter stopp för dörrknackarnas framfart. Tillräckligt många bevis finnas för deras samhällsvådlighet, och allmänhetens tolerans för i det här laget vara tämjd till det yttersta.

Finansalliansen Kuhn, Loeb & Co.

(Forts. fr. sid. 1)

att de äro berättigade att utgiva banksedlar... och i så måtto, att de äro reservoarer och förvarare för nästan samtliga metallreserver i landet och förvaltare av regeringskassan... Men därförutom måste i den nationella politikens frågor regeringen förlita sig på detta centralorgans goda vilja och lojala samarbete". Den nationella politikens frågor hade därefter att vara beroende av finansmakterna. Ett starkare inflytande från regeringens sida kallar herr W. "en ännu farligare ytterlighet".

En medverkan från medlemmar av regeringen på penningväsendet motsätter sig herr W. på följande grunder: "I vårt land — han menar F. St:na — där varje oskolad dilletant kan nå vilken statsämbete som helst, där personlig vänskap eller personligt understöd — politiskt eller finansiellt — vid ett presidentval alltjämt giver ett anspråk att få företräde inom politiken skulle en politisk ledning visa sig ödesdiger."

Med betäckningen "företräde" må erinras därom att i december 1916 påstods, att flera personer i Wilsons krets på börsoperationer förtjänat 60 milioner dollars på grund av deras kännedom om presidentens senare följande mått och steg under kriget.

Den judiska firman Kuhn, Loeb & Co:s internationella genom fakta ådagalagda förehavanden förtjäna beaktande. Det inflytande, som tvang F. St:na att 1911 uppsäga sitt handelsfördrag med det vänskapliga Ryssland, härflöt från Jakob Schiff. Detta land synes ha varit brännpunkten för hans politiska verksamhet. Hans firma finansierade Japan i kriget med Ryssland och försökte därigenom göra japanerna till Alljudas medhjälpare. Dessa voro dock för slugа och genomskådade spelet och inskränkte sina förbindelser med Schiff till de rent affärsmässiga. Denna omständighet måste man ha för ögonen, då man bedömer den senare starka krigspropagandan mot Japan. Samma stämmor i det offentliga livet, som högljudast läto hörа sig för den judiska saken, voro ivrigast att framprovocera en mot Japan fientlig stämning.

Kriget mellan Japan och Ryssland befordrade Schiffs plan att undergräva Ryssland, och sedan fullbordades verket genom den judiska bolsjevismen. Schiff skänkte de penningar, med vars hjälp bland de dåvarande ryska krigsfångarna i Japan spredos grundsatserna för den lära, som nu är allbekant som bolsjevismen. Dessa krigsfångar återvände som omstörningens apostlar till Ryssland. För sin andel i förstörandet av denna stat blev Schiff den afton, då tsarens tronavsägelse blev bekant, föremål för stormande hederbetygelser i Newyork.

Hela firman är tysk-judisk och underhåller förbindelser med Tyskland. Huru långt dessa sträcka sig i avseende å de nedannämnda händelserna, undandrar sig exakt kunskap.

Otto Kahns arbetsfält är Storbrittanien och Frankrike. Han förkunnar i den franska pressen, utgivande sig vara amerikanskt ombud, vad Amerika tänker göra mot Europa. Han är tillräckligt mycket britt för att kunna tänka sig bliva uppställd såsom kandidat till parlamentet. Han far också vidare österut till mera judiska områden och hans kommande och gående får varje gång vissa förändringar till sin följd, men man söker så omsorgsfullt som möjligt undanskaffa alla spår, som avslöja hans namn i dylikа förehavanden.

En av Kahns duktigaste prestationer var hans vidräkning med en påstådd "tysk-vänlig propaganda", som försatte amerikanarna i vild hänförelse till förmån för Frankrike. Samtidigt skötte hans kompanjon "strängaspelet" till förmån för Tyskland. En stor internationell orkester, denna judiska firma: den kan spela: "Stjärnbaneret", "Die Wacht am Rhein", "Marseillaisen" och "God save the King" i harmoniskt sammspel. —

Vad Warburgarna beträffar så riktar sig naturligtvis deras intresse och verksamhetslusta mot Tyskland. Ännu vid krigsutbrottet 1914 var Paul Warburg i fasta finansiella förbindelser med Hamburg, men lovade då att upplösa dem. Kriget kom så. Den judiska regeringen i F. St:na förstärktes. Vilken roll P. W. här spelade har ovan visats.

Warburgarna äro tre. Felix W. är den andre av bröderna, som är i Amerika. Han har blivit föga bemärkt av offentligheten, trots att han är medlem i den amerikanskjudiska kommittéen. Han erhöll av judarna äre-rabbinitelen "Haber" och är inom judiska kretsar bekant såsom "Haber Rabbi Baruch den Mosche", den ende jude i Amerika, som förlänats denna titel.

(Forts. i nästa n:r.)

HARALD LINDSTRÖMS
Boktryckeri
Kungsgatan 50 - Tel. 345
Kataloger, Broschyrer, Affärstryck
Specialitet: Tidningar o. Tidskrifter
Begär offert!

Slå vakt kring Sveriges grundlagar.

(Forts. fr. sid. 1)

beskedligt folk. Pudelns kärna var, att den hemliga, judiska, olagliga regeringsmakten i vårt land önskade att i vinningssyfte släppa monopoldjävulen loss i Sveriges arma land, och när det gällde de olagliga Höga Husens intressen, skydde man ej att förgripa sig på Svea rikes heligaste klenod, det medborgerliga skyddsvärn, som heter grundlag. Men svenska folket bör ej på slavars vis finna sig i grundlagsbrotten utan kräva en rättelse av de båda skyldiga statsmakterna. På lagens grund måste utvecklingen av vårt svenska samhälle vila. Och alla inom riket måste anses lika underordnade grundlagen, även konungen, regeringen och riksdagen; och skyldigheten härutinnan måste anses större ju högre upp man kommer i ansvarsställning på grund av den större räckvidden av därtill hörande gångna åsidosättande av rikets fundamentallagar.

*

Konungen har ej blott monarkiska rättigheter, utan även skyldigheter, varom stadgas i "Sveriges Magna Carta", paragrafen sexton i regeringsformen: "Konungen bör rätt och sanning styrka och befordra. (Jämfört med tryckfrihetsförordningens bestämmelse om straff för lögnaktiga uppgifter och vrångda framställningar till allmänhetens förvillande och förledande, framgår, att Kungl. Maj:t i sådana fall som då professor Gustav Cassel i Sv. Dagbl. mot bättre vetande och i den judiska storfinansens uppenbara spekulationssyfte tog till orda för nyttan (!!) för vårt land att vara belastat med statsskuld, både bort anbefalla justitiekansleren att väcka tryckfrihetsåtal); konungen bör ingen fördärva eller fördärva låta, till liv, ära, personlig frihet och välfärd, utan han lagligen förvunnen och dömd är (Jfr det grundlagsvidriga inspärrandet av fria svenska medborgare enbart på grund av läkarcertifikanden eller beslut av nykterhetsnämnder; grundlagen stadgar däremot klart, att ingen svensk man kan berövas friheten utom genom domstols beslut), och ingen avhända, eller avhända låta något gods, löst eller fast, utan ransakning och dom, i den ordning Sveriges lag den laga stadgar föreskriva; ingens fred i dess hus störa eller störa låta; ingen från ort till annan förvisa; ingens samvete tvinga eller tvinga låta, utan skydda var och en vid en fri utövning av sin religion, så vitt han därigenom icke störer samhällets lugn eller allmän förargelse åstadkommer (såsom genom den djurplågande slaktmetoden "skäktning"). Konungen låte envar bliva dömd av den domstol, varunder han rätteligen hörer och lyder."

Till statsråd skall konungen enligt § 4 i regeringsformen "utnämna kunnige, erfarne, redlige och allmänt aktade infödde svenska medborgare av den rena evangeliska läran". Detta stadgande bör ses i sammanhang med stadgandet i samma grundlags § 28: "Konungen fäste vid alla befordringar avseende endast å de sökandes förtjänst och skicklighet". Denna sistnämnda bestämmelse, churu formellt endast avseende ämbeten, som få sökas av därtill hugade, måste vid jämförelse med förstnämnda paragraf tolkas extensivt och omfattande jämväl statsrådsutnämningar. När 1809 års män stipulerade för befogenhet till statsrådsämbete kunnig-

LUNDA TVÄTTINRÄTTNING
Rekommenderar sig för utförande av all slags tvätt (ej kemisk), mangling och strykning. Förstklassigt och omsorgsfullt arbete garanteras.
Snabb och punktlig expedition
Innehavare:
AUG. GUSTAFSSON
Tel. Drottningholm 20 & 190

NATIONEN

Fredagen den 22 Juni 1928.

Harald Lindströms Boktryckeri, Stockholm 1928.

Vid köp av Specerier och Kaffe

vänd Eder med förtroende till
EINAR HALLBERG,
Tegnergat. 15, Stockholm, Tel. Norr 258.
Varor hemsändas till alla stadsdelar.

het och erfarenhet, ansågs obehövligt, särskilt med tanke på den dåvarande ordningen beträffande utnämningar till de högsta ämbetsposterna, att därjämte utsiga, att de mest förtjänte och skickligaste måtte komma i åtanke vid statsrådsnominering. Men, även om denna tolkning av grundlagen skulle vara felaktig, frågas, vem som vill påstå, att försvarsministrarna P. Alb. Hansson och Rosén hålla grundlagens mått av kunnighet och erfarenhet å det militära området?! Enligt grundlagens bud här konungen helt enkelt överskridit sin konungsliga befogenhet, när han, undandragande sig sin grundlagsenliga plikt att kalla och utse statsråd, gillade och stadfäste sinn för statsråds utseende beträffande ombuds, Branting och Ekman, val av försvarsministrar. Specialtaburetter skola enligt grundlagens klara stadgande reserveras åt fackmän. Nästa "demokratiska" steg bliver väl att göra en icke-jurist till justitieminister — det är icke mera tokigt än att vika försvarsministertaburetten åt tidningsmän eller att låta murare få företrädesrätt vid besättande av typografbefattningar.

Enligt § 33 i regeringsformen, jämförd med lagen om förvärvande och förlust av svenskt medborgarskap äger konungen naturalisera till myndig ålder kommen utlänning, som fem år vistats i riket och gjort sig känd för hederlig vandel och har möjlighet att försörja sig och sin familj. Denna konungens rättighet enligt grundlagen har i praktiken urartat nära nog till konungens skyldighet. Exempel överflöda på, att personer, mot vilka för tillfället icke funnits något känt i anmärkningsväg, pockat på att få bliva svenska medborgare i sådan form som om det stode i deras fria skön att själva avgöra saken. Det föranledde på sin tid till och med anmärkning mot resp. statsråd, att den kände bolsjeviken d:r Alexandrov ej genast efter ansökan fick svenskt medborgarskap. Man synes ej hava kunnat läsa regeringsformen innantill och att det däri står, att konungen i förevarande fråga har fullt fria tyglar att avgöra, huruvida han täckes som ett nådevedermäle kreera en ny svensk statsmedborgare: det är från grundlagens ståndpunkt en åbsurditet, att anmärkning göres mot ett statsråd, därför att kungl. maj:t avslagit en ansökan om medborgarrätt. Under Hja'mar Brantings statsministerskap uppnådde naturalisationsraseriet en skandalös högkonjunktur: tusentals gudar, mest ryska, upptogos generöst och socialdemokratiskt liberalt i den svenska folkfamiljen. Svenskt medborgarskap borde allenast i rena undantagsfall givas utlänning och aldrig åt judar. Vakt måste slås kring den nordiska rasens bestånd och till förbindrande av dess utspädning med mindervärdigt blod.

* * *

1 § 4 av 1809 års regeringsform stadgas, att konungen allena äger styra riket på det sätt denna regeringsform föreskriver, tage dock råd och underrättelser av ett statsråd i de fall, regeringsformen stadgar. År 1815 ändrades ordalydelsen så, att konungen icke längre skulle "taga" råd och underrättelser utan "inhämta" densamma av statsrådet; skillnaden skulle väl vara att enligt 1809 års formulering, statsråden skulle hava rätt att komma med inlägg, under det att efter 1815 konungen hade skyldighet att inhämta dylika; göre Han sålunda och fatte därefter allena Sitt beslut, dymedels följande grundlagens bud! I regeringsformens ursprungliga formulering stod det, att konungen "utväljer" statsråden; efter 1815, att han "kallar och utnämner" statsråden. Denna bestämmelse i grundlagen — som i sin helhet står över konungen — finnes fortfarande kvar, men efterleves ej av Högst Densamme. Det är konungens grundlagsenliga skyldighet att personligen utse och kalla varje särskilt statsråd. År 1876 bortföllo titlarna "justitiestatsminister" och "statsminister för utrikes ärendena", och i stället skulle utses en enda statsminister att vara "statsrådets främste ledamot". Enligt regeringsformen i dess nya lydelse har statsministern icke någon särskild befogenhet; han står främst i rang och givetvis har han åtskilliga representationsplikter, men grundlagen känner icke till att statsministern skall vara politisk ledare för statsråden. Om någon mera blygsam Cincinnatus realiter vore predistinerad att leda statsrådet, kunde han, utan att mista denna position och för att han skulle mera ostört få ägna sig åt arbetet överlämna statsministertitela åt annan, dekorativ medlem av statsrådet och själv sätta sig som ordförande i statsrådsberedningen, där den dag, i dag är, de facto alla viktigare regeringsbeslut fattas för att därefter i nåder i konseljen upplåsas för konungen. Någon har måhända väntat sig att rikets mäktigaste institution, statsrådsberedningen, någonstädes skulle finnas omnämnd i grundlagarna, men så är ingalunda fallet. Till år 1840 existerade "Rikets allmänna ärenders beredning" och om densamma fanns i motsats till vad som gäller om statsrådsberedningen, bestämmelsen i regeringsformen: "Till föredragning hos konungen uti statsrådet skola ärendena, sedan nödiga upplysningar däröver ifrån vederbörande kollegier och ämbetsmän blivit infordrade och inkommit, beredas av den föredragande statssekreteraren eller den hans tjänst förrättar, samt åtta skickliga och oväldiga män, fyra av frälse och fyra av ofrälse stånd. Dem förordne konungen att utgöra rikets allmänna ärenders beredning; bibehållande därvid de, som i tjänst äro, sina innehavande ämbeten och beställningar. Till det protokoll, som uti denna allmänna beredning föres, avgive uti alla där förekommande mål den föredragande och de övriga ledamöterna sina yttranden, vilka sedermera hos konungen uti statsrådet komma att anmälas". Då 1840 i stället helt kort stipulerades att, "innan ärenden hos konungen i statsrådet föredragas, skola de, genom nödiga upplysningars inhämtande från vederbörande ämbets verk, av den föredragande beredas". Överflyttades en del av rikets allmänna ärenders beredning till departementschefen, som på egen hand hade att besluta om remisser av ärendet till myndigheter, föreningar och enskilda för yttrande, under det att kanslirådet eller byråchefen för den byrå, ärendet rör, skulle stå för uppsättande av promemoria, befinnande och förslag till beslut. Allt efter ärendets betydelse beslutar sedan departementschefen, att ärendet skall gå till statsrådsberedningen, som sålunda får axla det viktigaste av rikets hlm. berednings förutvarande åligganden, eller till departementsberedning under uppsikt av ett av de konsultativa statsråden, av vilka statsministern är ett, även om han samtidigt är departementschef eller dubbelexcellens, eller också enbart gå på ifrågavarande departementschefs egen risk, föredragning och egenmäktigt beslut. I och för sig är den statsrättsligt obefintliga statsrådsberedningen tämligen nödvändig för regeringsärendenas enhetliga behandling och för överblicken av regeringsmaskineriet, men det är en fara, att dess organisation och verksamhet icke äro grundlagsenligt reglementerade. Nu sätter sig i statsrådsberedningssal, när det gäller en viktig fråga, som vederbörande departementschef ej vill taga på eget ansvar, statsministern i ordförandestolen utan att fråga någon om lov och betraktar detta såsom sin självklara rätt, fastän han blott är utnämnd till främste ledamot i statsrådet (konseljen). Om, sedan en minister utsetts, pluraliteten inom densamma sammangaddade sig och utsåge till ordförande 1 statsrådsberedningen annat statsråd än statsministern, vore det grundlagsenligt omtanstligt.

Från 1840 finnes ingen bestämmelse — högst betänkligt! — om att vid beredning (numera sedvanerättsligt t. o. m. avgörande) av rikets allra viktigaste ärenden protokoll skall föras. Något angelägnare ansåg än till sekreterareavlöning därstädes torde för närvarande icke kunna uppletas. Förr 1840 var påbjudet ett synnerligen utförligt protokoll, däri i varje ärende såväl den föredragandes som övriga ledamöters åsikt ovillkorligen skulle nedsättas på papperet, främst för konungens granskning, men även för riksdagens, allmänhetens och den historiska forskningens möjlighet att klart syna i sömmarne, vad som förekommit vid beredningen och hela utvecklingsgången till beslutets fattande. Nu fattas i förtegenhetens och mystikismens tecken ett riksviktigt beslut i statsrådsberedningen, vilket sedan pro forma i kungl. konseljen, lagens "statsrådet", i största kortbet kungöres för skuggkonungen, aktande sig därjämte vanligen statsråden för att följa grundlagens anda och därstädes utförligt motivera beslutet och angiva varje statsråds åsikt, som i icke så få fall "sammanjämkats" i statsrådsberedningen. Även om konungen äger kraftig och har den livligaste önskan att intet beslut skall fattas, som länder landet till men, står det med den nuvarande, vid sidan av grundlagen uppkomna statsrådliga tågordningen icke i människig makt för honom att sätta sig in i frågornas verkliga innebörd annat än i undantagsfall såsom vid det landsvådliga nedrustningsbeslutet.

Hade konungen tillgång till utförliga statsberedningsprotokoll skulle han kunna, sin plikt likmätigt, ingripa, när landets väl så kräfvde. En författning bör under tidernas lopp icke försämras, och det är ingen överdriven påstridighet, om man eftertrycklist framhåller den absoluta nödvändigheten av, att den förståndiga och kloka bestämmelsen av 1809 års grundlagsstiftare om förandet av fullständiga och ingående protokoll vid beredande av rikets viktigare ärenden ovillkorligen och utan dröjsmål återinföres, varande såsom sådan en av de allra betydelsefullaste för bevarande av en sund, verkligt konstitutionell författning.

I viktigare och politiska frågor sammanträder stora statsrådsberedningen, bestående av alla statsråden. Lilla statsrådsberedningen består av de konsultativa statsråden och chefen för departementet, varunder ärendet hör, såsom medlemmar samt föredragande kanslirådet och tillkallade sakkunniga.

Konungen har frivilligt avstått från sin grundlagsenliga rätt att allena styra riket och överlämnat makten till statsråden att utöva i en för grundlagarna okänd institution, statsrådsberedningen: sin rätt att tillkalla statsråden har konungen frivilligt inskränkt till att tillkalla ett av dem, som erhåller fullmakt för innehavaren att bilda "ministär", en för grundlagarna obekant inrättning, och utse nio departementschefer och två konsultativa statsråd, förutom fullmaktsinnehavaren, som regelbundet får statsministertitela, vilken enligt regeringsformen skall tillägnas ett av statsråden.

Det nuvarande grundlagsvidriga tillståndet har uppkommit underihärdigt fixerande av utlandet, genom sedvänja, ej sedvanerätt, genom riksdagsfraktionens outtalade önskan, genom Oscar II:s eftergivenhet, men ytterst genom målmedvetet och ihärdigt arbete i det tysta av de hemliga makter i samhället, som ha största fördelen av, att grundlagen blir en bokstav blott, den där icke är till för att efterlevas.

* * *

Det påtalas alltså härovan, att konungen ej allena styrer riket, vilket han enligt regeringsformen skall göra; att Konungen enligt förkastlig parlamentarisk praxis vid sidan av lagen uppdrager åt en person i egenskap av vardande statsminister att utse statsråd i "ministären"; att Konungen ej begagnat sig av sitt veto, när såsom i nedrustningsfrågan, landets försvarsberedskap så fordrat; att det verkliga svenska regentskapet äger rum i den av grundlagen okända statsrådsberedningen, där protokoll ej ens behöva föras; att monopolier införts trots grundlagens förbud; att riksdagen inkräktat på den s. k. ekonomiska lagstiftningen; att fackmannatuburetter i strid mot grundlagens stadgande besättas med lekmän; att svenske män grundlagsvidrigt kunna inspärras utan domstols beslut; att utländska judar, representanter för Revolutions-Israel, upptagas till svenska medborgare.

Hotell och Restauranter

som rekommenderas den resande allmänheten.

ARVIKA.
Stadshotellet.
ESKILSTUNA.
Frimurarehotellet.
GNESTA.
Stora Hotellet.
GÄVLE.
Grand Hotell och Centralhotellet.
Järnvägshotellet.
GÖTEBORG.
Hotell Eggers.
HALMSTAD.
Grand Hotell.
HEDEMORA.
Stadshotellet.
HÄSSLEHOLM.
Stadshotellet
KALMAR.
Stadshotellet.
KARLSTAD
Stadshotellet.
LANDSKRONA.
Stadshotellet.
LINKÖPING.
Stora Hotellet.
HUDIKSVALL.
Stadshotellet.
LULEA.
Hotell Hospits, Mattis Johansson, Tel. 1148.
LUND.
Grand Hotell.
NORRKÖPING.
Göta hotell Dir. H. Magnér.
NYKÖPING.
Stora Hotellet. Tel: Namnanrop
SIGTUNA.
Stadshotellet. Tel. 110.
STOCKHOLM.
Hotell Kung Carl, Birger Jarlsg. 23. Tel.: Namnanrop.
Carlton Hotel, Kungsg. 57.
Pensionat Wasa, 73 A Drottninggatan, 4 tr. Hiss.
STRÄNGNÄS.
Stadshotellet.
TROSA.
Stadshotellet. Tel. 34.
VÄSTERÅS.
Hotell och Restaurant Klippan.
ÖREBRO.
Stora Hotellet.

VÅRENS

snöblekning och torkning av tvätten ute i det fria börjar nu. Någon gång under året behöver Edra tvättkläder torkas i sol och barrskogsluft. Vi utför sådan tvätt då vårt läge vid skog och sjö tillåter oss tillmötesgå denna alla husmödrars önskan. De kunder som önska se huru härvid tillgår inbjuda vi att bese arbetet härmed, en tur med vår ångbåt från Kungsholmstorg till Stora Essingen kan göras tur och retur på en timma.

Vördsamt

H. M. Konungens Hovleverantör
Leverantör till
H. K. H. Hertigen av Södermanland
H. K. H. Hertigen av Västergötland
H. K. H. Hertigen av Nerike

ESSINGE ÄNGTVÄTT
TVÄTT- OCH STRYKINRÄTTNING
Telefon: 336 42 STOCKHOLM Tel. Essingen 12
Lagning av all slags tvätt utföres på begäran.
Inlämning: Sibyllegatan 21. Tel. O. 822.

Stockholms Förenade Tvätt

Luntmakaregatan 94
STOCKHOLM. Tel. Vasa 34 22.
Specialité: Tvättning av överdragskläder.

Vid behov av
SLIPNING

vänd Eder med förtroende till
BRÖD. JOHANSSONS EFTR.
Sliperi- & Reparationsverkstad
Jakobsbergsgatan 20, Stockholm.
Tel. Norr 204 15.
Vi rekommendera oss till slipning av alla slags Eggverktyg.
OBS.!. Noggrant arbete garanteras.

Den antisemitiska rörelsen i Schweiz.

(Forts. fr. sid. 1)

värnet utför kulturarbete och är medvetet om att hatet, i vilken form det än ter sig, är kulturens dödgrävare. Om man avböjer det judiska inflytandet, så innebär detta ej på långa vägar, att man föraktar eller rentav hatar juden. Om judarna och judendomens vänner känna sig sårade och förorättade av "Schweiziska Kristenvärnets" verksamhet, så intaga de en intolerant ståndpunkt, och denna är för dem synnerligen betänklig, emedan de själva vid alla möjliga tillfällen begära tolerans. Schweiziska Kristenvärnet tvingas av den genom mångfaldiga erfarenheter vunna insikten, att juden, må han vara en aldrig så hederlig människa, aldrig skall vara i stånd till att osjälviskt infoga sig i vårt folkväsen, att ogilla judarna såsom partiledare, ämbetsmän, domare. Varje folk kan endast på grundvalen av sin individualitet följdriktigt och således lagenligt utveckla sig. Vid denna utvecklingsprocess är det av vikt, att nationskroppen, för att bibehålla sig frisk, utgallrar allt som är främmande för dess väsen. I denna sanning göra varken ett ensidigt eller ett "uppenbart fientligt de alla ringaste ändring.

Schweiziska Kristenvärnet har för avsikt att på absolut fredligt sätt lösa judefrågan, som nu är aktuell i alla kulturstater; det vill genom sin verksamhet förhindra judedöförföljelser.

Schweiziska Kristenvärnet betraktar, och detta skall här uttryckligt betonas, judefrågan som en livsfråga för det schweiziska folket, den bekämpar den judiska, för oss främmande, andan, men också den judiska anda, som söker uppträda i falsk kristlig förklädnad. Schweiziska Kristenvärnets kämpar för oförfalskat schweizerdöme, som star på grundvalen av en gärningarnas kristendom! Som motståndare betraktar Schweiziska Kristenvärnet alla dem, som måste beteckna som fiender till kristlig världsåskådning.

Nu till en samvetsfråga till alla dem, som se på Schweiziska Kristenvärnet med misstrogna och fientliga blickar ...

Det finns i Schweiz en del föreningar, som uteslutande företräda judiska intressen, ja det finns till och med leger av ett hemligt judiskt förbund, vartill ingen kristen äger tillträde, och det finns

Södra Kungstornet, Stockholm
Redaktör: ELOF ERIKSSON
Telefon: Norr. 5898 Norr 5899

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår ..... Kr. 10.—
Halvår ..... Kr. 5.—
Kvartal ..... Kr. 2.75
Lösnummer 25 öre.

Nr 26 (143) Fredagen den 29 Juni 1928. Årg. 4

Rikets drätsel.

Dess förvaltningsorgan under svunna tider.

Vårt äldsta centrala ämbetsverk upprättades av Gustaf Vasa under namn av "kammarrådet", som skulle omhänderhava rikets finanser och från år 1602 stod under chefskap av "överräntmästaren", sedan kallad riksskattmästare. Ämbetsverkets organisation reglerades genom konung Sigismunds "kammarordning" av år 1594 och Gustaf II Adolfs "Instruktion för Vårt och riksens Kammar-Råd" av år 1613. Enligt den sistnämnda kungl. förordningen arbetade kammarrådet på två avdelningar: räntekammaren — för penningeförvaltning — och räkningekammaren för kontroll av fogdarnas redovisning.

Under Gustaf Adolf var hela den civila ämbetsmannaförvaltningen uppdelad endast på två verk, nämligen kansliet och kammaren; således var hela rikets förvaltning ordnad på avdelningar såsom än idag länsstyrelserna med en landssekreterare och en landskamrerare som chef för var sitt departement. Följaktligen hade "kammaren" en synnerligen mångsidig uppgift; den fick sköta ett finansdepartements, jordbruksdepartements, handelsdepartements och kommunikationsdepartements och delvis ecklesiastikdepartements åligganden samt ärenden, som nu höra till kammarkollegium, kammarrätten, domänstyrelsen, lantmäteristyrelsen, lantbruksstyrelsen, kommerskollegium, statskontoret, riksgäldskontoret, riksbankens statliga uppgifter, byggnadsstyrelsen, myntverket, kontroll- och justeringsverket, rikaräkenskapsverket och generaltullstyrelsen (postverket hörde däremot under kansliet, som var utrikesdepartement och inrikesdepartement).

Enligt 1634 års regeringsform fick "kammaren" sitt namn ändrat till "räkningekammaren": "Riksskattmästarens Collegium, det femte och sista (av kollegierna), är Räkningekammaren, varest sitta tvenne av riksens råd, trenne andra av adel och tvenne äldste kamrerare". Räkningekammaren kallades snart allmänt för kammarkollegium.

År 1602 hade inrättats dels "bergs-amtet" och dels "Kommerce-Collegium", varigenom en del näringsärenden avlyftades från "kammaren". Carl XI återförde kommerskollegium till moderämbetsverket, men lättade däremot det sistnämndas arbetsbörda genom upprättandet år 1680 av "statskontoret" som dock hade samma president som kammarkollegium. Statskontoret hade att disponera över statsmedlen, assignera desamma och verkställa statens ordinarie utbetalningar.

År 1651 fick kammarkollegium en särskild avdelning, kammarrevisionskontoret, som tjänstgjorde såsom riksräkenskapsverk och kontrollant över fogdar och redovisningen för statens inkomster samt prövade i samband därmed uppkomna rättstvister. Men även i kammarrevisionskontoret var kammarkollegii president chef.

Enligt instruktionen av år 1694 skulle kammarkollegium bestå av ett kungligt råd såsom president, ett annat såsom ledamot och dessutom fyra kammarråd; dess president blev nu ytterligare ordförande i bergskollegium, vilket dock varade blott något halvår. År 1695 utsågs särskild president för kammarrevisionen, kommerskollegium fick egen president år 1711, statskontoret år 1720.

Kammarkollegium hade domsrätt i vissa tvistemål ända till år 1828, då vidare bestämdes gränserna mellan kammarkollegium, statskontoret och kammarrätten i fråga om uppbörds- och räkenskapsverket, varjämte cartae sigillataekontoret samt mynt- och kontrollverken frånskildes från kammarkollegium.

Instruktion för kammarkollegium utfärdades 1838, enligt vilket kollegiet hade att förvalta samt ha inseende och vård över en del statens fasta och lösa egendom; att ombesörja ärenden, som angå förvärvande eller upplåtelse för statens räkning av åtskillig jord eller fast egendom och räntor, att handhava skattläggningen av jord och andra lägenheter samt bergverk, att handhava dels frågor, som avse de jorden åliggande extraordinarie skyldigheter och besvär, dels åtskilliga kamerala och allmänna hushållningen rörande mål. Det ålåg även kollegiet att med uppmärksamhet följa alla de förhållanden, däri den kamerala och ekonomiska lagstiftningen kunde anses för lantmannanäringarnas uppkomst och förkovran lägga hinder, samt, när kollegium funne allmänt och enskilt gagn och bästa så fordra, till kungl. maj:t avgiva underdånига hemställanden och förslag till ändring, jämkning eller upphävande av vad i berörda, liksom i övriga kollegiets befattning tillhörande ämnen, gällande författningar och föreskrifter innehålla.

År 1858 lades upp nya jordböcker och tillsattes för ändamålet under kammarkollegium ett särskilt "jordeboksskontor", vars chef skulle vara föredragande i kollegiet i jordeboksärenden.

Kammarkollegium miste år 1909 sin kollegiala natur i det chefen ej längre skulle kallas president utan generaldirektör och vara ensam beslutsmannade. Enligt då utfärdad instruktion handlägger "kollegiet", numera ärenden av kameral natur eller som angå den allmänna hushållningen, skall vidare hava inseende över den statens fasta egendom, i avseende varå icke är anordnande stadgat, så ock med vissa undantag över den till civila och kyrkliga behov anslagna jorden, samt ombesörja ärenden, som angå förvärvandet åt eller avhändande från staten, eller allmän inrättning av äganderätt till fastighet.

Förr spelade jordeboksväsendet en avgörande roll för äganderättsoch skatteförhållanden och förandet av riksjordeboken var en av kammarkollegiets huvuduppgifter. Så är icke längre nu förhållandet, i synnerhet icke efter det att det moderna jordregistret kommit till. Kollegiet har tillsynen över riksregallerna, förvarade i riksbanken, och inseendet och vården över till staten eller under åborätt upplåtna boställen, hemman, lägenheter — en mångfald ärenden av föga vikt. Advokatfiskalen skall tillse att staten ej obehörigen avhändes egendom. Prästlöneregleringar äro även tilllagda kollegiet, åvensom bevakande av danaarv och fördelning av odlingslån. En uppgift, som ökat i vidd, är kollegiets bevakning av kronans rätt vid vattenmål, vattenregleringar och sjösänkningar. I många fall är kronans rätt till jord och vattenfall till sin uppkomst högst dubiös — konung Gustaf Vasa socialiserade för statens räkning och utan laglig rätt på samma sätt, som i våra dagar Lenin i Sovjet-Judéen. Ett kammarråd är stadigvarande ledamot av vattenöverdomstolen.

Riksskattmästaren vhr på sin tid såväl föredragande i riksrådet i finansärenden som ock chef för det då så omfångsrika kammarkollegiet. En särskild "finansexpedition" för att förbereda ärenden i konseljen inrättades 1773 under statssekreteraren Liljencrants chefskap. Denna statssekreterarebefattning upphörde år 1793 och dylika ärenden överlämnades till föredragning åt statssekreteraren för inrikes-civil-expeditionen. Enligt regeringsformen 1809 fanns en särskild statssekreterare i spetsen för handels- och finansexpeditionen, vilket förhållande fortfor till departementsstyrelsens införande 1840, då en av statsrådets ledamöter blev chef för kungl. finansdepartementet, under det handelsärenden överflyttades till civildepartementet ända tills särskilt handelsdepartement upprättades år 1919.

Vid departementsstyrelsens införande fingo de gamla centrala ämbetsverken fortleva, vilket är specifikt svenskt och en styrka i vårt lands förvaltning.

Till statskontoret har från kammarkollegium lagts cartæ-sigillatae-kontoret, från arméförvaltningen dess fonder och från kommerskollegium manufakturlånefonden till förvaltning. Räntekammaren var en

(Forts. å sista sida)

För sent?

När de på första Sionistiska kongressen i Basel år 1897 av sionistledaren Theodor Herzl föredragna och antagna protokollen, "Sions vises hemliga protokoll", vilka avslöjade judedömets stora plan på världens erövring, — när dessa uppseendeväckande protokoll i början av detta århundrade, före världskrigets utbrott, offentliggjordes, tillspordes en av det dåtida Rysslands mest insiktsfulla statsmän rörande deras tillförlitlighet och möjligheten för det ryska rikets vidkommande att kunna undgå den infernaliska omstörtningsplan, som däri blottades. Den tillsporde statsmannen konstaterade den publicerade planens fulla överensstämmelse med verkligheten, men besvarade frågan huruvida Ryssland hade utsikter att kunna undgå katastrofen med orden: *"För sent"*. Den ryske statsmannens förutsägelse blev besannad. Den judiska erövringen av landet var vid den ifrågavarande tidpunkten så långt kommen, att utvecklingen mot katastrof ej längre stod att hejda. Denna kom som vi veta i enlighet med Sions vises höga plan år 1917, vid det stora världskrigets slut under namn av bolsjevikrevolutionen och proletariatdiktaturen. I blodets tecken grep Bolsjevik-Juda makten i de forna zarernas land och har nu i mera än ett årtionde utövat densamma, ehuru utan att ens ha lyckats konsolidera sin ställning. Medels sin berömda tjeka, den ruskigaste bödelsinstitution världen någonsin skådat, vilken krävt sammanlagt över 10 miljoner människofs liv, har den judiska revolutionsregimen i Moskva förgäves sökt befästa sin ställning inom det ryska riket på samma gång den gjort sitt yttersta för den övriga världens "lyckliggörande" med revolutionära omstörtningar i Davidsstjärnans tecken. Dess på katakomber av människoliik uppbyggda tron förlorar för varje dag alltmer av sitt underlag, och perspektivet av dess fullständiga sammanstörtande rycker allt närmare. Men i det ögonblicket spännas runt om i världen de revolutionära krafterna till det yttersta för framskridande överallt av den miljö, som skall möjliggöra den universella revolutionens snara genombrott samt rädda Revolutions-Israels stolta verk i Ryssland. Inför den fruktansvärda makten av de intressen och krafter, som nu äro verksamma i det syftet, är det förvisso nödvändigt att räkna med den stora världsrevolutionen såsom en alltmera aktuell och överhängande fara. Ty i samma mån Revolutions-Israels maktställning bygges ut inom ramen av de bestående samhällsordningarna, i samma mån ökas också dess chanser att kunna förverkliga sin vilda dröm om världens erövring på den universella revolutionens väg.

Det senaste årets utveckling inom vårt eget land visar på ett nog så

(Forts. å sid 5.)

När kungarna gjorde räfst med Finansens Herrar.

Ett kapitel i historien som våra «demokratiska» folkbefriare alldeles glömt bort.

Våra stolta "demokratiska" frihetskämpar försumma aldrig något tillfälle att å ena sidan utmåla det monarkistiska styrelsesickет såsom till sin natur folkfientligt och ovärdigt fria medborgare, medan å andra sidan det republikanska höjes till skyarna såsom det stora idealet, det för folket överhuvud enda acceptabla. Förklaringen till vederbörandes entusiasm för republikanismen är naturligtvis att söka i den senares större ändamålsenlighet när den nya härskarens, den regerande judiska världsmaktens synpunkt. Under republikens hägn ges nämligen judedömet i regel långt större möjligheter i sitt utomordentliga arbete för massornas i alla länder "frigörelse" ur kapitalismens och förtryckets bojor, det har där vida lättare att kunna bekymmerslöst schackra samt föra sina många olika önskningar till seger — till gojimfolkets "lycka och välsignelse". I kraft av sin ställning som "kapitalets herre" är Israel, där icke republikanskt sett rent abnorma förhållanden råda, den, som de facto nominerar det "folkvalda" statsöverhuvudet i enlighet med sina säregna önskningar och behov. Konsekvenserna härav visa sig också tydligt runtom i de "fria" staterna. "Det fria Frankrike", frihetens, jämlikhetens och broderskapets själva hemland i Europa, erbjuder härvid ett i hög grad belysande exempel. När Rotschildarna medels sin stora "frihetsrevolution" "frigjorde" franska folket från den förhatliga monarkismen och dess "olidliga" förtryck, befann sig landets ekonomi i ett i jämförelse med i dag lysande läge. Sedan "den okrönte kejsaren" av Judas stam fattat statsrodret, fick man emellertid beyittna en utveckling i frihetens tecken, som visserligen för en "nationalekonom" av professor Gustav Cassels typ måste ha tett sig som en rent idealisk sådan, men heller knappast för någon annan. "Det fria Frankrike" kan numera nämligen såsom vi veta stoltsera såsom staten numro ett i ordningen bland alla ifråga om statsskuldsättning till den judiska ockrarefinansen. Statens d. v. s. franska folkets skuld till Finansens Herrar rör sig i dag om en summa på åtskilliga hundra miljarder francs. Att denna utomordentliga belägenhet för våra "demokratiska" svenska frihetskämpar måste framstå såsom ett mönster av "folklig statsstyrelse", är på intet sätt överraskande för den, som närmare observerat vederbörandes allmänna läggning och tendenser. Den Rotschildska "republikanska" regimen, som gjort franska staten praktiskt taget bankrutt, har ju under sin tillvaro förvandlat tusentals framåtsträvande politiker till miljonärer, för att nu inte tala om de otaliga, "välförtjänta" upphöjelserna till medlemmar av republikens regering samt till givande statliga och andra ämbeten.

På den förkättrade gamla monarkismens tid rådde visserligen i mångt och mycket förhållanden, som ju alla inte skulle passa i den tid, vari vi nu leva, men olyckligt var, att man i stället för att låta utvecklingen fortskrida på naturliga, av traditionen angivna, förnuftiga vägar, lät förleda sig till att pietetslöst kasta allt gammalt överbord för att bjuda folken rent parodiska styrelseskick av den typ, vi i "det fria Frankrike" skåda. De regerande fursturna hade dock i allmänhet vissa möjligheter att kunna skydda sina folk från alltför våldsam exploatering och utsugning från Finansens Herrars sida och gjorde i allmänhet även sitt bästa att söka bevara sina undersåtar från förtryck från det hållet. De bemödade sig att leda den ekonomiska utvecklingen i sina länder i enlighet med den kristna läran bud. Då och då lätо de statsreduktionens omilda hand gå fram över de höga herrar inom spekulationens värld, som oskäligt riktade sig på den stora massans bekostnad. Men från och med att Israel fick sin hand med i staternas styrelser var det slut med alla slag av "razzior" i den stilen. Genom de till berömdhet upphöjda "nationalekonomer genomdrevos därefter i vetenskapens och den rationella folkhushållningens namn alla finansherrarnas oblyga spekulationer och planer lätt och lekfullt, med det resultat vi i dag bevittna: det internationella kapitalets herrar äro över så gott som hela linjen den suveräne härskaren, som helt brysk kommenderar: härefter eder rätter och packer! Med vilken fräckhet man gått tillväga har i vårt land framför allt åskådliggjorts genom "nationalekonomen" Gustaf Cassels berömda verksamhet, som från begynnelsen till slutet varit inriktad på den svenska national- och statsekonomiens förstörelse i den svenskfientliga, judefinansiella maktens intresse. Hr Cassel har i denna sin mission ju ofta gått därhän, att han utmanat det allmänna löjet, såsom när han företagit sig rekommendera den landsförrädiska statsskuldsättningen till den internationella ockrarefinansen såsom national- och statsekonomiskt inte bara försvar-

(Forts. a sid. 5.)

Försvarsstriden mot judarna i Polen.

Av G. St., Lemberg.

Intet rike i Europa har så intensivt att kämpa mot judendomen som Polen. I Europa uppstod judefrågan som bekant i början på religiös grund, men därvid spelade redan då hos folket den instinktiva viljan till självförsvar en stor roll. Var än judarne uppträdde i kompaktare mängd, traktade de att bilda ett folk inom folket, visserligen med i grund och botten olika etiska begrepp. Intet under då, att självbevarelsedriften hos varje ariskt folk måste uppresa sig däremot. Sålunda uppstod den s. k. "judedehetsen" under 14:de århundradet. Polen var då, efter de stora tatariska överfallen strykt avfolkat, städerna voro förstörda, och handeln var lamslagen. Judefrågan var på den tiden nästan okänd i Polen. De från väster massvis invandrade judarna blevo i Polen väl upptagna, och, i det de drogo fördel av sin medfödda skrupelfria moral, kommo de snart nog att inom handeln, i synnerhet den internationella, att spela en framstående roll. Många judiska familjer förvärvade stora rikedomar, grundade banker och utövade stort inflytande på det ekonomiska livet. Endast i mycket sällsynta fall ägde en assimilering rum. Efter Polens delning växte det judiska inflytandet ännu mera, emedan judarna var gång anpassade sig till den nya ordningen och alltid utgåvo sig för lojala anhängare till den starkare parten, i detta fall den stat, vars medlemmar de blevo. Med undantag för Storpolen, varest befolkningen ändå gjorde något motstånd mot dem, stod handeln överallt under deras inflytande. Det bör anmärkas att alltsedan det 14:de århundradet judarna icke äro urinnevånare utan de blevo av de i Polens delning participerande makterna resp. av den mycket under preussiskt inflytande stående ryska regeringen målmedvetet överflyttade från östern till Polen, i det de fördrevos från Ryssland och fingo sig Polen rekommenderat såsom kolonisationsområde, i syfte att genom den upplösande verkan av stora massor av judar lamslå det polska folkets motstånd.

När för icke länge sedan, samtidigt med det från Polens återuppståndelse, bolsjevismen kom till makten i Ryssland, flödade nya massor av judar — mest rika sådana — till Polen.

Under rutenerernasningen år 1918 samt under bolsjevikkriget år 1920 fördöllo judarna sig i högsta grad fientliga mot polska hären. De voro bolsjevismens bästa vänner och anhängare. På den tiden kunde man anteckna en mängd av judar begångna handlingar av spionerі, högförräderi och orostiftande. Juden är också i Polen — liksom överallt eljest — revolutionär och upplösningsferment.

Dessa händelser föranledde, att i Polen självförsvarskänslan vann övertaget och fick ett påtagligt uttryck i en intensiv utveckling av det anti-judiska sällskapet "Roswoj". Detta sällskap bildades redan år 1905, således 15 år före bolsjevikkriget, såsom en på nationella principer baserad, men intet partitillhörande sammanslutning, solm har till huvudsyfte att upplysa och understödja befolkningen i kampen mot judendomen, det senare huvudsakligen i den ekonomiska striden, för att försvära judarnas existens som parasiter. Bästa medlet därtill är ekonomisk bojkott och propagandan för densamma. På samma gång gäller det att grunda så många kristna handelsplatser som möjligt och att vänja befolkningen att intesluntande köpa hos sådana institutioner, som äro fria från judar. Vidare har sällskapet tagit till sin uppgift att motarbeta fastigheters övergång i judiska händer och att avhålla kristna affärsmän och godsägare från att anställa judiska biträden, representanter och tjänare eller att bortarrendera sina gods och affärer till judar. Denna kamp föres fulli effektivt på det sättet, att namnen på kristna judevänner offentliggöres i pressen och dymedels skoningslöst blottas. En följd av denna verksamhet är utan tvivel de polska judarnas synnerligen starka håg för utvandring till Palestina, vilken endast till ringa del kan tillskrivas religiösa och nationella skäl, utan vars orsak fastmer är att söka i den verksamhet, som utvecklas av vårt sällskap "Roswoj".

Jag skall nu i korta drag beskriva stadernas och landsortens samarbete hos oss i Polen i dess egenskap som agrarstat.

Vi organisera hela det ekonomiska livet i landsbyarna och landsortsstäderna i det vi i främsta rummet understödja kristna bolag och konsortier på småindustriens och detaljhandels område, och där sådan ännu ej finnas, grunda vi dylika. Vi sträva att tillföra dem kunder, att skaffa dem kredit på gynnsamma villkor, och vi förmedla inköpet av goda och billiga varor och råmaterialier.

Icke sällan understödja vi den kristna småindustrien och handeln med egna penningemedel (i form av kredit), vilka dock hittills ej kunnat få något större omfång. Vi hoppas emellertid att — sedan vår valutakris är överstånden — kunna grunda en större kreditanstalt för detta ändamål, och att denna skall då också få möjlighet att lämna större kretsar ekonomiska förmåner.

I detta avseende arbeta vi hand i hand med det "Polska Kristna Folkpartiet" och dess handels- och industrisammanslutningar, som vi landsbyarna kallu "Kolka rolnicze". Det är agrarföreningar i form av konsortier, genom vilka byinvånarna kunna köpa icke blott livsmedel, utan även textilvaror, lantbruksredskap och konstgödsel, kort sagt allt vad en landsby kan behöva.

Vi bekämpa judarna på alla områden, således icke blott inom handeln och industrien, som de egentligen hava skaffat sig själva monopol på, utan vi söka även att förhindra, att de inkräkta på ämbetsmannabanan, i det vi motarbeta deras inflytande på myndigheter och tongivande personligheter. Detta är så mycket lättare för oss, som allmänna meningen är emot judarna.

Likaså bekämpa vi det judiska inflytandet, och med rätt god framgång, på konstens och litteraturens, skolväsendets och de vetenskapliga föredragens (t. ex. om metafysik) område.

Vad beträffar lantbruket, så är detta ett område, på vilket judarna hittills sysslat med mäkleri, vår strävan går nu ut på att bringa både stora och små producenter, utan anlitande av den hittillsvarande judiska förmedlingen, i direkt förbindelse med konsumenterna resp. med hederliga köpmän. På detta område har redan mycket blivit uträttat. Just spannmålshandeln låg förr helt och hållet i judarnas händer, men nu står saken redan bättre. Tack vare vårt inflytande på producenterna lyckades vi nämligen skapa en spannmåls- och hödcentral, som sysselsätter endast kristna och ombesörjer leveranserna för samtliga behovskategorier. För närvarande håller en kristen central för inköp av boskap på att organiseras. Naturligtvis finnes det ännu talrika judiska positioner, vars erövring kommer att kräva bra lång tid. Hittills åstadkom just utlandet mycket ont i detta avseende, i det att de stora firmorna lämna sina agenturer i de polska storstäderna huvudsakligen till judar och därigenom betydligt stärka det ju-

(Forts. å sid. 6.)

Den 29 Juni

Storfinansen och handelsdepartementet.

När ordföranden i den svenska banktrusten, vice häradshövding Marcus Wallenberg från ordförandeposten i "Skattebetalarnas förening" tör någon månad sedan å "de stillas" i landet vägnar uttalade sin indignerade protest mot politikernas slösaktiga verksamhet, vilken protest som man erinre sig gavs formen av ett direkt krav på handelsdepartementets avskaffande, blev hans yttrande såsom alltid, när det gäller ett uttalande av en medlem av huset W., föremål för stor offentlig uppmärksamhet. Häradshövding Wallenberg önskade förebringa ett praktiskt, belysande exempel på ohållbarheten av den rådande, för skattebetalarna i landet så olyckliga slösarepolitiken och valde därvid naturligtvis ett sådant, som fullt harmonierade med den världsfinans' syn på tingen, han här i landet i främsta ledet representerar. Den, som något följt utvecklingen på det internationella ekonomiska området, förvånades emellertid knappast över den Wallenbergska "skattebetalaredeklarationen". Denna verkade mera som ett genljud från de stora "världsekonomiska kongresserna" i Genève och Stockholm under 1927. — Under pukor och trumpeter öppnades som man erinre sig Den Gyllene Internationalens, världsbankirernas, stora "handelskammarkongress" i Stockholm 26 juni i fjol med "storfinansens grand old man", bankdirektören K. A. Wallenberg som president. Den uppgavs representera icke mindre än 35 olika stater, företrädda av 1,100 personer — en världshistorisk händelse alltså! Men i verkligheten var den alls icke någon representation för staterna utan endast en församling av det internationella kapitalets herrar, vilka trodde tidpunkten vara inne för sitt öppna framträdande inför folken såsom "räddarna" ur det hopplösa kaos, vari de oskickliga politikerna bragt dem. Generöst lovade man att befria folken från all den ofärd, som kommit över dem: äntligen skulle världen hugnas med det efterlängtade tillståndet av allmän välfärd och lycka. Villkoret var bara, att man offrade sina nationella, ekonomiska egenheter och överallt solidariskt gick in för de ekonomiska skrankornas raserande, givande den internationella ekonomiska samfärdseln helt fri. "Alla ekonomiska skrankor bort!" — så lydde parollen. Såsom alltid förlitade man sig på den tjänstvilliga "demokratiens" benägna medverkan och stöd för de "välsinnade" planernas förverkligande. Genom världens "ekonomiska rationalisering" skulle, såsom fransmannen Loucheur så vackert förkunnade, en ny, lyckosam ordning skapas, den där utplånade alla de i staterna rådande ekonomiska missförhållandena och gjorde slut på den olyckliga, profitjäktande individuella företagsamheten — "så att råvarorna skola kunna köpas gemensamt, priserna hos leverantörerna nedtryckas och de färdiga produkterna säljas kollektivt till förhindrande av en förödande konkurrens . . . Den olyckliga individualismen skall utrotas och kollektivismens tidevarv, representerad av de stora kartellerna, vara inne, vilka icke såsom hittills skola arbeta i egennyttans syfte". Programmet var som man finner skickligt och väl tillrättalagt för demokratien, och judefinansens generalagent i det svenska "proletärlägret", generaldirektör Anders Örne, kunde med full entusiasm rycka in för det nya ekonomiska "programmet" bland de sina.

Till folkens beröm må emellertid sägas, att de icke lika tanklöst som de eljest i vår tid bruka, nappade på kroken. Världsbankirernas paroll möttes knappast av den entusiasm från massornas sida, vederbörande beräknat. Här i Sverige kämpade generaldirektören Örne med benägen assistens av olika "borgerliga" liktänkande tämligen fruktlöst för de nya "idealen". Det ströddes som vanligt frikostigt ut löften om guld och gröna skogar, profitens avskaffande etc. bara de "ödesdigra" skiljemurarna folken emellan raserades. Men svenskarna tvekade. De hade väl icke blivit brända så många gånger 'förgäves! Den "ideella planen" skulle ju i verkligheten betyda, att vårt folk definitivt underkastade sig Den Gyllene Internationalens överhöghet och vilja, och vad därav vore att vänta, kunde man ju på grund av erfarenhet lätt föreställa sig: Vi skulle för all tid tvingas avstå från våra statsrättsliga befogenheter och låta inrangera oss som ett lydfolk under Den Gyllene Kalven. Vår nationella frihet och vår rätt att själva bestämma över våra angelägenheter skulle utplånas. Guldet och dess internationella handhavare, de judiska världsbankirerna, icke precis kända för några ömsinta känslor visavis folken, skulle för all framtid bliva våra välvilliga herrar på samma vis som alla tiders judiska ockrare i privatlivet förstått att inpå mäig och ben suga dem, som råkat i "välgörarnas" klor. Det skulle ej dröja länge, förrän våra stora privatbanker, vilka ju här redan, ehuru under hemliga former, utöva regerings- och lagstiftningsmakten på ett för medborgarna nog så kännbart sätt, funne tillfälle och även "laglig" möjlighet att gå upp i den internationella storfinansens stora gemensamma sköldborg, varigenom man undandroge sig allt besvärande beroende av våra egna nationella myndigheter. I stället för att tillata att vårt lands lukrativa naturtillgångar såsom naturligt och förnuftigt är alltfortfarande utnyttjas såsom stöd för de förhållandevis mindre lönande näringarna komme dessa senare efter de underbara "nationalekonomiska" grundsatser, som hos oss redan inagurerats, att ställas på avskrivning, de odlade delarna i stor utsträckning återbördas till skogen etc. Vi fihge bevittna ett skummande på ytan av numera icke okänt slag, med som syfte största möjliga privatvinst för ett obetydligt fåtal inom storfinansiärernas helgade krets av de mera lukrativa naturtillgångarna, utan hänsyn till den vinst för land och folk, som utförandet av ett mera omfattande arbete på de tillsynes mindre lönande naturtillgångarna medför. Följden härav bleve först och främst brist på utvägar för det egna folket att inom landet finna sin utkomst samt en enormt ökad arbetslöshet, varemot inga som helst arbetslöshetsunderstöd komme att förslå. Ständigt ökade kontingenter av vår svenska befolkning tvunges att på vinst och förlust söka sin utkomst i "förskingringens" tecken inom andra delar av jordklotet, där de hade att finna sig i de arbetsvillkor, som Den Gyllene Internationalens agenter på respektive platser behagade bjuda.

Till sin stora besvikelse nödgades hon på världsbankirer såsom redan antytt göra den upptäckten, att deras storslagna frälsningsplan icke rönte det hänförda mottagande, som beräknat var. Folken ha nämligen begynt reflektera över "tidens mysterier" och taga ej längre allt som glimmar för guld, inte ens när det presenteras av Den Gyllene Internationalen i egen hög värdighet. T. o. m. en professor Cassels "världsauktoritet" kom till korta! Motgången var fatal. Men illa kände man vederbörande, om man trodde, att de av en motigher skulle låta avskräcka sig från att fullfölja sina strävanden till folkens lyckliggörande. Redan för länge sedan ansågo sig världsfinansens herrar kunna offentligt proklamera: "Världens herrar äro vi". Det gäller kantänka endast för dem att inte förtröttas i sin kamp. Staternas regeringar, som tryckas av de olidliga förhållanden, deras eländiga politiker åsamkat dem, måste till varje pris förmås att acceptera "de ekonomiska världskongressernas" krav på fullständig internationell ekonomisk frihet! Till den ändan har "världens främste nationalekonom" professor Cassel just varit över till U. S. A. i syfte att övertyga den ledande nationen inom världsekonomien om nödvändigheten av att gå in för det stora "frihetsprogrammet". Men presidenten Coolidge, som enligt vad hr Cassel upplyst är en i ekonomiska ting insatt man, vägrade att lyssna till locktonerna, trots att de framförde under namn av vetenskaplighet. Det hjälpte ej, att man arrangerat "triumftåg" för "den världsberömde vetenskapsmannen" och allsköns vördnadsbetygelser från Wallstreets sida, storartade uppvaktningar från representanternas hus med mera i samma stil. Coolidge hade sin egen uppfattning, de närgångna Casselska frågorna imponerade alls icke på honom. — Här i landet gjordes såsom redan framhållet en framstöt i samma riktning genom häradshövding Wallenbergs ovannämnda deklaration i skattebetalarnas namn mot vårt svenska handelsdepartement, vilket av hr W. utpekades såsom ett särskilt belysande exempel på det härskande statliga slöseriet. Hr Ordföranden i "Skattebetalarnas förening" undvek emellertid att lämna några som helst plausibla skäl för sitt framförda krav. Men så mycket förstod man, att handelsdepartementet var en i högsta grad besvärlig nagel i ögat på finansens herrar. Dess avskaffande betraktades tydligen som ett villkor sine qua non, en förutsättning för genomförandet av den internationella storfinansens "rationaliseringsplaner" i vårt land.

I sin attack mot det svenska handelsdepartementet tillät sig hr Wallenberg kategoriskt förklara, att detta varit och alltjämt måste förbli utan varje som helst betydelse för vårt lands näringsliv — det endast tyngde statsekonomien på det mest olyckliga sätt. Vad han yttrade yttrade han emellertid icke i egenskap av talesman vare sig för de svenska skattebetalarna eller för det svenska näringslivet och dess intressen utan uteslutande som betrodd representant för den internationella finansvärldens vrånga syn på vårt lands förhållanden. Att storfinansen icke har något intresse av vår svenska handelsdepartementsinstitution, vars främsta uppgift ju är att tillvarataga näringslivets nationella intressen, visste man väl förut. Storfinansen är internationell och tager icke någon hänsyn till nationella "skrankor", vilka enligt dess sätt att se uteslutande äro av ondo. I den mån exportindustriens intressen skola tillvaratagas utomlands finnes därför i utrikesdepartementet en institution, varför det är fullt förklarligt, att handelsdepartementet för dennas vidkommande är av underordnad betydelse. Men vårt lands näringsliv består icke enbart av exportindustri. Vi ha även en hemindustri samt en inrikes handel av icke obetydliga proportioner, och det kan ju icke gärna vara en person i hr Wallenbergs ställning obekant, att det framför allt är detta näringslivs intressen, som det svenska handelsdepartementet har till uppgift att bevaka. Vad landets köpenskap angår, förhåller det sig ju så, att dess intressen under rådande judepolitiska partisystem i ytterst ringa grad ha möjlighet att kunna göra sig gällande inom representationen. Debatten vid årets riksdag angående den motionsvis föreslagna revisionen av näringsfrihetsförordningen lämnade härvidlag ett vältaligt vittnesbörd. Med nuvarande valsystem äro de svenska köpmännens möjligheter att få sina legitima näringsintressen vederbörligt företrädda i lagstiftningen överhuvud så minimala som gärna tänkbart. Inte ens högerpartiet visar någon förståelse därför! Det kan under dylika förhållanden icke anses annat än rätt och billigt, att denna för samhället så betydelsefulla näring genom tillvaron av ett särskilt departement och en representant vid kungens rådsbord äger möjlighet att åtminstone i någon mån få sina intressen bevakade. Inom köpmannakretsar torde även den uppfattningén vara allmän, att handelsdepartementet varit till stort gagn för den inre handelns intressen. Det finnes ju vidare en mängd viktiga lagstiftningsfrågor berörande handeln, som vänta på sin lösning, såsom t. ex. den länge påyrkade revisionen av vår näringsfrihetsförordning, förslagen om effektiv lagstiftning mot illojal konkurrens, reformering av bokföringslagen, butikstängningslagen m. fl. Köpmännen hava efter handelsdepartementets tillkomst genom sina organisationer vid flera tillfällen lyckats vinna ett visst gehör hos handelsdepartementet för sina berättigade synpunkter och önskemål. Funnes icke detta organ inom den högre förvaltningen, skulle denna yrkeskår icke hava något forum, till vilket den kunde göra sina hänvändelser. Inom de kretsar, huset Wallenberg representerar, är man naturligtvis icke i stånd tillmäta de svenska köpmännens synpunkter någon betydelse. Man skattar ju där så lätt åt Napoleons omdöme om den engelska nationen "A nation of shop-keepers". Den fria handelns män kunna dock taga överlägsenheten med lugn. Svenska folket har förvisso klar för sig betydelsen av att den näringsidkande, självständiga medelklassen, samhällets fastaste stomme, bevaras livskraftig och stark. Men just på grund av denna dess karaktär av ett solitt samhällsvärn ligger det i den i riktning mot bolsjevism strävande judiska kollektivismens — den storfinansiella såväl som den kooperatistiska — intresse att söka utrota de självständiga, mindre näringsidkarna. Och eftersom dessa — köpmän, hantverkare och mindre industriidkare — i handelsdepartementet anse sig äga en tillgång och en välbehövlig parlamentarisk förankring, är naturligtvis denna institution i högsta grad obekväm för storfinansens herrar.

Den storfinansiella attacken mot handelsdepartementet i de betryckta skattebetalarnas namn är alltså att betrakta som ett led i vederbörandes strävanden att beröva det svenska näringslivet det värn detta i handelsdepartementet ännu har och samtidigt göra sig kvitt det för ögonblicket kanske mest besvärande hindret för den planerade ekonomiska avrustningen av vårt land i överensstämmelse med de stora "ekonomiska världskongressernas" i Genève och Stockholm "antibarriärprogram". Utsikterna att få vårt land med på spekulationen måste ju te sig måttliga, så länge det svenska näringslivet har sin representant vid konungens rådsbord. Därför måste denne bort, på det att ingen annan sakkunskap än den storfinansen föreskriver skall kunna göra sig hörd! Det kan nu emellertid ha spelats nog med vårt godtrogna folk, det är på tiden, att en ändring kommer till stånd, att en förnuftig, moraljsk ordning får träda till. Nödvändigheten av att utvecklingen i vårt land bygger på national- och statsekonomiskt hållbar grund borde vid detta laget stå klar för envar. Vi måste en gång för alla göra oss kvitt den falska ekonomiska visdom under storfinansens hägn, som här officiellt godtagits såsom rättesnöre för svensk ekonomisk utveckling men som i verkligheten intet annat är än det mest tarvliga ekonomiska charlataneri till allmänhetens förande bakom ljuset. I stället för den falska, på Sveriges slaveri under Juda inriktade nationalekonomi, vi för närvarande äro hugnade med, måste en ny, positiv sådan skapas, som uteslutande tar sikte på det egna landets och dess inbyggares välfärd och sätter som sitta främsta mål återupprättandet av vårt lands ekonomiska och finansiella oberoende.

PRESSKONSERTEN

Guldet som politiskt övertygelsemedel.

"Äro verkligen statsmakterna så vanmäktiga", frågar Skånska Aftonbladet (h), "att de icke kunna finna utvägar att utplåna den fläck på Sveriges heder, som uppstått genom att svenska män låta muta sig med ryskt guld att skada sitt eget land:"

Redan Alexander den stores fader, Filip av Macedonien, hade gjort den erfarenheten, att "'en åsna lastad med guld kan översiiga den högsta stadsmur". De ryska envåldshärskarna praktiserade flitigt denna metod, vid upprepade tillfällen till Sveriges olycka. Förlusten av Sveaborg genom ryskt guld var kanske inte den största av de hemsökelser, som efter den metoden drabbat vårt land. Säkert är, att konsekvenserna av de subsidier, som nu av svenska män mottagas från Ryssland, kunna bli ödesdigrare än det guld, varmed ryssarna köpte en del av Sveaborgs försvarare.

År 1808 var det ett litet fåtal pliktförgätna, som läto muta sig. År 1928 gäller det många tusental svenska arbetare. I stället för att arbeta för löner, som äro bland de högsta som betalas och kunna betalas i Sverige, föredraga dessa arbetare att leva på medel, som undandragas det svältande ryska folket. Deras avsikt är att i det oändliga draga ut på en strejk, som i ödesdiger grad synes ägnad att förstöra svenskt näringsliv och hejda den lyckosamma ekonomiska utveckling, som ända tills strejkutbrottet innebar ljusa löften, icke minst utan mest för en fortgående förbättring av arbetareklassens ekonomiska villkor. Företeelsen är betänklig ur moralisk synpunkt. Skall det bliva sed här i landet, att arbetskonflikter dragas ut i det oändliga genom understöd från främmande länder och särskilt från ett land, vars regering försummar sina egna undersåtars välfärd för att i stället arbeta på att åstadkomma oro och revolutioner i grannländerna, så komma vi förvisso ut på ett sluttande plan. Vi glida in i en utveckling, som leder till fördärvet både i ena och andra avseendet.

De väl avlönade arbetarna vid de norrbottniska gruvfälten strejka icke för att tillfinna sig själva högre löner. De strejka för att hjälpa de sämre avlönade arbetarna vid de mellansvenska gruvorna att få bättre betalt. Nu förhåller det sig emellertid så, att den mellansvenska gruvdriften arbetar under så dåliga konjunkturer, att lönerna icke kunna höjas utan att driften komme att bringa förluster för företagen. Och intet företag kan i längden bedrivas, om det medför förlust. Vederbörande arbetsgivare ha sålunda intet annat att välja emellan än att låta strejken fortgå — finansierad med ryskt guld — eller att nedlägga gruvorna. Men läggas gruvdriften ned, så bliva tusentals arbetare, av vilka flertalet förskaffat sig egna hem och på så sätt äro bundna vid sina boplatser, arbetslösa. Ett inställande av den mellansvenska gruvdriften skulle därför betyda en stor olycka för orten.

I fråga om våra statsmakters förmåga att avvärja den för land och folk ödesdigra strejken förhåller det sig heltvisst såsom tidningen spörjer. De äro vanmäktiga eller rättare sagt de vilja icke. Naturligtvis hava statsmakterna statsrättsligt i sin hand att avstyra ofoget, men de saknat den goda viljan. Som hållsoron skall framför allt annat upprätthållas! Detta är uppenbart statsmakternas första och sista plikt under rådande regim. Guldet, det utländska guldet, regerar inte barn inom det parti, "Moskvapartiet", som öppet bekänner sig till bolsjevismens idéer, utan jämväl inom de övriga i idépolitikens gestalt beslöjade bolsjevikpartierna.

Bonniers D. N. som grundlagstolkare.

Det firade kuhgajubileet har föranlett den demokratiska folkviljans högsta instans här i landet, Dagens Nyheter (l.), att i nåder giva kung Gustaf det betyget att han skött sin konstitutionella uppgift på ett tillfredsställande sätt.

Partierna av avlöst varandra vid makten. Det svenska statslivets demokratisering — pådriven av världskatastrofen — har försiggått i ett långt snabbare tempo än man från början väntade. Konungamakten har inte längre någonting gemensamt med det ännu i åtskilligt patriarkaliska regemente som fördes av den nuvarande monarkens närmaste företrädare. En omvälvning i praxis och åskådning har genomförts av så djupgående natur att man väl må ha rätt att tala om en revolution. Det är många som lagt handen vid det verket, och bland dem skall inte glömmas Gustaf V. Han blev en medarbetare i den nya tiden. Den insatsen har inte varit ringa och den har inte varit lätt. Man kan säga om den svenska parlamentarismen vad en spirituell fransk tecknare yttrade om den tredje republiken: hon var så skön — under kejsardömet. De demokratiska partier, som uppburo kravet på ett parlamentariskt styrelsesätt, funno snart att Sverige saknade förutsättningar för ett regelrätt realiserande av den engelska doktrinen . . Väl har konung Gustafs verksamhet varit undandragen offentlighetens ljus och måste vara det. Men alla veta, att intet viktigt avgörande träffas utan att han personligen satt sig in i ärendet och under den förberedande behandlingen inom ministären gjort sina synpunkter gällande. Naturligtvis är det inte fråga om att på denna omväg utöva en personlig konungamakt: ministären har det konstitutionella ansvaret och vid meningsskiljaktigheter har monarken endast att böja sig. Men regeringen har inte desto mindre tillfälle att tillgodogöra sig monarkens erfarenhet och omdöme.

Med ett visst intresse tar man del av det ledande israelitiska bladets erkännande av konung Gustafs lojalitet gentemot den framryckande demokratien liksom att denna realiter betytt en revolution. Konstaterandet är givetvis fullt riktigt. Makten, egendomen och härligheten i gamla Sverige har i en förhållandevis mycket hastig vändning med massans entusiastiska bistånd överflyttats på "rätter innehavare" — det "utvalda" folket. Man fäster sig vidare särskilt vid D. N:s underbara yttrande: "Naturligtvis är det inte fråga om att utöva en personlig konungamakt: ministären har det konstitutionella ansvaret och vid meningsskiljaktigheter har monarken endast att böja sig." Hr Karl Otto Bonnier bör ägna sig åt studium av Sveriges grundlagar, innan han i sin ägande tidning ger sig till att upplysa vårt folk om hur konstitutionen *skall* efterlevas! I regeringsformen föreskrives uttryckligen, att det tillkommer konungen allena att styra riket och att statsrådens verksamhet endast är av rådgivande art. Men herrar israeliter ha som vi veta sitt särskilda sätt att tolka de svenska gojims lagvärsende: vad som passar Högn Vederbördande accepteras villigt, men vad som inte passar behandlas såsom luft eller ges en "auktoritativ" tolkning rakt emot den av lagstiftaren avsedda.

Närmande mellan företagare och arbetare.

Nya Dagligt Allehanda (h.) konstaterar ett på sina håll skönjbart närmande mellan företagare och arbetare i vårt land. Tidningen skriver:

Det kan tyckas vara tämligen hopplöst att omedelbart före ett val tala om nödvändigheten av en utjämning av klassmotsatserna och närmande mellan företagare och arbetare. Just i anledning av valstriden har vårt största arbetarparti, det socialdemokratiska, inriktat sig på skärpande av klassmotsatserna och förty tagit ett steg i radikal riktning. Till och med frågan om inbördeskrig mellan samhällsklasserna diskuterades på kongressen! . . .

Lyckligtvis synes ett mera vaket förstånd förefinnas hos de yngre krafterna. Ej blott i det nationella ungdomsförbundet utan också i det socialdemokratiska ungdomsförbundet framkomma då och då märkliga tecken till växande insikt om behovet av samförstånd mellan klasserna. Den borgerliga samlingen är ingen offensiv mot arbetarna, utan en försvarsåtgärd mot hotande socialistdiktatur. Med senaste häftet av Nationell Tidskrift följer i broschyrform ett på konkreta upplysningar rikt föredrag av direktör Erik Nylander, vari gång på gång framhålles såsom "ett naturligt intresse för våra i gemen så förståndiga arbetare och arbetsgivare att närma sig varandra". — "Det är", säger förf., "genom en fortsatt ökning av vår ekonomiska styrka och på denna bas ett vidare utbyggande av våra sociala åtgärder, som växande ekonomisk välmåga och social lycka skola uppnås". De fakta om Sveriges handel och näringar, som hr N. anför, underbygga kraftigt denna sats . . .

Revolutions-Israels enklav i Sveriges huvudstad.

När vår nuvarande regering i november 1926 beslöt tillsätta den s. k. monopolkontrollkommittén, visste det tydligen mycket välunderrättade Svenska Dagbladet meddela, att det kostat excellensen Lövgren och finansministern Lyberg stor självövervinnelse att ha kunnat gå med därpå. Vi förstå visserligen alltför väl denna av Sv. D. så vackert utlagda självövervinnelse hos de nämnda ministeriella "liberala" troshjältarna, ty det var ju redan på den tiden en offentlig hemlighet, att det rörde sig om ytterst sensationella saker i Statens Spritmonopol, och vad man då visste och anade har ju sedermera genom den Westmanska monopolkontrolluttredningen tillfullo bestyrkts — — falsk bokföring, hemliga avskrivningar och försvunna miljoner i massor. Men det är då säkert, att icke pågådes Hans Excellens av några självövervinnelsens smärtor, tvärtom, när han vid senaste riksdag genomtrumfade sitt "sovjet-ryska handelsavtal" med dess unika exterritorialrätt. Hrr Trygger och Lindman, som naturligtvis fått en vink från Den Högre Makten att låtsa sig intet begripa av vad saken gällde, blundade på det mest älskvärda sätt. Någon som helst plausibel motivering för beslutet presterades icke. Hrr partiledare bara dekreterade, i rent rörande enkelt, sitt måste: Det gavs ej något val, hette det, vi voro tvungna, och inför Israels partiledares enhälleliga måste föll naturligtvis riksdagen till föga. — Hans Excellens vann en lysande victoria.

Genom beslutet i fråga förlänades Israel såsom vi veta de facto en ställning som officiellt erkänd revolutionsmakt i Sverige. En judisk-revolutionär enklav, oåtkomlig för den svenska rättskipningen, har med statsmaktens goda minne upprättats i huvudstaden, — en tryggad utfallsport på svensk mark för de judisk-revolutionära omstörtningsplanerna mot vårt land. Vi återge härovan en bild av det hus, Kungsgatan 4, där Revolutions-Israels "fridlysta" enklav i huvudstaden, s. k. sovjetryska handelsdelegationen, nyligen inflyttat och nu har sin tillvaro. Den bebor tvenne våningar i det magnifika huset. — Annu så länge.

Sig lik tiderna genom.

Lusten att se blod är icke någon i senare tid påkommen dygd hos det "utvalda" folket utan fastmer en tämligen antik sådan. I Gamla Testamentet berättas ju som bekant om fruktansvärda straff, som Israels gud lät gå över de "otrogna" folken. Ja, där utlovas rent av, att allt levande väsen, som ej är judiskt, en gång skall helt utrotas från denna världen, på det att judarna, de enda "rättmätiga" innehavarna därav, må kunna taga henne i okvald besittning. Och nog bjuda "Guds utvalda" även i vår tid efter bästa förmåga till att göra verklighet av sina profetior, så mycket är då visst. Det mest eklatanta beviset därför är utan tvivel den stora "bolsjevikiska" folkslaktningen i Ryssland, som ju utförts efter alla konstens regler och som krävt icke mindre än omkring 10 miljoner kristna liv (icke en enda jude har under bolsjevikrevolutionen dödats!).

Vår bild härovan visar skön Salome, i hänryckning dansande framför kung Herodes med Johannes Döparens huvud på ett fat. Salome hade av sin fader, kungen, för sin vackra dans utlovats en stor gåva som hon själv hade att bestämma, och det hon önskade sig, var som vi veta — Johannes Döparens huvud på ett fat. I Nilostonskis "Bolsjevismens blodrus", Lorsch Würtemberg 1925, yttras bl. a.:

"Av hela antalet tjekabödlar voro 20 proc. kvinnor, av vilka med undantag för några lettiskor alla voro judinnor... Överhuvud måste man säga att liksom i Kiew så också i Odessa, Charkow, Peltana o. s. v. judiska kvinnor och flickor sysselsatte sig med att torfera och slakta människor och att deras antal var rätt betydande. Varje stad hade sin "Rosa", "Sonja" etc., som blev till berömdhet i resp. städer. Då de kinesiska yrkesbödlarna ryggade tillbaka för att tortera en gubbe med vitt hår eller när deras tortyr syntes för svag, då var det judiska flickor, som grepo in och med glatt begär störtade sig på sina offer och i sin djävulska lust tillfogade de gråa och vita huvudena, vare sig de voro gubbe eller gumma de mest otänkbara kval och till slut brakte dem om livet."

I dr Gregors "Ein Meer von Blut", utkommen i München 1926, skildras den roll judinnorna spelade i det bolsjevikiska tortyrarbetet i Ryssland. Det heter där: När bolsjevikerna besatte en stad gingo i spetsen för deras trupper kinesiska bödlar, vilka genast började använda den ohyggligaste tortyr... Tog man vita officerare till fånga, så hamrade man fast deras axelklaffar i skuldrorna med spik, skar ut runda hudremmar ur bröstet så att de sågo ut som husaruniformer, gjorde ett snitt i nacken och drog långsamt av huden längs med ryggraden. Man ställde upp offren i rad, spikade fast händerna i ett bord, gjorde ett snitt med en kniv runt om handleden, begjöt därefter händerna med skållhett vatten och drog av huden — det kallades "att göra handskar". Varje tortyrkammare hade sin speciella bödel för detta ändamål, alltid en judinna eller en lettiska, som bar öknamnet "Dora", handskmakerskan eller "Rosa", handskmakerskan."

Förmodligen kände sig de sköna "Rosor" och "Doror" som sannskyldiga Salomer, när de utförde sitt trevliga handskmakeri under den "förlossande", stora revolutionen i Ryssland.

Bland offren för det stora stjärnfallet.

En insändare önskar veta på grund av vilka medborgerliga förtjänster hrr Bonnier och Wallenberg junlorer träffades av det stora stjärnfallet på kungens födelsedag. Vi bekläga att vi icke äro i stånd att upplysa därom, men naturligtvis har kungliga ordensrådet haft sina mycket tungt vägande skäl. Vad som säkerligen väckt icke mindre uppseende är, att chefen för det stora mjölkmonopolet, "Mjölkcentralen", juden Benzinger upphöjts till — kommendör av Nordstjärneorden. Huru herrarna i det kungliga ordensrådet motiverat denna utmärkelse vore förvisso högst intressant att veta.

Familjealliansen P. A. Hansson—Bonnier befästes ytterligare.

De bestående intima relationerna mellan Revolutions-Israels ledande hus här i landet, Bonniers, och dess utvalde "socialdemokratiske" s. k. ledare, familjen P. A. Hansson, ha på det sista i dessa dagar ytterligare befästats, i det Karl Otto i redaktionen för sitt husorgan D. N. upptagit "den gode husfaderns" unga och lovande dotter, som just slutat sin skolgång. Per Albins dotter lär vara "kolossalt" politiskt intresserad, vadan hon ju har alla utsikter att under den store mästarens, Karl Ottos, kärleksfulla vård kunna utvecklas till en "demokratisk" celebritet, som pappa Per Albin ej skall behöva skämmas för.

Nationalmuseum skall smyckas med nymodern fransk konst!

Ett meddelande som väckt stort uppseende i Bonniers Nyheter, ingick häromdagen från Paris: En förening av "Parissvenskar" har bildats, med uppgift att för Nationalmuseets i Stockholm räkning inköpa nyare fransk konst. Ordförande i föreningen är svenske ministern i Paris, greve Ehrensvärd, vice ordförande greve F. U. Wrangel, skattmästare revolutionsbankiren, juden Olof Aschberg och sekreterare konstnären, juden Isaac Grünewald.

"Paris-svenskarnes konstförening" lovar alltså att bli något "noch nie dagewesenes" — en förtjusande association av högtbetrodd "l'ancien regime" och ny regim. Den bör ha de största förutsättningar att lyckas. Det diplomatiska, högadliga beskyddarskapet är redan det en "prima" tillgång. Vidare är ju bolsjevikbankir Aschberg, den judiska revolutionsrörelsens i Sverige höge finansiär, alltsedan sitt illustra deltagande i den stora revolutionen i Ryssland en formlig Krösus, den där inte vet var han skall göra av sina många miljoner. Och Isaac Grünewald — professorn i spe vid Kgl. Konstakademien, är ju den "flammande" moderna konsten i egen hög person, känd icke mindre som finansiellt än konstnärligt geni. Senaste utslaget därav var som vi veta, att eleverna vid Konstakademien själva skola utse sina lärare. Demokratiskt ska det vara!

Den från Paris intelegraferade nyheten är möjligen t. o. m. betydelsefullare än den i första ögonblicket kan förefalla. Den judiska bolsjevismen har ju i senare tid gjort betydande landvinningar också inom konsten. Kanske att vi härefter rent av få räkna med en ny aera inom "den nationella konsten" i Sverige. I vilken genre inköpen av konstverk i Paris komma att gå, är icke svårt att föreställa sig. Naturligtvis ser man till, att inte ens vänner bli bortglömda. Litet geschäft i speleet får det väl också bli, eftersom den aristokratiska föreningen utsett revolutionsbankir Aschberg till sin skattmästare. Och Nationalmuseum har ställts inför utsikten att med tiden kunna bli dekorerat på ett "fullt värdigt" sätt, bliva ett mönster i sitt slag.

För Herrar Bankirer att observera!

K. M:t har bemyndigat "försvarsministern" att tillkalla tre utredningsmän jämte sekreterare för att inom försvarsdepartementet biträda med utredning angående försäljning av åtskilliga lantförsvaret tillhöriga jordegendomar och äldre lägerplatser m. m., vilka kunna anses obehövliga för försvarsväsendet.

I den provokatoriska nykterhetspolitikens tjänst.

På midsommaraftonen gjorde Nikolaipolisen ett beslag av 6 liter exportsprit i en lägenhet 3 tr. upp i huset nr 9 Österlånggatan. Två karlar anhöllos, varav den ene redan tidigare varit känd som langare. Då anhållandet gjordes hade denne två ölbuteljer med utspädd exportsprit på sig. Saken har överlämnats till kriminalpolisen.

*

Tullens visitatörer ha de senaste dagarna gjort en mängd spritbeslag på olika ångare i Stockholms hamn. På polska ångaren Krakow, där förut ett par gånger gjorts beslag, lyckades man i en värmepanna i maskinrummet finna fyra tiolitersdunkar, fyllda med sprit. Pannan befanns innehålla fyra flaskor sprit. Ägare till spriten voro två eldare, polacker till börden. Vidare överrumplades å Svealbolagets ångare Gauthiod två anställda sjömän av de påpassliga tullmännen, då de voro på väg i land med fem pannor sprit. De bägge sjömännen fingo lämna ifrån sig sina dunkar samt ha åtal att vänta. På samma bolags ångaré Æolus funno tullmännen vid visitation tretton pannor sprit, som besättningsmän dels gömt i ett rum ombord, dels buro på sig. Vid undersökning ombord på bolagets ångare Embla upptäcktes 1,500 cigarretter, som en matros gömt i en mjölkflaska. Vid visiteringen av finska ångaren Wellamo lI beslagtogs ett parti exportsprit förvarat å plåtdunkar och glasflaskor, vilka voro undanstuckna här och där i hytterna.

Kobbekött-Värner till första kammaren?

Enligt vad förljudes kommer vår beromde förste försvarsminister i strid mot grundlagen, förre sjöministern, "socialistiske" häradshövdingen Jacob Larsson, att fränträda sitt mandat i första kammaren. Meningen lär vara att bereda en reträttplats åt f. d. kobbeköttshandlaren, "socialistiske" generalkoryfén Värner Rydén, som råkat bli hemlös i andra kammaren. Den "reaktionära" första kammaren är allt bra att ha ibland!

Skaparen av den tyska "frihetsrevolutionen".

Kung Gustafs firade 70-årsjubileum gav såsom omnämndes i föregående nummer flera av våra mest berömda "demokratiska" reformhjältar av Israels nåde en kärkommen anledning få ösa ymnigt ett slag ur sin vredes skålar över de "fördömda", "folkförtryckande" kungarna och kejsarna. Den monarkiska principen innebar enligt hr Engberg et consortes någonting för folket utmanande och i högsta grad olycksbringande, varför den över hela linjen nu äntligen måste avpolleteras till förmån för den "fria" styrelseprincipen, representerad av republiken, där statsöverhuvudet utses genom "fritt val". Såsom föredömen, särskilt förtjänta att i Sverige vinna efterföljd, pekades på en del republiker av ädrе och nyare datum, däribland också den efter världskrigets slut tillkomna tyska. Där hade "folket självt" kastat sina förtryckare, hohenzollrarna och deras kejserliga härlighet över bord och äntligen gjort sig till "herre i eget hus". Nu var det det tyska folket, som självt valde sig statsöverhuvud!

Den av våra "demokratiska" reformhjältar urgerade satsen, att det skulle varit "folket självt" som genomförde den stora omvälvningen i Tyskland, förtjänar att bedömas mot bakgrunden av ett yttrande av juden Walter Rathenau, ledaren av den ekonomiska krigsberedskapen i Tyskland under kriget och en av de främste tyska sakkunniga vid fredskonferensen. Rathenau var den man, som under krigstiden främst hade kejsar Wilhelms öra och förtroende. I sin nyligen utkomna skrift "Mein Leben in dieser Zeit" skriver den sionistiske skriftställaren och hängivne beundraren av Sovjetryssland Arthur Holitscher:

"En afton strax efter den tyska härens sammanbrott och republikens utropande träffade jag Rathenau i min förläggare Fischers hus. När fisken serverats, lade Rathenau plötsligt sin servett åt sidan och talade med skarp och klar stämma, som tydde på att han noga övervägt och förberett vad han hade att säga, vänd till mig, följande ord:

"Hur är det möjligt, herr Holitscher, att det unga Tyskland i dessa dagar uraktlåtit att bringa mig, den som dock i verkligheten gjort denna revolution, sitt tack och sin hälsning?" Och efter en paus fortsatte han med höjd stämma: "ej tackat och hälsat mig i 400 år. — i 400 år skall historien berätta, att i den tyska revolutionens första dagar Tysklands ungdom ej tackade eller hälsade mig."

Dessa Holitschers publicerade ord av Rathenau hava icke bestritts av dem, som närvoro vid tillfället, då de fälldes. I själva verket tolka de blott vad alla i de revolutionära tilldragelserna något insatta personer inom och utom Tyskland förut visste rörande den roll "reformjuden" Walter Rathenau spelade i egenskap av kejsar Wilhelms förtrogne, särskilt betrodde rådgivare under de år, det tyska kejsardömets fall sattes i verket. Våra "demokratiska", republikstrogna svenska frihetshjältar höra tydligen till den av Rathenau omnämnda kategorien unga entusiaster, som icke äro villiga att tillerkänna honom någon del av äran för det stora "frihetsverket". Den store planläggaren, finansiären, profitören och ledaren av den revolutionära omstörtningen är i deras ögon en underordnad person, ej ens förtjänt att med ett ord omnämnas. Det skulle kantänka inte göra sig så särskilt för hrr koryféer inte inför massan gå in på de krafter och intressen, som dölja sig i ryggen av de stolta "proletära" massrörelserna i nyare tid — det skulle rent av kunna äventyra framgången av de upphöjda strävandena att i proletariatets namn överflytta all egendomen, makten och härligheten i Sveriges land på det "utvalda" folket. I agitationen passar det så mycket bättre att så tolka händelserna — "folket självt genomförde den stora frihetsrevolutionen ... folket självt är det, som nu väljer statsöverhuvud."

Men en dag genomskådar folket självt det skandalösa spelet i dess namn!

Från Sovjetparadiset.

Vid en nyligen anordnad soiré för firande av ett antal "röda diplomater", som avslutat sina studier vid Sovjets "juridiska falkutet", höll rektorn vid Moskvauniversitetet, Vysjinski, ett "stort" tal, vari han gav en karaktäristik av den "röde" diplomaten till skillnad från den "borgerlige". De 'röda' diplomaterna äro icke". yttrade han, "diplomater i vanlig mening, utan agitatorer... Det är obegripligt, hur man över huvud taget kunnat förena orden 'röd' och 'diplomat'. De 'rödas' syften äro ju alldeles motsatta de borgerliga diplomaternas. Den 'röde diplomaten' måste alltid komma ihåg, att han representerar den enda proletärstaten i världen, mot vilken alla kapitalistiska stater stå fientliga." — Dessa ord förtjäna att observeras och närmare studeras av Hans Excellens Lövgren, som för sina höga uppdragsgivares inom Revolutions-Israel räkning sökt inbilla Sveriges godtrogna folk, att judebolsjevikernas verksamhet inom landet endast avsåge fullt lojala syften, varföre ingen anledning förefunnes att neka dem undantagsrättigheter för deras "handelsdelegation".

*

De tyska handelsdelegationerna ha med anledning av exportens katastrofala nedgång fått en skarp tillrättavisning. Chefen för handelsdelegationen i Paris, Piotokov, har t. o. m. entledigats från sitt ämbete. Handelsdelegationerna ha emellertid gett svar på tal och beklagat sig över att sovjets exportorganisationer, nämligen trusten för export av industrivaror, lantbruksunionen, ukrainska statshandelsdepartementet, pälsvarudepartementet o. a., genom sin byråkratism göra alla handelsoperationer omöjliga. De bry sig ej heller det minsta om utrikeshandelns intressen.

Sovjet förstör sig med gasbombsövningar!

Sovjetregeringen har beslutit organisera en luftattack med gasbomber mot Sebastopol. Hela den i Sebastopol stationerade flottan kommer att uppdelas i två avdelningar, varav den ena skall leda attacken och den andra stå för försvaret. Hydroplan skola vid tillfället nedkasta särskilda bomber, som framkalla ymnigt tårflöde.

Sovjet skänker bort slott.

Telegram från Moskva meddela, att sovjetregeringen skänkt Maxim Gorki ett slott på Krim. Det var ju en tur för herrarna i Kreml, att de inte sprängde de charmanta slotten i det gamla "kapitalistiska" Ryssland i luften samtidigit som de "expedierade" de förutvarande brottslinga innehavarna därav och för egen räkning togo hand om deras ägodelar, på det de nu kunna ha möjlighet att "fullt värdigt" belöna sina om proletariatets frigörelse förtjänta.

Avslöjad kommunistkomplott i Belgrad.

Serbiska polisen har upptäckt en välorganiserad kommunistisk komplott. Vapen både utdelats och en organisation för utspridande av falska underrättelser upprättats. Särskilda upprorsledare både utsetts, vilka skulle igångsätta oroligheter utanför offentliga lokaler och leda byggandet av barrikader.

Upptäckt kommunistorganisation i Rumänien.

De rumäniska myndigheterna ha upptäckt en stor kommunistisk organisation i Galatz, vars uppgift var att uppvigla hären och åstadkomma samhällets omstörtning medels revolution. En mängd hänkningar ha i samband med de gjorda avslöjandena företagits.

Alltid och överallt sig lika.

I "Stockholms-Posten" för den 16 mars 1799 finna vi i en artikel "Om judarne i Algier" bl. a. följande:

"De algieriska judarne äro alla okunniga, vidskepliga och fanatiska i högsta grad. Utan sunda moraliska grundsatser inskränkes allt ibland dem till ett noga iakttagande av en mängd föreskrifter, som angå deras spis och fester, samt en hop ceremonier. De äro nästan alla rädda, lågtänkta, falska och snikna. Ingen kan överlämna sig åt dem i penningesaker, om man ej har utväg att skaffa sig rätt. Sällan ingår man i affärer med dem utan skada. Emellertid, som de äro de enda bankirer och växelhandlare i landet för européerna, finner man sig nödsakad att hava handelsgemenskap med dem. Oaktat deras inskränkta kunskaper förstå de likväl ganska väl att efter omständigheterna beräkna växelkursen till sin fördel. De utföra även åtskilliga operationer med varjehanda myntsorters inväxling och försmältning. De mesta handelsaffärer bedrivas av flere personer i bolag; och på detta sätt stå ofta många familjer i förbindelse med varandra."

Varje antisemit bör läsa,
H. Krebs och *O. Prager:*

Världsfronten

mot Juda, pris 2: —, erhålles genom beställning hos Eder närmaste bokhandel eller mot postförskott direkt från Förlag: E. P. HOLMVALL, Stockholm, Tomtebogatan 3 A, 1 tr.

Nationen nr 26/1928.

DANSK NATIONALT TIDSSKRIFT

KØBENHAVN F.
Selvstændigt - uafhengigt - antisemitisk
Helaar Kr. 5: —. Halvaar Kr. 2: 75.

NATIONALT TIDSSKRIFT

Keysersgt. 1, OSLO
Eneste antisemitiske publikation,
Utkommer maanedlig
Pris til Sverige kr. 6: 20.

TAPETSERARFIRMAN

C. A. ERIKSSON

Hantverkaregatan 22, Stockholm
TEL. KUNGSH. 6705.
Utför Möbelstoppningar, Mattpåläggningar till mycket billiga priser. Förträfflagt arbete garanteras. Begär kostnadsförslag.
Klädning av sidovagnar samt bakdvnor.

Caféet

RIDDAREGATAN 11
(hörnet av Sibyllegatan.)
Ljott kaffe och väl tempererade maltdrycker. Tidsenliga lokaler.
OBS.! Ny regim.

årsriket där alla äro bröder föresväva Eder. **Vad ord och fraser kunna berusa och insöva, egga och förvilla!**

Låt oss tillsammans kallt och nyktert skärskåda några av de klingande slagorden: Frihet!? Hava Ni frihet inom Edra egna fackföreningar? Råder det icke despotism och diktatur inom dem? — Vi endast frågæ: — Hava Ni tankefrihet inom Edert parti? Finns jämlikheten? Finns broderskapet? Bilda icke Edra ledare en upphöjd aristokrati inom Edra egna leder?

Edra tidningar kontrolleras de icke av de förhatliga storkapitalisterna? Ni äro internationalister, säga Ni, är det sant? Kan en arbetare och småborgare vara internationalist? Genom sina begränsade språkkunskaper och inkomster blir han ju bunden vid hemmets jord, vid det egna landet. Handen på hjärtat germanske arbetare! Har Du något intresse av Dina s. k. "svarta och gula bröders" förhållanden? Knappast. Din hjärna har proppats full av internationalism, innerst i Ditt hjärta är Du stolt över att vara svensk och älskar Ditt land lika djupt, ja, djupare än frasälskande s. k. patrioter.

Storkapitalet och storkapitalisterna äro de enda verkliga internationalisterna men aldrig Ni, handens och hjärnans arbetare.

Vilka hava då spritt detta kvalmiga munväder om internationalismen, jo, de rotlösa, fosterlandslösa främlingarna, vi hysa som gäster bland oss, de födde internationalisterna, judarna. För att själva lättare kunna leva hava de spritt de internationella lärorna och lurat bofastarier att bliva sina bundsförvanter.

Varför tala icke tidningarna om judarnas roll inom politik och samhällsliv? Därför att judarna äga och kontrollera så gott som hela världspressen och dess telegrambyråer. Under andra nationers, engelsk, tysk, rysk, polsk och ungersk mask operera judarna i mörkret, bakom politisk press och finans över hela världen.

Vi äro inga rashatare och judeätare säga Ni, så snart antisemitismen beröres. Det är ju gott och väl, men ändock låta Ni Eder utnyttjas av dessa mammonsdyrkare och schäktare.

Till krig mellan folken och klasserna fordras pengar, pengar och åter pengar. Vem förser revolutionärerna med pengar? De nationella kapitalisterna kanske? Det vore ju absurt. Vilka återstå? De internationella kapitalisterna, judarna. Göra de det av ärlek till de ariska, germanska, rasfrämmande proletärerna kanske? Vi tro knappast att ens den största idealisten bland Eder inbillar sig det. Men judarna följa sin egen hemliga plan, ja, varför icke säga affärsplan, när de understödja och utbilda revolutionära strömningar. Söndra och härska är deras fältrop.

Då samhällsklasserna i ett land börja att förgöra varandra sällar sig juden till den starkaste parten, och skulle detta bliva proletariatet, så är han genast färdig att, t. ex. i Ryssland, under ombytt namn bliva deras ledare och förtryckare.

Borgarklassen och intelligensen. Se där Edra fiender, säger juden, genom sina tidningar, till arbetarklassen. Revolutionen kommer. Arbetarna segra. Borgarklassen och intelligensen utrotas för sin nationalisms skull. I villervallan tager juden ledningen, makten och penningarne.

Vad blev av den stora revolutionen, som skulle lyckliggöra arbetarträlarna och skapa allmän rättvisa? Ett nytt förtryck av orientaliska börshajar. En diktatur, stödd av en politisk tjeka. En demokratisk polisstat, som är sju resor värre än det forna, borgerliga, kapitalistiska "tjuvsamhället".

Är det svenska arbetare värdigt att hämta förebilder för sitt samhällsskick från Ryssland?

En gång i tiden grundade svenska vikingar det ryska väldet. — En skam är att slaviskt taga order från hätska ryska judar.

Väldisciplinerade svenska arbetarestam, utnyttja den makt och det välstånd Du tillkämpat Dig och lägg om Ditt arbete i nationell, socialistisk, antisemitisk riktning, innan allt vad Du hittills vunnit raseras till judarnas förmån!

Fram för den svenska, ariska Rättfärdighetsstaten!

Varjé tänkande människa måste fyllas med oro då hon betraktar världens utveckling under de sista årtiondena. Den byggnad av kultur och civilisation som ariska arbetare åstadkommit, han skakats i sina grundvalar och utvecklingen hotar att göra talet om Västerlandets undergång till en fruktansvärd verklighet.

För att i någon mån bidraga till att upplysa om de faror som hota vår kultur och folkstam hava vi bildat **Nordisk Vakt.**

Nordisk Vakt är ett förbund av nordiska stamfränder, som tagit till sin uppgift att sammansluta ärliga nordmän inom alla partier, yrken och stånd, till enig och gemensam kamp för vårt folks urgamla frihet, för vår kultur och folkstam, för social rättvisa och det arv fädren gett oss att förvalta.

Begär upplysningar! Bliv nordvaktare! Tillskriv Nordisk Vakt, Göteborg 1.

Fria ord.

Appell till Sveriges arbetare.

Svenska Arbetare av skilda politiska åskådningar, lyssnen ett ögonblick till några opolitiska sanningssökares stämma! Är efter år har Ni tågat fram under Edra röda standar sjungande internationalen. Är efter år hava Ni lyssnat till Edra ledares röster vid rödderaperade talarstolar och tribuner. Klingande bålstora löften om **Frihet, jämlikhet och Broderskap** hava smekt Edra öron. Hat mot borgarklassen hava Edra tidningar och agitatorer inympat i Edra hjärnor och hjärtan som en helig plikt. **"Kamp mot kapitalismen"** har varit Eder paroll. Arbetaren har intet fosterland att försvara eller älska har man sagt Eder. Fred mellan folken, strid mellan klasserna har stått på Edra standar. Revolution och proletariatets diktatur stå som ett häggrande mål för tusendens sinnen; tusen-

Bolsjevikernas våldsdåd under finska frihetskriget.

(Forts. från nr:r 21.)

VIII

Valkeakoskimorden.

I början av april föreskrevo de röda, att alla män i Sydtavastland av en viss ålder skulle sändas till fronten eller i tvångsarbete. Denna order blev i allmänhet icke hörsammad. Men dock gav den bl. a. anledning till att i Valkeakoski, Siiksmäki socken, den 15 i nämnda månad ett trettiotal personer häktades, främst tjänstemän vid pappersbruket och andra ortabor i bemärkt ställning. Två av dessa, tekniske ledaren vid Valkeakoski bruk, friherre Jarl Gunnar Carpelan och ingenjören Johan Sebastian Niska, fördes raka vägen till Viiala järnvägsstation och sedan till Riihimäki, varifrån de skulle sändas till "främsta linjen". Den 17 bestämde likväl Riihimäki röda gardes stab, att fångarna skulle skjutas. Mordet tillgick, enligt vad en i brottets utförande delaktig rödgardist vid förhör meddelade, på sådant sätt, att två man i förväg sändes till "backen" för att gräva en grav. Kunskaparavdelningens chef, en försäkringsagent från Helsingfors, kungjorde dödsdomen för fångarna och utsåg domens verkställare, bland dem en kvinna, arbeterskan Liisa Laurén från Valkeakoski. Chefen själv anförde eskorten. En halv kilometer från stationen anträffades dödgrävarna, som grävt en grund fördjupning i marken. Chefen befallde nu fångarna att ställa sig vid gravens rand, i det han frågade dem, huru många de skulle komma att döda, ifall de icke själva bleve dödade. Härtill svarade baron Carpelan ingenting, men ingenjör Niska yttrade: "Ingen." Chefen kommenderade nu eskorten att intaga färdigställning och avlossa skotten, då han räknat till tre. Härefter avsköto alla en salva mot fångarna. De mördades kläder, penningar och värdeföremål borttogos. Kvinnan Laurén fick för sin del 50 mark i penningar samt baron Carpelans ring och hans skor, vilka hon genast tog på sig. Till sist kastades liken i gropen och täcktes med stenar och mossa.

De andra Valkeakoskiborna fingo till fots tillryggalägga den cirka 25 kilometer långa vägen till Nuuti gård i Metsäkansa bykomplex, där en av de rödas staber var förlagd. De äldsta bland fångarna, bruksassösren Adolf Ferdinand Pehrman och kontoristen Gustaf Gabriel Nyqvist, som voro mycket medtagna efter marschen, beslöt man på grund av order från chefskapet att genast avfärda som onyttiga. Pehrman och Nyqvist fördes den 17 till "kedjan", med vilket uttryck avsågs, att de skulle dödas.

Vid samma tid bestämdes, att de övriga fångarna skulle sändas till den närbelägna Kouho gård för att utföra vissa arbeten. Snart började man enligt de rödas egen uppgift allt noggrannare följa de anvisningar överbefälhavaren Eino Rahja givit i fråga om fångarna, när han en gång besökte Nuutila stab; här hade han nämligen yttrat: "Vad f-n släpar ni fångar till mig, jag dräper dem i varje händelse; hädanefter bör också ni förfara med fångarna efter eget gottfinnande: dräp dem." Redan den 20 mördades åter två av Valkeakoskifångarna, nämligen bruksingenjören Torsten Robert von Wendt och kanaluppsyningsmannen Johan Erik Ohlsson.

Någon dag senare, då de röda insett nödvändigheten att retirera, beslöto de att på en gång mörda icke mindre än tio av dessa fångar, som då voro i tvångsarbete på Konho gård. Morden utfördes den 24 april på sådant sätt, att av chefskapet utsedda rödgardister gingo till fångarna på deras arbetsplats och uppmanade dem att bland sig utse nämnda antal offer. Då tio frivilligt stigit fram, fördes dessa med båtar till södra sidan av ett nära gården beläget sund, och här uppställdes de på led vid randen av ett grustag, vareifter en salva avsköts mot dem. En av fångarna, pastor Niilo Mustalin, som redan stod i leket, tog emellertid i sista ögonblicket till flykten och de efter honom avlossade skotten träffade ej. De tör mordet anklagade medtedde vid förhör att offren tryckt varandras händer till avsked; några hade täckt sitt ansikte med händerna, andra blottat sitt bröst. Endast en hade, churu förgäves, bett mördarna om nåd för sin ättiga familjs skull. Liken hade plundrats. De sålunda mordade voro ingenjören Alb. Fr. Palmgren, skogvaktaren A. V. Sjöström, kontoristerna K. G. E. Ayman, L. S. Godenhjelm, Edgar Bergroth, O. Lindgren och K. Elfving, industriskoleleven Paul K. Järsterborg och fabrikören Kaarlo Urho. — Samma dag mördades ytterligare fem återstående fångar; några hade tidigare frigivits eller lyckats rymma.

Inalles hade, enligt uppgift, 23 personer mördats i Metsäkansa under upprorstiden. En del av dem hade misstänkts för samarbete med de vita, men de flesta dödades tydligen endast för tillfredsställande av en vanvettig blodlörst. En sades ha blivit förföljd, emedan han hade behandlat sina arbetare illa, en annan, emedan han vägrat taga någon i arbete, en tredje därför, att han fråntagit en tjuvskytt ett par älgkött o. s. v. Såsom mordens verkställare framträdde huvudsakligen de på orten förlagda ökända Hyvinge-rödgardisterna. Före sin reträtt hade de röda till råga på allt begjutit med petroleum och antänt flertalet gårdar i Metsäkansa, därtill eggade av sina ledare, som berusade som de voro, foro fram som vildar.

IX

Morden på Mustiala elever.

Eleverna vid Mustiala lantbruksinstitut blevo föremål för de rödas särskilda förföljelse. Fem av dem blevo på order av Urjala röda gardes stab arkubuserade på Lehmussu kärr, beläget i nämnda socken inom Lauksela byområde. En av mördarna berättade vid förhör, att offren avkläddes och tillfrågades, huruvida de ville bli skjutna eller dödade med bajonett. Den, som fullit på sagesmannens lott, berövades först sin rock, vareifter han vände ryggen till och uppmanade sin bödel att skjuta. "För undvikande av buller" stötte sagesmannen dock bajonetten mitt i den unge mannens rygg, varvid denne föll samman utan att giva ett ljud ifrån sig. Den på marken liggande och tvivelsutan redan döde blev för säkerhets skull av sagesmannen ännu en gång stungen med bajonetten. Även de övriga dödades på samma sätt så när som på en, vilken försökte rädda sig genom flykt och blev nedskjuten. Liken sänktes i kärret.

Den 19 februari uppenbarade sig beväpnade rödgardister i Mustiala, där de fordrade, att institutets elever skulle följa med till Forssa och ransakas. Härifrån fördes de emellertid redan samma dag med tåg till Toijala, varest med dem hölls något slags förhör. Följande dag fördes de jämte en del andra fångar vidare med tåg; det hette, att målet var Riihimäki. Som eskort medföljde ett kommando på ungefär 15 man från Helsingfors, röda gardets 1. regementes IV bataljons 1. kompani. Detta kompanis chef var en rysk soldat Sergei Strahov, som dock icke följde med eskorten. Fångarna placerades i en ändan av en öppen godsvagn, i vars andra ända vakterna togo plats. Redan vid uppbrottet hade det av de rödas tal framgått, vad färdens egentliga ändamål var. Då tåget varit i gång några minuter, framträdde en av vakterna, som av kamraterna kallades för "Chaplin", och vände sig till den fångna Mustiala-eleven Aarne Sohlberg med frågan, om han var fabrikör Sohlbergs son från Helsingfors. Då Sohlberg svarade, att hans fader var död, förklarade den, som framställt frågan, att han blivit illa behandlad när han arbetade hos Sohlberg, och att unge Sohlberg nu måste dö. I samma ögonblick höjde mannen sitt gevär, och under utropet: "Aha, din f-n, även du kom fast!" nedsköt han Sohlberg, varpå han plundrade honom på kläder, skodon, klocka och pengar för att till sist kasta liket ur vagnen med bredvid banvallen. Härefter vidtog ett allmänt nedskjutande eller nedstickande av fångarna. Några hoppade dock av det i full fart gående tåget, och churu de beskötos från såväl samma som en annan vagn, lyckades en och annan rädda sig. De sårade avlivades medelst bajonett. Slutligen lämnades dock några vid liv, emedan somliga av vakterna antogo dem egentligen höra till arbetarklassen. De mördade utplundrades på all sin egendom, och liken kastades ur vagnen. Vid ankomsten till Riihimäki var vagnens golv överskölj t av blod. De överlevande tvungos i röd frontljänst. Enligt ett meddelande var fångarnas antal 39, därav 35 Mustialaelever och 4 andra. Av dem hade inalles 11 blivit vid liv.

X

Tågmorden.

Sådana tågmord som det, för vilket eleverna vid Mustiala lantbruksinstitut föllo offer, synas rödgardisterna ofta ha begått. Det tyckes hava varit en vanlig sed, att de på järnväg transporterade offren ställdes vid en öppen vagnsdörr och sköttos, så att liket ur vagnen föll ned på banan. Sålunda expedierade man fångarna med minsta besvär.

Rättegångshandlingarna förmåga, att mord av detta slag ägt rum bl. a. i medio av februari på ett rödgardistdåg sträckan Åbo—Tammerfors. Från Urjala station medtogos fyra fångar, vilka placerades två och två i skilda vagnar. Vakterna blevo varnade för att låta fångarna undkomma levande. Då man rest ett stycke, kommenderades en av de i den enå vagnen placerade fångarna att ställa sig vid den öppna dörren, varpå han sköts och kroppen föll ur vagnen. Sedan blev det den andres tur. Då han efter första skottet föll framstupa in i vagnen, flyttades han intill dörren, och efter det andra skottet ramlade han ut på banan. Från den andra vagnen hördes också skott. Socialistidningarna berättade omedelbart därefter, att man på banan funnit sex lik.

Rörande huvudanstiftaren av dessa mord framgår av prästbetyget, att han dömts för våld mot tjänsteman till fängelse för misshandel å två poliser till ett års och nio månaders tukthus och att han bötfällts för snatteri m. m. Åbo distrikts vita spaningsavdelning meddelade åklagaren, att mannen gjort sig skyldig till otaliga rån, bl. a. i ett fall, då egendom till 150,000 marks värde gått förlorad, och att han dömt en person till döden, vilken dom även verkställts, m. m. Statsförbrytelsedomstolen dömde mannen för tvenne mord till livets förlust, men domen mildrades på grund av amnesti till livstids stukthussfraff.

XI.

Morden i Riihimäki kaserner.

Den 22 april, ungefär fem timmar innan de tyska befriarna anlände, anställdes i de f. d. ryska soldatkasernerna i Riihimäki ett fasansfullt blodbad på de därstädes förvarade fångarna. Även här nådde det röda mordraseriet sin höjdpunkt just i flyktens stund.

Strax efter det en stark explosion hörts söderifrån, inkttogo de i övre våningen av kasernbyggnaden n:o 18 placerade, från de närbelägna socknarna hopbragta fångarna plötsligt, att beväpnade rödgardister, som röjde synnerlig nervositet, bildat kedja kring byggnaden. Fångarna anade det värsta, och då de röda befallde dem att komma ned på gården, vägrade de att lämna sina rum. Då beordrade de rödas chef sitt manskap att skjuta fångarna, vilka så gott de kunde sökte skydd här och där. De första röda, som inträngde i rummen, ville dock icke utföra ordern, varför deras chef begav sig att hämta villigare folk. Snart återvände han med en hop manliga och kvinnliga rödgardister. Chefen drog sin sabel och gav order om eld. En del av fångarna kastade sig ned eller sökte gömma sig bakom pelare och möbler, medan andra bådo om nåd, samtliga utsattes emellertid för beskjutning, som kostade 8 å 9 livet. Därefter förmåddes de överlevande att lämna rummen, och de röda satte sig i rörelse för att föra dem mot Riihimäki järnvägsstation.

Ovanstående framgick vid rättegången mot en i dessa mord delaktig rödgardist.

KOP BRÖD FRÅN
W. Gustafsson, Bageri & Konditori
S:t Eriksg. 22. Stockholm. Tel. N. 18292

Våra vänner i landsorten

uppmanas att på de platser, där lösnummerförsäljning av Nationen ännu ej kommit till stånd, vidtala kända respektabla personer och handelsaffärer, som försälja tidningar, att mottaga Nationen i kommissionsförsäljning. Meddelanden om dylika överenskommelser samt antal exemplar som av vederbörande önskas, böra omedelbart insändas till tidningens expedition, Södra Kungstornet, Stockholm

Judeemancipationen i Sverige under Bernadotterna.

(Några anteckningar för Nationen.)

Karl XIV Johans regering var som bekant ej fri från missnöje och opposition från folkets sida. Oppositionen framträdde såväl i riksdagen som inom pressen, där tidningarna "Argus", "Aftonbladet" och "Dagligt Allehanda" förde dess talan.

Att judiskt inflytande spelat en roll vid tronföljarvalet 1810, är mer än sannolikt. Därför var det även i sin ordning, att Karl Johan efter bästa förmåga sökte gynna "egendomsfolket". Genom en kungl. förordning av den 30 juni 1838 fingo judarna eller såsom de från denna tid officiellt benämndes "mosaiska trosbekännare" betydligt ökade friheter. Därför kom också opposition mot konungen att få en i viss mån antisemitisk karaktär. Vi erinra om de oroligheter, som förekommo i huvudstaden med anledning av åtalet mot Crusenstolpe för majestätsbrott och dennes fängalande 1838. Befolkningens sinnesstämning vid detta tillfälle röjde sig ej blott genom rop på "judarna" utan också genom stenkastning och fönsterinslagning hos grosshandlare Lamm, statssekreterare Skogman, ämkefru Scharp, brukspatron Schön, major Söderberg, ämkefru Michaelson, herr Meyerson, herr Mendelsohn, ämkefru Schück & comp. m. fl.

Men när det gäller att främja eller skydda judiska intressen, äro alltid inflytelserika judar färdiga att på ett eller annat sätt gripa in till sina stamförvanters fördel. Därpå finnas talrika exempel. Ett sådant må här anföras. Presidenten i "Alliance israélite", juden Isaac Adolphe Crémieux, vid skilda tillfällen minister i Frankrike, företog 1863 en så pass lång resa som till Damaskus för att försvara de där bosatta judarna, vilka anklagats för mord på en katolsk präst. Sedan han lyckligt utfört detta värv, begav han sig till Bukarest, där han offentligen uppträdde till värn för sina judiska stamförvanter.

Under det oroliga året 1838 fick även Sverige besök av en inflytelserik jude, nämligen en baron Rothschild. Detta besök ställdes av tidningarna i sammanhang med Karl XIV Johans judevänliga regeringsåtgärder. Så läser man t. ex. i en tidning den 1 sept. 1838: "Ibland de största notabiliteter, åtminstone till namnet, som nyligen besökt vår huvudstad, är en medlem av den i kommersiellt, finansiellt och därigenom även nära nog i politiskt avseende mäktigaste familj, som nu för tiden finnes, en ung baron Rothschild, som med ett av de senaste ångfartygen anlänt hit från kontinenten. Aftonbladet yttrar härom: Huruvida det är en tur endast för nöjes skull, som denne illustre resande företagit, eller om någon tillämnad finansoperation kan hava sammanhang med hans hitkomst, kommer utan tvivel att bliva föremål för åtskilliga gissningar. Måhända till och med att dynastien Rothschild finner skäl att utplantera en gren av sin stam i själva den skandinaviska jordmånen, vartill den nyligen beviljade emancipationen så mäktigt inbjuder, då Sverige sannolikt är ett av de länder, där stora kapitaler företrädesvis kunna med förmån användas."

Trots sin barontitel och sina rikedomar synes Rothschild ej alls ha tagit till valspråk "noblesse oblige" utan uppträdt som en äkta son av Israel. Härom vittnar bl. a. ett tidningsuttalande från Falun, daterat den 15 sept. 1838, vari det heter: "Också vår stad har haft besök av den i tidningarna omtalade Rothschild, medlem av det rika bankirhuset. En och annan trodde, att han skulle köpa hela Falu gruva, men hela affären stannade med några buteljer vin och några biffstekar hos traktör Carlsson, *vilket efter mycket prut betaldes.* Han hade ej en gång besök av våra bankdirektörer, churu han lär vara så rik, att han kunnat stoppa hela vår privatbank i sin kappsäck. Våra affärer ledo alltså ingen knuff av hans närvaro, *endast hållkarlen lärer fått några knuffar av hans kammartjänare* som minne av den märkvärdige mannen. De rika hava ett eget sätt att utdela sina gracer, och mången hållkarl skulle kanske ansett för en ära att få en örfil av Rothschild. Det hade blivit en europeisk örfil, efter mannen tillhör en så kallad europeisk familj."

Att Rothschild var jude, omnämndes dock ej uttryckligen i någon av de här citerade tidningsnotiserna.

Upphetsningen mot judarna tog sig 1838 i Stockholm även uttryck i en av borgerskapets 50 äldste till regeringen inlämnad ansökan, att judar icke vidare måtte få inflytta i riket, bosätta sig här och upptagas till svenska medborgare. Karl Johans regering gav det tämligen avlvande svaret, att kungl. maj:t genom förordningen om emancipationen utövat en konungen tillkommande rättighet enligt 89 § i regeringsformen, och att kungl. maj:t hädanefter som hittills ville lämna svenska näringsidkare och rikets övriga invånare det häga mot inflyttning av utländska män, som kungl. maj:t kunde finna vara av omständigheterna påkallat och som med grundlagen, näringsidkares fördelar och rikets sannskyldigiga bästa överensstämde.

Så starkt intryck gjorde dock oroligheterna i huvudstaden på vederbörande, att regeringen såg sig nödsakad att något inskränka judarnas frihet, i det deras bosättning i andra svenska städer än judestäderna Stockholm, Göteborg, Norrköping och Karlskrona gjordes beroende av särskilt kungligt tillstånd. Under Oskar I:s och Karl XV:s regering gick det emellertid raskt framåt med judeemancipationen. Den ena rättigheten efter den andra tillerkändes dem i fråga om bosättning, egendomsförvärv och tillträde till statens tjänster. År 1870 erhöllo de. tillträde till alla statens icke-ecklesiastika ämbeten, utom statsrådsämbeten, och förklarades valbara till riksdagsmän. Så stort tillmötesgående från svenska regeringens och folkets sida kunde ej annat än väcka tillfredsställelse hos det "utvalda folket", varför också "Alliance israélite" sannna år lät tillställa svenska regeringen en tacksägelseadress.

Men huruvida det visade tillmötesgående mot baron Rothschilds stamfränder länt till rikets och svenska folkets sannskyldiga bästa, torde vara en fråga, som, i den mån den på allvar upptages till undersökning, gör åtminstone de mera insiktsfulla nutidssvenskarna allt mera betänksamma.

Nicolaus Scanus.

Fria ord.

Reklameringen i Stockholm för "Folkets Dagblad».

Till Redaktionen av "Nationen"!

Tillåt mig härmed fråga Eder, huru det är möjligt, att ett tidningsalster sådant som "Folkets Dagblad Politiken", som är organ för regeringen i ett främmande land, vilket vid upprepade tillfällen visat sig umgås med allt annat än vänskapligt sinnade planer mot vårt land, kan få lov att i allo likställas med de svenska dagliga tidningarna, bl. a. därutinnan att dess löpsedel av alla tidningsförsäljare såväl i butiker som på öppen plats upphängas sid sidan av dessa. Jag behöver blott erinra om dess nummer den 16 juni 1928.

En svensk.

Svaret på insändarens fråga ligger mycket enkelt till. Att Folkets Dagblad på sätt framhålles utkolporteras och t. o. m. ges en plats i reklamen framför svenska tidningar, beror naturligtvis på dess ställning såsom officiellt organ för den av statsmakten i landet öppet erkända, på Sveriges omstörtning inriktade judiska revolutionsmakten. Distributionen av tidningar ligger i Stockholm i all huvudsak i judarna Bonniers och Hirschs hand.

Red. av Nationen.

PRIVATSPISNINGEN
SCHEELEGATAN 8, 1 tr. - Tel. Kh. 44 25
Frukost: Smörgåsbord, varmrätt, gröt och kaffe samt öl eller mjölk.
Middag: Smör, bröd, soppa, varmrätt, kaffe, öl eller mjölk.
10 st. kuponger Kr. 11:70.
Inackord. Kr. 70:— pr mån.
God o. vällagad husmanskost.

Måltidsdryck som hälsokur
erhåller man av Fruktsalt-Samarin; det ger en läkande och härlig kolsyredryck, som piggar upp aptiten och befordrar ämnesomsättningen, renar och upplivar blodet, befriar magen och tarmarna från otjänliga ämnen, utdriver den skadliga urinsyran, gifter som måste rensas bort, varemot undanröjdes grundorsaken till dålig hälsa; hela organismen göres i god form.
Drick varför dagligen Fruktsalt-Samarin. Pris pr fl. kr. 2.50; motsvarar 25 fl. mineralvatten. Erhålles i apotek, hos drog-, färghandl. m. fl.
Cederroths Tekn. Fabr., Stockholm

Varför är
Solna Bryggeris PORTER-DRICKA så allmänt omtyckt?
Jo, därför
att det tillverkas av bästa råvaror under fullt sakkunnig ledning.
Ring Hagalund 95
efter en flaska på prov.
Vitaminrikaste måltidsdryck.

Slå ett slag för
NATIONEN!
Hjälp oss i arbetet genom att intressera Edra vänner för prenumeration.
Ni får tidningen gratis, om Ni skaffar oss tre prenumeranter.
Begagna tillfället!

Prenumerationskupong.
(Att urklippas och insändas.)
Nedanstående personer prenumerera genom undertecknad å Nationen för år 1928. Prenumerationsavgiften får uttagas genom postförskott hos resp. prenumerant, varefter jag erhåller Nationen gratis under tiden.
Namn: .....
Adress: ..... Helår, halvår, kvartal.
Namn: .....
Adress: ..... Helår, halvår, kvartal.
Namn: .....
Adress: ..... Helår, halvår, kvartal.
(Ej önskad prenumerationstid överstrykes.)
Ovanstående prenumeranter insändas av:
Namn: .....
Adress: .....
Prenumerationspris:
10 kr. för helår, 5:25 kr. för halvår, 2:75 kr. för kvartal.

Gör ett besök på
"Gryfan"
CAFÉ OCH MATSERVERING
25 Lästmakaregatan 25
Telefon 160 83
NY REGIM
Specialité: God och vällagad mat
Lunch o. Supé med allmänt smörgåsbord
Fina Dinémiddagar
A la Carte hela dagen
Billiga priser och trevliga lokaler

Gör ett besök
I min affär, där köper Ni
SMÖR, OST, ÄGG och KONSERVER
till absolut lägsta priser.
Carl Sandbergs Smöraffär
Tegnérsgatan 17. Tel. Norr 215 39.

PRESSKONSERTEN.

(Forts. fr. sid. 2.)

Nationella ungdomsförbundet har i sitt program en så lydande punkt: "Vi tro att vägen till ökat välstånd är samarbete mellan klasserna, icke kamp och strid dem emellan."

Den talangfullt redigerade ungdomstidningen "Frihet" i Eskilstuna gör sig mycken möda med att vilja bortförklara den dragning åt vänster, som socialdemokratiska partiets 13:e kongress utvisade. Ungdemokraterna ha uppenbarligen en stark känsla av att en dylik orientering är felaktig. Med skärpa och talang bedriva de ett värdefullt upplysningsarbete mot kommunismen och jämväl mot den benhårda ortodoxa marxismen... Där avbänar i en karikatyr Starkenberg kraftigt den marxistiska ortodoxien, vilken bigott betraktar urkunden "Das Kapital" på samma vis som den fromme katoliken betraktar hostian. "Allting flyter, läror omformas och övergivas, världen störtas och allt i universum rör sig, växer och förändras, men i Marx Kapitalet står det det minsta komma orubbat kvar till evärdeliga tider, Amen!" skriver Frihet sarkastiskt.

Läggas som grundval för närmande mellan företagare och arbetare ett ärligt erkännande av att det vore ovärdigt både parterna att vilja misstänkliggöra varandras goda vilja — ja, då skulle vi redan ha tagit det första stora steget på en för land och folk lycklig framtidsväg.

Det kommer överhuvud i framtiden endast att finnas tvenne alternativa utvecklingsvägar: samförståndets och stridens. Vilken av de båda som blir den vilken här följes, beror givetvis i första rummet på, om det svenska eller det judiska element skall vara det bestämmande. För vår del äro vi övertygade om att svenska folket som sådant icke i längden kommer att finna sig i att se sin utvecklings länkad av en handfull främlingar, styrande det efter sin gyllene maxim "Söndra och härska!"

Den partipolitiska ledan i D. N.

Det finns visst folk, som aldrig blir tillfredsställt här i världen. Hr Karl Otto Bonnier i Dagens Nyheter (l.) hör förvisso till dem. Den rådande politiska åsiran är i långt högre grad hans verk än någon annans. Men i dag låter han på det mest pietetslösa sätt häckla densamma. Mohren har kantänka gjort sin tjänst, svenska folket har blivit moget för den verkliga och stora "frigörelsen", som nu med all kraft förberedes — den judisk-bolsjevikiska revolutionen, demokratiens stora mål. Den skröpliga parlamentarismen, som redan förmenas ha fullgjort sin mission, kan gå hem och lägga sig, den är, menar D. N., barn humbug och orkeslöshet. Så mycket partierna och deras frasmakare det vet! Det "demokratiska" bladet skriver under rubriken "Männen och manifesten":

Det arbetas tungt här i landet. Vi röra oss med en massa former och former, skrivna eller oskrivna. De följas med en rörande troskyldighet. Vem kan, för att ta ett exempel, förklara nyttan med partimanifesten? Det skall så vara, är det mesta man har att säga. Så brukar det gå till. Det hör till partiernas plikter att klargöra sina ståndpunkter för valmanskåren. Men ingen påstår på allvar att folk blir visare av denna läsning. Partimannen själv ler ett menande leende. Han vet hur sådana dokument komma till. Med upplysning ha de föga att skaffa. De äro, om man ser närmare efter, ett stort och lysande exempel på fiktionens betydelse inom politiken. De föreställa vad de icke äro. De skola ge illusionen av en uppenbarelse med kött och blod, medan de i själva verket äro det mest urvattnade, opersonliga och intresselösa man gärna kan tänka sig. Ingen läser dem utan nödtvång. Inte ens författarna torde göra sig förhoppningar om att deras verk bli folklig lektyr.

För någon vecka sedan utfärdade de två största partierna var sitt manifest. Det skulle vara roande att se en statistik över hur många som studerat dessa. Knappast en enda pregnant formulering står att upptäcka i dessa aktstycken. A ömse sidor tycks man ha varit medveten om det tröstlösa i sin uppgift. Det formlösa och famlande i texterna tyder därpå. Efter inspirationens låga spanar man förgäves. För ögat uppstår bilden av en samling män, innerligt uttråkade på sitt arbete. Det hela har övergått till ett ceremoniell, om vilket man icke kan uttala sig fördelaktigare än att det en gång haft en annan mening (!)...

Programskrivarkonsten tycks vara i utdöende. Den har gått tillbaka i jämbredd med att de gamla enkla och lättfattliga åskiljelinjerna mellan partierna börjat förflyttas och förvirras. Det är svårare nu för tiden att karaktärisera utan att förfalla till en ohjälpligt grov och träsnidaraktig förenklingskonst. En man med självaktning ägnar sig icke gärna åt denna hantering. Han finner den ganska hopplös. Med så mycket större rätt kan han göra det, som det ges talrika vittnesbörd om, att folk med leda vänder sig från partipolitikens mekanisering. Det frågas efter män och icke efter manifest. De senare ha liksom blivit inbegreppet av allt det opersonliga, blodfattiga och förvända i vårt politiska liv.

Det är i sanning en dyrbar anblick att skåda själva skaparen av det härskande politiska systemet på detta sätt bryta staven över sin egen skapelse. Samtidigt med att dessa ord skrivas, hyllas emellertid kung Gustaf i en annan ledare i tidningen för att han icke lagt hinder i vägen för den nya parlamentariska ordningen såsom det rättа och sanna uttrycket för folkviljan.. Man får som man vill, men är ändå bara missnöjd! Bladets protest mot alla försök att förenkla situationen förtjänar utan tvivel ett stilla leende — "det är svårare nu för tiden att karaktärisera utan att förfalla till en ohjälpligt grov och träsnidaraktig förenklingskonst; en man med självaktning ägnar sig ej gärna åt denna hantering." Där fingo de, som djärvts säga sanningen rörande den i Bonnierpressen sedan någon tid tillbaka drivna ytterst energiska "parlamentariska leda-politiken", vars enda påtagliga syfte varit att bereda vårt politiskt godtrogna folk för den nästa akten i israeliternas politik här i landet — den öppna bolsjevismen! Denna måtte väl ändå representera en förenkling och en högst fägnesam sådan av problemet, eller hur, hr Karl Otto Bonnier?

Statsverkets inkomster.

av stämpel- och tullmedel, brännvinstillverkningsskatt, socker- och maltskatt samt inleverérade överskott från statens affärsdrivande verk uppgingo under maj till 33,821,172 kr. 64 öre mot 28,997,145 kr. 10 öre samma månad i fjol. Under perioden juli 1927—maj 1928 uppgingo samma inkomster till 322,058,661 kr. 37 öre mot 294,287,079 kr. 17 öre motsvarande period föregående år.

Importöverskott å 19 milj. kr. för maj.

Enligt kommerskollegii värdestatistik för vår utrikeshandel under maj månad uppgår det preliminära värdet av majiniporten till 153,86 milj., medan majexporten uppskattas till 134,76 milj. kr., alltså ett importöverskott av 19,10 milj. kr. Motsvarande månad 1927 uppvisade ett exportöverskott av 11,55 milj. kr. med ett importvärde av 134,34 milj. och ett exportvärde av 145,89 milj. kr.

Spritcentralens taxering höjd 7 milj. kr.

Vederbörande taxeringsnämnd i Stockholm har dels höjt Spritcentralens taxering för i år 7 miljoner kr. över den deklarerade inkomsten, dels eftertaxerat bolaget för de avskrivningar före bokslutet som voro föremål för omnämnande i monopolkontrollkommitténs betänkande. Nämnden har taxerat Spritcentralen till bevillning för 7,20 miljoner och till inkomstskatt för 18,56 miljoner. Beloppen överstiga deklarationens med 7 miljoner, och nämnden har kommit fram till sin högre summa genom att uppvärdera varulagret 7 miljoner.

Sveriges representation vid N. Fs nionde ordinära möte.

Till Sveriges ombud vid Nationernas förbunds församlings nionde ordinarie möte i Genève i september har k. m:t utsett utrikesminister Eliel Löfgren, f. d. utrikesministern professor Undén och ledamoten av riksdagens första kammare generalkrigskommissarie J. L. Widell samt till biträdande ombud förordnat ministern i Oslo T. M. Höjer och ministern i Bern K. I. Westman.

FÖRSVARA DIG, SVENSKA FOLK!

Svenska Folk! Försvara din frihet, dina närmaste, ditt hus och hem mot internationella äventyrare och deras mordplaner. Försvara dina arbetare mot deras värsta fiende — bolsjevismen, och straffa sådana individer, som, under kommunismens täckmantel och för judaspengar, sysslа med ett så ruskigt yrke — nämligen att röja vägen till allt eget fosterland för barbariets rödgardistar, färdiga att i Sverige upprepa Revals och Sofias blodsdåd.

VILHELM HARTEVELD

Släktforskning

i in- och utländska arkiv utföres

Löjtn. Erik Cison Swartz,
Charlottenborgs Slott, Motala V.

Finansalliansen Kuhn, Loeb & Co., Newyork—M. M. Warburg & Co. Hamburg.

(Ur artiklar i "The Dearborn Independent".)

(Forts. fr. föreg. n:r.)

När Paul W. 1914 *utträdde* ur Hamburgerfirman, *inträdde* Felix W. däri *utan att uppgiva sitt kompanjonskap i Kuhn, Loeb & Co.* 1917 utträdde han åter. Han var alltså under tre krigsår 1914—1917 delägare i båda firmorna, under en tid, då F. St:na utvecklade sig från en strängt neutral makt till krigsmöjligheter och då Kuhn, Loeb & Co. hjälpte till att finansiera den amerikanska krigsindustrien. När Felix W. 1914 inträdde i firman Warburg i Hamburg och kvarstod däri till 1917 så måste man ha haft möjlighet avsluta privata affärer med Hamburg, fastän den privata samfärdseln mellan Tyskland och F. St:na var avskuren ty annars skulle hans inträde i Hamburgerfirman varit meningslöst. Det efter Amerikas inträde i kriget 1917 skedda formella utträdet ur denna firma torde knappast ha förstört användandet av de förbindelsetrådar, som över de neutrala staterna tills nu bestått mellan Hamburger- och Newyorkfirmorna.

Max Warburg företrädde familjen i Tyskland. Han hade precis samma inflytande på och uträttade samma slags storverk som brodern hos sin regering, den tyska krigsregeringen. Enligt vad hela världspressen berättade träffades bröderna Warburg i Paris 1919 såsom Tysklands resp. F. St:nas regeringsombud och fredsunderhandlare.

Högst underbart! Liksom de flitigaste och mest omhuldade besökarna i Vita Huset i Washington voro judar, så var den enda besökaren i Berlin hos kejsaren, som företrädde vidsträckta internationella förbindelser, juden Walter Rathenau. Likadant var det i London, ja, t. o. m. i Petersburg, som till synes "förföljde" den judiska rasen, men där judarna redan då hemligen härskade, såsom de nu allmänt göra i staterna.

Utan att vidare tränga in i detta skickligt ordnade, konstlade system, vars alla trådar av internationella förbindelser ledas från sin medelpunkt i Newyork, räcker det redan anförda till att visa hur en enda bankirfirma yrkesmässigt ingriper i alla politiska händelser av vikt, både nationella och internationella. Familjen Warburg främst i finansvärlden i två till på köpet fientliga länder. Samma familj på båda sidor närvarande vid förhandlingarna i Versailles om världsfred och vid rådplägningarna om Folkförbundet, "Nationernas Förbund". Och åter denna familj nu i båda världsdelarna den, vars huvudföreträdare gemensamt överväger, vad som närmast skall ske! Med större rätt än kanske allmänheten ande uttryckte en Newyorktidning under fredskonferensen sina misstankar under rubriken: "Låtom oss taga oss i akt för Warburgarna!"

Herr Paul W. har bekymmer för den behandling, som privategendom skulle komma att utsättas för från en krigförande makts sida under ett kommande krig. Han åberopar en fransk bankir, som antager ett engelsk-franskt krig som uppsägandet av bankirernas tillgodohavanden och fordringar i båda länderna till sin följd. Herr W. tillfogar: "Jag tycker, att våra bankirer borde studera denna allvarliga fråga" mycket omsorgsfullt. Vid ringaktandet av privategendomens rättigheter ha vi ingenting att vinna och mycket att förlora, *om vi understödja en sådan politik.* Vi skola sannolikt så småningom få stora innehav av främmande värden, *vilka råka i fara om vi skulle bli invecklade i krig.* För mig är det av stort intresse att ingenting sker, som ställer sig i vägen för F. St:na att bliva världens "guldreserv-land"."

När herr W. så antyder att de internationella judarna planera att förlägga sin penning- och växelmarknad till F. St:na, så måste med bestämdhet framhållas, att F. S. icke alls önska detta. Historien varnar oss tydligt nog och visar vad detta skulle betyda för oss. Det betyder, "att F. S., såsom tidigare Spanien, Venedig, Storbrittanien o. Tyskland måste taga på sig hela världens ringaktning och ogillande för vad de judiska penninghajarna ställt till! *Det är vårt allvarligt beaktande, att de flesta fientligheter mellan nationerna uppstått på grund av förtryckse över vad den judiska penningmakten gjort under den nationella etikettens mask.* "Engelsmännen ha gjort det", "Tyskarna ha ansvaret för det" heter det, under det att i de flesta fall *judarna* i verkligheten voro de ansvariga och nationerna blott de fått, på vilka det judiska schakspelet spelades.

Nu hör man ofta överallt i världen: "F. St:na ha gjort det och det och åter det. Utan F. St:na skulle världen snart få ett bättre utseende. Amerikanarna äro ett tarvligt, girigt, hjärtlöst folk". Varför? Emedan den judiska penningemakten där satt sig fast och slår mynt såväl av vårt gynnsamma läge som av Europas elände, spelar ut den ena världsdelen mot den andra; emedan så många amerikanska affärsmän alls icke äro amerikanare — utan judar, vilka i många fall lika illa företräda sin ras som de företräda det amerikanska folket.

F. St:na önskar icke, att All-Juda har framgång här. Vi vilja icke trona som gyllene avgudabild över folken. Vi vilja hjälpa dem, men med reella värden, icke i guldets namn och tecken.

Warburgarnas internationella karaktär kan icke förnekas. Felix W. upprätthöll förbindelsen med Hamburg längre än Paul; i båda fallen synes avbrytandet av förbindelserna ha varit av formell och yttig art. — Vid samma tidpunkt som Felix uträdde ur sin broder Max:s firma lämnade en herr Stern, som nu är i F. St:na sin Frankfurterfirma. Båda voro sedan mycket verksamma på de alliterades sida och togo med största iver parti mot Tyskland. "Omöjligt", säga de, som tro, att en tysk jude är en verklig tysk. Men det är icke alls omöjligt; judarna äro endast trogna sitt judiska folk. Fastställandet av detta faktum möter alltid i den köpta judepressen den starkaste förtrytelse. Ännu ett belägg för att bladet är starkare än statsborgarbandet. Man erinrar sig kanske den förskräckliga krigspropaganda, som fördes med filmen "Det Berlinska vilddjuret". Framställaren av denna var *en tysk jude*, Carl Lämmle. Att han var född i Tyskland hindrade honom icke att slå mynt av filmen och hans film hindrade honom icke att årligen besöka sitt födelseland.

Under kriget övertog firman Kuhn, Loeb & C:o ett lån för staden Paris. Detta förutsatte i Tyskland ett omnämnande i pressen. Det förtjänar påpekas, att i Hamburg, Max Warburgs födelse- och operationsort, poliismästaren gav pressen detta direktiv: "Vidare omnämnande av lån som firman Kuhn, Loeb & C:o lämnat staden Paris och oförderlaktiga utlåtande därom i pressen äro förbjudna". Max W. var tydligen stark tillräckligt att undertrycka ohanmnandet offentligt av sin broders i Amerika verksamhet. De Warburgare, som för ögonblicket befinna sig i Amerika måste här (i F. St:na) finna sig i kritik, såvida denna är nödvändig.

Envar bör läsa boken

På ökenstig.

Af Th. Stalheim.

Boken sysselsätter sig först med den gammalgermanska, därpå med den nuvarande religionen, behandlar så de onda makterna i gammal och ny tid, därnäst påverkyrkan i dess fulla utveckling, varigenom läsaren blir satt i tillfälle att göra en del givande och intressanta jämförelser. Den har också emottagits med stort gillande av kritiken. Här några utdrag:

"En monumental bok, en stege för svenska folket". — "Ett ord i sinom tid; boken förtjänar läsas av gammal och ung". — "En intressant bok; skildringen är fängslande". — "En rekapitulation ända från hedenhös; boken kan sålunda tjänstgöra såsom lärobok". — "Väckande och värdefulla uppslag, frisk och sund andlighet; boken förtjänar den vidsträcktaste spridning". — "Få böcker ha givit, vad denna bok gav". —"Ett ytterligare bevis, dokumenterande författarens nobla, koncisa och därtill betagande stil, hans rikedom på uppslag och idéer samt hans starkt konstruktiva förmåga".

Boken är försedd med åtskilliga förklarande illustrationer samt presenterar sig i en enkel men tilltalande utstyrsel. Dess pris är satt ytterst billigt, blott kr. 4. Fås i bokhandeln eller direkt från förf., adress Uddevalla.

PARISER-CAFÉET

27 Kungsgatan 27

STOCKHOLM

En statsekonom av stora mått.

Som en komplettering av vår artikel i dagens nummer "När kungarna gjorde räfst med finansens herrar" meddela vi här en bild jämte några data av den man, Colbert, som i Frankrike genomförde den stora räfsten med finansens herrar under Ludvig XIV.

Colbert, Jean Babtiste, född 1619, död 1683, fransk statsman, Ludvig XIV:s mest betrodde man, från 1661 generalkontrollör för finanserna, chef för förvaltningen, skapade stor materiell blomstring genom reglering och modernisering av skatte- och tullväsen, gav stöd åt industri och handel, införde skyddstullar, genomförde stark expansion inom sjöfart och kolonialväsen (merkantilsystemet), grundade 1663 franska antikvitetsakademien ("Académie des inscriptions") och 1666 franska vetenskapsakademien ("Académie des sciences").

För sent?

(Forts. fr. sid. 1)

tydligt sätt, att också hos oss faran ryckер allt närmare. Statsmaktens åtgärd att nedskrota vår nationella försvarsberedskap och dess faktiska erkännande av Israels revolutionsrätt i Sverige, Stockholms "socialistiskt-kommunistiskt" (= judiskt) styrda stadsfullmäktiges steg för steg genomförda "avmilitarisering" av ordningsmakten, vilken berövas all för juderevolutionärerna "utmanande" beväpning (sablar och pistoler) för att i stället utrustas med "gemytliga" gummibattonger — allt detta jämte mycket annat äro tecken på hnru långt vi numera i själva verket äro komna i "frihetsutveckling". Revolutions-Israels väntar nu tydligen endast på det lägliga ögonblicket att slå till och låta den revolutionära framstormningen i Sverige bliva verklighet. Genom den under 1927, i likhet med vad före revolutionen skedde i Ryssland, företagna allmänna vapendeklarationen — som dock naturligtvis gjorde undantag för refflade hagelgevär, det för stunden mest gouterade revolutionsvapnet! — vet Revolutions-Israel här i landet i detta nu precis, huru det ställer sig med "de borgerligas" vapeninnehav. Att bolsjevikerna icke deklarerat sina vapen- och ammunitionsinnehav, säger sig ju själv. Det höves nu tydligen bara en kunglig order om dedeklarerade vapnens utlämnande (i likhet med vad på sin tid skedde i Ryssland), för att den borgerliga sidan skulle vara utlämnad förvarslös i juderevolutionärernas våld!

För några dagar sedan deltog en av Nationens vänner oss ett samtal rörande den planerade bolsjevikrevolutionen, som han nyligen hatt med en högt uppsatt ämbetsman i Stockholm, som måste anses såsom en av de på området mest omdömesgilla. Denne svarade på förfrågan angående samhällets möjligheter att kunna avvärja katastrofen med samma ord som den härovan citerade ryske statsmannen på sin tid anförde till svar å frågan rörande Rysslands möjligheter att kunna undgå den planerade juderevolutionen: *"För sent"*. "Revolutionärerna äro för långt komna för att kunna hejdas", yttrade han, "de hava här faktiskt redan spelet i sin hand, polisen avväpnas, ställes utan möjligheter att kunna verksamt möta revolutionen, när den en dag påbjudes. Vi äro för långt komna på utförsvägen, för att katastrofen skall kunna hindras."

Detta yttrande, fällt av en omdömesgill person i ansvarig ställning, måste vara ett memento för de svenskslnnade i landet. Den är förvisso blind, som ej ser, huru faran för varje dag rycker allt närmare inpå oss. Vårt sorglösa folk måste äntligen vakna upp inför densamma, ty det gäller nu dess eget liv! Åtgärder måste oförd röjligen vidtagas till den nationella försvarsberedskapens bringande därhän, att vi ej skola behöva stå försvarslösa den dag Revolutions-Israel här sätter igång sin stora "folkbefriande" revolution. För vår del tro vi ej, att den eliterade höge ämbetsmannens i Stockholm ord "För sent" komma att visa sig berättigade, men vi äro fullt på det klara med, att den hemska spådomen skall gå i uppfyllelse, därest icke svenska folket äntligen vaknar upp ur den dådlöshetens och passivitetens anda, vari den judiska propagandan bragt det, inser läget och även lämdar därefter. Det gäller då först som sist att sprida upplysning rörande den judiska bolsjevismen, dess väsen och syftemål till de vidaste kretsar av vårt folk och framförallt de klasser därav, som särskilt tillärnas rollen av Revolutions-Israels tjänsteförrättare vid verkets utförande. Gör varje ansvarskännande medborgare sin plikt, skall förvisso den djävulska judiska omstörtningsanden och mordplanen gå om intet och vi skola förskonas från det öde, som nu på sina håll betraktas såsom hart när oundvikligt. Envar med alltså i kampen för upplysnings spridande till vårt folk!

När kungarna gjorde räfst med finansens herrar.

(Forts. fr. 1:a sid.)

lig utan också både nödvändig och nyttig för Sverige. Hans olyckliga propaganda för nedläggande av stora svenska näringsgrenar har kantänka också skett i den svenska national- och statsekonomiens intresse. Men den dag kommer förvisso, då svenska folket av honom och hans gelikar kommer att fordra ett mera plausibelt försvar för den under några årtionden företagna miljardskuldsättningen till judefinansens herrar än vad vederbörande hittills förmått prestera. I fråga om självsäkerhet i tonen har han dock på det hållet aldrig brustit. När hr Cassel i sitt liborgan Svenska Dagbladet hösten 1925 upprådde med en alarmartikel gentemot kyrkomötets i Stockholm under de mest blygsamma former framförda önskemål om tillämpande av kristliga grundsatser inom det ekonomiska livet, gjorde han det på ett sätt, som i ett enda drag avslöjade "världens främste nationalekonom" såsom en charlatan av simplaste slag. Han hånade kyrkan, som blandat sig i saker, som ej anginge henne, och slade överlägset: "Kyrkan kommer naturligtvis att misslyckas". Ett tillgodosedende av dess krav på kristlig anda i det ekonomiska livet skulle, menade hr C., få de mest ödesdigra följder för mänskligheten, det skulle leda till — "den största katastrof i mänsklighetens historia, den moderna produktionsordningen skulle sönderfalla med påföljd av tämligen omedelbar svältdöd för större delen av mänskligheten". Om någon större tillförs till den svenska allmänhetens goda omdöme vittnade ju ej precis detta löjliga skrämskott från "världens främste nationalekonom", men den judiska tidningspressen i vårt land tilljubilade den celebre "vetenskapsmannen" sitt entusiastiska bifall.

Innan judedömet ännu fått hand om styrelsesickena i Europas stater och dessa styrdes efter traditionella, naturliga kristligt-monarkiska grundsatser, gjorde monarkerna såsom redan framhållits i allmänhet sitt bästa att skydda sina folk mot skamlig utpressning från Finansens Herrar och leda statsstyrelsen i enlighet med kyrkans anmaningar. Därför säga även dessa i de regerande furstarna ett hinder, som framför alla andra måste bort. Nöja, där monarken visade all erforderlig tolerans och lydigt fogade sig efter den av Israel och dess agenter tillagnade "folkviljan", kunde han tillsvidare förunnas en viss skentillvaro såsom en namnstämpel i nåder åt den regerande judemakten. Efter hand lät man emellertid i de flesta länder monarkien efterträdas av "demokratiska" republiker, vilkas presidenter man tack vare sin kapitalistiska överhöghetsställning i samhällena fullständigt hade i sina

HARALD
LINDSTRÖMS
Boktryckeri
Kungsgatan 50 - Tel. 363
Kataloger, Broschyrer, Affärstryck
Specialitet: Tidningar o. Tidskrifter
Begär offert!

RESTAURANT
RUNAN
Dalagatan 50, Stockholm.

NATIONEN

Fredagen den 29 Juni 1928.

Harald Lindströms Boktryckeri, Stockholm 1928.

händer. Då och då gjorde kungarna räfster med de herrar, som missbrukat sin finansiella makt och oskälligt riktat sig på folkets och det allmännas bekostnad. Ett dylikt fall, som åtskilligt låtit tala om sig, var den franske statsmannen Colberts energiska ingripande mot finansfurstarna under ludvig XIV. I en artikel, "Jakten på finansens män under Colbert", publicerad i "Revue Socialiste" mars 1887, har Gustav Rouanet skildrat den energiska räfst på finansmännen, som av Colbert med Ludvig XIV:s och kyrkans bistånd företogs.

Då Colbert fick statens ledning i sin hand, voro, säger Rouanet, dess finanser i ett miserabelt skick. Under alla former och på alla vägar plundrades statskassan. Men medan alla aristokrater, både bördens och talangens, kröpo för Fouquet gick Colbert, mannen, som utgått ur folkets led, till Ludvig XIV och visade honom, huru fruktansvärt de, som arbetade, skinnades av finansmännen. Ludvig XIV, som kände ansvaret inför sitt folk, förstod sin minister, och den 5 september 1661, kl. 12, just då Fouquet kom ut från rådet i Nantes, steg gardeskaptenen d'Artagnan fram, lade handen på hans skuldra och sade: "I konungens namn arresterar jag er".

Fouquets överintendent hade sina hästaskjutsar klara överallt, och en av Fouquets tjänare lyckades hinna i förväg till Paris och bringa en del värdepapper i säkerhet; men Colbert var illistig och förstod att senare locka fram skatten. Då Fouquet väl var i fängelse, utfärdades i november 1661 ett av Ludvig XIV undertecknat edikt, som tillsatte en utomordentlig domstol. I motiveringen till detta hette det bl. a.:

"Ett litet antal personer hava begagnat sig av finansernas dåliga förvaltning till att på olagliga vägar skapa plötsligt uppståndna, olycksbringande förmögenheter; de hava skördat ofantliga vinster och givit allmänheten ett dåligt exempel genom flärd och prål och genom en lyx, som kan verka förstörande på sederna och på alla den offentliga hedens bud. Bristande tid under det långa kriget har hindrat Oss att förut söka botemedel mot ett så farligt ont; men då nu Våra omsorger icke äro så upptagna på annat håll, som de voro under kriget, så have Vi, yttermera drivne av den särskilda kännedom Vi tagit om huru stora skador dessa oordningar medfört för Våra länder och Våra undersåtar, och förda av en rättvis vrede mot dem, som förorsakat dessa, beslutat, både för att tillfredsställa rättvisan och för att lägga i dagen inför Våra folk hur mycket Vi avsky desse, som mot dem övat så mycken orätt och våld, och för framtiden hindra en fortsättning härav, att exemplariter och med stränghet straffa alla dem, som kunna komma att befinnas skyldiga till att hava förbrutit sig genom att ungdansnilla av allmänna medel, eller till att vara upphovsmän eller medbrottslingar i de ofantliga försnillningar, som sedan flera år begåtts och som uttömt Våra kassor och utarmat Våra provinser".

För att hindra finansens män att kunna dölja sina orättmätigt förvärvade rikedomar, vidtogos omedelbart en del kraftiga åtgärder. Det viktigaste var att icke förlora tiden. Således föreskrevs, att vederbörande skulle hålla sig redo att inom 8 dagar framlägga en ordentligt styrkt uppgift över deras förmögenhetsställning från 1635 till 1661 med alla förändringar, som den under tiden undergått: arv, köp i eget eller annans namn, vad som lämnats åt barnen i hemgift eller på annat sätt — allt inom 8 dagar. "Sker icke detta", hette det, "så beslagläggas genast all deras egendom, en undersökning öppnas, och de betraktas som misstänkta för försnillning. Göra de icke inom en månad efter beslaget tillfredsställande redo för varifrån allt kommit, så förbliva alla deras egodelar i Vår okvalda besittning och äro konfiskerade utan något hopp om återställelse". Då det var troligt, att de, som kände sig botade, skulle taga sin tillflykt till fingerade köp och försöka antedatera reverser, förklarades i ediktet alla transaktioner, som finansherrarna gjort mellan 1635 och 1661, ogiltiga. Konungen d. v. s. staten förbehöll sig dessutom första inteckning i all deras egendom för de summor, som de kunde bli ålagda att återställa.

För att kunna lyckas i sitt verk att skipa rättvisa stödde sig Colbert på folket, och en väldig jägarkedja sattes på benen överallt för att hindra villebrådet undkomma. Ett kyrkligt anmaningsbrev ålade alla goda församlingsmedlemmar att uppenbara de finansmäns gömställen, som stuckit sig undan, ävensom var de gömt penningar och dyrbarheter. Prästerskapet ålades att exkommunicera alla, som icke angåvo sådant, fast de hade vetskap därom. Och vidare förbjödos "Guvernörerna i gränsorterna ävensom fartygskaptenerna att släppa finansmännen ut ur kungariket, vid äventyr att de äljest sjelve dragas till ansvar i deras ställe." Kraftiga exempel statuerades och visade det förtjusta folket, att nu fanns det rättvisa i Frankrike. Åtskilliga bland de herrar av finansen, som nyss förut yppigast prunkat med sitt överflöd, skickades till galererna; andra hängdes kort och gott.

Denna med all kraft genomförda reduktion av orättmäktigt förvärvad rikedom inbragte franska staten en summa av sex miljarder, en efter dåtida förhållanden synnerligen respektabel summa. Då Colbert övertog finansportföljen, fanns enligt Rouanet icke en sou i skattkammaren, och folket dignade under sina bördor. "Endast två år därefter voro skatterna minskade, och det oaktat hade deras avkastning ökats; man kunde frivilligt återbetala 120 miljoner, en flotta var skapad, ävensom en industri, som vars fader Colbert proklamerades trots nationalekonomernas systematiska nedsvärtningsförsök".

Detta här relaterade exempel, Colberts räfst med Finansens Herrar under Ludvig XIV, visar, att den monarkiska statsformen alls icke behöver vara den folkfientliga styrelseform, Israels "demokratiska" frihetskämpar av i dag så energiskt förfäkta. Det förtjänar emellertid att observeras, att hrr nationalekonomer på Ludvig XIV:s tid voro av samma uli som i den närvarande. Från det hållet möttes också Colberts räfst med de finansiella ockrarna det svåraste motståndet. I vår tid behöves det endast en blygsam begäran av kyrkan på kristlig anda i det ekonomiska livet för att en hr Cassel skall profetera om "omedelbar svältdöd för större delen av människigheten". Men hrr nationalekonomer tvungos att underordna sig den franske konungens vilja. Den monarkism, som tog sig uttryck i räfster med Finansens Herrar av det här omnämnda slaget, Colberts under Ludvig XIV, förtjänar utan tvivel att i våra dagar observeras både på det ena och andra hållet. En monarkism av liknande slag kunde förvisso i närvarande tid vara motiverad litet varstans. Men man förstår väl, att den stolte härskaren av i dag, den på all världens erövring inriktade judemakten, och dess många politiska hantlangare göra vad de kunna för att skydda folket från "monarkistiska äventyrligheter". "Egenmäktiga" monarkiska inskridanden sådana som det under Ludvig XIV skulle naturligtvis inte passa vår "demokratiska" tid. Nej, tacka vetja en "frihetsarva" sådan som den i republikens Frankrike under Rotschild V rådande, där frihetens, jämlikhetens och broderskapets idéer i all sin härlighet omsatts i verklighet!

Rikets drätsel.

(Forts. fr. sid. 1)

särskild avdelning inom statskontoret till 1876. Enligt instruktion 1907 har statskontoret bl. a. till åliggande att, därest ej för särskilda fall annorlunda är stadgat, emottaga och redovisa statsverkets inkomster och bestrida statsutgifterna, att handlägga ärenden angående stämpelpappersväsendet och kortstämplingen, att förvalta de under statskontorets vård stående fonder och kassor, att upprätta rikshuvudbok, stataliggare och stater för länen samt att å den löpande kronouppbörden utöva kontroll.

Myntverket, som tidigare sorterade under "kammarrådet" har omväxlande varit underordnat kammarkollegium, riksbanken, bergskollegium och statskontoret, men blev 1877 ett självständigt verk.

För handhavande av kontrollstämplar på guld, silver och tenn upprättades 1752 kungl. kontrollverket. Kontrollverket förenades med myntverket, men skildes därifrån åter 1876. År 1909 förenades myntverket och kontrollverket samt därjämte kontroll- och justeringsverket, som hade uppsikt över justering av mått, mål och vikt.

Kommerskollegium skildes 1711 från kammarkollegium. Bergskollegium upplöstes 1857 och alla dess åliggande överflyttades på kommerskollegium. Kommerskollegium handlägger ärenden rörande rikets handel och sjöfart samt bergsbanteringen och andra industrier. Kommerskollegium har tidigare haft tillsynen över svenska konsulat, vilket nu tillkommer utrikesdepartementet.

Sedan "kammarrevisionen" skiljts från Kommerskollegium 1695 fick den 1799 sitt nuvarande namn: Kungl. maj:ts och rikets kammarrätt. Verkets ursprungliga uppgift var att granska statens räkenskaper och därmed sammanhängande kontroll a kronans uppbördsmän och räkenskapsförare. Denna uppgift är frantagen detsamma efter upprättandet på demokratisk begäran av riksräkenskapsverket, som kort därefter visade sig självt vara i behov av kontroll. Riksräkenskapsverkets kontrollverksamhet borde läggas under kammarkollegium, som sitter lune med de största traditionerna, eller kammarrätten. Kammarrättens nuvarande uppgift är att vara en besvärsinstans rörande beskattning och fattigvårdsmål.

År 1577 omnämnes en överste tullnär. Tullväsendet lades 1594 under "kammaren". I städerna funnos inga särskilda tullförvaltare, utan det var stadens borgmästare, som fick förestå förtullningen både till lands (stadstullen) och vatten. Drottning Christina tillsatte 1636 en generaltullförvaltare, som påföljande år blev ledamot av det nyupprättade kommerskollegium. Denna ordning gillades ej av Carl XI, som överförde tullväsendet till kammarkollegium, som fick ett särskilt "tull- och licenskontor"; titeln generaltullförvaltare bortfogs, och ersattes med en överdirektör för sjötullarna och en överdirektör för landtullarna. Då kommerskollegium 1711 skildes från kammarkollegium, kom tullen åter under det förstnämnda kollegiet. Därefter vidtog en tid, da tullarna bortarrenderades till förpuktare. År 1765 blev tullverket självständigt under styrelse av "generaltulldirektionen", som hade "enahanda myndighet och anseende uti ämbetet, som de övriga kollegierna". Efter revolutionen 1772 kom tullverket åter till kammarkollegium. Tullen utarrenderades från 1777 till enskilda och staten i kompaniskap. Generaltullstyrelsen har fungerat sedan ar 1825.

Kammarkollegium skötte ursprungligen varden av alla kronans byggnader och gods, med undantag av kungl. slottet i Stockholm, som stod under överstatthållaren, vilken av denna orsak fått sin titel. Nicodemus Tessin d. y. tick hedersttiteln "överintendent utav alla kungl. maj:ts slott, hus, trädgårdar och byggnader", men torde i denna egenskap saknat alla befogenheter, som icke härrörde av speciella uppdrag. År 1810 upprättades överintendentsämbetet, som numera heter byggnadsstyrelsen under chefskap av en generaldirektör.

Statens skogar sorterade under "kammaren". Dock fanns 1682 en riksjägmästare. Sedan hade kammarkollegiet hand om dithörande ärenden, tills "Kungl. skogsstyrelsen" inrättades 1859. Den efterträddes 1882 av "kungl. domänstyrelsen", på vilken överflyttades dels kammarkollegiets befattning och förvaltning av kronans fasta egendom, som ej med stadgad åberätt innehaves eller är till visst statsändamål anslagen, dels den förutvarande skogsstyrelsens åligganden i avseende på statens och andra allmänna skogar samt skogsväsendet i allmänhet. Numera finnes vid sidan av domänstyrelsen i varje län skogsvårdsstyrelser under länsjägmästare för uppsikt över enskilda skogar. Länsjägmästarne äro icke statstjänstemän.

Kungl. Lantbruksstyrelsen har sedan 1889 övertagit kammarkollegiets uppgift, att med uppmärksamhet följa lantbrukets och dess binäringars samt fiskerinäringens tillstånd och att själv vidtaga eller hos kungl. maj:t föreslå åtgärder för dessa näringars befrämjande. Därjämte har styrelsen överinseende över lantbrukslärоverken.

Lantmäteriet lydde från 1628 under en "generalmatematicus", som i sin nuvarande gestalt, kungl. lantmäteristyrelsen, bereder sig att fira 300-årsjubileum av sin tillvaro (noga räknat inträffade högtidsdagen redan den 4 sistlidne april). På 1640-talet kom lantmäteriet under kammarkollegium. Sedermera fanns visserligen en överdirektör för generallantmäterikontoret, men denne var underordnad kammarkollegium tills år 1827, då kungl. Lantmäteristyrelsen blev ett självständigt centralt ämbetsverk under en överdirektör, som nu fått generaldirektörs titel.

Kungl. Vattenfallsstyrelsen av år 1909 har även övertagit en del av kammarkollegii forna uppgifter, men styrelsen har närmast utkristalliserats ur Trollhätte kanal- och vattenverk, vars ordförande får anses, om än icke till namnet, såsom den förste statlige vattenfallsdirektören.

Ehuru kammarkollegium så många gånger amputerats, såsom framgår av det föregående, har ämbetsverket dock bevarat stolta traditioner från stormaktstiden. Främst bland dessa klenoder är en av Axel Oxenstiernas grundsatser, den nämligen, att svenska ämbetsverk hava skyldighet att utförligt motivera alla sina beslut. Det är en sak, som numera knäsättes i andra verk, fastän laga stadgar påbjuda det. J. O., J. K., kungl. maj:t (resp. departementschef) m. fl. strö riktigen omkring sig med den bekväma frasen: "Förenleder ingen åtgärd". Icke blott Axel Oxenstierna utan jämväl den svenske bonden har i allmänhet ett starkt krav på myndigheterna, att de utförligt skola motivera sina beslut. Ett sådant krav ligger i det svenska psyket: på papperet skall kunna utläsas myndighetens hela tankegång i ifrågakomna ärendet. Underlåtenhet härutinnan undergräver respekten för lag och överhet. Göre svenska ämbetsmän därföre sin pilkt att utförligt motivera alla från dem utgångna beslut! Det är svensk manns rätt enligt lag att ställa detta rimliga krav på ämbetsmän och myndigheter.

Försvarsstriden mot judarna i Polen.

(Forts. fr. sid. 1)

diska inflytandet. Ett litet exempel skulle kanske vara av intresse: det rör sig om erfarenheter, som vi gjort med firmorna "Lindström" i Berlin och "Ertel & Sohn" i München. Den sistnämnda firman påstår för övrigt, att judarna kunna vara goda tyskar och sannolikt också goda, lojala medborgare i andra stater.

Dessa åsikter kunna vi ej dela, och jag hänvisar särskilt till boken "Judas Skuldregister" av Wilhelm Meister, som nyligen utkommit på "Hammer-Förlaget".

Bl. a. har generalagenturen för de svenska galoschfabrikerna för hela Polen anförtrotts en judisk firma i Wien, precis som om det hos oss i Polen ej funnos några kristna agenter. Likaså ligger hela den enorma trävaruexporten hos oss i judiska händer, ehurnväl vårt sällskap står i intim förbindelse med ett skogakonsortium, vars medlemmar, både skogsägare och forstingenjörerna, äro kristna. Men det råder brist på utländskt kristet kapital.

Nu skall här i all korthet redogöras för föreningen "Roswojé" verksamhet och arbetsfält under år 1924.

1. Uppbyggandet av det egna nationalekonomiska livet:

Kooperativt inköp av fastigheter; arbets- och platsförmedling för avmobiliserade militärpersoner; upprättande av ett olycksfallsförsäkringsbolag för arbetare samt en sjukkassa; interventioner hos myndigheterna; initiativ till inrättande av "Postbokhandeln"; inrättande av yrkeskurser för modister, kravattillverkning, m. m.

2. Stärkande av den egna organisationen:

För studentkorporationer underlättas inträdet i föreningen "Roswoj" därigenom, att de kunna vinna inträde som juridiska personer, som hel förening, emedan på så sätt medlemskapet ställer sig billigare för studenterna.

3. Defensiva skyddåtgärder mot det ekonomiska livets förjudande:

Kristen förmedling av frukträdgårdars arrendering; bageriföreningen får träda i direkt handelsförbindelse med de kristna spannmålsproducenternas förening, som har egna kvarnar; upprättande av en kristen frukträklamationsbyrå; propaganda för teckning av aktier i Polska Banken trots judarnas bojkott; uppläggande av en adresslista över kristna firmor; upprättande av en hedersdomstol i fall av försäljning till judar; fastighetsföreningen förmås att utesluta sådana medlemmar, som sysselsätta judar eller som utarrendera sin fastighet till judar.

4. Offensiva skyddsåtgärder mot det offentliga livets förjudande:

Genom interventioner åstadkommes, att på biograferna intet får visas, som har judisk propaganda till syfte; en svart lista upprättas över sådana statens tjänstemän, som gå judarnas ärenden.

5. Särskild uppmärksamhet ägnas judiska källor för sociala faror:

Judiska idrottsföreningar och deras förhållande till kristna sådana vid samspel; övervakande av frimurarlogerna och deras strävan att införa medlemmar i antisemitiska sällskap; observation av Hasuka, en judisk inrättning: av judarna kan man inhämta, huruvom de genom kreditgivning understödja de sina och hur de ömsesidigt stå varandra till tjänst med handels- och prisunderrättelser, vilket i synnerhet skedde under inflationstiden.

Hotell och Restauranter

som rekommenderas den resande allmänheten.

ARVIKA. Stadshotellet.
ESKILSTUNA. Frimurarehotellet.
GNESTA. Stora Hotellet.
GÄVLE. Grand Hotell och Centralhotellet. Järnvägshotellet.
GÖTEBORG. Hotell Eggers.
HALMSTAD. Grand Hotell.
HEDEMORA. Stadshotellet.
HÄSSLEHOLM. Stadshotellet
KALMAR. Stadshotellet.
KARLSTAD. Stadshotellet.
LANDSKRONA. Stadshotellet.
LINKÖPING. Stora Hotellet.
HUDIKSVALL. Stadshotellet.
LULEA. Hotell Hospits, Mattis Johansson, Tel. 1148.
LUND. Grand Hotell.
NORRKÖPING. Göta hotell Dir. H. Magnér.
NYKÖPING. Stora Hotellet. Tel: Namnanrop
SIGTUNA. Stadshotellet. Tel. 110.
STOCKHOLM. Hotell Kung Carl, Birger Jarlsg. 23. Tel.: Namnanrop.
Carlton Hotel, Kungsg. 57.
Pensionat Wasa, 73 A Drottninggatan, 4 tr. Hiss.
STRÄNGNÄS. Stadshotellet.
TROSA. Stadshotellet. Tel. 34.
VÄSTERÅS. Hotell och Restaurant Klippan.
ÖREBRO. Stora Hotellet.

VAR VI DANSAR
I STOCKHOLM

MÅNDAG: Rosengrens vid Nyntorget
TISDAG: Teaterkällaren o. Montmartre
TORSDAG: Rosengrens vid Nyntorget
FREDAG: Teaterkällaren o. Montmartre
LÖRDAG och SÖNDAG: Rosenbad

BESTÄLL ALLA SLAGS KUCHER HOS NORR 7018
PRESSKUCHE

Körpiskor och Ridspön
Käppar och Remtyger
köpes bäst och billigast i
ALFRED ANDERSSONS PISKFABRIK
Beridarebansgatan 12 - Stockholm
Telefon Norr 11575

Ärade Husmödrar!
All slags tvätt och strykning mottages tacksamt, handmetod - Billiga priser
Bad- och Tvättinrättningen
VANADIS
Billiga och bekväma karbad (2 bhande hålles mellan 10 f. m.—8 e. m.
Frejgatan 41—43 - Stockholm
Tel. Vasa 188 46

LUNDA TVÄTTINRÄTTNING
Rekommenderar sig för utförande av all slags tvätt (ej kemisk), mangling och strykning. Förstklassigt och omsorgsfullt arbete garanteras.
Snabb och punktlig expedition
Innehavare:
AUG. GUSTAFSSON
Tel. Drottningholm 20 & 190

Vid behov av
FOTOGRAFERING!
Glöm ej att anlita oss, då vi äro Specialister och erfarna fackmän inom branschen.
RING ENDAST NORR 75 45.
BILD-CENTRALEN
Drottninggatan 36, Stockholm

Stockholms Förenade Tvätt
Luntmakaregatan 94
STOCKHOLM. Tel. Vasa 34 22.
Specialité: Tvättning av överdragskläder.

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nyktherhetsrestauranter i Stockholm:

Automatrestaurant CYRUS
43 Nybrogatan 43
Automatrestaurant ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2
Automatrestaurant ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8
Automatrestaurant GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51
Automatrestaurant S:T ERIK
47 8:t Eriksgat. 47.
Automatrestaurant GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68
Automatrestaurant BIRGER JARL
73 Folkungagatan 73

Frukost 7½9—½12 Middag ½2—7 Kvälll 7—½12 Inga drickespengar Ingen spritservering

Södra Kungstornet,
Stockholm
Redaktör: ELOF ERIKSSON
Telefon: Norr. 5898 Norr 5899

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår ..... Kr. 10.—
Halvår ..... Kr. 5.—
Kvartal ..... Kr. 2.75
Lösnummer 25 öre.

Nr 27 (144) Fredagen den 6 Juli 1928. Årg. 4

Konungens ekonomiska lagstiftning.

Nationen har förut påtalat, att riksdagen har inkräktat på konungens s. k. ekonomiska lagstiftning. Lagar och förordningar, som tillkommit på dylikt sätt genom beslut såväl av konungen som riksdagen, fastän de med rätta bort stiftas enbart genom kungl. maj:ts åtgörande, bli dock fullt giltiga och lagliga enligt grundlagen. Annorlunda blir förhållandet om konungen på egen hand, under åberopande av sin ekonomiska lagstiftningsrätt, utfärdar lagar och förordningar, vilka enligt grundlagen bort stiftas av konungen och riksdagen gemensamt. Slika lagar och förordningar ha intet annat än *makulaturvärde*, ty de strida mot Sveriges grundlagar, vars tjänare och icke herre konungen är. Sådant maktmissbruk — grundlagsförbrytelse — från konungsligt håll kan givetvis ej upplåtas i nutiden, utan man får gå tillbaka till de första Bernadotternas tid. Ett pregnant exempel därå är när Carl XIV Johan egenmäktigt beviljade judarne fulla medborgerliga rättigheter i Sverige, utan riksens ständers medgivande. Nonsens-förordningen lyder:

"Svensk Författnings-Samling N:o 28/1838.

Kungl. maj:t nådiga förordning angående mosaiska trosbekännares skyldigheter och rättigheter här i riket; given Stockholms slott den 30 juni 1838.

Vi Carl Johans, med Guds nåde, Sveriges, Norriges, Göthes och Vendes konung, göre veterligt: Att då vi funnit det för judarne den 27 maj 1782 utfärdade reglemente efter nuvarande tidsförhållanden mindre lämpligt, Vi, med avseende såväl därå, som å det fördelaktiga vittnesbörd om ett laglydigt och stilla uppförande, vilket vederbörande, i ämnet hörde, lämnat de i riket bosatta mosaiska trosbekännare, prövat gott att, med upphävande av samma reglemente och de i anledning därav särskilt meddelade föreskrifter utfärda denna nådiga förordning om mosaiska trosbekännares skyldigheter och rättigheter här i riket.

1. §.

Mosaiska trosbekännare, födda i Sverige eller som, utrikes ifrån inkomne och i riket bosatte, blivit eller bliva av kungl. maj:t till svenske undersåtar upptagna, skola hädanefter i alla hänseenden vara ställda i lika rättsförhållanden med övriga svenska undersåtar, enligt svensk lag, samt åtnjuta enahanda rättigheter och förmåner, som tillkomma svenske undersåtar i allmänhet, utan andra inskränkningar, än Sveriges grundlagar för utrikes födde män eller främmande trosbekännare bestämma, eller i denna förordning särskilt stadgas: varemot sådana mosaiska trosbekännare, såväl för sina personer som för sin egendom och näring eller rörelse, äro underkastade samma skyldigheter och åligganden, som övriga svenska undersåtar.

2. §.

Mosaiska trosbekännare må icke, utan kungl. maj:ts särskilda nådiga tillstånd, köpa fast egendom å landet. Icke heller må mosaisk trosbekännare äga att välja eller kalla präst eller kyrkobetjäning inom svenska församlingen, vara ledamot i direktioner eller kommissioner, som hava befattning med kyrkoärenden eller undervisningsverket, eller deltaga i val till sådana befattningar, eller uti överläggningar och beslut om dylika ämnen. De böra och ensamma underhålla fattiga av deras egen trosbekännelse, utan att därföre kunna undandraga sig andel, enligt gällande grunder, i avgifter till allmänna fattigvården i den församling, inom vars område de äro boende eller äga fastighet.

3. §.

I alla de fall, då prästbevis för svensk undersåte i allmänhet erfordras, bör svensk undersåte av mosaisk trosbekännelse förete behörigt bevis av religionsläraren vid en synagoga.

4. §.

Mosaisk trosbekännare, som innan kungörandet av denna förordning från utrikes ort inkommit och i riket sig bosatt, samt med behörigt tillstånd idkat handel eller annat näringsfång, skall äga enahanda rättigheter och skyldigheter, som annan utlänning i samma fall.

5. §.

Med utrikes född mosaisk trosbekännare, som antingen behörigen förpassad, i egenskap av resande besöker Sverige, eller hädanefter vill sig härstädes bosätta, förhålles i överensstämmelse med de föreskrifter, som i avseende på andra utlänningars inkommande och vistande i riket nu äro eller framdeles varda meddelade.

6. §.

Om vad mosaiska trosbekännare hava att hädanefter iakttaga i avseende på utövningen av deras religion och bestyrat inom deras församlingar, hava Vi under denna dag fastställt en särskild ordning, huvudsakligen överensstämmande med vad därom hittills varit stadgat eller vanligen iakttagits.

Det alle, som vederbör have sig hörsamligen att efterätta. Till yttermera visso hava Vi detta med egen hand underskrivit och med vårt kungl. sigill bekräfta låtit.

Stockholms slott den 30 juni 1838.
Carl Johan
(L. S.)
/C. D. Skogman."

Carl XIV Johans egenmäktiga förordning väckte en oerhörd förbittring i landet. Bl. a. förekommo stenkastning och fönsterinslagning hos judefirman Schück & compani och hos statssekreteraren C. D. Skogman, som kontrasignerat den grundlagsstridiga förordningen.

Upphetsningen mot judarna tog sig 1838 i Stockholm även uttryck i en av borgerskapets 50 äldste till regeringen inlämnad ansökan, att judar icke vidare måtte få inflytta i riket, bosätta sig här och upptagas till svenska medborgare. Karl Johans regering gav det tämligen svävande svaret, att kungl. maj:t genom förordningen om emancipationen utövat en konungen tillkommande rättighet enligt 89 § i regeringsformen (Denna paragraf handlar om konungens ekonomiska (!!) lagstiftning; alltså sökte Carl Johan rädda sig ur knipan genom ren advokatyr.), och att kungl. maj:t hädanefter som hittills ville lämna svenska näringsidkare och rikets övriga invånare det hägn mot inflyttning av utländska män, som kungl. maj:t kunde finna vara av omständigheterna påkallat och som med grundlagen, näringsidkares fördelar och rikets sannskyldiga bästa överensstämde.

Folkstämningen i landet var emellertid sådan, att Carl Johan fann nödigt att något slå till retträtt och inskränka judarnes rättigheter, så att det fordrades särskilt kungl. tillstånd för jude för att få bosätta sig i andra städer än de gamla judestäderna Stockholm, Göteborg, Norrköping och Carlskrona m. m. Carl Johans och statssekreterare Skogmans nederlag kan utläsas mellan raderna i den nya förordningen, som lydde:

"Svensk Författ-Samling N:o 39/1838.

Kungl. maj:ts nådiga kungörelse rörande tillämpningen i vissa fall av Dess under den 30 sistlidne juni utfärdade nådiga förordning angående mosaiska trosbekännares rättigheter och skyldigheter här i riket; given Stockholms slott den 25 sept. 1838.

Vi Carl Johan, med Guds nåde, Sveriges, Norriges, Göthes och Wendes konung, göre veterligt: att vi, i avseende på tillämpningen av Vår den 30 sistlidne juni utfärdade nådiga förordning angående mosaiska trosbekännares rättigheter och skyldigheter här i riket, velat i nåder förordna följande:

1:o. Åstundar mosaisk trosbekännare, som antingen är här i riket född, eller som, utrikes ifrån inkommen, blivit eller bliver till svensk undersåte upptagen, att

(Forts. å sista sid.)

Fram för den nationella restaurationen!

Det förvillelsens töcken, som så länge olycksbådande lastrar sig över Sveriges land, håller på att skingras. Solhimmeln kastar sin skugga framför sig. Vårt folks uppvaknande ur den sömn, vari giftspridningens onda ingenier under lång tid hållet det fäuget, är i full gång. Vid horisonten skönjes redan morgonrodnaden till den nya dagen, den där skall omfatta den samma friheterna evangelium, det enda, som har möjligheter att kunna föra människorna framåt mot en ljusare och bättre tillvaro på denna jord. Det är något mer än jämviktens lag i naturen, som här gör sig gällande. Fåvitska mänskliga spekulationer ses runt om i världen alltjämt förvandlas till spillror, ty där ej den rätta, Allsmakten underdåniga andan finnes, där skapas icke resultat av bestående värde. Palatser kunna väl uppföras på lösa sanden, men inför tidens stormar hålla de ej.

Vi hoppas i vår ringa mån hava bidragit till åstadkommandet av den väckelse bland svenska folket, som vi i dag anse oss kunna konstatera såsom ett löftesrikt tecken. Det rör sig något nytt ute i bygderna, som tyder på, att de rättänkande och ansvarskännande inom skilda samhällslager begynt att mera intimt förstå tiden och dess krav samt därefter även inrikta sina tankar och strävanden. En anmärkningsvärd iver gör sig i detta nu i vidsträckta kretsar märkbar i syfte att söka få en ändring i det alltmer insedda rådande oefterrättlighetstillståndet, att åter få hederligheten, ansvarskänslan och vederhäftigheten förda fram till dominerande ställning i vårt offentliga liv. Men när det rör sig om medlen för att nå målet är man ofta inne på tankebanor, som mindre äro ägnade att leda till det åtrådda syftet. Man måste givetvis alltid i viss grad räkna med de bestående förhållandena — på den rena äventyrlighetens väg, den som visserligen mest lockar de oreflekterande, vinnes i regel intet resultat av bestående värde. Nationen får ständigt mottaga brevskrivelser från intresserade läsare i olika delar av landet, vari manas till *handling*. Oftast önskar man bildandet av en ny politisk sammanslutning i vår tidnings anda, alltemellanåt rekommenderas initiativ i riktning mot redan befintliga politiska organisationers reformering och sammanslagning etc. Vi nödgas emellertid alltjämt avböja och fortsätta på den väg vi inslagit — Upplysningens. Vår uppfattning är på denna punkt bestämd: att tiden för startandet av en ny politisk organisation icke är inne. Dessförinnan måste upplysningsarbetet i den nya andan vara vida längre fortskridet än det i dag är, det

(Forts. å sid. 6.)

England under judarna.

Av Joseph Banister, London.

Judarna hos oss förvärvade under det senaste kriget ofantliga rikedomar, största delen av just vår patriotiska ungdom gick till spillo på slagfälten, hela svärmar av judiska desertörer och andra icke önskvärda judar insläpptes under kriget i England som belgiska och franska krigsflyktingar, och en följd av allt detta är, att våra judiska inkräktares såväl antal som välstånd och inflytande nu äro större än någonsin tillförene.

Våra tre politiska partier åtnjuta samtliga finansiellt understöd av dessa parasiter, dessa statsfientliga främlingar, och äro därför ständigt mer eller mindre beroende av dem. Detta är särskilt fallet med socialisterna, benämnda Labour Party (arbetarpartiet), vars judiska kronoombud öppet tillstått, att de vore "det judiska partiet". Det en gång så mäktiga liberala partiet är knappast mindre förjudat och därför numera så illa omtyckt av engelsmännen, att det nu ej har mer än 40 ombud i parlamentet, av vilka knappast hälften är engelsmän, och dessa engelsmän representera för det mesta sådana valkretsar, i vilka judiska eller irländska väljare dominera. Ehuruväl det konservativa partiet ej står så mycket under det judiska inflytandet som de andra partierna, så äro dock dess judiska medlemmar och penninggivare tillräckligt mäktiga för att kunna anbringa några av sina stamförvanter och spioner i den nuvarande konservativa regeringen.

Också är den judiska kontrollen över vår tidningspress nog så uppenbar. Det finnes i dag i London ej en enda tidning, vare sig dagtig, söndags- eller veckotidning, som skulle medvetet offentliggöra en enda rad mot judendomen och som ej vore van att sprida underrättelser, som äro förmånliga för judarna, eller att färga dem i en för judarna gynnsam anda.

Inemot 99 % av alla de personer, som i London dömas för mordbrand, utpressning, koppleri, gömmande av tjuvgods, förfalskning, bankrutt, lönnbränneri och andra svåra förseelser, äro judar, men allmänheten får ej veta sanningen, utan i tidningarnas brottmålsrapporter gå de judiska bovarna under namn av ryssar, polacker, tyskar, österrikare, rumäner, ungrare eller britter.

En redaktör, som vågade omnämna vilken ras en viss judisk förbrytare faktiskt tillhörde, skulle därmed förolämpa sin tidnings judiska ägare, aktieägare och förläggare, vilket skulle hava till följd att judarna indrage sitt finansiella stöd och han finge sitt avsked.

Det är därför svårt att bibringa det engelska folket en föreställning om det judiska herradömets skadliga företeelser och om landets vanhelgande därigenom. På samma gång bruka våra judiska "herrar" göra irländare, skottar och walesare till sina förtroendemän, och flertalet av de politiker, advokater och förläggare, som stå under deras inflytande, härstamma från dessa nationaliteter. Till belöning göra de dem till direktörer för sina företag, lämna dem viktiga underrättelser för spekulationen i värdepapper, betala dem höga priser för deras tidningsrörelser, bestrida kostnaderna för deras val, "låna" dem pengar.

På senaste tiden föredraga visserligen våra judiska överherrar att betro sexuellt perversa engelsmän med särskilt snuskiga och förrädiska affärer. Eftersom judarna driva alla bordeller och ställen för onaturliga laster, känna de noga till namnen på de flesta moraliskt lastbara politiker, journalister, arbetarledare o. s. v. och kunna därför, genom att hota dem med blottställande, tvinga dem att bli deras kopplare. Den störd, judarna jämt och ständigt föra emot preventivlagen, vilken är ämnad att hämma landets fortsatta översvämning med horder av deras stamförvanter, utkämpas nästan uteslutande av dessa sexuellt perversa personer, som de hava i sin makt.

Framlidne Sir Charles Dilke, känd under öknamnet "Snuskiske Dilke", fördrevs på sin tid ur parlamentet, men återkallades dit av judarna för att leda oppositionen mot "Aliens Immigration Act" (lagen mot främlingsinvationen).

Vi hava i England några patriotiska organisationer, vilka, såsom Loyalty League och fascisterna, spjärna emot den judiska makten; men som ingen tidning av någon större betydenhet nämner det allra ringaste om dessa förbund och deras syften, så ha de flesta engelsmännen ingen kännedom om desamma. Följaktligen äro icke heller medlemmarna så talrika, som önskvärt vore, och deras penningresurser äro begränsade. Jag fruktar, att de aldrig skola kunna uträtta något nämnvärt, så länge London ej har någon tidning, som helt äges av engelsmän, utgives av sådana och redigeras utan någon hänsyn till judiska intressen.

Den kommunistiska rörelsen inspireras, finansieras och behärskas fullständigt av Ryssland judiska agenter. Dessa agenter äro visserligen angelägna om att hålla sig i bakgrunden — på samma sätt som de judiska miljonärer, som finansiera och kontrollera Labour Party och som laborera med sina icke-judiska bulvaner, vilka, som den härförleden över 12 kommunister fällda domen för uppror visat, för det

(Forts. å sid. 6.)

Kristendomen i judiska fjättrar.

För Nationen av J. L.

Kristendomen är belamrad med falska trosformer och trosbegrepp, som genom en maktlysten och materialistiskt sinnad klerikalism under medeltidens kyrkliga inbördes strider insmugglades genom kyrkomötesbeslut och koncilier, för att efter judiskt mönster göra kristendomen till ett världsligt herradöme. På grundvulen av den gamla judekrönikan, det s. k. gamla testamentet, har sålunda under tidernas lopp en "kristlig" kyrka uppkonstruerats med en religion, som sätter judarnas mordgiriga och blodtörstige gud, Jahve-Sebaot, på Jesu Himmelske Faders tron. Detta system har utbildats utan tanke på den avgrund, som i andligt avseende skiljer sig dessa båda gudsbegrepp från varandra. Det kan lätt konstateras genom att med eftertanke läsa igenom det gamla testamentets innehåll. Dock må villigt medgivas, att denna lektyr fordrar stort tålamod, samt en stark viljekraft för att kunna fullfölja försatsen, men framför allt är ett outtömligt mått av självövervinnelse av nöden för att med jämnmod taga del av alla dessa sanningslösa, naturvidriga och människofientliga berättelser om omoral, orättfärdighet, bedrägerier, grymhet och förakt för mänskligt existensberättigande, som här möter oss såsom självklara företeelser och under föregivande att vara "gudomlig inspiration". Genom denna lektyr få vi emellertid veta, att alla fri- och rättigheter över hela världen utesluteande tillhör "Jahves utvalda egendomsfolk". 5) Mos. 19: 5, vilket han sätter i högst i pris, ära och härlighet framför alla folk". 5 Mos. 26: 19, samt att "varje land som deras fotsula beträder skall tillhöra dem" 5 Mos. 11: 24. Alla Jahves "förbund" och "välsignelser" avse endast judarna; alla andra folk äro blott tillfor att av judafolket "utan nåd" utplundras och utrotas. 1 Mos. 17: 14. 5 Mos. 7: 16, 22—24. Jos. 11: 11, 14, 20.

Ur gamla testamentets innehåll är det omöjligt att inhämta några grundsatser för kristlig utveckling eller ens några grundregler för en moralisk livaföring. Här finnes inga sedliga principer, efter vilka vi skulle kunna forma människolivet i enlighet med det förnuft och förstånd som en allvis skapare nedlagt i människonaturen och som särskilt yttra sig i dygden och plikten gent emot våra medmänniskor. I Jahve-religionen finnes icke några dylika egenskaper. Det är emellertid i dygd och pliktuppfyllelse som själva grunden ligger till mänsklig fullkomning, och det tillhör varje människa att söka uppnå denna fullkomning, såvida hon ej föredrar att ställa sig på de oskäligas djurens ståndpunkt. Enligt Jesu lära är det människans uppgift att utvecklas till ett vilsende, som kan befinnas vara värdigt att en gång få komma i vår Himmelske Faders närhet. Men den judiska religionen och dess gudsbegrepp Jahve har ingenting att säga om en sådan utveckling. Vi lämnas här i fullständig okunnighet om en sådan mänsklig fullkomning. För människosjälen har Jahve intet hemvist att erbjuda efter detta livets slut. Det högsta Jahve har att bjuda människan är: att länge leva på jorden. 2 Mos. 20: 12. Juden koncentrerar därför hela sin energi på jordiskt förvärv, i vilket han finner sin enda tillfredsställelse och på vilket område hans samvete ej tillåtes att föra någon talan. Inför Jahve är allt gott och rättfärdigt vad hans "egendomsfolk" gör och låter, hur omoraliskt det än må vara. Och även den kristna kyrkans målsmän synes vara belåtna med den kristna lärans fängenskap i dessa judiska fjättrar, ty med synbar tillfredsställelse åkalla de Jahve-Sebaot, i stället för Jesu Himmelske Fader.

Men höjes någon kritisk stämma mot Jahve och hans "egendomsfolk", så uppfattas det såsom stridande mot den kristna kyrkans åsikter och de skyldige stämplas som religionsfiender. Men denna tillvitelse kan tagas med orubbat sinneslugn, då det är fråga om Jahve och hans religion. Ty ett fördömande av ett sådant omoraliskt religionssystem för att försvara Jesu renn lära kan från kristlig ståndpunkt endast uppskattas såsom berömmelse. Det skulle emellertid från den kristna kyrkans sida sett vara till mera gagn för människlighetens andliga utveckling, att man sökte komma fram till *sanningen* om Jahve och hans "egendomsfolk". Vad kritiken beträffar, så är dess existens i detta fall tillfullo berättigad, ty den har framgått såsom ett försvar mot judarnas hat till kristendomen, vars tillintetgörelse de ställt som sin livsuppgift, för att på dess ruiner upprätta sitt tilltänkta världsherravälde efter rysk mönster.

För att påvisa till vilka orimligheter detta den "kristna kyrkans" antagande leder, att gamla testamentets innehåll skulle vara "gudomlig" inspiration, och att det är grundvalen för kristendomens förkunnelse - liksom att judarna äro "guds utvalda folk", må observeras, att då ingenting skulle ligga i vägen för att "ordinera" även judiska rabbiner till kyrkans biskopar och präster, eftersom de ju i gamla testamentet äro hemma på sitt eget område, och därför böra sitta inne med den nödiga sakkunskapen! Och Jahve-Sebaot finna de ju redan introducerad i den kristna församlingen, ävensom Abrahams, Isaks och Jakobs gud: detta hör ju vara hans saken?! Men vad säga våra kristna vänner härtill?

Dock, för att betrakta saken från dess allvarliga sida, så måste man väl dock medge, om man vill vara sannfärdig och rättvis, att med judiska religionsåsikter kan man aldrig komma fram till någon kristlig utveckling. Ty hur är det möjligt att utdriva onda andar med satans furste Beelsebub? Detta omöjliga och olösliga problem demonstrerade redan Jesus själv inför judarna. Matt. 12: 22—34. Judarnas egoistiska och nonchalanta sätt att behandla andliga frågor har tagit sig mycket fria former i deras religion, eburu man vore berättigad att fordra ett större mått av andlig utveckling hos ett folk, som förmätet gör anspråk på den självtagna titeln "guds utvalda egendomsfolk". Men vi vända oss bort från denna avgrundens dårskap för att betrakta saken från en sanningsenlig och allvarlig synpunkt, och då måste man fråga sig: Hur kan det egentligen vara den kristna kyrkan värdigt att på fullt allvar i sin trosbekännelse upptaga och heligförklara ett sådant omoraliskt gudsbegrepp som denne Jahve-Sebaot? Saken förvärras än mer därigenom att det judiska gudsbegreppet redan genomsyrat hela det kristna religionssystemet, churu Jesus på det bestämdaste tog avstånd från den judiska surdegen — den judiska läran. Matt. 16: 6, 11, 12. Vi kunna alltså i fullt medvetande om att stå på ren kristlig ståndpunkt, utropa till dem det vederbör: Frigören Kristi rena, heliga och kärleksfulla lära från judiska fjättrar! På det att människosläktet må kunna utvecklas till den sanna frihetens och det rätta broderskapets tidsålder!

Glöm ej
att prenumerera på
Nationen!

Den 6 Juli

Den verkliga folkfienden.

Den nutida politikens mysterium är snart icke längre något mysterium. Ty trots alla ansträngningar, som göras att beslöja verkligheten, tränger sanningen rörande densamma oemotståndligt fram till allt vidare kretsar, och i samma mån detta sker skingras den hemlighetsfullhetens nimbus, vari det härskande "frihetsdemokratiska" systemet höljts och som hittills utgjort dess egentliga styrka. Problemet varder därmed även för de Höga Vederbörande i väsentlig grad komplicerat.

För tänkande medborgare inom olika samhällslager framstod redan för länge sedan det rådande tillståndet inom politiken med organiserad strid på kniven, klasserna emellan såsom något absurt, ehuru man på grund av bristande orientering i ämnet i allmänhet icke förmådde fatta sammanhanget i vad som skedde. Inför trycket av konsekvenserna av den nya aerans utveckling klarnade emellertid begreppen alltmer också hos den stora publiken. Saken ligger ju såsom vi tidigare framhållit så till, att den i rent genialiskt eller rättare sagt diaboliskt system satta söndringen av vårt folk på intet vis har sin grund i något som helst behov i dylik riktning utan uteslutande tillkommit i en främmande makts — den på Sveriges erövring under sitt välde inriktade judemaktens intresse, vilken gått i författning därom, i enlighet med sin i alla länder tillämpade härskaresats "Söndra och härska"! I klasskampens namn släpptes hatets och splitets alla demoner lösa, till det svenska samhällets förstörelse — till glädje och framgång för inkräktarefienden. Mellan olika klasser och grupper av folket, som naturenligt höra samman, restes konstlade skiljemurar och ett förnuftsvidrigt tillstånd av permanent inbördeskrig, i vars tecken det revolutionärt inriktade Israel även lyckades att rycka till sig makten och efterhand tillvälla sig ett dominerande inflytande i det svenska samhället såsom stat i staten.

Följderna av denna utveckling ge sig i allt högre grad tillkänna på skilda områden, inom politiken, statsfinanserna, den allmänna ekonomien och kulturen. Politiken har ju artat till en vädjobana för lycksökare och statsmakten förvandlats till skenet av en sådan, till ett redskap i den svenskfientliga, judiska maktens tjänst. Sveriges utveckling länkas icke längre efter svenska synpunkter mot svenska mål, utan uteslutande efter judiska synpunkter mot judiska mål. Snart sagt varje reform, som ser dagen i vårt land, är inställd efter denna grundsats, ehuru man medels en bestickande "demokratisk" fraseologi söker beslöja verkligheten. Vår gamla hedervärda svenska kultur demoleras bit för bit i reformismens och det folkliga framåtskridandets namn såsom en löjlig kvarleva från "en barbarisk tid", och vi begåvas i stället med en judisk-kosmopolitisk skenkultur, en rutten-kultur av vidrigaste slag, som öppet premierar den rena lögnen och omoralen. — I hägnet härav försumpas den svenska nationens livsfrågor totalt, medan den judiska erövrarnationens, "statens i staten" intressen och segerrika frammarsch i Sverige på allt sätt befrämjas. Stat och kommuner hava under loppet av något årtionde av de judestyrda statsmakterna drivits i en landsförrädisk skuldsättning på miljarder till det internationella ockrarekapitalet, och land och folk hava utlämnats till en exploatering av mest oblyga slag åt samma Vederbörande. Svensk lag och författning behandlas såsom papperslappar, så snart de ej passa den judiska finansautokratiens herrar. Laglöshet och korruptionen sprida sig allt djupare i samhället till åstadkommande av det tillstånd av allmänt kaos och anarki, som skall möjliggöra den slutliga och "stora frigörelsen" i bolsjevismens gestalt, varmed judafolket nu önskar lyckliggöra även vårt folk.

I demokratiens och klasskampens tecken har alltså Israels stolta framryckning i Sverige hittintills skett. Massorna, som hade att utföra den "pioniära" kampen och för "Guds utvaldas" räkning storma de "reaktionära", "kapitalistiska" nationella fästena, utlovades med rund hand guld och gröna skogar, frihet, jämlikhet, broderskap, rätt till det erövrade kapitalet etc. blott de gjorde sin sak ordentligt. Och massorna trodde de fagra löftena och gingo med helig entusiasm in för den stora "frigörelsen", med det här nämnda resultatet, att Israel i dag är den suveräna härskaren i Sverige, den där diktatoriskt bestämmer över regerings- och lagstiftningsmakter, partier och press. Massorna utrustades för sin viktiga mission med s. k. politiska rättigheter, allmän och lika rösträtt; men judarna visste att massstyre under rådande förhållanden intet annat betydde än deras eget styre. För det i krigskonsten under årtusenden tränade "utvalda" folket blev det ju en enkel sak att medels sin stora skara väldrese rade agenter leda de oerfarna "maktägande" massorna efter sitt behag och få dem att anamma och entusiastiskt gå in för alla de önskemål och krav i lagstiftnings- och andra hänseenden, som voro ägnade att främja den judiska maktens intressen i Sverige.. Till tack för de värdefulla tjänster, hrr "folkledare" i Israels sold utförde, honorerades de med stor ära och ryktbarhet, generös social och ekonomisk befordran samt luckrativa ämbeten i statlig och enskild tjänst etc. Och folket lärdes genom den av Juda styrda dagspressen att se upp till sina ledare såsom till sannskyldiga herosgestalter, frihetshjältar av gudomlig rang, de där ej tillräckligt högt kunde äras och hedras för sina storslagna förtjänster och sin idéela strävan för folkets frihet och rätt. Det underbara systemet fungerade även länge nog rätt så förträffligt. Men i samma mån som den skärande kontrasten mellan vad som utlovats av de "reformsträvande" frihetshjältarna och resultaten av deras "reformer" trädde i dagen tog även den sunda eftertanken ut sin rätt bland folket. Det stora uppvaknandet begynte.

Det gives anledning att inför de stundande riksdagsmannavalen bevakta dessa fakta. Den i system satta inbördesstriden i det svenska samhället, som med denna valrörelse skall fira en ny triumf, är såsom redan antytt icke till på grund av något som hälst behov i dylik riktning utan är endast en i folksöndringens intresse framprovocerad akt i det på Sveriges omstörtning och erövring arbetande Israel. Luften genljuder nu av förvillande, falska samlingssignaler. "De moderatas" överbefälhavare, "amiralen" Lindman ropar ut sin "högersamling" — "borgerlig samling", Israels "liberale" ledare-koryfé, Hans Excellens Lövgren orerar för "liberal samling", hr Ekman för "frisinnad samling", hr Hansson för "socialistisk" och slutligen hr Kilbom för "kommunistisk samling". Så nog har svenska folket fått "samlingsrörelser"! Ingen må förtänka de enkla medborgarna i landet, om de emellertid blivit en smula villrådiga beträffande allt vad skönt i enighetens namn som här bjudes det. Sanningen rörande de många presenterade "idépolitiska" "samlingsrörelserna" är, att de i verkligheten endast äro judemaktens söndringsrörelser till svenska folkets förvillande och bevarande i dess nuvarande erbarmliga tillstånd av inre split och därav följande politiska vanmakt. Debygga, dessa "samlingsrörelser", samt och synnerligen på overklig grund, äro att betrakta såsom frukter av politiskt vilsekomna hjärnor. Hela det etablerade "idépolitiska" tillståndet, kampställningen mellan intellektuella och kroppsarbetare, "borgare" och "socialister", o. s. v. är från början till slut den fullkomligaste svindel. Den urgerade motsatsställningen mellan intellektuella och kroppsarbetare är därför aktig, i strid mot sunda förnuftet. Den, som har sitt omdöme i behåll, kan ej undgå att inse, att samhället i mindre grad har behov av den ena än den andra av de båda kategorierna liksom dessa själva äro beroende av och behöva varandra i sin tillvaro. De skilda grupperna av nyttiga samhällsmedborgare äro givetvis alla berättigade i sin existens, någon förnuftig anledning för dem att vilja förgöra varandra finnes icke, de utgöra i själva verket delar av samma organism och måste alltså förnufts- och naturenligt vara hänvisade till samarbete och samförstånd inbördes istället för såsom Israels falska förkunnare av ordet lära inbördes strid på liv och död. Det "borgerliga påståendet att de intellektuella och företagarna i olika yrken, oberoende av dessas natur, skulle ha sammanfallande intressen gentemot kroppsarbetarna är lika lögnaktigt o. enfaldigt som den "socialistiska" förkunnelsen att alla kroppsarbetare ha sammanfallande intressen gentemot företagarna. I begynnelsen lät Israel som vi veta formulera kampställningen efter den synnerligen enkla grundlinjen: överklass-underklass, varvid till överklassen plägade hänföras alla de, som voro i förda bättre gångkläder, medan de enklare klädda inrangerades i underklassen. Tvärtemot vad Israels textutläggare hävda förhåller det sig emellertid så, att just de inom samma företag arbetande, överordnade och underordnade, företagare och arbetare, i regel äro de, vilka i intressehänseende mest intimt höra samman. De, som hava sin utkomst av samma företag, äro naturligtvis i sitt välstånd i första hand beroende av sitt gemensamma företagsframgångsrika utveckling. Genom att ligga i ständiga inbördes fejder icke endast skada de sina intressen utan förbittra därtill tillvaron både för sig själva och alla andra. — Men det är just det, som den i svenska folkets söndring spekulerande judemakten, det härskande förnuftslösa "idépolitiska" systemets höge uppfinnare, spiritus rector och reele ledare åsyftat med sitt etablerade permanenta krigstillstånd inom politiken och på arbetsmarknaden.

De i vårt land numera dominerande politiska intressemotsatserna äro sålunda att betrakta som en skapelse av den folkfientliga makten, utan reellt underlag, moraliskt oförsvarbar samt utan minsta berättigande ur folklig och statlig synpunkt. Hela det härskande "idépolitiska" systemet är en avindel, som med snaraste måste försvinna för att efterträdas av en moralisk ordning till landets och folkets bästa, där de verkliga intressena liksom den verkliga insikten, erfarenheten och ansvarskänslan må komma till sin fulla rätt, i stället för den parodiska ordning vi för närvarande äro hugnade med. Vi trotsa det härskande "idépolitiska" söndringssystemets herrar ledare av alla partier och våga beteckna deras påståenden, att vårt folks intressen i verkligheten låta uppdela sig på de linjer, de förmena, såsom medveten lögn och bedrägeri. Folkfientlighetens krafter äro i allmänhet icke att söka på de håll där hrr "partiledare" av Israels nåde plägа peka ut dem, hos de s. k. borgarna eller de s. k. arbetarna — hjärnans och handens arbetare höra i närvarande tid tvärtom mera än någonsin samman i intressehänseende. De hava, de båda kategorierna av arbetare, i verkligheten vitala gemensamma intressen att bevaka — gentemot en förvisso fruktansvärd fiende. Denne deras gemensamma fiende äro just de, vilka i egen snöd vinnings intresse nu vilseleda och bedraga och på alla sätt utarma folket, samvetslöst ockrande på dess godtro — den judiska söndringsmakten, finansaristokratien och dess agenter vid ledningen av "idépartierna", och det folkförvillande upplysningsväsendet. Här är det som vi i dag hava *den verkliga folkfienden*, igentemot vilken tiden nu är inne att över hela linjen vrida om kampfronten. Leken med de godtrogna svenskarna kan ha pågått länge nog. Det är på sin plats, att de svenskssinnade i landet inför de stundande valen gör verklighetsläget på denna punkt fullt klart för sig och därefter även inriktar sitt valarbete!

PRESSKONSERTEN

Den Örneska näringspolitiken får skarpa mothugg.

Den judiska storfinansens allra mest lysande "socialistiska" koryfé hr generaldirektören Anders Örne, hade häromdagen åter ett tillfälle att inför ett "auktoritativt" forum, den i Stockholm församlade interparlamentariska konferensen, utveckla sin underbara uppfattning om vårt lands ekonomiska förhållanden. "Denna går som vi veta ut på att Sverige nu också skall ekonomiskt avrusta, slopa allt näringsskydd och ädelsinnat ställa sig i spetsen som den stora föregångarenationen — i den internationella välfärdens intresse! Högstdensamme behöver ju aldrig besvära sig med någon oro för eget vidkommande beträffande de praktiska resultaten av de välfärdsteorier, han på uppdrag av de Högre Makter utlägger, ty i sin ställning som utomordentligt redaksp för dessa samma vet han sig ju alltid ha sitt rätt väl på det torra. Om hundratusentals arbetare tvingas emigrera till länder, vilkas klimat de kanske ej alls tåla, om den svenskä ekonomien totalt spolieras genom det rekommenderade nedläggandet av svenskt näringsliv, vad komme väl sådant en högtsträvande ande som hr "frihetsgeneralen" vid!

Nya Dagligt Allehanda förehåller i en ledande artikel, "Feta fraser — dålig fosterlandskärlek", den hälde "socialistiske" frihetskämpen hans något lättsinniga sätt att handskas med Sveriges vitala intressen. Tidningen skriver:

Hr Anders Örnes tal i går på interparlamentariska konferensen är ett skolexempel på den svenska vänsterns, enkannerligen socialdemokraternas, befängda metod att tillämpa sin marxistiska "idealism". Det borde väl vara solklart, att ett litet land som Sverige, vilket är brinnande av iver för fredens, rättfärdighetens och den europeiska samverkans sak, icke kan gagna denna sak bättre än genom att sträva att behålla sig självt vid så god vigör, i så god "form" som möjligt för att göra sitt inflytande gällande. Ett slaget, förtrampat och utmattat Sverige skulle kunna göra litet eller intet för att främja den civiliserade världens höga mål.

Men herrar socialdemokraters "idealism" går först och sist ut på att Sverige skall "gå före"; och de hysa en lika fast som mystisk tro på, att ett sådant offer skulle lända till vår och mänsklighetens räddning. Hr Örne kräver, att vi icke skola bry oss det bittersta om andra länders praktiska handelspolitik, däremot skola vi eventuellt ensamma praktiskt tillämpa "besluten på Nationernas förbunds ekonomiska konferens i Genève". För hr Örne är detta problem lätt och lekande som en dans. Vi skola bara avskaffa skyddstullarna för våra olika näringar. Det föresvävar honom visserligen att en sådan åtgärd egentligen borde kräva ömsesidighet från utlandets sida, men detta är för honom en cura posterior, som låter sig arrangera "relativt lätt".

"De livsdugliga tankarna måste segra", förkunnar hr Örne patetiskt, men obekymrad om att dessa "livsdugliga tankar" i tillämpningen skulle taga livet av hans eget fosterlands näringsliv. Karaktäristiskt är, att hr Örnes i molnen seglande ekonomiska idealism bemöttes av representanter för Danmark och Norge, dessa två grannländer, dem förstockade frihandelsdogmatiker av hr Örnes cert så ofta bruka framhålla som föregångsländer för ett i sin protektionism "efterblivet och reaktionärt" Sverige. Hr Schovelin från Köpenhamn framhöll i ett lika briljant som av respekt för verkligheten inspirerat anförande, huru betydelselösa i grunden den ekonomiska världskonferensens beslut visat sig vara för de stora ländernas handelspolitik. Alla länder stå bugande vid tröskeln till den nya tiden, dit konferensen inbjuder, och säga artigt till vänner och bekanta: "Efter er min herre." Man bör akta sig för att hoppas någonting av konferensbeslut, som flertalet makter aldrig hyst en tanke på att tillämpa. — Direktör W. Blakstad, Norge, hänvisade på, att vi nu ej kunna låta våra arbetslösa utvandra. Vi måste behålla dem hemma och föda dem i egna länder. Därav uppstår oundvikligt nödvändigheten att skaffa dem arbetstillfällen, även om produkterna av en tullskyddad hemindustri skulle bli dyrare än importerade varor, sedan tullskyddet raserats. Tal. varnade för att de nordiska länderna skulle gå i spetsen när det gäller tullnedsättningar.

Hr Örne lät naturligtvis ej övertyga sig. Han torde dock väl känna till, huru noga de olika länderna i Europa äro om att bevara sina hemmamarknader mot utländsk import. Det är honom ej ens okänt att själva det principiella frihandelslandet England begagnar sig av synnerligen effektiva metoder för utestängande av främmande konkurrens...

Det är ju klart, att när ett så rikt land som England icke anser sig ha råd att följa Genève-konferensens ekonomiska föreskrifter, så har ett fattigare land som Sverige ännu mindre råd därtill. Men hr Örne och med honom liktänkande synes å de feta fraserna finna ersättning nog för den skada, som deras ekonomiska politik redan vållat och alltjämt vållar Sveriges näringsliv.

Det är efter en likartad metod som socialdemokratiet och försvarslagstiftning bedrives av svenska vänstermän. Den är det djupt likgiltigt — av allt att döma — om Sveriges vitala intressen offras, bara de stora, ännu så länge ty värr i molnen svävande världsfrälsande principerna tillämpas. Märkligt är emellertid, att just sådana svenska politiker, som vilja giva hela världen broderskyssen, äro i hög grad misstänksamma — i många fall rent av fanatiskt fientligt stämda — mot egna landsmän, som mena, att vi först måste se till att Sverige bäver dugligt och kraftigt på det att det sedan må kunna göra sin insats i världsförbättringen.

Den som så med hull och hår försvurit sig till det judiska finanskapitalet och dess strävanden på vårt folks ekonomiska utarmning som hr "generaldirektören" Anders Örne (själv med all sannolikhet av judisk härstamning), låter naturligtvis icke imponera på sig av vare sig sak- och förnuftsskäl eller hänsyn till inträdande arbetslöshet och folkmisär. Där är "idealen" allt!

Nya Norrland säger sanningen om republiken.

Det av hr Engberg et consortes nyligen gjorda försöket att aktualisera kravet på republiks införande i Sverige tyckes ej ha rönt något mera entusiastiskt mottagande ens på det egna hållet, vilket ju är fatalt för vederbörande "reformhjältar". Gång på gång stöter man på patrull. Hur är det, är auktoriteten och förtroendet hos massorna förverkade? Det kommer, om det fortsätter på detta vis et, att till slut bli besvärligt med "reform arbetet" för vederbörande. När hrr Engberg och Möller för ett år sedan hade sitt stora möte i Stockholm för att animera arbetarna för kyrkans avskaffande, fingo de som man erinre sig av dessa nog så bestämda svar på sina förslag och nödgades så tämligen skokörade dra sig tillbaka med "reform-projektet" i fickan.

Bland uttalanden i republikfrågan, som i dessa dagar gjorts i dagspressen, fäster man sig vid ett av redaktören Ivar Vennerström i *Nya Norrland* (s.), som framhåller, att republiken i och för sig icke är en ideel form för en demokratisk samhällsordning. Uttalandet i N. N. vittnar om en ärlig vilja hos författaren att gå problemet, på djupet och se saken sådan den i verkligheten är, och skiljer han sig härutinnan på ett förtjänstfullt sätt från de demagogiska frashjältarna i Socialdemokraten, som icke tyckas ha någon vidare hög tanke om Sveriges arbetares goda omdöme. I den nämnda artikeln pekas bl. a. på de stora förberedelserna till amerikanska republikens presidentval:

Mitt emot Centralstationen ligger

Hotel Terminus

STOCKHOLM

80 komfortabla, nyreparerade rum jämte toalettrum, försedda med rinnande kallt och varmt vatten

Enkelrum från Kr. 5:—
Dubbelrum från Kr. 10:—
Intim matsal, lilse- och frisörsalong

Telegramadress: TERMINUS
Tel. och postadress: Hotel Terminus

Nyligen har i Förenta staterna det republikanska partiet under öronbedövande spektakel korat sin presidentkandidat, och nu i dagarna håller det demokratiska partiet på med samma procedur. Vad som där sker är icke någon upplyftande manifestation av demokratin, av folkviljan; de breda arbetande folklagren stå utanför. Det är bossarna, roffarna, kapitalistintressena, som slåss om rovet. Oerhörda kapital sättas in å ömse sidor med avsikt att sedermera inhösta rik valuta för insatsen. Arméer av hungriga existenser stå beredda att kasta sig över de fetaste bitarna. Och hur det än går blir den valde statschefen ett fullödigt uttryck för storkapitalismen, beredd att med hela sin makt och myndighet, långt större än någon konungs, gå in för dess intressen. Och bakom hans rygg skymta härskaror av kapitalistiskt intresserade limbetsmän av högre och lägre dignitet. För en ärligt demokratisk människa är synen föga värdig, den är närmast ovärdig.

Den tyska formen, där presidenten visserligen väljes direkt som i Förenta staterna men har mycket ringa makt, härmast påminnande om en konstitutionell konungs, är ur demokratisk synpunkt avgjort att föredraga. Frankrike erbjuder en annan republikansk statsform, där presidenten väljes indirekt genom en parlamentarisk valförsamling och hans maktbefogenhet är relativt obetydlig. Och ännu en annan form erbjuder den gamla bondedemokratiska staten Schweiz, där presidenten strängt taget icke är något annat än en vanlig, enkel ordförande i ett kollegium.

Nya Norrlands framställning av republikanska sammanfaller särskilt vad beträffar Förenta Staterna rätt så väl med den bild därav, som i denna tidning lämnats. De av författaren berörda avigsidorna torde emellertid säkert vara tillfinnandes jämväl inom de europeiska republikerna, om också ej i samma höga, märkbara grad som i den amerikanska. De franska statsfinansernas eländiga läge vittna ju tillräckligt om systemets "ändamålsenlighet" för Frankrikes vidkommande. Socialdemokraten citerar, påtagligen generat, uttalander i Nya Norrland, menande, att "det alltså för en övertygad republikan finnes många republikanska statsformer att reflektera på". För sin del upplyser dock tidningen ej, vilken av de många som ur arbetaresynpunkt är den mest idealiska, men man har skäl anta, att koryféerna i det ledande "socialistiska" bladet (som tydligen för syns skull då och då träta en liten smula med israeliterna) mest sympatisera med den i "det fria Frankrike", ty där knussias icke på slantarna. Statsskulden i detta land är ju nu uppe i åtskilliga hundra miljarder francs. Otaliga politiker ha i Frankrike under årens lopp tjänat sina miljonärsporrar såsom politiker.

Revolutions-Israels «studiereser» för barn till Sovjetlandet

har mötts av skarpa protester i olika tidningar ute i landet, som börja uppställa den frågan, hur det egentligen numera är ställt med våra ansvariga myndigheters förmåga att bevaka de svenska revolutionära omstörtningsträvandena. *Östergötlands Dagblad* (h.) skriver:

Tilltaget framträder i all dess skärande galghumor, när man av autentiska skildringar i den officiella ryska pressen vet hur det står till med "barnavården" i Sovjetriket, och att hudratusentals barn i Rysslands städer strövа omkring som förvildade hundar, som livnära sig med avskräde ur soptunnorna och bland vilka många äro behäftade med könssjukdomar. — Man har i pressen skämtat med hr Kilboms senaste påfund. Och visst kan det synas löjeväckande. Men saken har en djupt allvarlig sida. Låt vara att den kommunistiska agitationen bland barnen inte kan nå så värst många procent

(Forts. å sid 5.)

Kooperationen

hade aldrig behövt uppstå om affärsmännen räknat med så låg, handelsvinst som

Herrekiperingen CIVIL

55 Birgerjarlsgatan 55

Stockholm.

PÅ UTKIK

Den kristna mänsklighetens gudabe stämda öde, enligt Talmud.

Vår bild härovan ger en föreställning om det ljuva öde "Guds utvalda" folk tillämnar hela den övriga mänskligheten. I judarnas "heliga" religions- och lagbok "Talmud" heter det: "Gud låt ett större välbehag vederfaras judarna än änglarna — och djurens säd är likasom främlingarnas d. v. s. deras, som icke höra till judarna". Den framstående forskaren på det judiska religionslärogebitet A. Pontigny säger, att enligt bestämmelserna i Talmud skola de kristna fullständigt utrotas av judarna. Prudhon yttrar: "Allt judarnas görande och låtande, gentemot de kristna kan betecknas såsom en Talmuds hämnd mot evangeliet."

Se vi till händelserna i den tid, vari vi leva, måste vi erkänna, att de här omnämnda strävandena från "Guds utvalda" sida att utrota alla de "otrogna" folken förvisso bedrivas med omisskännlig energi och övertygelsetrohet. Under det av judekapitalet igångsatta, finansierade och ledda världskriget förpassades något 10-tal miljoner "otrogna" till en annan värld, och antalet under den judiska bolsjevikrevolutionen i Ryssland dödade rör sig såsom här tidigare framhållits om en siffra på 10 miljoner. — Så nog göra "Guds utvalda" i vår tid vad de kunna för att bringa sin gamla "världshärskardröm" i verkställighet. — Även i fredens hägn arbetas som vi veta på alla linjer av all kraft för det stora målet gojimfolkens utrotande bl. a. genom intensiv propaganda för "barnlös kärlek", fosterfördrivning o dyl. för den svenska nationalekonomiens systematiska förstörelse och det produktiva näringslivets nedläggande, för främjande av arbetslöshet till möjliggörande av ökad statsskuldsättning till judefinansen samt utvandring av arbetslösa svenskar och en ständigt ökad invandring av judar.

Parlamentarikernas kamp mot valtröttheten.

Det regerande Israel har som vi veta ett jämnt arbete med att någotsånär upprätthålla intresset bland valmännen för sitt illusiva politiska system här i landet. Det är kantänka något genant för Vederbörande, att sedan man väl en gång lyckats genomdriva det "brinnande" "folkliga" kravet på allmän och lika rösträtt, nödgas konstatera en alltmer omkring sig gripande politisk olust — valtröttheit. Svenska folket har ju nämligen redan hunnit se tillräckligt av den "demokratiska" härlighet, varmed det så generöst hugnats, för att förstå dess rätta väsen. Man har ju inom politiska kretsar också redan på allvar börjat diskutera spörsmålet om valplikt, och utesluttet är visst icke, att vi en dag få bevittna spektakletts utveckling till en rättshistoria av vidaste omfattning, där de tredskande d. v. s. "de valtrötta", de, som ej vilja deltaga i skådespelet, dömas både till böter och fängelse.

Statsmakten har i alla fall ansett, att något måste göras för att råda bot på den ledsamma valtröttheten, som verkar högst osympatisk för de ideellt lagda "idépartierna" och deras ledare-koryféers aspirationer till makten och härligheten, framförallt de ljuvliga taburetterna. Men Israel självt har ej längre någon misskund med de "utlevade" partierna, dess kärlek och hopp slå som vi veta numera framför allt till Moskva — bolsjevismen, som skall göra slut på hela eländet. Inom partikretsar ser man dock saken såsom nämnt en smula annorlunda. Förra året tillkom även en särskild institution med uppgift att råda bot mot det onda — de s. k. valagstiftningssakkunniga, vilka ju blevo f. d. ministern David Bergström, riksdagsman G. H. Andersson i Rasjön och t. f. hovrättsfiskalen B. Hagström. Dessa "sakkunniga" ha nu ingivit sitt betänkande om "åtgärder till befrämjande av livligare valdeltagande". "Valsakkunniga" föreslå till avhjälpande av den olyckliga valtrötthetens, att andrakammarvalen skulle förrättas, icke blott på en söndag, utan jämväl på lördagen närmast före, varvid dock valet under lördagen endast skulle pågå några timmar på eftermiddagen.

Herrar "vallagstiftningssakkunniga" — sakkunskapen tar sig allt underbarare former! — tro sig med sitt förslag till ändring av vallagen ha löst det besvärliga "valträtthetsproblemet". Deras tro vittnar utan tvivel om en mycket stor tro i enfald. Det ouda låter sig minsann icke bringas ur världen med mindre man går lös mot dess rot. Med kvacksalvande och skenåtgärder botas ej någon allvarlig åkomma, allra minst den det här är fråga om — men väl kan man därmed möjligen tillsvidare nödtorftigt bevara skenet.

Israels egen "teologie" professor välsignande "den gode husfadern".

Att vår utomordentlige statsman och politiker hr Per Albin Hansson är en man efter deras inom Israel sinne, som numera ordna med svenska folkets öden, visste man väl förut. Han hör kantänka till de upphöjda "demokratiska" andar, som låta resonera med sig — böja sig för s. k. förnuftsskäl, varom ju hans hittillsvarande stolta karriär gett så många och vältaliga prov. Det var heller inte utan skäl, som det Bonnierska hyorganet D. N. i början av detta år ryckte in såsom det gjorde till hans förhärligande i egenskap av "mannen som skall göra't" — den blivande "gode husfadern" i "det svenska folkhemmet". Men eftechand luggade sig de entusiastiska herrarna i det illustra bladet en smula i sin celebrerareverksamhet — det är ju så många faktorer man måste ta hänsyn till, det kan ha sina sidor att alltför öppet demonstrera de inre intima förbindelserna mellan Demokratiens Överbefälhavare här i landet, juden Karl Otto Bonnier och hr generaladjutanten-anföraren för de "socialistiska" kampskarorna, hr Per Albin Hansson. Inte heller demokratien kan undgå att ägna viss uppmärksamhet åt de s. k. taktiska synpunkterna.

I dagarna har nu också Israels skinnande liberal-teologiska ljus nere i Göteborg, professorn-redaktören Torgny Segerstedt ryckt in till diktatorns in spe, "den gode husfaderns" lovprisande. Hr S. har åter en gång svingat sig ned från Olympens höjder, där han som vi veta i vardagslag brottas med de väldiga problem, som äro genierna förbehållna och där han så vältaligt filosoferar över rymdens gudomliga tomhet och alltings oändliga meningslöshet. I en s. k. spirituell artikel ger han uttryck för sin utomordentliga tillfredsställelse över att Per Albin visar tecken till att utveckla sig i den rätta riktningen — till en äkta relativitetstänkare och -politiker.

"Det socialdemokratiska partiets nu korade och smorde ledare har för någon tid sedan uttalat", skriver prof. S., "att han icke höll före, att det socialistiska samhällsskick som han nu stretade hän emot, vore något slutgiltigt. Det skulle, tänkte han sig, i sin ordning lämna rum för något annat". I själva den socialistiska renlärighetens värld har, framhåller prof. S. vidare, "den historiska relativitetens idé" dumpit ned — denna relativistiska tanke som är "den historiska forskningens rättmätiga barn"... "Bestående blir endast lagen om den starkares seger . . . Historiens lagar känna lika litet någon hänsyn som nathrens. I den grunden äro de förrn endast en aspekt av de senare."

"Teologie" professor Segerstedt är tydligen icke mindre äkta marxist än "den gode husfadern" själv, Israel månde fröjdas i sin själ! En mera naturalistisk bekännelse — "historiens lagar äro endast en aspekt av naturens" — har väl knappast tidigare gjorts av teologie professor. Denne har nu efter sin lilla visit mere bland oss ödmjuga åter svingat sig upp till Olympens krön, varifrån han fortsätter sina storslagna forskningar över världsintighet.

"Skalliga råttor."

Lätta ledarefärfattaren i Allehanda gisslar i en artikel "Gnagande och flygande" vårn nutida "socialistiska" politikers mycket underliga sätt att realisera sina universella välfärdsteorier.

"Man underkänner alla det borgerliga samhällets bärande principer, men älvas glupskt efter att få väl ävlönade platser i samma förkastliga samhälle", skrattar den elake författaren: "Man avskyr och fördömer högt krig mellan folken, och man rekommenderar varmt fredlig och rättslig skiljedom framför maktstriderna. Men inom eget land är man fremetisk anhängare av klasskampen, skulle denna än bliva driven så långt, att det egna samhället därigenom hotades med undergång och man tolererar på inga villkor laglig skiljedom i rättstvister mellan företagare och arbetare. Man ogillar överväld och blodsutgjutelse, men man aktar sig noga från att mönstra ut ur sina egna led dem som taga främmande judaspengar för att förråda sitt land åt väldet och terrorismen. Skulle resultatet bliva olycka och elände, ja då tvär man sina händer — själv har man alltid velat fred och lycka åt alla. Man ropar: "Ned med konungadömet, leve republiken!" Men eftersom kungadömet är bra att ha, när man vill fram till taburetterna — och det vill man alltid — så bugar man sig sju resor för kungen vid högtidliga tillfällen. Man tjänar med pudeltrohet kapitalet, så länge man kan ha nytta därav, men samtidigt är man å menige mans vägnar kapitalets svurne fiende.

En fransk kollega liknar herrar socialdemokrater vid läderlappar, som förefalla att varken vara fåglar eller däggdjur.

Je suis oiseau, voyez mes ailes,
Je suis souris, vivent les rats!
Det vill säga:
Fågel är jag, se mina vingar,
Råtta är jag, hurra för mössl

Hemligheten med denna dubbelhet är den, att man vill alla människor så väl, så väl, bara de hava den rätta tron. Man är tvungen att bekämpa borgarna, ty varför gå inte borgarna in i partiet och låta organisera sig, när detta bara är till deras eget bästa? Man har inga fördomar emot miljonärer, om blott dessa ha den rätta tron? I Frankrike är miljonären Léon Blum socialdemokratiens ledare, och här i landet var en tid en miljonär i Djursholm ett bland partiets klart skinande ljus. Miljonären Aschberg, som, om vi ska vara uppriktiga, skojat litet både med proletärer och kapitalister, var god vän med själva Branting och hade hr Herman Lindqvist m. fl. framstående partikamrater till medarbetare under långa tider här i Stockholm...

Fransmännen äro elaka, när de kalla sossarna för chauvésouris, vilket ordagrant betyder skalliga råttor och är namnet på nattliga djur. Våra sossar arbeta på ljusa dagen... Huru öppet inför allas ögon flyger inte hr Artur Engberg med olivblad under vingen mellan borgare och bolsjeviker, mellan Eliel Löfgren och Kopp!"

Herrar interparlamentariker på kongress i huvudstaden.

Nordens parlamentariker ha varit samlade till sitt "18:e interparlamentariska delegerademéte", vilket Stockholm haft den äran få agera värd för. Det förnämliga mötet gick av stapeln i riksdagens första kammares plenisal, alltså i en fullt värdig miljö. Bland glansnumren från mötet var naturligtvis också ett stort anförande av vår illustre "frihetsgeneral" hr Anders Örne, som efter känt recept utlade de internationella judebankirernas "antibarriärprogram" och så mycket hans lungor höllo rekommenderade "de ekonomiska världskonferensernas" program till åstadkommande av "ett allmänt förbättrat ekonomiskt världsläge" (d. v. s. ur "egendomsfolkets" synpunkt).

Som ordförande vid kongressen fungerade ordföranden i den svenska gruppen ledamoten av riksdagens första kammare, kabinettskammarherren E. Hallin, en av högerns främste koryféer, vars ställning som politiker torde få anses så mycket betydelsefullare i betraktande av hans familjerelationer med den internationella judiska världsfinansen. Kabinettskammarherre Hallin, vars bild vi härovan återgiva, är nämligen gift med dottern till den store tyske judebankiren Mendelsohn-Bartoldy, som i Tyskland spelat en så stor roll bl. a. som deltagare i finansieringen av olika politiska regimer därstädes från senare tid, varjämte han lär ha deltagit i finansieringen av de stora revolutionerna i Tyskland.

I den provokatoriska nykterhetspolitikens hägn.

Vid tullvisitation av finska ångfartyget Tornea, som anlänt från Helsingfors till Stockholm, ha tullmännen i slagen tid de båda kolboxarna lyckats anträffa 49 st. enhterdamejeaner tyllda med exportsprit. — Vid företagen kroppsvisitation av en dam, som anlänt till Stockholm med en av Finlandsbåtarna, gjordes ett "finare fynd", i det att damen ifråga betanns utrustad med ett för cigarettsmuggling speciellt förfärdigat bälte, som hon bar närmast kroppen. Bältet innehöll flera hundra cigaretter. Damen hade en liten gosse, icke stort mer än årsgammal med sig, och även denne bar ett liknande bälte, lyllt med cigaretter, på sig. — Ombord a svenska ångaren Inland överraskade "spritsnokarna" skeppskocken som bäst i färd med att baka bröd. Han hade ett stort bakfråg framme, tyllt med deg, som stod och jäste. Men "spritsnokarna", som ana sprit även på de mest omojliga ställen, ägnade en stunds uppmärksamhet åt fråget och gjorde ett par stickprov i degen. Denna visade sig därvid förutom vanliga förädingredienser innehålla en 10-liters dunk, fylld med sprit. Kocken fick behålla degen, medan spritdunken beslagtogs.

Högsta domstolen har fastställt radhusrättens utslag mot köpmannen Oscar Fredrik Bergström i Stockholm, som dömts till 4 månaders tängelse för sina olaga spritaffärer. Bergström hade som bekant bedrivit rening av ett slags motorsprit i syfte att försälja den renade spriten. Han skall nu utge tillverkningsskatt med 221 kr., varjämte apparatutrustningen förklarats förverkad.

I Stockholms Gamla Stan utspelades förra lördagen ett "animerat" slagsmål i Skeppar Carls gränd mellan tvenne mansspersoner, som "förfriskat sig" med exportsprit. Uppträdet slutade med att den ene av de båda kämparna, hamnarbetaren Gustav Emanuel Högberg, blev slagen sanslös, så att han måste föras till Sabbatsbergs sjukhus, där han nu vardas. Den som utdelat slaget, snickaren Johan Källander anhölls av polisen. Orsaken till slagsmalet var oenighet rörande en kvantitet sprit som de båda männen delat.

Sann israelitisk blygsamhet.

De stora huvudstadstidningarna ha i dessa dagar haft publicerade utdrag ur taxeringarna för 1927. Bland de större inkomsttagarna märktes också aktiebolaget Dagens Nyheter med en taxerad inkomst av 746,740 kr. Som en kuriositet kan omnämnas, att tidningen Dagens Nyheter vid publicerandet av de höga inkomstsiffrorna naturligtvis räkade tappa bort sin egen vinst. Vinstsiffran har man givetvis i och för sig intet emot men det kan ju vara onödigt att låta folk veta, hur lukrativ den "demokratiska" upplysningsverksamheten i vår tid ställer sig.

En den judiska världsfinansens förgrundsfigur i Tyskland.

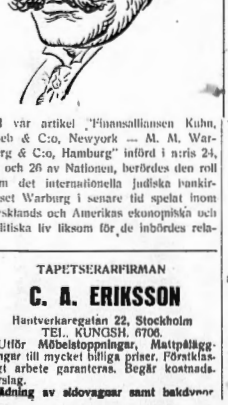

I vår artikel "Finansalliansen Kuhn, Loeb & C:o, Newyork — M. M. Warburg & C:o, Hamburg" införd i nris 24, 25 och 26 av Nationen, berördes den roll som det internationella judiska bankirhuset Warburg i senare tid spelat inom Tyskslands och Amerikas ekonopniska och politiska liv liksom för de inbördes relationerna de nämnda staterna emellan. Det judiska miljardär- och bankirhuset Warburg i Hamburg hörde under världskriget till dem i Tyskland, som hade avgörandet rörande händelseutvecklingen i sin hand. Husets tyska representanter stodo också hela tiden i livligaste samarbete med dess amerikanska och utövade i själva verket i egenskap av "sakkunniga" någon slags funktion såsom Tysklands politisk-finansiella överkontrollant — naturligtvis för Judas räkning.

Vår bild härovan visar bankiren Felix Warburg, Hamburg, vilken vid sidan av juden Rathenau såsom främste "sakkunnig" å Tysklands vägnar deltog i fredsförhandlingarna i Versailles. Han är delägare i såväl den kända judiska bankirfirman Kuhn, Loeb Co. i Newyork som den judiska Hamburgerfirman Max Moritz Warburg & Co. Felix Warburg är såsom tidigare här omnämnts svärson till den år 1919 döde judiske storfinansieren, seniorchef för firman Kuhn, Loeb & Co., Jacob Schiff, vilken i sitt eftermäle av judepressen prisades såsom den där svingat sin gyllene spira över alla jordens länder samt vidare därför, att han med tsardömets störtande som mål till fördel för sin ras finansierat såväl det japansk-ryska kriget som likaledes den efterföljande första ryska revolutionen (1905) samt slutligen Lenin-Trotskys stora revolution av år 1917. Samma press uttalade samtidigt, att Felix Warburg var Schiffs värdige efterträdare i varje hänseende.

Tillsammans med sin broder doktorn Fritz Warburg torde Felix Warburg ha spelat en avgörande roll vid omintetgörandet av ryske tsarens sista försök att åstadkomma fred år 1916. Det var Fritz, som vid detta tillfälle mera kom att få stå i förgrunden, ehuru naturligtvis ej inför någon större offentlighet. Sommaren 1916 försökte tsaren genom ordföranden (prokuratorn) i heliga synoden Protopopoff, sin starkaste och inflytelserikaste man, iå till stånd en särfred med Tyskland, i vilket syfte han lät utbedja sig ett förtroligt samtal i Stockholm för Protopopoff med en av tyska regeringen dit avsänd förtroendeman. Från tysk sida inställde sig till det begärda förtroliga samtalet i Stockholm juden Fritz Warburg, enligt uppgift plötsligt 24 timmar i förväg ditkallad av tyska sändebudet, judeättlingen von Lucius. För tsaren, som endast räknade med en verklig dödsfiende: judendomen under ledning av Schiff och hans medhjälpare, måste ju Tysklands val av underhandlare vid den hemliga förtroliga konferensen ha verkat som en ren kalldusch. Att tyska riket vid ett så belysdelsefullt samtal som det ifrågavarande låte sig representera av en medlem av bankirhuset Warburg, kunde ej av Protopopoff och tsaren tydas annorlunda än att också Tyskland redan helt behärskades av den judiska storfinansen och att ingen utsikt till fred förefunnes. Att detta samtal i själva verket blev inledningen till tsardömets störtande, betygas av nedanstående utdrag ur brev från brodern till innehavaren av firman Max Moritz Warburg i Hamburg, professor Abraham Moritz Warburg i Hamburg, Heiligstrasse 114, brevet daterat den 1 november 1917 och ställt till en doktor H. i Bremen samt företett inför rätten vid den uppseendeväckande Pritsch—Warburgska rättegången:

"Kære H.

Angående det berörda samtal, som min broder Fritz hade med Protopopoff, får ingenting yppas i krigstid. Detta veta de svinen. Men säkert är, att Protopopoff i enlighet med innebörden av samtalet har framlagt fredstankar och fredsförslag för min broder. Jag tror mig icke ga för långt, om jag påstår, att detta samtal var den språngpatron, som förelnledde det angliserade Ryssland till störtandet av den gamla regimen. Men detta meddelande måste jag be Eder mottaga under den strängaste tystlåtenhetsplikt från Eder sida... En begäran från vår sida, riktad till tidningen eller tidningarna skulle emellertid knappast ha någon påföljd. De tyska ärekränkarne måste först sitta djupare fast i moraset, innan man går dem inpå livet. Vad som förargar mig är blott, att de samvetslösaste, dummaste och farligaste tidningsmännen vägra ge sig ut som fosterlandsparti. Och detta, utan att i Luthers jubileumsår en riktig tysk man finnes, som vågar skriva boken om tidningsmannens fria ande mot kapitalismen till höger och vänster...

Warburg."

Man förvånar sig knappast mycket över, att det gick Tyskland såsom det gick, då kejsaren i sin otroliga enfald politiskt så fullständigt anförtrodde sig åt judarna!

Varje antisemit bör läsa,
H. Krebs och *O. Prager:*
Världsfronten
mot Juda, pris 2: —, erhålles genom beställning hos Eder närmaste bokhandel eller mot postförskott direkt från
Förlag: E. P. HOLMVALL, Stockholm,
Tomtebogatan 3 A, 1 tr.

DANSK NATIONALT TIDSSKRIFT
KØBENHAVN F.
Selvstændigt - uafhængigt - antisemitisk
Helaar Kr. 5: —, Halvaar Kr. 2: 75.

NATIONALT TIDSSKRIFT
Keysersgt. 1, OSLO
Eneste antisemitiske publikation,
Utkommer maanedlig
Pris til Sverige kr. 6: 20.

TAPETSERARFIRMAN
C. A. ERIKSSON
Hantverksregatan 22, Stockholm
TEL. KUNGSH. 6706.
Utför Möbelstoppningar, Mattpåläggningar till mycket billiga priser. Förstklassigt arbete garanteras. Begär kostnads. förslag.
Klädning av sidovagnar samt bakdvnor

Cant Peter
Pahlsson's Choklader
Högsta kvalitet

Bela Kuns dom blev — utvisning till Sovjetlandet!

Rättegången i Wien mot f. röde diktatorn i Ungern, bolsjevikjuden-massmördaren Bela Kun, blev som man kunde förvänta en ren fars. Judedömets faktiska maktställning i det nutida Österrike gjorde ju varje tanke på ett allvarligt rättsligt-moraliskt förlarande mot ett sådant utsökt exemplar av det "utvalda" folket som Bela Kun fullkomligt otänkbart. Sedan justitiedepartementet beredvilligast beslutat att Bela Kun icke skulle utlämnas till Ungern, gick den stora rättegångskomedien av stapeln. Bela Kun, som naturligtvis på förhand väl visste, att intet här skulle komma att krökas på hans smorda huvud, nekade sig under förhandlingarna heller icke nöjet att diskutera och skämta en hel del med domstolsordföranden ävensom naturligtvis att driva propaganda för den "proletära" världsrevolutionen. När domslaget slutligen föll, lydde det på — 3 månaders fängelse (varav de tvenne månader redan avsuttits) samt utvisning ur landet för det Bela Kun trots förbud upprätt under falskt namn.

Ett bättre straff hade ju Bela Kun ej kunnat önska sig än — utvisning till Sovjet-Ryssland! Myndigheterna äro som vi se också i Österrike älskvärda så det förslår mot det "heliga" Israels barn.

Gotlands fornsal utvidgad med två nya avdelningar.

Gotlands fornsal har i dagarna öppnat två helt nya avdelningar och inleder därmed en ny epok i sin tillvaro. Förra lördagen visades de nya avdelningarna för ett antal inbjudna, som därvid kunde konstatera att fornsalen kommer att inta en tämligen enastående ställning bland landets provinsmuseer. Den ena avdelningen utgöres av ett geologiskt-paleontologiskt museum, som ordnats av professor Munthe. Där finnas en mängd intressanta saker, som visa Gotlands geologiska och paleontologiska utvecklingshistoria.

Samtidigt med avdelningarnas öppnande har i fornsalen öppnats en utställning av de mycket omtalade Korsbetningsfynden, vilka tidigare i år varit utställda i Statens historiska museum.

Skohandlarna i härnad mot de bedrägliga företeelserna inom branschen.

Vid Sveriges skomakeriidkares och skohandlares rikstörbunds årskongress, som hålles i Örebro 9—10 juli, komma bl. a. att behandlas tvenne motioner, ingivna av Skånes skomakeriidkares och skohandlares distriktsförening, den ena avseende åtgärder mot oriktig varubeteckning vid tillverkning och försäljning av skodon, den andra åtgärder till förhindrandet av den florerande illojala konkurrensen inom branschen.

Den förstnämnda motionen utmynnar i ett krav på skydd för allmänheten genom stadgande i lag vad rättvisa kräver i fråga om tillverkning och försäljning av skovaror, varigenom enligt motionärernas mening ärligheten skulle belönas och det bedrägliga förfarandet stävjas. I motionen rörande den illojala konkurrensen inom skohandlaryrket framhålles, att åtgärder böra vidtagas för en begränsning av realisationerna och ett stävjande av den i samband därmed osannfärdiga och vilseledande reklamen. Motionärerna åberopa de i Danmark lagstadgade bestämmelserna såsom mönster vid vår lagstiftning och anse, att om dessa bestämmelser bleve lag i Sverige, så skulle nu i mängd förekommande humbugsartade och oärliga realisationer och slutförsäljningar försvinna som genom ett trollslag.

Varför är
Solna Bryggeris PORTER-
DRICKA så allmänt
omtyckt?
Jo, därför
att det tillverkas av bästa råvaror
under fullt sakkunnig ledning.
Ring Hagalund 95
efter en flaska på prov.
Vitaminrikaste måltidsdryck.

Caféet
RIDDAREGATAN 11
(hörnet av Sibyllegatan)
Gott kaffe och väl tempererade maltdrycker. Tidsenliga lokaler
OBS.! Ny regim.

Bolsjevikernas våldsdåd under finska frihetskriget.

(Forts. fr. n:r 26.)

XII.

Ohyggligheterna i Kuvola—Koria mordcentrum.

Kouvóla—Koria trakten var under hela upprorstiden ett sahnskyldigt mordcentrum. Här yerkade en röd avrättningsdomstol, vilken allmänt kallades för "mordkommittén", ehuru den bland de röda gick under det vackra namnet "kamratdomstolen". Det har fastslagits, att här mördats åtminstone inemot fyrahundra personer. Kymmene-bolagets på orten bosatta chefer och tjänstemän voro särskilt föremål för de rödas hat och hämndlystnad. Bortåt ett tjugutal av dem mördades. Den 20 februari avdagatogs Voikka-bruka disponent H. H. J. Norrman och tre arbetsledare, den 25 april Kymmenebolagets biträdande direktör Bertil Gripenberg samt följande tjänstemän i bolaget: hovrättsrådet K. E. Saxén, ingenjörerna W. Lönegren, J. E. Brun och H. W. M. Timgren, kontorschefen G. E. Sandman och prokuristen A. O. Forss samt bromsarsonen V. A. Nissila. Av detta fasansfulla blodsdåd har en av mördarna, sanitetsfältväbeln Johan Edvard Nurminen, vid anställt polisförhör lämnat följande skildring:

En eftermiddag i slutet av april hade kommendanten å Koria, Aret Sundström, från Kouvola, mottagit telefonunderrättelse om att från sistnämnda ort samma dag ett antal fångar skulle sändas till Koria. Sundström hade genast underrättat sagesmannen härom och bett honom komma till stationen för att taga fångarna i betraktande. Vid 6- eller 7-tiden hade sagesmannen även av nyfikenhet begivit sig till stationen och där sett beväpnade rödgardister eskortera åtta fångar från stationen i riktning mot kasernen. Av fångarna hade sagesmannen känt igen ingenjörerna Bruun och Lönegren samt hovrättsrådet Saxén. I eskorten kände han ingen annan än Sundström; de flesta av de omkring 15 männen torde ha tillhört ett Helsingforskompani under befäl av en viss Kokko, vilket kompani vid den tiden var förlagt i Koria. Under Sundströms befäl hade fångarna förts till högvakten, som var inrymd i kasernbyggnaden närmast stationen; och sedan Sundström låst dörren, hade han ställt en man där på vakt. Därpå hade Sundström begivit sig till sin stab och bjudit denna liksom även sagesmannen och andra på starka drycker; pokulerandet hade fortgått åtminstone till inemot klockan nio. Sagesmannen hade för sin del mestadels hållit sig i sitt eget rum, som var beläget ihvid stabens, och där Sundström försett honom med spritdrycker; sålunda hade han icke uppfattat, huruvida man i staben överlagt om fångarnas mordande, men han hade den förnimmelsen, att alla voro ense därom. Sundström och ett par andra stabsmedlemmar gingo ut, och när de återkommit, sade de att platsen var utsedd, varav sagesmannen kommit till den uppfattningen, att de varit ute för att utse en plats, där mordet lämpligen kunde verkställas. Härefter begåvo sig ett par av stabsmedlemmarna direkt till mordplatsen, medan Sundström, sagesmannen och ett par andra medlemmar i staben avhämtade fångarna från högvakten. När de kommo ut på gården, funno de där ett kommando på ungefär femton man, åtminstone delvis desamma, som eskorterat fångarna från stationen. Därefter satte sig alla i rörelse för att under Sundströms befäl marschera längs vägen till stranden av Kymmene älv. Vid uppbrottet från högvakten hade Sundström meddelat fångarna, att de skulle föras till staben för undergående av förhör. Sedan man passerat kasernen, hade ingenjör Bruun anmärkt till Sundström, att det icke torde finnas någon stab i skogen, vartill den senare svarat: Marsch, på bara!" När man kommit vid pass 50 steg från stabsbyggnaden, hade hovrättsrådet Saxén, synbarligen ännu icke levde, ropat: "Skjut och stick inte!", varefter ett par rödgardister skoto honom. Skaran fortsatte därpå sin väg in i skogen i riktning mot älvstranden, och de fångarna, som numera voro blott 7, passerade en liten dalsänka, blevo de på öppna platsen beskjutna såväl av de framför dem väntande männen som av eskorten, med det resultat, att alla stupade, varpå de, som icke genast dött, avlivades medelst bajonettstyng. Hela förrättningen hade tagit endast några minuter i anspråk. Sedan hade de närmast stående plundrat liken på värdeföremål och penningar, varpå Sundström kommenderat: "Nu till rutschbanan!" Detta betydde, att liken skulle kastas i älven utför strandvallen, som på stället i fråga är brant och hög. Vid detta tillfälle hade sagesmannen ensam avlägsnat sig från mordplatsen. Efter 20—30 minuter hade Sundström och staben återvänt till stabsbyggnaden. Sundström hade i sin ficka flera ur och ringar och skänkte även sagesmannen tvenne ur, det ena med svarta, det andra med guldboetter, och desutom en guldring, i det han sade: "Nu gäller det att hålla käft!"

De övriga anklagade påstodo, att även Nurminen burit gevär och skjutit på fångarna, vilket denne dock bestred. På morgonen efter mordet hade Nurminen enligt egen uppgift, tillsammans med några andra, på order av Sundström med båt fört liken från stranden längre ut i älven, varvid Sundström själv kommit till platsen för att leda arbetet.

Den ifrågavarande Nurminen var bördig i Kuusankoski. Om sig själv gav han vid förhöret följande uppgifter. Han hade tillhört röda gardet å Kymmene bruk, besökt "krigsskola" i Helsingfors och efter en tids tjänstgöring vid fronten sänts till Koria för att inöva tvångsmobiliserade rekryter. Statsförbrytelsedomstolen dömde honom i december 1918 för högförräderi till åtta års tukthusstraff, men redan i november 1919 blev han frigiven. Handlingarna utvisa emellertid, att han blott villkorligt försatts på fri fot. På våren samma år inkallades han att fullgöra sin värnplikt i Viborgs vaktbataljon, som senare tilldelades namnet 11. velocipedbataljonen, och efter slutad tjänstgöring kvarstannade han på grund av kontrakt vid samma bataljon som sanitetssergeant. Sedermera tjänstgjorde han i samma egenskap vid 2. fältartilleriregementet och senare som sanitetsfältväbel vid 2. divisionens stab, därifrån han i februari 1923 överflyttades till försvarsministeriet. Medan han inuchade befattning där, blev han av detektiva centralpolisen häktad i Helsingfors på våren samma år.

Huvudtalet döbade Nurminen som delaktig i ovan omtalade mord till döden, vilket straff emellertid på grund av amnestibestämmelserna förvandlades till livstids tukthus. Denna dom stadfästes av högsta domstolen den 8 juli 1924. I sin besvärsskrift till högsta domstolen säger Nurminen: "Som ung, vid 12 års ålder, började jag försörja mig med eget arbete... Jag kom av oförstånd, jag kan säga som barn, in i röda gardet, och den anda, som rådde bland arbetarna på min hemort, var mindre uppfostrande. Detta märkte jag icke då, utan jag trodde mig vara tillsammans med hederliga människor, vilkas syften voro rättmätiga och heliga. Så småningom framträdde dock yttringar av lögn och råhet, vittnande om brist på alla mänskliga känslor. Sedan jag kommit till Koria och under kommando av de s. k. kommendanterna Sundström och Kerttula (från Voikka), märkte jag än tydligare, vilken hänsynslös och brutal anda här rådde. Att motsätta sig dessa råa chefers befallning betydde då den för den, som vågade det. Jag kände ofta, när jag hört S:s och K:s order, att mitt samvete reste sig mot dem, men då jag samtidigt såg, huruhom många mottogo och med glädje fullgjorde dessa befallningar, var det med tanke på mitt livs säkerhet omöjligt för mig att följa mitt samvetes röst, ty S:s och K:s trogna hyste intet medlidande ens med sina kamrater, om kommendanterna så fordrade. Den hemska morddag, då det bland de mördade fanns tre för mig kända personer, kan jag aldrig glömma."

Arbetaren Lehvä meddelade vid förhöret, att han, som i tre års tid tjänstgjort som svensk lednre vid arbetartcentrar och frivilligt anslutit sig till röda gardet, vid det ifrågavarandet mordtillfället varit med blott som "åskådare". Men då en annan anklagad påstod, att Lehvä före avfärden till mordplatsen tagit geväret av en kamrat med orden: "Ge mig ditt gevär, också jag vill en gång försöka!" och att han först bland alla skjutit på fångarna, erkände Lehvä, att så förhöll sig.

De mest upprörande av de i dessa trakter begångna nidingsdåden var måhända det, för vilket Kymmenebolagets verkställande direktör, kommerserådet Gösta Björkenheim, och den i bolagets tjänst anställde unge läkaren Knarlo Iljelt föllo offer. Kommerserådet Björkenheim, som de röda en lång tid hållit i hemarrest, fängslades å Kymmene bruk den 27 april på kvällen och fördes till Kouvola. Doktor Iljelt följde med på egen begäran för att kunna vara Björkenheim till hjälp. Rörande själva mordet framgick vid polisförhöret och inför domstolen följande:

De upproriskas fängelsechef eller fängvaktare i Kouvola, Haime, tidigare arbetare i Kuusankoski, berättade, att arbetarna Saarinen och Laukso, båda från Kymmene bruk, transporterat Björkenheim och Iljelt till Kouvola militsinrättning, där anklagade Haime då befann sig, men efter någon tid åter fört dem bort utan att säga vart. När Saarinen och Laukso senare på natten återvände till militsen, hade den förre berättat för Haime, att de tillsammans skjutit Björkenheim och Iljelt i Koria. Saarinen hade tillagt, att han klappat Björkenheim (liket?) på låret, sägande: "Den kulan förfelade icke sitt mål."

En annan rödgardist berättade, att han tidigt en morgon i slutet av april, då han var i tjänstgöring i Koria kasern, hade vaknat av ljudet från en automobil. Han såg ut genom fönstret och varslade en helt nära stående svart bil, vari förutom chauffören sutto två beväpnade män och bokerat kommerserådet Björkenheim jämte en yngre man. Kort efter bilens ankomst hade stabschefen i Koria Sundström trätt ut från stabens lokal. Sedan han yttrat några ord till de eskorterade männen, begav han sig gående mot järnvägsbron. Härefter hade rödgardisterna befallt fångarna att stiga ur automobilen och, synbarligen på order av Sundström, fört dem åt samma håll varifrån denne gått. Bilen hade stått på kaserngården, intill dess rödgardisterna efter vid pass en halv timme återvänt utan sina fångar och ånyo givit sig i väg.

En rödgardist meddelade vid förhöret, att han jämte två kamrater ifrågavarande natt kl. 12—4 haft vakthållning a Kymmene bro, på Koriasidan. Då hade Aret Sundström kommit till vaktskjulet och meddelat, att två män snart skulle föras till platsen och uppmanat vakterna att låta dem obehindrat passera. Omedelbart därefter hade det kommit 5 eller 6 män, som voro beväpnade så när som på två, av vilka sagesmannen igenkände den ene som kommerserådet Björkenheim. Sedan skaran gått ett stycke längs järnvägsbron, hördes därifrån några skott, vilka sagesmannen antog betyda, att eskorten skjutit Björkenheim och den andra fången. Efter att ha dröjt på bron ett par tiotal minuter, hade de beväpnade männen, återvänt samma väg utan fångar. — Kommerserådet Björkenheims och hans trogna följeslagare doktor Iljelts lik hittades senare i Kymmene älv.

Vid samma tid — synbarligen samma natt — mördades på denna järnvägbro även den i Kymmenebolagets tjänst stående ingenjören Harald F. Heikel jämte ett antal andra ortsbor. Vid rättegången framgick, att kommendanten Sundström lätit till Koria hämta ingenjör Heikel, som redan förut under den röda tiden varit häktad ett flertal gånger. En f. d. rödgardist sedermera sergeant vid 1. fältartilleriregementet (!), meddelade, att han på Sundströms order bott i den kasern, vari Koria stab var förlagd. En kväll i slutet av april hade vittnet vid Koria station sett några fångar. Vid företeende av de mördades porträtt tyckte sig vittnet bland dessa fångar igenkänna ingenjör Heikel. Två vittnen hade sett en arbetare från Kuusankoski eskortera Heikel först till Koria kasern och sedan i riktning mot järnvägsbron, därifrån kort därpå hörts skott. Heikels lik påträffades i Kymmene älv.

(Forts. i nästa n:r.)

Nya gravfynd från Valdemarsslaget.

De nya utgrävningarna vid Korsbetningen i Visby, vilka leda av dr B. Thordeman och den danske arkeologen dr P. Nörlund, ha redan lämnat en del intressanta resultat. Man har bl. a. påträffat en krigargrav, som säkert äger samband med Valdemarsslaget år 1361. I denna grav ligga skeletten hopflätade om varandra. I omedelbar närhet av krigargraven har gjorts ännu ett fynd, även detta utgörande skelett, liggande i en viss ordning och alla väl bibehållna. En av skelettdelarna utgöres av ett skenben, som blivit snett avhugget, tydligen med ett enda kraftigt hugg. Även andra ben visa märken av erhållna skador. En del lik synas vara jordade på Solbergaklostrets kyrkogård. Hittills ha påträffats ett 20-tal skelett jämte en mängd delar av andra skelett.

Dr Thordeman anser det tydligt att massgraven från Valdemarsslaget förlagts på begravningsplatsen till Solberga nunnekloster och att krigarna således fått sin sista viloplats i vigd jord. Man har även funnit ett antal rustningsdelar, bl. a. en ringbrynja av järn. Dr T. framhåller, att gravfyndet är av enastående betydelse för medeltidsforskningen, enär man här har den enda säkra fyndplatsen av detta slag i snart sagt hela världen.

Bolsjevikrevolutionens bakgrund.

Den blodiga omstörtningen i Ryssland — alla tiders största finansiella operation.

Bland alla stora "finansiella operationer" från det judiska världskapitalets sida framstår helt visst bolsjevikrevolutionen i Ryssland 1917 såsom den hittills mest gigantiska. Man har givetvis svårt för att göra sig en föreställning om den verkliga omfattningen och värdet av det storartade kap, som i proletärdiktaturens namn av israeliterna utfördes i de forna zarernas land, där under årtiondena nas lopp rent fabulösa rikedomar av alla slag samlats. I proletärdiktaturens namn skedde det i begynnelsen klingande kantänka benämningen så utomordentligt skön och tilldragande för dem, vilka hade utfört grovarbetet, de proletära massorna, men i dag vet hela Ryssland, att det vackra ordet bara var till för att dölja verkligheten. — Israel väljer alltid folkligt välklingande namn at sina företag, sådana som tilltala massornas skönhetssinne. En dylik läger skyft är som vi veta det numera överallt så populära "statsmonopolet" till främjande av olika sociala och statliga ändamål. Direktör Anderson å Ekebo gav i sitt föredrag för någon månad sedan i Göteborg en lyckad karaktäristik av just "statsmonopolet" sådant vi i vårt svenska spritmonopol fått göra dess bekantskap. Han yttrade därvid bl. a.: "Vid den stora världsutställningen i Paris 1878 hade vederbörande på Marsfältet anordnat något, som kallades "Nationernas gata". Vid första påseendet såg det hela ut som en vanlig gata, endast med den skillnaden, att alla husen voro olika. Om man steg in genom någon av portarna, befanns det emellertid, att vad man först trott vara ett hus i verkligheten endast var en fasad, och där bakom fann man ett vanligt utställningsområde. På enahanda sätt förhåller det sig med våra s. k. "statsmonopol". Utåt ser det ut som en solid byggnad, men om man lyckas tränga sig in genom någon av portarna finner man i verkligheten ingen byggnad utan endast ett helt vanligt judiskt privatgeschäft."

De citerade orden ur dir. A:s karaktäristik av svenska "statsmonopol" såsom rätt och slätt judiska privatgeschäft passar i allra högsta grad in på det upprättade "proletäriket" i Ryssland där Juda bakom den lolkligt tilltalande "proletär-revolutionära" fasaden utfört en i sitt slag enastående spekulation med rent fabulöst vinstkonto. Huvudparten av vad den Ryssland exploaterande judderevolutionära ligan medels sitt berömda verktyg tjekan under revolutionen lagt beslag på av värdesaker i det stora Ryssland har aldrig officiellt redovisats utan för de höga uppdragsgivarnas och ledarnas räkning bragts i säkerhet i utlandet, där under det förflutna årtiondet ett nytt slag av handelsförelse uppstått i de manga judiska affärer i alla större städer, som så gott som enbart handla med guld-, silver och värdesaker av skilda slag, stulna från ryska slott, kyrkor, kloster etc. under den stora bolsjevikrevolutionen. Även Stockholm har vitt lyckliggjort med flera dylika handelsbodar. Enligt officiella sovjetkällor "exproprierades" under åren 1918—1921 från medelklassen samt från borgare- och småkapitalistklassen lösegendom, värdesaker m. m. till ett värde av resp. 523, 319, 200 och 200 miljoner guldrubel eller tillsammans 1243 miljoner guldrubel. — Detta naturligtvis endast en ringa bråkdel av vad i verkligheten "exproprierades" av bolsjevikerna. Det är konstaterat, att en betydande del av de "exproprierade" miljonerna för bolsjevikjudarnas räkning "räddats" över till deras raskamrater, de judiska bankirernas i Amerika och England, kassavalv. "Proletärrepresentanten" Krassin på sin tid mycket omdebatterade efterlämnade privatförmögenhet på något 100-tal miljoner talade ju i sin mån ett mycket tydligt språk.

I sin nyss utkomna bok "Le travail secret des agents bolsjévistes" skildrar förf. A. Rezanov kommunismens verkliga karaktär sålunda: "Kommunismens direkt brottliga karaktär avslöjas genom det faktum, att de ledande handla icke för den stora massans lycka, t. o. m. icke ens om deras pretentioner på lycka äro mycket blygsamma utan för sina personliga fördelar, utan att rygga tillbaka för valet av medlen. Kommunisterna debuterade i Ryssland genom att avskaffa den gamla statsmakten, den naturliga indelningen av samhället i klasser och förknekade rätten att hava privat egendom. Så fort de upprättat sin makt och lagt Ryssland under sitt ok, konstituerade bolsjevikerna "arbetare och bonderegeringen"; denna styrelse är till formen den lumpnaste, vidaste despotism, totalt utan varje spår av frihet, reducerande individen till den absoluta politikens slav. Borgarklassen och de så fåtaliga intellektuella klassen i Ryssland hava mer eller mindre tillintetgjorts under nivelleringens förevändning; i de gamla s. k. privilegierade klassernas ställe höjer sig en ny aristokrati, som alltjämt arbetar på att konsolidera sin ställning, för att kunna tillförsäkra sina efterkommande de förvärvade privilegierna. Denna aristokrati utgöres av Ryska kommunistiska l'artiet (P. C. R.), den verkliga kommunisteliten. Politiska Byråns medlemmar hava alltså skaffat sig ett troget livgarde på 650,000 man förutom de 100,000 ungkommunisterna, vilka jämte Röda armén användas för att exploatera Ryssland 132,000,000 invånare. Sedan kommunisterna "avskaffat privategendomen" hava de koncentrerat i sina händer högst betydande förmögenheter, och eheferna hava blivit fabulöst rika. Bronstein-Trotsky, Kamenev-Rosenfeld, Nachamkes-Steklov, Joffe, Sobelsohn-Radek, Tobelsohn-Krassnotschekov, Peters, Latzis, Unschlicht-Jurowsky (alla judar), Krassin (gift med en judinna), Rakovsky, Krestinsky, m. fl. måste räknas bland Gamla Världens rikaste män. De äga faktiskt Sovjet-Ryssiands industri- och handelstruster", äro ägare av stora jordegendomar, de äga värdeföremål i stort antal, smycken, dyrbara stenar, konstföremål, tavlor, vilka äro värda oerhörda summor. —

Detta slag av "nationalisering" är mera känd bland juristerna under namnet röveri eller stöld. De miljoner människor, som utgöra Ryssiands befolkning, hava på det ena eller andra sättet berövats sin egendom. På samma sätt gynnar Sovjetmakten kommunisternas hopande av rikedomar. En rörande uppmärksamhet ägnar "Sovnarkorm" (folkkommissariernas råd) åt Statspolisens (G. P. U:s) agenter och de specialtrupper, som bilda denna inkvisitionsdomstols garde av "prettorer" — "voiska G. P. U.". G. P. U. innefattar bl. a. även en ekonomiavdelning och ett förvaltande organ för dess ägande företag. Dessa institutioner sörja för medlemmarnas (tjekisterna kallades de tidigare) förmögenhet. Deras kapital tillväxer särskilt vad "exproprierade" jordegendomar och plundrade förmögenheter beträffar; de rekvirerade "värdeföremålen" vid undersökningarna finna däri också sin plats. G. P. U:s ekonomiavdelning sköter distributionen av vivre, beklädnader, utbetalandet av löner och anskaffar även råmateriel åt G. P. U:s olika företag. Denna avdelning disponerar kooperativa företag, nederlag, verkstäder och butiker. G. P. U.-företagens förvaltningsorgan är skyldigt bidraga till förbättrandet av tjekisternas tillvaro på allt sätt. De under husundersökningarna utförda stölderna, utpressningarna, "beslagtagandet" av stora mängder vin, fabrikationen av falska sedlar, smugglingen av diverse varor lämna medel härtill. G. P. U. är för närvarande delägare i vissa handelstruster i Sovjetryssland och i utländska företag, ägare av biografföretag, butiker, restauranter, spelhus, teatrar etc. Ett kinematografiskt företag, som G. P. U. äger i Berlin har under någon tid letts av Maxime Andréeva, gift med författaren Pechlov, mer känd under sitt litterära namn, Maxim Gorki.

Det är således onödigt, att kalla bolsjevikernas förehavanden vid annat än dess rätta namn — röveri, stöld och mord, utan att använda de politiska och sociologiska lexikonens oegentligt förädlade termer."

Måltidsdryck som hälsokur

erhåller man av Frukttsalt-Samaria; det ger en läskande och hälsig kolsyredryck, som piggar upp aptiten och befordrar kinasomsättningen, renar och uppfriskar blodet, befriar magen och tarmarna från otjänliga ämnen, utdriver den skadliga urinsyran, gifter som måste renas bort, varmed underrödiga grundorsaken till dålig hälsa; hela organismen sättes i god form.

Drick därför dagligen Frukttsalt-Samaria. Pris pr fl. kr. 2.50; motsvarar 25 fl. mineralvatten. Erhålles i apotek, hos drog-, färghandl. m. fl.

Cederroths Tekn. Fabr., Stockholm.

KÖP BRÖD FRÅN
W. Gustafsson, Bageri & Konditori
S:t Eriksg. 22 Stockholm Tel. N 18292

Slå ett slag för NATIONEN!

Hjälp oss i arbetet genom att intressera Edra vänner för prenumeration.

Ni får tidningen gratis, om Ni skaffar oss tre prenumeranter.

Begagna tillfället!

Prenumerationskupong.
(Att urklippas och insändas.)

Nedanstående personer prenumerera genom undertecknad å Nationen för år 1928. Prenumerationsavgiften får uttagas genom postförskott hos resp. prenumerant, varefter jag erhåller Nationen gratis under tiden.

Namn: .....
Adress: ..... Helår, halvår, kvartal.
Namn: .....
Adress: ..... Helår, halvår, kvartal.
Namn: .....
Adress: ..... Helår, halvår, kvartal.
(Ej önskad prenumerationstid överstrykes.)

Ovanstående prenumeranter insända av:
Namn: .....
Adress: .....

Prenumerationspris:
10 kr. för helår, 5:25 kr. för halvår, 2:75 kr. för kvartal.

Det är ej namnet, som gjort ringen välkänd, — det är ringen, som gjort namnet välkänt.

Kelly - Springfield

Kostar ej mera än andra ringar.

Högtravande fraser om olika ringmärken äro ej ovanliga — men under det att vackra fjädrar göra vackra fåglar — eller dammvippor, kunna vackra ord ej åstadkomma goda ringar. Har Ni insett den omöjligheten — försök då Kelly-Springfield!

Generalagenter:
HUZELLS
KARLSTAD :-: STOCKHOLM

Gör ett besök på
"Gryfan"
CAFÉ OCH MATSERVERING
25 Lästmakaregatan 25
Telefon 160 83
NY REGIM
Specialité: God och vällagad mat
Lunch o. Supé med allmänt smörgåsbord
Fina Dinémiddagar
A la Carte hela dagen
Billiga priser och trevliga lokaler

A.-B. SKÅNSKA CEMENTGJUTERIET
STOCKHOLM
MARMOR och KALKSTENS
ARBETEN
Till Trappor, Golv, Butiks- och Köksinredningar, Möbler m. m.

PRESSKONSERTEN.

(Forts. fr. sid. 2.)

av det uppväxande släktet, så vet man ju vad rötägg kunna åstadkomma.

Åro våra ansvariga myndigheter oförmögna att skydda svenska barn från det kommunistiska barnaskänderiet, så är det högst på tiden att lagstiftningen ingriper. Men det förefaller som om, åtminstone i fråga om det sistnämnda fallet, våra myndigheter skulle kunna följa exemplet från England. Där planeras också en "studiedelegation" av barn till Sovjet-Ryssland, men myndigheterna sade stopp.

Statsminister Ekman förklarade häromdagen i ett tal helt skrytsamt, att han var den, som ledde utvecklingen i landet. Man förstår av detta hans yttrande, att vad som sker ifråga om Revolutions-Israels här bedrivna djävulska förehavanden till landets omstörtning i blod och folkmaterialets preparerande på alla sätt därför sker med Hans Excellens uttryckliga, goda vilja.

Nästa nummer av Nationen utkommer fred. den 20 juli.

I likhet med under föregående år göres denna samma en veckas uppehåll med Nationens utgivning. Under nästföljande vecka utkommer sålunda icke något nummer av tidningen utan blir nästa utgivningsdag fredagen den 20 juli.

Sovjetrysk framstöt mot Sverige.

Ämnar regeringen tillåta "den vänskapliga visiten"?

Det ohyggliga förtryck som de sovjetjudiska ledarna i storkapitalets sold utöva mot det ryska folket, vars rättigheter ledarna falskeligen utgiva sig för att tillvarataga, hotar att leda till uppror mot tyrannerna. Dessa ansträngs sig nu därför till det yttersta för igångsättandet av ett imperialistiskt krig, som skall avleda uppmärksamheten från det verkliga sakläget i Sovjet-Ryssland och för tillfället möjliggöra en ny terror mot alla arbetare, som genomskådat sovjetregimens verkliga halt. En särskild sammanslutning har ock bildats i Moskva, med syfte att åstadkomma ett imperialistiskt krig. I spetsen för densamma stå, under sovjetkommissariernas höga beskydd och gillande Budjenny, Jakir, Överbefälhavaren i Ukrainas militärdistrikt, Egorov, f. d. kejserlig generalstabsofficer, Petin och Levitjev.

Ryska sovjetrepubliken boppas kunna vinna ett imperialistiskt krig genom att åstadkomma bolsjevikrevolution i det land, mot vilket krig skall förklaras. Man tvekar ännu huruvida man skall anfalla Tyskland eller Sverige. Därför har Sovjet-Ryssland gjort trevare åt båda dessa håll. Till Berlin har sänts f. d. överbefälhavaren i Petersburgsdistriktet, Kork, som skall samarbeta med "de röda frontkämparnas förbund" i Tyskland och närgränsande stater. I Sverige tänker sovjet på annat sätt sondera terrängen. En sovjetryssk slagskeppsesskader, fullsatt av militärt tjeknagenter, medlemmar av kommunistiska ungdomsförbundet, skall avlägga "en vänskaplig visit" i Stockholm för att såsom högsta ryska krigsrådet uttrycka sig "därigenom demonstrera mot att engelska (!) flottan uppträder i Östersjön" — en högst kuriös motivering.

Sverige måste vara på sin vakt. Det är regeringens oavvisliga plikt att ej lämna den ryska eskadern med hela sitt koppel av tjeknagenter och kommunistagitatorer m. m. ombord, tillträde till svenska hamnar!

"Moskvahjälpen" till de svenska gruvarbetarna nu 1 mill. kr.

Centrala fackföreningsrådet i Moskva har enligt vad upplyses beslutit översända ett nytt bidrag till de strejkande svenska gruvarbetarna. En del av medlen skall användas till valagitation. Totalsumman av de hittills till de strejkande i Sverige översända ryska bidragen uppgår nu till omkring 920,000 kr. i svenskt mynt.

Motboksinnehavarnas Riksorganisations Stockholmsstyrelse.

Centralstyrelsen för Sveriges motboksinnehavares riksorganisation, som för omkring ett år sedan bildades på initiativ från Göteborg, har till lokalstyrelse i Stockholm utsett följande personer: stadsdirektören dir. E. Bergvall, byråchef O. N. Bruhn, arkitekt C. K. j. Elméus, handlande B. Holmberg, dir. B. K. Lindberg, överstelöjtnant T. Lundberg, sekr. Ivar Nilsson, byrådir. Axel Oscarsson, f. d. förtroendemannen j. P. Pehrsson, signalreparatör A. O. Törnberg och dir. Sven Wisborg.

Även Göteborg avvecklar den kommunala svingården.

Även i Göteborg, liksom förut i Stockholm, har man nu slopat den kommunala svingården, sedan det visat sig, att den ej kunde drivas med ekonomiskt försvarbart resultat. I sitt förslag om svingårdens nedläggande lämnade renhållningsverkets direktör en del uppgifter till belysande av resultatet av denna kommunala affärsverksamhet, sedan svingården hösten 1918 togs i bruk. Det framgår därav, att förlusten under denna relativt korta period uppgått till icke mindre än 422,000 kr., däri inberäknat ränta och avskrivning.

Kommunismen nu lagligen förbjuden i Kina.

Kinesiska återuppbyggnadsministern Sun Fo — en son till Sun Yat-sen, den kinesiska republikens grundare —, som för närvarande befinner sig på en informationsresa i Europa, har uttalat sig rörande förhållandena i Kina, och särskilt republikens ställning till den kommunistiska rörelsen. Sun Fo framhöll, att Kuomintang-ärmens militära ledare och Skansis guvernör äro fullkomligt eniga. Även Mandsjuriet har nu uttalat sin anslutning till den förenade kinesiska republiken.

Det kommunistiska inflytandet i Kuomintang-partiet och i Kina i övrigt är nu fullständigt eliminerat. Kommunistiska organisationer äro i lag förbjudna. För tre år sedan erkändes de officiellt som parti, men de inriktade därefter hela sin strävan på att splittra Koumintangpartiet och rycka till sig makten i Kina. Kinesiska folkets majoritet ligger icke alls åt kommunismen. Kina känner ej heller till någon utpräglad klasskamp i europeisk mening. Regeringen arbetar nu främst på att upphäva maktternas exterritorialrätt, tullkontrollen etc. samt att avsluta fördrag under full likaberättigande efter mönster av det tysk-kinesiska vänskaps- och handelsfördraget.

U. S. A.:s invandringslag kompletteras ytterligare.

Förenta staternas kongress antog den 28 maj en del viktiga förändringar i invandringslagen. Den nya lagen undertecknades av presidenten den 29 maj och trädde omedelbart i kraft. Såsom dess viktigaste bestämmelse betecknas den, att vanliga immigranter få vänta tills i U. S. A. bosatta utlänningars hustrur och barn, som önska ditkomma, blivit insläppta.

Enligt den amerikanska invandringslagen av år 1924 äga Sverige, som man erinre sig, en årskvot av 9,561 personer. Hälften av kvoten var reserverad för immigranter med företrädesrätt, såsom jordbrukare, trädgårdsodlare och mejerister jämte deras hustrur och barn under 16 års ålder samt amerikanska medborgares förälldrar. Sedermera tillkom det stadgandet, att jordbrukares och likställdas barn upp till 18 års ålder inrymdes i företrädesbestämmelsen. Den andra hälften av kvoten är från den 1 juli 1928 reserverad för hustrur och ogifta barn upptill 21 års ålder till i U. S. A. bosatta icke medborgare, som blivit lagligen insläppta i landet för permanent vistelse. De nu beslutade förändringarna i den amerikanska invandringslagen betyda alltså för Sveriges vidkommande, att personer, som icke äro lantbrukare eller av annan orsak berättigade till företräde, få vänta åtskilliga månader längre på att få sina pass viserade.

PRIVATSPISNINGEN
SCHEELEGATAN 8, 1 tr. - Tel. Kh. 44 25
Frukost: Smörgåsbord, varmrätt, gröt och kaffe samt öl eller mjölk.
Middag: Smör, bröd, soppa, varmrätt, kaffe, öl eller mjölk.
10 st. kuponger Kr. 11:70.
Inackord. Kr. 70: — pr mån.
God o. välagad husmanskost.

Gör ett besök
i min affär, där köper Ni
SMÖR, OST, ÄGG och KONSERVER
till absolut lägsta priser.
Carl Sandbergs Smöraffär
Tegnérsgatan 17. Tel. Norr 215 39.

Partihandeln med rusdrycker.

Översikt av gällande författningar.

(Forts. fr. nr 24.)

Jämväl hr Lithander yrkade anslag å propositionen i dess helhet och hemställde om förnyad allsidig utredning rörande frågan om organisationen av partihandeln med rusdrycker. I denna reservation erinrades till en början, att såväl i kungl. maj:ts proposition nr 191 som i bevillningsutskottets betänkande yrkats, att partihandeln med rusdrycker skulle ordnas "inom den nuvarande organisationen." En så snäv tolkning av riksdagens skrivelse den 17 juni 1921, nr 408, hade de riksdagen säkerligen icke avsett som att såvål de sakkunniga som riksdagen skulle vara betagna möjligheten att till prövning upptaga annat förslag än det att giva ett faktiskt monopol åt A.-B. Vin & Spritcentralen. Härutöver anförde reservanten till stöd för sina yrkanden bl. a. följande:

"Innan kungl. maj:t och riksdagen för framtiden på kortare eller längre tid binder sig vid den nuvarande faktiska organisationen' bör opartiskt och sakkunnigt undersökas, hur A.-B. Vin & Spritcentralen hittills bedrivits och fullgjort sina åligganden gent emot det allmänna.

Denna mycket viktiga fråga har ej blivit tillräckligt belyst av de sakkunniga och av kungl. maj:t tillsatta revisorers berättelser, har ej sådan inblick kunnat vinnas i detta monopolbolags förvaltning, som riksdagen kunnat kräva på grund av den maktbefogenhet att beskatta svenska folket, varmed Kungl. Maj:t och kontrollstyrelsen faktiskt utrustat detta bolag.

I kungl. maj:ts proposition nr 191 har icke sörjts för, att riksdagen skall äga rätt att genom riksdagens revisorer granska förvaltningen av ett bolag, som enligt kungl. maj:ts förslag så uteslutande skall bedrivas för det allmännas räkning.

Det finnes ingen garanti för, att den kontroll, som erhås genom en jämlikt proposition nr 191 av kungl. maj:t tillsatt jourhavande direktör, kan för riksdagen ersätta den granskning, som riksdagens olika partier härvidlag med skäl kunna fordra, må kunna äga rum genom årligen växlande riksdagens revisorer."

Hrr friherre Fleming, Antonson, Jönsson i Boa och Henriksson anförde i en reservation, att ehuru de nu lika litet som förut kunde biträda uppfattningen, att den utveckling, partihandelns ordnande fått, varit ur alla synpunkter den lyckligaste, de sedan riksdagen år 1921 uttalat sig för att den faktiska organisationen av partihandeln med rusdrycker borde bestå, ansett sig böra biträda utskottets förslag i fråga om partihandelns ordnande.

En blank reservation i nämnda fråga anteckнades av hr Wohlin.

Vid behandlingen av bevillningsutskottets ovannämnda betänkande stannade riksdagens kamrar i olika beslut, i det att första kammaren på förslag av hr A. Ljunggren yrkade anslag till förstärkande av den nuvarande inspektionen — gemensam för hela landet — över rusdrycksförsäljningen och inflytande medlen samt vidtagande av de åtgärder, som därav kunde föranledas. I motionen påtalades bland annat den transaktion, varigenom stamaktierna i Spritcentralen överlåtos åt ett konsortium av tio personer, åvensom Spritcentralens engagement i A.-B. Grand Hôtel, Porterbryggeriaktiebolaget D. Carnegie & C:o och A.-B. Astra, affären med Spritcentralens lagerhus och kostnaderna för Centralpalatset m. m.

I utlåtande nr 13 över motionen erinrade första kammarens andra tillfälliga utskott, att frågan om det allmännas inflytande inom partihandelsorganisationen i annat sammanhang kommit under 1922 års riksdags prövning, i följd varav utskottet hemställde, att motionen icke måtte till någon första kammarens åtgärd föranleda. Reservationen utan angivet yrkande antecknades av hrr Almkvist och Franzén.

Första kammaren beslöt i enlighet med utskottets hemställan.

1923 ÅRS RIKSDAG.

Med en den 2 mars dagtecknad proposition, nr 170, förelades frågan om partihandelns ordnande ånyo riksdagen. Till det vid nämnda proposition fogade statsrådsprotokollet framhöll chefen för finansdepartementet, statsrådet Thorsson, att han sökt att, så långt det syntes honom möjligt och lämpligt, taga hänsyn till de önskemål och synpunkter, som framkommit vid riksdagsbehandlingen av 1922 års förslag.

Departementschefen redogjorde därvid först i korthet för de skäl, som för honom varit avgörande, då han biträtt den uppfattningen, att det privatekonomiska intresset borde avlägsnas från partihandeln med rusdrycker, och yttrade därvid följande:

"Såsom jag redan i det föregående framhållit, have detaljhandelsbolagen genom 1917 års rusdrycksförsäljningsförordning praktiskt taget fått monopol på detaljhandeln med rusdrycker. Det förhållandet, att ansvarigan för detaljhandeln med rusdrycker varit i första hand företag, vilkas delägare kunnat erhålla endast en begränsad utdelning på tillskjutna medel och därutöver ej haft något intresse av företagens avkastning, har bildat den första nödvändigaste förutsättningen för genomförandet av de konsumtionsreglerande åtgärder, på vilka 1917 års rusdrycksförsäljningsförordning till väsentliga delar bygger. Det lärer vara för envar uppenbart, att de resultat i nykterhetsavseende, som vunnits under de sista åren, ej kunnat nås, därest detaljhandeln handhafts av enskilda, vilka genom varje restriktiv åtgärd, som inskränkt försäljningen, sett sina inkomster i större eller mindre utsträckning minskade. Det aktiva eller passiva motståndet som under sådana förhållanden skulle hava rests från deras sida, hade säkerligen varit tillräckligt starkt att på väsentliga punkter hindra utvecklingen.

Partihandlarna kunna ju ej lika direkt som detaljhandlarna inverka på försäljningens storlek, men, då även partihandeln måste ekonomiskt kännbart beröras av restriktioner, som minska försäljningen, kan det ej förutsättas, att privata partihandlare skulle hava utan kraftigt motstånd funnit sig i de sista årens utveckling. Hur kännbart denna måste drabba den, belyses t. ex. av att konsumtionen av spritdrycker, som år 1913 uppgick till över 44 miljoner liter, år 1922 ej uppgick till fullt 26 miljoner liter. Koncentrationen av partihandeln hos A.-B. Vin & Spritcentralen och dess dotterbolag har därför enligt min mening väsentligt bidragit till att underlätta 1917 års rusdrycksförsäljningsförordning. Den uppfattning om nödvändigheten av det privatekonomiska intressets avlägsnande även från partihandeln med rusdrycker, som säkerligen varit ett av ledmotiven vid de nuvarande partihandelsbolagens tillkomst, måste enligt min mening, såsom ock 1921 års riksdag önskat, inskrivas i lagstiftningen. Endast om det privatekonomiska intresset är avlägsnat från såväl detaljhandel som partihandel och genom principernas erkännande i lagstiftningen garanti mot återgång till äldre förhållanden skapats, finnas förutsättningar för att nykterhetslagstiftningen skall kunna handhavas utan hänsynstagande till ekonomiska intressen, som, hur naturliga de än kunna förefalla från den enskildes synpunkt sett, dock äro för hela lagstiftningen främmande.

Vad jag i det föregående anfört förande det värdefulla ur nykterhetssynpunkt av en från privatekonomiskt intresse frigjord partihandel, har för mig i första hand varit bestämmande vid mitt ståndpunktstagande i förevarande fråga. Det lärer emellertid vara uppenbart, att även vägande skäl av annan art tala i samma riktning. Redan flera år före ikraftträdandet av 1917 års rusdrycksförsäljningsförordning centraliserades, med utgångspunkt från ett uttalande av 1915 års riksdag, systembolagens inköp hos en av kontrollstyrelsen tillsatt pris- och inköpsnämnd. Systembolagen kompro hårigenom att i viss utsträckning uppträda såsom en enda köpare på marknaden. Skulle systemet med privata partihandlare kommit att i praktiken tillämpas efter rusdrycksförsäljningsförordningens ikraftträdande den 1 januari 1919, hade sålunda samtliga partihandlare blivit hänvisade att uteslutande sälja till denna enda köpare utan att längre hava den möjligheten att sälja direkt till allmänheten, som de före denna tidpunkt ägt. Att en sådan ordning icke i längden kunnat äga bestånd utan betydande olägenheter, torde vara oemotsägligt. På ett område, där svårigheter att objektivt bedöma kvaliteter och priser är så stor som på här förevarande, skulle bestämmandet av dessa priser så, att det allmännas berättigade intressen tillgodosetts och att rättvisa skipats mot de enskilda partihandlarna, hava varit en särdeles ömtålig uppgift. Även en fördelning av inköpskvaliteerna på de olika firmorna skulle utan tvivel hava skapat svårartade friktionsanledningar. Att importera och bereda drycker, för vilka avsättning ej kunnat vinnas, om ej den ende avnämnaren velat köpa dem, hade för de enskilda partihandlarna mäst leda till ett ekonomiskt osäkerhetstillstånd, som icke kunnat vara annat än till skada för såväl dem som det allmänna. En annan konkurrens med en lagtillämpningen förevarande reklam för olika varor och märken hade mäst bliva följden.

Det synes mig slutligen, i likhet med vad bevillningsutskottet vid 1918 års riksdag uttalade, som om under offentlig kontroll stående bolag, från vilka det privatekonomiska intresset avlägsnats, skulle erbjuda säkerhet mot åtskilliga på förevarande område tidigare förekommande osunda företeelser, såsom varuförfalskning och varuförsämring, anbringande av missvisande etiketter m. m.

Jag har hittills icke berört den statsfinansiella betydelse, en omläggning av bestämmelserna angående partihandeln med rusdrycker i förut angiven riktning kan äga. De statsfinansiella synpunkterna hava nämligen icke varit bestämmande för mitt ståndspunktstagande i frågan. Partihandelssakkunniga uttalade, såsom jag redan i det föregående framhållit, i detta avseende i sitt betänkande, att partihandelsbolagen främst borde inrikta sig på att söka tillhandahålla varor tillförlitlighet och beskaffenhet under riktiga ursprungsbeteckningar, och att vinstfrågan borde komma i andra rummet, även om varornas prissättning borde ske så, att vinstmarginalens storlek ej äventyrade bolagens konsolidering. De framhöllo vidare, att, i den mån statsverket ville ur rusdryckshanteringen uttaga inkomst, detta kunde ske på enklare sätt i form av bränvinstillverkningsskatt, omsättningsskatt eller utskänkningsskatt.

Detta de sakkunnigas uttalande gav jag min anslutning i mitt anförande till statsrådsprotokollet vid framläggande av föregående års proposition i partihandelsfrågan, och jag har ej haft anledning att därefter ändra ståndpunkt. Givetvis är det ett statsfinansiellt intresse som ej får åsidosättas, att de företag, som komma att erhålla partihandelsrätt, komma att skötas på ett ur ekonomisk synpunkt så tillfredsställande sätt som möjligt, och att det överskott, som därest företagen skötas efter sunda affärsprinciper, måste uppstå på deras rörelse, kommer statsverket till godo. Att detta överskott i allmänhet måste bliva högst betydande, då fråga är om företag, som driva en så omfattande rörelse som partihandelsföretagen, framhöll jag redan i det tidigare av mig berörda interpellationssvaret vid 1919 års riksdag. Till de föreskrifter och kontrollåtgärder, som för tryggande av denna statsfinansiella synpunkt till äventyrs kunna vara erforderliga, skall jag framdeles återkomma. Det synes mig däremot föga ändamålsenligt, att statsmakterna skulle ställa sådana ekonomiska anspråk på företagen, att de samma med uttyttjande av sin faktiska monopolställning skulle nödgas hålla högre försäljningspriser, än prisläget på världsmarknaden betingade. Anmärkas må i detta sammanhang, att de vinstmedel, som staten erhåller genom partihandelsföretagen, kommunalt beskattas. För att kunna inlevereras en viss summa till statsverket måste partihandelsföretagen med hänsyn härtill av allmänheten genom höjda priser uttaga avsevärt mera än som motsvarar det belopp, som statsverket erhåller. Det synes mig också såsom om större garantier för en affärsmässig skötsel av partihandelsbolagen vinnas, därest dessa få sköta sin prispolitik efter vanliga kommersiella grunder."

(Forts. följer.)

LUNDS TVÄTTINRÄTTNING
Rekommenderar sig för utförande av all slags tvätt (ej kemisk), mangling och strykning. Förstklassigt och omsorgsfullt arbete garanteras.
Snabb och punktlig expedition
Innehavare:
AUG. GUSTAFSSON
Tel. Drottningholm 20 & 190

Släktforskning
i in- och utländska arkiv utföres
Löjtn. Erik Cason Swartz,
Charlottenborgs Slott, Motala V.

PARISER-CAFÉET
27 Kungsgatan 27
STOCKHOLM

Sveriges kolonialimport under 1927.

Enligt den inom kommerskollegium utarbetade redogörelsen över de varor, som årligen importeras till Sverige från främmande världsdelar och länder, ställer sig importsiffrorna för 1927 i jämförelse med närstående år sålunda:

Vår totala kolonialvaruimport under 1927 representerade en viktkvantitet av 204.369 ton och ett importvärde angivet till 145.688,322 kr. Motsvarande siffror för 1926 voro respektive 194.834 ton och 148.153,175 kronor. Såsom framgår av dessa siffror har importkvantiteten under fjolåret stegrats med 9.535 ton, medan däremot det utbetalda importbeloppet reducerats med 2,464,853 kronor, ett förhållande, som uteslutande får tillskrivas lägre noteringar å ett flertal av importprodukterna.

Av ris- och sago, oskalat och malet införides i fjol tillsammans 14.747 ton med ett värde av c:a 5 milj. kr., mot resp. 12.906 och c:a 4,3 milj. kr. år 1926. Av nämnda kvantum voro c:a 9,3 milj. kg. risgryn och värderat till c:a 3,5 milj. kr. av fjolårsimporten. Risgrynspartierna importerades från Tyskland, Italien, Nederländerna, Amerikas förenta stater kn. fl. länder i nämnd ordning, vad det kvantitativa beträffar.

Vår kaffe-, te-, och kakaoimport under fjolåret stegrades från 46.281 ton år 1926 till 47.314 ton i fjol. Importvärdet däremot reducerades från 85.857,706 kr. år 1926 till 80.147,391 kr. under fjolåret. Beträffande själva kaffeimporten utgjorde denna i fjol 43.107,011 kg. mot 41.966,247 kg. år 1926. Oaktat denna ej föraktliga viktstegring reducerades dock fjolårsvärdet för kaffet från c:a 80,6 milj. kr. år 1926 till c:a 73,8 milj. kr. Exportländerna av råkaffet voro som vanligt om åren Brasilien främst, med c:a 28,2 milj. kg., följt ett värde av c:a 44,2 milj. kr., därnäst Centralamerika med resp. c:a 6,5 milj. kg. och c:a 12,9 milj. kr., Danmark med resp. 2,1 milj. kg. och c:a 4,1 milj. kr., Nederländerna med resp. 1,6 milj. kg. och 3,3 milj. kr. Amerikas förenta stater med resp. en halv milj. kg och c:a 1 milj. kronor o. s. v.

Av obränt eller rostat kaffe, införides i fjol 267.149 kg. till ett värde av 795.145 kronor, varav huvudparten eller för 770.000 kr. från Danmark och endast mindre partier från Amerika, Norge och Nederländerna. Av kaffesurrogat importerades i fjol 14.763 kg. från Danmark och Amerikas förenta stater.

Kakaoimporten under 1927 representerade ett viktantal av c:a 3,6 milj. kg. och med ett importvärde av c:a 4,5 milj. kr. Motsvarande siffror år 1926 voro resp. 3,7 milj. kg. och 3,4 milj. kr. Av fjolårssiffran härvidlag utgjorde c:a 3,3 milj. kg. kakaobönor, värderade till c:a 4,1 milj. kr. och resten kakaopulver eller för 359.452 kr.

Chokladimporten under fjolåret gick löss på 189.017 kg. till ett värde av 330.780 kr. Exportländerna härvidlag voro Schweiz, Tyskland, Nederländerna och Danmark i nämnd ordning.

Vår telmport synes av fjolåret att döma hava ökats något under året, eller från 330.031 kg. år 1926 till 361.724 kg. i fjol. Värdet härav under fjolåret var c:a 1,4 milj. kr. mot c:a 1,3 milj. kr. ett år tidigare.

Under år 1927 hit till landet importerat socker och honung hade ett viktvärde av 135.253 ton och ett penningvärde av c:a 35,5 milj. kr. Siffrorna för år 1926 voro resp. 128.618 ton och c:a 31,3 milj. kr. Härav var i fjol ej mindre än c:a 113.2 milj. kg. socker, med ett värde av c:a 29,4 milj. kr.; c:a 17,3 milj. kg. sirap med ett importvärde av c:a 5,3 milj. kr. Exportländerna av socker voro: i första hand Storbritannien med c:a 37,7 milj. kg. till ett värde av c:a 10,2 milj. kr. Rörsocker, därnäst Polen med c:a 37,5 milj. kg. och 9,1 milj. kr. för betsocker, oraffinerat. Av raffinerat socker levererade Tyskland största partierna, därnäst Tjeckoslovakien, Nederländerna och Amerikas förenta stater i nämnd ordning. Sirapsimporten i fjol härstammade med ej mindre än c:a 14,4 milj. kg. och till ett värde av c:a 4,7 milj. kr. från Storbritannien. Största leveranden i fjol c:a 2,9 milj. kg. sirap och Danmark återstoden, eller c:a 58.000 kg.

Såsom en avslutning å denna avplockning ur det rikhaltiga materialet må nämnas, att vår import i fjol av frukter och bär stegrades från 69.879 ton och ett importvärde av 47.679,063 kr. år 1926 till 72.463 ton och 50.607,522 kr. under fjolåret. Härav kommer för fjolåret på gruppen: färska eller enbart kokade frukter och bär c:a 48,3 milj. kg. och ett värde av c:a 28,5 milj. kr., samt på gruppen: torkade frukter och bär tillsammans ett importvärde av nära 22 milj. kr. Av den färska frukten kommer äpplen främst med c:a 9 milj. kr., apelsiner med c:a 66,5 milj. kr., päron med c:a 3,5 milj. kr., vindruvor med c:a 1,5 milj. kr. och citroner med c:a 700.000 kr:s importvärde i fjol. Av de torkade frukterna representerade den skalade mandeln det högsta importvärdet, eller ej mindre än nära 5,2 milj. kr., plommon m. m. för c:a 2,4 milj. kr., russin för c:a 1,9 milj. kr. etc.

RESTAURANT
RUNAN
Dalagatan 50, Stockholm.

Läs och sprid Nationen!

Prenumerationspris:
Helår 10: —; Halvår 5: 25; Kvart. 2: 75.
LÖSNUMMERPRIS: 25 öre.

Kommissionärer för prenumeration och lösnummerförsäljning antagas å alla platser i landet.

NATIONEN

Fredagen den 6 Juli 1928.

Ett utmärkt bordsvatten är
Apotekarnes Taffelvatten
APOTEKARNES MINERALVATTENS AKTIEBOLAG
KUNGL. HOVLEVERANTÖR

Harald Lindströms Boktryckeri, Stockholm 1928.

Internationell fordringsägaraktion mot Ryssland?

Den för någon tid sedan interimistiskt bildade föreningen för skyddande av svenska fordringsägares rätt i Ryssland har i dagarna hållit konstituerande möte i huvudstaden, varvid styrelse utsetts. Föreningen, vars namn bestämts till "Svenska fordringsägares hos Ryssland förening", skall hava till uppgift att inför svenska myndigheter påkalla skydd gentemot utländsk makt, som är svenska undersåtars oförytterliga rätt att erhålla. Vid det nämnda mötet valdes till styrelseledamöter civilingenjör Hj. Rosenius, Saltsjöbaden, ingenjör Hugo Tillquist, Stockholm, civilingenjör W. Qvarnström, Stockholm. Till styrelsesuppleant utsågs advokaten jur. kand. Nils Hellner, Stockholm.

Enligt det antagna programmet skall "Svenska fordringsägares hos Ryssland förening" genom samarbete med liknande sammanslutningar i andra länder bidraga till stärkandet av det internationella kravet, att ryska staten skall erkänna och reglera sina skulder till främmande makters undersåtar. Genom den utförda stora bolsjevikrevolutionen förmenade sig som bekant hrr juderevolutionärer helt enkelt och lättfattligt hava "avskrivit" "det kapitalistiska utlandets" alla tillgodohavanden i Ryssland. Det gick emellertid inte alldeles så enkelt som vederbörande tänkt sig. Kravet på den av sovjetherrarna "konfiskerade" egendomens återlämnande vinner runt om i staterna efter som tiden fortskrider alltmera terräng, och de summor, som det rör sig om, äro ej precis några hagateller. Ensamt i Sverige ha svenska undersåtar och företag hundratals miljoner kronor att fordra i det ryska riket, och i England belöpa sig fodringarna på hundratals miljoner pund. Efter vad framgår av den nybildade föreningen i Stockholm inhämtade underrättelser finnes det i utlandet en hel rad sammanslutningar i samma syfte, särskilt i England och Frankrike. Dessa föreningar höja alltmer kravet på att man inom olika länder vida kraftigare än hittills bör arbeta på att Ryssland betalar sina gamla skulder och att, om så icke sker, de olika länderna böra föra en politik, som ger Ryssland svar på tal. Den svenska föreningen har för avsikt att till hösten precisera sitt aktionsprogram, som då skall framläggas inför regeringen och de ledande politiska kretsarna.

När tsar Nikolaus och hans familj arkebuserades.

En autentisk redogörelse därför.

Sovjetregeringen har ansett tiden inne för ett mer auktoritativt offentliggörande av de omständigheter, varunder tsaren och tsarfamiljen under bolsjevikrevolutionens första tid för ett årtionde sedan mördades. Det sker under form av en publicerad redogörelse i Moskvatidskriften "Krasnaja Nov" av chefen för bevakningen i det hus, där tsaren och hans familj hölles fångna. Enligt denna redogörelse skall förloppet ha varit följande:

I april 1918 överflöddes tsaren och hans familj från Tobolsk, där de suttit arresterade sedan föregående höst, till Jekaterinburg i Ural, berättar Avdejev. Fångarna installerades i ett privathus, som låg mitt i staden och som utanför fasaden åt gatan försetts med ett högt plank. Bevakningen var mycket sträng, och då någon av vakterna lät förleda sig att samtala med någon av storfurstinnorna blev han ögonblickligen ersatt med någon pålitligare. Från nunneklostret tillåts matsändningar till fångarna. Därvid upptäcktes i korken till en gräddflaska ett meddelande på engelska, att allt var förberett för flykt. Vaktchefen lät meddelandet gå vidare, och efter tre dagar svarade tsaren på samma sätt, att han var förberedd. Vid ett annat tillfälle försökte tsaren under fodret i ett kuvert till ett brev till sin farbror smuggla ut en planritning över huset. Han kallades till vaktchefen och fick en varning: om han gjorde sig skyldig till sådana konster en gång till, så komme haa att överföras till fängelset i staden och sättas i ensamcell. En annan gång, då storfurstinnorna tittade ut genom ett fönster, som de upprepade gånger förbjudits att naikas, skötvakten, och tsaren var nära att bli träffad.

I mitten av maj 1918 utbröt de tjeckiska krigsfångarna upprot mot de röda. Då tjeckerna visste, att f. tsaren hölls dängslad i Jekaterinburg, slogo de sig samman med de ryska monarkisterna och inriktade alla ansträngningar på att så snabbt som möjligt intaga Jekaterinburg och hindra bolsjevikerna att föra f. tsaren därifrån.

Det var en het tid, berättar Avdejev. Varje man, som kunde hantera ett gevär, var alltför dyrbar såsom försvarare av revolutionens erövringar, då han inte bara själv kunde ställa sig i ledet utan också lära andra att bruka vapen. Och i dessa dagar måste man hålla 300 man för att bevaka tsarismens ynkliga kvarlevor! Men eftersom centrala exekutivkommitten beslutat, att f. tsaren Nikolai Romanov skulle dömas publikt, för vilket ändamål en tribunal skulle utresa från huvudstaden, måste man tåligt bevaka honom och vänta.

Så i juni föll Zlatoust i södra Ural vid Samara—Zlatoustjärnvägen, varpå tjeckerna satte sig i rörelse längs sammanbindningsbanan till Perm med beräkning att avskära Jekaterinburg från Moskva och Petrograd. Ringen av vita och tjecker begynte i början av juli att sluta sig allt trängre samman kring Jekaterinburg, och det var redan tydligt, att förbindelsen med Moskva och Petrograd hotades att bliva avbruten.

Att i en sådan tid föra undan f. tsaren till en annan plats var riskabelt och kunde vara detsamma som att överlämna honom i händerna på tjeckerna och tjernosotnjerna. Höll man honom kvar i Jekaterinburg, kunde resultatet bli detsamma. Då återstod endast en utväg: att arkebusera f. tsaren Nikolai Romanov och hans närmaste.

Natten mellan den 16 och 17 juli 1918 gick beslutet i verkställighet. Avdejev berättar ingenting om hur det tillgick, men enligt annan källa skall f. tsaren och hans familj ha underrättats om att staden stode inför sitt fall och att det var nödvändigt för dem att bege sig ned i källarvåningen, emedan byggnaden skulle bli utsatt för tjeckernas artilleri-eld. När de kommit ned i källaren, förklarade man helt kort för dem, att de måste skjutas, varpå de dödande skotten omedelbart avlossades.

England under judarna.

(Forts. fr. sid. 1.)

mesta äro fattiga irländare, skottar och walesare.

I ett avseende har den kommunistiska verksamheten varit till nytta för vårt land, då den nämligen nu senast ledde till utvisning av ett antal judiska bovar, som voro invecklade i rörelsen, Regeringen fick nu antingen skrida till landförvisning eller också anställa kriminellt åtal mot dem. Den föredrog utvisning, ty en laglig rättst med judarna skulle hava fått uppmärksamheten på deras ansvarighet för den kommunistiska agitationen, och denna utan vidare hava tillbakavisats, emedan därigenom de judiska tidningarna och politikerna skulle betagits möjligheten att skryta med att det bland de tolv dömda kommunisterna ej funnits några judar.

Fram för den nationella restaurationen!

(Forts. fr. 1:a sid.)

måste ha genomträngt den stora massan av medborgare. Vad ögonblicket kräver är *en upplysning på Sanningens grund*, som i första hand tvingar de nuvarande partierna att i våra stora vitala frågor fränga sina folkfientliga, fosterlandsförrädiska ståndpunkter i den judiska världsherraväldesintressens tjänst, tvingar dem att slå in på hederliga linjer, till det egna landets och folkets välfärd. I samma mån de härskande judiska "liberalerna" lögnapel blottas för folket, förlora dessa själva den plattform, varifrån de nu bedriva sitt spel till landets och folkets förstörelse och underkastelse under Juda, de så att säga tvingas att reformera sig själva. Försavitt de ej föredraga att i sin erbarmliga skröplighet rent utpåtnas från politikens fält. Ty utan stödet av väljarmassorna skola de politiska "frihetshjältarna" — koryféerna av i dag stå så fullkomligen maktlösa. Detta veta de även och skola ganska visst veta att rätta sig därefter. Fruktan för mandatförlust är överhuvud det enda argument, som kan förmå att något ändra genomsnittsparlamentarikerns av i dag "bergfasta" övertygelse. De svenskskinnade böra också göra vad i deras makt står för att söka förhindra, att de kompromitterade ur skilda partier un återplaceras i riksdagen.

Vad situationen kräver av de politiskt uppvaknande i landet är alltså ett resolut, aktivt ingripande i syfte *dels* att sprida upplysning rörande de nådande förhållandena i vårt land i största möjliga utsträckning, *dels* att nu söka påverka valrörelsen i enahanda riktning, till tryggande av en i intellektuellt och moraliskt hänseende anmorlunda kvalificerad andra kammare än den svenska folket för närvarande är hugnat med. Ingen valman bör vid de stundande valen ge sin röst åt en partikandidat utan att först ha förvissat sig om att denne är helt och fullt redo att av all kraft gå in för hävdandet av Sveriges och dess folks intressen och väl, i stället för såsom nu den på folkets andliga och materiella förstörelse inriktade judiska världskapitalismens!

Konungens ekonomiska lagstiftning.

(Forts. fr. sid. 1.)

bosätta sig annorstädes än i Stockholm, Göteborg, Norrköping eller Carlskrona, bör underdånig ansökning därom hos oss göras, med uppgift om ändamålet för den sökta bosättningen; varefter Vi, sedan vederbörande borgerskap och ämbetsmyndigheter blivit hörda samt med underdåniga förklaringar och yttranden, inkommit, vilje särskilt i nåder besluta, huruvida den ifrågastälda bosättningen må äga rum eller icke.

2:o. Mosaiska trosbekännare, som med vårt nådiga tillstånd endast tills vidare i riket vistas, få ej annorstädes än i ovanuppräknade fyra städer sig bosätta.

3:o. Söker mosaisk trosbekännare att i stad, där han erhållit rättighet att sig bosätta, utöva handel, hantverk eller annan borgerlig rörelse, tjäne till noggrann efterättelse vad författningarna, för vinnande av en sådan rättighet, för varje fall i allmänhet föreskriva om frejd, lärooch tjänsteår, gesällitid, mästarepravos avläggande m. m. Och bör den ämbetsmyndighet, till vilken ansökningen ingiven är, innan densamma till prövning förekommer, däröver alltid höra vederbörande handels-, hantverks- eller fabrikssocieteter, varefter, och sedan utslag i målet blivit meddelade, besvär däröver må kunna anföras och fullföljas inom den tid och i den ordning, som för varje fall finnes i allmänhet stadgat. Det alla, som vederbör, hava sig hörsamligen att efterrätta. Till yttermera visso hava vi detta med egen hand underskrivit och med Vårt kungl. sigill bekräfta låtit.

Stockholms slott den 21 sept. 1838.

Carl Johan
(L. S.))

/S. A. Munthe."

Då Carl Johan ej hade grundlagsenlig rätt utfärda förordningen av den 30 juni 1838, följer, att vi här i Sverige hava två slags statsmedborgare dels 1) med fulla medborgerliga rättigheter och 2) judar. De sistnämnda äro alltså enligt svensk lag, såsom vederbör, en paria klass. Det oaktat uppträda judarna *såsom om* de hade fulla medborgerliga rättigheter.

Det skulle vara intressant att få veta, vilka påtryckningar, statssekreterare Skogman varit utsatt för, och i vilken form de ägt rum, innan citerade förordningen av den 30 juni 1838 utfärdades. Uttrycket "mosaiska trosbekännare" i st. f. "judar" hade judarna i tydlig avsikt lagt i Skogmans mun. De visste även att riksens ständer ej skulle bevilja dem utsträckta rättigheter; därför förmådde de Skogman att i grundlagsstridig form bevilja dylika.

Carl XV utfärdade 1860 förordning om, att judar äga köpa fast egendom i riket, såväl i stad som på landet. Denna förordning skedde i samförstånd med riksdagsbeslut, och förordningen är alltså fullt laglig, vådan judar äga rätt köpa fastighet. Dock begick även Carl XV en olaglighet: Riksens ständers beslut att judar få besitta fastigheter måste innebära, skrev Carl XV i nysnämnda förordning, att judar även få bosätta sig, där de äga fastighet, t. o. m. på landet. Detta senare blev alltså endast kungliet beslut, ej konungs och riksdags. Följaktligen ägde judar rätt köpa fastighet, men fortfarande blott att vara bosatta i Stockholm, Göteborg, Norrköping och Carlskrona. Utländsk jude, som vistades här tillfälligt, fick enligt 1860 års förordning endast bosätta sig i nämnda städer. Detta sista stadgande upphävdes 1873 av Oscar II, kort efter hans tronbestigning, utan riksdagens hörande.

Konungens rätt att naturalisera utlänningar, varom nu stadgas i § 33 av regeringsformen, inkom i grundlagen först genom 1856/1858 års riksdagsbeslut och insattes såsom mom. 2 i § 28. Konungen skulle äga att genom naturalisation till svensk medborgare upptaga utländsk man i den ordning och under de villkor, som uti särskild därom av konung och ständer gemensamt stiftad lag bestämmas. Sålunda naturaliserad utlänning njuter samma rättigheter och förmåner, som infödd svensk man, dock utan att kunna till ledamot av statsrådet utnämnas. Efter denna tidpunkt naturaliserad utländsk jude har alltså större rättigheter än avkomlingarne av tidigare hit inflyttade. Det kan ju förefalla oformligt, men det ligger faktiskt så till och saken kan historiskt förklaras så, att 1838 hade svenska folket ögonen öppna för hela vidden av judefaran, under det 1856 folket var skumögt av liberalt frasmakeri, och oformligheten har uppkommit av att judarna själva 1838 på olaglig väg skaffade sig medborgerliga rättigheter; Nemesis vakar!

1865/1866 gjordes den ändringen att i stället för orden "uti särskild därom av konung och ständer gemensamt stiftad lag bestämmes" insattes "bestämmes genom särskild lag, stiftad i den ordning 87 § 1 mom. stadgar". Detta moment lyder numera sålunda:

"Riksdagen äge gemensamt med konungen makt att stifta allmän civil- och kriminallag ävensom kriminallag för krigsmakten och att sådan förut stiftad lag förändra och upphäva. Ej må konungen utan riksdagens samtycke, och icke riksdagen utan konungens, någon ny lag göra eller gammal avskaffa. Frågor härom må i riksdagens kamrar kunna väckas och skola, sedan vederbörande utskott däröver blivit hört, av riksdagen avgöras. Beslutar riksdagen för sin del någon ny lag eller gammal lags upphävande eller förändring, avlämnas förslag därom till konungen, som inhämte statsrådets och lagrådets tankar däröver, och sedan han sitt beslut fattat, meddele riksdagen antingen sitt samtycke till dess åstundan eller sina skäl att det vägra. Kan konungen icke förr, än riksdagen åtskiljes, fatta och meddela sitt beslut, vare han oförhindrad att före nästföljande riksdags öppnande förslaget ordagrant bifalla och allmän kungörelse därom utfärda. Sker det ej, anses förslaget hava förfallit, och konungen underrätte då riksdagen vid dess nästa sammankomst om de skäl, som hindrat förslagets antagande. Finner konungen gott någon lagfråga för riksdagen framställa, äske han statsrådets och lagrådets yttrande däröver, samt meddele sin proposition tillika med berörda yttranden åt riksdagen, som med frågan vidare förfar, såsom i riksdagsordningen sägt."

Lagstiftningen i vidsträckt bemärkelse (lagar och förordningar) kan i Sverige indelas i

1) grundlag: konungen och två riksdagar mellan vilka riksdagar nyval äga rum;

2) "allmän lag": konungen och en riksdags beslut;

3) allmän socialiagstiftning: konungen och en riksdags beslut;

4) konungens ekonomiska lagstiftning; konungens ensak;

5) speciallagstiftning, som ej faller under konungens ekonomiska lagstiftning, såsom kriminallag för krigsmakten, berörda naturalisationslag, lag om högsta domstolens tjänstgöring på avdelningar, tjänstgöringen i lagrådet, lag om förvärvande och förlust av svenskt medborgarskap, indelningen av statsdepartementen, lag om kommandomål, lag om folkomröstning angående rusdrycksförbud etc.; konungen och en riksdags beslut.

Det finnes statsrättslärda som anse att uttrycket "allmän lag" bör tolkas i 1734 års lags anda, d. v. s. inskränkas till rättsförhållandet enskilda emellan, samt att allmän sociallagstiftning, som ju huvudsakligen berör rättsförhållandet mellan staten och enskilda, egentligen enligt grundlagen bör falla under konungens ekonomiska lagstiftning, men genom praxis blivit konungs och riksdags gemensamma sak. Denna tolkning är felaktig. Det gammalsvenska begreppet "lag" var så vidsträckt att från grundlagssynpunkt finnes intet att anmärka mot, att riksdagen får ett ord med i laget, när det gäller sociallagstiftning, som stundom är viktigare än allmän lag. Och vidare: orået "ekonomiska" i uttrycket "konungens ekonomiska lagstiftning" skall väl i all rimlighets namn betyda något liksom grundlagens benämning på konungens ekonomiska lagstiftning: "lagar och författningar, som rikets allmänna hushållning röra". Professor C. A. Reuterskiölds påstående, att i princip konungens ekonomiska lagstiftning skulle omfatta ej blott speciella näringslagstiftningen och politilagstiftning i inskränkt mening, utan jämväl vad nu sedvanerättsligt faller under den för konung och riksdag gemensamma sociala lagstiftningen, saknar fullständigt belägg i regeringsformen, vilken är mycket klart och sällsynt förnämligt avfattad (man jämföre t. ex. den tarvliga formuleringen i Danmarks Riges Grundlov).

Carl XIV Johans ovan relaterade uppfattning, inspirerad av statssekreterare Skogman, i sin tur inspirerad av judarne, att judarnes statsrättsliga ställning i riket hörde till konungens ekonomiska lagstiftning och rörde "rikets allmänna hushållning" bottnade näppeligen i god tro, utan utgjorde ett dåligt försvar för en sjuk sak. Frågan om grunderna för utlänningars förvärv av svenskt statsborgarskap och därmed förenade rättigheter är av grundlags natur. (Regeringsformen §§ 28 och 33). Tager man i ögonsikte rangordningen, nedifrån räknat: 1) konungens ekonomiska lagstiftning, 2) speciallagstiftning, 3) socialiagstiftning; 4) allmän lags stiftande, 5) grundlags stiftande, faller saken i grell belysning.

Stockholms Förenade Tvätt
Luntmakaregatan 94
STOCKHOLM. Tel. Vasa 34 22.
Specialité: Tvättning av överdragskläder.

Hotell och Restauranter
som rekommenderas den resande allmänheten.

ARVIKA. Stadshotellet.
ESKILSTUNA. Frimurarehotellet.
GNESTA. Stora Hotellet.
GÄVLE. Grand Hotell och Centralhotellet. Järnvägshotellet.
HALMSTAD. Grand Hotell.
HEDEMORA. Stadshotellet.
HÄSSLEHOLM. Stadshotellet
KALMAR. Stadshotellet.
KARLSTAD. Stadshotellet.
LANDSKRONA. Stadshotellet.
LINKÖPING. Stora Hotellet.
HUDIKSVALL. Stadshotellet.
LULEA. Hotell Hospits, Mattis Johansson, Tel. 1148.
LUND. Grand Hotell.
NORRKÖPING. Göta hotell Dir. H. Magnér.
NYKÖPING. Stora Hotellet. Tel: Namnanrop
SIGTUNA. Stadshotellet. Tel. 110.
STOCKHOLM. Hotell Kung Carl, Birger Jarlsg. 23. Tel.: Namnanrop.
Carlton Hotel, Kungsg. 57.
Pensionat Wasa, 73 A Drottninggatan, 4 tr. Hiss.
STRÄNGNÄS. Stadshotellet.
TROSA. Stadshotellet. Tel. 34.
VÄSTERÅS. Hotell och Restaurant Klippan.
ÖREBRO. Stora Hotellet.

Någon gång

under året behöver Edra tvättkläder torkas i sol och barrskogsluft. Vi utföra sådan tvätt då vårt läge vid skog och sjö tillåter oss tillmötesgå denna alla husmödrars önskan. De kunder som önska se huru härvid tillgår inbjuda vi att bese arbetet härmed, en tur med vår ångbåt från Kungsholmstorg till Stora Essingen kan göras tur och retur på en timma.

Vördsamt

H. M. Konungens Hovleverantör
Leverantör till
H. K. H. Hertigen av Södermanland
H. K. H. Hertigen av Västergötland
H. K. H. Hertigen av Nerike

ESSINGE ÄNGTVÄTT
TVÄTT- OCH STRYKINRÄTTNING
Telefon: 336 42 STOCKHOLM Tel. Essingen 12
Lagning av all slags tvätt utföres på begäran.
Inlämning: Sibyllegatan 21. Tel. Ö. 8 22.

Ärade Husmödrar!
All slags tvätt och strykning mottages tacksamt, handmetod - Billiga priser
Bad- och Tvättinrättningen
VANADIS
Billiga och bekväma karbad tillhanda hålles mellan 10 f. m.—8 e. m.
Frejgatan 41—43 - Stockholm
Tel. Vasa 188 46

Körpiskor och Ridspön
Käppar och Remtyger
köpes bäst och billigast i
ALFRED ANDERSSONS PISKFABRIK
Beridarebansgatan 12 - Stockholm
Telefon Norr 11575

BRÖDET
På grund av dess överlägsna kvalité köpa numera de flesta stockholmarna sitt bröd i
MELCHER LINDHOLMS BAGERI
5 Norrtullsgatan 5
eller hos dess återförsäljare.
Uppmana Eder leverantör att föra vårt fabrikat!
Hotell, Restauranger o. Caféer böra i eget intresse låta oss bliva Eder leverantör.
Telefoner: 850 48, Norr 15 89.

Vid behov av
FOTOGRAFERING!
Glöm ej att anlita oss, då vi äro Specialister och erfarna fackmän inom branschen.
RING ENDAST NORR 75 45.
BILD-CENTRALEN
Drottninggatan 38, Stockholm

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nyktherhetsrestauranter i Stockholm:

Automatrestaurant
CYRUS
43 Nybrogatan 43

Automatrestaurant
ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2

Automatrestaurant
ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8

Automatrestaurant
GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51

Automatrestaurant
S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.

Automatrestaurant
GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68

Automatrestaurant
BIRGER JARL
73 Folkungagatan 73

Frukost 1/2 9—1/2 Middag 1/2 2—7
Kväll 7—1/2 12 Inga dryckespengar
Ingen spritservering

Södra Kungstornet,
Stockholm
Redaktör: ELOF ERIKSSON
Telefon: Norr. 5898 Norr 5899

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår ..... Kr. 10.—
Halvår ..... » 5.—
Kvartal ..... Kr. 2.75
Lösnummer 25 öre.

Nr 28 (145) Fredagen den 20 Juli 1928. Årg. 4

Svensk ekonomisk politik.

Ett väckande föredrag av dir. Adolf Anderson, Ekebo.

Krav på en omläggning av vår näringspolitik i svensk-nationalekonomisk riktning.

Vid ett av Fresta, Hammarby och Eds sockenföreningar av Bondeförbundet söndagen den 8 juli anordnat sommarting i Odenslunda, besökt av omkring 500 personer, höll direktören *Adolf Anderson* från Ekebo, ordförande i Bondeförbundets valkretsförbund i Stockholms län, ett livligt uppmärksammat och med stort bifall mottaget föredrag över ämnet "Svensk ekonomisk politik", varur vi här återgiva följande:

Rubriken på mitt föredrag förefaller möjligen väl anspråksfull, i synnerhet som det här närmast rör sig om ett bondepolitiskt valmöte, inledde dir. A. sitt anförande. Det förhåller sig emellertid så, att det visserligen har utvecklats en slags kutym att inom de olika partierna endast syssla med frågor, som närmast intressera det egna partiet; men dels äro de ekonomiska lagarna av sådan natur, att de icke lämpligen kunna infogas efter vissa partigränser och dels intar bondebefolkningen och jordbruket ett så stort utrymme i vårt svenska samhälle, att man med skäl kan säga, att de betyda mycket för landet i dess helhet. Ett känt ordspråk säger även: När bonden har pengar, har alla pengar. Min mening i detta sammanhang är att särskilt betona ordet svensk. Det har nämligen under de senaste tjugofem åren här i landet huvudsakligen bedrivits en ekonomisk politik, som jag vill kalla judisk.

Vari ligger då grundskillnaden mellan dessa båda politiska riktningar? Jo, den ligger däri, att den politik, som jag vill kalla den svenska, syftar till att skapa en i ekonomiskt avseende välsituerad befolkning, under det att den judiska syftar till att skapa stora förmögenheter på ett litet fåtal händer.

Under de senaste tjugofem åren har det här i landet stått en ständig strid mellan dessa båda politiska riktningar, och tyvärr måste det sägas, att den judiska i regel gått såsom segrare ur striden. I ett par tidigare föredrag har jag berört orsakerna till att den judiska politiken kunnat allt hittintills gå fram som segrare. Det är nämligen två mycket effektiva redskap, som judarna lyckats få i sina händer och sätta in i arbetet för sina strävanden. Den svenska och den judiska ekonomiska politiken är såsom ovan nämnts, till sina grunder och till sitt syfte väsentligen skiljaktiga. Den svenska politiken strävar till att höja samhällets alla medborgare upp på ett högre ekonomiskt plan, och den judiska till att den stora massan av medborgare hålles så nära svältgränsen som möjligt. Nu inväander någon: Det kan omöjligen ligga i judarnas intresse, att Sveriges folk i gemen i ekonomiskt avseende hålles nere vid svältgränsen, det måste givetvis alltid ligga i en affärsmans intresse att ha en kundkrets, som är ekonomiskt välsituerad. Så är emellertid icke alltid förhållandet. I det föregående har jag omnämnt att judarna i stor utsträckning lyckats slå under sig vårt lands bankväsende. Vi känna också alla till att det finnes ett slags små banker av en särskild typ, som kallas pantbanker. Sådana pantbanker kunna stundom vaka mycket lönande affärsföretag, men det är nästan ett livsvillkor, att kundkretsen hålles nere i närheten av svältgränsen. Om kundkretsen exempelvis undergynnsamma konjunkturer förmår höja sig över denna gräns, så upphör bankföretaget samtidigt att vara vinstgivande. I verkligheten förhåller det sig så, att alla banker i grunden äro likställda med pantbanker. Ingen bank utlämnar lån utan säkerhet, eller med andra ord pant. Om denna pant utgöres av en rock eller ett jordbruk eller ett hus i stan, så är det i grunden samma sak. Alla banker äro således till sin natur pantbanker. När judarna nu lyckats få det svenska bankväsendet i sina händer, ligger det följaktligen i deras intresse att kundkretsen, d. v. s. det svenska folket, hålles nere i ekonomiskt avseende på en sådan gräns, att det ständigt är i behov av lån.

Grunden för den svenska ekonomiska politiken måste vara en strävan mot stabilitet i de ekonomiska värdena. För den judiska politiken äro däremot växlingar önskvärda. För att icke säga nödvändiga. Genom ständiga växlingar och svängningar kunna judarna jämförelsevis lätt skaffa sig förmögenheter på det sättet, att de köpa, när priserna äro låga, och sälja när priserna äro uppe. Vid ett tidigare tillfälle har jag påpekat, att judarna genom sitt innehav av storbanker lyckats skaffa sig kontroll över såväl den svenska storindustrien, som över tidningspressen. Genom detta sistnämnda förvärv hava de fått i sin hand ett effektivt redskap för åstadkommande av fluktuationer i de ekonomiska värdena. Genom presskampanjer kunna sålunda kurserna å vissa börsnoterade aktier stundom bringas upp långt över de verkliga realvärdena och stora förmögenheter på detta sätt inhöstas. Det är åtskilligt som tyder på, att en aktion i och för förvärv av den svenska jorden sedan en del år tillbaka blivit igångsatt. Förberedelser härtill äro givetvis att söka pressa ner jordvärdena så långt som möjligt. För att nå detta syfte, måste vederbörande sträva till att få så många jordägare som möjligt på ekonomiskt obestånd. I denna sin strävan kunna vederbörande med fördel utnyttja sin ägande tidningspress. Jordbrukskrisen har som bekant allt sedan världskriget arbetat under synnerligen tryckta förhållanden och den jordbrukande folkgruppens levnadsstandard torde vara i det närmaste nere vid samma nivå, som för fyrtio år sedan. Anledningen härtill är icke svår att finna för den, som vill forska därefter.

Ett faktum är, att jordbruksprodukter för världsmarknaden icke kunna produceras i vårt land. Det föreligger härför rena naturhinder. Växttiden är för kort och väderleken allt för opålitlig. Detta gäller givetvis i första rummet för vegetabiliska födoämnen, men det gäller även för animaliska. Denna omständighet är icke tillräckligt beaktad, och det är knappast någon överdrift om man säger, att den för det stora flertalet av Sveriges folk är i det närmaste okänd. Anledningen härtill skall jag längre fram beröra.

Lyckligtvis ligger det för vårt vidkommande icke heller så till, att vi äro hänvisade till att betala vår import med sådana varor, som måste tagas ur åkerjorden. Vi ha nämligen två andra naturaprodukter, som äro kuranta och lättsålda på världsmarknaden och som vid

(Forts. å sid. 6.)

Det uppvaknande England

Av general T. Prescott-Decie, ordförande i "Loyalty League", London.

Kännedomen om judefrågan är i England fortfarande ej mycket spridd, men den är på väg att snart nog bli omfattad av hela folket. Först på senare åren har judefrågan blivit akut. För tjugu år sedan fanns det praktiskt taget ingen britt, som hade en aning därom; för tio år sedan kände några få till det judiska problemets betydelse; för fem år sedan var det några tusen, och nu är det redan hundratusenden, som fattat dessamma. Upplysningen går framåt med jättesteg.

Det faktum, att bolsjevismen i Ryssland behärskas av judar, har bidragit till att upplysa britterna. Nufördiden är detta faktum så uppenbart, att det med naturnödvändighet föranleder folket i gemen att ägna judarnas bedrifter större uppmärksamhet, och det kom då snart underfund med att även här i landet juden hyllar både bolsjevism och kommunism, vilken omständighet också är orsaken till den enorma tillväxten av det judiska inslaget i Storbrittaniens befolkning.

Först under de senaste sextio eller sjuttio åren kunde juden tränga sig fram till den maktställning i Storbrittanien, han nu innehar. Förr höllo våra främlingsvän och naturaliseringslagar honom tillräckligt i schack, för att hämma vissa hans strävanden efter makten. År 1844 började man ändra dessa lagar, i det man med slagordet om människornas jämlikhet fick folket att blunda för betydelsen av ändringarna. Och detta så ofta missbrukade slagord användes skickligt till att införa den stora massan rättfärdiga dessa åtgärnaden.

Alltsedan år 1844 är vår främlingslag omändrad i en för judarna förmånlig anda. De började genast att organisera sin särstat inom vårt nationella liv. De lade tidningspressen under sig, för att kunna behärska den allmänna opinionen och propagandan. De inkräktade på de viktigaste ställen inom vårt ekonomiska liv, för att göra sig till herre över detsamma och låta våra pengar hamna i deras fickor. De trängde sig in i alla våra politiska partier i syfte att även dessa kontrollera vårt politiska liv. De togo sig andra namn, på det att vi ej skulle kunna skönja vilka de voro. Kort och gott, de spelade på alla strängar av sina judiska konster på det för alla land och folk välkända viset.

Det är omöjligt att i en enda artikel som denna inrymma en förställning om deras verksamhet eller att för arierna i andra länder uppgiva antalet män av judisk härstamning, som, medan de behärska vårt nationella och sociala liv, dölja sig medvetet under täcknamnen engelsmän, skottar eller irländare.

(Forts. å sid. 6.)

Jude mot icke-jude i New-Yorks finansvärld.

(Ur artiklar i »The Dearborn Independent.«)

Det judiska problemet i Förenta Staterna är i synnerhet ett statsproblem. Det är ett karaktäristikum för judarna, att de samla sig i massor icke där jordegendom är tillgänglig eller råmaterial finnas, utan där det största antalet folk vistas. Detta är ett aumärkningsvärt faktum, helst om det jämföres med judarnas påstående, att de infödda förvisat dem till uteslutande denna utväg; judarna samla sig i största antal på sådan platser och bland sådana människor där dessa klaga över att de äro minst önskvärda. Den oftast givna förklaringen är denna: Det judiska kynnet är att leva på andra folk, icke av jorden eller producerandet av livsmedel, utan just på andra människor. Låt andra folk odla jorden; juden vill, om han kan, leva på odlaren. Låt andra människor sträva och träla i handel och fabriker; juden vill dra frukterna av deras arbete. Det är hans egenart. Om denna egenart beskrives som *parasitisk*, rättfärdigas denna beteckning på grund därav, att den är särskilt sinående.

Det judiska problemet kan icke studeras med större utbyte i någon stad i Förenta Staterna än i staden New-York. Det finnes flera judar i New-York än invånare i hela Palestina. Det allmänna registret för New-Yorks Kahal (Kehillah) sätter befolkningssiffran till omkring 1,527,778. (1918) "Den näst största judiska menigheten i världen, den i Warschau, uppskattas till mellan 300,000—330,000 judar, omkring en femtedel av vår uppskattning av New-York" (Communal Register 1917—1918). "Om vi godtaga antalet judar i världen till omkring 14,000,000 bor varjtionde jude i New York." Enligt uppgift i Norsk National Tidskrift febr. 1926 utgör judarnas antal nu c:a 30 milj.

Såsom *en* befolkning utöva judarna mer makt än de någonsin utövat under kristen tideräkning på någon plats om man undantar det nuvarande Ryssland. Den judiska revolutionen "bemannades" från New-York. Den nuvarande judiska styrelsen i Ryssland transporterades nästan i sin helhet från New-Yorks Lower East Side, New-Yorks ghetto har för länge sedan "flutit utöver" Lower East Side. Brownsville, Brooklyn, är en judisk stad med eget språk, egna teatrar och egen press. Upper East Side i N. Y. är praktiskt taget till stora delar ett judiskt ghetto. Den villmående West Side och mellersta sektionen av staden norr om Central Park äro praktiskt taget judiska. Det finnes 360 synagogor i East Side ensamt.

Med undantag av ett stort varuhus och några få mindre äro alla de stora varuhusen i New-York judiska. Affärer, som sälja färdiga kläder, tvätt- och strykinrättningar, pälsvaruhandel äro alla praktiskt taget uteslutande i judiska händer. De juridiska yrkena äro nästan genomgående judiskt besatta. Det har gjorts en uppskattning att av 27,000, försäljningsställen för tryckalster 25,000 äro i judiska händer.

Den New-York'ska Kahalen är en, mycket mäktig organisation. Styrkan av detta samfund är icke helt och hållet känd. Kahalen kan sägas vara den judiska styrelsen för denna stad. Den organiserades 1908. såsom resultatet av ett påstående av general Bingham, dåvarande poliskommissarie i New-York, att den judiska befolkningen, som då räknades till 600,000, bidrog med 50 % av alla brottslingar i staden. Kehillah (Kahal) är (det skrank) den domstol, inför vilken myndigheterna måste svara för påståenden eller handlingar, som beröra den judiska menigheten. Dess makt är mycket stor och dess metoder sträcka sig långt till sina verkningar.

Medan den övriga delen av landets befolkning tror att "Tammany Hall" sitter inne med den politiska makten över New-York, är det verkliga förhållandet (vilket sällan publiceras) det, att judarna styra "Tammany Hall".

Men det är icke *ägandet* av makten som utgör grunden för anklagelsen mot något folk. Det är missbruket därav. Och om maktfaktum konstateras och intet missbruk därav finnes föreligga, har naturligtvis detta faktum ett hedrande sida. Om judarna samla sig till New-York och där bliva i allo amerikanska i det de icke ouphörligt arbeta på att vränga det för den amerikanska nationen typiska till något annat; om de stärkte Amerikas principer och traditioner och sköte upp att söka omintetgöra de förra och helt avskaffa de senare, skulle omdömet om dem utfalla gott

Emellertid för att konstatera det faktum, att judisk makt existerar, behöver man icke stanna i ghettot, ej heller i handelskvarteren. Det finnes högre fält därför, vilka vänta på undersökning.

I Wall Street är det judiska elementet både mäktigt och talrikt, som man kan vänta av en ras, som sedan mycket lång tid tillbaka spelat en betydande roll i de finansiella operationerna i världen.

Därmed är icke sagt, att det judiska inflytandet över amerikanska, finansiella förhållanden är överlägset. En gång hotade det att bli det, men amerikanska finansiären hava alltid varit i det tysta medvetna om internationella, judiska finansiärer och hava strävat tyst och stilla att mota deras spel. Då och

(Forts. å sid. 5.)

Religion måste innehålla ett begrepp inom sanningens och förnuftets gränser.

För Nationen av J. L.

"Ilsg och ren skall den luft vara, klar den himmel, och varm den sol på den väg som skall leda människosjälen fram till den ende sanne Gudens gemenskap."

Sanning, rättfärdighet och kärlek äro de egenskaper, genom vilka vi kunna tänka oss en möjlighet att nalkas Gud. Alla tankens vittsvävande utflykter, såväl på det lekamliga som andliga området, äro ofruktbara om de ej äro baserade på en förnuftsenlig sedlig, moralisk utveckling till ett högre livsplan. Längtan till ett sådan livsmål är säkerligen nedlagt i varje människohjärta, men denna känsla missuppfattas, förväxlas och tillfredsställes slutligen enbart med jordiska ting, ehuru människoslägtet under tidernas lopp ej saknat sannfärdiga och tillförlitliga lärare och ledare till det rätta målet. Såsom den främste bland dessa andar kunna vi utan tvekan ställa Kristus. Men det folk, över vars ondska han fällde tårar och som slutligen bragte honom om livet, har ständigt förblivit den bittraste fienden till hans lära, vilken de med hela sin kraft söka utrota.

Man måste i detta hänseende tyvärr konstatera, att denna fientliga makt i sitt nit funnit en kraftig hjälp inom själva kristenhetens representantskap. Ty det var ett högst ödesdigert misstag att den kristna medeltidskyrkan i sin dogmatik upptog gamla testamentets omoraliska innehåll, varigenom den judiska andan bereddes tillfälle att taga ledningen i den kristna kyrkans bekännelseformer. Söndringens tendens var därmed given och följden blev att Jesu Himmelske Fader fick träda tillbaka för judarnas grymme och blodtörstige krigsgud, Jahve-Sebaot, som allt fortfarande på ett särskilt framträdande sätt heligförklaras i de kristna kyrkorna, ehuru hans andefattigdom och fiendskap till de "oomskurna" enligt gamla testamentet ej borde vara obekant för någon kristen. Redan under den närmaste tiden efter sammanslagningen av dessa två så grundligt varandra motsatta religionsåskådningar, som judendom och kristendom i verkligheten äro, visade sig också följderna av den judiska andans inflytande genom kristendomsförfölielser i den s. k. inkvisitionen med otaliga dödsdomar och avrättningar efter förutgående bestraffningar medelst omänskliga, ja, rentav djävulska tortyrredskap, vilka endast kunde uppfinnas av "Jahves utvalda egendomsfolk", ty på detta område hade de redan under sin glansperiod i Kanaans land blivit fulländade specialister.

Vidare tog sig den judiska schackrareandan inom den kristna kyrkan uttryck i en sådan grad av andlig förvildning, att människe själen gjordes till föremål för ett regelrätt handelsföretag, genom den s. k. avlatshandeln, medan angivelser för kätteri var högsta beviset på "kristlig" anda. Alla dylika förvillelser skrevos emellertid på kristendomens konto; densamma måste misstänkliggöras för de ogärningar, vars upphov var den insmugglade judiska andan ur det gamla testamentets innehåll. Prof. O. E. Lindberg giver sin åsikt i detta hänseende tillkänna i följande ordalag: "Jahveismen står på en mycket låg ståndpunkt och när i genomsnitt icke upp över barbar-religionernas avgudadyrkan; de Brahmanska och gammal-chinesiska sedelärorna, för att blott nämna ett par, äro långt överlägsna i det att de i dessa religiösa läror så skarpt framträdande etiskt-sociala och allmänmänskliga och försynta självsegenskaperna helt och hållet saknas i jahveismen". Men fattas det då mod eller förståelse från den kristna kyrkans sida för att bortrensa de falska läror som slugheten under skyddande förklädnad insmugglat i kristendomens förkunnelse?

Den gammaltestamentliga judiska atmosfären var redan vid judafolkets första framträdande uppfylld av moln- och eldstoder (2 Mos. 13: 21. 33: 9. 12) och med dylika metoder söka de alltjämt att fullfölja sina hemliga syften. Jahve är den drivande kraften bakom kulisserna, och hans befallningar och anvisningar gå ständigt genom rabbinernas mun, vilkas utlåtande fordrar ovillkorlig lydnad. Vi finna här ursprunget till det judiska bulvansystemet, som har till uppgift att sprida dimma över orsakerna till oron i världen. Detta judedömets tillvägagångssätt att leka blindbock med dumheten och godmodigheten fullföljes sålänge, tilldess den judiska makten fått ett så fast grepp om kristenheten att den hel och hållet är underkastad den judiska maktfullkomligheten och Jahves befallningar utan några skyddande molnstoder kunna realiseras, nämligen att "utrota de oomskurna" (1 Mos. 17: 14) och taga deras land och ägodelar i besittning!

Men hur kunna förnuftiga kristna människor stanna tanklösa inför alla dessa judendomens falska och bakslupa påhitt, som vittna högt om en avgudatros påhängda förklädnad, till förmån för personliga intressen? Varför kan då ej kristendomen få vara i fred för dylika påhäng och få vara vad den i verkligheten är och skall vara: en gudsgemenskap "i anda och sanning" med ett heligt, rättfärdigt och nådefullt andeväsende under den av Kristus själv oss givna benämningen "alla människors kärleksrike Himmelske Fader"! Allt som strider mot en sådan gudsgemenskap kan ej kallas kristendom! En kyrka som vill upprätthålla en levande kristendom kan icke giva sin existens tillkänna genom åkallan av ett omoraliskt främmande gudsbegrepp, överskylt med prunkande ceremonier.

För anhängare av den kristna tron har judeguden intet annat intresse än att de skola utrotas. Att åkalla en sådan gud kan självfallet icke leda till någon god utveckling, men däremot till förvirring och misskreditering av gudsbegreppet i allmänhet ända därhän att gudstanken förslappas och gudlöshetens tillstånd tager herraväldet över människosjälen och förorsakar den laglöshet och ansvarslöshet, som kännetecknar vårt tidevarv. Den judiska treenighetens trollformel: fribet, jämlikhet och broderskap reserveras uteslutande åt de "omskurna" och åstadkommes genom att heisa de kristna folken mot varandra till krig och revolutioner, vilka sluta med judisk diktatur, bolsjevism, massmord, hungersnöd och allmän förvildning bland de kristna. Men falskheten i denna treenighetslära har dock även vår närvarande generation fått tillfällen nog att lära känna. Denna lärdom kan inhämtas vidare i 3 Mos. 20: 24. 5 Mos. 2: 25. 3: 6, 18. 7: 2, 16.

Det judiska bländspelets intriger att med tomma slagord söka leda mänsklighetens utveckling till judendomens egen fördel har tillräckligt avslöjats genom själva världshändelsernas obevekliga vittnesbörd.

Glöm ej
att prenumerera på
Nationen!

Den 20 Juli

Vårt Program.

Då det stora flertalet av de under 1928 till ett antal av flera tusen uppgående, nytillkomna abonnenterna å Nationen icke varit i tillfälle taga del av tidningens vid årets början publicerade programuttalande, vilja vi, med särskild tanke på våra många nya läsare och vänner, som önska en närmare orientering rörande våra allmänna syften, härnedan i huvuddrag återge detsamma.

Den kamp för nationell restauration, som Nationen upptagit, skall fullföljas med all energi och kraft. Sveriges folk måste frigöras ur förtrycket under lögnens och korruptionens makter. Vad som genom vår tidnings upplysningsarbete redan vunnits är visserligen av stort värde, men ännu återstår den stora striden. Den kosmopolitiska skenkulturen, som i frihetens och de mänskliga rättighetternas namn påbördas oss, måste ge plats för en sann och äkta, svensk kultur, vars ledstjärna skall vara Sanningen. Alltför länge have vi tolererat, att svenska tänkesätt av bestående värde offras för rent destruktiva idéer, vilkas enda syfte varit att till den internationella Mammonsgudens ära omtöckna och demoralisera sinnena; vi have tillåtit, att lögnens och hatets läror ohöljt predikas bland folket. Förhållandena av idag inom landet ge alltjämt en sorglig bild av den ohyggliga demoralisation och korruption, som den härskande lögnkulturen framskapat, hotande vårt folks själva livsnerv. Mellan grupper och klasser av folket, som naturenligt höra samman, ha rests konstlade skiljemurar och skapats ett förnuftsvidrigt tillstånd av inre oro och split, i vars tecken den korrumperande makten, det internationella Mammon, tillvällat sig en diktatorisk maktställning i samhället och i egenskap av hemlig regeringsmakt som "stat i staten" suveränt härskar över regering, riksdag, partier och press. Politiken har urartat till en vädjobana för lycksökare, och statsmakten förvandlats till skenet av en sådan, till ett redskap i den världserövrande maktens tjänst. Ett från början till slut på lögn och provokation grundat "idépolitiskt" system, har upprättats efter den antisociala satsen "Söndra och härska!" I hägnet härav vanskötas våra nationella livsfrågor medan judemaktens ekonomiska erövringskrig med all energi fullföljes. Stat och kommuner drivas i vansinnig skuldsättning på miljarder till det internationella lånekapitalet, land och folk ha utlämnats till en exploatering av oerhördaste slag, svensk lag och författning behandlas som papperslappar, så smart de ej passa den storfinansiella autokratiens herrar. Laglösheten och korruptionen sprida sig allt vidare i samhället. Konsekvenserna av allt detta visa sig bl. a. i en ständig stegring av skatter och allmänna pålagor, så att levnadsvillkoren för stora grupper av medborgare arta sig allt svårare. Sveriges underkastelse under det internationella judiska Mammon forceras på alla områden. Den militära avrustningen är praktiskt taget redan genomförd, med den kulturella är man som bäst i färd liksom med den ekonomiska.

Hela denna mot nationell undergång inriktade utveckling måste hejdas och i stället en positiv, svensk utveckling inaugureras. Den härskande lögnen och provokationen måste försvinna och ge rum för en ny aera i Sanningens och den kristna moralens anda. Sveriges utveckling skall vara byggd på svensk grund, svensk till sitt väsen och inriktad mot svenska mål. Hemlig regeringsutövning med oansvariga makthavare kan och får ej längre tolereras. De, som utöva den reella makten, skola ock svara därför. Statsmaktens auktoritet och överhöghet i samhället måste återupprättas och kapitalet tvingas att underordna sig samhället som dess tjänare och icke dess tyranniska herre. En helt ny stats- och nationalekonomisk politik måste inledas, grundad på hållbara svenska nationalekonomiska principer och uteslutande inriktad på främjandet av det egna landets och folkets intressen. Denna nya statsekonomiska politik måste fullständigt bryta med den hittills följda skuldsättningsprincipen och hävda satsen om statens ekonomiska suveränitet. Dess främsta mål bör vara statsskuldens likvidering snarast samt återupprättande av Sveriges ekonomiska oberoende och välstånd, för vilket syftes förverkligande landets ekonomiska möjligheter nationalekonomiskt helt måste utnyttjas och sträng sparsamhet iakttagas i det offentliga livet. Den storfinansiella maktens strävanden att monopolisera det svenska näringslivet under sin spira måste stäckas. Riksförsvaret, som genom 1925 års nedrustningsbeslut spolierats, måste återupprättas, till skydd för vårt lands frihet och oberoende. Det politiska livet måste reformeras därhän, att statsmakten blir i stånd att fylla sin uppgift och riksdagen blir ett sant uttryck för svenska folkets vilja, kvalificerad för sitt ändamål. Den väg, som härvid bör följas, är de verkliga intressenas representation. En efter våra nutida förhållanden avpassad folkrepresentation på grundval av intressen och kvalifikationer måste upprättas till ersättande av den nuvarande beslöjade intresserepresentationen i idépolitikens gestalt. Denna måste vara oberoende av alla ovidkommande intressen samt obunden av varje annan hänsyn än omtanken om landets och folkets sanna väl. Regerings- och lagstiftningsmakt måste återupprättas, återföras till sina ursprungliga och egentliga uppgifter. Slutligen måste det på de allmänna tänkesättens förvillande samt de moraliska och religiösa begreppens undergrävande inriktade falska upplysningsväsendet avlösas av ett sant upplysningsväsen på kristlig moralisk grund.

Vårt medel i kampen för dessa syftemål är Upplysning. Genom upplysning i Sanningens anda rycke grunden undan för lögnens och mörkrets krafter, vilka tvingas att draga sig tillbaka samt upphöra med sitt lands- och folkfördärvliga spel. Och i samma mån själva roten och upphovet till det onda, de hemliga intrigörernas och giftspridarnas ödeläggande verksamhet upphör, inträder samhället åter i sitt naturliga tillstånd av hälsa, auktoritet, kraft och utvecklingsmöjlighet. Vårt arbete för den nationella restaurationen kommer alltså att vara inriktat på att få denna genomförd på författningsenlig väg. Regerings- och lagstiftningsmakt måste på saklighets- och rättfärdighetsgrund tvingas att gå in därför.

•

Ingen svenskinnad man eller kvinna bör vid de stundande riksdagsmannavalen ge sitt stöd åt en partikandidat, som icke är redo att helt gå in för det nationella restaurationsprogrammet. Det gäller att tvinga de nuvarande, judisk-politiska "idépartiernas" kandidater att taga klar position. Valrörelsen bör i största möjliga utsträckning ges karaktären av ett ställningstagande *För Sverige eller för Juda, för svenskarna eller för judarna.* Svenskar av alla samhällsklasser, fordren klara besked på denna punkt under valrörelsen, ej mindre av hrr partiledare än av partikandidaterna i gemen!

PRESSKONSERTEN

Demokratiens förrådande — åt judediktaturen.

Den stora aktionen för den "utlänta" svenska demokratiens offrande till förmån för judediktaturen i proletariatets namn är som vi veta i full gång. Skådespelet är knappast tidare uppbyggligt: Demokratiens "ledare"-koryféer gå med samma entusiasm, vill det synas, in för demokratiens avpolletering eller förrådande som de tidigare kämpade för dess tillblivelse. Det sätt, varpå den socialdemokratiska rörelsens ledning släpper de judebolsjevikiska diktaturstråvarna inpå sig, visar att den ifrågavarande ledningen praktiskt taget redan är "runnen" för förrådériet. Att den klingande valutan härvid spelar en mycket betydelsefull, ja avgörande roll, kan lugnt utgås ifrån.

Hela händelseutvecklingen beträffande gruvarbetarestriden innebär ett belysande exempel på, huru långt man numera här redan är hunnen på gliden från demokrati till judediktatur inom den svenska arbetarrörelsen. I en artikel "På orätt stråt" konstaterar *Nya Dagligt Allehanda* (h) den betänkliga utveckling nämnda socialdemokratien i Sverige för närvarande förer:

> De svenska gruvarbetarna hava lätt leda sig in på falska vägar. Man har sagt dem, att de kämpa för sina kamrater, men för varje dag, striden fortsätter, övergår den i allt högre grad att bliva en strid mot Sverige, mot deras eget land, deras eget folk och kamrater. Det är Sovjetrysslands som skulle vinna på den "seger", man nu även från ledande socialdemokratiskt håll oförståndigt nog förespeglat gruvarbetarna och Sverige, som skulle lida nederlag! Men detta kan ju omöjligen få ske, här får icke öppnas en bred port för Asiens pestförande råttor, det skulle vara detsamma som att vålla svenska folkets framtidsmöjligheter en allvarlig, kanhända obotlig skada.
>
> Det sovjetryska organet i Stockholm slår högfärdigt på stora trumman i anledning av att gruvarbetareförbundets delegerade ännu en gång lyckats förmå Landsorganisationen att öppna på portmonnän och låna de strejkande pengar. Nu stå gruvarbetarna, heter det lika starka som för 6 månader sedan, än mera, de stå starkare emedan de utverkat att de ledande socialdemokratiska organen "givit sig själva rungande örfilar och erkänt att de haft fel", då de önskat snar avblåsning av den landsskadliga och genom den ryska samverkan för arbetarepartiet komprometterande strejken. I själva verket har Ny Tid mäst följa Soc.-Dem:s föredöme och blåsa under strejkhetsen i st. f. att som tidigare avkyla densamma. Det göteborgska socialdemokratiska organet vill nu reducera den ryska inblandningen till någonting oväsentligt och "perifiskt", i stället för att tidigare riktigt hava framhållit, att det här är fråga om "subsidier från en främmande makt, fientligt inställd mot det demokratiska Sverige, och vars regering vill vinna vissa syften, som gå ut på att underminera och omstörta det demokratiska Sverige". Har detta varit sant och riktigt hittills, så har det icke blivit osant och oriktigt därigenom att en viss uppgörelse ägt rum mellan den socialdemokratiska "Vatikanen" och gruvarbetareförbundets verkställande utskott, däri befinner sig sovjetryssarnas handgångne man, den bekante J. A. Rutström. Enligt syndikalistorganet Arbetaren har den omnämnda uppgörelsen ej blott inneburit eftergifter från den socialdemokratiska ledningens sida (penninglån och omsvängning ifråga om Soc.-Dem:s och Ny Tids hållning) utan också från gruvarbetareförbundets verkställande utskotts ledamöter.
>
> Vad som för närvarande intresserar är, att den svenska reformistiska socialdemokratiens ledare tagit gruvarbetarestrejkens generalstab under sina vingars skugga. Men därmed ha förvisso också de vandrat in på falska vägar. Sveriges arbetare äro, hoppas vi, icke så skumögda att de icke genomskåda det högst beklagliga spel, som här drivits. Det synes vara meningen att den orimliga arbetskonflikten skall hållas vid liv ända fram tills valen avgjorts. Att detta betyder ruin och ödeläggelse för tusentals tidigare välbärgade arbetarehem lär icke få spela någon roll. Till sist bliva arbetarna blott värdelösa schackpjäser i ledarnas händer. Kan makten vinnas genom att offra dem — nå väl så offrar man dem.
>
> Icke blott i de svenska arbetarnas och demokratiens, utan i hela vårt lands och vårt folks intresse är det att hoppas, att de svenska arbetarna, innan det är för sent, måtte vakna och gå i författning om en grundlig ommöblering inom representationen och ledningen, där de styrande pinnarna så gott som över lag visat sig vara den på folkets materiella och andliga utarmning inriktade judemaktens — den verkliga kapitalismens — legodrängar.

Liberalismen under debatt.

Beträffande liberalismens roll i den judisk-demokratiska utvecklingen behöver numera alls icke råda något tvivelsmål. En politisk rörelse bedömes icke efter dess mer eller mindre frasgranna programutkast till lockbete åt massorna utan efter dess gärningar, dess praktisk-politiska insats. I Sverige liksom i andra länder har liberalismens uppgift visat sig vara att under den inaugurerade judisk-demokratiska regimen leda utvecklingen hän mot det tillstånd, där bolsjevikdiktaturen, det judiska världsbärskaradömet skulle upprättas. I första hand gällde det för liberalismen att "reformera" bort alla de hinder inom (de icke-judiska) nationalsamhällena, som stodo i vägen för den större, "socialdemokratiska" framarschen på samma gång samhällena i största möjliga utsträckning införlivades med judisk anda. Efter "det socialdemokratiska genombrottet" blev det liberalismens uppgift att framför allt leda utvecklingen i riktning mot demokratiens ersättande med en judebolsjevikisk diktatur, varvid intimt-och energiskt samverkades med socialdemokraterna till undanröjande av alla till äventyra återstående, för israeliterna oympatiska nationella särmärken och fästepunkter, som kunde tänkas erbjuda motstånd mot den planerade "stora revolutionen". Under allt detta gällde det att fullfölja erövringen av Sverige ekonomiskt, finansiellt, politiskt och kulturellt åt Israel samt att få statens pengar i rullning i möjligast högen tempo och omfattning, så att den internationella judiska ockrarefinansen, som under de senast gångna årtiondena fått "försträcka" svenska staten dyra räntelån på hortåt 2,000 miljoner kronor — varav ju även våra hrr politiker och koryféer fått sina rikliga summor med — kunde beredas tillfälle att få ett hållfast grepp om ej mindre statens finanser än dess politik.

Liberalismens roll som fullt avsiktlig banbrytare och omhuldare av judebolsjevismens "ideal" och mål — den stora världsrevolutionen under Davidsstjärnans baner och landets fullständiga läggande under Israel är alltså fullt klar. Gärningarna stå icke att missförstå. Den kosmopolitiska dagspressen får det också allt besvärligare att planslbelt för allmänheten förklara den politiska företeelse, som här så vackert gått under namn av liberalismen. En av dennas främsta profeten, *Upsala Nya Tidning* (l) gör ett dyrbart försök att inför de sina klarlägga liberalismen som sådan:

> Liberalismen betyder fred, de andra politiska riktningarna krig mellan folken och klasserna ... I liberalismens utvecklingslinje, negerrikt hävdad under ett helt århundrades framåtskridande och blott tillfälligt tillbakaträngd av efterkrigsreaktionen, ligger Europas framtid, uttalar en utländsk tidning. Vi tro att detta är riktigt, även för vårt lands vidkommande. Skaran av dem som hos oss blivit liberalismen trogen kan kanske för närvarande synas ganska liten. Men det är vår fasta övertygelse, att den skaran växer och skall växa ännu mera i framtiden.

Stockholms Dagblad, (h), som alltfort tyckes befinna sig i det politiska novisstadiet, ägnar sig också åt en panegyrik över liberalismen, vars ideal förklaras vara frihet, ömsesidig hänsyn och rättvisa:

> Det lider intet tvivel att denna politik, så långt den är praktiskt möjlig, och så långt den icke nedtrycker medborgarens för det högre kulturlivet nödvändiga rörelsefrihet, är sakligt berättigad och ligger i framstegets linje. Liberalismens återstående insats i modern politik kommer kanske främst att ligga just i en sådan socialreformatorisk politik, som upprätthåller frihetskravet och icke är en klassoffensiv.

De citerade uttalandena vittna icke om någon större respekt för respektive organs åskreetsars goda omdöme. Men en dag skall sanningen om liberalismen och dess insats i utvecklingen i riktning mot Sveriges omatörtning och erövring av Alljuda bliva klar för allt folket!

•

Den gode husfadern om «god demokrati.«

Spörsmålet om demokratien är alltjämt föremål för "den gode husfaderns" i Göteborg livliga intresse. Det kan ju också, tycker man, vara på tiden att vederbörande börja göra klart för sig, vad de mena med sin demokrati, nu då demokratien på allvar synes bereda sig på den stora uppgången i den allra nyaste "proletärrörelsen" — judebolsjevismen. I sitt organ Ny Tid (s.) skriver hr Per Albin Hansson över det gamla, ehuru alltid för visst folk lika nya problemet bl. a.:

> God demokrati är det, om man med underordnande av särintressen försöker förhjälpa till framgång strävandena för det helas väl... Det är icke god demokrati, att alltid kräva hänsyn endast av dem som starkast ivra för förbättringar. Demokrati är ömsesidig hänsyn. Det är en av de allvarligaste bristerna hos C. G. Ekman, att han icke förstår detta. Denna brist i hans förstånd drev honom att spränga det liberala partiet, denna defekt i hans demokratism har ödelagt vänstersamverkan; den kan också komma att bidraga till en skärpning av striden framdeles.

Så, nu veta vi vad god demokrati är! Att hr Per Albin Hansson är fullt på det klara med vad god demokrati är, det har han ju tydligt ådagalagt genom sin hittills förda storartade "reformsträvan" i den gyllene maktens tjänst. Att han funnits fullt hålla måttet som "god demokrat" framgick även tydligt därav, att demokratiens överhuvud här i landet, Karl Otto Bonnier, i sitt livorgan D. N. tippat honom såsom svenska folkets blivande "demokratiske" diktator — "den gode husfadern i det svenska folkhemmet".

Skeppsbyggeriet i Sverige.

I en publicerad statistik för första halvåret 1928 lämnar Det norske Veritas den översikt över de förändringar, som inträffat i de nordiska handelsflottorna sedan årsskiftet. Här några utdrag av siffrorna för vårt lands vidkommande.

Av den gjorda sammanställningen framgår, att svenska handelsflottan sedan den 1 januari erhållit ett tillskott av fem ångare om tillsammans 4,047 bruttoton, vilka byggts vid svenska varv. Dessutom har en ångare om 1,322 ton byggts i utlandet. Vidare ha tillkommit tre motorfartyg om tillsammans 20,960 ton, vilka byggts i Sverige. Slutligen har från utlandet förvärvats icke mindre än 15 äldre eller yngre ångare om tillsammans 22,708 ton samt tre motorfartyg om tillsammans 728 ton. Det under halvåret tillkomna nybyggda tonnaget utgöres sålunda av nio fartyg om tillsammans 26,330 ton och det tillkomna äldre tonnaget av 20 fartyg om tillsammans 23,436 ton.

Svenska handelsflottan har under den ifrågavarande tiden haft fyra förlista ångare om 5,800 ton. Vidare har sålts till utlandet 20 fartyg om tillsammans 11,908 ton samt upphuggits ett fartyg om 130 ton. Nettoökningen för svenska handelsflottan blir efter dessa förändringar fyra fartyg och 31,900 ton. De svenska varven ha f. n. under byggnad 15 fartyg om tillsammans 84,670 ton mot 19 fartyg om tillsammans 101,880 ton den 1 januari.

Skohandlarnas rikskongress inskrider mot missförhållandena inom branschen.

Vid Sveriges skohandlares rikisförbunds den 9—10 juli hållna årsmöte i Örebro beslöts, att tillsätta en kommitté, som i samförstånd med skofabrikerna och garverierna i landet skall söka komma till ordnade förhållanden i fråga om modeller och färg på de moderna skodonen och i någon mån begränsa dessa. Vidare tillsattes en kommitté, som skall inleda underhandlingar med Sveriges förenade gummifabriker i pris- och modellfrågor.

"Kulturkampen" i Mexiko.

"Helvetets synagoga" — en motsvarighet till blodsorgien i Ryssland.

Judendomens kamp mot kyrkan i Mexiko.

I en broschyr utgiven av Caritasförbundet i Feldkirch, Tyrolen, framlägger författaren, dr Josef Gorbach följande upplysningar om den s. k. kulturkampen i Mexiko:

Sedan tio år tillbaka har en 1917 antagen ny författning varit gällande i Mexiko. I denna författning lyckades socialisterna (Mexikos bolsjeviker) få införd en "kulturkampslag", vars tillämpning innebar förintande av den katolska kyrkan såsom verksam kulturfaktor i Mexiko. Ty enligt denna lag socialiseredes all kyrkoegendom, kyrkans sjukhus förvandlades till lagerlokaler, präster och medlemmar av kyrkliga ordnar förbjödos undervisa i skolorna eller att syssla med sjukvård, de förlorade all arvsrätt och all aktiv och passiv valrätt, varjämte all religionsundervisning i skolorna förbjöds.

Då det mexikanska folket sedan århundraden tillbaka är katolskt, är det icke förvånansvärt, att ett dylikt brutalt ingrepp i dess hävdvunna religiösa liv kom att väcka stark opposition. Den väpnade oppositionsrörelsen — under ledning av generalerna Gomez och Quijano — nedslogs emellertid av regeringen med tillhjälp av överlägsen militärmakt och förrädare bland rörelsens egna anhängare. I spetsen för regeringen stod dåvarande presidenten (2 juli 1928 valdes Obregon till president), judemästisen, son till en syrisk jude och en Yaqui-indianska, frimuraren och "socialisten" Elias Calles, vilken även bär främsta ansvaret för vad som under de senaste åren skett i Mexiko. Calles lät efter sin seger ställa de båda generalerna och alla deras anhängare inför ståndsrätt och skjuta ned dem.

Hur ställde sig då världspressen till dessa händelser? Jo, man har helt kategoriskt framställt saken så, att "den mexikanska regeringen arkebuserat de 'revolutionärer, rebeller och banditer', vilka hindrat eller vägrat att åtlyda 'kulturkampslagen'." Och Calles har hyllats för sin "bedrift" (bl. a. av "Vossische Zeitung" och "Tägliche Rundschau" — Stresemanns organ).

Calles och hans medhjälpare fortsatte därefter på den inslagna vägen. Då den katolska kyrkan ändock (genom frivilliga gåvor av folket) kunde fortsätta sin verksamhet, sökte de 1925 åva den dråpslaget. Regeringen lät stänga kyrkorna och förbjöd hållandet av all gudstjänst och varje kyrkligt-religiös handling (även i hemmen!). Vad därpå följde hörtill de hemskaste kapitlen i mänsklighetens historia och kan jämföras med det bolsjevikiska blodsherraväldet i Ryssland: Regeringens djuriskt förvildade soldateska mördade i hundratal dem, vilka icke ville gå ifrån utövningen av kyrkliga handlingar och i synnerhet alla präster, vilka värderade utlövandet av sina ämbetsplikter högre än sina liv. Endast under 1926 skötos 147 präster, som företagit kyrkliga ceremonier. Andra avhackades händerna, så att de icke kunde hålla mässan. En ung man bands Långfredagen vid ett kors och sköts, emedan han sökt bilda läsekretsar för katekesstudium, unga flickor och kvinnor, som vågat bekänna sin tro, rycktes från sina familjer, vanärades och mördades — en orgie av vanvett och blodsutgjutelse rasar sedan mera än två år tillbaka i Mexiko. Man vet, att de mexikanska bolsjevikerna slaktat ned tusentals personer och dessutom ha många tusen personer spårlöst försvunnit.

Om allt detta vet världspressen intet att förtälja — påven har kallat detta sakförhållande en "ihjältigningskomplott". Förklaringen är den, att världspressen alltid tiger, då detta är i enlighet med den allierade judefinansen-bolsjevismens intressen — en taktik, som ofta användes.

Här vore ett ingripande på sin plats från någon internationell institution såsom t. ex. N. F. eller "ligan för människans rättigheter" eller av de krafter, som man i övrigt kunde fordra skulle vara moraliskt förpliktade att låta "världssamvetet" göra sig hört mot massmördarna i Mexiko. Men "världssamvetet" sättes ju endast i verksamhet till förmån för bolsjeviker (Sacco-Vanzetti)! Man får nog vänta förgäves, då judarna behärska alla de krafter, som i samverkan göra sig gällande som "världens samvete". Att bemärka är, att det är de judiska frimurarelogerna, som därvid sköta spelets trådar.

Allra mest förvånande är emellertid centrumpartiets i Tyskland ställning till denna mexikanska tragedi. Man skulle ju väntat sig, att detta katolska parti skulle ingripit och låtit sina miljoner anhängare framföra flammande protester mot dessa skändligheter. Men där avhör man intet. Även "centrum" är i Tyskland ett parti, som spelar sin roll i det judiskpolitiska systemet. Och granskar man närmare den katolska pressen i Tyskland, finner man stora investeringar av judekapital i företagen — i motsats till för några årtionden sedan! — och att den dirigeras av judendomen på samma sätt som den övriga pressen. Den tiger följaktligen om de mexikanska förhållandena. Avslöjas detta förhållande av nationalsocialisterna beskyller den dem för "kyrkofientlighet" och kallar dem "revolutionärer, banditer och förbrytare" — precis som den av judarna dirigerade världspressen gjort i avseende å de mexikanska förhållandena!

PARISER-CAFÉET
27 Kungsgatan 27
STOCKHOLM

Kooperationen
hade aldrig behövt uppstå om
affärsmännen räknat med så låg
handelsvinst som
Herrekiperingen CIVIL
55 Birgerjarlsgatan 55
Stockholm.

LUNDA TVÄTTINRÄTTNING
Rekommenderar sig för utförande av all slags tvätt (ej kemisk), mangling och strykning. Förstklassigt och omsorgsfullt arbete garanteras.
Snabb och punktlig expedition
Innehavare:
AUG. GUSTAFSSON
Tel. Drottningholm 20 & 190

"Rabbinernas läror gälla för mer än himlens röst."

I omkring 2,500 år har Judafolket i hemlighet med alla tillbuds stående medel arbetat för den övriga mänskligheten, alla folks och skatters läggande under sin spira. Den världspolitiska utvecklingen har härunder i ständigt ökad omfattning länkats in efter denna plan, till den punkt, där vi nu befinna oss och som kan kännetecknas som själva tröskeln till det i årtusenden drömda judiskmessianska världshärskardömet. Den som skulle fullborda verket var som vi veta bolsjevismen, som slutligt skall sopa bort resterna av de "reformerade" nationalstaterna från jordens rund och i proletariatets namn förverkliga den universella lycksaligheten. Men i samma ögonblick det "utvalda" folket inriktar sig på att sätta världsrevolutionen i verket efter de berömda principer, som kommit till användning i Ryssland, begynte ett uppvaknande av de dödsdömda folken, som började genomskåda det infernaliska spelet, vilket skickligt dolts under en mask av falsk idealitet, falsk humanitet och religion.

Själen i hela den besjöade världserövrarekamp, som av judafolket intill den dag som är, avslöjandets dag, bedrivits, har såsom vi tidigare framhållit varit rabbinismen och dess fundamentalverk, religions- och lagboken Talmud, som för judarna haft giltighet ovan om alla andra skrifter. Enligt Talmud äro endast judarna berättigade innehavare av denna jorden, varför alla de övriga folken måste försvinna — uteslutas genom yttre och inre krig, restriktiva åtgärder till folkstammarnas utdöende etc. Judens plikt är först som sist att lyda och efterleva sin "heliga" religions- och lagbok Talmud, som gäller förmer än himlens röst. Talmud säger nämligen: "Inte ens en röst från himlen är i stånd att rubba rabbinernas läror." Gentemot påståendena från judiska håll, att Talmud för åtskilliga århundraden sedan skulle vara begravd, stå uttalanden av de främsta forskare på området, bland dem A. Pontigny, som intygar, att Talmud alltfortfarande både tryckes och läses. Det förnämsta beviset ligger dock i verkligheten själv, som tydligt och klart visar, att Talmud alltjämt icke bara tryckes och läses utan också efterföljes av judarna i alla länder.

Hos alla de folk, som skolat "lyckliggöras", har Israel lagt i dagen ett rörande intresse för folkens "befrielse" från förtrycket under den kristna kyrkan, och mångenstädes har det även lyckats att nå ganska långt i strävandena för kyrkans och den kristna religionens avskaffande. Mest i ögonen fallande är härvid för ögonblicket kampen mot kyrkan i Ryssland och i Mexico. — Det kan nu vara på tiden, att de icke-judiska folken i sin tur på allvar börja intressera sig för den judiska religionen, vad denna innebär och vart den i själva verket syftar!

Borgarna-kapitalisternas "bödelsdräng" kommer — se upp!

Som ett led i den alltid "välsinnade" judemaktens planer mot det svenska samhället har såsom ofta påpekats i denna tidning även ingått att medels "demokratisk reformering" bortskaffa allt det motstånd, som från nationalförsvarets och ordningsmaktens sida kunde befaras vid den planerade stora bolsjevikisk-revolutionära framstöten. Våra illustra idépolitiska" partier av Israels nåde gingo också som vi veta med stor entusiasm in för den stora avrustnings-"reformen" och yvas än i dag över sin stora bragd till civilisationens fromma. Så nog blev Israel här hörd över hövan! — Men det räcker inte med att nationalförsvaret nedskrotats, polisen (särskilt i huvudstaden) måste även göras urståndsatt att vid det blivande "stora avgörandet" kunna bjuda "Guds utvaldas" pioniära stormtrupper motstånd, för vilket ändamål "demokratien" uppbådats i en synnerligen energisk aktion för polisens "avmilitarisering", varmed menas att polisen inte skall få vara utrustad med annat än fullt oskyldiga vapen, såsom "små trevliga" gummibatonger och andra leksaksvapen. De senaste årens "pistolderbatter" i Stockholms stadsfullmäktige ge härvid en god illustration av läget.

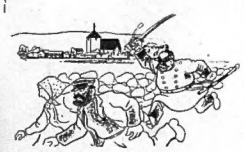

För att ha kunnat komma till den punkt, där vi i dag befinna oss, har fordrats en både långvarig, ihärdig och intensiv agitation bland de djupa lagren, varunder polisen i likhet med militären i ord och bild fått figurera såsom det arbetande folkets tyrann och djävul i överklassens sold. Sålunda har man förstått att hos massorna framskapa den hotfulla stämning gentemot ordningsmakten såsom ett den "arbetarfientliga" "borgarklassens" mordvapen mot arbetarna, så att, när anslagskrav från polisen skola före i Stockholms stadsfullmäktige, "demokratien" enligt som en man sluter upp kring de mest ljungande "nej". I stort sett är stämningen inom arbetarlägret genom mångårig intensiv propaganda i den judestyrda "proletärpressen" redan färdig med polisen, men då och då ser man sig nödsakad att för säkerhets skull spä på stämningen genom lämplig text och dito bilder i "proletärbladen". Ovanstående bild, hämtad ur Socialdemokraten för några dagar sedan, har uppenbart haft det syftet att komma arbetarna att icke glömma sina "proletära" plikter gentemot polisen-tyrannen.

Prof. Cassel tillbaka från "triumffärden" i U. S. A.

Professor Gustav Cassel, som av Newyork-judarna nu officiellt upphöjts till "världens främste nationalekonom", har omsider anträtt återfärden från sin "triumffärd" i Amerika. Före avresan från Newyork uttalade sig professorn, i en intervju för Svenska Dagbladet, varunder han upplyste, att syftet med hans resa varit "att leda reformsträvandena i U. S. A. in på en ny linje". Han hade, framhöll han till betonande av sin "missions" utomordentliga betydelse haft upprepade samtal med den ryktbare, (från Tyskland inflyttade) amerikanske finansmannen (börsjuden) Paul Warburg, "den store reformatorn av Förenta Staternas penningsystem", vars reformatoriska bragd närmare berördes i vår artikel "Finansalliansen Kuhn, Loeb & C:o, Newyork—M. M. Warburg & C:o, Hamburg" i nr 24 av Nationen jämte efterföljande nummer.

Vad 'som alldeles speciellt frapperat prof. Cassel var, att U. S. A:s politik beträffande kapitalexporten handhaves av en särskild regeringskommission, som existerade utan något tillstånd av kongressen. För en samhällsbevarelsens och laglighetens kämpe som prof. C. måste ju något sådant framstå såsom horribelt! Ur professorns höga uppdragsgivares, de amerikanska judebankirernas, synpunkt var ju förtreten över den "olagliga" kartellkommissionens verksamhet ganska förklarlig, då den satte vissa gränser för den "nyttiga" penningecirkulationen i den internationella spekulationens, den judiska världsimperialismens tjänst. — Det gäller nu att se, om den Casselska framstöten till ytterligare "reformering" av U. S. A:s penningeväsen i Paul Warburgsk anda skall få åsyftad verkan. Såsom tidigare här framhållits var president Coolidge alls icke benägen att lyssna på hans "välvisa" råd och funderingar. Nästa man på presidentstolen, på vars tillsättande Federal-Reservsystemets herrar ju anses äga det dominerande inflytandet, blir kanske mera "resonabel" än Coolidge visat sig vara.

Varje antisemit bör läsa,
H. Krebs och *O. Prager:*

Världsfronten

mot Juda, pris 2: —, erhålles genom beställning hos Eder närmaste bokhandel eller mot postförskott direkt från
Förlag: E. P. HOLMVALL, Stockholm,
Tomtebogatan 3 A, 1 tr.

Nationen nr 28/1928.

DANSK NATIONALT TIDSSKRIFT

KØBENHAVN P.

Selvstændigt - uafhengigt - antisemitisk
Helaar Kr. 5: —. Halvaar Kr. 2: 75.

Revolutions-Israels!

(valskådespelsarrangören) syn på spelöppningen.

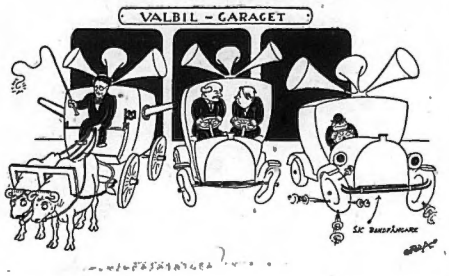

I judebolsjevismens ledande "borgerliga" språkrör här i landet, Karl Otto Bonniers "liberala" husorgan Dagens Nyheter, roas de "själlösa" svenska gojim med ovanstående lustiga bild till valrörelsens popularisering. Den avser närmast att visa, huru högern under "politiska amiralens" ledning följer med sin tid, hållande sig med valbilar med megafon och grammofoner och annat gott". "Varför skulle väl", uttrycker sig bladet, "de andra partierna vara sämre?". Ahnej, den saken sörjer nog hrr israeliter för, att deras "proletära" skyddslingspartier icke heller behöva sakna de nödiga slantarna för "fullt värdiga" valkampanjer. Mohren måste ju bestås den nödiga förplägnaden medan han utför sitt viktiga värv! Hrr P. A. Hansson, Engberg och Kihlbom förefalla även att vara vid god utrustning. Man bara röres av det höga husets här som alltid visade utsökta anspråkslöshet att alldeles glömma bort sig själv, sitt eget stolta livparti — "liberalerna" eller rättare sagt "de liberal-frisinnade". Dessa skola väl också hålla sig med valbil m. m. — eller kanske de inte ha råd? Det plägar stundom så heta när det är fråga om Israels partier på avskrivning.

"Idiotismens filosofi."

Herrar israeliter vid styret vilja ingenstädes veta av individuellt eller personligt tänkande hos gojim. Det fria tänkandet skall kantänka vara det "utvalda" folkets privilegium: gojimfolken skola endast tänka enligt de av Höga Vederbörande i deras översvallande nåd uppgjorda recepter en masse eller såsom man behagar kalla det kollektivt. I spetsen för denna upphöjda, nya kultursträvan hän mot absolut kollektivtänkande går i vårt land helt naturligt som sig bör det ledande israelitiska bladet Bonniers (Dagens) Nyheter, där nu senast en av "den nya filosofiens" profeter, författaren Gustaf Hellström, haft den äran få lysa med sina utläggningar av problemet. Allehanda raljerar i en artikel under välmotiverade rubriken "Idiotismens filosofi" över den nyaste filosofiska skolan. Tidningen skriver:

"Vår upplysta vän Dagens Nyheter bringar oss ett budskap om "den nya filosofien", som gör kål på de individualistiska benägenheterna och lär oss att vi skola tänka och känna kollektivistiskt. Det finnes ingen undflykt, säger Bertrand Russell, den engelske filosofen, den modernaste bland filosofer emedan han är den mest matematiske, siffermässige, ingenförsaktige, följaktligen benägen för det opersonliga.

Det är naturligtvis från Amerika, som Bertrand Russell fått det nya ljuset, Han har upptäckt att hjordinstinkten är betydligt starkare i Amerika än i England och har kommit underfund med att detta kommer sig av maskinen. Men har inte vår civilisation stigit till klarhet i tre etapper: Bibelns, grekernas och maskinens? "I en industrialiserad värld måste gruppens inträng på individen bli mera intensiv; — ehuru maskinen ökar människans herravälde över naturen, kräver den en allt större underdånighet från individens sida gent emot gruppen." Arbetarföreisen, trusterna och monopolen, massväldet — se där det kollektiva tänkandets drivbänkar. Inför sekt- eller gruppsamvetet böjer sig allt oftare individens känsla av rätt och orätt.

Det låter nästan, som hörde vi den lilla sovjetissan (judemestisen) Margit Palmær berätta om den visdom, hon inhämtade i Sovjetrysssland. Och i själva verket är överensstämmelsen mellan det amerikanska masstänkandet och den ryska kommunismen fullkomlig. Det är ekonomien, som skall kommendera allt, även tanken och konsten. Arkitekturen är i Amerika föregångaren med sina skyskrapor, brobyggnader och spannmålsmagasin, — de övriga konstarterna befinna sig på efterkälken, "emedan inom dem det omedelbara ekonomiska behovet icke gör sig så starkt gällande" — i Amerika n. b. i Ryssland har däremot målarkonsten i övervägande grad blivit politisk reklamkonst, vilket bevisar, att den inspireras av det kollektiva ekonomiska behovet.

Vi läste nyligen hos en dansk författare följande djupsinniga och träffande reflexion: "Man måste verkligen låta den möjligheten stå öppen, att det har uppstått ett varaktigt och djupt demokratiskt grundat behov av idiotism." Denna slutsats drog vår danske vän icke för sin del ur den individuella känslans hänskjutande av rätt och orätt till gruppsamvetets eller åt oss hellre säga voteringens avgörande, utan särskilt ur amerikanernas speciella smak för musik, diktning och film. Smaken för karikatyrmusik, karikatyrnegrer — "jazzhjälten" och "Banan-Josephine" — sliskig sockerhalt i sång, operetter och kupletter! Man behöver där borta sentimentalitetens oljekapslar som motgift mot revolverskott, kuklux-klan, börsvansinne och elektrisk stol...

Men jämsides med detta följer, för all del, en aldrig förr sedd handlingskraft. Framrusande genom rummet för åkandets egen skull — rekordraseri i bilåkning och flygning; penningsamlande inte för livshungerns, utan för antalet dollars' skull; den politiska tjusningen av att i timtal skråla, tjuta, vissla, dunka på trumma för att Al. Smith blivit utsedd till presidentkandidat — allt detta saliga olfrande åt eller uppgående i massmentaliteten, är det inte bevis på framåtskridande — på att Bertrand Russel riktigt bedömt utvecklingens riktning?

Utveckling? Är det utveckling och inte fast mera en återgång till de kulörta folkens vilda danser kring lägereldarna, då den enskilde dansaren mister medvetandet om sitt jag och blott känner sig som en partikel i den virvlande massan; — till de dansande dervischernas rus, i tjutande självsuggestivt massakrerande av det egna jaget; — med ett ord uppgående i den idiotiska masspsykosen? Det var tydligen högt på tiden, att denna psykos fick sin 'filosofi'."

Liberal-bolsjevikisk professor — till första kammaren?

Såsom efterträdare i första kammaren till framlidne förste vice talmannen, judiske grosshandlaren Herman Lamm, har främst nämnts professor Gunnar Andersson, ledamot av styrelsen för det ledande "borgerliga" jude-bolsjevikiska bladet, Karl Otto Bonniers (Dagens) Nyheter. Till stor sorg för demokratien överhuvud och liberalismen i all synnerhet stod hr spritdoktorn Ivan Bratt, mannen gentemot vilken — om man får tro Bonniers Nyheter — 50 riksdagsmän väger fullkomligt fjäderlätt. Dr Bratt har ju som vi veta "fullt frivilligt" föredragit att till årsskiftet skudda fosterlandets stoft av sina fötter och slå sig ned i världsstaden vid Seine. I hans ställe är det nu "liberale" professorn Gunnar Andersson, som lär få ryka in i första kammaren och där fylla det uppkomna tomrummet. Visserligen står naturligtvis professor Andersson icke att jämställa med dr Ivan, men han anses likaväl som en demokratisk tillgång av stora mått, en högst värdefull "reformistisk" och "folklig" kraft — varom ju även hans ledamotskap av Bonniers Nyheters styrelse bär tydligt vittnesbörd.

Professor Andersson är heller icke den, som skäms för att stå för sina "liberala" åsikter. Vid ett tillfälle berättade för oss under uttryck av sin stora förvåning en känd person i en av våra stora fosterländska organisationer, att han i telefon hade ringt upp prof. Andersson med förfrågan om icke organisationen i fråga finge påräkna honom som medlem. När professorn fick höra att det gällde "en samhällsbevarande organisation", blev han, berättade vår sagesman, fiet i rösten och förklarade: "jag räknar mig icke till de samhällsbevarande". Varpå följde avringning. Vår sagesman stod, försäkrar han oss, alldeles häpen och förstod ej rätt hr professorns deklaration. Vi genmälte honom emellertid, att någon annan ståndpunkt inte gärna kunnat vara att vänta från den "liberale" professorns sida i betraktande av hans ställning som ledamot av styrelsen för det ledande "borgerliga", judebolsjevikiska organet här i landet Bonniers Nyheter. Ty en person i professors ställning måste ju alltid veta vad han gör. — Demokratien erhåller alltså i hr professor Gunnar Andersson en värdefull akvisition i första kammaren i och för sitt fortsatta "reformarbete".

I den provokatoriska nykterhetspolitikens hägn.

Tullpolisen har från eldare å finnbåten Bore I vid Skeppsbron beslagtagit trenne spritdunkar. När tullmannen frågade besättningsmännen, som voro på väg från fartyget, vad de hade i sitt medförda paket, sade de att det endast var en del gamla grammofonskivor vilka skulle utbytas mot nya. "Grammofonskivspaketet" visade sig innehålla de nämnda tre spritdunkarna. — Under visiteringen av kreatursbåten Koit har upptäckts ett antal spritdunkar. — När ångaren Gauthiod häromdagen kom in till Stadsgårdshamnen, hade en av den kvinnliga personalen ombord stuvat in ett helt litet lager med spirituosa, tobak och abdullahcigarretter bakom garneringen i en hytt akteröver. samma dag beslagtogs vid en omvisitering av finska ångaren Mariehamn 18 dunkar, vilka en eldare glömt i fartygets tvenne kolboxar.

"Skandal" i tyska riksdagen.

Tyska republiken har fått ny regering, en "personligheternas regering", med dominerande socialdemokratiskt inslag. När den nya regeringen häromdagen presenterade sig för "sitt trogna folk", inträffade, enligt Allehandas brevkorrespondent Adolf Paul i Berlin, en stor skandal i den republikanska församlingen, vilken eljest lär vara mycket väl förtrogen med den demokratisk s. k. konvenansen.

Mitt under den högtidliga ceremonien med vältaliga deklarationer från de olika partiledarna, alltifrån "de nationella" till "kommunisterna", rörande den tillträdande regeringens avgivna, allt och intet sägande programförklaring, uppträdde ett svart parlamentariskt får och störde friden i församlingen på ett högst chockerande sätt. Den som förlöpte sig var en nationalsocialist d. v. s. en representant för Tysklands antisemitiska parti. Nationalsocialisten erhöll ordet omedelbart efter det socialdemokratiske finansministern, juden Hilferding, hållit ett större anförande. Han begagnade så tillfället utatala, att "det är en skam att en negroid jude ifrån Ostgalizien skall få sitta som Tysklands riksfinansminister". Denna fruktansvärda förlöpning mot den härskande republikanska regimen renderade syndaren en omedelbar, ostentativ bestraffning i form av ögonblicklig utvisning ur salen. — Sedan "den ohövlige" nationalsocialisten väl förpassats utanför rikssalens dörrar, beslöts med stor majoritet att "gilla" regeringens förklaring.

Händelsen är belysande för Israels maktställning inom den republikanska församlingen, men den skvallrar också om en viss nervositet hos Höga Vederbörande. Ute i landet lär den riktning, de i alla skiften av alla så förhånade nationalsocialisterna förefunden, vinna allt större terräng. Tyska folket har nämligen på allvar börjat vakna.

Balfour hyllas av judarna.

The Anglo-Jewish Community i London firade häromdagen en stor fest till ära för lord Balfour. Middagen, som var anordnad i Guildhall, var besökt av över 1,000 personer. En mängd tal höllos, vilka alla utmynnade i en hyllning till Balfour för "de tjänster han bevisat Palestina". Genom subskription av 70,000 pund sterling bland judarna i hela världen, kommer till hugfästande av hans minne en pinieskog, bärande Balfours namn, att anläggas på sluttningarna ovanför landsvägen till Haifa, vartill de första träden redan planterats av brittiske överkommissarien i Palestina lord Plumer.

TAPETSERARFIRMAN

C. A. ERIKSSON

Hantverksregatan 22, Stockholm
TEL. KUNGSH. 6706.

Utför Möbelstoppningar, Mattpåläggningar till mycket billiga priser. Förstklassigt arbete garanteras. Begär kostnadsförslag.
Klädning av sidovagnar samt bakdvoor.

NATIONALT TIDSSKRIFT

Keysersgt. 1, OSLO
Eneste antisemitiske publikation,
Utkommer maanedlig
Pris til Sverige kr. 6: 20.

Caféet

RIDDAREGATAN 11
(hörnet av Sibyllegatan.)
Gott kaffe och väl tempererade maltdrycker. Tidsenliga lokaler.
OBS.! Ny regim.

Capt. Peter
Påhlsson's Choklader
Högsta kvalitet

Sovjets krigsskolor avagt frekventerade.

På revolutionära krigsrådets order har enligt vad meddelas från Moskva bland kommunistiska ungdomsförbundets medlemmar begynts en agitationskampanj för att förmå dem till inträde i krigsskolorna. I Leningrads krigsskola ha nämligen endast 350 kandidater anmält sig till de 920 vakanta platserna. Krigsskolorna i Ukraina stå alldeles tomma.

Missväxt i Ryssland?

Sovjetryska statsplaneringskommittén har gjort en framställning om att omedelbart i utlandet uppköpa spannmål, som skall användas till utsäde, då man nu bestämt kan räkna med missväxt av säden i distrikten Lugansk, Marinpol, Odessa, Melitopol, Cherson, Donets, Kuban, Armavir, Stavropol och en stor del av Ukraina. Enligt kommitténs beräkning behövas över 30,000 ton utsäde för höstsådden.

Till följd av denna framställning har sovjetregeringen anmodat handelsdelegationerna i Berlin och London att omedelbart inköpa det nödvändiga utsädet. Enligt engelska Times har för regeringens räkning i Moskva räkning redan gjorts uppköp av närmare 200,000 ton vete för ett pris av 2,500,000 pund sterling.

Kommunistrazzia i Singapore.

Enligt meddelande från Singapore ha de framgångsrika razzior, som polisen de senaste månaderna företagit efter kommunistagitatorer, lett till, att ett 20-tal kommunistledare f. n. befinner sig inom lås och bom, avtjänande straff, vilka variera mellan några års och livstids längd.

Grekland "utmanar" Revolutions-Israel!

Det är inte alla staters regeringar, som låta Revolutions-Israel i sovjets namn handskas med sig på samma sätt som vår utmärkt "toleranta", "liberala" Lövgren—Ekmanska här i Sverige. I Grekland har regeringen djärvts avslå det av sovjetregeringen senast föreslagna handelsavtalet. Följden blev visserligen en rad repressalier mot de grekiska undersåtarna i Sovjetunionen och mot Grekland självt, om vilkas värde dock framtiden får döma.

Sovjetregeringen har sålunda bl. a. förbjudit all transport av varor på grekiska ångbåtar. Det har av de grekiska myndigheterna konstaterats, att Moskva finansierat de strejkande grekiska arbetarna. Då det vidare framgått, att Moskva utsänt agitarorer bland de strejkande, har Greklands sändebud Panuris såsom protest häremot av regeringen beordrat avresa från Moskva på obestämd tid.

*

Här i landet skrytes som vi veta öppet med de subsidier, som av Moskva lämnas strejkande gruvarbetare!

Envar bör läsa boken

På ökenstig.

Af Th. Stalheim.

Boken sysselsätter sig först med den gammalgermanska, därpå med den nuvarande religionen, behandlar så de onda makterna i gammal och ny tid, därnäst påvekyrkan i dess fulla utveckling, varigenom läsaren blir satt i tillfälle att göra en del givande och intressanta jämförelser. Den har också emöttagits med stort gillande av kritiken. Här några utdrag:

"En monumental bok, en stege för svenska folket". — "Ett ord i sinom tid; boken förtjänar läsas av gammal och ung". — "En intressant bok; skildringen är fängslande". — "En rekapitulation ända från hedenhös; boken kan sålunda tjänstgöra såsom lärobok". — "Väckande och värdefulla uppslag, frisk och sund anda och klarhet; boken förtjänar den vidsträcktaste spridning". — "Få böcker ha givit, vad denna bok gav". —"Ett ytterligare bevis, dokumenterande författarens nobla, koncisa och därtill betagande stil, hans rikedom på uppslag och idéer samt hans starkt konstruktiva förmåga".

Boken är försedd med åtskilliga förklarande illustrationer samt presenterar sig i en enkel men tilltalande utstyrsel. Dess pris är satt ytterst billigt, blott kr. 4. Fås i bokhandeln eller direkt från förf., adress Uddevalla.

Varför är

Solna Bryggeris PORTER-DRICKA så allmänt omtyckt?

Jo, därför

att det tillverkas av bästa råvaror under fullt sakkunnig ledning.

Ring Hagalund 95

efter en flaska på prov.

Vitaminrikaste måltidsdryck.

Bolsjevikernas våldsdåd under finska frihetskriget.

Dessa aprilmord begingos vid en tidpunkt, då de vita och tyskarna redan voro så nära orten, att kanondundret hördes dit; några i närheten sårade vita och även en tysk soldat hade blivit intagna på Kymmenebolagets sjukhus. Morden voro synbarligen yttringar av en besinningslös hämndlust hos dem, som redan gjorde sig redo till flykt. Den merbemälde "kommendanten" Sundström var en av dem, som lyckades rädda sig undan till Ryssland. Han hade tidigare varit arbetare på Kymmene bruk. Då han en gång eskorterade fångar till avrättningsplatsen, hade han enligt en annan rödgardists meddelande yttrat till en fånge: "Skulle du nu ge arbete?", vartill den andra svarade: "Varför tala om gamla saker." Sagesmannen hade senare hört, att Sundström av någon anledning blivit uppsagd från sitt arbete vid bruket.

Kommerserådet Björkenheim var en av vår industris märkesmän och även i många andra avseenden högt meriterad. Det stora Kymmenebolaget hade han lett på ett framsynt och energiskt sätt. Han hade också dragit särskild försorg om sina talrika arbetares såväl materiella som andliga välbefinnande, varför de icke borde ha haft någon berättigad anledning till missnöje, än mindre hat mot honom.

Under hela röda upproret, då Björkenheim, därtill nödd och tvungen, uppehöll sig på Kymmene bruk, gjorde han nästan dagligen intressanta och upplysande anteckningar. Ur denna omfattande dagbok meddelas här några strödda utdrag.

Redan den 28 januari, då man å Valkeala socialdemokratiska kommunalkommittés vägnar till honom överlämnade "folkkommissariatets" första "proklamation", sammankallade Björkenheim sitt bolags direktionsmedlemmar och ingenjörer och meddelade dem, att bolaget varken begärde eller hoppades, att tjänstemännen eller andra skulle anse det åligga dem att skydda bolagets anläggningar, och att under sådana förhållanden ingen av de i bolagets tjänst anställda borde utsättas sig för fara. För övrigt stode det var och en fritt att handla efter egen prövning och oberoende av bolaget. På eftermiddagen samma dag avreste en stor del av Kymmene och Voikka skyddskårs medlemmar från orten. Följande dag verkställdes vapenletningar hos flera tjänstemän, och ingenjör Heikel fördes till Kuusankoski arbetarföreningens hus, men frigavs snart igen. De röda införde en sträng uppsikt och inskränkning av rörelsefriheten. Inga underrättelser ingingo. Den 6 februari både Björkenheim anteckna i sin dagbok bl. a.: "Ryska militären i Finland uppges ha anslutit sig till rödgardisterna under förklaring, att de icke kunna underlåta detta, då det gäller att kämpa för bolsjevismens idéer, i Ryssland, Finland, Sverige, Tyskland eller annorstädes. Jag frågar, vad tänker man i Sverige och Tyskland? Kan Sverige sitta med händerna i kors och se på, hur kultur och samhällsordning ödeläggas här och bolsjevismen segrande rycker fram till Sveriges gräns?"

Ett par dagar senare erhöll B. från Hälsingfors fullmakt från Röda korsets sida att tjänstgöra som föreningens ombudsman å Kymmene bruk. Sjukbäddarnas antal ökades. Det framgår, att t. o. m. de i sjukhusen sysselsatta läkarna stundom anhöllos, dock för att ånyo bli frigivna. Det framställdes fordringar, att fabrikerna, i vilka arbetet avstannat, ånyo skulle sättas i gång under arbetarnas överinseende. Man krävde att få lönerna utbetalade.

För den 29 februari är antecknat, att B. fått det djupt sorgliga meddelande om morden på disponent Norrman samt arbetsledarna Sivén, Pontiainen och Eloranta, vilka fångslats några dagar tidigare och icke gått in på att underteckna en dem avfordrad förbbudelse. B. kallade därför ordföranden i "Kuusankoski och Voikka arbetarorganisationers delegation" till sig och sade honom, att han såsom bolagets högste ledare var skyldig att anmäla nämnda mord: "Jag ber Eder om intet. Men det synes mig, som om det funnes skäl för Eder likasom för mig, att tänka noga på vad dylika händelser innebära. Ett människoliv är ju icke i sig självt mycket värt, men en morgondag kommer; hurudan den skall se ut, det veta vi ej; men den må bli hurudan som helst, så kunna händelser sådana som den nu passerade icke gagna någon, endast skada allt och alla." — B. fortsätter sina anteckningar: "Stackars Mary Norrman! Och stackars ingenjörer, arbetsledare o. a. Skall deras eller mångens bland dem öde bli detsamma? Att förebygga vad som kommer att ske, därtill ha vi ingen möjlighet. Vi stanna kvar på de platser, där vi ansett det vara vår plikt att stanna; men eburu vi äro i de rödas våld, få vi dock ej förlora modet. Vårt land skall utgå ur denna strid mot de rödas bolsjevism och anarki såsom ett land, där lag och ordning råda och där tro på framtiden finnes. Och genom att hålla fast vid det som är rätt kunna vi göra vår insats i denna strid."

På kvällen samma dag meddelade en deputation från ortens röda garde, att gardenas överledning i Helsingfors hade bestämt, att B. skulle hållas i hemarrest; han skulle icke få sammanträffa med någon, ej heller det minsta befatta sig med Kymmene Aktiebolags angelägenheter. Doktor Hjelt skulle dock fortfarande få bo hos B. Från denna tid stodo beväpnade vakter utanför B:s bostad.

Den 19 mars omnämner B., att han börjat utarbeta en levnadsteckning över sin fader, och den 5 april skriver han, att han blivit färdig med sina allmänna reflexioner om det efter stridens slut förestående "fosterländska arbetet".

Den 6 april är antecknat, att kontorschefen Saudman dömts till straffarbete och kommenderats till vedsågning å kaserngården. Den 12 erhöllo de mästare, arbetsledare, manliga tjänstemän och ingenjörer, som icke varit i arbete, tillsägelse att fara till Kouvola för att utföra straffarbete. Då de icke frivilligt avreste, häktades de och fördes med tåg till Kouvola. Den 16 april fängslades direktör Gripenberg och ingenjör Timgren.

Den 20 april meddelades, att fem elektriska motorer förts per järnväg från Voikka. Senare nämnes, att man börjat därifrån bortsända remmar. Det uppgavs, att de röda hade för avsikt att anlägga ett pappersbruk i Ryssland.*

Den 25 april skriver B.: "Inga nya sårade anlända. Allt är så tyst. Endast pappersslastningen pågår med samma fart som förr. Det härligaste väder råder. Är detta lugnet före stormen? Skola de våra ej snart vara här? Och vad kommer då att hända? Skall deras ankomst föregås av flyktande skaror rödgardister, som måhända här ännu vilja bjuda de vita motstånd, eller komma de att fortsätta sin flykt, sedan de förövat våldsdåd?"

Den 27 april — samma dag som kommerserådet Björkenheim sent på kvällen fördes till mordplatsen — skrev han i sin dagbok: "På förmiddagen allt tyst och stilla! Kl. 3.40 e. m. fördes Harald Heikel i Abo-kärra till Kouvola. — — Var dröja de vita? Det berättas i dag, att en trupp vore på väg från Elimäki med tungt artilleri. Innan det kommer fram, åtgå flera dagar! Det förefaller, som om man skulle överskatta motståndskraften hos de röda i Kouvola. Vi, som äro här, känna oss övertygade om att erövringen kunde utföras av en trupp på par tre tusen man... Kl. 10 e. m. hemkom dr Hjelt och meddelade att sjukhusen stanna kvar." (Det hade varit meningen att flytta dem till Kouvola.)

Vi intaga här jämväl huvudinnehållet av en redogörelse, som två kända och tillförlitliga personer lämnat rörande våldsdåden i Kouvatrakten, och vi påpeka endast för egen del, att läkarutlåtandena om de till hundratal uppgående undersökta offren självfallet måste vara helt korta.

"Gjutmästaren T... K... från Karhula bruk (N:o 68).

Obduktionsprotokollet konstaterar, att i bröstet finnas fyra skottsår, ett av dem vid hjärtat, ett stort bajonettsår på vänstra sidan av bröstet ovanom hjärtat, båda armarna äro avbrutna nedanom axeln, överarmarna i sin helhet upprivna med bajonett; vid högra örat och i ansiktet blodviten. Den avlidnes hushållerska Maria Nurminen från Enso meddelar: "Från Kouvola fördes den avlidne till Koria järnvägsstation och härifrån till bron, där han blev fruktansvärt misshandlad, innan han kastades i Kymmene älv. Armarnas benpipor hade krossats vid skuldrorna, musklerna upprivits med något spetsigt vapen, antagligen med en en-käpp, på vilken man kvarlämnat c. 5 cm långa kvistar. En sådan käpp hittades nämligen på tortyrplatsen. De översta revbenen på vänstra sidan av bröstet voro knäckta, liksom vänstra nyckelbenet; därinvid ett hemskt sår. Genom högra örat hade man troligen stött in en bajonett, så att den trängt ut genom vänstra kinden. Desutom funnos på magen och bröstet brännsår, åstadkomna genom syra. Liket hade därefter utplundrats och kastats i Kymmene älv." Tre rödgardister hade fört den avlidne från hemmet 27. 4. 1918 kl. 11.30 f. m. till milisinrättningen och vidare till Kouvola. Detta intygas på ed av fru Ida Schneider och herr August Pekkarinen från Karhula.

Prosten G. A. T... från Fredrikshamn (N:o 27).

Obduktionsprotokollet konstaterar, att bakhuvudet krossats och högra handloven genomskjutits och krossats. Hans anhöriga meddela: "En explosiv kula har krossat bakhuvudet. Dessutom visar kroppen spår av våld, vänstra örat är bortskuret, högra handloven till hälften genomskuren med något skarpt vapen. Misshandeln har av allt att döma ägt rum före det dödande skottet." Den avlidne hade bortförts av rödgardister 18. 4. 1918 kl. 8 f. m., vilket på ed intygas av fröken Olga Lääti och Elin Eerola samt tjänarinnan Leenastina Tynyä.

För sjuksköterskan Alma Niinivara har mördaren, rödgardisten Ruoppa, å Kotka sjukhus berättat, att man på den dödes bröst med ett spetsigt vapen hade ristat ett kors, vari strötts salt. Dessutom hade huvudsvålen avflåtts.

Jordbrukaren, före detta riksdagsmannen J... T... från Veckelaks (N:o 12).

Obduktionsprotokollet konstaterar skottsår i nacken. De anhöriga meddelade bl. a.: "Bränd på flera ställen på kroppen, så i hela ansiktet, på låren, könsorganen; även på armarna och andra ställen. Skulder- och armbenen voro krossade och i halsen fanns ett sår." Rödgardisterna bortförde den avlidne natten till 18. 4. kl. 12. Detta intygas på ed av tjänarinnan Alma Ylänen från Veckelaks.

Stationskarlen I... S... från Davidstad (N:o 13).

Obduktionsprotokollet konstaterar skottsår i bakhuvudet. Den avlidnes fader meddelar: "Mordet har skett genom skott i bakhuvudet. Missbandel har därförinnan ägt rum, ty könsorganen har bortagits och händerna bränts ända till handlovarna med kokande vatten eller syra. I ansiktet funnos märken efter slag och på bröstet blodiga skråmor." Den avlidne bortfördes 7. 4. 1918 av rödgardisten Kalle Paajanen från Lumäki, vilket edligen intygas av eldaren Herman Martens från Viborg och drängen Kustaa Heikkinen från Lumäki.

Handlanden K. A. N... från Fredrikshamn (N:o 14).

Obduktionsprotokollet konstaterar sår i hals och ansikte. Skyddskåristerna Hj. Heinonen och V. Näätänen samt den avlidnes hustru H... N... från Fredrikshamn intyga på ed, att den avlidne frukansvärt misshandlats, ty kroppen har sår efter bajonettstygn och hade bränts med något frätande ämne; högra käkbenet var krossat och tungan avskuren. Samma personer intyga även, att rödgardisterna bortförde den avlidne från hans hem natten till 18. 4. 1918 kl. 1.

(Forts. i nästa nr.)

Den nya franska armén får en kader på 106,000 man.

Enligt den i Frankrike införda nya arméorganisationens bestämmelser skall franska armén bestå av en kader på 106,000 man fast anställda officerare och manskap, utgörande den ram, inom vilken hundratusentals reservister och värnpliktiga skola passas in. Det traditionella inkallandet av värnpliktiga i 21-årsåldern kommer att fortfara, med den skillnad att tr. o. m. 1929 blir tjänstetiden ett i stället för förut tre år.

Armén skall enligt den nya lagen bestå av 525,000 man, därav 240,000 ettårs värnpliktiga, 95,000 man nordafrikanska trupper, 84,000 man andra kolonialtrupper och 106,000 man stamtrupper. Av dessa fast anställda trupper skola 51,000 man tilldelas hemlandet, återstående 55,000 man skola bilda en mobil kolonialstyrka, ett slags flygande kår, som alltid skall vara beredd att kunna omedelbart förflyttas till en ort, där oroligheter uppstå.

bör Ni använda, om Ert hår är torrt och börjar falla av. Gnid in lite olja vid hårrötterna varje morgon och resultatet blir ett lent, smidigt och mjällfritt hår. Oljans behagliga och friska doft verkar dessutom uppiggande.

Säljes överallt.

* Till sakens belysande må nämnas, att de röda hade för avsikt att utom landets gränser grunda en koloni, vilken skulle utrustas med från hemlandet rövad materiel. Tokoi, som stod spetsen för denna aktion, utalade därom i en promemoria bl. a.:

"Vid fullföljandet av den tidigare framställda evakueringsplanen bör märkas, att för säkerhets skull och särskilt av den anledning, att det nu möjligen gäller att anskaffa uppehållsort för en längre tid, skall i främsta rummet allsköns arbetsmaterial för jordbruk och byggnadsverksamhet ävensom beklädnadsartiklar evakueras. Därnäst komma maskiner för de viktigaste industrigrenar i betraktande. På grund härav borde folkkommissariatet utfärda order om förenlända varors evakuerande." (Finlands frihetskrig 1918, III, sid. 496.)

KÖP BRÖD FRÅN

W. Gustafsson, Bageri & Konditori

S:t Eriksg. 22. Stockholm. Tel. N, 18282

Slå ett slag för

NATIONEN!

Hjälp oss i arbetet genom att intressera Edra vänner för prenumeration.

Ni får tidningen gratis, om Ni skaffar oss tre prenumeranter.

Begagna tillfället!

Prenumerationskupong

(Att urklippas och insändas.)

Nedanstående personer prenumerera genom undertecknad å **Nationen** för år 1928. Prenumerationsavgiften får uttagas genom postförskott hos resp. prenumerant, varefter jag erhåller Nationen gratis under tiden.

Namn: .....

Adress: ..... Helår, halvår, kvartal.

Namn: .....

Adress: ..... Helår, halvår, kvartal.

Namn: .....

Adress: ..... Helår, halvår, kvartal.

(Ej önskad prenumerationstid överstrykes.)

Ovanstående prenumeranter insända av:

Namn: .....

Adress: .....

Prenumerationspris:

10 kr. för helår, 5:25 kr. för halvår, 2:75 kr. för kvartal.

Nykterhet eller förbud?

I en artikel under ovan stående rubrik behandlar professor C. G. Santesson, ordförande i Landsföreningen för nykterhet utan förbud (L. F. U. F.), i Nya Dagligt Allehanda situationen på nykterhetsområdet särskilt med hänsyn till de stundande riksdagsmannavalen. Då den nykterhetsvänlige professorns (själv absolutist) uttalanden såsom härrörande från en person med mera ovanliga kvalifikationer i skilda avseenden, ej minst i hithörande ting, alltid förtjäna beaktande, återge vi härmedan hans på sakkunskap och samvetsgrann forskning grundade yttrande:

"Det stundar till riksdagsmannaval i höst. Vid ställningstagande till detta val komma olika frågor av samhällelig betydelse i tankarna... Nykterhetssaken och särskilt frågan om förbud eller restriktioner torde emellertid ej vid dessa val sättas i förgrunden.

Detta är ju även begripligt, då för de icke "förbudstroende" erfarenheten under senare år synes tala ett språk, som borde alldeles utesluta tanken på införande av förbudslagstiftning. Visserligen förnekas av många, särskilt de extrema förbudsvännerna, uppgifterna om det mindre tillfredsställande tillståndet i förbudsländerna. Hur saken verkligen gestaltar sig i Finland, är dock knappast möjligt att misstaga sig om. Några få siffror från 1927 belysa ställningen i de nordiska ländernas huvudstäder. De gälla antalet för fylleri anhållna personer i dessa städer beräknat på 10,000 innevånare. I Köpenhamn (utan förbud, men med hög beskattning) var antalet 65, i Stockholm (med individuell kontroll) 142, i Oslo (med delvis begränsad inköpsrätt) 577 och i Helsingfors (med totalförbud) 874. Siffran från sistnämnda stad gäller ej alla anhållna fyllerister, utan "sådana fylleriförseelser, som för vederbörande lett till åtal". Sättes talet för Stockholm till 1, blir det för Köpenhamn ej fullt ½, för Oslo nära 4 och för Hälsingfors nära 6. Även om polisens förfaringssätt med fyllerister skulle vara olika i de skilda städerna, kan detta dock näppeligen förklara den högst betydande skillnaden. För Köpenhamn, Stockholm och Oslo visa siffrorna sedan 1924 en viss fortgående minskning, för Hälsingfors i stället ökning, så att för denna stad — från 1921 räknat — rekordet nås 1927.

Belysande för tillståndet i Finland är ytterligare ett förhållande, som meddelas i Tidskrift för (svenska) Systembolagen (1928 nr 3, sid. 6). I (finsk) Social Tidskrift har sedan 1923 kvartalsvis publicerats sammandrag av polismyndigheternas uppgifter rörande förbudslagbrotten och fylleriförseelserna. I nr 2 av den finska tidskriften för i år meddelas emellertid, att nämnda statistiska uppgifter komma att upphöra med den i samma nummer lämnade sista kvartalsrapporten för 1927. Orsaken härtill uppges vara, att, då polisdistriktscheferna numera ålagts att till rättsstatistiken, i samband med uppgifter om övriga brott, lämna sådana jämväl rörande förbudslagbrott och fylleriförseelser, dessa uppgifter naturligen måste bli mycket summariska och torde komma att publiceras först en avsevärd tid efter redogörelsearets utgång, varigenom de förlora sin aktualitet såsom återspeglande förändringarna i nykterhetstillståndet. Uppgifterna om de åtalades ålder, civilstånd och yrke, som hittills ingått i kvartalsrapporterna och givit dessa stort intresse — icke minst beträffande ungdomsfylleriet — komma numera att vart femte år bearbetas och därefter offentliggöras. Denna mer fylliga och upplysande statistik för 1928 och följande år torde sålunda ej bli tillgänglig förrän kanske mot slutet av 1933.

Den jämförelse mellan förhållandena i Finland och i de övriga nordiska länderna, som hittills varit möjlig och som erbjudit så stort intresse, blir alltså nu beklagligtvis mycket försvårad, för de närmaste åren så gott som omöjliggjord. Motiver är ju för utomstående svårt att bedöma. Det talas om, att vederbörande funnit statistiken så blamerande, att de ansett lämpligt förtiga densamma.

Erfarenheten har, som sagt, för var och en, som ser på läget utan förutfattad mening, visat förbudets oförmåga att medföra verklig folknykterhet. Och dock veta vi, att ett stort antal av våra landsmän och landsmaninnor alltjämt hängivet omfatta förbudstanken. De kunna och vilja icke tro annat, än att denna måste segra. För mången av dem är detta en hjärtesak, en del av religionen — Gud vill det. Detta innebär helt visst för dem en källa till styrka. Men därmed är saken för oss andra ingalunda avgjord. Eftertanke och erfarenhet måste också ha ett ord med i laget, även om de icke kunna bäras av den naiva trons vingar. P. g. a. har det gått politik i förbudssaken, och det kan icke hjälpas, att det drager ner den betänkligt. Genom att användas — ofta utan verkligt nykterhetsintresse — såsom krok vid valfisket och som kitt mellan vissa partier, som buffert mot andra, förlorar den sin idealitet. Alla partier hysa förbudsvänner och förbudsmotståndare. Det skulle för nykterhetssaken vara en stor välsignelse, om man kunde besluta sig för att befria den från varje partipolitisk etikett.

Nu är emellertid detta en "from önskan", som icke lär kunna snart förverkligas. Det se vi bland annat av förbudsvännernas energiska kampanj för att vinna majoritet i riksdagen. Hoppet att hastigt och med ett steg genomföra förbud strandade visserligen på förbudsomröstningens resultat, men taktiken går nu ut på partiella reformer i riktning mot målet: införandet av lokalt veto eller länsveto, skärpta straffbestämmelser och restriktioner. Svenska folket skall småningom vänjas vid förbud o. s. v. Hur utträdad än en stor del av den svenska allmänheten är på hela saken, ha nog alla som i förbudet se en olycka för vårt folk, anledning att se upp med vad som sker.

Då enligt ovan påpekade erfarenhet alkoholförbud ingalunda är ägnat att medföra ökad folknykterhet så måste även kampen mot förbud, när den föres på rätt sätt, betecknas såsom ett arbete för nykterhet. Det gäller emellertid att genom klok lagstiftning och lagtillämpning samt tjänliga anordningar å ena sidan motverka en för riklig tillgång till och förbrukning av alkoholhaltiga drycker, å den andra sidan möjligast undvika sådana bestämmelser och anordningar, som driva allmänheten att i större skala på olagligt sätt skaffa sig sådana drycker. Det är just detta, som förbudet och de alltför stränga restriktionerna göra, och därigenom bli de till skada för nykterheten.

En tid före förbudsomröstningen bildades, såsom man torde erinra sig, en förening, kallad Landsföreningen för folknykterhet utan förbud (L. F. U. F.), närmast med syfte att samla och organisera motståndet mot förbudet, men att göra detta icke i "upfrihetens" utan i nykterhetens tecken. Att Landsföreningen bidrog till omröstningens utgång, förde väl knappast kunna förnekas. I planen ingick även positivt nykterhetsarbete genom föredrag, broschyrer o. d. Objektiv, nykterhetsbefordrande anda. Denna del av Landsföreningens verksamhet har emellertid av ekonomiska skäl ej kunnat nå större utveckling eller över huvud under de senare åren fullföljas. Meningen är nu att i mån av tillgångar åter upptaga densamma.

Vid sidan av L. F. U. F. har under förra året uppvuxit en ny förening, Sveriges Motboksinnehavares Riksorganisation ("Motboksföreningen") med utgångspunkt från Göteborg. Såsom namnet anger är denna förenings huvudsyfte att tillvarataga motboksägarnas intressen gentemot skärpningar av restriktionerna och mot de talrika olägenheterna i lagtillämpningen på området. Givetvis gör Motboksföreningen även front mot strävandet att införa förbud, och i så måtto sammanfaller dess syfte med L. F. U. F:s. Men den förra organisationens uppgift är dock avgjort mer begränsad och går väsentligen i riktning att bevaka den enskildes rätt att komma åt sitt kvantum spritdrycker, medan L. F. U. F. i princip tar sikte på att folknykterhetens intresse bekämpa förbud eller för längt gående restriktioner och att på övertygelsens väg verka för nykterhet. L. F. U. F. står tillika i nära förbindelse ej blott med liknande föreningar i de andra nordiska länderna utan tillhör även en stor internationell organisation mot förbud. Härav framgår att de båda föreningarna ha delvis olika syften och väl kunna bestå vid sidan av varandra, utan att direkt samarbeta.

Slutligen må ännu en sak framhållas. Lika viktigt som lagstiftning och undervisning är strävan att förädla sederna och umgängestonen, att lära folk att umgås måttfullt och på ett fint sätt med spritdryckerna likasom med mat och med andra njutningsmedel än alkohol. Redan nu anses det i många kretsar, vida mer än för, såsom en skam att vara drucken — ja t. o. m. "dragen". Denna uppfattning bör ytterligare stärkas och utbredas till alla samhällslager. Den druckne är ej sällan en lustig företeelse, och därі ser man gärna en förmildrande omständighet. Han är därför ofta synnerligen gouterad i skämtpressen och i en del litteratur. Detta är emellertid en sak, som lätt kommer att verka demoraliserande både på drinkaren och på allmänheten och som därför är ägnad att väcka betänkligheter, särskilt när denna humor utnyttjas på ett banalt eller förledande sätt. Just ifråga om sederna och umgängestonens höjande har nykterhetsarbetet en av sina viktigaste uppgifter.

Glöm ej

att prenumerera på

NATIONEN

Gör ett besök på

"Gryfan"

CAFÉ OCH MATSERVERING

25 Lästmakaregatan 25

Telefon 160 83

NY REGIM

Specialité: God och vällagad mat

Lunch o. Supé med allmänt smörgåsbord

Fina Dinémiddagar

A la Carte hela dagen

Billiga priser och trevliga lokaler

Hur Revolutions-Israel planerar och förbereder världsrevolution.

En belysande redogörelse.

Judedömets bedrivna djävulska planer på världens revolutionering och erövring i blod ha framtvingat en del motorganisationer, däribland även en lydande namnet "Internationella ententen mot tredje internationalen", vilken tagit till sin uppgift att grundligast möjligt studera och avslöja de metoder, efter vilka Komintern och dess andra inkarnation, sovjetregeringen, söka genomföra sina världsomstörtande syften. Ur en utarbetad redogörelse för resultatet av "ententens" undersökningar tillåta vi oss anföra följande.

Beträffande den i det röda högkvarteret uppgjorda revolutionära taktiken framhålles, hurusom kommunistledarna i de olika länderna äro instruerade att söka sig in i fackförbunden och de socialistiska partierna och där ständigt öka fordringarna. Syftet därmed är ingalunda att förbättra den arbetande klassens läge utan tvärtom att hindra reformer och framsteg, så att de sociala motsatserna skärpas och klasshatet ökas. Som kommunisterna väl förstå, att familjelivet är en av det gamla samhällets grundvalar, göra de allt för att förstöra detta: locka kvinnorna från hemmen, föra tillsammans barnen i kommunistiska kårer och ersätta den kristna moralen med satsen: "Moral är allt, som är till gagn för det kommunistiska partiet." Genom att angripa religion, patriotism, familjeband och aktning för egendom söka kommunisterna (judarna) störta (gojim-) bourgeoisien.

I fråga om regeringarna går den kommunistiska förberedande taktiken ut på att baktala dem, beskylla dem för att vara klassregeringar, förmå dem till för stora utgifter, yrka på skatter, som undergrävа det allmänna välståndet, söka desorganisera armé och polis genom anslagsminskning, genom angrepp på cheferna och genom att yrka på dessa organs absoluta administration vill man söka förlama myndigheternas handlingsfrihet i det avgörande ögonblicket.

Inbördeskrigets teknik.

När så i ett land det systematiskt förberedda inbördeskriget är igång, är den kommunistiska krigsapparaten avsedd att träda i funktion. Denna apparat är alltigenom en efterapning av de stora militärorganisationerna, en ren krigsmaskin, där hierarkien är absolut. Högsta ledningen utövas av Komintern i Moskva. Under denna sortera en byrå för upplysningar om fienden, en organisationsbyrå, som låter i varje land upprätta nödiga organisationer, samt en operationsbyrå, som utarbetar planer för de röda trupperna. För kommunisterna finns som bekant icke något franskt, något engelskt, något svenskt o. s. v. kommunistparti, utan blott ett enda kommunistiskt världsparti, som får sina militära direktiv från Moskva och äger en revolutionsarmé för varje opgrationsfält. Varje sådan armé har en chef med två medhjälpare, av vilka den ene ansvarar för allt organisationsarbete och den andre för det inre upplösningsarbetet i vederbörande land. Varje lokal operativ avdelning står under ett liknande triumvirat, lydande under det förra.

Alla dessa högre ledare ha under sig generalstaber, kallade "militärcentra" eller "militärsovjets" och bestående av följande avdelningar: a) för operationerna, b) för upplysningsärenden, c) för bevärkringen, d) för förbindelserna, e) för kommunikationerna, f) för upplösningen, g) för provianteringen och h) för hälsovård.

Liksom i fråga om militära operationer ha även här tre skeden förutsetts: 1) förberedelsen, 2) revolutionens igångsättande och genomförande, 3) framgångens fullföljande.

Revolutionens förberedande.

Vad beträffar det förberedande skedet, går instruktionen först och främst ut på att arbetarklassen skall med alla medel intensivt bearbetas. Vidare gäller det att med hemliga s. k. celler genomsyra armén, marinen, polisen, statsförvaltningen, kommunikationerna, industrien och pressen, så att när det ögonblicket är inne alla dessa organ kunna förlamas eller användas i kommunismens tjänst. Viktigast är arméns desorganisation. Härvidlag rekommenderas användning även av kvinnor. De värnpliktiga skola i förväg bearbetas för att genast vid sitt inträde i tjänst kunna bilda celler. När det gäller, skola dessa söka driva kamraterna till sabotage och lydnadsvägran. Över det fartigaste befälet uppgöres lista. Vid krigsutbrott skjutes detta befäl omedelbart. Hela denna verksamhet måste emellertid hållas absolut hemlig. Kamporganisationens medlemmar få aldrig röja sig. De böra visa särskilt nit och sträva efter befordran. Vid sidan om de militära cellerna gäller det att under masken av idrotts- och kamratföreningar skapa kamporganisationer bland arbetarna, beväpna och öva dessa. Utbildningen skall avse blott det som behövs för gatustrider och dess överraskande anfall. För dessa röda truppers räkning upplägges hemliga vapendepåer, så små som möjligt. I gruvor och på arbetsplatser stjälas explosivä ämnen för tillverkning av bomber.

När det stora ögonblicket närmar sig, bildas även terroristavdelningar med uppgift att röja alla ledare för borgerliga partier och organisationer ur vägen. Det kommunistiska "reglementet" påbjuder för detta skede "den grymmaste terrorism" som "både tillåten och logisk". I det längsta håller partiet sig självt i skuggan och blottar framför allt icke, vilka dess ledare äro.

Som allmän regel gäller för alla Moskvas verktyg att iakttaga den allra största försiktighet, aldrig ha med sig något kompromitterande. Alla viktiga dokument, order o. dyl., klippas i tre delar och fördelas på tre personer, så att om en räkar fast, ordern i alla fall blir oläslig. Att operera under falska namn och pass ingår också i systemet. I händelse av häktning nekar man till allt och talar så litet som möjligt. I fråga om alla uppgifter rörande tider, platser o. dyl. bör man i förväg ha kommit överens med sina kamrater, så att vid ev. förhör svaren stämma överens.

För det olagliga arbetets understödjande har Komintern skapat en särskild "international" med stora fonder, som härröra från obligatoriska avdrag på arbetarnas och soldaternas i Sovjetunionen löner (heter det, ja; huvudparten av medlen härröra från de internationella judiska organisationerna med säte i Paris. Red. anm.).

Revolutionens utförande.

När det hela är förberett, skrides till aktion. Denna riktas dels mot bourgeoisien, dels mot myndigheterna. Hos borgarna injagas skräck genom massornas utsläppande på gatorna, genom poster, patruller, kulsprutor och pansarbilar. Borgaren göres värnlös genom tidningarnas stoppande, genom stängning av bankerna, beslagtagning av transportmedlen o. s. v. Banker, fabriker, industrier och privathus nationaliseras ("cellernas sak"). Bankers samt offentliga och privata kassors tillgångar beslagtagas. Röd polis och folkdomstol upprättas, trafiken regleras med hjälp av "identitetskort". Som förevändning för husundersökningar införes kontroll över privata vapeninnehav. Från detta ögonblick kan borgaren ej längre undkomma.

Myndigheterna såväl de centrala som provinsorganen, isoleras genom beslagtagande av kommunikations- och transportmedlen. "Obekväma" personer röjas ur vägen. Överallt upprättas sovjetmyndigheter som motvikt mot de gamla myndigheterna, vilka då rörelsen vunnit säker övyrhand, men först då, störtas.

Med armén söker man icke strid. Man nöjer sig till en början med att isolera befälet över kasernerna samt hindra cheferna att bege sig till sina poster. Under tiden söker man värva överlöpare, först enskilda, sedan hela grupper, som genast sammanföras i förband, med vilkas hjälp andra enheter upplösas.

Framgångens fullföljande.

Nu anses tiden mogen för "det tredje skedet". Detta innebär upprättandet av "proletariatets diktatur" efter ryskt mönster, d. v. s. borgarklassens förintande och införande av permanent terror, som kväver varje möjlighet till reaktion.

I detta sammanhang citerar redogörelsen till sist ett uttalande av (juden) Trotski i en uppsats om terrorismen. Många människor tro, säger han, att inbördeskrigets grymma karaktär i Ryssland är en följd av den ryska "asiatismen", av en efterbliven kultur, och att i de civiliserade länderna en revolution skulle förspiggå utan grymheter. Detta är struntprat, förklarar Trotski. I ett civiliserat land är (gojim-) bourgeoisiens motstånd blott så mycket starkare, de intellektuella mycket fientligare stämda mot (den av judebourgeoisien, här i landet främst representerad av hrr Bonnier, Aschberg et compani, ledda. Red. anm.) kommunismen. Inbördeskriget blir i dessa länder följaktligen blott så mycket hetsigare än i Ryssland. "Nästa revolt av det franska proletariatet skall komma Pariskommunens dagar att blekna."

PRIVATSPISNINGEN

SCHEELEGATAN 8, 1 tr. - Tel. Kh. 44 25
Frukost: Smörgåsbord, varmrätt, gröt och kaffe samt öl eller mjölk.
Middag: Smör, bröd; soppa, varmrätt, kaffe, öl eller mjölk.
10 st. kuponger Kr. 11: 70.
Inackord. Kr. 70: — pr mån.
God o. vällagad husmanskost.

Gör ett besök

I min affär, där köper Ni
SMÖR, OST, ÄGG och KONSERVER
till absolut lägsta priser.

Carl Sandbergs Smöraffär
Tegnérsgatan 17. Tel. Norr 215 39.

Kooperationen och den judiska bolsjevismen.

Märkliga interiörer från Finland.

Rörande den internationella kooperationens verkliga art och väsen såsom ett av judemaktens allra förnämsta medel i vår tid till de "borgerliga" gojimsamhällenas ekonomiska betvingande råder märkligt nog ännu i dag här i landet den mest otroliga okunnighet. Herrar "nationalekonomers" av Cassels, Heckschers och Örnes typ hänförda anslutning till kooperationens idé såsom "den mest ändamålsenliga formen av varudistribution" skulle, tycker man, ha varit ägnad att klargöra vad den ifrågavarande "ekonomiska massrörelsen" i själva verket syftar till. Men världen tyckes nu en gång vilja bedragas! — Vissa händelser i samband med det judebolsjevikiska revolutionsförsöket i Finland 1918, som f. n. är föremål för åtskillig uppmärksamhet i vårt östra grannland, böra dock ha öppnat ögonen även på de mest godtrogna för det egentliga syftet med den "kooperatistiska" internationalen.

Det pågår i dessa dagar räfst och rättarting hemma hos f. d. finske statsministern och nuvarande ordföranden i konsumentkooperativa världsalliansen, hr V. Tanner, adress kooperativa förbundet i Helsingfors, skriver Köpmannen, som fortsätter:

Dels är det finska rättvisan och dels de kooperativa s. k. djupa lederna själva som ha otalt med kooperationen.

Finska Huvudstadsbladet förtäljer härom:

"I Kotka är f. n. ett intressant mål före. Det gäller anklagelser för försnillning mot socialistiska förtroendemannen Ville Heimonen. — Den 18 maj i år råkade en hyresgäst i gården nr: 19 vid Kronolandsgatan i Hovipsaari lyfta upp en lös planka på husets vind och fann därunder en gömd plåtask, vilken vid undersökning befanns innehålla bl. a. 141,000 finska mark i sedlar ävensom ett protokoll av den 8 april 1918, undertecknat av dåvarande föreståndaren för Kotka kooperativa andelsförening E. Nokela, av direktionsmedlemmen i sagda förening K. V. Alhojärvi och av socialistiske förtroendemannen Ville Heimonen. Protokollet innehåller, att de tre herrarna tagit hand om den kooperativa föreningens hela kontanta kassa vid 1918 års revolutionsutbrott i Finland. Sålunda hade Nokela fått 106,212 mark, Alhojärvi och Heimonen vardera 141,000 mark.

Omedelbart efter fyndet av plåtaskens pengar och protokoll underrättades polisen i Kotka och undersökning igångsattes. Härvid har utrönts att de åt Alhojärvi och Heimonen anförtrodda medlen den 8 april 1918 uttagits från Finlands Banks kontor i Kotka. Beträffande de pengar som Nokela innehade fanns icke anteckнat att de återlämnats till andelslagret, utan hade de använts som understöd för finansiering av det röda upproret. Närmast anklagas Ville Heimonen för försnillning av de åt honom anförtrodda pengarna. Det belopp, som hittades uppe på vinden till ovannämnda gård, måste nämligen vara det åt Alhojärvi överlämnade, enär han vid tiden för upproret var ägare till gården n:o 19 vid Kronolandsgatan. Vid polisundersökningen har också framgått att Alhojärvi, som blev skjuten under upproret, berättat, att han gömt pengarna i sin egen gård.

Kooperativa andelsföreningen i Kotka har gjort anmälan om, att av de i protokollet omnämnda summorna, inalles 388,212 mark, återbekommits endast de nu påträffade 141,000 mark. Målet mot Heimonen har tvenne gånger varit före vid rådhusrätten i Kotka, senast förra onsdagen. Vid sistnämnda session uppsköts målet på anhållan av allmänna åklagaren till den 18 juli, enär Heimonen själv på grund av tillfälligt utbrott av en nervsjukdom inte kunnat komma tillstädes."

Det är förut bekant, skriver Köpmannen, att kooperationen i Finland vid upprorsutbrottet avstängde de borgerliga kunderna från livsmedel för att i större utsträckning kunna proviantera de röda. Nu avslöjas, att även innehållet i de kooperativa kassaskåpen gick till de röda upprorskassorna. Vad som hänt en gång, plägar emellertid upprepa sig. Revolutionsmakare i alla länder betrakta förvisso kooperationens "herrelösa kapital" och stora varuförråd som de första feta godbitarna att anamma, när det smäller.

Tidningen "Työn Ääni", organ för partiet, där "varje man är kooperatör", fordrar nu också hr Tanners huvud på ett fat. Detta därför, att de kooperativa direktörerna "förstått att själva taga för sig samtidigt som de snåla med den anställda personalen". Hr Tanner säges som kooperativ direktör åtnjuta 150,000 mark om året och andelsrörelsen utbetalar ännu högre löner åt sina herrar ledare, oaktat deras kooperativa uppdrag blivit nästan en bisyssla, medan enskilda intressen såsom medlemskap i statskommittéer och vissa direktioner tager största delen av deras tid i anspråk.

Den citerade tidningen konstaterar ett "beklagligt avsvalnande av relationerna från arbetarkonsumenternas sida i förhållande till kooperationen" och berättar att "talrika arbetarkonsumenter, som varit trogna understödjare av andelslagen, icke blickats efter Elantokonfliktens avblåsning, utan göra sina uppköp i andra affärer".

Jude mot icke-jude i New-Yorks finansvärld

(Forts. fr. sid. 1)

då har striden tyckts utfalla till judarnas förmån men när den på vidsträckt front utsträckta tvekampen mellan de två maktierna tills vidare avbrutits, har det visat sig, att den amerikanska finansen behållit sin överlägsenhet, om också blott i mycket liten grad. Rotschildarna voro de första som ledo nederlag på amerikansk mark; historien om deras dolda hand i den amerikanska finansen, politiken och diplomatien är mycket vidlyftig; men t. o. m. deras fintlighet gagnade icke mot det gedigna värdet av amerikansk affärsduglighet; icke. "American business", som det nu har blivit känt, att tusentals judar spritt över hela världen, presenterande sig såsom "American business men", fustän de knappast kunde tala engelska! — utan amerikansk affärsduglighet sådan den manifesterar sig i kombination av amerikansk skicklighet och samvetsgrannhet. Om det amerikanska affärslivets rykte har lidit, så är det emedan någonting annat än amerikanska metoder kommit till användning under det amerikanska namnet.

I New-Yorks finansvärld gör sig den judiska finansen märkbar genom deras privata bankinstitutioner. Såsom skild från de stora trusterna och depositionsbankerna utnyttjar den privata bankiren sitt eget och sina bolagsmäns och kompanjoners kapital.

Den judiska finansen skiljer sig grundligt från den icke-judiska genom det faktum, att de judiska bankierna väsentligen äro penninguthånare. De må kanske överta risken för stora mängder av obligationer och aktiecmissioner för järnvägs- och industriaktiebolag, stater och kommuner, men dessa säkerheter säljas omedelbart till allmänheten. Det är en hastig penningomsättning. Allmänheten tar risken för obligationerna; den judiske finansiären får sina pengar. Den judiske bankiren har sällan själv ett permanent intresse i de bolag han finansierar. Icke-judiska bankirer känna sig vanligen förpliktade att bibehålla en förbindelse med de företag de hava finansierat, för att tillförsäkra insättarna en ordentlig förvaltning av aktiekapitalet (grundkapitalet). De känna sig förpliktade att bidra till de insättningars förkovrande, som de handhava för andra människor.

Den judiske bankiren håller sitt kapital flytande. Betalningen är alltid till hans kassakista. Det är det väsentliga i hans ställning, en som handlar med penningar. Och när den oundvikliga dagen för finansiell spänning är inne profiterar han då i större utsträckning genom det högre värde, som då är placerat i löpande kapital.

Överallt i världen märkes att den ledande judiska bankirfirman i Wall Street är Kuhn, Loeb & Company. Chefen för denna stora firma var den nu avlidne Jacob Schiff vars kompanjoner voro hans son Mortimer, Otto H. Kahn, Paul Warburg, och andra, vilka hava tagit framstående del både i det offentliga livet och i jättelika finansoperationer. Andra privata judiska bankirhus må nämnas som följer: Speyer & Company; J. & W. Seligman & Company; Lazard Freres; Ladenburg, Thalmann & Company; Hallgarten & Company; Knauth; Nachod & Kuhne; Goldman, Sachs & Company, jämte andra av mindre betydelse. Dessa firmor ha fått namn om sig att sköta sina finansiella angelägenheter på bästa sätt. De äro försiktiga bankirer, skickliga i sina operationer och många gånger överdrådiga i sin finansiella taktik.

Det finnes mycken industrikontroll från den finansiella sida, som representeras av judisk makt i Wall Street, och de ha vunnit monopolställning på många metallmarknader. Stora välmående judiska mäklarfirmor finnas i alla branscher. Ju djupare man tränger in på spekulationernas område, ju mer judisk ras finner man i arbete med att grunda aktiebolag och sälja olje- och gruvaktier.

Dock framträder ett förvånande faktum framför alla andra: det finnes icke, åtminstone icke då detta skrevs 1920, en judisk bankdirektör i Wall Street; om med bankdirektör menas en direktör i en allmän depositionsbank. Av alla de stora bankinrättningarna för allmän deposition och finansiering av industriföretag, av alla de kolossala trusterna, som individuellt kunna ha kapital på upptill 400,000,000 dollars, och sammanlagt på i runt tal många miljarder, icke en av dem ha judisk styrelse eller judiska tjänstemän.

Varför är det så? Varför ha de mäktiga bankfamiljerna i Wall Street omgivit sig så omsorgsfullt med icke-judiska kompanjoner? Varför har denna skiljelinje dragits mellan medlemmar av den judiska och dito av de icke judiska raserna, i det finansiella distrikt, som handhaver nationens finansiella till gångar.

Varför? Svaret på frågan är i gott förvar hos de starkare och sundare finansiella cheferna bland Wall Street-finansen.

Detta förhållande får tillskrivas blott en slug qualys av allmänhetens "psyke". Om det nu är rätt eller orätt, så föredrar publiken att icke anförtro sina pengar åt bankinstitutioner under judisk kontroll. Det är sant, att i vissa övre sektioner av New-York finnes ett fåtal bankir av lokal karaktär, vilka äro fullständigt under en judisk styrelse (även utåt). Men t. o. m. judarna själva föredraga att deponera sina pengar i banker, som äro fria från judisk kontroll.

Detta faktum må också tillskrivas effekten av den olyckliga erfarenhet, som allmänheten haft av den judiska styrelsen av banker tidigare. Många stora fallissemang hava tjänat att inskärpa i allmänhetens medvetande en viss egenhet, som vidläder den judiska delaktigheten i dessa baukrutter. Allmänheten har icke glömt bl. a. Joseph G. Robins (verkliga namnet Robonovitch) fallissemang. Han var en jude från Odessa. På en otroligt kort tid byggde han upp fyra stora bankföretag, i vilken allmänheten deponerade sina pengar. Han ödelade allesammans. Hans bankrutt var en den mest sensationella och orsakade ett outsägligt lidande. Robonovitch's karriär illustrerade på ett slående sätt omfattningen av födgeniet och energin hos en jude från Ryssland, hans underbara förmåga att bygga upp stora koncerner genom lagvrängeri och hans feghet och dubbelhet i nederlagets timma. Denna bankkarriär ändade i en straffänges cell.

Emellertid ett viktigt faktum är det, att (vilket också är lugnande för allmänheten) de män till vilka har anförtrotts den svåra uppgiften att utnyttja Förenta Staternas finansiella resurser till produktiva företag ha omgivit sig med en icke-judisk mur av stor styrka och varaktighet.

De judiska intressenas ansträngningar för att vinna kontroll över New-Yorks börs, är likaså en intressant historia: och fastän dess register visar ett stadigt judiskt framträckande mot det mål, de åsyfta, sker detta sakta: Men tecken tyda på, att den obevekliga envishet, för vilken judarna äro kända, skall få övertaget till slut — d. v. s. om börsspekulationer i fortsättningen komma att visa sig vara ett lockande medel till makt.

När judarna vinna kontroll över börsen skola de för första gången äga möjlighet rycka den allmänna bankkontrollen ur den icke-judiska gruppens händer.

Det finnes ett tyst motstånd mot judarna även på börsen i kraft av en oskriven lag, just sådan som funnits och finnes i Wall Streets bankvärld, och motståndet kontra de judiska strävandena vore ett givande fält för en historieskrivare.

Det berättas av Serene Pratt, att 1792 fanns en liten byrå i 22 Wall Street för allmän försäljning av statspapper. Ett antal mäklare brukade mötas nära ett stort knotigt träd, som stod nära 68 Wall Street; 1817 organiserades New-Yorks börs, ordnad ungefär som nu.

Börsen är en privat institution. Den är praktiskt taget en kommissionsklubb i privata händer. Den är icke offentligen inregistrerad såsom aktiebolag.

Dess medlemsantal har strängt begränsats till 1,100 män.

Det är endast på två vägar en outsider kan bliva ägare till en plats å börsen — genom att för värva den fran boutredningsmannen efter en avliden medlem, eller genom att köpa den av en medlem, som drager sig tillbaka eller gjort bankrutt.

Priset medlemsskap kostar f. n. nuera än 100,000 dollars. För tio år sedan kunde en plats köpas för 77,000 dollars.

Börsen leder av en styrelse (Governing Commite) på 40 medlemmar. Under många år invaldes ingen jude däri. På de senaste åren har då och då en judisk mäklare lyckats få tillträde till denna ledande grupp, men icke ofta. Att uppnå en sådan position är emellertid icke något huvudmål för de judiska köpmännen. När de lyckats säkra ett tillräckligt antal platser å börsen skola de ta hand om kontrollen på sitt eget välkända sätt.

De två hinder, som nu finnas för judarnas tillträde i stort åro: 1) ett tyst motstånd från övriga medlemmars mot tillåtelse för judarna att komma in, ett motstånd, som säges datera sig allt ifrån början av denna ryktbara handelsinstitution. 2) De restriktioner, som börsen själv upptagit i sitt reglemente vid alla ansökningar om medlemskap.

Styrelsen på 40 medlemmar har ett utskott på 15 medlemmar, Committe on Admissions, som prövar alla ansökningar om medlemskap. Da antalet fixerats till 1,100, och inga nya platser sålunda säljas, kan alltsa inträde endast vinnas genom överlatelse av platser. Men t. o. m. överlatelser äro under utskottets stränga kontroll, vilket prövar sökandens namn omsorgsfullt och kvalificerad (två tredjedels) majoritet fordras för att bli intagen.

Som förut sagts är emellertid en utmärkande egenskap för den judiska rasen dess uthållighet och envishet. Vad som icke kan nas under denna generation kan nästa generation uppnå. Ett nederlag i dag betyder icke ett orubbligt resultat; segrarna dö, men judendomen går sin väg framat aldrig förlåtande, aldrig glömmande sitt urgamla mål att få världskontroll på det ena eller andra sättet. Därför, tycks det synas omöjligt, att antalet judiska medlemmar på börsen skulle kunna växa under dessa villkor åt dock faktum det, att det har vuxit. Sakta men säkert vinna judarna numerisk makt på börsens mark. Och de göra det med en förslagenhet, som är förvånande.

Hur gå de tillväga? 1): en judisk medlem överlåter aldrig sin plats till en icke-jude. 2): under tider då marknaden är "flau" och priserna på platser falla, och efterfrågan icke är så stark som vanligt erbjuda judiska spekulanter ständigt de högsta summorna åt säljaren. Då i händelse av en icke-judisk medlems konkurs konkursförvaltaren är nästan tvungen att på kreditorernas begäran acceptera högsta budet vid försäljningen av rätten till medlemsskap är naturligtvis en jude alltid framme och bjuder så högt som är nödvändigt. Dessa äro de två huvudsakliga metoderna, som kommit judarna att öka sitt medlemstal på börsen.

En annan metod är lömskare än de båda andra tillsammans. Den baserar sig på det ganska vanliga bruket att antaga ett icke-judiskt namn eller bekänna sig till en riktning av den kristna tron. Det namn, de så bytt till sig —"cover-name", pseudonym, som judarna själva kalla det, är ett betydande element i förfaringssätt för att dölja sig. I en annons, på affärsbrev, i överskrifter till en tidskrifts- eller tidnings; artikel tjäna sådana namn som Smith, Adams, Rolin som pseudonym, blindering. Scenen översvämmas med judiska aktörer och aktriser, men deras namn äro mycket förnäma anglosaxiska. Judiska tidningar trycka ofta skämtbitar baserade på denna vana. För ett handlande på lång sikt eller en affär, som skall utföras obesett ("unsigh and "unseen") är "namnslöjan" mycket användbar. I detta avseende skulle många icke-judar bli överraskade, då de få höra, i vilken utsträckning de äro omgivna av judar, vars namn ej alls tyda på att de äro judar.

Och själva detta system, ett gammalt amerikanskt namn, i förening med medlemskap i någon kristen sekt (företrädesvis i någon av de nyare sekterna) är det man har att tillskriva, att vissa medlemskap å börsen förvärvats, som förmodligen icke skulle skett annars.

Det är intressant att upprätta en tabell över antalet judiska medlemmar i börsen med ledning av börskalendrarna.

1872 fanns det 60 judar på en total medlemssiffra av 1009

1873 med en totalsiffra å 1006 medlemmar minskades judarna till 49

1890 da medlemssiffran fixerades till 1100 funnos 87 judar

1893 funnos 106 judar

1921 slutligen funnos 276 judiska medlemmar.

Det påstås, att det verkliga antalet var större än de senast nämnda siffrorna utvisa, på grund av det faktum, att några av de judiska medlemmarna bära icke-judiska namn och hava blivit bekännare av den kristna tron och åtminstone utåt avskurit sig från den judiska menigheten.

Siffrorna visa att antalet judiska medlemmar stigit från 5,88 % till 25 % år 1919 av det totala antalet medlemmar.

I dess redogörelse över börsen under rubriken "finance" angiver the Jewish Encyclopedia, att judarnas medlemsantal är "endast 128", något mer än 10 %. Datum för denna judiska statistik angives icke. Den nämnda artikeln har emellertid ett argumenterande lika väl som upplysande syfte. Påståendet, som in-

Släktforskning

i in- och utländska arkiv utföres

Löjtn. Erik Cæson Swartz,
Charlottenborgs Slott, Motala V.

RESTAURANT
RUNAN
Dalagatan 50, Stockholm.

Ett utmärkt bordsvatten är
Apotekarnes Taffelvatten
APOTEKARNES MINERALVATTENS AKTIEBOLAG
KUNGL. HOVLEVERANTÖR

NATIONEN

Fredagen den 20 Juli 1928.

HOTELL ATLANTIC
(F. d. Svenska Teatern.)
är nu öppnat.
Hotell Atlantic, Stockholms modernaste, tystaste och mest komfortabla hotell.
Fullständiga toilettrum med bad till *varje* rum och dubletter.
Det förnäma familjehotellet par préférance.
Restaurant och Terasser.

Haraln Lindstroms Boktryckeri, Stockholm 1928

nebär 10 % medlemsskap på börsen, har gjorts för att väcka uppmärksamhet å det faktum att "judarna utgöra åtminstone 20 % av New Yorks befolkning och mycket mer än det i procenttal av affärslivet". Den judiska befolkningen i New-York har sedan ökats till 25 % av den totala, och medlemsstiffran å börsen har stegrats i samma utsträckning.

Men det har tagit 47 år för judarna att uppnå 25 %:s medlemsantal. Deras kontroll över börsen är med denna hastighet i framåtskridandet endast en tidsfråga.

Trots dessa detaljer är det förmodligen ett faktum, att de judiska spekulanterna i New-Yorks finansdistrikt till antalet distansera de icke-judiska spekulanterna. Spekulation och spel äro historiskt kända som judiska böjelser. Medan många judar understödja icke-judiska firmor, följer massan av dem deras ledares föredöme och spekulera. I Europa, där deras finansiella kontroll är strängare genomförd och har varat längre än i Amerika, händer det endast sällan, att judarna göra konkurs på grund av spekulation. Man finner dem då och då inblandade i spekulationsskandaler, men sällan i någon skandal, som medför förlust för dem själva. I regel fuska de i "judiska" säkerheter, och i Wall Street hör man många historier om deras nederlag och segrar för dem som spekulerat i judarnas kölvatten.

Några av de största judiska sensationerna som någonsin inträffat i Förenta Staterna, sensationer, som genom sitt dystra sken avslöjat den judiska finansens samspel, politik och typiska rasegenskaper ha belysts genom händelser i Wall Street. Det är förmodligen naturen av dessa avslöjanden man har att tillskriva det starka och tysta anti-judiska motstånd, som karaktäriserar äkta amerikansk finans.

Emellertid låt oss lämna Wall Streets upprörda område och dess bank- och mäklarverksamhet och gå ned till Curb Markets i Broad Streets gatu-nivå. Här blomstra de judiska mäklarna i sina kontor för bildande av olje, gruv- och andra aktiebolag. De äro så talrika, att de giva ett semitiskt utseende, som om det vore ett kvarter i en främmande stad. Det är sant att dessa koncerner öfta operera under icke-judiska namn, men det är blott en del av judarnas medvetande om att i finansiella saker, om med rätt eller orätt, de äro misstänkta. Infödda namn medföra icke något sådant handikap, för dem.

Om man går ännu längre nedåt mörkare gråder in i till hälften gömda kontor, kan man få se talrika medlemmar av den judiska rasen, som icke äro fast etablerade på någon marknad, som handla med panter etc. Dessa äro de verkliga parasiterna i Wall Street-området, de äro dess vagabonder. Deras arbete är att bilda bedrägliga aktieföretag och de gå upp i detta med en iver och energi som ingenting kan förskräcka. Som mål have de att tjäna pängar utan arbete, att få pängar utan motsvarande värde och därutinnan äro de ofantligt framgångsrika. Det är förvånande, vilket stort antal av dem, som göra sig stora förmögenheter. Lika förvånande är den ständiga mängd oförsiktiga, dåligt upplysta icke-judar, som samlat sina pängar från alla delar av U. S. A. för att få de värdelösa papper, som dessa parasiter omsätta. Det är den mest hjärtlösa affär, man kan tänka sig; det är inte en gång smartness i deras djävulskheter. Dessa mäns operationer utföras per post eller telegram. De låta bl. a. tipsbrev cirkulera, genom vilka de giva en neutral persons råd åt spekulanterna. Därunder söka de "skumma åt sig" en oskällig provision. Dessa tipsbrev äro naturligtvis ofarliga för dem, som äro insatta i förhållandet och som kunna läsa deras svekfulla innebörd mellan raderna, men de äro farliga för de tiotusentals sparare.

Trots de äro förföljda av detektiver, ständigt bevakade av hemliga polisen, avslöjade genom tidningarna, ställda inför rätta, fällda och dömda till fängelsestraff, är denna typ judiska svindlare lika oförskräckt. Där andra människor skulle anse dylikt avslöjande som vanära för livet, anser han saken endast som ett obetydligt avbrott, ungefär som en sjöman skulle betrakta ett fall överbord av olyckshändelse.

Det finnes ännu större djup, där bara tjuveriet och våldet härskar. De personer som för det mesta där påträffas äro utpräglade tjuvstrykare, av den lägsta typen spekulanter. Wall Street's kriminalhistorier, en lång och sensationell lista, innehållande ibland kända namn, men för det mesta dråggen och alla märkta med en särskild ras' utseende, hava ibland väckt hela världens uppmärksamhet, men som fallet med det allmänna publicerandet av sådana historier hava de mest betydliga förklarande fakta utelämnats.

Som synes är det i Wall Street och dess omgivningar två element — det judiska och icke judiska — som kämpa på det finansiella området. Om det i Förenta Staterna finnes en stark icke-judisk koalition är detta det direkta resultatet av en gammal judisk koalition mot icke-judarna. Förenta Staternas ställning gentemot den finansiella frågan, är denna: Den judiska kontrollen går djupare, men ännu icke högre än den icke-judiska kontrollen. Den kämpar att komma högre, men har blivit hejdad. Man tror att om folk kommer till full klarhet med vad som sipprat ut, skulle den komma att hejdas för alltid.

Attacken på kapitalet, representerad genom de söndrande krafter, som opererа under framsteget smidda banér, är ett angrepp endast mot det icke judiska kapitalet. Attacken riktas mot icke judiska företag. I England är förhållandet det samma. Tidningsläsare veta, vilka ansträngningar, som hava gjorts i England för att undergräva järnvägarnes och kolgruvornas ekonomi genom en oavbruten följd av strejker. Det tidningsläsare dock icke hava fått till sin vetskap är, att järnvägarne och kolgruvorna fortfarande äro i icke-judiska händer och att den bolsjevikledda strejken är ett judiskt finansiellt vapen för att underminera dessa icke judiska företag, så att de lätt kunna falla i ägodomsfolkets händer.

Det uppvaknande England.

(Forts. fr. sid. 1.)

Största faran för Storbrittanien ligger i den kontroll, som judarna utöva över våra politiska partier, och även denna omständighet måste inom kort bli föremål för större uppmärksamhet. Det blir allt mera klart för var och en, att det alltid är juden, som står bakom bolsjevism och andra revolutionära strävanden i vårt land.

Av nationella och fosterländska föreningar finnes det en stor mängd i Storbrittanien, men ytterst få tala eller skriva öppet om den judiska faran, ehuruväl talrika medlemmar av dessamma fått ögonen öppna för faran. Orsaken är lätt att finna: Juden har satt sig i säkerhet, i det han ställer penningmedel till dessa organisationers förfogande och sålunda fått makt och inflytande över dem.

Det finnes endast tre organisationer, som faktiskt och öppet tala, skriva och upplysa om den judiska faran och som även äro fast beslutna att göra ett slut på densamma. Andra verka i det förborgade, i det de kalla faran för "aliens" (främlingar), men denna stridsmetod omintetgör genom oklarheten i begreppen många ansträngningar. De härovan antydda förbunden äro: Britons, Loyalty League och British Fascists. De båda förstnämnda hava uppkommit genom fattandet av faran och nödvändigheten att bekämpa densamma. Alla uppträkliga hinder läggas i deras väg, nedsvärtande i tidningspressen, alla slags beskyllningar etc., för att tillintetgöra dem, och de få utstå mångahanda förföljelser. Icke desto mindre vilja de nu mera offentligt framträda med sina strävanden, då allt flera engelsmän känna och förstå deras principer. Deras rastlösa arbete är framgångsrikt, och medlemsantalet är i ständigt tilltagande.

Den tredje organisationen utgöres av de brittiska fascisterna. Den bildades för att bekämpa bolsjevismen och odla patriotism och nationalkänsla. De, som grundade detta förbund hade ingen aning om den judiska faran och upptogo därför även judar. Det vanliga resultatet visade sig även här ganska snart. Judarna började åstadkomma förvirring och oenighet i förelsens leder. Snart insågo dock de engelska medlemmarna, som forsatte att motarbeta bolsjevismen, att denna icke är något annat än "den till nation organiserade judendomen" och att judarna arbeta på att till sin egen fördel omstörta tingens bestående ordning, vilket också står att läsa i ett officiellt dokument eller engelska regeringens "White Paper" med titeln: "Ryssland No. 1 (1919), en samling rapporter om bolsjevismen i Ryssland".

Nu kunna vi således anse fascisterna som rensade, och som de räkna sina medlemmar i hundra- och tusental, finnes för dem möjlighet att spela en stor roll. Därför föres det också en lögnkampanj mot dem i tidningspressen, och från mottåndarens sida har ej underlåtits och kommer framdeles ej att underlåtas något, som är ägnat att nedsätta dem i finansiellt avseende.

Men varken kommunism, bolsjevism eller en judendomens triumf skulle man hava att frukta i detta land, därest regeringen handlade som den borde. Faran ligger däruti att vår regering politiskt står under judendomens förmynderskap. Massan av folket är emot bolsjevismen, men oorganiserade majoriteter äro i brist på enhetlig ledning nästan alltid dömda till maktlöshet.

Skulle regeringen framhärda i sin dåd löshet, ja då, och endast då, skulle det komma till oroligheter, och på kort tid skulle det ha gjorts ett slut på revolutionärernas verksamhet, ty det finnes gott om män, som förstå att både handla och bereda vägen. Huvudkontingenten av revolutionärerna i England skulle visa sig bestå av judar, vilkas antal är betydligt större än som officiellt medgives. Officiella statistiker nämna 300,000, men i verkligheten är det säkert inemot tre miljoner. Ledarna komme att ytterligare förstärkas med engelskt pack och tvivelaktiga utländska element.

Även om vi icke just vilja antaga det värsta, så skulle dock England ej få någon ro förrän främlingsanden blir i grund reformerad, d. v. s. i sådan anda, att judarna en gång för alla betagas möjligheten att i vårt land intaga en framskjuten maktställning. Man räknar också nu faktiskt med detta problem, men tiden för dess upprullande i parlamentet är ännu ej kommen. Först måste de brittiska väljarna danas i upplysningens tecken.

Svensk ekonomisk politik.

(Forts. fr. sid. 1)

tillämpning av en förnuftig ekonomisk politik mycket väl räcka att betala all vår import med. Det är sålunda klart, att vi varken kunna eller behöva producera vare sig rena jordbruksprodukter eller ladugårdsprodukter för export.

Sedan denna sak fullt klarlagts, blir det betydligt lättare att staka ut vägen, som vi måste följa för att kunna hjälpa upp jordbruksnäringen på fast mark samt hjälpa den jordbrukande folkgruppen till en bättre levnadsstandard. Nu invänder någon: Om vi skulle upphöra att exportera smör och fläsk till England, huru går det då med vår handelsbalans? Vi ha ju redan nu stora svårigheter att hålla importen nere, så att ej importsumman överstiger exportsumman. Detta är just ett av judarnas stora schackdrag, att genom sin köpta tidningspress lämna svenska folket osanna och vilseledande uppgifter på här ifrågavarande område. Sanna och verkliga förhållandet är, att det ännu aldrig i historisk tid hänt att vi exporterat jordbruks- och ladugårdsprodukter till så stort belopp, att det räckt till att betala importen av samma varor. Hela denna trafik med export och import av jordbruks- och ladugårdsprodukter inskränker sig sålunda till att vi exportera för ungefär etthundra miljoner kronor per år, ost smör och fläsk av våra högklassiska varor, och sedan importera för c:a fyra hundra miljoner delvis samma varor, fast av sämre kvalitet. Om det nu förhölle sig så, att vi finge avsevärt mera betalt för våra högklassiga varor än vad vi måste betala för de importerade seknnda varorna, så kunde det finnas någon mening i denna trafik. Verkliga förhållandet är emellertid, att om man tar vederbörlig hänsyn till kvalitetsskillnaden och räknar ifrån frakter, räntor och övriga kostnader, så visar det sig att vi stundom rent av betala mera för de importerade dåliga varorna än vad vi få för de av oss till utlandet försålda högfina. Hela trafiken är under sådana förhållanden helt enkelt blottad på sunt förnuft. Det enda förnuftiga är, att vi stoppa importen och öka vår inhemska produktion av jordbruksprodukter. Härigenom kommer vår handelsbalans att förbättras med trehundra miljoner kronor om året. Någon svårighet att öka produktionen med trehundra miljoner kronor förefinnes icke. Våra årliga skördars värde i penningar brukar röra sig om c:a ettusentvåhundra miljoner kronor och produktionen skulle sålunda behöva ökas med c:a tjugofem procent, för att vi skulle kunna reda oss utan import. För en sådan ökning behöver åkerarealen icke alls utvidgas. För ändamålet behöver den mänskliga arbetskraften ökas tjugofem procent. Levande och döda inventarier bli föremål för någon ökning och konstgödningskonsumtionen ökas med kanhända femtio procent.

Sedan vi sålunda till det väsentliga frigjort oss från beroendet av utlandet, är det en lätt sak att reglera priserna på jordbruks- och ladugårdsprodukter på den svenska marknaden. Detta sker som bekant genom höjning eller sänkning av förefintliga tullsatser. Nu är jag fullt på det klara med att när detta mitt anförande blir offentliggjort och möjligen föremål för diskussion, komma alla judarnas tidningar av olika politiska kulörer att med en mun ropa att detta är vansinne.

Att isolera oss från utlandet är alldeles galet. Tvärtom, bort med alla tullskrankor, fri varudistribution över hela världen måste vara målet för vår ekonomiska politik. Detta är också alldeles riktigt sett från judarnas synpunkt. Det är just på den internationella handeln, som dessa herrar kunna förtjäna stora förmögenheter. För den del av Sveriges folk, som icke tillhör eller är allierad med den judiska familjesocieteten ställer sig emellertid förhållandena helt annorlunda. Genom att stoppa importen av jordbruksprodukter kan den svenska jordbruksnäringen i sig upptaga samt giva arbete och bröd åt ytterligare minst femtiotusen familjer. Indirekt kommer detta att återverka gynnsamt också för industriarbetarna, emedan den ovanvarande permanenta arbetslösheten då kommer att försvinna och det blir därigenom lättare också för industriarbetarna att hålla sin levnadsstandard uppe vid nuvarande nivå. Men det finnes en annan omständighet, som betyder ännu mera för det svenska folkgruppens ekonomiska välstand. Genom att vi på detta sätt minska vår import med trehundra miljoner årligen utan att exportsiffran däray beröres öka vi i verkligheten vårt kapitalkonto med samma belopp. Fördelat på sex millioner människor innebär detta en ökad kapitalbildning av i genomsnitt femtio kronor pr år och individ. Härigenom skulle vår statsskuld inom rimlig tid kunna avvecklas och skattebördan för varje år avsevärt minskas. För den judiska storfinansen med deras stora bankinrättningar och andra finansinstitut skulle en sådan utveckling bli fördärvbringande, och det är därför en naturlig sak, att dessa herrar komma att sätta in alla disponibla krafter för att förhindra en sådan sakernas ordning.

Alla judiska tidningar, från den ytterste vänstern till den ytterste högern, hava nu i snart tio år enstämmigt sjungit samma sång: jordbruket är på väg att gå under, jordbruket måste på alla tänkbara sätt hjälpas, men höjda tullar på jordbruksprodukter ska vi inte tänka på, ty höjda tullar kunna inte hjälpa. Vi måste tänka på att exportera våra produkter, och priset på världsmarknaden stiger inte därför att vi i Sverige höja tullarna. Dessa toner ha nu så intensivt tutats i öronen på det svenska folket, att jordbrukarna själva synas börja på att tro, att det är sanningen. Hur skulle det vara om vi allesamamns började hojta åt folkskollärarna, det är svårt för de stackars folkskollärarna, de måste hjälpas på alla tänkbara sätt, men höjda löner ska vi inte tänka på, höjda löner kunna inte hjälpa. Jag tror nästan att folkskollärarna skulle få sig ett gott skratt. Var ligger då anledningen till att jordbruksnäringen i vårt land f. n. nästan kan sägas ligga och kämpa med döden? Anledningen ligger däri, att samhällets ekonomiska jämvikt har gått förlorad. Jordbruksprodukterna kunna icke produceras i vårt land till samma pris, som de kunna frambringas i Amerika och i Australien. Klimatet hos oss är annorlunda. Den odlade jorden, som hos oss sedan årtusenden tagits i bruk, kräver också mera arbete. Allt detta var man på det klara med redan för fyrtio år sedan. Ännu lver ju en hel del folk kvar, som erinrar sig tullstriderna i slutet på åttiotalet. Den svenska jordbruksnäringen har sedan urminnes tider varit skyddad genom tullar. Det var först i mitten på förra århundradet i samband med hela vår gamla näringslagstiftnings raserande, som dessa tullar slopades. Resultatet blev emellertid för hela vårt land olycksbringande och ledde till en emigrationsström så våldsam, att dess make aldrig skådats sedan den stora folkvandringens dagar. Jordbrukstullarna återinfördes 1888 och sattes då till två och femtio för hundra kg. omalen spannmål, lika för vete, råg och korn. Då detta emellertid visade sig vara otillräckligt höjdes de 1895 till tre och sjuttio, och härvid vill det synas som om den ekonomiska jämvikten blivit uppnådd. Att tullsatsen emellertid fortfarande var i underkant framgar av att sådana av naturen relativt gynnade länder som Frankrike, Tyskland och Italien hade ungefär lika höga tullar. Om det sålunda kan anses fastslaget, att tre kronor och sjuttio öre för hundra kg. omalen spannmål vid sekelskiftet var vad som med nödvändighet behövdes för åstadkommande av den ekonomiska jämvikten, så är det också klart, att denna jämvikt nu blivit rubbad. Under de gångna trettio åren har penningvärdet stadigt fallit. Om man frånser jordbruksprodukter, vill det förefalla troligt att vad som 1895 betalades med tre och sjuttio nu kostar ungefär sju kronor. En regering av skyddstullen är därför nu ofrånkomlig, såvida icke Sveriges urgamla bondestam skall gå sin undergång till mötes och nedsjunka till arrendatorer eller rent av livegna åt judarna. Irlands mångtusenåriga bondebefolkning står inför oss som eit avskräckande exempel.

Hotell och Restauranter

som rekommenderas den resande allmänheten.

ARVIKA.
Stadshotellet.

ESKILSTUNA.
Frimurarehotellet.

GNESTA.
Stora Hotellet.

GÄVLE.
Grand Hotell och **Centralhotellet.**
Järnvägshotellet.

HALMSTAD.
Grand Hotell.

HEDEMORA.
Stadshotellet.

HÄSSLEHOLM.
Stadshotellet

KALMAR.
Stadshotellet.

KARLSTAD.
Stadshotellet.

LANDSKRONA.
Stadshotellet.

LINKÖPING.
Stora Hotellet.

HUDIKSVALL.
Stadshotellet.

LULEA.
Hotell Hospits, Mattis Johansson, Tel. 1148.

LUND.
Grand Hotell.

NORRKÖPING.
Göta hotell Dir. H. Magnér.

NYKÖPING.
Stora Hotellet. Tel: Namnanrop

SIGTUNA.
Stadshotellet. Tel. 110.

STOCKHOLM.
Hotell Kung Carl, Birger Jarlsg. 23. Tel.: Namnanrop.
Carlton Hotel, Kungsg. 57.
Pensionat Wasa, 73 A Drottninggatan, 4 tr. Hiss.

STRÄNGNÄS.
Stadshotellet.

TROSA.
Stadshotellet. Tel. 34.

VÄSTERÅS.
Hotell och Restaurant Klippan.

ÖREBRO.
Stora Hotellet.

VAR VI DANSAR
I STOCKHOLM
MÅNDAG: Rosengrens vid Mynttorget
TISDAG: Teaterkällaren o. Montmartre
TORSDAG: Rosengrens vid Mynttorget
FREDAG: Teaterkällaren o. Montmartre
LÖRDAG och SÖNDAG: Rosenbad

Ärade Husmödrar!
All slags tvätt och strykning mottages tacksamt, handmetod - Billiga priser
Bad- och Tvättinrättningen
VANADIS
Billiga och bekväma karbad tillhanda hålles mellan 10 f. m.—8 e. m.
Frejgatan 41—43 - Stockholm
Tel. Vasa 188 46

Körpiskor och Ridspön
Käppar och Remtyger
köpes bäst och billigast i
ALFRED ANDERSSONS PISKFABRIK
Beridarebansgatan 12 - Stockholm
Telefon Norr 11575

Stockholms Förenade Tvätt
Luntmakaregatan 94
STOCKHOLM. Tel. Vasa 34 22.
Specialité: Tvättning av överdragskläder.

Vid behov av
FOTOGRAFERING!
Glöm ej att anlita oss, då vi äro Specialister och erfarna fackmän inom branschen.
RING ENDAST NORR 75 45.
BILD-CENTRALEN
Drottninggatan 38, Stockholm

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nyinrättade restauranter i Stockholm:
Automatrestaurant
CYRUS
43 Nybrogatan 43
Automatrestaurant
ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2
Automatrestaurant
ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8
Automatrestaurant
GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51
Automatrestaurant
S:T ERIK
47 8:t Eriksgat. 47.
Automatrestaurant
GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68
Automatrestaurant
BIRGER JARL
73 Folkungagatan 73
Frukost 1/2 9—1/2 Middag 1/2—7
Kväll 7—1/2 12 Inga drickspengar
Ingen spritservering

Södra Kungstornet, Stockholm
Redaktör: ELOF ERIKSSON
Telefon: Norr. 5898 Norr 5899

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

PRENUMERATIONSPRIS
Helår ..... Kr. 10 –
Halvår ..... » 5 –
Kvartal ..... Kr. 2 50
Lösnummer 25 öre.

Nr 29 (146) Fredagen den 27 Juli 1928. Årg. 4

Författningsefterlevnad.

Konung och statsråd hava med högtidligt edsavläggande svurit att åtlyda och vidmakthålla Sveriges gällande grundlagar.

Den konungaförsäkran, som av svensk konung skall vid tillträdandet av regeringen avgivas, och av vår nuvarande konung avgivits, lyder enligt Riksens Ständers 1809—1810 fattade och av dåvarande konungen i statsrådet godkända beslut sålunda:

"Vi (Gustaf) med Guds nåde Sveriges, Götes och Vendes konung göre veterligt: att som den Högste Guden behagat hädankalla den fordom stormäktigaste, högborne furste och herre (Oscar II), Sveriges, Götes och Vendes konung etc., och Vi, enligt och i kraft av den av Sveriges Ständer upprättade och fastställda successionsordning, efter högbemälte Herre uppstigit på den Kungl. Svenska tronen, alltså försäkre vi, härmed högtidligen och på det kraftigaste, att vi vele och skole styra riket efter den av Riksens Ständer under den 6 juni 1809 fastställda och av Konung och Riksens Ständer till efterlevnad antagna regeringsforms bokstavliga föreskrift, samt rikets övriga gällande grundlagar, allmänna lag och laga stadgar. Vi skole ock, i överensstämmelse med nyssnämnda regeringsform och lagar, såsom en rättrådig Konung och huld fader för svenska folket, genom en laglig, rättvis och mild regering, och så att Vi densamma för Gud den Allrehögste med rent samvete må kunna försvara, söka att, efter Vår yttersta förmåga, befrämja rikets och varje inbyggares sannskyldiga gagn och bästa, vilket allt, såsom Vi det av fri vilja och efter moget övervägande beslutit, alltså bekräfta Vi med vårt namns egenhändiga underskrivande och medfogligt eds avlägg. Vi sådant efterleva och fullgöra skole: Så sant mig Gud hjälpe till liv och själ."

Statsråd skall före tillträdandet av ämbetet, enligt Svensk författningssamling, avlägga denna statsrådsed:

"Jag (Per Albin Hansson) lovar och svär, vid Gud och Hans heliga evangelium, att jag ståndse vill och skall vara min rätte konung, den stormäktigste furste och herre (Gustaf V), Sveriges, Götes och Vendes konung samt det kungl. huset huld och trogen, likmätigt den stadgade successionsordningen, såsom den år 1810 den 26 september uti Örebro gjord och vidtagen är; så att jag Hans Kungl. Maj:ts gagn och bästa uti alla måtto söka och befrämja skall. Jag skall ock med liv och blod försvara det konungsliga väldet samt Rikets Ständers fri- och rättigheter, allt efter vad i den av Kungl. Maj:t och Rikets Ständer den 6 juni 1809 fastställda regeringsform, med de sedermera av Konung och Rikets Ständer antagna förändringar, stadgat blivit. Jämväl skall jag upptäcka samt i tid tillkännagiva, om jag förnimmer något å färde vara till ändring eller upphävande av dessa och rikets övriga fundamentallagar, dem Rikets Ständer för sig och sina efterkommande till evärdelig tider antagit, och dem jag till alla deras punkter väl och skall lyda; efterkomma och fullborda. Och som jag blivit utnämnd att vara statsråd (och chef för Kungl. Försvarsdepartementet), så vill och skall jag, efter bästa förstånd och övertygelse, råda Konungen till det, som med rikets grundlagar överenstämmer samt, i enlighet med dem, Konungens och rikets förmån befrämja: alltid vårda mig om Konungens makt samt Rikets Ständers och innebyggares fri- och rättigheter, efter vad därom i rikets lagar och författningar stadgat och förordnat är; ävensom jag om rikets gagn och bästa självkravd skall påminna samt i övrigt aldrig yppa vad hemligt hållas bör. Detta lovar jag på hedер och samvete hålla; så sant mig Gud hjälpe till liv och själ."

Konungens och statsrådens bedigande av författningen är ingalunda blott en tom formalitet utan en riksviktig handling, att med dyr ed bekräfta och uppställa garantier för gällande författningars åtlevnad. Ett tungt ansvar inför samtid och eftervärld åtager sig den som avlägger en dylik ed, och var och en av Sveriges innebyggare har moraliskt rätt och plikt att klandra bruten grundlagsed. Till sitt fredande kan Höga Vederbörande icke åberopa "tidsandan", "demokratien", "sociala betoningen" eller andra kufiska gudomligheter. Den, vilken sviker sin ed, blir i historiens ljus ovillkorligen fälld; "Ett vet jag, som aldrig dör: domen över död man", säger Havamal, den storslagna fornnordiska högsången,

•

Tobaksmonopolet och Spritmonopolet äro rent brottsliga utväxter på den svenska författningen, tillkomna i strid mot 60 § i regeringsformen, som förbjuder upprättande av monopolier till vinning för kungl. maj:t och kronan, enskilda personer eller korporationer. Utan blygsel have, såsom det nu är ställt, istället såväl kungl. maj:t och kronan, som enskilda och korporationer vinst av Sprit- och Tobaksmonopolen. Det är en hedersak för svenska folket att dessa grundlagsvidriga monopol snarast möjligt avvecklas, och att grundlagsförbrytarna, statsråd och riksdagsmän, ställas vid skampålen.

•

Enligt § 16 i regeringsformen får ingen svensk man eller kvinna berövas sin frihet utan domstols beslut därutinnan. Det oaktat hava i otaliga fall förekommit, att fria, svenska medborgare inspärrats enbart på grund av läkarcertifikanden eller beslut av nykterhetsnämnder — flagranta grundlagsbrott! Efter vad på senare tider framkommit synes till och med en del psykiatrer haft såsom geschäft att på slikt, olagligt sätt "oskadliggöra" personer, som för släktingar eller andra antingen voro "obekväma" eller hade pengar, som dessa ville åtkomma. Åsyftade läkare befinna sig ännu på fri fot, och åtal hava ej avhörts. Det hade varit justitiekanslerns plikt att ingripa och förhållningsorder. — Rörande nykterhetsnämndernas i många fall mystiska framfart, tillgår saken i praktiken så, att resp. nykterhetsnämnd inkommer med en skrivelse till överståthållareämbetet i Stockholm eller till resp. kungl. maj:ts befallningshavande i länen med begäran, att N. N. måtte intagas å allmän anstalt för vård av alkoholister: överståthållareämbetet eller kungl. maj:ts befattningshavande beslutar så gott som undantagslöst i enlighet med nykterhetsnämndens önskan utan att in casu noggrannt pröva saken och ofta eller alltid utan att ens höra den persop, vars frihet eller icke-frihet står på spel. Förfarandet är i dubbel måtto grundlagsstridigt: för det första passerar ärendet överståthållareämbetet resp. kungl. maj:ts befallningshavande allenast rent formellt och för det andra äro dessa ämbetsverk inga judiciella myndigheter utan enbart administrativa. Så händer det, att personen anför klagomål hos högre administrativ myndighet. Denna tager även saken formellt och fastställer under kungl. maj:ts sekret beslutet, i stället för att utlåta sig:

"Som överståthållareämbetets (den 9 februari 1928 eller annan dato) meddelade resolution i fråga om klagandens intagande å allmän anstalt för vård av alkoholister tillkommit i strid mot bestämmelserna i 16 § av Sveriges nu gällande regeringsform, varder bemälda resolution härmed undanröjd, vilket vederbörande till underdånig efterrättelse lämnas.

Under Kungl. Maj:ts sekret:
(sigill med rikvapnet och texten: Gustaf V Sveriges, Götes och Vendes konung. Med folket för fosterlandet.)

Helge Bergqvist"
(föredragande kanslisekreteraren).

Det är föga känt — och prejudikat finnes därför ej— att även när högsta administrativa myndighet
(Forts. å sid. 5.)

Det judiska problemet i England.

Av R. Cooper, London.

Den, som i dag vill göra en betraktelse över det judiska problemet i England, måste först göra klart för sig, att det gamla liberala ställningstagandet, enligt vilket judarna enbart voro ett religionssamfund och ej någon särskild ras, varför det i Storbrittanien ej funnes något judeproblem, fortfarande motsvarar såväl alla politikers som ock befolkningens breda lagers uppfattning.

Trots otaliga bevis, som yppat sig i olika händelser under och efter kriget om judarnas verksamhet, förstå först nu ett visserligen ständigt växande antal personer, av vilka många ursprungligen varit enbart antisemiter, att judefrågan är ett faktum, som icke ens själva pressen längre kan helt och hållet dölja.

Olyckligtvis hava vi i House of Commons (andra kammaren) — House of Lords (första kammaren) har redan länge varit berövat sin makt — icke en enda medlem, som vore beslutsam nog att förklara, det en sådan fråga verkligen existerade, än mindre skulle någon vilja göra ett försök att bringa densamma på tal. Inom de flesta andra ländernas parlament finnes det numera enstaka män resp. hela grupper, som kunna betraktas såsom mer eller mindre fientligt sinnade mot den judiska makten, men i England vågar ingen sätta sig över det oundgängliga skriet, som skulle ackompanjera ordet "jude", om det uttalades i parlamentet. Så länge ej någon man väljes, som har mod att förklara, att det finnes en judisk fara, så länge finnes det intet hopp om att "parlamentets moder" skall frångå sin strutspolitik med avseende på detta nationella och internationella livsproblem. Svårigheterna att välja en sådan kandidat, äro stora. Alljudas gårdar finnas överallt, och så snart de fått på känn, att den blivande parlamentsledamoten skulle kunna bli "besvärlig", kommer han att stå ansikte mot ansikte med en makt och ett inflytande, som till ytterlighet skulle komma i beträktande, men i båda fallen komme den konservativa huvudledningen att motarbeta en dylik kandidat med en energi, sådan den sällan kommer till användning mot en de liberales eller arbetarpartiets valkandidat. Emellertid kan denna hållning alls icke överraska, när det är fråga om ett parti, som fortfar att förhärliga juden Disraeli såsom inbegreppet av den fosterländska "engelska" konservatismen och som tillåter, att somliga av deras viktigaste förvaltningsgrenar stå under judisk kontroll.

I tidningen "Patriot" offentliggjordes för icke länge sedan ett ganska beteckнande exempel, varav man kan se hur konservativa partiet faktiskt ogillat och söker förhindra angrepp på bolsjevismen och att det är beslutet att undertrycka varje propaganda, som skulle bringa inför
(Forts. å sid. 5.)

Carnegiebryggeriet överbetaltes med 10 milj. kr!

En uppseendeväckande förklaring av Dir. Ad. Anderson å Ekebo.

"Rent hus inom alla partier, bort ur riksdagen med alla judelakejer!"

I samband med sitt föredrag om "Svensk ekonomisk politik" vid det av Bondeförbundet den 8 juli anordnade sommartinget i Odenslunda — föredraget i huvudsak återgivet i förra numret av Nationen — berörde direktören *Adolf Anderson* å Ekebo bl. a. vissa förhållanden inom statens spritmonopol, ägnade att ytterligare belysa arten och omfattningen av de privatekonomiska manipulationer, som den intresserade spritfinansens herrar under det gångna årtiondet med statsmaktens goda minne i samhällsnyttans och de sociala idéernas namn bedrivit inom detsamma. Talaren omnämnde härvid särskilt den skandalösa transaktionen med inköpet av Carnegies porterbryggeri i Göteborg till ett pris av minst 10 milj. kr. över dess verkliga värde. Vi citera ur han anförande följande:

I Monopolkontrollkommitténs framlagda betänkande redogöres bland annat för A.-B. Vin- och Spritcentraens inköp av Carnegies porterbryggeri. Av denna redogörelse framgår, att bryggeriet ifråga år 1920 inköptes för tretton miljoner kronor. En med förhållandena inom bryggeriindustrien såväl teknisk som ekonomiskt synnerligen väl förtrogen person har emellertid för mig på tal om Carnegies bryggeri såsom alldeles visst förklarat, att detta aldrig varit värt mera än högst tre och halv miljon kronor. Vid tiden för köpet ansåg han värdet vara lägre än så.

Detta gav mig anledning efterforska, vad de olika bryggerierna i Stockholm voro taxerade till. Det befanns därvid, att de begge dyraste bryggerierna voro S:t Erik och Hamburgerbryggeriet, det förstnämnda taxerat till tre miljoner och det sistnämnda till fem miljoner kronor. Nu är emellertid att märka att beträffande Hamburgerbryggeriet, detta är beläget i början av Norrtullsgatan och upptager ett helt kvarter mycket värdefull tomtmark. S:t Eriks bryggeri är beläget vid Norr Mälarstrand och tar också i anspråk ett mycket stort område. Carnegies bryggeri är däremot beläget i en utkant av staden Göteborg, och anläggningen i sin helhet mera omodern. Vid närmare undersökning befanns det även att Carnegies porterbryggeri vid tiden för köpet var taxerat för en miljon åttahundratusen kronor. Nu förhåller det sig så ifråga om bryggerier, att de stora och dyrbara maskinerna äro fast inmonterade och sålunda vid taxeringen inräknade i fastigheten. Lösa inventarier finnas emellertid också och dessa utgöras väsentligen av olika slags fordon, hästar, vagnar och bilar samt vissa andra redskap. Från sakkunnigt håll har sagts mig att dessa lösa inventarier torde vara värda omkr. tvåhundratusen kronor. Fastigheten och inventarierna skulle sålunda tillsammans betinga ett värde av två miljoner kronor. Dessutom tillkommer värdet av firmanamnet, samt ett mindre innehav av aktier i främmande bolag. Utgår man ifrån, att detta tillsammans betingar ett värde av en miljon kronor (för egen del tror jag icke att någon förnuftig människa skulle vilja betala ett så högt pris) så äro vi därmed uppe i ett saluvärde för hela anläggningen av tre miljoner kronor. Men såsom ovan nämnts, inköptes densamma av styrelsen för A.-B. Vin och spritcentralen för statens räkning och med statens pengar till ett pris av tretton miljoner svenska kronor. Här föreligger sålunda en ren och klar överbetalning med tio miljoner kronor. Det som i detta sammanhang är viktigt att få utrett är, om doktor Ivan Bratt för sin enskilda räkning fått behålla alla de tio miljonerna eller om han fått dela med sig, eller om judarna stoppat alltsammans i sina rymliga fickor. Något svar på dessa frågor kan icke åstadkommas genom en sådan utredningsapparat som monopolkontrollutredningskommittén utan måste denna angelägenhet bli föremål för domstolsbehandling och även vid en sådan torde det vara tvivelaktigt om sanningen kan pressas fram.

Det har för mig, uppgivits, att doktor Ivan Bratt skulle ha en enskild förmögenhet av många miljoner svenska kronor placerade i Frankrike. Jag har tidigare alltid hyst den meningen, att det här rörde sig om fria fantasier men sedan jag tagit del av monopolkontrollkommitténs betänkande ser jag betydligt annorlunda på saken. Att transaktioner sådana som de här omnämnda icke kunna bli föremål för behandling enligt straffLagen är uppenbarligen en mycket stor brist i vår lagstiftning. Om en man raderar bort stämpelfärgen på ett begagnat frimärke och med det sålunda behandlade frimärket frankerar ett brev, blir han ådömd fängelsestraff, fastän det endast är exempelvis tio öre han därigenom frånhänt staten. Styrelseherrarna i Vin- och Spritcentralen, som bevisligen i här ovan omnämnda fall frånhänt statsverket ett så stort belopp som tio miljoner kronor, hava ännu icke blivit åtalade. Jag vill begagna tillfället att på det allvarligaste lägga den nuvarande justitieministern dessa förhållanden på hjärtat. Den här ovan relaterade transaktionen är endast en detalj i Spritmonopolets historia. Ännu har jag icke medhunnit att granska hela utredningsinstrumentet, men
(Forts. å sid 5.)

Ett rasdrag.

Av Folke Cronholm.

Alla tiders störste skald, människokännaren William Shakspeare har uti ett av sina mest fulländade mästerverk, "Köpmannen i Venedig", lämnat ett värdefullt bidrag till den judiska rasens meriförteckning, vilket under kampen för tillvaron på vår syndfulla planet bör tjäna en var icke-jude till lärdom uti umgänget med judar och en var jude till varning och till bevis därom, att även judenåsan kan lukta fel.

Det är Shylock, en jude, och Antonios, köpman i Venedig, som hava huvudroller i detta, den store skaldens stora skådespel, den förre representerande ohederligheten och den senare hederligheten, vilken här liksom alltid till slut avgår med segern. Vem känner icke juden Shylock? Rik och likväl fattig som en tiggare, med många egendomar och likväl utan alla verkliga — heder, ära, sinnesro — är han ett levande kommentar till språket: girighet är en rot till allt ont. Girighet, avund och hat kämpa i detta dunkla hjärtas avgrund. Han önskar sin bortflydda dotter död till sina fötter, blott ädelstenarna sutte kvar i hennes öra (I would my daugther were dead at my foot and the jewels at her ear). Han tackar Gud, när han får höra sin fiendes olycka. Men hatet, därför att det är mera djävulskt, är ännu starkare i denna svarta själ än girigheten. Han vill hellre, att Antonio skall dö, än själv få de 3,000 dukaterna. Han vill göra lagens bokstav gällande — och träffas just av denna tillbaka. Antonio är ett motstycke till denne hårdhjärtade jude i Venedig, som genom upprörande ocker hopskrapat en stor förmögenhet, besudlad av hans offers tårar. Antonio hade förebrått honom hans smutsiga girighet och hans ocker och därigenom ådragit sig hans fiendskap. Antonio är idealet för en köpman, en handelsfurste. Han är köpman i stort: hans fartyg segla på alla hav, till Tripolis, Mexico, England o. s. v. Han är oegennyttig, lånar ut penningar utan ränta. Han är ädelmodig, giver sin vän lån med lara att själv komma på obestånd. Han är stor i olyckan. Han förloror allt och är större än sina kapital. Full av stolthet och värdighet står han gent emot juden. Hur ädelt beter han sig icke mot sin vän, för vilken han är beredd att dö? Han ångrar ej sin handling, ånsköm den bringar honom i ett odjurs våld, till en martyrfull död.

Grundtanken i den store skaldens verk synes ha varit följande. Skenet betyder intet, utan väsendet. Karaktären, bildningen, det inre värdet, handlingarna, förtjänsten äro de, som göra människan, icke penningar, anor, rang, yttre anspråk:

"Så visar ytan minst vad saken är;
vår värld bedrages alltid utav skenet.
I rättegång, fins väl så nedrig tvist,
som, kryddad av förförisk talarkonst,
ej undandöljer varje spår av ondska?
I religion, vad avgrundssats, som ej
av någon vördig mun blev kallad helig
och grundad på ett bibelspråk, som höljde
orimligheten med ett fagert sken?
Det fins ej någon last så dum, att den
ej lånar något yttre drag av dygden.
Hur mången feg, vars hjärta är så trolöst
som trappsteg utav sand, bär ej ett skägg
likt Herkules och likt den stolta Mars,
fastän hans lever är så vit som mjölk?
En sådan tanar modets utvärt
för att förskräcka. Se på fågringen,
och du skall se den inköpt efter vikt,
som — vilket underverk uti naturen! —
gör den mest lätt på foten, som bär mest.
Så är det med de gyllne lockarna,
som, krusiga och ringlande som ormar,
så skälmsk och gycklande i vinden gunga
kring smjnkad kind; man känner dem
igen:
De äro oftast arv från annan hjässa,
den huvudskål, som bar dem, bor i
graven.
Så är ej prålet annat än en guldstrand
omkring ett vådligt hav; den ljusa stöjan
ikring en neger-skönhet, med ett ord
ett sanningsskven, av tidens list begagnat,
för att bedra den visaste. Och därför
du granna guld, du hårda Midas-föda,
vill jag dig ingenting; ej hälsar dig,
du bleka slav åt alla, du som löper
från man till man; men du, du magra bly,
som hotar snarare än lovar något,
din enfald rör mig mer än fagra ord;
Dig väljer jag — må framgång nu bli
spord!"

Dessa ord lägger skalden uti Antonios vän Bassanios' mun, när han på giljarstråt befinner sig inför den sköna och rika Portia och för att få hennes ja-ord och arvegods måste rätt välja mellan tre skrin, av guld, silver och bly, av vilka ett innehåller hennes bild, allt enligt hennes fars testamentariska bestämmelser — och valde rätt.

Antonios vän hade måst låna 3,000 dukater av juden, och Antonio hade iklätt sig borgen. Bassanio bjuder juden på middag tillsammans med Antonio, men juden svarar: "Jo! Känna os av fläsk; förtära den boning, vari er profet, Nazaréern inkvarterade djävulen! Jag vill köpa och sälja med er, jag vill prata med er, spatsera med er och så vidare. Men jag vill ej äta med er, dricka med er, ej heller göra bön med er." Under tiden anländer Antonius. Vid hans åsyn yttrar juden avsides: "Se, hur han smilar som en publikan! Jag hatar honom, ty han är en kristen, dock mest för det han av usel dumhet ger gratis lån och sätter ned vår ränta. Om jag får riktigt tag omkring hans höfter, så skall mitt gamla groll lysmätet få. Vårt helga folk han hatar, och han smädar — ja till och med i stora köpmannssamkväm — mig, min trafik, min välförtjänta rikedom och kallar allt för ocker. Må min stam förbannad bli, om jag förlåter honom!" Lånet beviljades, och i kontraktet uppsätter juden såsom vite, om ej återbetalning riktigt sker, "att jag får skära ut ett skålpund kött ur er kropp, varhelst det lyster mig". Antonio svarar: "Jag skriver under den reversen och prisar judens mänsklighet på köpet". Bassonio protesterar och föredrager att avstå från lånet, om sådant vite sättes. Var obekymrad, säger vännen Antonio, det försättes icke. Om tvenne månader — en månad förr än sedeln är förfallen — väntar jag tre gånger tre den sedelns fulla värde. Juden blir fundersam och utropar: "Ett skålpund karlkött, skuret ur en karl, är det så mycket värt, så användbart som kött av får och nöt!" Antonio skriver under och säger till sin betryckte vän: "Kom, frukta ingenting för det, min vän, jag har ju mina skepp långa förr igen."

I andra aktens andra scen uppträder judens betjänt, som på allt sätt söker komma ifrån sin judiske herre. Han rådfrågar sitt samvete och den lede fienden. Samvetet säger: "Rör dig icke ur fläcken! Rör på dig! säger den lede fienden". Han finner båda råden goda. Men, säger han, följer jag nu mitt samvete, så blir jag kvar hos juden, som, Gud förlåte mig, är en slags Satan, och rymmer jag bort från juden, så lyder jag den lede fienden, som, med förlov att säga, är satan själv. Juden, det är emellertid visst, är satan i levande livet, och på mitt samvete. Den lede fienden ger mig det vänligaste rådet, jag vill rymma. Betjänten får under tiden besök av sin fader, som kommer med en present till juden. Han frågar sonen, hur han trivs med sin herre, och får till svar: "Jag får ingen ro, förrän jag rymt ett stycke väg. Min herre är en riktig jude. Ge h o o m en present! Ett rep skulle ni ge honom. Jag är ihjälsvulten i hans tjänst, ni kan räkna vart finger på mig med revbenen. Jag vill vara en jude, om jag ljuger juden längre". När judens dotter Lessika får veta, att betjänten skall sluta, blir hon förtvivlad. Hon säger: "Farväl du gode Lancelot! Ack, hur gruvligt syndar icke jag, som blygs att vara dotter åt min far! Men fast jag är ett barn utav hans blod, har jag ej ärvt hans själ." Nu uppträder juden — fadern, som till sin dotter säger: "Jag är i kväll bortbjuden. Av vänskap är jag icke bjuden dit, man krusar för mig. Men jag går av hat och frossar på den kristne slösarn. Se till mitt hus! Jag har en olust att gå ut. Man lägger helt säkert någon snara för mitt lugn, ty jag har drömt i natt om penningpåsar." När han går, förmanar han dottern att noga stänga husets fönster och icke sticka ut huvudet och "glo på kristna därars vaxduksnäsor". Till slut rymmer även judens dotter med en av Antonios vänner.

Så kommer underrättelse om, att Antonio förlorat ett av sina skepp. Jag skulle önska, att det vore slutet på hans förluster, säger en av hans vänner, och den andre yttrar: Låt mig säga amen
(Forts. å sista sid.)

Den 27 Juli

Den "idépolitiska" svindeln.

Den politiska situationen i vårt land erbjuder alltjämt samma tröstlösa anblick av kaos och virrvarr. Några tecken till vaknad ansvarskänsla inom partier och press får man förgäves leta efter. Där fortsättes besinningslöst i de gamla hjulspåren. Villrådigheten bland valmännen inför de stundande valen ger sig även i allt större uträckning tillkänna. Man vet numera rätt väl, att de storslagna löftena vid valtillfällena endast varit till såsom lockbeten för rösters inhöstande och maktpositioners uppbyggande åt partiernas mot höjderna strävande, av Israel rikt benådade andar.

Det av ovärdiga ledare åt en främmande, fientligt sinnad makt förrådda svenska folket har för satts i ett hartnär förtvivlat läge. De bärande principerna för utvecklingen hava för länge sedan vräkts över bord såsom "eländigt gammalmodigt krav". Verkligheten, de faktiskt rådande förhållandena, intressena och behoven i samhället ha översuddats, skylts medels en lättfärdig fraseologi och allsköns konstruerade intressen, synpunkter och ideer, varigenom åstadkommits en allmän förvirring av begreppen och medborgarna bragts att glömma, att se bort från det väsentliga och förnuftiga för att istället helt gå upp i det oväsentliga, i petitesser, periferiska företeelser och konstruktioner. I tecknet av denna utveckling är det, som det efter världsherravälde strävande Israel lyckats tillvälla sig inflytandet och bestämmanderätten samt bygga upp sin nuvarande maktställning i Sverige. Vårt folk begåvades med det rådande asociala tillståndet av söndring, klasskamp och allas strid mot alla i enlighet med den beprövade satsen "Söndra och härska!", varigenom möjligheterna till aktivt motstånd från dess sida gentemot de judiska planerna omintetgjordes. Såsom normerande för den folkrepresentativa verksamheten och statsstyrelsen infördes en till innebörd och syften absurd, destruktiv ideologi, vilken utgavs för att åsyfta folkets andliga och materiella höjande men i verkligheten endast avsåg att spoliera alla nationella värden och till grunden rasera den svenska samhällsbyggnaden — till förmån för den sig som stat i staten här redan etablerade judemakten och dess planer på oinskränkt herravälde i Sverige. Svenska folket hugnades med den politiska klasskampen efter judarna Marx' och Lasalles mönster liksom med hela den övriga judisk-politiska idégrannlåten, sådan den i årtionden intill leda i växlande tonarter utlagts av de båda riddarna av "höger" och "vänster" "moderata" — "liberala" — "frisinnade" — "socialister" — kommunister". Medan folkets massor, bedårade av det judisk-idépolitiska bländverket, hängåvo sig åt inbördes fejder om de "klass-" och "idépolitiska" ideal, som bjödos dem, byggde det "heliga" Israel steg för steg ut sin härskareställning i det svenska samhället. Den politiska verkligheten blev ställd på huvudet och folket berövat möjligheten att reagera, på det intet längre skulle behöva hindra de upphöjda strävandena för dess "lyckliggörande" och det svenska gojimsamhällets "reformerande" till en provins i det tillkommande judiska världsjälvhärskaredömet. Vi nödgades bevittna, hurusom utvecklingen leddes in på banor, som inneburo ett förvandlande av folkrepresentationen och statsstyrelsen i Sverige från deras ursprungliga uppgifter i det egna landets och folkets tjänst till rätt och slätt redskap i fienden-inkräktarens, det internationella judedömets, med de olyckliga följder, vi i dag konstatera: det i korruption och demoralisation störtade svenska samhället närmar sig alltmer den punkt, där bolsjevismen på allvar hotar att rycka in och ta makten och ledningen efter den nu rådande "reformistiska" demokratien.

Att Israels utvalda "ledare"-agenter i spetsen för de härskande partierna mindre angenämt skulle beröras av de i Nationen gjorda avslöjandena beträffande arten av deras strävanden till folkets bästa, var ej att undra på. Övermodet, patosen och säkerheten i tonen hos de figurerande koryféerna inom partier och press äro i dag knappast desamma som i går. Det svävas både här och var på målet. Man har tydligen en förnimmelse av att man börjar bli genomskådad! Medvetandet om att Sanningen håller på att bana sig väg bland de djupa lagren verkar uppenbart störande på stämningen och entusiasmen. Man vet, att man på valmötena ute i landet har kritiska blickar fästade vid sig, obehagligt spörjande blickar. Mötet med "folket i val" tyckes denna gång ha mindre behag för herrar koryféer än vid föregående valtillfällen. Tonen i deras anföranden verkar ansenligt besvärad. Hr statsministerns sätt att utlägga texten i hans olika valmötestal är icke någon ensamstående företeelse utan kan fastmer beteknas såsom i viss grad karaktäristiskt för den allmänna stämningen inom koryfésfärerna. I ett av sina valtal försökte hr Ekman försvara sig, sitt parti och sin regering med, att den nuvarande regeringens politiska insats icke varit sämre än föregångarnas — också ett försvar! Hans excellens har i sina tal vidare skarpt kritiserat den klasspolitik, som i socialdemokratiens och bondeförbundets gestalt tagit säte och stämma i den svenska riksdagen och som förnemades vara ovärdig en "kulturnation". Klasspolitiken tillhör en förgången tid, menade hr Ekman, nu skall det vara "idépolitik", helst sådan enligt liberal-frisinnat recept! Talaren aktade sig emellertid visligen för att gå problemet djupare inpå livet och ge någon direkt motivering för sin urgerade uppfattning. Hans fördömande av intressepolitiken och likställandet av bondeförbundet och socialdemokratien såsom av låga, egoistiska begärelser bekajade simpla "klasspartier" visade på en förvånande politisk begreppsförvirring hos den höge förkunnaren av ordet. De nämnda bägge partibildningarna äro ju nämligen till den grad väsensskilda, att de politiskt rentav kunna sägas utgöra varandras antipoder. Bondeförbundet företenterar en given intressegrupp, jordbruksnäringens utövare, dess företagare såväl som arbetare, är en på svensk grund uppbyggd, naturlig yrkespolitisk sammanslutning med uteslutande svenska mål och syften; socialdemokratien däremot är en på judisk-internationell grund uppbyggd politisk partiorganisation med klart antinationell syftning, bestående av en i intressehänseende i ytterста grad heterogen samling medborgare, vilka på "proletärgrundval" lösryckts från de näringar, yrken och naturliga klasser, där de i verkligheten höra hemma för att därefter i "den internationella proletärsolidaritetens" namn nyttjas såsom den härskande judiska klassens kamporgan i striden för det svensk-borgerliga samhällets underkastelse och erövring åt Israel. Man fördömer så storartigt klasspolitiken såsom ovärdig "fria kulturfolk" och "en högt utvecklad tid". Om nu så är att klasser och intressen icke kunna undvikas i ett kultursamhälle, böra de åtminstone ej, menar man, få framträda och politiskt göra sig gällande inom representationen och statsstyrelsen — där måste "idéerna" och "idealen" vara de allena rådande! Intressen, klasser och idéer hopblandas på ett skrupelfritt sätt av våra nutida herrar partiledare och riddare av Gyllene Kalven. Man underkänner intressere presentationens idé såsom gammalmodig, osund och ovärdig vår "kulturellt högtstående tid" och förfäktar med allt gevalt "idépolitiken" av dagens typ såsom den enda bärande och "ett kulturfolk" allena värdiga — man fortsätter att skämta av hjärtans lust med det snälla och beskedliga svenska folket. "Partiledarna" — koryféerna och deras staber av medarbetare sakna dock anledning brösta sig gentemot varandra, de äro alla barn av samma fader, medspelare i samma stora skådespel, deltagare i samma mot riket och folket riktade sammansvärjning under Guldinternationalens hägn — de tillhöra alla samma idé- och intressevärld. Vad deras så vackert omsjungna "idépolitik" går ut på, veta vi i dag av erfarenhet mer än väl — främjandet av den judiska idén, av judisk anda, judiska spekulationer och drömmerier om det svenska samhällets läggande under Israels spira; beträffande deras "klasspolitik "har ju denna hela partilinjen över visat sig endast åsyfta att på alla områden och på alla sätt främja och befordra det judiska klassintresset i Sverige på bekostnad av svenska folkets. Den genomförda judaiceringen i samhället, statsskuldsättningen och vanskötseln av rikets affärer och vitala angelägenheter, förstörandet av alla nationella värden, korruptionens och demoralisationens lössläppande på alla områden bära talande vittnesbörd om, vart Israels "partiledare" och korryféer i verkligheten syfta med sin mångomsjungna "idépolitik". Vill man kanske på de hållen förneka, att realintressena jämväl inom de förment "ideellt" inrättade och arbetande partierna, spela en viss, ja t. o. m. avgörande roll vid alla frågors av vikt avgörande inom nutida svensk politik? "Likheten i åsikter och icke likheten i levnadsställning bör i fråga om ett folks representation vara det bestämmande", förkunnade hr Ekman i ett av sina valtal — "en allmän politiskt invalsmetod, representerad av borgerlig vänster och höger är att anse som den ursprungligt grundläggande, för en modern kulturstat normala och för samhällsutvecklingen i dess helhet mest löftesrika." Hr statsministern borde dock ej inskränkt sig till endast påståenden utan även presenterat något av förnuftsskäl för desamma. "Den för samhället i dess helhet mest löftesrika" kallar han den politiska jättesvindel, som här tagits för god under namn av "modern idépolitik"! Men vad är väl då denna förmenta "folkliga" intressegemenskap i åsikter, som hr Ekman så vackert lovprisar och rekommenderar såsom den enda förnuftiga, värdiga och moraliska, annat än ett judiskt påfund, en produkt av den konstfärdiga, judisk-politiska propagandan till gojimmassornas förvillande och deras försänkande i apati och dådlös slummer? Något som helst underlag i verkligheten för alla dess "idéella" partibildningar på "höger" och "vänster", "moderata" — "liberala" — "frisinnade" — "socialister" — "kommunister", som Israels partiledare och koryféer föra till torgs, finnes ej. De äro samt och synnerligen hämtade från rymderna och hava haft till enda syfte att tjäna den judiska söndringsmakten i dess illegala strävanden mot Sverige, deras hela idévärld är byggd på lögn, provokation och bedrägeri. Och det systemet höjes av hr statsminister Ekman till skyarna såsom "det för samhällsutvecklingen i dess helhet mest löftesrika"!

Det är sannerligen på hög tid, att de ansvarskännande i landet låta folkförräderiets män vid makten veta, att det nu måste bliva ett slut på det infernaliska spelet och ockrande i svenska folkets godtro. Staven måste brytas över den härskande omoraliska regimen, inriktad på vårt folks förvillande samt dess andliga och materiella förstörelse. Sak måste få vara vad den är och rätt gälla för rätt. Det jättekomplex av lögner, som bär upp hela det rådande judisk-politiska systemet, måste hänsynslöst blottas inför folket. De konstruerade och våldsamt överdrivna klass- och intressemotsatserna måste ge vika för förnuftsenliga och naturliga betraktelsesätt. Judemaktens etablerade kampställning mellan svenska företagare och arbetare bör snarast överges och de bägge parterna mötas på social grund i samarbete och samförstånd i stället för inbördes strid på kniven. Den statliga verksamheten måste såväl i vad avser representationen och grunderna för dennas tillkomst som själva lagstiftningen och statsstyrelsen vara inriktad efter linjer, som på en gång motsvara den sanna idealismens och de praktiska samhällsbehovens krav. Den idé, som skall bära upp svensk samfundsutveckling, politik och kultur i nuet och framtiden, får icke vara en falsk sådan, syftande i judisk-antikristlig riktning och gående ut på folkets förstörelse; den måste representra en sant ideell utveckling, inriktad på landets och folkets i dess helhet välgång materiellt som andligt. I mån som olika yrken, intressen och klasser äro att anse såsom naturliga, nyttiga och nödvändiga i den samhälleliga gemenskapen, måste de även godtagas och erkännas som sådana. Våra partikoryféers tal, att det är ovärdigt "ett modernt kultursamhälle" att låta dessa komma till tals inom politiken och representationen, är nonsen. Tror man kanske, att gemensamhetsintressena försvinna därför, att man ej låtsar om dem? Även ifråga om statens angelägenheter måste naturligtvis politiken och representationen vara lagda efter praktiska behovssynpunkter. Varje annan ordning är ett klart bedrägeri mot dem, vilkas intressen skulle bevakas. Såvisst som olika klasser, yrken och intressen höra hemma i ett modernt kultursamhälle, är det tydligt, att även olikheter i intressen i viss grad måste uppstå. Att dylika olikheter i intressen äro tillfinnandes innebär dock intet skäl för att de skola leva i ständig inbördes fejd, tvärtom bjuda förnuftets och naturens lagar de skilda intressegrupperna och klasserna i samhället att samarbeta i stället för att på liv och död bekriga och skada varandra. Men av de beskäftiga spekulanterna i samhällsoro, israeliterna, har den ofrånkomliga skiljaktigheten i intressen mellan olika kategorier av svenska medborgare naturligtvis på allt sätt utnyttjats därhän, att den drivits upp till dominerande motsatser till befordrande av klasskamp och oro i samhället.

Bort hela detta på lögn, provokation och bedrägeri uppbyggda system! Det gäller för oss att åter söka oss in på sunda och naturliga vägar i riktning mot ett representations- och styrelseskick, som i möjligaste mån garanterar en moralisk och vis statsledning, försåvitt vi skola kunna undgå att förgöras av den framträngande judiska bolsjevismen. En helt ny politik måste snarast inaugureras, den där framför allt tar sikte på den härskande omoraliska, diskvalificerade söndringsrepresentationens ersättande med en representation, kvalificerad för sin uppgift. Den väg, som härvid bör följas, är densamma vi en gång tidigare varit inne på: de naturliga intressenas. I stället för den nuvarande, i sköna idéers namn beslöjade intresserepresentationen i den hemligt regerande judemaktens hägn bör träda en representation, som låter de naturliga och lojala svenska intressegrupperna i samhället, de olika näringarnas och yrkenas målsmän, arbetsgivare och arbetstagare, jordbrukare, fabrikanter, köpmän av olika kategorier jämte deras anställda etc., komma till sin rätt i representationshänseende och få sitt vederbörliga inflytande å lagstiftningen och rikesstyrelsen.

Fram för skapandet av den mäktiga folkopinion runt om i Sveriges bygder, som skall möjliggöra den nödvändiga restaurationen av vårt lands politiska liv på svensk, moralisk grund!

PRESSKONSERTEN

Det demagogiska gyckelspelet.

I en ledande artikel, "Gyckelspelet", uttalar redaktör Engberg i *Socialdemokraten* (s) sitt skarpa fördömande av att den stora majoriteten av Sveriges folk alltjämt skall vara "obarmhärtigt utestängd från livets solsida, "ställd utanför egendomsförfogandet och styras av en liten överklassminoritet. Det måste bli ett slut på rättslösheten i det svenska samhället, dundrar den både frihetskämpen! Arbetarklassen bör själv ta hand om styret — vilket naturligtvis skall ske på det viset, att "folkets egna", de av Israel så rikt benådade sukföräldrarna hrr Engberg, P. A. Hanson, Sandler, Wigforss m. fl. rycka in i konseljsalen. Hr E. skriver:

När en samhällsklass med proportionell rätt till 126 av andra kammarens 230 mandat är ekonomiskt och socialt behärskad av den klass, som har proportionell rätt till 104 mandat, då föreligger en ofantligt minoritetsdiktatur. Denna diktatur framstår så mycket klarare, därest man besinnar, att den verkliga och avgörande ledningen inom borgarklassen ligger hos den klick, som proportionellt skulle ha rätt till endast 12 mandat. Den klass, som innesluter 55 proc. av nationens röstberättigade medborgare har 2 proc. av privategendomen, men 2 proc. inom överklassen har en andel i privategendomen på 50 à 55 proc. Nationens majoritet lever under ekonomiskt beroende och social otrygghet. Den är dömd att ta den första och hårdaste stöten, när helst kapitalismens maskineri råkar i olag. Den är omedelbart och in på bara benen utsatt för krisernas verkningar. Den enda egendom, varöver den förfogar, är dess egen arbetskraft. Röner denna icke efterfrågan är vägen till utkomst och bärgning för såväl egen som för näras och kåras del obönhörligt stängd. Den är prisgiven åt slumpens alla möjligheter. Över dess huvud hänger städse Damoklessvärdet. Dess värld är därför fylld icke av trivselns och trygghetens anda, men väl av vantrivselns och otrygghetens. Arbetslöshetens dystra spöke stryker omkring dess knutar. Det grå, det trista och tröstlösa i tillvaron är dess arvedel. En minoritet, som äger produktionsmedlen är herre över en majoritet, som brukar dem. En minoritet i ekonomiskt oberoende och social trygghet dikterar över en majoritet, som är obarmhärtigt utestängd från livets solsida.

Ja, så orerar inför valet en av den moderna storkapitalismens, den internationella judemaktens, allra främsta hantlangare inom folkupplysningsväsendet i detta land! Det var tydligen med fullt fog han rubricerade sin utläggning "Gyckelspelet". Hr Engberg beskärmar sig över de rådande missförhållandena i samhället, men han aktar sig för att antyda den roll han och hans "partivänner" vid ledningen av den svenska socialdemokratien spelat vid deras tillkomst. Man låtsas som om man under den gångna tiden alldeles stått utanför det hela — en sk bevkvim metod förvisso; om den lyckas, blir ju en annan sak. I verkligheten förhåller det sig emellertid så, att den utveckling in absurdum, vars mindre angenäma konsekvenser hr socialistledare nu äro så ivriga att inför folket fördöma, väsentligt inspirerats och dirigerats av just dem själva. Den medels provokation framtvingade statsskuldsättningen på miljarder till den judiska ockrarefinansen, den förda ruinerande statsekonomiska och näringspolitiken i Sverige samt den till rena vansinnet drivna vilda striden på arbetsmarknaden — detta jämte mycket annat har naturligtvis på längden icke kunnat undgå att göra sig märkbart i rent praktiska verkningar. Hade de socialistiska ledarna förblivit sina egentliga uppdragsgivare, de svenska arbetarna, trogna och ej uteslutande inriktat sig på att tjäna sina privata och sina vänners inom Israel intressen, hade givetvis tillståndet i detta land icke behövt gestalta sig på det "tröstlösa" sätt hr Engberg nu konstaterar och som han anför såsom ett vägande skäl för "Sveriges arbetande folk" att nu se till, att han och hans vänner efter höstens val kunna få rycka in i regeringsställning, på det att folket äntligen må varda "herre i eget hus".

Pressen och den svenska handeln.

Köpmannen, organ för Sveriges Köpmannaförbund, ger i en artikel uttryck för sin tillfredsställelse över, att den svenska dagspressen i senare tid berört ägna den svenska handelns synpunkter och önskemål i en ökad uppmärksamhet. Den fråga, som i synnerhet varit uppe i pressdiskussionen, är den ambulerande handeln, vilken ju utvecklat sig till en ren landsplåga. Köpmannen skriver:

Dagligdags dras det fram fall från alla håll och kanter på hur olaga gårdfarihandlare och dörrknackare kunna husera bland allmänheten och bryta mot gällande lagbestämmelser. Bedragna människor klaga för tidningsredaktionerna, och dessa intervjua ordningsmyndigheterna om lämpliga botemedel mot det onda. Så pågår pressdiskussionen i frågan med stor livlighet nästan i varje svenskt landskap, och redan härmed är mycket vunnet, ty de framdragna missförhållandena blotta den ambulerande handelns många samhällsvådliga sidor och tjäna sålunda ett åtminstone upplysande ändamål.

Man har på sina håll sagt, att ordningsmakten flerstädes i landet skulle vara böjd för att låta lagen sova, i stället för att med skärpa beivra de inom resp. provinser förekommande fallen av olaga handeln. Emellertid ha på sistone flera länsstyrelser skickat ut cirkulärskrivelser till sina underordnade i städer och på landsbygd, vilka anmodas att se upp med den ambulerande handeln och genast beivra varje överträdelse av lagens bestämmelser. Ett önskemål är dock fortfarande att snarast få lagparagraferna moderniserade efter de ändrade förhållandena. Från att ha varit en slags småhandel har ju den ambulerande handeln numera utbrett sig starkt, och det har gått åtskilligt av storaffär i dem, icke minst sedan de nyaste befordringsmedlen, bilar o. d. tagits i bruk. Ännu bättre än polisvakt skulle dét dock naturligtvis vara om landets befolkning kunde lära sig inse, att den självingalunda är berättigad av denna utveckling på handelns utmarker. Det är icke bara det ambulerande påträngandet vid dörrarna till hus och hem. Det är också så säkert som att två gånger två är fyra, att allmänheten intet som helst vinner på detta slags affärer. Det lockas med föregiven prisbillighet, men det gäller allsköns underhaltig lump, och de ambulerandes kundkrets får snart nog efter varje affär med dem klart för sig, att det varit b...re att gå till de fasta affärerna, vilka ju i eget intresse behandla kunderna så, att dessa komma tillbaka. Ty intet är så värdefullt i handeln och omsättningen som det gamla goda tillitsförhållandet mellan säljare och köpare.

Tiden borde nu vara inne att definitivt göra ett slut på tyg- och bokjudarnas m. fl., "de populära knallarnas" (Bonniers Nyheters uttryck), framfart på den svenska landsbygden!

Samarbete mellan arbetsgivare och arbetare.

Frågan om förhållandet mellan arbetsgivare och arbetare rycker i olika länder alltmera i förgrunden. På ansvarskännande håll börjar det tämligen allmänt bli klart, att den nuvarande ordningen med permanent krigstillstånd på arbetsmarknaden icke kan hålla i längden, att den leder till katastrof samt att nya former för utvecklingen på området i samarbetets och samförståndets tecken, måste sökas. *Ar-*

(Forts. å sid 5.)

Mitt emot Centralstationen ligger
Hotel Terminus
STOCKHOLM
80 komfortabla, nyreparerade rum jämte toalettrum, försedda med rinnande kallt och varmt vatten
Enkelrum från Kr. 5:—
Dubbelrum från Kr. 10:—
Intim matsal, läse- och frisörsalong
Telegramadress: TERMINUS
Tel. och postadress: Hotel Terminus

PARISER-CAFÉET
27 Kungsgatan 27
STOCKHOLM

LUNDA TVÄTTINRÄTTNING
Rekommenderar sig för utförande av all slags tvätt (ej kemisk), mangling och strykning. Förstklassigt och omsorgsfullt arbete garanteras.
Snabb och punktlig expedition
Innehavare:
AUG. GUSTAFSSON
Tel. Drottningholm 20 & 190

PRIVATSPISNINGEN
SCHEELEGATAN 8, 1 tr. - Tel. Kh. 44 25
Frukost: Smörgåsbord, varmrätt, gröt och kaffe samt öl eller mjölk.
Middag: Smör, bröd, soppa, varmrätt, kaffe, öl eller mjölk.
10 st. kuponger Kr. 11:70.
Inackord. Kr. 70: — pr mån.
God o. vällagad husmanskost.

PÅ UTKIK

Situationen i vardande.

Judafolkets ärtusengamla plan på världens erövring och alla gojimfolkens utrotande i enlighet med Javegudens påbud befann sig vid världskrigets slut inför sin fullbordan. Men i det skedet begynte svårigheterna — hindren tornade sig allt våldsammare i vägen. Ty i samma mån som den i hemlighet förda kampen uppenbarades för folken, vaknade de "dödsdömda" upp ur dvalan, vari de insövts. Det "heliga" Israel trodde sig redan framme vid målet — världssjälvhärskardömet. "Den symboliska ormens "marschroute" var kla'r, ormen kunde efter att på sin väg ha inneslutit i cirkeln hela Europa och därmed den övriga världen åter vända sitt huvud mot Sion. Men i samma ögonblick inträdde ett oväntat, nytt läge: då den skulle till att ge det dödande hugget åt den till marken slagne kämpen, reste sig hos denne plötsligt självbevarelsens krafter, med obetvinglig styrka till försvar.

Vår bild härovan illustrerar denna situation. Den ariska folkrasens reaktion mot judas diaboliska planer mot mänskligheten har där förlänats gestalten av en tvåhuvad örn, som i avgörandets stund rycker in, hindrande broftslingen från att fullborda sitt värv. — I och med den ariska mänsklighetens uppvaknande ur den "frihets"-mardröm, vari judarna medels sin underbara frihetsfilosofi lyckats insöva den, ändas en dyster tidsålder för folken och randas äntligen den soljusa dag, som skall begynna, när en gång Mörkrets och Lögnens avgrundsandar förpassats till deras rätta hemvist.

Bolsjevikiske diktatorn in spe i Sverige.

Vi presentera här efter Soc.-Dem. en bild av den store politiske "framtidsmannen" i detta land, Karl Otto Bonniers och hela Israels store politiske favorit i nuet revolutionschefen-korpralen Carl Kilbom — mannen, som äntligen skall skänka de svenska gojim-massorna friheten och lyckan, rädda dem ur förtrycket under den förhatliga "borgarmobben". För att i stället överlåta dem åt "Guds utvalda", vilkas oändliga kärlek till "de små" i samhällena under gångna tider så ofta och så storartat omvittnats. Enligt vad den nämnda tidningen tror sig veta, skulle hr Kilbom för sina stora förtjänster om revolutionen i Sverige under den närmaste framtiden av sina höga, formella uppdragsgivare i Moskva ha att emotse den utsökta dekorationen "Arbetets röda orden", så att han på ett "fullt värdigt" sätt skall kunna representera proletariatets, arbetets och revolutionens — "Israels stjärna" — heliga sak, evad det gäller att hålla "stora" tal på champagnehippor (betalta av jude-proletärbankir Aschberg) för bolsjeviker på Hasselbacken och Grand eller att på valmöten ute i landet ösa ur sin vredes skålar över den eländiga, i sus och dus levande "överklassmobben", som inte förtjänar något bättre öde än att efter ryskt mönster helt sonika "expederas" ur denna världen för dess många och stora synders skull.

Revolutionsminister Kopp semesterledig.

Israels egen revolutionsminister i Stockholm, juden Vigdor Kopp, har i dagarna enligt vad meddelats pressen avrest från huvudstaden på en och en halv månads semester. — Naturligtvis bör man därför icke inbilla sig, att alla risker för djärva spekulationer i revolutionärt rött under denna tid äro uteslutna. Hr Kopp är naturligtvis även under semestern med liv och själ hos sina unga pionierer här i landet i deras arbete för svenska folkets "lyckliggörelse" i Davidsstjärnans tecken. Hos oss liksom i de flesta andra judestyrda länder lurar numera för beständigt faran för en judisk-revolutionär omstörtning. Det gäller att städse vara på sin vakt!

Rekordvansinne.

"De nationellt tänkande tärda sentera antagligen icke den nationalistiska ärelystnaden och rekordviern, ej heller tro de på att det räcker bara med ideliga experiment", skriver Aftonbladet i en lätt ledare under rubriken "Osentimentala synpunkter". "Vad de vilja är vetande, icke sensationer. Ju mera betryggande forskningsmetoder man begagnar, ju bättre och värdefullare bli resultaten." Därefter heter det:

"Om detta de lärdes tänkesätt skall bli populärt är måhända tvivelaktigt. Ty vad är det som piggar upp den allmänna opinionen i våra dagar, om icke just den nationalistiska ärelystnaden våghalsigheten och sensationen? Kan någon säga, till vilket gagn det är för mänskligheten, att Nobile kastar ned en italiensk flagga på Nordpolen den 24 maj? Enhällighet tyckes lyckligtvis råda utanför Italien om att detta var förkastlig nationalism. Men många det inte finns en hel del annat rekordsättande, som är lika idiotiskt? Vartill har det tjänat, att en del damer företagit långdistanflygningar — ungefär som medicinska reseffekter? Det lär ha piggat upp den fjolliga arten av feminism. Och mamselerna ha förtjänat en del pengar. Atskilliga ändamålslösa manliga sportprestationer ha åtminstone haft det företrädet, att bär har vilja och kraft satts in. Men till vad nytta? Sportsäran är huvudsaken, säga de stränga sportmoralisterna, och de utdöma "professionals". Men hur längt räcker egentligen den sortens ära? Vi läste nyss i en Paristidning om en man, som för 20 år sedan var hela folkets dyrkade gunstling emedan han tog många idrottspris, men i dessa dagar dog på ett vindsrum, 53-årig, fattig och glömd. Vad hade hans ära egentligen haft för betydelse? Vad hade han och världen vunnit därpå? Euripides var nog djärv att gentemot den allmänna helleniska meningen kalla rekordsättarna för odågor. Det var säkerligen överdrivet, ty utan tävlan får man icke upp intresset för en god sak, som idrotten opnekligen är. Men det vore önskvärt att samtiden mindre värderade sensationen och mera fattade ändamålet i sikte. Vi läste nyss hos en tysk professor ett lovprisande av vår tid. " I forna tiden", skrev han, "hette det: Quo vadis? (Vart går du?) — nu åter gäller det Quo sumus! (Var äro vi?) Vår tids symbol är den i dimman kringirrande flygaren."

Skall det vara ett framsteg? Vi misstänka, att den som icke uppställer båda frågorna jämsides — den fortsätter att irra omkring i dimman, tills han uppslukas av den."

"Liberale" frihetshjälten Röings sorti från politiken.

Den allt starkare framträdande opinionen bland Göteborgs valmän mot "liberale" frihetshjälten o. demokraten, grosshandlaren i zinkvitt m. m., hr Erik Röing, vilken under årtionden ståndaktigt kämpat för den israelitiska friheten i Sveriges riksdag, har omsider nödgat denne att avträda från arenan. Därtill nödd och tvungen har han tagit steget, som ju varit väntat, men naturligtvis göres sortien så behaglig som möjligt för vederbörande.

I sin skrivelse till Göteborgs liberala förening, vari han "bestämt avböjde" återval till andra kammaren, motiverade hr frihetshjälten sitt nödtvungna tillbakaträdande med orden: "Då jag icke gillar den taktik vid det förestående riksdagsmannavalet, om vilken förtroendemännen i Göteborgs liberala valförening enats, avsäger jag mig härmed den kandidatur, som nämnda förening erbjudit mig."

O, tänk, vilken principfasthet!

Revolutions-Israels «partiledare» ge uppvisning.

(Efter Bonniers Nyheter.)

Ur judebolsjevismens ledande "borgerliga" språkrör i landet, Karl Otto Bonniers "liberala" husorgan Dagens Nyheter, låna vi ovanstående bild med glad text av "T. f. Skalden", illustrerande Höga Vederbörandes upphöjda syn på det valskådespel, som de nu äro i färd med att bjuda svenska folket. För skams skull kanske rättare sagt syns skull, för att onödigtvis blotta sina inre känslor för de "själlösa" gojim-valmännen, har man sett sig nödsakad taga med i ensemblen jämväl sin Kilbom, ehuru ju han såsom den stolta bäraren till namnet av "framtidens politik", Israels egén "rättmätige" arvtagare efter den "avdankade" demokratien under Lindman—Trygger—Lövgren—Ekman—Hansson—Engberg naturligtvis bort ställas därutanför. Hr Kilbom har dock säkert överseende med denna lilla "inkorrekthet" från Karl Ottos sida, väl vetande att den i Bonniers Nyheter framhävda likställigheten mellan honom och demokratiens på avskrivning eländiga idoler är nödtvungen för skenets bevarande, på det att icke de "själlösa" skola förstå mera än vad som är lämpligt och nyttigt av spelet. Men naturligtvis har det Bonnierska husorganet även denna gång glömt bort sin speciella partichef inom "borgerligheten", sin och Israels förtroendeman framför alla andra i detta nu inom kungl. maj:ts regering och riksdagen, vår "reform- och framstegsvänlige" utrikesexcellens, judeättlingen Eliel Lövgren. Honom, den stolte "ledaren" av det ledande "borgerliga" bolsjevikpartiet i Sverige, är man ju under avdande förhållanden nödgad att visa en något större hänsyn än "ledaren åv det ledande "proletära" bolsjevikpartiet under judeättlingen Carolus Kilbom, vilken ännu så länge får finna sig i att bli ställd i paritet med de eländiga "kapitalistiska" partiledarna.

I den provokatoriska nykterhetspolitikens tjänst.

Polisen i Grangärde har lyckats avslöja en hembränningscentral i skogen i närheten av Rifallet i Grangärde finnmark. Man hade länge haft misstankar, att hembränning bedrevs i dessa trakter och så inringades en natt platsen i fråga, med påföljd att den misstänkte, A. H. Andersson från Rifallet, påträffades i full färd med sin olovliga hantering. Han tog till flykten men blev snart infångad. Polisen beslagtog en kokare innehållande omkring 50 liter jäsning, varav 11 liter färdig vara, samt dessutom en del attiralj. Andersson, som anhållits i anvaktan på vidare utredning, har erkänt men påstår sig endast ha bränt för egen räkning.

*

Kriminalpolisen i Stockholm har nu framlagt rapport rörande den nyligen upptäckta "spritfabriken" Högbergsgatan 53, där en tidigare för olaga sprithantering straffad köpman, Karl Johan Nilsson — i sina kretsar känd under namnet "Choklad-Nisse" — haft ett förnämligt laboratorium för tillverkning av brännvin.

Om det sätt, varpå Nilsson kommit över ifrågavarande för rening avsedda spritpartier, berättar han, att det skett genom en person, vars namn han icke vill uppgiva. Han hade sammanträffat med personen ifråga på Folkungagatan för ett par veckor sedan. Mannen sade sig inneha ett större parti med tjära uppblandad sprit, som han ville ha renat. Nilsson fick ett prov och avtalade om leverans av 20 liter mot ett pris av 50 kr., varefter varan forslades till lagerlokalen vid Högbergsgatan. Och så satte Nilsson i gång med att tillverka brännvin. Hur själva reningsproceduren tillgått har han mycket utförligt redogjort för i polisrapporten.

*

Stockholmspolisen hade förra lördagen på sina håll hårt arbete med att bereda plats i finkan för natten för personer, som druckit för djupt ur de plåtdamejeanner de köpt av någon — naturligtvis alltid — okänd man som de träffat i någon gränd i Gamla sta'n eller annorstädes. En polisman, som är väl förtrogen med förhållandena, har karaktäriserat situationen på området såsom tämligen hopplös.

"I hemliga kanaler ledes denna sprit in". förklarar han, "och nu är kanalsystemet så väl lagt och känt i de kretsar, som ha beröring med det, att nu rår ingen polismakt på det. En god sida har det ur polissynpunkt haft med sig — intet ont som ej har något gott med sig. Spriten inte bara säljes i smyg, utan förtäres också i smyg; det är mera i proportionsvis säkerligen blott ett fåtal fall polisen blir tvungen ta hand om fylleristen, som berusat sig med på hemliga vägar köpt sprit. De flesta hålla sig hemma och akta sig väl för att blamera sig offentligt."

*

Vid i dagarna företagen tullvisitation av Sveaångaren Gauthiod väckte en av den kvinnliga personalen ombord tullmännens särskilda uppmärksamhet på grund av sin "mer än lovliga omfångsrikhet". När den kvinnliga visitationssystern förrättat sitt värv, var den unga damen lättad på ett helt lager med spritdunkar. Vid en omvisitation av Gauthiod hittades i fartygets akterrum förstucka 14 plåtdunkar med exportsprit. — Tullen i Värtahamnen har på polska ångaren Robur I beslagtagit 25 liter, förvarade i plåtdunkar bakom garneringen i ett skåp i fartygets maskinrum.

Socialismens två röster.

Ju mera tiden skrider framåt desto mera konstfärdighet tarvas det i kampen för "socialismens ideal". Den ena handen får aldrig veta vad den andra har för sig, och eftersom världen är så tämligen okri-

tisk, går det länge nog rätt så behändigt — intill den punkt, där bubblan brister. Vår bild härom visar å ena sidan den socialistisk-politiske agitatorn i härnad för sitt ideal: "ned med alla monopol!" och å den andra den socialistisk-koperatistiske agitatorn i härnad för sitt: "fram för kooperationen!" — det judisk-internationella varndistributionsmonopolet.

Judebolsjevismens framstöt mot idrottsorganisationerna.

Ett belysande aktstycke.

Det revolutionära Israel lämnade i sin förment gudainspirerade strävan att omstörta det svenska samhället intet område och intet tillfälle oprövade. Den på order från Moskva iscensatta stora gruvstrejken, som utarmar arbetarna, förstör ett flertal kommuners finanser, inverkar skadligt på statsbudgeten och det allmänna välståndet samt hotar att beröva en av landets största avsättningsartiklar dess europeiska marknader, är som bekant en av de uppgifter, varå den svenskfientliga makten f. n. koncentrerar sina ansträngningar. Jämsides därmed arbetas med all energi och kraft på åstadkommande av största möjliga skadegörelse i landet, att ställa till oreda och ofred även på fullt neutrala områden. Bl. a. inriktar man sig på idrottsrörelsen, som nu i hela sin omfattning skall bolsjeviseras En från "det kommunistiska högkvarteret" nyligen utsänd cirkulärorder ger intressanta upplysningar om huru denna aktion bedrives. I den ifrågavarande cirkulärordern skiljes mellan idrottssammanslutningar av "typisk arbetarekaraktär" och "borgerliga idrottsföreningar". Beträffande de förra heter det i ordern:

"Erfarenheten har redan visat, att vissa faror förefinnas att arbetaridrottsföreningarna kunna förflackas till att bli rena idrottssammanslutningar utan kontakt med klassens kamp. Även andra sådana tendenser dyka upp. Dessa faror måste givetvis mötas i tid. Därför samt för att trygga vårt inflytande är det nödvändigt, att vi i varje förening organisera en kommunistisk fraktion.

— Dessa fraktioner skola vara underordnade den kommunistiska ungdomsorganisationen på platsen, vilket också innebär, att alla partimedlemmar, som tillhöra ifrågavarande arbetaridrottsförening, skola tillhöra densamma. Ledningen av fraktionen handhas av en styrelse på tre till fem kamrater, av vilka en tjänstgör som ordförande eller fraktionsledare. Fraktionsledningen är rapportskyldig till klubben och dess styrelse samt förpliktigad att genomföra alla direktiv från klubben och alla högre förbundsinstansner.

Regelbundna fraktionsmöten måste hållas. Icke endast för varje möte med idrottsorganisation utan minst var fjortonde dag. På fraktionsmötena diskuteras våra kamraters ställning till de olika organisationsfrågorna samt våra kommunistiska uppgifter. Intill det beslut fattats är diskussionen fullständigt fri och öppen, men efter beslutet äro alla kamrater förpliktade att följa dutsamma oavsett om de i debatten förfäktat en annan mening.

— Vad gäller fraktionernas arbetsuppgifter måste en av de främsta bli att för medlemmarna klargöra arbetaridrottsrörelsens karaktär av klassorganisation, att den ej är rätt och slätt en idrottsorganisation, endast formellt skild från den borgerliga, utan att den framför allt är en del av hela arbetarrörelsen".

I fortsättningen proklameras att alla kommunister måste gå in för "klar klassfront" även inom idrottsrörelsen och att det måtte arrangeras så, att ur idrottsrörelsens led rekrytering kan ske för den kommunistiska kampen, vilket bör genomföras genom "intensiv, men måttfull kamratlig och klokt lagd muntlig propaganda". — De bolsjevikiska orderutdelarna utgå ifrån, att den anbefallda uppgiften med de specifika arbetarefackföreningarna bör vara tämligen lätt genomförd. Betydligt svårare blir det tydligen att kunna nästla sig in i och åstadkomma oreda och upplösning inom de idrottsorganisationer, som ha "rent borgerlig" betoning:

"Även i de borgerliga idrottsföreningarna måste fraktioner organiseras. De uppbyggas och arbeta på samma sätt som fraktionerna i de proletära föreningarna. I huvudsak få de även samma uppgifter som dessa fraktioner. Men härtill kommer, som ytterst viktigt, arbetet för att avslöja borgaridrottens klasskaraktär, hur den utnyttjas för borgarnas klassyften. Och som en följd därav måste fraktionernas arbete inriktas på organisationernas ombildning till proletära sådana, eller, om detta ej är möjligt, organisera massövergång till arbetaridrottsföreningarna. I övrigt tillkommer dessa fraktioner samma uppgifter som fraktionerna i arbetaridrottsorganisationerna. De borgerliga fraktionerna ha i de flesta fall ett svårare arbete än de proletära, men säkert kunna även dessa, genom ett målmedvetet, organiserat och i ordets verkliga mening kommunistiskt arbete, nå synnerligen goda resultat".

Även jordbrukareungdomen skall bearbetas.

Det är dock inte bara mot idrottsföreningarna, som hemmabolsjevikerna planera anfall. Även det politiskt neutrala Jordbrukareungdomens Förbund skall utsättas för kommunistiskt underjordsarbete. Följande manifest har tillställts de kommunistiska funktionärerna:

"Jordbrukareungdomens förbund (JUF) kallar sig politiskt neutralt och är den organisation, som har det största medlemsantalet bland bondeungdomen (12,000). Förbundet åtnjuter statsunderstöd och deklarerar sin uppgift vara: 1) att höja jordbrukskulturen och därmed jordbrukets nivå, 2) att höja landsbygdens nöjesliv och tillvarataga och vårda fornminnen och bygdekultur. Det nedlägger i enlighet med sitt program ett intensivt arbete för att skola sina medlemmar till duktiga jordbrukare och propagerar kraftigt för småbruket. Dess ideologiska fostringsarbete är av utpräglad borgerlig art och det arbetar synnerligen systematiskt för fosterlandskänslans utbredande och för att värna vårt land och dess kultur mot yttre och inre fiender. Medlemmarna äro i allmänhet unga lantarbetare och småbönder, men förbundets ledande män, såväl lokalt som centralt, äro oftast organiserade i något av de borgerliga partierna eller i Bondeförbundets ungdomsförbund.

Politiskt är JUF trots sin neutralitet reaktionärt och talesman för de borgerliga partierna. Men genom sin strävan att höja lantbrukets allmänna nivå utför det ett arbete som bör understödjas. Vårt förbund (Sveriges Kommunistiska Ungdomsförbund) måste genom sina organisationer på landsbygden söka kontakt med JUF:s medlemmar och, där så är möjligt, gå in och **arbeta inom organisationen för att bekämpa dess politiska neutralitet och dess borgerliga ideologi.** Därvid måste militär- och jordfrågorna, som på landsbygden spela en synnerligen framträdande roll i alla politiska organisationers agitation, skjutas i förgrunden och ett systematiskt arbete föras för att klargöra för arbetare- och småbondeungdomen att dess intressen äro desamma som industriarbetarnas. I kampen mot det borgerliga inflytandet och agitationen på landsbygden är arbetet för lantarbetarungdomens fackliga organisering av stor betydelse och måste skänkas stor uppmärksamhet."

*

Snygga planer! Man får hoppas att i första hand de, som ha ledningen inom idrottsorganisationerna skola veta att mota bort alla "rödbrokiga kalvar", som där innästlat sig för att störa till oreda, samt att de ledande för Jordbrukareungdomens förbund skola lyckas att hålla det judisk-bolsjevikiska ogräset ute.

Varje antisemit bör läsa,
H. Krebs och *O. Prager:*
Världsfronten
mot juda, pris 2: —, erhålles genom beställning hos Eder närmaste bokhandel eller mot postförskott direkt från
Förlag: E. P. HOLMVALL, Stockholm,
Tomtebogatan 3 A, 1 tr.
Nationen nr 29/1928.

DANSK NATIONALT TIDSSKRIFT
KØBENHAVN F.
Selvstændigt - uafhengigt - antisemitisk
Helaar Kr. 5: —. Halvaar Kr. 2: 75.

BRÖDET
På grund av dess överlägsna kvalité köpa numera de flesta stockholmarna sitt bröd i
MELCHER LINDHOLMS BAGERI
5 Norrtullsgatan 5
eller hos dess återförsäljare.
Uppmana Eder leverantör att föra vårt fabrikat!
Hotell, Restauranger o. Caféer böra i eget intresse låta oss bliva Eder leverantör.
Telefoner: 850 48, Norr 1589.

Kelly kostar ej mera än andra ringar!
Snart sagt varje annons om bilringar ordar om hur ringen bör vara, under det att denna annons endast anger namnet på en ring, som är vad en ring bör vara
KELLY HEAVY DUTY CORD

Generalagenter:
HUZELLS
KARLSTAD · STOCKHOLM

Gör ett besök på
"Gryfan"
CAFÉ OCH MATSERVERING
25 Lästmakaregatan 25
Telefon 160 83
NY REGIM
Specialité: God och vällagad mat
Lunch o. Supé med allmänt smörgåsbord
Fina Dinémiddagar
A la Carte hela dagen
Billiga priser och trevliga lokaler

Glöm ej
att prenumerera på
NATIONEN

Varför är
Solna Bryggeris PORTER-DRICKA så allmänt omtyckt?
Jo, därför
att det tillverkas av bästa råvaror under fullt sakkunnig ledning.
Ring Hagalund 95
efter en flaska på prov.
Vitaminrikaste måltidsdryck.

Bolsjevikernas våldsdåd under finska frihetskriget.

(Forts. fr. n:r 28.)

Mjölnaren L... S... från Tavastila (N:o 26).

Obduktionsprotokollet konstaterar ett skottsår genom bröstet och fyra bajonettsår i ryggen. Den avlidnes son N. S. meddelar: "Min faders kropp var full av bajonettstyng, och hans ansikte hade bränts med syra eller järn; tungan hade slitits ur munnen och till slut hade han hängts med taggtrådssnara."

Rödgardister hade fört den avlidne från hans hem 18. 4. 1918. Läraren Hj. Vuorisalo från Metsäkylä, som också varit de rödas fånge i Kouvola, kunde på ed intyga, att den avlidne varit i röd fångenskap i Kouvola.

Mjölnaren K... S... från Tavastila (N:o 33)

Obduktionsprotokollet konstaterar skottsår bakom vänstra örat. Den avlidnes bröder V. S. meddelar: "Överkroppen full av bajonettstyng, ansiktet har bränts med syror eller glödgat järn. Tungan har slitits ur munnen och ögonen tryckts in i huvudet. Jag vet icke, om han dött av skott eller sina marter." Rödgardisterna förde den avlidne 7. 4. 1918 från Tavastila ungdomsförenings hus, där han bevistade ett möte. Läraren Hj. Vuorisalo från Metsäkylä intygar på ed, att den avlidne i Kouvola samtidigt med honom själv varit de rödas fånge.

Kontorschefen K... N... från Juurikorpf bruk i Sippola (N:o 76).

Obduktionsprotokollet konstaterar, att yttre skador icke synas å kroppen. Ansikte och läppar äro uppsvällda och av mörkröd färg, som stöter i blått. Synbarligen kvävningsdöd. Uppgrävd ur jorden. Kontoristen A. V. Manninen och byggmästaren Uuno Teräslinna från Juurikorpf intyga på ed, att den avlidnes ansikte vid uppgrävningen var alldeles becksvart, vilket ger vid handen, att han sannolikt jordats levande. Samma personer intyga, att rödgardisterna 27. 3. 1918 kl. 10 på kvällen häktade N. och förde honom till Kouvola, varest han på ovannämnt sätt mördats.

Genom förmedling av den vita staben i Kouvola överlämnades 87 lik efter personer, vilka mördats av de röda, till de dödas anhöriga, medan 32 begravos som okända. Man beräknar, att omkring 90 lik utan stabens förmedling omhändertagits av vederbörande anhöriga. Vi taga icke miste, om vi säga, att de röda i Kouvola och dess omnejd mördade över trehundra personer, vilka de från Kouvola och andra platser i Kymmene älvdal hade släpat till sitt fängelse. Av dem ha 69 blivit fotograferade genom den vita stabens i Kouvola försorg. De flesta av de mördade ha marterats till döds: de ha massakrerats med bajonett, slagits med tillhygge, bränts med frätande ämnen, skållats, fått ögonen intryckta, t. o. m. jordats levande.

De flesta av de mördade voro på orten välkända personer; bland dem funnos 5 präster, 3 läkare, 6 ingenjörer, 3 redaktörer, 5 järnvägsmän, 7 handlande, 8 kontoristeр, 2 kassörer, 7 poliser, 24 bönder, 4 arbetsledare, 2 fabriksdirektörer, 3 lärare, dessutom arbetare o. s. v. Deras bortgång har kvarlämnat ett tomrum som är svårt att fylla.

Såsom insamlare av ovanstående uppgifter försäkra vi dem vara riktiga; likaså intyga vi, att de som vittnen nämnda personerna äro tillförlitliga.

Kouvola den 23 augusti 1918.

Ruben Kalliala,
Pastor och folkhögskoleföreståndare i Ingerois.

Hj. Hultin,
Bankdirektör i Kouvola."

XIII.

Mord på präster.

På den vid pass en halv kilometer öster om Kouvola belägna kärrodling, som senare fick namnet "blodsåkern", påträffades liken av 43 personer, som blivit de rödas offer, bland dem fyra präster. Dessa voro kyrkoherden i Veckelaks, prosten Gustav Adolf Taube, född 1864, och kapellanen i samma församling Adolf Manninen, född 1868, kyrkoherden i Fredrikshamn Uuno Mikael Renvall, född 1877, samt kapellanen i Lunmäki församling Otto Werner Räiviö, född 1869.

Rörande prosten Taubes öde meddela hans anhöriga följande:

Den 3 mars 1918 fängslades bland andra prosten Taube. På den röda stabens fråga, huruvida han erkände "folkkommissariatet", svarade Taube bestämt nekande. Även trakaserades han med anledning därav, att tvenne hans söner anslutit sig till de vita trupperna. De röda hånade på mycket rått sätt såväl honom som andra vid samma tid fängslade präster; de kommenderades att städa stabshusets trappor, hugga ved, skala potatis m. m. Den 9 i samma månad frigavs Taube, och med det för honom utmärkande lugnet och med sin fasta förtröstan på de vitas seger började han åter leda sin församling.

I april blev de rödas välde i Fredrikshamn allt mera tryckande. Då de fingo budskap om nya vita framgångar, läto de å sin sida sitt hat gå desto våldsamamre över dem, som de ännu hade i sitt våld. Hämnd utkrävdes för alla förmenta oförrätter av äldre och yngre datum. Natten till den 18 föranstaltades masshäktningar i staden. Samma natt kommo beväpnade män till prästgården för att fängsla prosten Taube. Han vägrade dock att lämna sitt hem mitt i natten, då männen icke kunde eller icke ville uppgiva, för vilket ändamål färden skulle ske. Taube hade redan förut många gånger anhållits och förhörts. Männen avlägsnade sig också slutligen, men kvarlämnade vakter vid porten. På morgonen infunno sig dock nya män, vilka förde Taube till staben, varest redan ett flertal tjänstemän och andra medborgare från staden och Veckelaks hopsamlats. Här tillkännagavs för alla, att fångarna skulle sändas till Kouvola, men i vilket ändamål det skedde, nämndes ej. På förmiddagen fördes de också med tåg till nämnda station, där de instängdes i det mörka polishäktet. Prästerna från Fredrikshamn och Veckelaks, en kyrkovärd och en annan lekman inspärrades i en trång cell, där de fingo stanna till den 20. Från cellen hade de senaste dagarna hörts psalmsång, lovprisande av Gud och andaktsfulla böner. Nämnda dag på kvällen kommo de röda för att frångata fångarna deras penningar, fickur, ringar och över huvud alla värdesaker, de råkade ha på sig. Härefter fördes sistnämnde lekman bort; han frigavs sedermera. Senare på kvällen började de röda med automobil transportera fångar till den bortom Kouvola belägna skogen för att skjutas. Sist bortfördes prästerna. Det berättas, att prosten Taube ännu i sin sista stund hade tala till de röda och varnat dem samt till slut yttrat, att han med glädje gick i döden för rätt och sanning. Det berättas även, att ett par röda då vägrat att skjuta prästerna och för den skull blivit ersatta med råare sällar, vilka utförde arkebuseringen. De röda berövade sina offer deras kläder och begravo dem i det närbelägna kärret. Sedan de vita besatt Kouvola, tvungos de röda att yppa, var liken funnos, och uppgrävа dem. Liken, som i två veckors tid legat i jorden, sändes därpå till de dödas hemtrakter, där de högtidligen jordfästes.

Pastor Manninen blev enligt sina anhörigas meddelande förata gången häktad den 3 mars och därpå hållen som fånge å Fredrikshamns polisiurättning till den 10 i samma månda. De röda uppgåvo, att häktningsordern utfärdats av själva "prokuratorn" Turkia. Som orsak till häktningen föregåvo de, att att de önskade få utrett, vart pastorns son, Armas Manninen, tagit vägen, och vilkeñ andel denne hade i de vapentransporter, vilka ägt rum med ångbåten "Kalevа", som på hösten legat i stadens hamn. Tillika fordrade de röda, att pastor Manninen skulle erkänna folkkommissariatet och bekräfta detta med sin namnunderskrift. Dessutom skulle han i kyrkan kungöra nämnda regerings dekret och tillkännagivanden: fråga var nu närmast om värnpliktsuppbådet. Samtidigt förklarade de röda att de erfarit, att prästerna vid läsförhör i Veckelaks församling agiterat för de vita. Förenämnda frågor besvarade pastor Manninen på följande sätt: Sin sons dåvarande vistelseort kände han ej; han visste blott, att sonen flytt; emedan han hört hotelser om häktning. Om vapenhistorien saknade han all vetskap. Folkkommissariatet vägrade han bestämt att erkänna; han förklarade sig endast erkänna en i laga ordning utsedd regering. På samma grund vägrade han även att i kyrkan upplåsa de rödas kungörelser. När han frigavs fordrade man, att han på hedersord skulle försäkra att icke avlägsna sig från orten, ej heller taga befattning med de vitas angelägenheter. Härtill svarade pastor Manninen: "Min ämbetsplikt kräver, att jag kvarstannar på orten. Den följer jag, en hederlig mans ord är ett hedersord." Under förfogvarande tid har pastor Manninen fört dagboksanteckningar.

Andra gången häktades pastor Manninen den 18 april, då han likaledes fördes till polisinrättningen i Fredrikshamn. Han hade fått tillstånd att medtaga proviant för två dagar. Samma dag sändes han jämte flera andra till Kouvola, där han placerades först i polisinrättningen och sedan i kasernen. Mera veta icke hans anhöriga om hans öden som levande. Tillsammans med de övriga offren följes han bort för att arkebuseras, synbarligen natten mellan den 20 och 21 i samma månad. Hans lik hittades den 7 maj. Han hade skjutits i knäsen och att döma av förefintliga märken antagligen slagits med något tillhygge mycket kraftigt mot munnen.

Om kyrkoherde Renvall, ärkebiskop Renvalls varmt religiöse son, har jag erhållit följande uppgifter: Renvall anordnade under denna tid av allmänt betryck och osäkerhet dagliga andaktsstunder i stadens kyrka, som var till trängsel fylld med åhörare. Dessa andaktsstunder blevo emellertid förbjudna, men då förbudet icke inkttoga, fängslades Renvall jämte ortens övriga präster. Efter en vecka frigåvos de dock på vissa villkor. Men senare häktades en natt ett trettiotal Fredrikshamnsbor, bland dem Renvall. Under stark rörelse tog Renvall avsked av sin gråtande hustru och sina barn. Sin 11årige son uppmanade han att vara ett stöd för sin moder och sina systrar, ty han anade, att han icke mera skulle återvända hem. Följande dag, den 18 april, fördes fångarna till järnvägsstationen och därifrån med tåg till Kouvola. De inspärrades i gemensamt fängelse, som medelst brädväggar avdelats i flera avdelningar. Den 20 sade fängvaktaren ironiskt lecnde till prästerna: "I dag får ni resa hem." Vid eftermiddagen berövades de fångne sina penningar, fickur, ringar och andra värdeföremål. Förberedelsen till döden vidtog. Prästerna talade styrkande ord och bådo andaktigt. Kl. 9 på kvällen började man transportera fångarna till avrättningsplatsen.

Rörande pastor Päiviös fängslande och avdagatgande har jag erfarit bl. a., att de röda hos honom verkställde flera husundersökningar, en i syfte att leta efter vapen. För de röda hade nämligen uppgivits, att pastorn ägde en pistol. Under vilda hotelser fordrade de, att den skulle utlämnas, vilket även skedde. Vapnet hade inköpts ungefär 15 år tidigare. Ett par år före upproret hade det varit fråga om vapnets försäljande åt en person, som nu antoga ha gjort en anmälan till de röda om dess existens! Efter denna händelse uppmanades pastorn att fly, men han var av den åsikten, att en präst till det sista bör stanna på sin post.

Den 5 april fängslades pastor Päiviö. Det meddelades, att han skulle föras till Davidstad för undergående av förhör, enär han misstänktes för att hava givit de vita en del råd och anvisningar. Då pastorns österbottniska hustru kraftigt sökte hindra sin mans bortförande, hotades hon med revolver. Från Davidstad förflyttades pastorn följande dag till Kouvola. Enligt vad hans anhöriga efterårt erfarit, hade en ryss och en kvinnlig rödgardist marterat honom till döds. Om morddagen har familjen ingen närmare kännedom.

(Forts. i nästa n:r.)

Den egyptiska plågan.

Av *tidningskorrespondenten Rachid, Alexandria, Egypten.*

Våra dagars Egypten är förpestat av judarnas och frimurarnas samarbete, vilkas traktan efter finansiell makt endast kan jämföras med deras djävulska hat till kristendomen. De förstnämnda äro förbundna med den internationella judiska bankokratien, de sistnämnda med orostiftarna i världen, och således utgöra dessa fanatiker föreningslänken mellan den gyllene kalven och den röda vargen.

Efter detta är emellertid den egyptiska regeringen förpliktad att utvisa de judar, som äro Moskvas hantlangare, och att beträffar frimurarna, så ha italienarna ej glömt, att enbart de från Italien härstammande fanatikerna, mestadels judar, bära skulden till att krucifixet och katekesen ej kunnat införas i de italienska skolorna i Egypten, den fascistiska regeringens formella påbud för omkring ett år sedan till trots. En av de ursinnigaste motståndarna var en jude från Italien, en inbiten frimurare, vilken gentemot flera katolska andlige i Alexandria spelar godvän, för att föra dem bakom ljuset och utspionera dem.

I dessa förpestade kretsar har nyligen, tack vare hebreernas förmåtenhet och de kristnas feghet, en oerhörd skandal gått av stapeln.

Ordensbröderna till S:ta Catharina i Alexandrien gymnasium räknar bland i runt tal tusen elever omkring 150 israeliter. Det behöver ej betonas, hur bekläglig denna blandelse av den oförsonliga rasens barn med de utplundrade rasernas barn i själva verket är. Må de icke-katolska kristna och till och med muhammedaner och hedningar få tillträde till de katolska missionsskolorna: det skulle man gott kunna förstå, ty deras tro är icke särskilt inriktad på kampen mot de kristna; men de judiska barnen uppfostras från tidigaste barndomen till löjskat, fanatiskt, talmudiskt hat mot kristendomen: de äro brådmogna, men redan medvetna flender till alla av dem som "vänner" betecknade gojims.

Det bevisas för tusende gången av en händelse, som just nu tilldragit sig.

I en av de högsta klasserna i S:ta Catharinaskolan med omkring 35 elever finnes det också omkring 15 zionistiska judar, som ivrigt stödena smutsbladet "Aurore", Kairos semitorgan, som framgått ur Israels lystenhet och fruktansvärda hat.

För några dagar sedan frågade en av dessa judeynglingar, sedan han högt prisat Israels allsmäktighet i världen samt befintligheten av tvenne israeliter i franska ministeriet (man igenkänner därpå lätt läsaren av "Aurore"), i spotsk ton professorn, vad man skulle tro om "ritualmord". I stället för svar visade ordensbrodern honom en bok, som innehåller det dokumentariska beviset för detta brott.

Den lille "agent provocateur" (uppviglaren) sprang då till sina föräldrar och angav "belackaren"... Dagen därpå inställde sig Sanhedrin (judarnas högsta råd) på bakbenen och hotade institutets föreståndare, idet han begärde en omfattande ursäkt samt den "skyldiges" avsättning.

Direktören för S:ta Catharina bär ett för honom olycksbådande judiskt namn, i det han nämligen heter Broder Absalon. Förskräckt kröp han inför Ghetton till korset och undertecknade ett skändligt ursäktsbrev. Han lovade honom att ej offentligöra brevet, men naturligtvis bekantgjordes det ofördröjligen inför all världen genom den judiska och den förjudade pressen i Alexandria och Kairo, medan de fanatiska judarna och frimurarna grepo tillfället i flykten att trampa den hedervärde och oförskräckte professorn i smutsen. "Aurore" spruta etter i ett konvulsiviskt anfall (den judiska rasens vanliga trick) fullt av raseri och galla: "Jag skulle ha fastnaglat honom (ordensbrodern) vid skampålen, på det att var och en kunde spotta honom i ansiktet o. s. v., o. s. v." (16 maj 1925), — ty den epileptiske semiten sysselsätter sig i andanom fortfarande med minnet av spöpålen och de emot Kristus utslungade nedrigheterna och skulle helst vilja upprepa denna scen på sina lärjungar. Då han ej visste någon råd, skrek denne epileptiker:: "Denne ordensprästär en kanalje". Och det italienska frimurerierets illa beryktade organ "Messagero Egiziano", denna Ghettons lakej, haltade hack i häl efter sin herre och mästare och vågade skriva: "Vi kunna ej undandraga oss önskan (läs "befallningen") att ansluta oss till tidningen "Aurore" i Kairo, som definieret den baktalande (!) brodern såsom en verklig, samnskyldig kanalje". Märk väl, att detta skrevs som slutsats, sedan texten av de ledsamma, av Direktör Absalon underskrivna ursäkterna offentliggjorts.

Denne stackars broder har väl nu, som vi åtminstone vilja hoppas, ranusakat sitt samvete och därvid kommit underfund med att han varit en pultron, som förrät sina bröder, en som haft del uti de av semiterna mot Kristus slungade gemenheterna, vilka de sett undenhans egen medbroders kapuschong. I det skamliga, av honom undertecknade brevet ursäktar sig den ledande brodern med sitt judiska, för honom olycksbådande, namn och att han av tjänstehänsyn ej genast kunde köra ut sin kollega, men lovar göra det vid skolårets slut.

Vi äro övertygade om att de högvördiga överordnade skola jämte offret också avlägsna hans belackares medskyldiga.. Därest Broder Absalon stannar på den plats, som han vanärat, så kunna vi spå honom, att livet skall bli surt för honom och att anstalten kommer att lida därav. De överordnade må besinna detta, ty måttet är rågat!

Måttet är rågat, och skulden kommer att tillmätas dem, som ha ansvaret. Till alla munkar och alla nunnor, till samtliga andliga och deras överordnade de mycket högt stående prelaterna inbegripna, rikta vi lugnt och objektivt, för att lugna vårt samvete, följande hälsosamma varning.

De ibland eder, som känt sin kallelse till präst utökad till att omfatta tempelhandel och som räknat med att få göra "små nätta geschäft" av judisk-kyrklig natur (såsom lotterifantomer med ett judiskt bolag, reklam för bankir-bolagare och för zionismen, m. m.) d. v. s. ostörda, ty hitintills ha de katolska små lammen eller redan fullvuxna fåren lärt ällting passera, deras judisk-kyrkliga fårklippning inbegripen; de bland eder, som, utan att hava denna kallelse, leva fram sitt liv i förvillelse, som äro förstenade av hebreernas och den "gröna ormens" hotfulla grimaser och som stå i begrepp att slicka "djurets" fötter, varvid de beräkna, att de ovannämnda små lammen, därade även de, ej skola säga något: alla dessa herrar, så hög som låg, misstaga sig ofantligt. Vi skola ej tala om deras samvete; vi inskränka oss till att varna dem, emedan de inlåta sig på betänkliga saker och skola ådraga sig obehagliga överraskningar.

Ty uti fem världsdelar reser sig oböjligt det kristna tillfrisknandet, det sociala försvaret. Den äger det sämvete, som de ovannämnda herrarna icke hava; men den har också klor och låter ej leka med sig.

Efter detta skola alla andliga, som i egen person ertappats eller som knappt igenkännliga under sina kumpaners beskydd, hängivit sig åt snuskiga affärer tillsammans med jular eller som av opportunism och feghet krupit på magen inför "djuret", offentligen utpekas för hela kristenheten och alla, som äga anständighet och karaktär; märk väl, deras företag och affärer komma att bojkottas, deras namn och titlar införas i de svarta listorna, och inom ett par månader skola de vara kända från Paris till Tokio, från Berlin till Sidney, från London till Kapstaden, utsatta för alla de praktiska, materiella och moraliska följder, som man kan föreställa sig. Och vi komma ej att skona dessa förrädare; det kunna de vara förvissade om. Geschäft för geschäft, skoj för skoj, det kunna de bereda sig på.

Nu veta de, vad de ha att förvänta.

Till de egyptiska landsplågorna hör också juden Hugo Dessberg, en byggmästare. Som efterapare av Stinnes' "vertikala" system har han monopoliserat produktionen av flera stora firmor, som försälja cement och annat byggnadsmaterial. På så sätt har han avkopplat mellanhändernas förtjänst och kan taga lägre priser än hans kristna konkurrenter; därigenom har han fått största antalet byggen i Egypten så att säga i sina händer.

Tills vidare kunna vi endast säga till de kristna byggmästarna: Förenen eder och slån motståndaren på hans eget gebit; ni böra bilda en produktionssammanslutning, direkt förmedla införseln av byggnadsmaterial och sålunda intaga en ställning, som är jämlik med hans!

Dock — "Det finns ett aber", som spanjorerna säga. Den där kamrat von Töplitz har uppspårat den "förträffliga soutanen (prästrocken)" och den "utmärkta munkkåpan", och han bearbetade klerus (prästerskapet) med sina... små tjänster, som giva tusenfalt i ränta.

Töplitz spenderar havre för sociala företag, som stå under katolsk och andlig ledning, som i gengäld gör en skamlös reklam för honom och bakslugt avlocka de lamm och får, som ha förtroende till den "sociala" soutanen, de pengar, som han deponerar hos en anti-italiensk handelsbank.

Dessberg ger presenter åt den apostoliske nuntien i Egypten, vilden tror sig kunna genom byggandet av delegationspalatset ställa in sig hos de överordnade; och Monsignore förklarar, krökande rygg av tacksamhet mot en judeyngling, att han beträffande palatset är judarna större tack skyldig än de kristna —, ty hans Dessberg är gentemot honom frikostig med... nästans pengar, medan de kristna ej äga tillräckligt med pengar till sina religiösa och välgörande verk, som äro nödvändiga för deras land.

Och sålunda belönar Hans Excellens sin käre Dessberg, i det han gör reklam för honom och stöder honom med hela sitt inflytande..., delegerar honom, så att Egyptens katolska klerus ger den käre juden byggnadsuppdrag.

På så sätt håller nu Dessberg på att bli det katolska Egyptens monopoliserade byggmästare; och man kan vara förvissad om att gåvorna för delegationen och för något slags religiös inrättning, som står i förgrunden, rikligt uppvägas av vinsten på det andra. Som man ser, är detta en av de "små nätta affärerna" av judisk-kyrklig natur.

Och för att sätta kronan på verket, har Monsignore Nuñtien föranlett påven att med en orden utmärka denne jude, som utsuger de vid bygget sysselsatta kristna, och israeliten Hugo Dessberg undfår "in magna pompa" (med stor pomp och ståt) komturkorset av Pius IX's orden.

Varenda biskop, varenda prior, vilken andlig som helst, som efter detta behöver något byggs, skall kunna förbigå Hugo Dessberg, delegationens och klostrets man med komturkorset!

Nåväl, mina herrar, täckes höra några träffande sanningar:

Den klerus, som hellre låter en jude än en kristen förtjäna, den hjälper Israel att öka sin rikedom, den enda säkra grundvalen för dess allmakt, dess antikristliga och antisociala förmätenhet; den gör sig medskyldig till försvagandet av det kristna motståndet mot denna stormlöpning, ty de kristnas fattigdom är den faktiska orsaken till deras allmänna underkastelse under Juda's ok.

Dragen alltså den slutsats, som är lik den vi i början av denna uppsats noga beskrivit!

Vi avsluta denna artikel med att, såsom goda kontrarevolutionära lekmän, tillförsäkra samtliga världsoch ordensandlighetens prelater och deras andliga underordnade, som vi nyss nämnt, vår djupa hierarkiska aktning och den fasta viljan hos hela det "sociala försvaret" i världen, att, då det gäller, på alla och envar, dem inbegripna, tillämpa vad vi nyss sagt från det första till det sista ordet.

Hädanefter har var och en att räkna med en "andlig fascism", som ej behöver sluta med förbund och fördrag, ty den reser sig överallt lik en springflod, som en enda springflod. Alla de må taga sig i akt, som hava för avsikt att på strandens fredliga sand vräka sig bredvid judarna och frimurarna.

Aktning för floden!

Caféet

RIDDAREGATAN 11
(hörnet av Sibyllegatan.)
Gott kaffe och väl tempererade maltdrycker, Tidsenliga lokaler.
OBS.! Ny regim.

Slå ett slag för NATIONEN!

Hjälp oss i arbetet genom att intressera Edra vänner för prenumeration.

Ni får tidningen gratis, om Ni skaffar oss tre prenumeranter.

Begagna tillfället!

Prenumerationskupong
(Att urklippas och insändas.)

Nedanstående personer prenumerera genom undertecknad å Nationen för år 1928. Prenumerationsavgiften får uttagas genom postförskott hos resp. prenumerant, varefter jag erhåller Nationen gratis under tiden.

Namn: .....
Adress: ..... Helår, halvår, kvartal.
Namn: .....
Adress: ..... Helår, halvår, kvartal.
Namn: .....
Adress: ..... Helår, halvår, kvartal.
(Ej önskad prenumerationstid överstrykes.)

Ovanstående prenumeranter insända av:

Namn: .....
Adress: .....

Prenumerationspris: kvartal.
10 kr. för helår, 5:25 kr. för halvår, 2:75 kr. för

KÖP BRÖD FRÅN
W. Gustafsson, Bageri & Konditori
S:t Eriksg. 22. Stockholm. Tel. N. 18292

PRESSKONSERTEN.

Forts. fr. sid. 2.

betets Frihet berör i en artikel de i England på sistone tagna initiativen för åvägabringande av ett ordnat förhållande mellan arbetsgivare och arbetare inom den engelska industrien. Tiduingen skriver:

Den engelska s. k. Mondkonferensen mellan arbetsgivare och arbetare har nu efter ett halvt år uppnått vissa betydelsefulla preliminära resultat av sina förhandlingar. Det viktigaste av dessa gäller inrättandet av vad vi på svenska skulle kalla ett riksindustiråd (National Industrial Council), ett gemensamt permanent organ för samarbete mellan arbetsgivarnas och arbetarnas organisationer. Arbetarna skulle i rådet representeras direkt genom fackföreningskongressens generalråd. Ett lika stort antal arbetsgivarerepresentanter skulle utses gemensamt av ganisation och av industriförbundet. Det nationella industrirådet, det permanenta samarbetsorganet, skulle ägna sig huvudsakligen åt tre uppgifter. Först och främst skall det regelbundet sammanträda kvartalsvis till allmän rådplägning om de industriella problemen i vidaste mening och om förutsättningarna för de industriella framstegen. Vidare skall rådet tillsätta en stående gemensam kommitté, som i sin ordning skall välja förliknings nämnder för arbetstvister. Dessa nämnder skulle icke vara permanenta utan för varje särskilt fall utses bland sådana personer, som för detta fall ägde speciella kvalifikationer. Den permanenta kommittén skall giva alla nödiga instruktioner och bl. a. sätta en tidsgräns inom vilken förliknings-nämnden skall ha sitt förslag färdigt. Detta sista sammanhänger därmed, att intet avbrott i arbetet och ingen förändring i villkoren bör äga rum, så länge förliknings nämnden håller på med sin förhandling.

Slutligen skall det nationella industrirådet anordna och leda en för arbetsgivare och arbetare gemensam och fortlöpande undersökning av de industriella problemen. Man åsyftar härmed en vetenskapligt planlagd, helt och hållet objektiv, grundlig och orädd undersökning av faktiska förhållanden inom industrien, utförd av en stab därför anställda fackmän. Denna gemenskap i inhämtandet av kunskap bör, framhåller The Times, kunna leda till någon gemenskap också i strävandet att rätt använda den vunna kunskapen.

Fackföreningskongressens generalråd har för sin del med 18 röster mot 4 i princip godkänt förslagen från Mondkonferensen. Vid denna senares sammanträde den 4 juli, då hela planen slutligt behandlades o. justerades, presiderade fackföreningaredets ordförande, Ben Turner, med sir Alfred Mond (som nyss utnämnts till lord Melchett) som vice ordförande. Turner betonade därvid i ett tal, att man måste arbeta och forska intensivt för att kunna bemästra de industriella problemen. En del fackföreningsfolk inse icke detta utan hade anklagat fackföreningsrådets medlemmar för deras samarbete med industrimännen, varigenom de blott hjälpte till "att stötta ett fallfärdigt kapitalistiskt system". Men, sade Turner, dessa gamla utslitna fraser gjorde inte längre något intryck på honom. De fackföreningsledare, som nu ägnade sig åt detta samarbete, läte sig icke skrämmas genom sådan kritik. Ett allt större antal människor blickade nu med hopp om framgång på detta arbete. · Det må vara svårt att hysa förhoppningar när man står under förbannelsen av arbetslöshet och fattigdom; men, tillade Turner, "det permanenta krigstillståndet kan inte avhjälpa dessa olyckor".

Att man inom Englands industrivärld på det allvarliga sätt som skett tagit itu med frågan om åvägabringande av ett mera förnuftsenligt förhållande mellan arbetsgivare och arbetare måste givetvis betraktas såsom ett i hög grad löftesrikt tecken. Det är att hoppas, att sunda förnuftet snart även måtte göra sig hört inom vederbörande kretsar i Sverige. Man borde ju här vid detta laget haft nog av "anmerande stridigheter"!

Kooperationen

hade aldrig behövt uppstå om

affärsmännen räknat med så låg

handelsvinst som

Herrekiperingen CIVIL

55 Birgerjarlsgatan 55

Stockholm.

Carnegiebryggeriet.

(Forts. fr. sid. 1.)

vid en hastig överblick vill det synas som om de påvisbara överbetalningarna snarare överstiga än understiga femtio miljoner kronor. Någon möjlighet att med den nu gällande strafflagens tillhjälp återkräva dessa från stataskassan för snillade miljoner, torde knappast föreligga. Däremot vill det synas som om Riksdagens skulle kunna göra något åt saken. När Drottning Kristina på sin tid bortskänkte kronan tillhöriga egendomar, blevo dessa som bekant senare återkrävda av Karl XI. Någon juridisk rätt att återkräva dessa egendomar föreligger knappast. Karl XI stödde sig i sin aktion endast på ett beslut av Rikets ständer. Något klander från juristhåll mot Karl XI för hans indragningar har icke avhörts.

Det vill därför synas som om ett liknade förfaringssätt skulle kunna komma till användning i här föreliggande fall. Svårigheten torde ligga i att få Riksdagen att fatta beslut i saken. De judiska storfinansmännerna hava kraftiga förankringar, icke allenast inom högerpartiet, utan i ännu högre grad hos brattliberaler, socialdemokrater och kommunister. Det gäller därför vid nu instundande val till Riksdagens andra kammare, att Sveriges folk för en gång enar sig och går fram under det gemensamma fälltecknet: *"Rent hus inom alla partier, bort ur Riksdagen med alla judelakejer!"*

Revisionen av Brattsystemet.

Statsminister Ekman har uttalat sig angående den av 1928 års riksdag beslutade utredningen rörande omläggningen av den nuvarande lagstiftningen på rusdrycksförsäljningsområdet, som naturligtvis ifråga om särskilt personvalet icke minst intresserar de kretsar, som önska bevarandet av status quo på området. Ännu har icke inom regeringen, framhöll statsministern, något beslut fattats rörande personvalet i kommittén och ej heller hur många personer som skola tillkallas. Regeringen har ingen tanke på att söka få utredningen klar till nästa riksdag.

Från flera håll ha till regeringen inkommit ganska bestämda önskemål beträffande valet av sakkunniga. Den första organisation som gav sina önskningar till kända — omedelbart efter riksdagsbeslutet — var Sveriges motboksägares riksorganisation, vilken begärde att bli representerad vid kommittéutredningen genom rektor Eric Hallgren i Göteborg. Härigenom skulle regeringen, förklarar man, ge den stora allmänhet som med sympati följer riksorganisationens verksamhet erforderlig garanti för att dess intressen bleve beaktade vid utredningen. Sedermera ha från nykterhetsnämndshåll framstälts uppmaningar om hänsynstagande till nykterhetsnämndernas erfarenhet och sakkunskap på området. Förut var den straffrättsliga sidan av rusdrycksfrågan den dominerande, men numera är det den sociala frågan som trätt i förgrunden med olika myndigheter, förnämligast nykterhetsnämnderna som övervakare. Västmanlands läns nykterhetsnämnders samarbetskommitté har, såsom den äldsta länssammanslutningen, begärt att få bli representerad vid utredningen.

Från landets hotell- och restaurangägare har genom organisationen Sveriges centrala hotell- och restauranglörening en vädjan riktats att i samförstånd med föreningen utse en med den enskilda hotell- och restaurangnäringen förtrogen person till ledamot av kommittén. Man hävdar på detta håll att de frågor som skola utredas icke enbart äro av betydelse ur nykterhetspolitisk och socialpolitisk synpunkt, utan även av största ekonomiska vikt för landet och restaurangnäringen. Särskilt vänder man sig mot kontrollstyrelsens system att för varje restaurang fastställa viss så kallad vinstkvantiteter, vilket system, enligt föreningens mening, är ur nykterhetssynpunkt obehövligt och med hänsyn till restaurangnäringens fotbestånd och utveckling fördärvbringande. Föreningen passar också på att påpeka att drivandet av hotell- och restauranger av annan klass än tredje ofta är förenat med stora ekonomiska risker, varför det är att befara att staten skulle få vidkännas betydande förluster, om företag av sådan natur omhändertoges av systembolagen eller deras dotterbolag.

Genom förbudsvännernas landsförbund ha vidare till regeringen framförts en del önskemål från tolfte svenska förbudskongressen i Stockholm. Dessa gälla ej personvalet vid den blivande utredningen, utan några spörsmål som man i samband härmed vill ha utredda, nämligen avveckling av det privatekonomiska intresset i samband med utskänkningen av rusdrycker, undersökning enligt trustlagen av bryggerinäringen i landet och användandet av folkomröstning vid beslut rörande detaljhandeln med rusdrycker och maltdrycker.

Slutligen ha deltagarna i ett möte i Örebro framställt krav på att "Civilisationspartiet" skall bli representerat samt att "den blivande stora revisionen av Brattsystemet även skall avse en radikal, till grunden gående retroaktiv undersökning av hela spritkoncernens ekonomiska verksamhet och affärer alltifrån dess tillkomst." I detta sammanhang har man passat på att framföra en protest mot de grundlagsvidriga monopolen, vilka förklarats varken i nykterhets-, socialt, ideellt eller ekonomiskt avseende ha infrint de utfästelser som vid deras inrättande officiellt avgåvos.

RESTAURANT

RUNAN

Dalagatan 50, Stockholm.

Gör ett besök

i min affär, där köper Ni

SMÖR, OST, ÄGG och KONSERVER

till absolut lägsta priser.

Carl Sandbergs Smöraffär

Tegnérsgatan 17. Tel. Norr 215 39.

Ärade Husmödrar!

All slags tvätt och strykning mottages tacksamt, handmetod - Billiga priser

Bad- och Tvättinrättningen

VANADIS

Billiga och bekväma karbad tillhanda hålles mellan 10 f. m.—8 e. m.

Frejgatan 41—43 - Stockholm

Tel. Vasa 188 46

Amerikanska förbudets dunderfiasko.

Ett märkligt vittnesmål av svensk-amerikansk ingenjör.

F. d. majoren i Förenta staternas armé, ingenjören F. H. Berg ström, som för närvarande uppehåller sig i Sverige, där han tillbringar någon tids tjänstledighet, har i en intervju uttalat sig för Nya Dagligt Allehanda rörande förbudet i Amerika. Ingenjör B. har i egenskap av "travelling engineer" vid en stor amerikansk kemistfirma i 16 års tid rest i så gott som varenda stat i U. S. A. och stannat någon månad på nästan varenda ort, varför han anser sig vara mer insatt i förhållandena än de flesta. Ur hans yttrande tillåta vi oss återge följande:

"Jag önskar jag kunde förklara vilket kolossalt fiasko förbudet gjort i Amerika, men det är omöjligt. Det enda jag kan göra är att med några exempel söka visa den sanna sidan av ett förbud om vars obyggliga verkningar man här hemma inte har en aning.

Låt oss säga att man kommer på en danstillställning för pojkar och flickor i tonåren. De gånger jag haft tillfälle att närvara vid dylika kan man faktiskt inte märka ett spår av förbudet. Eller rättare: det är just förbudet man lägger märke till, ty före förbudets införande skulle det inte fallit någon in att tolerera en dylik tingens ordning. Ett faktum är nämligen, att åtminstone två av tre 15—16 års pojkar bland gästerna ha sin lilla whiskyplunta i bakfickan. Och vilken wisky! Vi ha i Amerika uppgivit hoppet om att ungdomen skall sluta dricka wisky och inskränka oss till att så mycket som möjligt försöka få den att låta bli att dricka dålig, hälsovådlig sprit. Att helt få den att låta bli går aldrig förrän förbudet är borta och därmed åsikten att den pojke — och flicka! — som inte dricker sprit inte är en "good sport".

Då jag kom till Amerika hände aldrig någonting sådant. Det är förbudet, som är den överhängande faran för landets framtid, sedan kommer allt det andra — "ungdomens revolt" och hela svanasen — i icke andra utan tjugoandra rummet. Däremellan kommer ingenting.

Vidare: statistiken har — åtminstone enligt de uppgifter, som kommit mig tillhanda — kunnat uppvisa en, om än svag, stegring av antalet sinnessjuka, vilken sjukdom direkt har sin orsak i förtärandet av dålig sprit, sådan sprit, som ingen människa skulle se åt, om det inte var förbud.

Jag läste för någon tid sedan i en amerikansk tidning, förtsätter ing. Bergström, att några svenska nykterister kommit över för att studera förbudets verkningar i U. S. A. Om det inte hade varit svenskar, och besöket därigenom kunde få riskabla följder för gamla Sverige, skulle jag kunna skratta mig rent förtärvad. Här kommer en svensk nykterhetsfanatiker resande och längst ute vid Frihetsgudinnan står en ännu värre fanatiker. Och sedan gå de hand i hand genom hela U. S. A. och tycka bägge att de är ganska gott. Varför kom ej studiedelegationen till mig? Jag skulle givit dem studiematerial, jag skulle fört dem till hålor, om vars existens och utseende ingen här i landet kan drömma. Men här strövade de omkring mellan potemkinkulisserna och märkte inte att bakom dem satt mer än halva Amerikas befolkning och sade "skål". Löjligt!

Genom detta system att med tvång söka upprätthålla förbudet ha fler människor dödats än vi förlorade under världskriget. Man kan ju inte slå upp en enda amerikansk tidning utan att se dödsolyckor som direkt hänföra sig till strider mellan tullmän och smugglare eller därmed sammanhängande händelser. Tullmännens och poliserna sätt att sköta sin tjänst är ett kapitel för sig. Men det är nog inte alltid så gott att övervaka ett förbud som man själv anser är av ondo. Jag var en tid chef för en svavelsyrefabrik i Columbus, Georgia. En dag kom ett par spritpoliser och visade upp sitt "search warrent", som gav dem tillåtelse att komma in i fabriken för att företa undersökning. Mycket riktigt, ett par arbetare ertappades med att bära var sin liten fickflaska. De hade ingenting att betala böterna med, så det blev fängelse. Jag pratade en stund med poliserna och vågade sedan ett experiment och frågade om det inte möjligen skulle vara en drink. Svaret blev: "Jo tack, ni bör väl ha fina varor". Varpå jag ur en skrivbordslåda drog fram ett kärl, i vilket det väl skulle fått rum tio sådana flaskor, som arbetarna hade. Detta i demokratiens och förbudets förlovade land!

Man säger på svenskt nykterhetshåll att det psykologiska ögonblicket ännu ej är inne för genomförande av förbudet. Men i Amerika vill jag lova att man kom i det psykologiska ögonblicket, ty då förbudet genomfördes voro alla så upptagna och distraherade av krigsbråkstan att inga andra än de som hade kämpat en lång kamp för förbudet tänkte på att rösta. Själv låg jag i fält och många med mig. När vi kommo tillbaka var den största olyckan i Amerikas historia redan skedd — ett lika fult som smart drag av hrr förbudsvänner och vi fingo vår sprit serverad i te' och kaffekannor!

En fler exempel skulle kunna framdragas, men många äro så fantastiska och visa så klart förbudets förbannelse, att jag förmodar en hel rad nykterister skulle framträda och skrika "american bluff".

Nu frågar man sig, slutar ingenjör Bergström sitt uttalande, vari temperamentet längt ifrån saknas, om det nu finns så många som äro mot förbudet, varför träda de då inte fram, sluta sig samman och störta förbudet. Jag har mången gång gjort mig samma fråga, och det enda vari jag kan finna en förklaring är amerikanarnas naiva fåfänga. Man vill faktiskt inte inför världen erkänna, att Amerika — biggest in the world — har gjort ett misstag. Förklaringen låter underlig i svenska öron, men för den som känner amerikanarnas psyke ligger den nära till hands.

Måtte Sverige aldrig komma i samma belägenhet som Amerika, måtte svenskarna aldrig bli medspelare i den komedi som kallas förbud, och om vilken yankes så gott sig göra låter försöka hålla igen ridån!"

Författningens efterlevnad.

Forts. fr. sid. 1.

under kungl. maj:ts eget sigill fastställt en sak, som gått klaganden emot, denne enligt Sveriges grundlagar äger rätt att få saken upptagen och prövad vid vederbörlig underdomstol. Men ett exempel skulle behöva statueras till ådagaläggande av det klara faktum, att enligt regeringsformen den dömande myndigheten är tredje statmakten i Sveriges land och ett värn för **menige man att icke "bliva fördärvad till sin frihet**, utan att han lagligen förvunnen och dömd är". — Det kan tänkas, att i ett, flera eller många fall någon nykterhetsnämnd av den rent formella proceduren låtit locka eller tubba sig att på detta horribelt enkla sätt omintetgöra existensen för en för någon vederbörande "obekväm" person eller en person, vars penningar, man ville disponera, en person, som i själva verket ej alls var alkoholist och kanske ej ens färde en humledricka (klass II) i veckan. Skulle allenast ett enda sådan fall hava förekommit, är det dock himmelskriande. Man kan dock få misstankar härvidlag, att fallet kanske icke är enastående, när det visat sig att på ett närliggande gebit samvetslösa läkare tagit på entreprenad inspärrning på därhus av självfriska, men av en eller annan fjärran liggande anledning "obekväma" personer. — Grundlagens bestämmelse är bra och görligast tillfyllest. En till grunden gående judiciell razzia hör förunstaltas mot dem, som brutit mot 16 § i regeringsformen. En grundlags-förbrytelse är farligare för riket och den enskilde än en vanlig simpel förbrytelse mot allmänna lagen.

•

Enligt § 4 i regeringsformen skall konungen till statsråd utnämna kunniga och erfarna personer. Fackmannatinbureter få således ej besättas med lekmän. Så har emellertid grundlagsvidrigt skett. Början gjordes med en icke sjöduglig herr Larsson till marinminister. Demokratien jublade över utnämningen — massidiotismen jublar alltid, när den högsta ignoransen blir satt i högsätet. Bort med dugligheten! är dess fältrop. Ve den murare, som kan lägga in flera tegel än flertalet på samma tid! Nivellering nedåt, d. v. s. onnaturligt urval, är socialismens mål! Konungen har överskridit sin konungsliga befogenhet, när han, undandragande sig sin grundlagsenliga plikt att personligen kalla och utse varje särskilt statsråd, gillade och stadsfäste sina för statsråds utseende befullmäktigade ombuds, Brantings och Ekmans val av försvarsministrar. Det finnes väl ingen, som vill påstå, att försvarsministrarne P. Alb. Hansson och Rosén hålla grundlagens mått av kunnighet och erfarenhet å det militära området? Det måste bliva ett slut på dylika grundlagsvidriga statsrådsutnämningar. Till försvarsminister skall utses den dugligaste å det militära området, som går att uppleta. Hade Konungen givit efter för Karl Staaffs nedrustningsiver, hade Sverige otvivelaktigt tvungits in i världskrigets helvete. Konung Gustafs hållning härvidlag förtjänar tacksamhet från varje redlig svensk. Men Staaff bröstade sig över sin oförmåga att överblicka situationens allvar, och försökte rädda sin rygg genom att räda upp på petitesser. Man kommer att tänka på det gamla ordspråket: "Det är inte konstitutionellt att säga *mitt* om fosterlandet", så' salig Dumbom till kungen. År 1925 hade konungen, som här högsta ansvaret för rikets säkerhet, för avsikt att inlägga sitt veto mot nedrustningsbeslutet, men avstod därifrån på grund av göranpersonsråd från herrar Lindman & Trygger. Det är ett historiskt faktum att dessa herrar uppkallades till slottet och där bestämt avrådde H. Maj:t. Sådant var det svenska "högerpartiet anno Domini 1925. Det stundar åter vargatider, och rikets säkerhet kräver ökat försvar.

•

Förhållandet mellan statsmakterna var på det hela taget synnerligen väl avvägt genom 1809 års författning. Konungen skall allena styra riket med råds råde. Han har, då han avlagt ed på författningen genom sin konungaförsäkran, den rätt att giva efter för den inkonstitutionella "demokratien" och överlämna hela makten till en självsvåldig riksdag. Det är grundlagsbrott! Det är endast beskattningsrätten, som tillhör riksdagen allena. Lagstiftningen u tövas av kungl. maj:t och riksdagen gemensamt. Lagskipningen, en tredje statsmakt, är helt fråntagen konungen (de sista resterna år 1909) och riksdagen samt handhaves av oavsättliga domare, som döma efter lag och laga stadgar och, om dessa stå i strid mot grundlagen, dömes efter grundlagens bud.

Det judiska problemet i England.

(Forts. fr. 1:a sid.)

offentligheten judarnas obestridliga herravälde inom bolsjevismen, kommunismen och alla de andra "ismer", som de konservativa säga sig bekämpa. Vidare har det konservativa partiet ständigt genom sin hållning i främlingsfrågan (aliens question) bevisat, att det är ur stånd att i gärning omsätta sin välkända gest att hejda den främlingsström, som väl tar sig över ett land med över en miljon arbetslösa. Visserligen hindrar det några få människor, som verkligen äro fransmän, tyskar, ungrare, italienare etc., att komma in i landet, ehuruväl dessa ej göra anspråk på att vara ett "utvalt folk", men saken blir genast en annan, när det är fråga om att handla i strid med vad "Jewish Board of Deputies" önskar, som helt öppet förklarat, att främlingsfrågan i sin helhet vore en judisk fråga. Förr må England korrumperas, utplundras, bedragas, sovjetiseras, förjudas, än någon av de "patriotiska" konservativa parlamentsledamöterna skulle råka i vanrykte att vara antisemit.

Samtidigt växer i hela landet antalet män och kvinnor ur befolkningens understa lager, som — opåverkade av stämningsmakeriet genom pressen — äro kapabla till objektiv lakttagelse och så småningom börja förstå, att det, som av menige man i kriget med obestämda nitryck betecknades som den "dolda handen" (the hidden hand), i grunden ej är något annat än en stat i staten, vilken visar precis samma kännetecken som de, vilkas tillvaro de sanna patrioterna och rakryggade männen i alla världens länder bekäga. Många allvarsamma och energiska medlemmar av de olika förbund, som bildats för att bekämpa den omstörtningslystna och revolutionära judiska andan, ha funnit att, var än en revolution förberetts, en jude stått i spetsen för densamma. Visserligen ha endast få av dessa organisationer mäktat hålla sina högsta ledningar fria från judiska inkräktare. Man hade hoppats, att de brittiska fascisterna skulle öppet taga itu med judefrågan; men om än enstaka medlemmar upprätt mot den judiska faran ,så har dock intet förljudits om ett officiellt ställningstagande till frågan. Inom alla dessa förbund har förr eller senare den frågan tagits upp, huruvida man icke skulle intaga judar, och alltid slutade det med upptagandet av några "bons juifs", vilkas närvaro och finansiella stöd lät det framstå som däraktigt, att de samt nationella medlemmarna fortsatte med sin verksamhet med avseende på judefrågan. Det är så svårt att tillbakavisa pengar, när våra föreningar ej veta, varifrån de skola skaffa sig några.

Under tiden har Kahal (det judiska religionssamfundet) mångfaldigat sina krafter. En allvarlig situation synes uppstå inom Englands statskyrka (Church of England), varest klyftan mellan anglokatolikerna (ej "romerska" katoliker) och protestanterna ökats till följd av vissa anglokatolska prästers vägran att erkänna den protestantiske biskopens av Birmingham auktoritet.

Ledaren av den anglokatolska revolten är en viss broder Rosenthal, och en annan framstående ledare av detta parti är Sir Henry Herman Slesser, förr kronjurist under Mac-Donalds socialistregering. Det är märkvärdigt, att just dessa båda judar skulle intaga en ledande ställning i den anglokatolska rörelsen, vars påny tfödelse bör förläggas till tiden efter kriget. På den tiden såg det ut som skulle i England uppstå en kristendom, som komme att energiskt möta det ständiga agiterandet mot kristendomen. Men sedan det gamla stridsropet "papister" ej längre riktigt ville duga till att underblåsa förströndet av den återupplbossande rörelsen, tillgrepos mera nedriga åtgärder. Tidningarna spåckades plötsligt med artiklar om "religion", och tendensen i dessa var i allmänhet att inför den enkle mannen av folket, vars mening uteslutande "tillverkas" av tidningspressen, nedsätta de trossatser, som den kristna kyrkan lär mänskligheten.

Vidare kunde man iakttaga en påfallande rörlighet hos olika hemliga sällskap. Sålunda offentliggjordes nyligen i de illustrerade tidskrifterna talrika porträtt av Mrs Besants hindu "Messias", vilken annonserades liksom en "star", som "snart skall uppträda"; och sällsamma kulter och "nya" bibeltolkare anmäla sig själva på byggnadsplank och i smärre tidningar. Det är anmärkningsvärt att samtliga dessa "profetiska" kulter äro mera fotade på gamla än på nya testamentet, emedan detta vådjar till det i England så strängt puritanskprotestantiska elementet, som alltsedan Cromwells tider varit utpräglat judevänlig till sin hållning.

Emellertid kan något allvarsamt motstånd mot det judiska herraväldet ej organiseras, så länge detta internationella problem ej behandlas internationellt, och det är därför att hoppas, att, liksom man på internationella konferenser dryftar kräftans, tuberkulosens och andra sjukdomars orsaker och botande, också en internationell konferens skall komma att befatta sig med frågan, hur det skall förfaras med denna plåga, varunder folk i alla länder lida. Under tiden måste vi i själva England fullfölja det målet att öppna folkets ögon för sanningen, att nämligen judarna, enligt eget medgivande, äro främlingar och ett folk för sig, som aldrig vare sig assimilerar sig eller ens önskar göra så, och vars anspråk på att vara "det utvalda folket", som står över alla andra nationer, överallt gör det till en källa för oroligheter.

Så länge icke en eller flera parlamentarier, som företräda den ståndpunkten, att det verkligen existerar en judefråga bli invalda i parlamentet, så länge kommer det att vara svårt att göra några framsteg. Men finnes det en gång en eller flera medlemmar i parlamentet, så skall åthinstone en del av tidningspressen ej kunna ignorera dem, och de skulle också vinna anhängare bland de redan förut mycket misslynta konservativa i hela landet.

Om de göra omsorgsfullt bruk av det normala material av fakta, som kunde ställas till deras förfogande, skulle de kunna göra arbetarpartiets. som endast bekämpar den "hedniska kapitalismen", hyckleri så påtagligt, att en eller ett par av dess mera anständiga medlemmar komme att känna sig skamsna över vissa slag av understöd. Men av det officiella konservativa partiet liksom även de yrkesmässiga politikerna kan man ej vänta sig något, vad det än vara må, ty det förstnämda fruktar att mista det judiska understödet, och de senare befara att gå miste om judiska röster och den judiska protektionen.

Släktforskning

i in- och utländska arkiv utföres

Löjtn. Erik Cison Swartz,

Charlottenborga Slott, Motala V.

Läs och sprid Nationen!

Prenumerationspris:
Helår 10:—; Halvår 5:25; Kvart. 2:75.
LÖSNUMMERPRIS: 25 öre.

Kommissionärer för prenumeration och lösnummerförsäljning antagas å alla platser i landet.

NATIONEN

Fredagen den 27 Juli 1928.

BOKBINDERIARBETEN
ALLA SLAG, RASK LEVERANS, OMSORGSFULLT OCH TILL MODERATA PRISER.
BRATTS BOKBINDERI AKTIEBOLAG
Klarabergsgatan 52, 2 tr., STOCKHOLM.
Telefoner: 151 35, Norr 56 20

Harald Lindströms Boktryckeri, Stockholm 1928.

Ett rasdrag.

(Forts. fr. bld. 1)

till det, innan satan hinner dra ett streck över min bön, ty, se, där kommer han i skepnad av en jude. Det var judén Shylock, som kom. Vad nytt i handelsvärlden? frågar en av vännerna. Juden svarade: Ni visste, ingen så väl, ingen så väl som Ni, om min dotters flykt. Vännen Salarino: Det är säkert. Jag för min del kände skräddaren, som gjorde vingarna, som hon flög bort med. Vännen Solanio: Och Shylock för sin del visste, att fågeln var fullfjädrad; och då ligger det i deras natur att överge boet. Shylock: Hon får nog bot för det en gång, hon. Ene vännen: Ja visst, om djävulen får vara domare. Shylock: Mitt eget kött och blod vare så upproriskt! Ene vännen: Fy, ditt gamla kadaver! Upproriskt vid den åldern! Shylock: Jag säger, min dotter är mitt kött och mitt blod. Ene vännen: Det är mer skillnad mellan ditt kött och hennes än mellan stenkol och elfenben; mer skillnad mellan ditt blod och hennes än mellan rött vin och rehnskt. Men säg oss, har ni hört, om Antonio lidit någon förlust på sjön eller ej? Han må tänka på sin revers, han må tänka på sin revers, blev judens svar. Ene vännen: Ah, jag är säker på, att du icke tar något köttav honom, om han försitter vitet. Vad skulle det tjäna till? Judens svar: Att meta fisk på. Om det icke är föda åt någonting annat, så är det föda åt min hämnd. Juden fortsätter: Om en jude förolämpar en kristen, vad är den kristliga ödmjukheten? Hämnd! Om en kristen förolämpar en jude, vad bör hans fördragsamhet vara efter kristligt exempel? Hämnd, naturligtvis! Den elakhet, ni lärt mig, vill jag utöva, och det skulle vara illa beyänt, om jag ej skulle överträffa mina lärare. Nu inträdde en annan jude, Shylocks vän Tubal. Solenio yttrar då: Där kommer ännu en av hans stam; tredje man finns icke till det paret, så framt icke fan själv ville bli jude. Tubal har förgäves sökt efter Shylocks dotter, och denne utropar då: Jag vore tillfreds hon låge på bår vid mina fötter, och dukaterna i hennes likkista.

Judens vän berättar nu, att Antonio förlorat en tremastare, och juden utropar: Jag tackar Gud, jag tackar Gud! Är det sant, är det sant? Tubal: Atskilliga av Antonios kreditorer reste i mitt sällskap till Venedig; de svuro på, att han snart står på sin hals. Juden: Det fängnar mig mycket. Jag skall pina honom, jag skall martera honom. Det fängnar mig. Tubal: En av dem visade mig en ring, som han bytt till sig av er dotter för en markatta. Juden: Anamma mig! Du marterar mig. Det var min turkos, jag fick av Lea, när jag var fästman. Jag hade icke bytt bort den för en hel öken full av markattor. Juden fortsätter: Gå, Tubal, skaffa mig en exekutionsbetjänt, betinga honom 14 dar på förhand; jag skall ha hjärtat ur honom, om han försitter vitet, ty bara man blir honom kvitt här i Venedig, så schackrar jag sedan, hur jag behagar. Gå och möt mig i vår synagoga!

På tal med sin älskade Portia om den revers, som juden avtvungit Antonio, säger dennes vän Bassanio, för vars skuld han iklätt sig förbindelsen: "Här är några av de värsta ord, som nånsin fläckat papper." Antonios skepp anses ha gått förlorade och han därigenom ha blivit ruinerad. En av Antonios vänner yttrar då: Dessutom tror jag knappt — om ock han hade kontanter att betala juden med — att juden tog dem. Jag har aldrig sett en varelse med mänsklig skapnad vara så lysten på en människas fördärv. Ja, dogen själv och alla nobili av högsta rang ha sökt beveka honom, men ingen kan slå bort hans lömska krav på rätt och vite efter sedelns ord. Då yttrar judens utflugna dotter: När jag var hemma, hörde jag han svor för Chus och Tubel, sina trosförvanter, att förr han ville ha Antonios kött än tjugufalt den summa han är skyldig. Är det en vän, som är i sådan nöd? spörjer då den ädla Portia sin älskade Bassanio, Antonios gode vän, och denne svarar: Min bästa vän, den ädlaste jag känner, en man, som har den gamla romarhedern klarare än någon ann', som andas i Italica. Portia frågar: Vad är han skyldig juden? Och svaret blir: För min räkning, tretusen dukater. Portia: Icke mer! Betala honom sex och döda sedeln, fördubbla dem, tredubbla de sextusen, förr'n på en vän med dessa egenskaper ett hår må krökas för Bassanios skull. Portia fortsätter: Till kyrkan först, och kalla mig er maka, och sedan till Venedig till er vän! Ty aldrig skall ni dela Portias lager med hjärtat fullt av kval. Ni skall få guld att gälda detta lappri tjugo gånger. Bassanio läser: Gode Bassanio; alla mina skepp äro förlorade, mina tilgångar äro uttömda — min sedel till juden är förfallen, och då det är omöjligt att bli vid liv, om jag skall betala den, så äro alla räkningar er och mig emellan därmed avslutade.

I tredje aktens tredje scen, en gata i Venedig, ryter juden: Häll fast'en, fångknekt! Intet prat om mildhet! Det är den narr'n, som lånt ut pengar gratis. Antonio: Hör mig, bäste Shylock! Juden: Mitt vite skall jag ha, mitt vite, hör du! Antonio: Jag ber dig, hör! Juden: Mitt vite skall jag ha, jag är ej någon tårögd narr, som suckar och ger efter för kristna förespråkare. En av Antonios vänner: Det är den obarmhärtigaste hund, som nån'sin fanns bland män'skor. Antonio: Låt'en gå, jag slösar inga mera böner på honom. Han efterstår mitt liv, och skälet vet jag. Jag frälste mer än en utur hans klor.

I tredje aktens femte scen säger judens betjänt till judens dotter: Ty, ser ni, faderns synder straffas på barnen. Det är blott en sak att hoppas på, som kan komma er något till godo, men det är, bara ett slags oäkta hopp. Dottern: Och vad är det för hopp, om jag för fråga? Betjänten: Ja, för tusan! Ni kan på sätt och vis hoppas, att er far icke är er far, att ni icke är judens dotter. Dottern: Det var verkligen en sorts oäkta förhoppning; då skulle min mors synder bli hemsökta på mig. Betjänten: Det är sant! Ja, då är jag rädd för att ni blir fördömd både på fädernet och mödernet. Så går det, ja! När jag skyr Scylla, er far, så faller jag i Charybdis, er mor. Ja, ni är förlorad på bägge hållen. Dottern: Jag blir salig genom min man, han har gjort mig till kristen. Betjänten: Det var minsann mycket illa gjort av honom det. Vi voro fullt upp med kristna förut, just så många, som kunde leva bekvämligt ihop med varandra. Detta förfärdigande av kristna kommer att höja priset på galtar. Om vi alla bli fläskätare, så få vi snart icke en bit fläsk i spisen för pengar. Nu inträder dotterns kristne man, till vilken hon säger: Betjänten säger mig rent ut, att för mig ges ingen nåd i himmelen, därför att jag är dotter till en jude; och han säger, att vi icke äro goda medlemmar i samhället, ty genom att omvända judar till kristna stegrar vi blott priset på fläsk.

I fjärde aktens första scen, en domsal i Venedig. Dogen till Antonio: Det gör mig ont om dig, du har att svara emot en vederpart, så hård som sten, omänsklig, obarmhärtig, tom och öde på allt medlidande. Antonio: Jag väpnad är att med sinneslugn hans värsta tyranni och hämnd fördraga. Dogen: "Gå ut och kalla juden inför rätta!" Dogen manar nu juden till barmhärtighet särskilt med hänsyn till Antonios stora motgångar till sjöss och ber honom att ej strängt utkräva vitet — ett stycke kött ur Antonios kropp; och tillägger: Jude, vi alla vänta nu ett vänligt svar. Och juden svarar: Vid vår helga sabbath har jag svurit att taga ut det re'n försutna vitet. Ni frågar mig, hvi hällre jag begär ett stycke luder, än jag tar emot tretusende dukater? Därpå svaras ej annat än: "Så faller det mig in". Är det ej svaret nog? Vad, om min husfrid störs av en rättå, och mig lyster giva tretusen dukater för att få den råttan dräpt. Är det ej svarat nog? Antonio: "Betänk, jag ber, ni talar ju med juden. Ni må så gärna stå på havets strand och be det höga svallet lägga sig. Ni må så gärna söka sak med vargen och spörja honom, hvi han låter fåret så bräka efter lammet, nå så gärna bjuda bergets granar att icke vagga toppparna och susa, att himlens vindar genomsusa dem. Ni må så gärna allt vad värst är fresta, som söka blidka — vad hårdare är — hans judehjärta." Bassenio bjuder juden sextusen dukater för de tre. Men juden svarar: Om var dukat av de sextusen vore sexdelad, och var del dock en dukat, jag tog dem icke; jag vill ha mitt vite. Dogen: Hur kan du hoppas på misskundsamhet, som själv ej övar någon? Juden: Vilken dom bör jag väl frukta, när jag ej gör orätt? Den mana kött, jag kräver utav honom, är dyrt betald, är min, och jag vill ha den. Tvi edra lagar, om ni vägrar det! Jag fordrar utslag: Svara! Får jag det? Dogen: "Makt jag har att uppskjuta rättegången, om ej Bellario, den lärde doktorn, som jag sänt efter för att skilja tvisten, infinner sig idag." Nu anländer ett bud från den lärde doktorn. Budet är judens dotter, som förklätt sig till en advokatskrivare. Dogen läser det brev, som budet medför. Under tiden säger Bassanio till juden: Men varför vässar du din kniv så ivrigt? Juden svarar: Att skära vitet ur bankruttören. En av Antonios vänner: Din själ, men icke din skosula, jude, är brynsten åt din kniv. Men intet stål, ej bödelns svärd ens, hälften var så skarpt som iskan i din själ. Finns ingen bön, som tränger till ditt innersta? Juden: Nej ingen, som du har förstånd att hitta på. Antonios vän: Förbannad du, din känslolösa hund! Den lag är grym, som misskundsamhetens verk. Jag sagt allt detta,
för att de skarpa rättsanspråken mildra,
ty far du fort att åberopa dem,
så blir Venedigs stränga domstol tvungen att döma mot köpmannen, som här står.

Juden slår dövörat till och svarar: Rätt begär jag blott, mitt vite, mitt kontrakt. Portia: "Har han ej medel att betala skulden?" Antonios vän Bassanio, för vilken borgen ingåtts och som genom sitt giftermål med Portia blivit rik, svarar: Jo, jag betalar den på rättens bord, ja, summan dubbelt. Om det ej förslår, förbinder jag mig ge den tio gånger vid vite av min hand, min själ, mitt hjärta. Och är ej detta nog, så syns det klart, att gott för ont får vika. Jag besvär er, kväv för en gång det rättа med ett maktspråk; gör litet orätt, men gör rätt i stort, och böj den grymme satans vilja! Portia: Det går ej an. Här finns ej någon makt, som kan förändra redan stadgad lag. Juden: "En Daniel dömes här, en annan Daniel! Ack, unge vise, hur jag vördar digt" Juden visar reversen för Portia, som säger: Man bjuder dig tredubbla summan. Juden: En ed, en ed! Jag har en ed i himlen! Vad? Skall jag lasta mened på min själ. Nej, icke för Venedig. Portia: Nå, förfallen är sedeln re'n, och laglig rätt har juden på grund härav att fordra en mark kött och skära ut den allranärmast hjärtat på denne köpman här. Men var barmhärtig, tag summan trefalt och riv sönder sedeln! Juden: När den är gäldad efter lydelsen. Det syns ni är en värdig domare, ni känner lagen och ni tolkar den högst grundligt. Nu manar jag er upp vid denna lag vars ädla stöd ni är, skrid nu till domstyl vid min själ jag svär, det står i ingen mänsklig tungas makt att rubba mig; jag fordrar mitt kontrakt. Antonio: Av allt mitt hjärta ber jag om att rätten må fälla domen. Portia: Nå den lyder så: Bered ert bröst för denne judes kniv! Juden: Du ädla lagtolk, ståtelige yngling! Närmast hjärtat, det är själva sedelns utryck. Portia: Rätt så! Lagens grund och undermening är fullkomligt ense med det vitesanspråk, som stöder sig på denne sedels ord. Finns här en våg att väga köttet på? Den har jag, svarade juden. Portia: Hav då tillhands en fältskär på er bekostnad, ty annars blöder han till döds! Juden: Står det uttryckligt i kontraktet? Portia: Nej, det vore väl att göra det ändå av mänsklighet. Juden: "Det ser jag inte, står ej i kontraktet." Antonio tar nu avsked av sin vän Bassanio, för vars skuld han skall dö och ber honom hälsa sin ädla maka, Portia; tilläggande: "Skär blott juden djupt nog, gäldas skulden av allt mitt hjärta och på ögonblicket." Varken Antonio eller Bassanio veta om Portias närvaro såsom domare. En annan av Antonios vänner: Jag har en hustru, som, vid gud, jag älskar; O, att hon rest till himlen, så hon kunde be något helgon röra denna jordhund? Juden: Ha, ni kristna äkta män! Jag har en dotter, må hellre någon son av Barrabas bli man åt henne än en sådan kristen! Domen nu jag ber. Portia: En mark av denne köpmans kött är din. Den ger dig lagen, rätten det bekräftar. Juden: Rättvisaste bland domare! Portia: Och du får skära detta kött utur hans bröst, det unnar lagen; rätten det bekräftar. Juden: Rättvise man! Se det var dom! Kom nu! Man riktigt ser här hur juden njuter över att få skära hjärtat ur en kristen. Men, nu ropar Portia: Håll, vänta litet! Här är något mera. Din sedel ger dig ingen droppe blod, här står uttryckligen skrivet: "En mark kött." Tag nu ditt vite, tag ditt skålpund kött, men om du, när du skär det ut, förspiller en droppe blod, förfaller strax, i följd utav Venedigs lag, ditt gods, så löst som fast, till Venetianska staten. Antonius vän: Rättvisaste bland domare! Märk jude, en grundlig domare! Är detta lagen, frågar juden. Ja, svarar Portia. Antonios vän: Märk jude, vilken höglärd domare! Juden: Jag tar hans anbud då. Giv summan trefalt och låt den kristna gå! Bassanio: Se här är myntet! Portia: Sakta! Ingen brådska! All rätt åt juden, han skall ingenting ha förutom vitet. Vännen: En lärd och rättvis domare, du jude! Portia: Var nu beredd att skära ut ditt kött. Spill ej en blodtår! Skär ej mer, ej mindre, uben jämnt ett skålpund kött! Om du tar mindre, om du tar mer än marken — blott så mycket som lättar eller tynger ned ett grand utav en fattig skrupels tjugondel, ja, lutar vågen endast på en hårsmån — dör du och allt ditt gods är konfiskerat. Antonios vän: "En annan Daniel, en annan Daniel, jude! Nu kättare, nu har jag dig på kroken." Juden tvekar och ber om sitt kapital för att få gå. Det bjudes honom av Antonios vän, men Portia säger: Det har han vägrat inför öppen domstol, han skall ha rätt och sitt kontrakt, ej mer. Vännen: En Daniel, en annan Daniel! Tack, jude, för du lärde mig det ordet! Juden: Får jag ej ens mitt kapital igen? Portia: Du skall ha intet, jude, utan vitet, som du må taga på eget äventyr. Juden: Må Satan tå välsigna det åt honom! Jag står ej mer till svars här. Portia: Vänta jude! Ännu en hake har vår lag på dig. Det är förordnat i Venedigs lagar, om det kan bevisas någon främling, att han, på hemligt eller öppet sätt, stått efter livet på en venetian, så är den man, mot vilken slikt var anlagt, berättigad till hälften av hans gods; den andra hälften faller staten till, och förfördelarens liv beror allenast på dogens nåd, trots varje annan mening. I denna ställning, säger jag, är du, ty det är klart av sakens hela lopp, att du, på både dolt och öppet sätt, har eftertraktat vederpartens liv och satt dig ut för ovannämnda fara. Därför på knä och bed om dogens nåd! Antonios vän: Tigg nu om lov att själv få hänga dig. Likväl då allt ditt gods är statens nu, har du ej råd att köpa dig ett rep; staten får hänga dig på sin bekostnad. Dogen: På det att du må se, vad skillnad är emellan ditt och andras sinnelag, så ger jag dig ditt liv, förr'n du begär det. Din halva egendom är nu Antonios, den andra hälften faller staten till, men är du ödmjuk, kan med plikt du slippa. Portia: Vad statens medel angår, men ej Antonios. Portia till Antonio: Vad gunst kan ni bevisa honom, köpman? Vännen svarar: En snara gratis, intet mer för Guds skull! Antonio svarar: Ifall det täcks ers höghet och senaten att efterskänka hälften av hans böter, så nöjs jag med om han ger andra hälften åt mig till bruk, för att, se'n han är död, den överlämna åt den ädle herrn, som nyss fört bort hans dotter. Med två beting dessutom: först, att han, för denna nåd, på stund sig låter kristna; se'n att han här vid rättens protokoll ger brev på hela sin kvarlåtenskap till förmån för sin dotter och sin måg. Dogen: Det skall han göra, annars återtar jag den nåd, som nyss jag honom här förkunnat. Portia: Nå, jude, är du nöjd, vad säger du? Juden: "Ja, jag är nöjd." Portia bjuder notarien att sätta upp gåvobrevet. Juden: Jag ber er, giv mig lov att gå min väg, jag mår ej väl. Sänd gåvobrevet efter, jag skriver under det! Dogen: Gå, men gör det blott" Antonios vän: "Två faddrar skall du få vid kristningen. Ifall jag dömt, så fick du tio till att följa dig till galgen, ej till funten." Juden avträder. Dogen bjuder Portia till middagen, vilket anbud avböjes, då hon ju är förklädd till domare. Bassanio bjuder Portia de tretusen dukater, som annars varit judens, men hon avböjer, sägande till Antonio: "Den, som är väl förnöjd, är väl betald. Jag är förnöjd för det jag ser räddat och ser mig därigenom väl betald." Notarien beger sig till juden för gåvobrevets underskrivande.

Ja, så framstår judeh i all sin prydno för alla tiders största skald och människokännare! Har juden tilläventyrs blivit förändrad sedan dess? Längtar han måhända icke alltjämt efter att få "skära ut en mark kött ur en kristen"? Det vore önskvärt, det vore av förhållandena väl betingat, att detta Shakspeare's mästerverk nu uppförd es på svensk scen, allom och en var till varning att väl taga sig i akt mot den främmande, farliga inkräktaren, den vandrande juden!

Hotell och Restauranter

som rekommenderas den resande allmänheten.

ARVIKA. Stadshotellet.
ESKILSTUNA. Frimurarehotellet.
GNESTA. Stora Hotellet.
GÄVLE. Grand Hotell och Centralhotellet. Järnvägshotellet.
HALMSTAD. Grand Hotell.
HEDEMORA. Stadshotellet.
HÄSSLEHOLM. Stadshotellet
KALMAR. Stadshotellet.
KARLSTAD. Stadshotellet.
LANDSKRONA. Stadshotellet.
LINKÖPING. Stora Hotellet.
HUDIKSVALL. Stadshotellet.
LULEA. Hotell Hospits, Mattis Johansson, Tel. 1148.
LUND. Grand Hotell.
NORRKÖPING. Göta hotell Dir. H. Magnér.
NYKÖPING. Stora Hotellet. Tel: Namnanrop
SIGTUNA. Stadshotellet. Tel. 110.
STOCKHOLM. Hotell Kung Carl, Birger Jarlsg. 23. Tel.: Namnanrop.
Carlton Hotel, Kungsg. 57.
Pensionat Wasa, 73 A Drottninggatan, 4 tr. Hiss.
STRÄNGNÄS. Stadshotellet.
TROSA. Stadshotellet, Tel. 34.
VÄSTERÅS. Hotell och Restaurant Klippan.
ÖREBRO. Stora Hotellet.

HOTELL ATLANTIC
(F. d. Svenska Teatern.)
är nu öppnat.
Hotell Atlantic, Stockholms modernaste, tystaste och mest komfortabla hotell.
Fullständiga toilettrum med bad till *varje* rum och dubletter.
Det förnäma familjehotellet par préférance.
Restaurant och Terasser.

DAM- & HERRSKINNSKAPPOR
av e. pr. br. nappaskinn, långa ..... fr. Kr. 135:—
HUVOR, BYXOR, TRÖJOR & VÄSTAR,
HUVOR & MÖSSOR i br. nappaskinn .... „ „ 10:—
TRENCH-COATSROCKAR, militärmod., med löstagbart **yllefoder, svensk tillverkn. VINDTYGSKOSTYMER** m. m.
Endast prima varor. **Billigaste priser.**
G. Peterssons Beklädnadsaffär
SPEC.-AFFÄR I MOTORKLÄDER.
Sveavägen 60, Stockholm. (Mitt emot Ad. Fr. kyrka.)

TAPETSERARFIRMAN
C. A. ERIKSSON
Lästmakaregatan 22, Stockholm
TEL. KUNGSH. 6736.
Utför Möbelstoppningar, Mattläggningar till mycket billiga priser. Förstklassigt arbete garanteras. Begär kostnadsförslag.
Klädning av sidovagnar samt bakdvaer.

NATIONALT TIDSSKRIFT
Keysersgt. 1, OSLO
Eneste antisemitiske publikation,
Utkommer maanedlig
Pris til Sverige kr. 6: 20.

Carl Peter
Påhlsson's Chokladar
Högsta kvalitéer

Någon gång
under året behöver Edra tvättkläder torkas i sol och barrskogsluft. Vi utföra sådan tvätt då vårt läge vid skog och sjö tillåter oss tillmötesgå denna alla husmödrars önskan. De kunder som önska se huru härvid tillgår inbjuda vi att bese arbetet härmed, en tur med vår ångbåt från Kungsholmstorg till Stora Essingen kan göras tur och retur på en timma.
Vördsamt
H. M. Konungens Hovleverantör
Leverantör till H. K. H. Hertigen av Södermanland
H. K. H. Hertigen av Västergötland
H. K. H. Hertigen av Nerike
ESSINGE ÅNGTVÄTT
TVÄTT- OCH STRYKINRÄTTNING
Telefon: 336 42 STOCKHOLM Tel. Essingen 12
Lagning av all slags tvätt utföres på begäran.
Inlämning: Sibyllegatan 21. Tel. Ö. 8 22.

Körpiskor och Ridspön
Käppar och Remtyger
köpes bäst och billigast i
ALFRED ANDERSSONS PISKFABRIK
Beridarebansgatan 12 - Stockholm
Telefon Norr 11575

Stockholms Förenade Tvätt
Luntmakaregatan 94
STOCKHOLM. Tel. Vasa 34 22.
Specialité: Tvättning av överdragskläder.

Vid behov av
FOTOGRAFERING!
Glöm ej att anlita oss, då vi äro Specialister och erfarna fackmän inom branschen.
RING ENDAST NORR 75 45.
BILD-CENTRALEN
Drottninggatan 38, Stockholm

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nyeterhetsrestauranter i Stockholm:
Automatrestaurant CYRUS 43 Nybrogatan 43
Automatrestaurant ALEXANDER 2 Smålandsgatan 2
Automatrestaurant ENGELBREKT 8 Roslagsgatan 8
Automatrestaurant GUSTAV VASA 51 Upplandsgatan 51
Automatrestaurant S:T ERIK 47 S:t Eriksgat. 47.
Automatrestaurant GUSTAV ADOLFSHALLEN 68 Västerlånggatan 68
Automatrestaurant BIRGER JARL 73 Folkungagatan 73
Frukost 1/2 9—1/2 Middag 1/2—7 Kväll 7—1/2 12 Inga dricks pengar Ingen spritservering

Södra Kungstornet, Stockholm
Redaktör: ELOF ERIKSSON
Telefon: Norr. 5898 Norr 5899

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår ..... Kr. 10.—
Halvår ..... Kr. 5.25
Kvartal ..... Kr. 2.75
Lösnummer 25 öre.

Nr 30 (147) Fredagen den 3 Augusti 1928. Årg. 4

Rättegångs-"reformen".

Efter dryga femton (15) års tvångvet arbete framlade i början av år 1927 den tillsatta processkommissionen ett mycket underhaltigt och för rättssäkerheten rent av vådligt förslag. Det "okynnesfå" — för att använda en lagterm — som heter "demokrati" och arbetar i judedömets intresse för att rasera alla urgamla svenska institutioner, byggda av masur och kärnvirke, och ersätta dem med mindervärdigt, kosmopolitiskt nürnbergerkram, strålker nu sina slemmiga bläckfiskentaklier även mot det svenska rättegångsväsendet.

Den franska parodien på rättegång och rättvisa vid domstol får för processkommissionen den eftersträvansvärda dröm, som skall förverkligas i Sverige. Politiken skall rycka in i rättssäkerhetens och omutlighetens ställe. Den minst 2,000-åriga förträffliga nämndemansinstitutionen skall ersättas med en jury av fem efter proportionellt valsätt tillsatta lekmannadomare, och "partivännernas" okvalificerade majoritet skall skipa lag och rätt i gamla Sverige! Det hade varit en skandal om en svensk jurist i tryck skulle vågat komma fram med ett förslag till dylikt rättegångs-"reform", som ha alla kännemärken att härstamma från någon synagogsrabbins officin; och skandalen växer, när saken framlägges såsom resultatet av en kunglig processkommission. Fullt muntligt förfarande — näppeligen ens vittnesmål få anteckenas till protokollet — och fullt fri (= ofri och politiskt betonad) bevisprövning föreslås jämväl, och domsagorna skola förstoras, så att det omöjliggöres för domstolen att hava nödig kännedom om de individer, som uppträda inför rätta, och om de lokala förhållandena inom domsagan.

Det osvenska fuskverk, som presterats av processkommissionen, har nu i stort sett godtagits av lagrådet, bestående av justitieråden von Seth och Wedberg, regeringsrådet Planting-Gyllenbåga och den demokratiskt-liberale koryféen, justitieråd Alexanderson, av den sistnämnde naturligtvis utan någon reservation. För att motivera detta ställningstagande har lagrådet måst tillgripa advokatyr. Sålunda framhåller lagrådet, att ett av de moment i vårt nuvarande rättegångsskick, som gör det populärt, är lekmäns deltagande i rättskipningen på landet, vilket så långt ifrån att förswagas, tvärtom enligt kommissionsbetänkandet skulle komma till bättre rätt. I detta lagrådets påstående ligger en klar sofism understucken. Populariteten växer väl ej proportionellt med lekmannainflytandet, så att fem partivänner med sin majoritet som utslagsgivande för domen i allmänhetens ögon vore bättre än den nuvarande tolvmannanämnden, som blott i händelse den är enig kan överrösta domaren, utan den sistnämnda är omtyckt såsom ett värn för friheten och rätten just därför att den är sammansatt såsom den är och har just det inflytande, varken mer eller mindre, på rättskipningen än som den har och sedan urälldriga tider haft. Det är ett dåligt föredöme för andra av landets jurister, när justitieråd svänga sig med advokatyr; men saken, som de tagit under sina vingars skugga, är sjuk och går väl ej att försvara på annat sätt! Förslaget om nedsättning av antalet nämndemän till fem och om ökat inflytande för nämnden har dock i lagrådet varit föremål för delade meningar. Justitierådet von Seth har, med en närmare motivering, förklarat sig ej utan tvekan ha anslutit sig därtill, och justitierådet Wedberg och regeringsrådet Planting-Gyllenbåga hava i särskilda yttranden i huvudsak anslutit sig till nu gällande rätt, framför allt i fråga om den kollektiva rösträtten. Hr Alexanderson däremot är naturligtvis storna förtjust över det "demokratiska" genombrottet på rättsväsendets område, och synes ej hava observerat att till och med andra demokrater såsom häradshövding Schlyter och hovrättsrådet Petrén för länge sedan genomskådat humbugen med den nya permanenta femmannajuryn.

Vad är det nu processreformen avser att vinna? Framförallt snabbhet i avgörandet. Härutinnan har dock under senare tider stor förbättring redan skett. Underrätterna äro numera njugga på upppskov, och procedeket där kan ej längre betecknas såsom särskilt långsamt. Och i högsta domstolen, varest för ett decennium tillbaka målen kunde vila i tre års tid, händer det nu ofta, att avgörandet träffas redan tre månader efter det fullföljdshandlingarna inlämnats till justitierevisionen. Endast Sven hovrätt har sackat bakåt: där avgjordes mål förr på 8 à 9 månader, men, efter det balans uppstått under kristiden, tager det nu sina modiga två år, vilket naturligen är ett missförhållande, som dock kan avhjälpas på annat sätt än genom en rättegångsreform.

Vad den fria bevisprövningen angår hava domstolarna redan behagat, i strid mot lag, antecipera den nya reformen. Det har till och med gått så långt, att, fastän enligt svensk rätt fastighetsköp oomkullrunkeligt är ett s. k. formalavtal d. v. s. måste absolut ske under noggrant iakttagande av de former, som lagen föreskriver, för att vara giltigt, högsta domstolen, i strid mot gällande rätt, förklarat köpekontrakt med t. ex. blott ett vittne i st. för två, giltigt. I vår "demokratiska" tid har detta fått passera utan åtal mot domstolen för oförstånd och vrångvjsa i tjänsten. Det har inträffat fall att en person uppgjort förslagskontrakt eller preliminärkontrakt om köp av fast egendom och tagit ett vittne därå och med avsikt väntat att anskaffa det andra vittnet, förlitande sig på lagens klara ord, att detta köpekontrakt i dess dåvarande skick var, juridiskt sett, rent nonsens. Men, hast du mir gesehen, en vacker dag blir han stämd, dömd och förorsakad förluster, på grund av att domstolen struntar i lagen och egenmäktigt accepterat den "fria" bevisprövningen. Härtill kommer, att det finnes starka skäl för att vid en så viktig handling som fastighetsförsäljning är fasthålla vid formalkontraktets stipulationer, för att hava garanti för att köpare och säljare båda fattat definitivt beslut.

I den vansklига frågan om förhandlingsprotokollens beskärning anser lagrådet, att processkommissionen gått för långt och finner övervägande skäl tala för obligatorisk protokollering av bevisning genom vittnesmål och partförhör. Vad angår hovrättsproceduren ansluter sig lagrådet till kommissionens förslag, att jämväl i hovrätten målen obligatoriskt skola företagas till muntlig och offentlig handläggning med rätt för domstolen att inkalla part till personligt förhör.

I fråga om domstolsorganisationen anser lagrådet, liksom kommissionen, att den nuvarande anordningen med gemensamma domstolar för tvistemål och brottmål bör bibehållas och att instanserna alltjämt skola vara tre.

Till kommissionens förslag om en arbetsfördelning efter kvalitativa grunder mellan olika domare i samma domsaga med förstoring av domsagorna har lagrådet anslutit sig framförallt ur synpunkten, att därigenom möjliggöres att för mera invecklade mål erhålla en domare med större kvalifikationer. Systemet och förstoringarna av domsagorna skulle emellertid medföra minskning av den personliga kontakten mellan domaren och befolkningen och dess förtroendemän, vilket vore till skada. — Domsagorna böra ej förstoras utan förminskas från att omfatta flere härader till blott ett härad såsom det var i urgamla tider, då sagda kontakt var så stor, som den bör vara, och domaren kände sitt härad utan och innan.

Lagrådet har rätt i sitt påstående, att den kommunala rättskipningen bör avlösas samt antyder såsom en lämplig övergångsform att låta den kommunala rättskipningen interimistiskt bestå i de allra stör-

(Forts. å sista sid.)

Planerad revolutionär framstöt i Sverige.

Äntligen ha våra myndigheter sett sig föranlåtna ägna det revolutionära Israels "proletär-bolsjevikiska" förehavanden i landet en smula närmare uppmärksamhet. Visserligen må man ej därav draga den slutsatsen, att en sinnesförändring på allvar skulle inträtt hos dem, som i nuet bära ansvaret för svenska folkets öden — det kan mycket väl endast gälla en taktisk manöver, en åtgärd av begränsad betydelse. Man har med kännedom om vad här i senare tid passerat överhuvud anledning till stor scepticism. Den privilegierade ställning såsom offi ciellt erkänd världsrevolutionär makt med en enklav i huvudstaden, som genom 1928 års riksdags godkännande av det nya "sovjetryska handelsavtalet" medgavs sovjetregeringen och komintern, genomdrevs ju som vi veta med tillhjälp av självaste högerledarna. — När det gällt att offra Sverige åt den gyllene, judiska inkräktaremakten har en rent rörande endrätt rätt mellan våra olika "idé"- och "klasspartier" av Israels nåde. Beträffande de fakta, som nu äntligen föranlett myndigheterna att något närmare titta på hrr bolsjevikers laglösa förehavanden, vet offentligheten i denna stund ej mycket. Bolsjevikernas planer på det svenska samhällets omstörtning i blod o. definitiva erövring åt "det heliga Israel" är förvisso icke någon nyhet från i dag. Dessa planer hava sedan ett årtionde varit väl kända till sin art och sitt väsen, men har man hitintills under påverkan av den Bonnierska "kulturliberalismen" i frihetens och humanitetens intresse ansett sig böra tolerera även denna "ideella" politiska riktning, som på sistone i bolsjevismens gestalt framträtt.

Sedan någon tid har det stått klart, att det tvehövdade kommunistiska ärldsstyret i Moskva, sovjetregeringen-kommintern, planlade en framstöt i stor stil mot de "kapitalistiska" staterna i Europa under 1928. Den förtvivlade situationen i Sovjet-Ryssland, där den folkliga kontrarevolutionen gentemot det härskande judiska blodsväldet för varje dag allt fruktansvärdare kastar sin skugga framför sig, tvingar nu herrarna i Kreml att sätta allt på ett kort, att till varje pris söka framkalla en internationell katastrofsituation, som på samma gång räddar dem personligen och det ideal, världens revolutionering åt Israel, som de med sådan entusiasm gått in för. Det säger sig själv, att ett dylikt läge måste betraktas såsom för vederbörande i högsta grad allvarligt. Och att man utvalt Sverige till utfallsport i den av sovjet-komintern nu planerade stora framstöten mot Europa är i betraktande av våra judevänliga statsmäns och politikers ådagalagda enastående undfallenhet vis a vis de bolsjevikiska omstörtningsträvarna

(Forts. å sista sidan)

Den judiska nationalismen i Förenta Staterna.

Av PETER BECKWITH, New-York.

Efter alla tecken att döma avviker den nordamerikanska antisemitismen till sitt ursprung och sin utveckling ej mycket från den världsomfamnande rörelse, till vilken den i organiskt avseende hör. Vi måste absolut fasthålla vid den uppfattningen, att antisemitismen blott är en reaktion, ej någon primär rörelse! Av denna orsak är den också av rent defensiv natur och skulle ej kunna bestå utan judendomen som dess alstrare. Antisemitismen är således en rörelse, som helt beror av semitismens aggressivitet. Zionismens grundläggare, Theodor Herzl, kom redan för åratal sedan till klar insikt om att antisemitismen, där den förekommer inom en statsformation, förhåller sig strängt proportionellt till koncentrationen av judiska element.

Sålunda är semitismens karaktär bestämmande för de antisemitiska motverkningarna. Eftersom den nationalistiske juden missbrukar sin religion till att under dess täckmantel bedriva sin egen nationalistiska propaganda, varvid han alltid vädjar till värdsfolkets tolerans, avstår också motpropagandan nödtvunget från öppen försvarsverksamhet och antager en mera förborgad, men därför icke mindre häftig karaktär. Striden mellan dessa varandra så starkt motsatta krafter synes i U. S. A. utveckla sig på samma sätt som i gamla världen.

Kamprörelsen mot semitismen och dess inflytande är lika mångfaldig och mångsidig som själva den judiska andan. Man kan mycket väl indela denna rörelse i tvenne faser: för det första den, som har sitt ursprung i den blotta koncentrationen av judiska element inom en anglosaxisk befolkning, d. v. s. i tillvaron av en åskådning eller idé, som låter sig harmoniskt infoga i det hela. För det andra få vi urskilja de motverkningar, som framkallas av de planer, om vilka det säges, att de representera ett världsprogram, som utmynnar i ett judendomens politiska och ekonomiska tvångsherravälde. Den första fasen omfattar alla försvarsåtgärder mot judarna på grund av att de bilda en främmande kropp, således även reaktioner mot en väsensfrämmande idékrets, liknande dem, som utvecklat sig mot den japanska koncentrationen på vår västkust. Den andra fasen avser den organiserade judendomen och dess särskilda program. Den första punkten skola vi här ej skänka någon större uppmärksamhet, emedan vi i början redan omnämnt, att den antisemitiska reaktionen i U. S. A. är lik de rörelser, som uppstått överallt, där judar finnas.

Såvitt jag vet, har det i Förenta Staterna ännu aldrig funnits någon, som till den grad fattat det judiska problemet, att han begärt, att judarna skulle lagligen dokumentera sig såsom sådana, liksom på sin tid en i Preussen av Fredrik den Store stiftad lag föreskrev. Ingen har någonsin befattat sig med den tanken, att judarna skulle kunna fråntagas medborgarrättigheterna eller att de borde tillhöra en lägre, ej valberättigad klass, detta helt enkelt därför att de äro judar. Aldrig uttalades den tanken, att judarnas verksamhet skulle begränsas till vissa slag av kapitalplacering eller affärer eller att de överhuvud skulle kunna utan vidare bortelimineras ur nationen. Endast med stor svårighet har det varit möjligt att tvinga de undre lagren av vår judiska befolkning att följa våra sanitära förordningar, eburuväl dessa offentliga hygieniska krav i ingen mån inkräktade på deras levnadssätt. Ytterligare ingrepp böjdo hittills den anglosaxiska folkkaraktären emot!

Å andra sidan ha i Förenta Staterna på initiativ av judarna många lagar stiftats, som äro uteslutande förmånliga för dem — som i själva verket innebära en privilegierad lagstiftning, mot vilken angelsaxarnas rättskänsla häftigt uppreste sig. Det straffas som brott att sälja kött som "kosher" (skäktat) om djuren ej slaktats enligt judisk ritual. Enligt ett tillägg till konstitutionen, förbudslagen, är tillverkning och utskänkning av alkoholhaltiga drycker förbjuden. När denna lag trädde i kraft, erhöllo de judiska rabbinerna tillstånd att årligen köpa vissa kvantiteter vin för rituella ändamål. Med detta privilegium bedrevs det ett så upprörande missbruk, att till och med judar i ledande ställning oroades därav och begärde, att lagen måtte strängare tillämpas. Vidare erhöllo judiska affärsmän tillåtelse att hålla sina butiker öppna om söndagarna, såvida de hade stängt under sabbaten. Följden är att judiska handlande kassera sin profit både lördag och söndag, emedan ett strängt övervakande och genomförande av lagen är nästan omöjlig.

Mig veterligt finnes det i U. S. A. inga lagar, som direkt befatta sig med judarna som ett särskilt folk. Nog finnes det lagar, som äro skarpt riktade mot det judiskt-nationella hemliga programmet; men ordet "jude" förekommer ingenstädes i texten. Ett exempel härå utgöres av vår nuvarande invandringslag. Lagen, som förbjuder invandring från transatlantiska länder resp. endast under mycket stränga föreskrifter tillståndjer så-

(Forts. å sid. 6.)

Judeguden Jahve-Sebaot har ingen hemortsrätt i kristendomen.

För Nationen av J. L.

Det gamla testamentets teologi intager en enastående plats inom världslitteraturen; den utgör ett undantag från alla andra religiösa skrifter och åskådningar såväl med avseende på tendens som gudsbegrepp. De berättelser, vi möta i denna brokiga samling av omoralisk, människofientliga och förnuftsvidriga handlingar, kunna enligt kristliga begrepp ej alls hänföras till religiösa spörsmål.

Vad som i denna judiska familjekrönika möjligen kan anses ha en sanningsenlig bakgrund, är åso de mångfaldiga mord- och rövarchiatorier, samt de osmakliga familjeintriger, vilka, i sina detaljer, berättas såsom naturliga och alldagliga tilldragelser. Och en sådan teologi anser den kristna kyrkan vara ägnad att lägga som grundval för sin förkunnelse, ävensom att helighärklara dess gudsbegrepp, Jahve-Sebaot.

Vi vilja här till belysning anföra ett omdöme om gamla testamentets innehåll av Cambridge-professorn J. B. Bury: "Ett av de mest iögonfallande resultaten av undersökningen av gamla testamentet blev, att man fann, att judarna själva behandlade sina traditioner fritt. Samtliga de successivt författade urkunderna, vilka efteråt vårdes samman, voro skrivna av män, vilka antagit en fullkomligt fri ställning gent emot de gamla traditionerna, och då de icke hyste någon tanke på, att skrifterna vore av gudomligt ursprung, böjde de sig icke inför deras auktoritet. Det blev reserverat för de kristna att med ofelbar auktoritet bekläda hela den hopblandade samlingen av dessa judiska skrifter, osammanhängande som de voro icke endast i sina tendenser, utan också i fråga om innehållet". Här föreligger alltså absolut ingen grundad anledning att sammanblanda ett sådant antikristligt system med kristendomen! Ty det förvillar rättsbegreppen, och neddrager den religiösa känslan till en affärsmässig överenskommelse med gudomsväsendet (1 Mos. 28: 20—22), som måste vara redo att tillfredsställa alla mänskliga krav hur egoistiska och materialistiska de än må vara. Dessutom måste det ju klart och tydligt stå fast för var och en som med litet eftertanke vill läsa gamla testamentet, att Jahve-Sebaot endast och allenast är judarnas nationalgud. Och vi kristna ha sannerligen ingen anledning att tävla med judarna om ensamrätten till detta deras speciella gudsbegrepp, som icke har andra löften att giva dem än besittningsrätten till all denna jordens pris, ära och härlighet. 5 Mos. 26: 19, 6: 10, 14, 1 Mos. 28: 20, 21. En sådan uppfattning av gudsbegreppet utdömer sig självt.

Jesus insåg och vilken avgrund det var, som skilde den judiska läran från visdomens renhet, vilken ju dock måste ligga till grund för religionens sanna ursprung.

Jesus kom för att "sönderslå den slöja" som judarnas religion kastat över människolivets andliga utveckling. Men det goda förföljes alltid av det ondas ande, och i judendomen framträder den senare helst under prästerligt hyckleri och bedrägeri, under det att Jesus öppet och ärligt undervisade människorna medelst lätt fattbara symboliska bilder, visande därmed vägen till vår skapare, vår Himmelske Fader, den ende sanne Guden! En skönare inbjudan har aldrig utgått till människligheten, än i Matt. 11: 28—30. Jesu lära är alltigenom andlig, och så långt ifrån bokstavstro, som den djupaste vetenskap är från den enklaste barnsaga. Han lärde oss dyrkandet av en enda, helig, rättfärdig och kärleksrik Gud, och förkroppsligade denna idé i sitt eget liv. Men när skall äntligen den kristna teologien ansluta sig till Jesu rena lära?

Med det gamla testamentets antagande som underlag för kristendomen började kristendomens förfall. Och vad återstår f. n. av den världsfrälsande kristna läran bland de kristna folken? Tyvärr ganska litet. Man anser kristendomen vara föråldrad och livsutvecklingen har blivit "moderniserad" i helt judisk anda, som bottnar i demoralisation och sedelöshet under kommunism och bolsjevism, där ingen kristlig tanke får råda, men där det mord- och rovlystna judiska gudsbegreppet Jahve-Sebaot firar triumfer. Det är i denna atmosfär som judafolket söker tillintetgöra den kristliga samhällsutvecklingen. I denna riktning ha vi ock redan gjort avskräckande framsteg, ty det judiska samhällsgiftet sprides med all kraft, och avsätter sina vidriga frukter av förvildning och sedelöshet på alla livets områden. Och ödmjukt synas de kristna folken böja sig inför judarnas självtagna maktställning, varför övermodet triumferar över dumhet och missriktad tolerans. På grund av denna vår slaviska underdånighet kan detta antikristliga främlingsfolk föra ett mycket tillfredsställande parasitliv bland de kristna folken, dock tyvärr med den vanliga påföljden, att parasiterna utsuga livskraften ur sina offer. Judafolkets parasitartade livsföring grundar sig på deras satanska "rätts- och gudsbegrepp", som fastställer deras människofientliga anspråk. 1 Mos. 17: 14. 5 Mos. 11: 24. Jos. 1: 3. 5 Mos. 6: 11.

Men kan en kapitulation inför ett sådant antikristligt folk med gott samvete försvaras, då Jesus själv givit oss tydliga varningar nog i detta hänseende. Matt. 16: 16, 11 m. fl. Här gäller det att strida eller falla, gent emot ett främlingselement, som med myndigheternas välvilliga bistånd så kraftigt och framgångsrikt laborerar i antikristlig anda och social förvildning. Någon andegemenskap med judendomen, på kristlig grundval, är otänkbar. Detta borde dock vederbörande myndigheter komma till insikt om för att utesluta inblandning av den judiska härvan av det socialа eländе, som judeguden bär i sitt sköte och som endast åstadkommer konflikter och ogärningar. I detta idéernas förvirrade mammonistiska rike, strider maktbegäret och de sinnliga njutningarna om herravället över både kropp och själ.

Den kyrka, som vill hålla sin religion levande, icke allenast i sin organisation, utan framför allt i sin förkunnelse och själavård, måste äga kraft och mod att öppet och oförskräckt behandla tidens frågor som berörа samhällslivets utveckling. Väl firas religiösa missmöten och missionsmöten med uppgifter över "räddande" själar av svarta, gula och röda "hedningar", men en kamp för att rädda själar inom det egna området synes ej vara den kristna kyrkans uppgift. Den nöjer sig med att klaga över tidens ondska och människornas sedelöshet, utan att taga reda på, varifrån det onda kommer, för att upprycka roten av det sedliga ogräs, som så ymnigt frodas under deras ögon. Man nöjer sig med att konstatera gudlöshetens, medan man åkallar själva gudlöshetens begrepp! De kristliga staterna göras till fri tummelplats för den kristna förkunnelsen med denne Jahve-Sebaot, denne krigets och härskarornas gud, som endast stiftar hat och stridigheter mellan folken!

Vad kan man vänta för gott av att tillbedja en "fruktansvärd och förskräcklig" gud, som utsträcker sin "vrede" och sitt "hat" på barnen intill tredje och fjärde led? 5 Mos. 7: 21. 11: 25. 2 Mos. 23: 27. 20: 5. 5 Mos. 4: 34. Någon andegemenskap kunna vi aldrig åstad-

(Forts. å sid. 6.)

Den 3 Augusti

En svensk national- och statsekonomi!

Utvecklingen i Sverige har under rådande politiska system så långt ifrån varit inriktad på tillgodoseendet av det egna folkets intressen, att den i stället direkt åsyftat dess utarmning samt tillintetgörelse såsom en fri och oberoende nation. Naturligtvis har det skett i den folkliga välfärdens namn, vilken förmenats bäst främjas genom att vi ädelsinnat anslöto oss till de internationella "välfärdsidéerna" under Israels hägn. De vägar och medel, våra reformivrande politiker och statsmän beganat sig av vid realiserandet av sina många önskemål till folkets bästa, hava emellertid i verkligheten varit inställda mot helt andra, i regel rakt motsatta mål än dem som föregivits.

Vårt sunda förnuft säger oss, att vissa fundamentala grundsatser i utvecklingen måste följas, därest icke det hela skall urarta i anarki. Framför allt måste denna regel gälla, då man rör sig på det ekonomiska området. Ett folks välstånd avhänger i första rummet av dess ekonomiska belägenhet. I samma mån dess ekonomi är sund och solid, äger det även förutsättningar att kunna föra en fri och oberoende tillvaro samt politiskt, ekonomiskt och kulturellt hävda sin ställning, medan möjligheterna i berörda hänseende minskas i samma mån dess ekonomi försvagas. Vikten för ett lands invånare av att utvecklingen bygger på national- och statsekonomiskt hållbar grund borde ju under sådana förhållanden stå klar för envar. Men våra politiker och statsmän av i dag ha sin egen uppfattning. De ha ej ens aktat skäligt gå i författning om upplåggandet av en plan för den national- och statsekonomiska utvecklingen i landet på grundval av verkligheten och faktiska siffror, utan lättsinnigt låtit denna driva vind för väg under påverkan av allsköns suspecta internationalistiska, antisvenska doktriner och spekulanter. Förklaringen till att så kunnat ske ligger givetvis främst däri, att den svenska statsmakten under den nya härskarens, det hemligt regerande Israel, hägn omvandlats från sin ursprungliga uppgift i det egna landets och folkets tjänst till ett redskap och kampmedel i den judisk-imperealistiska maktens. De i demokratiens och folkfrihetens namn framförda, vägledande grundsatserna för den nya ekonomiska politiken hava i realiteten varit blottade på allt vad sunt förnuft heter; men genom att låta hela långa raden till berömdhet upphöjda "nationalekonomer" och andra "auktoriteter" rycka in för desamma och sålunda förläna dem ett visst sken av vetenskaplighet, lyckades man dupera den stora allmänheten och få denna att taga den bjudna ekonomiska bumbugsanrättningen för god. Israel hade naturligtvis varit så förtänksam att först som sist förvissa sig om de "ekonomiska auktoriternas" välvilliga stöd, innan det på allvar gick in för förverkligandet av sina upphöjda planer till svenska folkets "lyckogörelse"!

Under hägnet av den rådande falska nationalekonomien, som i verkligheten intet annat varit och är än en judisk- internationell sådan, inriktad på främjandet av den judiska världsmaktens planer i vårt land, hava vi ekonomiskt letts in på utvecklingsbanor, som icke endast äventyra de enskildas och statens ekonomi utan landets och folkets i dess helhet ekonomiska välfärd och oberoende. Det är fullkomligt ofattbart, att de politiska partier, vilka speciellt tagit sig an det folkliga intresset, kunnat gå i spetsen för de klart landsoch folkskadliga judiska strävandena. Förvisso skall det ett ansenligt mått av oförnuft till för att kunna omfatta sådana halsbrytande teorier som att svenska folkets välstånd och ekonomiska oberoende låta sig realisera på den väg, våra "demokrater" gjort till sin — statens (= folkets) våldsamma skuldsättning till den internationella judiska storfinansen samt det svenska näringslivets ödeläggande med därav följande konsekvenser, försvagad handelsbalans o. s. v. Inte ens den omständigheten, att denna "nationalekonomiska" politik naturnödvändigt för med sig en pernament, ekonomiskt och politiskt alltmera hotande arbetslöshet har varit ägnad att få de frimodiga riddarna av den idépolitiska frasen att ta sitt förnuft till fånga och se sakerna sådana de äro. Men ack, också denna permanenta arbetslöshet hade sin "naturliga" uppgift att fylla i systemet såsom medel för den av Israel så högt älskade samhällsorons vidmakthållande och befordrande — det är ju en känd sak, att man gör icke så lätt revolution med tillhjälp av mätta som hungriga arbetare! — och såsom motivering för ytterligare "sociala" välfärdsanordningar, utangordande av statsbidrag etc. till möjliggörande av fortsatt energisk statsskuldsättning till Den Gyllene Kalvens international. Statsskuldsättningen utgör ju den judiska världsmaktens allra förnämsta medel i dess kamp om herravältet över folken och deras tillhörigheter, ett medel som med yttersta hänsynslöshet praktiserats i alla de länder, som funnit nåd för Israel. Utvecklingen i Sverige under rådande system lämnar även beklämmande vittnesbörd om, vart denna i själva verket syftar. Under loppet av några få årtionden har vårt land kastats in i en statsskuldsättning på bortåt 2,000 milj. kr. till den internationella storfinansen, dragande en årlig ränta på inemot 100 milj. kr. Vid 1927 års ingång beräknades svenska statens skuld till "kapitalets herrar" till 1,739 milj. kr. mot 426 milj. kr. 1906. Under den nämnda 20-årsperioden skedde alltså en fyrdubbling av statsskulden. Statens tillgångar uppskattades samtidigt till 3,033 milj. kr., vadan ytterligare 1,292 milj. kr. befunnos oförpantade. Denna ännu oförbrukade statsmiljard lämnade emellertid våra herrar "nationalekonomer" ingen ro. Man fick åter en gång skåda prof. Gustav Cassel med all energi rycka in i Svenska Dagbladet för rekommenderande av fortsatt statsskuldsättning. Prof. C. gick härvid t. o. m. så långt, att han påyrkade ytterligare statsskuldsättning såsom en national- och statsekonomiskt direkt nyttig o. nödvändig åtgärd. För honom och hans vänner i det "konservativa" bladet måste det ju i den stunden ha känts såsom en ren välsignelse att ha den "förskräckliga", alltid behövande och slösaktiga socialdemokratien till hands, ty hur skulle väl annars den för landet "nyttiga och nödvändiga" statsskuldsättningen kunnat komma till stånd i åstundad omfattning! Det judiskt-politiska systemet är kantänka så sinnrikt inrättat, att den högra handen aldrig behöver leva i okunnighet om vad den vänstra har för sig, och omvänt, trots de utåt så sorgfälligt upprätthållna skarpa motsatserna. Genom att ställa återbetalningen av statsskulden på framtiden har man sörjt för, att medborgarna icke i förtid, innan spelet ännu är fullbordat, skola känna så mycket av verkningarna av den enorma skuldsättningen samt vakna upp ur den ljuva frihetsfilosofiska slummer, vari de insövts; men säker är att en dag kommer uppvaknandet. — Och samma ande, som svära över de svenska statsfinanserna, regerar också näringspolitiken, vilken här inrättats efter "den nya aerans" alla krav. Under föregivande av att vilja befordra det folkliga välståndet i landet går man med beräkt mod in för spolierandet av landets näringsliv, söker framtvinga inskränkandet och nedläggandet av betydelsefulla svenska näringsgrenar, vilka under generationer med stora ansträngningar skapats, samt tillbakahåller på allt sätt den svenska produktionens utveckling, liksom vore denna till sin natur en rent folkskadlig företeelse. Den naturliga följden av en näringspolitik i detta tecken blir naturligtvis den av inspirationsmakten, "det heliga Israel", åstundade — ett ständigt fortgående försvagande av den allmänna ekonomien inom landet, minskade inkomster för stat och kommuner, ökad arbetslöshet, ökade möjligheter till fortsatt generös statsskuldsättning till den internationella judefinansen samt slutligen och ej minst skapandet och underhållandet av en gynnsam jordmån för det permanenta, sociala missnöjet hos de djupa lagren — till förmån för den blivande bolsjevikrevolutionen, som definitivt skall placera "Guds utvalda" såsom härskare i Sverigos land.

Tiden måste nu vara inne för vårt svenska folk att definitivt bryta med denna, i provokationens tecken bedrivna, till statlig och folklig bankrutt ledande falska national- och statsekonomi. Det gäller att vid de stundande valen till riksdagens andra kammare låta partiherrarna, alltifrån den högste till den lägste, veta, att det nu måste bli ett slut på det samvetslösa spelet. Envar, som är i besittning av vanligt sunt förstånd, måste inse, att det är en absurditet, att staten, som själv representerar den lagstiftande makten i samhället och alltså har både rätt och makt att taga vad den för sin funktion behöver, lever på att tigga dyra räntelån av storfinansen. Detta är ingenting mer eller mindre än rena underkastelsen och förräderiet. Det må bemärkas, att statsskuldsättningen tillkommit och skett emot statens författningsenliga rätt och intresse, uteslutande i syfte att tjäna den judisk-finansiella världsmaktens strävanden på Sveriges underkastelse ekonomiskt, politiskt och kulturellt. Den innebär i själva verket ett frivilligt avstående av svenska folket från dess statsrättsliga befogenheter till förmån för den främmande ockupationsmakten, som för tid och evighet önskar binda oss i gäldeförpliktelser och beroende under sig. För alla dem, som icke längre önska vara med på denna utveckling, är det nödvändigt att äntligen skaka av sig gamla fördomar och aktivt rycka in med i kampen. Beträffande vårt lands ekonomiska utveckling måste ovillkorligt krav uppställas, att den falska nationalekonomi, i vars hägn vi nu ledas mot statsbankrutt och folklig misär, en gång för alla utdömes. I stället måste krävas skapandet av en positiv, svenska nationalekonomi samt inaugurerandet av en svensk statsekonomisk utveckling, som uteslutande tar sikte på det egna landets och dess inbyggares väl. De bärande grundsatserna för denna nya, svenska national- och statsekonomi, måste vara att återupprätta vårt lands ekonomi och finansiella oberoende, att snarast avveckla statsskulden samt till det yttersta utnyttja alla förefintliga möjligheter till vår nationella ekonomis uppblomstring genom det egna näringslivets energiska främjande, lyximportens inskränkande samt tillämpande av sparsamhets- och sunt ekonomiska synpunkter på alla statslivets områden.

Ingen svensksinnad bör vid de stundande riksdagsmannavalen ge sitt stöd åt en partikandidat, som icke är redo acceptera kravet på inledandet av en helt ny national- och statsekonomisk politik i vårt land i ovan angivna riktning, den där tar sikte på främjandet av egna landets och folkets välfärd!

PRESSKONSERTEN

Stockholm ett bolsjevikiskt militärcentrum.

Följderna av vår visade utomordentliga tolerans i blindhet gentemot de judisk-bolsjevikiska omstörtningsströvandena i Sverige ge sig eftersom tiden framskrider i allt högre grad tillkänna. På alla fronter arbetas febrilt, inom parterna, framför allt naturligtvis de "proletära", inom fackföreningsvärlden, upplysningsväsendet, litteraturen och konsten — allt i syfte att snarast möjligt göra oss mogna för den slutliga stora frälsningen i Davidsstjärnans tecken. Den till förra söndagen anordnade bolsjevikiska "försöksmobiliseringen" till Dalarö och polisens i samband därmed företagna inskridande mot vissa herrar ledare för den planerade bolsjevikrevolutionen voro utslag av det permanenta krigstillståndet, som för närvarande råder mellan å ena sidan den svenska ordningsmakten och å den andra det revolutionära Israels härvarande hemliga krigstrupper under synlig ledning av hr Kilbom.

Nya *Dagligt Allehanda* (h.) berör i en ledande artikel, "Stockholm — bolsjevikiskt militärcentrum", den inträdda situationen för vårt land, vars kompromitterande natur ju för varje dag framstår alltmer uppenbar Tidningen återger ett ganska uppseendeväckande uttalande ur den alltid i hithörande saker särdeles välunderrättade estniska tidningen "Revaler Bote" i Riga. I. N. D. A.-artikeln heter det:

I den nämnda tidningen (Revaler Bote) för den 21 juni läsas på framskjuten plats följande upplysningar som förtjäna uppmärksammas icke blott i huvudstaden utan i hela Sverige:

"För icke allt för länge sedan hölls i Moskva en överläggning mellan ledarna för det kommunistiska partiet och de mest framstående åter i nåden upptagna oppositionsledarna. I Moskva är det en offentlig hemlighet att under denna överläggning, i vilken även Radek deltog, nästan alla deltagarna uttalade sig för en aktivering av Moskvas revolutionära utrikespolitik. Parallellt därmed har i Moskva en krets av män funnit varandra, vilka öppet arbeta på åvägabringandet av militära konflikter. Bland dessa män må blott nämnas namnen Budjenny, Jakir och den nuvarande överbefälhavaren i Ukrajnas militärdistrikt vid namn Jegorow.

För Tyskland är det av symptomatisk betydelse, att den nyligen utnämnde sovjetryske militärattachén i Berlin, Kork, av estnisk börd, erhållit ett klart formulerat uppdrag att aktivera de röda frontkämparnas förbund. Dessutom skola utanför Tysklands gränser skapas liknande militära formationer av militär art, enligt förefintliga möjligheter i England, Frankrike och Sverige. Stockholm har man utsett till en av centralpunkterna för dessa organisationers ledning, emedan man i Moskva räknar med, att de förestående valen i Sverige skola få till resultat en socialistisk majoritet.

Alla dessa tecken visa tydligt, att i framtiden är att räkna med en stegrad utrikespolitisk verksamhet av det kommunistiska partiet."

LUNDA TVÄTTINRÄTTNING

Rekommenderar sig för utförande av all slags tvätt (ej kemisk), mangling och strykning. Förstklassigt och omsorgsfullt arbete garanteras.

Snabb och punktlig expedition

Innehavare:
AUG. GUSTAFSSON
Tel. Drottningholm 20 & 190

Slutsatserna torde svenska läsare själva kunna draga. Stockholm är en synnerligen lämplig ort som central för röd kommunistisk aktion, sedan svenska regeringen och riksdagen i obegriplig förblindelse i våras givit härvarande bolsjevikiska s. k. handelsdelegation en enklav på svensk mark där effektiv övervakning är omöjliggjord. Icke ens sedan i en interpellation framemot riksdagens slut regeringens och särskilt utrikesministerns uppmärksamhet ånyo blivit fästad på vådan av denna anordning, ville vederbörande lyssna till maningen om skyndsam uppsägning av det för Sverige och kanske även för västerlandet i dess helhet riskabla avtalet. Vederbörande i Moskva äro uppenbart mycket underkunniga om den svenska socialdemokratiska ledningens glidning i kommunistisk riktning. Medan vid valen i våras i Frankrike därvarande kommunister fingo order från Moskva att rösta mot socialdemokraterna, ha de här i Sverige fått medgivande att, om än under inbördes skenfäktning, gå samman med socialdemokraterna under Per Albin Hanssons ledning...

Det vore oförlåtligt, om de för vårt folks trygghet ansvariga icke med vaksnaste uppmärksamhet följde utvecklingen och i den mån detta låter sig göra, vidtoge av situationen påkallade mått och steg icke blott för att möta ett eventuellt kuppförsök utan också för att förhindra att Stockholm bliver ett bolsjevikiskt aktionscentrum.

När skola väl de ansvarige myndigheterna i detta land komma under fund med sin solklara plikt? Tro de månne, att svenska folket är urståndsatt att vakna upp ur den giftssömn, vari Revolutions-Israels upplysningsväsen försänkt det? Den föreställningen gjorde de klokt uti att snarast frigöra sig från!

Liberalismen — storfinansens parti «i sin renhet».

I de "idépolitiska" partiernas tidningar har i senare tid en synnerligen livlig diskussion pågått i syfte att söka klargöra för allmänheten vad de respektive partierna i själva verket äro samt vad de åsyfta. Det vill emellertid icke synas som om denna diskussion på något sätt skulle lyckats klargöra begreppen. Man har över hela linjen så svårt för att ge plausibla förklaringar över vad man menar och vill — mycket förklarligt förresten. De gamla propagandanumren äro numera tämligen utslitna, göra sig ej längre i agitationen och "upplysningsarbetet", och att finna på ständigt nytt är inte så enkelt. Och det är icke längre tillräckligt med endast deklarationer, att man hyllar en "demokratisk" uppfattning och är "reformvänlig" samt vill kämpa för "folkfrihet i all världen". Allmänheten har börjat bli en smula kritisk och fordrar mera klara verbn.

För halftannat år sedan var man inom det socialdemokratiska lägret särdeles verksam för klargörande av vad man med sin "socialism" menade. Det höll emellertid på att arta sig till en ännu värre förbistring av begreppen än den som tidigare rått. Varje koryfé hade ju nämligen sin lilla syn på problemet och envar ville naturligtvis gälla såsom auktoriteten framför alla andra. Marxismens stora skapare judarna Marx-Mordecai och Paris-Rotschild, måste ha vridit sig i sina gravar, om de hört alla dessa underbara försök att "förklara" deras lära, som gjordes av hrr P. A. Hansson, Engberg, Sandler, Vigforss, Örne & C:o. Efterhand fann man likvisst för gott att låta det bli vid det gamla och ta saken mera försiktigt och lugnt, med tillhjälp av de många förträffliga hjälpredor, som utarbetats för socialistiska ledare och agitatorer.

I dag är det det "över klassintressena upphöjda "liberal-frisinnet, som är särskilt angeläget att söka klargöra för sig vad det är och vad det vill. Man vill naturligtvis inte heller på det hållet erkänna att man varit någon tjänsteförrättare eller vägröjare åt den segerrikt framträngande judefinansen-bolsjevismen ty det skulle inte göra sig inför valmännen. Den ena liberala tidningen söker nu förklara liberalismen på ett sätt, den andra på ett annat. — Karl Otto Bonnier måste förvisso le åt alla dessa försök! — Gärningarna tala ju för långt mera än ord. Den liberalfrisinnade "frihetsfilosofien" är vid detta laget till sin anda och sitt väsen så tämligen genomskådad att vidare försöka till "förklaringar" ha ganska ringa utsikt. I sista numret av *Det Nya Sverige* gör fil. dr Hjalmar Haralds i en artikel, "Representation eller obstruktion", ett försök att ge en karaktäristik av det moderna liberal-frisinnet, som icke tyckes komma sanningen så fjärran. Doktor Haralds skriver:

De övriga, det liberala partiet och de (förbuds-)frisinnade, äro trots sin påstådda "upphöjdhet över klassintressena", också representationer för sociala grupper, det liberala partiet för stoffinansen såsom dess klientel — vilket denna lyckats förskaffa sig även inom högern och socialdemokraterna, men här inom det liberala partiet äger i sin renhet — det frisinnade för sekterismen i dess religiösa eller helt eller halvt religionslösa form, nykterismen.

Det måste ju vara något rent oerhört för de "över klassintressena höjda" liberala koryféerna att höra sådana beskyllningar utslungas. Det "ideela" liberala partiet, Karl Otto-Bonniers eget parti, storfinansens representation "i sin renhet"! Inte kan man väl tåla sådana förolämpningar heller?

Mitt emot Centralstationen ligger
Hotel Terminus
STOCKHOLM
80 komfortabla, nyreparerade rum jämte toalettrum, försedda med rinnande kallt och varmt vatten
Enkelrum från Kr. 5:—
Dubbelrum från Kr. 10:—
Intim matsal, läse- och frisörsalong
Telegramadress: TERMINUS
Tel. och postadress: Hotel Terminus

Polens regering protesterar mot Moskvas revoltplaner.

Polens minister i Moskva, Patek, har enligt vad som meddelas från Warschau hos ställföreträdande utrikeskommissarien Karachan inlagt en protest med anledning av en passus i Bucharins tal vid kommerns sjätte kongress. Bucharin hade på tal om Polens kommunistiska parti uttryckt en förhoppning om att kongressen måtte utrusta exekutivkommittén med utomordentlig befogenhet för att bringa ordning inom detta parti, så att det kunde bli ett stridsdugligt vapen i kommunistiska internationalens händer och i händelse av krig upträda som revolutionär mot sin egen regering. Patek framhöll för Karachan, att ett sådant yttrande från Bucharins sida innebure en aktiv inblandning i Polens inre angelägenheter samt utgjorde en flagrant kränkning av Rigafördragets femte artikel.

Planerad bolsjevikrevolution i Lettland.

Myndigheterna i Lettland ha åter lyckats avslöja en från Moskva inspirerad, kommunistisk komplott med landets revolutionära omstörtning som mål. Viktiga dokument, som fallit i polisens händer, beskrätta att den i dagarna upplösta centralbyrån i Riga för tolv vänstersocialistiska fackföreningar och "förbundet för de mänskliga rättigheterna" utgjorde ett maskerat politiskt organ för det olagliga kommunistpartiet och arbetande på en statskupp. Den hade från tredje internationalens lettiska sektion erhållit 260,000 lat för propagandaändamål via ett par banker i Berlin och Riga. Rörande subsidiernas omfattning har åtskilligt kommit i dagen.

I fackföreningarnas böcker förekomma flera poster på tiotusentals lat i månaden under rubriken "Gåvor". Fackföreningsbyrån förlogade över rikliga penningmedel och utgav ett antal tidningar och tidskrifter vilka nu likaledes indragits. Under de två sista månaderna hade den utvecklat en livlig kommunistisk agitation. En mängd massmöten hade hållits, och kommunisterna trängde sig in i lagliga organisationer, exempelvis sjukkassorna. Det upplösta "Förbundet för de mänskliga rättigheterna" gav sig sken av att vara bildat för att stödja frigivna fångar, men arbetade i verkligheten för den kommunistiska propagandan. Myndigheterna hava även upplöst Kurländska fackförbundet. De båda upplösta förbunden hade sammanlagt 5,000 medlemmar.

PRIVATSPISNINGEN

SCHEELEGATAN 8, 1 tr. - Tel. Kh. 44 25
Frukost: Smörgåsbord, varmrätt, gröt och kaffe samt öl eller mjölk.
Middag: Smör, bröd, soppa, varmrätt, kaffe, öl eller mjölk.
10 st. kuponger Kr. 11: 70.
Inackord. Kr. 70: — pr mån.
God o. vällagad husmanskost.

Gör ett besök
I min affär, där köper Ni
SMÖR, OST, ÄGG och KONSERVER
till åbsolut lägsta priser.
Carl Sandbergs Smöraffär
Tegnérsgatan 17. Tel. Norr 215 39.

Ärade Husmödrar!
All slags tvätt och strykning mottages tacksamt, handmetod - Billiga priser
Bad- och Tvättinrättningen VANADIS
Billiga och bekväma karbad tillhanda hålles mellan 10 f. m.—8 e. m.
Frejgatan 41—43 - Stockholm
Tel. Vasa 188 46

Härskarens av Sovjet triumftåg i Ryssland

Som "en evig skam för Europas kulturfolk" betecknade för något år sedan en i Paris utkommande rysk tidning den tystnad dessa "kulturfolk" iakttagit visàvis det djävulska brott i massmördandets tecken, som av "Guds utvalda folk" i proletärrevolutionens namn begåtts mot ryska folket. Författaren kunde gott ha utsträckt skammen till att gälla hela den civiliserade världen, ty vad som utspelats i det olyckliga landet är av den himmelskriande art, att intet språk har ord att ge uttryck däråt. Heltvisst skall historien en gång giva sanningen rätt även i denna sak. Vi diskutera och uppröras över enstaka, förhållandevis obetydliga förseelser och brott, men hava tysta och passiva åsett hurusom ett halft tjogtal miljoner oskyldiga människor i ett enda slag genom en revolutionskupp på det ohyggligaste sätt mördats. Och varför teg här "världssamvetet", varför förvägrades folken rätt att få veta sanningen rörande denna diaboliska gärning? Jo, därför att det skett på anstiftan av det folk, judarna, som göra anspråk på att vara Guds "utvalda" folk. Civilisationen och kulturen av i dag ha sannerligen ingen anledning slå sig för sitt bröst! Över hela linjen, alltifrån kyrkan till de politiska partierna, har man tigit och tolererat, därmed görande sig till simpla medbrottslingar i detta historiens största brott.

Enligt uppgifter av fullt vederhäftiga personer, som noga följt utvecklingen under den nya, s. k. sovjet-ryska regimen, uppgår antalet av den judiska tjekan mördade personer i Ryssland under åren 1917—1926 till mer än sju miljoner oskyldiga, män, kvinnor och barn, varjämte beräknats, att icke mindre än elva miljoner människor bragts till döden genom av den nya regimen vållad svält. Tjekans egen statistiska byrå har enbart för åren 1922—1923 publicerat följande uppgifter rörande antalet därunder avrättade personer: 28 biskopar, 1,215 professorer, 8,800 läkare, 54,850 officerare, 260,000 soldater, 10,500 poliser, 48,000 gendarmer, 12,950 tjänstemän, 355,250 advokater, journalister, konstnärer och skriftställare, 192,355 arbetare och 815,006 bönder. Detta enligt vad officiellt erkänts under loppet av endast tvenne år! De från ryskt emigranthåll uppgivna siffrorna på minst sju miljoner mördade och elva miljoner svältdöda under revolutionstiden 1917—1926 förefalla mot bakgrunden av de här relaterade officiella siffrorna för tiden 1922—1923 ju knappast överdrivna. Och inför detta hemska brott, begånget mot Rysslands folk av det, vilket gör anspråk på att vara det av Gud utvalda och särskilt älskade, teg hela världens samvete!

Bilderna härovan ur fransk källa avser att illustrera Antikrists blodiga triumftåg i proletariatets namn i Ryssland. I över ett årtionde har detta triumftåg nu **pågått**, ehuru utan att den nye härskaren ännu lyckats komma så långt att han känner sig säker på sin tron. Det utgjutna ymyckna blodet har väckt reaktionens andar på ett sätt som säkerligen aldrig tillförene i ett land. Med förhållanden i Sovjet-Ryssland väl förtrogna personer hava upplyst oss, att det stående samtalsämnet inom alla samhällsklasser o. ej minst bland arbetarna i detta land f. n. är den nya revolutionen, den som skall frigöra ryska folket från dess nye härskare-bödeln och äntligen befria de olyckliga ur Antikrists välde. Regeringen i Moskva, som naturligtvis väl känner denna folkstämning, uppbjuder emellertid sina yttersta krafter för den allmänna uppmärksamhetens distraherande och vilver fantastiska planer på nytt världskrig och världsrevolution till varje pris under den närmaste framtiden samt har sett sig nödsakad att återupprätta tjeka-skräckregementet från revolutionens tidigare år.

De sakförståndiga mena dock, att alla dessa åtgärder skola vara förgäves och att utvecklingen i Sovjet-Ryssland oundvikligt går mot den punkt, som kan betecknas som den judiska sovjetregimens "sista ögonblick" och slut i Ryssland och som av nyssnämnde franske teknare skildrats i enlighet med den här återgivna bilden. — Det gäller tydligen för vederbörande att skynda på, om bytet från "världens största finanskupp" lyckligt skall härbärgeras!

Trotskij hemkallas?

Enligt meddelande från Sovjet-Ryssland över Berlin skall Trotskij på begäran av Kalinin och Rykov ha återkallats från sin deportationsort till Moskva. Rykov och Kalinin sägas propagera för Trotskijs återupptagande i partiet för att därigenom söka störta Stalins diktatur. (Tidigare uppgifter gingo ut på att det var Stalin, som önskade Trotskijs stöd för att rädda sin diktatorsställning). De med oppositionsledaren förda förhandlingarna lära dock hittills ha blivit utan resultat, enär Trotskij fortfarande vägrar att underteckna en "underkastelseförklaring".

Detta meddelande tyder på att situationen för sovjetmakten börjar bli allvarligt kritiskt. Trotskijs hemkallande såsom räddare vore förvisso att betrakta som sista resursen — början till slutet.

Bolsjevikjude på "mobiliserings"-visit hos Stockholmspolisen.

Våra myndigheter ha äntligen kommit sig för att ägna de "proletära" juderevolutionärernas verksamhet i Sverige en smula närmare uppmärksamhet. Polisen har ju nämligen i samband med vissa gjorda upptäckter rörande vederbörandes "mystiska" förehavanden funnit lämpligt försäkrå sig om tvenne av de mest verksamma härvarande sovjetagenternas personer, nämligen chefen för sovjetryska telegrambyrån Tass, bolsjevikjuden "dr" Grigorij Alexandrov och "advokaten" Konstantin Mitkevitz, vilka någon dag innan något planerat visst "stort" skulle gå av stapeln i huvudstaden, vari de skulle spela en viktig roll, fingo flytta över i polispresidenset. Händelsen har helt naturligt väckt stor uppståndelse ej mindre i Moskva än i det israelitiska högkvarteret i Stockholm. Man hade tydligen på intet av dessa håll tänkt sig möjligheten av att de "självlösa" svenska gojimmyndigheterna skulle våga sig på att ta hand om, ens tillfälligtvis, en så förtjänstfull son av Israel som "dr" Alexandrov. Bonniers Nyheter har också, innan ännu polisen hunnit så långt med utredningen, att den alls velat ta ställning till frågan om de båda anhållnas "skuld", skyndat att förklara, att "den svenske medborgaren" Alexandrov är oskyldig i den sak det gäller och att han endast uppträtt som "förmedlande länk", varför man enligt bladet skulle ha att förvänta hans snara frigivande. — Såsom kunde förväntas frigåvo polismyndigheterna dagen efter "den svenske medborgaren", sålunda accepterande Bonniers Nyheters uppfattning i saken!

Bolsjevikjuden Alexandrov — av vilken vi här ovan presentera en bild — är en gammal bekant, som tydligen är ungefär lika svensk till själen som de övriga härvarande "svenska medborgarna" av hans ras, Karl Otto Bonnier, Olof Aschberg, Bendixon, Heckscher o. s. v. Men svenskarna äro godmodiga varelser, som gärna jnbjuda sina fiender att slå sig ned hos sig och taga för sig av hjärtans lust. "Dr" Alexandrov hitkom redan under zartiden och omhändertogs älskvärt av vissa radikala element i Upsala, skrevs in på Gästrike-Hälsinge nation och avancerade till en extraläraretjänst i ryska vid universitet. I den uppseendeväckande Hadjetlachéaffären framträdde han senare och vittnade i egenskap av god vän till den mördade bolsjevikagenten Ardasjev, och under judeättlingen Brantings regering fick han sedan som krona på sin verksamhet motta svenskt medborgarskap — tidigare avslag å hans begäran att bli svensk medborgare hade föranlett anmärkning av konstitutionsutskottet! — Vid den tiden anslöt han sig öppet till de röda här i Stockholm, och de senaste åren, då han haft sin bostad i bekvämlig närhet till polishuset, Coldinutrappan 3, har han varit anställd på sovjetlegationen samt förestått den ryska telegrambyrån Tass' stockholmsavdelning.

"Dr Alexandrov är ett typiskt exempel på det förnuftstösa uti att under tillerkännande av fulla medborgerliga rättigheter släppa inpå sig fientligt sinnade individer av främmande ras.

Johannes Bengtzén en stor beundrare av Arthur Engberg.

Vår tyktbare politiske skriftställare Johannes Bengtzén har till årets valrörelse utgivit ett som alltid spirituellt verk, "Framåt och uppåt marsch!", vari han gisslar dagens framåtsträvande parlamentariker, vilka ju tyvärr alltför väl tåla att synas en smula kritiskt i sömmarna. Bengtzén säger sig i parlamentariska kretsar ha kommit till den övertygelsen, att den politiska vinden blåser åt vänster, varför han är allvarligt betänkt på att taga ytterligare ett steg till vänster för tryggande av sitt mandat. "Liksom jag för några år sedan endast kunde bevara mitt mandat genom att övergiva de frisinnade och ansluta mig till socialdemokraterna", skriver han, "så kan det hända, att jag även, och det till och med rätt så snart, måste gå ännu ett steg åt vänster och bli kommunist. Ty detta parti är statt i kraftig utveckling inom valkretsen, och det anstår en verklig politiker att icke låta sig överraskas utan alltid stå redo när vinden vänder sig." Hr Kilbom har naturligtvis påpasslig skyndat citera detta Bengtzéns yttrande såsom ett tecken till, att hans aktier äro i stigande, på den politiska börsen.

Socialdemokraternas idé att under valrörelsen begagna sig av vackra och väckande bilder på brevkort har väckt Bengtzéns livliga sympatier och föreslår han partistyrelsen att till valkampanjen "utfärda en stor plansch med bilderna av Svenska folkets blivande regering. Den kunde föreställa S:t Göran och draken, som vi känna från bysten i Österlånggatan i Stockholm. Draken skall givetvis bära Ekmans huvud, och S:t Göran skall föreställa Per Albin Hansson, men för att göra ett starkare intryck av dennes segar skall han vara omgiven av de andra kämparna för folkets rätt, främst Arthur Engberg." Denne senare, Engberg, hyllas med stor entusiasm av Bengtzén som en sann förespråkare av svenska folket, en politiker, som förövrigt förstått den stora konsten att hålla vägen öppen åt vänster.

"Det stora med Arthur Engberg är", säger han, "förutom hans ordförmögenhet hans ovanliga säkerhet i allting. — Han förstår att en politikers förnämsta uppgift är att hålla tal, och därför talar han även när han skriver. Att läsa hans artiklar är lika njutningsfullt som att höra honom och man måste nödvändigt fråga, var tar han alla orden ifrån? Han vet dessutom allting, och jag tror nästan att han har studerat hela Nordiska Familjebok."

En "den nya kulturens" budbärarinna.

Den judiska "kulturpressen" i vårt land har i dagarna begått ett stort evenemang genom presenterandet av den berömda, mörkhyade "nakendansösen från Paris" inför stockholmspubliken. Presentationen föregicks av en våldsam pressreklam, som förvisso aldrig varit förunnad någon "vit" diva av motsvarande kvalitet vid ett besök i Sverige. Men så gällde det också att slå ett slag för "den nya kulturen" här i landet. Med den "gammalmodiga" nationella, estetiskt betonade dansartens ersättande på sin tid med judisk "niggerjazz" ("parningsdans") var ju redan en betydande framgång vunnen för denna nya kultur. Det nästa stora slaget skulle ske i det svartas och naknas tecken och bliva ett vältaligt vittnesbörd om rasernas (icke-judiska) ärtlingen förverkligade jämlikhet och likställighet såsom "självlösa djur" till främjande av den bolsjevikiska utvecklingen i denna världen. Den vita världen skulle läras att med entusiasm acceptera den absoluta jämlikhetsidén även i vad avser dess förhållanden till den svarta och hänföra beblanda sig med denna. I Paris, "den moderna kulturens" hemland, skall man numera ha nått så långt, att likställigheten mellan romanerna och negrerna i stor utsträckning praktiskt godtagits, ja pariserskorna lära t. o. m. sätta en ära uti och anse det i högsta grad comme il faute att kunna visa sig offentligt i sällskap med sina små avkomlingar av mulattypen, och den judisk-franska pressen är naturligtvis överförtjust över denna så lovande utvecklingstendens. Paris' förlustelselokaler hava även under en följd av år vimlat av mer eller mindre utvalda exemplar mörkhyade nakendansöser från de tropiska regionerna — "sista modet"!

Denna nya konstart har på sistone utsträckts till att omfatta jämväl det övriga Europa, där man som bäst är i färd med att stimulera smaken i enahanda riktning. Bland glansnumren, som köras med, befinner sig i första ledet Josephine Baker, som för närvarande gasterar på Oscarsteatern i Stockholm, där hon dock på grund av våra "stränga" seder är nödsakad att uppträda icke alldeles naken. Skön Josephine bestods före sin ankomst till Stockholm såsom redan nämnts med en reklam av tämligen enastående slag i den judiska dagspressen, och etablissement sådana som Sachska ("Nordiska") Kompaniet och spritfinansens Grand Hotell m. fl. liknande företag uppbjödo alla sina krafter för divans popularisering och succès. Ett litet förargligt missöde inträffade dock en afton under en föreställning å teatern. Skön Josephine, som tyckes vara svår att tygla, hade av ensemblens direktör förbjudits uppträda på scenen utanför det fastställda programmet. Vid en föreställning tog emellertid det heta negerblodet överhand hos den unga divan och försökte hon smyga sig in genom en bakväg på scenen för att där vid sidan av det officiella programmet "sprattla" ett slag, (leverera choser och lustigheter för publiken, vilket var henne strängeligen förbjudet). En scenarbetare ställde sig i enlighet med sin instruktion i vägen för den sköna, med påföljd att primadonnan i raseri kastade sig över honom och med ett tillhygge misshandlade honom både gul och blå. Affären gick därefter till kriminalpolisen, där skön Josephine fick att svara för sitt uppträdande. — Det är tydligen ännu ett stycke till uppnåendet av den fullkomliga "kulturella likställigheten" mellan alla jordens folk!

Emigrantvärvaren Helmer Key i arbete.

Våra herrar "nationalekonomer" av i dag med eller utan professors titel och värdighet är ett släkte för sig. De "ideal", de kämpa för, te sig ofta för den enkle medborgaren tämligen oförståeliga, men så är ju, menar man, nationalekonomien en vetenskap, som står över all annan, ja så högt, att endast de särskilt benådade och "utvalda" överhuvud ha möjligheter att kunna fatta dess genialitet Våra herrar "nationalekonomer" ha emellertid icke bara att se till att få sina "ideal" mera omedelbart förverkligade i vad gäller önskemål sådana som statens skuldsättning till den internationella judefinansen, det svenska näringslivets läggande för fäfot etc.; de ha också att sörja för, att alla de möjligheter, som sålunda skapas för "den internationella välfärdsutvecklingen", på det sorgfälligaste utnyttjas. Den uppkomna arbetslösheten skapar ju bl. a. möjligheter att kunna kasta ut kvalificerad svensk arbetskraft till mer och mindre exotiska länder, som behöva "missioneras", och så ges i tecknet av det arrangerade inhemska "oefterrättlighetstillståndet" inom näringslivet tillfällen till exporterande av vårt stora överflöd på kapital!

Bland de bålda kämparna för den nya läran på nationalekonomiens sacrosanta område är som vi veta hr chefredaktören för vårt "ledande nationella kulturorgan" Svenska Dagbladet, dr Helmer Key, i främsta ledet. Tillsammans med vännenmedarbetaren, "världens främste nationalekonom", professor Gustaf Cassel för han i sitt "kulturorgan" en ständig, hängiven kamp för "idealen", själv framför allt intresserad för export av svensk arbetskraft och kapital till de exotiska länderna, först och främst naturligtvis Guatemala, som på det varmaste rekommenderas alla och envar, som äro bekajade av en längtan att få skudda fosterlandets stoft av sina fötter. Sitt senaste opus i Sv. D., "Guatemalas finanser och ekonomiska framtid", slutade chefredaktör Key med de orden: "Så mycket är då säkert, att den som vill arbeta och har kapital till förfogande har stora förtjänstmöjligheter i Guatemala. Det kan bli en kinkig uppgift att organisera arbetet och skaffa lämplig arbetskraft, men arbetsgivaren har inga svårigheter vare sig på grund av någon socialistisk arbetarrörelse eller hämmande agbetarlagstiftning. De direkta skatterna äro nästan inga, och vare sig det gäller jordbruk, skogsdrift eller industri, har företagaren i Guatemala framför sina kolleger i andra länder den fördelen, att han själv får behålla vad han förtjänar."

Det där låter ju riktigt lockande! Men hur skulle det vara, om hrr Key och Cassel själva föreginge med gott exempel? Vi äro förvissade om, att man ute i Guatemala skall bättre förstå deras "ideala" strävanden än här hemma i Sverige, där man vid detta laget begynt få mera än nog därav.

Sovjet-Ryseland sett genom en "clarté-students" glasögon.

De sig kallande clartéstudenterna ha såsom representerande en av Israels mest nymoderna politiska institutioner i detta land varit ute på "studieresa" till världsrevolutionens officiella hemland Sovjet-Ryssland. Bland de "clartéstudenter", som nu varit över och "studerat", är också fil. kand. Per Dahl från Lund, vars ur Bonniers Nyheter här återgivna bild tydligt nog skvallrar om blodsfrändskap med det "utvalda" folket. Det nämnda, ledande "borgerliga" bolsjevikorganet har naturligtvis skyndat att intervjua den celebre "clartéstudenten" efter hans återkomst från "paradiset" och därvid inhämtat en hel del av förment värde och intresse för den svenska publiken.

Inledningsvis påpekade hr Dahl, att några Potemkinkulisser hade alls icke förekommit under deras resa i Ryssland — "därtill äro de alltför stolta över sin skapelse, kommunistrepubliken". Jo, se det låter något! Resan hade varat i tre hela veckor. Förutom Leningrad besöktes Moskva, Nisjnij Novgorod och Saratov och å samtliga dessa platser hade man besett skolor, fabriker, välfärdsinrättningar, ämbetsverk, bondbyar samt först och sist studenthem, vilka senare naturligtvis intresserat mest. "Vårt första besök i Leningrad gällde" berättade hr Dahl, "Dom Kulturi, eller det hus som byggts för arbetarnas bildningsverksamhet. Det innehåller en stor teatersalong, schackrum, föreläsningsrum, bibliotek, biljard och mycket annat. I Sverige tror man ofta, att universiteten ge företräde åt kommunister, men detta är ej riktigt. De ryska skolorna, från folkskolan till universiteten, äro överhopade med inträdessökande, så att gallring måste ske. Denna sker efter principen att man i första rummet tar in barn till arbetare, vidare barn till bönder, därefter folkminoriteter som bo inom sovjet, allså även barn av judar, som dock icke utgöra någon härskarklass, som man ibland tror. (Spärrat av oss.) Vidare komma långt ner på rangskalan barn till tjänstemän och slutligen såsom synnerligen åsidosatta klasser barn av kulacker, d. v. s. bönder som använda lejd arbetskraft, och av Nep-mei, allts spekulanter i den nya ekonomiska ordningen. En son till en arbetare som icke är kommunist går därför före sonen till en kommunistisk tjänsteman. — Beträffande levnadsstandarden har jag endast kunnat bilda mig ett omdöme om studenternas förhållanden. Deras mat är riklig och närande, och jag tror att bröd, kött och ägg äro billigare än i Sverige. — Den pedagogiska litteraturen kommer i Sovjet-Ryssland i allra främsta rummet. Hamsum är mycket läst i Rysslend, Schiller, Goethe och Shakspeare äro också översatta i likhet med Strindberg och Ture Nerman."

Ack, vilken åra för Shakspeare, Schiller, Goethe och Strindberg att varda nämnda i sammanhang med Ture Nerman, "den store skalden", som så vältaligt förstått att utlägga Israels "gudomliga" strävanden i Davidsstjärnans tecken:

"Vaka i vapen, du kära!
Det finns lort att sopa ur vägen, det
finns jobb, som ej alla vill ta,
som är smutsigt att se men som måste ske, i vår renhållningstjänst
i Tjeka.
Det kallas för bödelsgöra av bödlar
och borgaremobb,
det är väl ett värv, som kan ta på en
nerv, men det är ett ärorikt jobb!"

Hr Dahls i det Bonnierska husorganet framförda påstående, att judarna icke skulle utgöra någon härskarklass i Sovjet-Ryssland, är heltvisst kostbart att höra Vederbörande ställa tydligen alltjämt sina förhoppningar på de goda svenskarnas "självlöshet". Men tänk om denna deras "självlöshet", som hittintills utgjort Israels stora styrka och lycka, en dag skulle upphöra! Förövrigt var det ju förståndigt av den välvillige studieresande "clartéstudenten" från Lund att han endast intresserade sig för studenternas förhållanden, där det var så utmärkt väl ordnat — med riklig och närande och billig mat.

Revolutions-Israels syn på svenska folkets «ideela» politiska kamp.

Den höge inspiratorn och ledaren av den nuvarande animerade politiska utvecklingen i tecknet av kamp "på liv och död" mellan "vita" och "röda" ("borgare"-"socialister", "höger"-"vänster" o. s. v.), Karl Otto Bonnier, företräder kantänka sin egen syn på saken. Vi ha numera emellertid hunnit så långt i utvecklingen här i landet att demokratien av Israels nåde fullgjort sitt höga värv och svindeln rörande den under årtionden med så helig iver förda kampen melaln "höger" och "vänster" börjat genomskådas och därmed även det ögonblick randas, då den är mogen för avpollettering såsom "utjänt", för att ge rum åt Israels allra nyaste underbara politiska massrörelse — kommunismen. Då var också tidpunkten inne för spelets höga herrar ararngörer att visa det "stackars" svenska folket, vad dess värda representanter på "höger" och "vänster", i "vitt" och "rött" etc. i själva verket gingo för.

Ur det ledande judebolsjevikiska "borgerliga" organet i landet, Bonniers Nyheter, återgiva vi ovanstående teckning till illustrerande av en utkämpad batalj mellan "de vita" och "de röda" under årets riksdag. Demokratiens höge överledare företräder som synes av bilden sin egen syn på saken, den där helt visst kan betecknas såsom fullt auktoritativ för Israel såsom helhet i detta land. Genom att matas med bilder och text av detta slag måste ju den svenska allmänheten så småningom bli färdig i sitt omdöme om "demokratien" såsom en gemen humbug samt mogen för "framtidens politiska frigörelseform" — den slutligt saliggörande judiska bolsjevismen. Men tänk, om de goda svenskarna i längden skulle få svårt för att följa med i den "humoristiska" galoppen!

Varje antisemit bör läsa,
H. Krebs och *O. Prager:*

Världsfronten

mot Juda, pris 2: —, erhålles genom beställning hos Eder närmaste bokhandel eller mot postförskott direkt från Förlag: E. P. HOLMVALL, Stockholm, Tomtebogatan 3 A, 1 tr.
NATIONEN N:R 30 1928.

DANSK NATIONALT TIDSSKRIFT

KØBENHAVN F.

Selvstændigt - uafhengigt - antisemitisk Helaar Kr. 5: —. Halvaar Kr. 2: 75.

Gör ett besök på

"Gryfan"

CAFÉ OCH MATSERVERING
25 Låstmakaregatan 25
Telefon 160 83.

NY REGIM

Specialité: God och välllagad mat
Lunch o. Supé med allmänt smörgåsbord
Fina Dinémiddagar
A la Carte hela dagen
Billiga priser och trevliga lokaler

Varför är

Solna Bryggeris PORTER-DRICKA så allmänt omtyckt?

Jo, därför

att det tillverkas av bästa råvaror under fullt sakkunnig ledning.

Ring Hagalund 95

efter en flaska på prov.

Vitaminrikaste måltidsdryck.

Bolsjevikernas våldsdåd under finska frihetskriget.

(Forts. fr. n:r 29.)

En Luumäkibo, som samtidigt med pastor Päiviö var de rödas fånge i Kouvola, hade, enligt vad han meddelat, kunnat höra till sin cell, att pastor Päiviö den 10 april i och för rannsakan fördes till "Finlands högsta krigsrätt". Sagesmannen känner icke till, vad som vid undersökningen försiggick, men då pastor Päiviö återvände, utlade han Guds ord så mäktigt, att även ett hjärta av sten bort vekna. Av allt att döma var han redan då medveten om sitt öde. Sagesmannen hörde själv, att då pastor Päiviö följande natt fördes från fängelset, voro de sista ord han yttrade: "Fader förlåt dem, ty de veta icke vad de göra."

Under upprorstiden mördades i Kouvola även en femte präst, folkhögskoleföreståndaren livari Syörinki, och i hela landet inalles mer än ett tiotal prästmän.

Blodsdrämat i Viborgs länsfängelse.

Viborg intogs definitivt av de vita den 29 april. Under de sista dagarna före kapitulationen hade en hård strid om staden pågått i dess närmaste omgivningar, delvis inom stadens eget område. De röda hade ur därvarande länsfängelse lössläppt ett stort antal förbrytare av värsta slag och i stället ditfört en del av de häktade vita. Liksom på andra ställen nådde de rödas blodtörst även i Viborg sin kulmen vid den tid, då orten måste uppgivas. Sålunda hände det, att man den 27 april på kvällen och därpå följande natt i länsfängelset anordnade den fasansfullaste massakt på där förvarade vita fångar.

Händelseförloppet var enligt de inför statsförbrytelsedomstolen hörda vittnenas redogörelse följande:

Den 27 april på morgonen inträngde en rödgardistavdelning i fängelset, som de i ett par dagars tid bevakat. De fordrade, att vapen skulle avlämnas, särskilt handvapen, som de påstodo sig behöva. Trots försök till motstånd, tvungos fångvaktarna att utlämna alla sina vapen utom ett gevär. Såväl de vita vakterna som fångarna misstänkte dock, att avväpningen avsåg att göra dem värnlösa mot en tillämnad hämndeakt. För att kunna försvara sig försökte de skaffa sig vapen från staden och lyckades även övermanna några gevär.

På eftermiddagen infunno sig de röda emellertid ånyo i fängelset; de verkställde en grundlig undersökning och bemäktigade sig nämnda gevär, vilka förvarades i vaktrummet. De röda, till stor del f. d. fångar, blevo allt mera hotfulla. I fängelsets korridor nedsköts de första offren: fabrikanten, förre riksdagsmannen Pietinen, arkitekten Ikonen, fängelsevaktmästaren Ahlgren och baningenjören Tallgren, mot vilka hopens hat särskilt hade riktat sig. Sedan befalldes de överlevande att förflytta sig upp i övre våningen. På vägen dit blev fängelsedirektören Strählman nedskjuten av en f. d. fånge, varvid de andra ropade "skjut i huvudet". Under det några fångar, underkastades ett skenförhör, utpekade en kvinna de fångar, som enligt hennes förmenande borde skjutas. Hela följande natt fortsattes slaktandet, varunder en del av mördarna voro starkt berusade. I en gemensam cell, där vita fångar placerats, försökte dessa hindra odjuren att komma in, men de blevo utsatta för beskjutning, varjämte handgranater inkastades i rummet för att varje försvar snarast möjligt skulle omintetgöras. Fängelsets kassaskåp bröts upp och plundrades på sitt innehåll. Sedan det fasaväckande mordådet utförts, lågo på golven i fängelsets celler och korridorer trettio lik. På morgonen mattades slutligen mordraseriet, och de ännu vid liv varande fångarna, 8 man, fördes till järnvägsstationen eller "djävulskyrkan" som den då kallades. Men det försäkrades dem, att icke heller de skulle bli skonade.

De på detta ohyggliga sätt i fängelset avdagatagna oskyldiga offren för dessa odjur i människonamn, voro följande:

Gabriel Pyikkänen, fångvaktare, 64 år, Viborg.
Juho Mielonen, jordbrukare, 60 år, Kurkijoki.
Elias Liikka, bonde, 59 år, Nuijamaa.
Matti Pietinen, fabrikör, 59 år, Viborg.
Leander Ikonen, arkitekt, 57 år, Viborg.
Kristian Tilli, vaktmästare, 57 år, Viborg.
Edvard Tojkander, stationsinspektor, 53 år, Ruokolaks.
Johan Arvid Strählman, fängelsedirektör, 51 år, Viborg.
Johan Verner Tallgren, baningenjör, 49 år, Viborg.
Juho Jokinen, fångvaktare, 45 år, Viborg.
Heikki Kemppi, villavakt, 45 år, Mohla.
Magnus Edvard Ahlgren, fängelsevaktmästare, 44 år, Viborg.
Heikki Laakkonen, fångvaktare, 44 år, Knopio.
Tuomas Kiiski, bonde, 10 år, Mohla.
Alfred Mannerman, fängelsevaktmästare, 38 år, Viborg.
Heikki Inkinen, fabrikör, 32 år, Kirvu.
Eino Leppänen, vicehäradshövding, 30 år, Viborg.
Oskar Rusi, bonde, 30 år, Björkö.
Väinö Puhakka, filosofiemagister, 30 år, Helsingfors.
Aleksander Panso, bonde, 25 år, Sakkola.
Paavo Vihtori Viitanen, filisofiekandidat, 25 år, Viborg.
Arvi Aleksander Jääskeläinen, f. d. detektiv, 24 år, Viborg.
Aarne Viktor Peltola, löjtnant, 22 år, Valkeala.
Juho Komonen, bondeson, 21 år, Sakkola.
Axel Eduard Wahl, student, 21 år, Viborg.
Yrjö Henrik Karonen, student, 19 år, Helsingfors.
Karl Axel Svedlin, skolelev, 19 år, Viborg.
Arvo Leonard Pohjola, skolelev, 17 år, Viborg.
Ilmari Kling, bondeson, 16 år, Sakkola.
Irjö Pärnänen, skolelev, 15 år, Viborg.

En av mördarhopens huvudledare var en av de röda frigiven fånge, Ihalainen, som uppträdde i något slags officersuniform och vilkens fredjebevis utvisar, att han dömts för följande brott: år 1908 för stöld, 1909 för döljande av tjuvgods, samma år för snatteri och grov stöld, 1910 för stöld, 1911 för snatteri, 1916 för snatteri, 1916 för försnillning och 1917 för stöld.

(Forts. i nästa n:r.)

Henry Ford om den moderna dansen.

"Jazzen — ett led i Judas strävanden att degenerera den ariska rasen."

Den kände amerikanske bilkungen Henry Ford, vilken som bekant förra året av ekonomiska skäl (kapitalbehov) tvingades att gå till Canossa och offentligt avsvärja sig sina tidigare uttalade åsikter i judefrågan, framlade på sin tid i tidningen "The Dearborn Independent" resultaten av sina djupgående undersökningar rörande det judiska inflytandet i Amerika. Dessa artiklar sammanfördes senare i bokform under titeln "The International Jew", som utkom i ett flertal band, varav de båda första delarna blivit översatta till svenska och utkommit under titeln "Den Internationelle Juden". Här nedan återgives ett kapitel ur den ännu till svenskan icke översatta del 3, vilket kapitel Ford givit rubriken "Den judiska jazzen blir vår nationalmusik". Ford skriver:

För omkring ett år sedan lästes följande märkliga artikel i New York Times, en tidning, som sannerligen aldrig blivit anklagad för antisemitism och vars ägare dessutom är en av Förenta Staternas mest kända judar:

"Irving Berlin, Leo Feist och några andra personer, tillhörande sju olika musikförlag här i staden ha anklagats för att ha förbrutit sig mot den Shermanska anti-trustlagen. Rättegången härom började igår vid "Federal District Court", varvid det bevisades, att de anklagade kontrollerade 80 proc. av de åtkomliga melodierna med föriagsrätt. Dessa melodier upptagas och användas även av grammofonskivetillverkare och fabrikanter av rullar till automatiska pianon och andra musikproducerande instrument och då dessa även kontrolleras av de anklagade, behärska de marknaden och kunna fixera de pris, till vilka dessa artiklar utbjudas åt allmänheten. Regeringen söker upphäva ett avtal, vari de anklagade förbundit sig att endast avsluta kontrakt med "The Consolidated Music Corporation". Men denna organisation ha de själva stiftat och leda den även alltjämt."

Många människor ha säkert undrat, varifrån dessa vågor av musikalisk oanständighet härstamma, vilka överskölja hela världen och tränga sig in t. o. m. i de mest hederliga och korrekta hem samt komma nutidens ungdom att i dansen te sig som dårar. Gåtans lösning finner man genom att studera ovanstående citat. Den populära musiken är ett judiskt monopol, jazzdanserna äro av judisk fabrikation. Den slippriga hänsyltningen, sinnligheten i de betsande tonerna, allt är av judiskt ursprung.

Oartikulerade ljud — djungeltjut, grymtningar, gälskrik och fräsningar — som ingiva föreställningen av djurisk parningslek, omskapas till disharmonier i feberheta toner och instäppas i hem, där denna erotik utan de suggerande melodierna skulle utdömas med fasa. De sensationellt utstyrda notblad, som man finner även i de förnämsta hem innehålla i texten vändningar och ord direkt hämtade ur storstädernas andliga kloaker och dessa uttryck upptagas med förtjusning av den bildade ungdomen.

Förenta Staternas regering anför i ovanstående anklagelse, att 80 proc. av dessa populära sånger och melodier stå under kontroll av de ifrågavarande judiska förlagen och de andra 20 proc. äro kontrollerade av andra judiska musikförlag, som dock icke äro anslutna till den nämnda gruppen.

Man måste säga att det är något högst märkligt, att, varthän man än vänder sig för att undersöka de skadliga inflytanden som i vår tid överallt visa sig inom samhället, så stöter man alltid på en grupp judar. I "baseball"-korruptionen — en grupp judar. I kringgående av spritförbudet och i krigspropagandan — en grupp judar. I sensationsfilmindustrien — en grupp judar. Kontrollen över pressen genom finansiell påtryckning verkställes av judar. Krigsgulascherna voro till 80 proc. judar. Organisatörerna av den aktiva oppositionen mot kristna lagar och bruk äro judar. Och nu, denna hetsande jazzmusik, som kombinerar deliriumsympton med all slags sinnlig njutning, tillverkas och dirigeras av judar.

Liksom den amerikanska scenen och filmen kommit under judiskt inflytande så har geschäftet med populära sånger och melodier blivit en judisk storindustri. Dess ledande män äro för det mesta ryskfödda judar, av vilka de flesta ha ett lika äventyrligt och obskyrt förflutet som ledarna för teatrarna och biograferna.

Människorna sjunga icke vad de tycka är vackert utan det som artisterna på vaudevilleteatrarna popularisera genom upprepade framföranden, till dess de otaliga auditorierna börja gnola dem på gator och i salonger. Dessa kupiettsångare äro de judiska musikförlagens betalta agenter. Det är endast guldet och ej sångernas kvalitet, som åstadkommer den väldiga spridning, som dessa s. k. Jewish Jazz-melodier få. All icke-judisk musik stämplas som "high brow" och efterfrågas endast av fåtalet verkligt musikaliska. Den stora massan underhålles dag ut och dag in endast med dessa slippriga insinuationsmelodier, som likt en förpestande flod flyta från "Tin Pan Alley". Så kallas nämligen det kvarter, varest de första judiska musikfabrikanterna började sin verksamhet.

Ett typiskt exempel på dessa nu så upphöjda judiska musik-"kompositörer" är Irving Berlin, vars egentliga namn är Isidore Baline. Han föddes i Ryssland och blev tidigt kupiettsångare och varitéartist. Senare överflyttade han till Amerika och då "ragtime", en föregångare till jazzen, uppkom, fann han i dansmusiken ett nytt och mera inkomstbringande geschäft, där hans lätta talanger kunde fira orgier. Berlin och en del andra av hans stamfränder slogo sig då ihop med negermusikanterna och fabricerade det nu så moderna musikkonglomerat, vilket benämnes judisk jazz. Berlin har sedan utvecklat sin konst, sakta och smygande, så att den från att först ha varit tämligen oskyldig underhållningsmusik nu blivit en utmanande erotisk suggestion. Berlin är nu huvudpersonen såväl i alla hem som i alla ej allt för nogräknade "musichalls". Men trots den stora popularitet den judiska jazzen erhållit, kan ingen neka till att denna musik utgör en allvarlig fara för vår tids ungdom, då den endast syftar till att frigöra de lägre instinkterna och i dansen inlägger ett irriterande, sugande moment. Därtill kommer att jazzen är ett led i det judiska strävandet att degenerera den ariska rasen, och ur den synpunkten är denna fråga väl värd att uppmärksammas av allmänheten.

Parfihandeln med rusdrycker.

Översikt av gällande författningar.

(Forts. fr. n:r 27.)

Härefter upptog departementschefen, statsrådet Thorsson, frågan om formerna för det företag, som i huvudsak skulle handhava parfihandeln med rusdrycker, och anförde att han av följande skäl icke haft anledning frånträda sin tidigare uttalade uppfattning i denna fråga:

"Om man fasthåller vid att parfihandel med rusdrycker icke må bedrivas i privatekonomiskt intresse, synes av tänkbara organisationsformer följande med hänsyn till föreliggande omständigheter kunna ifrågakomma:

1) det rena statsmonopolet,
2) bolag av aktiebolaget Svenska tobaksmonopolets typ,
3) bolag av aktiebolaget Vin- & Spritcentralens typ.

Vad först det rena statsmonopolet beträffar, synes det mig ur principiella synpunkter mindre tilltalande, att staten så engagerar sig i rusdrycksbanteringen, att den direkt uppträder såsom köpare och säljare. Det lärer ej heller vara utesluter, att det kunde vara förenat med vissa ej obetydliga olägenheter för staten att själv uppträda på den utländska marknaden såsom köpare av viner och spirituosa. Härtill kommer, att inrättandet av ett statsmonopol i egentlig mening helt naturligt ej kan ske utan betydande kapitalutlägg från statens sida. Att belasta staten med stora kapitalutlägg, låt vara för räntebärande ändamål, torde emellertid särskilt under nuvarande förhållanden ej böra ske, med mindre betydande fördelar härigenom vinnas, som ej kunna på annat sätt erhållas.

I valet mellan de två alternativen att upplåta rätten till parfihandel med rusdrycker åt ett nybildat bolag av A.-B. Svenska tobaksmonopolets typ eller att bibehålla den nuvarande organisationsformen, sedan statsmakternas inflytande däri genom vissa åtgärder ytterligare stärkts, stannade parfihandelsutredningen i sin förenämnda utredning, såsom för övrigt redan av mig framhållits, vid det senare alternativet, vilken ståndpunkt jag ock föregående år gav min anslutning."

Då departementschefen så gick att taga ställning till denna fråga, gällde det att undersöka, huruvida statens inflytande på ledningen av och dess kontroll över parfihandeln med rusdrycker bleve avsevärt starkare, därest parfihandelsrätten upplåtes åt ett nybildat bolag av A.-B. Svenska tobaksmonopolets typ, än om den upplåtes åt bolag av Vin- & Spritcentralens typ. En jämförelse mellan de faktiskt existerande företagen Tobaksmonopolet och Spritcentralen i avseende å styrelsens sammansättning, tillsättandet av jourhavande direktör och verkställande direktör, revisionens sammansättning, rätten till avskrivningar och avsättningar till fonder samt utdelning å aktier föranledde departementschefen till följande sammanfattande uttalanden:

"Det lärer av vad jag nu anfört framgå, att staten genom sådana bestämmelser som dem, vilka redan för närvarande finnas intagna i A.-B. Vin- och Spritcentralens bolagsordning och i avtalet med de tio stamaktieägarna och genom de ytterligare bestämmelser, som kunna intagas i det av mig föreslagna avtalet vid antagande av partihandelsbolag, i ett bolag av Vin- och Spritcentralens typ kan erhålla garantier för inflytande på bolagets förvaltning och för kontroll över densamma, som ej äro mindre betryggande än motsvarande garantier i fråga om A.-B. Svenska tobaksmonopolet, och att även i de av mig i övrigt angivna avseenden berättigade krav kunna fyllas lika väl av ett bolag av Spritcentralens typ som av ett bolag av Tobaksmonopolets typ. Vid sådant förhållande synes mig anledning icke finnas att frångå den organisationsform, som under de senaste åren vuxit fram. Jag anser därför, att lagstiftningen på förevarande område bör utgå från den bestående formen, blott med förtärkande, där så finnes nödigt, av garantierna för statens rätt till kontroll och inflytande."

Departementschefen övergick därefter till frågan om vilka förändringar i rusdrycksförsäljningsförordningen, som betingades av de angivna principerna. Det syntes därvid vara uppenbart, att endast de bestämmelser, som hade rent principiell innebörd, borde inflyta i rusdrycksförsäljningsförordningen, medan det däremot syntes böra ankomma på den, som hade att antaga parfihandelsbolag, att vid dess antagande tillse, att de tillämpningsföreskrifter, som kunde vara erforderliga för de principiella bestämmelsernas realiserande, vid antagandet bleve på ett ur det allmännas synpunkt betryggande sätt fastställda.

I samband härmed upptog departementschefen till behandling frågan, huruvida efter genomförandet av angivna principer i rusdrycksförsäljningsförordningen borde föreskrivas, att rätt till parfihandel med rusdrycker finge medgivas allenast ett bolag eller om möjlighet alltjämt borde finnas att antaga flera dylika. I denna fråga anförde departementschefen:

"Såsom jag redan föregående är uttalade, måste det anses utesluter att inrätta flera med varandra konkurrerande parfihandelsföretag. Annorlunda ställer sig däremot frågan, huruvida det kan anses lämpligt, att parfihandelsrätt må kunna upplåtas åt flera med varandra ekonomiskt sammanhörande företag. Denna fråga är närmast ett organisatoriskt spörsmål, som lärer böra prövas från fall till fall under hänsynstagande till i det särskilda fallet föreliggande omständigheter. Med hänsyn till vinimporten synes det kunna ifrågasättas att låta ett särskilt bolag, ekonomiskt sammanhörande med det bolag, som utövar partihandeln i allmänhet, handhava den väsentliga handeln med viner. Det kan även tänkas, att det skulle kunna visa sig fördelaktigt att bilda mer eller mindre fristående bolag för utövande av partihandel med spritdrycker och viner, avsedda att användas för särskilda ändamål. Det vill därför synas, att det icke kan vara lämpligt att i rusdrycksförsäljningsförordningen begränsa antalet partihandelsutövare."

Departementschefen angav härefter de riktlinjer för begränsningar i avseende å partihandelsföretagets rörelsefrihet, vilka sedermera kommo till tillämpning vid avfattandet av det mellan staten och Spritcentralen träffade avtalet.

De ändringar i rusdrycksförsäljningsförordningen, som sålunda föreslagits, voro givetvis oberoende av vilket företag, som komme att erhålla partihandelsrätten. Med hänsyn till föreliggande förhållanden ansåg sig departementschefen emellertid liksom år 1922 böra beröra vissa frågor, som kunde framställa sig, därest partihandelsrätten komme att upplåtas till A.-B. Vin- & Spritcentralen. Då det gjorts gällande, att partihandelsrätt ej lämpligen kunde upplåtas till detta bolag, förrän en ingående undersökning av bolagets tidigare verksamhet ägt rum, framhöll departementschefen, att frågan om upplåtande av partihandelsrätt fastmer borde prövas ur synpunkten av om bolagets ställning och organisation vore sådan, att det kunde väntas komma att framdeles på ett med hänsyn till det allmännas intresse tillfredsställande sätt fylla sin uppgift som parti.

(Forts. i nästa n:r.)

Alexis Björkman blir berusad av en flaska humlevatten!

Vår celebre socialdemokratiske nykterhetskämpe Alexis Björkman har uttalat sig för Allehanda rörande lämpligheten av att personer, som smakat sprit, få vittna. Hr Björkman anser, att frågan bör bedömas från fall till fall, vilket intervjuaren ej tyckes ha något emot. Spritens verkningar på individerna äro högst olika, menar hr Björkman:

"Olika människor reagera nämligen så olika för sprit. Skulle t. ex. jag själv dricka en klass II, så skulle det absolut synas på mig, men så har jag ju inte heller smakat "något" på snart 50 år, tillade hr Björkman."

Hr Björkman bör naturligtvis fortsätta att vara absolutist!

I den provokatoriska nykterhetspolitikens tjänst.

Beträffande spritbeslaget den 25 juli på vägen Norrtälje—Stockholm har kriminalpolisen nu avgivit rapport till tullfiskalen. I denna berättas, att tvenne konstaplar, som tidigt på morgonen fattat posto vid avtagsvägen till Täby, emedan de haft mistankar om transport av smuggelsprit, hejdae en från Norrtäljehållet kommande misstänkt personbil A 2063, som mycket riktigt befanns innehålla 18 dunkar om vardera 10 liter utländsk sprit. Bilens ägare, chaufför Gustaf Valdemar Andersson, som själv körde bilen, erkände, att han på uppdrag av några "okända" män hämtat spriten i närheten av Frötuna kyrka. Härför skulle han erhålla 180 kr., av vilka han fått 50 kr. och skulle få återstoden vid Roslagstull där han hade att avlämna varan till ett par av sina uppdragsgivare. — Han uppgav naturligtvis, att hans avsikt varit att köra spriten till kriminalpolisen.

* * *

Göteborgs rådhusrätt har meddelat utslag i ett större smugglingsmål, varvid i böter utdömdes över 7,000 kr. Fyra av svarandena kunde mot sitt nekande icke fällas till ansvar, under det att inkasseraren B. E. Kallander dömdes att böta 2,000 kr., f. droskägaren J. A. Andersson och f. skepparen K. E. Johansson vardera 1,800 kr., kontoristen Z. F. Gustafsson 700 kr. och besättningsmannen K. H. Ryberg 850 kr. Cirka 2,000 cigaretter, 400 liter sprit och en automobil förklarades förbrutna.

Från Sovjetparadiset.

Enligt sovjets egna tidningar artar sig situationen inom landet i hög grad orolande. Korruptionen tycks ej stå att hindra, utan breder den ut sig i allt vidare kretsar, och på alla områden framträda runt om i landet de mest svårartade missförhållanden inom administrationen. Här en liten axplockning ur sovjetpressen:

Spårvägarna i Karkav ha att uppvisa "himmelsskriande brister", i all synnerhet inom verkstäderna. Ledningen har på det samvetslösaste sätt bedragit arbetarna och plockat dem på pengar, vilka de stoppat i egen ficka. Domstolen skall reda upp denna trassliga härva.

Arbetsförmedlingen på vissa håll i Donets-området inbjuder också till kritik och ingående undersökning. I Odessa har en särskild partikongress sammankallats för att rensa bort korruptionen och t. o. m. förvaltningen av den röda arméns artilleriverkstäder har gjort sig skyldig till förskingringar, varför nu några av de högsta tjänstemännen ådömts fängelse och förvisning.

I den ukrajnska staden Krivoj Rog ha några av de högsta sovjettjänstemännen häktats på grund av, att de skulle ha mördat kretsförvaltningskassören. Mordet skulle enligt verkställd undersökning ha utförts på anstiftan av kretspolisens chef för att förhindra upptäckande av en förskingring på omkring 20,000 rubel. Domstolsläkaren i staden hjälpte de brottsliga genom att avge intyg om, att kassören begått självmord.

Bela Kun nu på väg till sin "förvisningsort".

Bolsjevikjuden-massmördaren Bela Kun, som på grund av sina revolutionära stämplingar i Österrike av rätten i Wien dömts till "utvisning" till Sovjet-Ryssland, har nu per plomberad vagn gjort resan genom Tyskland till Svinemünde, där han embarkerat å sovjetfångaren Herzen, som skall föra honom till "förvisningslandet", hans kära Sovjet-Ryssland.

Tänk vad alla stater äro älskvärda och artiga mot en massmördare, som händelsevis råkar vara jude!

Slå ett slag för NATIONEN!

Hjälp oss i arbetet genom att intressera Edra vänner för prenumeration.

Ni får tidningen gratis, om Ni skaffar oss tre prenumeranter.

Begagna tillfället!

Prenumerationskupong.
(Att urklippas och insändas.)

Nedanstående personer prenumerera genom undertecknad å Nationen för år 1928. Prenumerationsavgiften får uttagas genom postförskott hos resp. prenumerant, varefter jag erhåller Nationen gratis under tiden.

Namn: .....
Adress: .....
Helår, halvår, kvartal.
Namn: .....
Adress: .....
Helår, halvår, kvartal.
Namn: .....
Adress: .....
Helår, halvår, kvartal.
(Ej önskad prenumerationstid överstrykes.)

Ovanstående prenumeranter insända av:
Namn: .....
Adress: .....

Prenumerationspris:
10 kr. för helår, 5:25 kr. för halvår, 2:75 kr. för kvartal.

Caféet
RIDDAREGATAN 11
(hörnet av Sibyllegatan.)
Gott kaffe och väl tempererade maltdrycker. Tidsenliga lokaler.
OBS.! Ny regim.

KÖP BRÖD FRÅN
W. Gustafsson, Bageri & Konditori
S:t Eriksg. 22. Stockholm. Tel. N, 18282

Glöm ej
att prenumerera på
NATIONEN

A.-B. SKÅNSKA CEMENTGJUTERIET
STOCKHOLM
MARMOR och KALKSTENS
ARBETEN
Till Trappor, Golv, Butiks- och Köksinredningar, Möbler m. m.

Importöverskott å 200 milj. kr. under första halvåret 1928.

Siffrorna för Sveriges utrikeshandel föreligga nu för första halvåret 1928 och visa på en stark utveckling i riktning mot handelsbalansens ytterligare försämring. Månaderna jan.—juni detta år utgjorde sålunda importen 823,5 milj. kr. mot 736,5 milj. kr. samma tid 1927, medan exporten under första halvåret 1928 belöpte sig till 623,5 milj. kr. mot 687,2 milj. kr. 1927 eller ett importöverskott under årets första sex månader å 200 milj. kr. mot 41,3 milj. kr. samma tid i fjol. Importen under förra hälften av 1928 har alltså stigit med nära 100 milj. kr. under det exporten samma tid sjunkit med över 50 milj. kr. På importsidan fäster man sig särskilt vid den starkt ökade importen av spannmål m. m. från 47,5 milj kr. jan.—juni 1927 till 74,1 milj. kr. jan. —juni innevarande år.

*

De här relaterade siffrorna rörande handelsbalansens utveckling i negativ riktning äro förvisso belysande för den kosmopolitiska, av nationell ansvarslöshet präglade aera, som representeras av våra nutida mer och mindre "världsberömda" nationalekonomer, statsmän och politiker och vilken som vi veta av dessa i klar strid mot sanningen utges för att åstyfta höjandet av "det folkliga välståndet" i Sverige.

Den bolsjevikrevolutionära förberedelsens tre faser.

I en artikel "Den misskända godheten", behandlar Nya Dagl. Allehanda de bolsjevikiska förehavandena i landet. Efter att ha citerat en del visa yttranden av Lenin såsom att "moral är vad som gagnar det kommunistiska partiet", "det är icke folken som förbereda revolutionen: man (= Israel) förbereder folken att göra den" etc. — ingår artikelförfattaren på en redogörelse för den bolsjevikisk- revolutionära förberedelsen. Denna har, framhåller han, tre faser: Första fasen är c e l l b i l d n i n g e n inom fackföreningar, tjänstemannakårer, företrädesvis kommunikationstjänstemännen, armén och flottan.

Samtidigt startas, om så är möjligt kommunistiska sportföreningar, som möjliggöra beväpning och instruktion av hundramannagrupper. Lyckas inte detta, så inträttar man celler inom de vanliga allmänna idrottsföreningarna. Idrotten användes som camouflage.

Denna första fas har, som bekant, hunnit ett gott stycke på väg här i landet. En hel del fackföreningar äro mer eller mindre undermінerade. "Kommunistiska stafettlag" — utan löpare! — ska celebrera "Arbetets dag" i slutet av augusti här i Stockholm.

Till första fasen hör också det militära spionaget, som tycks ha tagit rätt god fart i Sverige, att döma av polisens nedriga upptäckter de senaste dagarna.

Den andra fasen är *den exekutiva revolutionstekniken;* borgarnas avväpning o. uppskrämmande, tidningarnas undertryckande, kraftiga hinder för den allmänna trafiken, socialisering av banker, verkställder o. bostäder (bostads- och driftcellernas uppgift), tryck på den verkställande makten o. s. v.

Den tredje fasen är helt enkelt *borgarklassens förintande och upprättande av permanent terrorism.*

FÖRSVARA DIG, SVENSKA FOLK!

Svenska Folk! Försvara din frihet, dina närmaste, ditt hus och hem mot internationella äventyrare och deras mordplaner. Försvara dina arbetare mot deras värsta fiende — bolsjevismen, och straffa sådana individer, som, under kommunismens täckmantel och för judaspengar, syssla med ett så ruskigt yrke — nämligen att röja vägen till sitt eget fosterland för barbariets rödgardister, färdiga att i Sverige upprepa Revals och Sofias blodsdåd.

VILHELM HARTEVELD

Atelier Hertha
utför presenter för var och en i
konstnärliga arbeten i liderplastik
såsom Skrivunderlägg och Portföljer, Plånböcker, Bok- och Telegrampärmar, Damväskor m. m.
DROTTNINGGATAN 88 B
STOCKHOLM
Telefon Norr 30 36

PARISER-CAFÉET
27 Kungsgatan 27
STOCKHOLM

KELLY
KOSTAR EJ MERA
ÄN ANDRA RINGAR

Vi ämna icke göra några högtravande uttalanden om Kelly-Springfield- ringarnas enastående kvalitet, ty det behövs inte. De flesta försäljningarna ha ändock uppnåtts tack vare tillfredsställda bilägares entusiastiska omdömen, och den sortens reklam kan ej köpas — ej heller utformas i vackra fraser!

Generalagenter:
HUZELLS
KARLSTAD STOCKHOLM

HOTELL ATLANTIC
(F. d. Svenska Teatern.)
är nu öppnat.
Hotell Atlantic, Stockholms modernaste, tystaste och mest komfortabla hotell.
Fullständiga toilettrum med bad till *varje* rum och dubletter.
Det förnäma familjehotellet par préférence.
Restaurant och Terasser.

Någon gång
under året behöver Edra tvättkläder torkas i sol och barrskogsluft. Vi utföra sådan tvätt då vårt läge vid skog och sjö tillåter oss tillmötesgå denna alla husmödrars önskan. De kunder som önska se huru härvid tillgår inbjuda vi att besöka arbetet härmed, en tur med vår ångbåt från Kungsholmstorg till Stora Essingen kan göras tur och retur på en timma.
Vördsamt
ESSINGE ÅNGTVÄTT
TVÄTT- OCH STRYKINRÄTTNING
Telefon: 336 42 STOCKHOLM Tel. Essingen 12
Lagning av all slags tvätt utföres på begäran.
Inlämning: Sibyllegatan 21. Tel. Ö. 5 22.
H. M. Konungens Hovleverantör
Leverantör till H. K. H. Hertigen av Södermanland
H. K. H. Hertigen av Västergötland
H. K. H. Hertigen av Norike

DAM- & HERRSKINNSKAPPOR
av e. pr. br. nappaskinn, långa ..... fr. Kr. 135:—
HUVOR, BYXOR, TRÖJOR & VÄSTAR,
HUVOR & MÖSSOR i br. nappaskinn .... „ „ 10:—
TRENCH-COATSROCKAR, militärmod., med löstagbart yllefoder, svensk tillverkn. VINDTYGSKOSTYMER m. m.
Endast prima varor. Billigaste priser.
G. Peterssons Beklädnadsaffär
SPEC.-AFFÄR I MOTORKLÄDER.
Sveavägen 60, Stockholm. (Mitt emot Ad. Fr. kyrka.)

Läs och sprid Nationen!
Prenumerationspris:
Helår 10:—; Halvår 5:25; Kvart. 2:75.
LÖSNUMMERPRIS: 25 öre.
Kommissionärer för prenumeration och lösnummerförsäljning antagas å alla platser i landet.

Spritcentralens herrar önska sitta i orubbat bo!

Vin- och spritcentralens styrelse har i ett avgivet längre yttrande uttalat sig med anledning av Monopolkontrollutredningens betänkande rörande bolagets organisation. Styrelsen är såsom kunde väntas alls icke trakterad av de i betänkandet framställda ändringsförslagen och avstyrker även på väsentliga punkter desamma.

Sålunda avstyrkes i styrelseuttåtandet förslaget att staten garanteras 5 proc. utdelning på aktierna, liksom det om aktiernas överlåtande till livförsäkringsbolagen. Gentemot förslaget om borttagande av jourhavande direktören göres visserligen ingen erinran, men föreslås i stället införandet av en jourhavande styrelseledamot bland de av k. m:t utsedda ledamöterna av styrelsen. Vidare avböjes, att ledamöter av revisionen skulle äga deltaga i styrelsens sammanträden.

Beträffande förslaget om att vid sidan av de av k. m:t tillsatta revisorerna skulle krävas jämväl revisorer, utsedda av riksdagen, anmärker styrelsen, att ett dylikt revisionskollegium skulle medföra fara för att revisionen bleve en mer eller mindre politisk organisation och därigenom kunde framkalla en politisering av bolagets hela förvaltning, försvårande ett tillfredsställande fyllande av dess väsentligen på kommersiella uppgifter inriktade syften.

Styrelsen framlägger slutligen förslag till nytt avtal med staten i nära anslutning till nu gällande avtals innehåll.

I fråga om säkerhet i tonen är det som man finner alltfort intet som fattas hos de höga herrarna i Spritcentralens styrelse. Men kanske att vederbörande komma att stämma med rösten några grader den dag svenska folket fordrar räkenskap och begär de försnillade miljonerna tillbaka på statens bord.

Tusenårsfest på Island.

År 1930 firar Island 1000-årsdagen av sitt alltings (riksdags) grundläggande. Festen kommer att börja i juni och pågå en vecka. En kommitté av isländska medborgare av Winnipeg, Canada har utsetts att närvara vid festen och skall resa med en av Cunard Ångbåtsbolags fartyg.

RESTAURANT
RUNAN
Dalagatan 50, Stockholm.

Sveriges statsskuld 1,825 milj. kr.

Sveriges statsskuld utgjorde enligt riksgäldsfullmäktiges redogörelse den 30 juni i år 1,825,572,128: 54 kr. mot 1,820,415,770: 23 kr. den 31 maj. Den 30 juni 1927 var statsskulden 1,812,799,102: 91 kr. Ökningen av statsskulden från den 30 juni 1927 till den 30 juni 1928 uppgår alltså till 12,773,025: 63.

*

Statsskuldssättningen har som bekant varit och är alltjämt den väg framför alla andra, som det världserövrande judiska mammonsmakten betjänar sig av vid staternas läggande under sin spira. Det är förvisso en lysande gärning, som Israels regerande "frihets"-demokrati under husen Bonnier och Wallenberg har lyckats utföra — en bragd, som bätre än någon annan visar arten och karaktären av den härskande judisk-kosmopolitiska aeran. År 1913 utgjorde Sveriges statsskuld såsom tidigare omnämnt 648 milj. kr., dragande en årlig ränta å 23 milj. kr. Den har sålunda på ett och ett halvt årtionde ökats med ej mindre än 1,172 milj. kr. d. v. s. tredubbelt, och den årliga räntekostnaden är nu uppe i bortåt 100 milj. kr. Det är sannerligen inte illa gjort av Israels "folkvalda" ledare i spetsen för svenska folket, "frihetshjältarna" Trygger, Lindman, Löwgren, Ekman, P. A. Hansson och Kilbom att på så jämförelsevis kort tid hava lyckats lura på det beskedliga svenska folket ett så aktningsvärt skuldengagemang hos Guldkalven.

Beställ Edra
KLICHÉER
från
J. LINDHOLMS
Klichéfabr. & Graf. Anst.
Lilla Vattugatan 8B, Stockholm
TELEFONER: 3398, Norr 8533

Släktforskning
i in- och utländska arkiv utföres
Löjtn. Erik Cison Swartz,
Charlottenborgs Slott, Motala V.

"Das Heft, sehr billig und zur Massenverbreitung bestimmt, verteidigt Ludendorff gegenüber den vielen Ungriffen, die gegen ihn erhoben worden sind. Das Heft spricht u. a. über Hindenburg und Ludendorff, über Ludendorff und Polen, "Flucht" nach Schweden, Kronprinz Rupprecht, Officersverbände, Ludendorffs Pension, seinen Kirchenaustritt, seine Stellung gegen die Freimaurer, seine Kampfziele usw. Man kann aus dieser Zusammenfassung ersehen, wie unerhört über Ludendorff gelogten wird. Freund und Gegner sollten das Hettchen lesen!" schreibt "Der Unsrechte".

64 Seiten, kleines handliches Format für die Brieftasche.
Es kosten:

1000	Stück	125.00	M.	mit Porto	und	Verpackung.
500	„	63.00	„	„	„	„
300	„	38.00	„	„	„	„
200	„	28.00	„	„	„	„
100	„	15.00	„	„	„	„
50	„	8.50	„	„	„	„
20	„	4.00	„	„	„	„
10	„	2.20	„	„	„	„
1	„	0.25	„	„	„	„

Bestellschein.

Ich bestelle hiermit

"Die Wahrheit über Ludendorff"

..... Stück Betrag ..... Mark.

Name (Ortsgruppe): .....

Wohnort: .....

Strasse u. Haus-Nr.: .....

Versand soll unter Nachnahme erfolgen. — Betrag wird auf Postscheckkonto Tannenberg-Bund Gr.-Berlin Nr 114 038 eingezahlt.

(Nichtzutreffendes durchstreichen.)

Judereglementet av år 1838.

Svensk Författningssamling nr 33/1838.

I n:r 27 av Nationen fanns intagen "kungl. förordningen angående mosaiska trosbekännares skyldigheter och rättigheter här i riket" av den 30 juni 1838. Samtidigt utfärdades ett "Judereglemente". Kungörelsen därom har följande lydelse:

Kungl. Maj:ts och Rikets Commerce-Collegii cirkulär till Överståthållareämbetet i Stockholm och kungl. maj:ts samtliga Befallningshavande, angående en fastställd särskild ordning för mosaiska trosbekännare i avseende på utövningen av deras religion m. m.; utfärdat den 13 augusti 1838.

Jämte det kungl. maj:t under den 30 sistlidne juni låtit utfärda nådig förordning om mosaiska trosbekännares skyldigheter och rättigheter, har kungl. maj:t, enligt samma dag till Dess och Rikets Commerce-Collegium avlåten nådig skrivelse, tillika i nåder fastställt följande särskilda

Ordning

rörande vad mosaiska trosbekännare hava att hädanefter iakttaga i avseende på utövningen av deras religion och bestyret inom deras församling m. m.

1. §.

Finnas i stad bosatta ett större antal personer, som bekänna sig till mosaiska trosläran, skola de utgöra särskild församling. Är ej antalet av mosaiska trosbekännare så stort, att de lämpligen kunna utgöra egen församling, tillhöre de då närmaste mosaiska församling.

2. §.

Åstundar mosaisk församling att offentligen hålla gudstjänst söke då hos kungl. maj:t tillstånd att i sådant avseende inrätta synagoga.

Där synagoga finnes, bör av församlingen antagas till religionslärare en person, som behörigen styrker sig innehava därtill erforderliga kunskaper; och åligger honom att, jämte bestridandet av prästerliga förrättningarna inom församlingen, tillse, att vid gudstjänst och religionsceremonier inga oordningar förelöpa, samt att barnauppfostran behörigen vårdas: börande vid de predikningar, som av honom hållas, helst svenska, men ock danska, tyska eller franska språken begagnas.

Religionsläraren avlönas av församlingen, och hans lön samt övriga villkor bestämmes genom överenskommelse mellan honom och församlingen.

Där synagoga ej finnes, vare mosaiska trosbekännare obetaget att inom sig i egna hus förrätta de andaktsövningar, som deras religion bjuder.

3. §.

Ej må någon genom ord eller åthävor störa gudstjänsten i synagogan. Gör det någon, vare underkastad samma påföljd, som för enahanda förbrytelse i svensk kyrka är i lag stadgad.

4. §.

Icke heller må någon verldslig eller andlig ämbetsmyndighet lägga hinder i vägen för mosaiska trosbekännare i utövningen av deras behörigen fastställda religionsceremonier.

5. §.

Mosaiska trosbekännare äga, hädanefter som hittills, att begrava sina döda å särskild begravningsplats, som, med vederbörande jordägares bifall, därtill kan utses.

6. §.

Vid eds avläggande av mosaiska trosbekännare inför domstol eller annan ämbetsmyndighet följas samma edsformulärer, som i allmänhet äro fastställda, med den skillnad likväl, att mosaiska trosbekännare skola svära "vid Gud och hans heliga lag", då övriga svenska undersåtar svära "vid Gud och hans heliga evangelium".

7. §.

Inom varje församling skola utses vissa föreståndare för att vårda församlingens angelägenheter. Antalet av dessa föreståndare vare i allmänhet fem, men kan, efter överenskommelse inom församlingen, inskränkas till tre personer.

Endast den, som är känd för gott och hederligt uppförande, samt för egen räkning idkar handel, fabriksrörelse eller hantverk, eller innehaver fast egendom, eller åtnjuter något annat lovligt, oberoende näringsfång, kan till föreståndare utses och i valet därtill deltaga.

Ej må på samma gång far och son, eller svärfar och måg, eller två bröder, eller två svågrar vara föreståndare i samma församling.

8. §.

Föreståndare väljes för tre år, genom sju elektorer, som församlingens, enligt nästföregående § valberättigade ledamöter inom sig för tre år utse.

Sedan val av elektorer försiggått, vilket anställes i december månad året före än nytt val av föreståndare skall äga rum, åligger församlingens dåvarande föreståndare att därom göra anmälan hos stadens magistrat, som tillhör att under påföljande januari månad sammankalla de nyvalda elektorerna, för att inför sig anställa nytt val av föreståndare, och att, då sådant skett, därom utfärda protokollsutdrag till mosaiska församlingens efterrättelse.

De nyvalde föreståndarna börja sin befattning med april månads ingång samma år de blivit valda.

9. §.

Vid första sammanträdet åligger föreståndarna att inom sig utse en till ordförande, samt därjämte, om föreståndarna äro fem till antalet, tvenne till kyrkoföreståndare, samt, om föreståndarna äro trenne, en till kyrkoföreståndare.

Föreståndarna åligger att hos magistraten anmäla, vilken bland dem, som till ordförande blivit utsedd.

10. §.

De till föreståndare eller elektorer valde skola, såvida de ej råka i obestånd eller begå brott, varigenom de bliva förklarade förlustige medborgerligt förtroende, eller av sjukdom sättas ur stånd att uppfylla dem tillhöriga åligganden, vare och en kvarbliva i nämnda befattning i tre år. Efter denna tid kunna de även ånyo till föreståndare eller elektorer inväljas.

11. §.

Ej må någon vägra att emottaga förtroendet att vara föreståndare eller elektor, som ej fyllt 65 år eller av sjukdom är hindrad att fullgöra de plikter, före-ståndare tillhöra; dock kan den, som dylik befattning i tre år innehaft, icke emot sin vilja påföljande tre år åter inväljas till föreståndare eller elektor.

12. §.

De till kyrkoföreståndare valde skola i de församlingar, där offentlig gudstjänst hålles, jämte religionsläraren vaka över ordningen i synagogan och vid de allmänna sammankomster, som därstädes hålles, ävensom vid sådana religionsförrättningar, som utom synagogan äga rum.

Är ej synagoga i församlingen inrättad, vare kyrkoföreståndares plikt att handhava ordningen vid allmänna sammankomster och religionsförrättningar i församlingen.

I övrigt tillhör såväl dessa, som övriga föreståndare: att tillse, det församlingens enskilda välgörenhetsanstalter ändamålsenligt förvaltas; att, i händelse föräldrar underlåta att besörja sina barns undervisning, därom göra anmälan hos vederbörande polismyndighet; att hos församlingen föreslå tjänliga anstalter i avseende på den henne enskilt åliggande vård och försörjning av dess egna fattiga, samt att hålla hand däröver, att vad därom beslutes behörigen verkställes; att under loppet av april månad varje år till församlingen uppgiva det tillskott, som påföljande år, utöver församlingens bestämda inkomster, erfordrås till bestridande av dess utgifter: att uppbära och till föreskrivna ändamål använda församlingens bestämda eller tillfälliga inkomster och uttaxerade medel samt böter i ordningsmål inom församlingen; börande däröver noggranna och fullständiga räkningar hållas och varje år inom mars månads utgång det påföljande året avslutas; att till commissionen för tabellverket i början av varje år insända förteckningar för nästföregångna år på alla församlingens medlemmar, i överensstämmelse med det formulär, som i sådant avseende kan av kommissionen föreståndarna meddelas; att utfärda intyg, då så påfordras, om de till församlingen hörande mosaiska trosbekännares frejd och uppförande, och vari även bör införas, när den, för vilken betyget utfärdas, är född och huruvida han ännu är confirmerad; att hålla register över församlingens inventarier och handlingar dem noga förvara och vårda, samt att för övrigt bevaka och förordna om vad, som

Kooperationen
hade aldrig behövt uppstå om
affärsmännen räknat med så låg
handelsvinst som
Herrekiperingen CIVIL
55 Birgerjarlsgatan 55
Stockholm.

Ett utmärkt bordsvatten är

Apotekarnes Taffelvatten

APOTEKARNES MINERALVATTENS AKTIEBOLAG
KUNGL. HOVLEVERANTÖR

NATIONEN

Fredagen den 3 Augusti 1928.

BOKBINDERIARBETEN
ALLA SLAG, RASK LEVERANS, OMSORGSFULLT OCH TILL MODERATA PRISER.
BRATTS BOKBINDERI AKTIEBOLAG
Klarabergsgatan 52, 2 tr., STOCKHOLM.
Telefoner: 151 35, Norr 56 20

Harald Lindströms Boktryckeri, Stockholm 1920.

anses leda till församlingens allmänna bästa.

Till lättnad i fullgörandet av dessa åligganden kan befattningen därmed emellan föreståndarna fördelas efter överenskommelse; dock vare de, en för alla och alla för en, ansvarige för uppbörden och användandet av församlingens medel. Församlingens räkenskaper skola alltid föras på svenska språket.

13. §.

Vid samma tillfälle, som elektorerna välja föreståndare, skola de utse tvenne revisorer för tre år, som inom juni tvenne månads utgång varje år böra granska och till församlingen avgiva berättelse om användandet och förvaltningen av församlingens medel under närstföregående år; och böra, för verkställigheten av denna granskning, räkenskaperna av föreståndarna tillställas revisorerna inom april månads utgång.

Vad stadgat år i avseende på såväl föreståndares och elektorers skyldighet att emottaga erhållen kallelse till dessa befattningar, som de villkor, varunder församlingsledamot är däriftån befriad, tjänar även till efterrättelse för revisorer.

14. §.

Avlider eller avgår någon av de till föreståndare eller revisorer valde, innan de tre år förflutit, för vilka de blivit valde, skall av elektorerna, i föreskriven ordning, annan person i den avgångnes ställe utses till föreståndare eller revisor.

Avlider eller avgår elektor, välje församlingen annan elektor i hans ställe.

15. §.

Församlingens röstägande ledamöter utse inom sig i april månad varje år i de församlingar, där föreståndare bestå av fem personer, sex deputerade, men i de församlingar, som endast äga tre föreståndare, fyra deputerade, vilka med föreståndarna inom församlingen före juni månads utgång sammanträda och gemensamt med dem varje år bestämma och uttaxera beloppet av erforderliga kyrko-, fattig-, begravnings- och skol-medel, samt de av föreståndarna uppgivna extra behov och uppgifter; börande härvid vars och ens inkomst och förmögenhet noga tagas i beräkning.

I taxeringen må far och son, svärfar och måg, tvenne bröder eller tvenne svågrar ej på en gång deltaga.

16. §.

Ordförande bland föreståndarna äga att, efter förekommande ärendens olika beskaffenhet, sammankalla föreståndare, deputerade samt församlingens röstägande ledamöter; kommande likväl i sistnämnda fall, eller vid församlingens allmänna sammankomster, ej andra frågor och ärenden att till överläggning företagas än de, som av föreståndarna framställas.

Skulle någon av föreningens ledamöter önska att få något ämne till överläggning inom församlingen framställt, göre därom förut anmälan hos föreståndarna, som det åligger att, senast inom en månad därefter, föredraga ärendet inför församlingen och vid samma tillfälle för egen del meddela församlingen deras tanke i ämnet.

Över val till elektorer och deputerade samt över andra ärenden, som vid församlingens allmänna sammankomster förhandlas och beslutas, skall föras protokoll, vars riktighet, sedan det blivit behörigen justerat och godkänt, skall bestyrkas genom påskrift av minst tvenne föreståndare och tvenne andra av församlingens vid beslutets fattande närvarande ledamöter.

Vid överläggningar bestämmes beslutet efter de flesta rösterna, och, om olika meningar med lika röstetal uppkomma, gälle den mening, ordföranden biträder.

17. §.

De val, varom 8:de, 9:de, 13:de och 15:e §§ handla, skola anställas med slutna sedlar.

18. §.

Vägrar och avhåller sig någon av församlingens ledamöter att erlägga påförda avgifter, äge föreståndare att därtill begära handräckning, i Stockholm hos Överståthållarembetet och i landsorterna hos magistraten i staden, där församlingen finnes; och kan sådan avgift genast utmätas, så snart den stödjer sig på den av föreståndare och deputerade upprättade och av dem underskrivna taxeringslängd.

19. §.

Mosaisk trosbekännare från främmande ort, som ett år uppehållit sig i stad, där mosaisk församling finnes, vare underkastad de avgifter till församlingen, som av deputerade och föreståndare kunna komma att påföras.

20. §.

Om mosaiska trosbekännare sins emellan överenskomma om erläggande av böter i ordningsmål, vilka dock ej må överstiga 16 riksdaler 32 skilling banco, söke fastställelse därå, i Stockholm hos överståthållaren och i landsorterna hos kungl. maj:ts befallningshavande.

Är dylik fastställelse beviljad, kunna böter av denna egenskap, i händelse av vägran att dem godvilligt betala, på föreståndarnas anmälan executive uttagas.

Vad kungl. maj:t sålunda i nåder förordnat, har kungl. Collegium, på nådig befallning, härigenom skolat giva Tituls till behörig underdånig efterrättelse, i vad på Titulus ankommer, tillkänna, med anmodan att samtliga vederbörande därom förständiga.

Stockholm den 13 augusti 1838.

På Kungl. Maj:ts och Rikets Commerce-Collegii vägnar:

John Ad. Leyonmarck. A. P. von Sydow.
(L. S.)
/M. G. von Schantz.

Judeguden Jahve-Sebaot . . .

(Forts. fr. sid. 1.)

komma med "omskärelsens och härskarornas" gud, och ej heller någon tillfredsställelse för vår, efter frid längtande själ. Vi måste söka grunden för vår tro och vårt hopp i Jesu rena lära, denna oförgätliga ledtråd till sann vishet, där vi vinna klarhet över livets mening, som vi eljest förgäves skola söka efter inom hela vårt tankeområde.

Den judiska nationalismen i Förenta Staterna.

(Forts. fr. sid. 1.)

dan invandring, riktar sig särskilt mot den judiska rasen och gick trots dess häftiga motstånd igenom. Resultatet av denna lag är tillfredsställande, men det är tyvärr omöjligt att fastställa, huru många invandrare årligen tillhöra den judiska rasen. Andau, ur vilken denna lag och förordningarna för dess genomförande framgått, är omedvetet antisemitisk, men alla de män, genom vilkas påkostande kamp lagen genomtrumfades i kongressen, handlade av fosterlandskänsla.

Denna känsla är vanligtvis obestånd och kommer endast svagt till uttryck, ty den patriotiska känslan låter sig icke pressas i schabloner; men när den en gång kommer till uttryck, riktar den sig alltid mot ett konkret anslag, som ju i vårt fall tillhör en särskild del av det judiska programmet. Här böra även offras några ord på Ku-Klux-Klan, om vars inflytande redan skrivits så mycket. Vad beträffar dess ställning till judendomen, så var den redan från början oskäker i brist på principiellt ställningstagande till detta problem. Det fanns inom rörelsen ingen, som skulle kunna klart påvisa, vart judendomen syftade, vilken betydelse dess ekonomiska och politiska hemliga problem har och till vilken lotande fara den ännu kan komma att utveckla sig. Därför fattades också den fasta grund, från vilken ett kraftigt antisemitiskt motstånd hade kunnat igångsättas. K. K. K. strider mot skuggan, ej mot själva väsendet. Jämt och ständigt förekommo inom dess egna led strider och tvistigheter, ty dess medlemsstock varierar och växlar oavlåtligt. Den anslöt vidare till sin antisemitism en antikatolicism, som här i landet endast under bestämda förutsättningar torde hava ett visst berättigande. På de senare åren har det lyckats det undermineranden judiska inflytandet att något försvaga de pro-amerikanska strävanden, på vilka Klanen var bygd, i det judarna bortlede Ku-Klux-Klans aggresiva verksamhet från sig själva och betsade dem mot katolicismen. Vi få konstatera, att Klanen i dag ej är på långt när så antisemitisk, som situationen allvar skulle kräva.

Fordom lade K. K. K. ända till fyra miljoner medlemmar; i dag räknar den knappast två miljoner, och medlemsantalet är i ständigt avtagande. Med tiden kommer den att helt och hållet försvinna som organisation. Å andra sidan finnes det åter en del snävare organisationer, som t. ex. Junior Order of American Mechanists, som äro pro-amerikanska och skola bekämpa varje rörelse, som skulle kunna bliva landet till skada. De komma därför att bekämpa den judiska nationalismen och dess program, som (eo ipso) endast kan vara anti-amerikanskt, dock först i samma ögonblick, då de hunnit helt och och hållet genomskåda judendomens väsen.

New-York City har en befolkning av ungefär 6 ½ miljoner invånare, varav en och en halv miljon (noggrant 1,725,000) äro judar. Nära hälften av Förenta Staternas judar finnas sålunda i den över landet härskande metropolen. De äro till största delen av polsk eller rysk extraktion, men många härstamma även från Tyskland. Inom kriminalistiken uppenbara sig för judarnas vidkommande följande intressanta fakta: Sing-Sing-fängelset, som upptager brottslingarna från New-York, "härbergerar" över tretusen förbrytare: ungefär 60 % av dessa äro av judisk härstamning. Kings-Park-hospitalet för sinnessjuka är en stntens inrättning, avsedd för sinnessjuka från ungefär samma område: 75 % av de där intagna äro judar! Den stränga förbjudna handeln med narkotika (opium, kokain etc.) har ju avtagit, men den bedrives och har bedrivits av avfälliga judar, som förtjäna stora pengar på denna deras brottsliga hantering. Samma är förhållandet med spritsmugglingen. Den internationella vita slavhandeln* befinner sig orubbligt i hebreiska händer. Den yrkesmässiga otukten är, tack vare polisens åtgärder, i sjunkande. Antalet kvinnor, som på detta sätt söka sin utkomst, är statt i ständigt avtagande, och de flesta av dem, som förr uppträdde på gatan om kvällarna, ägna sig nu om dagen åt någon hederlig sysselsättning. Bland dessa prostituerade finnas många judinnor, men i de städer, varest yrkesmässig otukt ännu tolereras, t. ex. Chicago, äro exploatörerna och sutenörerna till största delen judar och judinnor.

Jag begagnar tillfället att göra alla dem, som vilja Amerika väl, uppmärksamma på att det ej finnes några "amerikanska" filmer. Vad som i filmen visas som "amerikanskt", är judiskt. Våra amerikanska filmbolag (trusts) finansieras till 95 % av judar, som vederbörligen exploatera dem. Sålunda är också filmens sedliga nivå äkta judisk. Filmbolagen i världen hava hittills alltid och uppenbart medverkat för det judiska världsprogrammets vittförgrenade syften. Den upplösande moral, de prosocialistiska och bolsjevistiska förstörande idéerna, som komma till uttryck i "filmerna från Amerika", visa oss tydligt den judiska nationalismen och dess baktankar.

Ett faktum är, att en stor del av skulden till moralens förfall i Förenta Staterna, där den alltid hållits högt i ära, måste tillskrivas de avfällige judarna. Insikten därom, som sa småningom för fotfäste hos det amerikanska folket, söker sig nu för tiden uttryck i invandringslagen och andra förordningar.

Den organiserade judendomen har ett bestämt utstakat politiskt och ekonomiskt hemligt program för sin nationalism. Detta program, som halles strängt hemligt, är icke mycket känt. Långsamt, men säkert börjar dock vår intelligens utröna de flesta av orsakerna till vissa varelser hos oss, liksom även ekonomiska händelser börja framstå i allt större klarhet. Medlemskap i kommunistiska partiet är i lag förbjudet, men lagen tillämpas endast då, när dess överträdelse genom propaganda för kommunismen är uppenbar och ej kan få förbli obemärkt. Emellertid skyddas alltid de, som hållstats på grund av dessa förordningar, av hemliga, högre judiska makter. År 1920 fanns det i U. S. A. ännu omkring 200,000 kommunister; i dag är deras antal endast 20,000. Denna minskning har å ena sidan sin grund i vårt välstånd och en bättre fördelning av egendom, men å andra sidan i den propaganda, som öppnade arbetarnas ögon för den bolsjevistiska politikens i Ryssland fullständiga bankrutt. Den organiserade judendomen har insett, att en revolution à la Béla Kun-Sovjet vore en omöjlighet i Förenta Staterna. Därför hava de rika judarna i U. S. A. — åtminstone tills vidare — upphört att understödja den bolsjevistiska propagandan. Det är bevisat, att de judiska storkapitalisterna under och efter kriget understött de ryska sovjetjudarna, till dess slutligen Moskva med de organiserade arbetarnas slantar gick sina egna vägar.

Det är ett känt faktum, att judendomen i öster och väster nu är inbegripen i en förbittrad strid. Utåt visar det sig i den strid, som utkämpas mellan socialdemokratien och kommunismen. Därför kan Alljuda, med delade stridskrafter, icke så intensivt och precis driva fram sin propaganda, som det skulle behövdes för ett slutgiltigt ernående av världsherradömet. Denna brist på precision är dock mera en husliig tvist inom judendomen än en principiell sinnesändring.

* Den internationella halvjuden från Berlin, Wien, Newyork, Paul Hartmanns i Stockholm uppmärksammade platshyrå för bötetflickor till kontinentens storstäder är ännu i friskt minne. Myndigheternas misstanke om vit slavhandel, föranledde omedelbart Hartmanns utvisande från Sverige.

Planerad revolutionär framstöt Sverige.

(Forts. fr. sid. 1.)

icke att förundra sig över. De mycket betydande kapitalmedel, som komintern under senaste halvåret offrat för främjandet av strejkrörelsen vid de svenska gruvorna samt för kommunistpropagandans energiska bedrivande inom den socialistdemokratiska fackföreningsrörelsen vittna på ett tydligt sätt om vilka storslagna förhoppningar man ställer på "proletariatet" i Sverige. Socialistpartiets märkliga undfallenhet för de kommunistiska kraven tyder även på, att inte heller detta parti numera ser sig i stånd avvara stödet av "arbetarhjälpen från Moskva" såsom man behagar kalla de från de hemliga judiska revolutionskassorna i Paris härrörande finansiella understöden. .

Så inträffade här emellertid en rad händelser, ägnade att kraftigt understryka det från ansvarskännande håll sedan länge hävdade kravet på lagens tillämpande jämväl gentemot den juderevolutionära omstörtningsrörelsen i Sverige. För en vecka sedan inrapporterades en ganska sensationell tilldragelse från pansarkryssaren Fylgias besök nyligen i Hamburg, därvid matroser från fartyget skulle deltagit i ett möte med "Hamburgs kommunistiska marinklubb" och med dem ha överenskommit om en skärpning av den revolutionära taktiken inom respektive flottor ävensom svurit "de gemensamma kommunistiska idealen" evig tro och lydnad. Vederbörande fartygs befäl harvisserligen efter avhållna förhör med de i Hamburg-mötet deltagande matroserna sökt förklara händelsen såsom havande varit av fullkomligt oskyldig natur, men befälets förklaring verkade knappast övertygande. Någon dag senare meddelades om en planerad "kommunistisk försöksmobilisering" till Dalarö, den som gick av stapeln förra söndagen. Vad som i samband med denna planerade "försöksmobilisering" kommit till myndigheternas kännedom var emellertid av den art, att dessa sägo sig nödsakade inskrida och försäkra sig om tvenne härvarande ryssbolsjeviks personer, nämligen chefen för sovjetryska telegrambyrån Tass, judiske "doktorn" Grigorij Alexandrov samt dennes medhjälpare på byrån och sovjetlegationen, "advokaten" Konstantin Mitkevitz, med all sannolikhet också han jude. Enligt vad Svenska Dagbladet uppgivit skall det ursprungligen ha gällt något helt annat än den sedermera iscensatta "försöksmobiliseringen" till Dalarö, vilken senare "i största hast" arrangerats såsom ett slags camouflage, när man kommit underfund med att den "ursprungliga" planen upptäckts. Poliamyndigheterna äro nu sysselsatta med en omfattande utredning bl. a. rörande en mängd i senare tid till landet inkomna ryssbolsjeviker, vilkas närvaro här befunnits "mystisk", och äro i sakens nuvarande stadium helt naturligt ganska förbehållsamma. Så mycket har dock meddelats offentligheten, att det rör sig om "en allvarlig rysk affär", och att de av polisen i förvar tagna bolsjevikagenterna bl. a. misstänkas för att ha sysslat med militärt spioneri.

I betraktande av den engstående rörelsefrihet, som hittintills visats det revolutionära Israels "ideela" strävanden på det svenska samhällets "proletära" omstörtning i blod har man visserligen såsom redan framhållits svårt för att föreställa sig, att det här verkligen skulle kunna vara fråga om ett ingripande mera på allvar från de svenska myndigheternas sida gentemot de skamliga förehavandena. Men man får hoppas, att händelsen må hava betydelse för mera än en gest eller en taktisk manöver, att ansvarskänslan äntligen måtte vakna till liv på de högstående håll, där man hittills blott visat en alltför stor benägenhet för att blunda för vissa kretsars brottsliga spekulationer. Svenska folket kommer icke att ge efter för kravet på en fullständig upprensning av den juderevolutionära rörelsen i landet. Detta är en sak som våra myndigheter må hava klar för sig.

Rättegångs-"reformen"

(Forts. fr. sid. 1.)

sta städerna, vilka komme att bilda egna domsagor, ävensom i de städer, som befinnas lämpade att utgöra åtminstone eget tingslag och beträffande vilka gränsen, något växlande, föreslagits böra dragas vid ett invånarantal av 10- à 16,000 personer. — Nämnd i städerna föreslås av lagrådet endast vid verkligt allvarsamma förbrytelser.

Muntligt förfarande i stället för det nuvarande skriftliga i hovrätterna nödvändiggör ökat antal hovrätter. Lagrådet betonar, att man icke bör gå för långt i stycknng samt att ingen hovrätt bör arbeta på mindre än två avdelningar. Lagrådet finner det ej osannolikt, att man kan stanna vid eller till och med gå under kommissionnens minsmiantal av sju hovrätter. Detta är ett olämpligt förslag av lagrådet. Stycknngen bör gå mycket längre, och hovrätterna böra ersättas genom återupprättandet av de urgamla lagmansrätterna, som beklagligtvis avskaffades år 1849. I varje landskap, stort eller litet bör finnas en lagmansrätt såsom andra instans, bestående av lagman och tolv nämndemän. Hovrätten är till sin genesis en misslyckad högsta domstol och namnet "hovrätt" en föga adekvat benämning. Åter till den urgamla svenska processordningen med instanserna: landsrätt, lagmansrätt, kungl. maj:t!

TAPETSERARFIRMAN
C. A. ERIKSSON
Huntverkaregatan 22, Stockholm
TEL. KUNGSH. 6706.
Utför **Möbelstoppningar, Mattpåläggningar** till mycket billiga priser. Förstklassigt arbete garanteras. Begär kostnadsförslag.
Klädning av sidovagnar samt bakdvoor

Körpiskor och Ridspön
Käppar och Remtyger
köpes bäst och billigast i
ALFRED ANDERSSONS PISKFABRIK
Beridarebansgatan 12 - Stockholm
Telefon Norr 11575

Stockholms Förenade Tvätt
Luntmakaregatan 94
STOCKHOLM. Tel. Vasa 34 22.
Specialité: Tvättning av överdragskläder.

Vid behov av
FOTOGRAFERING!
Glöm ej att anlita oss, då vi äro Specialister och erfarna fackmän inom branschen.
RING ENDAST NORR 75 45.
BILD-CENTRALEN
Drottninggatan 38, Stockholm

VAR VI DANSAR
I STOCKHOLM
MÅNDAG: Rosengrens vid Mynttorget
TISDAG: Teaterkällaren o. Montmartre
TORSDAG: Rosengrens vid Mynttorget
FREDAG: Teaterkällaren o. Montmartre
LÖRDAG och SÖNDAG: Rosenbad

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:
Automatrestaurant CYRUS
43 Nybrogatan 43
Automatrestaurant ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2
Automatrestaurant ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8
Automatrestaurant GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51
Automatrestaurant S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.
Automatrestaurant GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68
Automatrestaurant BIRGER JARL
73 Folkungagatan 73
Frukost ½9—½12 Middag 1-3—7 Kväll 7—½12 Inga drickepengar Ingen spritservering

NATIONALT TIDSSKRIFT
Keyserst. 1, OSLO
Eneste antisemitiske publikation, Utkommer maanedlig
Pris til Sverige kr. 6: 20.

Södra Kungstornet,
Stockholm
Redaktör: ELOF ERIKSSON
Telefon: Norr. 5898 Norr 5899

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår ..... Kr. 10.—
Halvår ..... Kr. 5.25
Kvartal ..... Kr. 2.75
Lösnummer 25 öre.

Nr 31 (148) Fredagen den 10 Augusti 1928. Årg. 4

Myndigheterna och Brattsvindlerierna.

Dr Ivan Bratt har, såsom känt, tillkännagivit, att han vid utgången av innevarande år kommer att skudda det otacksamma fosterlandets stoft av sina fötter och "helt frivilligt" lämna Spritcentralens styrelse och dess direktörskap även som Stockholmssystemet och dessas dotter-, dotterdotter-, och systerbolag för att "ägna sig åt Mercurius", närmare bestämt försäljning av svenska kullager i Frankrike. Innan denne ovanligt ljuse fågel är utflugen och hunnit sätta sig i säkerhet på utländsk botten, är det myndigheternas plikt att försäkra sig om hans person och väcka åtal mot honom för alla de olagligheter som han låtit komma sig till last.

Ett verkligt skolexempel på, hur i vår tid en hel serie av laglösa handlingar kunnat få fortgå utan åklagarmyndigheternas ingripande är den "socialt betonade" — första villkoret för att räknas såsom social individ är att visa respekt och vördnad för rikets lagar — dr Bratts meritförteckning, som i korthet lyder:

1) När restriktionssystemet med motbok och individuell kontroll infördes skedde det i direkt strid mot gällande lag, ty kungl. förordningen angående försäljning av brännvin den 9 juni 1905 stadgade väl minimikvantitet men ej maximalbegränsning för dem, som voro hugade inköpa spirituosa. Intet åtal, som vederbort, följde på det lag- och grundlagsvidriga tilltaget att ställa oförvitliga svenska medborgare under en självutnämnd riksförmyndare. På grund av att åtal ej följde tog sig dr Bratt det oradet före att i otaliga föredrag skryta över, att han lyckats genomföra ett system vid sidan av lagen, ett blodigt hån mot svenska rättsordningen, som undergrävt respekten för densamma.

2) Den individuella kontrollen kostade miljoner kronor pr år, och på detta sätt från statskassan undandragna medel hade, belöpande sig på den tid, den var olaglig, bort återkrävas. Intet åtal följde emellertid.

3) Införande av mattvång på restauranter saknade stöd i lag och var nationalekonomiskt ett vansinnigt slöseri, särskilt i tider, som påfordrade sparsamhet på alla områden.

4) För att behärska spritmarknaden inköptes vinhandelsfirman Grönstedt & C:o m. fl. olagligen för statens pengar, utan att kungl. maj:t eller riksdagen åtspordes. Intet åtal!

5) Dotterbolag, som äro undandragna statens kontroll, inrättades, fastän villkoret för oktrojen var statlig, till en början överståthållarembetets kontroll. Således direkt kringgående av lag i avsikt att kunna driva en stor del av rörelsen såsom ett privatgeschäft. Intet åtal!

6) Fastän det i ännu gällande lag är förbjudet att samtidigt sysslа med parti- och minuthandel med spirituosa, har detta dock i öppen och förtäckt form förekommit. Intet åtal!

7) Gåvor hava i stor utsträckning utdelats av medel, som skolat inlevereras till statsverket. Intet åtal!

8) Olovliga avskrivningar av resp. bolags ägande värden hava skett i största utsträckning, varigenom medel, som annars kommit statskassan till godo, egenmäktigt kvarhållits. Intet åtal!

9) Inköp av fastigheter ha skett i strid mot kungl. förordningen den 9 juni 1905. Intet åtal!

10) I strid mot den redan i sistnämnda förordning upptagna bestämmelsen om förbud mot hyresavtal med systembolags styrelseledamöter har i Spritcentralens magnifika bostadsfastighet, huset nr 10 vid Engelbrektsgatan i Stockholm mot billig hyra bott själva ordföranden i styrelsen, jämte bolagets revisorer, sekreterare m. fl. anställda. Intet åtal!

11) Statens pengar ha använts för olaglig aktieteckning i Stockholms Allmänna Restaurant Aktiebolag. Intet åtal!

12) Spritcentralen närstående personer ha privat inköpt vinproducerande firmor i Frankrike och på Madeira, varifrån leverans sker till Spritcentralen. Intet åtal!

13) Enligt Monopolkontrollutredningens siffror har Vin- & Spritcentralen, som är redovisningsskyldig till staten för hela överskottet av rörelsen, genom *hemliga* avskrivningar och *vilseledande* bokföring på ett skamlöst sätt dragit staten vid nåsan rörande tjogtals millioner kronor. Särskilt manipulationerna i Spritcentralens dotterbolag, A.-B. Städet, äro av den art, att bedrägeribrott föreligger så klart, att man direkt kan ta på det. Men dr Bratt har därför ingalunda blivit häktad eller ens åtalad!

14) Vid tidpunkten då aktiebolaget Grand Hotell inköptes, voro dess aktier, som ägdes av socialistiske professorn Bäckström i Djursholm, tämligen värdelösa. Med anledning av den oerhörda överbetalningen utöver det verkliga värdet hade polisundersökning bort verkställas, huruvida överskottet helt stannade i professor Bäckströms fickor eller om någon senare fördelning ägde rum bakom kulisserna.

15) Aktiebolaget Carnegics Porterbryggeri överbetalades med tio (10) miljoner kronor. Skulle inte bankdirektören Mannheimer i Göteborg, huvudchef för Skandinaviska Kreditaktiebolaget, vilja, enär han formellt representerade säljaren, upplysa allmänheten om, varför Carnegies Porterbryggeri skulle överbetalas med tio miljoner kronor (av statens medel) utöver taxeringsvärdet och värdet på inventarier samt rörelsens värde och vart dessa tio miljoner sedan tagit vägen? Saken är verkligen så mystisk, att de, som sitta inne med fakta och känna de närmare förhållandena vid transaktionen, vilket är Mannheimer torde göra, hava en moralisk skyldighet att genom ingående uppgifters offentliggörande, söka skingra dunklet kring denna jätteaffär. Vad har bankdirektör Mannheimer att förmäla?

I stället för att förordna om kraftåtgärder mot dr Bratt och hans medbrottslingar hava statsmakterna, regeringen och riksdagen, sökt hålla honom bakom ryggen och särskilt draga ut på tiden, så att åtalsrätten blir preskriberad. Ett exempel härå är, att finansministern, chefen för tillsatta Monopolkontrollutredningens betänkande var avlämnat och klart, det oaktat ej förelade detsamma innevarande års riksdag för saksens dryftande och lämpliga åtgärders vidtagande. Statsminister Ekman har nyligen meddelat pressen, att saken icke ens hinner att föreläggas 1929 års riksdag; något plausibelt skäl till dröjsmålet har ej avhörts.

Brattkoncernens ovannämnda olagligheter bade bort åtalas av den vanlige allmänne åklagaren, och, om denne försummat sig, bade saken bort beivras av justitiekanslern, så mycket mer som justitiekanslersämbetets uppmärksamhet genom skrivelser med begäran om åtal mångfaldiga gånger fästs å missförhållandena. Den nuvarande J. K. är tyvärr svag såsom ett rö, icke juridiskt, men i avseende av både fysiskt och psykiskt mod. Det kännes nästan svårt att angripa honom, ty det är tydligt, att han i sin dagliga gärning ideligen själv stöter på sin svaghet, och räddhågan står stämplad i hans anletsdrag. Men det måste sägas ifrån, att justitiekanslersämbetet icke är en vanlig ämbetsmannapost, där det räcker med kunnighet och skicklighet, utan här fordras jämväl krigsmannens mod att ingripa, när helst rättsväsendet är hotat och framförallt, när statens intresse står på spel. Till och med en så jämförelsevis obetydlig herre som dr Ivan Bratt vågade icke J. K. åtala, fastän icke minsta tvekan kunde föreligga om, att uppenbara lagstridigheter både mot grundlag

(Forts. å sista sidan.)

Juda mot det fascistiska Italien.

Den våldsamma anti-italienska hets, som den internationella judepressen igångsatte i samband med Italiakatastrofen blottade ett inträtt, högst märkligt motsatsförhållande mellan Mussolinis Italien och det internationella Juda. Varje hederlig svensk har icke kunnat undgå att uppröras över det enastående osmakliga sätt, varpå dagstidningarna i vårt land med Svenska Dagbladet i teten funno för gott i politiskt och sensationssyfte utnyttja det olycksöde, som drabbat Nobileexpeditionen. Den skam, de med sin förtalskampanj och sitt ryktessmideri dragit över det svenska namnet, står givetvis ej att utplåna, men kapten Lundborg, general Nobiles räddare, har gjort sig förtjänt av alla hederliga svenskars tacksamhet och högaktning för sitt ridderliga uppträdande till de på lösaktiga grunder angripna italienska nordpolsfararnas försvar, varigenom han även i viss grad lyckats överskyla skammen, som de moraliserande riddarna av det fria ordet dragit över det svenska namnet. Det är heltvisst glädjande att i all synkedomen ha fått bevittna, att det dock trots allt i gamla Sverige ännu finnes män av ära, som veta att hävda gammal god svenskmannadygd gentemot det nutida förfallets yrverborna, moraliserande organisatörer.

Väl förhåller det sig av allt att döma så, att den italienska nordpolsexpeditionens ledare gjort sig skyldig till ett fördömligt övermod i och med att han önskat högtidlighålla årsdagen av Italiens inträde i världskriget genom att sagda dag kasta ned den italienska flaggan över Nordpolen. För detta övermod fingo Nobile och hans följeslagare dock lida på ett sätt, som säkerligen lärt dem att inse det fördömliga i sin manifestation. Den internationella kretsen, som har allt tidselländet, det stora världskriget, samhällsoron, revolutionerna etc. på sitt samvete, saknade emellertid varje berättigande att här framträda i den allmänna moralens namn såsom någon slags övernationell domare och rättskipare. När judedömets ledande personlighet inom den tyska pressen, hr Theodor Wolff i Berliner Tageblatt, tillsammans med sina raskolleger, de ledande pressjudarna i andra stater höjde kampsignalen och för all världen förkunnade, att Italiakatastrofen representerade "en allvarlig motgång för fascismen", förstod man strax såväl att fascismen ej längre var gärna sedd av Juda som att den i vått och torrt den nämnda internationella kretsen blint följande svenska dagspressen av allt gevalt skulle ryckа med in i kampen. Och så fick man bevittna denna osmakliga hetskampanj på grundval av allskons uppditkade anklagelser och ryktessmideri i de stora tidnin-

(Forts. å sista sidan.)

Sovjet-Rysslands omstörtningsplaner böra resolut tillbakavisas!

En kraftig inlaga till Konungen från lantbrukarehåll.

Lantbrukare Hj. Larsson.

Från lantbrukaren *Hj. Larsson*, Stockholm, har i dagarna till Konungen ingivits nedanstående temperamentsfulla inlaga med anledning av Sovjetrysslands visade alltför stora intresse för våra svenska förhållanden, som nu också kommit till uttryck i dess uppträdande i svenska farvatten. Framställningen är utan tvivel beteckнande för den stämning, som för närvarande råder inom stora delar av den svenska allmänheten, där, man är utledsen på det revolutionära Israels spel här i landet. Den lyder sålunda:

Till Konungen!

Genom den svenska tidningspressen har undertecknad erhållit kännedom om ett planerat besök i vårt lands hamnar av den s. k. ryska sovjetrepublikens krigaflotta i Östersjön innevarande år och då jag vet, att främmande lands krigsfartyg måste hava tillåtelse av landets lagliga regering för att även under formen av ett "vänskapligt" besök inlöpa i någon av landets hamnar och oaktat jag förutsätter, att Eders Majestät, om en sådan ansökan inkommer, kommer att, innan ett beslut sker, skärskåda och bedöma densamma från alla synpunkter, ej minst de konsekvenser, som för vårt land skulle kunna inträffa om en sådan ansökan beviljades, kan jag dock icke som en fosterlandsälskande och om mitt fosterlands välgång mån svensk man och som en av Eders Majestäts trognaste undersåtar med gott samvete underlåta att delgiva min och, jag vågar säga det, den övervägande delens av svenska folket tanke om en sådan ansökan: att ovillkorligen vänligen men bestämt avslå en eventuell ansökan samt genast utfärda order till vårt lands egen flottas befälhavare att vilket ögonblick som helst vara stridsberedd och klar för mobilisering. Detta av följande skäl.

Att det nu torde vara för alla länders regeringar och upplysta ledande politiker samt den mera klarsynta befolkningen i olika länder bekant, att det nuvarande Ryssland icke regeras av någon av ryska folket tillsatt regering utan av det internationella Judafolket, som i årtusenden arbetat på att slå under sig regeringsmakten i alla länder på jorden, churu de till antalet utgöra en bråkdel av jordens folk eller enligt approximativa beräkningar på sin höjd cirka sexton millioner individer, spridda över hela jorden, mot övriga folk, som tillsammans beräknas uppgå till ett antal av cirka två milliarder eller tvåtusen millioner människor.

Att det nu allt mera och mera blivit ådagalagt och bevisat, att personer både inom vårt land och andra länder, som påstått att judarna voro upphovet och orsaken till det under år 1914 började världskriget, hade rätt; varigenom minst tio miljoner människor av Europas bästa och kraftigaste män blevo på det hemskaste dödade och lika många invalider, skadade, psykiskt och fysiskt fördärvade för hela sitt återstående liv samt hela vår världsdel så gott som ekonomiskt ruinerad. Att detta förorsakats av den internationella judekapitalismen är nu bevisat. Det hjälper icke längre att den judeägda och judelejda tidningspressen, såväl inom vårt land som i andra länder, skjuter skulden för världskrigets utbrott på kejsar Wilhelm av Tyskland. Det är endast okunnigt folk, som tror på denna folkförvillande judelögn. Att den internationella judekapitalismen icke skyr några medel, vore de än så djävulska, för att skaffa sig penningar och makt, visar deras styrelse i Ryssland; deras mord å ryska tsarfamiljen och alla de millionтals mord å ryska medborgare, som skett sedan år 1917, under sken av att främja det "ryska folkets frihet och väl". Att revolutionen i Ryssland icke varit avsedd att främja ryska folkets väl bevisas blst av den omständigheten, att de ryska socialdemokraterna, som i mera än en mansålder arbetat och agiterat för större frihet och bättre förhållanden för det ryska folket, hava varit mest utsatta för förföljelser, häktningar och kvalfulla dödsstraff. Men den politiska makten och alla värden på milliarder kronor, som stulits från enskilda ryska och utländska medborgare i Ryssland, från kyrkor och kloster m. m., det har stannat i judarnas smutsiga händer, under ledning och kontroll av de ryssk-judiska s. k. "ryska sovjetrepublikernas" regeringar, i offentliga tidningar, som stå oberoende av judarna, angivna som de värsta rövare- och mördareligor, som världen någonsin skådat och känt sedan forntiden.

Att det för ett kulturfolk som

(Forts. å nid 5.)

Judefrågan i U. S. A.

Av W. Sch., Portland, Oregon.

År 1917 hade jag tillfälle att intaga mina måltider tillsammans med en judefamilj. Det var hemma hos en tysk, som dock gift sig med en judinna, och denna hade utom mig även några judar i inackordering. En av dessa herrar, som tillika var frimurare, sade mig, att i Stor-Newyork, således inkl. Brooklyn, Bronx etc., den judiska befolkningen redan uppginge till en miljon sjuhundrafemtiotusen själar. Han var alldeles säker på sin sak, och jag hade ingen orsak betvivla därpå, så mycket mindre som den judiska typen gör sig starkt gällande i det Newyorkska gatuvimlet. En vän till mig kallade därför Newyork alltid för Jewyork (det engelska ordet "jew" betyder "jude").

Inom skräddaryrket, i synnerhet beträffande damtoaletter, dominera judarna nästan fullständigt, och de sitta ej endast på ledareplatser. Ett otal judiska flickor äro anställda inom beklädnadsbranschen. Handeln med kläder, den s. k. clothing line, är nästan helt och hållet i judiska händer, de stora varuhusen, såsom Macy, Sachs m. fl., likaså. Liknande förhållanden äro rådande inom skofabrikationen och i synnerhet inom själva skohandeln. Vilken roll judarna spela inom den amerikanska bankvärlden, är allmänt känt. De ha även slukat den förr som tysk kända firman Knaudth, Nachod & Kuehne, vadan mig veterligt ej någon verklig tysk bank existerar i Newyork.

Inom många industrigrenar spela judarna en huvudroll, framförallt inom klädes- och sidenbranscherna; i den senare är en ungersk jude vid namn Deri den främsta drivkraften. Firman Goldschmidt har för sin tennutdragningsmetod också här stora filialer, varigenom den blir mycket rik i synnerhet i Förenta Staterna, emedan här bleckburkar för alla möjliga livsmedel spela en dominerande roll.

Mycket hotfullt ter sig det mäktiga judiska inflytandet inom rättsväsendet. Advokatnäringen är nästan fullkomligt i deras händer, om än kanske ej så mycket efter antalet advokater, så dock på grund av det inflytande, judarna utöva inom "rättsbranschen", så mycket mera som också många judar trängt sig in i domareståndet och åklagarmakten. Hurusom judarna tillämpa Talmuds regler i rättskipningen, därom berättade en av mina bekanta ett beteckнande fall. En jude lyfte hos sin bank 400 dollars på ett falskt papper. Åklagaren var jude, och i början ledde han raunsakningen mot juden-bedragaren mycket korrekt, utfärdade också en häktningsorder mot honom, vars verkställande bedragaren dock undandrog sig genom flykt. Men efter omkring en månad togo pengarna slut för honom, varför han återvände hem. Som nu en annan jude ställde kontant borgen för honom, fick han förbli på fri fot. När snart därpå Stora Juryn sammanträdde, för att i princip avgöra saken, yrkade åklagaren, som hade det beteckнande namnet Rittenberg, på målets avskrivning i brist på bevis. Detta beviljades, och min vän blev av med de 400 dollars, som han hopsparat åt sin familj i Österrike.

Samma vän berättade mig också om en erfarenhet, han gjort med en Wienerhalvjude vilken emellertid omsorgsfullt döljer, att han är av blandras, och för övrigt har det egendomliga sättet, att han lockar sina vänner till sig, gör dem druckna, för att avlura dem deras hemligheter i deras omtöcknade tillstånd och efteråt oroa dem med anonyma brev. Därför är åsikten alls icke ogrundad, att halvbloden äro mycket värre än fullbloidsjudarna, och detta redan på den grund, att de genom sitt intima umgänge med arierna ha kännedom om hur föraktad juden är bland dem. Detta framkallar naturligtvis hos dem ett starkt hat, ty de veta nu, att det skulle gå dem illa, i fall arierna finge nys om att de blivit lurade och att de skänkt sitt förtroende åt ett halvblod.

Tidningspressen i Newyork är också till största delen i judiska händer. Synnerligen starkt framträder det judiska elementet hos Newyork Times, som äges av en tysk jude vid namn Ochs. Redan före kriget, isynnerhet dock under själva kriget, och även nu, har denna tidning gjort allt för att hetsa mot tyskarna. Detsamma gjorde juden Pulitzers arvingar, vilka ej samtidigt med tidningen ärft faderns hederliga karaktär.

Den Hearstska tidningen i Newyork är "Newyork American". Hearst har tidningar i de viktigaste städerna, och dessa läsas dagligen av flera miljoner människor, varför deras inflytande är ofantligt. Vi tyskar hade före kriget endast beströmvärt att säga därom, ty då skrev amerikanen Francis de ledande artiklarna, vilka voro absolut tyskvänliga. Men Francis råkade i kontrovers med Arthur Brisbane, och denne skriver nu i egenskap av huvudredaktör de dagliga "To-Days", som äro mycket omtyckta av läsekretsen. Emellertid är Brisbane alltnnat än tyskvänlig. Tvärtom stöder han alla Tysklands fiender, från vilka han i gengäld torde erhålla subventioner. Men också Sovjet-Ryssland lämnar han sitt stöd. Det antages allmänt, att Brisbane är halvjude, och redan hans namn talar för denna förmodan, ty Brisbane är en stad i Kanada, och judarna ha som bekant ofta namn efter städer.

Den omständighet, att Brisbane är halvjude, förklarar också hans fanatiska försvar för judendomen vid varje tillfälle, som erbjuder sig. Detta sker ofta på det mest löjeväckande sätt, och jag är övertygad om att han får många brev sig tillställda, vari man förebrår honom hans beteende. Med hänsyn till Brisbane kan man nu räkna Hearstpressen bland judebladen, ty Francis har för länge sedan lämnat tidningen; han avled nämligen tyvärr redan för flera år sedan. Men i alla händelser äro Hearstbladen fortfarande läsbara, ty de visa ej samma djupt rotade hat mot allt tyskt som de riktiga judebladen. Också bruka de intaga allt, som väcker sensation, utan anseende till: vem till glädje, vem till sorg; och tyskarna begära ju ej något mera än att man framställer deras rättvisa sak.

I ett avseende äro de amerikanska arierna bättre ute än de europeiska. De stora penningmatadorerna, såsom Astor, Vanderbilt, Rockefeller, äro inga judar. Dessutom äro världens för närvarande väl rikaste man, Henry Ford, starkt antijudiskt sinnad, huru mycket han än spjärnar emot detta "epitheton ornans". I alla händelser är det han, som mest bidragit till upplysningen i judefrågan genom sina utmärkta skrifter, och hans veckotidning "Dearborn Independent" viker ej från den en gång inslagna riktningen, detta till stor sorg för judendomen, som föresatt sig att ruinera Ford, men nu nog fått lära sig inse, att denna plan endast torde förbli en ljuv dröm. Morgan däremot räknas till judarna, om med rätta, må vara osagt. I alla fall är han det största skadedjur på vår jord, och i sista hand får också skulden till att Amerika trädde in i kriget, tillskrivas honom. Baruch och Eugen Meier jun. voro endast hans utposter. Morgan lämnade medel, och de nyssnämnda båda judarna ställde om att Amerika indrogs i kriget.

Emellertid driva judarna även här i Amerika, liksom överallt i världen, ett skamligt dubbelspel; ty om än deras egna bekläda de högsta poster — sålunda är t. ex. Brandeis, en av de högsta domarna i Förenta Staterna, en fantastisk jude och sionist — så är det i alla fall ingen

(Forts. å sista sidan.)

Den 10 Augusti

Revisionen av Bratt-systemet.

Den sedda skapelse, som vars förste gallionsfigur dr Ivan Bratt figurerat, utgör ett belysande exempel ur praktiken på det rådande judisk-politiska systemet under Guldkalvens hägn och skall heltvisst i alla tider framstå såsom ett sorgligt vittnesbörd om det vid ingången av tjugonde seklet rådande förfallet i Sveriges offentliga liv. Den tillkom i laglöshetens tecken för främjande av enskilda personers spekulativa intressen, och den samma anda som kännetecknade dess start, satte helt sin prägel på utvecklingen. I Sveriges rikes grundlag, § 60 Regeringsformen, står uttryckligen stadgat förbud för Konungen att "till vinning för sig och kronan eller enskilda personer och korporationer några monopolier fastställa," men vad generade en dylik bestämmelse i lagen de höga herrarna inom finansens värld! I hägnet av den regerande judefinansiella makten byggdes Spritmonopolet i all hemlighet upp i strid mot grundlagen, med statsmakternas goda minne, samt presenterades såsom ett "fait accompli" för representationen, som beredvilligt förlänade den lagstridiga inrättningen sin sanktion. Vid grundläggandet använde man olovligen staten tillhöriga medel till 1 milj. kr. för inköp av aktier i olika företag, dem man önskade lägga under sig, i strid mot "kungliga förordningen om försäljning av brännvin" av den 9 juni 1905 par. 21, varenligt A.-B. Stockholmssystemet var förpliktigat att till statskontoret inleverera nettovinsten av sin rörelse. Men ändamålet helgar, anse visst folk, med lov! Genom att skapa en revisionsordning, som i praktiken uteslöt en verksam kontroll, som ställde riksdagens valda revisorer utanför revisionen samt gjorde denna till en ren illusion, visste man att vid startandet av den lagstridiga monopolinrättningen skydda sig mot all närgången observation av "utomstående" d. v. s. av allmänheten, svenska folket. De medel man begagnade sig av för vinnande av den nödiga förståelsen från representationens och myndigheternas sida voro de gamla beprövade. För snart sagt allt vad inflytelserika personer heter, som kom i ens väg, bereddes generöst tillfällen till givande "extraförtjänster". Ett stort antal riksdagsmän erhöllo placering såsom ordförande i systembolag etc., å vilka poster arbetet visserligen var mycket ringa men avlöningarna i stället så mycket mer respektabla. En för några år sedan på initiativ av enskilda riksdagsmän företagen undersökning i dessa ting gav vid handen, att knappast någon enda person, som under debatterna i riksdagen och representationen uppträtt som försvarare av den rådande regimen inom spritkoncernen gentemot kritiken, kunde sägas vara i ekonomiskt eller andra avseenden fullt obunden av koncernen, ja, i själva kontrollstyrelsen hade personer säte, vilka voro direkt avlönade av densamma. Om kontrollstyrelsen är för övrigt att säga, att den under den gångna tiden tyckes ha satt som sin främsta uppgift att hålla storsvindlarna inom monopolet om ryggen i alla deras obscura, olagliga manipulationer.

Det med stöd av en köpt pressopinion, främst företrädd av Dagens Nyheter, Stockholmstidningen och Socialdemokraten, i strid mot grundlagens bud genomtrumfande Spritmonopolet lades alltså från begynnelsen så till, att det i möjligaste grad garderade initiativtagarnas, de storfinansiella husens intressen. I kompaniskap genomdrevo herrarna Wallenberg och Bonnier det lagstridiga monopolet. Överenskommelsen mellan de bägge "okrönta regenterna" gick uppenbart ut på, att herrarna Wallenberg betingade sig de väsentliga rent ekonomiska förmånerna, såsom att fungera som företagets huvudfinansiär och "kontrollant" av dess finansiella och ekonomiska verksamhet, under det hr Bonnier tog hand om den politiska sidan av saken och av Spritmonopolet byggde ut ett förvisso enastående instrument till det offentliga livets korumperande och riksdagspolitikernas bindande vid Israels gyllene triumfvagn. Att de bägge husen gjort vad i deras makt stått för förverkligandet av sina respektive "ideal", visar utvecklingen inom monopolet under det gångna årtiondet tydligt och klart. Denna har nämligen alltifrån begynnelsen skett efter sorgfälligt utarbetad plan i överenstämmelse med "finansvetenskapens" allra mest nymoderna principer och regler, så att själva politikerna i allmänhet knappast ens förstått meningen med de många egenartade anordningarna med olika slag av "dotter"- och "dotter-dotter"- och "dotter-dotter-dotterbolag", försäljning fram och tillbaka av aktier i skilda bolag etc. Och man räknade kallt, handlade kallt såsom en "finansens man" anstår — gav en så tämligen god dag i de med svenska staten kontrakterade utfästelserna i fråga om vinstens inlevererande till statsverket etc. och koncentrerade sig ekonomiskt *dels* på vinnandet av största möjliga avance för stunden å det i monopolrörelsen på olika sätt intresserade kapitalet, *dels* på utbyggandet i största obemärkthet med tillhjälp av de staten tillkommande vinstmiljonerna, som man struntade i att inleverera till statsverket, av ett jättemonopol, omfattande hela landets restaurang- och hotellväsen — i de sociala strävandenas namn, under privat, judefinansiell ledning och överhöghet. För detta syftes förverkligande var det som hela den väldiga komplex av spritbolag av alla typer tillskapades, som för de oinitierade framstått såsom en enda stor labyrint, meningslös och omöjlig att komma till rätta med, ävensom den mystiska transaktionen med stamaktiernas i Vin- och spritcentralen överlåtande på ett privatkapitalistiskt konsortium kom till stånd, varigenom den judefinansiella kretsen inom monopolet skapade sig ökade möjligheter att kunna fullfölja sina hemlighetsfulla planer. I fråga om monopolets utnyttjande såsom politiskt korruptionsinstrument har hr Bonnier ej mindre skickligt än hrr Wallenberg, när det gällt den ekonomiska sidan av saken, förstått att utnyttja chanserna. Hans språkrör Dagens Nyheters energiska vakthållning in i det sista kring det Brattska svindelsystemet är också fullt förståelig. Det är ett ovedersägligt faktum, som icke kan bortresoneras, att det härskande judisk-politiska korruptionssystemet har sin förnämsta förankring inom just Spritmonopolet. Häri är även att se huvudanledningen till det ytterst energiska motstånd, som under de gångna åren mött strävandena att inom riksdagen söka komma till rätta med de skandalösa förhållandena inom monopolet.

Spritmonopolets höga tillskyndare och beskyddare trodde sig ha lyckats åstadkomma en skapelse, som skulle bestå i all tid. Men de gjorde upp sin räkning utan värden! Efterhand vaknade de goda svenskarna till insikt om att det hela var en jättesvindel och att de föregivna "sociala" och "nykterhetsvänliga" uppsåten endast voro lockbete, simpelt camouflage till döljande av de giriga, privatekonomiska spekulationer, som låga bakom hela den framförda planen. Efterhand kommo alltflera kompromitterande, lagstridiga handlingar av de ledande inom spritkoncernen i dagen och föranledde opinionsyttringar både inom och utom riksdagen. Dessa tillbakavisades emellertid på mest eftertryckliga sätt av storfinansens talmän inom riksdag och press, och de, som dristade offentligt kritisera förhållandena, stämplades såsom simpla "skandalskrivare" o. bakdantare. Materialet mot de "oförvitliga" herrarna inom monopolet växte emellrtid ut till proportioner, som slutligen icke gjorde det möjligt för statsmakten att längre låtsa som om det regnade. Det av finansminister Sandler under Hjalmar Brantings ministär företagna egenmäktiga sensationella avhändandet av de 400 stamaktierna i A.-B. Vin- och Spritcentralen till ett enskilt finanskonsortium till det godtyckliga priset 400,000 kr. skvallrade om mystiska spekulationer och planer av betydande omfattning från den judefinansiella kretsens sida. Därpå följde uppenbarandet av den ena olagliga transaktionen efter den andra, begångna av monopolherrarna, såsom utlånandet av de 791,000 kr. i Stockholms Allmänna Restaurantaktiebolag år 1919, "gåvor" av statsmedel till olika institutioner och föreningar o. s. v. Enligt uppgift av Direktören Adolf Anderson å Ekebo i N:o 9 av Nationen den 30 april 1926 hade nuvarande statsministern, excellensen Ekman, vid ett personligt samtal med honom uppgivit, att liberala partiet 1920 av dr Bratt mottagit en "gåva" å 50,000 kr. samt föreningen "Frisinnade Kvinnor" en liknande å 20,000 kr. — uppgifter, vilkas riktighet hr Ekman visserligen straxt efter yttrandets publicerande offentligt bestred men som dir. Anderson förklarade sig redo att med ed intyga. Under trycket av den skarpa opposition, som i början av 1926 gjorde sig hörd, fann sig Vin- och spritcentralens styrelse i en till 1926 års riksdag avgiven skrivelse med anledning av direktör Lithanders m. fl. påyrkade revision av Spritmonopolets affärer nödgad erkänna, att styrelsen under årens lopp av tillgängliga statsmedel vid olika tillfällen bortskänkt penningebelopp å tillsammans 184,000 kr. till skilda föreningar och institutioner, därav 50,000 kr till Socialpolitiska Institutet, 124,000 kr. till Antismugglingsföreningen, 5,000 kr. till Mendelska Sällskapet och 5,000 kr. till "välgörande ändamål". Man frapperades icke minst av att erfara, att bortskänkandet av statsmedel för smugglingens bekämpande skett efter därom gjord framställning hos Spritcentralens styrelse från herr O. G. Ekman och Mosesson i egenskap av styreleledamöter i "Föreningen för Spritsmugglingens bekämpande". I samning uppbyggligt! Gjorda försök att vinna klarhet rörande de till Antismugglingsföreningen förlänade "gåvornas" användning, i vad män de gått till arvoden åt styrelseledamöterna m. m., strandade på hårdnackad vägran från föreningsstyrelsen att lämna några som helst upplysningar i saken. Så kom den stora debatten kring dir. Lithanders utredningsmption, vilken blev en så tämligen sensationell parlamentarisk akt. Högerledarna jämte Spritcentralens jourhavande dir., kapten Bernström, lyste vältaligt med sin frånvaro — de voro förhindrade närvara på grund av middagsbjudning, och försvaret för Spritpanamat sköttes i huvudsak av hrr socialdemokrater, men på ett högst erbarmligt sätt, som visade, hur sjuk den sak, de förfäktade, i själva verket var. Med några få rösters majoritet lyckades det "brattvännerna" att ernå avslag å utredningsmotionerna. De "demokratiska" organen jublade yverboret över "segern". Vi tillåto oss dock beteckna deras "seger" som en "Pyrrhusseger", och vi fingo rätt. Den blev en Pyrrhusseger!

Sedan direktör Lithander vid 1927 års riksdag inkommit med sina uppseendeväckande inlagor, som visade på bokföringsfalsarier i största omfattning inom Spritcentralen och dess underlydande företag, såg sig ministären Ekman som man erinre sig hösten 1927 föranlåten gå i författning om tillsättandet av en utredningskommission, den s. k. Vestmanska monopolkontrollutredningen, som i början av innevarande år avlämnade sitt betänkande till regeringen. De ytterst sensationella avslöjanden rörande Vin- och spritcentralens verksamhet, som genom den Vestmanska utredningen bragtes i dagen, bestyrkte tillfullo de grava anklagelser, som av Nationen och andra under årens lopp framställts mot förvaltningen av statens spritmonopol. Den uppenbarade ju nämligen, att det under tidsperioden 1917—1926 inom Spritcentralen rört sig icke endast om mer eller mindre öppna avskrivningar å det av dir. Lithander i hans redogörelse till 1927 års riksdag uppgivna bloppet c:a 80 milj. kr. utan därtill även om dolda sådana, gjorda före bokslut, till ett sammanlagt belopp av kr. 46,588,345 kr. Detta plus allt annat, som framkommit i samband med den offentliga diskussionen kring Brattsystemet, gjorde det omöjligt för riksdagen att längre blunda i saken. Bevillningsutskottet förordade enhälligt vid 1928 års riksdag igångsättandet av en utredning angående omläggning av gällande lagstiftning på rusdrycksområdet, varigenom från dess sida ostentativt erkändes, att lagstiftningen på området icke är av beskaffenhet att motsvara sitt en gång uppgivna ändamål. Utskottet undvek naturligtvis i sitt yttrande sorgfälligt att ingå på de uppenbarade svindlerierna och förskingrandet av statsmedel inom spritkoncernen och nöjde sig med att påpeka, att den nuvarande lagstiftningen i flera avseenden är behäftad med brister och bör omarbetas på grundval av de erfarenheter, som under det gångna årtiondet vunnits med avseende å restriktionssystemets allmänna verkningar. Den vägledan, de synpunkten vid en revision borde, menade utskottet, vara att åstadkomma en lagstiftning, den där i möjligaste mån gagnar nykterhetstillståndet i landet, samt att i framtiden sådana bestämmelser beträffande rusdrycksh antering undvikas, som sakna nykterhetsfrämjande betydelse men äro ägnade att framkalla irritation. Vidare förordades, att den blivande revisionskommissionen för anstaltade en jämförande undersökning mellan det svenska restriktionssystemets verkningar i nykterhetshänseende samt de i utlandet, särskilt i Danmark, Norge och England, prövade systemen för begränsning av rusdrycksmissbruk. Riksdagens beslut blev även i överensstämmelse med bevillningsutskottets förslag, och har nu regeringen att gå i författning om den beslutade revisionskommissionens utseende samt närmare formulerande av dess uppdrag. Regeringen finner dock frågan icke särskilt brådskande. Ett mycket påfallande intresse för saken visas, naturligt nog förrästen, av Dagens Nyheter, som med full rätt understryker vikten av att de "rätta" männen få säte i den blivande rvisionskommissionen om ock ur en annan synpunkt än det Bonnierska bladet förmenar.

Det kanske mest karaktäristiska beträffande bevillningsutskottets och 1928 års riksdags behandling av frågan om revision av Brattsystemet är utan tvivel, att i utlåtandena ej med ett ord berördes vad som varit av ekonomiska svindlerier och falsarier, förskingrade statsmiljoner etc. inom spritkoncernen. Allt detta har man ansett vara lapprisaker. Att det så dock ej är, bör svenska folket vid höstens val låta sina herrar representanter av alla partier veta! Likavisst som det måste fordras, att den nya ordning, som skall efterfölja det bankrutterade, omoraliska Brattsystemet, bygges på moralisk grund, med det allmännas väl för ögonen, samt att det inrättas efter linjer, ägnade att befordra en positivt syftande nykterhetspolitik, lika nödvändigt är det att en grundlig undersökning av hela verksamheten inom spritkoncernen under den gångna tiden företages. Den rättsinnade opinionen i landet kommer icke att vara tillfreds med mindre än att en dylik till grunden gående, fullt opartisk, retroaktiv revision av Spritmonopolets verksamhet och affärer kommer till stånd, den där på alla punkter bringar fullständig klarhet rörande de transaktioner och förhållanden, som varit, och låter konsekvenserna därav gå i verkställighet. De, som gjort sig skyldiga till orättmätigt handskande med statens ägodelar, måste ställas till ansvar enligt lagens bestämmelser för sina åtgöranden samt förpliktigas att till statskassan återbetala vad de orättmätigt undanhållit denna. Opinionen i landet kräver full klarhet och offentligt ljus över det hela samt räfst med dem, som mot det allmänna sig förbrutit. Det spritmonopolistiska augiastallet måste från grunden upprensas, de försnillade miljonerna återbetalas till statsverket samt de skyldiga straffas för sina brottsliga gärningar.

Ingen svenkssinnad bör vid de stundande riksdagsmannavalen ge sitt stöd åt en partikandidat, som icke är redo att helt gå in för kravet på en revision av Brattsystemet och hela spritkoncernen i den anda här angivits!

Ett giv akt!

Enligt ett meddelande i Svenska Dagbladet har samtidigt med de pågående svenska flottmanövrarna sojetryska flottan varit synlig i de gotländska farvattnen. Den har gått så nära Gotlands kust, att man från fasta landet kunnat skönja profilerna av de deltagande fartygen. Bl. a. har kunnat urskiljas trenne stora slagskepp på väg söderut.

Sovjet-Ryslands närgångna intresse för våra svenska förhållanden är visserligen icke någon nyhet. Hela Sveriges inre politik har sedan någon tid stått i tecknet av detta vederbörandes utomordentliga intresse, som på allt sätt omhuldats av de israelitiska kretsarna i huvudstaden. Är det kanske nu också meningen att demonstrera sin välvilliga uppmärksamhet utifrån? Det är nämligen i strid mot all kutym, att en främmande flotta uppehåller sig så nära svenska farvatten, att den är synlig från svenskt land. Man frågar sig, om de hemliga radiostationer, som under de nu pågående svenska flottmanövrerna varit i verksamhet inom manöverområdet, stått i förbindelse med den i våra svenska farvatten opererande sovjetryska flottan? Det ligger ju i öppen dag, att bara närvaron av sovjetflottan i full beredskapmåste utgöra en stark eggelse för Revolutions-Israel här i landet att våga sig på en framstöt.

Det är tydligen på sin plats att ropa ett *Giv akt!*

Mitt emot Centralstationen ligger

Hotel Terminus

STOCKHOLM

80 komfortabla, nyreparerade rum jämte toalettrum, försedda med rinnande kallt och varmt vatten

Enkelrum från Kr. 5:— Dubbelrum från Kr. 10:— Intim matsal, läse- och frisörsalong

Telegramadress: TERMINUS Tel. och postadress: Hotel Terminus

PRESSKONSERTEN

Starkt ökad revolutionär aktivitet över hela västerlandet.

Israels världsrevolutionära regering i Moskva visar trots alla lidna motgångar icke någon benägenhet för att vilja ge upp sitt spel. De mest energiska ansträngningar göras i detta nu i alla länder att söka framtvinga en universell katastrof i Davidsstjärnans tecken. Herrarna av Sovjet ha uppenbart kommit till klarhet om, att endast en dylik världskatastrof är i stånd att rädda dem själva och deras stolta verk. Förvirringen i Ryssland tilltager för varje dag, utvecklingen närmar sig där alltmera den punkt, då sammanbrottet måste komma. Man förstår därför väl de ledandes inom sovjetstaten rent förtvivlade ansträngningar att nu söka framprovocera inre och yttre oro och stridigheter i alla länder. Bucharins mycket uppmärksammade uttalande vid sjätte kommunistiska världskongressen i Moskva, vari han underströk nödvändigheten av ett nytt obönhörligt fälttåg mot det kapitalistiska Västerlandet, vittnade om, att herrarna i Moskva äro fullt på det klara med, att "det stora" nu: *måste* ske, kosta vad det vill. I Västerlandet har man också runt om i staterna en tydlig förnimmelse av att Komintern bereder sig för sitt stora slag — "vinna eller förlora", vilket sannolikt bliver dess sista, tygrunden, som bär upp det sovjetistiska styret i Ryssland, är statt i oavbruten upplösning.

Aftonbladet (h) berör i en artikel den starkt ökade revolutionära livaktigheten i Västerlandets stater, icke minst Sverige. Tidningen skriver:

Det röda mullvadsarbetet är i detta nu i full gång icke blott i Europa utan även på den andra sidan Atlanten, där man på sistone bland annat i Kanada konstaterat en ökad sovjetrysk aktivitet. Polisen kunde sålunda för icke länge sedan lägga embargo på en hemlig röd radiotelegrafstation, samtidigt som man litet varstädes i landet fick upp spår efter rådsryska agenter. Vad Frankrike beträffar har den kände franske kommunisten Laporte, grundaren av det bekanta kommunistiska ungdomsförbundet, öppet förklarat, att den kommunistiska rörelsen i Frankrike under loppet av fyra år från sovjet erhållit icke mindre än fyra miljoner francs för uppviglingspropaganda, inom franska landamären. Tillräckligt belysande är i detta fall den intensiva propagandan inom försvarsväsendet, där särskilt vissa flottförband i hemfarvattnen visat sig mottagliga. Reservisterna i armén har man likaledes sökt uppvigla på. allt sätt och tvingat dem att avvika från repetitionsöverningarna. I detta sammanhang kan det även vara av ett visst intresse att omämna, hurusom den bekante kommunisten Vaillant-Couturier den 15 februari 1923 erhöll 15,000 francs för att under de spännande dagarna i Ruhr framkalla europeiska förvecklingar, vilket dock tack vare såväl fransk som tysk vaksamhet misslyckades. Över pom-

(Forts. a sid. 5.)

LUNDA TVÄTTINRÄTTNING

Rekommenderar sig för utförande av all slags tvätt (ej kemisk), mangling och strykning. Förstklassigt och omsorgsfullt arbete garanteras.

Snabb och punktlig expedition

Innehavare:

AUG. GUSTAFSSON

Tel. Drottningholm 20 & 190

PRIVATPISPNINGEN

SCHEELEGATAN 8, 1 tr. - Tel. Kh. 44 25

Frukost: Smörgåsbord, varmrätt, gröt och kaffe samt öl eller mjölk.

Middag: Smör, bröd, soppa, varmrätt, kaffe, öl eller mjölk.

10 st. kuponger Kr. 11: 70.

Inackord. Kr. 70:— pr mån.

God o. vällagad husmanskost.

Ärade Husmödrar!

All slags tvätt och strykning mottages tacksamt, handmetod - Billiga priser

Bad- och Tvättinrättningen VANADIS

Billiga och bekväma karbad tillhandahålles mellan 10 f. m.—8 e. m.

Frejgatan 41—43 - Stockholm

Tel. Vasa 188 46

PÅ UTKIK

Sprit-Vatikanen i Stockholm.

För stockholmare i gemen är den ståtliga byggnad vi här ovan återgiva tämligen allmänt känd om ej precis välkänd. Dess populära benämning — om nu detta uttryck överhuvud i sammanhanget låter sig använda — är "Centralpalatset". I palatset, som är beläget vid Tegelbacken invid Vasabron, residerar Spritcentralen och dess högvördiga styrelse, över- och underordnade, vilka ju på sistone kommit att tilldraga sig så stor offentlig uppmärksamhet genom de sensationella avslöjanden, som gjorts beträffande verksamheten inom vårt illustra Spritpanama. De många bålda koryféerna dr Ivan Bratt, jourhavande direktören Bernström, sekreterare Marcus ("Lill-Marcus" kallad till skillnad från Spritmonopolets store "finansielle beskyddare", hr Marcus Wallenberg) m. fl., hava därinom sin varelse. Dr Ivan, som ju numera är ställd på avskrivning, håller ännu så länge till i hörnrummet i en av de övre våningarna, med härlig utsikt över Mälarens böljor. Inom palatsets murar utvecklar sig ett synnerligen rörligt liv. Någon trappa upp finner man en rad "socialt" inredda väntsalar, där innehavare och aspiranter på motböcker av bägge könen ständigt befinna sig i köbildning i avvaktan på företräde inför de mäktige, vilka hava utransonerings av den lukrativa spritvaran om hand. I mångas av de väntandes ansikten kan man utläsa ett nödtorftigt dolt raseri över att behöva slösa bort dyrbar tid med att på detta löjliga sätt vänta på företräde för "påvarna", men man tiger och lider — man vågar ej visa sina känslor, av fruktan för att bli betraktad som en "ovärdig", ty man vill i allmänhet icke riskera sin med stort besvär och uppoffrande av tid etc. förvärvade dyra ranson.

Naturligtvis hava Vederbörande varit så förtänksamma att i palatsets bottenvåning inrymma ett kontor av Vallenbergska Enskilda banken, så att man ej skall behöva onödigtvis springa över Kungsträdgården vid sina in- och uttagningar å giro och andra konton. Visserligen lära även andra banker anlitas för härbärgerandet av Spritcentralens massor av miljoner, vilka ju redan under formen av bankinsättningar med gängse räntemarginaler betyda en vacker vinst för de gynnade finansinstituten — men de sakförständiga anse, att detta sker mera för syns skull och att huvudparten av finansieringen ombesörjes av "Enskilda", som då givetvis måste vara särdeles välinformerat beträffande rörelsen som sådan såväl vad avser själva "finansieringen" som affärerna på inoch utlandet, leveransen av behovsartiklar till de hundrade underlydande företagen etc. — Så nog har man varit omtänksam alltid!

"Du skall ockra på gojim!"

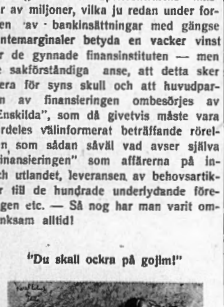

Det "heliga" Israel har sin egen lilla syn på denna världen och allt vad därinom rymmes. Enligt de "gudainspirerade" talmudska religions- och läroböckerna har Gud skapat världen enkom för judarna samt givit sitt "utvalda" folk en direkt befallning att inte bara röva ifrån gojim (icke-judarna) allt vad de äga av gods och guld utan därtill också förgöra dem. Denna befallning av Gud ha "de utvalda" även sökt efter bästa förmåga efterkomma. Israels historia under de gångna årtusendena är en enda serie stora finansiella fälttåg, varav det stora världskriget och bolsjevikrevolutionen i Ryssland utan all jämförelse varit de mest inbringande såväl ifråga om avancen på de i de nämnda företagen insatta kapitalen som omfattningen av de otrognas utrotande i enlighet med Israels guds höga befallning. Den berömda rabbinen Maimonides förklarar i Talmud fullt auktoritativt: "Gud har befallt oss att fordra ockrarräntor av gojim (icke-judarna) samt att förgöra dem." På annat ställe i Talmud heter det: "Gud har givit alla ägodelar på jorden och alla folks liv i judarnas våld."

Så någon tvekan om rättmätigheten av det "heliga" israels anspråk på all världens underkastelse i blodets tecken kan ju inte finnas — en uppfattning, som tydligen även helt omfattas av våra nutida styresmän, som officiellt erkänt judarnas rätt att i bolsjevismens namn förbereda den stora folkslaktningen i Sverige, den där skall möjliggöra för dem att här i landet förverkliga jahvegudens befallning till sitt folk i vad anbelangar oss svenskar.

„Politikens standardisering redan ett faktum!

"Spetsartikelförfattaren" i Allehanda satt en dag, berättar han, närmast med anledning av redaktör Engbergs lyckade valstart i Volvobil med högtalare och grammofon och spekulerade över kollektivismens och standardiseringens storartade framsteg i vår tid. Utvecklingen gick sin väg fram och frågade inte efter några mötande hinder, det var tydligen intet annat än att följa med. Hans tankar formade sig som så:

"Undras ändå om man inte borde taga under övervägande i olika strängt partitrogna läger en tillämpning på propagandan av tidens stora industriella tanke: s t a n d a r d i s e r i n g e n.

Respektive partiledare, och partikongresser — demokrati måste det vara! — sätta gemensamt upp ett standardiserat agitationstal. Därefter sättas succesivt pratmaskinerna — kombinerade grammofonplattor, högtalare och televoces — i gång på de olika slaglinjerna. Visserligen kan man tänka sig, att repliker på motsidans argumentering behövas. Men för detta ändamål måste respektive kongresser ha varit nog förutseende att tillsätta ett pernament repliceringsutskott, som på kort tid effektuerar beställningar på standardiserade repliker. Då partidogmerna äro definitivt fastslagna å olika sidor kan man för resten med till sannolikhet gränsande visshet förutse eventuella invändningar. Standardiserade repliker böra kunna tillhandahållas i två olika avfattningar, en mera temperamentsfull och en övervägande rationalistisk."

När författaren var kommen så långt i sina betraktelser, blev han störd av en gammal vän och kollega, vilken han delgav sina funderingar. Vännen, som var litet bättre insatt än N. D. A.-förf. i dagens situation med avseende å de olika politiska lägrens stridsmetoder, upplyste honom emellertid om, att vi i verkligheten redan voro hunna fram till hans drömda "idealtillstånd". Varpå utspann sig följande dialog mellan de bägge pressherrarna:

"Vad du här siar om som framtidsmusik är redan till drygaste delen verklighet", sade vännen. "Flertalet stridsmän och talare i den stora valkampanjen äro redan nu ingenting annat än pratmaskiner. De läsa upp orationer, som äro författade på agitationsbyråerna. Man har att motse begagnandet i stor utsträckning av på grammofonskivor inlästa tal ..."

"Verkligen?"

"Ja, visst! För resten behöver du bara läsa tidningarnas mångspaltiga referat. Som mått över flertalet av dem kunde sättas samma inskrift som över ett bekant patentläkemedel: "Den som intager denna medicin behöver aldrig intaga någonting mera'."

Ja, standardiseringen är förvisso vid detta laget genomförd också på det politiska området — i fullaste överensstämmelse med det "heliga" Israels vilja. Man tycker bara, att hrr chefredaktörer för de stora tidningarna samt och synnerligen väl borde vänna till förhållandet. Men när det gäller vissa saker är man på de hållen så förunderligt ovetande.

"Brattsystemet har bestått provet!" — jublar Bonniers Nyheter.

Att hrr israeliter inte gärna släppa sitt kära Brattsystem, är mycket förståeligt i betraktande av de utsökta möjligheter till på en gång svenska folkets utsugning och demoraliserande samt det politiska livets korumperande, som detta "system" erbjuder Höga Vederbörande. Dock, ju mera tiden skrider framåt, desto svårare tår man att uppehålla visionen om "systemets" ideela och högmoraliska karaktär. Dess praktiska konsekvenser i olika hänseenden tala nämligen ett språk, in för vilket t. o. m. Bonniers Nyheters alla skönmålningar av "dr Bratts stora sociala skapelse" bli utan all effekt. Man ger sig emellertid ej i första taget. Israel retirerar, först därtill nödd och tvungen, från sina en gång intagna gyllene positioner.

I dagarna har ett nytt försök gjorts att inför opinionen återupprätta systemets förverkade anseende. Det har skett under formen av en publicerad sjuårsstatistik av direktören Einar Rosenborg, vari förf. undersöker fylleriets förhållande till arbetslösheten under åren 1921—1927. Siffror äro nu en gång ett förträffligt medel till bevisande av vad som hälst, och hr Rosenborg har såsom vi tidigare vid olika tillfällen visat sitt särskilda sätt att handskas med dylika. Hr R. som naturligtvis inte känner något annat fylleri än det som demonstreras på gator och torg och noteras i polisjournalerna — fullt omdömesgillt folk vittnar emellertid, att det huvudsakliga fylleriet numera är förlagt till hemmen! — konstaterar en mycket gäädjande tillbakagång av fylleriet under de senaste åren. "Förbättringen av nykterhetstillståndet har i Stockholm kunnat fortgå oberoende av det ekonomiska tillfrisknandet", skriver hr R. "Detta faktum är ett av de mest talande tecknen på det svenska restriktionssystemets nykterhetsfrämjande förmåga."

Bonniers Nyheter citerar överförtjust detta dir. Rosenborgs yttrande i en artikel med stora rubriker sådana som "Brattsystemet består provet, Siffrorna tala etc." Nåja, att Brattsystemet ur israelitisk synpunkt bestått provet, visste man förut, men herrarna i det frihetsträngtande bladet kunna aldrig sätta sig in i att det finnes också en annan synpunkt än deras privata, den nämligen, som företräddes av den svenska allmänheten.

"Liberalismen finns ej mer."

Socialdemokraten refererar jublande ett yttrande i ett valtal av "socialistiske" borgmästaren W. Linder, Malmö, att liberalismen praktiskt taget var ett utdött parti — "Liberalismen finnes ej mer."

Förvisso förhåller det sig så, att liberalismens roll som pionirrörelse i judas tjänst, företrädare för den judiska bolsjevismen i dess första skede redan är slutförd. Socialdemokratien, som tog vid där liberalismen slutade sin pioniära mission och som representerat judebolsjevismen i dess andra skede står nu emellertid i begrepp att avträda från arenan och ge plats för judebolsjevismen i dess tredje skede, där denna i fullaste klarhet skall framträda i den "proletära", kommunistiska blodsdiktaturens gestalt under Davidsstjärnans heliga symbol. Att socialdemokratiens ledare redan äro vunna för planen på demokratiens offrande åt judediktaturen, framgår bl. a. av det etablerade samröret mellan "demokratiens ledare" och kommunismen i vårt land. Guldkalvens folk saknar aldrig övertygelsemedel! Men det kunde tyckas som om de herrar socialistkoryféer under sådana förhållanden saknade anledning slå sig för sina bröst och göra sig lustiga över den "ej mer befintliga" liberalismen.

Oro inom det marxistiska pressbögkvarteret.

Revolutions-Israels påpassliga kreatur i Socialdemokraten ha tyckats utforska att Nanonella Ungdomsförbundet, som visat tecken till att vilja vara en s v e n s k politisk organisation, skulle ådagalagt intresse för ökad förståelse och samförstånd mellan de svenska godsägarna och deras underlydande — något ur den "heliga" sönderingsmaktens synpunkt naturligtvis oerhört. En första varning har redan givits i hr Engbergs tidning. Vet då icke aristokratien, att den är en länge sedan övervunnen ståndpunkt och att det nu är den sacrosanta folkviljan själv som styrt lrritationen i det marxistiska bladet är emellertid ganska förklarlig. I "Sions Vises protokoll" beröres frågan om aristokratien i n:r i och 6, däri det bl. a. heter:

"På alla håll i världen hava orden "frihet, jämlikhet och broderskap" ställt i våra led genom våra blinda agenter hela legioner, vilka med jubel burit våra fanor. Likväl äro dessa ord maskar, som undergrävt gojernas välstånd, överallt tillintetgjort fred, lugn, solidaritet, i det

Gör ett besök på

"Gryfan"

CAFÉ OCH MATSERVERING
25 Lästmakaregatan 25
Telefon 160 83
NY REGIM

Specialité: God och vällagad mat
Lunch o. Supé med allmänt smörgåsbord
Fina Dinémiddagar
A la Carte hela dagen
Billiga priser och trevliga lokaler

Varje antisemit bör läsa,
H. Krebs och *O. Prager:*

Världsfronten

mot juda, pris 2:—, erhålles genom beställning hos Eder närmaste bokhandel eller mot postförskott direkt från
Förlag: E. P. HOLMVALL, Stockholm,
Tomtebogatan 3 A, 1 tr.

NATIONEN Nr 31 1928.

de förstört alla deras rikens grundvalar. Detta har givit oss möjlighet bl. a. att få den viktigaste trumf på hand — upphävandet av privilegierna eller m. a. o. grunden för gojsm-aristokratien, vilken var folkens och staternas enda försvar mot oss . . .

Gojernas aristokrati som politisk makt har avlidit — med den hava vi inga uppgjorda räkningar längre. Men som innehavare av jord är den oss skadlig därigenom, att den kan vara självständig i sina livsbehov. Vi böra därför göra allt, vad i vår förmåga står, för att beröva den dess jord. Därtill är det bästa medlet höjandet av jordskatterna — skuldsättning av jorden. Dessa medel hålla jordägandet ovillkorligen i betryckt tillstånd. Då aristokraterna genom ärftlighet icke kunna nöja sig med litet, ruinera de sig snart . . .

På ruinerna av den forna bördsaristokratin hava vi ställt i spetsen för all intelligens-aristokrati — penningens. Denna nya aristokrati värdesättning hava vi lagt i den av oss beroende rikedomen samt i den av våra vise utbildade vetenskapen."

Vi förstå mycket väl oron i det marxistiska organet over att någon godsagare skulle ha företagit sig dricka kaffe tillsammans med sina underlydande.

Fascistisk-marxistisk batalj i Stockholm.

Till i söndags afton hade en "animerad" gatubatalj arrangerats mellan fascister och marxister i Stockholm. En grupp fascistsynpingar hade fattat posto på Sturepian, när Stadion-publiken strömmade ned över staden efter en fotbollsmatch, för att sälja sin tidning. Först blev det gläpord och sedan kom det till handgemäng, varvid en fascist blev slagen i ansiktet, samtidigt som hans tidningsbunt rycktes honom ur händerna. Härpa ingrep polisen och avförde efter en del ytterligare brak den förlördelande till poststationen. Under tiden hade folkmassan trängt fascistgruppen bort mot det fascistiska högkvarteret", Valhallavägen 126, som en kort stund fick uthärda regerätt belägring, tills polispiketen hann anlända.

Man anser sig tydligen icke inför valen ha rad att avvara något medel för den kampglada stämningens befordrande pa den borgerliga" såväl som den "proletära" sidan!

I den provokatoriska nykterhetspolitikens hägn.

Stockholms spritpolis har vid lådfabriken i Ulvsunda beslagtagit 30 liter exportsprit. Sedan några dagar hade en finsk seglare, Johannes, legat vid lådfabriken och lossat trävaror. Så en afton kom en man och knackade på i ett hus i närheten av fabriken och frågade var den var belägen. I huset bodde emellertid en polis, som fann mannen misstänkt. Han tog med sig en polishund och alliérade sig med en annan polis för att skugga mannen. Då de bägge poliserna kommo fram till skutan anträffade de en bil, två män och en säck med spritdunkar. Den ena av männen tog till flykten, men upphanns med hundens hjälp, vareftet de båda fördes till polisstationen.

Bolsjevismen — "en proletärsjukdom"!

Man använder sig inom de judisk-politiska sfärerna av så många underbara sätt att förklara bolsjevismen och alla äro tillåtna, blott icke att säga sanningen därom. Vid internationella socialistkongressens i dagarna avhållna stora kongress i Bryssel uppträdde bland andra också den berömde "ryske" socialdemokraten, juden Dan och talade om bolsjevismen. Juden varnade de socialdemokratiska arbetarna för att inlåta sig på samverkan med den borgerliga mot bolsjevismen. Denna var, menade han, en proletärsjukdom, som arbetarna gemensamt skola råda bot för.

Bolsjevismen — "en proletärsjukdom"! Denna allra senaste utläggning av problemet måste förvisso Israels barn ha halt mycket roligt åt.

Den "försvunne" finansbaronen.

Med pressen och opinionsbildningen i sin hand har Israel snart sagt obegränsade möjligheter ifråga om ekonomiska och finansiella operationer. Men de "själlösa" gojim märka i regel föga eller intet av vad saken gäller utan låta gladeligen "inringa" och göra sig till offer i "de stora fiskafångena", evad de gälla mera begränsade inrikes operationer eller internationella sådana av större mått. Man läser och tror i "själlös" enfald vad den judestyrda pressen har att förmäla. En icke alltför sällsynt företeelse är att de agerande judarna efter någon företagen storslagen finansiell eller revolutionär kupp vid viss lägilg tidpunkt under mer eller mindre sensationella former få försvinna från arenan såsom det heter — offras i den stora, gemensamma sakens intresse. Men ibland händer det, att de ifrågavarande "försvunna" eller "döda" celebriteterna helt oförhappandes åter ertappas i färd med nya "storstilade" operationer.

Börsjuden Glückstad i Danmark, K. A. Wallenbergs särskilt intime vän, vilken på sin tid utförde den berömliga gärningen att plocka danska folket på något hundratal miljoner, och lura av danska kungafamiljen dess ägodelar, dog och begravdes officiellt under sin fängelsetid i Köpenhamn, sedan han ostentativt avsvurit sin mosaiska tro och övergått till katolicismen. Besvärande, ehuru hänsynslöst undertryckta vittnesmål tyda emellertid på, att det icke var Glückstadt utan en annan avliden person, som begravdes på den katolska kyrkogården, medan Glückstadt i hemlighet fördes bort från fängelset, samt att den en gång så berömde store finansmannen numera lever ett tillbakadraget liv i den stora världsstaden vid Seine. — För omkring ett år sedan meddelades i alla världens tidningar genom de internationella judiska upplysningscentralerna, att den ökände judisk-bolsjevikiska upprorsledaren, massmördaren Bela Kun blivit vansinning och att han av sovjetregeringen förvisats till ett slott nere på Krim, där han irrade omkring, jagad av onda andar och fruktande angrepp från luften. Heltvisst hade Israels barn i alla länder mycket roligt, när de läste de för gojim tillagade "ankorna". Men malören ville, att f. d. diktatorn i Ungern för några månader sedan ertappades i Österrike i färd med att organisera en jude-bolsjevikisk revolt i Sydeuropa. Den utkolporterade lögnen om hans påkomna "sinnessvaghet" och kringirrande nere på Krim var avslöjad! Naturligtvis rördes dock ej ett hår på Bela Kuns smorda huvud med anledning av de konspirationer han överbevisats om i Österrike, utan dömdes han till "förvisning" — till Sovjet-Ryssland!

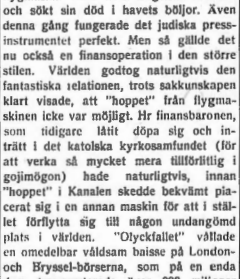

Och nu har väriden åter upprörts av det olycksöde, som drabbat judebankiren Löwenstein, som skall ha hoppat ur sin flygmaskin mitt över Engelska kanalen och sökt sin död i havets böljor. Även denna gång fungerade det judiska pressinstrumentet perfekt. Men så gällde det nu också en finansoperation i den större stilen. Väriden godtog naturligtvis den fantastiska relationen, trots sakkunskapen klart visade, att "hoppet" från flygmaskinen icke var möjligt. Hr finansbaronen, som tidigare låtit döpa sig och inträtt i det katolska kyrkosamfundet (för att verka så mycket mera tillförlitlig i gojimögon) hade naturligtvis, innan "hoppet" i Kanalen skedde bekvämt placerat sig i en annan maskin för att i stället förflytta sig till någon undangömd plats i väriden. "Olyckfallet" vållade en omedelbar våldsam baisse på London- och Bryssel-börserna, som på en enda dag transporterade över 600 miljoner mark från de i Löwenstein-svindeln indragna icke-judiska kapitalisterna i England och Belgien på de judiska börsmännens händer. De engelska lorderna, som utövat ett visst inflytande på Londonbörsen och därmed även på den engelska politiken på ett för Israel icke alltid behagligt sätt, voro i en handvändning "plockade" på åtskilliga hundra miljoner.

Bankir Löwenstein har spelat sin "stora" roll, har fått "offra sig" och är härefter hänvisad att tillbringa sina dagar mera i skuggan av den stora världen. Det säger sig själv, att han från sin undangömda vistelseort med glatt intresse följer den animerade diskussionen i världspressen om sin "tragiska" död.

Antisemitismen i Sovjet-Ryssland i oroväckande tillväxt.

Den tiltagande antisemitismen i Sovjet-Ryssland bereder sovjetregeringen allt större bekymmer. Stalins skenåtgärd med deportation på sin tid av de mest namnkunniga revolutionsjudarna, såsom Trotskij-Bronstein, Sinovjev-Apfelbaum o. s. v., till Sibirien åstadkom visserligen för ögonblicket en viss avspänning i förhållandet mellan judarna och den ryska befolkningen, men sedan den senare väl fått klart för sig att "deportationen" endast var en bluff, en manöver för missnöjets dämpande och någon ändring alls icke inträtt i de ledandes politik, utan denna skrupelfritt fortsättes i tjekans och det revolutionära vansinnets tecken, för varje dag förvärrande situationen, har antisemitismen åter skjutit fart och hotar nu med en våldsamhet som aldrig tidigare sovjetstyret i Ryssland.

Betecknande för läget är att i arbetarpressen införts en speciell avdelning för kamp mot antisemitismen. Till kommunistiska ungdomsförbundet hörande studenter samt arbetare misshandla, får man där veta, på det grymmaste sätt judar vid alla möjliga tillfällen. Polisen blandar sig vanligen icke i saken, ej ens när sårade judar måste transporteras till sjukhus och folket stormar judebutiker samt hotar att "skära av strupen på alla judar".

Stalins stälning hotad?

Enligt vad meddelas från Moskva till St.-T. skall Stalins auktoritet på senaste tiden ha sjunkit. Hans närmaste bundsförvant i politiska byrån, Bucharin, har vid flera tillfällen röstat mot Stalins förslag. Av politiska byråns nio ledamöter hölio förut Bucharin, Molotov, Vorosjilov, Kuibisjev och Rudzutak alltid ihop med Stalin, medan Rykov, Kalinin och Tomski voro i opposition. Då nu Bucharin i många frågor röstar med oppositionen, har Stalins majoritet minskats. Även andra tecken tyda på att hans ställning försvagats.

Från Sovjetparadiset.

Sovjetregeringen har nu trots alla tidigare dementier måst erkänna, att läget på spannmålsmarknaden är i hög grad oroväckande. Från Omsk meddelas officiellt, att man måst införa brödkort i hela Sibirien. Myndigheterna förmena, att denna åtgärd endast är temporär och avsedd att bestå, tills den nya skörden kommit i marknaden, men förklaringen vinner ingen tilltro hos befolkningen. Virrvarret på spannmålsmarknaden ökas därigenom, att man i Kremi ännu ej är på det klara med vilken politik som skall följas. Ogpus chef, Mensjinski, protesterar i en rapport till politiska byrån mot partiets centralkommittés beslut om höjning av spannmålsprisen. Mensjinski gör gällande, att "kulaker" (rika bönder) hota att i förbund med de privata handlarna tillkämpa sig kontroll över hela spannmålsmarknaden och på det viset kullkasta alla regeringens spannmålsuppköpsplaner.

I Kremi pågå för närvarande överläggningar om nödvändigheten att inställa spannmålsexporten. Skörden är detta år mot förväntan ganska dålig, särskilt i de veteproducerande guvernementen Ukraina och Nord-Kaukasien (Kuban). Under dessa förhållanden och med hänsyn till den allmänna stämningen i landet befaras att fortsatt spannmålsexport skall leda till excesser från befolkningens sida.

•

Rabotjaia Gaseta berättar, att efter Sjaktiprocessen har arbetsdisciplinen alldeles förlamats i Donkolgruvområdet. I Sjakti härskar dryckenskap utan like. De kooperativa butikerna sälja hela fat vodka och vin på en gång. Arbetarna supa på gator och torg, varigenom bråk lätt uppstår. Slagsmål höra till ordningen för dagen och sluta ofta med dråp — i medeltal förekomma tre sådana pr dag. Polisen vågar icke blanda sig i leken.

Av de vid gruvorna anställda 14,000 arbetarna, skolkade under maj varje dag i medeltal 4,000. Vid schakten "Oktoberrevolutionen" och "Artem" uppgår antalet "firande" till 40 proc. dagligen.

Torgovo-Promyslennaia Gaseta beteckner läget på landsbygden i guvernementet Kiev som alldeles förtvivlat. Den hembrända spriten, som innehåller 85 proc. alkohol, formligen flödar över i bondgårdarna. Lantpolisen gör ingenting för att stävja den olagliga hanteringen.

•

Enligt vad meddelas från Moskva förstår utskottens arbete på Kominterns kongress i ett nära förestående krigs tecken. Såväl det ekonomiska som det politiska läget är så förtvivlat, att även de ledande kommuisterna på fullt allvar börja betrakta kriget såsom den enda möjligheten att rädda deras ställning eller åtminstone uppskjuta regeringens annars oundvikliga störtande. Det försiggår livliga rådslag mellan militärmyndigheterna och de utländska delegaterna vid Kominterns kongress. Ett av dessa sammanträden har ägt rum i närvaro av de röda frontkämparna och representanter för olika länder, varvid Sverige representerades av hr Samuelson.

DANSK NATIONALT TIDSSKRIFT

KØBENHAVN P.

Selvstændigt - uafhengigt - antisemitisk
Helaar Kr. 5: —. Halvaar Kr. 2: 75.

Släktforskning

i in- och utländska arkiv utföres

Löjtn. Erik C:son Swartz,
Charlottenborgs Slott, Motala V.

Varför är

Solna Bryggeris PORTER-
DRICKA så allmänt
omtyckt?

Jo, därför

att det tillverkas av bästa råvaror under fullt sakkunnig ledning.

Ring Hagalund 95

efter en flaska på prov.

Vitaminrikaste måltidsdryck.

I förbudslandet Finland

Situationen skildrad av prof. Tigerstedt.

«Alkoholen rinner i strömmar, barn, kvinnor och män supa som kajor . . . Nykterhetsarbetet är lamslaget.»

Den store kämpen framför alla andra för den rådande omoraliska, provokatoriska nykterhetspolitiken i vårt land, Israels härvarande ledande, "kristligt"-"finsinnade" språkrör Svenska Morgonbladet, har med anledning av några koryféers i samband med det avhållna nykterhetsmötet gjorda apokryfiska uttalanden haft den djärvheten påstå att förbudet skulle vara aktuellt i Sverige. Nåja, man förstår ju att den regerande "heliga" söndringsmakten icke anser sig i detta nu kunna undvara ett så förträffligt medel att distrahera och sysselsätta de "själlösa" gojim med som förbudet, kring vilket det ju alltid går att trumma upp "en anmerad stridsstämning". Det gäller bara för de upphöjda andar, som tro sig kunna konstatera förbudets aktualitet i detta nu i landet, att också bevisa sitt påstående hållbarhet — något som kanske den här gången blir svårare än i mången tidigare gång, ty även ifråga om det skamlösa bedrägeri som i den kristna förbudsröreisens namn begåtts genteuhot folket, börjar sanningen tränga sig fram. Det kan sannerligen också vara på tiden att med kraft reagera mot de samvetslösa individer, som ej ens sky att missbruka det kristna namnet som täckmantel för sina suspecta strävanden för astadkommande av moralisk förvirring inom nationen och som i sin praktiserade provokatoriska nykterhetspolitiks tecken redan lyckats nå ett långt stycke mot det målet. De bedrövliga erfarenheterna från förbudet i de länder, där detta prövats, ligger numera så klara i dagen, att de äro skönjbara för en och var, men demoraliseringens krafter vilja icke se verkligheten sådan den är — de endast framhärda och predika om förbudets härlighet på ett sätt, som tydligt visar, att de i sina "ideela" strävanden helt och hållet marschera enligt order från den högre makt här i landet, judedömet, som numera osynligt och hänsynslöst för spiran. Vi tillåta oss härnedan återge en av professor C. G. Santesson, ordförande i L. F. U. F. (Landsföreningen För Folknykterhet Utan Förbud) i en dagstidning publicerad artikel rörande förhållandena i förbudslandet Finland, som lämnar ett nog så talande vittnesbörd om vart den av judemakten så innerligt omhuldade nykterhetspolitik i förbudets tecken i själva verket syftar, som utåt behagar kalla sig "kristlig förbudsrörelse". Professor Sa:s artikel lyder in extenso:

Vid det Nordiska nykterhetsmötet i Stockholm höll kanslirådet N. Liakka, Helsingfors, ett synnerligen uppmärksammat föredrag om "Förbudet i Finland". Enligt tidningsreferat yttrade han bl. a., att nykterhetsfolket i hans hemland ingalunda, såsom påståtts, "stirrat sig blint på förbudet och glömt folknykterheten, vilken skulle ha lidit svårt genom förbudslagen". — Denna hade icke varit illa förberedd . . . "möjligheterna att genomföra lagen förefunnos, och det var då intet skäl att förhala tiden, trots att svårigheter kunde vara att vänta" . . . Dessa hade blott i ringa grad gjort sig gällande i fråga om alkoholbehovet för medicinska, vetenskapliga och tekniska ändamål. "Över huvud hade läkarekåren ställt sig lojal". — Värre var det med smugglingen. "Men numera förfogar tullverket över erforderliga medel för bekämpandet av detta onda i samband med polisväsendet", och hr L. skildrade organisationen av denna kamp.

"Förbudets ställning i Finland", slöt han sitt anförande, "stadgar sig alltmer, trots alla försök att misstänkliggöra och motarbeta detsamma. Och om ingen fråga står folket så enigt som just om denna. Alla bildningsorganisationer, alla religiösa samfund äro i övervägande grad förbudsvänliga liksom i stort sett befolkningen i dess helhet . . . Kampen är icke slut än, men den fortgår med ljusa utsikter till framgång även i fortsättningen". —

Så långt hr kanslirådet Liakka.

Då denna i det hela ljusa och förhoppningsfulla bild av läget syntes mig väl starkt avvika från skildringar, vilka jag erhållit från fullt vederhäftiga personer i vårt östra grannland, sände jag — shågkommande regeln "audiatur et altera pars" — ett pressreferat av hr L:s föredrag till professorn i fysiologi vid universitetet i Helsingfors, Carl Tigerstedt, med förfrågan, vad han ansåg om däri lämnade teckningar av tillståndet i Finland. Professor T., som bl. a. är näringsfysiolog och på finska statens uppdrag anordnat folkbespisning under kristiden och senare — han är tillika absolutist av övertygelse och har, så vitt jag vet, alltid varit det — svarade med omgående och gav mig uttryckligt tillstånd att offentliggöra innehållet i hans brev med angivande av källan.

Professor T. skriver: "Hr Liakkas framställning är en skönmålning, det skall varje objektiv iakttagare av våra förhållanden intyga.

Jag börjar med tullen. Hr Liakka har kanske rätt, då han säger, 'att tullen förfogar över erforderliga medel för bekämpande av smugglingen', men trots detta förs iggår smugglingen så gott som obehindrat. Som du vet, är jag bosatt i skärgården i närheten av Helsingfors, och jag ser med egna ögon en smuggeltrafik, som är helt enkelt kolossal och vilken sker på ett sätt, som tydligt ådagalägger, att resp. smugglare ingalunda hyser någon större fruktan för tullens 'medel'. Också är priset på 96-proc. alkohol i den inre skärgården skilligen lägt. Noteringen utgör f. n. 25 mark (ej fullt kr. 2: 50) i minut. (Priset gäller 1 liter 96-proc. sprit, alltså över två liter brännvin av vanlig styrka).

Lika enkel som smugglingen är i den yttre och inre skärgården, är den naturligtvis icke, då det gäller distansen inre skärgården—fastlandet, men för den, som något följt med trafiken, står det fast, att även denna del av smugglingen går som en dans. Ett faktum är vidare, att utländsk 96-proc. vara står att erhålla i obegränsade mängder var som helst i landet och till ett pris, som icke är alltför högt, då man betänker, att transporten till stor del sker medelst motorbåtar och automobiler, och att det är fråga om en väl organiserad kedjehandel.

Liakka har rätt, då han säger, att läkarkåren över huvud ställt sig lojal. De flesta läkare ha nog icke fallit för frestelsen att förtjäna förmögenheter, men efterföljande statistik av den förbudsvänlige dr L. Harmaja (Social Tidskrift 1927, nr: 12) visar, vilka mängder alkohol dock erhållits på recept. Dr Harmaja skriver:

Före kriget, åren 1911—1913, var förbrukningen av brännvin och andra brända och destillerade alkoholdrycker endast 0,9 liter per person (och år), av vin och andra svagare alkoholdrycker 0,2 liter och av maltdrycker 0,3 liter — allt tillsammans till alkohol å 100 proc.; totalmängden ren alkohol var sålunda 1.4 liter per person. Efter kriget då förbudslagen varit i kraft, kan såsom lagligt alkoholförbrukning betraktas blott den för medicinska ändamål sålda alkoholen. Denna omfattade huvudsakligen endast brännvin, och den försålda mängden därav, som nog tilltagit för varje år, motsvarade år 1926 ungefär hälften av medeltalet för åren 1911—1913". —

Vad att märka", fortsätter prof. T., talar Harmaja endast om den lagliga konsumtionen; han har sålunda synbarligen icke räknat med den alkohol, som erhållits på av djurläkare erhållna recept; och dock är det otvivelaktigt att så gott som hela denna mängd gått kreaturens näsa förbi och i stället hamnat i strupen på tvåtgenta kråk.

Vilka de "bildningsorganisationer" äro, om vilka hr L. talar, vet jag ej. Naturligtvis ivra nykterhetsföreningar och andra, dessa narstående organisationer för förbudet, och detsamma gäller säkerligen även för de politiska organisationer, vilka tillhöra de partier, som trots allt officiellt halla på förbudet. Men i. o. finnas ytterst få bildade människor i detta land, vilka icke med beklagande se allt det elände, förbudslagen astadkommit. Fylleriet florerar väldsamt, t. o. m. bland barn och ungdom. Nykterhetsarbetet är lamslaget (kurs. av oss). Ty endast de verkligt truende förbudsiantasterna äro intresserade för nykterhet; och de i sin tur stampla såsom 'brännvinsborgare' och alkoholkapitalist' var och en, som talar emot förbudet, även om detta sker i samband med en nog så allvarlig nykterhetspredikan.

Vi supa, vi slass, vi mörda, och langt ifran att bliva bättre blir det endast sämre från år till år. Och myndigheterna själva suva. Eller vad säger du därom, att jäst för tillverkning av viner försäljes alldeles öppet. I den medföljande bruksanvisningen är sockermängden ofta, kanske alltid, angiven 90 proc. för låg, men det framhålles, att man erhåller ett vin med naturlig hög alkoholhalt, blott man ökar sockret till det tiodubbla. Överallt i landet säljas alkoholfria likörer, viner, punsch m. m. De smaka vidrigt i det oblandade tillståndet, men bliva helt njutbara, om de utspädas med lämplig mängd 96 proc. Och icke har jag hört talas om nagon, som skulle förtärt dessa drycker utan lämplig utspädning.

Vad tylleristatistiken beträffar, så utvisar den naturligtvis icke det verkliga tillståndet. Numera undviker man att visa sig alltför full på gatorna. (Och dock var antalet av de under 1927 i Hälsingfors för fylleri atalade väl 6 gånger så stort som antalet av de för fylleri anhallna i Stockholm, på 10 000 av resp. av städers invånare beräknat." Underteckenads anmärkning.)

"Vad min fader (den i Sverige väl kände lysologie professorn och nykterhetsvännen Robert Tigerstedt) vidkommer, så var han en motståndare till förbudet, och innan han dog, såg han nog alldeles klart, vart det hela hade fört. Han var ordförande i den stora förbudskommittén, som skulle undersöka förbudslagens verkningar, och ehuru han aldrig ville tala om sin åsikt i frågan med andra, talade vi ofta därom. Det är säkert, att ämnistone kommitténs ordförande skulle avkiatt förbudet dess giorar". (Prof. R. T. avled före kommittéarbetets avslutande).

Som sagt, förhandlet har i hog grad torsamrats ar Iran ar. Over allt rinner alkoholen i strömmar, i staden och på landet; barn, kvinnor och man supa som kajor, (kurs av oss), och t. o. m. de personer, vilka sjalva medverkat till förbudets uppkomst eller till dess fortbestånd, bryta med största gludje mot detsamma. Men förbudsiantasterna, d. v. s. alla professionella nykterhetsmämniskor, äro fullständigt blinda eller vilja rattare sagt intet se, och tyvärr har förbudslagen blivit en partifraga, som partiledarna icke vaga lämna för att icke därmed erkänna ett begånget misstag." —

Så skriver professor Carl Tigerstedt. Harmen sjuder i hans ord. Om än icke varje hans uttalande och omdöme får generaliseras såsom gällande i samma grad för hela landet — det är säkerligen icke hans mening — så maste man lägga märke till, att han lever mitt uppe i de förhållanden, han skildrar, och följer dem med spänd uppmärksamhet.

Da exemplet från Finland givetvis ofta anföres framför allt av förbudets motståndare, och då hr Liakkas framställning av många torde uppfattas såsom auktoritativ, alltså ägnad att helt och hållet neutralisera intrycket av andra, mörkare skildringar av förbudsregimens resultat i vart östra granniand, har jag ansett värdefullt att meddela professorerna Tigerstedts, fader och sons, syn på saken. Båda kunna med skäl betraktas såsom i förbudsfrågan väl initierade, objektivt vetenskapliga auktorijeter med varmt hjärta för det finska folkets sanna bästa.

I den kamp, som jag i egenskap av ordförande i L. F. U. F. fört mot förbudets införande i vårt land, slutar prof. Santesson sitt inlägg, har jag alltid ansett erfarenheterna från Finland vara av särskild betydelse för oss, emedan förhållandena därstädes, trots bestämda olikheter, dock stå dem i vårt land betydligt närmare än de i Förenta staterna rådande, och även på den grund, att vi från Finlano lättare kunna få pålitliga skildringar av läget än från den stora republiken på andra sidan av Atlanten.

Bankir Löwensteins "försvinnande".

En judisk börsoperation av största mått. Den engelska aristokratien på ett bräde länsad å 100-tals miljoner.

(Efter tidningen "Der Stürmer.")

Bankiren Löwensteins namn är sedan ett par veckor i allas mun. Dagligen bringa tidningarna med telstilar i rubrikerna meddelanden, i vilkas medelpunkt Löwenstein star. Det maste beru på något särskilt och det gör det också. Löwenstein har namligen presterat något som någon dödlig förut aldrig gjort. Han har iran en höjd av 500 meter stugt ur en flygmaskin och drunknat i engelska kanalen. Hans lik efterköttes länge förgäves, tills man slutligen lyckades finna ett stympat lik utan huvud men försett med klockarmband, som skulle ha tillhört den "förolyckade" bankiren!

Den "sorgliga" och "gruveliga" historien om Löwensteins ändalykt utelegraferades av judarna Wolffs och Reuters telegrambyråer för de förblindade icke-judarna i hela varlden till stor förskräckelse för många menlösa, som slagit hop handerna och beklagat, att mannen i ordets egentliga mening fallit från molnen.

Den kluinge tänker en smula anmärkande, och håller för ögonen något, som av av avgörande betydelse och stalier hela olycksfallet i ett helt annat ljus. Löwenstein ar namligen judet: Han var visserligen döpt och hade övergått till katolska kyrkan. Blodet och rasen ändras dock icke genom dopvattnet. Han norue ut det folket, som redan tor 4,000 ar sedan pa grund av sina bedragliga egenskaper blev utdrivet ur Egypten and och plundrande, rövande, mördande och skändande sedan inbrot i Kanaan, vilket överallt, varest det satte sin fot, utbredde ocker, bedrägeri, lögnaktighet och förljugenhet och som slutligen i böcker nedskrev de erfarenheter, som det under sitt mangtusenariga rövartag bland folken gjort, de recept, som judefolket anvande vid utplundringar och som bevarats i de talmudiska lagböckerna. Efter föreskrifterna dari rattar sig an idag den judiska rasen. Den är nyckeln till alla de hemlighetsfulla händelser, som i vår tid tilldraga sig uppmärksamheten inom ekonomi och politik, och även nyckeln till vad som tilldrog sig i den Löwensteinska flygmaskinen. De talmudslagar, vi behöva för att kunna förklara Löwensteins mystiska försvinnande lyda:

"Icke-judars egendom, guld och gods, är herrelöst. Juden har rätt att bemäktiga sig densamma" (Schulchan-Aruch E. H. 156: 5.).

"För att komma i besittning av icke-judens förmögenhet, har juden rätt att ockra, bedraga, stjäla, ljuga och bega mened". (Schulchan-Aruch C. H. 183: 7, 8. Jad. chas. 4: 9f m. fl. ställen.)

Och nu vilja vi, utrustade med detta vetande, behandla "Fallet Löwenstein".

Löwenstein var storbankir i Brüssel. Tills för några veckor sedan kände den stora allmänheten icke hans namn. Men plötsligt blev uppmärksamheten riktad på honom. Judepressen i alla länder tramstälde honom såsom det kommande stora finansgeniet. Man underströk hans "oerhörda rikedom". Hans "geniala företagaranda" blev berömd och beundrad. Snart gällde han överallt såsom en av de största och mäktigaste finansfurstarna. Detta underbara och krampaktiga förhärligande var påfallande till och med för lekmän. Här måste en hemlig avsikt ligga förborgad. Något nedrigt juderi!

Bankir Löwenstein var, såsom de flesta av sina rasfränder, spekulant. Han "gjorde" i aktier. I konstsiden- och elektricitetsaktier. Och särskilt i engelska och belgiska.

Börsen i England står i skarp motsättning till börsen i New-York. Det är en del icke-judar med inom Londonbörsen, och man måste där dessutom hålla sig inom ramen av engelsk politik, vilket icke tilltalar judarna. Börsen i New-York är däremot nästan uteslutande judisk. Den bedriver Alljudas politik. Den arbetar på utplundring av alla icke-judiska folk. Den är den judiska penningemaktens central, världsfinansens högborg.

Alltså planerades av Alljuda ett stort fiskafänge på börserna i Brüssel och London. De rika, engelska lordernas penningepungar skulle en gång göras grundligt tomma. Börserna i England skulle försvagas, de i Amerika stärkas!

För detta ändamål köpte juden Löwenstein upp kolossala mängder engelska och belgiska aktier. Tidningspressens jude trädde i aktion. Han prisade allestädes rasfränderns "rikedom" och "geni". Aktiernas värde började att stiga. Efterfrågan blev allt större. Icke-judarna köpte allt vad de kunde komma över. Allt högre och snabbare steg kursen. Snart hade den nått en sådan höjd, så att de icke-judiska aktieägarna voro att gratulera. Glädjen blev dock ej långvarig.

På en natt blev det stora slaget genomfört. Juden Löwenstein hade lämnat Londons börs, men han kom icke till Brüssel. Han var försvunnen. Med fetstil inprintade judetidningarna slagordet: "Löwensteins död skakar börsen". Han har tagit fel på dörr. Ytterdörren i stället för toilettdörren. Och nu ligger han i atlantiska oceanens tvättfat.

Med glänsande ögon läste börsjudarna i alla länder denna underrättelse. De gladde sig åt resultatet av det "stora fiskafänget". Men de hade räknat fel en smula. De hade räknat med, att det icke fanns några fackmän. Och dessa skrattade hjärtligt, då de läste om den förrädiska dörren". Och förklarade det hela för svindel. Ty en flygmaskinsdörr låter icke öppna sig under farten. Luft trycket pressar för mycket. Detta berättade även försök. "I två män kunde med användande av all sin kraft öppna dörren blott ett par centimeter. Men att en jude med övermänsklig kraft skulle kunnat öppna flygmaskinsdörren så mycket, att han kunnat tränga sig genom springan i avsikt att hoppa i havet, det tror icke ens den dummaste bland "gojim".

Dock, den som tänkt sig, att den så romantiskt "avlidne" Löwenstein skamsen och blamerad åter skulle framkrypa ur sitt gömsle, känner icke judarna. Löwenstein förblev "död"! Hans rasfränder fortsatte tappert och oförtvagt att ljuga. Pressen serverade sina läsare varje dag en ny saga.

Den berättade, att Löwenstein var mycket våghalsig. Han hade ofta öppnat den falska dörren och tittat ned på marken. "Det är möjligt att han därvid fallit ur", fabla judetidningarna. En annan saga lyder, att man hittade hans krage och halsduk på toiletten. "Alltsa har Löwenstein lidit av hjärtklappning, öppnat dörren tör att lapa frisk luft och därvid störtat ut i rymden." En "vän" till Löwenstein låter meddela, att Löwenstein icke lidit av hjärtklappning utan av "själslig depression". "Alltså har bankiren på grund av sadan depression blivit utpressad ur flygmaskinen." En annan "vän", som insåg, att man icke kunde falla ut ur en dörr, som stängdes av det starka luftrycket, låter luften försvinna. Han "menar, att flygmaskinen rakat in i vakuum och att dörren gått upp av övertrycket på insidan och Löwenstein blivit ett offer för tomrummet. En tredje vän vet, att rasfränden hade för en egenheten att med fruktansvärd brutalitet(!) stöta upp falska dörrar! (Judetidningen "8-Uhr-Abend" nr: 189 för den 11 juli). Denna obetvingliga vana maste även hava överfallit honom i flygmaskinen och . . .

Även möjligheten av ett självmord dryftas försiktigt. Men då satte sig "ankan" Löwenstein på tvären. Den döde får icke gå förlustig sin själlamessa. "Ankan" framhåller, att flygmaskinens förare icke stängt dörren ordentligt. Med anledning därav har hon avskedat föraren (mot ersättning?)

Den genialaste tanken hade emellertid "en gammal bekant, som icke vill vara kand". Han berättar att "Löwenstein var sömngångare. Följaktligen har han under sömnen hoppat i Oceanen."

Den enda möjligheten, som skulle göra Löwensteins död trolig vore en förbrytelse, att han blivit mördad, innan han utkastades i luften. Men denna möjlighet vill man ej vidkännas. Ty då skulle judarna ombord omedelbart blivit häktade, inspärrade och förhörda. Och det får ej ske! Ty då skulle hela svindeln uppdagas.

Knappt var Löwensteins död bekantgjord förr än judepressen gav anvisning åt börsen, hur den skulle förhålla sig. Löwensteins väldiga rikedom återkallades plötsligt. Man skrev om "finanssvårigheter", "olyckliga spekulationer". Plötsligt visste man, att Löwenstein icke hade kunnat operera länge till, utan att varda lamslagen "av penningbrist". Följderna av dessa meddelanden visade sig strax. Kursen på sidenoch elektricitetsaktier sjunkade hastigt ned i en dalsänka. Agarna avaktierna led oerhörda förluster. Sexhundra miljoner mark på en enda dag! Enbart på London-börsen 200 milj. Judarna vunno precis lika mycket. De hade enlysande skördetid. Guldet flöt i breda strömmar in i de judiska bankvalven. Den stora manövern hade lyckats. Tack vare den väldiga makt, den judnicerade tidningspressen har i handom och varom "Zions vises protokoll", programmet för erövrandet av judiskt världsherravälde, ger närmare upplysning. Där står nämligen i slutet på 11 kapitlet:

"Genom pressen hava vi vunnit makt till inflytande utan att själva behöva synas. Tack vare pressen hava vi fått penningarna i våra händer, om vi också måste skapa det ur hav av blod och tårar. Men det har hjälpt oss, även om vi måst offra många av våra egna."

Åter hava judarna offrat en av de sina. Nämligen Löwenstein. Han måste försvinna från offentligheten. Återstoden av sitt liv får han tillbringa i stillhet. Alljuda har återkommit ett stycke framåt mot målet, som heter:

Det judiska världsherravälde!!

Slå ett slag för NATIONEN!

Hjälp oss i arbetet genom att intressera Edra vänner för prenumeration.

Ni får tidningen gratis, om Ni skaffar oss tre prenumeranter.

Begagna tillfället!

Prenumerationskupong.
(Att urklippas och insändas.)

Nedanstående personer prenumerera genom undertecknad å Nationen för år 1928. Prenumerationsavgiften får uttagas genom postförskott hos resp. prenumerant, varefter jag erhåller Nationen gratis under tiden.

Namn: .....
Adress: ..... Helår, halvår, kvartal.
Namn: .....
Adress: ..... Helår, halvår, kvartal.
Namn: .....
Adress: ..... Helår, halvår, kvartal.
(Ej önskad prenumerationstid överstryker.)

Ovanstående prenumeranter insända av:

Namn: .....
Adress: .....

Prenumerationspris:
10 kr. för helår, 5:25 kr. för halvår, 2:75 kr. för kvartal.

Från Sovjetparadiset.

Den i Tasjkent utkommande Pravda Vostoka (Orientens sanning), meddelar, att ställföreträdande ordföranden i Sarai-Kamars exekutivkommitté, polischefen Kondrasjkin samt chefen för kriminalpolisen Drosdov häktats. De anklagas för att ha våldfört kvinnor, företagit olagliga häktningar, förövat utpressningar och tagit mutor. De ha fullständigt terroriserat befolkningen och levat flott på dess bekostnad i flera år. Vid häktningen gjorde de "höga ämbetsmännen" häftigt motstånd.

Överkommissarieskifte i Palestina.

Hittillsvarande överkommissarien i Palestina fältmarskalken lord Plumer har enligt Zion. Korresp. nu lämnat Jerusalem och över Egypten återvänt till England. Hans efterträdare sir John Robert Chanceller tillträder sin post i november.

Komintern firar världskrigets utbrott.

Med anledning av 14-årsdagen av världskrigets utbrott har Kominterns exekutivkommitté beslutit att i alla till Komintern anslutna partier anordna en "försvarsvecka". Under denna vecka skola möten organiseras och resolutioner antagas, i vilka arbetarna förbinda sig att i fall av ett krig mot Sovjet-unionen proklamera strejk och vägra att transportera trupper och ammunition.

Caféet
RIDDARGATAN 11
(hörnet av Sibyllegatan.)
Gott kaffe och väl tempererade maltdrycker. Tidsenliga lokaler.
OBS.! Ny regim.

KELLY-SPRINGFIELD

En del personer köpa bilringar o. få litra sig ordspråket:
Av skadan blir man vis!
Andra köpa Kelly-Springfield ringar och slippa sådan dyrköpt lärdom.

KELLY KOSTAR EJ MERA ÄN ANDRA RINGAR.

Generalagenter:
HUZELLS
Karlstad Stockholm

PARISER-CAFÉET
27 Kungsgatan 27
STOCKHOLM

KÖP BRÖD FRÅN
W. Gustafsson, Bageri & Konditori
Sct Eriksg. 22. Stockholm. Tel. N, 18282

Glöm ej
att prenumerera på
NATIONEN

Gör ett besök
i min affär, där köper Ni
SMÖR, OST, ÄGG och KÖNSERVER
till absolut lägsta priser.
Carl Sandbergs Smöraffär
Tegnérsgatan 17. Tel. Norr 215 39.

PRESSKONSERTEN.

(Forts. fr. sid. 2.)

merska gränsen har en sovjetryss helt nyligen sökt smuggla in ett parti om femhundra bomber avsedda för de tyska kommunisterna, vilka för övrigt just nu i det helröda Sachsen hålla på med formliga fältövningar, vilka ledas av "Der Rote Frontkämpferbund". Allt går där fullkomligt militärt till, och utan att de socialdemokratiska myndigheterna ingripa på något sätt instrueras landets egna medborgare i ett inbördeskrigs alla finesser. Instruktioner hållas om, huru man på bästa sätt erövrar och besätter fabriker, huru gatustrider genomkämpas, borgarna genom mord sättas ur spelet samt liknande röda generalstabsdelikatesser. I Finland pågår som bäst en rättegångsprocess mot de allestädes närvarande röda uppviglarna, och i Polen beklagar sig regeringen . officiellt över Bucharins senaste brandtal, där han uppmanat sina trogna att se till, att det, som det så vackert heter, "bringas ordning" inom det kommunistiska polska partiet. De polska arbetarna uppmanas helt enkelt att i fall av krig vända vapnen mot det egna landets medborgare, allt för att befästa maktinnehavarnas i Moskva välde. — På liknande sätt går det till överallt, icke minst här i Sverige, där man på sistone fått mer än nog av de från sovjet emanerande allt talrikare försöken att sprida oro i lägret.

Hurtu länge ämnar statsmakten i Sverige tillåta Revolutions-Israel att obehindrat bedriva sitt djävulska spel till det svenska samhällets omstörtande och svenska medborgares' mördande i revolutionens tecken?

Israels »oxsvanssoppa« till de borgerliga.

I den regerande demokratiens högsta instans inom upplysningsväsendet i vårt land, Karl Otto Bonniers liv- och husorgan *Dagens Nyheter* (1) läses en som alltid humoristisk ledare-betraktelse, "Oxsvanssoppa", över det etablerade samarbetet mellan Revolutions-Israels härvarande begge "proletära" partier, socialdemokraterna och kommunisterna. Hr Richard Sandler har uppträtt och talat i ämnet samt enligt det Bonnierska bladet skött sin sak rätt väl, bättre t. o. m. än självaste "partiets huvudorgan": "När förre excellensen och statsministern träder i ledarens ställe så kan man vara förvissad om att försvaret sköts med smidighet. På hans läppar ha hymetiska bin strukit sin konung . . . Han presenterar sig själv som en parlamentarismens väpnare, redlig i avsikterna, rostad från tårna, med en hjälmbuske som pryder riddaren utan fruktan och tadel..... Han glömmer sin egen odyssé under statsministertiden. Han låtsas icke om den skruvning som exempelvis partiets ståndpunkt i försvarsfrågan undergått på grund av vissa elements känslighet för kommunisternas agitatiou. I hans uppläggning av problemet finns ingen plats för den propaganda, som bedrives bland annat i partiets huvudorgan. Övergången är glidande från det ena till det andra — för det ena behövs litet mera fintlighet, för det andra mera fräckhet i förening med okunnighet." Slutligen skriver det Bonnierska språkröret:

Den (socialdemokratien) ansluter sig icke till den engelska statsmannens uppdelning av människorna i apor och änglar, varvid han för sin del bekände sig stå på änglarnas sida. Den tiden är förbi då änglarna besökte jorden — hr Lindman må sedan säga vad han vill med sitt kristliga och nationella program. Det räcker att socialdemokraterna stå i förbund med makter som från demokratisk synpunkt måste beteckuas som onda och mera onda än någon annan gruppering. Och sina bundsförvanter blir man icke kvitt i en hastig handvändning; de ha, efter all erfarenhet, en obehaglig benägenhet att göra sig påminta och propsa på lön. Socialdemokraterna i riksdagen skola erfara det, liksom de redan gjort det i den kommunala representationen. De ha icke bara, för att låna hr Sandlers kulinariska terminologi, serverat oxsvanssoppa åt borgarne som en lyxrätt till valen. De bli, om det vill sig illa, tvungna att själva äta den. Det vill man gärna bespara dem.

Herrarnas i D. N. humoristiska syn på svenska folkets politiska angelägenheter förnekar sig aldrig. Det skulle ju dock kunna hända, att, om man är alltför humoristisk, det kan komma att utveckla sig därhän, att vederbörande själva bli de, som få smaka den "oxsvanssoppa" de tillagat såsom "en lyxrätt åt de borgerliga".

Sovjet bereder sig på kriget.

Arbets- och försvarsrådet, Sovjetunionens högsta militära och ekonomiska instans, har vid i dagarna hållet extra sammanträde i Moskva fastslagit, att faran för krig är överhängande samt bl. a. beslutat att nordvästra militärdistriktet, som omfattar Leningrad och de norr och väster om huvudstaden liggande guvernementen, omedelbart skulle förses med alla medel för ett gas- och luftkrig. "Avinchim" har fått nödvändiga medel, och de förnämsta specialisterna med professor Ipatiev i spetsen ha redan börjat de i mobiliseringsplanen förutsedda arbetena.

Monopolen och Israels världsplaner.

I n:r 6 av "Sions Vises protokoll", däri planerna för det judiska världsherraväldets erövrande finnes upplagd, heter det angående monopolen och gojim-förmögenheternas beroende av dem bl. a.:

"Snart skola vi organisera enorma monopol — reservoarer för kolossala rikedomar, av vilka t. o. m. de största gojim-förmögenheterna skola vara så beroende, att de tillsammans med staternas kredit drunkna däri dagen efter den politiska katastrofen.

Med alla tillbudsstående medel böra vi utveckla betydelsen av vår Överregering, utgivande den som beskyddare och belönare för alla dem, som frivilligt underkasta sig."

A propos «tragedien Ludendorff«.

Från en av tidningens vänner, som väl känner general Ludendorffs verksamhet, har redaktionen haft nöjet få emottaga nedanstående inlägg såsom en protest mot en i Nya Dagligt Allehanda för några dagar sedan införd, tämligen slyngelaktig artikel av lady Drummond Hay (gift med judinke, generalsekreteraren Drummond i N. F.) som ger uttryck för sin ömkliga medkänsla med "den stackars" förolyckade mannen, som skulle fått för sig att han nödvändigtvis måste slåss mot hela världen.

Att en tidning som Nya Dagligt Allehanda öppnar sina spalter för ett lika hätskt som dumt och försåtligt angrepp på general Ludendorff är ett nytt, och mycket släende, bevis på vår tids begreppsförvirring och hållningslöshet. Man hade ju icke förvänats om någon av de röda vänstertidningarna funnit det med sin värdighet förenligt att publicera en artikel som den lady Drummond-Hay tillåtit sig skriva om Ludendorff. Men att en tidning, som man hittills trott hylla gamla heders- och ärebegrepp kunnat nedlåta sig att lämna plats åt sådant föga ärofullt skriveri, det hade man hållit för omöjligt. Man frågar sig förundrad och med en känsla av bitterhet och harm varför tidningen ger plats åt denna utländska dams galla och varför hon utöser den i en svensk och icke i en engelsk tidning? Men namnet Drummond för osökt tanken på internationella judeoch frimurarfilialen "Nationernas förbund", och man förstår, att artikeln endast utgör en liten länk, ett led i den stora förtal- och smutskampanjen, som judar och judelakejer igångsatt mot Ludendorff och allt vad han symboliseraar. Denna kampanj blir allt häftigare och hetsigare, inga medel att nedsätta, förlöjliga och skada Ludendorff skys numera. Man ryggar icke ens tillbaka för de allra kraftigaste, såsom en viss, i Marienbad i sommar avhållen kongress, tyder på. Det lilla engelska utfallet får väl betraktas som ett av alla dessa mer eller mindre krampaktiga försök att komma den store mannen till livs. Det blir dock dubbelt så osympatiskt på detta perfida sätt — på smyg- och omvägar i ett främmande, övervägande tyskvänligt lands tidning. Det skulle kunna avfärdas med Strindbergs: "Sticks du, mygga!" om det icke till den grad ackladе en svensk att se sina landsmän omhulda sådana myggbett.

Att emellertid bemöta sådana uttalanden som denna engelska — är hon verkligen renrasig engelska? — gör om Ludendorff lönar sig inte. Man gitter heller icke, kan icke nedlåta sig att söka förklara en personlighet som Ludendorff, där allt är så klart. Här stå två, varandra diametralt motsatta världsåskådningar mot varandra, oförenliga som eld och vatten. Stolt, fast, orubblig står Ludendorff med sin falang — ty så ensam som damen låter påskina är han icke — mot en värld, som varken är fast eller orubblig, men som är svår att bekämpa, därför att den alltjämt viker undan, är hal, glidande, slipprig som ett blötdjur. Det är de vitas, ädelrasens kamp mot parasiterna, judefolket, som uppstått ur ett konglonerat av olika folkstammar (se Arno Schichedang utomordentliga arbete) och som tär på den ariska rasens livsnerv.

Många blevo seende genom kriget — ingen mera klart och skarpt än Ludendorff själv. Han har funnit den verkliga fienden, den, som varken var engelsman, fransman eller italienare, men som blott gick under det namnet och som var jude. Judarna, de äkta och de konstgjorda, stoda under kriget liksom sedan bakom kulisserna och dirigerade spelet, och hjälpte den part av de stridande, som för tillfället mest gagnade deras, judarnas intressen och planer. Här hjälpte varken fältherregeni eller hjältemod, här förblödde den bästa delen av ett folk, medan den andra delen kroppsligt och själsligt underminerades av parasiterna.

Det är mycket förklarligt, att s. k. "tyska" tidningar och deras mer eller mindre tyska läsekrets gärna vill draga för gardiner för "tragedien Ludendorff", därför att det är så gränslöst ofördelaktigt för dem själva att bli sedda. Hjälten kan det på intet sätt skada, han tål hur stark belysning som helst. Vad honom beträffar äro sådana åtgärder både gagnlösa och meningslösa. Men det klär icke judar och judevännerna att ses i för stark dager, det kan vara riskabelt — drag **därför väl för gardinerna!** D skulle ju också kunna hända, att en skvallrande blygselns rodnad ändå kunde synas på de tyskblodigas kinder. Judarna kunna icke rodna av skam, men de känna sig mera obesvärade i sina manipulationer bakom "fördragna gardiner".

Alltså — intet bemötande av den engelska damens angrepp. Men den, som skulle falla i förundran över hennes artikel i Allehanda, och fråga sig hur något sådant är möjligt, den behöver man endast, för att klara begreppen, hänvisa till Ludendorffs program, hans "Kampziele", detta — dessa stora, äktgermanska mål, som en av Tysklands största uppställt för sitt folk och för vilka han är redo att offra sitt liv. Till slut må även anföras några ord ur det företal den franske general Buat skrivit till franska översättningen av Ludendorffs "Kriegserinnerungen":

"Hos Ludendorff är allt helt och sammanhängande, han är skapad ur ett enda block. Han är mera monolit än människa. Då Tysklands välgång är hans enda mål, blir allt annat detta underordnat." — "Han förbereder framtiden."

Den franske generalens ord gå kanske upp mot den engelska damens? På nytt känner man sig frestad fråga — "Sticks du, mygga?"

Ejnar L.

Från kampen mot gårdfarihandeln.

I Västra Sveriges Lantmanna-Tidning läses följande upprop:

"Till herrar lantbrukare!

Då det flera gånger kommit till vår kännedom, att s. k. gårdfarihandlare av utländsk härkomst på olika sätt lurat företrädesvis svenska lantbrukare att taga tyger i kommission mot säkerhet av en accepterad växel å betydligt större värde, uppmanas varje lantbrukare, som blivit utsatt för dylika herrars ojusta affärsmetoder att ingående relatera varje fall för

Manufakturisternas Tidskrift,
postadress Stockholm."

HARALD
LINDSTRÖMS
Boktryckeri
Kungsgatan 30 - Tel. 365
Kataloger, Broschyrer, Affärstryck
Specialitét: Tidningar o. Tidskrifter
Begär offert!

Den ryska butikshandeln i sin nya gestalt.

Åter privathandel, men nu med judar som kooperationens arvtagare.

I en högst märklig artikel, rubricerad "Den ryska butikshandeln i sin nya gestalt. Åter privathandel, men nu med judar som kooperationens arvtagare", behandlar *Köpmannen* utvecklingen på handelns område i Ryssland under den där härskande sovjet-judiska regimen. Efter att ha erinrat om de stora svårigheter, som sovjetregeringen haft att kämpa mot i livsmedelsfrågan skriver tidningen:

"I sin strävan att med administrativa åtgärder bekämpa den tilltagande privata handeln överlog regeringen genom statskooperativa organ distribueringen av näringsmedel, detta sedan den förut befintliga och privilegierade ryska konsumentkooperationen spruckit på uppgiften. Följderna ha icke låtit vänta på sig, ty städernas försörjning med livsmedel har blivit ytterst oregelbunden, och många produkter, såsom vetemjöl, smör och ägg saknas t. n. fullständigt.

De nämnda regeringsåtgärderna och deras följder väckte sådant missnöje bland både producenter och konsumenter att upploppsartade proteströrelser uppstått på flera ställen, och det har t. o. m. gått till mord på myndigheternas representanter i ett par fall. Märkligt är för den nyaste opinionen i Ryssland, att missnöjet och proteströrelserna nu i första hand rikta sig mot de judiska representanterna i ledningen för de kooperativa organen. På ett kommunistiskt valplakat i staden Bamatj har man fått läsa följande: "Glömmen ej vår lärofader Lenins ord att kooperationen skall befria oss från träldom och från kapitalismens ok. Sen alltså till, att i de kooperativa styrelserna icke inväljes någon av dessa judar, som överallt tränga sig på oss". I själva Petersburg — d. v. s. Leningrad — ha arbetarna vid en fabrik uppsatt följande plakat: "Bort med judarne, det blir Rysslands räddning".

För att förstå denna nya ryska proteströrelse är det nödvändigt att följa revolutionens utveckling några år tillbaka.

Främst bör man minnas, att det kommunistiska systemet infördes i Ryssland under medverkan av judiska kommunister. Det behövs blott att erinra sig namnet på hjältarne i händelserna under oktober månad 1917 — Radomyselskij (Sinovjeff), Bronstein (Trotsky), Rosenfeldt (Kamenjeff), Radek, Joffe, Ganetskij (Pervus), o. s. v., för att man skall förstå, vilka befolkningen nu betraktar som ansvariga för den nya regimen. Under triumfdagarne dolde judarna ingalunda sin roll i revolutionen utan utbasunerade tvärtom densamma. Sålunda hette det i "American Hebrew" för 10 sept. 1920: "Den ryska revolutionen var i betydande grad ett verk av judisk tanke, judiskt missnöje och judisk vilja att skapa en ny regim. Men — tillade samma tidning — vad som sålunda skapats i Ryssland söka dessa samma krafter, judiskt skarpsinne och judiska hjärtan, nu åstadkomma även i andra länder." Vilket bekräftas av den judiske lärde, Teodor Herzl, som skriver: "När vi judar falla, vända vi oss till det revolutionära proletariatet. När vi gå uppför backe, växer med oss våra kapitals väldiga styrka".

Som en första tack för hjälpen fingo judarne i Ryssland omedelbart efter revolutionen större rörelsefrihet. Härav begagnade sig emellertid på handelns område endast de judiska köpmän, som förut levat i små förhållanden. Större judiska affärsmän och kapitalister föredrogo att emigrera. Den ryska medelklassens kritik mot sovjetmyndigheterna, ledde redan från början till, att de ryska tjänstemännens platser i styrelseverken och de ryska köpmännens platser inom varuförmedlingens områden intogas av de mindre konservativa och mera böjliga judarne. Det har beräknats, att över 300,000 privata handlande i Ryssland blivit tvungna att upphöra med sin verksamhet.

Så kom då i Ryssland införandet av den bekanta Nep-institutionen, d. v. s. den privata handeln tillstaddes åter i viss begränsad omfattning. Med sina trosförvanters i höga ledningen goda minne inrättade sig nu de judiska småköpmännen — vilka redan förut vant sig att bedriva sina affärer under ständig fara för polisens inblandning — snabbt efter de nya betingelserna för privathandeln. Och följden av detta har blivit, att den arbetande befolkningen i centrum av Ryssland, där judarne tidigare varit förbjudna att bosätta sig, fått göra bekantskap med judefrågan — icke i gestalten av några fattiga judiska schackrare, utan i form av smarta och i valet av affärsmetoder föga ömkansliga judiska spekulanter i livsmedel och andra nödvändighetsvaror. Och så har ryska folkets bredа lager fått det intrycket, att Nep uteslutande varit till gagn för judarne, vilken uppfattning skapat jordmånen för den antisemitism, som nu vuxit fram.

Medan de statskooperativa varumagasinen icke lyckas få in några varor, sköta nu dessa judiska spekulanter kommersen — till vilka priser kan man förstå. Trots befolkningens nödlåge och flerstädes hotfulla hållning har det lilla härskande kommunistpartiets centralkommitté icke gjort annat än sökt skydda semitiska herrar genom att den 3 sistlidne maj utfärda en resolution, vilken hotar med stränga straff alla ryssar, som "visa antipatier mot judarne". Envar, som så gör, betecknas som kontrarevolutionär.

Man förstår vilken maktställning handelns nyaste innehavare i Ryssland äga genom den roll, judarna spela i den administrativa apparaten. Enligt officiella siffror för år 1927 voro 10 à 15 procent av ryska statens funktionärer judar, medan judarne i Ryssland i förhållande till befolkningen utgjorde blott 2 procent. Det är karakteristiskt, att procenten judar i lägre befattningar var blott 8, men på högre poster 15 à 16 procent. Detta, som sagt, enligt de officiella uppgifterna. Enligt beräkningar av en amerikansk korrespondent till Världspressen uppgår emellertid procenten judar i de Kollegier, vilka fungera som rådgivande organ åt bolsjevikkommissariaten, till icke mindre än 75 procent!

Man befarar på sina håll ett framtida återupprepande i Ryssland av de beklagliga excesser, som så ofta i historisk tid följt i släptåg med antisemitismen".

*

Utvecklingen i Sovjet-Ryssland borde, tycker man, ha en hel del att lära svenskarna, men här förställer man sig i sin godtro, att kooperationen bygges upp till "det arbetande folkets" bästa! När israeliterna med de svenska gojimmassornas hjälp en dag lyckats utrota alla "otrogna" utövare av handelsyrket och lägga hela varudistributionen under sina storfinansiella jättevarulius och "kooperatistiska" varudistributionsmonopol under Israels hägn, komma heltsisst arbetarna att få känna på en ny ordning, i förhållande vartill den gamla utsugningen var ett rent intet.

FÖRSVARA DIG, SVENSKA FOLK!

Svenska Folk!. Försvara din frihet, dina närmaste, ditt hus och hem mot internationella äventyrare och deras mordplaner.

Försvara dina arbetare mot deras värsta fiende — bolsjevismen, och straffa sådana individer, som, under kommunismens täckmantel och för judaspengar, syssla med ett så ruskigt yrke — nämligen att röja vägen till allt eget fosterland för barbariets rödgardister, färdiga att i Sverige upprepa Revals och Sofias blodsdåd.

VILHELM HARTEVELD

Sovjet-Rysslands omstörtningsplaner . . .

(Forts. fr. sid. 1.)

svenska folket måste vara i högsta grad förnedrande att stå i någon som helst förbindelse med en sådan mördarhydra, torde icke behöva framhållas, så mycket mera som svenska medborgare, då revolutionen genomfördes, ägde legitima fordringar i Ryssland på tillsammans sjuhundra miljoner kronor, vilket belopp, förräntat efter 5 proc. ränta med ränta på ränta, i närvarande stund skulle uppgå till minst elvahundrafemtio miljoner svenska kronor, det vill med andra ord säga, att de räntemedel, som skulle komma svenska medborgare till godo från Ryssland, skulle efter 5 proc. ränta, ha uppgått till över 35 miljoner kronor pr år eller föga mindre än vad hela värdet av vår export uppgick till år 1917. Det synes föga värdigt handlat av ett lands regering att inleda nya förhandlingar och förbindelser innan de förutvarande fått ett hederligt avslut och intill dess skulle icke en ryss eller ännu mindre en rysk jude fått sätta sin fot på svensk jord. Då icke så har skett, visar detta ofördytdbart, att detta vittfamnande, asiatiska judafolk under senare tider vetat att även i vårt land skaffa sig inflytande inom snart sagt alla kommersiella, finansiella, sociala och kulturella kretsar, ja, ej minst inflytande även över regeringsmakten i landet, oavsett vilket parti, som innehaft regeringsansvaret. På grund härav stå svenska medborgare oförskyllt den dag som är utan effektivt bistånd och hjälp i bevakandet ens av sina legitimaste intressen i Ryssland, vilket de såsom svenska medborgare äga rätt att fordra av landets regering, varför de svenska fordringarna i Ryssland ännu stå oreglerade till stort men för hederliga svenska medborgare, som hava laga rätt att av vårt lands regering och myndigheter få sina legitima intressen bevakade och till och med, om inget annat skulle hjälpa, med maktspråk framtvinga en hygglig uppgörelse utan att dock gå så långt att komma i krigiska förvecklingar. Visar sig ett lands regering så likgiltig och slö, att den icke förmår det ringaste värna dess egna medborgares sanna och legitima intressen, då bortfaller ju anledningen för medborgaren att med sina skatter m. m. bidraga till sådana regeringars och myndigheters underhåll och avlöningar. Ty det är på grund av de ömsesidiga rättigheterna och skyldigheterna, vilka närmare angivas i våra grundlagar, som förhållandena mellan statsmakterna regleras — Eders Maj:t personligen och Eders Maj:ts regeringar — å ena sidan och den svenska medborgaren å den andra sidan. I dessa lagar äro bl. a. svenska medborgare tillförsäkrade personlig frihet samt skydd till liv och egendom! Våra svenska medborgares intressen gentemot Ryssland ha de olika s. k. "vänsterregeringar", svenska folket måst dragas med, icke blott helt nonchalerat att tillvarataga utan därtill i sin okunnighet eller vad jag skall kalla det, försvagat utsikterna till att någonsin utfå svenska medborgares fordringsintressen i Ryssland genom att blottställa vårt lands försvarsvilja sende. Dessutom under skylden av en s. k. handelsdelegation rentav tillåtit upprättandet av en spionericentral mitt i vårt lands huvudstad, som kan tjänstgöra som centralpunkt för de ryska tjekaspionerna och våra dels medvetna dels omedvetna judeledda landsförrädare av högre eller lägre rang; dragande till sig alla dessa tusentals sämre och okunniga individer, som genom en lögnaktig och förment orättvis behandling som svenska medborgare, arbetu på vårt lands undergång som en fri och självständig stat. Ja, skamlösheten och fräckheten har gått så långt, att massor av folk, som i sitt innersta hata landsförrädare och deras landsförrädiska stämplingar, för syns skull gå med i deras led, då deras timliga existens i annat fall är hotad; på så sätt återigen dragande andra med i den landsförrädiska rörelsen. Ja, det tillåtes att personer i allmän tjänst öppet ansluta sig till landsförrädarnas led. Men därpå måste bliva ett snart slut. Vi stå icke som svenska medborgare alldeles rättslösa inför dessa landsförrädare och deras anhang, ty vi ha vår grundlag, som ger oss rätt att försvara vår frihet och vår egendom, och vi ha vår lagliga regering, som har att skydda oss och våra rättigheter. Och vi ha vår konung, som är vår högste befälhavare och som har att se till, att vår grundlag följes och att vår regering sköter sig. Och vi ha vår riksdag, som har att se till, att vår regering sköter sig. Och vi ha vår riksdag, som har att se till, att vår regering sköter sig. Och vi ha vår riksdag, som har att se till, att vår regering sköter sig.

Atelier Hertha
utför presenter för var och en i
konstnärliga arbeten i läderplastik
såsom Skrivunderlägg och Portföljer, Planböcker, Bok- och Telegrampärmar, Damväskor m. m.
DROTTNINGGATAN 88 B!
STOCKHOLM
Telefon Norr 3036

NATIONALT TIDSSKRIFT
Keysersgt. 1, OSLO
Eneste antisemitiske publikation,
Utkommer maanedlig
Pris til Sverige kr. 6:20.

RESTAURANT
RUNAN
Dalagatan 50, Stockholm.

BRÖDET
På grund av dess överlägsna kvalité köpa numera de flesta stockholmarna sitt bröd i
MELCHER LINDHOLMS BAGERI
5 Norrtullsgatan 5
eller hos dess återförsäljare.
Uppmana Eder leverantör att föra vårt fabrikat!
Hotell, Restauranger o. Caféer böra i eget intresse låta oss bliva Eder leverantör.
Telefoner: 850 48, Norr 1589.

Kooperationen
hade aldrig behövt uppstå om affärsmännen räknat med så låg handelsvinst som
Herrekiperingen CIVIL
55 Birgerjarlsgatan 55
Stockholm.

BESTÄLL ALLA SLAGS KUCHÉER HOS NORR 7018
PRESSKUCHE

Läs och sprid Nationen!

Prenumerationspris:
Helår 10:—; Halvår 5:25; Kvart. 2:75.
LÖSNUMMERPRIS: 25 öre.
Kommissionärer för prenumeration och lösnummerförsäljning antagas å alla platser i landet.

NATIONEN

Fredagen den 10 Augusti 1928.

BOKBINDERIARBETEN
ALLA SLAG, RASK LEVERANS, OMSORGSFULLT OCH TILL MODERATA PRISER.
BRATTS BOKBINDERI AKTIEBOLAG
Klarabergsgatan 52, 2 tr., STOCKHOLM.
Telefoner: 151 35, Norr 56 20

Harald Lindströms Boktryckeri, Stockholm 1928.

lösa i sådana fall, tack vare framsynta män, som skapat våra grundlagar. Våra lagar föreskriva stränga straff och det med rätta; ty att förråda sitt land och det folk man tillhör, för att överantvarda det i främmande maktägares händer, är ju ett brott så nesligt och så hänsynslöst uselt, att ett sådant brott inte kan sonas med mindre än det straff, som lagen i dylikt fall påbjuder! Men icke förty få sådana individer, i stället för att häktas och ställas till ansvar, inväljas till representanter i olika institutioner inom vårt land och för att göra vårt land gentemot andra makter ännu maktlösare genomdrev den s. k. Sandlerska socialistregeringen nedskrotningen av vårt nationella försvar under påstående om besparingar och lindrande av skatterna för vårt folk, varigenom vårt folks värnkraft nedgått till ett minimum mot förut. Men icke förty är årets budget högre än år 1925. Att den "Sandlerska personliga budgeten" visar väsentligare resultat vis á vis debet och kredit sedan herr Sandler blivit först riksdagsman och sedan statsminister och överdirektör, ifrån att förut ha varit en rätt så litet av svenska folket känd "litterär trädgårdsmästare" i en socialdemokratisk plantskola, skulle jag tro. Jag kän ej heller tro annat än, att, när den stora skaran av Sveriges tänkande arbetare få klart för sig, vilken farlig och därtill tarvlig och okunnig roll denne lyckosökare spelat i vårt lands öden, de då skola med förakt vända sig ifrån honom.

Vi svenskar ha ett närliggande exempel på, vad ett folk kan få utstå genom att i ledningen av sina öden ställa okunniga och obesluts samma män. Jag menar det finska folket, som tack vare svåra inre och yttre förhållanden av flera slag men främst av den orsaken att landet regerades av en enväldig svensk konung, som icke i tid insåg vad som var det viktigaste för honom själv och hans båda länder, Sverige och Finland, och handlade därefter. Huru har icke det arma finska folket fått lida under mera än hundraårigt rysket förtryck, varom alla finnar äro mest medvetna. Men icke desto mindre tillåto sig en liten minoritet av Finlands folk att emot sina egna medborgare börja ett hänsynslöst mördande av oförvitliga finska medborgare och detta till och med efter sedan valen till Finlands rikaförsamling ägt rum under tillämpande av allmän rösträtt. Med tanke på detta, vad kunna icke vi svenskar befara inom vårt eget land! Vi måste handla, så som Finlands folk föregått med exempel. De ställa män i spetsen för sitt lands styrelse, som först och främst främja sitt fosterlands bästa samt oskadliggöra alla inre eller yttre fiender, som lava sitt upphov från den judestyrda ryska grannen i öster. Finska folket vakar nu självt med tummen på hanen över sin egen säkerhet. Detta tillkommer också det svenska folket att göra. Med tanke på att Eders Maj:ts nuvarande regering hos innevarande års riksdag icke blott kunde föreslå utan också fick av riksdagen antaget ett förslag om, beviljande av "exterritorialrätt" åt den ryska sovjetrepublikens s. k. "handelsdelegation" och detta mitt under pågående rättegång mot en svensk man för "landsförrädiska förbindelser" just med sagda "handelegation"! En sådan regering måste ursäkta, om man vill ifrågasätta, huruvida den handlat i enlighet med svenska folkets sanna intressen. Och jag vågar påstå, att med alla de händelser för ögonen, som på olika håll inträffat i olika länder, de olika ryska delegationerna icke äro annat än "spionercentraler", arbetande på det lands nationella undergång, vars styrande män varit naiva nog eller tillräckligt "bearbetade" för att genomdriva dess existens i landet. Löften eller utfästelser av män, som medverka i och hava säte och stämma i regeringar, som visat sig vara så opålitliga, trolösa och renons på allt vad heder heter som den ryska sovjetregeringen, har hederligt folk i allmänhet för sin heder och rättskänslas skull inga förbindelser med. Så handlade den engelska regeringen och så skall också Sveriges regering handla. Med hänsyn till Eders Maj:ts privatpersonliga tankar i förevarande spörsmål tror jag de samamnfalla med mina egna och under ytterligare pointerande av, att jag såsom en av Eders Maj:ts trognaste undersåtar med harm och bitterhet ser huru händelserna dag för dag utveckla sig till skada och förfång för svenska folkets frihet och självständighet, som kanhända toge ett brått slut, om den ryska sovjetrepublikens krigsflotta finge tillåtelse att inlöpa exempelvis i Stockholms hamn. Den trolösa s. k. ryska sovjetrepublikens regering, som inget annat är än en avdelning av det imperialistiska i alla land spridda "internationella judafolket", som genom sina, sedan mansåldrar tillbaka, här existerande "stamfränder", de i vårt land inflyttade, födda eller tillfälligt vistande judarna, förarbetat marken här i vårt land för en "lycklig" utgång av en revolution i Sverige, för att öppet tillskansa sig regeringsmakten i vårt land; att det är uppenbart att ett flottbesök av den ryska krigsflottan icke har något annat syftemål än att just genom ett så listigt uträknat tricks, med ett besök av sin krigsflotta, garantera sig en lycklig utgång av en igångsatt revolution till det internationella judafolkets förmån.

Svenska folket hotas av att erövras av främmande folk inom sina egna gränser. Detta får icke ske. Som svensk medborgare är jag skyldig att uppenbara stämplingar mot mitt fosterlands frihet och säkerhet nämligen, då av det s. k. kommunistiska partiets medlemmar inom vårt land bedrivna landsförrädiska stämplingarna mot land o. folk; och med de rättigheter jag äger som svensk medborgare — och då jag vet att millioner svenska medborgare icke *minst* ibland det socialdemokratiska partiets breda lager av arbetareklassen, som när de få veta vad det egentligen gäller, *svenska folkets vara eller icke vara*, äro så fosterlandssälskande som någon — gör jag mig till tolk för alla likasinnade som mig själv, då jag i underdånighet vördsammast anhåller, att Eders Maj:t genast anbefaller vederbörande myndigheter göra sin plikt: Personer inom vårt lands gränser, som öppet eller förtäckt tillåtit sig förrädiska handlingar emot rikets säkerhet, böra behandlas i enlighet med vad våra lagar i ty fall föreskriva samt, om utlänningar beträdas med *brottsliga handlingar, böra de straffas* och därefter för *alltid* utvisas ur vårt land. Att med hänsyn till vad härvarande ryska sovjetrepublikens handelsdelegations representanter låtit komma sig till last bör den ryska sovjetrepublikens delegationschef "minister Kopp", med hela sin personal anmodas lämna riket utan rätt för ryska sovjetrepubliken att återbesätta platsen med någon annan, allt efter en viss tidsfrist efter sedan först i Ryssland vistande svenskar hemkallats och satts i säkerhet.

Jag vågar därför hemställa,

att det s. k. handelsavtalet med Sovjet-Ryssland omedelbart uppsäges samt

att en eventuell ansökan om tillåtelse för ryska sovjetrepublikens krigsflotta att inlöpa i någon svensk hamn, utan vidare av Eders Maj:t *absolut bavisas*.

För ett beslut i enlighet med vad jag härovan uttalat är jag övertygad om, att Eders Maj:t har bakom sig minst nittio procent av vårt lands i *grund och botten redbara*, rättänkande och fosterlandssälskande befolkning.

Jag avslutar min underdåniga skrivelse med filtropet:

"SVERIGE ÅT SVENSKARNA!"

Leve den konstitutionellt lagbundna svenska monarkin! Vilken enligt min uppfattning utgör det pålitligaste värnet för vårt folks *frihet och självständighet*.

Stockholm den 3 aug. 1928.

Underdånigst
Hj. Larsson, f. d. lantbrukare,
Stockholm.

Judefrågan i U. S. A.

(Forts. fr. sid. 1.)

brist på judiska väljare, som jämna vägen för bolsjevismen. Jag har varit i tillfälle att få en inblick i den amerikanska bolsjevismens underjordiska organisation. Bolsjevikerna hava ej något gott i sinne mot Amerika! Det fanns en tid, då varje vecka flera vagnslaster bolsjevikiska skrifter avsändes från Chikago. Därvid spela judarna åter huvudrollen, och man antar, att trådarna sammanlöpa i Kahalen i Newyork.

Det är anmärkningsvärt, att framförallt judendomen har den största profiten av förbudet. Hör man judarna tala, så skulle man tro, att de äro starka motståndare till förbudet; och dock är det judarna, som organiserat både spritsmugglingen och smyghandeln med bedövningsgifter och därpå förtjänat miljoner och åter miljoner. Det antages, att det nuvarande styrets i Washington vänliga hållning gentemot förbundet är att tillskriva judendomens övervägande inflytande, eftersom judarna ej ha något intresse av att hejda denna oavlåtliga tillströmning av miljoner. "Bootleggers" hålla förbudet uppe och äro därvid i förbund med puritanerna. Puritanerna äro dels enfaldiga stackare, som gå i fanatismens ledband, dels däremot egennyttiga medhjälpare till ett system, som fyller även deras fickor.

Jag skall nu i korthet skriva några ord om "Moving Pictures" (filmen). Dessa äro helt och hållet i judarnas händer. Då och då lyckas även en icke-jude att tränga sig in och också göra sig litet pengar, men i det stora hela hållas icke-judarna omsorgsfullt utanför affärens ram. Också aktiva skådespelare, såsom Charley Chaplin och Douglas Fairbanks vilken senare för övrigt lär vara en jude från Frankfurt, ha gjort sig många miljoner. Jag talade med en arisk man, som var både scenisk artist, direktör och företagare. Han sade: "Jag har dragit mig tillbaka, emedan jag ej vill hålla jämna steg med judarna, ty de vilja kommersialisera filmindustrien, liksom de kommersialisera allt vad de få i sin hand. Jag har utträtt ur ledet och sett mig om efter en annan sysselsättning.

Filmindustrien har utvecklat sig till en av de största industrigrenarna. Här i Förenta Staterna talar man om automobil- och filmindustrierna såsom de båda största. De ställas sida vid sida, och man är ej säker på vilken som är den mest betydande. Nåväl, inom automobilindustrien har det, tack vare Henry Ford, vilken som bekant levererar två tredjedelar av världens alla bilar, ej lyckats judarna att få fotfästa. Visserligen ha de skaffat hop nom en stor konkurrent, men denna hade ingen tur i kapplöpningen med Ford. Till gengäld dominera judarna inom filmindustrien så mycket mera oinskränkt. En tid talades det om att Ford också här skulle vilja försäkra sig om vederbörligt inflytande, men dylika försök upphörde han snart med. Med hjälp av en biograf har man den nuvarande tidsutvecklingen i sin hand. Som instrument för påverkan av hela mänskligheten är den övermäktig. Att den befinner sig i judiska händer, innebär en enorm fara. Redan har man konstaterat förfärdiga försök att stämma befolkningen gynnsam mot judarna, och det var därför mycket lämpligt, att Ford tänkte intressera sig för denna industri. Det vill dock synas mig som om endast den skulle kunna med framgång bekämpa juderegimen inom filmbranschen, som är fri från varje puritanskt tänkande. Puritanismen, som i Amerika innästlat sig till stor skada för landet, är hatad och avskydd av den stora massan och i synnerhet av den bildade medelklassen. Genom förbudets införande har den gjort sig illa omtyckt överallt. Allt, som bara luktar puritanism, jagar folk på flykten. Skulle det således dyka upp någon "reformer", som på allra minsta sätt skulle vilja ställa kinematografen i den puritanska tankens tjänst, så skola judarna aldrig kunna lyftas ur sadeln. Detta är framtidens stora fråga för mänskligheten utveckling på vårt jordklot. I Amerika finnes tillräckligt med kapital för företaget, — men att det finnes den nödiga förståelsen för de blivande uppgifterna, skulle jag vilja betvivla.

Juda mot det fascistiska Italien.

(Forts. fr. 1:a sid.)

garna, vilka ej ens drogo sig för att framkomma med för expeditionen, dess ledare och Italien direkt vanärande beskyllningar. Det gällde icke längre de ledsamma händelserna kring Nobile-expeditionens förolyckande utan rätt och slätt ett utnyttjande rent politiskt av Nobile-expeditionens olycksöde för antifascistisk hets.

För icke längre än ett år sedan tävlade hela den judiska världen om att göra det fascistiska Italien les honneurs. De ledande världsbankirerna från New-York-Wallstreet gjorde sina tåta uppvaktningar för Mussolini, erbjudande honom statslån på villkor, som överallt väckte förvåning. De ledande börsjudarna i London prisade i stora tal i de amplaste ordalag det fascistiska Italien såsom det enda land, för vilket "ekonomiens män" kunde hysa förtroende. De judiska världsfinansherrarnas lovsjungande av den fascistiska regimen verkade nästan rent av kompromitterande för denna. Man ställde sig icke utan skäl den frågan, om ej Mussolini, när allt kom omkring, var Judas man framför någon annan statsman, så mycket mera som diktatorns egen tidning i nummer efter nummer hade att förmåla om uppfunna nya statslån hos de ledande bankasyndikaten i Newyork och London. Det så synnerligen hjärtliga förhållandet mellan Mussolini och de internationella, judiska finansfurstarna tyckes emellertid numera hava förbytts i en viss kylighet. Propagandan för de fascistiska ideal len i skilda länder har under det gångna året märkbart bedarrat, liksså det översvallande berömmet från herrar världsbankirer i New-York-Wallstreet och London-City. Nyligen meddelades den uppseendeväckande nyheten, att Mussolini i ministerrådet avgivit en förklaring, att ingen statsskuldsättning vidare skulle få ske i Italien. Denna deklaration måste ju ha verkat såsom en direkt utmaning mot de kretsar, vilka tidigare så ädelsinnat erbjödo det nya Italien "obegränsad kredit" — det skulle rentav kunna tyda på, att Mussolini hade för avsikt, att för framtiden sköta Italiens finanser på egen hand, utan de internationella finansherrarnas "välvilliga" bistånd. Så fick man slutligen bevittna den av de internationella pressjudarna med Theodor Wolff i spetsen iscensatta våldsamma kampanjen under utnyttjande av Italiakatastrofen varunder man ju gick ända därhän, att man försökte framtvinga en aktion från regeringarna i olika stater för en undersökning inför internationellt forum av Nobilekatastrofen — till det fascistiska Italiens förödmjukande inför all världen.

Vad som i samband med Nobile-expeditionens förolyckande inträffat förtjänar alltså att noga observeras såsom ett högst märkligt fenomen på den internationella politiska himmeln. Förmodligen dröjer det ej länge förrän nya uttryck för judedömets missnöje med Mussolinis inslagna nya politik komma till uttryck i världspressen. Allt tyder på att diktatorn på ifrågavarande håll ej längre är någon persona grata, sedan han väl beträtt vägar, som icke äro de höga uspiranterna på världshärskardömet sympatiska. Man stod länge undrande rörande Mussolinis verkliga mål och syften. Osannolikt är icke, att lösningen på gåtan i en tämligen nära framtid skall ge sig. Hittills har Mussolini spelat sina kort med en försiktighet, som i viss mån gjort honom till den store politiske sfinxen. Den judiska världspressens på sistone iscensatta våldsamma kampanj mot det fascistiska Italien liksom visar hän på, att han skulle ha svikit Vederbördandes förhoppningar. Man avvaktar med spänt intresse händelsernas vidare utveckling.

Myndigheterna och Brattsvindlerierna.

Forts. fr. sid. 1.

och allmän lag begätts vid uppbyggandet av den s. k. Brattkoncernen. Begäran om åtal mot dr Bratt, resolverade J. K., kunde icke bifallas (icke därför att saken ej var åtalsmässig, utan) emedan kungl. maj:t eller riksdagen i ett dylikt fall borde taga initiativet (!!). Var står det i Sveriges rikes lag eller grundlagar, att skillnad skall göras mellan om den brottslige har mäktiga beskyddare såsom dr Bratt eller är hjälplös såsom en spritsmugglare i skärgården och en hembrännare i Norrlands ödemarker? Angående skyldigheten att åtala finnes ej någon dylik skillnad. Justitiekanslerns nämnda undanflykt strider mot grundlagens anda. Enligt regeringsformen är nämligen rättskipningen tredje statsmakten, som skall upphållen lagen utan hänsynstagande till de båda andra statsmakternas icke lagfästa mening. När gällande lag bjuder, att åtal skall väckas, har icke justitiekanslern rätt att undandraga sig denna sin skyldighet under hänvisande till regeringens hållning till Spritkoncernen.

Men hr justitiekanslern Arnells svepskäl är typiskt för ett demokratiserat samhälle, i vilket även rättskipningen skall politiseras. Förr, före den demokratiska förfallsperioden, studerade åklagaren enbart lagen och inhämtade därur, huruvida åtal borde ske eller ej, i ett givet fall och nöjde sig med lagens föreskrift såsom absolut utslagsgivande. Men i vår tid går en demokratiskt bekräftig åklagare och utfrågar regeringens hållning: "Jo, hr statsministern, jag borde egentligen åtala Kalle Pettersson, det står i lagen, att han skall åtalas, men jag ville först fråga hr statsministern, om åtalet kommer lägligt för hr statsministerns politik och hr statsministerns politiska parti? Eller kanske hr statsministern anser, att åtalet mot Kalle Pettersson skulle verka stötande på något av de andra demokratiska partierna, vars uppfattning i frågan kanske hr statsministern måste taga viss hänsyn till? Eller kanske enbart tidpunkten för åtal mot Kalle Pettersson icke är riktigt lämplig för hr statsministerns nyktterhetspolitik? I så fall kunde vi ju låta lagen vänta ett par år, eller kanske hr statsministern anser, att vi ska' dra' ut på saken så länge, att åtalsrätten blir preskriberad?"

Hotell och Restauranter

som rekommenderas den resande allmänheten.

ARVIKA. Stadshotellet.
ESKILSTUNA. Frimurarehotellet.
GNESTA. Stora Hotellet.
GÄVLE. Grand Hotell och Centralhotellet. Järnvägshotellet.
HALMSTAD. Grand Hotell.
HEDEMORA. Stadshotellet.
HÄSSLEHOLM. Stadshotellet
KALMAR. Stadshotellet.
KARLSTAD. Stadshotellet.
LANDSKRONA. Stadshotellet.
LINKÖPING. Stora Hotellet.
HUDIKSVALL. Stadshotellet.
LULEA. Hotell Hospits, Mattis Johansson, Tel. 1148.
LUND. Grand Hotell.
NORRKÖPING. Göta hotell Dir. H. Magnér.
NYKÖPING. Stora Hotellet. Tel: Namnanrop
SIGTUNA. Stadshotellet. Tel. 110.
STOCKHOLM. Hotell Kung Carl, Birger Jarlsg. 23. Tel.: Namnanrop.
Carlton Hotel, Kungsg. 57.
Pensionat Wasa, 73 A Drottninggatan, 4 tr. Hiss.
STRÄNGNÄS. Stadshotellet.
TROSA. Stadshotellet. Tel. 34.
VÄSTERÅS. Hotell och Restaurant Klippan.
ÖREBRO. Stora Hotellet.

Någon gång

under året behöver Edra tvättkläder torkas i sol och barrskogsluft. Vi utföra sådan tvätt då vårt läge vid skog och sjö tillåter oss tillmötesgå denna alla husmödrars önskan. De kunder som önska se huru härvid tillgår inbjuda vi att besе arbetet härmed, en tur med vår ångbåt från Kungsholmstorg till Stora Essingen kan göras tur och retur på en timma.

Vördsamt
ESSINGE ÅNGTVÄTT
TVÄTT- OCH STRYKINRÄTTNING
STOCKHOLM Telefon: 336 42 Tel. Essingen 12
Lagning av all slags tvätt utföres på begäran.
Inlämning: Sibyllegatan 21. Tel. Ö. 8 22.

H. M. Konungens Hovleverantör
Leverantör till H. K. H. Hertigen av Södermanland
H. K. H. Hertigen av Västergötland.
H. K. H. Hertigen av Nerike

HOTELL ATLANTIC
(F. d. Svenska Teatern.)
är nu öppnat.
Hotell Atlantic, Stockholms modernaste, tystaste och mest komfortabla hotell.
Fullständiga toilettrum med bad till *varje* rum och dubletter.
Det förnäma familjehotellet par préférance.
Restaurant och Terasser.

TAPETSERARFIRMAN
C. A. ERIKSSON
Hantverksregatan 22, Stockholm
TEL. KUNGSH. 6706.
Utför Möbelstoppningar, Mattpåläggningar till mycket billiga priser. Förstklassigt arbete garanteras. Begär kostnadsförslag.
Klädning av sidovagnar samt bakdvnor

Körpiskor och Ridspön
Käppar och Remtyger
köpes bäst och billigast i
ALFRED ANDERSSONS PISKFABRIK
Beridarebansgatan 12 - Stockholm
Telefon Norr 11575

Stockholms Förenade Tvätt
Luntmakaregatan 94
STOCKHOLM. Tel. Vasa 34 22.
Specialité: Tvättning av överdragskläder.

Vid behov av
FOTOGRAFERING!
Glöm ej att anlita oss, då vi äro Specialister och erfarna fackmän inom branschen.
RING ENDAST NORR 75 45.
BILD-CENTRALEN
Drottninggatan 38, Stockholm

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nyktterhetsrestauranter i Stockholm:

Automatrestaurant
CYRUS
43 Nybrogatan 43

Automatrestaurant
ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2

Automatrestaurant
ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8

Automatrestaurant
GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51

Automatrestaurant
S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.

Automatrestaurant
GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68

Automatrestaurant
BIRGER JARL
73 Folkungagatan 73

Frukost 1/9—1/2 8 Middag 1/2—7
Kväll 7—1/2 12 Inga drickspengar
Ingen spritservering

Södra Kungatornet,
Stockholm
Redaktör: ELOF ERIKSSON
Telefon: Norr. 5898 Norr 5899

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår ..... Kr. 10.—
Halvår ..... Kr. 5.25
Kvartal ..... Kr. 2.75
Lösnummer 25 öre.

Nr 32 (149) Fredagen den 17 Augusti 1928. Årg. 4

Den judisk-bolsjevikiska upprorsrörelsen.

För försök till judebolsjevistiskt spioneri rörande bl. a. Sveriges ställning vid krig mellan Storbrittanien och Sovjet-Judéen har, såsom bekant, Konstantin Mitkevitz häktats och utvisats. Spioneri i Sverige medför ingen annan påföljd än att den skyldige får gratis hemresa på svenska statens bekostnad; om däremot en svensk spionerar i Sovjet-Judéen, blir han omedelbart arkebuserad — allt annat än reciprocitet råder således de båda länderna emellan rörande behandlingen av spioner. Order har för ett par år sedan utgått från Moskva att, om någon dess spion blir avslöjad, skäll han uppgiva, att han står på spänd fot med Sovjetregeringen och kommer att arkebuseras i händelse av utvisning till Ryssland; och allmänheten känner djup medkänsla inför detta omtuggade argument.

Upprorsmakaren Samuelsson i Andra kammaren, yttrade därstädes, enligt uppgift i Nya Dagl. Allehanda, att det vore "nödvändigt för arbetare- och bondeklassen att organisera och beväpna sig för den kommande samhällsomdaningen" (bolsjevikrevolution). Varför har icke Samuelsson för detta och andra sina yttranden blivit åtalad och dömd? Strafflagen påbjuder dock detta utan all misskund i kap. 10, § 14, som lyder:

"Var som, muntligen inför menighet eller folkförsamling, eller i skrift, den han utspritt eller utsprida låtit, uppmanar till våld å person eller egendom eller till annat brott varde, där ej uppmaningen särskilt med straff belagd är, dömd till böter eller fängelse. Avsåg uppmaningen brott, vars strängare straff än fängelse kan följa, eller voro eljest omständigheterna synnerligen försvårande (brott mot rikets säkerhet), då må till straffarbete i högst fyra år dömas. Är den skyldige i följd av uppmaningen förfallen till straff för delaktighet i brott, som därå följt, gälle vad i 4 kap. 1 par stadgas."

Vidare må här återges straffligens kap. 8 par. 22, som lyder;

"Var som vet förräderi eller sådant brott emot rikets säkerhet, som ovan sagt är, å färde vara, och det ej i tid upptäcker, dömes till fängelse eller straffarbete i högst 4 år. Har han ej de skäl, varmed han tilltror sig kunna den brottslige till gärningen binda; uppenbare då, utan att nämna person de omständigheter, som honom kunniga äro, eller straffes som nyss är sagt."

Judemaktens synliga ledare för den bolsjevikiska upprorsrörelsen i Sverige, hrr Samuelsson, Kilbom, Linderot och Flyg — hava i otaliga föredrag inför menighet eller folkförsamling uppmanat till våld å person och egendom, närmare bestämt våld å person och egendom av värsta tänkbara slag, nämligen allmänt rånmord efter sovjetjudiskt mönster, som i föregångslandet krävt tio miljoner människoliv och gjort tjuvarna, de judiska bolsjevikkommissarierna, till mångmiljardärer och världens största kapitalister (banditernas verktyg, de enfaldiga arbetarne, inbillades att bolsjevismen skulle tillintetgöra den kapitalistiska staten. I verkligheten var avsikten ej att tillintetgöra utan samla allt kapital i judarnes händer).

Enligt strafflagen har alltså allmänne åklagaren sin tjänst likmätigt, oavvisilig skyldighet att åtala upprorsmakarna Flyg, Samuelsson, Kilbom, Linderot m. fl. Varför fullgör icke allmänne åklagaren sin tjänsteplikt härutinnan?

Huvudorsaken är naturligtvis att samhället i dess helhet är bedövat av den judiska bolmörtens gift, som sakta, droppe för droppe, ympats in i blodet och förorsakat förlamning och förslappning på alla områden ända därhän, att myndigheterna icke längre kunna ens läsa innantill i lagen. "Demokratien" och den "humanitära kulturliberalismen" hava hebreerna tagit till hjälp för bl. a. politisering av rättskipningen; en person, som sysslar med upprorsmakeri och uppmaning till blodig revolution, liksom en skomakare med skotillverkning, är enligt judisk begreppsförvirring icke längre en upprorsmakare och högförrädare utan betraktas "tolerant" såsom en anhängare av det lovliga(!) kommunistskrået. Det borde vara i lag förbjudet för judar att äga tidningar. Nationen har tidigare i detalj visat upp, hur den tyska judepressen, framförallt den samhällsvådlige juden Wolffs "Berliner Tageblatt" och det tyska socialdemokratiska huvudorganet "Vorwärts" steg för steg framkallat den "tyska" revolutionen genom en satanisk taktik och genom till synes rätt oskyldiga yttranden, vilka judarna med sin psykologiska blick insågo skulle driva massorna till målet. Nationen har även vid föregående tillfälle visat upp, att judén Karl Otto Bonniers Dagens Nyheter här i landet begagnar sig av precis samma taktik som Berliner Tageblatt för att härstädes framkalla revolutionsstämning; vi erinra om Dagens Nyheters skriverier om Per Albin Hansson såsom en diktatorisk "gode husfader" i "det svenska folkhemmet" vilka uttalanden förfelade sin verkan endast genom att de i tid blevo avslöjade. Till den judiska taktiken hör även att skämta bort allvarliga saker och dymedelst undergräva samhällsmoralen och myndigheternas vaksamhet; "varför ska' allthig tas så seriöst", sade ledareskribenten i Dag. Nyh., och den segitvade "direktören Karl-Ferdinand Lundin" hade t. ex. häromdagen ritat ut "de bolsjevikiska flickebarnens (med sovjetstjärnan på armen) operettbesök i Vaxholm och de stackars Vaxholmsflottisternas permissionsförbud", försedd med verser av signaturen Ab. (någon judetyp). Icke blott revolutionen i Tyskland utan även den franska revolutionen och bolsjevikrevolutionen i Ryssland och alla underifrån kommande revolutioner härröra från judarne. För att dupera allmänheten ha judarne genom att muta statssekreteraren Skogman på Karl Johans tid fått införd den officiella beteckningen "mosaiska trosbekännare" i st. för judar eller hebreer. I själva verket äro judarna ej alls mosaiska trosbekännare: de bry sig mycket litet om Moses och Gamla Testamentet, utan deras lagbok är Talmud, och judebarnen konfirmeras i Talmud och dess anda. Talmud är världslitteraturens oseddigaste bok. Bland annat påbjuder den såsom en religiös föreskrift, att judarne i förskingringen skola söka åstadkomma revolutioner och uppror genom massornas uppeggande. Det är naivt av regeringarna och folkrepresentationerna, att inom sitt lands gränser tåla ett folk med en sådan "religion". En grundlig undersökning bör verkställas rörande judarnes ställning till upprorsrörelsen och särskilt vore det av vikt att få utrett i vad mån talmudiska trosbekännaren Karl-Otto Bonnier instruerar den av honom behärskade "svenska" pressen.

Judarna ha i sin kamp mot "rasjim" för vinnande av världsherraväldе gått fram i tre etapper. Den första var liberalismen, genom vilken judarnas emancipation förmedlades.

Den andra var demokratien och socialdemokratien. Juden Karl Marx, den antinationella och revolutionära socialismens stiftare, som grundade irrläror på medveten falsk historieuppfattning och intet annat var än en lydig tjänare åt det internationella, judiska storkapitalet, vars ärenden han uteslutande gick i sitt skriftställaraskap, utarbetade en medveten falsk, krasst materialistisk internationalekonomi, byggd på en klasskamphypotes av dogmatisk natur, vars riktighet man ej fick betvivla utan utgavs för en ny religion, och inbillade därefter "proletärerna", att han riktade en stöt mot kapitalet och "arbetsköpande kapitalister" (i själva verket mot företagsamma och nyttiga medborgare, som stodo i en svår mellanställning emellan

(Forts. å sid 5.)

Dagspressens sanningskärlek.

I vårt föregående nummer gåvo vi uttryck för den inom rättsinnade kretsar av vårt folk rådande indignationen över det enastående tarvliga sätt, varpå en stor del av den svenska tidningspressen funnit lämpligt utnyttja Italiakatastrofen för en smutsig, politisk hetskampanj mot det fascistiska Italien. Man skydde härvid ej ens att för det ur judisk-internationalistisk synpunkt numera uppenbart i högsta grad förhatliga landets skadande använda sig av lumpet förtal och ryktessmideri. "Nobileexpeditionens misslyckande är en motgång för fascismen" — dekreterade Alljudas ledare i det republikanska Tyskland, redaktören Theodor Wolff i Berliner Tageblatt, och signalen accepterades hänfört av Israels pressjakejer i alla länder. Här i Sverige gick som alltid, när det gäller moraliska renlighetsaktioner, Svenska Dagbladet i teten, som enligt hävdvunnen sed pliktskyldigast följdes av de övriga upplysningsorganen inom dagspressen. Man slog sig för sitt bröst, presenterade dagligen nya "rykten" och "kompromettерande" "hörsägner", i sanningens och renlighetens namn påyrkande en internationell undersökning av den i polarisen timade "skandalösa" affären. Åter hade uppenbarat sig ett tacksamt tillfälle att låta "världssamvetet" tala!

Att Italiens folk inför en dylik attack från den moraliserande, judiska världspressen skulle känna sig som en man, var intet att undra över. Där glömde man inför de larmande angreppen från moralens internationella väktare alla de eventuella misstag och fel, som nordpolsexpeditionens ledare och deltagare eventuellt begått och hyllade de hemvändande nordpolsfararna under rop av "Leve Italien!". En Römkorrespondent meddelar till en stockholmstidning om de intryck, världspressens kampanj mot Italien med anledning av Nobilekatastrofen åstadkommit. Han yttrar härvid bl. a.:

"Det har berättats i tidningarna, hur det i världspressen släppts lös en kampanj av förolämpningar och anklagelser mot Nobile och hans kamrater, och att dessa förolämpningar och anklagelser mot expeditionens män kränka Italien, och det är därför som massan reagerat och i sin patriotism glömt varje felsteg, den kunde tillskriva Nobile själv (felsteg, till vilka hans kamrater voro fullkomligt oskyldiga). Och så har man givit amnesti och har applåderat och framför allt ropat: "Viva l'Italia!" . . .

Det utbasunerades på jorden och i himlars höjd, att Nobileexpeditionen var ett det fascistiska Italiens företag. Därför är det också psykologiskt naturligt, att det måste befaras, att antifascisterna skulle känna tillfredsställelse över själva expeditionens misslyckande och begagna sig av varje misstag, Nobile gjort, för att håna och skymfa honom samt göra

(Forts. å sista sidan.)

VÄRLDSKAMPEN OCH VÄRLDENS GESTALTNING.

Av dr IVAN ZMAVE, Prag.

När man genomläser gjorda utlanden i judefrågan av talesmännen för olika folk, kan man konstatera, att de alla utan undantag överensstämma i vissa principer och att kampen mot judarna antagit formen av vetenskaplig forskning. Innan vi gå att närmare förklara detta, skola här på förhand, för lättare uppfattnings skull, åtskilliga fackuttryck förklaras och definieras.

Till att börja med bör anmärkas, att kollektivbenämningen "antisemiter" och grundbegreppet "antisemitism" äro mycket olyckliga valda. Vi bekämpa ju ej semiterna och semitismen, utan vi ha bildat front mot judarna och judendomen. Det är en stor skillnad. Judarna äro kanske på det stora hela semiter, men i deras ådror flyter också blod av negrer, tatarer och möjligen också något litet av arier; däremot hör hebreiska språket rätt och slätt till den semitiska språkgruppen. Emellertid räknar man ju även både syrierna och de vitt spridda araberna till semiterna, och mot dem kämpa vi ju ej. Således äro vi ej antisemiter, alldeles bortsett från att det är en ryslig ordbildning. Men vill äro vi motståndare till judarna.

Varför äro vi motståndare till judarna? Svaret på denna fråga är också både entydig och vetenskaplig.

Vi alla, som tillhöra olika folk, äro emot judarna, emedan den judiska världsorganisationsprincipen helt enkelt — dödar folken. (Jfr Joh. Ev. 8, 41—45). Ty vad är judendomens väsen?

Den verkliga judedomens väsen — vi mena judendomen, sådan den sedan årtusenden framstått i världshistorien — i motsats till det ordrika "världsfrälsande" skrytet (i synagogan, i tidningarna, i talarstolar o. s. v.) — är *Mammons* parasitväsen.

Därom äro vi alla eniga; det har tusenfalt vetenskapligt bevisats, och även judarna skriva i sina zionistiska publikationer helt öppet om oss såsom "världsfolken", på vilka de — enligt naturvetenskapligt uttrycssätt såsom parasiter — leva. Siffrorna i varje någorlunda ärlig befolkningsstatistik giva vid handen, att judarna till sina innebonde anlag äro spekulativa penningmänniskor såsom varande *klassiska bärare av Mammon* och *penningocker*.

Den, som i dag vill bekämpa den spekulativa, världsrånande och folkupplösande mammons utväxter eller — oriktigt uttryckt — "kapitalet", men verkligt, icke blott med fraser, han bör bekämpa judendomen. Den som i egenskap av anhörig till icke-judiska folk, som folkanhörig — beteckningen "folk" är att förstå som motsats till det av mammonguden utvalda judiska överfolket — icke gör detta, han är antingen en dåre eller en fal och feg judeträl!

I denna riktning, med avseende på vår världställning och världsfront, äro vi alla ense.

Juden är i själva verket något annat än hedningen (den folkanhörige). Penningaristokraterna, de utvalda, utöva såsom folkexploatörer funktionen som herrar; åt oss, folken, ha arbetsslavens funktioner blivit anvisade.

Inom den världshistoriska utvecklingen tjäna i synnerhet de utländska krigen och den inhemska klasskampen till att göra värdarna fogliga åt parasiterna: det blodande offerdjuret hör som bekant till det judisk-kristliga religionssystemets viktigaste symbol. Även det senaste världskriget var och är en akt av de judiska slavhållarnas konjunkturmakeri.

Och på detta sätt skulle vi kunna fortsätta och fastställa, varuti vi, anhöriga till olika folk, i vår ställning till det utplundrande överfolket helt och hållet metodiskt-vetenskapligt överensstämma. Överfolkets världshistoriska funktioner äro vetenskapligt genomforskade, tack vare oförskräcktheten hos våra folkledare, som ej skytt vare sig mödor eller strider och av vilka några ännu levande tagit till pennan i den föreliggande samlingen. Genom den vetenskapliga analyseringen av de judiska värdsfunktionerna har en verklig del av det världshistoriska tillfrisknandet av mänskligheten påbörjats. Ty insikt är första steget till bättring.

Nu gäller det att låta denna bättring fortgå efter de vetenskapliga principerna, systematiskt och metodiskt.

I vår ställning till judendomen äro vi eniga. *Judendomen måste övervinnas genom fullkomligt utplånande.*

Men hur skall detta gå till? Även där äga vi en sorgfälligt uppställd krigskonst, tillsvidare visserligen tyvärr endast i övertygelsen om teoretiskt. I dessa få rader kunna vi icke närmare ingå därpå. Vi skola endast ge uttryck åt vår övertygelse, att där ligga framför oss en del ännu för litet uppskattade möjligheter.

De folkanhörigas ledare inskränka sig för mycket till insikts- och känslomässigt avböjande och hängiva sig för litet åt ett energiskt *överflödiggörande* av judendomen.

Insikten om att judendomen förstör och dödar, är ju riktig: men vi visa alltför litet, att vårt folkväsen uppbygger och upplivar. Med andra ord: tiden är inne för de folkanhörigas ledare att planmässigt

(Forts. å sista sidan.)

Kristendomen sådan den förkunnas i kristna kyrkor.

I.

För Nationen av J. L.

Judendomens inflytande på den kristna läran har tyvärr haft ett mycket förvirrande inflytande på kristendomens utveckling. Man kan svårligen göra sig en föreställning om vilken förödande inverkan den judiska religionsformen haft på hela det kristna samhällslivet genom den oberättigade inblandningen av det judiska s. k. gamla testamentet i den kristna troslären. I det judiska religionssystemet framställes ett gudsbegrepp, som är behäftat med alla mänskliga svagheter och grymheter utan att äga något av gudomlig vishet. Redan i skapelsehistorien framträder ju den vishetens fattigdom, som utmärker judegudens karaktärsegenskaper och som utgör ett talande bevis för ovederhäftigheten i detta religionssystem.

Utgående från skapelsehistorien vilja vi här vidare hänvisa till en dogmatisk utläggning av det judiska gudsbegreppets egenart, som icke vittnar högt om kristna teologers uppfattning av gudomliga egenskaper. Jahve hade ju skapt människorna syndfria efter sin egen avbild och givit dem sin egen ande samt fann sitt skapande verk "vara mycket gott", men ångrade snart att han skapt människan, emedan hon genom olydnad föll i synd, därtill förledd av ormen, som hade överlistat Jahve; för vilket brott Jahve ålade honom att "gå på sin buk i alla sina livsdagar" såsom han ock gör än i dag, trots att den orsaken att han fått sin nuvarande gestalt är ingalunda "gudomlig" och långt ifrån kristlig. Och vad nu ormens fiendskap mot människan beträffar, så kan den betraktas såsom ganska oförlig i jämförelse med Jahves fiendskap mot människosläktet, undantagandes hans "utvalda egendomsfolk", ty Jahve är ju en massmördare utan like. Han dödade själv genom sin mordängel "allt förstfött i Egyptens land", naturligtvis med undantag av judiska avkomlingar. Vidare var det på hans befallning som judarna utrotade hela Kanaans urbefolkning, med en sådan grymhet, som endast kan jämställas med de judiska ogärningarna i våra dagars Ryssland.

Till ledning vid bedömandet av Jahves "gudomliga" egenskaper vilja vi här återgiva ett par exempel bland otaliga liknande ur gamla testamentet: "Och allt det plundrade godset i dessa städer och boskapen bytte Israels barn mellan sig; men allt folket slogo de med svärdsegg, till dess de hade förgjort dem, och lato intet bliva övrigt som andа hade. Såsom Jahve hade bjudit sin tjänare Mose . . . Det var ingen stad som gav sig med godo under Israels barn . . . utan de intogo dem alla med krig. Ty ifrån Jahve kom det, att de förstockade sina hjärtan till att gå emot Israels barn med krig, för att dessa skulle giva dem till spillo och utan nåd utrota dem, såsom Jahve hade bjudit Mose. Och Josua intog hela landet, alldeles såsom Jahve hade sagt till Mose. Och dessa voro de konungar (31) i landet, vilka Josua och Israels barn slogo på västra sidan om Jordan . . ." Jos. 11:12. Vi se här följderna av Jahves befallning, att alla "oomskurna" måste utrotas. 1 Mos. 17:14. Endast ett utpräglat samvetslöst rövarefolk utan minsta känsla för rätt och rättfärdighet kan tillåta sig att åberopa sig på ett sådant "gudsbegrepp" som Jahve, på vars befallning de kunna utföra vilka ogärningar som helst.

Det är sannerligen ingen svårighet inse vilken ande det är som gjort judarna till "sitt utvalda egendomsfolk" eller kanske rättare sagt vilken ande judarna utvalt att vara deras gud. Det är på frukten man känner trädet och på gärningarna människan. Men måste vi icke blygas inför Jesu Himmelske Fader, då vi få höra våra präster helgförklara det judiska gudsbegreppet inför kristna församlingar? Detta är en oerhörd blasfemi och förljudning av kristendomen! Hur tydа egentligen våra kristna teologer Jesu varning för den judiska "surdegen"? Matt. 16:6. Vi måste tyvärr konstatera, att vi redan hunnit långt in på den gudlösa tideåldern till följd av den urartning som inträtt genom förljudning av kristendomen. Sanningen i detta påstående besannas dagligen inför våra ögon. I vårt närvarande stats-, kultur- och folkliv ligga tydliga tecken till en så stark civilisatorisk urartning, att den hotar att tillintetgöra icke allenast vår kristna religion utan även vår fortsatta till-

(Forts. å sista sidan.)

När Tysklands judar skapade republikens författning.

«Och hr Preuss for direkt från Jerusalemstrasse till Wilhelmstrasse.»

Närhelst monarkismens bärare i vårt land visat tecken till att icke vara vidare vilja gå med på alla de av Israels bålda frihetskämpar åstundade "reformer", har det varit brukligt att i de marxistiska bladen signalera det "folkliga" kravet på införande av republik. Vill monarken vara med på galoppen och älskvärt underordna sig den sacrosanta "folkviljan", sådan denna utlägges av den judiska pressen, får han sitta, varom ej får han ge sig i väg och överlåta statsrodret åt en mera "folkligt" sinnad regim, som fullt ut känner sina förpliktelser gentemot Guds eget, "utvalda", "heliga" folk! Det gör sig så förträffligt för hrr demagoger och proselytvärvare att kunna köra med kravet på att "folket själv" skall regera, vilket skulle ske i och med att "fri tävlan" anordnades också ifråga om tillsättandet av rikets högsta post.

Eftersom våra svenska republikivrare så gärna bruka peka på den störa tyska republiken såsom ett för oss efterföljansvärt exempel kan det ha sitt intresse att erfara, huru det gick till när "det stora frihetsverket" genomfördes i Tyskland och den roll hrr israeliter därvid spelade. Med anledning av juden Hugo Preuss' död den 9 oktober 1925 offentliggjorde hr Engbergs tyska "broderorgan", de tyska socialdemokraternas huvudorgan, "Vorwärts, en av juden Paul Nathan författad artikel, som lämnar fullt klart besked beträffande de andliga fäderna till den tyska republikens författning. Artikeln i Vorwärts lydde:

"En dag sent på hösten inträdde Preuss, som annars hade för vana att oj avlägga några visiter, plötsligt i min bostad och framlade för mig en sak: "Ebert har givit mig uppdrag att göra utkast till republikens författning. Skall jag inträda i ministären? Skall jag draga mig detta uppdrag?"

Utan tvekan svarade jag: "Naturligtvis, under förutsättning att

(Forts. å sista sid.)

Den 17 Augusti

Vad socialismen är och vill.

Ett ord till Sveriges arbetare.

Ehuru socialismen i bortåt ett halvt århundrande haft hemortsrätt i Sverige, råder ännu i dag till och med inom ledande socialdemokratiska kretsar en rent otrolig okunskap rörande dess art och väsen. Den ene koryféen utlägger spörsmålet på ett sätt, den andre på annat, och man resonerar tydligen som så, att alla sätt äro bra utom de tråkiga. Herr Per Albin Hansson har sin syn på "det socialistiska problemet", herr Arthur Engberg sin, herr Sandler sin och herr Wigforss sin. När de stolta kämparna för "proletariatets frigörelse" emellertid någon gång råka att alltför våldsamt trampa i klaveret, brukar man få höra en allvarsröst ljuda i Karl Otto Bonniers Dagens Nyheter, förehållande vederbörande att vackert hålla sig till texten och spörjande som så: "Skall detta vara socialism?" Herr Bonnier var inte för inte mannen, som vid den första frammarschen under röda fanors svaj i Stockholm för ett 40-tal år sedan gick i spetsen för tåget vid Hjalmar Brantings sida. Sin eldiga kampglädje har han lyckats väl bevara. I dag kan han glädja sig åt att spela rollen av högste ledare och dirigent för de härskande "idé-" och "klasskampspartierna" över lag alltifrån "moderata" högern till "kommunistiska" vänstern. Man måste beundra hans "idéela" mångsidighet. Ordets förkunnare på den socialistiska sidan få det emellertid allt besvärligare att plausibelt förklara texten, då ju verkligheten kommit att så starkt kontrastera mot "idéalen" sådana dessa en gång presenterats. Den kanske mest lyckade utläggning av socialismens "ideal", vi i senare tid fått bevittna, var dock heltvisst den, som av hrr Wigforss, f. d. finansministern, åstadkoms i samband med dr Bratts frånträde från sin post som synlig ledare för israeliternas "statliga" spritmonopol här i landet. Herr Vigforss beklagade i gråtmild ton den stora "sociala" förlust samhället lidit genom dr B:s tillbakaträdande från vårt spritpanama, vilket han betecknade såsom "den viktigaste, praktiska socialiseringen i vårt land". Inom det högvördiga lägret måste man ha gråtit glädjetårar, när man läste sådana utsökta ord om ens kära spritmonopol. Ty ett mera utstuderat "socialiserings"-instrument har väl världen aldrig skådat!

Våra socialistiska koryféers osäkerhet i tonen vid utläggandet av socialismens ideal och syften är i och för sig ganska förståelig. Tiden rör sig ju framåt. De många givna, storslagna löftena om kapitalets erövrande åt massorna samt frihetens, jämlikhetens och broderskapets förverkligande i fullkomligaste grad äro ju alltjämt oinfriade. Det erfordras numera såsom hr Bonniers tidning så riktigt påpekar en stor smidighet och skicklighet hos de socialistiska navigatörerna för att kunna klara alla de farliga skären. Framför allt gäller det kantänka att så sköta utläggningskonsten, att arbetarna icke må bliva underkunniga om socialismens verkliga art och väsen, ty då skulle det kunna hända, att den folkliga entusiasmen svalnade samt att de bålda kämparna för "folkets frigörelse" gingo förlustiga den utmärkta plattform, varå de nu i sin härlighet trona. I lögn och bedrägeri skapas dock intet bestående verk!

Detta skola förvisso även socialismens kämpar en dag få erfara. De utgåvo sig för att vilja frälsa massorna, giva dem frihet, välstånd och lycka, men vad de åsyftade var någonting helt annat: folkens förslavande under den judiska mammonismens fruktansvärda ok. Den faktiska utvecklingen i vårt land liksom runt omkring i världen bevisar till fullo riktigheten av detta vårt påstående.

Socialismen är från början till slut en skapelse av den på all världens erövring under sin spira inriktade judemakten. Hela dess ideologi, program och strategi, på sin tid utformade av judarna Marx-Mordecai och Lasalle, voro inställda mot detta mål. Därav ock dess frukter i praktiken. Socialismen var det världsimperialistiska Israels stora internationella framstöt numro två i massrörelsens tecken. Dess första stora framstöt skedde i liberalismens namn och åsyftade de inom folken ursprungligen ledande, aristokratiska klassernas undanträngande från inflytandet inom staterna. Den nationella aristokratien tvangs att vika och ge plats för "börsens herrar". Därmed var även gärdet uppgivet och Israels väldiga massrörelse numro två, socialismen, kunde obehindrat rycka fram under ledning av dess egna "utvalda" samt fullborda samhällserövringen. Massorna utrustades för ändamålet med "politiska rättigheter", som allestädes helt och utslutande inriktades på genomförandet under namn av folkliga reformkrav av den judiska erövraremaktens alla önskemål. Guldet, Israels vapen framför alla andra, öppnade vägen till alla kretsar. Med klingande mynt, förläningar av höga ämbeten, offentlig upphöjelse och berömmelse övervanns allt mötande personligt motstånd. Statsstyrelse och lagstiftningsmakt omdanades i den sociala välfärdens namn från sina ursprungliga uppgifter i det egna landets och folkets tjänst till rätt och slätt redskap åt den imperialistiska, judiska inkräktaremakten. Resultatet av denna utveckling "till folkets välfärd" blev det här numera för alla och envar fullt skönjbara: Sveriges en gång fria och oberoende folk har tvingats in under det judiska mammonsoket, dess öden länkas icke längre efter svenska ideal till landets egna invånares välfärd utan uteslutande efter den judiska världsmaktens intressen och planer. Till namnet härskar här visserligen i dag massan, men också blott till namnet. I verkligheten styr det judiska mammon genom sina utvalda kreatur i spetsen för massorna. Hela vårt politiska liv har inrättats och ställts i dess tjänst i överensstämmelse med dess gamla beprövade imperialistiska sats "Söndra och härska!" Medan folkets massor förströ sig med inre stridigheter och diskussioner om allsköns luftiga "ideer" och "åsikter", styr "Den Hemliga Handen" osynligt genom sina otaliga redskap steg för steg stadigt mot målet: Sveriges fullkomliga erövring åt Israel. Så hava vi nödgats bevittna, huru våra nationella livsfrågor totalt vanskötas. Stat och kommuner hava drivits i en brottslig skuldsättning på miljarder till det internationella låne kapitalet, land och folk hava utlämnats till en exploatering av oerhördaste slag, till en sannskyldig rofdrift åt den judiska finansmakten; laglöshet, provokation och korruption härska överallt; den enskildes övervygelse har i allt större utsträckning gjorts till en köpvara. Vårt lands underkastelse under det internationella Mammon forceras på alla områden. Vi hava nu också hunnit den punkt i utvecklingen, där den judiska socialismens egentliga uppgift av Israel själv betraktas såsom lyckligt och väl avslutad i det att egendomen och den reela makten i samhället överflyttats på "Guds utvalda folk", vilket för närvarande över hela linjen av all makt koncentrerar sig på verkets fullbordande genom att låta sin stolta massrörelse numro tre, kommunismen, på allvar rycka in för att efter helt förödöme från Ryssland i sovjetstjärnans — den blodiga revolutionens — tecken slutligt "lyckliggöra" Sveriges folk.

Socialismens budbärare till vårt folk presenterade sin rörelse såsom åsyftande folkets frigörelse ur kapitalismens ok. Utvecklingen i alla länder visar emellertid tydligt och klart, att dess uppgift tvärtom var att slavbinda folkens massor på ett hittills okänt sätt under själva den renodlade kapitalismen, det judiska mammon. Man har härunder gjort sig mycken möda att söka beslöja verkligheten, på det ej folket skulle vakna till insikt om bedrägeriet. Först utlovade som vi veta socialdemokratien kapitalets erövring åt massorna, och det knusslades därvid sannerligen icke på utfästelserna; sedan herrar "ledare" med demokratiens hjälp väl förverkligat sitt löfte på så vis att de i största utsträckning överantvardat de nationella kapitalvärdena åt israeliterna, koncentreras nu aktionen på en "socialisering" i mera ny bemärkelse, rörande vilken emellertid inom ledande socialdemokratiska kretsar stor hemlighetsfullhet iaktttages. De flesta svenska arbetare hava föga aning om vad denna "socialisering" i själva verket innebär och åsyftar. Sanningen rörande densamma undviker man sorgfälligt att upplysa massorna om, enär den knappast skulle utöva någon dragningskraft på själarna. Ty sanningen lyder: "socialiseringen" är det stora medlet för den judiska maktens slutliga, fullständiga ekonomiska erövring av det nationella samhället. Staten "socialiserar", absorberar i sig all fri näringsverksamhet inom landet, under det Juda "socialiserar", i sig absorberar staten och sålunda gör sig till herre icke bara över det "socialiserade" näringslivet utan överhuvud allt av ägodelar, befogenhet och rättigheter, som inrymmes inom staten. "Socialiseringsprocessen" har numera fortskridit så långt, att judemakten här redan lyckats etablera sig som "stat i staten" med en inteckningsfordran hos svenska staten på bortåt två miljarder kronor, dragande en årlig räntekostnad på inemot 100 miljoner kronor. Genom fortsatt "socialisering" av industrier och näringar, för vilket önskemål massorna nu kommenderas upp, motiveras så även ett fullföljande å den inslagna statsskuldsättningens väg hän mot målet: Alljudas fullständiga "socialisering" av Sverige. Och socialismens bålde ledarekoryféer hava icke sparat något medel eller någon ansträngning, när det gällt att föra svenska folket fram mot målet. Genom ett brottsligt slöseri med statens medel samt framprovocerande av en mängd i allmänhet fullkomligt onödiga, förment sociala "välfärdsinrättningar", ha va skapats abnorma statliga utgiftsbehov, som förlänat en viss skenbar motivering för den forcerade miljardskuldsättningen av stat och kommuner till den internationella judefinansen. Gentemot näringslivet har förts en politik, som förfäktat satsen att skydd för inhemska näringar är ett borgerligt-kapitalistiskt intresse, till skada för de breda lagren, samt att sådana näringar, vilka icke kunna stå sig i konkurrensen med de exotiska ländernas, i den internationella solidaritetens intresse böra nedläggas. Härigenom såväl som genom förandet av en direkt provokatorisk politik på arbetsmarknaden har framdrivits en situation inom det ekonomiska livet, som alstrat permanent arbetslöshet samt utgör en tacksam jordmån för den av Israel åstundade, sociala orospropagandan i samhället. När de judisk-finansiella monopolen, spritmonopolet och tobaksmonopolet, i klar strid mot rikets grundlagar instiftades, skedde det i det sociala intressets namn, under det deras verkliga syfte var att ge den judiska storfinansens herrar nya domäner, där de "rationellt" kunde utplundra svenska folket, samtidigt med att det folkliga demoraliseringsarbetet energiskt främjades. Erfarenheten från det gångna årtiondet har tydligt visat, att så verkligen var avsikten. När demokratien gick in för det svenska nationalförsvarets nedskrotning, skedde det uteslutande därför, att den regerande judemakten fordrade, att vårt nationella värn avskaffades såsom en för det på Sveriges revolutionering inriktade Israel högst osympatisk företeelse. Men naturligtvis beslöjades syftet i sparsamhetsnitiets, folkfrihetens och det universella samförståndets namn. Det är ett faktum, som icke kan bestridas, att närhelst frihetens emblem numera hissas i Sveriges land sker det i den judiska frihetens intresse till den svenska folkfrihetens inskränkande. Så nu i dag, när våra "demokratiska" samhällsförbättrare högröstat ropa på den inhemska handelsfrihetens avskaffande samt brytande av alla skrankor för den internationella, judiska handeln. När demokratien motsätter sig åtgärder för inskränkande av den lands- och folkförstörande invasionen av mindervärdiga främmande element, sker detta uteslutande i det revolutionära Israels intresse, för möjliggörande av en fortsatt judisk kolonisation av Sverige, till skyddande av främlingsfolkets rättigheter och frihet att här förbereda och organisera sin planerade stora folkslaktning i bolsjevismens namn. När demokratien reses till kamp mot kyrkan, mot "den själsdödande katekesläsningen" etc., sker det blott därför, att det "heliga" Israel såfordrar, därför att den kristna kyrkan av ålder är judendomens erkänt farligaste fiende, varför dess strävan alldeles särskilt går ut på att på alla sätt undergräva kyrkans auktoritet, vilken utgör den fastaste grundvalen för den bestående samhällsordningen. Etc.

Vad socialismen är och vill är alltså *det judiska världsharkaredömets upprättande*. Mot detta mål har den under judisk ledning helt ställda socialistiska internationalens alla strävanden politiskt, ekonomiskt och kulturellt i alla länder i gången tid varit inriktade och äro det alltjämt. Men tro verkligen våra intelligenta svenska arbetare, att de hava något av gott att vänta av en utveckling i det internationella Judas hägn? Händelserna i tiden, icke minst det stora världskriget och den ohyggliga blodsrevolutionen i Ryssland, vilka bägge världstragedier voro verk av judafolket och var för sig kravt många miljoner arbetares liv, borde lära dem inse, att en "antikapitalistisk" utveckling under Guldkalvens spira icke kan bliva dem till någon välsignelse. Sveriges arbetare böra ej längre låta sig nöja med att på sätt hittills skett föras bakom ljuset beträffande socialismen, de äro i sin fulla rätt att få veta sanningen. Våra svenska arbetare böra vid de stundande valen fordra klara besked av sina representanter och kandidater rörande socialismens verkliga natur och syfte!

PRESSKONSERTEN

Sovjetryska »handelsavtalet» hör uppsägas!

På sina håll inom dagspressen tyckes man inför händelsernas utveckling äntligen börja komma till insikt om nödvändigheten av att uppsäga "det sovjetryska handelsavtalet". *Östgöta Correspondenten* (h) anser med fullt fog, att avtalet innebär alltför stora risker ur synpunkten av rikets säkerhet och för den skull bör uppsägas. Tidningen skriver:

Att fortfarande upprätthålla de till ömsesidighet förpliktande diplomatiska förbindelserna med Ryssland är ej blott riskabelt med hänsyn till rikets säkerhet och det inre lugnet, utan även ekonomiskt kostsamt. Förmodligen har riksdagen låtit övertala sig att ingå handelsavtal med Sovjetryssland i förhoppning att där finna en god avsättning för sina industriartiklar och i tanke att rädda åtminstone en del av många hundra miljoner privat svensk förmögenhet, som gått till spillo genom revolutionen. Men ha ryssarna gjort den ringaste min att gottgöra dessa förluster? Ingalunda. De ryska bestämningarna från Sverige ha tidvis varit ganska betydande, men de torde under årens lopp tillsammantagna icke uppväga de förluster som svenska folket lidit genom den förödande gruvstrejken, som kanske aldrig kommit till stånd, men i varje fall icke blivit så långvarig och förödande, om den icke finansierats i ena eller andra formen med ryska rubler. Ett uppsägande av handelsavtalet med Sovjetryssland synes därför från alla synpunkter böra bli en av regeringens och riksdagens allvarligaste frågor. England har visat vägen, och även om det icke kan komma ifråga att ga så brysk tillväga som på sin tid skedde vid undersökningen i ryska handelsdelegationen i London, så har man dock den nära till hands liggande utvägen att i laga ordning uppsäga ett avtal, som den ryska parten missbrukat.

Man saknar visserligen all anledning antaga, att de anförda motiven för det av 1928 års ända ingångna "handelsavtalet" med Sovjetryssland varit de reela. Formuleringen av "handelsavtalets" bestämmelser, särskilt i vad avser den medgivna sensationella "exterritorialrätten" för delegationens lokaler, peka i en helt annan riktning vad realsyftet angår och bär nog så tydliga vittnesbörd om att det här gällde en speciell honnör åt den revolutionssträvande kretsen i vårt land. T. o. m. Kungl. maj:ts regering borde nu emellertid inse, att situationen är ohållbar och att en uppsägning av det vanvettiga avtalet är en oundgänglig nödvändighet ur synpunkten av rikets säkerhet.

Statsskuldsättningsfrågan aktualiseras.

Frågan om statternas finanser börjar runt om i världen alltmer draga till sig den allmänna uppmärksamheten, trots att nationalekonomerna, politikerna och pressherrarna alltjämt göra vad i deras makt står för att hålla denna, den härskande judedemokratiens mest ömtåliga fråga, utanför diskussionen. Att detta i längden icke skulle lyckas, var dock givet. Frågan gällde endast, huru långt det skulle få gå, innan folken på allvar reagerade mot den falska statsekonomiska politik, som i de flesta stater framdrivits av den i hemlighet styrande judefinansiella makten. Den dag sanningen beträffande statsskuldsättningen, det medel, som Israel framför alla andra betjänat sig av för att få staterna i sitt våld, kunna ju de, vilka på skilda håll bära ansvaret för det stora förräderiet, bereda sig på att bli avfordrade räkenskap av sina respektive folk.

I Norge har professor Fritiof Nansen nyligen vid ett av "Fædrelandslaget" anordnat möte hållit ett stort politiskt anförande, som väckt allmän uppmärksamhet jämväl utanför det egna landet och som torde få betraktas som ett tidens tecken. Förräntningen av statsskulden, framhöll professorn bland annat, kostar nu nära nog lika mycket som hela statsbudgeten år 1913, och de kommunala finanserna äro mångenstädes i ett hopplöst tillstånd. "Norge måste vidtaga kraftåtgärder för att bringa ned sina utgifter, ty ett folk som ej har det allmännas finanser i ordning har intet att hoppas av framtiden."

Prof. Nansens uppseendeväckande yttrande, som ej kunnat undgå att observeras också i vårt land, har här på sina håll väckt en ganska märkbar irritation. *Stockholms-Tidningen* (l) anställer en jämförande betraktelse med våra svenska förhållanden, som tidningen visserligen icke längre vågar oförbehållsamt försvara som i allo korrekta, ehuru man väl anser sig kunna sätta som motto över sin artikel "Ett för Sverige glädjande vittnesbörd." St.-T. skriver.

Dessa allvarsord från en man som Fritiof Nansen till vårt grannfolk böra giva oss anledning till självrannsakan. Att de ekonomiska förhållandena i Norge äro oroväckande särskilt i fråga om de kommunala finanserna har länge varit känt. Huru ha vi det väl här? Vårt land har liksom Norge under krigsåren och därefter sett det allmännas utgifter stegras till tidigare otänkbar höjd. Och uppläningen har på ett för mången oroväckande sätt ökats. Sveriges statsskuld utgjorde sålunda år 1913 648 millioner kr. och uppgår nu till 1,825 millioner kr. De svenska städernas skulder uppgingo år 1913 till 537 millioner kronor och år 1925, det sista år från vilket officiella siffror föreligga, till 1,121 millioner kronor.

Nämnda siffror ge i och för sig onekligen anledning till betänksamhet. Och än värre te de sig, om man, såsom är ganska vanligt, ställer dem i förhållande till folkmängden. Enligt ett dylikt beräkningssätt skulle nämligen statsskulden ha uppgått till 115 kronor år 1913 och omkring 300 kronor nu per innevånare, samt städernas skulder till 328 kronor år 1913 och 603 kronor år 1925 per stadsinnevånare.

Vid bedömande av det offentligas, liksom av enskilda företags finanser, får man emellertid icke — såsom vissa sparsamhetsivrare ex professo ofta göra — stirra sig blind på skulderna. I en väl skött finansförvaltning motsvaras ökad skuldsättning av ökade tillgångar, och i lyckliga fall ökas tillgångarna kraftigare än skulderna.

I mitten på förra århundradet var svenska staten praktiskt taget skuldfri. Det då igångsatta byggandet av statens järnvägar kunde emellertid icke finansieras enbart med skattemedel eller eljest tillgängliga medel. Lånevägen måste, ehuru först efter mycken tvekan, beträdas. De sunda principer, som svenska staten redan från begynnelsen och i stort sett alltid följt vid sin upplåning, nämligen att endast låna för produktionsändamål, har medfört, att svenska staten på den internationella penningmarknaden alltid åtnjutit ett gott anseende och därför kunnat förskaffa sig goda lånevillkor . . .

Till jämförelse kan nämnas, att holländska statens 2½ procent consols noteras högre i London än motsvarande engelska, men att däremot staden Amsterdams obligationer icke bedömas så gynnsamt som engelska kommunala obligationer. Danska staten och de danska kommunerna ha sämre kredit än Sverige, och Norge kommer efter Danmark. I

(Forts. å sid. 5.)

LUNDA TVÄTTINRÄTTNING
Rekommenderar sig för utförande av all slags tvätt (ej kemisk), mangling och strykning. Förstklassigt och omsorgsfullt arbete garanteras.
Snabb och punktlig expedition
Innehavare:
AUG. GUSTAFSSON
Tel. Drottningholm 20 & 190

PRIVATSPISNINGEN
SCHEELEGATAN 8, 1 tr. - Tel. Kh. 44 25
Frukost: Smörgåsbord, varmrätt, gröt och kaffe samt öl eller mjölk.
Middag: Smör, bröd, soppa, varmrätt, kaffe, öl eller mjölk.
10 st. kuponger Kr. 11: 70.
Inackord. Kr. 70: — pr mån.
God o. vällagad husmanskost.

Merry Grill
Tegnérgatan 28, invid Drottninggatan
INTIM DANSRESTAURANT
Öppnas för säsongen den 1 september
DANS alla dagar
Imperial Orchestra
Best. tel. V. 789

Ärade Husmödrar!
All slags tvätt och strykning mottages tacksamt, handmetod - Billiga priser
Bad- och Tvättinrättningen
VANADIS
Billiga och bekväma karbad tillhandahålles mellan 10 f. m.—8 e. m.
Fredgatan 41—43 - Stockholm
Tel. Vasa 188 46

Revolutions-Israels högra hand inom högern.

Det på vårt lands erövring och vårt folks läggande under sin spira inriktade Israel har sina trogna drabanter och kämpar inom samtliga partier av dagens typ, vilka alltid veta att hålla sig på den "rätta" sidan samt tolka händelserna på ett fullt korrekt sätt. Ibland får man kantänka genomdriva sina "reformer" medelst s. k. borgerlig majoritet, ibland medels "proletär" sådan, alltefter konjunkturlägret och rådande förhållanden. Och det bjuder tydligen Höga Vederbörande icke stort svårare att vid behov trumma ihop en parlamentarisk "vänstermajoritet" för ett kapitalistisk riksdagsbeslut till svenska folkets exploaterande i mest rationella anda (jfr t. ex. i fråga om Spritmonopolet!) än att uppbringa en "högermajoritet" för genomtrumfande av ett s. k. socialistiskt "reformkrav", gående ut på urokandet av "Guds utvalda folks" maktställning i Sverige. Det rådande judisk-politiska "idépartisystemet" på "höger"-"vänster", "moderata"-"liberala"-"frisinnade"-"socialister"-"kommunister" erbjuder parlamentariska kombinationsmöjligheter snart sagt i det oändliga. Eller hur, hr Bonnier?

Att Israel i vårt land haft ett så förhållandevis lätt spel, när det gällt maktens och härlighetens erövring, beror givetvis i ej mindre grad på svenskarnas världsberömda godtroenhet och rent otroliga kritiklöshet vid anammandet av all den judisk-idépolitiska härlighet som i "isms"-rörelsernas — liberalismen, socialismen, kommunismen — namn o. s. v. bjudits dem, än på den omständigheten att vi i landet saknat ett i verklig mening svenskt politiskt parti, där ej Israel haft sin hand med i ledningen — vilket kunnat träda fram till försvar för det hotade samhället. Ty också högern har, trots att den utgivit sig som ett nationellt och samhällsbevarande parti, varit ett parti i den judiska söndrings- och erövringspolitikens tjänst, som utan vidare accepterat hela den "idépolitiska" svindeln och i sina handlingar gått i ledband under Den Högre Makten. Något som framför allt berott på tvenne omständigheter. Dels har högern för sitt partis underhåll varit hänvisat till de judiska finanskretsarna, dels har Israel tack vare sin genomförda storslagna organisation av det politiska livet haft i sin makt att kunna "hålla tillbaka" och "framhålla" personligheter, alltefter behag. Det är icke att säga för mycket, när man säger, att under rådande regim icke heller inom högern en partiman släppes fram till någon mera inflytelserik position utan det regerande Israels goda vilja, vilket förövrigt följer sina mycket bestämda grundsatser vid korandet av ledare för gojimpartierna. Den som i senare tid i Sverige främst företrätt den judiska härskaremakten i det praktisk-politiska arbetet, den där nominerat ledare för de olika idépartierna samt försett dessa med instruktioner och direktiv, antingen direkt eller medels sina otaliga mellanhänder, är såsom vi ofta framhållit vår svenske pressdiktator i detta nu, judiske bokförläggaren Karl Otto Bonnier, samtliga partiers alltifrån högern till bolsjevikerna, höge spiritus rector och beskyddare.

Inom den svenska högern spelar den man, vars bild vi härovan återgiva rollen av hr Bonniers, d. v. s. Revolutions-Israels, för-närvarande mest aktiva kraft Axtunarien Järte. hr Lindmans nominerade efterträdare i andra kammaren, hör till Karl Ottos mest intima och är högerns vice ordförande i Stockholmskretsen etc. Under saisonen går det icke någon dag utan att de kära vännerna Bonnier och Järte, vilka också ha sina boplatser i varandras omedelbara grannskap ute vid Blockhusudden, sammanträffa. Den dagliga förmiddagsmötesplatsen skall vara en viss rakstuga å Birgerjarlsgatan, där dagens politiska diskussion inledes mellan de tu. Järte, en oratorisk kraft av rang, uppfackten redan boigt av Karl Otto. Sin politiska läroingång tillbragte han inom socialspartiet, varunder han beredes tillfälle sätta sig in i detta underbara partis alla intresser och antaga vad skolas för sin bivande stora mission i konservatismens tjänst. (Högerns bivande ledare i första kammaren, hr Wohlin, har latt sin politiska utbildning i bondeförbundet!) Inom innerade politiska kretsar vet man i allmänhet också rätt så väl, att vad hr Järte vill, det vill hr Bonnier d. v. s. Revolutions-Israel, samma gyriene makt, som torser hr Kilbom med instruktioner och maktmedel. Hr Järte är dock naturligtvis hänvisad till att spela sina kort med en viss varsamhet för att ej utsätta sig för risken att bliva genomskådad. Men ibland har han svårt för att kachera sina ekaga kansior, sasom t. ex. när hr Ljunglund vid 1927 års riksdag interpellerade regeringen rörande det judiska pressmonopolet, då enligt vad som framkom i parupressen högerledningen hade all möda i världen att hålla hr Järte tillbaka från ett aktivt upptradande till försvar för judarna Bonniers och ruschs pressmonopol. Hr Jartes (som torvrigt nog inte saknar judiskt påbrå) hållning vid det ifrågavarande tillfället var ju i och för sig mycket förståelig i betraktande av den oerhörda betydelse innehavet av pressmonopolet de facto innebär för den judiska härskaremakten inom vårt land. Hur hr Järtes "konservativa" politik i verkligheten tar sig ut framgar kanske allra bäst av vårt "ledande nationella kulturorgans", Svenska Dagbladets hållning i olika politiska frågor, som i regel är mycket åtskvärt tillrättalagd för den Bonnierska intressesynpunkten. Det är ju en allmänt känd sak, att hr Järte sedan åtskilliga år varit den bestämmande politiska kraften inom den nämnda tidningen och därtill haft mycket intima förbindelser med det "liberala" Göteborgs Handels- och Sjöfartstidnings politiska redaktion, varmed följt ett väsentligt inflytande också över den "borgerliga" landsortspress, som i vått och torrt följer de nämnda bägge "kulturorganen" i kölvattnet. För någon månad sedan upplystes, att han nu även officiellt placerats i Sv. Dis styrelse. Det finnes andra sätt, hr Bonnier, än innehav av aktiemajoriteten för att influera på ett ledande partiorgans politik inom högern har hr Järte alltsedan sitt överlöperi från sossarna utgivits såsom den gudaborne, som i händelse av behov skulle få rycka in och bli vår "borgerlige" Mussolini. Han står härvidlag i konkurrens med Karl Ottos bägge andra kandidater på diktatorssysslan, "socialistiske" hr Per Albin Hansson och "kommunistiske" hr Karl Kilbom, mellan vilka tre det nu står och väger — antingen vi skola lyckliggöras med en "borgerlig" eller en "socialistisk" eller än "kommunistisk" judediktatur. Hr Bonnier tyckes ännu inte ha träffat sitt slutliga val. Men att han anser demokratien "uttjänt", framgår ganska tydligt av Dagens Nyheters demonstrerade uppfattning i saken. Som en förberedelse till diktaturen in spe har hr Järte gått i författning om bildandet av ett exclusivt hemligt politiskt sällskap, "Brunkebergsklubben" en motsvarighet i viss mån till Israels hemliga "proletära" diktaturberedskap. I spetsen för detta hemliga sällskap, där "medlemmarna utgöra programmet", har man lyckats få placerad såsom ordförande en välmenande generalsperson, som uppenbart mycket litet begriper av praktisk politik. Alla inom den illustra klubben veta, att hr Järte är själen i densamma, och hr Järte utgör såsom vi redan framhållit en speglbild av hr Karl Otto Bonniers politiska själ. Alltså — — —

Hrr Lindman och Trygger börja bli till åren, mätta av ära, ryktbarhet och goda middagar, deras "storstilade" roller som "nationella" politiker i Israels tjänst närma sig slutet. Nya, friska krafter behövas i denna tid! Och hr Bonnier har sörjt för att sådana ej heller saknas inom det "konservativa" lägret. Högerns bägge "kronprinsar" äro av allt att döma väl rustade för ett framgångsrikt upptagande av manteln efter Lindman & Trygger.

"Paradiset tillhör endast judarna."

Israel, som förmenar sig i alla avseenden stå så oändligt högt över alla andra folk och på den grund av Gud hava förlänats värdigheten av "heligt" m. m., har som vi veta sin egen uppfattning av denna världen och vad därinom allt given. Gud har sålunda uteslutande skapat världen för att den medels list, svek och mord skall tagas i besittning av hans "utvalda", "heliga" folk, judarna. Människorna skapades endast för att judarna skulle slippa att låta uppassa sig av djuren. Gud inte bara bjöd sitt "utvalda" folk att lägga beslag på alla "de otrognas" (= icke judarnas) skatter på jorden utan befallde det därtill att direkt utrota alla "otrogna". Och det "heliga" Israel har som vi veta gjort vad i dess makt stått för förverkligande även av denna Guds befallning. Nu liksom under gångna årtusenden. Genom världskriget och den i "proletärrevolutionens" namn iscensatta stora folkslaktningen i Ryssland utrotades i tvenne stora slag flera moral miljoner gojimsjälar.

Allt detta som sagt i överensstämmelse med Talmuds föreskrifter, vilka gälla "för mera än himlens röst" och där det bl. a. heter: "Gud har överlåtit de otrognas .(= icke-judarnas) all egendom åt judarna . . . Liksom människorna höja sig över djuren höja sig judarna över alla andra folk på jorden . . . Att döda en otrogen är ingen synd. Den som glömmer den gudlösas blod, bringar Gud ett behagligt offer. Jesus och hans anhängare tillhöra de gudlöse . . . Djurens avföda är såsom främlingarnas. Paradiset tillhör endast judarna, helvetet är bestämt för alla andra folk . . . Att döda anhängarna av Nazaréen (Kristus) är förtjänstfullt . . . Vi böra, där så är möjligt, döda de bästa bland de kristna . . . Funnes icke judarna skulle det ej finnas någon välsignelse på jorden."

Hans Utrikesexcellens som kulturvärdare.

Hans Utrikesexcellens, hr advokat Eliel Lövgren, har åter kommit att tilldraga sig den offentliga uppmärksamheten. Den här gången gälde det dock inte något i stil med hans många föregående bravader, evad det gällt att försvara Wallenbergska Barnängsintressen inför en Londondomstol eller att i politiken kämpa för och genomdriva allsköns "reformer" till Israels nytta och gamman, såsom nedskrotandet av vårt nationella försvarsväsen, upprättandet av revolutionära revolutionscentraler i huvudstaden m. m. i samma stil. Nu var det fråga om en gärd av aktning och officiellt erkännande åt den allra nyaste kultur, varmed hrr israeliter önska lyckliggöra oss svenskar och som nyligen presenterats oss genom nigger-nakendansösen Josephine Bakers av "kulturella" dagspressen väldsamt reklamerade uppträdande på Oscarsteatern i Stockholm. Att åtminstone en av regeringens bägge excellenser skulle ägna "den kulörta morrhöppan" sin storartade uppmärksamhet, var ju vad som kunde förväntas.

När den unga sköna gav avskedsföreställning hade på teatern arrangerats en ovation i den större stilen för den celebrerade niggerdansösen, i spetsen för vilken naturligtvis figurerade Hans Excellens. "Skön Josephine" hade behagat ikläa sig ett par skinnbyxor från Leksand, vilket föranledde Hans Excellens och hans vänner att patriotiskt uppvärmas och stämma upp "Du gamla, du fria". Göteb. Handelstidn., som för en gångs skull råkat ställa sig på den "orätta" sidan, kommenterar den storartade tilldragelsen med följande ord:

"Nyligen har vår huvudstad haft äran gästas av en negerstjärna, som exponerat sina kulörta behag för en hänryckt publik. Den församling som mötte henne vid hennes första uppträdande var mycket representativ. Kungahuset var företrätt och spetsarna av vår litterära värld voro tillstädes. Negressen blir tillbörligt hyllad. Sedan hade hon något slagsmål för sig och befäste därmed ytterligare sitt ansende som "tösen med chokla i", som det heter i den drömmande vackra sången.

Nu har jäntan ifråga lämnat vår huvudstad. Svearna hyllade henne storartat. Anyo visade de sitt osvikliga sinne för stil. Enligt vad pressen förmäler spelade musiken vid den högtidliga avskedsföreställningen "Du gamla, Du fria". Alla reste sig upp. Främst bland den gripna skaran syntes hans excellens utrikesministern. Negressen hade högtiden till ära ifört sig leksandsdräkt, manlig sådan. Därmed underströks på ett lyckligt sätt det svenska i det solenna uppträdandet. Jäntan lär till och med hållit mössan i handen. Även detta naturbarn var gripet av det fosterländska patos, som präglade svearnas uppträdande vid sagda tillfälle.

Det är en vacker sinnebild av svenskmannasinne. Offenbach själv skulle icke ha funnit ett bättre grepp om det gällt att hitta det symboliska uttrycket för det folks kärva självkänsla, som "tronar på minnen från fornstora dar". Kunde man på en gång enklare och värdigare hylla en kulört morrhoppa än genom att stående lyssna till folksången, detta uttryck för vår stolta och rena kärlek till våra fäders land."

Gör ett besök på
"Gryfan"
CAFÉ OCH MATSERVERING
25 Lästmakaregatan 25
Telefon 160 83
NY REGIM
Specialité: God och vällagad mat
Lunch o. Supé med allmänt smörgåsbord
Fina Dinémiddagar
A la Carte hela dagen
Billiga priser och trevliga lokaler

Hr Engberg et consortes' furstelidel.

Alltemellanåt får man höra den sacrosanta folkviljans höga uttolkare i de judisk- marxistiska bladen med Social-Demokraten i teten ropa på ökad folkfrihet genom införandet av en republikansk statsordning i Sverige, som skall möjliggöra för "folket självt" att här utöva styret. Det är en orättfärdighet inena hr Engberg och hans vänner, att den fria valprincipen inte också tillämpas ifråga om rikets högsta post, så att folket kan få diltplacerad den det "självt" önskar se i spetsen för riket, antingen det nu skall vara en hr Arthur Engberg, en Kilbom, Sandler, Per Albin, Lövgren, Ekman, Järte eller något annat Israels "utvalda" kreaturledare i spetsen för de svenska gojim. Det får ej finnas några skrankor för folkfriheten i detta land!

På annat ställe i dagens nummer lämnas en av själva Vorwärts, hr Engbergs tyska "broderorgan", hämtad redogörelse för, huru det gick till, när man fabricerade samman det nya Tyskiands "fria" författning, ett mönster för en dylik, som leker hr Engberg och hans vänner i hågen. Skildringen, som alltså härrör från fullt auktoritativ källa, visar den roll hrr israeliter spelat vid den republikanska, tyska författningens tillkomst, varav man ju kan förstå, att denna blev i fullaste överensstämmelse med det "utvalda" och "heliga" folkets vilja. Republikens förste president blev även som vi veta juden Ebert. Men man hade den oförsiktigheten att strax efter "frihetsrevolutionens" genomförande i Tyskland skjuta fram alltför mycket av de sina på de ledande posterna i riket, varigenom man framprovocerade en antisemitisk reaktion, som föranledde hrr israeliter att för tillfället draga sig en smula i bakgrunden och mindre starkt exponera sina personer. Så kom det sig att efter Eberts frånfälle Hindenburg blev vald till rikspresident, sedan han väl ställt garantier för ett judevänligt presidentskap. Hindenburgs privatsekreterare är emellertid jude och presidenten är i utövningen av sitt höga värv i väsentlig grad ställd under judiskt inflytande, så att det icke har så stor betydelse, praktiskt-politiskt sett, om den tyska presidentvärdigheten uppbäres av en jude Ebert eller f. d. generalfältmarskalken.

Vår bild härovan, lånad ur en tysk tidning, föreställer den kände "proletäriske" mångmiljonären Rosenfeld, lämnande sin eleganta lyxbil, på väg till det sammanträde härom året, vid vilket han i egenskap av en av de mest hängivna förkämparna för de tyska furstefömögenheternas konfiskation skulle avgiva sin röstsedel för deras indragning till staten (= ställas till "Guds utvalda folks" disposition). En lustig historia berättades i sammanhanget om Rosenfeld. Händelsen skall ha inträffat på Hotell Adlon i Berlin och skildras på följande sätt:

Vid ett bord, dignande under bördan av läckra maträtter och kostbara viner, sutto å hotellet tvenne elegant klädda herrar av markerat orientaliskt utseende. Den ene var Rosenfeld, vilken skämtsamt yttrade: "Jag förblir allt ändå proletär!" Varttill den andre genmälte: "För mig går det tyvärr icke längre." — Denne andre var juden Rothschild, världens rikaste.

I den provokatoriska nykterhetspolitikens tjänst.

Chefen för Stockholms kustdistrikt påpekar i anledning av ifrågasatta ändringar i den s. k. Hälsingforskarkonventionen, att det nu gällande stadgandet att straff för smuggling endast kan drabba den brottslige ofta gör att straffpåföljden blir illusorisk. Kustbevakningschefen framhåller att ändring i lagbestämmelserna därhän, att ett fartyg, vars besättning räkat fast för smuggling, skulle kunna hindras utfå tulipass innan säkerhet för blivande böter ställts, skulle kunna bjva en kraftig spärr emot spritsmugglingen. Vidare påpekas, att ett annat verksamt medel säkerligen vore, om en person, som beträtts med smuggling, kunde tagas i förvar hos polismyndigheten i avvaktan på dom, såvida ej erforderlig säkerhet ställts för böterna.

*

Spritpolisen i Stockholm har avslöjat ett lönbränanarnäste på Stora Essingen. Man hade sedan någon tid haft på känn, att två på ön boende personer sysslade med olaga spritaffärer, varför ett par konstaplar en dag beordrades ditut. De kommo lagom för att överraska de två misstänkta, just som dessa voro i färd med att transportera bort ett stort parti hybrränt för utminutering i Gamla stan. "Bränneriet" var inrymt i ett skjul, som tillhörde en trädgårdsmästare Larsson. Såväl han som kompanjonen, en sjöman vid namn Österlund, anhöllos. I skjulet hittade polisen inte mindre än 125 liter mäsk och trettio liter "färdigkörd" vara.

*

Tullbevakningen vid Klippans station i inloppet till Göteborg uppbringade häromdagen en motoryacht vid namn Agnes, vilken förde en last av icke mindre än 600 liter 96-procentig sprit. Tre personer, som befunno sig ombord, fingo följa med till detektiva polisen.

*

Landsfiskalen i Frötuna landsfiskalsdistrikt har i dagarna kommit en lönnbränanare på spåren. Det har i Frötuna socken länge talats man och man emellan, att torparen Per Ramström i Kvarntorp skulle syssla med lönnbränning, och då landsfiskalen häromdagen infann sig i Ramströms bostad och gjorde husesyn hittade lian en brännerlapparat. Ramström har tillhandahållit de på Osbyhohms arbetshem internerade klienterna all sin hembrända vara. Det var härigenom som misstankar väcktes.

Judarnas "oumbärlighet".

St. D. berättar, huru de uppfinningsrika tyskarna inspelat ett "kuriöst" filmdrama, "Staden utan judar", som nyligen skulle ha haft premiär i Newyork, men i sista stund förbjöds av myndigheterna. Styckets författare, en amerikansk journalist, Michael Bottauer, skildrar hurusom en liten stad gör sig fullt fri från all sin semitiska befolkning för att "klara sig ändå". Men detta gick inte — judarna återvände i triumf! Det kunde tyckas som om judarna i Newyork med förtjusning skulle hälsat ett filmstycke med en sådan lyckosam utveckling, men likväl blev det intet uppförande utav.

St. D. förefaller emellertid högeligen imponerat av filmdramats utgång, att judarna fingo återvända i triumf. Städer, länder och folk hava dock, bästa St. D., existerat innan ännu hrr israeliter lyckats lägga dem under sin "världsfrälsande" regim, och det vore nog inte otänkbart att så skulle kunna gå för sig ånyo en gång. Newyorks judar tyckas i varje fall, eftersom de inte ville gå med på styckets framförande på vita duken, räkna med möjligheten av något sådant. För vår del tro vi t. ex. icke, att judarna, när de en gång efter sovjetväldets fall fördrivits ur Ryssland, strax åter skola återkallas för att återupprätta den "välsignelserika" regim, de där under Davidsstjärnans baner utövat. — Det må vara den judiska dagspressen i vårt land förbehållet att hänge sig åt dylika illusioner.

Davidsstjärne-paradiset i ransoneringens tecken.

I betraktande av allt vad stort utlovats i samband med "den stora frigörelsen" av Ryssiands folk under Davidsstjärnans fälttecken, skulle man ju haft anledning förmoda, att situationen där numera skulle ställa sig rent idealisk på alla områden och att ryska folket i dag överlag levde Krösus med honung och från himlen flödande manna samt var lyckligt såsom intet annat på jorden. Men verkligheten konirasterar på ett övervältigande sätt mot vad på sin tid så generöst ställdes i utsikt. Ja, det har nu i betydande områden av sovjetriket kommit därhän, att i stället för välstånd å la Kanaan nöd och svält råda, så att regeringen måst tillgripa ransonering samt införande av brödkort i stor skala. Herrarna i Moskva göra ej heller längre någon hemlighet av det prekära läget på livsmedelsmarknaden, som med hänsyn till väntad missväxt på sina håll artar sig så mycket bekymmersammare.

De inköpande meddelandena om ständigt ökade svårigheter på livsmedelsområdet äro dock knappast överraskande, med kännedom om den hushållning i rovdriftens tecken "Guds utvalda folk" under det gångna årtiondet varit i färd med i det arma Ryssland. När Israel i bolsjevismens namn där officiellt tog hand om utvecklingen, var landet som viveta ett av jordens allra rikaste. Under årtusenden hade omätliga rikedomar i dyrbariheter av alla slag hopats i Ryssland, vartill kom all naturaegendom, som även den representerade enorma värden. Efter att under 10 år efter alla den gyllene konstens regler hava regerats av det "utvalda" folket befinner sig nu emellertid Ryssland i ett sådant skick vad hushållningen beträffar, att man kan säga, att denna är fullkomnad d. v. s. att det en gång så rika och välfyllda ryska skafferiet med skärans och hammarens tillhjälp länsats på allt sitt innehåll. Det är i landet icke längre någon hemlighet, vem det är som levat högt på den sovjetska regimen, men folkets massor äro slavbundna, och det första det knystas det allra minsta, får tjeka-bödeln rycka in och "tysta" oppositionen.

Man förstår väl hrr Bonniers, Ehrenpreis & Aschbergs ädagalagda stora iver att vilja lyckliggöra oss svenskar med enahanda idealiska system!

En "den nya kulturens" budbärare.

I sin strävan att omstörta alla icke-judiska samhällen inskränker sig det "heliga" Israel som bekant inte bara till politiken och ekonomien utan är ej mindre verksam när det gäller de etiska och kulturella områdena. Vi hade nyligen anledning på denna avdelning sysselsätta oss med den gren av "den nya kulturen", som med utgångspunkt från Paris nu "gör sitt segertåg" i Europas "kulturstater" och bl. a. består i exponerandet av mörkhyade nakendansöser på de stora scenerna samt går ut på att absolut förverkliga jämlikhetens storslagna idé också på det moralisk-kulturella området. "Nakendansösen från Paris" firade ju i Stockholm på ett sätt som säkerligen aldrig en diva av liknande kategori.

Svenskarna höra sorgligt att säga till de folk, som lättast låta pracka på sig utländskt skräp, evad det gäller handelsvaror, floskulösa idéer och kulturella påhitt. Därav tyskens benämning "die dummen Schweden". Vår "nationella hänförelse" kring den kulörta "nakendansösen från Paris" skall heltvisst tacksamt utnyttjas av den europeiska judepressen i den fortsatta propagandan för "den nya kulturen", men någon ära för vårt land utgör den därför visst icke. Vi hava åter en gång inför all världen demonstrerat vår sorgliga brist på gott omdöme visávis tidens "kulturella" företeelser. Bristen ligger närmast i att vi acceptera vilka folkledare som helst, som det regerande Israel behagar pracka på oss. Vårt okritiska anammande av juden Ernst Tollers bolsjevikdrama "Hoppla wir leben", som naturligtvis också på det livligaste sentcrades av vår intelligenta regering, har på sina håll i utlandet väckt en för oss mindre smickrande uppmärksamhet. Hur ställdes icke vår dramatiska nationalscen till förfogande för detta bolsjevikstycke! Men man har i allmänhet alltför litet intresserat sig för författaren av det "kulturella" dramat, vilket säkert har varit ett misstag, enär man genom en smula närmare studium av dennes person och verksamhet överhuvud skulle haft lättare att förstå själva innebörden och syftet med det ifrågavarande "kulturdramat", som befunnits passande för den svenska nationalscenen. Det förspordes i vintras, att man hade för avsikt

Varje antisemit bör läsa,
H. Krebs och *O. Prager:*
Världsfronten
mot Juda, pris 2: —, erhålles genom beställning hos Eder närmaste bokhandel eller mot postförskott direkt från
Förlag: E. P. HOLMVALL, Stockholm,
Tomtebogatan 3 A, 1 tr.

NATIONEN n:r 32 (149) 1928.

DANSK NATIONALT TIDSSKRIFT
KOBENHAVN F.
Selvstændigt - uafhengigt - antisemitisk
Helaar Kr. 5: —. Halvaar Kr. 2: 75.

Släktforskning
i in- och utländska arkiv utföres
Löjtn. Erik C:son Swartz,
Charlottenborgs Slott, Motala V.

Varför är
Solna Bryggeris PORTER-DRICKA så allmänt omtyckt?
Jo, därför
att det tillverkas av bästa råvaror under fullt sakkunnig ledning.
Ring Hagalund 95
efter en flaska på prov.
Vitaminrikaste måltidsdryck.

Capt. Peter
Påhlsson's Choklader
Högsta kvalitet

Lindbergh — frimurarelogernas budbärare.

I julinumret av den i Paris utkommande "Revue Internationale des Sociétés Secrètes" läses nedanstående märkliga artikel om flygaren Lindbergh och den roll, han i sin flygargärning förmenas ha spelat såsom de stora internationella frimurarelogernas budbärare:

Varför skulle man låta föra sig bakom ljuset? Flygaren Lindberghs långa färd, åtminstone i den latinska delen av Amerika, särskilt Mexico, och frånsett besöket i Paris, hade en halvt officiell prägel av frimurarmission. Presidenten Calles regering mottog verkligen Br. Lindbergh och W. Rogers som ett slags "ambassadörer", för att använda ett uttryck som ofta upprepats t. o. m. i Europa på tal om aeroplanet Spirit of St. Louis, och innan Br. Lindbergh startade på sin färd blev han mycket omsorgsfullt försedd med utomordentliga fullmakter och instruktioner av de amerikanska frimurlogerna.

Följande karaktäristiska redogörelse angående resan offentliggjordes av den amerikanska frimurartidningen "The Trestle Board" i januari 1928, efter Lindberghs hemkomst.

"När Br. Ch. A. Lindbergh nyligen landade i Mexico och mottog presidentens Br. Elias Calles (judet) broderliga hälsning, sträcktes "den broderliga trohetens osynliga men allsmäktiga hand" över den kompakta mur av misstro och missförstånd, som sedan många år skilt de båda stora amerikanska republikerna.

Förlitande sig på "Universums store Byggmästare" mer än på den materiella styrkan av sitt aeroplan har "den goda viljans budbärare", sådan han blivit kallad i tidningarna, till det mexikanska folket överbringat en sann broderskapets och vänskapens hälsning.

Br. "Lindys" bedrift har i sanning en djup mening för alla dem som blivit initierade i frimureriet och som veta att missförstånd alltid bero på bristande upplysning. "Lindy" har skingrat många av de töcken, som fördunklat uppfattningen om Mexico bland amerikanarna och som hindrat dem att sympatisera med Latin-Amerika: töcken och mörker, som den romerska propagandan samlat över Mexico i en förtvivlad ansträngning att ruinera Br. Elias Calles verk.

Mexico är i färd med att snabbt återvinna världens tortroende. Landet har under de senaste åren med stora steg utvecklat sig i riktning mot verkligt obroende. Det uppfostrar sin ungdom i skolor, som numera äro oberoende av inflytande från påvens redskap, och vi kunna redan nu med fullt förtroende förutspå att morgondagens Mexico skall bliva ett ideal och ett exempel för de andra republikerna i Latin-Amerika, där missnöjet med Roms autokrati och obskurantism växer med jättesteg.

Vi tillönska fortsatt framgång åt Br. ambassadören Lindbergh och åt hans följeslagare till Mexico Br. ambassadören W. Rogers."

Mellan raderna av dessa som vanligt tomma fraser märker man ganska väl att entusiasmen uppväckts av de mera betydelsefulla underhandlingar, som försiggått bakom kulissen. Raiden i aeroplan, de storartade mottagningarna och all denna officiella litteratur är endast en fasad, avsedd att roa galleripubliken; programmets allvarliga sida utgöres av de överenskommelser, som träffats och den hemliga sammansvärjningen mellan frimurare i de båda länderna, i avsikt att till varje pris slutföra blods- och lögnkampanjen mot den i Mexico döende katolska religionen.

En "luftens hjälte" och hans bedrifter utgöra i frimurarlogernas hand ett mycket värdefullt redskap att påskynda och under täckmanteln av en lättköpt popularitet dölja de sammansvurnas verkliga missioner.

Avbetalningssystemets verkningar.

Land och rike omkring pågå f. n. polisefterspaningar efter bedrägliga avbetalningsagenter och avbetalningsköpare. Efterlysningar efter dylika individer fylla flera sidor i varje nummer av "Polisunderrättelser."

Såsom ett typiskt bevis på den stora arbetsbörda, avbetalningssystemets uraartning medfört för vår ordningsmakt, kan berättas, att i senaste numret av den nämnda polistidningen anmodas hela landets polisstyrka att efterspana och taga fast icke mindre än ett 15-tal totalt försvunna kunder hos en avbetalningsfirma i Bolinäs. Denna hade skickat ut en agent till Marmaverken vid Söderaln, där vid tillfället ett stort antal rallare voro sysselsatta med ett kortvarigt anläggningsarbete. Till femton-man av detta farande släkte lyckades agenten med lättlhet och pr avbetalningskontrakt "försälja" lika många cyklar. Med hyreskontrakten på fickan reste agenten hem och uppbar sin provision, men de med var sin cykel lyckliggjorda femton rallarna åkte raka vägen in till Söderhamn, där cyklarna pantsattes å stadens pantlånekontor samma dag som cyklarna kommit i rallarnas besittning!

Den röda armén och dess hjälptrupper.

Medan vi här i Sverige på order av det världsimperialistiska Israel nedskrota vårt nationella försvar och Nationernas Förbund studerar och förbereder nedrustningen, går ryska sovjetrepubliken, den rakt motsatta vägen.

I ett tal den 17 aug. 1925 i den militärpolitiska akademien gratulerade Frunse sig själv med följande ord.

"Vår armé ökas och förbättras under det att våra motståndare äro nödda med att hålla sina ställningar. Varje år, som går, är därför till vår fördel. Snart skola vi vara starkare än alla kapitalisterna tillsammans.

Den 4 nov. höll Rykow, Lenins efterträdare, följande anförande till den ryska republikens högsta militära auktoriteter, församlade med anledning av densamme Frunses död.

"Glöm aldrig, att vårt yrke är att göra kommunismen internationell. Vår röda armé är en förtrupp till komintern och då tiden är kommen skall denna trupp på ett tecken från den senare, börja sin segerrika marsch, vilken skall beteckna en epok i historien. Lämna aldrig detta ur sikte och tänk på Dantons råd: "De l'audace! de l'audace! et encore de l'audace!"

"Lenin sade alltid, att den internationella revolutionens framgång skulle bliva en affär om 2 à 3 dagars strider liksom förhållandet var med den ryska revolutionen. Vi skola med alla våra krafter hjälpa fram kommunismen till en slutgiltig och härlig seger i världen. Det är den ryska armén, väldig till numerären, disciplinerad och uppfylld av Lenins anda, som skall bliva denna segers skapare!"

Det är icke lätt att få några exakta uppgifter om den röda ryska arméns storlek för närvarande. Meddelandet av militära underrättelser straffas i Sovjet-Ryssland med döden, inga självständiga studier äro tillåtna och pressen kan endast meddela det, som faller regeringen i smaken. Icke ens "The Military Annual of the League of Nations" (1927), som eljest lämnar fullständiga uppgifter om alla arméer i världen, har varit i stånd att fixera antalet av den röda arméns större enheter. Följande fakta hava emellertid blivit definitivt fastslagna.

Militärtjänst är obligatorisk för alla fullt friska män. Det stridande linjemanskapet uttages dock endast ur den arbetande klassen. Bourgeoisien går in såsom militärarbetare.

Fredstjänstgöringen omfattar:

en förberedande militär utbildning vid 19 och 20 år;

aktivtjänst från 21 till 25 år och tjänst i reserven från 26 till 40 år.

Den förberedande militära utbildningen — med en varaktighet av mellan 6—10 veckor — meddelas omkr. 842,000 man i 4,500 instruktionscentra.

Den aktiva tjänstens fem år fullgöras på följande sätt:

I den aktiva armén utbildas omkr. 270,000 rekryter om året med en sammanhängande tjänstgöring om två år och årliga repetionsövningar under de följande tre åren; medan omkr. 600,000 rekryter årligen utbildas i territorialarmén. Tjänsten i territorialarmén omfattar tre månader under 1:sta året, 2 månader under 2:dra året och en månad under de tre följande åren. Sammanlagda utbildningstiden i territorialarmén blir sålunda 8 månader.

Reservisterna erhålla en totalutbildning av tre månader.

I den ryska röda armén utbildas sålunda mer än 870,000 soldater om året, vilket för de 22 årsklasserna ger en totalsumma av 15,000,000 man.

Militärbudgeten har ökats från 244 milj. guldrubel 1922—23 till 720 milj. guldrubel 1926—27, i vilka siffror dock icke ingå utgifterna för kaserner m. m.

Inom alla andra arméer är det fosterlandskärleken, som driver soldaten att om så kräves offra sitt liv och han kämpar under nationens emblem. Så är icke förhållandet med den röde soldaten: det är icke den föraktade patriotismen, som driver fram honom, utan det är hatet mot bourgeoisien och begäret att tillintetgöra densamma. Hans fana är icke nationell, utan den är världsrevolutionens: den symboliserar ett hav av blod. "Ned med kärleken till nästan! Det vi vilja ha är hatet! Vi måste lära oss att hata; endast till det priset kunna vi erövra världen!" Dessa fraser äro för icke länge sedan utslungade av Lunatcharski, Sovjet-Ryssland delegerade vid avrustningskonferensen i Genève föregående år, och det är denna aggressiva doctrin som dag efter dag präntas in i den röda arméns soldater.

Ett mycket omfattande program har gjorts upp för att i hela ryska folket inympa den mest stridslystna kommunistiska imperialism. De unga kommunisternas förbund, "Komsomol" arbetar bl. a. feberaktigt i detta syfte.

Denna kamporganisation räknar 2,000,000 medlemmar, vilka alla äro vapendugliga och undergå skjututbildning. Ibland hava detachement av dessa yngllingar använts såsom förposter etc. under den röda arméns manövrar och de hava också deltagit i paraderingarna inför de militära cheferna.

Alltsedan 1925 har militärutbildning i viss omfattning förutom till de "röda pionjärerna" meddelats till all skolung dom. Militärt betonade klubbar hava bildats över hela landet: sportklubbar, skytteföreningar samt vetenskapliga militärklubbar såsom "Luftflottans vänner" och "Det kemiska försvarets vänner".

Varje tillfälle att öka den röda arméns styrka gripes med girighet; sålunda föranledde brytningen med England skapandet av en fond, som kallades "Vårt svar till Chamberlain", vilken fond avsågs för inköpandet av en ny serie av militärarbetare.

Även kvinnorna hava erhållit bemyndigande att göra frivillig militärtjänst i fred, men det antal, som begagnat sig härav, syntes kommissarien för krigsärenden, Woroshiloff, otillräckligt. Följande fraser äro hämtade ur ett av hans sista tal:

"Kvinnorna måste på samma sätt som männen förbereda sig för det oundvikliga kriget. De måste lära sig att skjuta... ty nästa krig kommer att bli en strid på liv och död mellan klasserna, en strid mellan arbetarna och deras exploatörer. Därför komma alla våra krafter att behöva utnyttjas och kvinnorna komma att få kämpa i den främsta linjen skuldra vid skuldra med männen". I verkligheten torde vid krigstillfälle alla kvinnor i Sovjet-Ryssland komma att tvingas in i militärtjänsten.

Intet annat land i världen har någonsin varit så till det yttersta militariserat. Den ryska centrala exekutivkommittén förklarar i sitt manifest av den 15 oktober 1927: "Förstärkandet av Sovjet-Unionens militära krafter har blivit en plikt och en hederssak för alla arbetare".

Den kommunistiska cellagitationen.

Ett belysande aktstycke.

Under juli månad utsändes från den bolsjevikiska "kommuniststyrelsen" i Stockholm till härvarande "driftceller" (= de mer eller mindre hemliga agitationscentraler inom olika företag, där nya bolsjevikrekryter skola värvas från verkstadsklubbar och fackföreningar under allehanda camouflage) "privat" en cirkulärskrivelse rörande "cellagitationen". Aktstycket avslöjar ingenting nytt men är ganska belysande för metoderna, och det kan därför vara av intresse att återgiva det inför allmänheten. Det lyder så här:

"Till Stockholmskommunens driftceller.

Kamrater!

Den stundande valkampanjen torde i motsats till de föregående bli hänsynslösare och hårdare på alla sätt.

Genom stadsfullmäktigevalet lärde man känna vår styrka och förmåga, vilket betyder starkare motstånd. Borgarna frukta dessutom en arbetaremajoritet med starkt kommunistiskt inslag likaväl som sossarna äro medvetna om att vår frammarsch kommer att betyda förluster för dem.

Vi måste därför utgå ifrån att utan det mest intensiva och självuppoffrande arbete från våra kamraters sida har vi inte möjlighet att erhålla 22,000 röster som fordras för att slå in två man i Andra kammaren.

Vi kan öka från 16,000 till 22,000 röster men endast genom den mest intensiva personliga propaganda på arbetsplatserna genom våra driftceller.

1. Cellstyrelsen skall därför: före den 15 aug. ordna d. c. möten där varenda medlem har skyldighet att närvara för behandling av valarbetet och dess betydelse.

2. På detta sammanträde skall diskuteras möjligheterna för medlemsvärvning och prenumerantanskaffning.

3. Cellen skall ordna ett föredrag för samtliga arbetskamrater om tvångslagen, arbetslöshetsförsäkringen eller annan aktuell fråga. Detta föredrag skall om möjligt ordnas genom verkstads- eller personalklubben, annars skall driftcellen inbjuda till möte.

4. Cellmedlemmarna skall grundligt studera: a) valmanifestet, b) Tvångslagen, pris 35 öre av Carl Bergström, c) Väljarna och riksdagsvalen, av Andreas Johnson, pris 25 öre, d) Kommunismen — en kristidsföreteelse, av Gustav Johansson, pris 25 öre, e) Herous broschyr om den socialdemokratiska politiken. De två senare ännu ej utkomna.

Innehållet i dessa bör även behandlas på cellmötet.

5. Ovannämnda broschyrer skall ständigt finnas till försäljning på arbetsplatsen, på verenda avdelning skall finnas kommissionär.

6. Närliggande arbetsplatser skall även bearbetas så att fasta förbindelser och nya driftceller organiseras.

7. Cellstyrelsen har skyldighet att under hela valkampanjen uttaga flygblad och dylikt för spridning på arbetsplatsen. Hittills har slarvats härmed. Meddelande lämnas i "spalten".

8. De driftcellsmedlemmar som äro aktiva i respektive bostadsceller skola intressera övriga medlemmar för det geografiska valarbetet och anteckna dem för deltagande. Obs. Under valrörelsen skall varenda d. c. medlem deltaga i propagandan på ett eller annat sätt. Samtliga driftcellsstyrelser skall kontrollera att alla kamrater deltar, och rapportera vilka som är ledare och var de deltar.

9. Ekonomin. Hittills har ett 10-tal verkstadsklubbar lämnat anslag till valfonden och lika många har besluta att listorna skall cirkulera. Ännu återstår emellertid en hel del åtgärder för att få ihop de 20 à 25 tusen kronor valet kostar. Utöver dagsinkomststlistorna måste vanliga insamlingslistor finnas på varenda arbetsplats. Alla aktiva kamrater bör dessutom bland sina vänner och bekanta kunna samla in några kronor. Dagsinkomster skall levereras av samtliga celler.

10. Cellerna skall verka för massanslutning till både Dalarörasan den 29 juli och Arbetarfesten i Velodromen den 26 aug. De kan bli utmärkta både ekonomiskt och agitatoriskt.

11. "Hoppla va dom lever" spelas för sista gången i den vackra Södra Folkparken tisdagen den 14 aug. tillsammans med Södra Förstädernas Folketshusförening. Biljetterna kostar 1 kr. Det bör bli "fullt hus".

Fackföreningsrörelsens förmögenhet.

Enligt inom Landsorganisationen verkstadda beräkningar uppgingo fackförbundens inkomster under perioden 1881—1926 till kronor 163,124,011, och utgifterna under samma tid 142,807,774 kr. Beräkningarna gälla även ett tiotal utom L. O. stående förbund. För de inom L. O. stående förbunden voro siffrorna resp. 457,412,440 och 136,018,264 under den ett år längre perioden 1881—1926.

Av L. O.-förbundens utgifter kommo under samma tid 61,360,787 kr. på arbetsinställelsernas och tonrörelsernas konto. De fristående förbundens utgifter för samma ändamål voro både absolut och procentuellt i förhållande till samtliga utgifter avsevärt mindre.

L. O:s egna inkomster till och med 1926 utgjorde 21,268,971 kr. och utgifterna 18,024,383 kr. Utländska broderorganisationer ha såsom extra bidrag erhållit 2,475,326 kr, och såsom "nödhjälp" 938,638 kr. I konfliktunderstöd till de egna förbunden ha utbetalats 11,444,884 kr.

Kapitalbehållningen inom de till L. O. anslutna förbunden utgjorde den 31 december 1926 tillhopa 24,568,923 kr., eller pr medlem kr. 59: 07. Typografförbundet stod främst med kr. 239: 22 pr medlem. Därefter kommo murarförbundet med 159: 59, litografiförbundet med 117: 50, tobaksarbetarförbundet med 110: 96 och måleriarbetarförbundet med kr. 104: 68 pr medlem. L. O:s kapitalbehållning utgjorde vid samma tid 3,726,688 kr.

Motsvarande uppgifter saknas från de fristående förbunden, men man torde kunna anslå fackföreningsrörelsens samlade förmögenhet till omkring 40 miljoner kr., säger redaktör Sigfrid Hansson i en nyligen utarbetad redogörelse för den svenska fackföreningsrörelsen.

Stockholms länsstyrelse som den laglösa handelns beskyddare.

Inom Stockholms län har för innevarande år gårdfarihandelsrättigheterna till skillnad mot vad i de flesta andra län skett utökats till personer, som tidigare icke innehaft sådana. Med anledning härav har Stockholms Förstäders Köpmannaförbund genom sitt arbetsutskott tillställt den Edénska länsstyrelsen en skriftlig hänvändelse, vari det bl. a. heter:

De förhållanden, som föranlett inrättande av gårdfarihandelsinstitutionen, torde numera ej längre förefinnas, då, till följd av tidsenligt utvecklade kommunikationer och näringsliv, lokala och legitima affärer finnas på skilda platser jämnt fördelade inom hela länet och till sådant antal, att allmänhetens behov av kringrésande varuförsäljare ej numera kan anses förefinnas.

Gårdfarihandlarens varulager utgöres ju i allmänhet av mer eller mindre värdelöst kram och kan varken till kvalité eller försäljningspris på något sätt motsvara vad de legitima affärerna erbjuda, utan sker allmänhetens inköp merendels av mera ömmande skäl, där ej övertalningsförmågan är den avgörande orsaken. Härutinnan äro en del gårdfarihandlare utrustade med en särdeles ovanlig förmåga, så att de kunna avyttra varor till oskäligt höga pris mot de i allmänna handeln gällande, varjämte de förstå bereda sig fördelar rörande sina levnadskostnader på de tillfälliga kundernas bekostnad. Man torde därför kunna med fog påstå, att dessa gårdfarihandlare bereda landsortens konsumenter stora olägenheter och övertala dem till merendels alldeles onödiga inköp.

Dessa relaterade synpunkter torde allmänt inses och uppfattas ej endast av köpmännen utan även av konsumenterna, varför en ändring av villkoren för beviljandet av gårdfarihandelsrättigheter torde kunna anses vara fullt berättigad och till allmänhetens fördel. På grund härav hemställer förbundet att K. B. årligen måtte bevilja gårdfarihandelsrättigheter endast för försäljning av sökandens egna och familjemedlemmars hemslöjdsarbeten eller hantverksalster samt att ej som år 1928 nya rättigheter beviljas till personer, som ej förut haft sådana inom Stockholms län."

12. Vi få räkna med att socialdem. i likhet med vad som förekom under stadsfullmäktigevalet personligt sprider de värsta vallögner och beskyllningar mot vårt parti på arbetsplatserna och husagitationen. För att kunna bemöta och tillbakavisa dessa lögner är det nödvändigt att alla sossarnas åtgärder rapporteras till exp.

13. Kontingenterna. Senaste påstötning gav till resultat att 73 celler klarat redovisning till 100 proc. Till aug. måste samtliga celler klara alla kontingenter."

Avtalad i Paris

Från Israels H:a internationals möte i Bryssel.

Vid den socialistiska internationalens stora avslutningssammanträde under den 1 dagarna avhållna Brysselkongressen höll tysk-judiske socialistiske generalkorryfén Otto Bauer, bekant bl. a. från sin inblandning i den judiska Barmatsvindeln, ett enligt Soc.-Dem. "av glänsande talkonst uppburet anförande", som formade sig till "en flammande vädjan till alla världens arbetare att samla sig under socialismens (= judas) röda fanor. Bauer hänvände sig i sitt tal särskilt till de amerikanska arbetarna, som genom sitt godkännande av "de mot Europas arbetare riktade invandringsrestriktionerna bidragit till att stödja den vacklande kapitalistiska samhällsordningen".

Ja, hrr israeliter ha sina säregna metoder att tyda och tolka, men ännu aldrig hörde man att de sade gojims "proletära" massor sanningen. Och sanningslösheten repeteras sedan alltid utan spår av tvekan av hela långa raden "själlösa" socialistiska eftersägare av hrr Engbergs och Per Albins förträfflliga typer. Det var som alltid en lögn "den glänsande oratoriska talangen", juden Bauer uttalade, när han gjorde gällande, att de amerikanska invandringsrestriktionerna voro riktade mot Europas arbetare. Dessa voro nämligen riktade emot den oerhörda judiska invasionen till Amerika, som redan begynt hota den amerikanska statens bestånd; någon direkt udd åt annat håll hade de icke. Men judarna göra alltid så, att det framställa sina egna "legitima" intressen såsom det internationella proletariatets och detta i sin tur sväljer i regel utan att knysta grodorna.

Caféet
RIDDAREGATAN 11
(hörnet av Sibyllegatan.)
Gott kaffe och väl tempererade maltdrycker. Tidsenliga lokaler.
OBS.! Ny regim.

Glöm ej
att prenumerera på
NATIONEN

Generalagenterna
HUZELLS
Karlstad—Stockholm
önska framhålla att ...
.... skillnaden i slitstyrka och varaktighet emellan Kelly-Springfield ringar och andra ringar är den samma som skillnaden mellan en endoserad check och ett muntligt löfte!
KELLY-SPRINGFIELD
KOSTAR EJ MERA ÄN ANDRA RINGAR!

Slå ett slag för NATIONEN!
Hjälp oss i arbetet genom att intressera Edra vänner för prenumeration.
Ni får tidningen gratis, om Ni skaffar oss tre prenumeranter.
Begagna tillfället!

Prenumerationskupong.
(Att urklippas och insändas.)
Nedanstående personer prenumerera genom undertecknad å Nationen för år 1928. Prenumerationsavgiften får uttagas genom postförskott hos resp. prenumerant, varefter jag erhåller Nationen gratis under tiden.
Namn: .....
Adress: ..... Helår, halvår, kvartal.
Namn: .....
Adress: ..... Helår, halvår, kvartal.
Namn: .....
Adress: ..... Helår, halvår, kvartal.
(Ej önskad prenumerationstid överstrykes.)
Ovanstående prenumeranter insända av:
Namn: .....
Adress: .....
Prenumerationspris:
10 kr. för helår, 5:25 kr. för halvår, 2:75 kr. för kvartal.

PARISER-CAFÉET
27 Kungsgatan 27
STOCKHOLM

KÖP BRÖD FRÅN
W. Gustafsson, Bageri & Konditori
S:t Eriksg. 22. Stockholm. Tel. N, 16282

Gör ett besök
i min affär, där köper Ni
SMÖR, OST, ÄGG och KONSERVER
till absolut lägsta priser.
Carl Sandbergs Smöraffär
Tegnéragatan 17. Tel. Norr 215 30.

PRESSKONSERTEN.

(Forts. fr. sid. 2)

fråga om statsobligationer skulle alltså Holland komma högst i anseende, men beträffande de kommunala obligationerna ligger Sverige främst, närmast följt av England och Holland. Rätt långt därefter komma Danmark och Norge.

Det gäller emellertid att icke självbelåtet slå sig till ro. Den ställning Sverige vunnit är hårt förvärvad men kan mycket hastigt gå förlorad. Icke minst på det kommunala området är det fara för vissa tendenser, som böra betraktas som varningssignaler.

Här saknas sannerligen anledning yvas över någon lysande statsfinansiell ställning för Sverige framför andra länder. Våra maktmedel hava basat på i samma utsträckning andra som de flesta andra stater. Det duger icke att försvara en begången pyramidal dumhet med att grannen möjligen begått en ännu större. Stockholmstidningens tal om våra tillgångars kraftiga ökande samt våra obligationers "goda anseende på den internationella lånemarknaden" saknar allt reelt värde såsom försvar för statens skuldsättning till den internationella finansmakten. Resonnemanget om att upplåning "i stort sett endast" skett för produktiva ändamål är en sanning med så stor modifikation som gärna tänkbart. Den enklaste eftertanke säger oss förövrigt att det ur statsekonomisk synpunkt enda förnuftiga är att en gång taga en nödvändig utgift på de vägar, författningen föreskriver, framför att ikläda sig dyra räntelån för dess täckande, de där med ränta på ränta på halftannat årtionde stiga till dubbla beloppet. För slikt tillvägagångssätt gives intet försvar. Det är såsom vi ofta framhållit en ren absurditet, att staten, som själv representerar den beskattande makten i samhället och alltså har både rätt och makt att taga vad den för sin funktion behöver, tigger dyra räntelån av storfinansen och därmed ställer sig i beroende av denna. Detta är ingenting mer eller mindre än rena förräderiet. Det lär icke kunna emotsägas, att statsskuldsättningen tillkommit och skett *emot* statens författningsenliga rätt och intresse i syfte att tjäna den judisk-finansiella världsmaktens strävanden på Sveriges underkastelse. Den innebär i själva verket ett frivilligt avstående av svenska folket från dess statsrättsliga befogenheter till förmån för den främmande ockupationsmakten, som för tid och evighet önskar binda oss i gäldeförpliktelser och beroende under sig. — Men rörande dessa, de reela motiven, finner dagspressen det naturligtvis icke opportunt att alls tala.

Israels International numro II slår vakt om Internat. III.

Vid Socialistiska Internationalens i dagarna avhållna stora kongress i Bryssel antogs ett manifest till all världens arbetare, vars huvudpoäng tydligen utgjordes av en fördömelse, att andra internationalen är fast besluten att försvara sovjetrepubliken mot varje fientlighet från kapitalistregeringar och kontrarevolutionära angrepp. I manifestet "fordras", att staterna underbälla normala och fredliga förhållanden med Sovjetryssland samt lovordas proletariatets världspolitik till kamp för fred och social frigörelse.

Folken skola, mena herrarna inom Israels International numro II, snällt och beskedligt låta nedslakta sig av den internationella judiskkommunistiska mordligan, som upprättat sin bödelsverkstad i Moskva, endast därför att denna behagat kliida sina djävulska förehavanden i "världsproletariatets frigörelses" dräkt! Herrar socialistledare-folkförförare i Israels sold kunna vara förvissade om, att tiden för deras infernaliska lögnverks och brottsliga anslags avslöjande inför folken ej är alltför avlägsen. Dessa äro redan runt om i världen i uppvaknande.

Kominterns arbete för världsrevolutionen.

Kominterns i Moskva församlade sjätte kongress har enligt vad ur skilda källor förspörjes framför allt haft sin uppmärksamhet inriktad på arbetet inom de utländska och koloniala arméerna, vilka nu till varje pris skola göras till Sovjetunionens bundsförvanter i det under förberedelse varande världskriget. Dessa frågor äro föremål för närmare dryftande vid en i samband med kongressen anordnad hemlig konferens mellan de röda frontkämparna från alla länder, i vilka sådana organisationer finnas.

Alla delegerade deltaga i den militära kommissionens arbeten. Spionerikurserna ledas av generalstabsofficerare, vilka ägnat sig åt detta arbete. Vidare ha speciella kurser anordnats för att bibringa de röda frontkämparna såväl teoretisk som praktisk kunskap i handhavandet av Sovjets nya radiotelegrafiska apparat "Ors", som arbetar med korta våglängder och är speciellt inriktad på utländsk spioneriverksamhet. Vorosjilov har valts till överbefälhavare över alla de röda frontkämparnas förbund, som arbeta i utlandet och äro sålunda genom honom anknutna till röda armén. Till inspektör över alla dessa förbund i utlandet har utsetts Schrot, vilken officiellt skall inneha posten som biträdande militärattaché i Berlin. Högsta ledningen av alla röda krigsstyrkor i utlandet skall med Stockholm som förmedlingslänk koncentreras i Berlin.

Fransk-svenskt kaliimportbolag bildat.

Den 28 nästlidne juli konstituerades A/B Kaliimport med ändamål att driva handel och fabrikation, särskilt av gödningsämnen, ävensom att idka därmed förenlig verksamhet. Styrelsen, som har sitt säte i Göteborg, utgöres av advokaterna Adolf Öhman och Knut Littorin, båda i Stockholm. Tecknade aktiekapitalet: 500,000 kr., har till fullo kontant inbetalts. Huvudintressenter äro Banque des Pays du Nord och bankdirektören E. Kjellberg, Stockholm.

Sveriges export till Frankrike i starkt sjunkande.

Sveriges export till Frankrike uppgick under årets fyra första månader till 116,395,000 franc, vilket innebär en minskning av cirka 23 procent i jämförelse med värdesiffran för motsvarande period förra året, 150,864,000 franc. Under samma tid utgjorde vår import från Frankrike 85,873,000 franc mot 77,211,000 franc 1927 d. v. s. en ökning av 10½ procent.

Våra herrar politiker, national- och statsekonomer i Israels tjänst har givetvis all anledning vara nöjda med utvecklingstendensen.

Svensken inför valskojet.

Plats har begärts för nedanstående:

Den "stora" valdagen närmar sig. På anslagstavlor, plank och ladugårdsknutar överallt här i riket skådas i dessa dagar de frälsande affischerna. Upp till val bara! Opp att rädda resp. störta tjyvsamhället! Alla äro vi gripna av iver och entusiasm för vår rättvisa sak, alla förstå vi att tala för varan. "Amiral" Lindman påvisar förtjust konungamaktens och statskyrkans enastående lyckliga utveckling här i landet, h. exc. statsministerin gör en stolt gest mot pilsnerbuteljen, Wallenbergs-Löfgren faller i trans, då han tänker på lunchrummen och all den andra härligheten där nere i de judiska Nationernas Förbund. Per Albin Hansson har genom strejker och blockader kunnat höja den svenska arbetarklassens levnadsstandard till en nivå, dit varken Helmer Key med sin Nicaragua-emigration eller Hinke medelst sina "franska varor" ens i sina fagraste drömmar kunnat nå, och vad "Guds egendomsfolks" eget privata parti, judekommunismen, beträffar, så vädrar den i andanom redan de svenska blodsångorna. Från ledarehåll ser åtminstone allt mycket lovande ut. Och skulle någon mot förmodan anmärka på, att det hela ändå verkar för mycket bräk, så kunna de *riktigt* initierade lämna tröst: det finnes något, som heter *att förkorta bräk*. Det svenska partiväsendets bräktal kan nämligen högst väsentligt förkortas, nämligen ända ned till 1 d. v. s. *judepartiet*. Denna lilla hemlighet är ingen hemlighet längre för den stora massan av vårt folk, det är bara en liten folkgrupp, som ännu intet lärt, och det är Yrkespolitikernas och Journalisternas lilla grupp, och det är, jämförd med den relativt ofördärvade delen av vårt folk, så obetydlig, att vi gott kunna kalla den: *den föraktliga*. — — —.

Fastslaget alltså: svensken vet redan, att det i hans riksdagshus endast finnes plats för ett parti, säger och skriver *ett parti*. Undra då på, om han finner allt detta judeinspirerade valskoj underbart. Eller tröttsamt. Eller *vämjeligt*. Ty nog är det tillräckligt vämjeligt, att taga religionen, fosterlandskärleken, moralen — det är väl dit man skall räkna de frikyrkliga och annat klass II samt "omsorgen om de små"- till täckmantel för ett förräderi, som medvetet utlämnar folkstammen att skövlas av det judekapitalistiska helvetet. Åtminstone tycka alla hederliga svenskar så, och den dag är nu ej avlägsen, då de skola *handla* i enlighet härmed.

Låtom oss alltså ej förledas att rösta på namn, som lanserats av judepressen, de måste med naturnödvändighet tillhöra personer, på vilka Juda med säkerhet kan räkna, utan låtom oss hellre samlas till massmöten och försöka — där det överhuvud taget ännu låter sig göra — att leta fram några *hederliga* män bland sådana, som *ej berörts eller prisats i någon tidning*, ty detta är den tillförlitligaste indikator, som vi för närvarande ha till vårt förfogande, vid bedömandet av folk!!

Och tro aldrig på en mötesorator, bara för det han skränar om konung, fosterland, religion, pilsnerdricka, det ädla, förtryckta proletariatet eller den slemmigt stinkande *svenske* kapitalisten! Kom ihåg, att han är nutad, utan undantag nutad, det vet man därav, att han ej törs knysta en enda stavelse om eller mot vårt folks ende store, dödligt farlige fiende: *juden — kapitalismens förkroppsligade onda ande*. Tro aldrig på något visst "parti", de äro alla blott olika förklädnader för samma onda, för mordets, stöldens och lögnens system. Alla draga de åt samma bråddjup: judekommunismen är lokomotivet, "de borgerlige", inklusive en del sossar, spela den trasiga nödbromsens roll, d. v. s. till uppgift, att i det avgörande ögonblicket — svika.

Till sist: ett folk får de styresmän det förtjänt! Ej får man drivor av törnen och fikon av tistlar — ej heller hövdingablod av ett korruptionssläkte...

Värmländing.

Bolsjevikernas våldsdåd under finska frihetskriget.

ÅTERBLICK.

(Forts. fr. nr 30.)

I det föregående har blott en jämförelsevis ringa del av de rödas våldsdåd under upprorstiden behandlats. Att uppräkna alla mord skulle föra oss för långt, varförutom i många fall ingen rättegång inletts, enär gärningsmännen icke kunnat uppdagas; andra åter ha dött eller flytt ur landet. Må det blott nämnas, att lika grässliga dåd som de här omtalade ägde rum överhuvudtaget i hela det röda Finland. Sålunda meddelas i arbetet "Finlands frihetskrig 1918" röranде morden i Nyland, att exempelvis i Helsingfors avdagatogos — med bortseende från ynglingar, tillhörande Pellingekåren — minst 30 personer. En av dessa var den ungfinske riksdagsmannen Antti Mikkola, en framstående jurist, ståndaktig försvarare av laglighеten och bekämpare av huliganismen; från polisinrättningen, där han hållits som de rödas fånge, bortfördes han och dödades; en annan var handelshögskoleföreståndaren och självständighetsmannen doktor Oskar Rosenqvist. I Helsinge mördades 16, i Borgå stad 10, i Borgå landsförsamling 14, i Sibbo 21, i Mäntsälä 21, i Askola 7, i Lappträsk 7, i Tusby 10, i Hyvinge 12, i Nurmijärvi 9, i Esbo 9, i Kyrkslätt 8, bland dem tvenne på tingsresa stadda jurister, häradshövdingen Berndt Anthoni och hans son vicehäradshövdingen Arnold Anthoni från Helsingfors. I Vichtis mördades 8 ortsbor och de tidigare här omtalade 18 unga män, vilka sökte komma norrut från Helsingfors, i Pyhäjärvi 10, i Nummis 6, bland dem riksdagsmannen, jordbrukaren Pentti Hiidenheimo, i Lojo 7, i Sjundeå 12, i Ekenäs stad och landsförsamling 9 o. s. v.

På detta sätt föro de röda fram bakom fronten, men även i krigföringen ådagalade de en sådan grymhet, att det stundom blev för mycket t. o. m. för deras vapenbröder ryssarna, ehuru dessa ingalunda voro vilare hjärtnupna. Måhända tänkte sig de sistnämnda den möjligheten, att man en dag skulle mäta med samma mått åt dem själva. Den 6 februari lyckades ryssarna och de röda besätta Mäntyharju.

Den ryska avdelningens befälhavare Peljinjä meddelar i sin till vederbörande myndighet i Helsingfors ingivna rapport, dagtecknad den 25 januari, gamla stilen, om denna seger bl. a. följande: "Jag får meddela, att vi i dag med hjälp av röda gardet besatt Mäntyharju station. — — — Dessutom togo våra skarpskyttar till fånga 7 vitgardister, vilka av oss överlämnades åt röda gardet och genast blevo skjutna. Detta röda gardets handlingssätt gjorde på våra skarpskyttar ett uppskakande intryck." På grund av denna händelse varnade ryska rayonkommittén i Helsingfors röda gardets huvudstab, för att icke ett upprepande av dylika händelser måtte komma ryssarna att vägra samarbeta med finska röda gardet!

Huru djupt de röda sjunkit i sin moraliska förvildning, framgår av en lyckligtvis genom mellankomna hinder omintetgjord plan, som de hade uppgjort i syfte att anställa ett massmord på hundratals fångar. Härom berättas i "Finlands frihetskrig 1918" (III, sid. 502) följande:

"I Riihimäki hade från grannsocknarna samlats fångar till ett antal av några tusen, men en del av dem frigavs eller skickades till fronten. Men när de röda tvungos att fly, hittade de på ett djävulskt medel att på en gång avliva några hundra vita. En bro skulle sprängas, och de röda drevo alla fångar ut på den. Då brovakten, som icke kände till sina meningsfränders avsikt, varnade dem för att beträda bron, grepos såväl fångar som eskort av panik, varunder fångarna rusade den ena hit den andra dit och sålunda räddade sig undan en säker död.

Men även socialdemokrater eller låt oss säga de röda själva ha i bland erkänt rödgardisternas ohyggliga brott och moraliska förnedring.

Ett sådant frivilligt erkännande har gjorts bl. a. av tidningsredaktören Hannes Uksila, som vid upprorets utbrott var biträdande redaktör för den socialdemokratiska tidningen i Åbo och den 11 februari blev redaktör för "Socialdemokratti" i Björneborg. Den 2 april utsågs han till de rödas överbefälhavare på frontdelen Björneborg—Karkku. Han tillfångatogs på sin flykt i Pukkila, varvid hos honom anträffades inemot 10,000 mark av "Björneborgs-chefens dispositionsmedel". Han dömdes för landsförräderi och i samband därmed begången högförräderi till döden, men benådades och frigavs villkorligen 1924.

Uksila skrev under slutet av den röda tiden till "folkkommissarien" Kullervo Manner följande i rättegångshandlingarna intagna brev:

"Bästa kamrat.

Som en person, vilken uppehållit sig i närheten av fronten, har jag kommit att se en del saker, som föranleda mig att skriva detta brev. Vår armé är icke någon sådan hjälteskara som den borde ha blivit. Tvärtom är den än så länge mera en boskapshjord än någonting annat. Det finnes inom densamma en mängd goda element, men också mycket avskum, och det sistnämnda tyckes få överhand. Om vi både mot oss bara våra egna slaktare, så skulle jag icke misströsta, men då världens största militärmakt med sina övade trupper anfaller oss, blir vår kamp en strid på liv och död. Jag tror dock icke, att vi ligga alltför mycket under, om vi lyckas återställa disciplinen i vårt garde eller rättare sagt fostra sådan, ty först har den icke funnits.

(Forts. i nästa nr:r.)

Vad bolsjevikerna vilja med kooperationen.

Kooperationens "herrelösa kapital" skall användas för revolutionens finansiering!

Nyligen avslöjades i ett par större engelska tidningar vissa utdrag ur de förhållningsorder, den bolsjevistiska högsta ledningen i Moskva låtit utgå till de röda i olika länder, som ryssla med undermineringsarbete i revolutionärt syfte. Även Sverige hör, som bekant, till de länder, där ett dylikt revolutionärt förarbete pågår, vadan de hemliga instruktionerna för visso även här distribuerats till de kommunistiska kamporganisationerna i städer och på landsbygd.

Med en för övrigt alldeles riktig insikt om varudistributionsapparatens stora betydelse har Moskva givit sina hejdukar världen runt order om att särskilt och i god tid ansluta sig till de konsumentkooperativa föreningarna och där söka vinna inflytande och maktställning i styrelserna eller som funktionärer. När sedan tiden är mogen för revolutionär kupp i resp. länder skall — heter det i de hemliga förhållningsorderna — alla transportvägar till större befolkningscentra i första hand avspärras, så att "borgarna" bli utan varutillförsel.

Samtidigt härmed övertager — heter det vidare — den lokala revolutionsledningen på varje plats de kooperativa tillgångarna i såväl pengar som varuförråd och provianterar ur dessa senare uteslutande de röda stormtrupperna jämte proletärbefolkningen. Denna senare skall mobiliseras och samlas till demonstrationer på bl. a. de större affärsgatorna i städerna, därmed tjänande som stöd och hjälp vid butiksrazzior och vapenbeslag från "borgarna". Alla banker och privata affärsföretag socialiseras, och även deras pengar och varulager beslagtagas. Genom utsvältning och personlig terror skall därefter borgarklassen förintas.

— — —

Som synes räkna dessa omstörtningsmän i första hand med att utan besvär kunna finansiera och proviantera revolutionära kuppförsök med kooperationens "herrelösa kapital" och att i "folket egna" butiker få husera efter gottfinnande. De operera nu i andra länder efter exempelvis från Ryssland och Finland, där de kooperativa företagen vid resp. revolutionsutbrott blevo de rödas högkvarter och med hull och hår gåvo sig kuppmakarna i våld.

Vad som för dagen aktualiserar denna fråga, är vissa händelser, som för närvarande utspelas i Tjeckoslovakien, det utsatta gränslandet till Ryssland. Från Prag meddelas, att de kooperativa företagen där just nu äro tummelplats för vilda maktstrider mellan kommunistiska och övriga medlemmar. Det började vid den tjeckoslovakiska kooperationens stora kongress i Prag för några veckor sedan, då de kommunistiska kooperatörerna mitt under pågående kongressarbete anordnade en larmande gatudemonstration, för att söka tvinga kooperativa kongressen att gå med på en del krav, som bolsjevikerna framställt angående rörelsens inställning i från Moskva anbefallid revolutionär riktning.

Kongressen upplöstes under vilervalla och alltsedan har i de olika kooperativa föreningarna pågått en öppen kraftmätning, vars resultat ännu icke kan förutses. På vissa håll ha bolsjevikerna majoritet och kasta ut socialdemokraterna ur ledningen, i andra föreningar har motsatsen inträffat. Det hela går mot sprängning av hela rörelsen, liksom fallet varit i ett par andra länder, där kooperationens oundvikliga ödestimme som neutral organisation i varuförmedlingens tjänst redan slagit.

Den judisk-bolsjevikiska upprorsrörelsen.

(Forts. fr. sid. 1.)

arbetarne och det judiska, utsugande storkapitalet). Genom den samvetslösa, marxistiska kuppen vunno judarna två oskattbara förmåner, som förhjälpte dem att mer lysande än någonsin fortsätta sin improduktiva snyltgästtillvaro: för det första hindrade Marx genom det enkla knepet att vända upp och ned på sanningen, arbetarskarorna att gå bröstgänges mot det skadliga kapitalet, och för det andra fingo judarna såsom grundare av socialdemokratien efter hand all politisk makt inom de nationella staterna. Kapitalisthejduken Marx, arbetande under Rotschildarna, förde sitt parti till makten även i Sverige, men höjdpunkten är nådd, och när Branting dog, hade redan utförsbacken begynt. Bakunin skrev om Marx: "Hans fåfänga kände inga gränser. — Marx vek aldrig tillbaka för en lögn, hur avskyvärd och falsk den än kunde vara".

Den tredje etappen i den judiska frammarschen är kommunismen. Den är ingen demokrati, utan värsta slaget av despotism. Judarne hava haft den i bakfickan hela tiden, och liberalismen, "demokratien" och "sociala demokratien" hava judarna endast använt för att därigenom skaffa sig makt. Deras planer ha, såsom framgår av Sions vises protokoll och verkligheten såsom den gestaltar sig i dag, hela tiden varit att när stunden var inne, köra fram med kommunismen under ledning av judiska kommissarier såsom förhållandet nu är i Ryssland och därefter begagna sig av Rysslands stora härsmakt för att såsom det heter sprida bolsjevismens läror i hela världen och störta kapitalistsamhället men i verkligheten för att ställa alla folk under sträng judisk despotism och röva all egendom åt judafolket, såsom redan skett i Ryssland. Den judiska världspressen preparerar saken, även dess borgerliga tidningar såsom Berliner Tageblatt och Dagens Nyheter förkunna i försiktiga ordalag, att parlamentarismen är på avskrivning. I Ryssland har den judiska regimen farit värst fram mot mensjevikerna (socialdemokraterna) och flere miljoner socialdemokratiska arbetare ha där mördats för sina socialdemokratiska åsikters skull. Men det får inte de svenska arbetarna veta, utan de skola, beskedliga som får, gå i valsamverkan med dem, som, om de komma till makten, skola kräva deras liv, om man får döma efter vad som skett i Ryssland. När mohren har gjort sin tjänst, slaktar juden mohren, ty han är ett besvärande vittne till det plötsliga omslaget från demokrati till judisk despotism.

Judarna leda samtliga de idépolitiska" partierna: högern, de moderata, libertén, statsministerns kaffedrickande "nykterister", småmarxisterna och de kommunistiska stormarxisterna. Härigenom har judedömet kommit så långt som det gjort: judarne ha skridit framåt precis efter sin uppgjorda plan i Sions vises protokoll, och nu fattas det blott, att de från sin högborg i Moskva skola kunna åstadkomma världsrevolution — sedan tillhör hela världen, dess guld och människor, den olidliga, judiska despotismen.

Alla folk, regeringar, riksförsamlingar och myndigheter måste vara på sin vakt mot kommunismen, och när man skall försöka stärja densamma måste man gå till roten av det onda, som är den djävulska, judiska "religions"-boken Talmud.

Det var ett statsmannamissgrepp att de facto erkänna Sovjet-Judéen och sedan träffa handelsavtal, som tillåt en judisk revolutionsenklav i Stockholm — man förhandlar icke med skurkar, allra minst med världshistoriens största förbrytare, som mördat tio miljoner oskyldiga människor. Om alla länder upphävde handelsavtalen och förbindelsen med Sovjet-Judéen, skulle bolsjevismen snart få andnöd.

Och inom Sverige ha åklagarmyndigheterna enligt strafflagen skyldighet att åtala alla dem, som å folkmöten uppmana till våld å person och egendom inklusive kommunistrevolution. Varför tyckа myndigheterna? Gäller i Sverige den talmudiska lagen eller Sveriges rikes lag?

Atelier Hertha

utför presenter för var och en, i konstnärliga arbeten i läderplastik

såsom Skrivunderlägg och Portföljer, Pläntböcker, Bok- och Telegrampärmar, Damväskor m. m.

DROTTNINGGATAN 88 B I STOCKHOLM

Telefon Norr 30 36

NATIONALT TIDSSKRIFT

Kejsersgt. 1, OSLO

Eneste antisemitiske publikation.

Utkommer maanedlig

Pris til Sverige kr. 6:20.

RESTAURANT

RUNAN

Dalagatan 50, Stockholm.

Glöm ej

att prenumerera på

Nationen!

Kooperationen

hade aldrig behövt uppstå om affärsmännen räknat med så låg handelsvinst som

Herrekiperingen CIVIL

55 Birgerjarlsgatan 55

Stockholm.

HARALD LINDSTRÖMS

Boktryckeri

Kungsgatan 50 - Tel. 363

Kataloger, Broschyrer, Affärstryck

Specialitet: Tidningar o. Tidskrifter

Begär offert!

Läs och sprid Nationen!

Prenumerationspris:
Helår 10:—; Halvår 5:25; Kvart. 2:75.
LÖSNUMMERPRIS: 25 öre.
Kommissionärer för prenumeration och lösnummerförsäljning antagas å alla platser i landet.

NATIONEN

Fredagen den 17 Augusti 1928.

BOKBINDERIARBETEN
ALLA SLAG, RASK LEVERANS, OMSORGSFULLT OCH TILL MODERATA PRISER.
BRATTS BOKBINDERI AKTIEBOLAG
Klarabergsgatan 52, 2 tr., STOCKHOLM.
Telefoner: 151 35, Norr 56 20

Harald Lindströms Boktryckeri, Stockholm 1928.

Partihandeln med rusdrycker.

Översikt av gällande författningar.

(Forts. fr. n:r 30.)

Enligt vad departementschefen inhämtat, hade inga avtal av Spritcentralen under tidigare år slutits, som skulle kunna i oförmånlig riktning påverka dess möjlighet att på ett ur det allmännas synpunkt tillfredsställande sätt handhava partihandeln med rusdrycker. Särskilt syntes böra anmärkas, att, enligt vad han erfarit, inga för framtiden bindande avtal med utländska leverantörer funnes. Av väsentlig betydelse för bedömandet av frågan om partihandelsrätt borde upplåtas åt Spritcentralen vore givetvis bolagets ställning i ekonomiskt avseende. I detta hänseende erinrade departementschefen om den år 1922 verkställda undersökningen och anknöt härtill det uttalande, att bolagets såväl soliditet som likviditet under nämnda år ytterligare förbättrats.

Departementschefen övergick därefter till frågan om de till A.-B. Vin & Spritcentralen anslutna dotterbolagens framtida ställning. Sedan A.-B. Tegnér & Wilcken och A.-B. Gederlunds Eftr. likviderat, återstodo av de fyra dotterbolagen med partihandelsrätt två, nämligen A.-B. J. D. Grönstedt & C:o samt Carlshamns punschfabriksaktiebolag. Det förstnämnda, vilket så gott som uteslutande drev handel med viner, torde, om partihandelsrätt framdeles upplåtes till Spritcentralen, jämväl böra erhålla sådan rätt. Vad Carlshamns punschfabriksaktiebolag beträffade, var dess införlivande med Spritcentralen underövervägande.

Beträffande övriga dotterbolag anförde departementschefen:

"En särskild grupp bilda de till A.-B. Vin & Spritcentralen anslutna dotterbolag, som uteslutande bedriva agenturverksamhet. Då större utländska vin- och spiritnosaffärsmor torde vilja i Sverige företrädas av särskilda representanter, lärer det såväl ur ekonomisk som andra synpunkter vara fördelaktigast, att detta sker genom till partihandelsföretaget anslutna dotterföretag.

Beträffande A.-B. Ägtra, Apotekarnas kemiska fabriker, vill jag allenast framhålla, att bestämmanderätt av den tidpunkt, då detta företag skall avskiljas från Spritcentralen, numera är att betrakta såsom en lämplighetsfråga, samt att värdet av bolagets tillgångar, enligt vad jag inhämtat, med säkerhet överstiger det belopp, till vilket Spritcentralens engagement i företaget redan i 1921 års bokslut är upptaget. Vad angår Porterbryggeriaktiebolaget D. Carnegie & C:o, anser jag mig — — — ej för närvarande böra göra något särskilt uttalande, då dess framtida ställning är i väsentlig grad beroende på det beslut, innevarande års riksdag kommer att fatta i frågan om det så kallade starkölsförbudet.

Vad A.-B. Nya Grand Hotell vidkommer, anser jag, i likhet med vad jag föregående är uttalade, att en avveckling av detta företag torde böra äga rum först efter sorgfällig prövning och allenast under förutsättning att densamma kan ske utan nämnvärd förlust."

Det förslag till ändringar i rusdrycksförsäljningen, som framlades med förenämnda proposition överensstämde i huvudsak med det år 1922 framlagda. I anslutning till den ståndpunkt, som 1922 års bevillningsutskott intagit, begränsades den tid, för vilken partihandelsbolag kunde antagas, till högst fem år. Likaså upptogs bevillningsutskottets förslag, att pris- och inköpsnämnden skulle tillsättas av konungen, som även skulle fastställa instruktion för nämnden. Den föreslagna organisationen av partihandeln med rusdrycker skulle träda i tillämpning den 1 januari 1924. För att belysa innebörden av det avtal, som skulle upprättas vid partihandelsbolags antagande, fogades såsom bilaga n:r 23 till statsrådsprotokollet ett utkast till sådant avtal, så som detta i huvudsak skulle komma att lyda, därest partihandelsrätt komme att upplåtas till Spritcentralen. Under samma förutsättning utarbetat utkast till instruktion för jourhavande direktör fogades såsom bilaga n:r 4 till statsrådsprotokollet.

Propositionen hänvisades till bevillningsutskottet, till vilket jämväl överlämnades två i anledning av densamma väckta motioner, den ena i första kammaren n:r 196 av hr Lindgren, och den andra i andra kammaren n:r 285 av hr Lithander, i vilka motioner hemställdes, att riksdagen måtte avslå föreliggande proposition.

I betänkande nr 41 i ämnet yttrade bevillningsutskottet bl. a.:

"På skäl som anförts av 1922 års bevillningsutskott, har utskottet ansett sig böra biträda det förslag till lösning av frågan om partihandelns ordnande, som föreliggande proposition innehåller. Härigenom har utskottet även angivit sin ställning till förevarande motioner.

De bestämmelser, som finnas införda i berörda förslag till avtal, och vilka torde tillförsäkra Kungl. Maj:t ett än starkare inflytande å partiföretagens ledning än det vid 1922 års proposition fogade avtalsförslaget, hava icke givit utskottet anledning till erinran".

I anslutning till vad sålunda anförts hemställde utskottet, att riksdagen måtte med bifall till Kngl. Maj:ts proposition nr 170 samt med avslag å motionerna I:196 av hr Lindgren och II:285 av hr Lithander antaga de med propositionen framlagda författningsförslagen.

Hr Wohlin, vilken upptagits såsom närvarande vid besluts fattande, men vid betänkandets justering icke tillhörde bevillningsutskottet, lade anhållit få antecknat, att han, då beslut i detta ärende den 16 april 1923 fattades, yrkat avslag å kungl. maj:ts ifrågavarande proposition, i vad den avsåg frågan om partihandelns ordnande.

Vid utskottets betänkande voro därjämte fogade åtskiliga reservationer.

Herr Roséen, Olsson i Ramsta och Johan Bergman anförde bl. a.:

"De skäl, som vid 1922 års riksdag föranledde, att då framlagd proposition i samma ärende av riksdagen icke kunde bifallas, synes det oss i det väsentliga fortfarande kvarstå. Någon mera ingående utredning av denna stora och invecklade fråga har lika litet nu som då förelegat och är alltså alltjämt ett uppfyllt önskemål. Men innan en sådan, omfattande såväl en undersökning av andra vägar för ordnande av partihandeln (varom se hr K. A. Nilssons m. fl. vid 1922 års bevillningsutskotts betänkande nr 46 fogade reservation), som även en ingående granskning av Vin- & Spritcentralens hittillsvarande verksamhet och förutsättningar för den ifrågasatta uppgiften, blivit verkställd, bör, enligt vårt förmenande, ett bifall till vad i årets kungl. proposition i ämnet föreslås vara uteslutet.

Den väsentligaste skillnaden mellan denna proposition och den i fjol avgivna är den, att de ändringar i den sistnämnda, som då föreslogos av bevillningsutskottet, nu iakttagits redan i propositionen. Man kan således säga, att vad nu av Kungl. maj:t föreslås, är vad bevillningsutskottets majoritet redan 1922 föreslog riksdagen, men som då av densamma blev avslaget. Någon anledning att antaga att andra kammaren nu ändrat mening synes icke föreligga".

Reservanterna yrkade alltså, att riksdagen måtte, med förklarande att propositionen i förevarande del icke kunnat av riksdagen bifallas, i skrivelse till kungl. maj:t anhålla att Kungl. maj:t ville låta verkställa förnyad, allsidig utredning av frågan och organisationen av partihandel med rusdrycker samt för riksdagen snarast möjligt framlägga de förslag, vartill denna utredning kunde giva anledning.

(Forts. i nästa n:r.)

Hotell och Restauranter
som rekommenderas den resande allmänheten.

ARVIKA. Stadshotellet.
ESKILSTUNA. Frimurarehotellet.
GNESTA. Stora Hotellet.
GÄVLE. Grand Hotell och Centralhotellet. Järnvägshotellet.
HALMSTAD. Grand' Hotell.
HEDEMORA. Stadshotellet.
HÄSSLEHOLM. Stadshotellet
KALMAR. Stadshotellet.
KARLSTAD. Stadshotellet.
LANDSKRONA. Stadshotellet.
LINKÖPING. Stora Hotellet.
HUDIKSVALL. Stadshotellet.
LULEA. Hotell Hospits, Mattis Johansson, Tel. 1148.
LUND. Grand Hotell.
NORRKÖPING. Göta hotell Dir. H. Magnér.
NYKÖPING. Stora Hotellet. Tel: Namnanrop
SIGTUNA. Stadshotellet. Tel. 110.
STOCKHOLM. Hotell Kung Carl, Birger Jarlsg. 23. Tel.: Namnanrop.
Carlton Hotel, Kungsg. 57.
Pensionat Wasa, 73 A Drottninggatan, 4 tr. Hiss.
STRÄNGNÄS. Stadshotellet.
TROSA. Stadshotellet. Tel. 34.
VÄSTERÅS. Hotell och Restaurant Klippan.
ÖREBRO. Stora Hotellet.

VAR VI DANSAR
I STOCKHOLM
MÅNDAG: Rosengrens vid Mynttorget
TISDAG: Teaterkällaren o. Montmartre
TORSDAG: Rosengrens vid Mynttorget
FREDAG: Teaterkällaren o. Montmartre
LÖRDAG och SÖNDAG: Rosenbad

När Tysklands judar skapade republikens författning.

(Forts. fr. sid. 1.)

det lämnas Eder fria händer att skapa en demokratisk författning".

En halvtimme senare voro vi både hos chefredaktören (juden) Theodor Wolff i Berliner Tageblatt. Omedelbart därefter inträdde (juden) Witting, en broder till Maximilian Harden, som förut hade varit överborgmästare, och vi alla (judar), som (juden) Preuss hade sammankallat, voro enigå om, att Preuss skulle giva (juden) Ebert jakande svar under förutsättning av nödig förelse-

TAPETSERARFIRMAN
C. A. ERIKSSON
Hantverksregatan 22, Stockholm
TEL. KUNGSH. 6706.
Utför **Möbelstoppningar, Mattpåläggningar** till mycket billiga priser. Förstklassigt arbete garanteras. Begär kostnadsförslag.
Klädning av sidovagnar samt hakdynor

frihet, och därefter for Preuss direkt från Jerusalemstrasse till Wilhelmstrasse".

Ja, så går det till, när i dag en socialistisk-demokratisk republik skall upprättas och "folket självt" placeras i det styrande högsätet! De i hr Engbergs tyska "broderorgan" regerande judarna handlade uppenbart under intryck av påkommet övermod, när de publicerade den här återgivna redogörelsen från den tyska, republikanska författningens tillkomst. Herrarna i det svenska "broderorganet" voro emellertid så kloka att icke referera det tämligen sensationella meddelandet i "Vorwärts". Här ansågs tydligen stämningen ännu ej mogen för spridande av ljus över den ifrågavarande delikata punkten. Eller hur, hr Engberg?

Kristendomen sådan den förkunnas i kristna kyrkor.

(Forts. fr. sid. 1.)

varo såsom självständig och oberoende nation. Här besannas även den judiska sentensen: bästa sättet att behärska utvecklingen är att sprida förvirring. I denna lära har även Jahve själv undervisat "sitt egendomsfolk". 2 Mos. 14:24. 5 Mos. 28:20. 2 Krön. 15:5. Att göra den kristna läran till ett annex till judendomen är ett brott mot mänskligheten, ty ingen rättsinnig människa kan dock förneka att Jesu lära är det verkligt mänskligas innersta livsnerv och dess gudsbegrepp, den enda andemakt, som är värd att tjäna. Endast inför denna läras renhet komma vi att känna ansvaret inför vår livsuppgift, icke för att "inga byte och utrota våra medmänniskor" utan för att söka andlig fullkomning.

Judendomen är en andlig bankruttförklaring, som visar människans oförmåga att på egen hand lösa sitt egentliga livsproblem med förbigående av den ande "i vilken alla visdomens och kunskapens skatter ligga fördolda". Kol. 2:3 och som därför är både källan, normen och målet för all sann utveckling, medan det judiska gudsbegreppet Jahve är en personifikation av barbarmänniskans obrutna materialistiska självtillräcklighet.

J. L.

Världskampen och världens gestaltning.

(Forts. fr. 1:a sid.)

taga itu med det positiva arbetet på den ärliga världsorganisationen och att så småningom avkoppla den dåliga judendomen.

Det erfordras ju att bli uppretad över fulheten hos de judiska arrangemangen. Men det är också absolut nödvändigt, att vi entusiasmera oss för de vetenskapliga verksamhetsidealen och också förverkliga dessa.

Låtom oss börja med oss själva: låtom oss inom våra egna led bekämpa slappheten, lättsinnet, begäret efter alkohol- och nikotinbedövning o. s. v. Låtom oss visa, att vi förmå något, icke blott inom tekniken och i det dagliga, låt vara oss av *andra* påtvungna, livet, utan även i gestaltning av sedliga livsformer, i överväldigande av stora energier inom naturen och det mänskliga samlivet, i självständig gestaltning av den kulturella folk- och världsekonomien. Den ärliga vetenskapen är på vår sida, men den utnyttjas för litet. De folkanhöriga se med förkärlek tillbaka till det bättre förflutna i stället för att förbereda, både vetenskapligt och organisatoriskt, en bättre framtid.

Må det vara mig tillåtet att här i all korthet giva uttryck åt min övertygelse. Det finnes ingen annan räddning och frälsning än genom våra folkanhörigas ärliga och modiga vetenskapliga verksamhet. Men ett sådant arbete skall säkert frälsa oss! Alltså icke blott *världsstrid*, utan framförallt *världsgestaltning!*

Ledarliga människor inom alla folk, förenen eder till sedligt, vetenskapligt och organisatoriskt arbete!

Svensk Bondepolitik

I det förgångna,
i det närvarande
och i framtiden

TRE FÖREDRAG
av
Dir. Adolf Anderson å Ekebo

Pris 25 öre + porto. Finnes å Nationens expedition

Dagspressens sanningskärlek.

(Forts. fr. sid. 1.)

honom förhatlig genom att beskriva expeditionen själv såsom ett misstag, ett företag, dikterat av löjlig fåfänga. Dessa äro de psykologiska synpunkterna på Nobileexpeditionen. Men också psykologen kan blott djupt beklaga, att politiken med allt sitt hat trängt in på denna tragedis scen, redan förut så sorglig. Framför allt beklagansvärd är avsikten hos dem, som, i det de förolämpat Nobile och fascismen, försökt tillfredsställa sitt hat mot Italien, som är heligt för alla Italienare.

Det är framför allt mot denna kampanj, Roms befolkning reagerat, då dessa män, som buro spår av hemska lidanden, återvänt. Hopen är ädelmodig; den tänker, att om Nobile begått misstag, så har han också fått betala för sina misstag, att hans kamrater icke hade någonting att skaffa med de fel, man förmodar att deras chef begått, och att dessa män visat prov på en oerhörd djärvhet och ett stort mod.

Det är därför, som folkhopen hälsat dem med entusiasm."

Den citerade Romkorrespondentens framställning sammanfaller som man finner i huvudsak med den uppfattning av saken, som vi i vårt föregående nummer uttalade och som utmynnade i ett beklagande av att den svenska dagspressen i så stor utsträckning som skett låtit engagera sig i den smutsiga, internationella smädekampanjen mot Italien. En gammal god regel är att först sopa rent för sin egen dörr. Men en dylik renlighetsuppgift ligger kanhända inte för våra svenska "kulturorgan" av i dag. Deras sanningskärlek visahs i Italienaffärens "uppklarande" har haft alltför mycket karaktär av gammalfariseiskt manifesterande. Hur skulle det månne vara, om vederbörande "kulturblad" tillämpade en smula av sin plötsligt påkomna, heroiska sanningskärlek beträffande en mängd inhemska och internationella företeelser, där de hittills rent av satt en ära att låta det lysa med frånvaron av sanning, såsom t. ex. i vad rör hela det "demokratiska", politiska systemets bakgrund, natur och reela syfte, frågan om statsskuldsättningen till det internationella Juda, nedskrotningen av vårt nationella försvarsväsen, det svenska näringslivets spolierande, jättesvindlerierna inom statens spritmonopol och sist men ej minst judefrågan och den bolsjevikiska upprorsrörelsen? Allt detta är ju frågor, som borde kunna göra anspråk på att finna nåd för deras sanningskärlek i lika hög grad som det olyckssöde, som drabbat den italienska nordpolsexpeditionen och som nu så oerhört upprör deras ädlare känslor. Där vill det dock synas, som om sanningskärleken icke längre räckte till. När Nationen för något år sedan företog sig att påpeka vissa uppdagade, skandalösa svindlerier, försnillningar av medel etc. inom spritmonopolet, fick man i vissa ledande stockholmstidningar läsa harmfyllda utgjutelser mot de "skandaltidningar", som voro så oförsynta att vilja antyda att allt icke skulle gått full rätt till inom monopolet. Och i riksdagen kunde man höra en talare öppet protestera mot "de antisemitiska skandaltidningarna", varmed tydligen avsågs vår tidnings djärvhet att vilja upplysa den svenska allmänheten om den roll, judarna numera spela i vårt samhällsliv. Sanningen fick icke sägas vare sig det gällde det ena eller det andra av vikt för svenska folket! Men vi framhärdade och låto ej imponera på oss av de hotfullt larmande rösterna i de moraliserande, judiska dagsbladen, anseende, att en tidnings första uppgift är att sanningsenligt upplysa allmänheten om företeelserna i tiden. Kall synnerhet ansågo vi detta vara en tidnings plikt beträffande den skändliga rörelse, som här i senare tid med statsmaktens goda minne fått bedrivas under namn av kommunismen, rörande vilken hela den svenska dagspressen på ett rent brottsligt sätt vilselett och undanhållit allmänheten sanningen. Denna rörelse, kommunismen, har av dagspressen lögnaktigt utgivits för att vara en arbetarklassens frihetskamp mot kapitalismen, medan den i verkligheten är den internationella judiska storfinansens, den mest renodlade kapitalismens djävulska plan att med de upphetsade massornas hjälp i blodets tecken tillkämpa sig herraväldet över all världen. Varför sade man månne ej sanningen rörande det brottsliga världskriget eller rörande det judiska jättemordet på 10 miljoner människor i Ryssland? Hade den "sanningssälskande" dagspressen i fråga om den judiska bolsjevismen sagt vårt folk sanningen, hade denna här aldrig behöft utveckla sig till någon fara för vårt samhälle såsom den nu är. Men i stället gav man det revolutionssälskande Israel till behag spridning åt den gemena lögnen, att det rörde sig om en "proletariatets frigörelsekamp ur kapitalismens bojor", alltunder det man politiskt på alla sätt sökte främja en utveckling, som gynnade judemaktens brottsliga planer på det svenska samhällets omstörtning i blod genom att tillåta Revolutions-Israel att här åtnjuta speciella fri- och rättigheter samt att hålla sig med ett hemligt revolutionärt beredskap, avsett att i lämpligt ögonblick nyttjas såsom ett mordvapen mot vårt folk.

Den press, som låtit sig komma allt detta till last och som dokumenterat sig som ett det klaraste redskap i lögnens makters tjänst, generar sig icke för att i dag under later framträda som den universella moralens högsinnade väktare gentemot den förolyckade Italienexpeditionen! Man har med denna sin allra senaste bragd lagt en ny lager till sina många föregående. Men man kan vara förvissad om att en dag, och en ej alltför avlägset liggande dag, skall Sveriges folk komma till klarhet beträffande arten av den sanningskärlek man bekränner sig av och därefter även handla!

Vid behov av
FOTOGRAFERING!
Glöm ej att anlita oss, då vi äro Specialister och erfarna fackmän inom branschen.
RING ENDAST NORR 75 45.
BILD-CENTRALEN
Drottninggatan 38, Stockholm

Körpiskor och Ridspön
Käppar och Remtyger
köpes bäst och billigast i
ALFRED ANDERSSONS PISKFABRIK
Beridarebanagatan 12 - Stockholm
Telefon Norr 11575

Stockholms Förenade Tvätt
Luntmakaregatan 94
STOCKHOLM. Tel. Vasa 34 22.
Specialité: Tvättning av överdragskläder.

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nyktherhetsrestauranter i Stockholm:

Automatrestaurant CYRUS
43 Nybrogatan 43
Automatrestaurant ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2
Automatrestaurant ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8
Automatrestaurant GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51
Automatrestaurant S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.
Automatrestaurant GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68
Automatrestaurant BIRGER JARL
73 Folkungagatan 73
Frukost ½9—½12 Middag ½2—7 Kväll 7—½12 Inga drickespengar Ingen spritservering

Södra Kungstornet, Stockholm
Redaktör: ELOF ERIKSSON
Telefon: Norr. 5898 Norr 5899

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår ..... Kr. 10.—
Halvår ..... Kr. 5.—
Kvartal ..... Kr. 2.75
Lösnummer 25 öre.

Nr 33 (150) Fredagen den 24 Augusti 1928. Årg. 4

Ställ Spritpanamats beskyddare i riksdagen mot väggen!

Den jättesvindel, statens spritmonopol visat sig vara, är kanske mer än något annat ägnat att praktisk belysa arten av den i vårt land numera rådande "demokratisk"-politiska koruptionaregimen i Den Gyllene Kalvens hägn. Ute i landet har man ännu på sina håll svårt för att fatta, att förfallet inom rikets styrelse och centrala förvaltning verkligen kunnat breda ut sig i den omfattning och grad som från vår tidnings sida hävdats, ehuru den vanvettiga skuldsättningen av staten på ett par miljarder till "kapitalets herrar" under loppet av några få årtionden sannerligen bort vara ägnad att väcka jämväl de mest försoffade till att inse, att det måste vara något rent på tok i det hela. När för en del år sedan röster inom och utanför riksdagen höjdes för en undersökning av spritcentralens och dess många mystiska dotter-, dotterdotter- och dotterdotterdotterbolags verksamhet, möttes dessa ay ett formligt ramaskri från riksdagen och den sig som folkvilja utgivande judaicerade dagspressen. Det var som det för vederbörande rent av gällt att försvara "ett heligt folkkrav", en "folklig klenod" gentemot den svarta reaktionens avgrundsandar. En bland de män, som främst kämpade för införandet av en hederlig regim inom statens spritmonopol, utpekades inför allmänheten såsom en individ, lidande av monomani, ja, man gick därhän, att man lät hota honom med insparrning, därest han ej vackert upphörde med sin om "bristande förstånd" vittnande "propaganda". Irritationen var i och för sig ganska förståelig. Vad regering och riksdag låtit komma sig till last genom att beskydda och tolerera svindelsystemet inom Spritmonopolet var av sådan art, att det ohjälpligt kompromotterat den statliga värdighetens bärare. Man ansåg sig tydligen icke ha någon annan utväg än att till varje pris söka tysta oppositionen och i görligaste mån släta över vad som varit. Men detta misslyckades kapitalt. Efterhand tvangs man att uppge sin förra taktik att söka "tysta ner" för att i stället gå in för en viss "reformering" av den illustra sprithandelsinstitutionen.

Vad som under dessa senaste år allt kommit i dagen av olagliga manipulationer och orättmätigt handskande med statens medel i Spritcentralen och dess underlydande bolag är av den art, att något sådant i en rättsstat ovillkorligen måst leda till rättsligt-judiskt inskridande gentemot de brottslige, men eftersom Sverige i praktiken upphört att vara en rättsstat, när det gäller högtställda personers "legitima" intressen, har man underlåtit att låta lagen här ha sin gång, trots att man på högsta ort väl vetat, att det gällt rena försnillningar av enorma belopp statsmedel, de mest flagranta brott mot både grundlag och allmän lag. Först påvisades som man erinre sig bland mycket annat det av hr Richard Sandler i egenskap av finansminister i Hjalmar Brantings ministär företagna sensationella avhändandet av de 400 stamaktierna i A.-B. Vin- och Spritcentralen till ett enskilt finanskonsortium till det godtyckliga priset 400,000 kr., vilket skedde i det uppenbara syftet att ytterligare främja den i spriten intresserade enskilda storfinansens spekulationer och planer på uppbyggandet i hemlighet eller såsom man behagar kalla det "socialisering" för sin egen räkning av all landets restaurant- och hotellrörelse. Därpå följde uppenbarandet av den ena olagliga transaktionen efter den andra, begångna av monopolherrarna, såsom utlånandet av de 791,000 kr. i Stockholms Allmänna Restaurantaktiebolag år 1919, "gåvor" av statsmedel till olika institutioner och föreningar o. s. v. Under trycket av den skarpa opposition, som i början av 1926 gjorde sig hörd, fann sig Vin- och spritcentralens styrelse i en till 1926 års riksdag avgiven skrivelse med anledning av direktör Lithanders m. fl. påyrkade revision av Spritmonopolets affärer nödgad erkänna, att styrelsen under årens lopp av tillgängliga statsmedel vid olika tillfällen bortskänkt penningebelopp å tillsammans 184,000 kr. till skilda föreningar och institutioner, därav 50,000 kr. till Socialpolitiska Institutet, 124,000 kr. till Antismugglingsföreningen, 5,000 kr. till Mendelska Sällskapet och 5,000 kr. till "välgörande ändamål". Sedan direktör Lithander sedermera vid 1927 års riksdag inkommit med sina uppseendeväckande inlagor, som visade på rena bokföringsfalserier i största omfattning inom Spritcentralen och dess underlydande företag, såg ministären Ekman hösten 1927 föranlåten att gå i författning om tillsättandet av en utredningskommission, den s. k. Westmanska monopolkontrollutredningen, som i början av innevarande år avlämnade sitt betänkande till regeringen. Genom den Westmanska utredningen bragtes som bekant i dagen, att under tidsperioden 1917—1926 inom Spritcentralen förekommit icke endast mer eller mindre öppna avskrivningar å det av dir. Lithander i hans redogörelse till 1927 års riksdag uppgivna beloppet c:a 80 milj. kr. utan därtill även dolda sådana, gjorda före bokslutet, till ett sammanlagt belopp av kr. 46,588,345 kr. Så kom bevillningsutskottets sensationella, enhälliga förordande vid 1928 års riksdag av igångsättandet av en utredning angående omläggning av gällande lagstiftning på rusdrycksområdet, varigenom från dess sida ostentativt erkändes, att lagstiftningen på området icke var av beskaffenhet att motsvara sitt en gång uppgivna ändamål samt vidare riksdagens beslut i enlighet med utskottets förslag. Slutligen hade man att konstatera dr Bratts "frivilliga" tillbakaträdande från spritkoncernen i syfte att söka åstadkomma en "avspänning" i den för Höga Vederbörande otrevliga situation, som inträtt.

Man frapperades emellertid i hög grad av, att det beträffande såväl bevillningsutskottets som 1928 års riksdags behandling av frågan om en revision av Brattsystemet ej med ett ord i utlåtandena berördes allt vad som varit av ekonomiska svindlerier och falsarier, förskingrade statsmiljoner etc. inom koncernen. Allt detta ansåg man tydligen vara rena lappriskaper. Att det så dock ej är, bör svenska folket vid höstens val låta sina herrar representanter av alla partier veta! Valmännen runt om i landet böra i denna sak på det mest energiska gå i elden

(Forts. å sista sid.)

Allmänheten och den politiska lögnpressen.

Att Sveriges allmänt erkänt intellektuellt högtstående folk kommat medverka till och överhuvud godta den utveckling i destruktionens och det rena förfallets tecken, vi i dag ha att bevittna och som nu på alla områden hotar att störta land och folk i bolsjevismens elände, har givetvis i högst väsentlig grad sin grund i det skamliga förräderi, som begåtts av tidningspressen, vilken över sig gott som hela linjen låtit tubba sig till att överge sin tidigare ställning såsom en tjänare åt den svenska allmänheten för att i stället verka som ett redskap i den folkfientliga, judiska inkräktaremaktens tjänst. I samma mån Israel lyckades lägga upplysningsväsendet i vårt land under sin spira, lät det också upphöja den av det självt förmulerade "folkviljan" i pressen till den suveräne härskaren, "folkets majestät", under vilket alla hade att utan knyst foga sig. Med den s. k. tredje statsmakten i sin hand kunde "egendomsfolket" i allt gemyt och bekvämlighet i kraft härav diktera utvecklingen i överensstämmelse med sina upphöjda "ideella" grundsatser, sig själv till ändlöst behag; och ve den folkrepresentant, den regering och riksdag eller det statsöverhuvud, som ej visste att fullt ut respektera den i pressen manifesterade "heliga" folkviljan! Deras dagar voro snart räknade.

I dess förvärvade härskarvälde över pressen, som ekonomiskt framför allt utövas genom ägandeskap direkt eller indirekt genom bulvaner ävensom genom annonssubsidier från judiska affärsföretag samt informatoriskt genom "utvalda" politiska, ekonomiska och kulturella "sakkunniga" och mer och mindre hemliga informationscentraler, in- och utländska "nyhetsbyråer" etc., äger nyckeln till Israels makt ställning i Sverige i detta nu. Genom att bringa det centrala pressupplysningsväsendet under sitt välde lyckades det inkräktaremakten att förvärva ett fast grepp om opinionsbildningen, som garanterade den härskarställningen inom landets upplysningsväsen i dess helhet. Ty tidningarna i landsorten voro, även där de befunno sig i privat, icke-judisk ägo utanför den centrala "upplysningssfären, dock hänvisade till att följa parollerna från de officiella partiinstanserna och informationscentralerna samt att i alla väsentliga frågor följa de riktlinjer, som från de nämnda centralerna i huvudstaden påbjödos. Liksom nyckeln till judafolkets nuvarande maktställning i vårt land ligger i dess förvärvade inflytande över det svenska upplysningsväsendet, ligger även nyckeln till svenska folkets frigörelse ur inkräktaremaktens klor i tidningspressens frigörelse ur dess våld. I samma mån judemakten tränges bort ur den svenska tidningspressen, faller dess storslagna

(Forts. å sista sid.)

Ekonomisk antisemitism.

(Efter Völkischer Beobachter.)

I nr 353 av det ledande tyska judeorganet Berliner Tageblatt håller tidningens korrespondent i Budapest en straffpredikan över den i Ungern grasserande antisemitismen i följande ordalag:

"Lagstiftningen ansträngar sig här till det yttersta för att uppfinna nya varianter av — judefrågan. Det har dykt upp ett nytt slagord: den ekonomiska antisemitismen. Denna omhuldas ända till besinningslöshet. Varje frambragt lagförslag innehåller en eller annan paragraf, bakom vilken lurar ett förbud för judar. Det är hälpandsväckande sådant rikhaltigt lager av variauter utklickas för att omskriva ordet jude. Framförallt måste uttrycket "nationellt sinnelag" beaktas. Med sällsynt öppenhet har ledaren för storagrarerna, greve Johan Hadik, talat i detta ämne i överhuset och varnat för att i varje jude se en skojaraktig arméleverantör, som under kriget levererat skor med papperssulor och som med hopskojade pappersmiljarder vill uppköpa halva landet."

De egentliga svårigheterna för den ungerska jordbruksekonomien förstår man först om man upprisar inflytandet och betydelsen av det judiska finanskapitalet i hela dess vidd.

I Ungern spela "prominenta företrädare för judedömet" inom högfinansen en ledande roll. Vi nämna namnen Ullmann och Kornfeld i Kreditbanken, Kraus i Engelsk-Ungerska banken, Ebers i Ungersk-italienska banken och Maradassy i Hypotheksbanken. Talar man emellertid om storfinansiärer i Budapest, om bankirer på väg till politik, då får man ej glömma presidenten för "Budapester Ungarischen Kommerzialbank" Philipp Weiss. Dessa storfinansiärer var det, som först finanskapitalet i Ungern till seger över jordbruk, industri och hantverk. Den all-judiska "Wiener Journal" fastställer detta sakförhållande med förtjusning:

I "Pester Ungarischen Kommerzialbank" hänger i ett av bankens gemak förbleknade kopparstick på väggarna, erinrande om den tid, då Kossuths starka initiativ, följande Szechenyis ekonomiska banbrytarverk, hade förtätat det rörliga kapitalets och den rörliga kreditens tanke till en institution. Detta bankhus, ännu i dag en central för det rörliga ungerska kapitalet, säg då några starka, konstruktiva initiativ ända tills Lanczys och den tid då Kornfeld i Kreditbanken, med stöd av Rotschild, gjorde sin uppbyggande ande gällande.

Det har alltmer trängt igenom i hela privatfinansen och i Ungerns bankväsen, principen om den omedelbara förtjänsten, segern för det administrativa, från arbete till räntasträvande; strävandet efter möjligast riskfria förvärv — och vid nya initiativ är risken svår att utesluta. Tongivande har blivit affären, som drager försorg om det dagliga och därur hämtar sin andel.

Den ungerska industrien har därför efterhand till övervägande del under en svaghetsperiod tillfallit finansinstituten eller genom mäktig kapitaltillväxt vuxit in i högfinansen. Men den är ej skapad av högfinansen. Den krets, som har ställt bankväsendets affärsduglighet på höjden av effektivitet, är fast omgärdad och utvisar en försiktighetsåtgärd, som går ut på att draga nytta av de givna förvärvsmöjligheterna utan att själv vilja bära de risker, som äro förenade med nyskapande verksamhet. Den som försökt rida spärr mot denna maxim, har hittills ännu alltid sönderslagits i småsmulor. " Det är, sagt med torra ord, tillika den kapitalistiska teknikens grundprincip, den ekonomiska framgångens hemlighet!

De ungerska bankerna hava under inflationsperioden gjort oerhörda vinster tack vare den icke valoriserade kreditens bekanta teknik. Alla ledande penninginstitut äro i judiska händer och arbeta tillsammans med den internationella högfinansen. Närmare bestämt:

1) Den "Ungarische allgemeine Kreditbank" är den egentliga Rotschildbanken under ledning förr av Adolf Ullman och nu av Moritz Kornfeld;

2) "Wiener allgemeine Kreditanstalt" står i personalunion med den förstnämnda;

3) "Anglo-ungarische Bank" under Simon Kraus' ledning bevakar "engelska" intressen, behärskar provinsbankerna och en stor del av industrien;

4) "Ungarisch-italienische Bank" under ledning av Anton Ebers. är mycket inflytelserik och arbetar synnerligen mycket i politik. Därjämte söker den vinna marknad för den italienska industrien;

5) "Ungarische Hypotekenbank" företräder franska intressen. Den ledes av Maradassy-Beck, som hör till Rotschildgruppen.

Alla provinsbankerna i Ungern höra till en av dessa fem grupper. Under inflationsperioden utgåvo de sig för "utländska institut" och bestämde sin politik därefter. Terminsaffärer äro där mycket utbredda. Det enda kristna penninginstitutet av betydenhet, "Genossenschaftsbank", motarbetas starkt.

I en artikel med titel "Budapester Grossfinanziers" bekräftar dr Joseph Strasser den eminenta roll, vilken högfinansens män spela i politiken. "Samtliga bankdirektörer taga i praktiken del i politiken. I första linjen står Anton von Ebers med sin ungdomliga stridslust. Med

(Forts. å sista sid.)

Kristendomen sådan den förkunnas i kristna kyrkor.

II.

För Nationen av J. L.

(Forts. fr. nr 32)

Med utgångspunkt från den misslyckade judiska skapelsehistorien i gamla testamentet har den kristna teologien grundat en s. k. försonings- eller återlösningslära, som skall utgöra en "gudomlig" frälsningsplan för den i synd fallna människigheten. Man utgår härvid från det antagandet att Jahves vrede över de första människornas olydnad genom att de åto av den förbjudna frukten, med vilken Jahve hade frestat dem, måste sonas med ett blodsoffer, i enlighet med det judiska barbarsystemet att synd endast kan utplånas medelst blodsutgjutelse, medan Jesus i detta hänseende framhåller nåd och kärlek såsom försoning. Vi kunna ju här hänvisa till hans liknelse om den förlorade sonen.

Med avseende på att Jahve frestade de båda människorna med den förbjudna frukten, så framhålles den förevändningen att han ville pröva människornas fria vilja. Men hade då människorna skapats med fri vilja? I så fall var Jahve i fullständig saknad av gudomligt förutseende, för vad som komme att hända med hans skapelse!

För övrigt äro teologerna långt ifrån eniga om huruvida människan har någon fri vilja eller ej. Aposteln Paulus säger t. ex: "Skapelsen har blivit underkastad vanskligheter, icke av fri vilja, utan för dens skull som har underkastat henne en förhoppning. Eller har icke krukomakaren makt över leret att av samma massa göra ett kärl till heder, ett annat till vanheder." Rom. 8:20. 9:21. Vad själva kärnan i detta spörsmål angår, så är det väl, i enlighet med vår egen erfarenhetsprincip antagligt, att människan till en viss grad äger handlingsfrihet, dock säkerligen endast i inskränkt betydelse. Huvudsaklet, var det långtifrån någon gudomlig egenskap, som låg till grund för Jahves handlingssätt i detta fall att fresta människan till synd, "ty Gud frestas icke av ondt, och själv frestar han ingen." Jak. 1:3.

Men återkommande till vår "försonings- och återlösningslära", sådan den framställes i våra kristna kyrkor, så kunna vi endast konstatera att densamma uteslutande har judiskt ursprung, med tvenne utgångspunkter från gamla testamentet; nämligen dels i 1 Mos. 3:15, och dels i judafolkets Messiasidé, enligt deras stores föreställningssätt. Följa vi den förra ledtråden, så finna vi där Jahves beslut att hämnas på den "listige ormen" genom att "kvinnans säd" skall krossa hans huvud, d. v. s. enligt teologisk uttydning, att Jahve "i tidens fullbordan" skulle sända "sin enfödde son, född av en jungfru och avlad av Jahves helige ande", (Jahve har aldrig ägt någon helig ande), vilken livsfrukt skulle framträda i en personlighet, som skulle "krossa ormens huvud" och därigenom försona människan med Jahve samt återlösa henne från syndafallet i paradiset. Men nu gick det så till, ifall man vill tillämpa händelseförloppet på Jesu personliga framträdande, vartill dock ingen anledning finnes, att Jahves "utvalda och heliga egendomsfolk" krossade Jahves sändebud, hans "enfödde son". Det torde knappast behöva påpekas att en sådan, på så onaturliga och förnuftsvidriga förutsättningar grundad försonings- och frälsningslära är oförenlig med Jesu mission och förkunnelse. För att fullfölja och troligöra utvecklingen av den judiska tankegången i denna från gamla testamentet hämtade fantastiska berättelse, har man måst tillgripa medel, vilka äro stridande både mot naturlagar, erfarenhet och överbygelse.

Vad den judiska Messiasidén angår, så finnes ingen anledning att söka tillämpa densamma på Jesu personlighet. De båda stamtavlorna i Matt. 1:2, 16, samt Luk. 3:23—38 bevisa icke det ringaste i detta hänseende. Oavsett att de båda två hänvisande skilda namnförteckningar, så slutar den förra med namnet "Josef, Marias man", som ju ej hade del i Jesu födelse; och den senare stamtavlans slutsats lyder: "son av Adam, son av Gud", vilken senast nämnda härkomst rimligtvis kan godkännas.

Jesu härkomst har emellertid på annat ställe i den kristna trosbekännelsen nedbragts så långt på den mänskliga släktforskningens skala, att han även kallas "Davids son". Det är föga berömvärt att med obevisade påståenden söka förbinda Jesu härkomst från denne judiske rövarehövding, massmördare och äktenskapsbrytare. Detta är oförsvarligt och nedsättande för den kristna tron, och bör på det kraftigaste tillbakavisas; man har all anledning därtill, då Jesus själv uttryckligen tog avstånd från denna släktgemenskap. Matt. 22:45, 46.

På ovan anförda grunder har den kristna menigheten anledning nog att tillbakavisa den s. k. försonings- och återlösningsläran såsom den f. n. är upptagen i den kristna bekännelsen, ty innehållet har judiskt d. v. s. antikristligt ursprung. Varken myten från paradiset eller den judiska Messiasidén har något religiöst värde för kristen åskådning; att judiska åsikter stundom åberopades av de första kristna i sina förkunnelser är lätt förklarligt, emedan de därmed hoppades att lättare vinna anhängare för den nya läran bland judarna, men detta tillvägagående, som kom till användning vid olika tillfällen, kan ej ha någon bindande kraft för kristen dogmatik. Apg. 15:, 16:3, 17:23. Rom. 2:26, 29, 30.

Då judafolket såg Jesu mäktiga gärningar, trodde de i honom ha funnit den av deras stare förutspådde Messias, som skulle intaga "Davids tron", för att liksom denne människofiende bliva deras segerrike anförare i fortsatta rövarebragder och plundringståg. Men då Messiasidén hos Jesus utvecklades i rakt motsatt riktning mot vad judafolket hade väntat, blev följden den att de beskyllde honom för att vara en irrlärare och folkuppviglare, Luk. 23:5, och hosiannaropen utbyttes mot hämndeskriet: "korsfäst, korsfäst! Hans blod komme över oss och över våra barn!" Här framträdde för första gången antikrists anda, i vilkens gemenskap judafolket alltjämt söker förföja och om möjligt utrota Kristi lära.

Vi kunna emellertid vara fullt övertygade om att Jesus dock hade en mission att utföra bland judarna, ja, han gav det själv tillkänna, men ingalunda i den mening som judafolket väntade. Jesu mission avsåg säkerligen i första hand judarna, det djupast i synd och orättfärdighet fallna folk, som funnits på vår jord, vilket de tydligt hade ådagalagt genom det bestialiska sätt, varpå de "på Jahves befallning" utrotade Kanaans urbefolkning, liksom deras sataniska anda gjorde sig särskilt gällande mot Jesus själv. Att Jesus insåg detta folks förfall och orättfärdighet framgår tydligt av hans yttrande "Jag har icke kommit för att kalla rättfärdiga utan syndare". Matt. 9:13. De helbrägda behöva icke läkare utan de kranka". Matt. 9:12. Och sina lärjungar giver Jesus den anvisningen: ". . . gån hellre till de förlorade fåren av Israels hus." Såsom härav tydligt framgår betraktade Jesus judarna som andliga dödskandidater, vilka voro i största behov av andlig läkarevård.

Den 24 Augusti.

I desorganisationens tecken.

I desorganisationens tecken har det efter världsherravälde strävande Israel tillvällat sig makten och bestämmanderätten i vårt land liksom i alla andra länder, som lyckliggjorts med den nya æran. I det rådande, allmänna tillståndet av kaos och upplösning styr "Guds utvalda folk" medels sin stolta demokrati i kraft av den gyllene härskarsatsen "Söndra och härska!" diktatoriskt mot målet: det svenska samhällets andliga och materiella förstörelse, till möjliggörande av det judiska världsjälvhärskaredömets upprättande i Sverige. Med guldets hjälp lyckades det fienden-inkräktaren att vinna insteg i vårt samhälle samt där få sig tillerkända fulla medborgerliga rättigheter. Sen gick det som en dans. Steg för steg byggdes maktpositionen ut till att slutligen varda en plattform, varifrån Israel i egenskap av hemlig regeringsmakt helt kunde diktera utvecklingen i landet. Den opinionsbildningen behärskande tidningspressen bragtes under dess lydno, alltunder det folkviljan, sådan den presenterades av denna, upphöjdes till ett "folkets majestät" — rättesnöre för utvecklingen, och den offentliga verksamheten i stort omlades i överensstämmelse därmed. De bärande grundsatserna för den samhälleliga utvecklingen kastades överbord såsom en kvarleva från en barbarisk tid. Verkligheten ställdes på huvudet, de reela intressena och behoven suddades över medels en gottköpsfraseologi och en falsk ideologi, vars syfte var att förvirra de allmänna begreppen och dymedels åstadkomma den miljö av söndring och kaos, som skulle möjliggöra den judisk-imperialistiska maktens fullständiga erövring av det svenska samhället. Utvecklingen ledes in på banor, vilka inneburo ett totalt förvanskande av statsstyrelsen och representationen samt omdanade dem till rätt och slätt redskap i den på rikets undergång inriktade främlingsmaktens tjänst. Samhället störtades i ett erbarmligt tillstånd av korruption och demoralisation. Förnuftet och de naturliga synpunkterna tvungos ge vika och lämna plats för allsköns konstruerade, fantastiska intressegemenskaper och idéer utan något som helst sammanhang med verkligheten. Den av judemakten åstundade verkan av sin genomförda desorganisation av den statliga verksamheten uteblev ej heller. Vi fingo bvittna, huru nationens livsfrågor fullständigt vanskättes, stat och kommuner störtades i en vansinnig skuldsättning på miljarder till det internationella judiska ockrarekapitalet, och landet lades på ett aldrig tillförene skådat sätt öppet för det moderna rovridderiets dunkla krafter, vilka i demokratiens och reformismens namn numera även hunnit så långt, att det svenska samhällets desorganisation politiskt, ekonomiskt och kulturellt betraktas såsom fullbordad och man anser oss mogna för den slutliga lyckliggörelsen i Israels hägn — bolsjevismen.

Ja, där stå vi nu! Ögonblicket är i sanning ägnat för en allvarlig betraktelse. Önskar vårt folk verkligen fortsätta på den inslagna vägen i riktning mot landets fullständiga förstörelse, dess bolsjevisering i barbari under Juda, eller besitter det ännu kraft och vilja till fortsatt liv såsom ett fritt och oberoende folk? Är det beredt att bryta med sitt förflutna, att draga ett streck över sin egen glansfulla historia, offra allt, som haft värde för gångna generationer — för att bliva ett "standardiserat" lydfolk under det judiska världssjälvhärskaredömet, sådant detta presenterats världen från Moskva? Kan väl någon tro, att något gott kan vara att vänta under det folks spira, som gjort penningen till sin Gud och i sina religionsskrifter förkunnar, att alla icke-judiska folk sakna hemortsrätt på jorden och fördenskull skola utrotas med svärd och eld? Judafolkets hela ruskiga historia i folkmordens och den antigudliga förödelsens tecken, allt från den tid Gamla testamentet avhandlar intill den dag, som är, borde sannerligen vara nog för att övertyga folken om, att den frälsning detta förment heliga folk så välvilligt utlovar mänskligheten, i verkligheten måste bliva av högst problematiskt värde. Det allra senaste exemplet, det från Ryssland, där Israels mordängel under det gångna årtiondet krävt ej mindre än 10 miljoner "otrogna" själar, bland dem flera miljoner arbetare, vilka enligt de mest bestiala metoder nedslaktats i folkfrihetens namn, borde knappast verka inbjudande. Kan väl ett folk, som gjort sig skyldigt till sådana ohyggliga missdåd mot mänskligheten, överhuvud anses värdigt eller kapabelt att regera alla andra? Vi vilja icke tro, att svenska folket, väl en gång kommet till klarhet om verkligheten, skall vara villigt underkasta sig ett folk med sådana moraliska begrepp som judafolket, vilket i detta nu på allvar bereder sig att lägga även vårt land under sin blodsspira. Demokratiens ledare äro uppenbart beredda att lika skrupelfritt begå förräderi mot demokratien, att döma av deras inledda intima samverkan med den på demokratiens avveckling och judediktaturens upprättande inriktade bolsjevikiska rörelsen, som de varit ivriga att införa densamma. Med judegudet som medel utrustades de svenska arbetarna på sin tid med politiska rättigheter för att kastas in i kampen för maktens och härlighetens erövring åt "Guds utvalda folk", och med samma judeguld som medel är man nu i färd med — naturligtvis också i proletariatets namn! — att beröva arbetarna de "äntligen" förvärvade rättigheterna, sedan dessa icke längre gälla såsom någon kurant tillgång för det världserövrande Israel. Men vår svenska arbetare äro, trots allt vad från judiskt håll gjorts för att hetsa, förvilla och omtöckna deras sinnen, för sunda för att låta leda sig och nationen i fördärvet av Infernums förstörande krafter. Deras goda omdöme, deras fosterländska sinnelag skola heltvisst ej heller i den skickelsedigra tid, som är, svika. Men det gäller att icke låta den förrädiska fienden tränga oss så långt in på livet, att han kan ges tillfälle att här våga ett experiment i stil med vad som skett i Ryssland. Äro alla goda medborgare överens på denna punkt, då böra de ock utan dröjsmål enigt gå in för ett resolut brytande med den hittills följda destruktiva utvecklingen i judebolsjevismens anda samt sätta stopp för den folkfientliga maktens djävulska spekulationer till betagande av varje möjlighet för honom att här sätta sina brottsliga planer i verket.

Den samlande parollen för vårt folk måste nu alltså bli: *Ned med det judisk-bolsjevistiska väldet i Sverige!* Judarna måste tvingas tillbaka från de maktpositioner, de här bemäktigat sig, frånträda sin innehavda ställning som stat i staten. Den för närvarande följda utvecklingen i desorganisationens tecken måste överges och en ny aera inledas, grundad på bärande, samhälleliga principer. En utveckling till folkets välfärd kan endast ske i Sanningens anda. Hela det judisk-politiska lögnsystemet i den organiserade folksöndringens tjänst måste försvinna. De konstruerade, våldsamt överdrivna klass- och intressemotsatserna måste ge vika för förnuftsenliga, naturliga betraktelsesätt. Israels i eget förvärvs- och maktintresse genomförda, ur svensk synpunkt sett absurda kampställning mellan företagare och arbetare måste upphöra och de begge parterna mötas på social grund, i samarbete och samförstånd i stället för inbördes strid på kniven. Den statliga verksamheten måste helt vara lagd efter linjer, som motsvara den sanna idealismens och den praktiska samhällsnyttans krav. Den idé, som skall bära upp svensk samfundsutveckling, politik och kultur i nuet och framtiden, får icke vara en falsk sådan, syftande till folkets andliga och materiella förstörelse, utan skall företräda en sant ideell utveckling, inriktad på folkets i dess helhet välgång. I den mån olika yrken, intressen och klasser äro att anse som naturliga och nyttiga i den samhälleliga gemenskapen, böra de även erkännas som sådana. Den statliga verksamheten skall vara inställd efter praktiska behovssynpunkter. Likavisst som olika yrken, klasser och intressen hörs hemma i ett modernt kultursamhälle, är det självklart, att vissa olikheter i intressen måste uppstå. Dessa få dock ej såsom under rådande regim utnyttjas för åvägabringandet av ett permanent inre krigstillstånd i samhället i söndringsmaktens tjänst. Förnuftets och naturens lagar bjuda de skilda intressegrupperna och klasserna att samarbeta i stället för att på liv och död bekriga varandra. Det gäller för oss att åter söka oss in på sunda och naturliga vägar i riktning mot ett representations- och styrelseskick, som garanterar vårt folk en moralisk och vis statsledning, försåvitt det svenska samhället skall kunna undgå den hotande katastrofen. Den härskande, omoraliska, diskvalificerade söndringsrepresentationens tid måste vara ute och i stället en representation, kvalificerad för sin uppgift träda till, grundad på naturliga intressen och kvalifikationer, den där låter de naturliga och lojala intressegrupperna i samhället, de olika näringarnas och yrkenas målsmän, arbetsgivare och arbetstagare, jordbrukare, fabrikanter och köpmän av olika kategorier jämte deras anställda etc. komma till sin rätt i representationshänseende och få sitt vederbörliga inflytande på lagstiftningen och riksstyrelsen.

Vi äro komna till den punkt i utvecklingen, då vi alla tvingas att taga ställning till frågan: *För eller mot Sverige.* Ty det gäller nu vårt folks vara eller icke vara såsom en fri och oberoende nation. Alla, som önska vårt folks bestående i nuet och framtiden, måste enigt rycka in i striden för vårt offentliga livs reorganisering ur det förfall, vari den judiska söndringsmakten bragt det. *Samling kring det målet!*

PRESSKONSERTEN

Ryska handelsavtalet bör uppsägas!

Tidningar runt om i landet börja nu kräva en brytning med den av regeringen praktiserade, riksvådliga undfallenhetstaktiken gentemot de sovjetryska, judisk-revolutionära stämplingarna i Sverige. *Lunds Dagblad* (h.) fordrar, att man helt lyfter på den slöja, som omger vederbörandes verksamhet samt uppsäger handelsavtalet. Tidningen skriver:

»Man kan förtsätta med frågorna: finnes det ingen möjlighet att oskadliggöra den Branfingska skyddslingen Aleksandrov, vilken i skydd av sitt den gången undfångna svenska medborgarskap utövar en farlig och landsförrädisk verksamhet och som säkerligen är sovjetpropagandans nyttigaste verktyg. Och finnes det ingen möjlighet att förhindra att svenska undersåtar för ryska mutor låna sig till landsförrädiska handlingar, ty som sådana måste hela gruvstrejken betecknas, då den upprätthölls på sätt som skedde.

Man kan icke finna sig i, att regeringen av något skäl tyckes vara sinnad att låta udda vara jämt. Folket vill veta hur sakerna ligga till, och för vilka anslag landet varit utsatt. En kommuniké är därvidlag ofrånkomlig, och vårt anseende utåt får icke spolieras genom att utlandet bibringas den uppfattningen, att vi skulle vara fega nog att låta behandla oss hur som helst av sovjet. Våra grannar kunna också få den föreställningen att ryska intriger mot andra länder kunna ha en replikcentral i Sverige och därifrån grena ut sig över Norden och Västeuropa.

Det ryska handelsavtalets bestånd är efter årets händelser, och då detsamma brukats som skydd för politiska stämplingar, fullkomligt otänkbart.

Hr Järtes organ, Svenska Dagbladet, söker lägga en smula sordin på den tydligen icke tillräckligt hänsynsfulla tonen hos den citerade skånska tidningen genom att framhålla, att "frågan om handelsavtalet kan diskuteras". Man inlåter sig icke i några slags diskussioner med landsförrädare eller rörande landsförrädiska akter av det slag det här gäller, bästa Sv. D., den som det gör han ställer sig som medansvarig. Man handlar!

Jordbrukets ekonomiska upphjälpande.

Regeringens bemyndigande till jordbruksministern att tillkalla ett antal utredningsmän, vilka inom departementet "skola verkställa utredning rörande jordbrukets ekonomiska läge och om de åtgärder, som kunna vidtagas för att höja jordbrukets ekonomiska bärkraft till förbättrande av deras ställning, som ha sin utkomst av jordbruksarbete", får naturligtvis i betraktande av liberal-frisinnets tidigare i gärning ådagalagda "jordbrukarevänlighet" icke tagas såsom alltför allvarligt menad. Vi befinna oss ju mitt i en valkampanj, och envar begagnar sig av de medel han har till sin disposition för att dra den välsinnade uppmärksamheten till sig. Det Bonnierska husorganet Dagens Nyheter tar också saken med ett visst lugn och refererar livligt instämmande en liberal västkusttidnings uttalade starka betänkligheter visàvis statliga åtgärder till jordbrukets upphjälpande. Hr Bonniers organ gläder sig i själen åt att det dock ännu finnes sanna demokratiska tidningar, som icke utan vidare sätta tro till "de jordbrukspolitiska olyckasprofetiorna" och alla de där enfaldiga "svartmålningarna om vårt jordbruks framtidsutsikter". Det vore kantänka förargligt, om den i full gång varande processen med judebankernas "socialisering" av Sveriges bondejord på nägot sätt skulle störas — då man nu lyckats komma så nära målet som man gjort — genom att staten kom och lättade på jordbrukets ekonomiska betryck, vilket senare ju utgör en oeftergörlig förutsättning för att annexionen av den svenska bondejorden via skuldsättning till judekapitalet skall kunna förverkligas. Ty bonden är i regel så förfändig, att han släpper inte ifrån sig äganderätten till sin jord med mindre han därtill är nödd och tvungen d. v. s. han icke har möjlighet att ens med inkttagande av största sparsamhet få debet och kredit att gå ihop.

På sina håll i pressen erkännes emellertid — om nu av valtaktiska skäl endast skall här lämnas därhän — att det svenska jordbruket är i behov av statligt ingripande för upphjälpande av dess för varje år allt bekymmersammare läge. *Nya Wärmlandstidningen* (h.) skriver bl. a.:

Naturligtvis äro våra lantmän djupt medvetna om att en förbättrad ställning för deras näring i första hand förutsätter, såsom jordbruksministern framhåller, en fortsatt strävan från jordbrukarnas egen sida att genom arbete och omtanke samt alltjämt förbättrade arbetsmetoder fullända jordbruksdriften. Vad hittills härigenom uträttats har utgjort ett led i arbetet att utjämna det ogynnsamma förhållandet mellan produktionskostnad och försäljningspris. Vid sidan härav ha dock statliga åtgärder alltjämt stor betydelse. Läget är sådant att varje möjlighet till ett upphjälpande av jordbrukets ekonomiska villkor bör utan dröjsmål tillvaratas och göras fruktbärande. För att ytterligare understryka detta böra lantmännen och lantarbetarna vid höstens val med samlad kraft skaffa ökad förståelse i riksdagen för billiga och rättmätiga jordbrukskrav.

Våra "jordbruksvänner" inom judepartierna och judepressen föra städse det talet på sina läppar, att jordbrukets ekonomiska ställning bör höjas genom "jordbruksdriftens fulländande medels förbättrade arbetsmetoder o. dyl." Men hur skall ett dylikt upphjälpande kunna ske, när man med berätt mod samtidigt på allt sätt, såsom t. ex. genom attentatet mot den svenska sockerbetsodlingen, inriktar sig på att sänka jordbrukets kapacitet. Vi uppmana hrr Bonnier, Wallenberg, Cassel, Heckcher, Key, Örne, Fogelqvist, Segerstedt m. fl. "berömda" "nationalekonomiska" auktoriteter av i dag att försöka sig på praktiskt jordbruk i några års tid, icke i egenskap av grandseigneurer utan som arbetande jordbrukare, och de skola snart få se, att deras hittills omfattade uppfattningar i saken alls icke hålla streck i praktiken. Även om man från statens sida såsom numera sker icke direkt vinnlade sig om att sabotera jordbrukarnas strävanden att höja jordkulturen, är det uppenbart, att vad som är avgörande för jordbruksnäringens ekonomiska ställning är *relationen mellan produktionskostnad och försäljningspris*, liksom privatbankernas ekonomiska ställning framför allt betingas av marginalen mellan in- och utlåning, den s. k. vinstmarginalen. Jordbrukarna böra under valkampanjen tala allvarsord med sina värda representanter rörande dessa saker samt låta dem sannt och synnerligen förstå, att det nu icke längre räcker med bara vackra löften!

»Parlamentarism eller intressegemenskap?«

Är det nuvarande politiska statsskicket tillfredsställande? — frågar författaremärket "Arius" i tidningen *Trädgårdsbladet*, och fortsätter:

Svaret måste bli nej. Det parlamentariska styrelsesättet är iktydigt med vanstyre.

De män och kvinnor, som på folkmassans gunst och nåde valts att leda statens öden, ha icke hållit mättet. Ett allmänt missnöje med deras prestationer förefinnes numera inom alla folklager, och det griper alltmer omkring sig. Ur många synpunkter måste detta anses glädjande, ty det visar, att folket börjar vakna upp ur den dvala, vari det söfts in av storn löften och fagra ord. Infrian-det av desamma har, såsom varje vaken medborgare väntat, stött på hinder — massan vaknar emellertid först då, när all börjar arta sig till kaos. Och dit ha vi alltså redan hunnit efter få års parlamentarism.

Sverige är ett av de länder, där det parlamentariska systemet fått florera obejdat i skydd av en svag konungamakt och en slapp folkvilja. Verkningarna därav i stort som smått se vi i den tid som är för våra ögon. Vi se slängda fabriker, stora vidder obrukad jord, rikskapital och enskilda besparingar rinna ur landet i en alltjämt växande ström, våra största och mest livskraftiga firmor flytta utrikes, dödande brukssamhällen och utländska beteckningar på de flesta industrialster. Samtidigt därmed se vi vanstyrets naturliga följd: arbetslöshet och oanvänd kraft, penningbrist och vanhävd, sjunkande bildning, en avrustad krigsmakt i en värld av konflikter, likgiltighet

LUNDA TVÄTTINRÄTTNING

Rekommenderar sig för utförande av all slags tvätt (ej kemisk), mangling och strykning. Förstklassigt och omsorgsfullt arbete garanteras.

Snabb och punktlig expedition

Innehavare:
AUG. GUSTAFSSON
Tel. Drottningholm 20 & 190

PRIVATSPISNINGEN

SCHEELEGATAN 8, 1 tr. - Tel. Kk. 44 25
Frukost: Smörgasbord, varmrätt, gröt och kaffe samt öl eller mjölk.
Middag: Smör, bröd, soppa, varmrätt, kaffe, öl eller mjölk.
10 st. kuponger Kr. 11: 70.
Imackord. Kr. 70: — pr mån.
God o. vällagad husmanskost.

Mitt emot Centralstationen ligger
Hotel Terminus
STOCKHOLM
80 komfortabla, nyrenererade rum jämte toalettrum, försedda med rinnande kallt och varmt vatten
Enkelrum från Kr. 5: —
Dubbelrum från Kr. 10: —
Intim matsal, läse- och frisörsalong
Telegramadress: TERMINUS
Tel. och postadress: Hotel Terminus

Ärade Husmödrar!
All slags tvätt och strykning mottages facksamt, handmetod - Billiga priser
Bad- och Tvättinrättningen
VANADIS
Billiga och bekväma karbad tillhandahålles mellan 10 f. m.—8 e. m.
Frejgatan 41—43 - Stockholm
Tel. Vasa 188 46

Merry Grill
Tegnérgatan 28, invid Drottninggatan
INTIM DANSRESTAURANT
Öppnas för säsongen den 1 september
DANS alla dagar
Imperial Orchestra
Best. tel. V. 789

både för det allmänna och enskilda. Vårt bästa folk måste resa utrikes för att där finna en bärgning, som med ovanna obrukade resurser lika väl kunde bereits inom landet. Vi se en stat på förfall, en regeringsmakt, som lever på splittring och som ständigt måste tjäna den mångbövdade hopen till råds. En till stor del mutad tidningspress tutar i oss lögner om det helas förträfflighet, vänder upp och ned på alla värden och söker insöva oss med fabler om partiväsendets nödvändighet. Den är numera fullkomligt slavbunden, och till det "fria ordets" talesmän utsöker man de viljelösaste och anpassligaste element, man kan få tag uti. "Tredje statsmakten" följer naturnödvändigt de båda andra i förfallet.

Ett folk får den styrelse det förtjänar. Den stora massan, som ej vet sitt bästa, har bestämmanderätten. Övriga folkelement få i dylika tider ej en syl i vädret. Resultatet kan ej bli annat än det nyssskisserade. En revolution måste ske på ett eller annat sätt — måtte den ej bli alltför våldsam! Om icke folket i gemen vaknar upp och väljer bättre talesmän i riksdagen, slutar det hela alldeles visst med en katastrof.

Bland olägenheterna med vår nuvarande partirepresentation är, att denna omöjligen kan tillvarataga alla befolkningsgruppers intressen. Militären kan ej vara nöjd med att bli representerad av en fiskeriintendent, skomakaren ej med att få en bonde till talesman i riksdagen. Det naturliga är, att en intressegruppering kommer till stånd, där varje kategori av medborgare väljer män ur sin egen krets till att föra gruppens talan. Vi kunna tänka oss sammanslutningar av t. ex. jordbrukare, industriidkare, handelsmän, bank- och trafikväsen samt fria yrken och hantverk. Dessa borde omfatta såväl arbetare som arbetsgivare samt utse experter att i riksdagen föra talan för resp. näringsgren. Därtill behövas inga universalsnillen utan blott praktiska män, som äro införsatta i sitt yrkes- och sin grupps förhållanden.

Vi måste söka få till stånd andra betingelser för valen än de "parlamentariska", vilka icke ha en naturlig grund att vila på. Håna ej dem, som numera icke deltaga i val — bland dem ha vi just samhällets tänkande medborgare! ... Under det nuvarande systemet går det så till, att regeringen frågar sitt parti i riksdagen om, vad som bör göras för att gagna partiets sak, och efter svaret rättar den sig. Det blir sålunda ytterst ett enda partis "massa", som avgör besluten, utan hänsyn till rikets övriga medborgare. Konungen skulle ju annars, enligt gällade grundlag, "allena styra riket", men det är nu längesedan vi hade en man på tronen, som gjorde denna regel gällande. Nu rättar också han sig efter en tillfällig partimajoritet. Gör han det ej, skriker "massan" på republik, — och det medlet hjälper ofelbart.

Vi måste söka få fram en sann och verklig demokratisk åskådning, vilken går in för, att de dugande männen, oberoende av rikedom och samhällsställning, få utöva inflytande på ledningen av allmänna angelägenheter.

Ja, många tecken tyda på, att vårt folk verkligen befinner sig i uppvaknande. Den citerade författaren har utan tvivel alldeles riktigt bedömt saken, när han karaktäriserar den rådande parlamentarismen såsom vanstyre och rekommenderar en

(Forts. å sid. 5.)

Israels "gudomliga" världskamp under Röda Fanan.

Israels kamp för världens erövring och läggande under sin gyllene spira har skett och sker alltfort i den röda fanans tecken. Massorna ha mobiliserats upp till kamp mot de bestående, kristligt-nationella samfundsordningarna, vilka utmålades såsom samt och synnerligen utgörande folkfientligheten förhatliga fästen, vilkas fullständiga utplånande vore ett villkor för att allmän lycka och allmänt välstånd skulle bli rådande i världen. Vi äro nu hunna så långt i utvecklingen, att "Guds utvalda folk" ansett tiden inne att sätta sin universella revolution under Davidsstjärnans baner i verket i alla länder. Revolutionen är vägen, som Israel enligt sina egna "vise" har att vandra för att nå fram till sitt drömda paradis. Medels revolutionen skola de "otrogna" folkens statsordningar kastas över ända och "egendomsfolkets" gudomliga världshärskardöme upprättas. Det särdeles auktoritativa Univ. Israel skrev 1867: "Revolutionen heter Israels stjärna, vilken alltid har lyst över Israels huvud och som kommer att lysa allt klarare." Om judafolkets roll i äldsta tider yttrade prof. Theodor Mommsen: "Även i forntiden visade sig judedömet vara ett verksamt ferment för kosmopolitism och nationellt förfall." Juden Nachum Goldman skildrar Israels mission i senare tid med dessa ord: "Under det sista århundradet har judedömet på ett utomordentligt sätt medverkat till den gamla västeuropeiska samhällsordningens förfall." Och juden Otto Weininger slutligen gav sitt folks strävanden följande karaktäristik: "Juden är gränsutplånaren. Han är motsatta polen till aristokraten. Juden är den borne kommunisten."

För de "själlösa" gojim utgav Israel sin kamp för att gälla världsproletariatets "frigörelsekamp" ur kapitalismens och folkförtryckets ok. Hade icke-judarna ej varit vad judarna i sina religions- och lagböcker behagat kalla "själlösa djur", — vi skulle vilja säga så godtrogna som de äro — skulle det naturligtvis varit uteslutet att en så grov lögn vunnit någon tilltro. Till att revolutionera världen förslå givetvis icke de fattiga slantar, som kunna insamlas från de egendomslösa. I den världsrevolutionära kampen rör det sig om krigskostnadsbelopp på miljarder, vilka förströckas av den judiska världsfinansens mäktiga organisationer med huset Rotschild i spetsen. Redan att finansiera ett mellanstatligt krig är i vår tid ett nog så kinkigt problem, som icke lätit sig realiseras annat än med det judiska folkets goda vilja. Man kan därav förstå, att en på all världens erövring inriktad revolutionär kamp måste kräva rent enorma resurser, som minst av allt det egendomslösa proletariatet är i stånd uppbringa, ja som ingen annan än "egendomsfolket" självt i detta nu skulle vara kapabel åstadkomma. Men de "själlösa" gojim godta runt om i världen den av judepressen propagerade sagan, att världsrevolutionen i socialismen-kommunismens namn är det egendomslösa proletariatets stolta världserövrarkamp. Huru måste icke Israels barn ha rolligt, när de erfara, huru de "själlösa" i sin himmelska enfald tro denna kostbara framställning av kampen! Napoleon den förste, senare århundradens störste krigargestalt, yttrade som man erinre sig: "till att föra krig fordras pengar, pengar och åter pengar", och en av ententens ledande statsmän under världskriget, Lloyd Georg, uttalade i ett viktigt ögonblick de orden: "den part vinner kriget som förfogar över de sista silverkulorna". Napoleon den förste liksom Lloyd Georg visste väl vad de sade. Pengar är vad som först som sist fordras för att kunna föra krig, även revolutionära sådana, och ändå gå t. o. m. högt bildade personer i denna tid omkring och tro, att den världsrevolution, som nu så hotfullt kastar sin skugga framför sig och upptager huvudintresset inom politiken i alla stater, är en aktion av — de egendomslösa. O, heliga enfald, du är nästan värd att grymt straffas!

Vad som behöves av penningar för att med någon som helst framgång kunna upptaga kampen för världens revolutionering är självfallet inga småsmulor. Man håller ej stridsdugliga, hemliga revolutionära arméer, politiska partier, agitationscentraler, tidningar, agitatorer, propagandamaterial etc., etc. i alla länder endast med de fattiga slantar, egendomslösa proletärer kunna ställa till förfogande. Därtill fordras verkliga krigskassor, kassor på miljarder — sådana i denna stund endast Israel mäktar åstadkomma. Vår bild härovan avser att belysa det stora mysteriet å denna punkt. De egendomslösa proletärerna kämpa i regel utan att alls förstå sammanhanget i det hela sin ideela "befrielsekamp" med pengar, härrörande från de judiska kassakistorna. Saken exponeras icke i onödan, om ock Vederbörande för inprintande av samhörigheten mellan arbetarna och Israel då och då låta jude-kapitalister, såsom t. ex. hos oss bankiren Olof Aschberg, både synas och celebreras såsom välvilliga stödjare av "det förtryckta proletariatets" sak. Israel sörjer även alltid för att det har en kontingent säkra agenter bland ledarna för massorna, de där svara för "den finansiella utövningen" och den proletär-politiska kursens judevänliga inriktning.

Hr Överrabbinen återkommen till Sverige.

Överrabbinen dr Marcus Ehrenpreis har nu enligt vad hans organ Svenska Dagbladet upplyser återkommit till Stockholm från en två månaders vistelse i "utlandet". — Man har alla skäl anta, att Hr Överrabbinen under sin "utlandsresa" ingående konsulterat de Israels vise ute i de andra gojimländerna rörande situationen, ej minst vad Sverige beträffar, där judarna ju helt naturligt börjat irriteras av den inopportuna upplysningsverksamhet rörande deras små nätta förehavanden, som i senare tid tillkommit vid sidan av den "legala".

Till den "kampglada" stämningens befordrande.

Inom de judisk-politiska partierna har man stor möda att kunna hålla partilidelserna vid den nödiga värmegraden. Söndringsmaktens tjänstförrättare inom "pressupplysningen" försumma aldrig och allra minst inför ett val som det nu förestående ett tillfälle att "elda på". Och samarbetet mellan de skrivande och tecknande herrarna i högerns och vänsterns tidningar är i allmänhet det allra bästa. Här ett litet exempel ur jättehögen: En skribent i en högertidning skriver i visst sammanhang några ord om arbetarnas elegans och — vips är skribenten i Soc.-Dem. färdig med en bild sådan som den härovan, "Arbetare i frack och lack", med eldande text, som åskådliggör, hur man inom "borgarlägret" betraktar kroppsarbetarna — såsom övervägande välmående hyperelegant. De mindre reflekterande arbetarelässarna uppfatta mähända saken som så, att här åter föreligger ett fall av skamlig utmaning från "borgarnas" sida, som aldrig annat än håna och häckla arbetarna.

På så sätt gör man i de israelitiska söndringsbladen vad som står i ens makt för den "kampglada" stridsstämningens upprätthållande å ömse sidor. De "borgerliga" tidningsläsarna låta ofta förleda sig till tanklöst instämmande i sitt organs grovheter mot arbetarna och sammalunda göra många tidningsläsare på arbetaresidan. I det förevarande fallet — arbetarnas i en viss högertidning berörda "elegans" — är det alls icke uteslutet, att de i saken agerande bägge tidningsherrarna gemensamt gjort upp den lika historien ävid ett gemytligt glas punsch. Så mycket roligare ha de i så fall sedan, när de i sina respektive organ draga i härnad mot "busen"-motståndaren, den aldrig nöjde "borgaren". — När det gäller att "elda på" de politiska känslorna äro, mena Israels upphöjda partier, varje medel tillåtet.

Varje antisemit bör läsa,
H. Krebs och *O. Prager:*
Världsfronten
mot Juda, pris 2: —, erhålles genom beställning hos Eder närmaste bokhandel eller mot postförskott direkt från
Förlag: E. P. HOLMVALL, Stockholm,
Tomtebogatan 3 A, 1 tr.

Carl Peter
Påhlsson's Choklader
Högina kvalitéer

Revolutions-Israels egen syn på sin »gudomliga» mission i Sverige.

Ur judebolsjevismens ledande "borgerliga" språkrör här i landet, presskommissarien-diktatorn Karl Otto Bonniers "liberala" liv- och husorgan Dagens Nyheter, låna vi ovanstående bild, illustrerande Höga Vederbörandes humoristiska syn på den "gudomliga" mission som "fredsängeln", vännen-rasfrändens Grigorij Alexandrov för närvarande är i färd med i Sverige. Hr Presskommissarien är som alltid klädsamt anspråkslös, i det han låter "korpral" Kilbom figurera som skuggfigur i sitt eget ställe. Moder Svea anser han tydligen, av utstyrseln och apparitionen att döma, vid detta laget mogen för att "lyckliggöras" under Davidsstjärnebaneret. Men vi tro, att Höga Vederbörande något felbedömer situationen, när han föreställer sig, att moder Svea redan skulle vara "färdig". En vacker dag händer det, att hon på allvar tar itu med "änglauppenbarelsernas", såväl de synligt figurerande som skuggfigurernas, snygga spekulationer i Sverige!

Vår omtänksamme Utrikesexcellens.

"Tänk vad vår utrikesminister är omtänksam!", skriver Allehanda med anledning av bolsjevikjuden Grischka Alexandrovs avslöjade snygga förehavanden här i landet. "Han har skaffat ett halft hundradtal eller flera av Sovjets handelsagenter — glöm för all del inte att de äro handelsagenter, kanhända de t. o. m. köpa kartor, stulna dokument och själar till dagens högsta pris! — en fredad och oåtkomlig tillflyktsort i centrum av Stockholm. Därefter hemligstämplar han på ett högst välbetänkt sätt papperen angående eventuella undersökningar utanför fästningen. Och så kommer ändå Grischka Aleksandrov och pratar en hel del onödigt trams, som fäster folks uppmärksamhet på vilket romantiskt ryskt inslag i huvudstadslivet, som vi allt fortfarande hava!

Detta är knappast tacksamt mot hans excellens utrikesministern."

Hemligstämpeln är allt bra att ha ändå, Hans Excellens! Men ibland kan det hända att den inte alldeles fyller sin uppgift.

Alkoholsvaga klass 2 kommer!

Som bekant beslöt 1928 års riksdag, att en ny sort alkoholsvag pilsner skall utsläppas i marknaden. Beslutet beteckenades av den politiska pressen såsom statsministerr Ekmans stora triumf vid årets parlamentssejour. Man måste kanhända ha något att visa på under valrörelsen, som kan imponera på de många, som fostrats till kamp mot "rusdrycksdjävulen", vilken alltjämt fortsätter att leva och frodas — till stor lycka för visst framåtsträvande folk. "Pilsnerdricksreformen" blev även allmänt tolkad som ett storartat uttryck för den geniala statskonst i det israelitiska frisinnets tecken, som Hans Excellens företräder. Såsom framgår av vår bild, besitter kungens förste minister stor färdighet i den ädla balanskonsten. Taburetten klarar sig överlägset på halsen av klass 2.

Direktör Engström vid Stockholms Bryggerier — vilken inom parentes sagt icke lär komma Hans Excellens stort efter i kosmopolitiska dygder, De Gudomlige till behag — har upplyst, att man nu på flera håll är sysselsatt med experiment och att man har för avsikt att släppa ut det nya, alkoholsvaga ölet i marknaden tidigast den 1 oktober, då den ändrade förordningen träder i kraft. — Det kommer alltså först efter det valen ägt rum.

Herr Gustaf Möller vill ha "en demokratisk skola."

Det utomordentligt lysande demokratiska ljuset Gustaf Möller har åter gett ifrån sig en s. k. snilleblixt. Han säger sig nämligen ha kommit under fund med, att vår nuvarande skola är behäftad med stora brister och måste reformeras, omdanas till "en demokratisk skola"! Det är för litet av demokrati i skolan — där ligger, menar vår geniale förre socialminister, det stora felet. Bort det, och, allt skall bli så bra! Lärarkåren är inte tillräckligt demokratiserad och inte heller lärjungarna visa sig tillbörligt uppskatta nyttan och värdet av hr Möller et Consorters demokrati. Graderna av lärarkompetens böra naturligtvis upphävas, skillnaden mellan seminarie- och universitetsutbildning utplånas, alla lärare göras till lektorer med samma namn, befogenhet och förmåner och den fördärvbringande lusten att fördjupa studierna och ytterligare meritera och dokumentera sig beröväs all näring och uppmuntran. Först när alla lärare utbildats lika för att i sin tur ge alla lärjungar lika utbildnin, har den sant demokratiska skolans idé segrat.

Leve den Möllerska "demokratiska skolan"!

I den provokatoriska nykterhetspolitikens hägn.

Stockholms spritpolis har ombord på finska ångaren Torneå, som kommit hit från Abo, lyckats anträffa åtta dunkar exportsprit i fartygets maskinrum. Spriten, som tillhörde en av maskinpersonalen, konfiskerades ögonblickligen.

*

Göteborgs poliskammare har häktat fiskhandlarna K. E. A. Johansson från Göteborg och J. B. Andersson från Öckerö samt trikåstickaren G. F. Hjelte från Borås för försök att insmuggla 600 liter sprit till Göteborg. De häktade ha erkänt.

*

Landsfiskalen i Eidskog har tillsammans med några svenska och norska tullmän i Nässkogen invid norska gränsen upptäckt ett fullt modernt bränneri med icke mindre än tre stora destillationsapparater, flera tunnor jäsning samt 50 liter färdigt brännvin. Myndigheterna togo det heln i beslag. En person har anhållits såsom misstänkt för delaktighet och efter förhör delvis avlagt bekännelse. Flera ytterligare anhållanden äro att vänta.

En "den nya kulturens" budbärare.

Den s. k. nya kulturen, vilken som bekant går i den klara judebolsjevismens tecken och syftar till att ställa allt på huvudet, har sina förnämliga pionjärer, som av judebinden presenteras som kulturelln gestalter och på alla sätt populariseras. I ett par föregående nummer ha vi något berört den mulattska "nakendansösen från Paris", Josephine, som vid sitt besök i Stockholm blev föremål för så enastående ovationer med självaste Utrikesexcellensen i spetsen, samt vidare det våldsamt utreklamerade bolsjevikdramat "Hopplas" beryktade författare, revolutionsjuden Ernst Toller, vars dekadanta skapelse blev utvisslad i Tyskland men älskvärt applåderad i Sverige med statsrådet och chefen för ecklesiastikdepartementet i spetsen.

För dagen återge vi ännu en inom den illustra cirkeln av bydbärare för "den nya kulturen", bolsjevikjuden Tollers kollega och kamrat från exekutionerna i Bajern, revolutionsjuden Tobias Axelrod från Ryssland, tillhörande den berömda proletär-revolutionära judesläkten - Axelrod, som ju spelat en så stor roll i förberedelserna till ryska folkets "frigörelse" i Israels hägn. Tobias Axelrod, som ju visserligen är en andra rangens stortser i förhållande till "kamrat" Toller, var i likhet med denne en tid "Volksbeauftragter" i "den münchnerska rådsrepubliken". En vacker dag får vi väl också tillfälle ta emot "kamrat" Axelrod här i Stockholm och fira honom à la Josephine.

Sovjetkoryfé som fallit i onåd.

Lunatjarski, förre sovjetryske kultusministern, anses nu enligt vad meddelas från initierat håll i Berlin som en politiskt fallen man, vilket framför allt skulle ha sin grund i hans hustrus yppiga levnadssätt, som alltför mycket kontrasterade mot den proletär-kommunistiska ideologien. Lunatjarski var en längre tid sovjets ombud i Genève, varunder hans fru väckte allmän uppmärksamhet som en mycket elegant och raffinerad dam. Vid alla banketter och officiella fester uppträdde hon alltid i de senaste Pariscreationerna och med massor av tsarjuveler kring hals och armar. Lunatjarski fann sig till sist föranlåten uppge, att smyckena voro oäkta, vilket trun emellertid harmset dementerade. Lunatjarski vidhöll dock sitt påstående för att icke komma på kant med sina sovjetkumpaner.

Paret bosatte sig sedermera i en luxuös villa i Berlin. Så blev Lunatjarski hemkallad, men hans fru följde icke med honom utan föredrog att stanna i Berlin. För någon tid sedan fick hon emellertid en anmaning från regeringen i Moskva att bege sig hem till Ryssland, vilken anmaning hon icke kunde underlåta att följa. Nu för hon tillsammans med sin make ett ytterligt vegeterande liv någonstans djupt inne i det hemlighetsfulla och mörka Ryssland — var, vet egentligen ingen.

Bolsjevikpropaganda bland skolungdom.

(Efter Dansk Nationalt Tidsskrift.)

Nationalt Tidsskrift skriver:

Vi har længe visst, at man ikke blot i Norge og Sverige, men ogsaa her i landet fra jødisk side drev en ret aapenlys agitation blandt barna. Man kan jo gjøre det, man nyter jo diplomatisk beskyttelse gjennem hr. Kobetssky (sovjetutsendningen) og hele hans slæng av bolsjevikjøder — det har partierne jo sørgt for — og der arbeides derfra. Det er med andre ord et systematiskt ødelæggelsesarbeide blandt barna der her gives ,uten at myndighetterne rører en finger for at bremse lederne og utøverne av dette motbydelige arbeide.

I Stockholm saa man 1. mai en 12-aars gut i demonstrationstoget med en rød klut med bolsjevikisk indskription og en bibel, der var tændt i brand. Han blev nappet, men de virkelige skyldige, den jøde-russiske handelsdelegation, rørte man ikke skjønt det oplystes at det var denne der stod bak ved.

Ogsaa her i landet drives som sagt det samme arbeide med stor iver fra jødisk side. Forleden er der i Kjøbenhavn avholdt ten "international barneuke" med møter i Fælledparken og selskapelige sammenkomster inden fire vægge samt bolsjevikisk pinseleir i Kongelunden paa Amager.

Hvad der søkes indeprentet barna vet man jo, det er en appel til de laveste instinkter i menneskesjælene; det er hat til konger, officerer og til alle myndigheter, til alt hvad der smaker av kapitalisme — kun ikke den jødiske — skjønt det er den eneste der er ond og ødelæggende, hvad alle de europæiske land hver for sig og samlet leverer tilstrækkelig bevis for.

Man spiker tillike fra den side at undergrave tilliden til den fra fædrene nedarvede nordiske kultur og de løvbundne samfundsforhold som er utgaat derfra, og man søker aandeligt at forgifte sindet i ungdommen saa de lettere blir det bytte, der skal danne bro ind i de nordiske folks samfundslegemer for den jødiske pestsmitte fra det sidelagte Russland. Man fører tillike jødisk bolsjevikiekture ved barna ind i hjemmene og man er rikelig utrustet i saa henseende. Vi nævner bare tidsskrifter som "Den unge kammerat" og "Proletaropdragelse".

Släktforskning
i in- och utländska arkiv utföres
Löjtn. Erik Cæsar Swartz,
Charlottenborgs Slott, Motala V.

Hvor de faar indpas, skal de nok gjøre sin virkning.

Man søker av al magt at ta forholdsregler mot smitsom syke ute fra, mot pest, kolera, kopper o. s. v. — men her i dette tilfælde ser det ut til at myndighetterne ingenting forstaar, ingenting gjør, hvor det gjælder besmittelse og ødelæggelse av hele folket og Danmarks gamle land.

Var det ikke god mening i, at de fire nordiske land satte skulder mot skulder og med et rask kup satte bom for den jødiske slyngelbande, der bærer giften ind over landenes grænser og ganske aapenlyst sætter sig ved veiskillene og deler den ut til alle og enhver der vil nyte av saften, som skal sprænge og løsne alle baand, gi frit spillerum for alle onde instinkter, slippe djævelen i menneskene løs, saaledes som vi har set det i det ulykkelige land Rusland? Eller vil myndigheterne i landene ikke, var det da ikke riktigt, at borgerne selv tok sig av disse bolsjevikjøder?

Det judiska förstörelsearbetet i Tyskland.

En kraftig protest från kyrkligt håll.

I "Auerbacher Volkzeitung", utgiven i Auerbach i Oberpfalz, kunde man i tidningarna för den 2 augusti 1928 läsa följande kyrkliga kungörelse:

"I Auerbach lägga sedan några månader tillbaka tvenne herrar från Jerusalem i dagen ett uppförande, som utgör ett öppet hån mot all sedlighet och påfordrar den kraftigaste protest från den ansträndiga, kristna befolkningen. I vad mån vissa fruar och flickor, som icke skämmas över att sälja sin kvinnoära åt grovhuggna judar, hava del i förargavarande orgier, undandrager sig för närvarande undertecknads kännedom. I varje fall kastar det icke något vackert ljus över kvinnovärlden i Auerbach, när en av dessa judiska kjoljägare har kunnat yttra: "Det finnes i hela Auerbach inte längre tre fruntimmer, som man inte kan komma åt." Skulle detta kunna vara sant? Nej, det är en erbarmlig osanning. Därför uppfordra vi, kyrkans män inom Auerbachs kontrakt, Auerbachs kvinnor att värja sin kvinnoära mot en så oerhörd osanning, utslungad av en grov, judisk kreaturshandlare, och höja ljungande protest mot slika, judiska åtbörder samt göra bruk av sin husrätt i Auerbach. Dylika judelymlar böra med ler-kokor drivas ut ur staden.

Auerbach den 31 juli 1928.

A kyrkoherdarnas i Auerbachs kontrakt vägnar:

Schmitt, kontraktsprost."

Våra vänner i landsorten

uppmanas att på de platser, där lösnummerförsäljning av Nationen ännu ej kommit till stånd, vidtala kända respektabla personer och handelsaffärer, som försälja tidningar, att mottaga Nationen i kommissionsförsäljning. Meddelanden om dylika överenskommelser samt antal exemplar som av vederbörande önskas, böra omedelbart insändas till tidningens expedition, Södra Kungstornet, Stockholm

Prenumerera på NATIONEN!

Pudelvalpar
Äkta
säljas billigt. Ö. 7950.

Varför är
Solna Bryggeris PORTER-DRICKA så allmänt omtyckt?
Jo, därför
att det tillverkas av bästa råvaror under fullt sakkunnig ledning.
Ring Hagalund 95
efter en flaska på prov.
Vitaminrikaste måltidsdryck.

DANSK NATIONALT TIDSSKRIFT
KØBENHAVN F.
Selvstændigt - uafhengigt - antisemitisk
Helaar Kr. 5: —. Halvaar Kr. 2: 75.

Bolsjevikernas våldsdåd under finska frihetskriget.

(Forts. fr. n:r 32.)

Plundringen av Vanhakartano och mordet på fångarna var en allvarlig historia. En annan lika obehaglig var plundringen av Havulinna i Norrmark. I båda fallen voro dock ryssar med. Men nu har det begåtts ett brott, som ställer alla hittills begångna i skuggan. 16 i Norrmark fängslade personer, mestadels hörande till Ahlfors' (Ahlströms) kontorspersonal, ha mördats på väg till Björneborg. Dådets hjältar äro 6 helsingforsare, eskorten. Männen befinna sig alltjämt på fri fot, varför det är uppenbart, att de skyddas från befälets sida; åtminstone vågar man ej antasta dem.

Fångar mördas; sådana, som vilja giva sig, bli skjutna; hela kompanier rymma från fronten; plundring är allmän; kortspel, olydnad och lättja äro vanliga. Vi kunna med skäl kallas för en rövarhord. Om icke en förändring inträffar, så vi under.

Utfärdade order betyda ingenting, om man icke handlar i deras anda. Vår armé måste bringas därhän, att den gör sitt bästa av idella bevekelsegrunder. Skurkarna måste avlägsnas. Krigsrätterna måste träda i verksamhet. Hittills har icke ett enda brott bestraffats.

Om ingenting annat hjälper, bör dödsstraffet genast införas. Till Björneborg och synbarligen även till andra fronter böra skickas personer, som färdas från den ena truppavdelningen till den andra för att klargöra situationen, disciplinens vikt o. s. v. för våra gardister. Åtminstone måste krigsrätterna börja sin verksamhet.

För övrigt är jag av den åsikten, att man från vårä ämbetsverk, huru viktiga dessas arbete än må vara, bör skicka av idealism besjälade män till fronterna. Åtminstone hit till Björneborg borde sådana ovillkorligen fås. Ty vi måste nödvändigt vinna detta vapnade spel, vilka fientliga styrkor än må falla över oss. Och vi skola segra men blott under den förutsättningen, att de brottsliga elementen berövas alla möjligheter till inflytande.

Vikten av Björneborgs försvar insåga icke klart i Helsingfors, då jag begav mig hit. Nu då tyskarna komma till landet hoppas jag, att envar också där förstår, att Mäntyluoto är viktigare än Tammerfors. Det är Finlands lås. Det får inte öppnas av våra fiender. Skicka därför hit förstärkningar i sådan omfattning, att det icke blott är möjligt att försvara sig, utan även att genombryta den norra fronten. Ty detta vore enligt mitt förmenande den lättaste sak, om upplyst folk toge ledningen. Barbarer segra aldrig.

Än en gång upprepar jag: disciplin måste införas i vår armé. Även om det till en början bleve nödvändigt att i stor omfattning taga dödsstraffet i bruk. Annat straff frukta bovarna ej.

Hannes Uksila.

Jag har skickat ett precis likadant brev till kamrat Haapalainen."

Medan Uksila hölls som fånge i Borgå, utarbetade han en den 18 maj 1918 daterad redogörelse med rubriken "Redaktör Hannes Uksilas egna meddelanden om sitt förhållande till Finlands arbetares revolutionsrörelse våren 1918." Ur detta omfattande aktstycke meddela vi här följande utdrag:

"Då nu arbetarnas revolutionsstrid började, hade de klassmedvetna socialdemokraterna att välja mellan tvenne sätt att förhålla sig till densamma: de kunde antingen hålla sig helt på sidan och låta strömmen brusa fram utan ledning eller också försöka åtminstone i någon mån leda den, så att den icke i sin våldsamhet finge draga alltför stora olyckor över arbetarklassen själv och hela Finlands folk. Efter moget övervägande valde jag den sistnämnda vägen, och jag är övertygad om att ifall flere medvetne och upplysta socialdemokrater hade förfarit lika och härigenom bragt de humana principerna till sin rätt, skulle vårt folk tvivelsutan förskonats från många fasor, som det nu under kampens tid fått uppleva."

"Ända till början av april höll jag mig på sidan om ledningen av Björneborgs röda garde. Jag följde med blott som en utomstående betraktare. Likväl framträdde vissa betänkliga tendenser, som läto mig inse nödvändigheten av att strängare manstukt bleve åvägabragt. Från Åbo hade en rysk artilleriavdelning kommit till Björneborgsfronten. Snart förspordes från Norrmark rykten om att den i firman Ahlströms nya byggnader företagit avskyvärda plundringar. Jag fick icke säkrare uppgifter om saken, men försökte i varje händelse fästa Björneborgs distriktsstabs uppmärksamhet vid den, och jag bemyndigades att i stabens namn i mitt blad göra ett skarpt uttalande mot dylika dåd."

"Men icke nog härmed. Överbefälhavaren vid fronten blev en helsingforsare Salminen. Enligt min uppfattning var det på dennes föranstaltande, som det massmord förövades, för vilket 16 från Norrmark bortsända civilfångar fallo offer under transporten till Björneborg. Följande dag hörde jag om händelsen och begav mig till distriktsstaben för att kräva undersökning och de skyldiga fängslande och bestraffning. Salminen gav undvikande svar, man vägrade bestämt att tillmötesgå min begäran. Då avslöjade jag i min tiduing hela saken och fordrade ytterligare undersökning och bestraffning av de skyldiga. Till min häpnad förgingo flera veckor, innan artikeln återgavs i partipressen; synbarligen var anledningen härtill den, att, såsom jag numera sett av det vita Finlands tidningar, än större massmord, vilka icke tillåtits komma till offentligheten, begåtts i södra Finland. Med anledning av ifrågavarande massmord skrev jag även till Kullervo Manner och Eero Haapalainen och uppmanade dessa att vidtaga energiska åtgärder till förekommande av liknande händelser och till ledningens reformering på Björneborgsfronten. Något svar på dessa brev erhöll jag ej." *

"Krigshändelserna utvecklade sig emellertid vidare. När Tammerfors återtagits, blev Salminen överbefälhavare där, medan Björneborgstrakterna i brist på enhetlig ledning botades av fullkomlig villervalla. Och att detta betydde oberäkneliga olyckor och fasor, därom var jag medveten. Jag skrev om det hotande läget till Manner, Eloranta och Haapalainen, vilka då innehade högsta ledningen, och jag påyrkade att man till Björneborg skulle sända en befälhavare, i vilkens händer stadens och omnejdens öde kunde anförtros. Ifall icke lämpligare stodo tillbuds, erbjöd jag mig att för egen del försöka ordna sakerna. Breven framfördes av en redaktionskamrat till mig, men denne hade fått svaret, att man icke 'vågar', varmed tydligen åsyftades, att ledarna själva fruktade Helsingforstrupperna."

"Vid samma tid (då evakueringsordern utfärdades) kommo 'folkkommissariatets fullmäktige' hoptals för att beslagtaga penningar, värdeföremål m. m. Hotet om fasor låg tydligen över Björneborgstrakterna, och under sådana förhållanden kunde jag icke vara blott och bart åskådare. Jag gick till trupperna och frågade dem, huruvida de godkände mig som chef."

Från Borgå förflyttades Uksila till Björneborgs stadshäkte, där han författade en synnerligen omfångsrik, den 16 juni dagteknad, "tilläggsförklaring" till sina öden. Här skriver han bl. a.:

"Jag förstod, att våldsdåden drevo den (neutrala allmänheten) till motståndarnas läger. Jag hade hört från olika fronter, att man icke tog fångar på någondera sidan, utan dödade dem på stället.

Denna sed hade i Björneborgstrakten följts åtminstone i vissa fall, och jag försatte mig att motarbeta den, icke endast av humanitetsskäl, utan även därför, att jag var övertygad om att vi hade mot oss även tvångsmobiliserade arbetare, vilkas lust att giva sig till fånga naturligtvis skulle försvinna, om de måste befara det värsta som fångar. Min sådd torde även börjat gro, ty under striderna sista skedet lämnades åtminstone några fångar vid liv. Ja, så vitt jag vet, blevo de t. o. m. väl behandlade. När jag blev chef, funnos i Björneborg ett par krigsfångar, som vid evakueringen sändes till Viborg. Härvid försökte jag efter bästa förmåga draga försorg om deras säkerhet genom att låta männen förstå, att de med sitt liv fingo svara för transporten. Jag ansåg mig ha allvarlig anledning till detta förfarande på den grund, att norra frontens överbefälhavare, Mäkinen, som var min närmaste överordnade, hade givit en skriftlig order — fångar medtagas ej, utan sändas i förvägen —, vilken åtminstone i Björneborg uppfattades som direkt uppmaning att mörda."

"Med denna min trupp befann jag mig Marie behädelsedag på Norrmark-fronten, där jag, ehuru inga strider förekommo, dock blev i tillfälle att riktigt inkttaga ledningens bristfällighet, för att icke rent av säga oduglighet. Ty vid sidan av inkompetensen föll även dess lättsinne, ja dess rena brottslighet i ögonen. Denna min erfarenhet i förening med de tidigare begångna Norrmarkmorden, vilka enligt min övertygelse anordnats av dåvarande överbefälhavaren Salminen (åtminstone vägrade han bestämt att bestraffa de skyldiga, när jag påyrkade detta), förmådde mig att senare, då nämnde Salminen blivit innesluten i Tammerfors och Björneborgsfronten saknade varje tillstymmelse till högsta ledning — för så vitt man icke som sådan betraktar distriktsstaben med dess förtvivlade försök att komma till rätta med egna krafter —, sände redaktör Heino Heinivaara till Helsingfors för att redogöra för det hotande läget."

"Jag var således överbefälhavare i kraft av truppernas kallelse, men utan bemyndigande av den högsta ledningen, vilken jag blott telefonledes underrättade om saken. Dennas avsikt torde varit att anförtro befälet åt redaktör Haukkavuota från Tammerfors, som vid sin ankomst till Björneborg var utrustad med 'obegränsade fullmakter'. Då jag erfor, att han, ehuru hans uppgift var att med det första bringa hjälp åt Tammerfors, hade dröjt hela 4 dygn på resan mellan Helsingfors och Björneborg och vid sin framkomst befann sig i det elländigaste tillstånd till följd av dryckenskap, och då jag förstod, att en man, som icke kunde styra sig själv, än mindre skulle kunna behärska stora, även annars odisciplinerade trupper, avstod jag icke ledningen åt honom, synnerligast som även distriktsstaben uppmanade mig att förfara som jag gjorde. Även ett par andra personer, vilka folkkommissariatet sänt med 'obegränsade fullmakter' för olika uppgifter, skickade jag tillbaka med oförrättat ärende, då jag erfarit, att de redan på resan visat sig vara undermåliga individer."

"Den hjälp, som den ryska militären lätsade giva den revolutionära arbetararmén, lände denna överallt blott till förlärv. Enligt min uppfattning var detta förhållande till stor del orsak till det plundrings- och mordbegär, som särskilt på vissa orter gripit trupperna."

"I stället (för de avstyrda mordbrandsanläggningarna, utom i fråga om kommunikationerna) torde fallen av enskild plundring ha varit talrikare (under evakueringen). En väsentligen bidragande orsak härtill var enligt mitt förmenande den från den högsta ledningens sida komna ordern om 'beslagtagande av penningar och värdeföremål' i samband med evakueringen."

"Till Hvittila kom (under truppernas borttransport från Björneborgsfronten) överbefälhavaren över norra fronten, alltså också över Björneborgstrupperna, Mäkinen, för att råka mig. Han meddnade en av den nye högste befälhavaren, Kullervo Manner, utfärdad order om truppförflyttningarna, varav vi fingo visshet om att Björneborgsfrontens trupper icke skulle få stanna på linjen Tottijärvi—Urjala, dit de till en början beordrats, utan nödgas draga sig ända till Kymmene älv. Men ej heller denna skrivelse innehöll ett ord om de orsaker, som föranlett en sådan ändring av de ursprungliga föreskrifterna. I stället fanns det nog anvisningar om huru man skulle förfara om vägen i Lahtistrakten var spärrad o. s. v. varav man kunde draga slutsatsen, att någonting allvarligt tilldrog sig i Sydfinland."

"Denna hemlighetsfullhet och strävan att dölja läger för trupperna, ja t. o. m. för befälet, väckte naturligtvis hos mig en berättigad förtrytelse, och härav fick Mäkinen anledning att än mera entränget uppregra sin uppmaning till mig att resa med honom för att "träffa Manner". Förslaget var visserligen lockande, men mitt samvete tillät mig icke att lämna trupperna, åtminstone innan jag fått dem förenade med den övriga armén, vilken uppgift jag åtagit mig att fullgöra; dessutom kallas icke Mäkinens sällskap. Han hade nog den erkände pansvärda egenskapen, att han var en rask karl, men till sin natur var han outvecklad och rå. Han bar på bröstet ett ryskt förtjänstetecken, på fingrarna dyrbara ringar och hade ett guldur, vilka alla värdesaker han sade sig hava fått till skänks av en löjtnant vid namn Fabritius, som blivit tillfångatagen, och som han tydligen låtit skjuta. Den slutsatsen måste jag åtminstone draga av hans tal."

Uksila avslutar sina bekännelser med följande poetiska ord: "Då jag trots allt (ehuru ödestimmen för arbetarnas revolutionära kamp syntes slagen) kastade mig i virveln, skedde det endast av pliktkänsla, av kärlek till Finlands folk, proletariatet och mänskligheten. Jag försökte genom att ingripa i det allmänna kaos rädda vad som räddas kunde. Jag är seglare. Många stormar har jag ridit ut i min lilla farkost, och alltid härvid erfarit en starkare känsla av livskraft och tillfredställelse än annars. Med en sådan vägsamhet, vilken är utmärkande för den med havet förtrogne och blott av en sådan kan förstås, kastade jag mig in i det allmänna kaos."

Såsom redaktör Uksilas juridiska biträde uppträdde inför statsförbrytelsedomstolen den kände socialdemokratiske ledaren, borgmästaren Väinö Hakkila. I sitt försvarstal anställde hr Hakkila bl. a. följande intressanta betraktelser:

"I de finska socialisternas leder har, jämfört med de andra skandinaviska länderna, ett tämligen stort antal bildade varit till finnandes, men det oaktat ha socialismens bottenelement redan före upproret så småningom fått bestämmanderätten under ledning av Manner, Kuusinen och Valpas-Hänninen, vilka hindrat partiets bildade element att utöva inflytande på partiets verksamhet. Orsaken till att detta så lätt kunde lyckas, låg i den omständigheten, att partiets organisation icke på längt när var färdig; särskilt var den högst bristfällig i landsorten. De principer, som partiet offentligen erkände som sina, övervägo det sedermera genom att kasta sig in i den väpnade aktionen. Till detta resultat medverkade i hög grad de från Ryssland införda bolsjevikiska lärorna, som kommo partiet att giva sig kommunismen i våld och sålunda frångå den av Skandinaviens socialister, ja t. o. m. av Danmarks socialistvänster, intagna ståndpunkten. Finlands socialister och folkkommissariat stodo under ledning av Kuusinen, om också så Manner var partiets utåt synliga ledare."

"Då socialisterna kommit till makten i riksdagen, där de blivit majoritet, åtogo de sig icke att fylla ett majoritetspartis skyldigheter, utan följde alltjämt den gamla minoritetstaktiken genom att bl. a. lämna sina egna representanter i senaten helt och hållet utan stöd. Först då de i följd av detta tillvägagångssätt förlorat sin majoritet i riksdagen, började de tillämpa majoritetstaktik, d. v. s. 'vi fordra'-taktiken."

"Härav uppstod inom partiet missnöje med dess ledning. Frågan om arbetarklassens diktatur hade varit före redan i november 1917, då storstrejken emellertid bort vara nog att visa arbetarnas dåvarande benägenhet att underkasta sig ledning, vart dess företrädare ledde. Trots denna lärdom började ledarna handla efter bolsjevikiskt mönster och gjorde vårt land till ett bolsjevikiskt försöksfält. Resultatet visade sig också i våra mera ordnade förhållanden klarare och snabbare än i det kaotiska ryska samhället. De i arbetarkretsarna verksamma, personer i beroende eller underordnad ställning, vilka försökte motsätta sig ovannämnda ledningens åtgöranden, fingo snart erfara dess hämnd, ty en sådan persons ställning gjordes så svår som möjligt, ja nästan omöjlig. Sålunda blev partiledningen en diktatur, som undvek att sammankalla partiets organ, samtidigt som den från vissa organ sökte utverka åt sig skenfullmakter till stöd för sin verksamhet. När man sedan fått upproret i gång, fortsatte samma lilla klick sin verksamhet, dirigerande i själva verket upproret, ehuru den försökte maskera sitt maktspel genom att dölja sig bakom vissa allmänna organ, såsom huvudrådet m. m."

"En enskilda inflytande (Uksila var icke försvarare av den väpnade aktionen) var vanmäktigt i en sådan stor och brokig massa som röda gardet var. Till detta både brottsliga element i stor mängd anslutit sig efter att ha frigivits ur fängelserna, och just dessa frigivna både varit verkställare av och initiativtagare till alla terroristiska dåd."

I sin till överdomstolen för statsförbrytelser ställda klagoskrift, författad av herr Hakkila, säger redaktör Uksila: "Från min egen synpunkt sett hade jag, om jag varit tillräckligt kallblodig, bort vägra att acceptera det (mottaga befälet), men då jag visste, vilka bovar i så fall hade utsetts över hela linjen, kunde jag ej göra det"... "Först under medborgarkrigets tid i det röda Finland fingo allehanda råa sällar och gamla fängelsekunder efter s. k. förhör mörda oskyldiga människor."

* Kan någon, borgare eller socialist, ens ett ögonblick betvivla, vad Finlands öde blivit, om de röda, som i verkligheten leddes av den rena bolsjevismens brutala och fanatiska representanter, skulle segrat i det av dem igångsatta upproret? Uppenbarligen skulle man här upprättat ett rådsvälde i rysk stil med alla därmed följande fasor och lidanden — Georgiens beklagansvärda öde hade förestätt oss. Såsom någonting för de röda betecknande kan ytterligare nämnas, att röda gardets generalstab och Nylands distriktsstab under upprorstiden — på ett i slutet av februari hållet möte — beslöto att till Petersburg sända en deputation för att anhålla, att folkkommissarien för krigs- och marinärenden Dybenko eller högste överbefälhavaren Krylenko — alltså Rådsryssland, högsta militära ledare skulle komma till Finland "för att leda kampen under någon kortare tid". Då man gjorde en sådan framställning, var man tydligen på det klara med, vilket hjälpens pris skulle bli. Detta kan åtminstone icke ha varit obekant för folkkommissariatets dåvarande "prokurator" och medlem i "generalstabens verkställande råd" Matti Turkia, som emellertid för ungefär ett år sedan i en i Suomen Sosialidemokraatti publicerad illvillig artikel högtidligen försäkrar, att upprorets ändamål endast var att bana väg för så demokratiska förhållanden som möjligt!

Socialdemokratiska partiet, inom vilket man efter upprorets undertryckande till en början kunde spåra vissa tecken till ånger över dess delaktighet i denna blodiga aktion, mot fosterlandet och dess självständighet, har sedan efterhand låtsat glömma upproret och dess fasor och, synbarligen av taktiska skäl, börjat göra ett stort nummer av en på upproret följande "vit terror", som, kantänka, till stor del skulle ha riktat sig mot oskyldiga. Som inbegripet av grymhet framställdes och framställas alltjämt upprorets undertryckare general Mannerheim och senatens dåvarande ordförande senator Svinhufvud, vilka på ett hänsynslöst och nedrigt sätt uppreade gånger smutskastats och hånats även i det socialdemokratiska partiets huvudorgan. Och med känd flathet tillåta borgarna nästan tigande, att socialisterna, vilka även de, ehuru utan egen förtjänst, genom frihetskriget bevarat sin frihet, förklena och skymfa dessa stormän.

Samtidigt ha socialdemokraterna gång efter annan krävt upprorsfångarnas benådning. I början gjorde de härvid undantag för de till enskilda brott skyldiga, men nu anse de tiden redan vara inne för frigivande av alla dem, som under upproret härjade som vilddjur; amnestin borde komma samtliga dömda röda till del, och vad de till utlandet flyktade angår, borde staten avstå från rätten att vräcka åtal mot dem — även mot sådana, som i Petersburg år efter år utbildat hundratals, kanhända tusentals finska officerare för Finlands blivande rådsarmé. Då socialdemokraterna senast för några månader sedan i form av en riksdagsinterpellation ånyo framställde ett fullständigt amnestikrav, meddelade dåvarande justitieministern, att sedan de för deltagande i upproret dömda genom sex allmänna amnestier och enskild amnesti fått sina straff förkortade eller upphävda eller också villkorligen frigivits, hade antalet av de fortfarande fängslade nedgått till 197. Av dessa hade bl. a. 101 dömts för mord eller delaktighet däri, och blott 3 av dem voro rent politiska fångar. Ministern tillade, att de övriga 194 samtliga dömts för de grövsta brott och "representera den verkliga dräggen av 1918 års brottslighet". Även nämnde ministern, att dessa fångar sökt i fängelset tillämpa något slags rådssystem, vilket ingalunda skänker någon garanti för deras oklanderliga uppförande i frihet". Men interpellanterna voro synnerligen missnöjda med det avhöjande svaret. Slutsatserna kan envar själv draga.

*

Såsom omänskliga barbarer har hr Branting, fylld av helig indignation, i sin broschyr beteknat de okända personer, som kullvräkt minnesvårdar, resta på upprorsmäns gravar i vigd jord — och i detta omdöme innesluter han hela det vita Finland. Bilden av en kullstjälpt gravsten har även fått plats på omslaget till hans bok. Antydda yttringar av egenhandsrätt böra naturligtvis strängt klandras och fördömas, om man också som en förmildrande omständighet kan anföra, att de kränkta i detta fall äro grova missdådare samt deras vapenbrödder och själsfränder. Å andra sidan hade man i opartiskhetens namn kunnat av hr Branting vänta ett klandrande ord, låt vara bara ett enda, om den djuriska råhet, varmed rödgardisterna under upprorstiden förgrepo sig på allt heligt, framför allt våra kyrkor. Sålunda förtäljes i "Finlands frihetskrig 1918" (II, sid. 564) att röda gardet i Leppävirta inkvarterade sig i församlingens kyrka, där nattvarden gavs åt en oxe och andra ytterst otillständiga handlingar begingos. Från Suodeniemi innehåller samma arbete (III, sid. 504) följande meddelande om det öde, som drabbade församlingens kyrka: "Kyrkan var inkvarteringsplats för de röda, och där voro såväl djur som människor inhysta. Allt, som kom i vägen, slogs sönder. Takkronor, ljusstakar, altartavlor, mässkjortor o. s. v. Man tömde arkivet ut på sakristians golv och for illa fram därmed, läktarna användes av detta rövarfölje till avträde. Intet var heligt."

Huruvida advokat Brantings bittra anklagelse för "vit terror" mot de röda ens delvis är berättigad, ha vi icke i detta sammanhang tillfälle att undersöka. Om det också bör erkännas, att man här, och där, delvis av lätt förståeda orsaker, vid straffåtgärderna mot de upproriska gick för långt och gjorde bekräftiga misstag, bör man å andra sidan ihågkomma, att de rödas otaliga nidingsdåd, deras gränslöst fräcka uppträdande och deras fasansfulla regim äro ägnade att förklara, om också icke försvara, vad som kan vara klandervärt i upprorets likviderande. Och i ingen händelse äro de rödas medbrottslingar eller själsfränder de rätta männen att ställa samhället till svars härför. Ej häller får man glömma, att den skriande livsnödsbristen vid frågavarande tid självfallet i allra högsta grad försvårade en tillfredsställande omvårdnad om de vildiga skaror, som då samlats i fångläger och fängelser.

Caféet
RIDDAREGATAN 11
(hörnet av Sibyllegatan.)
Gott kaffe och väl tempererade maltdrycker. Tidsenliga lokaler.
OBS.! Ny regim.

Gör ett besök på
"Gryfan"
CAFÉ OCH MATSERVERING
25 Låstmakaregatan 25
Telefon 160 83
NY REGIM
Specialité: God och vällagad mat
Lunch o. Supé med allmänt smörgåsbord
Fina Dinémiddagar
A la Carte hela dagen
Billiga priser och trevliga lokaler

SYSTER OLGAS FYSIKALISKA INSTITUT
Olga Johansson — Willy Adhe
leg. sjuksköterska — exam. sjukgymnast
Förut anställda å Mössebergs Sanatorium
Birger Jarlsgatan 55, 1 tr. - Stockholm
Tel. Norr 63 80
Av läkare särskilt uppmärksammade former av fysikalisk behandling äro: Kvartslampa (Konstgjort solljus) framför allt för blodbrist, nervositet, allmän klenhet och luftrörskatarrer, Diatermi (djupvärme) för reumatiska åkommor, ischias och gikt.
Omsorgsfull behandling - Humana priser.

Restaurant Kaiserhof
Norrlandsgatan 5, Stockholm
NYKOKTA KRAFTOR!
VALTEMPERERAT ÖL!
DRICK KAISERBIER!
KAISERBIER!
KAISERBIER!

PARISER-CAFÉET
27 Kungsgatan 27
STOCKHOLM

KÖP BRÖD FRÅN
W. Gustafsson, Bageri & Konditori
Sv. Eriksg. 22. Stockholm. Tel. N. 18292

Glöm ej
att prenumerera på
NATIONEN

Gör ett besök
i min affär, där köper Ni
SMÖR, OST, ÄGG och KONSERVER
till absolut lägsta priser.
Carl Sandbergs Smöraffär
Tegnéragatan 17. Tel. Norr 215 30.

* Som en motsats härtill må nämnas, att den vita arméns överbefälhavare gång efter annan strängt varnade för alla våldsdåd och andra yttringar av rått sinnelag. Sålunda utfärdade han före stormningen av Tammerfors till gruppcheferna en order, vari han säger: "Vid intagningen av Tammerfors bör noga tillses, att fiende, som ger sig, bör behandlas som krigsfånge, och att ingen missgärning får flicka den vita arméns rykte".

Förf.

Atelier Hertha

utför presenter för var och en i konstnärliga arbeten i läderplastik

såsom Skrivunderlägg och Portföljer, Planböcker, Bok- och Telegrampärmar, Damväskor m. m.

DROTTNINGGATAN 88 B! STOCKHOLM

Telefon Norr 30 36

PRESSKONSERTEN.

(Forts. fr. sid. 2.)

utvecklingsväg, som ger de verkliga intressegrupperna i samhället tillfälle att komma till sin rätt inom lagstiftningen och statsstyrelsen. Den nuvarande "idépolitiska" ordningen är såsom vi ofta framhållit i realiteten ingenting annat än ett camouflage till beslöjande av det regerande judedömets krassa intressespel inom nutida svensk politik.

Statsverkets inkomster under juli.

Statsverkets inkomster under juli månad utgjorde kr. 30,105,762 mot kr. 33,507,526 under samma månad i fjol. Bland inkomsterna märkas stämpelmedel kr. 4,042,686 mot kr. 5,479,323 under juli månad 1927; tullmedel kr. 12,803,273 mot kr. 10,167,857; i brännvinstillverkningsskatt kr. 3,611,196 mot kr. 4,164,756 i sockerskatt kr. 763,364 mot kr. 1,212,828 samt i maltskatt kr. 95,243 mot kr. 82,762 under juli 1927.

Svenska folket lyckliggöres med en artsbeslöshetens historia.

K. m:t har bemyndigat statens arbetslöshetskommission att utarbeta och trycka en redogörelse för arbetslösheten i Sverige och kommissionens verksamhet under åren 1914—1924.

Vad man på förhand vet är att denna "arbetslöshetens historia" intet kommer att innehålla av det centrala i problemet utan uteslutande sysslar med den av den regerande folkfientliga makten framprovocerade sjukans symptom, företeelserna i periferien. Att den i alla avseenden på mest utsökta sätt bliver tillrättalagd för den judisk-demokratiska intressesynpunkten, säger sig självt. Man nöjer sig inte med att med berått mod ställa till alla möjliga galenskaper, ödelägga näringslivet och statsekonomien etc. och gör det omöjligt för folk att få sin utkomst inom landet, sedan går man också i författning om kostsamma redogörelser däröver till folkets uppbyggelse. Demokratien av Israels nåde är i sanning storartad!

"Socialismen är ett judiskt patent."

"Socialismen är ett judiskt patent, som juden har skapat, icke för att skapa ett lyckligare samhälle utan för att åt sig tillförsäkra större politiskt makt. Det nationella självmedvetånde, som i grunden är judendomens kärna, måste bortelimineras hos de andra raserna, för att juden skall kunna ernå den eftertraktade bredare politiska plattformen."

E. Walla-Strand.

Kelly-Springfield

KOSTAR EJ MERA ÄN ANDRA RINGAR!

I mer än 30 år har Kelly-Springfield varit känd såsom kvalitetsmärket å bilringsmarknaden. Ur varje synpunkt, slitstyrka, tillförlitlighet och flexibilitet, äro Kelly-ringarna av i dag de bästa, som någonsin burit detta berömda namn.

Generalagenter:

HUZELLS

KARLSTAD — STOCKHOLM

Kapten Holmström och revisionen av Sprit-monopolet.

En förklaring av kapt. H.

Från dåv. ordföranden i Andra kammarens andra tillfälliga utskott, kaptenen *Nils Holmström* i Gävle, som vid 1926 års riksdag ledde förhandlingarna vid behandlingen av riksdagsmotionerna angående en undersökning av systembolagens och Vin- och spritcentralens verksamhet, har redaktionen fått emottaga nedanstående förklaring:

Herr Redaktör!

Med anledning av Eder ärade tidnings uttalanden angående min medverkan i utskottsbehandlingen vid 1926 års riksdag av motionerna rörande en undersökning av systembolagens samt Vin- och spritcentralens verksamhet samt mitt ställningstagande vid voteringen i andra kammaren beträffande dessa, anhåller jag att få lämna följande förklaring.

Vid 1926 års riksdag hade lämnats tre olika motioner i ovan nämnda syfte. Herr Lithander m. fl. hemställde i sin motion "att riksdagen ville i skrivelse till Kungl. maj:t anhålla, att genom sakkunniga, helst utsedda bland riksdagens särskilda partier, en undersökning rörande aktiebolaget Vin- och spritcentralens och dess dotterbolags verksamhet omedelbart måtte företagas i ändamål att bereda statsmakterna en säker uppfattning, huruvida Spritcentralen och dess dotterbolag drivas med största möjliga besparing av omkostnaderna, efter stadgade prissättningsgrunder samt utan vare sig gynnande eller missgynnande av in- och utländska leverantörers eller agenters berättigade handelsintressen."

Herr Ljunggren m. fl. förbudsvänner hade i motion likaledes hemställt om en utredning, varvid de emellertid hade helt andra utgångspunkter, nämligen nykterhetspolitiska. Slutligen hade herr Laurin en motion avseende sättet för verkställandet av en blivande utredning.

Dessa tre motioner hänvisades till andra kammarens andra tillfälliga utskott, där de behandlades i ett sammanhang.

Jag har tidigare såsom undertecknare av motioner visat min vilja till utredning enligt de linjer, som angåvos i herr Lithanders ovannämnda motion. Under utskottsbehandlingen talade jag också för bifall till motionen. Då det emellertid visade sig, att det icke gick att få någon större samling inom utskottet kring en sådan lösning, men att det däremot var möjligt att få fram ett uttalande från utskottet angående en utredning innan *nästa* avtal mellan staten och Spritcentralen skulle göras(det nuvarande avtalet utlöper den sista december 1928), så ansåg vi oss från högerhåll böra inrikta vår strävan på, att nå det bästa möjliga efter den linjen.

Vi lyckades sålunda att få utskottet att göra följande uttalande:

"Utskottet anser sålunda, att riksdagen för närvarande saknar anledning att under löpande avtalstid begära en extraordinär undersökning av Spritcentralens verksamhet. Detta innebär emellertid icke att frågan om formerna för utövandet av statens kontroll icke bör upptagas till förnyad prövning. Tvärtom synes en sådan omprövning, även avseende formerna för organisation och revision, på grundval av vunnen erfarenhet vara att förorda, innan nytt avtal om upplåtande av partihandelsrätt träffas mellan staten och Spritcentralen. Att denna fråga är föremål för uppmärksamhet inom finansdepartementet, framgår av departementschefens interpellationssvar i andra kammaren den 19 mars detta år."

Då herr Lithanders motion yrkade att en utredning *"omedelbart"* skulle företagas, kunde någon form för tillstyrkan icke finnas. Motionen måste avstyrkas.

Genom det uttalande, som utskottet gjorde, skulle ju emellertid *syftet* med motionen till stor del vinnas. Det blev endast en obetydlig tidsförlängning till utredningens igångsättande.

Monopolkontrollutredningen kom ju också i sinom tid till stånd.

I vår strävan att, sådan situationen inom utskottet var, göra det bästa möjliga för saken ha vi från högerhåll sålunda medverkat till ett formellt utskottsuttalande av motionen. Men som synes av utskottets motivering både vi vunnit huvudsaken. Och politik är ju "det möjligas konst".

Jag vill nämna, att jag dock icke tog bestämd ställning till kompromisslinjen, förrän jag konfererat med motionärerna. Och det var med deras gillande som jag intog min ståndpunkt.

Det var emellertid två ledamöter av utskottet, som reserverade sig mot beslutet. Dessa voro förbudsvänner, som i anslutning till herr Ljunggrens motion yrkade på en utredning. I sin motivering framhöllo de nödvändigheten av det privatekonomiska intressets avlägsnande från utskänkningen. De talade om restauratörernas vinster och om att "supseden alltmera utbrett sig" o. s. v. Ett sådant resonnemang har jag icke kunnat tillägna mig.

Vid ärendets behandling i kammaren uppstod den situationen, att voteringen kom att gälla utskottsutlåtandet å ena sidan och å den andra reservationen, men *med strykande av hela motiveringen* för densamma. Och i detta kunde såväl förbudsanhängare som de, som utgingo från andra synpunkter, förena sig. Vi högermän, som i utskottet bundit oss vid det förra, kunde naturligtvis icke i voteringen rösta mot vårt eget förslag. Och så kom det sig, att vi tillsynes motsatt oss en utredning. Att så i själva verket icke var fallet framgår av ovanstående.

I sammanhang härmed anhåller jag att få klargöra även en annan sak. I Eder ärade tidning har sagts, att jag såsom utskottsordförande skulle hava gjort starka påtryckningar på reservanterna för att förmå dem att avstå från att gå fram med en reservation. Det har jag icke gjort. Jag har ett brev från den reservant, som är Eder tidnings sagesman rörande detta, i vilket han säger, att jag *icke* gjort några sådana påtryckningar. Hur han till Eder kunnat säga motsatsen bör vara hans sak att förklara. Samma person har till Eder sagt, att jag uttalat den meningen att Nationen skulle komma att nedläggas. Någon sådan tanke har jag aldrig haft. I samma brev förklarar Eder sagesman, att han *icke* kan eriura sig att jag fällt något sådant yttrande. Även dessa varandra motsägande uttalanden torde vara hans sak att förklara.

Jag ber till slut att få uttala mitt uppriktiga tack för att Ni, herr redaktör, berett mig tillfälle att i Nationen få avgiva denna förklaring.

Med utmärkt högaktning
Nils Holmström.

Vi beklaga, att kapten Holmström icke tidigare låtit oss få ta del av de synpunkter och fakta han i sitt inlägg anför beträffande sitt ställningstagande till de omtalade riksdagsmotionerna om en undersökning av Spritcentralens och systembolagens verksamhet. Då hr H. såsom han framhåller tidigare som motionär verkat för en utredning enligt de linjer, som angåvos i hr Lithanders motion till 1926 års riksdag, kunde hans deltagande i utskottets avslagsyrkande ju icke undgå att väcka åtskillig förvåning inom de kretsar, som ivrade för en undersökning av spritkoncernens verksamhet. Kapten Holmströms framhållande av att han under utskottsbehandlingen talat för bifall till hr Lithanders motion och först sedan det visat sig, att ingen majoritet för dylikt icke stod att uppnå, gick in för ett utskottsuttalande, som avsag en omprövning från riksdagens sida av frågan om formerna för Spritcentralens organisation och revision, är visserligen förståeligt. parlamentariskt sett, synnerligast i betraktande av hans ställning som utskottsordförande, och ställer ju hans uppträdande i saken i en något annorlunda dager än det förut framstått i. Vad som nödgat hr Holmström till reträtten skulle i så fall varit de socialistiska representanternas envishet i skyddandet av sin parlamentariska ägonsten — dr Bratts spritmonopol.

Om vi alltså i dessa här berörda punkter till en viss grad kunna förstå kapten Holmström — en ordförande är ju alltid hänvisad till att söka uppnå bästa möjliga resultat av de förhandlingar han leder — kunna vi dock med vårt sätt att se saksrna icke gå med på, att något sakligt skäl för att avslag å hr Lithanders yrkande på en utredning "omedelbart" behövt föreligga. Utskottets yttrande, att "riksdagen för närvarande saknar anledning att under löpande avtalstid begära en extraordinär undersökning av Spritcentralens verksamhet" står sig icke mot bakgrunden av de avslöjanden beträffande denna verksamhet, som vid den ifrågavarande tidpunkten redan gjorts.

Angående slutligen kapten Holmströms förklaring, att han aldrig skulle fällt de yttranden vi tidigare tillagt honom, nämligen att han skulle övat stark påtryckning på reservanterna i utskottet att avstå från sin reservation, därvid bl. a. uppgivande, att tidningen Nationen snart komme att nedläggas, vilja vi understryka, att vi fått dessa uppgifter direkt från en medlem av utskottet, vars tillförlitlighet i saken vi ansett oss sakna varje som helst anledning betvivla. Den ifrågavarande relationen av vad som förekommit inom utskottet får alltså helt stå för vår sagesmans räkning.

Red. av Nationen.

Kgl. förordningar angående judarna i Sverige.

SVENSK FÖRFATTNINGSSAMLING nr 38 år 1860.

Kungl. Maj:ts nådiga förordning angående mosaiska trosbekännares rätt att bosätta sig och bedrifva fast egendom i riket; given Stockholms slott den 26 oktober 1860.

Vi Carl med Guds nåde, Sveriges, Norriges, Wöthes och Wendes konung, göre veterligt: att sedan Rikets Ständer, uti skrivelse den 15 sistlidne september, i underdånighet anhållit, att mosaiska trosbekännare, födde i Sverige eller utrikes ifrån inkomna och i riket bosatta samt av Kungl. Maj:t till svenska undersåtar upptagna, måtte erhålla rättighet att, utan Kungl. Maj:ts särskilda nådiga tillstånd, köpa och besitta fast egendom å landet; samt Vi funnit de skäl, som ligga till grund för berörda underdåniga framställning, äga full giltighet och även böra föranleda till medgivande i allmänhet för inhemska judar att å landet sig bosätta; så och enär härvid tillika kommit i betraktande, dels att den redan, genom Kungl. kungörelsen den 9 november 1854, åt nämnda trosbekännare beviljade rätt till bosättning i rikets städer endast gäller dem, som äro i Sverige födda, men att denna inskränkning ej väl står tillsammans varken med det av Rikets Ständer nu föreslagna stadgande, vilket anser jämväl utrikes ifrån inkomna och till svenska undersåtare upptagna judar, eller med närvarande lydelsen av § 28 i regeringsformen, och dels att den i kungl. kungörelsen den 21 september 1838 meddelade särskilda föreskrift om villkoren för mosaiska trosbekännares rättigheter till utövning av borgerlig rörelse numera, efter det dylika föreskrifter blivit upptagna uti de sedermera utkomna handels- samt fabriks- och hantverksordningar, ej heller vidare erfordras; — have Vi prövat gott att härigenom upphäva ej mindre första punkten i 2 § av kungl. förordningen den 30 juni 1838, åu även kungl. kungörelsen den 21 september samma år och den 9 november 1854, jämte kungl. brevet till kommerskollegium den 4 maj 1827, samt i nåder förordna:

att mosaiska trosbekännare, som äro svenska medborgare, skola äga rättighet att bosätta sig samt att förvärva och besitta fast egendom överallt inom riket, så väl på landet som i städerna.

I sammanhang härmed vilje Vi i nåder förklara, att utländska mosaiska trosbekännare, vilka, efter erhållet tillstånd, endast tills vidare i riket vistas, äga att, såsom hittintills, hava någon av städerna Stockholm, Göteborg, Norrköping eller Carlskrona till bondgivsort.

Det alle, som vederbör, have sig hörsamligen att efterträda. Till ytterligare visso have Vi detta med Egen hand underskrivit och med Vårt Kungl. sigill bekräftat låtit. Stockholms slott den 26 okt. 1860.

CARL
(L. S.)
Ludg. Almquist.

SVENSK FÖRFATTNINGSSAMLING nr 13/1873.

Kungl. maj:ts nådiga kungörelse angående mosaiska trosbekännare medgiven frihet att välja boningsort; given Stockholms slott den 28 februari 1873.

Vi Oscar, med Guds nåde, Sveriges, Norges, Götes och Wendes konung, göre veterligt: att Vi, efter inhämtande av Överståthållarämbetets och samtliga Våra Befallningshavandes underdåniga yttranden i ämnet, funnit gott i nåder förordna, att stadgandet i nådiga förordningen den 26 oktober 1860, att utländska mosaiska trosbekännare, vilka efter erhållet tillstånd endast tills vidare i riket vistas, skola hava någon av städerna Stockholm, Göteborg, Norrköping eller Carlskrona till boningsort, upphört att gälla, så att sådana mosaiska trosbekännare hädanefter icke skola vara underkastade särskild inskränkning i valet av boningsort.

Det alla, som vederbör, have sig hörsamligen att efterrätta. Till yttermera visso have Vi detta med Egen hand underskrivit och med Vårt kungl. sigill bekräfta låtit. Stockholms slott den 28 februari 1873.

OSCAR.
(L. S.)
Axel Bergström.

SÄRSKILT BLAD TILL SVENSK FÖRFATTNINGSSAMLING nr 7/1828.

Kungl. maj:ts nådiga skrivelse till Commerce-Collegium, i anledning av anförda underdåniga besvär över Collegii utslag i fråga om tillämpningen av författningarna rörande judars burskaparätt.

Carl Johan etc. etc. Hos oss hava deputerade för Stockholms grosshandels-societet och skeppsrederier i underdånighet anfört besvär däröver, att I, i anledning av handelsbokhållaren av judiska nationen Adolf D. Lamms ansökning, att utan skyddsbrevs anskaffande undfå burskap till idkande av grosshandel här i staden, med ändring av stadens magistrats resolution av den 1 februari förlidet år, medelst utslag av den 6 därpåföljande april förklarat, att som Vårt nådiga brev av den 25 oktober förmår, det stadgande uti 1782 års judereglemente om skyddsbrevs anskaffande, såsom villkor för medlemmar av judiska nationen att för egen räkning idka fabriksrörelse, ej bör tillämpas på sådana judar, vilkas fäder blivit till Sveriges undersåtar i nåder upptagna och med enahanda fri- och rättigheter som andra svenska medborgare hugnade, alltså och då handelsbokhållaren Lamms fader, grosshandlaren här i staden David Lamm, den 21 september 1813 blivit i nåder upptagen till svensk undersåte, funnen I, vid detta förhållande och enär bemälde handelsbokhållare tillika styrkte, att han med gott lovord lärt och tjänt i grosshandel den uti författningarna föreskrivna tid av 12 år, skäligt, att, med tillämpning av vad i högstberörda nådiga brev är föreordnat, tillåta Adolf D. Lamm att, utan skyddsbrevs anskaffande, erhålla burskap här i staden till idkande av grosshandel; däremti förbemälde deputerade un i underdånighet sökte ändring och varöver I under den 2 oktober förlidet år, med underdånigt utlåtande inkommit.

Vid föredragning av dettu besvärsmål have Vi för gott funnit, att i överensstämmelse med vad Vårt nådiga brev av den 30 juli 1823 innehåller, i nåder förklara, att de kungl. resolutioner, varigenom judar redan blivit eller framdeles bliva till svenska undersåtar upptagna, *äro gällande endast personligen för den, som en sådan resolution erhållit så framt icke barn och efterkommande äro i själva resolutionen uttryckligen nämnda,* samt på sådan grund Edert överklagade utslag ogillat. Men som handelsbetjänten Adolf Lamm tjänt i grosshandel den i författningarna föreskrivna tid och företett bevis om gott uppförande så have Vi av gunst och nåd (och i strid mot författningen:) beviljat burskap för honom å grosshandel i Stockholm. Med tillkännagivande varav till svar samt egen och vederbörandes underdåniga efterrättelse Vi befalle etc. Stockholms slott den 4 maj 1827.

CARL JOHAN.
C. D. Skoglman.
(Statssekreterare för handels- och finanseärenden.)

Den svenska flottan otillräcklig, måste förstärkas!

Ett märkligt uttalande av marinstabschefen.

Chefen för marinstaben, konteradmiral Otto Lybeck, har uttalat sig rörande de erfarenheter angående vårt sjöförsvar, som gjorts under årets stora krigsövning med flottan, som bekant den största som ägt rum på åtskilliga år.

Det är, framhöll amiralen, huvudsakligen trenne lärdomar, man kunnat dra av den avslutade krigsövningen. Vi måste oundgängligen och med det snaraste få färdigbyggdt det i flottbyggnadsplanerna ingående fjärde pansarskeppet av "Sverige"-typ, flygstridskrafterna måste för sin rätta effektivitet så snart som möjligt få sin redan beviljade flygplanskryssare, och last but not least, för skärgårdsbandet och Gotlands skydd räcker inte flottan ensam, lokalstyrkor måste upprättas och starka försvarsanordningar vidtagas särskilt för skyddet av Färösund.

Övningens ändamål har varit att skänka det marina högkvarterets, kustflottans, vissa sjömilitära kustorgans och de marina luftstridskrafternas personal en inblick i verksamheten under krig och att i samband därmed pröva sjöhandelsskyddets organisation samt kustartilleriets och vissa krigsorganisationers arbete under krigsförhållanden. Att emellertid någon fullt exakt bild av kriget icke kunnat ges faller av sig självt, och amiral Lybeck framhåller också, att åtskilliga omständigheter tvingat till ett avvikande från verkliga förhållanden. Åtskilliga betydelsefulla erfarenheter ha emellertid under övningen vunnits. Krigshändelserna ha ju burit den typiska prägeln av ett nutida sjökrig, där de ständigt pågående operationerna med flygspaning, u-båtsföretag, minerings- och minsvepningsföretag, mindre transporter inom icke alltför avlägsna farvatten etc. etc. anta karaktären av dagligt arbete, fastän utfört på oberäknade tider och anpassat efter de senaste upplysningarna om fienden. En av de erfarenheter man gjort är den, att en transportflotta nu för tiden icke kan upprädas oförmärkt på grund av den ökade inblick, som numera vinnes genom flygspaning. Flyget är det, som ger utmärkta möjligheter just för den försvarande styrkan att upptäcka och hejda ett överskeppningsföretag. En annan erfarenhet man fått förnyad är, att vår flotta blir sorgligt bunden i sina företag genom det otillräckliga antal fartyg den har till sitt förfogande. Företag, som nu varit önskvärda att utföra, måste helt inhiberas på grund av bristen på pansarskepp. Vår flottas t. n. kanske viktigaste behov är att få färdigställt ett fjärde pansarskepp av "Sverige"-typ för att ersätta den nu i "Sverige"-divisionen ingående äldre pansarbåten Oscar II.

Flygverksamheten har v rit synnerligen livlig, framhöll vidare amiralen. Och klart framstår behovet av att kunna förfoga över flygstridskrafter, som omedelbart följa huvudstyrkan. En annan viktig fråga, som också fått sin belysning, är otillräckligheten av skärgårdens skydd. Fastän kustflottan har den avgörande betydelsen inom sjökrigsskådeplatsen, fordras det ovillkorligen lokalstyrkor för en inängiald uppgifter, såsom skärgårdsbandets säkrande, minsvepning, tryggande av sjöbanaln m. m. Och för Gotlands skydd krävas, oavsett kustflottans avgörande betydelse, upprättande av försvarsanordningar och ökad omsorg om öns trupper, inte minst med hänsyn till den nyupprättade flygstationen i Färösund.

NATIONALT TIDSSKRIFT

Keysersgt. 1, OSLO

Eneste antisemitiske publikation,

Utkommer maanedlig

Pris til Sverige kr. 6: 20.

RESTAURANT

RUNAN.

Dalagatan 50, Stockholm.

BRÖDET

På grund av dess överlägsna kvalité köpa numera de flesta stockholmarna sitt bröd i

MELCHER LINDHOLMS BAGERI

5 Norrtullsgatan 5

eller hos dess återförsäljare.

Uppmana Eder leverantör att föra vårt fabrikat! Hotell, Restauranger o. Caféer böra i eget intresse låta oss bliva Eder leverantör.

Telefoner: 850 48, Norr 1589.

Kooperationen

hade aldrig behövt uppstå om affärsmännen räknat med så låg handelsvinst som

Herrekiperingen CIVIL

55 Birgerjarlsgatan 55

Stockholm.

HARALD LINDSTRÖMS

Boktryckeri

Kungsgatan 50 — Tel. 363

Kataloger, Broschyrer, Affärstryck

Specialitet: Tidningar o. Tidskrifter

Begär offert!

BESTÄLL ALLA SLAGS KUCHEN HOS

KOPP TOM

Läs och sprid Nationen!

Prenumerationspris:
Helår 10:—; Halvår 5:25; Kvart. 2:75.
LÖSNUMMERPRIS: 25 öre.
Kommissionärer för prenumeration och lösnummerförsäljning antagas å alla platser i landet.

NATIONEN

Fredagen den 24 Augusti 1928.

BOKBINDERIARBETEN
ALLA SLAG, RASK LEVERANS, OMSORGSFULLT OCH TILL MODERATA PRISER.
BRATTS BOKBINDERI AKTIEBOLAG
Klarabergsgatan 52, 2 tr., STOCKHOLM.
Telefoner: 151 35, Norr 56 20

Harald Lindströms Boktryckeri, Stockholm 1928.

Körpiskor och Ridspön
Käppar och Remtyger
köpes bäst och billigast i
ALFRED ANDERSSONS PISKFABRIK
Beridarebansgatan 12 - Stockholm
Telefon Norr 11575

Sveriges import och export under juli.

Ur kommerskollegii redogörelse för Sveriges import och export under juli må nedanstående sifferuppgifter återgivas.

Importsiffrorna för råg och vete visa under månaden en nedgång, nämligen med c:a 5 mill. kg. för råg och 8,3 mill. kg. för vete. Veteimporten under årets sju första månader är dock 14,5 mill. kr. större än under motsvarande period i fjol och rågimporten ligger ungefär 16 mill. kr. över. En stark ökning företer importen av sojabönor, vicker m. m. För juli månad är den c:a 8 mill. kg. mot 0,64 mill. kg. i fjol och för sjumånadersperioden c:a 61 mill. kr. mot något över 39 mill. kg. i fjol. Kaffeimporten håller sig ungefär lika i 3,17 mill. kg. i juli mot 3,19 mill. kg. i fjol och för de gångna sju månaderna i 4,86 mill. kg. mot 23,42 mill. kg. samma månad i fjol. Däremot visar sockerimporten mycket stark stegring. Den utgjorde i juli i år 10,56 mill. kg. mot endast 6,78 mill. kg. i fjol, för sjumånadersperioden är den dock betydligt lägre i år, nämligen 52,24 mill. kg. mot 67,34 mill. kg. i fjol. Bomullsimporten är ungefär lika mot i fjol, 2,22 mill. kg. mot 2,31 mill. kg. och importen håller sig också ungefär på samma nivå med 0,41 mill. kg. mot 0,50 mill. kg.

Importen av bensin har för juli stigit till 43,13 mill. liter mot 29,78 mill. liter i fjol och för sju månader till 161,01 mill. kg. mot 125,50 mill. kg. Införseln av Chile-salpeter har gått ned till 0,14 mill. kg. mot 0,50 mill. kg. i fjol, men är för sju månader uppe i 36,93 mill. kg. mot 25,69 mill. kg. Av Norge-salpeter har införts 2,09 mill. kg. mot 0,92 mill. kg. i fjol, men för den gångna delen av året är importen lägre med 18,70 mill. kg. mot 21,57 mill. kg. i fjol. Svavelimporten har i juli ökats till 5,28 mill. kg. mot 4,80 mill. kg., men ligger för sju månader c:a 12 mill. kg. under förra årets import. Importen av balkar har under juli väsentligt sjunkit och utgjorde nu endast 6,33 mill. kg. mot 12,51 mill. kg. i fjol. Även plåtimporten ligger lägre med 3,48 mill. kg. i juli i år mot 4,59 mill. kg. i fjol. Tackjärnsimporten har däremot ökats och utgjorde 5,77 mill. kg. mot 4,27 mill. kg. i fjol samt för 7 månader 42,43 mill. kg. mot 25,61 mill. kg. i fjol. Importen av tackjärnsskrot har stigit till 1,58 mill. kg. i juli i år mot 0,46 mill. kg. i fjol. Införseln av järnvägsskenor är väsentligt lägre i juli i år eller endast 0,14 mill. kg. mot 3,36 mill. kg. i fjol. För den gångna delen av året är dock importen större eller 15,02 mill. kg. mot 13,42 mill. kg. Importen av bilar är ungefär oförändrad eller 1,335 st. i juli i år mot 1,333 st. i fjol. Importsumman är också ungefär lika med 4,19 mill. kg. mot 4,13 mill. kg. i fjol.

Exporten av vete har i juli uppgått till 3,24 mill. kg. mot endast 0,18 mill. kg. i fjol och för sju månader till 25,90 mill. kg. mot 19,53 mill. kg. Den kvantitet obarbetade trävaror, som exporterades under juli, uppgick till 145,668 kbm. mot 125,883 kbm. motsvarande månad i fjol. Av arbetade trävaror exporterades 485,197 kbm. mot 485,612 kbm. i fjol. För pappersmassa har exporten däremot sjunkit, nämligen till 142,75 mill. kg. för juli i år mot 171,63 i fjol. För sjumånadersperioden har exportsiffran utgjort 575,09 mill. kg. mot 727,77 mill. kg. i fjol. Exporten av papper och papp har däremot gått upp i juli och utgjorde då 38,41 mill. kg. mot 33,06 mill. kg. För de första sju månaderna har exporten utgjort 197,57 mill. kg. mot 232,22 mill. kg.

Malmexporten är naturligtvis obetydlig gentemot fjolåret. Under juli uppgick den till 350,568 mot 1,225,799 ton i juli i fjol. För den gångna delen av året har exporten i år utgjort 1,43 mill. ton mot 5,57 mill. ton i fjol. Tackjärnsexporten har ökats med c:a 1 mill. kg. till 8,43 mill. kg. i juli i år mot 7,42 mill. kg. i fjol. Den ligger dock ännu under för de gångna sju månaderna, då den utgjorde 36,42 mill. kg. mot 41,75 mill. kg. i fjol. Exporten av tackjärnsskrot har till följd av exportförbudet inskränkt sig till 0,27 mill. kg. mot 6,66 mill. kg. i fjol för juli månad. Exporten av tubämnen har stigit till 1,29 mill. kg. mot 0,58 mill. kg. i fjol och för sju månader till 5,83 mill. kg. mot 4,61 mill. kg.

Separatorsexporten går fortfarande ned. För juli hade den ett värde av 2,56 mill. kr. mot 3,17 mill. kr. i fjol och för den gångna sjumånadersperioden 16,12 mill. kr. mot 17,79 mill. Kullager-exporten ligger något svagare i 2,32 mill. kr. mot 2,60 mill. kr., men för hela perioden har den uppgått till 17,32 mill. kr. mot 14,33 mill. kr. Exporten av telefon- och telegrafapparater stiger kraftigt och utgjorde 0,92 mill. kr. mot 0,49 mill. i juli i fjol och för sju månader 7,18 mill. kr. mot 4,64 mill. kr.

Sovjet-Rysslands alla vuxna till krigstjänst.

Centrala exekutivkommitténs presidium i Moskva har godkänt ett av folkkommissariatet framlagt lagförslag till ändringar i värnpliktslagen. Enligt den nya lagen skall varje medborgare i Sovjetunionen vara förpliktad att personligen deltaga i landets försvar.

I likhet med vad förut gällt tillkommer det endast arbetare och bönder att deltaga i kriget med vapen i hand. Men alla andra medborgare ha fått sig olika funktioner anvisade i arméns rygg. Mobiliseringsordern omfattar nu alla män och kvinnor, som fyllt 21 år och de medborgare, som icke bära vapen, skola redan i fredstid inkallas till övning i den verksamhet, som de ha att utöva under krig. Särskilda bestämmelser gälla för ungdomens militarisering före värnpliktsåldern, för kvinnornas arbete inom och utanför armén samt för röda arméns reserver.

I Moskva hoppas man genom den nya lagen kunna redan inom ett halvt år efter mobilisering ställa i fält en armé av 10 millioner.

Allmänheten och den politiska lögnpressen.

(Forts. fr. sid. 1.)

vilde samman som en koloss, bygd på lerfötter. Att detta sammanbrott en dag måste komma, är en given sak; det gäller endast att påskynda den nödvändiga utvecklingen, på det destruktionens och förfallets höga organisatörer icke måtte hinna driva sitt infernaliska förstörelsearbete än längre än vad som redan skett här mot sitt åstundande mål: det svenska nationalsamhällets blodiga omstörtning i bolsjevismens tecken, den där skall förvandla Sverige till en "sovjetistisk" provins i Israels drömda världsgäldhärgkardöme.

Alltså, den svenska tidningspressen måste återföras från sin nuvarande, falska roll såsom ett redskap i den judiska förstörelse- och erövraremaktens tjänst till sin ursprungliga uppgift i svenska folkets tjänst, vilken ju framför allt är *att* sprida sann upplysning, *att* på moralisk grund förmedla nyheter och återgiva rådande, oförfulskade tänkesätt och stämningar bland folket samt *att* i olika viktiga frågor leda den allmänna opinionen i sanningens och rättfärdighetens anda. En upplysningsväsendets renässans i denna riktning är ett livsbehov för vårt folk, om det skall förmå att bemästra det ohyggliga öde, som av den judiska inkräktaremakten tillärnas det samt kunna bestå i tidens stormar såsom ett friboret, moraliskt och intellektuellt mäktigt folk. Förverkligandet av denna nödvändiga renässans av det svenska upplysningsväsendet avhänger helt och hållet av den stora allmänheten och dess förmåga av reaktion i det viktiga ögonblick, vari vårt folk för närvarande befinner sig. Man har icke att vänta sig någon allvarlig ändring till det bättre i fråga om det i Israels bojor slagna pressväsendets allmänna inriktning med mindre den stora allmänheten resolut reser sig ur sitt iråkade förnedringstillstånd samt aktivt rycker in med i kampen därför. De enskilda medborgarna böra gentemot sina respektive tidningar av riks- och landsörtskaraktär ovillkorligt fordra, att de bryta med sin nuvarande rollutövning i folkfördärvelsens och förvillelsens tjänst för att i stället gå in för en upplysningsverksamhet i Sanningens anda, vilken låter sak vara sak och rätt vara rätt. Och låt det icke stanna endast vid goda försatser, ty med enbart sådana vinnes intet. Uppställ strängt formulerade fordringar och krav till respektive tidningars ägare, styrelser och ansvariga redaktörer såsom absoluta villkor för fortsatt stöd åt dem i form av prenumeration och annonsering! Allmänheten har här i sin makt att tvinga tidningarna att åter slå in på hederliga vägar och bliva vad de böra vara — språkrör i det allmännas tjänst. Det gäller blott för medborgarna att begagna sig av den möjlighet att kunna påverka utvecklingen, som står dem till buds!

Ekonomisk antisemitism.

(Forts. fr. sid. 1.)

upplösandet av den gamla Castiglioni-gruppens maktkoncern har den ur f. d. Agrarbanken framsprungna "Banca Ungaro-Italiana" synbarligen fått sitt verksamhetsområde något förminskat, och Anton von Ebers initiativ, som kräver utrymme, vänder sig nu från den förminskande bankrayonen till ökad intensitet på det offentliga livets affärsområde. I icke ringa grad stå i det offentliga livets brännpunkt baron Beck och bankir Kraus. De nya ungerska sedlarna äro undertecknade av Philip Weiss, baron Kornfeld och andra internationellt inflytelserika bankirer. Det är goda, säkra girokonton, som gälla på hela världens börser. Till dessa namn, till dessa män, måste Ungern hålla sig, om det vill räknas till de länder, av vilka storfinansen lovat att från att vara ett judiskt rike skapa ett paradis."

Vi förmoda, att ungrarna hava en föreställning om, hur detta "paradis på jorden" i verkligheten ser ut. De känna tydligen på sig, hur finanskapitalet bor i denna "Edens lustgård". Slagordet "ekonomisk antisemitism" är i Ungern utomordentligt berättigat, emedan det där är inte bara ett slagord, utan blir omsatt i verklighet.

Ställ spritpanamats beskyddare i riksdagen mot väggen.

(Forts. fr. 1:a sid.)

mot partierna över lag samt fordra klara besked av sina representanter rörande deras förhållande till de konstaterade skandalösa förhållandena inom Spritmonopolet, vilka dock säkerligen ännu endast till en del blottats. Framför allt bör man vända sig mot de riksdagsmän, som under den stora andrakammaredebatten vid 1926 års riksdag röstade emot den i motion föreslagna, retroaktiva revisionen av spritcentralens affärer, trots att de samtliga väl visste, att det där rörde sig om jättesvindlerier, undansnillade statsmiljoner i massor. De böra nu därför av folket i val hänsynslöst ställas mot väggen och avfordras klara besked rörande sitt ställningstagande till förmån för svindlarregimen samt de avslöjade skandalösa manipulationerna med statens medel, varvid ej heller bör glömmas att begära förklaring ängående spritherrarnas tilltag att överbetala Carnegies porterbryggeri med över 10 miljoner kronor samt var någonstans denna 10 milj.-överbetalning hamnat. Vi lämna härnedan till vägledning för valmännen en översikt över de representanter, som vid den stora kraftmätningen i andra kammaren den 12 maj 1926 öppet ställde sig på storsvindleriets inom monopolet sida genom att rösta *emot* en undersökning. De voro:

Ur högerpartiet: Hrr *Weibull*, Landskrona och *Holmström*, Gävle samt fröken *Welin*, Stockholm. (Vi hänvisa beträffande hr Holmström till hans införda förklaring på annat ställe i tidningen).

Ur det liberala partiet: Hr *Jönsson* i Revinge.

Ur det socialdemokratiska partiet: Hrr *Hagman*, Ulvsunda, *Hansson*, Stockholm och *Holmström*, Stockholm, fru *Östlund*, Stockholm, fru *Wessman*, Stockholm, hrr *Söderberg*, Norrviken, *Karlsson*, Vätö, *Johansson*, Björklunda, *Andersson*, Katrineholm, *Jansson*, Eskilstuna, *Lundkvist*, Eskilstuna, *Sjögren*, Motala, *Johansson*, Arkösund, *Karlsson*, Vadstena, *Ward*, Norrköping, *Holmberg*, Linköping, *Fast*, Nässjö, *Andersson*, Hällabäck, *Magnusson*, Kalmar, *Wagnsson*, Oskarshamn, *Kloo*, Karlskrona, *Berggren*, Engelholm, *Björklund*, Hässleholm, *Björk*, Tomelilla, *Isaacsson*, Ängelbro *Rydén*, Lidingö, *Lorén*, Malmö, *Jensen*, Lund, *Bergström*, Hälsingborg, *Nilsson*, Tånga, *Andersson*, Höör, *Törnkvist*, Bjuv, och *Paulson*, Arlöf, fru *Nordgren*, Trälleborg, hrr *Lindqvist*, Halmstad, *Sjöström*, Götebore och *Höglund*, Göteborg, fru *Thyring*, Göteborg, hrr *Carlson*, Mölndal, *Brännberg*, Lysekil, *Mårtensson*, Uddevalla, *Hallén*, Torrskog, *Hansson*, Trollhättan, *Olsson*, Mellerud, *Weijne*, Borås, *Backlund*, Falköping R., *Norling*, Lesjöfors, *Norsell*, Karlstad, *Morfeldt*, Eda glasbruk, *Uddenberg*, Karlskoga, *Andersson*, Råstock, *Nilsson*, Örebro *Öhman*, *Ekarp*, *Mogård*, *Karlskoga*, *Pettersson*, Köping, *Eklund*, Skultuna, *Olofsson*, Västerås, *Eriksson*, Grängesberg, *Jansson*, Falun, *Pettersson*, Hällbacken, *Månsson*, Furuvik, *Säverström*, Bollnäs, *Granath*, Hudiksvall, *Olsson*, Gävle, *Johansson*, Sollefteå, *Wennerström*, Sollefteå, *Lagerkvist*, Ange, *Molander*, Härnösand, *Hedlund*, Östersund och *Olsson*, Rödningsberg.

Ur kommunistpartiet: *Hrr Spångberg*, Charlottenberg, *Dahlén*, Kiruna och *Samuelsson*, Luleå.

Sveriges folk måste, förr eller senare, försvåvitt det icke vill finna sig i att inpå bara kroppen bli utplundrat av den i demokratiens namn härskande judefinansiella oligarkien, äntligen på fullaste allvar låta sina representanter förstå, att en vakthållning av riksdagen sådan som den kring storsvindelföretaget Spritmonopolet icke i fortsättningen kommer att tolereras. Man skulle ju mindre frapperats av riksdagsmajoritetens av 1926 hållning i frågan, därest denna utgjorts av representanter för det parti, som officiellt utger sig för att värna om kapitalets intressen, nämligen högern. Men här fick man i stället skåda de partier, vilka speciellt och i högsta potens förmena sig tillvarataga det folkliga och demokratiska intresset, rycka in som skyltvakter kring den på folkets utplundring och förslavande under sin spira inriktade judisk-finansiella makten i dess mest suspecta förehavanden. "Folkets egna" representanter må komma ihåg, att det gäller inte bara att av männen bekänna sin "demokratiska" å "folkliga" läggning utan också och framför allt att i gärning visa densamma. Förmodligen skall mer än en sådan vårt Spritpanamas "demokratiska" beskyddare i andra kammaren tillspord söka att svänga sig med att han aldrig riktigt förstått vad saken rörde sig om. Man har dock alla skäl att förhålla sig skeptisk visàvis en dylik deklaration — herrar representanter under Israels hägn äro så förunderligt okunniga, så snart det gäller vissa saker, i andra däremot visa de sig ha ett ganska gott förstånd. De som förmena sig icke ha begripit att det inom statens spritmonopol rört sig om svindlerier och förskingringar av statsmedel i jättestora skala, böra i varje fall besinna, att personer, vilka ej veta vad de göra och intet förstå av vad de befatta sig med, alls icke böra åtaga sig riksdagsuppdraget utan i stället snällt stanna hemma. Ingen må tro, att den rättsinniga opinionen i vårt land kommer att vara tillfreds med mindre än att full rättvisa på området varder skipad och en till grunden gående, opartisk, retroaktiv revision av Spritmonopolets hela verksamhet och affärer kommer till stånd, den där på alla punkter bringar fullständig klarhet rörande de transaktioner och förhållanden, som varit, samt låter konsekvenserna därav gå i verkställighet. De, vilka gjort sig skyldiga till orättmätigt handskande med statens ägodelar, måste ställas till ansvar enligt lagens bestämmelser för sina åtgöranden samt förpliktigas att till statskassan återbetala vad de olanhållet denna. Opinionen i landet skall kräva full klarhet och offentlighetens ljus över det hela samt räfst med den, som mot det allmänna sig förbrutit. Det spritmonopolistiska augiasstallet måste från grunden upprensas, de försnillade miljonerna återbetalas samt de skyldiga straffas för sina brottsliga gärningar.

Icke en röst åt en partikandidat vid de stundande valen, som ej är redo att helt gå in för en revision av Brattsystemet och spritkoncernen i här angiven anda!

Svensk Bondepolitik
i det förgångna,
i det närvarande
och i framtiden
TRE FÖREDRAG
av
Dir. Adolf Anderson å Ekebo
Ord. i Stockholms läns valkretsförbund av Bondeförbundet.
Pris 25 öre + porto. Finnes å Nationens expedition

TAPETSERARFIRMAN
C. A. ERIKSSON
Hantverkaregatan 22, Stockholm
TEL. KUNGSH. 6706.
Utför Möbelstoppningar, Mattpåläggningar till mycket billiga priser. Förstklassigt arbete garanteras. Begär kostnadsförslag.
Klädsel av sidovagnar samt bakdvaror

Hotell och Restauranter
som rekommenderas den resande allmänheten.

ARVIKA. Stadshotellet.
ESKILSTUNA. Frimurarehotellet.
GNESTA. Stora Hotellet.
GÄVLE. Grand Hotell och Centralhotellet. Järnvägshotellet.
HALMSTAD. Grand Hotell.
HEDEMORA. Stadshotellet.
HÄSSLEHOLM. Stadshotellet
KALMAR. Stadshotellet.
KARLSTAD. Stadshotellet.
LANDSKRONA. Stadshotellet.
LINKÖPING. Stora Hotellet.
HUDIKSVALL. Stadshotellet.
LULEA. Hotell Hospits, Mattis Johansson, Tel. 1148.
LUND. Grand Hotell.
NORRKÖPING. Göta hotell Dir. H. Magnér.
NYKÖPING. Stora Hotellet. Tel: Namnanrop
SIGTUNA. Stadshotellet. Tel. 110.
STOCKHOLM. Hotell Kung Carl, Birger Jarlsg. 23. Tel.: Namnanrop.
Carlton Hotel, Kungsg. 57.
Pensionat Wasa, 73 A Drottninggatan, 4 tr. Hiss.
STRÄNGNÄS. Stadshotellet.
TROSA. Stadshotellet. Tel. 34.
VÄSTERÅS. Hotell och Restaurant Klippan.
ÖREBRO. Stora Hotellet.

HOTELL ATLANTIC
(F. d. Svenska Teatern.)
är nu öppnat.
Hotell Atlantic, Stockholms modernaste, tystaste och mest komfortabla hotell. Fullständiga toilettrum med bad till *varje* rum och dubletter.
Det förnäma familjehotellet par préférance.
Restaurant och Terasse.

Stockholms Förenade Tvätt
Luntmakaregatan 94
STOCKHOLM. Tel. Vasa 34 22.
Specialité: Tvättning av överdragskläder.

Någon gång
under året behöver Edra tvättkläder torkas i sol och barrskogsluft. Vi utföra sådan tvätt då vårt läge vid skog och sjö tillåter oss tillmötesgå denna alla husmödrars önskan. De kunder som önska se huru härvid tillgår inbjuda vi att besöka arbetet härmed, en tur med vår ångbåt från Kungsholmstorg till Stora Essingen kan göras tur och retur på en timma.
Vördsamt
H. M. Konungens Hovleverantör
H. K. H. Hertigen av Södermanland Leverantör till
H. K. H. Hertigen av Västergötland
H. K. H. Hertigen av Nerike
ESSINGE ÄNGTVÄTT
TVÄTT- OCH STRYKINRÄTTNING
Telefon: 336 42 STOCKHOLM Tel. Essingen 12
Lagning av all slags tvätt utföres på begäran.
Inlämning: Sibyllegatan 21. Tel. Ö. 8 22.

Vid behov av
FOTOGRAFERING!
Glöm ej att anlita oss, då vi äro Specialister och erfarna fackmän inom branschen.
RING ENDAST NORR 75 45.
BILD-CENTRALEN
Drottninggatan 38, Stockholm

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nyktherhetsrestauranter i Stockholm:
Automatrestaurant CYRUS 43 Nybrogatan 43
Automatrestaurant ALEXANDER 2 Smålandsgatan 2
Automatrestaurant ENGELBREKT 8 Roslagsgatan 8
Automatrestaurant GUSTAV VASA 51 Upplandsgatan 51
Automatrestaurant S:T ERIK 47 S:t Eriksgat. 47.
Automatrestaurant GUSTAV ADOLFSHALLEN 68 Västerlånggatan 68
Automatrestaurant BIRGER JARL 73 Folkungagatan 73
Frukost ½8—½2 Middag ½2—7 Kväll 7—½12 Inga drickspengar Ingen spritservering

Södra Kungstornet, Stockholm
Redaktör: ELOF ERIKSSON
Telefon: Norr. 5898 Norr 5899

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår ..... Kr. 10.—
Halvår ..... » 5.—
Kvartal ..... Kr. 2.75
Lösnummer 25 öre.

Nr 34 (151) Fredagen den 31 Augusti 1928. Årg. 4

Slut på förhalningspolitiken rörande Spritpanamat!

Trots många påpekanden för rikets justitiekansler, f. d. hovrättsrådet O. H. Arsell, att den s. k. Brattkoncernen, en i strid mot rikets grundlagar inrättad monopolinrättning, startad och exploiterad av storfinansen med f. d. praktiserande läkaren Ivan Bratt såsom synlig sprattelgubbe, gjort sig skyldig till en mängfald olagliga handlingar (se t. ex. Nationen nr 81 för i år), har laga åtgärder för förbrytelserna uteblivit. Storfinansen är till synes en mäktig beskyddare även när det gäller rena rättsaker. Dessutom äro en hel del riksdagsmän och ämbetsmän inblandade, tack vare fördelningsläkaren Bratts generositet i alla de fall, där han till äventyrs kunnat hava nytta därav, i härvan; och den nuvarande justitiekanslerns silkeshandskar lämpa sig ej för att göra rent i Augiasstallet. I "socialt" intresse hava olagligen i stor utsträckning gåvor utdelats av medel, som skolat inlevereras till statsverket. Bland annat har detta skett till en mystisk, privat antismugglingsförening, vars räkenskaper icke ens framläggas för allmänheten. Anslag av statsmedel till "antismugglingsföreningen" hade naturligtvis varit riksdagens sak att lämna, och det är högst otroligt, att, om motion därom väckts, densamma skulle bifallits. Men Spritcentralen tillåter sig att genom dylika gåvors utdelande i strid mot regeringsform och allmän lag beskatta svenska folket. Bland "tjänstemän", i "antismugglingsföreningen", som direkt tiggt olaga gåvor av Spritcentralen, märkas överståthållaren i Stockholm (f. d. justitieråd et!) Hederstierna, statsministern, excellensen Carl Gustaf Ekman och byråchefen i kungl. kontrollstyrelsen Sam. Larsson. Hade allmänna åklagaren sin plikt likmätigt väckt åtal mot Spritcentralens styrelse för egenmäktigt handskande med statens medel, hade det under rättsförhandlingarna framkommit, att uppräknade herrarna hade en trasa med i byken — och en sådan offentlig skandal måste ju med allt gevalt förhindras! Myndigheterna vilja ej röra i saken. Man får då åtminstone hoppas, att svenska folket i val visar sig hava så mycket känsla för decorum i det offentliga livet, att ingen enda röst spilles på hrr Carl Gustaf Ekman, Hederstierna, Sam. Larsson eller andra, som veterligen stått i nära relationer till Spritpanamat. Skam åt den, som handlar annorlunda!

Udden är dock knäckt på Brattkoncernens hydra. Det är bara en tidsfråga, när den stora efterräkningens dag kommer. Ehuru den tillsatta Monopolkontrollutredningens betänkande var avlämnat och klart före sistlidne riksdags början, förelades detsamma ej riksdagen för sakens dryftande och lämpliga åtgärders vidtagande. Statsministern har upplyst om att med utseende av medlemmar i den beslutade kommissionen måste anstå åtminstone till någon gång i oktober efter det valen av riksdagsmän förrättats; vad ha nu dessa två saker med varandra att göra? Förhalningspolitken är allt för genomskinlig, helst statsministern meddelat, att kommissionens resultat under inga förhållanden hinna att föreläggas ens 1929 års riksdag. Statministerns ord väga i denna sak ej tungt, enär, såsom nämnts, han har personligt intresse av att saken fördröjes. Hans excellens betänker ej, att förhalningen kan verka därhän, att hans excellens halkar ned från sin statsministertaburett; svenska folket har nämligen börjat att vakna.

I första hand sträva myndigheterna efter att draga ut på tiden så långt, att åtalspreskription inträder, och om därigenom oegentligheterna ej komma under domstols behandling och utredning, är detta liktydigt med att full utredning aldrig kommer att äga rum. I civilrättsligt avseende kvarstår dock statens rätt att under en tioårsperiod från fordringsrättens uppkomst göra sin rätt gällande och återfordra sina kvarhållna miljoner men i den mån fordringsrätten grundar sig på en brottslig handling, plägar rätten i praktiken vara svårutrekrävbar, sedan tiden för åtal gått till ända, vartill kommer att slöheten brukar spela in, så att man ej ids uttaga sin på kriminell förseelse från motsidan fotade rätt, sedan straff och utredning om den brottsliga gärningen icke längre kan komma ifråga från myndigheternas sida.

Medan tider ännu äro för full utrednings verkställande, bör sådan, om myndigheterna ej vilja befatta sig därmed, ske genom allmänhetens benägna biträde. En sak, därj menige man genom att var i sin stad hos vederbörande yrka besked, kunde få utredning igång, är t. ex. det skandalösa förhållandet, att Aktiebolaget Carnegies Porterbryggeri av Spritcentralen vid dess förvärv av bryggeriet överbetalades med tio (10) miljoner kronor. Redan i numret av den 10 augusti ställde Nationen offentlig uppmaning till bankdirektören Mannheimer i Göteborg, huvudchef för Skandinaviska Kreditaktiebolaget, att, enär han vid detta tillfälle formellt representerade säljaren av bryggeriet, upplysa allmänheten om, varför Carnegies Porterbryggeri skulle överbetalas med tio miljoner kronor (av statens medel) utöver taxeringsvärdet av bryggerietsfastigheter och värdet på inventarier samt rörelsens värde, samt vidare om, vart dessa tio miljoner sedan tagit vägen. Saken är verkligen så mystisk, att de, som sitta inne med fakta och känna de närmare förhållandena vid transaktionen, vilket hr Mannheimer ovillkorligen torde göra, hava en moralisk skyldighet att genom ingående uppgifters offentliggörande, söka skingra dunklet kring denna jätteaffär. Trots denna offentliga uppmaning till hr Mannheimer att yttra sig i saken och lämna en fullständigt och uttömmande redogörelse för Spritcentralens Carnegie-köp, har hr Mannheimer icke tills dato givit ett ljud ifrån sig rörande denna fråga. Här har den stora allmänheten, främst i detta fallet Göteborgarne, en mission att fylla genom att privat uppmana hr Mannheimer att omedelbart ingå i offentligt svaromål och omtala allt han vet om Spritcentralens förvärv av Carnegies Porterbryggeri och de därmed förknippade omständigheterna. Hr Mannheimer åtnjuter förmånen av svenskt medborgarskap och bör betänka, att därmed följer ock förpliktelse att tala, när man är en av de få, som sitter inne med kännedom om vart tio (10) miljoner av statens medel bortrunnit. Hr Mannheimer

(Forts. å sista sid.)

Upprensning inom Stockholmshögerns representation!

Stockholmshögerns i måndags anordnade förberedande valmöte å Auditorium fick ett tämligen sensationellt förlopp, som säkerligen kom ganska oväntat för de Höga Vederbörande. Till en början utvecklade sig allt vid mötet så mönstergillt förträffligt efter gammalt känt valmansförbundskt recept. Allt hade så när gått all right som sig bör i enlighet med hr Järtes uppgjorda program. Där fanns dock från begynnelsen ett oroande moment. En framställning hade från visst håll inlämnats, vari yrkades på, att kandidaterna skulle deklarera *dels* i frågan om det ryska handelsavtalet *dels* i frågan om en revision av Vin- och spritcentralen. Eftersom framställningen i fråga senare under mötet kom att tilldraga sig sig en rätt så stor uppmärksamhet, vilja vi här in extenso återgiva densamma, som redaktionen av Nationen lyckats få ta del av. Den är ställd till Allmänna Valmansförbundet i Stockholm och lyder:

"Undertecknad, medlem av Allmänna Valmansförbundet för Stockholm, får härmed anhålla att till högerpartiets riksdagskandidater i Stockholm få rikta följande interpellationer till besvarande vid valmötet den 27 dennes:

"Vill Ni förbinda Eder att motionsvis och utan hänsyn till övriga högermäns uppträdande samt med all möjlig energi verka för

1) upphävande av handelsavtalet med Ryssland åtminstone i vad angår ryssarnas exterritorialitet i Sverige; samt

2) grundlig revision av Vin- och spritcentralen med dotterbolag, systembolagen, Kontrollsyrelsen och spritbyråkratien i övrigt ävensom spritlagstiftningen till klarläggande av spritföretagens affärsmetoder och vinnande av lättnad i eller befrielse från befintligt förmynderskap ävensom upphävande av Vin- och spritcentralens monopolställning."

Som skäl för dessa interpellationer får jag anföra följande.

Enligt vad jag anser mig hava grundad anledning antaga är det ofantligt många valmän av konservativ läggning, som komma att avstå från att rösta med det parti, de eljest närmast tillhöra, därest de ej vinna garanti för att de kandidater, de gynna med sina röster, taga bestämt avstånd från den ståndpunkt, bl. a. herr Trygger, vid senaste riksdag intagit i ryska handelsavtalsfrågan, i det de så vitt jag kan finna på goda skäl — anse ryssarna endast använda handelsavtalet som täckmantel för helt andra, för Sverige farliga syften, än de ett lojalt utnyttjande av avtalet skulle främja. Att ett sådant illojalt utnyttjande av avtalet varit avsett redan från början visar tydligt ryssarnas anspråk på exterritorialitet för handelsdelegationen — en avsikt, som man haft anledning förvänta att åtminstone högerns riksdagsmän i gemen kunnat genomskåda — och uppenbart är, att så länge denna exterritorialitet finnes

(Forts. å sid. 5.)

Moskvas planer mot England.

Ur »National Review».

Den konservative engelske parlamentsledamoten Maxe's månatligen utkommande tidskrift "National Review", känd för sin vederhäftiga politiska fjärrblick, innehöll i juli-numret en artikel om bolsjevikernas och tyskarnas metoder i angreppet på den gemensamma arvfienden England, ur vilken artikel, författad av den kände politiske författaren Mr. Baker White, vi återgiva följande:

"Sovjets ekonomiska kampanj har i Persien haft överraskande resultat. Så sent som år 1924 fanns där så gott som ingen rysk handel. Nu däremot är landet översvämmat av sovjetagenter och sovjetvaror, och sovjets inflytande är stort både i civila och militära kretsar. Teheran är snart ett nytt Moskva, vilket gjort sig starkt kännbart i engelska kretsar, som ha intressen på Persien.

Även i kinesiska Turkestan har handeln med Ryssland och därmed följande rysk inflytande vuxit jättelikt under de sista åren. Detta land får likaledes betraktas såsom en mycket farlig utfallsport under ett angrepp på Indien.

Sovjet i Kasbgar köper väldiga mängder av bomull och styckegods, som utkastas på marknaden till underpris, som slår ut indiska varor från marknaden.

Det är intressant att se, vilka medel, som tagas i bruk. I mars 1927 meddelades t. ex. från Peking, att en expedition, som leddes av den svenske, pro-sovjetiske forskningsresanden Sven Hedin, begav sig ut på två års utforskning av Sinkiang, kinesiska Turkestan och Tarim-bäckenet. Expeditionen var försedd med stor trådlös utrustyrsel, och bland medlemmarna av expeditionen befunno sig — lägg märke till det! — två framstående representanter för Luft-Hansa, den tyska luftsammanslutningen, som samarbetar med och i Ryssland. I vidaste kretsar i Peking visste man, att expeditionens verkliga, hemligt ändamål var, att före någon annan lägga vantarna på upprättandet av flyg- och telegrafstationer i västliga Asien för Tyskland-Sovjets räkning. De bästa huvudena inom Sovjets agitationstjänst betrakta Afganistan såsom nyckeln till angreppet på Indien. Man inrymmer, att angreppet på England genom Kina delvis slagit fel, i varje fall för tillfället, och därför vill man träffa Indien först. I Persien, Irak, Turkestan, Ostindien och Afganistan arbetas det febrilt, men de starkaste krafterna användas dock på Afganistans gränser. Afganistan har länge varit genomträngt och genomtränges i allt starkare tempo av sovjet, både i militärt, socialt, politiskt och handelsmessigt avseende. I Afganistan har sovjet ett genomspekulerat lantmäteri och ett stort telegrafkompani, bestående av betrodda kommunister, som arbeta för en mäktig väg mellan Kabul och Ryssland "för att få handelstillförseln förbättrad", d. v. s. för att bereda väg för den röda härens inmarsch. Sovjet låter avhålla stora manövrer i de till Afganistan angränsande, av sovjet kontrollerade republikerna, nämligen Tajikstan, Ugbekistan, Turkmenistan och Kerghizstan. Därtill äro tusen och åter tusen bönder längst Oxu's (Amu Darjas) stränder satta i arbete för framdragande av järnvägar vid Termes, och denna stad håller på att omdanas till luft-basis för sjött angrepp på Indien, en aeroplan-station, som ligger på mycket kort avstånd från Peshavar, Indiens port. Sovjet har i samarbete med tyskarna byggt stora aerodromer vid Tiflis, Baku, Krasnodosk, Bokhara och Tashkent, så att luftförbindelsen mellan Moskva och Kabul nu är fullständig. Därtill vet man, att sovjet bygger en mäktig luftflotta av kampaeroplan, som icke ha så lång räckvidd, att de kunna vara till synnerlig nytta i Kina, men som skola användas för Indien. Sovjet har också försett den avganska hären med aeroplan, och det finnes många sovjetryska officerare i afganska hären.

Ryssarna ha regelmässig postflygning från Kabul till Taschkent, bolsjevikernas huvudkvarter för agitationen i Centralasien.

De sovjetska handelsdelegaterna, som i stor massa operera i Kabul, hava fullt upp att göra med att sprida anti-engelsk propagandalitteratur.

Vi hava nu behandlat angreppet på Indien utifrån; vi skola nu säga några ord om angreppen inifrån, som icke äro mindre farliga.

I Östern benyttjar sovjet sig av och betalar de s. k. nationalist-rörelserna i avsikt att väcka hat mot allt engelskt. Infödda agenter, som hava genomgått lång lärotid vid "Revolutions-universiteten" i Moskva, Baku och andra städer, äro i fullt arbete, icke allenast bland alla kaster i Indien, utan även bland indierna i hela världen, arbetare, sjömän och studenter. Deras slagord är "självbestämmanderätt" och "nationalism", som skola vinnas genom strejker, demonstrationer, upptåg och såsmåningom skola bringas att kulminera i öppet upplopp och avlyftande av "det engelska oket". Kommunisterna i England samarbeta intimt med kommunisterna i Indien. De indiska kommunisterna i England ledas av Mr N. J. Upadhyaya, en bramin från

(Forts. å sista sid.)

Kristendomen sådan den förkunnas i kristna kyrkor.

III.

För Nationen av J. L.

Den kristna troslära har på ett ovärdigt och vanhelgande sätt nedragits i judiska trosformer genom den oberättigade inblandningen av den gammaltestamentliga jahvekultens omoraliska och människofientliga innehåll.

Till vilka orimligheter man kommit genom detta förfaringssätt, åskådliggöres framför allt därigenom att man likställer Jesu Himmelske Fader med judarnas nationalgud Jahve-Sebaot, vilken man heligförklarar, ehuru detta gudsbegrepp innesluter hat och fiendskap mot kristendomen. Jahve erkänner inga andra tillbedjare än de "omskurna" av "Abrahams säd". 1 Mos. 17: 7, 10—14. Vi kristna ha alltså ingen delaktighet i Jahve, och önska det ej heller! Men varför äro de kristna teologerna så angelägna om att påtvinga allmänheten detta mot de kristna så avgjort fientliga gudsbegrepp, medan de samtidigt bemöda sig att omvända judarna till kristendomen? Det synes här föreligga en olöslig begreppsförvirring. Skola vi kristna antaga det judiska gudsbegreppet, samtidigt som vi söka övertyga judarna om att det kristna gudsbegreppet är det enda rätta?

Det torde vara på sin plats att erinra om några föreskrifter, som Jahve giver "sitt utvalda egendomsfolk" till oeftertaglig efterrättelse:

"Tag dig väl tillvara, att du icke gör förbund med det landets inbyggare dit du kommer, att de icke bliva dig till en snara mitt ibland dig. När Jahve din gud låter dig komma till det land, dit du skall gå för att taga det i besittning, och undan för dig förjagar stora folk..... och när Jahve din gud, giver dem i ditt våld då skall du giva dem till spillo. Förbund med dem skall du icke sluta, och ingen skonsamhet dem bevisa." 2 Mos. 34: 12. 5 Mos. 7: 1, 2.

Av dylika människofientliga föreskrifter finna vi i jahvereligionen en oändlig mängfald, vilka utan gensaga bevisa vilken andes barn Jahve är.

Jesus giver ock sitt omdöme om judafolket i följande ordalag: "Ve eder, I skrymtare ... I åren lika vitmenade gravar ... I synes utvärtes för människorna rättfärdiga men invärtes åren I fulla av skrymteri och orättfärdighet ... och sägen: Om vi hade levat i våra fäders dagar, skulle vi icke ha varit delaktiga med dem i profeternas blod. Så vittnen I då om eder själva, att I åren söner av dem, som dräpte profeterna. Uppfyllen ock I edra fäders mått. I ormar, I huggormars avföda, huru skolen I undfly helvetets dom? Matt. 23: 27—33. I åren av den fadern djävulen, och eder faders begär viljen I efterkomma; han var en mandråpare från begynnelsen, och han står icke i sanningen, ty sanning är icke i honom. När han talar lögnen, talar han av sitt eget, ty han är en lögnare och dess fader. Men emedan jag talar sanningen tron I mig icke. Vore Gud eder Fader så älskaden I ju mig, ty från Fadern har jag utgått och kommit. Joh. 8: 44, 45,42. Det framgår tydligt av dessa Jesu uttalanden, att han här gör en jämförelse mellan sin himmelske Fader och judarnas Jahve, vilket sannerligen icke giver något stöd för heligförklarandet av det judiska gudsbegreppet!

Vid vår kristendomsundervisning blir det inprintat i vårt medvetande, att det s. k. gamla testamentet är grundvalen för kristendomen och att judarna äro ett av Gud utvalt folk. Detta är en grov och uppenbar osanning. Här föreligger det anmärkningsvärda förhållandet, att man sammanblandat tvenne till varandra direkt motsatta religionsformer, nämligen den allra lägsta — judendomen, och den allra högsta — kristendomen. Jesus själv förkastade vid flera tillfällen det judiska religionssystemet (Matt. 5: 21. 9: 16), vilket han även tillkännagav i uttalandet: "... fåfängt dyrka de mig, då de lära läror som äro människors bud. Matt. 15: 9. Den som vill forska efter sanningen, kan utan svårighet fastställa att det icke finnes någon religionsform i hela världen, som har ett så omoraliskt och människofientligt innehåll som gamla testamentet. Detta gives klart och tydligt tillkänna i det judiska gudsbegreppets karaktärsegenskaper, vilka endast bestå i hat och fiendskap mot alla människor, med undantag av det "omskurna egendomsfolket". Men likväl förkunnas det i våra kyrkor, att judafolket är utvalt av Jesu Himmelske Fader samtidigt som den mordiske och människoförkastande judeguden Jahve förklaras "trefalt helig". Med fullt berättigande kunde man här fråga: Varför sakna vi judarna vid våra gudstjänster, då vi så högt prisa både deras gud och deras gamla urfäder, Abraham, Isak och Jakob såsom kristna förebilder? Men sanningen är, att vi i verkligheten finna helt andra än kristliga egenskaper i dessa urfäders meritlista! 1 Mos. 12: 11—19, 20: 26: 1—13. 34: m. fl. Ja, även judafolkets konungar och rövarehövdingar framställas för oss såsom förgrundsfigurer i kristlig gudsgemenskap, vilken dock endast bestod i lydnad inför Jahve att röva, plundra, taga byte och utrota "hedningar" på hans befallning. Den förnämste av alla dessa föregångsmän var "gudsmannen" David, som förklaringas på det mest översvallande sätt i våra kristna församlingar. Ja, man söker t. o. m. leda Jesu härkomst från denne mansmördare och äktenskapsbrytare. Tror man sig verkligen kunna hedra Jesu personlighet med ett sådant släktskapsförhållande, som Jesus själv på det bestämdaste avvisade. Matt. 22: 42—45. Luk. 20: 38—41. I en av vårt lands mera bemärkta kyrkor finna vi judelittlingen David utställd till kristlig andaktsbetämning, i en alldeles särskilt anmärkningsvärd situation. Prydd i full kunglig skrud, med kungakrona och kungamantel, har han blivit ställd med högdraget förakt i sitt uttryck gent emot den högsta symbolen för vår kristna tro. Men — vilken kontrast! Naken och törnekrönt hänger Jesus på "förbannelsens trä" inför den triumferande stamfadern till Jesu bödlar och dödsfiender! Här är den fråga berättigad: Är detta ett värdigt sätt att framställa Jesu bild? Den enda slutsats vi kunna draga av detta skådespel är, att vi här kunna konstatera Guds oändliga nåd och överseende med mänsklig förvillelse, då en anhörre av Jesu bödlar i kunglig högtidsskrud ställes triumferande inför den hatade Nazareen i sin förnedring! Må så vara, att vi kristna i Jesu korsfästelse se den högsta gudomliga människokärlek, som i denna förnedring ger sig tillkänna, och att vi med helig vördnad uppskatta denna uppoffrande kärlek, i vilken Jesu Himmelske Fadens egenskaper för oss uppenbaras, men i den ovannämnda sammanställningen förbliver dock ett intryck av vanvördnad och vanhelgande av det kristna trosföremålet. Och vanvördigt är likaledes det obevisbara påståendet att Jesus skulle härstamma från judarna, vilket Jesus avvisar med de orden: Förrän Abraham är född, är jag. Joh. 8: 58. Hur kan man emellertid antaga att Jesus till den grad skulle ha vansläktats från judiska stamfäder, att man med bästa vilja ej kan hos honom upptäcka ett spår av judiska anlag, eller andegemenskap? För öv-

(Forts. å sista sid.)

Den 31 Augusti

Sveriges arbetare och judediktaturen.

Socialdemokratiska partiets ordförande, redaktör Per Albin Hansson, har i ett valtal allvarligt förebrått de borgerliga partierna deras överdrivna "skräckmålningar" angående bolsjévismen, vilka karaktäriserades såsom "en farlig lek med elden". Hr Hansson i likhet med sin höge herre och spiritus rector, hr Karl Otto Bonnier, önskar tydligtvis, att bolsjevismen allt framgent för Sveriges arbetare skall framstå såsom en proletariatets upphöjda, ideela "befrielsekamp ur kapitalismens och förtryckets bojor". Hans moraliserande föreställningar motiveras emellertid knappast av den borgerliga pressens hittills bedrivna upplysningsarbete på området, ty detta har sannerligen icke präglats av någon tendens eller lust att överdriva utan tvärtom. Sanningen beträffande bolsjevismen är tio gånger hemskare än den av Juda dirigerade borgerliga dagspressen ens velat antyda. Men så mycket större anledning är det att låta den sanna upplysningen om bolsjevismen tränga ut till allt folket, så att det må fullt förstå, vad det i verkligheten är för slags "paradisisk tillvaro" man nu så entréget vill påtruga det.

Det är såsom vi tidigare påpekat högst förvånande, vilken okunnighet ännu den dag som är tyckes råda inom ledande socialdemokratiska kretsar rörande socialismen, dess innebörd och syften, trots att rörelsen i ett helt halft århundrade haft hemortsrätt i Sverige. Att utläggningskonsten börjar ställa sig besvärlig för hrr koryféer, är i och för sig fullt förståeligt. Tiden rör sig ju framåt och massorna, som utlovats guld och gröna skogar, bara de ville falla ned och tillbe socialismens gud, ha naturligtvis icke kunnat undgå att observera, att de givna storslagna löftena om kapitalets grövring åt proletärerna, om frihetens, jämlikhetens och broderskapets universella förverkligande m. m. alltjämt vänta på sitt infriande. Förklaringen härtill är emellertid enkel nog: de frikostiga löftena voro aldrig avsedda att infrias, de voro endast ett skimrande lockbete, varmedelst de godtrogna massorna fångades in för att kastas ut i "det heliga Israels" erövringskamp för egendomens och maktens i Sveriges land läggande under sin spira. Denna kamp, som från början till slut dirigerats av Israels egna utvalda i spetsen för massorna, har även lett till det åstundade resultatet. Väl regerar i dag massan till namnet, men också endast till namnet. I verkligheten styr "Guds utvalda folk" i hägnet av sin berömda härskaresats "Söndra och härska!" genom sina väl placerade ledare-agenter i spetsen för partierna. Medan massorna förströ sig med inre stridigheter och diskussioner om allskröns banala judiska "idéer" och "åsikter", styr "Den hemliga handen" osynligt för mängden följdriktigt mot målet: Sveriges fullständiga erövring och underkastelse under Israel. Den "folkbefriande" processen är nu kommen så långt, att judemakten i dag de facto är den, som leder utvecklingen i vårt land och dirigerar de olika partierna, vilkas åtgöranden alltigenom äro inriktade på att befordra främlingsfolkets intressen på bekostnad av det egna folkets. Det är heller inga småresultat, som härvid uppnåtts: vårt folk har under loppet av några årtionden begåvats med en statsskuld till det internationella judiska ockrarekapitalet på bortåt ett par miljarder kronor, den svenska nationalegendomen har medels en provokatorisk politik i största utsträckning överantvardats åt "de enda rättmätiga innehavarna" därav (enligt Talmud) d. v. s. israeliterna, den svenska samhällsordningen har på allt sätt undergrävts och upplösts, i stället för den hedervärda nationella kulturutveckling, som tidigare utgjorde nationens stolthet, ha vi begåvats med en judisk skenkultur av vidrigaste slag. Den så fagert omsjungna "socialiseringen" i demokratiens hägn har hunnit så långt, att de styrande inom Israel redan betrakta verket som fullbordat och anse tiden mogen för den stora och slutliga frälsningsakten — bolsjevismen, som ju avser att fullkomna den judiska annekteringen av Sverige genom samhällets omstörtning i blodets tecken samt förvandlande till ett lydrike under Israels världssjälvhärskarespira.

Det är egentligen en djupt tragisk situation, som våra dagars Sverige erbjuder. Svenskarna ha i sin rent otroliga godtrogenhet — judarna kalla den i sina religionsböcker "själlöshet" — låtit sig ledas in i en utveckling, som de förvisso aldrig vare sig gillat eller åstundat. De fördes bakom ljuset av Israels utsända ledare-agenter medelst fagra talesätt, falska löften och förespeglingar i det oändliga. Blott sanningen fingo de aldrig höra. Väl ha under "frigörelseprocessens" fortskridande äganderättsförhållandena i samhället väsentligt förändrats, ehuru i en annan riktning än från början utlovades de breda lagren, när de stora uppbåden till kamp mot "kapitalismen" och "borgarsamhället" skedde; väl åtnjöto de i "frigörelsekampen" engagerade arbetarna i deras egenskap av tjänstgörande legosoldater åt Israel ofta en jämförelsevis rik sold, och har i hägnet av den bedrivna våldsamma statsskuldsättningen ännu så länge en förhållandevis hög levnadsstandard kunnat beredas betydande grupper av arbetarklassen. Men det som är förbrukat är förbrukat. De nyinträdda, faktiska äganderättsförhållandena äro trots allt det väsentliga i processen, som i sinom tid icke heller kan undgå att på ett för folket i dess helhet högst kännbart sätt göra sig gällande.

Det nuvarande allmänna läget i vårt land visar tydligt att allvarets timme är inne. Knappt hade demokratiens frihetslågande kämpar hunnit förverkliga sitt "folkkrav" på massornas medbestämmanderätt i samhället, på allmän och lika rösträtt, förrän man fick skåda samma upphöjda kämpar rycka in för sin egen stolta skapelses avskaffande genom ett öppet eller beslöjat engagera sig för Guldkalvens allra nyaste "proletära frihetsrörelse" — bolsjevismen, vilken såsom vi veta bl. a. går ut på att medels högst radikala metoder, i blodets tecken, frånröva arbetarna deras med så stor möda "äntligen" förvärvade medborgerliga rättigheter. De ledare, som låtit förleda sig till ett dylikt svek mot arbetarna, vilkas intressen de åtagit sig att bevaka, hava all anledning blygas. Skammen faller ej endast på dem, som öppet ställt sig i judebolsjevismens tjänst utan i ej mycket mindre grad på dem inom det socialdemokratiska partiet, vilka på ena eller andra sättet associerat sig med denna den mest arbetare- och kulturfientliga rörelse, som någonsin funnits. Det ändrar intet i sakförhållandet, att bolsjevismen kläder sig i arbetarvänlighetens mask och titulerar sitt åstundade styrelseskick "proletariatets diktatur". Hela världen vet, att detta endast är ett simpelt camouflage till beslöjande av diktaturens verkliga art, vilken såsom vi ofta påpekat intet annat är än judafolkets diaboliska medel för förverkligande av dess urgamla "heliga" drömom att världens omstörtning och alla "otrogna" (= icke-judiska) folks förgörande, på det att "Guds utvalda" må komma i okvald besittning av all jordens härlighet och det judiska världssjälvhärskaredömet äntligen bliva verklighet. Man har i sanning skäl att i dag ställa den frågan till våra arbetargledare: Varför upplysen I ej de svenska arbetarna rörande bolsjevismens verkliga natur? Kunnen I förneka riktigheten av våra uppgifter härom? Om så är, varför tillbakavisen I ej desamma i edra språkrör? Ansen I månne, att detta är en sak, som ej kommer arbetarna vid? I borden dock inse, att Sveriges arbetare äro i sin rätt att i de saker, det här gäller, få veta sanningen. Socialdemokratiska partiets ordförande har funnit lämpligt inlägga en gensaga mot de borgerliga "skräckmålningarna av bolsjevismen", vilka han, såsom redan framhållits, betecknade som "en lek med elden". En lek med elden! Om någon leker med elden så är det väl herr Hansson och hans medkoryféer-socialistledarna genom sitt förrädiska samspel med de judebolsjevikiska diktaturströvarna samt genom sin uraktlåtenhet att alls upplysa arbetarna rörande sanningen om bolsjevismen. Hans metod att framställa denna såsom en i och för sig ganska oskyldig "proletär"-politisk företeelse passar anmärkningsvärt väl samman med den Bonnierska borgarpressens sätt att se saken, men den är därför icke mindre föraktlig, ty den innebär ett skamligt försök till arbetarnas förande bakom ljuset, ty intet är mindre sant än att judebolsjevismen skulle vara en politisk rörelse i arbetarnas tjänst, något som utvecklingen i Sovjet-Ryssland under det gångna årtiondet tydligt nog visat.

Sveriges arbetare ha i den tid, som är, all anledning vara på sin vakt gentemot de många uppträdande "ulvarna i fårakläder". De böra resolut gå in för kravet på att få veta sanningen rörande vad som sker och nu i all synnerhet ifråga om bolsjevismen. De äro i sin fulla rätt därtill. Ledarnas försök att beslöja verkligheten samt för arbetarna framställa de judiska strävandena för upprättandet av bolsjevikisk blodsdiktatur i Sverige såsom en rörelse i arbetarnas intresse är rent brottslig. Det är att direkt skända landets arbetare att vilja förleda dem till sådana ruskiga gärningar som det judisk-bolsjevikiska programmet uppfordrar dem till. Vi hänvisa våra läsare att närmare studera de bilder med text från bolsjevismens hemland, Ryssland, som finnas införda på annat ställe i tidningen och som ge en föreställning om vad bolsjevismen är. Verkligheten beträffande det bolsjevikiska blodsväldet är emellertid många gånger ohygglignare än i ord och bild kan framställas. Det rör sig här i själva verket om ett organiserat massmord av "Guds egendomsfolk" mot "otrogna" i äkta gammaltestamentlig anda, därvid ej heller arbetarliv, enligt vad framgår av officiella sovjetryska rapporter, skonas. Vi vilja icke tro, att Sveriges hederliga arbetare skulle vara villiga lämna sin medverkan till upprättandet av en judisk blodsdiktatur av enahanda slag som den vilken i ett årtionde härjat i Ryssland, vi äro istället övertygade om, att den dag de väl kommit underfund med vad saken gäller de med all kraft komma att avvisa varje som helst befattning med densamma samt visa sina förrädare vid ledningen på dörren. Det är blott att hoppas, att den dagen icke må ligga förfjärran, ty underjordens diaboliska krafter äro i ständig febril verksamhet för framskapandet av ett genombrott för sin "frihetsrörelse" under den närmaste framtiden. Och faroläget minskas givetvetvis ej därav, att judediktaturen i själva verket har livliga omhuldare jämväl inom de judestyrda borgerliga partierna.

Sveriges ansvarskännande arbetare böra reagera mot de skamliga spekulationer från den folkfientliga judemaktens sida, som i bolsjevismens namn här för närvarande äro å bane samt energiskt gå in för, att statsmakterna av all kraft värna land och folk mot dylik brottslig verksamhet. Vis å vis sina ledare böra de hävda det ovillkorliga kravet på att få veta sanningen om vad som sker samt att arbetarpolitiken i vårt land skall vara inställd på att tjäna svenska folkets intressen istället för såsom nu är fallet judarnas. Den svenska arbetarrörelsens politik måste vara lagd efter nationella och icke judisk-internationella linjer. Våra arbetare böra vid de stundande valen avfordra sina representanter och kandidater klara besked, icke minst rörande bolsjevismens verkliga natur och syfte!

PRESSKONSERTEN

Hr Järte och Sovjet-Ryssland.

Byråchefen Otto Järtes högst egenartade deklaration rörande Sveriges förbindelser med Sovjet-Ryssland har väckt åtskilligt uppseende inom politiska kretsar. *Nya Dagligt Allehanda* (h.) skriver i en artikel, "Faderlösa", efter att ha berört en del fenomen på den internationella politiska himlen bl. a.:

Under dessa omständigheter kanske det inte betyder så särdeles mycket att en framstående riksdagskandidat i huvudstaden (hr Järte) i går kväll föreslog avbrytande av de diplomatiska relationerna till Sovjetryssland, medan man däremot borde betrakta den celebra handelsdelegationens exterritorialitetsrätt såsom betydelselös. Vi hade för vår del tänkt oss, att bevarandet av fredliga politiska förhållanden till Sovjetryssland vore ett svenskt intresse, medan det därremot i c k e vore ett svenskt intresse att medge bolsjevikerna att under masken av handelsmän bygga upprorsceller i Sveriges armé och flotta eller tillåta hr Aleksandroff att under masken av telegrambyråagent på höjden av Coldinutrappan sitta som spindel i de stockholmska bostadscellernas älskliga nätverk. Om de allvarliga händelser, som en ärade riksdagskandidaten förespådd , gå ut på att göra slut på de elaka ryska maskeradupptågen här i landet, så äro vi rädd, men vi ha en smula svårt att inse, huruledes hrr Löfgren och Tjitjerin samtidigt skola undertecka Kellogpakten och uppsäga freden inbördes. Den närmaste uppgiften för den som menar allvar är att inrikta sig på att få bort exterritorialrätten.

Hr Järtes framhävande vid valmötet av frågan om sovjetlegationen var naturligtvis aldrig avsedd att tagas på allvar. Den, som något närmare studerat denne illustre f. d. "socialistiske" och för ögonblicket "moderate" politiker, behöver alls icke hysa någon tvekan härvidlag. Genom att bagatellisera handelsavtalet och exterritorialrätten såsom fullkomligt betydelselösa samt köra fram med problemet sovjetlegationen — "det heliga Israel" har som vi veta sin särskilda syn på problemen! — trodde han sig tydligen kunna avleda intresset och uppmärksamheten från det för ögonblicket viktiga spörsmålet det gällde. Men ibland händer det att de höga herrarna överskatta gojims "själlöshet"!

Förstklassigt Pensionat

för resande

Klarabergsgat. 40III

(nära Centralstationen) Stockholm

Telefon Norr 163 17

M. JOHNSSON

Dir. Mathiasson dr Bratts efterträdare?

Frågan, om efterträdare åt dr Bratt såsom chef för Vin- och spritcentralen är sedan någon tid tillbaka föremål för dagspressens intresserade uppmärksamhet. En lång rad av namn har presenterats, såsom langshövding Lybeck, finansminister Lyberg, kanslisekreterare Peyron, direktör Bernström m. fl. mer eller mindre fullkomligt omöjliga sådana. Ty man får anta, att de makthavande här i landet äntligen hunnit tillägna sig den insikten, att befattningar i det allmänna tjänst icke äro till för att utdelas såsom något slags belöningar för ådagalagda ovidkommande dygder. Bland alla hittintills nämnda namn är det endast ett, som överhuvud tål att allvarligt beaktas, nämligen direktör Mathiassons, som framförts av *Göteborgs Morgonpost* (h): Denna tidning skriver:

Icke minst synes det vara en rak konsekvens både av regeringsbeslutet om en stor granskningskommission och av dr Bratts frivilliga avgång innan denna kommission ens är utsedd, att till företagets ledare kallas en fackman. Det brukar i allmänhet vara en god princip att tillgodogöra sig fackkunskaper för ledningen av smärre såväl som av större affärer, och det finns intet rimligt skäl för att här skulle göras ett undantag.

Nu förhåller det sig så, att vårt land äger en man med de allra förnämsta kvalifikationer att övertaga ansvaret för ledningen av det stora och omstridda företaget, nämligen den man som på sin tid åstadkommit den stora sammanslutningen av de svenska spritfabrikerna, direktör N. P. Mathiasson. Han ledde på sin tid denna stora koncern icke bara på ett i organisatorisk och merkantilt avseende överlägset sätt, utan han vårdade sig också om att hålla fabrikationen på en hög standard, vilket icke just kan tillvitas hans efterträdare.

Men framför allt är Mathiasson köpman och ej byråkrat. Hans namn i ledningen skulle med säkerhet komma att betyda att ordning, reda och ekonomi bleve ledande principer för driften. Vid avvecklingen av de stora engagemang, som bolaget under årens lopp iklätt sig, Södertäljefabrikerna och annat, skulle han säkerligen på ett helt annat sätt än en ämbetsman och politiker kunna tillvarataga det allmännas intresse, liksom man har rätt att antaga att han snart nog skulle komma att förbilliga förvaltningen i hög grad.

Dir. Mathiassons namn är otvivelaktigt bland dem, som förtjäna att tagas i övervägande vid utseendet av efterträdare efter dr Bratt som chef för Spritcentralen.

Importöverskottet under 1928 hittills 190 mill. kr.

Enligt kommerskollegii värdestatistik för vår utrikeshandel utgjorde värdet av exporten under juli i år 135,584,000 kr. och värdet av importen 127,374,000 kr., vadan ett exportöverskott för månaden å 11,210,000 kr. föreligger. Till jämförelse kan nämnas, att vi under juli månad 1927 hade ett exportöverskott å 30,400,000 kr.

Värdet av importen under tiden januari—juli i år utgör 950,900,000 kr. och värdet av exporten för samma tid 762,086,000 kr., vilket betyder ett importöverskott för årets första sju månader å ej mindre än 188,804,000 kr. Importöverskottet under motsvarande tid i fjol var blott 10,887,000 kr. Tendensen i "utvecklingen" är alltså tydlig och klar.

I fråga om detaljsiffrorna ha de stora arbetsstriderna inom pappersmasseindustrien och gruvindustrien vållat det största avbräcket. Värdet av exporten av pappersmassa har sålunda hittills detta år varit 50 milj. kr. lägre än i fjol, och motsvarande siffra för malmexporten är 58 milj. kr.

LUNDA TVÄTTINRÄTTNING

Rekommenderar sig för utförande av all slags tvätt (ej kemisk), mangling och strykning. Förstklassigt och omsorgsfullt arbete garanteras.

Snabb och punktlig expedition

Innehavare:

AUG. GUSTAFSSON

Tel. Drottningholm 20 & 190

PRIVATSPISNINGEN

SCHEELEGATAN 8, 1 tr. - Tel. Kh. 44 25

Frukost: Smörgåsbord, varmrätt, gröt och kaffe samt öl eller mjölk.

Middag: Smör, bröd, soppa, varmrätt, kaffe, öl eller mjölk.

10 st. kuponger Kr. 11: 70.

Inackord. Kr. 70: — pr mån.

God o. vällagad husmanskost.

HARALD

LINDSTRÖMS

Boktryckeri

Kungsgatan 50 - Tel. 363

Kataloger, Broschyrer, Affärstryck

Specialitet: Tidningar o. Tidskrifter

Begär offert!

—Det regerande Israel vid makten och dess rad av "nationalekonomiska" o. a. auktoriteter, vilkas hela strävan ju går ut på ekonomiskt ruinera vårt svenska folk, hava all anledning vara nöjda med sitt verk!

Sveriges export på Spanien underlättas.

Spanska ministerrådet har godkänt den i maj i år undertecknade konventionen mellan Spanien och Sverige, utgörande ett tillägg till 1925 års handelstraktat. Tilläggsavtalet innebär bl. a., att de båda länderna tillförsäkra varandra ömsesidig behandling såsom mest gynnad nation, vilken behandling skall tillämpas ovillkorligt och utan inskränkningar å någondera sidan. Sverige har förut endast åtnjutit mestgynnadnationsrätt för vissa bestämda varuslag.

Kominterns cellbildning i arméerna.

Vid Kominterns i dagarna avhållna stora kongress i Moskva höll ledamoten av ryska kommunistiska partiets centrala kontrollkommitté Jaroslavski ett uppmärksammat tal angående det revolutionära arbetets bedrivande inom de europeiska arméerna. Enligt "Pravda" yttrade han i sitt tal bl. a.:

"Varje parti, som på allvar förbereder sig till en resning, kan icke ignorera de frågor, som stå i samband med förberedelserna till upproret. Partiet måste studera fiendens krafter, resurser och tekniska utrustning. För att uppnå detta måste varje till Komintern anslutet parti (alltså även det svenska) utse särskilda lämpliga personer inom sina led, vilka skullehelt och hållet ägna sig åt detta arbete. Man skall icke föreställa sig, att soldatmassorna under vissa förhållanden själva skola frivilligt övergå till revolutionen. Utan speciellt utvalda kommunister, utan en speciell organisation, som skall koncentrera sin uppmärksamhet på propaganda och agitation i armén och på skapande inom denna av socialistiska revolutionära celler, bleve det omöjligt att få armén på vår sida. Man måste inom armén skapa en organiserad styrka, som skall hjälpa till att i rätta ögonblicket förmå de vacklande elementen att kämpa för vår sak. Jag måste säga, att våra partier bedriva detta arbete utan tillräcklig entusiasm och icke nog modigt."

Sovjet begagnar sig av särskild radio för utlandsspionaget.

Vid ett av Komintern i samband med den stora kongressen i Moskva anordnat sammanträde hava en del viktiga beslut fattats ifråga om den utökade propagandan inom utländska arméer. Dessa gå i första rummet ut på att praktiskt och effektivt ordna förbindelserna och informationstjänsten mellan Komintern och "röda-frontföreningarna" i utlandet, varvid den nya sovjetapparaten ORR, vilken arbetar på korta våglängder och är speciellt ämnad för sovjetspionaget i andra länder, skall tagas i bruk.

Glöm ej

att prenumerera på

NATIONEN

Ärade Husmödrar!

All slags tvätt och strykning mottages tacksamt, handmetod - Billiga priser

Bad- och Tvättinrättningen

VANADIS

Billiga och bekväma karbad tillhandahålles mellan 10 f. m.—8 e. m.

Frejgatan 41—43 - Stockholm

Tel. Vasa 188 46

Merry Grill

Tegnérgatan 28, invid Drottningatan

INTIM DANSRESTAURANT

Öppnas för säsongen den 1 september

DANS alla dagar

Imperial Orchestra

Best. tel. V. 789

Antikrists blodskamp.

Israels världskamp har varit ej mindre en kamp för förverkligandet av dess tusenåriga messianska dröm om herravälde över alla jordens folk och skatter än en kamp mot Kristus och kristenheten. Ty ingen har berett "Guds egendomsfolk" så stort avbräck i dess fantastiska världsherraplaner som just Kristus. Israels 2,000-åriga kamp mot Kristus har dock icke förmått utrota Honom. Han lever och kommer att leva, så visst som Sanningen en gång skall segra i världen. I Talmud, judarnas ännu i dag gällande lagbok, föreskrives alltjämt såsom den mest bjudande plikten att kämpa mot Kristus och hans anhängare. Det heter där bl. a.: "Vi böra söka bringa ur världen de bästa ibland de kristne, ifall det är oss möjligt... Att döda en mina (en otrogen) är ingen orätt. Den som glömmer den gudlösas (icke-judens) blod bringar Gud ett behagligt offer... Jesus och hans anhängare tillhöra de gudlösa... Djurens avföda är såsom främlingarnas (icke-judarnas). Paradiset tillhör endast judarna, helvetet är bestämt för alla andra folk."

Händelserna i den tid, vari vi leva, vittna tydligt om, att det förhärdade sinne, som utmärkt judafolket på gamla testamentets och Kristi tid under årtusendenas lopp i intet avseende förändrats. Nu liksom då går det "heliga" folkets all diktan och traktan ut på att med eld och svärd utrota de "otrogna" (= icke-judarna). Vilket sker i överensstämmelse med de såsom lag för judarna gällande förkunnelser, som Israels gud skall ha låtit utgå till sitt "utvalda" folk, enligt vilka endast judarna hava hemortsrätt på denna jord. Talmud säger nämligen: "Gud skapade världen endast för judarna... Alla folk på jorden och allt som på jorden finnes tillhör judarna... Juden begär ingen stöld, han endast tager vad som är hans rättmätiga egendom. Icke-judens egendom är liksom herrelöst gods, juden är i sin fullkomliga rätt, när han tillgodogör den till sin".

Rotschild V.

Israels antikristliga kamp har i närvarande tid sitt förvisso mest illustrativa exempel i den judisk-bolsjevikiska mordorgien i Ryssland, som krävt icke mindre än ett 10-tal miljoner kristnas liv. Under det att i gammaltestamentliga tider Israels "utrotningskrig" mot de "otrogna" folken voro inriktade mot enskilda folk, gäller i dag dess kamp alla jordens folk på en gång. Den Symboliska Ormens bana runt jordklotet är tillryggalagd, det återstår bara att fullkomna verket, låta "undret" ske, det där skall förvandla universum till ett messianskt rike under det "utvalda" folkets spira. Den, medels vilken och i vars namn det stora undret skall ske, är som vi veta Proletariatet, det internationella proletariatet, som sedan mansåldrar skolats för denna sin mission. Men i hemlighet ovanom det kämpande världsproletariatet" tronar i sitt osynliga majestät såsom härskaren och ledaren av den väldiga världskampen Israels regerande furste i förskingringen, "världskejsaren" Edvard Rotschild V i Paris, i vars hand de många internationalernas trådar löpa samman. Rotschild V fungerar sålunda såsom den judiska världs-politikens, -finansens, -frimurerietsoch -revolutionens (bolsjevismens) högste ledare. Sedan 150 år tillbaka har världen regerats av judiska dynastien Rotschild, som stått i spetsen för Israels hemliga världsregering, vilken utgöres av 300 judar. "Världssjälvhärskaren" representerar "den osynliga handen", som är med överallt, churu utan att synas av de oinvigde, han leder folkens utveckling genom krig, revolutioner etc. hän mot det stora målet: Israels världsherravälde. I egenskap av den judiska världsfinansens visserligen högste, churu hemlige ledare, är han den som svarar för finansieringen av den judiska världskampen. Även den världsrevolutionära bolsjevikiska rörelsen är i sin verksamhet ytterst hänvisad till honom, churu denna hans roll sorgfälligt beslöjas. I Sverige torde finansieringen av bolsjevismen företrädesvis skett via Moskvaregeringen samt via vissa ras- och trosfränder i Stockholm, däribland judebankir Aschberg, som vid olika tillfällen entusiastiskt hyllats av Folkets Dagblad Politiken såsom "det stora lysande undantaget" bland kapitalisterna, vilken av sannt ideela bevekelsegrunder (!) på ekonomiskt frikostigt stödja inte bara

Det judiska blodsväldet i Ryssland.

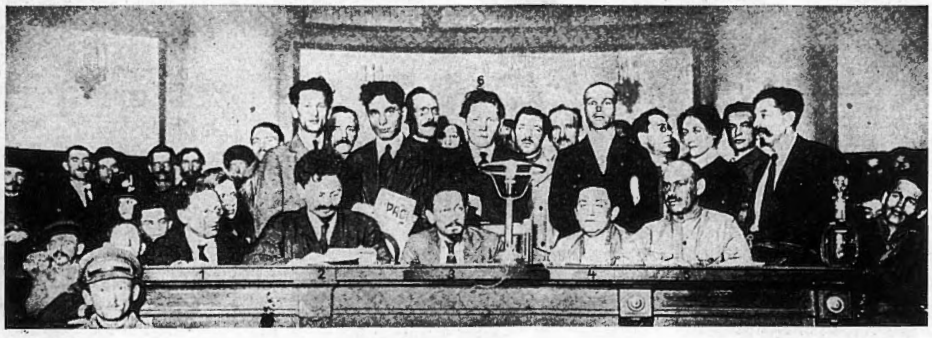

Ett betydelsefullt sammanträde med sovjetregeringen.

Denna bild visar ett betydelsefullt sammanträde med den sovjetiska "proletärregeringen" i Ryssland för några år sedan, medan koryféerna Trotskij-Bronstein och Sinovjev-Apfelbaum ännu voro vid makten och härligheten. Man fäster sig vid det starka judiska inslaget, som ju i sin mån bär vittnesbörd om, för vems räkning "terrorismens regering" arbetat. Den med 1 märkte å bilden är Moses Uritsky, 2 Leiba Trotskij-Bronstein, 3 Sverdlow, 4 Apfelbaum-Sinovjev och 6 Miéael.

I Sverige liksom i åtskilliga andra länder ha i senaste tid en mängd tecken försports, visande på en betydligt skärpt aktivitet från den judiska världsrevolutionens sida. Våra ledande statsmän och politiker av Israels nåde ha naturligtvis gjort vad de i deras makt stått för att lägga allt så väl till rätta som möjligt för den allra nyaste "frihetsrörelsen" i bolsjevismens tecken. Statsmakten har låtit sitt handlingssätt präglas av samma upphöjda "liberala" och "toleranta" vidsyn, som genomandas det ledande judebolsjevikiska organet här i landet, Karl Otto Bonniers lily- och husorgan Dagens Nyheter, som ju beträffande kommunismen hävdar den i sanning kostbara uppfattningen, att det endast rör sig om en högst oskyldig "proletär" sjukdom eller åsiktsriktning, som alls icke förtjänade att tagas på allvar utan uteslutande från den humoristiska sidan — samma upphöjda betraktelsesätt, som på sin tid användes av motsvarande Vederbörande i Ryssland, innan "den stora stormen" där var färdig att släppa lös. Det kan under sådana förhållanden, då varken statsmakten eller hr Bonnier och hans vänner tyckas benägna att alls vilja ändra på sina respektive betraktelsesätt på saken, vara på sin plats att i text och bild ännu en gång något närmare beröra vad som under det gångna årtiondet i bolsjevismens namn i verkligheten tilldragit sig i Ryssland och som synes israeliterna i vårt land så idealiskt, att de till varje pris vilja bereda också svenska folket samma "gudomliga" öde.

Den stora bolsjevikrevolutionen i Ryssland, som från Moskva skulle utbredas över all världen, var endast så till vida de ryska arbetarnas verk, att den genomfördes av dem för Israels räkning. Den var i verkligheten från början till slut judarnas verk, under årtionden förberedd, finansierad, iscensatt och ledd av judarna. Medels denna skulle alla icke-judiska folk utplånas såsom nationella folkbestånd och världen slutligt överantvardas åt "Guds egendomsfolk" i enlighet med de stora löftena i gamla testamentet. Det stora "slaktargörat" utfördes till huvudsaklig del av importerade kineser, judar och letter samt ur fängelserna släppta kriminalfångar, det värsta slödder, som överhuvud kunde uppletas för det ruskiga hantverket. I den blodiga terrorns tecken genomfördes revolutionen och i den blodiga terrorns tecken har den under det gångna årtiondet upprätthållits. Bakom densamma har hela tiden stått judendomens samlade världskapital — vilket förklarar, att den under tio års tid kunnat bestå samt hålla sig med miljarder kostande hemliga revolutionära propagandacentraler, arméer etc. i alla länder. De blodsdåd, som under de gångna åren utförts i Ryssland, trotsa varje beskrivning. De utgöra ett av de stora svarta bladen i mänsklighetens historia och en evig skam för alla de "kulturfolk", som stillatigande åsett dem.

I ett dokument från tjekans statistiska byrå i "Loubianka" lämnas en del uppgifter rörande antalet av under 1922 och 1923 avrättade eller som det heter "expedierade" människor. Dödslistan ser ut så här: 28 biskopar, 1,215 professorer, 9,800 läkare, 54,850 officerare, 260,000 soldater, 10,500 poliser, 48,000 gendarmer 12,950 tjänstemän, 355,250 advokater, journalister, konstnärer och skriftställare, 192,355 arbetare och 815, 006 bönder. Av dokumentet framgick, att dödsstraffsstatistiken för åren 1924—1926 ännu icke var färdig. Mer än en miljon arbetare och bönder hava alltså under 1922 och 1923 blivit avrättade av den judiska "arbetareregeringen". Och då terrorn enligt autentiska uppgifter snarare till- än avtagit under de sista åren, skulle alltså minst ytterligare någon miljon arbetare och bönder, för att nu inte tala om offren inom de andra samhällsklasserna ha "expedierats" av judetjekan. — Detta enligt tjekans egen rapport.

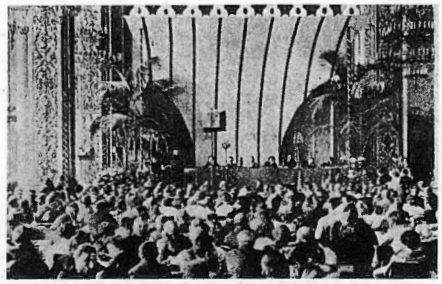

Tredje kommunistiska kongressens sammanträde i Moskva.

Vi presentera här en bild från IIIe kommunistiska kongressen, samlad till allmänt möte i Moskva. Man observere kongresslokalens magnifika utstyrsel med palmer etc. samt de judiska kommissariernas poserande å estraden framför den "proletära" församlingen.

Ett sammanträde med Exekutivkommittén.

Vi återge här ett fotografi från ett sammanträde med Exekutivkommittén; Lenin, vederbörligt omgiven av trenne representanter för det "utvalda" folket.

Plenum med ett av sovjetregeringen utskott.

Denna bild, som visar ett sovjetregeringens utskott samlat till arbete, är även i sin mån karaktäristisk. Man fäster sig bl. a. vid det starkt framträdande rabbinska inslaget hos de församlade.

Ett "avrättningskompani" färdigt till utryckning.

Här se vi ett av dessa judetjekans "populära" "avrättningskompanier" som satte "den stora folkbefrielsen" runt om i Ryssland i verket, färdigt att rycka ut på en "expedition".

Inom den krets av ryssar, som vid bolsjevikrevolutionens utbrott lyckades fly ur landet och sålunda undgingo att bli torterade och nedstuckna som hundar, räknas emellertid med helt andra siffror. Den i Paris utkommande ryska emigrantidningen uppskattade vid tiden juli 1926 i samband med tjekachefen Djersjinskis död antalet av tjekan inom Ryssland mördade personer till mer än sju miljoner oskyldiga män, kvinnor och barn, varjämte beräknades, att icke mindre än elva miljoner ryska bönder bragts till döden genom av sovjetregimen förorsakad svält. Sedan komma alla de utlänningar, engelsmän, fransmän, tjecker, italienare, amerikanare etc., som skjutits eller pinats ihjäl i de många fängelserna. — Detta för tvenne år sedan. Under det sistförflutna åren hava som vi veta icke heller terrorn och tortyren stått stilla i den judiska messianismens pioniärland.

Det ryska emigrantbladet kallade det med full rätt för en "skam för Europas kulturfolk", att detta ruskiga mördareregemente i vår tid av staterna tolererats. Ord och bild kunna förvisso blott ge en aning om det ohyggliga blodsvälde, s. m under dessa år utförts i Ryssland. Vi återgiva här en del fotografier ur en tillgänglig, rikhaltig samling dylika, som ge oss en föreställning om det öde, som gått andra folk, som hotas av samma judiska bolsjevikrevolution. Till miljoner har detta slaktande av kristna fått fortgå i Sovjet-Ryssland under den judiska världsrevolutionsregeringens ledning, utan att den civiliserade världen gjort något för att hindra ett fortsättande av den hemska regimen! Och varför detta? Jo, därför att folken i de andra länderna också lyda under Israel och dess upplysningsväsen, som i förtid intet vill förråda av den härlighet det har i beredskap för alla folk. Man måste ge de ryska emigranterna rätt uti, att detta är "en evig skam för Europas kulturfolk".

De som utförde dåden.

Vilka voro de verkliga bödlarna och utförarna av Tjekans tortyrmetoder? Enligt Nilostonski's bok: "Bolsjevismens blodrus", Lorsch Würtenberg 1925, sid. 45, har det konstaterats, på grund av dokument, som funnits i människoslakthusen i de sydryska städerna och på grund av utsagor av fångar som betat i Tjekans fängelser och som lyckats fly samt slutligen på grund av förhör som verkställts av den frivilliga armén med tillfångatagna tjekabödlar, att 50 proc. av dessa voro judar med rent judiska namn, 25 proc. voro judar fast med tagna ryska namn, 15 proc. voro kineser, letter, ungrare och endast 10 proc. ryssar. Av hela antalet voro 20 proc. kvinnor, av vilka senare med undantag för några lettiskor alla voro judinnor.

Ett belysande exempel på den grymhet judiska kvinnliga bödlar kunde utveckla finner man i samma bok sid. 41: "Överhuvud måste man säga att liksom i Kiew så också i Odessa, Charkow, Petlana o. s. v. judiska kvinnor och flickor sysselsatte sig med att torlera och slakta människor och att deras antal var rätt betydande. Varje stad hade sin "Rosa", "Sonja" etc. som blev till berömdhet i resp. städer. Då de kinesiska yrkesmördarna ryggade tillbaka för att tortera en gubbe med vitt hår eller när deras tortyr syntes för svag, var det judiska flickor, som grepo in och med glatt begär förtade sig över sina offer och i sin djävulska lust tillfogade de gråa och vita huvudena, vare sig de tillhörde gubbe eller gumma de mest otänkbara kval och till slut bragte dem om livet."

kommunismen utan jämväl socialdemokratien.

Lenin-Uljanov.

I tidens mognad sändes halvjuden Lenin-Uljanov samt heljudarna Leiba Trotskij-Bronstein och Sinovjev-Apfelbaum jämte en stor skara andra utvalda judiska revolutionärer för Israels räkning till Ryssland för världsrevolutionens igångsättande. Den numera bortgångne Lenin blev som bekant president för folkkommissariernas råd. Hans ursprungliga namn var Ninel Uljan (Uljanov eller Uljanin), han var son av en kalmuck och judinnan Zederbaum-Ziporkes samt gift med judinnan Krupskaja, vilken på sin tid var livligt verksam inom sovjetpolitiken. Såsom betecknande för Lenins samhörighetskänsla o. hans stora intresse för judendomens sak förtjänar att omnämnas, att han lärde sina barn jiddisch, skrev sina proklamationer på jiddisch samt införde hebreiska i skolorna. Han upphöjde vidare judarnas förbag till helgdag, fat förstöra de kristna kyrkorna eller omändra dem till dans- och biografiokaler under det de judiska synagogorna fingo vara i fred, samt fördrev prästerna under det han skonade de judiska rabbinerna. Lenin skall till slut ha blivit offer för bittra samvetskval över de fruktansvärda missdåd, han varit med om att begå mot ryska folket. Han insjuknade i en mystisk sjukdom kort efter vissa sensationella meddelanden att han stod i begrepp att svika revolutionens sak. Efter att i några år ha lidit av sin mystiska sjukdom avled Lenin som vi veta, sedan världens främste läkare förgäves sökt rädda hans liv.

Trotskij-Bronstein.

Den man, som vid Lenins sida främst tog del i den bolsjevikiska bödsorgien i Ryssland och som under revolutionens tidigare skede spelade rollen av den egentlige diktatorn, var juden Leiba Katsh Bronstein. Hans resa till Ryssland 1917 företogs som bekant över Stockholm, där samtidigt ett revolutionsmöte hölls, angående vilket Henry Ford i sin "Den internationella juden" lämnar den nog så intressanta upplysningen, att myndigheterna lyckades uppsnappa ett brev, avsänt från Stockholm den 21 september, då Trotskij uppehöll sig här, från en viss hr Fürstenberg, revolutionsfinansier och senare bolsjevikiskt sändebud i Riga, och ställt till hr Rafael Scholan i Newyork, vari meddelades, att hamburgska bankhuset Max Warburg ställt ett konto för "kamrat Trotskijs behov" till hans förfogande. Såsom den där organiserade den stora revolutionen var Trotskij även den, vilken satte blodsväldet i Ryssland i system.

Efterhand blev emellertid oppositionen bland ryska folkets massor mot blodshunden Trotskij så stark, att man såg sig nödsakad avlägsna både honom och juden Sinovjev-Apfelbaum m. fl. från ledningen samt slutligen även "deportera" dem till Sibirien efter högt föredöme från zartiden.

Sinovjev-Apfelbaum.

Juden Sinovjev-Apfelbaum, den judiska världsrevolutionens koryfé numro tre, tillhör numera i likhet med Ttrotskij-Bronstein jämte en mängd andra judar i Ryssland den s. k. oppositionen och är "förvisad" till Sibirien. Han har bl. a. gjort sig känd för att energiska hävdande av "individuella terrorn" såsom ett officiellt påbjudet medel i alla länder. När "röda internationalens" kongress våren 1926

fattade beslut om igångsättande av individuell terror mot alla personer utanför Ryssland, vilka ansågos stå i vägen för den judisk-bolsjevikiska världsrevolutionen, föranledde detta som man erinre sig skarpa brytningar inom internationalen, som bl. a. ledde till, att Sydamerikas, Centralamerikas och Antillernas delegerade omedelbart beslöto uttråda ur tredje internationalen. Enligt Pravda svarade "kamrat" Sinovjev den socialdemokratiska österrikiska arbetaredelegationen, som den 1 april 1926 uppvaktade honom rörande terrorn med följande äskliga ord: "Vi äro inga änglar. Vi äro proletära kämpar, som försvara revolutionen — om ni väntat att möta änglar, skolen I bli besvikna. Vi äro endast revolutionens försvarare".

Under revolutionens första tid eldades massorna med revolutionära tal i det oändliga. Det talades på torg, öppna platser, järnvägsstationer etc., revolutionära ord och fraser flöto i väldiga strömmar. Den stora folkliga "frigörelsen" var äntligen uppnådd, nu sedan "proletariatet självt". (= Israels utvalde) tagit hand om ledningen och makten, skulle det äntligen bli frihet för det förtryckta folket, allmän rättvisa, lycka och välstånd åt alla. Det gällde endast, att med frejdigt mod fullborda verket genom att så grundligt som möjligt utrota alla icke-proletära folkelement, alla som överhuvud kunde tänkas vara motståndare till "proletärdiktaturen"" samt att vidare breda ut "frigörelsen" till den övriga världen. Vår bild härovan visar Lenin i talarstolen framför stora teatern i Moskva i revolutionens första dagar. Framför honom synas några judiska kommissarier såsom skyltvakter.

Ryssland är emellertid stort och även den vida landsorten skulle ju vara med i "frigörelsen". I revolutionens första tid måste också hrr koryféer använda mycken tid och energi åt massorna ute i provinserna, för deras övertygande av "frälsningsbudskapet" samt animerande för den blodiga terrorns energiska bedrivande i största möjliga utsträckning. Den ej minst verksamme härvid var Sinovjev-Apfelbaum, som å bilden härovan just synes hålla ett eldande tal till den församlade massan å stationen Georgiewsk under en "revolutionsturné" till Baku. — Sålunda bereddes ryska folket för den stora "lyckliggörelsen". Det gällde ju inte bara för "Guds utvalda folk" att beslagta alla icke-judiska kapitalisters egendomar i Ryssland, "det herrelösa godset", enligt Jahvegudens befallning till sitt "egendomsfolk", utan därtill att utrota allt levande mänskligt väsen, som icke kunde klassificeras som "proletäriskt", varmed förstods alla individer, som ur judisk synpunkt befunnos "mindre önskvärda" d. v. s. kunde befaras på ett eller annat sätt bjuda motstånd mot den upprättade judediktaturen i proletariatets namn.

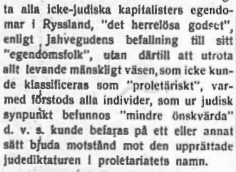

Israels mordängel gjorde även som vi veta sin sak mycket grundligt, i överensstämmelse med de "heliga" rabbinska lärarnas föreskrifter. Denna vår bild visar ett just pågående besiktigande av lik efter en avrättning å tjekans i Nowotscherkarts gård.

Här en annan bild av tjeckaoffer från samma gård i Nowotscherkask.

Carl Peter
Påhlsson's Choklader
Högsta kvalitet

Vi se här ytterligare en miljöbild ur "Sovjet-Paradiset": en del utgrävda lik i trädgården till slakthuset, hörande till guvernement-mordkommissionen Ssalowaja 5, Kiew. Bilden visar, huru liken på alla sätt stympats. En arbetarehustru synes böja sig ned över ett lik, sökande efter sin man.

Här ännu en bild från samma slakthusgård i Kiew, där man är i färd med att gräva fram tjekaoffer ur massgravarna.

Denna bild visar ingången till stora slakthuset Ssadowaja nr 5 i Kiew, där tjekan på platsen utförde sitt blodiga hantverk. Kiews invånare besökte efter stadens erövring av de frivilliga slakthuset för att söka efter liken av mördade anhöriga.

Här slutligen en bild av utgrävda offer i Charkow. — De återgivna bilderna kunna vara nog för att ge en föreställning av arten av den "lyckliggörelse" i bolsjevismens namn" som "det heliga Israel" låtit gå över Rysslands folk och som hrr israeliter nu äro i färd med att bereda också vårt folk.

Tjekans tortyrmetoder.

Efter **"Ein Meer von Blut"** (Ett hav av blod) av **dr Gregor, München 1926.**

För tid och evighet skola namnen på judarna Trotski-Bronstein, Lenin-Uljanov, Sinovjev-Apfelbaum m. fl. samt deras redskap, polacken Dserjinskij, letterna Lazis och Peters, och ryssen Monos vara inristade såsom skapare av den beryktade tjekan i Ryssland och därigenom såsom de skändligaste lönnmördare som världshistorien känner. Ty de blodigaste förföljelserna av de kristna under Tiberius, eller Nero, det avskyvärdaste inkvisitionstorterandet under en Torquemada (som för övrigt var jude) skola alltid bli bagateller gentemot det fruktansvärda som den judisk-lettiska Tjekan har åstadkommit. En rad av böcker med dokumentariska bevis ha offentliggjorts häröver. Jag nämner blott: "Bolsjevismens blodsrus" av R. Nilostonski, "I kamp mot bolsjevismen" av Analou, "Päst i Ryssland" av Rosenberg, "Bakom kulisserna till Sovjet-Ryssland", av Katarina Haug-Haough, "Tjeka" av Tschernow och andra. Och dock tvivlar den demokratiska offentliga meningen i hela världen på dessa berättelsers sanningsenlighet, ty det mänskliga samvetet finner det motbjudande att tro att en sådan råhet skulle vara möjlig i det 20:de århundradet!

Det som Octave Mirabeau talar om i sin roman: "Kvalens trädgård" har blivit till fruktansvärdaste verklighet. Ty när bolsjevikerna besatte en stad gingo i spetsen för deras trupper kinesiska bödlar, vilka genast började använda den förskräckligaste tortyr (som finnes beskriven i de ovan nämnda böckerna). Man tog gisslan, varmed förstods alla välklädda människor (även många arbetare), klädde av dem för att inte vid tortyren blodet skulle förstöra kläderna, som blev bödlarnas tillhörighet, därefter band man fast en tom blomkruka på offret med öppningen mot underlivet. I denna blomkruka hade placerats en utsvultnad råtta. Genom hålet i blomkrukans botten pinades råttan med en glödande stålträd, ända tills den började äta sig in i de mänskliga inälvorna... Tog man vita officerare till fånga, så hamrade man fast deras axelklaffar i skuldrorna med spik, skar ut runda hudremmar ur bröstet så att de sågo ut som husaruniformer, gjorde ett snitt i nacken och drog långsamt av huden längs med ryggraden. Men ställde upp offren i rad, spikade fast händerna i ett bord, gjorde ett snitt med en kniv runt om handleden, begjöt därefter händerna med skållhett vatten och drog av huden — det kallades "att göra handskar". Varje tortyrkammare hade sin speciella bödel för detta ändamål, alltid en judinna eller en lettiska, som bar öknamnet "Dora", handskmakerskan eller "Rosa", handskmakerskån... (vår bild härnedan återger en fotografi av på detta sätt tillverkade "handskar").

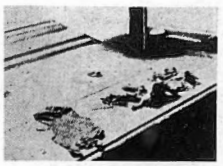

Man lade offrens huvud på ett smidesstäd och söndertryckte det långsamt med en stor hammare under det att de, som nästa dag skulle undergå samma öde, tvingades att åse tortyren, och därefter uppsamla benskärvor, nervbitar och hjärnmassa och befallades samtidigt "att gräva sin egen grav och vara nöjda med att i morgon deras kvarlevor i sin tur skulle hopsamlas av deras meningsfränder".

Man förde prästerna in i deras kyrkor och vigde dem vid oxar eller svin och korsfäste dem därpå inne i kyrkan. Biskopen av Voronesh kokades levande i en stor kittel och sedan tvingades munkar med revolver för pannan att dricka denna soppa.

Man stack ut ögonen på höga kyrkliga ämbetsmän, skar tungan av dem och begravde dem levande. Man sprättade upp underlivet, tog ut en bit av tunntarmen, spikade fast den vid en telegrafstolpe och tvingade de olyckliga med pisksnag att springa runt stolpen tills hela tarmsinngån rullat upp sig och offret rosslande fann sin död... Man dödade marinofficerare i skällhet ånga, band tunga föremål vid deras fötter och kastade dem i havet så att under vattnet bildade sig vajande skogar av lik. På amiral Wirén i Kronstadt högg man av båda armarna och förde honom genom gatorna tills man var så nådig att döda honom.

Man brände ut ögonen på levande människor med brinnande cigarrer eller förbrände dem vid långsam eld. Man sönderkrossade huvudet med speciella skruvanordningar eller genomborrade det med tandläkareinstrument. Man sågade av övre delen av skallen och tvang den närstående att äta hjärnan för att upprepa samma sak med nästa offer.

Man hånade hela familjer och torterade barnen framför föräldrarnas ögon eller makan framför mannen. Man tillverkade spiktunnor och lade levande människor i dem samt rullade dem runt.

Man tog åtora lådor, fyllde dem med halvruttnade lik och lade en levande människa i dem, spikade till locket och lovade den olyckliga frihet, om han blott ville nämna namn och adress på sina vänner — men även om han gjorde det fick han i stället för frihet en levande begravning. Och allt detta gjordes i demokratiens namn, för proletariatets väl, för förverkligandet av det kommunistiska idealet!

Men inte nog härmed, bödelsdrängarna voro nog förmätna att trycka sina egna tidningar, vari de till döds torterades namn publicerades samt tortyren försvarades som en statsnödvändighet. Den tyska prinsessan af Anhalt-Zerbst avskaffade tortyren i Ryssland i sin egenskap av kejsarinna Katharina II, de s. k. kommuniserna införde den 125 år senare som statsinstitution...

F. d. kommunisters avslöjanden om Sovjet-Ryssland tigas ihjäl av den judiserade världspressen. Så t. ex. har den tyske kommunisten Fredrik Mink skrivit en bok: "Råds-Ryssland nöd", Leipzig 1920. Mink som var kunnig i ryska språket, hade självständigt studerat förhållandena i Sovjetlandet samt därför blivit häktad av tjekan och endast genom ett under kommit loss därifrån samt återvänt till Tyskland. Och alla de många föreningar och sällskap som bildats för att befrämja fred, frihet, humanitet och kultur — som det så vackert heter — sitta med armarna i kors och röra ej ett finger, då det gäller att bekämpa denna den största förbrytelse mot mänskligheten i historisk tid, nämligen den judisk-bolsjevikiska tjekan i Ryssland.

Det judiska blodsväldet i Ryssland.

En miljöbild från fängelsegården i Riga.

Vi återge här en fotografi från Centralfängelsets gård i Riga omedelbart efter stadens befrielse av de antibolsjevistiska stridskrafterna. Fängelsegården var översållad av lik efter av bolsjevikerna mördade rigabor.

En "exekution" i en skogsbacke.

Här se vi en skogsbacke, där tjekan utfört en av sina otaliga "massexkutioner".

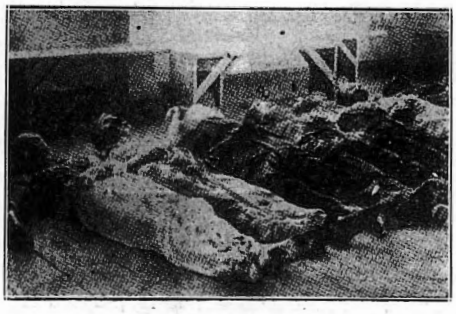

En samling arkebuserade män.

Denna bild visar en samling lik av personer, som den 1 januari 1919 sköts i Dorpat och bland vilka äro att nämna ärkebiskopen Platon (1) och översteprästen Bleiwe (2).

En samling arkebuserade kvinnor.

Vi se här en samling arkebuserade kvinnor, "expedierade" av Rigatjekan.

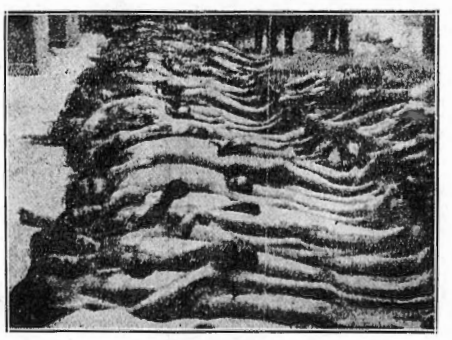

Ett massblodbad.

Här slutligen en bild från ett massblodbad från Kiews erövring den 27—28 augusti 1919. Samtliga offren halshöggos efter nedskjutningen.

I människoslakthuset i Kiew.

Hur det såg ut i ett av bolsjevikernas många människoslakthus i Kiew omedelbart efter den frivilliga arméns intagande av denna stad 1919, får man en hemsk men levande bild av i Katarina Haug-Haough's bok: "Bakom bolsjevismens kulisser", sid. 112 och följande, där det heter: "Framför oss var ett automobilgarage, stängt med en tung järnstång... slutligen lyckades det att öppna dörren. En äcklig, hemsk liklukt strömmade mot oss... väggarna voro från tak till golv besudlade och besprutade med blod... Över hela golvet ett tumshögt lager med till hälften koagulerat blod och hjärnsubstans. Mitt på golvet en stor fördjupning, som förr använts av chauffören vid reparation av bilarna. Denna fördjupning hade här funnit en helt annan användning. Framför densamma stod en stor ekkubbe, betäckt med flera lager av koagulerat blod. Ovanpå kubben en blodig kosacksabel, som tydligen tjänat till att hugga huvudet av människor med eller till ännat blodigt arbete. Hela fördjupningen var fylld till randen med blod. På ena väggen hängde en stor järnstång... som glödgades och varmed offren marterades före avrättningen. Överväldigad av allt det förskräckliga sjönk jag ner på knä och gav luft åt mitt hjärta i en brinnande bön till den allsmäktige för dessa oskyldigt slaktade offer och martyrer.

För min inre syn stod med hemsk tydlighet varje ögonblick av de här begångna förbrytelserna: hur hemska bödelsdrängar öppnade garaget, hur till tänderna bevapnade demoner draga in de nakna offren i denna cell — hur den till döden hetsade människan, torterad genom en grym fångenskap, ständigt medveten om sitt oundvikliga öde och dock ännu levande och till sitt sista andetag ännu hoppades på befrielse släpas in i detta skräckens rum — hur förruttnelsestanken slår emot honom — hur från alla sidor druckna, blodtörstiga sadister gina mot honom — hur hans öga ser ödlar friskt, rykande människoblod, som hans föregångare just för ett par ögonblick sedan måst utgjuta — och alla mordverktygen — hans hela stumma förtvivlan, hans övergivenhet och försvarslöshet gentemot djävlarna i människogestalt. Kan det finnas något förskräckligare, hemskare, grymmare och obarmhärtigare?

Föreställningen som detta ögonblick har under långa sömnlösa nätter kommit mig att åter och åter rysa och var mera outhärdligt och pinande än alla med egna ögon sedda pölar av blod, hjärnsubstans och stympade människokroppar...

Jag var försjunken i denna tankebild då hjärtskärande klagorop kom mig att vakna med skräck från mina dystra betraktelser.

En gammal moder störtade in vadande i blod ända till anklarna, sjönk till marken med ett vilt, av outsäglig smärta fyllt skri: "Här, här har man torterat till döds mina stackars barn".

Och med detta åter och åter upprepade skri gjorde hon korstecknet över blodet i vilket non knäböjde. — Den gamle vid min sida, som hittintills tappert hade hållit sig uppe, syntes vara vid slutet av sina krafter. En ström av tårar utgjöt sig över hans av sorg förade ansikte, han darrade i hela kroppen. Och med orden: "Mitt stackars kära barn" föll även han tillsammans...

Under tiden hade en mängd människor infunnit sig. Alla stodo som förstenade och voro icke i stånd att vända bort blicken från denna människoslakteriets fasans plats...

Gör ett besök på
"Gryfan"
CAFÉ OCH MATSERVERING
25 Lästmakaregatan 25
Telefon 160 83
NY REGIM
Specialité: God och väljagad mat
Lunch o. Supé med allmänt smörgåsbord
Fina Dinémiddagar
A la Carte hela dagen
Billiga priser och trevliga lokaler

Gör ett besök
i min affär, där köper Ni
SMÖR, OST, ÄGG och KONSERVER
till absolut lägsta priser.
Carl Sandbergs Smöraffär
Tegnérsgatan 17. Tel. Norr 215 39.

DANSK NATIONALT TIDSSKRIFT
KØBENHAVN F.
Selvstændigt - uafhengigt - antisemitisk
Helaar Kr. 5: —. Halvaar Kr. 2: 75.

Släktforskning
i in- och utländska arkiv utföres
Löjtn. Erik Cæsar Swartz,
Charlottenborgs Slott, Motala V.

Varför är
Solna Bryggeris PORTER-DRICKA så allmänt omtyckt?
Jo, därför
att det tillverkas av bästa råvaror under fullt sakkunnig ledning.
Ring Hagalund 95
efter en flaska på prov.
Vitaminrikaste måltidsdryck.

PÅ UTKIK

Bonnierliberalismens designerade nye ledare.

Den gångna veckan har medfört en politisk sensation: Hans Utrikesexcellens Eliel Lövgren har fått det s. k. silkessnöret. Karl Ottos stockholmsliberaler ha utan visad vare sig misskund eller respekt ratat sin hittillsvarande partiordförande såsom första kandidat vid andrakammarvalen och i stället i största underdånighet och vördsamhet hänvänt sig till hr kammarrättsrådet Conrad Carleson, och "enhälligt" erbjudit honom "hedersplatsen" på den liberala listan samt försäkrat sig om hans benägenhet för att även stå till tjänst som liberal partichef, sedan hr Eliel väl körts iväg.

Det har ju länge varit en känd sak, att Den Högre Makten i landet umgicks med vissa planer på ändrade dispositioner beträffande den liberala partiledningen. Inte för att ej vår nuvarande Utrikesexcellens troget tjänat Israel — han har tvärtom varit ytterst tjänstvillig! — men han betraktas numera såsom förbrukad, icke längre användbar, och då så... "När mohren gjort sin tjänst får mohren gå!" Att De Gudomliges val föll på hr Conrad Carleson innebar knappast någon överraskning — man har sedan någon tid förstått, att särskilda planer med avseende å hr C. varit å bane. Alltsedan sammanslagningen i somras mellan de stora förlagsfirmorna P. A. Norstedt & Söner, vars förlagschef hr Carleson är, och Alb. Bonniers A.-B. har Bonnierpressen varit så synnerligen ivrig att vid alla möjliga och omöjliga tillfällen instruera allmänheten om hr C:s utomordentliga personliga förtjänster. I det sammanslagna bolaget, som bl. a. kommer att dirigera hela Sveriges lärobokstryck — rörande vars "kulturella" inställning alltså ingen risk vidare behöver föreligga — är som bekant herr Carleson verkställande direktör och herrarna Bonnier styrelseledamöter. Den nye liberale partichefen kommer sålunda att stå hr Karl Otto icke mindre nära än högerchefen in spe, hr Järte. Den liberala politiken bör ju härefter kunna skötas på ett fullt affärsmässigt sätt!

Hr Carleson har bl. a. meriterat sig för den upphöjelse, vännen Karl Otto nu bjuder honom, såsom en varm omhuldare av de grundlagstridiga monopolen. Han var som man erinre sig finansminister under Carl Swartz' regering, som i strid mot grundlagens uttryckliga bestämmelse genomdrev tobaksmonopolet. Naturligtvis var han också medlem av det illustra "finanskonsortium" å tio personer, på vilket hr Richard Sandler under Brantings regering överlät äganderätten till statens stamaktier i Spritcentralen till det godtyckliga priset 400,000 kr. Såsom finansminister visade han den mest långtgående eftergivenhet vis à vis vår manipulerande spritdoktors trevliga förehavanden. Så nog visste Karl Otto vad han gjorde när han nu lät kora hr Carleson till sin nye liberale partichef efter hr Lövgren.

SYSTER OLGAS FYSIKALISKA INSTITUT

Olga Johansson **Willy Adhe**
leg. sjuksköterska exam. sjukgymnast
Förut anställda å Mössebergs Sanatorium
Birger Jarlsgatan 55, 1 tr. - Stockholm
Tel. Norr 63 80

Av läkare särskilt uppmärksammade former av fysikalisk behandling äro: Kvartslampa (Konstgjort solljus) framför allt för blodbrist, nervositet, allmän klenhet och luftrörskatarrer, Diatermi (djupvärme) för reumatiska åkommor, ischias och gikt.

Omsorgsfull behandling – Humana priser.

Kooperationen

hade aldrig behövt uppstå om

affärsmännen räknat med så låg

handelsvinst som

Herrekiperingen CIVIL

55 Birgerjarlsgatan 55

Stockholm.

RESTAURANT
RUNAN
Dalagatan 50, Stockholm.

"Saulsandan."

Hans Utrikesexcellens' offrande som officiell ledare för Israels liberala parti samtidigt med att kantor Saul i mosaiska församlingen i Stockholm i Folkets Dagblad låt publicera en av antireligiositet sprudlande korrespondens från beryktade tyska kommunistfester, har inspirerat spetsartikelförfattaren i Allehanda till en spirituell betraktelse över ämnet "Saulsandan". Den underbare musik- och religionsutövande kantorn i Mosaiska församlingen, hr Felix Saul, hade i egenskap av F. D. P:s korrespondent deltagit i tyska kommunistfester — jo, ibland spelar man sina kort en smula vårdslöst! — och med anledning av vad hr Saul därvid upplevat framställde han så i sin tidning (F. D. P.) den frågan: "Får arbetarna odla andlig musik? — — En var som känner till kulturhistorien förstår så väl arbetarnas hat mot allt som sammanhänger ej blott med 'kyrka', utan även med 'religion'." Förf. i Allehanda skriver härtill:

"Naturligtvis har ingen utanför stående någonting att göra med, om den mosaiska församlingen i Stockholm håller sig med en klockare, som sympatiserar med religionshatet ända därhän, att han ej ens kan skriva ordet religion utan att förse det med förakfulla citationstecken. Men det går en smula långt, då denne herre stiger ut ur synagogan för att lära svenska arbetare, att de också i musiken böra inlägga rysk proletärpolitik. "Kravet på avgjorda proletära tendenskörer och deras odling i arbetarkörerna är naturligt och berättigat", skriver hr Saul. "All konst växer från början upp ur sociala och ekonomiska betingelser." Särskilt varmt rekommenderar han "ett tendensverk i större stil" med den lovande titeln "Eiserne Welt", vilket han hört utföras i Hannover och vars kompositör har den utmärkta förtjänsten, att han "stammar ur proletär miljö". Däremot uttalar han sin förvåning över att han fått höra kommunistiska arbetare i antydda stad sjunga katolsk kyrkomusik av Palestrina, Bach, Händel, Mozart, Beethoven och Prätorius. En musik, som direkt, handlar om Jesus, och är ägnad åt kyrkliga riter! Det är klart, att dylik musik står i strid mot det bolsjevikiska religionshatet.

Men för vår del misstänka vi skarpt, att om hr Saul vill försöka att utrota odödliga verk, som framsprungit icke "ur sociala och ekonomiska betingelser", utan ur levande tro och religiös hänförelse, så kommer det att gå honom såsom en annan Saul från Palestina, som tvangs till reträtt genom ropet: "Saul, Saul, dig varder svårt att spjärna mot udden!"

Och helt bortsett från det kristligt religiösa, uhdra vi, om icke den råhet, som talar ur hr Sauls resonemang, kunde bliva hans härvarande uppdragsgivare något stark, så att de toge sig för att begrunda 1 Samuels 16 kap., som handlar om den onde ande som kväljde Saul, i anledning varav David tillkallades att med sitt harpospel råda bot på besattheten.

— — —

Exc. Eliel tyckes själv ha ansett sig äga vissa betingelser för att lyckas såsom Davidsharpa för den hit importerade bolsjevikhjorden. Men det är att befara, att han förgäves spillt sina värdiga toner på dem...

I alla händelser lär han ju nu sjunga på sista versen."

Att Hans Utrikesexcellens gjort vad i hans makt stått för att vara "det heliga Israel" till behag är ju visserligen väl så sant, men att han därmed skulle lyckats råda bot mot den onde ande, som besatte Saul, framgår knappast av det andrade allmänna tillståndet i vårt land i detta nu. Snarare torde besattheten ansenligt ha tilltagit, så att numera ej ens Israels egna "religiösa" vårdare längre veta att kachera sina bolsjevistiska känslor. — Hr Saul blev emellertid icke svaret skyldig. I en längre inlaga, späckad av billiga kvickheter, försökte han slåta över vad som förekommit och samtidigt vederbörligt lixa upp den oskuldiverade författaren i Allehanda. Det dyrbara Saulska opuset slutar med orden:

"Jag kan ej avsluta detta försvar, utan att ha visat Eder, för "religionen" så varmt ömmande medarbetare, att jag, i enlighet med min religion vedergäller ont (Ordspråksboken 24: 28) med gott (sammanstädes 24: 29) (!). Kanske han någon gång kan ha nytta av att få höra, att 1) citationstecken aldrig, såsom han synes tro, kunna vara "föraktliga", utan på sin höjd "föraktfulla" — "föraktlig" använder man hellre om gärningar, t. ex. förtal med mun eller penna; och att 2) min andra stora namne, Saulus, sedermera Paulus, ej, som han skriver, var från Palestina, utan från Tarsus i Mindre Asien."

Förf. i Allehanda blir i sin tur svaret ej skyldig. I slutet av sitt svar till kantor Saul yttrar han bl. a.:

"...Proletariatets diktatur är veterligen ingen institution för fortskridande yttre frihet, långt mindre inre frihet och överlägsenhet. Den är i stället en avskyvärd omvärdering av kulturvärden, som låter smutsigt slaveri kallas för frihet och bestraffar inre frihet och självständighet med revolverskott i bakhuvudet.

Humbuga med er reklam för proletariatdiktaturen annorstädes, bäste hr Saul. I N. D. A. genomskådas eländet.

Vad edra skolmästaresförsök angår, så medgives gärna att citationstecknen kring ordet religion voro föraktfulla, men ditklottrandet av dem var föraktligt. Rörande slutligen Saulus, som antog namnet Paulus, så är eder om utomordentligt vetande vittnande upplysning att han var född i Tarsus inte alls något hinder för att han härstammade från Palestina, likasom säkerligen även kantor Felix Saul gör, han må nu vara född i Galizien eller Trälleborg."

Man måste med verklig tillfredsställelse konstatera, att frågan om den judiska religionen äntligen förts in i pressdiskussionen. Frågan bör förvisso läggas upp i hela dess vidd, den svenska allmänheten har rätt att få veta, vad det i själva verket är för slags religiös verksamhet judarna här i landet sysselsätta sig med. Hr Sauls visade intresse för bolsjevismen samstämmer rätt väl med de erfarenheter rörande rabbinernas verksamhet, som under det gångna årtiondet gjorts i Ryssland. (Jfr bild och text å sid. 31)

Hr Bonniers generalagent inom högern utlägger texten!

Revolutions-Israels huvudförtroendeman inom högern, f. d. socialistiska generalkoryfén, högerpartichefen in spe, byråchefen Otto Järte, uppbyggde i måndags vid ett av Allmänna Valmansförbundet anordnat stort förberedande valmöte å Auditorium de konservativa svenska gojim med ett storstilat oratoriskt anförande, rörande vilket vi hänvisa till vår artikel på annat ställe i dagens nummer "Upprensning inom Stockholmshögerns representation"!

I den provokatoriska nykterhetspolitikens hägn.

Göteborgs rådhusrätt har meddelat utslag i målet mot fiskhandlarna K. E. A. Johansson, Göteborg, och J. B. Andersson från Ockerö, samt trikåstickaren G. F. Hjelte från Borås, vilka åtalats för försök att till Göteborg insmuggla omkring 600 liter sprit. Johansson dömdes för olovlig införsel av spritdrycker m. m. till 10 månaders straffarbete med ett års påföljd, Andersson och Hjelte för olovlig införsel av sprit till respektive två och en månads fängelse. Spritpartiet och motorkuttern som beslagtagits förklarades förbrutna.

*

En lönnbränningsaffär av stora dimensioner är för närvarande under uppsegling i Umeå stad och trakten närmast därom. Fem personer anhöllos omedelbart för delaktighet i trafiken, vilka samtliga erkänt dels en omfattande lönnbränning och dels olaglig försäljning av brännvinet. Ett par större jäsningsfabriker uppspårades av polisen i skogen omkring Umeå. Affärerna ha pågått hela sommaren. Av de anhållna ha två personer, som arbetat tillsammans, erkänt att de tillverkat bortåt 60 liter brännvin, och två andra, som också varit kompanjoner, ha erkänt tillverkning av 30 liter.

Restaurant Kaiserhof
Norrlandsgatan 5, Stockholm
NYKOKTA KRAFTOR!
VÄLTEMPERERAT ÖL!
ÖRICK KAISERBIER!
KAISERBIER!
KAISERBIER!

PARISER-CAFÉET
27 Kungsgatan 27
STOCKHOLM

KÖP BRÖD FRÅN
W. Gustafsson, Bageri & Konditori
S:t Eriksg. 22. Stockholm. Tel. N, 18292

Upprensning inom Stockholmshögerns representation

(forts. fr. sid. 1)

landet svävar i största fara att på grund av ryssarnas åtgärder störtas i diverse komplikationer av mer eller mindre svårartat slag. En samhällsbevarande och om ordningen och säkerheten i landet nitälskande valman lärer därför ej kunna undgå att som villkor för sin röst uppställa att allt göres för undanröjande av anmärkta missförhållande.

Vad härefter angår revideringen av det s. k. Brattsystemet med avläggare torde det vara en allmän åsikt — med rätt eller orätt — att här på skilda områden förekommit finansiella manövrar, som icke tåla dagsljus. Det är alltså ett vitalt intresse ur den politiska renlighetens synpunkt, att härutinnan verkställes en utredning, på vars objektivitet och grundlighet svenska folket verkligen kan lita. Det synes mig också uppenbart, att särskilt högerfolkets villighet gå fram till valurnan kommer att i väsentlig mån bestämmas av huruvida de med sina röster medverka till dylikt ändamål eller ej.

Jag anhåller att denna skrift måtte in extenso föredragas på valmötet." (Vilket emellertid icke skedde, enär den enligt mötesordföranden var alltför lång för att kunna föredragas.

Efter relaterandet enligt ovanstående av den inkomna skrivelsen lämnade mötesordföranden, prof. Hallendorff, ordet åt byrå-chefen Otto Järte, Hr Karl Otto Bonniers d. v. s. Revolutions-Israels såsom vi tidigare påpekat huvudförtroendeman inom högern, vilken strax tog ledningen i sin hand och gav an tonen för kandidater och möte. I ett med oratorisk skicklighet framfört, på billigt effektsökeri inställt anförande gav f. d socialistiske koryfén, högerpartichefen in spe de samhällsbevarande stockholmarna del av högerns d. v. s. sin uppfattning i vissa aktuella politiska spörsmål. Han fick emellertid under den efterföljande debatten tillfälle erfara att han på viktiga punkter något ensidigt tolkat "högerfolkets" åsikter i huvudstaden. Hr Järtes egen tidning, Svenska Dagbladet, refererar hans yttrande med följande ord:

Högerns riksdagsman ha väl förvaltat sitt fögderi i fråga om restriktionslagstiftningen. På initiativ från högernåll framkom undersökningen av Spritcentralen, genom vilken visserligen inga oegentligheter framkommo men som blottade egendomliga manipulationer och högst personliga metoder. Vidare har även från högerhåll initiativ tagits till en granskning av de lokala systembolagen i syfte att förebygga trakasserier. I bada dessa fall ha högerns riksdagsmän sin personliga inriktning klar.

Polisen anser emellertid att dessa kvantiteter äro mycket för lågt tilltagna. Den femte av de anhållna har varit försäljningschef och i minut försålt vad de andra tillverkat. Priset vid utminuteringen har varit 8 à 9 kr. pr liter. Undersökningarna pågå alltjämt, och enligt vad polisen meddelat torde de anhållnas skara inom den närmaste tiden väsentligt komma att utökas.

*

Tullen i Nynäshamn har ombord på segelskonaren Eden, hemmahörande i Brantevik, beslagtagit sju liter sprit. Eden, som närmast kom från Danmark, hade gått in till Nynäshamn för att avvakta gynnsammare vindförhållanden för fortsatt färd till Sundsvall. Vid visitation anträffade tullmännen spriten inne i hytten hos kaptenen, vilken har att vänta åtal vid Sundsvalls rådhusrätt.

De indiska arbetarna tillbakavisa sovjetgudtet.

Strejkkommittén för de strejkande indiska textilarbetarna hava enligt vad meddelas högligt men bestämt tillbakavisat ett belopp på 2,500 pund sterling, som av den röda fackföreningsinternationalen sänts till Bombay. Refuseranded av undersödet skall mycket omgenämt ha berört herrarna i Moskva.

Röda agitatorer till England.

Ett sällskap ryska kommunistagitatorer väntas i dagarna till England för att deltaga i en stor internationell kommunistkongress, som skall hållas någonstädes på den engelska landsbygden. Polisen vidtager de mest energiska försiktighetsmått för att förhindra en eventuell landstingning någonstans på kusten.

INT. VEGETARISK KONGRESS

anordnas i Stockholm av Svenska vegetariska föreningen i samband med dess 25-årsjubileum den 6—9 septmber å Victoriasalen. Föredragshållare: Direktör Ragnar Berg, Oberleiter Emil Grotzinger, Redaktör Svenn Poulsen, Direktör Gustaf Lind, Professor Israel Holmgren m. fl. Obs.! Doktor Hindhede, Danmark, talar å Musikaliska akademien fred gen den 7 september kl. 7,30 em. Entré kr. 1: —.

Reception för kongressdeltagare å Carlton Hotell torsdag afton, sup å kr. 5: —. Jubileumsmiddag å Högloftet lördag afton å kr. 4: —. Biljetter tillhandahållas å Sv. Dagbl., Birgerjarlsgatan, Dag. Nyh., Stureplan, och Allm. Tidn.-Kont. Gust. Ad torg.

Den andra frågan gäller Sveriges förhållande till Sovjetryssland, vårt i. n. viktigaste utrikespolitiska problem. De för svensk fosterlandskänsla upprörande händelser, som nyligen inträffat, visa, att Sovjetryssland inte bara är en makt utanför Sveriges gränser utan samtidigt en makt inom landet, vars inflytande socialdemokraterna försöka stärka, ej minst genom årets valallians. Det nya folkväldets demokratiska Sverige har upptagit traditionerna från Frihetstiden; på den tiden tog man dock mutor i hemlighet, nu erkänner man öppet sitt beroende av Ryssland. För fyra år sedan tog det officiella Sverige genom erkännandet av Ryssland riskerna av förbindelser med detta land; handelsavtalet var senare endast en konsekvens därav. Amiral Lindman riktade i riksdagen mot avtalet en skrap kritik, i vilken stockholmsbänkens alla högerrepresentanter instämde. Exterritorialrätten är av mindre betydelse, eftersom sovjetlegationen har möjlighet att inkorporera hela handelsdelegationen i legationen. Skall man allvarligt taga i tu med saken, måste man först röka ut den rävlya, som sovjetlegationen är. (Bravo!) Detta innebär ingenting mer och ingenting mindre än en brytning med Ryssland. För min del tror jag att efter sommarens händelser, subsidierna till gruvstrejken, ryska flottans, otörskämda upprättanden under de senaste sjömanövrerna m. m., objektiva förutsättningar äro för handen att taga handelstraktaten under omprövning. Men Sverige är icke ensamt om denna sak. Här föreligger ett specialfall av hela det borgerliga Europas relation till Moskva. Frågan om en brytning bör prövas ur många andra synpunkter, på vilka här ej är tillfälle att ingå. Det ser ut som om den ryska pestbölden hölle på att mogna, och allvarliga händelser synas förestå. Skulle så ske, är det min övertygelse, att högerpartiet med kraft och klokhet kommer att tillvarataga Sveriges ära och intressen.

Tjänaren Järte är uppenbart ej mindre än hans höge herre och uppdragsgivare inom Israel, hr Karl Otto Bonnier, upplagd för gycklande med de "självlösa" svenska gojim. Det finns emellertid en gräns för "de svenskes" förmåga att tåla stålet, något som de skämtsamt lagda herrarna nog också i sinom tid få tillfälle erfara. Hr Järtes påstående, att högerns riksdagsmän väl förvaltat sitt fögderi i fråga om restriktionslagstiftningen är en osanning. Högerns riksdagsmän hava i själva verket varit fullt med om den i den klara provokationens tecken förda nykterhetspolitiken i vårt land, vars praktiska verkningar för varje dag som går allt starkare ge sig till känna i domstols- och fängelsereapporterna. Hr J:s tilltag att vilja framställa den beslutade undersökningen av Spritcentralen som ett resultat av högerpartiets såsom sådant verksamhet samt vilja ta åt sig äran därav är ett väl grovt försök att slå blå dunster i ögonen på de godtrogna. Saken ligger ju så till, att högern såsom parti d. v. s. högerledningen in i det sista ståndaktigt kämpade emot en undersökning och solidariskt slog vakt kring svindlareregimen. Hur var det, hr Järte, deltog icke också högern officiellt intill 1926 års riksdag i det demonstrativa utrymmandet av andra kammarens plenisal, när hr Lithander framlade sina riksdagsmotioner om en undersökning av Spritcentralen? Varför teg vid den tiden hr Järte och hans vänner inom högerdirektoriet, om de nu voro beställade av en åstundan att få fram en undersökning? Under den stora debatten i andra kammaren vid 1926 års riksdag lyste partichefen, amiral Lindman, med sin frånvaro. Han liksom Spritcentralens jourhavande direktör, kapten Bernström voro på grund av middagsbjudning förhindrade detaga i riksdagsdebatten, och inte heller hr Järte hördes av. — Ett i sanning högst underligt sätt att visa sitt intresse! Varje man inom riksdagen vet rätt väl, att högermotionens jämte en del bondeförbundares och frisinnades uppslutning kring kravet på en undersökning skedde *mot* högerledningens vilja. Disciplinen brast för en gångs skull inom partiet, ledningen förlorade greppet om skarorna, tack vare att det inom andra kammarens höger händelsevis fanns några personer såsom en Lithander och en Forsell, som vågade ha en självständig uppfattning i saken samt även stå därför. Utgången den gången tycktes emellertid alldeles konsternera hr Järte, ty dagen efter den stora debatten kunde man läsa en av allt att döma av honom själv författad tämligen virrig relation av det passerade i Svenska Dagbladet, vari bl. a. framhölls, att "de borgerligas hållning på intet vis är någon eftergift gentemot de monomana förföljelserna mot ledande personer inom Vin- och spritcentralen och är därför icke förtjänt av någon erkänsla från den nyapellistiska "Nationens" sida utan är att anse som ett symptomatiskt uttryck för ovannämnda kritiska stämning mot den frestelse till smygvägar och smussel, som skapandet av nyss antydda monopol visat sig innebära." De citerade stroferna visa ju tydligt, att författaren vid nedekrivandet måste befunnit sig i ett tillstånd av bristande sinnesbalans. Man kunde läsa mellan raderna ett illa dolt raseri över vad som mot höger direktoriets höga vilja skett, och omnämnandet av vår tidnings namn i sammanhanget lämnade även tydliga vittnesbörd om vem i all synnerhet vederbörandes raseri vände sig mot. Hr Järtes framhållande av högerpartiets som sådant och sina förtjänster om undersökningen av Spritcentralen kommer honom under dylika förhållanden att framstå i det kostbaras dager. Hans förklaring vid högermötet å Auditorium, att efter vad som framkommit genom den Westmanska monopolkontrollutredningen inga oegentligheter förekommit inom Spritcentralen är att beteckna som en medveten och klar osanning. Det skall förvisso en mycket hög grad av djärvhet och tilltagsenhet till för att överhuvud våga träda inför offentligheten och uttala något sådant! Den Westmanska utredningen har uppenbarat falsk bokföring samt förskringringar i största skala av statsmedel, förutom allt vad tidigare uppenbarats i samma stil, men detta är i hr Järtes ögon "inga oegentligheter" utan endast små oskyldiga "manupulationer"! Beträffande slutligen hr Järtes påpekande under mötet, att högern tagit initiativet till den nya undersökning, som av riksdagen beslutats samt att han själv därvid uppträtt som motionär och dymedelst visat sitt intresse för saken, äro vi i tillfälle lämna den upplysningen, att hr Järte personligen intet som helst hade att skaffa med vare sig motionens i fråga tillkomst eller utarbetande, vilket skedde genom andra personers försorg helt utanför partiledningen, men att hr J., när han väl insåg, att sakens gång icke stode att hindra kom och fordrade att få sätta sitt namn med under motionen. Så hans del av äran i den ifrågavarande motionens tillkomst bör han helst tala ganska tyst om!

Vad angår hr Järtes eldiga oration angående Sveriges förhållande till Sovjet-Ryssland fäster man sig vid de underliga kontrasteringarna i logik i hans anförande. Det är ju emellertid en känd sak, att när känslorna genom ett högstämt fosterländskt anförande bragts till svallningstadiet, flyr ofta den logiska eftertanken också hos auditoriet sin kos, så att det är färdigt att applådera vad som egentligen icke skulle applåderas. Hr Järte ordade så vackert om hur "det nya folkväldets demokratiska Sverige" uppfagit traditionerna från frihetstiden samt tolkade de känslor av avsky inför denna demokratiska utveckling, som fyllde hans sinne. Beträffande det av riksdagen antagna handelsavtalet med Sovjet-Ryssland förklarade han, sin höge uppdragsgivare inom Israel, hr Karl Otto Bonnier, till självfallet behag, att detta var en naturlig konsekvens av Sveriges erkännande för fyra år sedan av det nya Ryssland. Någon anledning att uppsäga handelsavtalet förefanns enligt hr J. alls icke, exterritorialrätten var i själva verket av minimal betydelse (denna hans förklaring har enligt vad upplysts oss väckt stor munterhet inom utrikesdepartementet), den sjuka punkten var sovjetlegationen, vilken hade möjlighet att inkorporera hela handelsdelegationen — — "Först måste man söka röka ut den rävlya, som sovjetlegationen är." ("Bravo!"). Taktiken var inte oskicklig uppgjord. Handelsdelegationen och dess exterritorialrätt måste i det revolutionära Israels intresse till varje pris skyddas! Man söker bagatellisera betydelsen av det ingångna handelsavtalet genom att koncentrera intresset kring sovjetlegationen där i det närvarande inga egentliga utsiktet till ett positivt inskridande äro förhanden. En aktion på den linjen skulle alltså på förhand vara dömd att rinna ut i sanden. Alltså slog man in på linjen. Spekulationen var ej svår att

Atelier Hertha
utför presenter för var och en i
konstnärliga arbeten i läderplastik
såsom Skrivunderlägg och Portföljer, Plånböcker, Bok- och Telegrampärmar, Damväskor m. m.
DROTTNINGGATAN 88 BI
STOCKHOLM
Telefon Norr 30 35

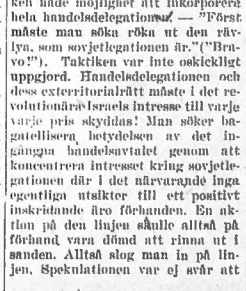

Läs och sprid Nationen!

Prenumerationspris:
Helår 10:—; Halvår 5:25; Kvart. 2:75.
LÖSNUMMERPRIS: 25 öre.

Kommissionärer för prenumeration och lösnummerförsäljning antagas å alla platser i landet.

NATIONEN

Fredagen den 31 Augusti 1928.

BOKBINDERIARBETEN
ALLA SLAG, RASK LEVERANS, OMSORGSFULLT OCH TILL MODERATA PRISER.
BRATTS BOKBINDERI AKTIEBOLAG
Klarabergsgatan 52, 2 tr., STOCKHOLM.
Telefoner: 151 35, Norr 56 20

Harald Lindströms Boktryckeri, Stockholm 1928

Körpiskor och Ridspön
Käppar och Remtyger
köpes bäst och billigast i
ALFRED ANDERSSONS PISKFABRIK
Beridarebansgatan 12 - Stockholm
Telefon Norr 11575

genomskåda. Folkets Dagblad kastar sig också förtjust över den nya problemställning hr Järte presenterat, som tyckes komma liksom på beställning av herrarna i det proletär-bolsjevikiska bladet, som i detta nu tydligen behöva agitatoriska attraktionsnummer. "Skulle så behövas", slutade hr Järte sin stolta oration, "kommer högerpartiet med kraft och klokhet att tillvarataga Sveriges ära och intressen". Hr Järte och hans kosmopolitiska medkoryféer inom högern ha emellertid tydligt nog visat, vad de mena med att "med kraft och klokhet tillvarataga Sveriges ära och intressen". Det finnes en gräns för de gojims "självlöshet"!

Sedan den Järteska deklarationen vederbörligt applåderats, uppträdde högerns övriga kandidater och deklarerade. Samtliga närvarande riksdagsmän — med undantag av dr. Forsell, som hade ett självständigt yttrande — nöjde sig med att säga ja och amen åt vad hr Järte uttalat som stockholmshögerns uppfattning i de avhandlade frågorna. Därefter uppträdde de nya kandidaterna och yttrade var och en några ord i anslutning till det officiella programmet. Det uppgjorda kandidatförslaget hade följande utseende:

Nuvarande riksdagsmän:
Lindman, Arvid, konteramiral.
Järte, Otto, byråchef.
Nylander, Erik, direktör.
Holmdahl, Otto, lektor.
Forssell, Arne, fil. doktor.
Wellin, Berta, fröken.

Nya kandidater:
Byström, Sven, advokat.
Fröberg, Eva, fröken.
Hässler, Åke, professor.
Laurell, Carl Axel, kapten, arbetschef.
Lundvik, Wilhelm, handelsråd, dir.
Malmberg, Harald, överstelöjtnant.
Nygren, Erik, ombudsman.
Ossbahr, C. F., protokollssekreterare.
Paus, E. W., direktör.

Den ende bland alla kandidaterna, som gav ett klart och bestämt svar på de av interpellanten uppställda frågorna var protokollssekreteraren C. F. Ossbahr. Hr Ossbahr betonade i sitt anförande, att senaste tidens händelser tydligt ådagalagt den verkliga avsikten med det sovjetryska handelsavtalet. Det är, framhöll talaren barockt och upprörande, att svenska myndigheter bl. a. skola ha till uppgift att skydda de främmande organisationer, som kanske i främsta rummet arbeta på den svenska lagens och myndighetens förgörande. En nödvändig konsekvens är därför, att handelsavtalet snarast upphäves och vårt land befrias från de ifrågavarande organisationerna. Vidkommande frågan om en revision av hela vår spritpolitik erinrade hr Ossbahr om huru han i annat sammanhang tillräckligt tydligt och klart ådagalagt sin synpunkt på denna fråga. "Då jag hyser den bestämda uppfattningen", slutade talaren, "att hela denna lagstiftning mindre gagnar nykterheten än skapar mistro och förakt för lagarna och i många fall även lagstiftarna, anser jag en genomgripande revision vara oundgängligen nödvändig".

Sedan alla de närvarande kandidaterna (amiral Lindman lyste med sin frånvaro!) yttrat sig, hade den omnämnda interpellationens framställare ett anförande, vari han bl. a. konstaterade, att av samtliga kandidater endast en enda, nämligen protokollssekreteraren Ossbahr, lämnat klara besked i de punkter, rörande vilka han tillsport dem, alla de övriga hade föredragit att ge undvikande svar eller alls inte ingå på frågorna.

Denna förklaring åstadkom en ganska märkbar irritation inom kandidatlägret. Den en efter den andre — med undantag för hr Järte, som nu föredrog att tiga — hade ordet för att ytterligare "förklara sig", och hade det över hela linjen tämligen besvärligt att kunna göra klart för sig själva och församlingen, vad de egentligen tänkte och menade. Man vred och vrängde och svängde på sig. Hr Nylander kunde omöjligen vara med om att uppsäga handelsavtalet, på grunder som han dock inte ansåg lämpligt att vid mötet närmare ingå på, fröken Berta Wellin gjorde sina krampaktiga försök att lägga sina åsikter till rätta, ehuru med skäligen torftigt resultat. Etc.

Allmänna Valmansförbundets avhållna stora förberedande valmöte å Auditorium gav ett beklämmande intryck av läget inom stockholmshögern. Hr. Järte står uppenbart så främmande som gärna tänkbart för vad som i detta nu rör sig inom de fosterlandskännandes kretsa i vår huvudstad. Men så hör han, såsom vi redan framhållit, hémma på helt annat håll. Hans och hans eftersägares bland kandidaterna anföranden vid mötet vittnade tämligen oförtydbart därom. Därför bör han snarast välja sig en annan politisk hemvist! Vill man sabotera "det nationella partiets" i vårt land sak och direkt framprovocera valschejk från de ur samhällsbevarande synpunkt viktigaste befolkningsgrupperna, de som hittills hållit sig till högern, då skall man förvisso gå tillväga så som stockholmshögern nu gör och presentera fram en kandidatlista sådan den hr Järte tjödd på. Högerns nuvarande representation i andra kammaren är en ren bedrövlighet. Herr Järte och Bonnier ha tydligen ansträngt sig att leta fram pausande namn. Ingen må undra över, att den konservativa idén med en slik uppställning i den folkvalda råkat i förfall. Av högerns nuvarande representanter å stockholmsbänken är det ju endast en, vi säga *en*, som ur nationell synpunkt håller måttet, nämligen dr. Arne Forsell. Är det verkligen de konservativas i huvudstaden mening att låta det fortgå på detta sätt? Göra de det, kunna de vara fullt förvissade om att den s. k. ryssen, d. v. s. Revolutions-Juda, snart tager dem med både hull och hår. Godta de den nuvarande representationen i andra kammaren, äro de knappast värda något bättre öde än det man nu är i färd med att bereda inte bara dem utan det svenska samhället i dess helhet. De konservativas första plikt måste därför nu vara att till varje pris förhindra, att hr Järte, den farligaste mannen för närvarande inom högern, blir vald. Beträffande hr Lindman borde ju de samhällsbevarande vid detta laget ha hunnit komma under fund med, vård hans "konservatism" är värd. Man har slutligen svårt för att förstå, vad det skall vara för mening uti att i denna tid skicka till andra kammaren den rena menlöshetens exponenter sådana som en hr Nylander, en hr Holmdahl och en fröken Wellin. Den gamla Lindmanshögern är sig lik!

För de samhällsbevarande i Stockholm återstår alltså intet annat än att definitivt göra sig av med hr Järte, till stoppande av denne politiske lycksökares fortsatta manipulationer inom det enda parti, som till namnet utger sig som nationellt. Men även i övrigt bör en grundlig revision av kandidatlistan företagas, så att de svaga namnen ersättas med andra och mera bärkraftiga. Bland de nya kandidaterna är det särskilt två, som vi vilja rekommendera, nämligen protokollssekreteraren Ossbahr o. ombudsmannen Nygren. Hr Ossbahr har under den tid han varit ledamot av Stockholms stadsfullmäktige visat sig vara en självständig, orädd och sant fosterländskt syftande person, och ombudsman Nygren ärgen av det svenska handelsbyrkets mest insiktsfulla representanter samt likaså självständig och ärligt nationellt sinnad. Det är av synnerlig vikt, att den svenska handelsnäringen får en representant i andra kammaren, som kan föra dess talan, vilket den för närvarande icke har. Enligt vad från skilda håll försports, arbetas det inom vissa kretsar i dessa dagar ivrigt för hr Lundviks placering i hr Nylanders ställe. En dylik omändring vore dock fullkomligt meningslös, ty hr Lundvik är ingenting annat än en herrarna Wallenbergs man, och det är här dock icke huset Wallenberg utan de samhällsbevarande inom Stockholm som skola representeras! Den naturlige ersättaren åt hr Nylander, vars politiska lunta vid det här laget bör få betraktas som avslutad, är hr E. V. Paues.

Det är på hög tid att bryta provokationsregementet inom stockholmshögern, samt att nu se till att de samhällsbevarande i huvudstaden ställa en i möjligaste grad värdig representation i riksdagens andra kammare!

Svensk Bondepolitik
i det förgångna,
i det närvarande
och i framtiden
TRE FÖREDRAG
av
Dir. Adolf Anderson å Ekebo
Ord. i Stockholms läns valkretsförbund av Bondeförbundet.
Pris 25 öre + porto. Finnes å Nationens expedition

VID BEHOV
av varjehanda järn- och husgerådssaker vänd E d e r till
JANSSONS JÄRNHANDEL
Köpmannagatan 4 - Stockholm
Billiga priser
Tel. 121 64

TAPETSERARFIRMAN
C. A. ERIKSSON
Hantverkaregatan 22, Stockholm
TEL. KUNGSH. 6706.
Utför Möbelstoppningar, Mattpiskningar till mycket billiga priser. Försiktigt arbete garanteras. Begär kostnads förslag.
Klädning av sidovagnar samt beklädnad

Hotell och Restauranter
som rekommenderas den resande allmänheten.

ARVIKA. Stadshotellet.
ESKILSTUNA. Frimurarehotellet.
GNESTA. Stora Hotellet.
GÄVLE. Grand Hotell och Centralhotellet. Järnvägshotellet.
HALMSTAD. Grand Hotell.
HEDEMORA. Stadshotellet.
HÄSSLEHOLM. Stadshotellet
KALMAR. Stadshotellet.
KARLSTAD. Stadshotellet.
LANDSKRONA. Stadshotellet.
LINKÖPING. Stora Hotellet.
HUDIKSVALL. Stadshotellet.
LULEA. Hotell Hospits, Mattis Johansson, Tel. 1148.
LUND. Grand Hotell.
NORRKÖPING. Göta hotell Dir. H. Magnér.
NYKÖPING. Stora Hotellet. Tel: Namnanrop
SIGTUNA. Stadshotellet. Tel. 110.
STOCKHOLM. Hotell Kung Carl, Birger Jarlsg. 23. Tel.: Namnanrop.
Carlton Hotel, Kungsg. 57.
Pensionat Wasa, 73 A Drottninggatan, 4 tr. Hiss.
STRÄNGNÄS. Stadshotellet.
TROSA. Stadshotellet. Tel. 34.
VÄSTERÅS. Hotell och Restaurant Klippan.
ÖREBRO. Stora Hotellet.

VAR VI DANSAR
I STOCKHOLM
MÅNDAG: Rosengrens vid Mynttorget
TISDAG: Teaterkällaren o. Montmartre
TORSDAG: Rosengrens vid Mynttorget
FREDAG: Teaterkällaren o. Montmartre
LÖRDAG och SÖNDAG: Rosenbad

Slut på förhalningspolitiken rörande Spritpanamat.

(Forts. fr. sid. 1.)

bör betänka, att hans minst sagt egendomliga stumhet åstadkommer, att allmänheten därigenom i sitt ställa sinne gör sig reflektioner över hr Mannheimers delaktighet i transationen, som kanske saknar all verklighetsgrund och är fullständigt gripna ur luften. Även för hr Mannheimer personligen torde det därför vara klokast att utan dröjsmål öppna munnen och på heder och samvete tala om *allt*, hr Mannheimer vet i denna sak, och ej något förtiga, tillägga eller förändra.

Bland köpmän är det vanligt att sedan tio år gått förstöra de handelsböcker, som fullt nått denna ålder. Det kan ju tänkas att Brattkoncernen, som har så mycket att dölja, skulle vara särskilt angelägen om att följa denna praxis. För att förekomma detta har, enligt vad Nationen erfarit, Föreningen Mot Monopol i skrivelse till statsrådet och chefen för finansdepartementet framhållit denna sak för finansministern och vederbörligen anhållit, det han ville tillse att till Brattkoncernen hörande bolag förständigas att bevara sina handelsböcker även sedan de uppnått sagda ålder, så att de finnas tillgängliga för kommande granskning allt från resp. bolags början. Stockholms Allmänna Restaurant Aktiebolag, S. A. R. A., har ännu ej alls reviderats av någon statskommission. Särdeles viktigt är alltså att dess böcker bevaras från bolagets start. I S. A. R. A:s böcker fanns för några år sedan en mystisk post på närmare 700,000 kronor (nu något minskad), antagligen utlånade pengar. Icke ens S. A. R. A:s aktieägare hava på förfrågan hos direktören för bolaget, hr Mild, kunnat få uppgift på, vad det är fråga om för transaktion. Det är ett talande exempel på, vilket gränslöst övermod och hänpadsväckande nonchalans, till och med emot aktieägare, spritherarkiens koryféer gjort sig skyldiga till. Det är också ett klart bevis för, att kravet på en till grunden gående statlig revision av Spritkoncernens bolag är ofrånkomligt.

NATIONALT TIDSSKRIFT
Keyserag. 1, OSLO
Eneste antisemitiske publikation,
Utkommer maanedlig
Pris til Sverige kr. 6: 20.

Caféet
RIDDAREGATAN 11
(hörnet av Sibyllegatan.)
Gott kaffe och väl temperarade maltdrycker. Tidsenliga lokaler.
OBS.! Ny ragim.

Kristendomen sådan den förkunnas i kristna kyrkor.

(Forts. fr. sid. 1.)

rigt läge ju i antagandet att Jesus ej vore av judisk börd det bästa beviset för judarnas antikristliga lära, som uppenbarade sig i deras handlingssätt mot Jesu personlighet, ty därigenom att han förkunnade en ny lära, som innehåller kärlekens sanniugens o. rättfärdighetens högsta principer, blevo judarna så förbittrade och hatfyllda mot honom, att de ej gåvo sig tillfreds förrän de genom lögn och list fingo honom dömd till korsfästelse. Det finnes emellertid ingen anledning antaga att Jesus skulle härstamma från judarna; hans finkänsliga och kärleksfulla personlighet genomandas av en godhet och helighet, som utgör ett ojävigt bevis för hans *icke judiska* härkomst, liksom vi även, utan att i någon del förringa tron på Jesu gudomliga natur och mission, icke behöva tillbakavisa tron på hans naturliga födelse.

Jesus kom med ett *nytt bud* till mänskligheten (Joh. 13:34), vilket judarna emellertid med avsky visade ifrån sig då han tillkännagav att han var kommen för att frälsa de förtappade, varvid han i första hand vände sig till judafolket såsom de djupast fallna i synd och orättfärdighet. Men detta blev dem en "stötesten och en förargelseklippa" (1 Petr. 2:8), ty judarna ha ännu aldrig och kommer troligen ej heller någonsin att erkänna, att de äro förtappade, emedan de städse lydaktigt fullgjort sin guds Jahves befallningar att mörda, plundra, taga byte och utrota de oomskurna, varför de ej behöva känna sig besvärade av någon olydnad inför sin gud. 1 Mos. 17:14. 2 Mos. 3:22. 11:4. 4 Mos. 31:17. 26. 5 Mos. 2:35. 3:6—18. 7:2, 16. 32:42. Jos. 6:24. 8.

Men varför vill man ovillkorligen med judiska och antikristliga åsikter söka övertyga oss om sanningen och heligheten i Jesu lära? För detta ändamål behöva vi sannerligen icke varken härleda Jesu härstamning från det omoraliska judafolket eller tillbakavisa tron på Jesu naturliga födelse. Han kallade sig ju själv "Människosonen", vilket på intet sätt utesluter, att han med samma fätt kunde kalla Gud sin Himmelske Fader. Men vi välja även fästa uppmärksamheten därpå, att han i motsats till judafolket ansåg alla människor utan undantag såsom bröder och systrar. Han tillämpade detta sköldskapsförhållande icke allenast i sitt personliga umgänge med människorna utan även i sina sista avskedsord sälunda: "Jag far upp till min Fader och eder Fader till min Gud och eder Gud". Joh. 20:17. Det är just genom sin mänskligt-gudomliga karaktär, som Jesus står oss så nära, att vi genom hans föredöme kunna både lida och glädjas i hans gemenskap. Fatta vi alltså kristendomens uppgift enligt Jesu egna ära utan inblandning av den främmande judiska "surdegen", så kunna vi med glädje och frimodighet utropa: "Gud ske lov, även jag är en människa!"

Moskvas planer mot England.

(Forts. fr. sid. 1.)

Bombay, som har arbetat i England sedan 1922. Han har bl. a. organiserat indiska sjömansunionen i London, Liverpool och andra engelska hamnstäder i närmaste anslutning till organisationerna i Kalkutta, Bombay, Madras, Karachi och Colombo. En annan röd organisation, som leder av personen Saklatvala, är Indian Workers Welfare Lengue.

År 1927 var det stora oroligheter bland rallarna och tjänstemännen vid Bengal-Nagpur-järnvägen. Det var upplopp och sabotage, och såsom vanligt kunde man spåra Moskva. Efteråt har det blivit uppdagat, att under oroligheterna fick Mr V. V. Giri, ordförande i järnvägstjänstemännens fackförening, stora summor genom Kalkutta-Banken, summor, som blevo sända av Moskva via Berlin till den amerikanska banken i Kalkutta. (Samarbetet mellan Berlin och Moskva förtiges alltid av den ledande pressen och de ansvariga statsmännen, därför att det icke passar ihop med Locarnolegenden).

Då det emellertid icke gick helt efter Moskvas önskan, fick banken order att återsända de summor, som ännu innestödo i Giris namn, vilket ock ägde rum.

En beryktad engelsk kommunist, Gallacher, som var en av huvudtalarna vid sovjetbärens tioårsjubileum, uttalade då, att han snart hoppades att få höra det första skottet i ett engelsk-sovjetskt krig, emedan det skulle vara ändalykten för det brittiska kejsarriket. Den röda härens blotta tillvaro var tillräckligt för att upphetsa Indiens miljoner till avkastande av oket.

Vad Egypten angår, föres slaget mot England genom nationaliströrelsen, som styrés av Moskva.

Intill slutet av 1927 var ledningen av den röda propagandan i Egypten i händerna på den polske juden Semenuik, direktör för Alexandria-avdelningen av "Rysk-Turkiska handelsorganisationen". Emedan juden Semenuik var amerikansk medborgare, var det länge omöjligt att få honom utvisad, men omsider lyckades det trots starka protester från U. S. A.

Det kanske farligaste landet för England är Irland, som både Tyskland och Ryssland söka slipa till en stilett i Englands rygg. Det är betecknande för situationen, att tysk krigsfilm appläderas i Irland, och att tyskarne i all stillhet satt sig i besittning av en del viktiga kraftstationer längs floder av strategisk betydelse. Moskvas representanter i Irland äro "Irish Workers' Party" och "Workers' Union of Ireland", ledda av James Larkin och hans broder Peter. Mellanledet mellan dem och Moskva är Jack Carney. År 1925 var det vissa stridigheter mellan de irländska och de engelska kommunisterna, men striden blev bilagd av en kommission, vari märktes medlemmen av sekretariatet för den kommunistiska internationalen, en herre vid namn Kornbluhm (av hebreisk extraktion). Sedan den tiden har det varit knutet ett starkt band mellan de irländska och engelska kommunisterna. En mängd vapen smugglas tid efter annan in i England av de irländska kommunisterna, o. hos arresterade irländare har man påträffat ryska penningar, som kommit från Sovjetbanken i London, vilken ännu är i verksamhet".

Vid behov av
FOTOGRAFERING!
Glöm ej att anlita oss, då vi äro Specialister och erfarna fackmän inom branschen.
RING ENDAST NORR 75 45.
BILD-CENTRALEN
Drottninggatan 38, Stockholm

Stockholms Förenade Tvät
Luntmakaregatan 94
STOCKHOLM. Tel. Vasa 34 22.
Specialité: Tvättning av överdragskläder.

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nyktherhetsrestauranter i Stockholm:

Automatrestaurant
CYRUS
43 Nybrogatan 43

Automatrestaurant
ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2

Automatrestaurant
ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8

Automatrestaurant
GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51

Automatrestaurant
S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.

Automatrestaurant
GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68

Automatrestaurant
BIRGER JARL
73 Folkungegatan 73

Frukost ½9—½2 Middag ½12—7
Kväll 7—½12 Inga drickspengar
Ingen spritservering

Södra Kungstornet, Stockholm
Redaktör: ELOF ERIKSSON
Telefon: Norr. 5898 Norr 5899

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår ..... Kr. 10.—
Halvår ..... Kr. 5.00
Kvartal ..... Kr. 2.75
Lösnummer 25 öre.

Nr 35 (152) Fredagen den 7 September 1928. Årg. 4

De sovjet-ryska utmaningarna.

Det sovjet-judiska bolsjevikskolskeppet "Leningrad-Sovjet" inlöpte eistidne söndag i Visby hamn och förtöjdes vid kajen. Bolsjevikskolan ombord började omedelbart därefter giva befolkningen på gutarnas ö en gratislektion i judisk revolutionskonst, började med att på svarta tavlan ombord, så att det tydligt syntes för de svenska auskultanterna på landbacken, upprita i svensk text judebolsjevismens a b c: "Proletärer i alla länder förenen Eder!"; "Lenin lever i det internationella proletariatets järnhårda vilja!"; "En kamratlig hälsning till Sveriges arbetare från Sovjetunionens arbetare och bönder!" Med andra ord: en på svenska språket avfattad hälsning från de judiska kommissarierna i Moskva till Sveriges arbetare att genom massmord, rån och plundring göra uppror i landet, med förskäran att, om de svenska arbetarne lystrade till signalerna, lunde de påräkna stöd från sovjet-judiskt håll. Snyggt men inte pråligt tilltag av utländsk örlogsman i svensk hamn!

Matroserna fingo därefter civilpermission, som begagnades dels till valagitation i Visby för kommunistpartiet, varvid framgick att de utländska valagitatorerna behärskade svenska språket, dels och till rekognoseringsfärder ute på landsbygden.

Främmande örlogsfartyg få, såsom bekant, ej anlöpa svensk hamn utan medgivande från kungl. maj:t. Regeringen har alltså varit slapphänt i detta fall. Förmodligen var det beteckningen "skolfartyg", som gjorde, att regeringen ansåg besöket ofarligt; bolsjevikskolor äro ej ofarliga, hr Eliel!

Myndigheterna på Gotland ha även visat handfallenhet. De civilklädda, utländska matroserna, som strövade omkring i tydligt spionerisyfte, skulle avfordrats pass, och när det befunnits att de icke innehade sådant utan vidare anhållits. Sverige måste hålla på sin värdighet i utlandets ögon.

Den judiske bolsjevikkommissarien och ministern Vigdor Kopp har till utrikesdepartementet framfört sitt beklagande av det passerade. Det är ju rena farskådespelet. Juden Kopp har naturligtvis varit i förväg underkunnig om saken, och det är till och med mycket troligt, på grund av hr Kopps fula antecedentia, att han är anstiftare till det hela. Då hr Kopp var sovjet-judisk minister i Berlin, upptäcktes att den "ryska" legationen var i komplott med en passförfalskningsverkstad; bland de förfalskade stämplar, som där anträffades, var även kungl. maj:ts Befallningshavandes i Stockholms län. Endast die dummen Schweden äro i stånd att godtaga en slik person som hr Kopp och tillåta honom att åka i sjuglasvagn och överlämna sina kreditivbrev till Hans maj:t Konungen. Det vore mera på sin plats, att han överlämnade sina kreditivbrev till annat ställe och bleve akrediterad där på lifstid. Man betänke jämväl att samtliga judiska bolsjevikkommissarier, världshistoriens utan prutmån största skurkar vad mord, rån och tortyr beträffar, med sin asiatiska inriktnng, som lägger sig i andra länders inrepolitiska angelägenheter för att åstadkomma världsrevolution och därigenom skapa judisk världsdespotism, böra hållas borta från det civiliserade Västeuropa. — Förutom den systematiska passförfalskningen, förekom under hr Kopps ministertid åtskilligare andra saker, som föranledde tyska regeringen att i Moskva anhålla om annan representant i hans ställe. Hr Kopp förflyttades till Japan. Även där beträddes han med att han sysslat med för en utländsk minister otillåtliga handlingar. Japanerna följde tyskarnes exempel och utbådo sig i Moskva en mindre ovärdig representant än hr Kopp. Hr Kopp fick med anledning därav avsked från ministerposten i Tokio, och sovjetregeringen visste först ej, vad den skulle använda honom till, men sedan kom man i Moskva att tänka på att det fanns ett litet, i politiska ting enfaldigt och godtroget folk, svenskarne, och Sverige var det enda land, till vilket man tordes skicka en så kompromotterad person som hr Kopp. Det var visserligen en degradering, att en person, som varit ambassadör hos stormakterna Tyskland och Japan, fick kliva ned till envoyéposten i en liten andra rangens stat, men Moskva var, för den onda sakens skull, betjänad av att få hit en så skrupelfri herre som hr Kopp och övertygad om, att han här med sin stora revolutionskapacitet skulle inom få år kunna åstadkomma kommuniströr i Sverige. Och han har minsann ej legat på latsidan vad det anbelangar! Men ute i landet jäser det samtidigt av en annan och mera svensk must, som tycker det är en ynkedom, att svenska regeringen alltfort håller till godo med en så illa beryktad revolutionstekniker som hr Kopp. Det behöves blott ett telegram av ministern för utrikesärendena till hr Stalin via hr von Heidenstam i Moskva för att hr Kopp skall få respass av sin regering, vilken förut har god övning i att utfärda sådant för honom. I det nya konungariket Albanien skall i dagarna tillsättas en sovjetrysk minister. Vore det ej lagom verksamhetsfält för hr Kopp att bli ackrediterad hos konung Skanderbeg III? Eller har excellensfrun Mia Leche-Löfgren på grund av sitt ledamotskap i "Internationella klubben" bestämd aversion mot att anordna avskedslunch för hr Vigdor Kopp?

Bolsjevikskeppet i Visby framförde en hälsning till Sveriges arbetare från sovjet-unionens arbetare och bönder att göra uppror. Sovjetkommissarien ombord glömde emellertid att uppvisa fullmakt från de ryska arbetarna och bönderna, och dessa skulle ej godvilligt lämna någon sådan från sig. De ryska arbetarna och bönderna äro nämligen dödsfiender till sovjet-judiska regimen. Dennas ledare kalla sig med falsk ursprungsbeteckning "folkkommissarier". Ingalunda äro de några folkvalda kommissarier. De äro judiska våldsmän, som med mord, rån och tortyr kommit till makten och med samma medel hållit sig kvar därvid, vilket endast lyckats genom ett ständigt mördande, så att de dödades antal överstiger tio miljoner människor. Bland offren är den största posten just arbetare och bönder. Är det från dessa miljoner mördade arbetare och bönder de judiska kommissarierna hälsa till Sveriges arbetare? Eller kommer hälsningen från de mördades tacksamma anhöriga?

Sovjetregimen är byggd på

(Forts. å sista sid.)

VILJAN TILL SEGER.

Runt om i landet förnimmas i dessa dagar tecken till ett uppvaknande ur den förrädiska dvala, vari den härskande judiska lögnpolitiken och dess giftspridareväsen insövt vårt folk. De godtrogna svenskarna ha äntligen begynt genomskåda det jättebedrägeri de varit utsatta för, börjat förstå allvaret i den inträdda situationen. Därmed ha även möjligheter yppats för en nationell reaktion mot det iråkade ohyggliga förfall, i vars tecken förstörelsens diaboliska krafter steg för steg leda oss mot avgrunden. Det kan såsom ett glädjande tidens tecken konstateras, att den nationella restaurationstanken för varje dag vinner allt större terräng inom alla samhällslager, ej minst bland arbetarna, vilka börja komma till klarhet om den nuvarande "frihetsutvecklingens" verkliga art och natur. En löftesbådande början är gjord, men också endast en början. Det gäller att av all kraft fortsättn verket!

Skola de förhoppningar i nationellt restaurerande riktning, som nu äntligen yppas, icke förbytas i bedrägliga illusioner, är det emellertid nödvändigt, att varje fosterländskt sinnad man och kvinna i detta nu veta sin plikt och handla därefter. Utan att så sker är utsikten till att kunna undgå de hotande fruktansvärda farorna minimal, om alls någon. Det är icke nog med att vi äro underkunniga om det rådande förfallet, om lägets för land och folk i högsta grad allvarliga natur. Med blott vunnen insikt inom begränsade kretsar är föga vunnet. Vi måste alla besjälas av *viljan att föra saken framåt*, av *viljan till offer och positiv handling* för den sak, som nu för alla hederliga svenskar måste framstå såsom en helig fosterländsk plikt. Vi måste betänka, att vi befinna oss inför ett historiskt avgörande, där det gäller ingenting mindre än vårt folks rätt till liv såsom en fri och oberoende nation i mest och framtider. Den härskande judisk-politiska utvecklingen har alltifrån begynnelsen intill den dag som är helt varit inriktad på att för främjandet av judefolkets planer i vårt land omskapa svenskarna till "självlösa" (den judiska benämningen därå), viljelösa stackare, som okritiskt nunanma alla de politiska floskler och spekulationer, som den sig som hemlig härskare i samhället etablerade judemakten i rikligaste mått bjuder dem på. Genom de av det judiska upplysningsväsendet till ledo traglade absurda politiska, kulturella och ekonomiska idéerna, som endast avsett att främja den av lögna Vederbörande här bedrivna bolsjevikiska upplysningsprocessen, har man lyckats att åstadkomma en rent otrolig förvirring av de allmänna folkliga begreppen, som bragt medborgarna i stor utsträckning i ett tillstånd av politisk apati och gjort dem oförmögna att se händelserna och sakerna i tiden sådana de äro. Här föreligger

(Forts. å sista sid.)

Stockholmshögerns ledning utmanar de nationellt sinnade!

Dållista antagen i strid mot opinionen inom partiet.

Skarp skärmytsling vid nomineringsmötet å Auditorium. Judiska ovationer för den Järteska listan.

Allmänna Valmansförbundets i Stockholm till i måndags utlysta möte å Auditorium för nominerande av kandidater vid de stundande riksdagsmannavalen fick den utgång, som kunde förutses. Med den imponanta bossapparaten i sin hand var det ju på förhand givet, att ledningen skulle få sin vilja igenom och sin lista godkänd gentemot en aldrig så stark och välmotiverad opposition från de många partimedlemmarnas sida. Man bara icke förstår meningen med denna hyckladc demokrati vid beslutens verkställande. Avgörandets hänekjutande till valmötet är ju rena skojet. Så mycket är dock visst, att den pyramidala humbugen i vederbörandes tillvägagångssätt med detta möte ohjälpligt blottats.

När man på tisdagsmorgonen läste hr Järtes organ, Svenska Dagbladet, fick man i rubrikerna veta, att högern förskaffat sig "en stark vallista" — "starka namn på valsedeln", vilka omdömen i ledande artiklar i Nya Dagligt Allehanda o. Aftonbladet apatiskt repeterades. Den allmänhet, som senaste tiden närmare studerat de nämnda bägge tidningarnas uttalanden och läst deras kritik av hr. Järtes och hans eftersägares bland kandidaterna ur svensk synpunkt sett kompromotterande yttranden, särskilt i vad rör den sovjetryska handelsavtalsfrågan, kunde ju icke undgå att frapperas av de förhärligandens, som där nu bjödos. Herr Ljunglund och Telander må under dessa förhållanden ursäkta, om den allmänna mening bland de nationellt sinnade i Stockholm — partiförpliktelserna i all ära — bli fundersam rörande vederhäftigheten i deras uttalanden. Sanningen beträffande högerlistan i rikets främsta valkrets är att den så långt ifrån att vara "stark" är rent skandalöst svag ur svensk-nationell synpunkt. Om amiral Lindman, som sin vana trogen vid ömtåliga tillfällen även denna gång lyste med sin frånvaro, skola vi ej här närmare yttra oss. En befälhavande politisk amiral borde ha såpass mycket kurage i kroppen. att han vågade infinna sig också till ett möte, där en smula opposition kunde förväntas göra sig hörd. I herr Järtes tidning fick man emellertid en tämligen ytlig uppfattning om vad som vid mötet sig tilldrog — "Efter ett par interpellationer och en stunds diskussion godkändes följande lista" d. v. s. den av tidningen propagerade.

Den "stunds diskussion", som enligt Sv. D. förekom vid mötet, gav i varje fall tydligt vid handen, att de konservativa valmännen i Stockholm alls icke äro överens med hr Järtes tidning om att hans vallista är vare sig "bärande" eller "stark". Men det man hoppas det tror man ju så gärna! De kandidater, som vid det föregående mötet interpellerats om sin ställning till det ryska handelsavtalet och därvid dokumenterat sig såsom klara anhängare av den antisvenska ståndpunkten i denna viktiga fråga, ansågo sig tydligen icke ha anledning att ändra sina intagna positioner, därmed tydligt ådagaläggande hurupass nycket de fråga efter uppfattningarna utanför den hulja "partiskaren" samt var någonstans de i verkligheten höra hemma. Från mötesdeltagarnas sida framfördes också ett antal namn till ersättande av de svagaste överst på den presenterade listan, nämligen hrr Ossbahr, Nygren och Byström samt fröken Fröberg, men oppositionen hade på grund av bristande enhetlighet i sitt uppträdande icke möjlighet att åstadkomma en ändring i ledningens förslag.

Särskild uppmärksamhet tilldrog sig *interpellantens* från föregående möte uttalanden. Han konstaterade, att fyra av de på listan uppförda personerna, nämligen hrr Järte. Nylander och Holmdal samt fröken Wellin, vid tillfrågan om deras ställning till det sovjetryska handelsavtalet, speciellt vad exterritorialrätten angår, icke nöjaktigt kunnat klargöra sina ståndpunkter, varför han yrkade på att de ifrågavarande namnen strökos från listan. Vidare uppträdde generalen-borgarrådet *Åkerman* och vädjade varmt till de närvarande att offra alla små meningsskiljaktigheter och enigt samlas kring det stora gemensamma. Detta yttrande föranledde en talare av oppositionen att påpeka, att de enskilda medlemmarna i så många år gjort uppoffringar i enighetens intresse, att det nu kunde vara på tiden att en uppoffring gjordes från ledningens sida. Bland övriga talare fäste man sig vidare vid ett tämligen originellt — för att nu använda ett milt uttryck— anförande av grosshandl. *Stendahl*, vilken eriurade om, att hrr Trygger och Lindman i deras egenskap av ledamöter i utrikesnämnden låtit binda sig vid handelsavtalet och att de sedan "handlat som karlar" då de i kammaren vidblevo sina en gång intagna ståndpunkter — våra agerande herrar politiker ha sin speciella syn på karlavuljenhet! —, själv gillade hr Stendahl icke över-

(Forts. å sid. 5.)

Den judiska läran.

Av Theodor Fritsch. Leipzig.

1. TALMUD.

Det är icke riktigt att helt enkelt avfärda judefrågan såsom en religiös stridsfråga, och intet är så vilseledande som att ställa mot varandra begreppen jude och kristen.

Alltjämt bilda judarnas religiösa läror ett avgörande kännemärke, utan vars dryftande och riktiga bedömning judarnes natur icke kan förstås. Ja, åsikten måste hävdas, att den, som icke ens har en ungefärlig föreställning om de judiska lärornas egenartade beskaffenhet överhuvud är oförmögen att förstå judarna. Ty i dessa sina för de övriga folken hemlighållna läror och lagar visar sig juden i sitt väsens äkthet och låter oss därigenom få en inblick i hans inre.

Talmud uppstod ur rabbinernas uppteckningar under de första århundradena efter Kr. Den "återger" i sin ursprungliga del, Mischna, de gamla, judiska traditionerna, och i sin senare del, Gemara ("fulländningen"), förklaringar och utläggningar av dessa genom traditionen överförda berättelser. Det hela kallas Talmud, som betyder "läroboken".

Vid förklaringen och utläggningen i Gemara gingo skolorna i Babylon och Palestina sina egna, omvänliga vägar. Det uppstod på det viset två stycken Gemaror, en babylonisk och en jerusalemsk och därmed jämväl två sorters Talmud. I Västerlandet har emellertid allenast den babyloniska Talmud kommit till större anseende; man menar ständigt denna när man utan vidare talar om Talmud.

Mischna består av 63 "traktater", som äro uppdelade i 6 "ordningar". Traktaterna åter sönderfalla i kapitler och paragrafer. Mischna blev fullbordad ungefär 200 e. Kr., den jerusalemska Gemara omkring 400 e. Kr. samt den babyloniska Gemara c:a år 500 efter Kr. Men även efter sagda tid har mångt och mycket influtit i Talmud.

Den tidens rabbiner utmärkte sig ingalunda genom ett högre mått av bildning, och detta förklarar att Talmud blivit vad den är: ett sammelsurium av förmätna lagar, urvattnade sagor och meningslösa utläggningar, bland vilka blott här och där någon enstaka gång förirrat sig en sedelärande berättelse. Varje rabbin gjorde för övrigt anspråk på ofelbarhet och varje av honom uppfunnen historia måste upptagas i skriften såsom gudomlig inspiration.

Det är mycket agnar i dessa digra böcker och de få korn, man däri påträffar, äro av egendomligaste sort. De harmlösa berättelser, historier och anekdoter, som Talmud innehåller, äro i och för bedömandet av Talmud utan betydelse, ty de erbjuda ingenting annat än vad då för tiden förekom ojämförligt bättre i andra folks litteratur och sagohävder. Blott i ett enda avseende skiljer sig Talmud från den tidens andliga produkter, vilket gör att man med rätta däri söker det specifikt judiska, och detta enda är, att Talmud fullständigt saknar ett upplyst sedligt medvetande. Den grundligt osedliga karaktären hos denna judiska lära tager sin utgångspunkt från en på ordklyveri baserad utläggning av gamla föreskrifter. Allt vad den mosaiska lagen bjuder såsom plikt mot ens medmänniskor, hänför juden icke på mänskligheten i dess helhet, utan till "nästan", d. v. s. *judens* stamfränder. Det påbjudes alltid blott: gentemot "din nästa" skall du det och det göra eller låta. "De andra äro uteslutna" tillfogar i texten de kloka rabbinerna gång på gång.

Ja, de gingo ännu ett steg vidare i det de sade: Då i Skriften uttrycket betonas, att man icke får göra det och det mot "nästan", så ligger däri jämväl att man får göra det, ja bör göra det mot icke-nästan, främlingen, de icke till judefolket hörande! — Om det alltså heter: "mot din nästa skall du ej öva ocker", så är i all rimlighets mening därmed icke sagt och påbjudet, att man skall ocksa på främlingar!

Men det är inte nog härmed. Talmud-rabbinerna frånkänna icke-judarna mänskliga rättigheter, och tillåta, att man förgår sig mot dem, blott det medför nytta för judarna. Israels materiella nytta, är mättstocken för judendomens sedelära. På så vis kommer juden därhän att tillfoga icke-judiska människor skada, varhelst han lyckas därmed.

Även om andra folk i forna tider voro råa och grova i sina seder, så var dock hos dem alla medvetandet om rätt och orätt, om gott och ont, förhanden, och det onda blev föraktat och hatat. Hos intet av forntidens folk, om det än var aldrig så rått, finna vi en förgudning av skurkstreck. Att förvandla trolöshet till en dygd, är judefolkets patenterade uppfinning.

Man hör sägas: "Talmud har ingen giltighet längre för judarna", de bildade judarna hava avsvurit Talmud" och dylikt m. m. Det förändrar intet i det endu faktiska förhållandet, att ett folk, som vid upprepade tillfällen virit i stånd att nedskriva och upphöja till religiösa föreskrifter så osedliga läror, som Talmud innehåller, har därmed blottat grunddraget i sitt folklynne! Men ännu i dag erkännes i sträng judiska kretsar Talmud och det moderna sammandraget därav, "Schulchan-aruch", såsom bindande för judarnas tro- och sedelära. Alla motsatta förklaringar från enskilda rabbiner och judeförevrarare ändra intet i detta sakförhållande. I Talmud-skolorna gäller Talmud såsom rättesnöre såsom korån hos muhamedanerna.

Professor Cohen (jude) från Marburg beedigade den 25 april 1888 inför kriminaldomstolen i Marburg följande av honom gjorda uttalande: "De tros-satser och sedelärer, som Talmud innehåller, äro för judarna bindande och ha auktoriteten av lag" (på hebreiska: "Halacha".). Den 5 januari 1893 förklarade rabbinen dr Fink i Aurich offentligt, att Schulchan-aruch's (sammandraget av Talmud) lärosatser vore bindande för judarne endast i den mån som de voro grundade i Talmud. Detsamma bekräftade både talrika judiska lärda samt rabbiner och nutida judiska skrifter.

Högsta domstolen i Tyskland, avdelningen "VI Zivil-Senat" har den 9 september 1891 i ett äktenskapsskillnadsmål, med fastställande av hovrättens i Stuttgart dom, förklarat, att "alldenstund båda parterna voro israeliter, förty måste till grund för domen läggas den mosaisk-talmudiska äktenskapsrätten, erkännerligen den från 1500-talet härstammande, Schulchan-aruch benämnda kodifikationen av den judiska rätten och i förevarande fall den del därav, som omfattar äktenskapsrättsliga normer och kallas 'Eben haëser'," (se "Berliner juristischen Wochenschrift" av den 28 december 1891, som utförligt refererar rättsfallet).

Andra fakta bekräfta, att judarne ännu i dag erkänna Schulchanaruch såsom fullgiltig lagbok, fastän de förneka detta inför offentligheten.

Judarne hava ofta försökt att hindra folken från upplysning rörande de rabbinska skrifterna. Då orientalisten Eisenmenger omkring år 1700 stod i begrepp att utgiva sin bok "Entdecktes Judentum" (Den upptäckta judendomen), vilken bok innehöll flere tusen ordagka citat ur den judiska litteraturen, invecklade judarne honom förat i en process, förorsakade dymedelst konfiskation av hans skrift och erbjödo honom, sedan konfiskationen åter

(Forts. å sista sid.)

Den 7 September

Sveriges ekonomiska restauration.

Front mot vandaliseringens krafter!

Judafolkets gigantiska världskamp för alla folks och jordiska skatters läggande under sin spira har framför allt varit inriktad på trenne huvudvägar: *den politiska, den kulturella och den ekonomiska.* Den sistnämndas stora betydelse torde ligga klar för envar. Vad som först som sist erfordras för att kunna föra krig är pengar, och denna regel måste givetvis i alldeles särskild grad gälla i en kamp som den ifrågavarande. "Guds egendomsfolk" har ju också vad de ekonomiska förutsättningarna angår haft alla trumferna på hand. Redan för länge sedan kunde de judiska världsbankirerna i sin egenskap av "kapitalets herrar" stolt ropa ut de orden: "Världens herrar äro vi." Med den utgångspunkten ställde det sig tydligen för "det heliga Israel" som en ganska enkel sak att med guldet såsom övertygelsemedel lägga under sig den politiska, kulturella och ekonomiska makten i de olika staterna, den politiska medels det politiska livets organisering under sitt hägn, den kulturella medels de kulturbildande inrättningarnas underläggande samt den ekonomiska medels utnyttjande av de nämnda kulturella och politiska maktinstanserna till undergrävande och förstörande av de folks ekonomier, som skulle "lyckliggöras", samt alla deras egendomars överantvardande i "de enda rättmätiga innehavarnas" därav d. v. s. judarnas händer. Och villiga verktyg vid utförandet av värvet saknades icke. Inom varje folk finnes det alltid moraliskt defekta indfvider, redo att mot klingande valuta, offentlig ära, ryktbarhet och yttre glans spela rollen av förrädare mot sina egna.

För att riktigt kunna få greppet om utvecklingen i Sverige samt kunna leda denna i riktning mot den åstundade bolsjevikiska omgestaltningen gällde det för Israel framför allt att få samhällets ekonomi i sina händer. Den svenska national- och statsekonomien måste så fullständigt som möjligt ödeläggas, landets ekonomiska oberoende utplånas och det svenska näringslivet genom provokatorisk lagstiftning och framskapad, permanent oro på arbetsmarknaden undergrävas och försvagas därhän, att en självständig ekonomisk livsföring för vårt folk omöjliggjordes och vi bleve hänvisade till det internationella judiska storkapitalets nåd för vår existens! I provokationens tecken har sålunda sedan årtionden tillbaka hela vår närings-, national- och statsekonomiska politik varit lagd. Det har skett i det arbetande folkets namn, till främjande av dess väl samt befordrande av de universella mänskliga "välfärdsidéerna", med stöd av fantastiska internationalekonomiska teorier och grundsatser, utkolporterade av allsköns till "vetenskapliga celebriteter" upphöjda ekonomiska charlataner, vilka av judepressen utgivits för att representera den allra högsta national- och statsekonomiska visdom. Under hägnet av denna falska ekonomiska utveckling have vi letts in på utvecklingsbanor, som icke endast äventyra de enskildas ekonomi utan landets och folkets i dess helhet oberoende och välfärd. Den nya utvecklingen har framför allt varit inställd på att bringa Sveriges land i hjälplöst skuldberoende av den internationella judiska storfinansen, vilket måls främjande för de härskande judepolitiska partierna över lag sedan lång tid tillbaka gällt såsom den första och viktigaste uppgiften bland alla. Resultatet visar sig allt tydligare i den iråkade statsfinansiella situationen. Land och folk hava under loppet av några få årtionden störtats i en statsskuldsättning på inemot 2,000 milj. kr. till den internationella storfinansen, dragande en årlig ränta på inemot 100 milj. kr. Vid 1927 års ingång beräknades svenska statens skuld till "kapitalets herrar" till 1,739 milj. kr. mot 426 milj. kr. 1926. Denna i vansinnets tecken bedrivna statsskuldsättning utgavs av Israels nationalekonomiska och politiska företrädare vid makten såsom en oundviklig och nödvändig företeelse, åsyftande den svenska statsekonomiens och den folkliga välfärdens främjande, vilka lögnaktiga utläggningar naturligtvis förtjust anammades och livligt omhuldades av de ledande judetidningarna.

I dessa valdagar ljuder nu åter från olika partier den gamla parollen om frihetens, den gyllene frihetens förverkligande också inom det svenska näringslivet i den universella välfärdens, det s. k. världshushållets, intresse. Herrar Bonnier, Cassel och Heckscher äro icke nöjda med de nådestötar och nationalekonomiska avbräck, de med sin "ekonomiska frihetspolitik" redan vållat Sveriges folk ekonomiskt, deras stolta verk skall fullkomnas! De mellan-statliga barriärerna skola raseras så fullständigt som möjligt efter de internationella bankherrarnas lancerade storslagna program vid "de ekonomiska världskongresserna" i Genève och Stockholm, också den ekonomiska avrustningen skall fullbordas här i landet! Förrande följderna av sin propagerade ekonomiska avrustningspolitik gör man sig naturligtvis inga bekymmer. Den saken ordnar sig ju själv genom det förbättrade världsekonomiska läge, som de svenska näringarnas nedläggande skulle få till följd. Men någon förnuftsenlig förklaring över, huru det allmänna välståndet inom Sverige i första hand och hela den övriga världen i andra hand skall kunna stegras genom att svenska näringar nedläggas, har ingen av de bålda kämparna för den nya ekonomiska frihetsläran förmått prestera, och de lära näppeligen heller så komma att göra. Verkligheten själv motsäger nämligen deras fantastiska spekulationer, vilka fullständigt sakna varje relt underlag. Så mycket ansvarslösare framstå också deras tilltag att medels lögnaktliga förespegelingar söka förleda vårt folk att gå inför närings-, national- och statsekonomiskt negativa och destruktiva grundsatser, rörande vilkas för land och folk ödesdigra konsekvenser ingen tvekan kan råda. Det måste dock finnas en gräns för spekulationer i "åsiktsfrihet"! Under lögnaktigt föregivande att vilja befordra det folkliga välståndet i Sverige går man med berått mod in för spolierandet av landets näringsliv, den förnämsta grundvalen för vårt folks existens, söker framtvinga inskränkandet och nedläggandet av betydelsefulla svenska näringsgrenar, vilka under generationer med stora ansträngningar skapats, samt tillbakahåller på allt sätt den svenska produktionens utveckling, likasom vore denna till sin natur en rent folkskadlig företeelse. Den naturliga följden av denna antisvenska näringspolitik i den klara provokationens tecken har naturligtvis blivit den av den regerande inkräktaremakten, "det heliga Israel", åstundande: ett ständigt fortgående försvagande av den allmänna ekonomien inom landet, minskade inkomster för stat och kommuner, ökad arbetslöshet, ökade möjligheter till fortsatt generös statsskuldsättning till den internationella judiska ockrarefinansen samt slutligen och ej minst skapandet och underhållandet av en gynnsam jordmån för det permanenta, sociala missnöjet hos de djupa lagren — till förmån för den blivande bolsjevikrevolutionen, som definitivt skall placera "Guds utvalda" såsom härskare i Sveriges land.

De är att hoppas, att vårt folk icke skall låta förleda sig till att nu också begå ekonomiskt självmord genom att obetänksamt stödja de på landets ekonomiska ruinerande inriktade strävanden, som äro å bane. Svenska folkets stora fiende i detta nu, den judiska inkräktaremakten, bereder sig att sätta kronan på verket å sin sedan lång tid tillbaka förda politik till svenska folkets ekonomiska utarmning och slavbindan de under Den Gyllene Internationalen. Genom den i vansinnets tecken bedrivna statsskuldsättningen har det ju visserligen varit möjligt att hitintills i viss grad besköja dennas verkliga natur i det att de oangenäma konsekvenserna därav i huvudsak ställts på framtiden; men en dag kommer uppvaknandet, och den dagen blir förvisso icke behaglig för dem, som bära ansvaret för den i senare tid här drivna, landsförrädiska politiken. Vårt folk saknar varje anledning att bryta med de näringspolitiska grundsatser, som tidigare följts och det önskar icke ledas ut i nya ekonomiska äventyrligheter. Så mycket den "universella ekonomiska frihetens" propagandister det veta! De bärande nationalekonomiska principer, som innan israeliterna ännu hunnit installera sig vid makten i Sverige här tillämpades, måste även i framtiden följas. Sedan äldsta tider hava vi byggt vår utveckling på egen fri grund och ordnat våra angelägenheter efter egna behov utan att låta oss påverkas i våra angelägenheter av främmande folkelement och intressen och detta skola vi också i framtiden göra! Vi hava beträffande vårt näringsliv letts av den för ett land både sunda och hållbara principen, att näringsgrenar, grundade på större naturliga förutsättningar, såsom hos oss t. ex., skogen och skogsbruket, i viss mån skola upprätthålla och stödja näringsgrenar med svagare naturliga betingelser, såsom i vissa fall jordbruk och järntillverkning etc., allt i överenstämmelse med den bärande sociala grundsatsen att inom det gemensamma samhället den starke bör hjälpa den svagare. Denna sunda princip vilja vi även i fortsättningen följa. Vad följden skulle bli, om Israels nationalekonomer och politiker finge sin vilja fram och även lyckades fullborda sin vanvettiga plan på vårt lands ekonomiska avrustning är ej svårt att räkna ut. Vår frihet och rätt att själva bestämma över våra angelägenheter komme att definitivt utplånas. Guldet och dess internationella handhavare, Herrar Världsbankirer, ej precis kända för några ömsinta känslor gentemot folken, skulle för all framtid bliva våra oblidkeliga herrar på samma vis som alla tiders judiska ockrare i privatlivet städse förstått att inpå märg och ben utsuga dem, som råkat i dessa "sanna välgörares" klor. Det komme icke att dröja länge förrän våra stora privatbanker, vilka ju här redan, ehuru under hemliga former, utöva regerings- och lagstiftningsmakten på ett för folket nog så kännbart sätt, funne tillfälle och även laglig möjlighet att gå upp i den internationella storfinansens stora gemensamma sköldborg, varige nom man undandroge sig allt "besvärande" beroende av våra egna, nationella myndigheter. I stället för att tillåta att vårt lands mera lukrativa naturtillgångar fortfarande finge utnyttjas såsom stöd för de jämförelsevis mindre lönande näringarna komme dessa senare efter de dyrbara "nationalekonomiska" grundsatser, som här redan inaugurerats, att ställas på avskrivning, de odlade delarna i stor utsträckning återbördas till skogen etc. Vi komme att få bevittna ett lättsinnigt skummande på ytan av numera icke okänt slag, med som syfte största möjliga privatvinst för ett obetydligt fåtal inom storfinansiärernas krets, av de mera lukrativa naturtillgångarna, utan minsta hänsyn till den vinst för land och folk, som utförandet av ett mera omfattande arbete på de skenbart mindre lönande naturtillgångarna medför. Följden bleve bl. a. brist på utvägar för det egna folket att inom landet finna sin utkomst samt en enormt ökad arbetslöshet, gentemot vilken inga som helst arbetslöshetsunderstöd försloge. Ständigt ökade kontingenter av vår svenska befolkning tvungos att på vinst och förlust söka sin utkomst i förskingringens tecken inom andra delar av jordklotet, vilkas klimat de kanske icke förmådde uthärda och där de nödgades finna sig i de arbetsvillkor, som Den Gyllene Internationalens agenter på platserna behagade bjuda dem.

Tiden är nu inne för Sveriges folk att på allvar taga itu med de folkfientliga krafternas spel till den svenska national- och statsekonomiens förstörelse. Vi måste gå in för en brytning definitivt med den till statlig och folklig bankrutt ledande falska national- och statsekonomi, som här för närvarande följes. Den på Sveriges förslavande under Guldinternationalens herr inriktade statsskuldsättningspolitiken måste snarast övergivas. Det är såsom här tidigare framhållits en abnormitet, att svenska staten, som själv representerar den lagstiftande makten i samhället och alltså har både rätt och makt att uttaga vad den för sin verksamhet behöver, lever på att tigga dyra räntelån av storfinansen. Detta är ingenting mindre än förräderiet och i klar strid mot statens författningsenliga rätt och intresse samt har utesluttande till syfte att tjäna den judisk- finansiella världsmaktens strävanden för Sveriges underkastelse ekonomiskt, politiskt och kulturellt. Det innebär i verkligheten ett avstående av svenska folket från dess statsrättsliga befogenheter till förmån för den främmande ockupationsmakten, som för tid och evighet önskar binda oss i gäldeförpliktelser och beroende under sig samt "lyckliggöra" oss efter känt föredöme från Kanaan, Ryssland m. fl. av Israel hugsvalade länder. För alla, som ej längre önska vara med på denna utveckling till vårt folks ekonomiska förgörelse är det nödvändigt att ännu i tid skaka av sig gamla fördomar och med kraft rycka in i kampen. Beträffande vårt lands ekonomiska utveckling måste fordras, att den falska nationalekonomi, i vars hägn vi nu ledas mot statsbankrutt och folklig misär, en gång för alla utdömas. I stället skall krävas skapandet av en positiv, svensk nationalekonomi samt inaugurerandet av en svensk statsekonomisk utveckling, som uteslutande tar sikte på det egna landets och folkets bästa. De bärande grundsatserna för denna nya, svenska national- och statsekonomi måste vara att återupprätta vårt lands ekonomi och finansiella oberoende, att snarast avveckla statsskulden samt att till det yttersta utnyttja alla förefintliga möjligheter till vår nationella ekonomis uppblomstring genom det egna näringslivets intensiva främjande, lyximportens inskränkande samt tillämpande av sunda ekonomiska synpunkter på statslivets alla områden. De möjligheter till utkomst och ekonomiskt välstånd, som inom landet äro tillfinnandes för de egna folket, måste till det yttersta tillvaratagas.

Icke en röst vid de stundande riksdagsmannavalen åt en partikandidat, som ej är redo att helt gå in för detta program!

A.-B. SKÅNSKA CEMENTGJUTERIET
STOCKHOLM
MARMOR och KALKSTENS
ARBETEN
Till Trappor, Golv, Butiks- och Köksinredningar, Möbler m. m.

PRESSKONSERTEN

Ryska handelsavtalet bör uppsägas!

Frågan om det ryska handelsavtalets uppsägande har på grund av de sensationella händelser, som på senaste tiden ägt rum och som visat att om en väsentligt stegrad aktivitet av den judiska världsrevolutionens herrar i detta land, utvecklats till den stora brännande frågan för dagen. De vid Allmänna Valmansförbundets valmöten i Stockholm framförda interpellationerna ha givetvis bidragit att aktualisera kravet på ett upphävande av det vanvettiga avtalet, då de tyckas ha kommit herrarna vid makten att åtminstone förstå, att den upplysta opinionen i landet icke längre ämnar finna sig i vad som helst. *Nya Dagligt Allehanda* (h) framförde för några dagar sedan i en ledande artikel "Det ryska avtalet bör uppsägas!", kravet på handelsavtalets uppsägande snarast. Vi citera därur följande:

Frågan om ryska handelsavtalets vara eller icke vara har ställts under debatt med anledning av en interpellation vid måndagens högervalmöte i Stockholm. Å egna och kamraternas å Stockholmsbanken vägnar avgav därvid hr Järte en deklaration rörande Sveriges politik gentemot Ryssland. Deklarationens formulering var mindre lycklig. Utflykter gjorde sig in på storpolitikens område, vilka lätteligen kunde föranleda missförstånd beträffande den svenska högerns syn på den ryska frågan. Och å andra sidan kringgicks alldeles den centrala punkten om handelsavtalets uppsägning. .. Hr Järte har dock efter vad som framgick av hans förklarande inlägg i gårdagens numner av denna tidning icke velat förorda en brytning med Ryssland. Men ouppklarad kvarstår frågan om ryska handelsdelegationens ställning. Kunna vi eller kunna vi icke finna oss i att denna delegation alltjämt skall åtnjuta exterritorialitetsrätt? Ett svar på denna fråga kräver naturligen ett noggrant övervägande.

Det förefaller oss nödvändigt att ernra om innebörden av det ryska avtalet och om de förutsättningar, under vilka riksdagen godkände detsamma.

Entusiasmen för avtalet var i riksdagen den minsta möjliga. Bevillningsutskottets förord hade givits den negerande formen, att utskottet "ansett sig icke böra avstyrka bifall". Stark betänksamhet rådde med hänsyn framför allt till den ryska handelsdelegationen beviljade exterritorialrätten. Ryssarna hade ju härigenom fått en förmån, som icke medgivits någon annan nations representanter, och genom vilken de i fullkomligt skydd mot polisövervakning och polisingripande kunde konspirera mot den svenska samhällsordningen samman med de svenska kommunisterna. Denna undantagsställning var icke blott ur svensk säkerhetssynpunkt farlig; den var också, som landshövding Hammarskjöld under Förstakammardebatten framhöll, för Sverige förödmjukande. "Exterritorialitetsområden för drivande av handel ha förut förekommit endast i det fall, då i halvbarbariska ansedda länder, länder på ett högre civilisationsstadium ha utverkat sig koncessionsområden, där de kunnat vidtaga sina förberedelser för handeln".

Korrekthet, ömsesidig korrekthet var den främsta förutsättningen för det förtroende, som i våras från svensk sida visades sovjet. Man skall ha mycket små anspråk för att finna denna förutsättning för avtalets bestånd numera föreligga. Gruvstrejken, med förluster för svenska samhället på inalles bortåt hundratalet miljoner kronor, har för vårt lands ekonomi spelat en ojämförligt mycket större roll än några som helst av de affärer på Ryssland, vilka tilläventyrs hava kommit till stånd endast tack vare årets avtal (som man torde erinra sig, har Sverige haft handelsutbyte med Ryssland även före och oberoende av detta avtal). Och ostridigt är, att denna strejk utan det ryska ingripandet aldrig skulle fått en så elakartad karaktär eller blivit så ödeläggande som nu. Det är att märka, att de ryska gruvarbetarna äro stats-anställda, och att staten fastställer såväl storleken av löneavdragen till understödsverksamheten, som ock när understöd till utländska organisationer skola utbetalas. Ryska staten har alltså direkt medverkat till en omfattande skadegörelse inom svenskt näringsliv. Och samtidigt ha ryska myndigheter närstående personer (Alexandrov!) genom deltagande i det kommunistiska cellbildningsarbetet visat sig "icke upptråda på sådant sätt, som man på grund av hans ställning har rätt att av honom förvänta" (exc:s Löfgren i interpellationssvaret den 31 maj).

Vi våga nu göra gällande — och vi tro att vår mening i detta fall delas av en bestämd och allmän opinion i landet — att de yttringar av sovjetrysk "korrekthet" och "lojalitet", som under vårens och sommarens lopp kunnat iakttagas, äro fullt tillräckliga motiv för en uppsägning av handelsavtalet.

I en senare artikel, nedskriven efter hr Tryggers i hans Göteborgstal gjorda deklaration till förmån för ett upphävande av de speciella rättigheter, Sovjet-Ryssland i det ingångna handelsavtalet tillförsäkrats, och rubricerad "Måttet rågat", skriver Nya Dagligt Allehanda:

Frågan om vårt lands relationer till Sovjetryssland och vårt ställningstagande till de under sovjetrysk medverkan bedrivna stämplingarna mot rikets inre säkerhet har hastigare än någon kunnat ana kommit i ett läge, vilket utan tvekan kan betecknas som allvarsamt, ja, kritiskt. Varken från regeringshåll eller eljest från partiledarehåll har detta spörsmål hittills under valrörelsen bragts på tal. På tisdagsaftonen bröts emellertid tystnaden. I en stort anlagd exposé över ögonblickets inre- och utrikespolitiska läge avgav då universitetskansler Trygger en deklaration rörande ryska handelsavtalet, som med säkerhet skall väcka uppmärksamhet och vinna anklang hos vårt folk.

Som man torde erinra sig, förordade hr Trygger i vintras regeringens avtalsförslag. Hans motiv för detta steg liksom för de jure-erkännandet 1924 var, som han nu i Göteborgs-talet framhåller, att i samfärdselns intresse knyta förbindelser med ryssarna. "Med bortseende för ögonblicket från de rättskränkningar, som tillfogats vårt land och dess medborgare, ha vi sökt skapa ett slags plattform för våra förhållanden till den ryska staten, allt i hopp att denna självövervinnelse skulle så småningom hos de ryska maktägande väcka till liv den rättskänsla, som trots allt borde finnas på djupet hos varje nation." Men vad hade ryssarna svarat på den svenska högsintheten? Jo, med "en allt starkare agitation bland svenska medborgare för att få dem att glömma sina plikter mot fosterlandet, en agitation, i vilken Judas-penningar strötts ut bland vilseförda svenskar och emottagas av dessa med tacksamhet och utan blygsel". Och icke nog med detta: ryska staten hade också gjort "allt tydligare försök att redan under fred organisera en landsförrädisk kår bakom vår blivande försvarsfront". Med fog anmärker hr Trygger, att "E tillgodoseendet av vårt försvar måste ingå

(Forts. å sid 5.)

Mitt emot Centralstationen ligger
Hotel Terminus
STOCKHOLM
80 komfortabla, nyreparerade rum jämte toalettrum, försedda med rinnande kallt och varmt vatten
Enkelrum från Kr. 5:—
Dubbelrum från Kr. 10:—
Intim matsal, lilse- och frisörsalong
Telegramadress: TERMINUS
Tel. och postadress: Hotel Terminus

Ärade Husmödrar!
All slags tvätt och strykning mottages tacksamt, handmetod - Billiga priser
Bad- och Tvättinrättningen VANADIS
Billiga och bekväma karbad tillhandahålles mellan 10 f. m.—8 e. m.
Frejgatan 41—43 - Stockholm
Tel. Vasa 188 46

Merry Grill
Tegnérgatan 28, invid Drottninggatan
INTIM DANSRESTAURANT
Öppnas för säsongen den 1 september
DANS alla dagar
Imperial Orchestra
Best. tel. V. 789

Förstklassigt Pensionat
för resande
Klarabergsgat. 40III
(nära Centralstationen) Stockholm
Telefon Norr 163 17
M. JOHNSSON

PÅ UTKIK

Det härskande judisk-bolsjevikiska systemets Överledare.

Inom Sveriges politiska liv intager sedan årtionden tillbaka den illustra "kulturpersonlighet", vars bild vi här återgiva, den obestridda rangplatsen såsom numro ett, vida ovanom alla agerande politiker och koryféer i regering, riksdag och press. Det är ingen mindre än det hemligt regerande "heliga" Israels egen högstbetrodde ledare av den politiska och kulturella utvecklingen i vårt land, det härskande judisk-politiska korruptionssystemets höge spiritus rector och dirigent, judiske bokförläggaren Karl Otto Bonnier. Hr Bonnier har visserligen i sin utsökta personliga anspråkslöshet hittintills åtnöjt sig med att få gälla endast som en "kulturell" och "litterärt" varmt intresserad utövare av bokförläggareyrket, men det saknas varje som helst anledning nu längre undanhålla honom den offentliga uppmärksamhet, han på grund av sin energiska och omfattande politiska verksamhet gjort sig så väl löntjänt av. Denna är nämligen av den oerhörda betydelse för vår lands utveckling i nuet och framtiden, att det helt enkelt är varje ansvarskännande svensk medborgares oviilkorliga plikt att på det livligaste intressera sig därför.

Naturligtvis är det icke någon tillfällighet, att den av Israels stjärna (= revolutionen) så högt förtjänta judiska släkten Bonnier i sina pioniära strävanden i detta land av yrket kom att ägna sig åt "folkupplysande" verksamhet, därvid närmast intresserande sig för de betydelsefulla grenar av sådan, som falla under tidnings- och bokvärlden. Ty samtidigt med att den allmänna folkmeningen i pressen och litteraturen upphöjdes till "suverän folkvilja" i Sveriges land, yppades på området hart när obegränsade möjligheter till spekulation i folkvilja för de här sig uppehållande makt- och penningehungriga Israels barn. Herr Karl Otto Bonnier resonerade tydligen som så: "Genom att jag gör mig till herre över den till högsta maktinstans och suverän härskare i det svenska gojimsamhället upphöjda och även officiellt klart erkända folkviljan inom upplysningsväsendet, pressen och litteraturen, gör jag mig också till den, som behärskar situationen och kan dirigera utvecklingen i de "själlösa" svenskes land mig själv, min ras och mitt folk till evigt behag." Och man måste erkänna, att den eldige "idealisten" haft en rent underbar framgång i sina djärva spekulationer. Från sin upphöjda plats som innehavare av "det ledande svenska föriaget", firman Albert Bonnier, samt av aktiemajoriteten och det bestämmande ordet i "det demokratiska balansorganet" Dagens Nyheter, den gyllene frihetens främste bäide förkämpe i detta land, har han med rent enastående skicklighet förstått att bygga ut sin maktställning till att omfatta inte bara pressen och "den allmänna opinionen" i dess helhet, informationsväsendet till densamma m. m. ävensom kontrollen över "folkviljan", utan har han lyckats göra sig till herre över det politiska partiväsendet överhuvud i dess moderna gestaltning, alltifrån hrr Lindmans och Järtes "moderata" höger till herr Kilboms "kommunistiska" vänster, varigenom han under rådande regim de facto kommit att intaga ställningen såsom svenska folkets store hemlige regent i den tid, vari vi leva. Det är tillåtet att angripa vem det vara måtide av de figurerande politiska och finansiella storheterna i detta landet — att attackera en Wallenberg är fullt tillåtet, att attackera en Kreuger i allra högsta grad förtjänstfullt! — Men Gud nåde den, som dristar röra vid Israels förste i detta land, Hans Helighet Karl Otto Bonnier, han har ohjälpligt förbrutit sig mot "den oskrivna lagen" och är hemfallen under förbannelsen! Den som ens vågar nämna hans namn utan att samtidigt lägga i dagen all övlig respekt och underdånighet är en hädare. Det skulle föra för långt att här ingå på de många utomordentliga metoder varmed Israels politiske och kulturelle Överhetsperson i Sverige, herr Bonnier, lyckats lägga det svenska pressväsendet under sin spira. Kontrollen över "upplysningsdistributionen" utövas av honom framför allt genom innehavet av Svenska Pressbyrån, genom vilken förträffliga institution herr B. fått tillfälle sörja för, att ingen annan-upplysning än en sådan, som passar "det heliga Israel", når ut till en större allmänhet. Det saknas dock lyckligtvis icke möjligheter att på denna punkt kunna kringgå Höga Vederbörandes spekulationer! Så vad man vill säga, nog har herr Bonnier gjort vad i hans makt stått för skapande av en storartad grundval för sin utomordentliga maktutövning såsom det härskande judisk-demokratiska systemets höge spiritus rector och dirigent, judiske bokförläggaren Karl Otto Bonnier. Hr Bonnier har visserligen i sin utsökta personliga anspråkslöshet hittintills åtnöjt sig med att få gälla endast som en "kulturell" och "litterärt" varmt intresserad utövare av bokförläggareyrket, men det saknas varje som helst anledning nu längre undanhålla honom den offentliga uppmärksamhet, han på grund av sin energiska och omfattande politiska verksamhet gjort sig så väl löntjänt av. Denna är nämligen av den oerhörda betydelse för vår lands utveckling i nuet och framtiden, att det helt enkelt är varje ansvarskännande svensk medborgares oviilkorliga plikt att på det livligaste intressera sig därför.

Naturligtvis är det icke någon tillfällighet, att den av Israels stjärna (= revolutionen) så högt förtjänta judiska släkten Bonnier i sina pioniära strävanden i detta land av yrket kom att ägna sig åt "folkupplysande" verksamhet, därvid närmast intresserande sig för de betydelsefulla grenar av sådan, som falla under tidnings- och bokvärlden. Ty samtidigt med att den allmänna folkmeningen i pressen och litteraturen upphöjdes till "suverän folkvilja" i Sveriges land, yppades på området hart när obegränsade möjligheter till spekulation i folkvilja för de här sig uppehållande makt- och penningehungriga Israels barn. Herr Karl Otto Bonnier resonerade tydligen som så: "Genom att jag gör mig till herre över den till högsta maktinstans och suverän härskare i det svenska gojimsamhället upphöjda och även officiellt klart erkända folkviljan inom upplysningsväsendet, pressen och litteraturen, gör jag mig också till den, som behärskar situationen och kan dirigera utvecklingen i de "själlösa" svenskes land mig själv, min ras och mitt folk till evigt behag." Och man måste erkänna, att den eldige "idealisten" haft en rent underbar framgång i sina djärva spekulationer. Från sin upphöjda plats som innehavare av "det ledande svenska föriaget", firman Albert Bonnier, samt av aktiemajoriteten och det bestämmande ordet i "det demokratiska balansorganet" Dagens Nyheter, den gyllene frihetens främste bäide förkämpe i detta land, har han med rent enastående skicklighet förstått att bygga ut sin maktställning till att omfatta inte bara pressen och "den allmänna opinionen" i dess helhet, informationsväsendet till densamma m. m. ävensom kontrollen över "folkviljan", utan har han lyckats göra sig till herre över det politiska partiväsendet överhuvud i dess moderna gestaltning, alltifrån hrr Lindmans och Järtes "moderata" höger till herr Kilboms "kommunistiska" vänster, varigenom han under rådande regim de facto kommit att intaga ställningen såsom svenska folkets store hemlige regent i den tid, vari vi leva. Det är tillåtet att angripa vem det vara måtide av de figurerande politiska och finansiella storheterna i detta landet — att attackera en Wallenberg är fullt tillåtet, att attackera en Kreuger i allra högsta grad förtjänstfullt! — Men Gud nåde den, som dristar röra vid Israels förste i detta land, Hans Helighet Karl Otto Bonnier, han har ohjälpligt förbrutit sig mot "den oskrivna lagen" och är hemfallen under förbannelsen!

Inom Sveriges politiska liv intager sedan årtionden tillbaka den illustra "kulturpersonlighet", vars bild vi här återgiva, den obestridda rangplatsen såsom numro ett, vida ovanom alla agerande politiker och koryféer i regering, riksdag och press. Det är ingen mindre än det hemligt regerande "heliga" Israels egen högstbetrodde ledare av den politiska och kulturella utvecklingen i vårt land, det härskande judisk-politiska korruptionssystemets höge spiritus rector och dirigent, judiske bokförläggaren Karl Otto Bonnier. Hr Bonnier har visserligen i sin utsökta personliga anspråkslöshet hittintills åtnöjt sig med att få gälla endast som en "kulturell" och "litterärt" varmt intresserad utövare av bokförläggareyrket, men det saknas varje som helst anledning nu längre undanhålla honom den offentliga uppmärksamhet, han på grund av sin energiska och omfattande politiska verksamhet gjort sig så väl löntjänt av. Denna är nämligen av den oerhörda betydelse för vår lands utveckling i nuet och framtiden, att det helt enkelt är varje ansvarskännande svensk medborgares oviilkorliga plikt att på det livligaste intressera sig därför.

Naturligtvis är det icke någon tillfällighet, att den av Israels stjärna (= revolutionen) så högt förtjänta judiska släkten Bonnier i sina pioniära strävanden i detta land av yrket kom att ägna sig åt "folkupplysande" verksamhet, därvid närmast intresserande sig för de betydelsefulla grenar av sådan, som falla under tidnings- och bokvärlden. Ty samtidigt med att den allmänna folkmeningen i pressen och litteraturen upphöjdes till "suverän folkvilja" i Sveriges land, yppades på området hart när obegränsade möjligheter till spekulation i folkvilja för de här sig uppehållande makt- och penningehungriga Israels barn. Herr Karl Otto Bonnier resonerade tydligen som så: "Genom att jag gör mig till herre över den till högsta maktinstans och suverän härskare i det svenska gojimsamhället upphöjda och även officiellt klart erkända folkviljan inom upplysningsväsendet, pressen och litteraturen, gör jag mig också till den, som behärskar situationen och kan dirigera utvecklingen i de "själlösa" svenskes land mig själv, min ras och mitt folk till evigt behag." Och man måste erkänna, att den eldige "idealisten" haft en rent underbar framgång i sina djärva spekulationer. Från sin upphöjda plats som innehavare av "det ledande svenska föriaget", firman Albert Bonnier, samt av aktiemajoriteten och det bestämmande ordet i "det demokratiska balansorganet" Dagens Nyheter, den gyllene frihetens främste bäide förkämpe i detta land, har han med rent enastående skicklighet förstått att bygga ut sin maktställning till att omfatta inte bara pressen och "den allmänna opinionen" i dess helhet, informationsväsendet till densamma m. m. ävensom kontrollen över "folkviljan", utan har han lyckats göra sig till herre över det politiska partiväsendet överhuvud i dess moderna gestaltning, alltifrån hrr Lindmans och Järtes "moderata" höger till herr Kilboms "kommunistiska" vänster, varigenom han under rådande regim de facto kommit att intaga ställningen såsom svenska folkets store hemlige regent i den tid, vari vi leva. Det är tillåtet att angripa vem det vara måtide av de figurerande politiska och finansiella storheterna i detta landet — att attackera en Wallenberg är fullt tillåtet, att attackera en Kreuger i allra högsta grad förtjänstfullt! — Men Gud nåde den, som dristar röra vid Israels förste i detta land, Hans Helighet Karl Otto Bonnier, han har ohjälpligt förbrutit sig mot "den oskrivna lagen" och är hemfallen under förbannelsen!

Redan länge har det stått klart, att herr Karl Otto betraktade demokratiens roll här utspelad och av all kraft inriktade sig för den stora "slutspurten", som definitivt och för alltid skulle göra "det heliga Israel" till herre i Sveriges land. Situationen har emellertid på sistone en smula komplicerats i och med de "själlösa" svenskarna begynt genomskåda hans "kulturella" förehavanden och syftet med desamma. Men hr Pressdiktatorn har därför visst icke förlorat kurraget eller stridslusten, tvärtom forcerar han nu under insättande av sin yttersta energi medels sin stora skara lydiga vapendragare och agenter inom den judiskerade pressen och de judiska partierna sina upphöjda strävanden för den judisk-bolsjevikiska "frigörelsens" genomförande à tout prix i Sverige. Dock, vi vilja tro, att han råkat att något överskatta resurserna och de svenskes "själlöshet". Svenska folket har nämligen även begynt genomskåda den roll, Israels lydiga ledareagenter i spetsen för de olika partierna och tidningarna spelat och spela, och i samma mån detta sker försvagas Hans Demokratiska Helighets apparitioner att lyckas. De "själlösa" svenskarna äro trots allt ällifort en faktor för Guldkalvens herrar att räkna med i utvecklingen!

En av vart folks främsta uppgifter i nuet måste vara att omintetgöra herr Karl Otto Bonniers hemliga maktposition i Sverige genom att bryta hans närskaresställning över det svenska upplysningsväsendet och partierna samt därmed också över statsmakten i Sverige. En svenskfödd jude har i dessa dagar i en huvudstadstidning uttalat, att de svenska judarnas politiska inställning skulle vara nationellt svensk". Detta är en ren osanning. Det framsta beviset därför är hr Karl Otto Bonnier, vars hela hittillsvarande verksamhet bevisligen varit inriktad på den svenska samhällets omstörtning och bolsjevisering samt dess erövring åt det världsimperialistiska Israel. Så länge judarna i Sverige lämna hr Karl Otto Bonniers ställning och verksamhet obehindrade, måste varje deklaration från dess sida i antydd riktning betraktas och behandlas såsom klar bluff och försök att slå dem dunster i ögonen på de godtrogna svenskarna. Vårt folk maste ovillkorligen fordra, att hr Bonnier med säkert helt och oehindrat drager sig tillbaka från all beröring med svensk upplysningsverksamhet och svensk politik. Vi hava redan tidigare gjort oss till tolk för detta allmänna svenska folkkrav i detta nu. Det torde nu värat tor herr Bonnier själv och hans rastränder här i landet, om han icke förstår situationens ovillkorliga krav på denna punkt. Svenska folket låter sig förvisso ej bolsjeviseras efter 'heligt' mönster från Gamla Testamentet och nu senast Kyssland, där ett 10-tal miljoner kristna nedslaktats som "själlösa djur". Så mycket hr Bonnier det vet! Den svenskfolkliga "själlöshet", vari han och hans vänner hittills funnit för gott spekulera, skall i annat fall snart nog komma att reagera på ett sätt som nödgar honom därtill — om han nu föredrager en dylik sorti från Sveriges offentliga liv.

Till de "själlösa" gojims uppbyggelse.

Med utgångspunkt från sin "religiösa" trossats, att alla icke-judar äro själlösa varelser, av Gud skapade endast därför, att judarna skulle slippa att låta betjäna sig av djuren, har "det heliga Israel" utfört ett rent gigantiskt arbete i fråga om fabricerandet av flosklösa politiska, kulturella och ekonomiska, sociala etc. "välfärdsidéer" till de gojims uppbyggelse d. v. s. till deras sinnens omtöcknande, så att de så fullständigt som möjligt måtte kunna fylla de "gudomliga" krav på själlöshet, som finnas stipulerade i de judiska religionslärorna och varför-utan den stora "frälsningen" under Davidsstjärnans baner i gammaltestamentlig, bolsjevikisk anda icke låter sig göra. Det erkännandet måste ges, att "egendomsfolket" även hos oss lyckats nå tämligen långt ifråga om själlöshetens framgångsrika främjande och gojimandarnas omtöcknande. Herr Karl Otto Bonnier har skött sin sak helt enkelt storartat som Upplysningschef i detta land. De arma gojims hjärnor äro så fullproppade av "gudomliga" idéer, att de i stor utsträckning alldeles bortkollrats, tappat förmågan att bruka sina förståndsgåvor samt se vad som i verkligheten tilldrar sig omkring dem.

För genomförande av sina världsimperialistiska strävanden var det ju nämligen nödvändigt för Israel att medels omtöcknande idéfloskler slå de folk med blindhet, som skulle förgöras. Och i Sverige har detta spel varit lättare än på de flesta andra håll på grund av svenskarnas berömda godtrogenhet, som hr Karl Otto och hans vänner förstått att så skickligt exploatera. Vår bild härovan, hämtad ur en tysk tidning, avser att illustrera denna Israels illustra "såpbubbelpolitik" i de härliga välfärdsdiéernas namn till de "själlösas" uppbyggelse. Vi se där gojimfolkens massor hängivet anamma alla den luftiga härlighet, "Guds utvalda" vill lyckliggöra dem med — "frihet, jämlikhet, broderskap", "klasskamp men — folkförbrödring", "proletärer i alla länder, förenen Eder", "aldrig mer krig men — borgarkrig", "avrustning för alla folk", "Dawesplanen", "världssamvetet", "fred, frihet, brödt", "folkstaten", "folkens självbestämningsrätt", "Sovjetparadiset" etc., etc., etc.

När skola, frågar man sig de "själlösa" svenska gojim genomskåda all den "idéela" härlighet "det heliga Israel" översvämma dem med?

"En sådan seger till och jag är förlorad."

Det tådde en orosstämning inom huvudstadens Israel sistlidna måndag. "Det utvalda folkets" huvudförtroendeman i detta nu inom högern, förre marxisten, socialministern in spe, "den ledande kraften" i nästa borgerliga ministär, 'högerns starke man", som "skall göra't" — byråchefen Otto Järtes namn ansågs svava i tara vid Allmänna Valmanstörbundets sagda dag utlysta stora nomineringsmöte å Auditorium. Hr Järte, hr Karl Otto Bonniers intime vän och synneriigen förtrogne, Revolutions-Israels energiske väk'are och försvarare av dess revolutionsrätt i Sverige framför alla andra inom den svenska högern av i dag, hade ju vid det föregående, förberedande valmötet i sitt svar till interpellanten rörande partiets ståndpunkt i handelsavtalsfrågan och revisionen av Spritpanamat ohjälpligt kompromitterat sig som en servil hantlangare at den på landets bolsjevisering och ekonomiska utarmning till egen favör här inriktade främlingsmakten. "Moderate" generalkorytén Järte, "Brunkebergsklubbens" illustre "diktator", var genomskådad, avslöjad! Vi förstå mycket väl den ytterliga irritationen inom de Högvördiga kretsarna inför det stora avgörandet i måndags å Auditorium.

Den vane iakttagaren märkte strax, att det var något mera ovanligt å färde och att den högerdemokratiska Överheten inom partiet vidtagit sina "fullt betryggande" dispositioner för att vara fullt beredd på alla eventualiteter, till både försvar och anfall mot den eller dem, som dristade föra någon oppositionell talan gentemot den paroll och den vallista, hr Järte & Bonnier vid föregående möte behagat presentera. Särskilt frapperades man av det synneriigen starka inslaget i församlingen av Israels barn, som mött upp i grupper, spridda runt om i salen och som särdeles livfullt demonstrerade sina eljiga känslor genom applåder och bravorop för de järtevänliga talarna samt högljudda hyssningar för oppositionstalarna. Vederbörande "nationella" judars snygga försök att genom anordnande av ovåsen i salen nedtysta särskilt oppositionens förste talare, förenlecide emellertid denne att kraftigt säga ifrån, att han var en svensk man av arisk stam, som kommit till högerns valmöte för att tala till ariska stamfränder, en förklaring som renderade honom en kraftig applådsalva från de närvarande svensksinnades sida.

De talrikt tillståndskomna Israels barn kunde efter mötet lugnt gå hem och lägga sig. Högerbosskommissariatet hade på förhand med de utomordentliga resurser ifråga om upptrummande av "rättrogna" och "hjälpare" på förhand garanterat hr Järte segern. Men nog fick det stora flertalet närvarande det intrycket, att det var ett ynkligt judiskt gyckelspel man arrangerat. Hr Järte hade efter segerns inhöstande och sin "nationella" listas godtagande av mötet säkerligen alla skäl att göra en viss stor härförares ord till sina: "En sådan seger till och jag är förlorad."

Svenska Journalistföreningen under judiskt styre.

Det är förunderligt rent vad de herrar israeliter i detta land kunna hinna med allt och vara med överallt. Det erkännandet måste man förvisso ge dem, att de ligga i allt vad tygen håller, synnerligast i dessa de yttersta tider. Överallt äro de med, överallt spårar man deras inte alltid precis så diskreta finger i spelet, evad det gäller ett politiskt möte, en kongress, en "neutral" föreningsrörelse etc. Deras "allestädes närvarande" är ett i sanning slående bevis för deras oerhörda vitalitet och aktivitet i detta nu. Snart sagt vad slaga verksamhet det gäller, nog har man skäl ställa sig den frågan: "Var är juden?" Ty överallt finner man honom med som den aktiva, styrande kraften i kretsen av "själlösa" gojim.

Häromdagen lästes i tidningarna en rapport från "Svenska Journalistföreningens" avhällna kongress i Falun. Som kongressens ordförande fungerade red. Otto Hellkvist. Naturligtvis sköttes dess "generalsekretariat" av en jude — judiske redaktören T. Sachs, Stockholms-liberal koryfé av rang. När man så under förhandlingarna kom till valet av förtroendemän valdes först "socialistiske" redaktören Sigfrid Hansson, Per Albins broder, till ordförande, varpå till vice ordförande utsågs juden Sachs.

Prosit!

Den socialistiska "demokratien" i verkligheten.

Socialdemokratiske representanten för östgötaländet i Andra kammaren, hr G. Holmberg har av de högre partiinstanserna betunnits icke alldeles passande som "demokratisk" riksdagsman — bl. a. skall han ha gjort sig skyldig till den oerhörda förlöpningen att vid ett tillfälle i ett anförande i riksdagsutskottet hava uttalat sin livliga protest mot den rådande parlamentariska humbugen samt beklagat, att det i hela landet endast fanns en enda tidning, nämligen Nationen, som upplyste folk om sanningen! — varföre han nu flyttats ner ett så långt stycke på vallistan, att varje risk för hans återval uteslutits. Att hädiska yttranden sådana som det här i förbigående relaterade skulle vederbörligt straffas av "folkviljans majestät" i val, var ju endast vad som kunde väntas. I en inlaga i Östergötlands Folkblad berör, hr Holmberg något närmare de motiv, som officiellt anförts för hans degradering. Han yttrar däri bl. a.:

"Vid distriktskonferensen i Linköping anmärktes lite skämtsamt att jag inte hade varit med ute och festat tillräckligt mycket. Detta är för övrigt den enda utsagda anmärkning, som hittills har nått mitt öra, och hur kuriöst det än kan låta, så måste jag härvidlag erkänna mig som skyldig.

Ledamöter av den socialdemokratiska riksdagsgruppen, önskade att gruppen skulle komma tillsammans ibland, utan att några överhängande riksdagsfrågor behövde dominera nå föredragningslistan. Dessa kamrater övertalade gruppen att vid vissa tillfällen omforma sig till klubb för att kunna samlas under något friare former. Sammanträden höllos sedermera en gång i veckan, varannan gång på Rosenbad och varannan gång på hotell Kriniprinsen. Då jag personligen hyser avsky för guldkrogen och vantrivs Järnstädes, stannade jag hemma från dessa klubbaftnar efter sedan den första sammankomsten gått av stapeln på Rosenbad.

De mer eller mindre märkvärdiga hjältedåden, som förekomma i riksdagen, äro ganska tunnsådda, och de politiska hjältarna äro snart räknade. Tag bort ett trettiotal av andra kammarens mest framstående talanger och det återstår ett par hundra ganska jämnstrukna nollor, som icke ha något egentligt värde förrän de få ställa sig bakom en verklig siffra. Men utan nollor så blir även den största siffran liten i värde."

Ja, någon gång händer det ej bättre än att det trots den stränga tillsynen uppifrån inom Israels dyrbara idé- och klasskampspartiväsen" råkar slinka in en representant i riksdagen, som visar sig inte motsvara förväntningarna i fråga om moralisk fördomsfrihet och servilistisk underdånighet inför respektive partispetsar, den s. k. partikamarillan. Men i regel är det för denna senare i dylika fall en tämligen lätt sak att genom sina agenter inom de lokala organisationerna och tidningarna till nästföljande val arrangera vederbörandes nedflyttning till icke-valbar plats å listan. Den lokala "massopinionen", som för fram kandidaterna till valen, låter ju nämligen i allmänhet leda sig av de under "partigeneralerna" d. v. s. det styrande judedömets "utvalda" ledare-agenter i spetsen för massorna sorterande bossarna inom partiorganisationen och -pressen. Den här omnämnde socialdemokratiske östgötarepresentanten, hr Holmberg, har av allt att döma av "partikamarillans" herrar i Stockholm befunnits väga alltför lätt ur rent kosmopolitisk synpunkt, varför de lokala bossarna fått order att låta "rensa bort" honom. Han är tydligen inte lämplig för Höga Vederbörande, varför han måste bort!

I den provokatoriska nykterhetspolitikens hägn.

Stockholms-spritpolis påträffade häromdagen en matros från motorsegiaren Roland i färd med att smuggla sprit och tobaksvaror, dem han gömt i sin fotoch benbeklädnad. Där anträffades två enlitersdunkar exportsprit och ett mindre parti cigarretter. Hos skepparen på tyska ångaren Komet funno tullmännen ett parti cigarretter, gömda i sängen. I skansen på fartyget Gunlög ha anträffats sju flaskor exportsprit i takgarneringen. På det nya bananbolagets ångare Solund ha tvenne eldare ertappats med att ha gömt omkring 3,000 cigarretter i donkeypannan. På Sveaångaren Birger Jarl ha anträffats tretton dunkar sprit i en av luftrummorna, på ångfartyget Express femton spritdunkar, på Sveaångaren Angermanland 23 glasflaskor med exportsprit samt på ångaren Gauthiod 19 enlitersdunkar med sprit.

•

I skogen vid Vändträsk i Överluleå socken har polisen i dagarna gjort ett "finare fynd", bestående av ett sirapsfat innehållande icke mindre än 175 liter jäsning samt en större bränneriapparat om 50 liter. Brygden oskadliggjordes, varefter brännerifabrikens attiraljer, utgörande de en hel billast, omhändertogos av polisen. Polisen har sedan någon tid känt till, att ett lönnbränneri varit till finnandes i trakten. Hembrännarna har man emellertid ännu icke lyckats finna. Polisen är i full verksamhet för att söka få tag i "brottslingarna".

Från Sovjetparadiset.

En specialist framhåller i en artikel i tidningen Ekonomitjeskaja Sjizn att läget i Donkolgruveområdet är rent katastrofartat. Han vänder sig mot meddelandet, att kolproduktionen i genomsnitt skulle vara hälften av den beräknade, medan den på flera ställen utgjorde endast 25 proc. Dessa siffror äro, framhåller förf., allt för optimistiska. Det finns kolgruvor, där arbetet fullständigt inställts. Flera gruvor måste betraktas som alldeles förstörda. Tidningen uppmanar alla ingenjörer och arbetare, särskilt inom kolindustrien, att arbeta för landets fromma, samt avslöjar, att de nuvarande svårigheterna huvudsakligen äro en följd av Sjaktiprocessen, som undergrävt ingenjörernas och specialisternas auktoritet.

•

Hur det i själva verket är ställt med moraliteten i det sovjetiska paradiset får man en föreställning om vid studerandet av den ryska tidskriften "Den unge kommunisten", där det i nr: 5 år 1928 på tal om det växande antalet självmord av unga människor bl. a. yttras följande:

"Våra kamrater i komsomolen se kallblodigt en komsomolmedlem dö av hunger, likasom man nästan inför allas ögon skändar och förföljer unga kvinnliga ledamöter av komsomolen och hånande sänder dem i döden. Då man på ett fartyg hör ropet 'en man över bord!' stoppas maskinerna och alla skynda till hjälp. Hos oss gå människorna i tiotal över bord från livets farkost, men de ädraga sig mindre uppmärksamhet än i ett annat land en drunknande katt skulle göra".

•

Som en måttstock å det i Sovjetparadiset rådande tillståndet är utan tvivel att betrakta det numera allmänt kända sakförhållandet att budgeten till högst väsentlig grad är byggd på legitim produktion och försäljning av brännvin. Varje försök från enskilda personers och gruppers samt underordnade myndigheters sida att hejda det allt våldsammare vodkafloddet bliver utan resultat. Sovjetherrarna omhulda av allt att döma dryckeseländet icke bara av budgetära skäl — vodkan utvecklar sig till att bli deras enda säkra och "solida" inkomstkälla! — otvivelaktigt har vodkan för ögonblicket även sin uppgift att fylla såsom medel att ytterligare distrahera och proletarisera de ryska folkmassorna till företagande av eller möjligheter för dem att kunna reagera mot den härskande judisk-bolsjevjkiska blodsregimen. Att de med anlitande av dylika medel skola lyckas att stadigt hålla sig kvar vid makten och upprätthålla sitt eländiga system, är dock icke mycket troligt. Det sannolika är, att reaktionen, när den en dag kommer, skall komma att mycket våldsammare.

Över hela det sovjetryska landet har utminuteringsställen under senare tid vuxit upp som svampar ur jorden. — Resultatet har blivit, att spritkonsumtionen utvidgar sig till att omfatta allt större lager av befolkningen, i synnerhet i städerna. Inom industrien får man numera räkna med som någonting permanent och oförankomligt, att en viss procent av arbetarna "fira" vissa dagar, och i de enskilda individernas budget spelar utgiften för spritdrycker en allt större roll. Belysande för förhållandena äro några siffror, hämtade ur en artikel i Izvjestija, som i sin tur anför dem ur centrala statistiska förvaltningens redogörelse. Enligt denna ökar rusdryckskonsumtionen i Sovjet-Ryssland för varje år i oerhörd skala. Finansåret 1923/24 förtärdes enbart av vodka 9,839,528 liter i Sovjetunionen. Finansåret 1926/27 uppgick konsumtionen till 387,431,415 liter, och — enligt preliminära beräkningar — under första halvåret 1928 till 491,976,400 liter. Till dessa

TAPETSERARFIRMAN
C. A. ERIKSSON
Hantverksregatan 22, Stockholm
TEL. KUNGSH. 6706.
Utför Möbelstoppningar, Mattpåläggningar till mycket billiga priser. Företagsamt arbete garanteras. Begär kostnadsförslag.
Klädning av sidovagnar samt bakdroor.

NATIONALT TIDSSKRIFT
Keyserogt. 1, OSLO
Eneste antisemitiske publikation,
Utkommer maanedlig
Pris til Sverige kr. 6: 20.

Caféet
RIDDAREGATAN 11
(hörnet av Sibyllegatan.)
Gott kaffe och väl tempererade maltdrycker. Tidsenliga lokaler.
OBS.! Ny regim.

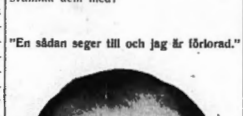

Släktforskning
i in- och utländska arkiv utföres
Löjtn. Erik Claes Swartz,
Charlottenborgs Slott, Malmö V.

Varför är
Solna Bryggeris PORTER-DRICKA så allmänt omtyckt?
Jo, därför
att det tillverkas av bästa råvaror under fullt sakkunnig ledning.
Ring Hagalund 95
efter en flaska på prov.
Vitaminrikaste måltidsdryck.

siffror får man sedan lägga åtskilliga miljoner liter hembränt. — De statistiska uppgifterna ute från orterna bekräfta endast dessa uppgifter.

•

Enligt underrättelser som ingått till Ogpus centrala styrelse, växer antalet terroristiska attentat mot sovjettjänstemän, särskilt i Kaukasus och Ukraina, i oroväckande grad. Folkets tålamod tyckes på väg att brista. Man väntar sig icke längre någon rättvisa eller kränkning tar man saken i egen hand. Så t. ex. mördades i Bielokany för några dagar sedan av okända män ordföranden i den lokala kretsexekutivkommittén Abdullah-Dan. Mördarna arrangerade ett fingerat möte mellan honom och polischefen. Då han anlände till mötesplatsen, sköts han. Den mördade Abdullah-Dan hade tagit mutor, våldfört folkskollärarinnor, med vilka han kommit i beröring i tjänsteärenden, han hade utpressat pengar av rika bönder och huserat överhuvudtaget som en äkta kommunistpamp av värsta sort.

I Kramator, Ukraina, ha bönderna mördat en "bykorrespondent" Mirosjnik, som var hemlig Ogpu-agent och huvudsakligen levde på utpressningar. I Smolensk har arbetarnas uppbetsning mot fackföreningsledningen antagit sådana dimensioner, att regeringen för att undvika excesser tvungits avskeda 57 proc. av styrelsemedlemmarna. De flesta ha anklagats inför domstol.

•

Eftersom sovjetregeringen icke vidtager några radikala åtgärder mot den ständigt växande dryckenskapen, har Larin utarbetat ett lagförslag, som går ut på att vodkafabrikerna så småningom skola minska för att slutligen helt inställa driften. Han fick även folkkommissariatsrådet att upptaga lagförslaget till behandling. Här blev det emellertid en häftig sammanstötning mellan honom och folkkommissarien för finansärenden Bruchanov, som ställde en direkt fråga till Larin: Varifrån skola pengarna tagas för att täcka budgetutgifterna, om vodkakonsumtionen minskas? Larin svarade, att budgetutgifterna skulle minskas genom minskning av "firandet" vid fabrikerna och kostnaderna för fängelseförvaringen av brottslingar, vilken blir en direkt följd av alkoholförbrukningens minskning. Larins anmärkning framkallade allmän munterhet, och hans lagförslag bordlades.

Bristen på medel i alla det ekonomiska livets faser orsakar, meddelas från Moskva, kriser inom alla industrigrenar. Pravda slår alarm till följd av att produktionen under tredje kvartalet sjunkit katastrofartat och hotar att sjunka ännu mera under nästa kvartål. Både ordföranden i "Donkoltrust" och ordföranden i "Jugostal" sända alarmerande rapporter. Folkhushållningsrådet är redan skyldigt kassorna för arbetslöshetsunderstöd och socialförsäkring flera millioner rubel. Dessa kassor äro ur stånd att tillfredsställa arbetarnas berättigade fordringar. Arbetarna äro naturligtvis rasande och föröva sabotageakter, förstöra maskiner och sätta eld på fabrikerna. Arbetsdisciplinen har försämrats oerhört, superiet pågår värre än någonsin, och den slutliga katastrofen synes nalkas med jättesteg.

"Den röde diktatorn" inför sitt fall?

Enligt förljudanden från Moskva skall nu också "den röde diktatorn", Stalin, vara mogen för sitt fall. Han har lika litet som sina stora föregångare visat sig i stånd bemästra de oerhörda svårigheter, den förnuftslösa sovjetska regimen rest i sin väg, vilka tvärtom stadigt ökats i stället för minskats, allt som tiden framskridit. Den i Sovjet-Ryssland de facto styrande "hemliga sfären" (= de judiska finansherrarna), bland vars förnämsta krafter är sovjetryska riksbankschefen Scheinmann, har tydligen redan träffat sina dispositioner för "lillefar" Stalins ersättande med någon ny "lillefar" i den röda genren. Hans namn håller på att försvinna i mörkret genom inflytandet av samma osynliga och hemlighetsfulla krafter, som manat fram det.

Som ett osvikligt tecken till att också Stalins tid nu är ute tydes, att man beslutat låta honom komma i åtnjutande av "en tids semester" — en semester, från vilken han anses aldrig komma att återvända för att återtaga posten som chef för den mäktiga Politiska byrån, våra dagars Rysslands verkliga regering. Oppositionen mot Stalins politik har nämligen sedan någon tid tillbaka varit stadd i tillväxt, särskilt med avseende på jordbrukets angelägenheter, och vad som här rör sig på ytan är endast en återspegling av de mäktiga osynliga och hemlighetsfulla krafternas på djupet spel. Den järnhårda partidisciplin, som upprätthålles av Centrala exekutivkommittén, där de mera betydande posterna nu beklädas av Stalins anhängare, ha visserligen hittills lyckats hålla ställningen, men maktens spira skall ha glidit honom ur handen. Nu är det namnen Rykoff och Bucharin, som stiga upp över den ryska horisonten. Med största sannolikhet kommer en av dessa att upptaga Stalins mantel. Bucharin anses vara mera radikal än Stalin och lär hysa en fast tro på världsrevolutionen.

"Den röde diktatorn", såsom Stalin blivit kallad, lär nu i likhet med så många sovjetstjärnor före honom komma att resa till Kaukasus — "för att vårda sin hälsa".

Vad herrarna i Kreml vilja.

Vid IIIe internationalens nyligen avhållna kongress i Moskva höll Bucharin — vars namn nu främst nämnes som ersättare åt Stalin efter dennes väntade snara fall som diktator i Sovjet-Ryssland — ett av revolutionärt patos lågande tal, vari han enligt sovjetregeringens organ Isvestija bl. a. yttrade:

"Vi säga helt öppet ifrån, att nu är det icke längre tal om kommunismen som någonting abstrakt; nej i vår tid arbeta vi för att underkasta hela världen vårt inflytande, att föra den, leda den mot vårt mål. Målet är detta: Vi skola behärska oss hela världen genom proletariatets revolutioner, genom världsrevolutionen. Krigsfaran är icke ett tomt ord; oss följa nu miljoner. Vårt program skall spela den största roll i världsrevolutionen, i kampen för världsproletariatets, för den proletära världsdiktaturens seger."

Rent språk, måste man erkänna! När skola de designerade slaktoffren i denna "det heliga Israels" storartade, universella blodsakt vakna upp ur sin själlöshet och lojhet samt bereda sig för försvar för sina hotade liv?

Vem som i första hand gagnerar av spritförbudet i U. S. A.

Destillatörer, bryggare och ledande spritsmugglare i Canada ha enligt ved meddelas i korrespondenser från U. S. A. förklarat sig villiga att släppa till nästan huru stora belopp som helst för att få Herbert Hoover vald till president. De anse nämligen, att deras verksamhet skulle bli totalt ruinerad, därest den "våte" Newyork-guvernören Smith bleve vald, i vilket fall de frukta för förbudets upphävande. Det är ej heller små summor det rör sig om, ty det beräknas, att spritvaror till ett värde av 10 milj. dollars årligen smugglas över gränsen till U. S. A., där de sedan inbringa det fyrdubbla beloppet.

Sovjets förberedelser för det nya världskriget.

De kända Skodaverken i Tjeckoslovakien har enligt vad meddelas från tjeckoslovakiskt håll av sovjetregeringen fått emottaga order om leverans av vapen och förnödenheter för 30 millioner kr. .

Sovjetunionen har nyligen vid handelsdelegationen i Berlin inrättat en ny krigskemisk avdelning, vars uppgift är att följa i krigskemiens utveckling i Tyskland samt att göra beställningar på giftiga gaser och övervaka deras utförande. I spetsen för denna avdelning skall ställas en speciellt utbildad röd officer.

Kommunismens kamp mot religionen.

Kommunismen räknar religionen och den andliga kulturen som sin farligaste fiende. Här några uttalanden av deras ledare:

"Religionen är ett gift som berusar ol bedövar anden; en skoningslös kamp måste förklaras mot den."

"Vår uppgift är icke att reformera, utan att *förgöra varje slag av religion, varje slag av moral.*"

Lenin: "Allt som gagnar det kommunistiska partiet är moral."

Lunatcharski: "De kristna predika kärlek till nästan och barmhärtighet, vilket är motsatsen till våra läror. Den kristna kärleken är ett hinder för revolutionens utveckling. Ned med kärleken till nästan, vad vi behöva är hatet."

Bucharin: "Den antireligiösa propagandan strävar åt ett praktiskt mål: *Bortskaffandet av det hinder, som den kristna moralen utgör för de kommunistiska metoderna.*"

Det tillkommande judiska världssjälvhärskaredömet.

eller

Sions vises hemliga protokoll.

I början av år 1927 publicerades i huvuddrag i Nationen de ytterst märkliga s. k. Sions vises hemliga protokoll, vilka återge det judiska folkets stora strategiska plan för världens bringande under sin spira och som äro utarbetade av Israels ledande män under århundraden av dess spridning kring världen samt föredragna i de äldstes råd av sionistledaren Theodor Herzl vid den 1:sta Sionistiska kongressen i Basel i augusti 1897. Då denna judafolkets stora världserövrarplan efter som tiden skrider framåt drar till sig allt större uppmärksamhet, på den grund att utvecklingen på alla punkter visar sig gå i full överensstämmelse med densamma, och då den stora övervägande delen av Nationens läsare (tidningens nuvarande abonnentantal är 5 ggr så stort som vid samma tid för ett år sedan) icke varit i tillfälle taga del av de sensationella och beträffande den politiska händelseutvecklingen särdeles orienterande protokollen, vilja vi ännu en gång i en serie artiklar införa de väsentliga delarna därav. Vi rekommendera jämväl dem bland våra läsare, vilka tidigare tagit del av protokollen, att ånyo ägna dem sitt studium, då de utan allt tvivel väl tåla att studeras flera gånger om för att i hela sin vidd förstås. Protokollen, som världen runt väckt det allra största uppseende äro utgivna av pseudonymen S. Nilus, under vilken döljer sig én rysk professor och äro betitlade "Förlåten faller" eller "Sions vises hemliga protokoll". Originalavskriften av dessamma finnes förvarad å British museum i London. Från den judiska pressens sida har protokollens äkthet energiskt bestritts (detta har givetvis mycket ringa värde, eftersom den judiska religions- och lagläran bjuder judarna att fördölja sanningen för icke-judarna!) och allt har gjorts för att förhindra deras spridning. Det står emellertid fast, att ingen publikation i nyare tid väckt en större uppmärksamhet världen runt än denna protokollsamling. I åtskilliga är voro de det allmänna samtalsämnet i de diplomatiska och politiska salongerna i alla länder. Framstående statsmän, politiker och ekonomiker hava förklarat, att frågan om deras äkthet spelar en underordnad roll, alldenstund de giva en sannfärdig bild av verklighetsutvecklingen. Henry Ford har uttalat, att han anser det uteslutet, att de skulle kunna utgöra en förfalskning, då det icke låter sig tänka, att en enda person, allra minst en utomstående, skulle kunnat författa den ifrågavarande världsplanen, som vittnar om den upphöjda kännedom om verkligheten, att den måste betraktas såsom en rent vetenskaplig, fullt bevislig förklaring av den utveckling vi bevittna.

PROTOKOLL N:O 1.

Låtom oss utan alla åraser tala om betydelsen av varje tanke, låtom oss genom jämförelser och slutledningar belysa varje omständighet.

Därför vill jag formulera vårt system såväl ur våra som gojernas*) synpunkter.

Vi böra ihågkomma, att människor med dåliga instinkter finnas vida mera än goda sådana; därför uppnås de bästa resultat genom deras styrande med våld och skräck och icke genom akademiska resonnemang. Varje människa strävar till makt, var och en skulle önska bliva diktator, om han endast kunde det, men få skulle därvid vara förmögna att uppoffra allas väl för att uppnå sitt eget.

Styrkans rätt. Vad är det, som har tyglat de vilda djur vi kalla människor? Vad har lett dem hittills?

I begynnelsen av samhällslivet understödde de sig den råa och blinda styrkan, senare — lagen som utgör samma styrka, endast maskerad. Härav drager jag den slutledning, att — enligt naturens lag — *rätten ligger i styrkan.*

Friheten endast en inbillning. Liberalismen. Den politiska friheten är en idé, men icke ett faktum. Denna idé måste man kunna tillämpa, då det är nödvändigt att genom ett inbillat lockbete draga folkkrafterna till sitt parti, om detta senare har föresatt sig att störta ett annat, som innehar makten. Denna uppgift underlättas, om motståndaren själv smittas av frihetsidén, av den s. k. liberalismen, och för idéns skull ger efter i sin makt. Här visar sig då vår teoris överlägsenhet: de lössläppta regeringstyglarna gripas omedelbart enligt tillvarons lag och samlas i en ny hand, emedan den blinda folkmakten icke kan existera en enda dag utan ledare, och den nya makten intager endast den gamlas plats, efter det den försvagats av liberalismen.

Guldet. Tron. Självstyreisen. I vår tid har guldets makt intagit de liberala styrelsemännens plats. Det var en tid, då tron styrde. Frihetsidén är oupplyllbar, emedan ingen kan begagna sig av den med mätta. Giv åt ett folk, om ock för en kort tid, självstyrelse, och denna skall övergå till sjuvstyrd. Därefter uppstå inre stridigheter, vilka snart övergå till sociala slaktningar, i vilka staterna förbrinna och deras betydelse förvandlas till aska.

Kapitalets despotism. Utmattas riket i egna, inre konvulsioner eller överlämna de inre stridigheterna detsamma i händerna på yttre fiender, i vardera fallet kan det anses vara oåterkalleligen förlorat: det är i vår makt. Kapitalets despotism, som helt och hållet är i våra händer, räcker det ett räddande halmstrå, vid vilket det måste hålla sig fast emot sin vilja, i annat fall störtar det i avgrunden.

Den inre fienden. Jag frågar den, som i sin liberala anda skulle säga, att ett sådant resonemang vore omoraliskt: om ett rike har två fiender och om det gentemot den yttre fienden är tillåtligt och icke anses vara omoraliskt att begagna vart stridssätt, som t. ex. att icke meddela fienden sina krigsplaner, att anfalla honom om natten eller med övermakt, så varför kan man kalla dylika medel i förhållande till den farligare inre fienden, förstöraren av allmän ordning och välstånd, otillåtliga och omoraliska?

Folkmassan. Anarkin. Kan det sunda, logiska förnuftet räkna på att med framgång leda folkmassorna med tillhjälp av förnuftiga förmaningar och övertalningar under möjlighet av motsägelse, om ock förnuftsvidrig, men vilken kan förefalla det ytligt resonerande folket behagligare? Under inflytande av låga passioner, fördomar, seder, traditioner och sentimentala teorier hängiva sig mäniskorna åt massorna och massornas individer åt partispillrningar, som förhindra varje överenskommelse t. o. m. på basen av fullt förnuftig förmaning. Vart folkmassebeslut beror på en tillfällig eller hopagiterad pluralitet, som iföljd av okunnighet om de politiska hemligheterna fastställer ett absurdt beslut, som sätter fröet till anarki i styrelsen.

Politiken och moralen. Politiken har ingenting gemensamt med moralen. En regent, som låter leda sig av moralen, är därför icke säker på sin tron. Den, som önskar regera, bör tillgripa list och hyckleri. Ädla folkegenskaper — uppriktighet och hederlighet — äro brister i politiken, emedan de största regenter från tronen bättre och säkrare än den starkaste fiende. Dessa egenskaper kunna vara attribut för gojim-regeringarna; vi skola i intet fall ledas därav.

Den starkes rätt. Vår rätt ligger i styrkan. Ordet "rätt" är ett abstrakt begrepp, en på intet sätt bevisad tanke. Detto ord betyder endast: giv mig det jag önskar, på det jag därigenom får bevis på att jag är starkare än du!

Var börjar rätten? Var slutar den? I ett rike med en dålig organisation av makten, värdelösa lagar och en svag regent, försvagad genom en mängd rättigheter, som uppstått tack vare liberalismen, hämtar jag en ny rättighet — att med den starkes rätt störta mig över och nedslå alla existerande förordningar och föreskrifter, lägga vantarna på lagarna, omskapa alla institutioner och göra mig till herre över dem, som överlämnat oss åt sin styrkas rätt, i det de avstått den frivilligt, liberalt.

Den frimurar-judiska oövervinnligheten. Nu, då varje välde vacklar, kommer vår makt att bliva oövervinnelligare än varje annan, emedan den kommer att vara osynlig, tills den blir så fast, att ingen slughet är i stånd att undergräva den.

Ändamålet helgar medlen. Ur det tillfälliga onda, som vi ju äro tvungna att utöva, uppstår det goda i en orubblig regering, vilken återupprättar den regelrätta gången i folkexistensens mekanism, störd av liberalismen. Resultatet helgar medlen. Låtom oss fästa vår uppmärksamhet vid våra planer, icke så mycket vid det goda och moraliska, som vid det nödvändiga och nyttiga. Framför oss ligger en strategiskt utstakad plan, från vilken vi i intet fall böra avlänkas, utan att riskera tillintetgöra många sekels arbete.

Folkmassan är blind. För att utföra ändamålsenliga handlingar bör man taga i beraktande massornas låghet, ombytlighet, deras oförmögenhet att hålla ord och att förstå och högakta sitt eget hvs villkor, sitt eget välstånd. Man bör ha klart för sig, att massornas makt är blind, oförnuftig, oresonlig, lystrande till höger och vänster. En blind kan icke leda blinda, utan att föra dem till avgrundens rand. Alltså, massornas individer, uppkomlingar av folket, om ock genialt kloka, men utan insikt i politik, äro icke förmögna att uppträda som massornas ledare, utan att bringa hela nationen på fall.

Politikens a b c. Endast den, som från barndomen uppfostrats till självhärskare, kan till fullo fatta de ord, som äro skrivna med politiska bokstäver.

Partikivet. Folkmassan, överlämnad åt sig själv, d. v. s. åt uppkomlingar ur sin egen mitt, tillintetgör sig själv genom partistrider, som uppväckas av maktbegär och popularitetsjäktande, samt genom därav uppstående oordningar. Är det ens möjligt, att folkmassorna skulle kunna lugnt, utan rivalitet bedöma eller reda sig med landets affärer, vilka icke få förblandas med personliga intressen? Äro de i stånd att försvara sig mot yttre fiender? Det är icke ens tänkbart, ty en plan, som är fördelad i så många delar, som det finns huvuden i folkhopen, förlorar sin enhetlighet, och därför blir den obegriplig och outförbar.

Den mest ändamålsenliga styrelseformen är självhärskarväldet. Endast under ett sådant kunna statsplanerna utarbetas vidlyftigt tydliga, i ordningsföljd, fördelande allt i statsmaskinens mekanism. Härav måste man draga den slutsatsen, att en ändamålsenlig styrelse, som skall vara till nytta för landet, bör koncentreras i händerna på en person. Utan absolut despotism kan en civilisation icke existera, genomförd, icke av massorna, utan av deras ledare, vem han än må vara. Folkhopen består av barbarer, som visa sitt barbari vid varje tillfälle. Så snart folkmassan bemäktigar sig friheten, förvandlas den till anarki, vilken i sig själv är höjden av barbari.

Sprit. Klassicism. Liderlighet. Betrakten de av sprit överlastade djur, som förlorat förståndet av vin, vars obegränsade förtärande är givet samtidigt med friheten! Icke kunna vi tillåta oss och de våra att gå därhän. Gojim-folken äro bortkollrade genom spritdrycker, och deras ungdom har blivit förslöad av klassicismen och tidigt liderligt ieverne, vartill våra agenter lockat den — informatorer, lakejer, guvernanter i rika familjer, bodd

HARALD
LINDSTRÖMS
Boktryckeri
Kungsgatan 30 - Tel. 363
Kataloger, Broschyrer, Affärstryck
Specialitet: Tidningar o. Tidskrifter
Begär offert!

PRESSKONSERTEN.

(Forts. fr. sid. 2.)

jämväl vidtagande av åtgärder mot denna redan började aktion mot vår säkerhet". Han tillägger: "Första steget härtill är undanröjandet av de speciella lättnader för våra ryska handelsförbindelser, som vi på ryska regeringens begäran medgivit, dock under det uttryckliga förutsättningen, att de ej användas som medel till revolutionär agitation inom vårt land. Förklaringen från regeringsbänken i anslutning till ett av mig vid årets riksdag gjort uttalande i frågan utgör en borgen för att, sedan denna förutsättning befunnits ha brustit, regeringen kommer att därav draga den nödvändiga konsekvensen."

Hr Tryggers deklaration är som synes klart och pregnant utformad och giver icke rum för några missförstånd. I likhet med en för varje dag växande opinion i landet begär han, att regeringen skall draga de nödvändiga konsekvenserna av ryssarnas under den senaste tiden öppet manifesterade illojalitet och undanröja de handelsdelegationen medgivna utomordentliga förmånerna. Från det mest auktoritativa håll har regeringen nu fått besked om högerns önskemål och ståndpunkt i denna fråga. Det behöver icke sägas, att bakom det av hr Trygger nu resta kravet några fientliga avsikter mot Ryssland ej ligga dolda. Svenska folket önskar ett gott förhållande till Ryssland. Det ser gärna, att vidgade affärsförbindelser komma till stånd och har ingen åstundan att väcka missnöje eller misstro hos det ryska folket. Men det kräver för sin del samma hänsyn och respekt från sovjetregeringens sida. Sovjetregeringen har härutinnan brustit — och brustit grovt. Upprepade gånger ha försök till militärt spioneri förekommit. Skälig anledning förefinnes också att antaga, att man under sken av rysk export sökt smuggla in vapen till Sverige att användas uqder ett uppror. Ryska myndigheter närstående personer (Aleksandroff har enligt de av polisen överkomna upplysningarna fungerat som "chef för handelsdelegationens konsulära avdelning i Sverige") ha vidare uppvigiat svenska arbetare till förödande arbetsstrider samt organiserat kommunistiska celler och tagit aktiv del i en revolutionär omstörtningspropaganda — Aleksandroff inskrevs i kommunistiska partiet 1920 och har varit ordförande i kommunistiska partiets östra distrikt i Stockholm. Utmaningen i Visby har rågat måttet; efter vad som inträffat är det oss omöjligt att längre visa sovjetregeringen det förtroende, som innebäres i handelsdelegationens exterritorialitetsrätt.

Det förefaller också, som om vi med största lugn kunde motse följderna av handelsavtalets uppsägning. Det nuvarande Ryssland är, såsom hr Hammarskjöld under avtalsdebatten i vintras uddigt anmärkte, "enligt egen tillförlitlig utsago ett av de fredligaste, om icke det allra fredligaste av alla länder i världen", och ett så fredligt land kan rimligtvis inte fatta humör, bara därför att Sverige gör bruk av sin i avtalet inskrivna uppsägningsrätt. Men skulle ryssarna mot förmodan taga lija vid sig och skrida till ekonomiska repressalier, ha vi ändå ingen anledning vrida våra händer. Ty handeln mellan Sverige och Ryssland tycks nedgå med varje år och har numera ytterligt liten betydelse. Enligt officiella ryska källor uppgick värdet av den ryska importen från Sverige under tiden sept. 1925—26 till 20,4 milj. rubel. Men under året därpå sjönk importvärdet till 11,8 milj. rubel, d. v. s. nedgick med nära nog hälften, beloppet. Några siffror för det löpande finansåret äro ännu icke kända. Men allting tyder på att de 40 handelsdelegaterna i Stockholm icke behövt anstränga sig över hövan. Intresset för handelsutbytet med Ryssland borde alltså icke behöva hindra regeringen att fatta det beslut, som hänsynen till rikets säkerhet och Sveriges värdighet numera gjort ofrånkomligt.

Ske alltså!

Sovjet-Rysslands intresse av den svenska gruvstrejken.

Sovjet-Rysslands intresse av den svenska gruvstrejkens fortsättande så länge som möjligt även ur rent ekonomisk synpunkt belyses av en nu utkommen tysk handelsstatistik för första kvartalet 1928. Medan Ryssland tidigare ej exporterat mer än cirka 150,000 ton järnmalm pr år till Tyskland, utgjorde samma export under första kvartalet 1928 ej mindre än drygt 800,000 ton. Andra kvartalet lär komma att uppvisa ännu högre siffror.

Sovjets plancrade nya världskrig.

Polens diktator, marskalk Pilsudski, som för närvarande befinner sig i Rumänien, har uttalat sig för en rumänsk tidning rörande möjligheten av ett krig mot Sovjetunionen. Han yttrade härvid bl. a.:

"Både Polen och Rumänien bli tvungna att deltaga i den stora striden. Sovjets officiella press döljer icke, att Sovjetunionen icke avsäger sig sina anspråk på Bessarabien och Östra Galizien, och att den förr eller senare skall försöka erövra dessa områden med vapen i hand. Vi måste därför vara förberedda på alla eventualiteter och hålla våra arméer i krigsberedskap. Det är föga troligt, att man skall lyckas undvika ett krig mot Sovjetunionen, ehuru vi ej önska detta krig. Alla stater, som vilja befria sig från kommunistpropagandan och bevara freden inom sina gränser, måste understödja Polen och Rumänien, vilkas uppgift det är att skydda Europa mot kommunism."

Kyrkosamfunden i U. S. A.

Enligt en verkställd, officiell statistik över olika kyrkosamfund, i Förenta staterna, deras medlemsantal, kyrkovälde m. m. utgöra församlingsmedlemmarna i Staterna c:a 55,000,000. Församlingarnas kyrkoegendom uppskattas till 4,000,000,000 doll. och samfundens utgifter beräknades 1926 till 800,000,000 doll.

Den katolska kyrkan upptager en synnerligen framskjuten plats i statistiken och angives såsom den största och rikaste. Dess egendom värderades till 837,000,000 doll. och dess utgifter beräknades 1926 till 204,000,000 doll. Medlemsantalet är c:a 18,604,000.

Närmast i medlemsantal kommer den "judiska kyrkan" med 4,087,000 medlemmar, och därefter metodistkyrkan med 4,080,000.

Katolska kyrkan räknar 13,000,000 medlemmar öster om Mississippi, 3,000,000 i New England, 3,115,000 i New York, 1,055,000 i New Jersey, 2,124,000 i Pennsylvania, 4,138,000 i de norra mel'anvästernstaterna inb. 1,352,000 i Illinois, 317,000 i Indiana, 972,000 i Ohio; i Minnesota har den c:a 475,809.

Lutheranerna beräknas till endast c:a 1,213,944.

SYSTER OLGAS FYSIKALISKA INSTITUT
Olga Johansson Willy Adhe
leg. sjuksköterska exam. sjukgymnast
Förut anställda å Mössebergs Sanatorium
Birger Jarlsgatan 55, I tr. - Stockholm
Tel. Norr 63 80
Av läkare särskilt uppmärksammade former av fysikalisk behandling äro:
Kvartslampa (Konstgjort solljus) framför allt för blodbrist, nervositet, allmän klenhet och luftrörskatarrer, Diatermi (djupvärme) för reumatiska åkommor, ischias och gikt.
Omsorgsfull behandling - Humana priser.

Kooperationen
hade aldrig behövt uppstå om affärsmännen räknat med så låg handelsvinst som
Herrekiperingen CIVIL
55 Birgerjarlsgatan 55
Stockholm.

RESTAURANT
RUNAN
Dalagatan 50, Stockholm.

Tala svenska!

Under ovanstående rubrik skriver sign. "Svensk" i Nya Dagligt Allehanda:

Tala svenska, är en maning, som i dessa dagar har en viss betydelse. Vi ha här i landet representanter för ett utskott av ryska folket, som kallar sig sovjet. Detta ords betydelse är icke allmänt känd här i Sverige, och alltför litet beaktar menige man härstädes dess verkliga innebörd. Först vill jag därför påpeka att det s. k. sovjetpartiet är ett minoritetsparti i det ryska folket, uppgående blott till c:a 1½ miljon individer av Rysslands 130 miljoner invånare. Att detta parti ändock kunnat taga sig later som herrar över den väldiga ryska folkmassan beror endast på partiets obegränsade öfvorsynthet, möjliggjord genom dess militärmakt och den skräck, det förstod att injaga genom sin miljonslakt av värnlösa människor.

För att förstå sovjetherrarnas och sovjetkvinnornas verksamhet kan man framdraga likartade företeelser, som stundom inträffa i utkanterna av kulturcentra av andra ordningen. Således hava vi flera gånger erfarit hur i västra delarna av U. S. A. rövare eller banditer lyckats komma passageraretåg att stanna mitt på linjen, varefter samtliga passagerare totalt utplundrats och de, som sökt sätta sig till motvärn, nedskjutits; sedan hava rövarna försvunnit med de rövade skatterna. Nyligen ägde ju en dylik tågplundring rum även i Polen, enligt vad pressen meddelat.

Just samma förfaringssätt, men riktat gent emot hela samhället, är det som begagnas av det lilla sovjetpartiet i Ryssland. Detta har på ett oförsynt sätt stoppat det stora ryska folkets normala framåtskridande och, när det så fått det hela att stanna, har det i grund utplundrat folket. Härvid har det ej nöjt sig som "ordinarie" rövare att plundra och roffa sin nation utan de ha planmässigt dödat eller totalt utarmat varje individ, som de möjligen kunna misstänka stå över dem, det lägsta proletariatet bland människosläktet. De verksammaste utövarna och initiativtagarna till dessa gräsligheter tillhöra bottensatsen av den judiska folkrasen, men med förryskade namn, alldeles som andra banditer pläga anlägga masker för att dölja sina verkliga utseenden och personligheter.

Vilja då våra socialdemokrater, av vilka de välbergades antal för var dag växer, verkligen gå i flock och farmöte med — banditer?

Jag är övertygad att känslan hos vårt svenska högstående folk i stort skall vagra att ställa sig till de horder, vilkas mål är det ohöljda brottet, utplundringen, banditgärningen.

Bort alltså med sovjetmasken och fram med ärlig svensk beteckning på brottets hejdukar, de kommunistiska sovietbanditerna, varhälst de och deras besoldade anhängare än finnas i vårt land!

Judeguden Jahve och hans egendomsfolk.

Över ovanstående ämne skriver redaktör Barthold Lundén i tidningen Vidi:

Under den stora flickskolekongressen här (i Göteborg) i förra veckan stod bl. a. ämnet "kristendomsundervisningen i flickskolan" på programmet med ett inledningsanförande av föreståndarinnan för Karlstads läroverk för flickor, fröken Edit Ahrenlöf. Enligt ej demenerade referat skulle hon härunder bl. a. ha betonat "vikten av att Gamla testamentet, som i själva verket är en guldgruva av livsfilosofi och etisk visdom, ej skjutes åt sidan" vid undervisningen.

Och detta uttalande fick stå oemotsagt. Ingen bland de församlade skolmännen och dito damerna djärvdes stiga fram och sjunga ut med den verkliga sanningen om Gamla testamentet.

Jag för min del skulle sparare vilja beteckna det som något av det snuskigaste, kristendomsfientligaste och mest omoraliska, som man gärna kan tänka sig. Långa kapitel borde helt enkelt konfiskeras som i högsta grad sedlighetssårande. Att dylika vidriga historier få förekomma i vår s. k. Heliga Skrift, det är direkt skandalöst.

Men även om man bortser från dessa partier, kan man ju knappast läsa ett kapitel där, som inte hos varje rättsinnig människa måste väcka den kraftigaste harm och opposition.

Vi kunna ju t. ex. börja med Abrahams historia, Första Mosebok, Kap. 12. Herren, eller rättare översatt, judeguden Jahve slöt ett förbund med Abraham. Denne skulle erkänna Jahve som sin Gud, offra åt, tillbedja och vara honom ydig och till gengäld skulle han få — många några andliga värden? Ah, långt hädan och dit! Därom sägs det aldrig ett ord.

Här kommer endast den mest krassa materialism till uttryck. Länder, makt och rikedom skall han få, och hans säd skall bli talrik som stjärnorna på himmelen o. s. v. Och detta löfte upprepas i så gott som vart och vartannat kapitel.

Abraham började härefter sin bana som stamfader för Jahves "Egendomsfolk" med att koppla bort sin hustru Sara åt egyptiernas Farao, i det han utgav henne för sin syster.

"Och Abraham blev av honom (Farao) väl behandlad för hennes skull", berättas det här, "så att han fick får, fäkreatur och åsnor, tjänare och tjänarinnor, åsninnor och kameler. Men Herren (Jahve) themsökte Farao och hans hus med stora plågor för Sara, Abrahams hustrus, skull".

Kan man tänka sig något skändligare för att inte tala om orättfärdigheten från Jahves sida! Vad hade väl den stackars Farao gjort för ont, eftersom han skulle straffas? Det var ju Abraham, som här handlat som en genuin skurk. Han borde väl i all rättfärdighets namn ha fått lida i stället för Farao. Men tvärtom! Härom berättas vidare:

"Då kallade Farao Abraham till sig och sade: "Vad har du gjort mot mig! Varför lät du mig inte veta, att hon var din hustru? Varför sade du: 'Hon är min syster', och vållade så att jag tog henne till hustru åt mig? Se, här har du nu din hustru, tag henne och gå!" Och Farao gav sina män befallning om honom, att de skulle ledsaga honom tillvägs med hans hustru och allt vad han ägde."

Efter denna snygga bedrift drog den värde patriarken, "mycket rik på boskap och på silver och guld", upp från Egypten och till en plats mellan Betel och Ai, där han förut rest ett altare. "Och där åkallade Abraham Herren."

Ja, tänk! Men — verkar inte detta närmast som en hädelse!?

Emellertid hade geschäftet i Egypten gått så bra, att det inte dröjer länge, innan vi ånyo påträffa den fine gynnaren i färd med att koppla bort sin hustru, den sköna Sara, i det han utger henne för sin syster. Denna gång gällde det Abimelek, konungen i Gerar.

Och nu upprepar sig samma historia, snart sagt in i minsta detalj, varom vidare kan läsas i Första Mosebok, Kap. 20. Abraham fick tusen siklar silver och "får och fäkreatur och tjänare och tjänarinnor" som en "försoningsgåva"(!) och — nu vagra att ställa sig till de horder, vilkas mål är det ohöljda brottet, utplundringen, banditgärningen.

Bort alltså med sovjetmasken och fram med ärlig svensk beteckning på brottets hejdukar, de kommunistiska sovietbanditerna, varhälst de och deras besoldade anhängare än finnas i vårt land!

Vad tycks väl om denna Jahve och hans rättfärdighet!

I Kap. 26, se vi vidare, hur den helige patriarkens i allo värdige herr son Isak är uté i samma ärende med sin hustru, den sköna Rebecka.

Nog är det en "livsfilosofi och etisk visdom", som heter duga, vilken här förkunnas. Lönande är den i varje fall. Ty även Isak blev mäkta rik och mycket mäktig.

Men jag tror ändå, att jag föredrar våra gamla förfäders stränga åsikter om, vad heder och ära kräver. De gingo förr i döden, än de skulle ha gjort sig skyldiga till något så smutsigt och gement.

— Men "Tio Guds Bud" måste ni väl ändå gilla, — hör jag någon invända här.

Ja, för allt i världen, ehuru de ju strängt taget inte påbjuda något, som inte framgår redan av den allra enklaste rättfärdighets- och anständighetskänsla, och i varje fall stå de i etisk avseende på intet sätt över utan snarare under våra gamla germanska förfäders sederegler och bud. Men härtill kommer ännu en sak.

I andra Mosebok, Kap. 11, vers 2, ytterligare bekräftat i Kap. 12, vers 35, läsa vi, hur Jahve själv genom Moses befaller judarne att, innan de taga till schappen ur Egypten, stjäla allt vad de kunna komma över av "klenoder av silver och guld", från egyptierna. Inte blir man då så värst imponerad, när denne samme Jahve någon liten tid därefter under dunder och brak förkunnar från Sinai Berg: "Du skall icke stjäla."

Och lika lite vet man, vad man skall tro om allvaret bakom hans Bud: "Du skall icke dräpa" och "Du skall icke göra hor", när man i Fjärde Mosebok Kap. 31 får läsa, hur Jahve genom Moses befaller judarne att "utkräva Herrens hämnd" på midianiterna.

Samtliga män slaktades regelrätt, och folkets städer och byar brändes utan förbarmande. Och kvinnor och barn och dragare och boskap och allt deras övriga gods togs som byte. (Jfr det nutida Ryssland!) Men när Moses fick se detta, blev han förtörnad: "Haven I då låtit alla kvinnorna leva", utbrast han och förtsatte: "Så dräpen nu alla gossebarn, och dräpen alla kvinnor, som hava haft med mankön att skaffa. Men alla flickebarn, som icke hava haft med mankön att skaffa, dem mån I låta leva för eder räkning."

Nog måste man ha en god portion is i magen för att orka läsa dylika ohyggliga skurkhistorier. En Caligula eller Nero voro veritabla Ljusets änglar i jämförelse med denne Jahve, som man till råga på allt nu söker inbilla vårt folk är identisk med Jesu Himmelske Fader, den Gud, som vi kristna bekänna oss till.

— Ja, men Davids Psalmer då, de måtte väl innehålla höga etiska och religiösa värden? — hör jag en annan invända.

— Läs först om Davids liv och leverne, — svarade jag. — Läs i Första Samuelsboken om denne fullklappade gynnare, falske hycklare, bedragare och skurk av renaste vatten, och säg sedan, om ni kan få någon uppbyggelse av, vad den äguren skrivit.

— Det må så vara, att det finns oerhört mycket i Gamla Testamentet, som verkar stötande, — medge en del. — Men det är oss ändå dyrbart. Vi känna ej avstå ifrån det på grund av alla de härliga profetiorna och löftena om den kommande Messias.

— Frälsaren är ju redan kommen — svarar jag härtill kort och gott, ehuru även mycket annat kunde vara att invända åtminstone mot en del av dessa profetior. — Och kan Jesu egen lära, hans liv och död inte övertyga en människa om hans gudomliga sändning, så torde knappast profetiorna kunna göra det, lika lite som de kunna skänka oss något utöver vad Kristi egen lära har givit oss.

På grund härav äro profetiorna numera överflödiga.

Hela Gamla Testamentet är endast ägnat att förblinda folk och hindra dem från att se den enkla sanningen, att Jahve bara är det judiska folkets nationalgud och närmast att betrakta som en personifikation av "Den judiska andan", som absolut inte har någon som helst gemenskap med vårt gudsbegrepp. Det upphäres och genomsyras av en materialism så krass och cynisk, samtidigt som det är ett direkt slag i ansiktet på allt, vad moral, anständighet, rätt och rättfärdighet heter.

Det fatala är, att de allra flesta människor aldrig själva ha läst Gamla Testamentet utan nöjt sig med romantiserade, ja, direkt förfalskade skönmålningar, som man redan från barndomen tutat dem i öronen om de händelser och personer, som här skildras. Därför kan i dag en fröken Ahrenlöf oemotsagd stå upp och offentligt lovsjunga det som "en guldgruva av livsfilosofi och etisk visdom", då den nakna sanningen om detta dokument är, att det snarare bör liknas vid ett förpestat träsk av allsköns liderlighet, sadistisk grymhet och hämndlystnad, i saknad av varje skymt av någon verklig etisk världsåskådning.

Ni tycker kanske, att jag uttrycker mig väl skarpt. Men läs det bara själv! Läs det utan förutfattade meningar och utan att först ha stoppat huvudet under armen, och en och var måste då erkänna, att jag skulle ha kunnat använda mig av betydligt skarpare ord, utan att därför ha gjort mig skyldig till någon överdrift.

Gamla Testamentet är endast att betrakta som judefolkets historia, — och alla må då veta, att denna är allt annat än vacker eller ärorik. För oss germaner saknar den i varje fall allt intresse; och ju förr vi befria vår Heliga Skrift från denna smutsfläck desto bättre.

Att nan ända in i våra dagar lyckats få judeguden Jahve erkänd av de kristna kyrkorna som identisk med Jesu Himmelske Fader, det är en av de fräckaste lögner och förfalskningar, som världshistorien någonsin haft att uppvisa.

Litteratur

rörande den bolsjevikiska tjekan.

Ur den synnerligen rikhaltiga litteratur på olika språk, som numera finnes tillgänglig rörande den bolsjevikiska tjekans verksamhet i Ryssland vilja vi här omnämna nedanstående, några bland de mera allmänt kända.

Tjeka av Tschernow. — Tjeka av Melgunow. — Der Blutrausch des Bolschevismus av R. Nilostorski. — Hinter den Kulissen des Bolschevismus av Katharina Haug-Haough. — Ein Meer von Blut av dr. Gregor. — Im Kampf gegen den Bolschevismus av Avalon. — Pestin Russland av Rosenberg. — Totengräber Russlands av Rosenberg. — Tjeka av Popov. Le Règne de L'Antechrist av Dmitri Merejskovski.

Sverige det dyraste landet att leva i.

Enligt en av tyska statistiska riksbyrån uppgjord tabell över levnadskostnadsindex i de olika staterna, återgiven i senaste numret av Industria, är Sverige f:n. det dyraste landet i världen att leva i. Räknar man med ett index av 100 för år 1914, så får man för november 1927 följande indextal:

Sverige 171, Indien 170, England 169, Spanien 169, Schweiz 161, Kanada 156, Finland 156, Tyskland 151, Italien 138, Polen 122, Ungern 112, Österrike 108 och Frankrike 101.

Till denna jämförelse är dock anmärka, att den på intet sätt uttrycker relationen mellan levnadsstandarden i de olika länderna.

Stockholmshögerns ledning utmanar de nationellt sinnade!

(forts. fr. sid. 1)

enskommelsen och hade reserverat sig mot beslutet i kammaren, men det vore att döma för hårt att på grund av att kandidaterna i frågan följde sina ledare, — är verkligen åsiktsfriheten inom högern så stor! — här nu påyrka deras avförande från listan, och man måste beklaga interpellantens bristande mod att vända sig mot hr Trygger och Lindman i stället för mot de nu angripna fyra kandidaterna. *Interpellanten* blev emellertid här Stendahl icke svaret skyldig. Han konstaterade, att hr S. uppenbart icke tagit del av den inlaga, han inlämnat till Valmansförbundets ledning och icke heller följt med vad som under debatten i saken förekommit eller uppfattat vad frågan i själva verket gällde. Talaren hade nämligen alls icke yrkat på kandidaternas avförande från listan med anledning av riksdagsmännens uppträdande i frågan under den gångna riksdagen. Deras uppträdande under riksdagen var motivet till interpellationens framförande vid Valmansförbundets valmöte; det var kandidaternas deklarerade oklara ståndpunkt i frågan vid det föregående mötet, som föranlett honom att påyrka deras avförande från vallistan. Till svar å hr Stendahls beskyllning mot talaren för visat bristande mod att angripa de "heliga" namnen Trygger och Lindman underströk interpellanten, att han i sin skriftliga inlaga till Valmansförbundet uttryckligen nämnt hr Tryggers namn, varför den tillvitelsen vore fullkomligt otroviirdig. Vad hr Lindman angick, hade hr L. varit frånvarande, och då talaren ansåg, att ingen borde dömas ohörd, hade han icke velat påyrka hr Lindmans avförande från listan. "Hr Stendahls angrepp mot mig är sålunda," slutade interpellanten sin dräpande vidräkning med hr Stendahl, "såsom envar, som följa med vad som här förevarit, ett slag i luften." Detta hindrar emellertid icke en huvudstadstidning att ge ett så oväderhåftigt anförande som hr Stendahls vitsordet att vara "med stor skicklighet anlagt".

Utgången av mötesförhandlingarna blev såsom redan ovan framhållits, att ledningens lista i brist på en tillräckligt enhetlig ledning av oppositionen antogs. Den har följande utseende:

Lindman, Arvid, konteramiral.
Järte, Otto, byråchef.
Nylander, Erik, direktör.
Holmdahl, Otto, lektor.
Forssell, Arn., fil. doktor.
Wellin, Bertha, fröken.
Nygren, Erik, ombudsman.
Landvik, Wilhelm, handelsråd. dir.
Oxsahr, C. P., protokollssekr.
Hassler, Åke, professor.
Fröberg, Eva, fröken.
Bystrom, Sven, advokat.
Laurell, Carl Axel, arbetschef.
Arnemark, Gustaf, järnv.tjm.

På s. k. silker plats ha vi alltså högerns samtligt nuvarande kandidater. Att hr Järte i sin tidning

Atelier Hertha
utför presenter för var och en i konstnärliga arbeten i läderplastik såsom Skrivunderlägg och Portföljer, Plånböcker, Bok- och Telegrampärmar, Damväskor m. m.
DROTTNINGGATAN 88 BI
STOCKHOLM
Telefon Norr 30 36

KOP BRÖD FRÅN
W. Gustafsson, Bageri & Konditori
S:t Eriksg. 22. Stockholm. Tel. N 18292

Restaurant
Kaiserhof
Norrlandsgatan 5, Stockholm
NYKOKTA KRAFTORI
VALTEMPERERAT ÖL!
DRICK KAISERBIERI KAISERBIERI KAISERBIERI

BRÖDET
På grund av dess överlägsna kvalité köpa numera de flesta stockholmarna sitt bröd i
MELCHER LINDHOLMS BAGERI
5 Norrtullsgatan 5
eller hos dess återförsäljare.
Uppmana Eder leverantör att föra vårt fabrikat!
Hotell, Restauranger o. Caféer böra i eget intresse låta oss bliva Eder leverantör.
Telefoner: 850 48, Norr 1589.

Vid köp av
Specerier och Kaffe
vänd Eder med förtroende till
EINAR HALLBERG,
Tegnergat. 15, Stockholm, Tel. Norr 258.
Varor hemsändas till alla stadsdelar.

Våra vänner
uppmanas att vid sina uppköp gynna tidningens annonsörer samt åberopa NATIONEN.

PARISER-CAFÉET
27 Kungsgatan 27
STOCKHOLM

Ett utmärkt bordsvatten är

Apotekarnes Taffelvatten

APOTEKARNES MINERALVATTENS AKTIEBOLAG
KUNGL. HOVLEVERANTÖR

NATIONEN

Fredagen den 7 September 1928.

BOKBINDERIARBETEN
ALLA SLAG, RASK LEVERANS, OMSORGSFULLT OCH TILL MODERATA PRISER.
BRATTS BOKBINDERI AKTIEBOLAG
Klarabergsgatan 52, 2 tr., STOCKHOLM.
Telefoner: 151 25, Norr 56 20

Harald Lindströms Boktryckeri, Stockholm 1928.

VID BEHOV
av varjehanda järn- och husgerådssaker vänd Eder till
JANSSONS JÄRNHANDEL
Köpmannagatan 4 — Stockholm
Billiga priser
Tel. 121 64

kallar denna lista stark, överraskar på intet vis, men vi tro oss kunna påstå, att den allmänna meningen bland Stockholms samhällsbevarande valmän ställer sig något annorlunda. Uteblir den väntade valsegern för huvudstadens höger, faller ansvaret därför uteslutande på ledningen. Väl väckte det emellertid en icke obetydlig uppmärksamhet vid mötet, att de talrikt tillströmmande mosaiska trosbekännarna på det livligaste inde i dagen sin sympati för ledningens vallista. Vederbörande herrar kunde heller icke avhålla sig från energiska hyssjningar, när en talesman för oppositionen uppträdde och hävdade det svenska riksintressets synpunkt. Nämnda faktum är kanske mera än något annat ägnat att klargöra verklighetsläget beträffande den nuvarande stockholmshögern. Debatten klarlade så till vida situationen inom denna stockholmshöger, att den visade förefintligheten inom densamma i detta nu av tvenne bestämt åtskilda läger, ett judiskt, representerat av den nuvarande ledningen och dess riksdagsmän, samt ett svenskt. Denna gång segrade den judiska fraktionen, härnäst skall, hoppas vi, den svenska fraktionen hembära segern och en fullständig sådan. Hela detta valmöte och denna kandidatnominering var i själva verket ett slag i ansiktet på de svensksinnade i huvudstaden, och vi äro förvissade om, att händelsen kraftigt skall bidraga till att öppna ögonen på Stockholms samhällsbevarande medborgare om huru det för närvarande i verkligheten är ställt med det parti, som så vackert utger sig för att tillvarataga de svensk-nationella intressena. De på högerns lista uppförda namnen hava icke nominerats av huvudstadens moderata valmän utan av en liten kosmopolitisk, judebetonad, storfinansiell klick, som diktatoriskt regerar inom Allmänna Valmansförbundet. Ämna Stockholms nationellt sinnade valmän i fortsättningen finna sig i detta tillstånd? Vi vilja icke tro det.

Uppvaknandet inom stockholmshögern har begynt. Må den nödvändiga upprensningen där komma snart och med all kraft!

Viljan till seger.

(Forts. fr. sid. 1.)

ett jättearbete för den nationella restaurationstankens målsmän! Tidens allvarsläge tvingar oss nu att äntligen frigöra oss från det hråkande tillståndet av politisk antipati, passivitet och viljelöshet för att i stället med friskt mod gripa verket an och låta svenskarnas vilja till handling uppleva den stolta renaissans, varförutan en seger för den nationella enhets- och restaurationsidén måste förbli ett tankeexperiment blott!

Viljan till handling d. v. s. viljan till seger måste nu vara den stora samlande och bärande idé, som skall besjäla de svenskSinnade ur alla samhällsklasser, vilka icke vilja se land och folk förgöras av det för varje dag allt hotfullare uppträdande judiska Antikrists blodsvälde. Envar måste omsätta sitt intresse för den nationella frigörelsetanken i praktisk handling! De vägar, som härvid böra följas, ligga klara framför oss. Att idag skrida till upprättandet av ett nytt politiskt parti, vore meningslöst och skulle mera skada än gagna den sak, det gäller. För bildandet av en dylik nationell sammanslutning utanför det nuvarande politiska partiväsendet är tiden ännu icke inne, men den dagen kommer helt visst, då en dylikt upprättande skall vara icke bara fullt motiverat utan därtill oundgängligen nödvändigt. Utvecklingen måste dock hava sin naturliga gång. Innan det nödvändiga, nationella restaurationspartiet, som nu så många längta efter, kommer, måste massorna av vårt folk på sanningens grundval upplysas rörande de härskande judisk-politiska förhållandena i Sverige, angående vilka nu en stor okunnighet råder bland folket. När detta upplysningsarbete väl är utfört, då och först då är tiden inne för den stora, folkbefriande nationella politiska rörelsen att kläda sig i organisationens dräkt och träda fram inför offentligheten. Intill dess måste det framför allt gälla att i de vidaste kretsar sprida upplysning. Terrängen måste förberedas för det som komma skall. I detta arbete måste alla med! I ju högre grad envar känner sin plikt, desto närmare skola vi även vara segerns, den stora, slutliga frigörelsens eftersträngtade ögonblick. Nu under valrörelsen bör detta värt upplysningsarbete främst av allt inriktas på att upplysa de i valen deltagande medborgarna om vad som i verkligheten är å bane i Sveriges land samt varna dem för att skänka sina röster åt partikandidater, som äro försvurna åt den folkfientliga judemakten. I ett föregående nummer berördes särskilt det medel till folkmeningens påverkande i svenskSinnad riktning, som erbjuder sig genom engelska framstötar mot de tidningsorgan, som runt om i landet föra de olika partiernas talan, vilka tidningars ägare och ledare böra tvingas att inrikta sin verksamhet i den sanna upplysningens tjänst i stället för som nu i lögnpropagandans samt att taga ställning för det egna, det svenska folkets sak. Inom ramen av de nuvarande politiska partierna och de olika fackliga organisationerna bör även med all kraft inskridas i syfte att tvinga desamma att inrikta sina strävanden i nationellt svensk, uppbyggande anda i stället för såsom nu över helt linjen är fallet i nedrivande sådan, värvid naturligtvis också bör verkas för förrådnas och judelakejernas snara avlägsnande ur respektive partier och organisationer. En verklig kraftinsats härvidlag från de rättsinnade medborgarnas sida skall utan tvivel vara i stånd att hastigt nog åstadkomma underverk. Hittills har spelet inom de "idépolitiska" partierna, alltifrån hr Lindmans "moderata" till hr Kilboms "kommunister", så gott som uteslutande förbehållits judemaktens stora skara agenter och lakejer, men gripa de enskilda medborgarna runt om i landet på allvar och med kraft in och göra sig gällande inom desamma, skola de få erfara en hastigare förändring i åstundad riktning än de kunna ana. Hittills ha judeagenterna inom partierna och organisationerna haft ett så jämförelsevis lätt spel tack vare att de svenksinnade i regel förhållit sig passiva.

Må nu passivitetens, rädslhågens och dödvattnets andа äntligen vika från Vasars och Karlars ättlingar och gö rum för vilja till handling till seger!

PRIVATSPISNINGEN
SCHEELEGATAN 8, 1 tr. - Tel. Kh. 44 25
Frukost: Smörgåsbord, varmrätt, gröt och kaffe samt öl eller mjölk.
Middag: Smör, bröd, soppa, varmrätt, kaffe, öl eller mjölk.
10 st. kuponger Kr. 11: 70.
Inackord. Kr. 70: — pr mån.
God o. vällagad husmanskost.

Svensk Bondepolitik
I det förgångna,
I det närvarande
och i framtiden
TRE FÖREDRAG
av
Dir. Adolf Anderson å Ekebo
Ord. i Stockholms läns valkretsförbund av Bondeförbundet.
Pris 25 öre + porto. Finnes å Nationens expedition

LUNDA TVÄTTINRÄTTNING
Rekommenderar sig för utförande av all slags tvätt (ej kemisk), mangling och strykning. Förstklassigt och omsorgsfullt arbete garanteras.
Snabb och punktlig expedition
Innehavare:
AUG. GUSTAFSSON
Tel. Drottningholm 20 & 190

Hotell och Restauranter
som rekommenderas den resande allmänheten.

ARVIKA. Stadshotellet.
ESKILSTUNA. Frimurarehotellet.
GNESTA. Stora Hotellet.
GÄVLE. Grand Hotell och Centralhotellet. Järnvägshotellet.
HALMSTAD. Grand Hotell.
HEDEMORA. Stadshotellet.
HÄSSLEHOLM. Stadshotellet
KALMAR. Stadshotellet.
KARLSTAD. Stadshotellet.
LANDSKRONA. Stadshotellet.
LINKÖPING. Stora Hotellet.
HUDIKSVALL. Stadshotellet.
LULEA. Hotell Hospits, Mattis Johansson, Tel. 1148.
LUND. Grand Hotell.
NORRKÖPING. Göta hotell Dir. H. Magnér.
NYKÖPING. Stora Hotellet. Tel: Namnanrop
SIGTUNA. Stadshotellet. Tel. 110.
STOCKHOLM. Hotell Kung Carl, Birger Jarlsg. 23. Tel.: Namnanrop.
Carlton Hotel, Kungsg. 57.
Pensionat Wasa, 73 A Drottninggatan, 4 tr. Hiss.
STRÄNGNÄS. Stadshotellet.
TROSA. Stadshotellet. Tel. 34.
VÄSTERÅS. Hotell och Restaurant Klippan.
ÖREBRO. Stora Hotellet.

Hotell Atlantic
(F. d. Svenska Teatern.)
är nu öppnat.
Hotell Atlantic, Stockholms modernaste, tystaste och mest komfortabla hotell.
Fullständiga toilettrum med bad till *varje* rum och dubletter.
Det förnäma familjehotellet par préférance.
Restaurant och Terasser.

Den judiska läran.

(Forts. fr. sid. 1.)

blivit upphävd, tolvtusen gulden (då för tiden en mycket stor summa), om han ville förbinda sig att icke vidare låta trycka sin skrift. Alla exemplar av första upplagan, som voro till salu, uppköptes och brändes av judehierarkupet. Därefter genomdrevo judarna hos kejsaren i Wien konfiskering av de båda digra huntorna av år 1700. Men efter Eisenmenger's död lät konung Fredrik I av Preussen år 1711 på egen bekostnad trycka en ny upplaga av det omfångsrika verket, efter det först tillkallade sakkunniga utan tvekan bekräftat arbetets gedigenhet.

En jude i Mannheim bjöd 3,000 tuler och en vacker lantgård vid Rhen åt kyrkoherde Raabe, som var sysselsatt med översättning av Mischna, därest han ville förbinda sig att icke trycka översättningen.

Judarne trodde sig kunna tillintetgöra professor Rohling, kanonikus i Prag, genom att leja två prosemiter, som inför domstolen i Wien avgåvo ett utlåtande mot professor Rohlings skrifter. Detta försök misslyckades i det närmaste, men judarne visste att finna utvägar och genom sina framskickade tjänsteandar få professor Rohling att upphöra med sin polemik mot rabbinerna.

På liknande sätt gingo judarna tillväga gentemot publicerandet av en av flere tyska vetenskapsmän gjord översättning av Schulchanaruch, den judiska ritual- och lagboken. Till förläggare av verket hade man lyckats förvärva bokförläggaren Marugg i Basel. Ehuru Marugg i utsända prospekt uttryckligen förklarade, att till grund för översättningen låge absolut icke någon antisemitism, läto dock överrabbinerna i Berlin, Amsterdam, Köpenhamn, Hamburg, Lemberg och Krakau upplåsa en kungörelse i resp. synagogor, innehållande att det vore syndigt att abonnera på denna översättning och dymedelst befordra verkets tillkomst.

En hebreisk tidning i Lemberg skrev i anslutning härtill: "Att understödja en översättning av Schulchan-aruch är i högsta grad en gemen och gudsförgäten handling, ty denna översättning, om den kommer till stånd, vilket Gud förbjude, skall osvikligt frambesvärja för oss samma elände, som för trehundra år sedan våra bröder i Spanien blevo utsatta för" — ett betydelsefullt medgivande från judiskt håll!

Talmud lär i traktaten Sanhedrin nr. 59 a och Chaggiga nr 13 a att en icke-jude, som studerar Talmud, eller en jude, som undervisar kristna i Talmud, skall straffas med döden.

För icke länge sedan ansträngde sig judarne att få den allmänna meningen att se Talmud i förskönad belysning genom att själva utgiva intetsägande ställen därav eller harmlöst utlägga försåtliga stycken däri. Exempel härå är samlingen "Lichtstrahlen aus dem Talmud" (Reclam's billighetsbibliotek).

(Forts. i nästa nr:).

De sovjet-ryska utmaningarna.

(Forts. fr. sid. 1.)

lögnterminologi. Denna är icke, såsom det påstätts uppfunnen av Lenin och hans medhjälpare. Hela sovjet-staten med judiska kommissarier i spetsen är lång tillbaka i tiden uppfunnen och i detalj skisserad av en mästare i lögnens, förställningens, historieförfalskningen, förljugenhetens, bedrägeriets och tälmudismens konst. Hans namn var Karl Marx, född Mördecai, son till en judisk sakförare i Österrike. Sedan Marx den? Tillfrågad därom, återgick han att tala om Bebels begravning i Zürich 1912, varom samtalet förut hade rört sig, samt framhöll, att enligt hans mening Basel och inte Zürich vore den angenämaste av de schweiziska städerna att vistas i.

Redaktör Arthur Engberg torde likaledes icke vara omedveten om judarnes verkliga roll i arbetarrörelsen. Men det generar honom det oaktat icke det minsta att hålla ett långt föredrag om den nuvarande våldsregimen i Ryssland, utan att ens nämna ordet jude eller att bolsjevikkommissärsinstitutionen uppfunnits av juden Karl Marx. Man kan ljuga och bibringa sitt auditorium en falsk uppfattning genom att förtiga, vad man vet, hr Engberg! Och vad har den svenske arbetaren haft för nytta av att hr Engberg förnumstigt i otaliga ledare i Socialdemokraten utan blott judarnes medel till makt. Sedan detta stadium uppnåtts, sade Marx, skall igångsättas en ny arbetarrörelse, som skall hetas stå socialdemokratien nära, så att arbetarne omärkligt skola kunna överföras till det nya partiet, som blott skall verka en smula radikalare, men i själva verket skall all makten läggas i händerna på judar, som skola kallas för "folkkommissarier" för att den enfaldiga stora massan skall kunna inbillas, genom ordets makt över tanken, att dessa styresmän äro utsedda av folket, och all opposition skall undertryckas med järnhand samt med anlitande av alla tänkbara medel. När halv juden Lenin vistades i Rapperswyl i Schweiz svor han på att han skulle förverkliga Marx' sionistiska dröm om "folkkommissariatsstaten". Och Sovjet-Judéen blev till! Juden Karl Marx bär alltså det moraliska ansvaret för att Ryssland nu regeras av en judisk förbrytareliga, vilken upprätthåller sin makt genom massmord, utförda av statliga mordkommissioner, som döda utan ransakning alla oliktänkande. Marx är således spiritus rector till de judiska ruskigheterna i Ryssland, liksom den urspårade urmakaren Jean-Jacques Rousseau på sin tid genom medvetna lögnteorier blev fader till massmorden under franska revolutionen, därvid på judarnas befallning företrädesvis människor av nordisk ras (frankernas ättlingar), som då levde i Frankrike, utrotades. Är av de tio miljoner mördade i Ryssland en enda jude? Nej! Är en enda jude kastad i fängelse? Nej! Det är de, som äro herrar i Ryssland och genom världsrevolution vilja de bliva herrar i hela världen och i den judiska storfinansens skydd styra den med blodsdespotism, vars make aldrig skådats.

På den tid Hjalmar Branting var medarbetare i Dagens Nyheter översatte han en ryktbar fransk antisemitisk bok till svenska, dock utan att utsätta översättarens namn på titelbladet. Han var alltså fullt medveten om judarnas verkliga roll i arbetarrörelsen. Varför gick han under sådana förhållanden deras ären-

Någon gång
under året behöver Edra tvättkläder torkas i sol och barrskogsluft. Vi utföra sådan tvätt då vårt läge vid skog och sjö tillåter oss tillmötesgå denna alla husmödrars önskan. De kunder som önska se huru härvid tillgår inbjuda vi att bese arbetet härmed, en tur med vår ångbåt från Kungsholmstorg till Stora Essingen kan göras tur och retur på en timma.
Vördsamt
ESSINGE ÅNGTVÄTT
TVÄTT- OCH STRYKINRÄTTNING
Telefon: 330 42 STOCKHOLM Tel. Essingen 12
Lagning av all slags tvätt utföres på begäran.
Inlämning: Sibyllegatan 21. Tel. Ö. 8 22.
H. M. Konungens Hovleverantör
Leverantör till H. K. H. Hertigen av Södermanland
H. K. H. Hertigen av Västergötland
H. K. H. Hertigen av Närike

Vid behov av
FOTOGRAFERING!
Glöm ej att anlita oss, då vi äro Specialister och erfarna fackmän inom branschen.
RING ENDAST NORR 75 45.
BILD-CENTRALEN
Drottninggatan 38, Stockholm

Gynna Nationens annonsörer!

Stockholms Förenade Tvätt
Luntmakaregatan 94
STOCKHOLM. Tel. Vasa 34 22.
Specialité: Tvättning av överdragskläder.

Goda och billiga Måltider
kan Ni erhålla å följande nyktherhetsrestauranter i Stockholm.
Automatrestaurant CYRUS 43 Nybrogatan 43
Automatrestaurant ALEXANDER 2 Smålandsgatan 2
Automatrestaurant ENGELBREKT 8 Roslagsgatan 8
Automatrestaurant GUSTAV VASA 51 Upplandsgatan 51
Automatrestaurant S:T ERIK 47 S:t Eriksgat. 47.
Automatrestaurant GUSTAV ADOLFSHALLEN 68 Västerlånggatan 68
Automatrestaurant BIRGER JARL 73 Folkungagatan 73
Frukost ½9—½12 Middag ½12—7 Kväll 7—½12 Inga drickspengar Ingen spritservering

Södra Kungstornet,
Stockholm
Redaktör: ELOF ERIKSSON
Telefon: Norr. 5898 Norr 5899

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår ..... Kr. 10.—
Halvår ..... Kr. 5.25
Kvartal ..... Kr. 2.75
Lösnummer 25 öre.

Nr 36 (153) Fredagen den 14 September 1928. Årg. 4

Borgare och Arbetare i Stockholm, Väljen svenskt!

Inom svenskssinnade kretsar i huvudstaden råder en stor villrådighet inför de nu omedelbart förestående valen till riksdagens andra kammare. Denna villrådighet är i och för sig mycket förklarlig. Verkligheten, den kalla verkligheten, har på ett för den nationella idén högst ödesdigert sätt visat, att intet av våra nuvarande s. k. idépartier under den regerande judemaktens hägn i sin praktisk-politiska gärning ens motsvarar de mest elementära krav, som måste ställas på ett parti, som för det svensk-folkliga intressets talan. Det är nämligen icke nog med, att de i judebolsjevismens tjänst direkt inställda internationalistiska s. k. ismepartierna, "liberalismen" och dess självfrände "de frisinnade", "socialismen" och "kommunismen", samtliga dokumenterat sig såsom klart antisvenska, för judiska syften helt inställda partier med vårt samhälles omstörtning i reformismens namn och vårt folks förslavande under "Guldkalvens folk" såsom sitt stora mål; också inom det parti, högern eller det s. k. nationella partiet, som i denna tid skulle utgöra vårt folkliga värn gentemot de judisk-internationella erövrings- och bolsjeviseringsplanerna, har samma gyllene inkräktaremakt efter hand lyckats förvärva sig ett ur svensk-nationell synpunkt direkt ödesdigert inflytande, varigenom möjliggjorts den utveckling här mot katastrof vi i dag bevittna i Sverige. Högern under hrr Lindmans och Tryggers ledning har, de hrr ledares "nationella" förkunnelser till trots, de facto letts in på banor, som gjort dess nationella karaktär till en illusion och i realiteten kommit partiet att urarta till ett politiskt sådant av liknande slag som de rena judisk-bolsjevikiska partierna.

Att inför dylika ur svensk-nationell synpunkt beklämmande erfarenheter desperationen alltmer griper omkring sig inom de fosterländskt sinnades krets inom Stockholms, rikets främsta, valkrets, den politiska verksamhetens i vårt land själva centrum, är ju icke att förundra sig över. Intet vore dock i denna allvarsstund förvarligare än att offra åt den rena dådlösheten och desperationen. De svensk-nationella må icke av obscurantismens krafter låta förleda sig till slik, bedräglig självuppgivelsepolitik, utan i stället med all kraft nu göra sin insats gällande inom ramen av den bestående ordningen till utvinnande av det bästa möjliga av situationen! Tidsläget inbjuder icke till vare sig obstruktions- eller verklighetsfrämmande känslopolitik.

Från en mängd olika håll har till Nationen i dessa dagar framställts uppmaningar att presentera fram en egen vallista på grundval av det allmänna program tidningen förfäktat. Vi nödgas emellertid avstå härifrån, då vi icke finna vår ställning i detta nu tillräckligt konsoliderad och stark för att våga oss på ett självständigt framträdande i val, varigenom skulle kunna riskerna att ytterligare försvaga i stället för öka utsikterna för den svensk-nationella representationen i landets viktigaste valkrets. I enlighet med vår principiella uppfattning, att intet bör försummas, som möjligen kan bidraga till att länka in utvecklingen på sundare banor, anse vi oss dock böra gå in för ett rekommenderande av de namn på stockholmshögerns valsedel, vilka ur svensk-nationell synpunkt synas oss jämförelsevis acceptabla och som representera den mera ärligt syftande riktningen inom det s. k. nationella partiet, nämligen *riksdagsmannen fil. dr Arne Forssell, ombudsmannen Erik Nygren, protokollssekreteraren C. P. Ossbahr, fröken Eva Fröberg och advokaten Sven Byström.*

Genom att under de gemensamma över- och underbeteckningarna "Samhället främst" och "De Borgerliga" rösta för de här nämnda personerna tillgodoräknas det parti, högern, vilket dock ensamt bland våra nutida "idépartier" officiellt och programenligt är förpliktat att föra den nationella idéns talan, de röster, som sålunda avgivas, så att ingen risk för röstförlust till den rena judebolsjevismens partier, de liberala, socialdemokraterna och kommunisterna, behöver föreligga. Vidare åstadkommes genom röstning på de angivna namnen å den officiella högervalsedeln, att den judebetonade falangen inom stockholmshögern, främst representerad av hrr Järte och Lindman, förlänas ett hälsosamt avbräck och den mera ärligt nationellt syftande falangen inom samma höger får ett under rådande förhållanden högst önskvärt stöd. Huvudstadens svenskssinnade medborgare, som i brist på sant nationella partibildningar ännu räkna hemortsrätt inom de s. k. borgare- och arbetarelägren, gagna under rådande förhållanden bäst sin egen sak och den nationella restaurationstanken i Sverige genom att vid dessa val giva sina röster åt de nämnda kandidaterna, vilkas utsikter till uppflyttning å listan och placering därigenom ökas, på bekostnad av de kosmopolitiskt-judebetonade.

Stockholmshögerns begge nomineringsmöten, här förut tämligen utförligt refererade, klarlade på ett för alla uppenbart sätt de inom denna höger faktiskt rådande förhållandena. Förre marxistiske koryféen, byråchefen Otto Järtes och hans apatiska eftersägares, hrr Nylanders och Holmdahls samt fröken Wellins ömkliga deklaration angående sovjetryska handelsavtalet och revisionen av vårt Spritpanama, rörande vilka spörsmål de interpellerats, bevisade vad man redan förut visste, nämligen att de ifrågavarande kandidaterna alls icke höra hemma på den svensk-nationella sidan. Beträffande amiral Lindman, har denne illustre kämpe för antisocialismens "heliga" idé under de gångna årtiondena tydligt och klart visat, vad hans "nationalism" är värd. Hr Lindman har i själva verket genom sitt absoluta o. oförbehållsamma accepterande av hela den judisk-politiska idésvindeln såsom fullkurant politiskt vara varit den, vilken på den nationella sidan offrat den svenska saken och här öppnat slussarna för den under allsköns ideela förklädnader framstormande judebolsjevismen. Hans ställningstagande till 1925 års landsförrädiska nedrustnings-

(Forts. å sista sid.)

DET STORA VALSLAGET

är nu i full gång. Lördagen den 15 och söndagen den 16 september väljer den svenska landsorten, och fredagen den 21 september huvudstaden. Att i dag ställa horoskopet för valslagets utgång erbjuder sina vanskligheter, men i betraktande av de enorma kapitalinsatser som av den juderevolutionära makten vid dessa val gjorts till förmån för det "proletära" bolsjevikpartiet skulle man ha anledning vänta en icke obetydlig framryckning för det nämnda partiet. Man får dock hoppas, att valutgången i stort icke måtte utfalla till favör för de gyllene, svenskfientliga intressena, utan att de svensk-nationella i avgörandets ögonblick skola veta att göra sin plikt!

Tyvärr har Nationen icke varit i stånd att vid detta andrakammarval, det första under dess tillvaro, på sätt önskligt varit ingripa i valrörelsen i landet. Från skilda håll ute i valkretsarna hava framställningar gjorts om ett direkt deltagande i valen från vår sida genom förordnandet av bestämda kandidater o. s. v. Vår ställning har dock icke medgivit oss att tillhandagå med mera än allmänna råd rörande de krav, som böra uppställas på de kandidater, åt vilka de svensk-nationella skola giva sina röster. Endast i den valkrets, som så att säga utgör vår lokala krets, nämligen Stockholmsvalkretsen, har det varit oss möjligt att mera aktivt ingripa genom direkt rekommenderande av vissa närmare angivna namn. Det är vår förhoppning att de svensk-nationella i huvudstaden icke skola svika de förväntningar, som av deras meningsfränder runt om i Sveriges bygder nu ställas på dem, och göra sin plikt på valdagen, liksom det är vår förhoppning, att våra vänner i landsorten inom ramen av de möjligheter, som erbjudas dem, även veta att göra sin plikt mot den gemensamma saken genom att giva sina röster åt de kandidater inom respektive valkretsar, som stå den svensknationella saken närmast!

Huru än valutslaget faller måste vi på förhand göra klart för oss, att den svensk-nationella upplysnings- och agitationskampanjen med valet icke är avslutad utan även efter detsamma med all kraft måste bedrivas. För dem, som sträva till den svenska nationens återupprättelse ur det förfall, vari det härskande judiska partisystemet bragt densamma, får ingen vila givas. Vi måste med alltjämt stegrad energi och kraft fortsätta arbetet för vårt folks upplysning och beredande för den stora nationella frigörelsen ur Revolutions-Israels ok. Allt flera tecken tyda på, att avgörandet i kampen mellan det nationella och det judiska Sverige skall stå innan nästföljande val till riksdagens andra kammare äga rum. Men genom att en mäktig *svensk folkopinion* under den stundande riksdagsperioden reses till förmån för en nationell restauration kan uppnås, att den nya representation, som framgår ur dessa val, kommer att känna sig förpliktigad att vid det blivande avgörandet ställa sig på den svensk-folkliga sidan.

Den vilja till seger för den nationella restaurationstanken, som är denna segers första förutsättning, måste framskapas inom alla klasser av vårt folk!

Den judiska läran.

Av Theodor Fritsch. Leipzig.

(Forts. fr. föreg. nr.)

Vi övergå, under ledning huvudsakligen av professor August Rohlings skrift "Der Talmud-Jude" (Talmudjuden) till Talmud själv. Det kan, på grund av judarnes torra, materialistiska räkenskapsförstånd, ej undvikas, att i den boken Guds och hans lemmars storiek noga angivas, i mil! I övrigt besitter den judiske guden alla judarnes egenskaper — helt naturligt, eftersom ett folk skapar sin gud efter sitt eget beläte. Talmud uppvisar, att gud (n. b. judarnes gud, El Schaddai — Satan. Ö. a.) flerfaldiga gånger ljugit och svurit falskt, övat utpressning och våld mot sitt folk samt begått varjehanda därskaper, som han ännu ångrar. För att göra bot och bättring och bli en bättre människa läser emellertid "Gud" tre timmar dagligen i Talmud (åter ett bevis för judarnes torra räkenskapsanda), som a priori fastslår exakta siffror. Ett färskt exempel å samma sak — icke mindre löjligt — är den hebreiska professorn Albert Einsteins påstående, att den högsta möjliga hastigheten i naturen är exakt 300,000 km i sekunden; avtar den sig till åventyrs att bliva större, krymper "rummet såsom sådant" och växer "tiden såsom sådan", liksom levande väsen och på grund av måttstockarnas sålunda skedda ändring bromsas alldeles lagom! Övers. anm.)

Jesus ("Jeschua") får i de rabbinska skrifterna föga smickrande namn, och angripes på det mest smädliga vis. Vissa ställen, de s. k. Censur-ställena förföljdes av de kristliga myndigheterna redan under äldre tider, undertrycktes och blevo med våld avlägsnade ur Talmud-editioner i förhoppning att därigenom judarnes kristendomsfientliga hållning skulle upphöra. Rabbinerna visste emellertid råd och låto trycka dessa censurställen separat och dymedelst göra dem tillgängliga för alla fromma judar. Heinrich Laible skriver därom i "Jesus Christus im Talmud" (1891), att till och med sådana lärda, som äro kända såsom judevänliga och vid sina Talmud-undersökningen "gingo till verket mer ingående och vetenskapligt", på det att "de skulle löpa mindre risk att väcka förbittring och ondskefull glädje, kände sig manade framhålla det för judarne tidigare än för de kristna kända förhållandet, att utgivandet av de judiska samlingarna av censurställena tillhör en icke avlägsen tid och att tryckningen därav bl. a. i Tyskland ägt rum under de sista årtiondena. Alltså äro de talmudiska Jesus-ställena varken obekanta ej heller oviktiga, för våra dagrs judar, eljest skulle de icke i tydlig avsikt låtit sprida dem genom tryck. Det är judarnas gamla och evigt nya hat mot Jesus, som förmådde dem att hindra de talmudska smädelserna från att falla i glömska, samt att bevara åt sitt folk det oförminskade hat, vilket också den moderna Sohar-upplagan, som även innehåller mycket skändligt över Jesus, är genomsyrad av." Jämför till exempel det ställe i "Sohar" (utgiven i Prezemysl år 1880, III 282 a), varest det heter: "Jesus och Muhammed, dessa döda hundar, äro begravna i gödselhögen."

Författaren Laible håller före, att "hatet mot och förhånandet av Jesus är judendomens mest nationella drag" och att Talmud-rabbinerna "i kristendomens närhet erfara till vansinne stegrad vrede och hat", så att ännu i dag ingen troende jude därför vågar att muntligen eller skriftligen uttala hans namn. Jesus kallas i stället av rabbinerna för "oiktingen", "otuktsdjurets son", "horans son", "den avrättade", "den med gödselhögen bestraffade", "narren", "exkrementens son", "kanaljen", "den förbannade" etc.

Dels de kristna, dels icke-judarna helt allmänt, betecknas i de rabbinska skrifterna med uttrycken "gojim", "nochrim" och "akum"; även kallas de för edomiter, amalekiter, kanaaniter, cuteer eller Noaks barn. Till kanaaniterna räknas i synnerhet tyskarna, ty rabbinen David Kinchi berättar, att kanaaniterna flydde av fruktan för Josua och begåvo sig till landet Alemannia d. v. s. Tyskland. Icke-judarna förliknas av Talmud ofta med åsnor och hundar. De kristna kyrkorna kallas för "narrhus"; dopvattnet benämnes "hor-vatten".

Följande rabbinska skrifter komma i fortsättningen att citeras: Abodaht hakkodesch, Choschen hammischpat, Chissuk emuna, Emek hammelech, Jad chasaka, Jalkut chadasch, Jalkut Schimeoni, Jalkut Rubeni, Midrasch Schir haschirim, Menorath hammaor, Orach chajim, Schefa tal, Schené luchot habberith, Sepher mescharim och mizvoth, traktat Aboda Zara, traktat Baba mezia, traktat Chullin, traktat Gittin, traktat Jebämoth, traktat Joma, traktat Sanhedrin, Zeror hammaor.

Talmud säger om judafolket:

"Israeliterna äro för Gud angenämare än änglar" (Tr. Chullin 91 b.). Och snarlikt därmed: "Det israelitiska folket är det förträffligaste bland människosläktet, såsom hjärtat är det förnämsta bland de mänskliga organen." (Chissuk em.)

"I Guds ögon är en enstaka israelitisk själ ensam för sig mer värd

(Forts. å sista sid.)

Hur kan judeguden Jahve-Sebaot vara kristendomens gud?

För Nationen av J. L.

Det är ett berättigat krav att av den kristna kyrkans målsmän fordra ett sanningsenligt och klarläggande svar på denna fråga, ty det är ju ett högst anmärkningsvärt förhållande att man i den kristna förkunnelsen heliglörklarar ett antikristligt gudsbegrepp. Den ovan framställda frågan är ofrånkomlig för varje uppriktig kristen, som önskar vinna klarhet i den kristna trosbekännelsens former, ty endast på en sådan grundval kan man uppbygga och utveckla Jesu rena och heliga lära till ett trovärdigt och tillförlitligt rättesnöre för människans jordiska tillvaro, vilken ju dock är avsedd att utbilda henne i rättfärdighet och sanning, för att höjas till ett högre livsplan. Men hur skall en sådan utveckling kunna åstadkommas i gemenskap med det antikristliga och mordiska gudsbegreppet Jahve-Sebaot, som uteslutande är judarnas nationalgud, vilket han tydligen tillkännagiver på mångfaldiga ställen i Gamla Testamentet. Här är ett par exempel. "Ty du är ett folk heligt åt Jahve; dig har Jahve, din gud, utvalt till sitt egendomsfolk ibland alla folk som äro på jorden". "Och du skall förgöra alla de folk, vilka Jahve, din gud, vill giva i ditt våld. Du skall ingen skonsamhet bevisa emot dem, och du skall icke dyrka deras gudar, ty det bleve dig till en snara." "Varje ställe eder fotsula beträder skall bliva edert." "Förskräckelse för mig skall jag sända framför dig och förfära alla folk, till vilka du kommer och driva alla dina fiender på flykten för dig." 5 Mos. 7:6, 16. 11:24. 2 Mos. 23:27.

Redan dessa citat torde vara nog för att visa vilken ande vi här ha att göra med. Från detta gudomsväsende ha vi kristna lutet annat att vänta än hat och tillintetgörelse, varpå vi även i våra dagar ha bevis inför våra egna ögon. Det judiska gudsbegreppet är det mest omoraliska bland alla världens religioner, och genom ett för oss ontgrundligt öde har det blivit de kristna folkens lott att gent emot denna ondaandemakt föra en till synes ändlös kamp. Den intressegemenskap man söker bilda mellan judendom och kristendom, är uppbyggd på judarnas Messiasidé samt på den utspridda, medvetet lögnaktiga fabeln om "guds" — Jahves utvalda folk. Denna "intressegemenskap" har emellertid tjänat judarna som legitimation vid sitt inträngande bland de kristna folken, på vilkas bekostnad de i ostörd ro, fritt och obehindrat kunna leva sitt parasitartade liv, med utsikt att de där slutligen skola kunna utföra samma mission, som de på sin Jahves befallning så grundligt och framgångsrikt genomförde i Kanaans land, vilket de på jämförelsevis kort tid under anförande av sin mordiske krigsgud, Jahve-Sebaot, lyckades utplundra och förvandla till en ödemark. Men de uppfyll le ju därmed endast hans befallningar, i egenskap av hans "lydiga, utvalda och heliga folk"! Men en sådan "gudsgemenskap" synes icke störa de kristna teologernas "samröre" med Jahve-Sebaot, vilken de med hänförelse förklara "trefalt helig"!

Dock låtom oss höra vad några av de gamla kyrkofäderna, som ju måste vara auktoriteter på området, ha att säga om judarna och deras gudsgemenskap. Origines säger: "Mot de kristna ha judarna ett oförsonligt hat. Gå in i deras synagoger och hör hur de med förbannelser i sitt tal slita Jesus i stycken." Martyren Maximus skrev: "Judafolket, som städse gladde sig åt mord och trodde sig tjäna sin gud med att tillintetgöra människor, är det flentligaste folk på jorden mot den kristna tron, och är därför alltid berett att i sig upptaga den djävulska makten. Vad är för kristliga ögon och öron avskyvärdare än detta folk? Nämligen när du ser detta vilda orena folk, som är så övermodigt, höja sina händer mot Guds skapelse." Den helige Chrysostomos säger: "De judiska synagogorna äro djävulens härbärgen, liksom själva judarnas själar. De äro demoner, och såsom demonerna endast ha för avsikt att skada människorna till kropp och själ, så äro ock judarna!" Bland alla de religiösa mysteriernas mångfald, som bjudits människligheten under årtusendenas lopp såsom saliggörande själaspis, har det aldrig funnits ett religionssystem eller ett gudsbegrepp så omoraliskt och människofientligt som judendomen och dess gudsbegrepp Jahve-Sebaot. Och likväl har detta av barbari, mordlust, egoism, materialism och all slags ogudaktighet kännetecknade religionssystem indragits i kristendomens förkunnelse, varvid man gått så långt i vantolkning och förvirring, att man likställer den judiska nationalgud den Jahve-Sebaot med Jesu Himmelske Fader! Dock icke nog härmed, även brottsliga judiska stamfäder framställas med högstämd vördnad såsom kristna förebilder.

Men med hänsyn till en sådan likställig värdesättning av oförenliga begrepp om Gud gudagemenskap har man rättighet att av våra kristendomsförkunnare fordra ett klarläggande svar på följande frågor: Kan det vara med sanningen förenligt antaga, att Jesu Himmelske Fader skulle ha befallt människorna att de skola slakta sina förstfödda barn till hans ära (2 Mos. 13:2); att alla oomskurna män skola utrotas (2 Mos. 17:14); att man skall utrota sina medmänniskor, taga byte från dem, tända eld på deras städer, tillintetgöra människorna och icke låta något leva som lustas; att giva vår Himmelske Fader offergåvor av rövat byte, och befalla honom att låta sol och måne stå stilla tills vi hunnit förfölja och nedgöra våra fiender, eller att vi, likt Abraham kunna bjuda vår Himmelske Fader på kalvstek och nybakat bröd, under det att vi stå bredvid och se på hur han äter, samt bedra honom genom att uppbränna slaktavfall "honom till en välbehaglig lukt", eller kunna vi försona våra själar med vår Himmelske Fader genom att giva honom rövat gods? Vidare, kunna vi se upp till rövare, plundrare, kopplare, mördare och äktenskapsbrytare, så som varande kristna förebilder? Detta är endast ett litet kort utdrag ur Jahve-Sebaots och hans "utvalda egendomsfolks" syndaregister, som återfinnes på följande ställen i Gamla Testamentet: 2 Mos. 3:22. 4 Mos. 31:5 Mos. 7:2. 3:. Jos. 8:8. 10:12—14, 24—40. 1 Sam. 15:1—3, 21. 25:38—44. 27:9, 11. 2 Sam. 11:. 5 Mos. 20:16. 4 Mos. 31:50. 1 Mos. 18:5—8. 8:21. 3 Mos. 1:9, 13, 17. 1 Mos. 12:13. 20:2. 26:7. 34:. Dom. 12:6.

Och en *sådan* "helig skrift" blyges man ej för att sätta i händerna på godtrogna kristna trosbekännare med den motiveringen att den skulle utgöra grundvalen för kristendomen, visserligen med det väl, behörliga förbehållet att "vad man ej förstår skall man med vördnad gå förbi, för att ej sprida oroväckande sanningar"! Men med en sådan religionsförkunnelse kan man sannerligen icke förundra sig över den demoraliserande kulturståndpunkt vi uppnått under de två årtusenden som mänskligheten haft tillfälle att inhämta meningen med Jesu lära. Här är det yttrandet fullt berättigat, att "Det förkastligaste i människans handlingar ligger icke så mycket i att förhindra det godas utveckling som däri att utbreda lögn och falskhet som sanning."

Den 14 September

Behöva vi ett försvar?

Rörande behovet av ett militärt försvar för nationalstaten Sverige i den tid som är råder inom vårt folk högst divergerande uppfattningar, detta främst beroende på de olika synpunkter på frågan, som av de härskande politiska partierna och deras språkrör inom opinionsväsendet anlagts. Här liksom på de flesta andra områden av samfundslivet har emellertid det regerande judedömets ställningstagande helt och uteslutande dikterats av hänsyn till egna välförstådda intressen. Rikaförsvaret var det sista stora fästet, som bjöd hinder för det världserövrande Israels planer på det svenska samhällets omstörtning och förvandling till en lydprovins i det drömda judiska världssjälvhärskaredömet. Det var därför som det måste bort, som demokratien med en sådan helig entusiasm bådades upp för dess förintelse såsom ett "reaktionens", "borgardömets" och "kapitalismens" förhatliga vapen mot arbetarklassen, friheten och demokratien! När blott "den stora försvarsreformen" d. v. s. nedskrotningen av det svenska riksförsvaret väl genomförts, skulle intet längre behöva hindra "Guds utvalda" i deras "välsinnade" strävanden för vårt folks fullkomliga lyckliggörelse i den universella revolutionens tecken. Allt skulle här sedan gå som en dans och den allmänna folkliga lycksaligheten äntligen bliva en verklighet i Sveriges land!

Med stöd av en folkopinion, från början till slut dikterad av det härskande judiska upplysningsväsendet under herr Karl Otto Bonniers spira, genomdrevs slutligen den nedskrotning av det svenska nationalförsvaret, som 1925 års "stora försvarsreform" innebar. De senaste årens händelser i vårt land liksom ute i världen hava även på ett för alla fullt uppenbart sätt blottat svindeln i hela den argumentering, som av "reformvännerna" anfördes såsom motiv för deras landsförrädiska åtgärd. Den utlovade universella freden och friden är oss i dag så fjärran som någonsin; rätten, som skulle efterträda våldet i världen, har heller icke inställt sig. Utvecklingen visar tvärtom på en högst märkbar tendens i rakt motsatt riktning. Bolsjevik-Ryssland och dess runt om i staterna tolererade infernaliska strävan för de kristna samhällenas våldsamma omstörtning och massmords anställande inom folken äro härvidlag vittnesbörd nog. Såsom motiv för nedskrotningen av det svenska nationalvärnet anfördes vidare, att det ställde sig ekonomiskt alltför betungande för folkets breda lager. Huru mycket denna deklarerade ömma omtanke om folkekonomien i verkligheten var värd, förstår man, när man besinnar, att samma "sparsamhetsvänner" samtidigt av all kraft gingo in för att medels en direkt provokatorisk reformverksamhet i det rena vansinnets tecken bortslösa statens tillgångar, varigenom vårt folk bragts i en skuldbörda till den internationella judiska ockrarefinansen på bortåt 2,000 milj. kronor. Ja, man aktade ej ens skäligt — för att nu taga ett enda exempel — att bevaka statsverkets lagliga rätt till andel i miljonvinsterna från statens spritmonopol, vilka man bevisligen en masse lät rinna bort otillåtna vägar, det i monopolet intresserade judefinansiella intresset självfallet till stort behag. Någon fara för främmande inkräktare förefunnes numera heller icke, hette det slutligen, varje tal i dylik riktning vore endast utslag av en "reaktionär, antifolkdig fantasi". Men medan man så talade gick man i författning om landsgränsens öppnande på vid gavel för svenska folkets ende store fiende av i dag, den farligaste inkräktare, vårt folk någonsin haft emot sig — det revolutionära Israel, som här medgivits rätt att etablera sig som ständig revolutionsmakt samt obehindrat organisera sig för samhällets våldsamma omstörtning och anställande av massblodbad å hederliga svenska medborgare. Att denna av statsmakten på allt sätt omhuldade judiska revolutionsmakt hittills ej kommit sig för att sätta sina "folkfrälsande" planer i verket, har uteslutande sin grund i det förhållandet, att den ännu icke funnit det "förhatliga" militära elementet tillräckligt avvecklat för att våga sig på "den stora framstorminngen".

Hela det verk, som genom 1925 års riksdags nedrustningsbeslut utförts, vittnar tydligt och klart om vilka de verkliga motiven därför voro. Det är fullt uppenbart, att våra "reformvänner" här hade till ögonmärke att så fullständigt som möjligt förinta det svenska nationalförsvaret. Rörande den nya försvarsorganisationens oduglighet kan nämligen ingen tvekan råda. Såväl i fråga om hären som flottan riktades attentatet med verkligt rafinemang mot dén mest sårbara punkten: krigsmaterielen. Härorganisationen har ödelagts så grundligt som gärna tänkbart, flottan har gjorts totalt oduglig för sin uppgift. De krigsdugliga fartygens förnyelse har förhindrats, kustbefästningarnas värde förintats. Värnpliktslagen har givits en sådan utformning, att den direkt inbjuder till orättvisor och godtycke, till befordrande av den av den härskande judiska söndringsmakten så livligt åstundade allmänna upplösningen och oron samt till försvagande av vårt folks försvarsduglighet därhän, att det i händelse av ett fientligt angrepp skulle vara urståndsatt att kunna försvara sig. Genom den nya organisationens antagande hava vi berövat oss möjligheten att kunna tillvarataga våra nationella intressen samt värna vår frihet och självständighet. Försvarspolitiskt hava vi sänkt oss ned till en makt av sjätte ordningen och därmed gjorts till en quantité negligéable, en nation, i saknad av förmåga att själv värna om sina intressen för tryggandet av sin frihet och sitt oberoende, som helt måste lita till "välfärdsinstitutet" nere i Genève, det s. k. Nationernas Förbund, vilket ju hittills endast varit en täckmantel för judedömets i internationalismens och den universella välfärdens namn bedrivna världserövrarepianer. Genom att försvarspolitiskt sålunda låta degradera oss till en sjätte rangens stat hava vi även oss ställningen som den ledande makten i Norden samt överlåtit ledareplatsen till det i folkmängd knappast hälften så stora finska riket. Vår genom nedrustningen ytterligt försvagade försvarspolitiska situation har även såsom en naturlig följd fört med sig ett väsentligt försvagande av vår utrikespolitiska ställning, vilket i sin tur icke kunnat undgå att allvarligt hämna sig i den internationella ekonomiska samfärdseln. Slutligen hava vi genom raserandet av vårt riksförsvar gjort oss värnlösa gentemot den för vårt lands bestånd såsom en fri och oberoende nationalstat i nutid och framtid förvisso farligaste och mest aktive bland alla fiender, det på all världens revolutionering inriktade Israel, samma makt, som för främjandet av sina imperialisiska planer genom sina kreatur framdrivit nedrustningen och som med statsmaktens goda minne nu av all kraft bereder sig för den väpnade revoltens, den bolsjevikiska revolutionens, genomförande i Sverige.

Vi äro de första att utdöma kriget och det brutala våldet såsom medel i den mänskliga utvecklingens tjänst. Vi äro övertygade om, att den dag skall komma, då våldet ej längre har hemortsrätt på denna jord, men den dagen kommer icke någon nu levande människa att uppleva. Så länge människorna föredraga att vandra i Lögnens mörker framför att låta Sanningen vara deras ledstjärna, är varje tanke eller tal om den universella fredens och fridens förverkligande i denna värld en illusion, ett bedrägeri, ett hån. Ett universellt fredsrike på jorden bygges icke upp i lögn och hat, utan i sanning och kärlek, i harmoni med Skapelsens egen vilja, som föreskriver lagar, mot vilka vi icke ostraffat kunna bryta. Den enskilde individens liksom de olika folkens och rasernas rätt i tillvaron gäller såvisst som de alla tillhöra den gudomliga ordningen. En utveckling i strid mot denna kan aldrig leda framåt, men väl till mer och mindre våldsamma kriser i folkens liv. Vår av mamonismen förblindade tid icke endast sätter sig över Skapelsens stora oskrivna lagar utan direkt utmanar dem. Därför också alla dessa bakslag i utvecklingen runt omkring oss. Det gäller att se tiden och världen sådana de äro, i Sanningens belysning, och icke av förrädiska röster från underjorden låta förleda sig till att tro, att vi befinna oss vid paradisets port. Dit återstår ännu en lång väg att vandra för mänskligheten. — Efter som tiden är måste vi inrätta oss. Vi måste vara rustade att kunna tillbakaslå mörkrets furstes diaboliska anslag, den dag han finner för gott rikta sin stöt emot oss, samt veta att värna allt vad oss dyrt och heligt är på denna jord.

Den tid, som nu är, är så illa vald som gärna tänkbart för ett avstående från rätten till självförsvar. Önska vi såsom svenskar en ljusare och bättre värld än den nuvarande, måste vi också vara rustade att kunna verka därför och icke låta förleda oss till att i missriktad välfärdsträvan avhända oss denna rätt. Det fruktansvärda exemplet från judebolsjevismens hemland, Ryssland, borde för oss alla vara en varning nog. I fråga om fredens förverkligande i världen äro vi hänvisade till att inrätta oss efter tidens faktiska krav. Det är en bedräglig förvillelse att tro, att all fara från fientliga inkräktares sida nu skulle vara avlägsnad. Tvärtom förhåller det sig så, att vårt folk aldrig förr i den grad hotats av en fiendemakt som den dag som är. Denne fiende, som vi i vår himmelskriande godtrogenhet släppt inpå oss och tillåtit här inrätta för sig såsom en stat i staten, hotande oss på en gång inifrån och utifrån, är hela mänsklighetens förklarade fiende: *det revolutionära Israel*, som för närvarande inriktar sig på all världens omstörtning i blod, till främjande av sina gudlösa världsjälvhärskareplaner. Någon annan fiende hava vi i detta nu icke att räkna med. Vilja svenskarna icke såsom folk gå under i det bolsjevikiska ragnarök, som "Guds egendomsfolk" nu vill "lycklliggöra" dem med, måste de även snarast resolut resa sig till motvärn. Israel hotar i dag Sveriges folk med sin fasansfulla bolsjevikiska omstörtning både utifrån, från sin världsrevolutionära replipunkt Moskwa, och inifrån, från sina under härvarande judars hägn organiserade bolsjevikiska revolutionskaror. Inför en farligare fiende har vårt folk aldrig stått. Till försvar mot denne, sin ende, store fiende i nuet måste det vara försett med ett effektivt värn i fullaste beredskap. Det är oundgängligen nödvändigt, att vi göra verklighetsläget härutinnan fullt klart för oss och även handla därefter! Så länge vi i eget land hava en fiende, inriktad på och ständigt beredd att vilket ögonblick som helst kasta sig över oss, en fiende i förrädisk komplott med en utländsk, klart fientligt inställd makt, Revolutions-Israels Sovjet-Ryssland, måste vi se till, att vi äro försedda med ett i alla hänseenden starkt försvar till medborgarnas skyddande mot fientliga, revolutionära, mordiska handlingar från dess sida. Behovet av ett effektivt försvar är i dag i själva verket mera trängande för vårt folk än någonsin. De ansvarskännande i landet måste göra det klart för sig samt med all kraft gå in för kravet på vidtagandet snarast av sådana åtgärder även i försvarshänseende, att vårt folk må vara rustat att segerrikt kunna tillbakaslå det planerade stora angreppet mot det svenska samhället från det revolutionära Israel. Det går icke längre att i "själlösnet" blunda i saken, försåvitt vi icke vilja låta katastrofen gå över oss.

Vårt svenska nationalförsvar måste återupprättas till att motsvara sitt ändamål i den tid som är!

Rösta EJ

på judarnas kandidater i Stockholm, Järte, Lindman, Löfgren, Ekman, Carleson, Hansson, Engberg, Kilbom etc.

Rösta med

den svensk-nationella valsedeln!

PRESSKONSERTEN

Den svenska handelns män och riksdagsvalen.

Med full rätt understryka såväl tidningen "Köpmannen", Sveriges Köpmannaförbunds organ, som "Svensk Grossisttidning" nödvändigheten av att den svenska handelns män ägna ett större intresse åt den politiska verksamheten än hittills i allmänhet varit fallet. Ingen svensk näringsgren är i själva verket så elländigt företrädd i den lagstiftande församlingen som den svenska handeln, med påföljd att den "internationalistiska" riktningen, uppenbarande sig i kooperationen samt allsköns judisk-finansiella, monopolistiska företag och tendenser, osunda avbetalningsaffärer, jättevaruhus med "standardiserade" underhaltiga varor etc., hotar att rent förkväva den hederliga svenska handeln. Det av våra köpmän hittills alltför ofta praktiserade tillvägagångssättet att sätta sig över "det politiska elländet" passar givetvis mycket väl deras många och energiska fiender men bliver heltvisst i längden ödesdigert för dem själva och den lojala handeln, vars bestånd därigenom äventyras till förmån för den patenterade "internationalistiska" med mer eller mindre klart pronoucerad bolsjevikisk tendens.

Svensk Grossisttidning skriver i en artikel, riktad till handelns män:

Produktivt verksamma och skapande människor ha en naturlig obenägenhet att mynta ut sig för deltagande i det politiska livet. Det attraherar dem helt enkelt inte därför att det ej ger rum för någon omedelbar nyttig och tillräckligt påtaglig användning av deras resurser och verksamhetslust. Det är i deras ögon alltför mycket en tävlingsplats för maktsträvare och teoretiker men icke ett arbetsfält för de praktiska värvens män. Ingen uppfattning kan dock i själva verket vara mera grundfalsk. Det medges villigt, att det är mycket som verkar frånstötande och föga sympatiskt i den politiska konkurrensen, att de i oändlighet uttänjda, föga givande diskussionerna förefalla den på handlingskraft och beslutsamhet inriktade köpmannen övermättan intetsägande och meningslösa och att han drar en lättnadens suck vid tanken på att slippa ifrån dem. Men denna fullt begripliga reaktion får icke ta överhanden utan måste motarbetas på det kraftigaste... Köpmannens gärning är mångsidig och mångfrestande. Utan ständigt vaken blick och spänd uppmärksamhet kommer han inte någon vart i sitt verk. Sund ekonomisk syn och praktiskt handlag med de oavlåtligt uppdykande problemen och svårigheterna äro egenskaper, som kampen för tillvaron framför allt utbildat hos honom. Dessa egenskaper beteckna just tillgångar, som det politiska livet i speciellt hög grad har behov av. Köpmannens verklighetssinne, hans förmåga att se tingen sådana de äro bakom frasernas grannlåt och ihåliga suggestivitet, saknas tyvärr alltför mycket i meningsbrytningarna och avgörandena beträffande det gemensamma samhällets spörsmål. Det är en skyldighet och en hög uppgift för alla kårens medlemmar att efter förmåga söka avhjälpa detta förhållande. Icke minst ha de plikt mot sig själva och sin egen gärning härutinnan. Allt flera för handeln och näringslivet i sin helhet vitala beslut träffas nutilldags i riksförsamlingen och övriga offentliga korporationer. Dessa avgöranden kunna givetvis aldrig tillräckligt effektivt påverkas i för köpmannaståndet önskvärd riktning i händelse vederbörande intressenter inskränka sig till den bekväma rollen av passiva åskådare. Ingen värnar självmant om deras krav. De måste med styrkan av sina erfarenheter och sin argumentation direkt influera på den allmänna meningen till förmån för sina strävanden. Isåfall kan vara av många handa slag, allt efter vars och ens särart och resurser. Huvudsaken är, att den tvingande nödvändigheten till aktivt deltagande står rotfäst i det allmänna medvetandet.

De samhällsgrupper och åskådningar, som syfta till ett raserande av grundvalarna för den nuvarande ekonomiska ordningen, äro hänsynslösa och välrustade. Försvarsstriden måste därför bli hård. Det gäller att upplysa alla om de ekonomiska lagar och sammanhang, som icke kunna ostraffat brytas, ifall vi önska trygga stigande välstånd och levnadsstandard för vårt folk, om företagsamhetens primära uppgift, när det gäller att höja produktionen, motverka arbetslösheten och sänka priserna. Experimenterandet på basis av teorier och doktriner, som alla tillgängliga rön för längesedan uppvisat som skadliga och dfruktsamma, måste stävjas genom upplysning och appeller till det sunda förnuftet. Alla krafter måste inriktas på detta syfte.

Man får hoppas att den svenska handelns män på valdagen skola veta att runt om i landet göra sin plikt samt ge sina röster åt nr svensk synpunkt respektabla kandidater.

Valsedlar för Stockholmsvalet medfölja detta nummer.

Till våra abonnenter och lösnummerköpare i huvudstaden medfölja såsom bilaga detta nummer tvenne valsedlar att användas vid röstningen den 21 september.

Rekvirera valsedlar

upptagande *den svensk-nationella listans* namn:
Forssell, Nygren, Ossbahr, Fröberg och *Byström*
från Nationens expedition, Södra Kungstornet, 6 tr.
Tel. Norr 58 98, Norr 58 99.

Intresserade personer

som önska deltaga i arbetet för *den svensk-nationella valsedelns* spridande för stockholmsvalet, torde anmäla sig å *Nationens* expedition, Södra Kungstornet, 6 tr.
Tel. Norr 58 98, Norr 58 99.

FÖRSVARA DIG, SVENSKA FOLK!

Svenska Folk! Försvara din frihet, dina närmaste, ditt hus och hem mot internationella äventyrare och deras mordplaner. Försvara dina arbetare mot deras värsta fiende — bolsjevismen, och straffa sådana individer, som, under kommunismens täckmantel och för judaspengar, syssla med ett så rusligt yrke — nämligen att röja vägen till sitt eget fosterland för barbariets rödgardister, färdiga att i Sverige upprepa Revals och Sofias blodsdåd.

VILHELM HÄRTEVELD

Ärade Husmödrar!
All slags tvätt och strykning mottages tacksamt, handmetod - Billiga priser
Bad- och Tvättinrättningen
VANADIS
Billiga och bekväma karbad tillhandahålles mellan 10 f. m.—8 e. m.
Frejgatan 41—43 • Stockholm
Tel. Vasa 188 46

Förstklassigt Pensionat
för resande
Klarabergsgat. 40III
(nära Centralstationen) Stockholm
Telefon Norr 163 17
M. JOHNSSON

Merry Grill
Tegnérgatan 28, Stockholm
2:dra huset från Drottninggat.
INTIM DANSRESTAURANT
Den populära
Imperial Orchestra
Best. tel. V. 789 och V. 793

Situationen av i dag och av i morgon.

I sveket och listens tecken har det "heliga" Israels kamp för världens erövring utkämpats. En förutsättning för att judafolkets fantastiska dröm om världsherravälde skulle kunna förverkligas var, att folken först slogos i blindhet, så att de intet kunde se av vad som var åbane förrän "frälsningen" i judebolsjevismens tecken väl var fullbordad. I det syftet byggdes av "Israels vise" upp ett gigantiskt system av fascinerande idéer och teoretiska floskler, varmedels "fiendefolkens" (= icke judarnas) sinnen omtöcknades. Dessa andra folk stodo nämligen allmänt moraliskt på en helt annan nivå än det nomadiserande Juda och kunde aldrig fatta, att "Guds eget" "heliga" och "utvalda" "älsklingsfolk" skulle kunna umgås med så djävulska planer mot den övriga mänskligheten, som en tusenårig, dyster erfarenhet sorgligt nog lämnar allt för tydliga vittnesbörd om. De trodde Israel, när det kom till dem för att göra dem tjänster, redan för dess påstådda helighets skull. Dess ord var alltid strax liksom honung, det kom för att göra för att fullgörande sin mission enligt Skriften. Och de godtrogna eller såsom Israel på grund av lättheten att lura dem kallat dem "själlösa", icke-judiska folken trodde sin "välgörare", sådan han presenterade sig för dem. I sin godtrogenhet beredde de den giftiga Ormen hemortsrätt och oinskränkt utrymme hos sig. Vid världskrigets slut hade Israel hunnit så långt i sina strävanden för de "otrogna" folkens lyckliggörelse, att det runt om i staterna kunde inrätta sig för att ge dem själva det ödande stinget, som definitivt skulle utrota dem alla från jordens rund i enlighet med judegudens Jahves befallning till sitt "egendomsfolk", vilket ödande sting skulle ske i den universella revolutionens, bolsjevismens — Israels "heliga" stjärnas tecken. I Ryssland har den folkliga "lyckliggörelsen" under Davidsbaneret såsom vi veta lyckligt och väl genomförts. I de andra länderna mötte motstånd från "de otrognas" sida, som inte utan vidare ville låta slakta sig enligt "heligt" mönster från G. T., varför "befrielsekampen" där ännu befinner sig i det oavgjorda stadiet. Det "frälsta" Ryssland har nu över ett årtionde tjänat det "heliga" Israel såsom ett sannskyldigt nytt Kanaan, som flödar av honung och manna, och hava under denna tid icke mindre än ett 10-tal miljoner "otrogna" slaktats i enlighet med Javegudens "heliga" befallning till sitt älskade "egendomsfolk". — Vår bild härovan efter fransk källa åskådliggör den "själlösa" gojimvärlden i detta nu, i färd med att i sin himmelsskriande enfald låta sig upp-slukas av den förment gudabenådade Draken med davidsstjärnan, brottslingstecknet, i pannan.

TAPETSERARFIRMAN
C. A. ERIKSSON
Hantverksregatan 22, Stockholm
TEL. KUNGSH. 6706.
Utför Möbelstoppningar, Mattpåläggningar till mycket billiga priser. Förstklassigt arbete garanteras. Begär kostnadsförslag.
Klädning av sidovagnar samt bakdvoor.

I samma ögonblick som den stora frälsningen skall ske ändrad emellertid liksom genom ett trollslag situationen: Den menlösa, fromma, "själlösa" furstinnegestalten har i ett nu förvandlats till en krigare i full rustning, som inriktar sig på att giva Draken, den där i ärtusenden så helvetiskt pinat folken och hindrat deras naturliga fria utveckling, dödsstöten. I samma ögonblick den hemska faran från det "heliga" Israel avvärjts raddas även en ny och ljusare dag för hela mänskligheten.

Snillrikhetens impopularitet.

Snillrikheten är impopulär, icke minst i vår "upplysta" tid, konstaterar alldeles riktigt spetsartikelförfattaren i Allehanda. I denna människornas benägenhet för att vilja "suta upp kring den rena andefattigheten" ha också de Sions vise haft en förvisso förnämsta hundsförvant i kampen för de "själlösa" gojimfolkens läggande under Israel". Företeelsen är dock såsom antytt ingen nyhet av vår tid utan av gammalt datum.

"Redan hellenerna införde ostracismen för att slippa obehaget av att ha lysande personer allt för nära inpå sig", skriver förf. i Allehanda. "Athen dödade Sokrates, när han var nog obstinat att inte vilja fly. Men Aristoteles var nog världsklok att fly, så snart han kände på sig att hans visdom blivit besvärlig för omgivningen. Och detsamma gjorde den glänsande modetänkaren Protagoras, den stillsamme forskaren Anaxagoras, ja själva folkgunstlingen Alcibiades.

Nyligen erinrade den spirituelle österrikaren Egon Friedell om Goethes ord: "Mänskligheten behöver ingenting så mycket som de dugliga männen, men inga har den svårare att fördraga". Så här tänkte grekerna: "Vi behöva eder i snillrike, men I ären oss obekväma. Vi skulle inte till något pris vilja umbära dina statyer, Fidias, men egentligen är det en fräckhet av dig att vara en så stor konstnär. Och av dig, Themistokles, att vara en så stor fältherre, och av dig, Aristides, att vara så rättvis, och av dig Sokrates, att vara så vis, ty allt detta äro icke vi, men vi, folket, massan, genomsnittet, den vanliga, vi ha dock makten. Var och en av edra gärningar är för oss en förolämpning, ty den bevisar återigen, att i eder finnes mera skönhet, ädelmod och förstånd än i oss allesammans. Vi veta mycket väl, att vi kunna inte reda oss utan er, men det hindrar oss inte från att i er blott se ett nödvändigt ont, som vi inte fördraga längre än vi måste..."

Den som vet detta förstår varför ryssarna, när de blevo fria, skyndade att slå ihjäl de intellektuella, men dock fortfara att beundra snillenas verk — i sina museer."

Det är dock egentligen först i vår högkulturerade tid som denna människornas benägenhet för att vilja hylla och följa de mest primitiva, de rena odågorna, kommit att riktigt rationellt exploateras av de "gudabenådade" högre makter, som spekulera i den mänskliga enfalden.

Sveriges försvarsminister i strid mot grundlagen.

I kampen för det svenska nationalsamhällets erövring och vårt folks "lyckliggörelse" under "Guds egendomsfolk" — vilket ju enligt Talmud är "den enda rättmätiga innehavaren därav"! — har det framför allt gällt att så grundligt som möjligt tillintetgöra rikets försvarsvärn såsom utgörande det förnämsta hindret för den planerade, judebolsjevistiska "frälsningen" i folkslaktningens tecken. Så kom det sig, att den stolta parollen om försvarets avskaffande såsom ett förhatligt medel i den "antifolkliga" reaktionens tjänst sändes ut och av judepressen med en sådan helig iver propagerades bland massorna, tills man en dag kunde presentera fram "avrustningskravet" såsom ett allmänt folkligt sådant samt med stöd därav genomtvinga den demolering av det svenska riksförsvaret, som 1925 års landsförrädiska riksdag på befallning av det här regerande Juda genomdrev.

För att kunna förverkliga planen på det svenska nationalvärnets nedskrotning till favör för den imperialistiska, judebolsjevikiska revolutionsmakten var det emellertid nödvändigt att i vårt statsliv införa en alldeles ny idé i fråga om valet av kungliga rådgivare. Det stod nämligen från början klart, att det icke skulle vara möjligt att inom de militäras krets få fram försvarsministrar, villiga att ställa sig för den fosterlandsförrädiska gärningen. Alltså såg man sig nödgad ge Grundlagens bestämmelser angående utseende av statsråd en god dag för att i stället låta besätta den ifrågavarande posten med militärt sett analfabetiska politiska strebare, som voro redo att lydigt genomföra Israels mest långtgående krav på denna punkt. Såsom alltid skedde det i den "heliga" folkviljans namn. Fänk ändå, hr Karl Otto Bonnier, vad denna "folkvilja" varit utmärkt att ha! Den första "civile" försvarsministern, Israel hugnade oss med, hette som bekant Jacob Larsson, vice häradshövding från Lund. Den i ordningen, som fick utföra den "stora" bragden, hette Per Albin Hansson, som därmed oförgätligt knutit sitt namn vid Sveriges historia. För ögonblicket innehas posten såsom statsråd och chef för kungl. försvarsdepartementet av frisinnade generalkoryféen f. redaktören o. utgivaren av det "demokratiska" bladet Västerbottens-Kuriren, hr Ernst Johan Gustaf Andersson-Rosén från Umeå.

Hr Roséns utnämning till försvarsminister illustrerade utan tvivel på ett överdådigt sätt det under rådande judekosmopolitiska regim på Högsta Ort härskande suveräna föraktet för Svea rikes grundlag. Utnämningens liksom funktionens ifråga absolut olagliga karaktär står fullt klar för envar, som det allra minsta studerat Grundlagens bestämmelser, vilka dock tyckas vara så tämligen okända för de Höga Vederbörande, såväl Hans Majestät Kung Gustaf V som Hans Högvördighet Herr Statsminister Ekman På Högsta Håll resbnerar man tydligen i fullaste harmoni med demokratiens Överstepräst här i landet, hr Karl Otto Bonnier, som så, att lagarna uteslutande äro till för massan, för att av denna strict följas. Huru eljest förklara all Höga Vederbörandes uraktlåtenhet att vid utseendet av statsråd och chef för försvarsdepartementet följa Regeringsformens bestämmelser, där bl. a. i § 4 stadgas, att Konungen till statsråd skall kalla "kunnige, erfarne, redlige och allmänt aktade, inbördes svenske medborgare av den rena evangeliska läran". Menar man månne inom bestämmande kretsar, att nuvarande försvarsministern, hr Rosén från Umeå, fyller de i Regeringsformen sålunda stipulerade kompetenskraven för statsrådsposten? Var och hur har, om vi få fråga, hr Rosén meriterat sig för kunnighet på det område, där han placerats såsom den främste fackligt ansvarige? De som äro ansvariga för hr Roséns utnämning till försvarsminister tyckas vidare ha en högst egenartad uppfattning om innebörden av det i den citerade paragrafen i Regeringsformen stipulerade kravet "allmänt aktad", ty kan väl en person med hr Roséns meritlista anses fylla de anspråk, som hörvid äro ställda på innehavaren av ett statsrådsämbete? Det saknas tydligen icke skäl för att i dag bringa densamma i erinran. Hr Statsrådet Roséns prydliga meritförteckning lyder nämligen som följer:

1) dömd 1897 i nov. av Polisdomstolen i Göteborg för förargelseväckande uppförande och smädligt yttrande emot poliskonstapel till böter kr. 30: —;

2) 1900 den 15 jan. av Rådstuvurätten i Umeå för fylleri och våldsamt motstånd vid offentlig förrättning till böter kr. 25: —;

3) 1905 den 5 april av Nordmalings och Bjurholms Häradsrätt för olovligt befarande av järnväg till en månads fängelse; av Kungl. Svea Hovrätt nedsatt till böter kr. 125: —;

4) 1912 den 12 juni av Kungl. Svea Hovrätt för ärekränkning inför sittande rätt mot e. o. notarien W. Kristensen till böter kr. 50: —;

5) 1912 den 11 nov. av Rådstuvurätten i Umeå för ärekränkning till böter kr. 20: —, genom Kungl. Svea Hovrätts utslag den 11 juli 1913 höjda till kr. 75: —;

6) 1913 den 21 febr. av Kungl. Majt för ärekränkning med synnerligen smädliga yttranden till böter kr. 100: —;

7) 1913 den 25 april av Kungl. Svea Hovrätt för ärekränkning till böter kr. 100: —;

8) 1913 den 26 maj av Stockholms Rådstuvurätt för falsk angivelse och upprepade falska beskyllningar mot stadsfogde och exekutionsbetjäning till böter kr. 100: —, genom Kungl. Svea Hovrätts utslag den 9 juli höjda till kr. 300: —;

9) 1913 den 20 juni av Kungl. Svea Hovrätt för smädelse mot tjänsteman till böter kr. 50: —;

10) 1913 den 15 dec. av Stockholms Rådstuvurätt för upprepade falska angivelser mot stadsfogde och exekutionsbetjänt till böter kr. 300: —, genom Kungl. Svea Hovrätts utslag den 9 juli höjda till kr. 400: —;

11) 1914 den 3 febr. för falskt åtal mot stadsfiskal m. m. till böter kr. 100: —;

12) 1914 den 25 maj av Stockholms Rådhusrätt för falsk angivelse mot ordförande i Häradsrätt i inlaga till Riksdagens Justitieombudsman till böter, fastställt av Kungl. Maj:t genom utslag 26 nov. 1915 kr. 200: —;

13) 1915 den 12 juli av Rådstuvurätten i Umeå för falsk beskyllning mot stadsfiskal till tre månaders fängelse, 1,000: — skadestånd samt rättegångskostnaderna bestridande med 400 kr., domen fastställd genom Kungl. Majts utslag den 15 mars 1916; avtjänat å kronohäktet i Umeå, därifrån han utsläpptes midsommardagen den 24 juni 1916.

Summa böter kr. 2,555: — och 3 månaders fängelse.

Snygg meritlista som synes! Fallet Rosén är utan tvivel ett av de mest flagranta exempel på den under härskande judiska regim florerande laglösheten i det svenska samhället. Det är på hög tid, att folket ute i landet med kraft reagerar mot denna urartning inom vårt statliga liv och fordrar lagens efterlevnad också på Högsta Ort.

•

I den provokatoriska nykterhetspolitikens tjänst.

Tullpolisen i Stockholm har på Kastö utanför Nämndö gjort ett "finfint" spritbeslag på över 1,300 liter. Spriten, som är av tyskt ursprung, var förvarad på 137 svartmålade dunkar, rymmande vardera 9½ liter. Partiet hade synnerligen väl dolts i en berggsskreva och var täckt med ljung, ris och mossa.

Spriten infördes i vederbörlig ordning till staden. Ägaren till den beslagtagna spriten har icke låtit höra av sig och lär med största sannolikhet icke heller komma att göra det.

•

Ett lönnbränneri har uppdagats i skogen vid Vikhus i Rytterna socken. Två arbetslösa bröder från Västerås ha där bedrivit tillverkning av brännvin i stor skala. På platsen anträffades av landsfiskalen i Kolbäcks distrikt en tunna, full med jäsning, en bränneriapparat m. m. De båda lönnbrännarna ha erkänt. Brännvinet har avyttrats, huvudsakligen i Västerås.

Från Sovjetparadiset.

Den nationalistiska frihetsrörelsen i Ukrajna har på sista tiden åter blossat upp och vållat sovjetherrarna bekymmer. Sålunda meddelas nu om företagna häktningar i stor skala bland de ukrajinska nationalisterna i Poltava, Kiev, Charkov och Odessa samt i landsorten. Häktningarna företagas av tjekans tremannakommitteér, som sänts från Moskva. Orsaken säges vara, att separatisterna i Ukraina i samband med spannmålsuppköpskampanjen bland bönderna och röda armens trupper utvecklat en agitation i syfte att skilja sig från Moskva. Enligt statspolitiska förvaltningens uppgifter ha i Ukraina nyligen konferenser av de i utlandet arbetande ukrainska separatisternas agenter ägt rum. På dessa konferenser dryftades frågor angående bästa sättet att genomföra bojkotten mot Moskva och sovjetunionens regering.

•

Enligt meddelanden från Moskva erbjuder situationen på spannmålsmarknaden en allt tröstlösare anblick. Oroväckande rapporter ingå till statbandelsdepartementet om spannmålsuppköpen i landsorten. Bönderna vägra leverera mera än 10—20 proc. även av den på rot sålda spannmålen. De lokala myndigheterna stå maktlösa, då de ej våga använda våldsåtgärder mot bönderna, dels därför att detta ju är officiellt förbjudet av partiets centralkommitté, men ännu mera till följd av den stridsstämning, som råder bland bönderna. Läget försvåras genom rykten om en nära förestående nedskrivning av tjervunets värde. Bönderna värdera nu tjervonets till 25 kopek (50 öre) i stället för det nominella 1 rubel (1.98 kr.).

•

Brödkrisen har nu enligt vad som meddelas från Moskva där antagit sådana proportioner, att man måst tillsvidare inställa all försäljning av mjöl. Någon förbättring i läget på spannmålsmarknaden i Moskva torde icke vara att vänta förrän i oktober, alldenstund spannmålen i första hand måste sändas till flera till Moskva gränsande guvernement, där läget är ännu värre. Det råder även stor brist på kött och särskilt på skinka och andra charkuterivaror. Antalet arbetslösa i Moskva har nu vida överskridit 250,000 och regeringen kan icke finna någon bot däremot.

DANSK NATIONALT TIDSSKRIFT
KOBENHAVN F.
Selvstændigt - uafhengigt - antisemitisk
Helaar Kr. 5: —. Halvaar Kr. 2: 75.

Caféet
RIDDAREGATAN 11
(hörnet av Sibyllegatan.)
Gott kaffe och väl tempererade maltdrycker. Tidsenliga lokaler.
OBS.! Ny regim.

Körpiskor och Ridspön
Käppar och Remtyger
köpes bäst och billigast i
ALFRED ANDERSSONS PISKFABRIK
Beridarebansgatan 12 - Stockholm
Telefon Norr 11575

Släktforskning
i in- och utländska arkiv utföres
Löjtn. Erik Croon Swartz,
Charlottenborgs Slott, Motala V.

Det avslöjade Moskva.

(Efter Joseph Douillets »Moscou sans voiles».)

Scenen är en rysk skolsal. Framme hos läraren står en liten parvel på sju à åtta år. Vid skolföreståndarens sida står ordföranden i den kommunistiska cellen på platsen. Följande samtal utspinner sig:

Läraren: Säg mig, Jagne, ber du till Gud?

Gossen: Ja, kamrat, jag är mycket hungrig.

Läraren: Så, du God ger dig då allt, du ber honom om?

Gossen tiger.

Läraren: Skulle du inte vilja försöka med detsamma att be Gud om bröd. Du är väl hungrig?

Gossen: Ja, kamrat, jag är mycket hungrig.

Läraren: Just så. Nå, bed då till Gud. Vem vet, kanske giver dig Kristus att äta.

Den lille parveln lägger sig på knä, gör korstecknet och bugar sig mot marken som han sett föräldrarna göra. Efter en stund avbryter honom läraren:

— Nå, Janne, har du fått något att äta.

Gossen (gråtande): Nej, kamrat, den gode Guden har icke gett mig något.

Läraren: Nu vet du alltså vad den gode Guden går för. Bed i stället kamraten kommunisten om bröd.

Det hungriga barnet lyder.

Kommunisten: Du skulle genast ha gått till mig. Du vänder dig till Gud. Men har du någonsin sett honom? Nej, ty han existerar inte. Varpå kommunisten tager fram ur läderväskan ett stycke vitt bröd och räcker den gråtande gossen.

Så enkelt går det till att göra propaganda för gudlösheten i kommunismens Ryssland. Det är den från Ryssland hemkomne belgiske konsuln Joseph Douillet, som i ett nyss utgivet arbete "Moscou sans voiles" (Det avslöjade Moskva) skildrar ovannämnda scen, vartill han själv varit vittne. Boken netecknas såsom ett av de mest betydelsefulla litterära bidragen hittills till bedömande av förhållandena inom sovjetunionen. Douillet känner Ryssland alltigenom. Han har vistats där i hela trettiofem år, först som belgisk konsul i Rostov i Sydryssland, därefter som medlem av Nansens expedition till hungerdistrikten. Såsom Nansendelegationens befullmäktigade ombud i Sydryssland var Douillet i stånd att på nära håll följa Sovjets förehavanden. Revolutionens alla människotyper ha passerat revy inför hans ögon, från kommunistpamparna och tjekans spioner ned till de svältande arbetarna och städernas små föräldralösa vagabonder. Hans skildring gjorde det möjligt för honom att fritt och otvunget umgås med samhällsklasser, som Sovjet annars nogsamt avspärrat från alla förbindelser med besökare västerifrån, det utsvultna fabriksproletariatet och de missnöjda bönderna. I G. P. U., den mäktiga hemliga polisen, var man pinsamt medveten om, att den belgiske konsuln visste många gånger för mycket om vad som försiggått bakom Sovjets kulisser men man var tvungen att låta honom hållas. En kort visit i undersökningshäktet fick han likafullt understryka sig; resultatet av detta besök är ett ytterst intressant kapitel om den sida av ryska folkliv, som heter sovjetistiskt fängelseväsen.

Mest intressant är emellertid Douillet, när han skildrar vardagslivet under sovjetstyret. Här om någonstädes får man veta hur man lever, äter och klädet sig i Sovjetunionen, hur barnen uppfostras och hur Sovjet lurar besökande utlänningar. Douillet kan också jämföra Ryssland förr och nu; han var med i övergången mellan det gamla och nya systemet. Låt oss — skriver fil. dr Gustaf Olsson i Sydsv. Dagbl. — göra hans sällskap vid en rundtur i Sovjetunionen i nådens år 1927, tio år efter revolutionen.

Hur barnen fördärvas i Sovjet-Ryssland.

Besökare av offentliga institutioner i Sovjetunionen få av Douillet följande råd: Infinn er aldrig på bestämd tid, kom en dag eller några timmar före den utsatta tidpunkten. Och är sovjetgudden obeveklig och håller på klockslaget, uppgiv hellre besöket ty vad besökaren ser, om man vet om påhällsningen, är endast vackra fasader arrangerade alltigenom för att draga utlänningen vid näsan. Douillet har antecknat åtskilliga, av honom själv bevittnade kostliga exempel på hur den europeiska arbetardelegationen systematiskt bedragits på rundturer i Sovjetunionen. Förhållandet är givetvis enahanda beträffande skolorna och barnen överhuvudtaget. Den ovan skildrade undervisningsövningen i ateism kom författaren att bli yrkne till, när han oförhappandes infann sig i en skola före den utsatta tiden. Men Sovjets antireligiösa kampanj var ju allt för välbekant för att de båda sammansvurna, ortens kommunistpamp o. skolläraren skulle bry sig om att anlägga någon mask i detta fall. Douillet omtalar, hur han lämnade skolan med tårar i ögonen och hur bilden av den lille hungrige parveln, som låg på knä och gjorde korstecknet mellan "de två svarta korparna", naglade sig fast i hans minne.

Sovjets undervisning är inte bara cynisk och brutal; den syftar ohöljt mot degeneration och fördumning. Eller vad sägs om följande?

I staden Rostov vid Don, som Douillet känner utan och innan efter nära trettio års vistelse där som belgisk konsul, tillställas barnen i åldern 14—17 år särskilda frågeformulär, där de tillfrågas, om och i så fall när och under vilka omständigheter och med vem de inlåtit sig på könsförbindelse, vilka sensationer de upplevat därvid och om de alltjämt hängiva sig åt dessa njutningar! På detta sätt undergräver Sovjet systematiskt de få tester, som finnas kvar av borgerlig moral. I de lägre klasserna — barn i åldern 10 à 13 år — lästes av gossar och flickor tillsammans ett arbete av en känd pornografisk författare, Boris Pilniak, där könslivets mest intima detaljer ohöljt demonstreras.

Det är onödigt att ingå vidare på dessa saker. Låt oss endast tillägga att Douillet oförbehållsamt bekräftar påståendet, att flickorna inom "Komsomol", den kommunistiska ungdomsrörelsen, äro förpliktade att när som helst ställa sig sina manliga kamrater till förfogande. Och avläggare av denna ungdomsrörelse finnes på svensk botten, direkt underställd Moskva och avsedd att framdriva en liknande upplösningsprocess inom moralen! Och den tolereras!

Skolor och universitet endast verktyg i Sovjets tjänst.

Skolan är alltigenom ett verktyg för sovjetstyret. Vid universiteten är det icke bättre ställt. Studenter, som visa sig alltför intresserade, bli misstänkta och deporterade. Ett kommunistiskt tremannarråd vid varje universitet är högsta myndighet, för vilket professorerna därra och som obevekligt förvisar eller deporterar för självständiga meningar misstänkta individer. Rektorn för ett universitet, som Douillet såsom medlem av studenthjälpen haft beröring med, var en kommunist, som tagit medicine doktorsgrad — utan att ens ha bevistat föreläsningarna. Denne ignorant representerar nu akademien!

De föräldralösa barnen.

Utanför skolbarnens, efter ryska förhållanden välordnade värld leva de 250,000 föräldralösa vagabonderna, barn i åldern 10 till 17 år. Stöld, tiggeri och spionieri för G. P. U:s räkning äro dessa barns levebröd. Flickorna äro prostituerade redan vid tioårsåldern. Ofta slå sig ett antal "snorungar" ihop om en flicka, som sköter "hushållet", medan pojkarna stjäla och tigga. Douillet berättar, nur han flera gånger åsett hur torggumnor och fiskhandlare mitt på ljusa dagen överfallits av de små vagabonderna och i en blink berövats sitt lager. Och ordningsvakten har stått skrattande och åsett det hela. Varför? Helt enkelt därför att de hänsynslösa krabaterna göra G. P. U. förträffliga tjänster som spioner och spejare!

Sovjet påstår nu visserligen, att asvler upprättats för dessa barn. Vår sagesman vet berätta, hur det går till i dessa barnhem. Trogen regeln för visitationer i Sovjet tog han sig före att i sällskap med en italiensk rödakorsdelegat, professor Armandi, avlägga besök före utsatt tid i en barnasyl, som anhållit om understöd. De funno icke läraren men väl barnen — i dunklet under de stora långborden. I uppsyningsmannens frånvaro hade vagabonderna ögonblickligen omförvandlat asylen till en bordell. De båda herrarna förfogade sig skyndsamt från stället och den anlände inspektorns försäkringar att hans asyl visst icke var sämre än de andra, hjälpte icke till något understöd. Det behöver väl icke påpekas, att så gott som vart och ett av dessa föräldralösa barn är veneriskt besmittat.

Arbetslösheten i städerna är fruktansvärd.

Sovjetstatistiken uppskattar de vagabonderande barnens antal till en kvarts miljon, en siffra, vars dystra innebörd icke minskats, när man betänker att Sovjets myndigheter givetvis räkna i underkant. Till dessa 250,000 förvildade barn kommer också enligt den kommunistiska pressens egen utsago en ungdomsarbetslöshet i städerna, snarare över- än understigande kvartsmiljonen. Den av arbetsförmedlingsanstalterna inregistrerade vi höllo på att säga ordinarie arbetslösheten, uppskattades den i jan. 1927 av Statsplanekommissionen (Gosplan) till 1,271,000 personer. De ryska myndigheterna uppgiva alltså en arbetslöshet på tillsammans 1½ miljon. Den i industrien sysselsatta styrkan omfattar 1,9 milj. ar-

REKVIRERA VALSEDLAR
upptagande *den svenskanationella listans* namn, *Forssell, Nygren, Osebahr, Fröberg* och *Byström* från Nationens expedition, Södra Kungstornet, 6 tr.

betare. Nu är att märka, att dessa siffror uteslutande gälla städerna, varför Douillet drager den riktiga slutsatsen att *varannan stadsarbetare i Sovjetunionen går utan arbete*! Inräknas de arbetslösa i byarna, stiger siffran från 1½ miljon till fem miljoner. Och ingen minskning i arbetslösheten är att förvänta. Siffrorna vid 1927 års början lägo 19 proc. över 1926 års tal. En något underlig proletariatets diktatur!

Det ryska proletariatet på nära håll.

Redan Douillets arbetslöshetssiffror låta ana förskräckliga förhållanden. Hans närbilder ur ryska arbetares liv under sovjetstyret befästa intrycket. Douillet äger i Ryssland bekantskaper bland arbetarkretsarna som gå tjugo år tillbaka i tiden. Dessa människor vågade alltså utan fruktan för att bli förrådda säga sanningen om sitt läge. Här några utdrag. En av författarens äldsta bekantskaper, en tobakshandlare i Donområdet, uppbär numera en månadslön på 58 rubel eller i svenskt mynt c:a 100 kronor. "Men", berättar han, "var gång jag kommer till kassan för att lyfta min lön, visar man på en lång lista avdrag. Där äro fackföreningsavgifterna, avgifter till tvångsprenumeration å vissa sovjetorgan, bidrag (obs. obligatoriska) till "Sällskapet för det kemiska försvarets utveckling" och sist men inte minst strejkunderstöd till utländska arbetare. Efter dessa avdrag återstå mellan 70 å 80 kronor. Och vad får han för denna summa? Före kommunismens tid tjänade denne arbetare nctto 115 sv. kr. i månaden. Nu tjänar han föga mer än hälften av denna summa och samtidigt har allt blivit dyrare. Brödet är tre gånger så dyrt som förr, smöret ännu dyrare. Hur långt räcka 40 rubel? Knappt till bröd, i varje fall icke till kläder.

Och denna arbetare med sina 40 rubel har det jämförelsevis bra ställt. Stationskarlarna av allra lägsta graden få draga sig fram på halva den lön, tobaksarbetarna uppbära. De kunna heller icke äta sig mätta och kläderna hänga i trasor. Dessa senare arbetares löneni vå motsvarar mera genomsnittets levnadsomständigheter än den förut nämnde tobaksarbetarens levnadsstandard.

Hur utlandet bedrages.

Ingen samhällsklass, hävdar Douillet, är i själva verket mera förtryckt och förtrampad än arbetarklassen, ej ens bland böndern är den kommunistiska regimen så hjärtligt hatad! I Europa har man länge anat något dåligt, men saknat bevis. De arbetardelegationer som besökt Sovjetrysslan d, ha ju kommit imponerade och storbelåtna åter. Douillet vet berätta, hur det går till, när utlänningar resa i Ryssland och hur de dragas vid näsan. Särskilt illa ute tyckas engelsmännen ha varit. Eller vad sägs om följande historia.

En engelsk delegations extratåg skulle enligt uppgjorda beräkningar stanna fem minuter vid en station i Donområdet. I själva verket blev tåget stående en hel timma. De engelska arbetarrepresentanterna anade ej vad som skedde under tiden. Saken var emellertid den, att invid stationen lågo ett par ur funktion varande fabriker. Nu hade man beräknat, att rök skulle bolma fram ur skorstenarna, när tåget ångade ut ur stationen. Men man hade räknat fel på en hel dag och allt låg öde. Följaktligen mobiliserades bönderna i orten att i all hast köra väldiga knippen ris till fabriken. När tåget efter en timmes uppehåll gled ut från stationen, bolmade tät rök ur skorstenarna, och utlänningarna fingo beundra ett nytt utslag av det kommunistiska Rysslands aktivitet.

Författaren var själv åsyna vittne till händelsen och hörde böndernas förbannelser över Sovjet när de efter förrättat värv återvände till sina gårdar.

Hemliga polisen mobiliseras.

I särskilt ömtåliga fall mobiliseras folk från G. P. U. att tjänstgöra som statister i arbetarnas ställe. När den nämnda engelska delegationen besökte Rostov och gjorde påhälsning — givetvis planerad av Sovjet — hos stadens fackföreningar, fingo sålunda dessa för dagen flytta över i en annan fastighet. De engelska arbetarrepresentanterna sågo aldrig några ryska arbetare. Vad de sågo var idel folk anställda i eller engagerade i G. P. U. för att framföra fingerade ärenden till fackföreningsmyndigheterna och därpå avlägsna sig, alla med glad och belåten uppsyn.

Detta system är genomfört och genomtänkt i detalj. Ingen främling, som under sovjeteskort reser omkring i rådsrepubliken, ser annat än fasader och kulisser. Alla lyckas man dock inte lura. Hur det nu är, kan man inte lägga gatorna öde, där främlingarna draga fram, och på torgen och gatorna finnes alltid en hel del att se.

Författaren till "Mouscou sans Voiles" avlade, som ovan nämnts, ett ofrivilligt besök i några av Sovjets fängelser. Om kommunisterna anat, vad som skulle följa på Douillets frigivning, hade de säkerligen gjort processen kort med den belgiske konsuln. Hans bok är — slutar dr Olsson — en enda fruktansvärd anklagelse mot kommuniststyret, värd full framför allt därför, att den skrivits av en person, som känt Ryssland både före och efter revolutionen.

Gör ett besök på

"Gryfan"

CAFÉ OCH MATSERVERING

25 Lästmakaregatan 25

Telefon 100 83

NY REGIM

Specialité: God och vällagad mat

Lunch o. Supé med allmänt smörgåsbord

Fina Middagar

A la Carte hela dagen

Billiga priser och trevliga lokaler

Den symboliska ormen.

Enligt den hemliga judiska sionismens urkunder uttänktes av Salomo och andra judiska vise redan 929 före Kristi födelse i teori en politisk plan om världens erövring för Sions räkning. I mån av historiens gång utarbetades och fulländades denna plan av däri invigda efterföljare.

Dessa vise hade beslutit erövra världen åt Sion genom den symboliska Ormens list. Dess huvud skulle föreställa den av de vise invigda judiska regeringen (alltid maskerad t. o. m. för sitt eget folk) och kroppen — det judiska folket. I det Ormen inträngde i de på dess väg liggande länderna, undergrävde och uppslukade den (störde den) alla rikets icke-judiska krafter i mån av deras tillväxt. Detta måste den göra även framdeles, följande en noggrant utstakad plan, till dess den genomgångna cykeln slutes, därigenom att huvudet återvänder till Sion och ormen på så sätt innesluter i cirkeln av sin väg hela Europa och därmed den övriga världen, begagnande sig av alla krafter — vapenmakt och ekonomiska medel — för att underkasta även de övriga kontinenterna sitt infiytande, infiytandet av sin cykel.

Ormens huvuds återkomst till Sion kunde ske, sedan de Europeiska stormakterna jämnats med jorden, d. v. s. över det ekonomiska obeståndet och ruinen, överallt ett verk av Sion, genom det andliga förfallet, huvudsakligen åstadkommet med tillhjälp av judiska kvinnor under mask av fransyskor, italienskor, spanjorskor, de säkraste moraliska pestbärerskorna bland folkens ledare.

Kvinnorna i Sions händer tjänade till lockbete för dem, vilka tack vare dessa kvinnor alltid äro i behov av penningar och därför köpslå med sitt samvete för att på vad sätt som helst skaffa sig dem. Dessa penningar utlånas egentligen endast, ty de återvända snart igen i det köpande Sions händer genom dessa samma kvinnor, men därmed äro trälar vunna åt Sion.

Det är naturligt, att för framgångens skull varken regeringarna eller enskilda individer få äga en aning om vilken roll de spela i Sions händer. Därför hava Sions styresmän organiserat i sin krets en s. k. religiös kast, en omutlig och outtröttlig väktare av de mosaiska lagarnas och Talmud-föreskrifternas renhet, och alla hava trott, att de mosaiska lagarnas täckmantel är judarnas verkliga självstyrelse, så mycket mer som ögonen varit vända mot guldet, som anskaffades av denna kast, vilken var tillerkänd fullständig handlingsfrihet i sina ekonomiska intriger.

Enligt den grafiska bilden av den Symboliska Ormens bana var dess första etapp i Europa år 429 f. Kr. i Grekland, varest den under Perikles' tid begynte undergräva detta lands storhet och makt.

Den andra etappen var i Rom under Augustus' tid icke långt från Kristi födelse.

Den tredje i Madrid under Carl V år 1532 e. Kr.

Den fjärde i Paris år 1700 under Ludvig XIV.

Den femte i London år 1814 efter Napoleon I:s fall.

Den sjätte i Berlin 1871 efter fransk-tyska kriget.

Den sjunde i Petersburg, över vilket nu är ritat Ormens huvud under årtalet 1881.

Alla av Ormen genomgångna länder äro i själva verket undergrävda i sina grundvalar genom den införda liberalismen, demokratien och det ekonomiska obeståndet.

Vidare har Ormens huvud ännu icke rört sig vid den tid vår bild avsåg, men på teckningen äro genom pilar vägen utstakad mot Moskva, Kijeff och Odessa.

Det tillkommande judiska världssjälvhärskaredömet.

eller

Sions vises hemliga protokoll.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

PROTOKOLL N:o 2.

Ekonomiska krig äro grunden till det judiska herravältet. För oss är det nödvändigt, att krigen om möjligt icke resultera i territoriella vinningar. Detta överför kriget på ekonomisk grund, vargenom nationerna i vår hjälp se styrkan av vårt herravälde, och under sådana förhållanden göras båda de krigförande parterna beroende av vår internationella agentur vilken äger miljoner ögon, ofördunklade av några som helst hänsyn. Då komma våra internationella rättigheter att utplåna de nationella i den egentliga betydelsen av rätt.

Den synliga administrationen och de "hemliga rådgivarna". Administratorerna, valda av oss ur folkets led och beroende av dessas slaviska böjelser, äro icke skickade att regera, vartför de lätt göras till marionetter i vårt spel, i händerna på våra genialiska och lärda rådgivare-specialister, vilka från den tidigaste barndomen blivit uppfostrade till att styra hela världen. Som det är eder bekant, hava dessa våra specialister förvärvat sig nödiga kunskaper i regerandets konst ur våra politiska läror, ur historiens erfarenheter, ur iakttagelser över varje företeelse i det dagliga livet. Ogiorna låta icke leda sig av de praktiska resultaten av opartiska, historiska iakttagelser, utan av teoretisk rutin, blottad på varje kritik av dess resultat. Därför behöva vi icke taga dem med i beräkningen — de må gärna tillsvidare förlusta sig eller leva i hoppet på nya förlustelser eller på minnet av upplevda sådana. Må de anse det för det förnämsta, som vi inspirerat dem att anse för vetenskapens (teorins) sista ord. I detta sytte uppväcka vi ständigt genom pressen blint förtroende till densamma. Gojernas intelligenser skola yvas över sina kunskaper, utan att dock logiskt granska dem, de skola genomdriva alla ur vetenskapen hämtade teorier, uppkonstruerade av våra agenter i ändamål att uppfostra sinnena i för oss behövlig riktning.

De förstörande lärornas framgång. Tron icke, att våra påståenden endast äro prat: fästen eder uppmärksamhet vid de av oss arrangerade framgångarna för darwinismen, marxismen, nietzscheismen. Dessa lärors upplösande verkan på gojernas sinnen bör, åtminstone för oss, vara ögonskenlig.

Anpassning i politiken. Vi måste räkna med de samtida folkens tänkesätt, karaktärer och tendenser för att icke begå misstag i politiken och i styrandet av administrativa institutioner. Vårt system, vars mekanisms delar man kan ordna olika, beroende på folktemperament, som vi möta på vår väg, kan icke hembära segern, om icke dess praktiska tillämpning kommer att grunda sig på det förflutnas erfarenheter i förbindelse med det närvarande.

Vi känna nu väl, huru framrycknigen sket över de nämnda metropolerna samt huru genom de stora revolutionerna i Ryssland, judemaktens vid sidan av Rothkyrkan allvarligaste fiende från senaste seklet romanovska kejsarhuset störtats. Den judiska världsrevolutionens misslyckande, beseglat genom judarna Trotskij-Bronsteins och Sinovjev-Apfelbaums deportation till Sibirien, torde sannolikt få betraktas som inledningen till slutet å den judiska världshärskardrömmen, efterson folken därigenom fått ögonen öppna för judarnas infernaliska strävanden.

Konstantinopel är antytt som det åtonde och sista etappen före Jerusalem. Mycket återstår det icke för Ormen att kräla, tills den ödesdigra cirkeln är sluten och huvudet förenar sig med stjärten.

På det att Ormens krälande måtte ske obehindrat, hava olika medel genomförts till uppfostran och bildande av arbetskrafter för detta svåra verk, i ändamål att ernå ett oklanderligt arbete. Förut och främst genomdrevs den judiska stammens isolering, på det att ingen skulle kunna intränga i dess krets och upptäcka hemligheten i dess verksamhet.

För judarna hade kungjorts profetiskt, att de äro utkorade bland människorna av Gud själv för att behärska jorden genom en odelbar Sionsk konungsmakt. Det hade blivit dem ingivit, att endast judarna äro Guds söner och endast de äro värdiga epitetet människa, de övriga människorna äro skapade av Gud endast som judarnas arbetskreatur och slavar (mänskliga anleten äro dem givna endast för att judarna icke skulle hava obehag av att emottaga av dem tjänster), judarnas roll åter består i erövring av herraväldet över hela världen för Sion (se Sauh 91, 1051).

Pressens roll. De nuvarande regeringarna hava i sina händer en storartad makt, vilken skapar tankeriktningen hos folket — det är pressen. Pressens roll är s. a. s. att påvisa nödvändiga krav, framföra folkets klagan, uttrycka och skapa missnöje. I pressen personifieras frispråkighetens triumf. Men regeringarna hava icke förstått att begagna sig av denna makt — och den har kommit i våra händer. Genom den hava vi vunnit makt och inflytande, medan vi själva stannat i skuggan. Tack vare pressen hava vi tagit guldet i våra händer, oaktat vi nödgats taga det genom strömmar av blod och tårar.

Guldets värde och värdet av judiska offer. Vi hava köpt oss fria genom att offra många av vårt folk. Men vart offer Iran vår sida kostar tusende gojer inför Gud.

PROTOKOLL N:o 3.

Den symboliska Ormen och dennas betydelse. I dag kan jag meddela eder, att vi stå blott några steg från målet. Det återstår blott en liten vägsträcka, och hela vår tillryggalagda väg är färdig att sluta den Symboliska Ormens cirkel. Då denna krets blir sluten, komma alla europeiska riken att omslutas av den som i ett skruvstäd.

Den konstitutionella vågens vacklande. Terrorn i slutten. Den samtida konstitutionella vågen faller inom kort, emedan vi regierat den utan noggrannhet, för att hindra den att komma i jämvikt, innan dess stöd blivit utslitet. Gojerna hava antagit, att de smitt den tillräckligt fast, och vänta allt, att vågen skall komma i jämvikt. Men stödet — de regerande — är undanskymt av sina representanter, vilka göra dumheter, i det de låta sig hänföras av sin okontrollerbara och oansvariga makt. För denna sin makt hava de att tacka terrorn, som behärskar slotten. Då regenterna icke kunna närma sig sitt folk, intränga i dess krets, kunna de icke komma överens med folket och befästa sig emot de maktlystna. Den senare, agerande makten och den bunda folkmakten, vilka av oss äro avskilda från varandra, hava förlorat varje betydelse, ty skilda från varandra, äro de maktlösa som en blind utan käpp.

Makten och ärelystnaden. För att förkua de maktlystna till maktmissbruk hava vi rest alla krafter mot varandra. I det vi utvecklat dess liberala tendenser till oberoende. I denna riktning hava vi uppeggat all företagsamhet, hava beväpnat alla partier och hava ställt makten som en skottavla för all slags ambition. Vi hava förvandlat rikena till arenor för orologheter och uppror. Ännu en liten tid, och orologheter, fallisement uppstå överallt. . .

De parlamentariska pratmakarna. Pamfletter. Missbruk av makten. Outtröttliga pratmakare hava förvandlat alla parlamentariska o. administrativa sammanträden till oratoriska tävlingar. Oförsynta tidningsskrivare, ogenerade pamflettförfattare anfalla dagligen den administrativa personalen. Missbruk av makten skall komma alla institutioner på fall, och allt kommer att ramla under de rasande massornas slag.

Det ekonomiska slaveriet 'Folkets rättigheter'. Folken äro fastare fjättrade vid tungt arbete genom fattigdom, än de voro det genom slaveri eller livegenskap. Från dessa kunde man på ett eller annat sätt befria sig, man kunde försona sig därmed, men från nöden kunna de icke lösgöra sig. Vi hava infört i konstitutionerna rättigheter, vilka för massorna bliva fingerade, men icke verkliga rättigheter. Alla dessa s. k. "folkets rättigheter" kunna endast existera i inbillningen, men aldrig i praktiken. Vad betyder det för proletären-kroppsarbetaren, böjd över sitt tunga arbete, nedtryckt av sin svåra lott, att pratmakarna få rättighet att skrävla, tidningsskrivarna rättighet att skriva allt möjligt dravel jämsides med allvarliga saker, om en gång proletären icke har annan fördel av konstitutionen än de ynkliga smulor vi slänga till honom från vårt bord, för att han röstar till förmån för våra intressen och våra kandidater, våra agenter? Republikanska rättigheter för fattigman — äro en bitter ironi, ty nödvändigheten av så gott som dagligt arbete hindrar honom att verkligt begagna sig därav, men i stället berövar den honom garantin av en ständig och säker arbetsförtjänst i det han göres beroende av arbetsgivarnas eller kamraternas strejker. . .

Skinnerliet och aristokratin. Folket har under vår ledning tillintetgjort aristokratin, vilken var dess naturliga försvarare och försörjare, för sin egen fördels skull oupplösligt förenad med folkvälståndet. Nu, med aristokratins tillintetgörelse, har folket råkat ut för skinneriet av hastigt rikblivna kanaljer, vilka skoningslöst klavbundit arbetarne.

Frimurar-judarnes armé. Vi uppträda som arbetarens räddare från detta ok, då vi erbjuda honom inträda i leden av vår armé — av socialister, anarkister, kommunister, vilka vi alltid giva understöd, skenbart följande de broderliga reglerna för allmäntänksklig solidaritet i vårt sociala frimureri. Aristokratin, som hade rätt att begagna sig av den arbetande klassens arbete, var intresserad av att arbetarna voro mätta, friska och kraftiga. Vi äro intresserade av motsatsen — av gojernas degeneration.

Gojernas degeneration. Vår makt ligger i kronisk hunger och svaghet hos arbetaren, emedan han genom allt detta bindes vid vår vilja, då han i sin styrka finner varken kraft eller energi att motsätta sig den.

Hungern och kapitalets rätt. Hungern befäster kapitalets rättigheter över arbetare säkrare än den rätt, som den lagliga, regerande makten givit aristokratin. Genom hungern och därav uppkommande avundsjuka och hat leda vi folkmassorna, o. med deras händer undanrödja vi dem, som hindra oss på vår väg. . .

Folkmassan och världshärskarens krönning. Då tiden är inne för vår härskare att låta kröna sig, komma dessa händer att bortsopa allt, som kunde vara till hinder.

Huvudämnet i programmet för de blivande frimurarfolkskolorna. Gojerna hava avvant sig från att tänka utan våra vetenskapliga råd. Därför se de icke den trängande nödvändigheten i det som vi, då vårt rike kommer, skola hålla på utan att vika en fotsbredd åt sidan, nämligen att man i folkskolorna bör lära en enda sann vetenskap, den förnämsta av alla — vetenskapen om organisation av det mänskliga livet, av det sociala tillståndet, som kräver en fördelning av arbetet, och följaktligen indelning av människorna i klasser och stånd. Det är nödvändigt, att alla må veta, att jämlikhet icke kan finnas i följd av skillnaden mellan olika verksamheters bestämmelse, att den, som genom sin handling kompromitterar ett helt stånd, icke kan svara inför lagen på samma sätt, som den, vilken icke förnärmar någon annans än sin egen heder.

Hemligheten av den sociala organisationens vetenskap. Den sociala organisationens rätta vetenskap, i vars hemligheter vi icke tillåta gojerna blicka, skulle visa alla, att plats och arbete böra bevaras inom bestämda kretsar, för att icke bliva källan till mänskligt elände i följd av olikformigheten mellan uppfostran och arbete. Vid inlärandet av denna vetenskap komma folken frivilligt att underkasta sig makten och den av densamma ordnade styrelseformen i staten. Under det nuvarande tillståndet hos vetenskapen och den av oss skapade riktningen hyser folket, blint, troende det tryckta ordet och fänget av förvillelser, i sin okunighet fiendskap till alla stånd, vilka det anser stå över sig, ty det känner icke betydelsen av varje samhällsklass.

Den allmänna ekonomiska krisen. Den ovannämnda fiendskapen ökas ännu mera på grund av den ekonomiska krisen, vilken kommer att förhindra alla börsavtal och all industriell verksamhet. Då vi genom alla tillgängliga medel samt genom guldets makt — som helt och hållet är i våra händer — åstadkommit en allmän ekonomisk kris, kasta vi ut på gatorna hela massor av arbetare samtidigt i alla länder i Europa. Dessa massor

Gör ett besök

i min affär, där köper Ni

SMÖR, OST, ÄGG och KONSERVER

till absolut lägsta priser.

Carl Sandbergs Smöraffär

Tegnérsgatan 17. Tel. Norr 215 39.

NATIONALT TIDSSKRIFT

Keyserngt. 1, OSLO

Eneste antisemitiske publikation,

Utkommer maanedlig

Pris til Sverige kr. 6: 20.

Varför är

Solna Bryggeris PORTER-DRICKA så allmänt omtyckt?

Jo, därför

att det tillverkas av bästa råvaror under fullt sakkunnig ledning.

Ring Hagalund 95

efter en flaska på prov.

Vitaminrikaste måltidsdryck.

INTRESSERADE PERSONER

som önska deltaga i arbetet för *den svensk-nationella valsedelns* spridande för stockholmsvalet, torde anmäla sig å *Nationens* expedition,

Södra Kungstornet, 6 tr.

skola med förnöjelse utgiuta deras blod, vilka de i sin okunighet avundats allt sedan barndomen och vilkas förmögenhet man då kan plundra.

De våras säkerhet. De våra kommande icke att röra, emedan stunden för anfallet är oss känd, och av oss skola åtgärder vidtagas för de våras säkerställande. (Jfr den stora franska revolutionen och bolsjevikrevolutionen i Ryssland! Red. anm.)

Frimurieriets despotism — förnuftets makt. Vi hava övertygat alla, att progressen leder gojerna till förnuftets herravälde. Vår despotism blir även sådan, ty den förstår att genom förnuftig stränghet dämpa alla oegoiteter, utrota liberalismen ur alla institutioner.

Förlusten av frimurarledaren och "den stora franska revolutionen". Då folket märkte, att man i fribetens namn gjorde eftergifter och visade undseende, föreställde det sig, att det var härskare och kastade sig över makten, men som varje blind stötte det naturligtvis på en hop hinder, sökte fåfängt finna en ledare, förstod icke att återvända till det förra och nedlade sin fullmakt inför våra fötter. Påminnen Eder den franska revolutionen, åt vilken vi givit benämningen "den stora"; hemligheten av dess tillkomst är oss väl bekant, ty den är uteslutande våra händers verk.

Sedan dess föra vi folket från den ena missräkningen till den andra, för att det skall avstå även från oss till förmån för en härskare-despot av Sions blod, vilken vi uppfostra för världen.

Orsaken till frimurieriets osäkerhet. För närvarande äro vi som en internationell kraft osäkra emedan vi, om vi anfallas, finna stöd i andra riken. Gojimfolkens bottenlösa nedrighet, kryperi för makten, obarmhärtighet mot svagheter, skoningslöshet mot förseelser och nedlåtenhet mot förbrytelser, ofördragsamhet mot motsägelser i en fri organisation, tålmodighet ända till martyrskap inför en djärv despotisms övervåld — se där vad som medverkar till vår oavhängighet. De tåla och lida av de nutida premiär-diktatorerna missbruk, för vilka de skulle halshugga tjugu konungar.

De hemliga frimurarageenternas roll. Huru skall man förklara en dylik företeelse, en sådan brist på följdriktighet hos folkmassorna i anseende till händelser, som det tyckes, av samma slag? Dessa företeelser förklaras sålunda, att diktatorerna viska i folkets öra genom sina agenter, att de genom sina missbruk skada staterna för ett högre mål — uppnådet av folkets väl, deras internationella broderskap, solidaritet och jämlikhet. Naturligtvis tala de icke om att detta kan ske endast under vår spira.

Ja, folket dömer dem, som hava rätt, och frikänner de skyldiga, inbillande sig, att det kan göra allt vad det vill. Tack vare denna villfarelse tillintetgör folket all rättsordning och skapar oordning vid varje steg.

Friheten. Ordet "frihet" framkasta samhällsorganisationer i kampen med varje makt, t. o. m. den gudomliga och naturens. Det är därför som vi, då vi komma till herravältet, måste utesluta detta ord ur människoghetens lexikon, som en princip av den djuriska styrkan, vilken förvandlar folkmassan till blodtörstiga vilddjur.

Det är visst så, att dessa djur insomna varje gång de hava druckit sig mätta av blod, och därvid är det lätt att slå dem i bojor. Men om man icke ger dem blod, sova de icke utan strida.

(Forts. i nästa n:r.)

Rekvirera valsedlar

upptagande *den svensk-nationellas listans* namn, *Forssell, Nygren, Ossbahr, Fröberg* och *Byström* från Nationens expedition, Södra Kungstornet, 6 tr.

Grosshandl. Stendahls m. fl. bravader vid Stockholmshögerns valmöte.

Från deltagare i Valmansförbundets stora valmöte å Auditorium den 3 september har redaktionen fått emottaga nedanstående inlägg:

Hr Redaktör!

I n:r 35 av Nationen för den 7 sept. berördes i en artikel "Stockholmshögerns ledning utmanar de svensk-nationella!" bl. a. det egendomliga anförande, som under debatten vid mötet å Auditorium den 3 september hölls av grosshandl. Sten Stendahl, vilket anförande tilldrog sig en icke ringa uppmärksamhet bland de närvarande och även efteråt varit föremål för åtskillig diskussion man och man emellan. Då hr Stendahls ävensom vissa andra personers uppträdande vid mötet synts oss vara av den art, att de förtjäna att ytterligare något granskas, vore undertecknade tacksamma för införande i Eder ärade tidning av dessa rader.

Grossh. *Stendahls* skrävlande och ovederhäftiga angrepp mot huvudinterpellanten i ryska handelsavtalsfrågan bemöttes av denne med ett till formen milt men i sak desto skarpare anförande. (Se artikeln i Nationens föreg. n:r!), som fullkomligt blottade hr S:s skröplighet. Man ställer sig nu den frågan: Är högtbetrodde valmansförbundskoryfén hr. Stendahl så ointelligent, att han icke fattade sitt moraliska nederlag, eller var hr. S., som beskyllde sin alltför gentlemannalike motståndare för bristande mod, för feg att stiga upp och erkänna sin förlöpning? Undertecknade kunna dock ej gilla interpellantens om den eleganta floerettfäktningen mera påminnande ripost, ty vi hålla före, att mot en så tjockhudad politiker som hr Sten Stendahl är ett långt hårdare stridssätt nödvändigt. — "Sådant läder skall sådan smörja hava."

Beträffande civilingeniören *Olof Stendahls*, grossh. Sten Stendahls broder, yttrande på tal om hr Nygrens kandidatur, att "om medelklassen" skall ha en representant så är det inte för mycket begärt att de, som stå på ytterkanten av partiet verkligen anstränga sig till det yttersta för att få in sin representant", ställer man sig den frågan, om talaren med detta sitt yttrande verkligen ville ha uttalat en officiell valmansförbundsmening, att medelklassen skulle utgöra en utkant av de samhällsbevarandes parti? Att herrarna inom A. V:s ledning hava sin tämligen egenartade uppfattning om begreppet samhällsbevarande visste man förut, men hr ingeniör Stendahls deklaration får väl ändå anses något väl egenartad för att kunna betraktas som officiell högeråskådning.

Bland talarna för ledningens vallisteförslag vid mötet fäste man sig vidare särskilt vid *dir. Kamphs* deklarerade uppfattning om riksintressepolitiken. Dir. K., som av allt att döma icke saknar semitiskt påbrå, fann lämpligt karaktärisera en talares framhållande av rikuintressets betydelse såsom "en ensidig syn på frågan," då den i ryska handelsavtalet medgivna exterritorialrätten var på tal. Det måste beteckna såsom något oerhört att i en församling, där medlemmarna skola anses utgöra det förnämsta värnet för samhället och landets högsta intressen, få höra ett dylikt om bristande fosterlandskänsla vittnande yttrande av en person, som beklädder en så framskjuten post i det svenska samhället såsom direktör Kamph.

Svenskinnade valmän, deltagare i Auditoriemötet.

Svenskasinnade valmän i Stockholm, det är på hög tid att I rensen ut judeprovokationens krafter ur Edra led. Rösten den 21 september på de kandidater, som ur svensknationell synpunkt äro acceptabla, stryken judeagenterna på högervalsedeln!

Restaurant
Kaiserhof
Norrlandsgatan 5, Stockholm
NYKOKTA KRAFTOR!
VALTEMPERERAT ÖL!
DRICK KAISERBIER!
KAISERBIER!
KAISERBIER!

Kooperationen
hade aldrig behövt uppstå om
affärsmännen räknat med så låg
handelsvinst som
Herrekiperingen CIVIL
55 Birgerjarlsgatan 55
Stockholm.

Borgare och Arbetare

i Stockholm!

Rösta med den svensk-nationella valsedeln:

Samhället främst.

De Borgerliga.

FORSSELL, ARNE, fil. dr., riksdagsman.
NYGREN, ERIK, ombudsman.
OSSBAHR, C. P., protokollssekreterare.
FRÖBERG, EVA, fröken.
BYSTRÖM, SVEN, advokat.

Protokollssekreterare C. P. OSSBAHR.

Fil. doktor ARNE FORSSELL.

Ombudsman ERIK NYGREN.

Valsedlar av ovanstående typ tillhandahållas från NATIONENS expedition, Södra Kungstornet 6 tr. Tel. N. 5898, N. 5899!

Fria ord.

Allehanda och sanningen om Juda.

Från en aktad insändare ha vi emottagit nedanstående inlägg med begäran om införande. Inlägget var nedskrivet för Nya Dagligt Allehanda, där den påtalade artikeln av "Svenskfödd jude" varit införd; men som redaktionen av den nämnda tidningen icke ansett sig kunna offentliggöra detsamma, har författaren hänvänt sig till Nationen. Vi måste bekänna, att vi ha svårt för att rätt förstå N. D. A:s vägran att införa genmälet, vilken vägran icke gärna kan tydas annorlunda än som ett direkt partitagande från tidningens sida för den av "Svenskfödd jude" hävdade uppfattningen. Det borde ju dock, tycker man, vafa en på en gång både enkel och angelägen sak för N. D. A:s redaktion-att offentligt tillbakavisa de av författaren framförda uppgifterna, för den händelse de äro i strid med sanningen. Varför gör den då icke det? Tror man kanske, att saken bringas ur världen medels tillämpande av s. k. strutspolitik d. v. s. genom att man sticker huvudet i busken, icke alls låtsar därom? En sådan naivitet hade vi ej trott hr Ljunglund om. Eller anser han männe saken av den oväsentliga betydelse, att den icke är värd att offra papper och trycksvärta på? Inlägget i fråga lyder:

"Till
Tidningen 'Nya Dagligt Allehanda'.
Stockholm

Med anledning av 'Svenskfödd judes' 'Öppet brev till mosaiska församlingens i Stockholm föreståndare' begäres plats för nedanstående i Eder ärade tidning.

'Svenskfödd jude' söker göra gällande att 'artikeln har väckt ett stort och djupsamt uppseende icke minst inom judiska kretsar'. Detta förstår jag till fullo. Att så blamera sig som den stackars Saul här har gjort, det var sannerligen mera, än vad jag väntat från det hållet. Men vad jag däremot ej kan förstå, det är, att 'Svenskfödd jude' anser ett medarbetarskap i tidningen 'Folkets Dagblad Politiken' oförenligt med en tjänst inom en mosaisk församling. Tydligen har inte 'Svenskfödd jude' den allra minsta aning om, vad judendomen i själva verket är samt vad slag av religion han och hans rasfränder bekänna sig till. Några satser ur judarnas 'heliga' bok Talmud torde tjäna honom och många andra till vägledning och upplysning. (Övers. enl. tidningen 'Nationen'.)

'Rabbinerna hava att bemöda sig om, att Talmuds läror hållas hemliga för de kristna.'

'Endast judarna äro Guds söner, och endast de äro värdiga epitet människa. De övriga människorna äro skapade av Gud endast som judarnas arbetskreatur och slavar. Människornas anleten äro dem skapade endast för, att judarna icke skulle hava obehaget av att emottaga av dem tjänster. Judarnas roll äter består i erövring av herraväldet över hela världen för Sion.' (Sanh. 91, 21, 1051.)

'Det är en förtjänstfull gärning att döda anhängare av Nazaréen (Kristus), som förneka Talmuds muntliga tradition.'

'På samma sätt som människorna höja sig över djuren, så höja sig judarna över alla andra folk i världen.'

'Funnes icke judarna skulle det icke finnas någon välsignelse på jorden.'

'Den kristne och all hans egendom är uteslutande judarnas tillhörighet.'

'Gud gav judarna all egendom och alla folks liv i deras våld.'

'För juden gäller endast juden som nästa.'

'Juden har plikten att edligt bekräfta, att de judiska religionsskrifterna icke innehålla något fientligt mot de kristna.'

Detta må vara nog ur denna 'heliga' bok! Men för att ytterligare belysa judendomen vill jag nämna några ställen i Gamla Testamentet, som äro utmärkt lämpliga härför. Se 1:sta Mosebok kap. 12, Khp. 22: 9—13, kap. 29: 16—35, kap. 30, kap. 34, kap. 37: 26—33, 2:dra Mosebok kap. 12, 5:te Mosebok kap. 7, Josua bok kap. 6, kap. 10: 13—26 med flera ställen.

Efter att ha tagit del av ovanstående anser jag, att 'Svenskfödd jude' måste få en annan uppfattning av de båda tjänsternas kombination, eller hur? Är det icke judendomens bloddrypande jahvekult, som fått sin praktiska tillämpning vid såväl Israels barns erövring av Kanaan som vid bolsjevikrevolutionen i Ryssland? I bägge fallen ha strömmar av blod flutit och massor av oskyldiga människor mördats på det mest bestialiska sätt. Och väl att märka: invånarna i Kanaan hade inte på minsta sätt försyndat sig mot det 'heliga' Israel. Urinvånarna i Kanaan levde helt fredligt i sitt land, fastän de försvarade sig tapperi mot de judiska rövarhorderna, som översvämmade deras land. Vad judeförföljelserna i Rysslund före och under världskriget beträffar, förorsakades dessa av de judiska schackrarnas oförsynta sätt att utsuga den fattigare befolkningen. Då denna stod och allt fortfarande står på en mycket låg kulturståndpunkt (jude-bolsjevikregeringen har som sagt ej höjt folket till en högre kulturnivå), blevo helt naturligt upplopp och oroligheter följden. Men detta har det arma folket för länge sedan försonat. Den despotiska regering, som nu härskar i Ryssland och vilken från begynnelsen till slutet företräder det revolutionära Israels sak, har tagit en fruktansvärd hämnd på befolkningen.

Mycket mera kunde vara att tillägga, men jag vill nu sluta med att upplysa 'Svenskfödd jude' om, att han ej är svensk och aldrig heller blir det, om än Sverige hade haft den tvivelaktiga äran se honom födas hundrade gånger.

Germanus."

Våra vänner

uppmanas att vid sina uppköp gynna tidningens annonsörer samt åberopa NATIONEN.

KÖP BRÖD FRÅN
W. Gustafsson, Bageri & Konditori
S:t Eriksg. 22. Stockholm. Tel. N. 1829:

RESTAURANT
RUNAN
Dalagatan 50, Stockholm.

Våra vänner i landsorten

uppmanas att på de platser, där lösnummerförsäljning av Nationen ännu ej kommit till stånd, vidtala kända respektabla personer och handelsaffärer, som försälja tidningar, att mottaga Nationen i kommissionsförsäljning. Meddelanden om dylika överenskommelser samt antal exemplar som av vederbörande önskas, böra omedelbart insändas till tidningens expedition, Södra Kungstornet, Stockholm

HARALD
LINDSTRÖMS
Bokhandel
Kungsgatan 30 - Tel. 363
Kataloger, Broschyrer, Affärstryck
Specialitet: Tidningar o. Tidskrifter
Begär offert!

Kgl. förordningar angående judarna i Sverige.

SVENSK FÖRFATTNINGSSAMLING N:r 72/1854:

Kungl. Maj:ts nådiga kungörelse, om utsträckning av den åt mosaiske trosbekännare förunnade rätt till bosättning i riket;

given Stockholms slott den 9 november 1854.

Vi Oscar, med Guds nåde, Sveriges, Norges, Göthes och Wendes konung, göre veterligt: att vi, enligt Rikets Ständers därom gjorda anhållan, prövat gott att, med ändring av första momentet i kungl. kungörelsen den 21 september 1838, rörande tillämpningen i visso fall av kungl. maj:ts den 30 juni samma år utfärdade nådiga förordning om mosaiske trosbekännares rättigheter o. skyldigheter, härigenom i nåder förklara de i Sverige födda mosaiske trosbekännare berättigade att, utan behov av särskild nådig tillåtelse, bosätta sig i vilken stad inom riket som helst.

Det alla som vederbör, hava sig hörsamligen att efterrätta. Till ytterligare visso, hava vi detta med egen hand underskrivit och med Vårt Kungl. sigill bekräfta låtit.

Stockholms Slott den 9 nov. 1854.
OSCAR.
L. S.
/J. F. Fåhraus.

SVENSK FÖRFATTNINGSSAMLING N:r 2/1825.

Till överståthållaren, om uppgifter till Tabell-Commissionen, rörande i hufvudstaden bosatta personer av främmande religionslära. (Till landshöfdingarna i Göteborg och Bohus, i Östergötlands samt i Blekinge län: om enahanda föreskrift i anseende å städerna Göteborg, Norrköping och Carlskrona). Stockholm den 19 januari 1825.

Carl Johan etc., etc. Vår ynnest etc. I anledning av Tabell-Commissionens, för vinnande av nödiga uppgifter rörande de här i hufvudstaden (i staden N.) bosatta personer av främmande religionslära, därom gjorda underdåniga hemställan och förslag, vela Vi härmed hava Eder i nåder anbefallt, att ifrån pastorerna för härstädes (därstädes) befintliga församlingar av främmande religion, ävensom från judarnas härvarande (därvarande) äldste infordra, samt till Tabellkommissionen insända förteckningar för varje år, som till man- och kvinn-kön särskilt bör innehålla: 1:o Antalet födda äkta eller oäkta barn. 2:o. Huru många av dem dött under ett års ålder, äkta och oäkta särskilt. 3:o. Antalet av övriga inom året döda personer, deras ålder, och huru många ibland dem tillhört antingen det gifta ståndet, enklingseller enkeståndet. 4:o. De dödas antal i vardera månaden av året. 5:o. Dödsorsaken, så vida den av olyckshändelser eller egen åtgärd varit föranledd. 6:o. Beloppet av ingångna äktenskap, med särskild anteckning, i fall sådana avslutats emellan enkling och ogift, ogift och enka, eller emellan enkling och enka. 7:o. Uppgift å upplösta äktenskap, huru många genom mannens, genom hustruns eller ock igenom begge makarnas död: Med förständigande varav till behörig verkställighet Vi befalla Eder etc. Stockholms slott den 19 januari 1825.

CARL JOHAN.
M. G. Danckwardt.

SVENSK FÖRFATTNINGSSAMLING N:r 85/1828.

Kungl. maj:ts nådiga kungörelse, angående förbud emot upplåtande till judar av äganderätt och besittning av fastighet å landet; Given Stockholms slott den 10 september 1828.

Vi Carl Johan, med Guds nåde, Sveriges, Norriges, Göthes och Wendes konung, göre veterligt: att, med tillämpning av det för judiska nationen utfärdade reglemente av den 27 maj 1782, däruti jordbruk och bergsbruk icke finnas upptagna bland de för medlemmar av denna nation tillåtna hanteringar, utan att likväl något bestämt förbud mot upplåtandet till dem av en sådan äganderätt är vorden meddelat, Vi funnit gott i nåder förklara, att det hädanefter icke skall vara judar tillåtet att, utan därtill av oss erhållet särskilt tillstånd, avsluta köp om jord, bergsbruk, manufakturinrättning och andra lägenheter å landet samt att, i följd härav, det åligger Domare, vid ansvar såsom för tjänstefel, att icke å dylik till judar försåld egendom beviljа upplåtbud och fasta, med mindre nådigt tillstånd därtill i varje särskilt fall blivit beviljat, kommande likväl de medlemmar av judiska nationen, som redan i laga ordning förvärvat sig fastighet å landet, att därvid oförkränkt bibehållas. Det alle, som vederbör, hava sig hörsamligen att efterrätta. Till yttermera visso hava Vi detta med Egen hand underskrivit och med Vårt kungl. sigill bekräfta låtit. Stockholms slott den 10 september 1828.

CARL JOHAN.
(L. S.)
C. D. Skogman.

SÄRSKILT BLAD TILL SVENSK FÖRFATTNINGSSAMLING N:r 13/1828.

Till Commerce-Collegium, angående tillåtelse för medlem av judiska nationen att få i Uddevalla sig bosätta.

Carl Johan etc. etc. Vår ynnest etc. Hos Oss har M. af Christernia å Uddevalla sockerbruksbolags vägnar, i underdånighet anhållit, att då, i anseende till en mindre gynnsam konjunktur samt brist på tillräckliga egna medel, bolaget för några år tillbaka nödgats upphöra med sin hantering, som varit fördelaktig icke allenast för bolaget utan jämväl för orten, medelst öppnade tillfällen till arbetsförtjänst för de fattigare klasserna, och bolagets ofta förnyade försök att sälja eller utarrendera sockerbruket alltid förmedelst bristande konkurrens av spekulanter misslyckats, samt enda möjligheten att öka dessa konkurrens, efter bolagets förmenande, vore den, att handlande av judiska nationen även kunde bland spekulanter upptagas, Oss, av sådan anledning, måtte täckas i nåder tillåta, att den medlem av judiska nationen, som möjligen kan

Vid köp av Specerier och Kaffe
vänd Eder med förtroende till
EINAR HALLBERG,
Tegnergat. 15, Stockholm, Tel. Norr 258.
Varor hemsändas till alla stadsdelar.

PARISER-CAFÉET
27 Kungsgatan 27
STOCKHOLM

Läs och sprid Nationen!

Prenumerationspris:
Helår 10:—; Halvår 5: 25; Kvart. 2: 75.
LÖSNUMMERPRIS: 25 öre.
Kommissionärer för prenumeration och lösnummerförsäljning antagas å alla platser i landet.

NATIONEN

Fredagen den 14 September 1928.

BOKBINDERIARBETEN
ALLA SLAG, RASK LEVERANS, OMSORGSFULLT OCH TILL MODERATA PRISER.
BRATTS BOKBINDERI AKTIEBOLAG
Klarabergsgatan 52, 2 tr., STOCKHOLM.
Telefoner: 151 35, Norr 56 20

Harald Lindeströms Boktryckeri, Stockholm 1928.

VID BEHOV
av varjehanda järn- och hushgerådssaker vänd E d e r till
JANSSONS JÄRNHANDEL
Köpmangatan 4 - Stockholm
Billiga priser
Tel. 121 64

REKVIRERA VALSEDLAR

upptagande *den svensknationella listans* namn:
Forssell, Nygren, Ossbahr, Fröberg och *Byström*
från Nationens expedition, Södra Kungstornet, 6 tr.
Tel. Norr 58 98, Norr 58 99.

bliva köpare eller arrendator av Uddevalla sockerbruk, finge rättighet att sig därstädes bosätta.

Sedan I, till följe av erhållen nådig remiss, med underdånigt utlåtande över berörda ansökning inkommit, have Vi tagit densamma i nådigt övervägande, och ehuru Uddevalla ej är bland de städer i riket, där judar i allmänhet äga att sig bosätta, likväl och därest fråga är att försälja eller bortarrendera sockerbruket åt någon jude, som erhållit svensk medborgarrätt, have Vi i nåder funnit något hinder ej möta för bolaget att åt så beskaffad jude, antingen genom köp, eller mot arrende, överlåta sockerbruket. Skulle åter bolaget åstunda att kontrahera om sockerbruket med annan i Sverige vistande eller utrikes boende jude, have Vi ansett bolaget böra honom till namn, vistelseort och näringsfång uppgiva, varefter Vi vilje i nåder pröva, huruvida några särskilta omständigheter må för honom föranleda till undantag(!) av författningens föreskrift om judarnas bosättning.

Meddelande Eder detta, till nådigt svar och behörig efterrättelse, befalle Vi etc. Stockholms Slott den 10 september 1828.

CARL JOHAN.
C. D. Skogman.

CIRKULÄR
till samtliga landshövdingarna angående skärpt tillsyn å efterlevnaden av 19 och 20 §§ i 1782 års Jude-reglemente.

Med avseende på den klagan, som blivit förd däröver, att judarna å landet under resor utprångla och kringsprida i synnerhet lyx-artiklar, har kungl. maj:t velat härigenom hava Titulus erinrat, att hålla noga hand över efterlevnaden av det stadgande uti 19 och 20 §§ av kungl. reglementet för judiska nationen av den 27 maj 1782, varigenom judar är förbjudet att på landsbygden kringfara och därunder eller å olovliga resor emellan rikets städer, handel driva. Stockholms Slott den 10 september 1828.

På nådigste befallning:
C. D. Skogman.

SÄRSKILT BLAD TILL SVENSK FÖRFATTNINGSSAMLING
N:r 12/1828.

Till Commerce-Collegium, med nådigt tillstånd för en fabriksägare av judiska nationen, att få var som helst i rikets städer samt vid marknader avyttra sina tillverkningar.

Carl Johan etc. etc. Vår synnest etc. Efter inhämtande av Edert med vederbörandes yttranden beledsagade underdåniga utlåtande hava Vi låtit Oss föredragas en av fabriksägaren utav judiska nationen J. Pineus underdånigst gjord ansökning om tillstånd att få var som helst i rikets städer ävensom vid marknader avyttra de tillverkningar, som åstadkommits vid hans nära intill Göteborg anlagda väveri- och kattuns-fabrik; och då härvid blivit upplyst, att ifrågavarande fabrik, vars tillverkningsvärde för sistlidne år utgjort 30,000 riksdaler, är av större omfattning och betydenhet samt möjligheten för sökanden att kunna underhålla och utvidga en så beskaffad fabriks-inrättning, huhuvudsakligen beror på en jämn och säker avsättning av hans tillverkningar, hava Vi i nåder gottfunnit tillåta Pineus att få begagna den, svenska fabrikanter, som ej bekänna sig till judiska läran, genom Eder kungörelse av den 3 augusti 1803, i allmänhet medgiva förmån att i alla rikets städer, vid och utom marknader, hålla öppna bodar, för att i parti och minut försälja sina tillverkningar: dock med villkor att ej någon må tilldelas pass till marknads-resor för Pinei räkning, som ej med säkerhet är känd för gott och pålitligt uppförande samt att Pineus i de städer, där judar är förbjudet att idka borgerlig näring och sig bosätta, ej får, då fråga är om försäljning av hans tillverkningar, vid andra än marknads-tillfällen, betjäna sig av egna trosförvanter.

Meddelande Eder detta till nådigt svar samt behörig underdånig efterrättelse, befalle Vi etc. Stockholms Slott den 14 augusti 1828.

CARL JOHAN.
S. A. Munthe.

PRIVATSPISNINGEN
SCHEELEGATAN 8, 1 tr. - Tel. Kn. 44 25
Frukost: Smörgåsbord, varmrätt, gröt och kaffe samt öl eller mjölk.
Middag: Smör, bröd, soppa, varmrätt, kaffe, öl eller mjölk.
10 st. kuponger Kr. 11: 70.
Inackord. Kr. 70: — pr mån.
God o. vällagad husmanskost.

Hotell och Restauranter
som rekommenderas den resande allmänheten.

ARVIKA. Stadshotellet.
ESKILSTUNA. Frimurarehotellet.
GNESTA. Stora Hotellet.
GÄVLE. Grand Hotell och Centralhotellet. Järnvägshotellet.
HALMSTAD. Grand Hotell.
HEDEMORA. Stadshotellet.
HÄSSLEHOLM. Stadshotellet
KALMAR. Stadshotellet.
KARLSTAD. Stadshotellet.
LANDSKRONA. Stadshotellet.
LINKÖPING. Stora Hotellet.
HUDIKSVALL. Stadshotellet.
LULEA. Hotell Hospits, Mattis Johansson, Tel. 1148.
LUND. Grand Hotell.
NORRKÖPING. Göta hotell Dir. H. Magnér.
NYKÖPING. Stora Hotellet. Tel: Namnanrop
SIGTUNA. Stadshotellet. Tel. 110.
STOCKHOLM. Hotell Kung Carl, Birger Jarlsg. 23. Tel.: Namnanrop.
Carlton Hotel, Kungsg. 57.
Pensionat Wasa, 73 A Drottninggatan, 4 tr. Hiss.
STRÄNGNÄS. Stadshotellet.
TROSA. Stadshotellet. Tel. 34.
VÄSTERÅS. Hotell och Restaurant Klippan.
ÖREBRO. Stora Hotellet.

VÄR VI DANSAR
I STOCKHOLM
MÅNDAG: Rosengrens vid Mynttorget
TISDAG: Teaterkällaren o. Montmartre
TORSDAG: Rosengrens vid Mynttorget
FREDAG: Teaterkällaren o. Montmartre
LÖRDAG och SÖNDAG: Rosenbad

Svensk Bondepolitik
i det förgångna,
i det närvarande
och i framtiden
TRE FÖREDRAG
av
Dir. Adolf Anderson å Ekebo
Ord. i Stockholms läns valkretsförbund av Bondeförbundet.
Pris 25 öre + porto. Finnes å Nationens expedition

LUNDA TVÄTTINRÄTTNING
Rekommenderar sig för utförande av all slags tvätt (ej kemisk), mangling och strykning. Förstklassigt och omsorgsfullt arbete garanteras.
Snabb och punktlig expedition
Innehavare:
AUG. STAFSSON
Tel. Drottninghoim 20 & 190

Atelier Hertha
utför presenter för var och en i
konstnärliga arbeten i läderplastik
såsom Skrivunderlägg och Portföljer, Plånböcker, Bok- och Telegrampärmar, Damväskor m. m.
DROTTNINGGATAN 88 B
STOCKHOLM
Telefon Norr 30 36

SYSTER OLGAS FYSIKALISKA INSTITUT
Olga Johansson leg. sjuksköterska exam. sjukgymnast
Förut anställda å Mössebergs Sanatorium
Birger Jarlsgatan 55, 1 tr. - Stockholm
Tel. Norr 63 80
Av läkare särskilt uppmärksammade former av fysikalisk behandling äro: Kvartslampa (Konstgjort solljus) framiör allt för blodbrist, nervositet, allmän klenhet och luftrörskatarrer, Diatermi (djupvärme) för reumatiska åkommor, ischias och gikt.
Omsorgsfull behandling - Humana priser.

Gynna Nationens annonsörer!

Den judiska läran.

(Forts. fr. sid. 1.)

än alla själar tillhopa hos ett annat folk" (Schefa tal, företalet).

"Världen är allena skapad för Israeliternas skull: de äro frukten och de övriga folken skalen" (Schene luch. habb. 124 b).

"Solen skiner på jorden, regnet befruktar densamma, blott emedan israeliterna bo därå." (Tr. Jebam. 63; Jalk Schim. 124 b.).

"Den, som ger en jude en örtil, den har Gud själv dömt." (Tr. Sanh. 58 b.).

Om de icke-judiska folken heter det i Talmud: "De äro såsom dyngbottnar, i vilka man förslar halm och gödsel" (Mid Schir. haschir. 2736).

"De hava blott samma själ som är given djur och fänad" (Jalk. chad. 154 b).

"Israeliterna kallas för människor: världens folk heta icke människor, utan fänad" (Traktat Baba mez. 144 b.).

"Israeliterna skola kallas för människor emedan deras själar äro av Gud, men icke-israeliterna, vilkas själar härstamma från den orene anden, skola benämnas svin" (Jalk. Rub. 10).

"Ehuruväl världens folk hava samma gestalt, så äro de allenast apor i jämförelse med människorna" d. v. s. israeliterna (Schene luce habb. 250 b.).

"Gud har blott därför givit gojim människlig gestalt, för att icke judarne skulle bliva tvungna att låta sig betjänas av djur." "Det är omöjligt, att judarne skulle kunna beblandas med de andra folken" (Abod. hakk. 720 a). "Tagen Eder till vara", säger rabbinen Menachem i Z. Peat 137 c, "och beblanden Eder icke med dem, tag icke några kvinnor från dem och giv dem ej heller några kvinnor till äkta".

"Det är förbjudet att uppenbara lagens hemligheter för en icke-jude; den, som gör sig skyldig härtill, den gör lika mycket ont som om han förstörde hela världen". (Jalk. chad. 171 b).

"Det är förbjudet att taga en allmosa från en icke-judes hand eller att vara honom gunstig" (Schul. ar. f. 230). Till bibeltextens ord: "Du skall icke göra dagiönaren, som lider nöd och är fattig och din broder, nedstämd", tillfogar Talmud: "De andra (icke-judarna) äro uteslutna" Traktat Baba mez. 111). "För en israelit är det tillåtet att göra en goj orätt, ty det står skrivet: "Du skall icke göra din nästa någon orätt", och härvid tänkes icke på gojim" (Traktat Sanh. 57 a).

Borttappade saker, som tillhöra en goj, behöver man icke återställa till ägaren. Rabbinen Bechai lär i sin Pentateva-kommentar, 150 a: "En gojs förlorade saker är det tillåtet att behålla, ty det står skrivet i 5 Mos. bok 22 v. 3: 'Allt vad din broder förlorat', men icke vad en goj förlorat; förty skall du återgiva din broder det förlorade, men till en goj skall du det icke återgiva."

"Om en goj har fått i handen en pant, som tillhör en israelit och lånat denne pengar mot säkerhet av panten, men gojen sedan tappar panten och den upphittas av en israelit, då skall denne sistnämnde återgiva den till den förstnämnde israeliten och icke till gojen medorden: blott skenet bevaras, så gör du med din sak, vad du behagar" (Rabbinen Jerusalem, Seph. mesch. 51 d).

Rabbinen Mosche skriver i Seph. mizv. 105 b: "I etthundrafyrtiotredje budet, bli vi varnade att icke stjäla något från *israeliterna;* boken Emek hammelech säger: 'Den som stjäl gods eller guld från en israelit, den skall sjuttiofallt fasta'. Det är tydligt att det är tillåtet att stjäla från en icke-israelit."

"Ett Noaks barn (icke-jude) skall dödas, om han stjäl för mindre än en penningas värde" (Traktat Jebam. 17 b); "Noaks barn är stöld förbjuden, och de skola ej varnas på annat sätt än att de genast bli bringade om livet" (Traktat Aboda Zara 71 a).

"Det är juden förbjudet att taga ocker av en annan jude, ty det står skrivet: 'Du skall icke ockra på din broder'" (Rabbinen Abraham Zeba, Zer. hamm 145 c).

"Man lånar av en kuthéer (icke-jude) och utlånar åt kuthéer mot ockerränta, såsom det blivit sagt: På din broder skall du icke ockra, på din broder är det förbjudet, men på världens övriga folk är det tillåtet" (Jad. chas. 172 a).

"Lagen har blott förbjudit, att giva pengar åt en israelit på ocker, men på främmande är det tillåtet" (Rabbinen David Kimchi till psalm 15, vers 5). Härtill bemärker rabbine Levi ben Gerson: "Dessa ord äro ett befallande bud: På den främmande *skall* du ockra. Emedan den främmande driver avguderi, så befall ler oss lagen att låna honom mot ockerränta, om han vill låna av oss, på det att vi må förorsaka honom största möjliga skada, och därigegöra vi ej alls någon orätt" (Pent. 234 a).

Rabbinen Mosche säker: "Gud har befallt oss att fordra ockerräntor av gojim och först låna ut till honom, sedan han förbundit sig att betala dylika, på det att vi icke skola göra honom någon nytta eller verkligen lämna honom någon hjälp, utan i stället tillfoga honom skada, även om vi samtidigt hava nytta av honom" (Seph. mizv. 73 d).

"Det är tillåtet att bedraga en goj och fordra ocker av honom, men om du försäljer något till *din nästa* eller köper något av hans hand, då skall ingen bedraga sin nästa" (Traktat Bab. mez 61 a).

"Det är den rättfärdige tillåtet att handla bedrägligt, såsom ock Jacob gjort haver" (Jalk. Rub. 20 b).

(Forts. i nästa n:r.)

Borgare och Arbetare i Stockholm, väljen svenskt!

(Forts. fr. sid. 1.)

beslut, som han övertalade Konungen att i strid mot rikets sanna väl godtaga, hans passiva omhuldande i riksdagen av det judisk-finansiella svindlaresystemet i statens spritmonopol samt hans stödjande av judemaktens revolutionsrätt i Sverige, senast vid antagande av 1928 års riksdag av det sovjetryska handelsavtalet med dess tillerkända exterritorialrätt åt de judebolsjevikiska upprorsmännen, motivera — för att nu taga ett par exempel ur högen från amiralens "nationella" politik — fullt ut åtgärden av hans namns strykande från valsedeln. Vid Stockholmshögerns slutliga nomineringsmöte visade det sig även såsom vi i vårt föregående nummer framhöllo tydligt nog, att partiet inom sig rymmer tvenne tämligen väsensskilda riktningar, nämligen en judisk, främst företrädd av förutom hr Lindman de ovannämnda fyra nuvarande representanterna med hr Järte som den ledande kraften, samt vidare en svenskssinnad, främst företrädd av hrr Forssell, Nygren och Ossbahr. De till mötet hoptrummade israeliterna gåvo myoket ostentativa vittnesbörd därom genom att å ena sidan på det livligaste applådera den Järteska kandidatfalangens förespråkare samt å den andra söka nedhyssja de talare av oppositionen, som önskade en svensk-nationell politik från högerns sida samt en revidering i enlighet därmed av förbundsledningens vallistefårslag.

Då vi alltså icke se oss i stånd att kunna rekommendera våra anhängare och vänner i huvudstaden att överhuvud alls giva sina röster åt något av de rena judebolsjevikiska "frihetspartierna", de sig kallande "liberala", "frisinnade", "socialdemokraterna" och "kommunisterna", vilka i hela sin politiska gärning visat sig intet annat vara än judemaktens klara redskap till svenska folkets förslavande under Guldkalvens folk, återstår oss intet annat än att rekommendera nedanstående namn, upptagna jämväl på den officiella högervalsedeln:

FORSSELL, ARNE, fil. doktor, riksdagsman.
NYGREN, ERIK, ombudsman.
OSSBAHR, C. P., protokollssekreterare.
FRÖBERG, EVA, fröken.
BYSTRÖM, SVEN, advokat.

Svenksinnade valmän i Stockholm, andens som kroppens arbetare, sluten upp kring denna lista!

Dymedels gagnen I under rådande förhållanden bäst den svensknationella saken. *Doktor Forssell* är en av de ytterst få nuvarande ledamöter av riksdagens andra kammare, som i olika viktiga frågor visat ett ärligt svenskt visum. Det vore av betydelse, om hans namn kunde uppflyttas i ordningen av de valdas antal, vilket ser om de nationellt sinnade valmännen följa våra här givna anvisningar. *Ombudsman Nygren* i Sveriges Köpmannaförbund är en av den svenska handelsnäringens främste och mest dugande representanter, en fosterländskt sinnad man, vars inval i andra kammaren vore en värdefull akvisition såväl ur den svenska handelns som det nationella intressets synpunkt. *Protokollssekreterare Ossbahr* har under de gångna åren visat sig vara en klart fosterländsk man som särskilt i Stockholms stadsfullmäktige fört en frimodig kamp för den svenska intressesynpunkten. Bekräftande *fröken Fröberg* är visst, att hon ur svensk-nationell synpunkt är vida att föredraga framför fröken Wellin, som visat sig ingenting annat vara en lydig återgivare av den nuvarande högledningens uppfattning i olika frågor. *Advokat Byström* är slutligen ett ur svensk-nationell synpunkt, såvitt vi kunnat finna även så acceptabelt namn, som kan rekommenderas.

Samling alltså vid Stockholmsvalet den 21 september kring de här angivna namnen!

Stockholms Förenade Tvätt
Luntmakaregatan 94
STOCKHOLM. Tel. Vasa 34 22.
Specialité: Tvättning av överdragskläder.

Glöm ej
att prenumerera på
NATIONEN

Goda och billiga Måltider
kan Ni erhålla å följande nyktherhetsrestauranter i Stockholm:
Automatrestaurant CYRUS 43 Nybrogatan 43
Automatrestaurant ALEXANDER 2 Smålandsgatan 2
Automatrestaurant ENGELBREKT 8 Roslagsgatan 8
Automatrestaurant GUSTAV VASA 51 Upplandsgatan 51
Automatrestaurant S:T ERIK 47 S:t Eriksgat. 47.
Automatrestaurant GUSTAV ADOLFSHALLEN 68 Västerlånggatan 68
Automatrestaurant BIRGER JARL 73 Folkungagatan 73
Frukost 1/2 9—1/2 12 Middag 1/2—7 Kväll 7—1/2 12 Inga dricks pengar Ingen spritservering

Vid behov av
FOTOGRAFERING!
Glöm ej att anlita oss, då vi äro Specialister och erfarna fackmän inom branschen.
RING ENDAST NORR 75 45.
BILD-CENTRALEN
Drottninggatan 38, Stockholm

Södra Kungstorget, Stockholm
Redaktör: ELOF ERIKSSON
Telefon: Norr. 5898 Norr 5899

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår ..... Kr. 10.—
Halvår ..... » 5.—
Kvartal ..... Kr. 2.75
Lösnummer 25 öre.

Nr 37 (154) Fredagen den 21 September 1928. Årg. 4

Val i gamla tider.

I dessa riksdagsmannavalets dagar kan det vara på sin plats att kasta en återblick på och i någon mån göra en jämförelse med valen i gamla tider.

I äldsta tider förekom ingen allmän rösträtt. Landets herrar voro då friborna odalmän d. v. s. de jordägare, som innehade släktjord (odal). Endast dessa hade rätt att föra talan på tingen. Demokrati och demagogi förekommo ej. Tingen voro häradsting och landskapsting. Där avgjordes alla ärenden, där dömdes i civila och kriminella mål, stiftades lag, pålades skatter och utövades administrativ styrelsemakt — i alla fallen kallades besluten för domar. Den judiciella makten avsöndrades sedan från folkets bestämmanderätt och överläts åt häradshövdingarna och lagmännen jämte dessas folkvalda tolvmannanämnder. Med undantag härav valdes inga representanter.

Odalmännen äro ursprunget till två av de fyra riksstånden, bondeståndet och adeln (och därjämte till rikarådet). Prästeståndet betraktades under den katolska tiden såsom ett högre och förnämare stånd än adeln. Frälseman (befriad från kronoskatt) blev den, som ville och kunde utgöra rusttjänst.

Redan under Folkungatiden funnos fullt utbildade våra fyra riksständer, folket ordnat efter intresse- och kvalifikationsprinciper (inga andefattiga och frasrikt tomma "idépartier"!): adel, präster, borgare och bönder. Jämnsides med riksens ständer fanns en annan riksförsamling, herredagen, bestående av rikets stormän; herredagen inskränktes till att bliva ett riksråd, konungens rådgivare.

Konung Magnus Eriksson utfärdade den första kända riksdagskallelsen, nämligen till riksdag i Kalmar 1359, vid vilken de fyra riksstånden, adel ("riksråd och andra konungens män"), präster ("biskopen och två kaniker från varje domkyrka"), borgare från var köpstad och fyra bönder från var lagsaga skulle möta konungen. Även inom lagsagan utbildade sig en ståndsrepresentation, bestående av tre stånd, emedan köpstadsmännen här ej deltogo.

Från Engelbrekts dagar, riksmötet i Arboga år 1435, kallades borgare och bönder till herredagarna, som därigenom under unionstiden övergingo till "riksmöten". Själva namnet "riksdag" påträffas först långt senare.

Bördsadeln kom till först år 1569, då Johan III vid sin kröning utvidgade adelns privilegier och bestämde att, om en adelsman ej mäktade göra rustning, skulle han dock behålla adlig sköld.

Under Gustaf Vasa och hans söner voro landskapstingen fortfarande den enda lagliga representationen för lagstiftning och beskattning. Genom hävd, ej lag, har den svenska riksdagen uppstått såsom landskapstingens ersättare. Landskapen i Sverige motsvarade kantonerna i Schweiz, vilka fortfarande hava kvar sin lagstiftningsrätt. Folkrepresentationens centralisering var i Sverige olaglig. Riksdagen sammankallades när konungen så önskade, och riksdagen var ett utvidgat riksråd, vars beslut konungen ej behövde följa. Konungen utsåg på det hela taget riksdagsmännen. Dessa utgjordes dock av två olika kategorier, dels självskrivna: rådet; adel och biskopar, dels ombud för städer och allmoge. Prästerna, med undantag av biskoparne, betraktades såsom ombud för häradet. Av de självskrivna och ombuden utvecklades dock ej såsom i England ett tvåkammarsystem, ty den utpräglade intresse- och kvalifikationsprincipen har sedan gammalt starkt fäste i det oförfalskade svenska psyket. Carl IX sammanslog biskoparna och de valda riksdagsprästerna till ett stånd, prästeståndet. Köpstäderna, som till riksdagen valde en borgmästare, en rådman och en borgare hade genom privilegier och intresse bildat en klass för sig. Bönderna hade 2—6 representanter för varje härad (kungens fogde utsåg "två beskedliga bönder i häradet"). Rådet motsvarade, under Gustaf Vasa och hans söner, i riksdagen våra nuvarande riksdagsutskott. Riksdagsbesluten bekräftades av landskapstingen för att bliva lagliga. Rätten att deltaga i riksdagen ansågs för en börda, och man bad ofta konungen att ej betunga landet med riksdags hållande.

Ännu under Gustaf II Adolfs tid gingo de viktigaste ärendena till landskapstingen; först under Carl X:s förmyndare fattade samtliga riksens fyra stänger beslut, varigenom förbjöds att vidare landskapsting skulle få hållas.

1627 hade adeln för första gången sammanträtt å riddarhuset och indelades i trenne klasser: grevar och friherrar, ättlingar till riksråd samt övriga adelsmän. Var av de tre klasserna hade en röst. Klassindelningen upphävdes 1719.

Under Carl XI låg riksdagens hela makt samlad hos sekreta utskottet, och dess medlemmar utsågos av konungen bland riksdagsmännen.

1719 bestämdes, att riksdagen skulle sammanträda vart tredje år. Adeln valde självskrivna kalk, och de fyra ståndens talmän utsågo tillsammans bondeståndets sekreterare. Ständerna hade hela lagstiftningsmakten. De ofrälse tjänstemännen klagade förgäves vid 1719 års riksdag i ett memorial och påpekade, att, fastän de utgjorde ett särskilt stånd, de ej voro representerade vid riksdagen.

1720 fingo ständerna rätt, att ensamma stifta grundlag. Även de ofrälse stånden fingo rätt att utse sina talmän. Gustaf II Adolfs och Kristinas privilegier stadfästes.

Vid 1723 års riksdag sökte bönderna förgäves att vinna säte och stämma i sekreta utskottet, vilket de erhöllo år 1742. Först år 1723 tillerkändes riksdagsmän formliga motionsrätt.

1762 fick man en ny riddarhusordning i stället för Gustaf II Adolfs föråldrade; huvudmannen för ätten blev självskriven på Riddarhuset. Biskoparne voro även självskrivna riksdagsmän. Kyrkoherdarne i varje kontrakt valde en medlem i prästeståndet; kapellanerna i varje stift fingo utse ett ombud. Borgarståndet valde ombud inför magistraten genom elektorer; endast de, som hade burskap i staden (borgare) hade valrätt. I Stockholm valde borgerskapet sex, och magistraten utsåg fyra fullmäktige. Bondeståndet valde en bonde i varje härad. Riksdagsarvoden från statens sida förekomma ej, utan vald riksdagsman underhölls av valmännen.

(Forts. å sista sid.)

JUDISK MOTSTÖT MOT DE NATIONELLAS VALAKTION.

Må svaret bli: Allmän samling kring den svensk-nationella listan!

Den av oppositionen inom Stockholmshögern utsända valsedeln under beteckningen "Samhället främst De borgerliga" och upptagande de långt ner på den officiella sedeln placerade mera nationellt betonade namnen Forssell (denne dock på valbar plats), Nygren, Ossbahr, Fröberg och Byström, väckte såsom kunde förväntas stor uppståndelse inom höga ledningen under f. d. marxisten Järte, som ej heller urskiljer att vidtaga sina motåtgärder. Den som var närvarande vid Valmansförbundets famosa nomineringsmöte å Auditorium, vid vilket ledningens kandidatförslag under s. k. demokratiska former genomtrumfades, och som bevittnade de till mötet hoptrummade israeliternas intensiva applåderanden av de Järteska talarna samt deras hyssjningar för den svensk-nationella sidans talesmän, kunde ju ej undgå att inse, hur saken i själva verket låg till och väntade icke heller annat än att från höga ledningens sida energiska åtgärder skulle vidtagas i syfte att söka omintetgöra de nationellas aktion vid valet även som förtaga densamma all verkan. De nuvarande makthavarna inom Valmansförbundet hava därmed ytterligare en gång demonstrerat, att de samhällsbevarandes sak för dem spelar en mycket underordnad roll i förhållande till deras egna maktpositioner. Ty genom den utsända svensk-nationella valsedeln *skadades icke utan tvärtom gynnades* det till namnet konservativa partiets utsikter i valen, i det att avsevärda väljarefraktioner, som eljest kommit att nedlägga sina röster, nu gåvos en möjlighet att göra bruk av sin rösträtt. Högerpartiet tillfördes sålunda genom de nationellas valaktion ökade utsikter att kunna höja sitt röstetal — men samtidigt riskerades att rangordningen bröts, så att någon av de kandidater, som mera medtagits såsom lockbete nere på listan, ryckte upp på valbar plats.

Med den av oppositionen inom Stockholmshögern utsända valsedeln avsågs alltså *dels* att tillförsäkra det parti, som dock officiellt bekänner sig till den nationella idén, i första hand de många röster, som eljest skulle gå förlorade genom underlåtenhet att rösta, *dels* att giva den mera ärligt svenskt syftande riktningen inom samma högre ett välbehövligt stöd inom opinionen. Att av förbundsledningen under hrr Järte och Lindman vänta förståelse för sådana motiv, var naturligen för mycket begärt. Den entusiasm, varmed icke minst

(Forts. å sista sid.)

Den judiska läran.

Av Theodor Fritsch. Leipzig.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

"Det är tillåtet att utnyttja en goj's misstag, om han av sig själv (till sin nackdel) misstager sig. Om nämligen gojen utställer en räkning och misstager sig, så måste israeliten säga till honom: Se, jag förlitar mig på din räkning, jag vet icke (om den är riktig), men det oaktat ger jag dig, vad du fordrar" (Rabbinen Mosche, Seph. misv. 132 b).

"Om en jude har process med en icke-jude, så skall du (såsom domare) låta din broder vinna, och säger därefter med vänlig uppsyn: så stipulerar vår lag (i de länder, där judarnas lagar gälla); om folkens lagar (i de länder, där inhemsk lag utestundande gäller) är till judens förmån, så låter du din broder vinna och säger åt främlingen: så stadgar eder egen lag. Om judarna varken äro herrar i landet eller landets lagar äro gynnsamma för dem, då skall man genom intriger plägar främlingen ända tills juden står såsom segervinnare". (Traktat Baba k. 113 a).

"Den som avgivit ett löfte, men blir ångerköpt, den kan genom ångern åter bliva hjälpt, även om han avgivit sitt löfte till Israels Gud. Han behöver allenast gå till en förnäm rabbin, eller, om en sådan icke är tillgänglig, till tre vanliga församlingsmedlemmar, vilka lösa honom från löftet. Den, som svär en ed, men ångrar sig och hans sinne ändrar sig, eller om något inträffar, som han vid edens avläggande icke kom att tänka på, då har han att förfara på nämnda sätt" (Schulch. ar. 228.).

"Den som svär falskt, talar illa om Guds sanning, men människor (judar) äro så vana därvid, att somliga försynda sig på så sätt väl hundra gånger eller än mer om dagen; kanske är det denna i israeliternas mun så vanliga synd, som håller oss fortfarande fast vid folkens förbannelse" d. v. s. är skuld till det allmänna föraktet för judar (Menor. hamm. 13 d).

"Moses säger: du skall icke begära din *nästas* hustru, och den, som bryter äktenskap med sin *nästas* hustru, är skyldig till döden. Straffbart för juden är alltså äktenskapsbrott blott, när det äger rum med nästans (en judes) hustru — icke-judens hustru räknas ej" (Traktat Sanh. 52 b).

Rabbinen Bechai, Levi ben Gerson och andra lära, att icke-judens äktenskap är ogiltigt i israelitens ögon och att juden icke begår något äktenskapsbrott, om han skändar en icke-judisk kvinna.

Talmud berättar (Traktat 18 b), att någon av dess förnämsta "vise" nämligen Rab och Nachman, när de kommo till en främmande stad läto höger ett välbehövligt stöd inom opinionen. Att av förbundsledningen under hrr Järte och Lindman vänta förståelse för sådana motiv, var naturligen för mycket begärt. Den entusiasm, varmed icke minst

(Forts. å sista sid.)

med en synd därute utanför hjärtats dörr, alldenstund det inre av själen blir oberört av den yttre människans ondska (Traktat Joma 19 b).

Rabbinen Eleasar skryter i den "heliga" skriften Traktat Aboda zara 17 a över, att i hela världen finnes icke någon sköka, som han ej använt.

Om det faller den judiske äkta mannen in att i sitt och sin makas gemensamma hem plåga umgånge med någon icke-judisk kvinna, som han dragit dit, har den judiska frun enligt de rabbinska lagarna ingen rätt att förmena honom detta.

Ett klart bevis för Talmuds råhet är följande. Då rabbinen Jochanan hade beteckna vissa onämnbara tingestar såsom osedliga, invände judarna mot honom: "Nej, lagen är icke sådan, ty de visa hava sagt: Allt vad en man vill göra med en kvinna får han göra, liksom med ett stycke kött, som kommer från slaktaren, vilket man äter stekt, kokt eller stuvat; liksom ock med en fisk, som kommer från fiskaren". Såsom ett bevis för denna ur den heliga skriften Halacha hämtade norm anföres vidare, huruledes en gift kvinna klagade hos en rabbin att hon av sin man blev behandlad på sodomiters vis, vartill den fromme rabbinen genmälte: "Min dotter, jag kan icke hjälpa dig, ty vår lag har prisgivit dig" (Traktat Nedarim 20 b). — Att skända en icke-judinna kan för juden aldrig räknas såsom äktenskapsbrott; därem mot är en "Noaks son (en icke-jude), som övar otukt med en israelitisk kvinna, förfallen till dödsstraff" (Rabbinen Mosche 20 a).

Det är förbjudet att rädda avgudadyrkarna (icke-judar), om de äro i dödsfara. "Om man ser en av dem, som fallit i sjön, så drager man icke upp honom därur, även om han utlovar belöning" (Schulch. aruch, Chosch. hamm. 158).

"Gojim eller hedningar, liksom rövare (och gojim är såsom rövare) drager man icke upp ur gropen, om de fallit däri, utan man låter dem vara däri, på det att de måtte döden dö" (Traktat Aboda z. 13 b).

"Det är befallt att döda kättare, som förneka den israelitiska tron. Om man har makten i sin hand, dödar man dem offentligt med svärdet: om man icke har makten, så skall man genom list komma dem till livs, såsom till dömes genom att lura ned dem i en grop och sedan icke draga upp dem. Om en trappa leder ned i gropen, drager man bort den och säger till offret: Jag gör sålunda, för att icke min boskap skall falla ned i gropen. Och om en flat sten finnes för att lägga över gropens öppning, så lägger man åter dit den och säger till offret: Jag skall just nu låta mina kreatur gå däröver. Och om en stege leder ned i gropen, så lyfter man upp den och säger: Jag måste hava den, ty

(Forts. å sid. 5.)

Hur kan judeguden Jahve-Sebaot vara kristendomens gud?

För Nationen av J. L.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Den kristna dogmatiken vill göra troligt att judeguden Jahve-Sebaot skulle vara samma gudomsväsende som Jesu Himmelske Fader, ehuru det senare gudsbegreppet i etiskt och sedligt-moraliskt hänseende står lika högt över det judiska som himmelen är högre än jorden. Och detta av den naturliga orsaken att Jahve-Sebaot uteslutande är judarnas nationalgud, som har sitt hemvist och hela sin verksamhetskrets endast på jorden, medan det kristna gudsbegreppet, Jesu Himmelske Fader, som ock namnet antyder, är ett himmelskt evighetsväsende, uppenbarat i Jesu personlighet såsom en helig, kärleksrik och barmhärtig Fader för hela mänskligheten.

Beträffande det judiska gudsbegreppet, så kan man endast säga, att det är en förbrytelse mot allt vad sant, rättfärdigt och heligt är, då man giver det en så ofördjänt framskjuten plats i den kristna förkunnelsen, att det förklaras "trefalt heligt". Det är en skam för vår kristna civilisation, att en representant för den onda andemakten, ännu i vår s. k. upplysta tidsålder offentligt kan få intaga en sådan ställning i den kristna kyrkan, att han t. o. m. anses tillbedjansvärd!

Denne Jahve-Sebaot intresserar sig emellertid uteslutande för judafolkets materialistiska utveckling på andra folks bekostnad, och till detta ändamål befaller han "sitt utvalda egendomsfolk" att mörda, plundra och taga andra folks länder och egendom i besittning genom att "döda både män och kvinnor, både barn och spenabarn, och icke låta något leva som andas". 2 Mos. 3:22. 5 Mos. 7:2, 16. 1 Sam. 15:3.

Genom att inblanda ett sådant djävulskt system i den kristna läran, kan man naturligtvis endast åstadkomma förvirring, otro och förakt för densamma, vilket vår demoraliserade utveckling ock nogsamt bevisar. Om det låge någon sanning i den kristna kyrkans dogma, att judeguden Jahve-Sebaot vore identisk med Jesu Himmelske Fader, så är ju dess bemödande att söka omvända judarna till kristendomen ett meningslöst nonsens!

För dem som önska göra närmare bekantskap med Gamla Testamentets mångskiftande gudsbegrepp, är det nödvändigt hänvisa till det missledande sätt, varpå deras namn överflyttats till den svenska bibeltexten. Vid tiden för Abrahams invandring till Kaanan, hade detta lands urbefolkning i likhet med andra kulturfolk i sin religiösa åskådning upptagit begreppen om både den gode och den onde anden, respektive ljusets och mörkrets furste, under följande benämningar: det förra kallade de El Elion, och det senare El Schaddai. Och *enligt urtexten i G. T. slöt Abraham vid sitt inträde i Kanaan förbund med nämnde El Schaddai.* 1 Mos. 17:7, vilket förbund Mose sedermera överflyttade på ett begrepp som han benämner "Jag är den jag är", 2 Mos. 3:14; men i 15:de v. heter det att benämningen "Abrahams, Isaks och Jakobs gud skall vara hans namn *evinnerligen*". Dock härmed är namnregistret på de judiska gudsbegreppen ej fulltaligt. I 2 Mos. 6:3 förekommer en ytterligare namnförändring, som sedermera slutgiltigt övergick i namnet Jahve (banér, segerfana), samt Sebaot (härskarornas gud), vilka betecknigar nogsamt tillkännage vilka syftemål de skulle tjäna. Denna månghövdade judiska gudasamling återgav emellertid Dr. Martin Luther, troligen för enkelhets skull, vid sin bibelöversättning, vilken även ligger till grund för vår svenska bibeltext, med: Herren, Gud allamäktig, den Evige. Vi stå ju onekligen i stor tacksamhetsskuld till den Lutherska reformationen, som befriade oss från en mängd irrläror i den dåtida kristendomsförkunnelsen, men tyvärr fingo vi samtidigt från samma källa mottaga det olyckasdigra Dananärvet, som består däri att de *ursprungliga* namnen på de judiska gudsbegreppen ej upptogos i översättningen. Detta förhållande är nödvändigt att lära känna för ett rättvist bedömande av G. T:s innehåll.

Om vi stanna inför det judiska gudsbegreppet Jahve-Sebaot, som den kristna kyrkan identificrar med det kristna gudsbegreppet, så vilja vi åter framställa jämförelsen i frågeform, varefter läsaren själv må döma om sanningsenligheten i detta satanska dubbelspel: Var det Jesu Himmelske Fader som gav judafolket alla dessa omoraliska befallningar till rov och plundring, jämte inspirationer till brottsliga handlingar gent emot urbefolkningen i Kananans land? Var det Jesu himmelske Fader som utvalde denna judiska rövarehop till "sitt heliga egendomsfolk", och satte dem "högst i pris, ära och härlighet framför alla andra folk", med löfte att "giva dem främmande städer, som de ej byggt, fulla med allt gott, huggna brunnar, vin- och olivgårdar som de ej ha planterat"? Var det Jesu Himmelske Fader som lovade judarna att sända änglar och bålgetingar till deras hjälp, då de gingo ut på rövaretåg, för att taga främmande folks länder och egendom i besittning? Var det Jesu Himmelske Fader som sände en mordängel för att döda allt förstfött i Egypten, både bland människor och boskap — dock naturligtvis med undantag för judarna, mot vilka ej ens en hund fick gläfsa"? (2 Mos. 3: 22, 11: 4—7, 21: 2, 3, 23: 28, 33: 2. 4 Mos. 31:. 5 Mos. 6: 10, 11, 7: 16, 26: 18, 19.)

Otaliga liknande befallningar och löften av Jahve-Sebaot, varierande i alla former finna vi i G. T. Men kunna sådana barbariska orimligheter, vilka sakna varje skymt av moral, för att ej tala om gudomlig kärlek, rättfärdighet och helighet, vara ägnade att övertyga någon förnuftig varelse att man här skulle ha att göra med det gudsbegrepp som Jesus för oss uppenbarat? Det mest förvånansvärda i denna förjudade "kristna" dogmatik ligger emellertid i den förkunnelsen, att vår Himmelske Fader sände "sin enfödde son" ned till jorden och utlämnade honom till "sitt utvalda heliga egendomsfolk" för att av dem misshandlas och korsfästas till försoning för hela mänsklighetens synder. En grymmare ironi på gudomlig kärlek, rättfärdighet och helighet kan världslitteraturen ej uppvisa, ty vi ha här att göra med sådana barbariska åsikter, vilka på intet sätt kunna ställas i sammanhang ens med någon normal mänsklig handling, och allra minst med det kristliga gudsbegreppet. En sådan dogmatik kan endast leda till fördumning, otro och förakt för religiöst liv. Judendom är ingalunda kristendom, och Jahve-Sebaot är icke Jesu Himmelske Fader! Endast i Jesu rena och heliga lära kunna vi finna vägen till den ende sanne Gudens kärlekarika Fadershjärta! Detta gudomsväsende fordrar inga blodbesudlade offer till försoning, utan botfärdig ånger och omvändelse från synd och orättfärdighet, samt tillbedjan i ande och sanning! I kristendomen ligger en ädel tendens till rättfärdighet, medan den judiska religionen sådan den framställes i G. T. är ett förbrytaresystem med formalistiskt skrymteri, där Jahve-Sebaot är

(Forts. å sid. 5.)

Den 21 September

Sverige åt Svenskarna!

Den paroll "Sverige åt svenskarna" I, som av Nationen vid dess första framträdande för snart tre år sedan höjdes, är enligt vad utvecklingen tydligt visar på väg att vinna vår folks gehör. Det rådande, på falska grundsatser uppbyggda "idépolitiska" partisystemet ger visserligen icke utrymme för någon klar folklig opinionsyttring i dylik riktning, samtliga de nuvarande partibildningarna i städer och större samhällen — Bondeförbundet är ju uteslutande representerat på landsbygden! — äro konstruktioner av den här numera tämligen allsmäktigt regerande judiska söndringsmakten och dirigeras i sin ideologiska och praktisk-politiska verksamhet mer eller mindre fullständigt av samma höga gyllene makt. Detta hindrar dock ej, att kampställningen vid dessa val till riksdagens andra kammare i viss grad kommit att bliva *ett för eller mot det svenska samhället.* Den överhängande bolsjevikisk-revolutionära faran, som ryckt oss allt närmare in på livet och som det bl. a. på grund av vår tidnings upplysningsverksamhet icke längre var möjligt att beslöja inför allmänheten, tvingade samtliga de partier, vilka av namnet bekänna sig till den svenska s. k. borgerliga samhällsordningen, att intaga gemensam position gentemot de på samma samhällsordnings omstörtande inriktade s. k. proletära, judisk-marxistiska partiernas fosterlandslösa planer och förehavanden. Med heltvisst svidande hjärta måste den judiska bolsjevismens grandiose ledare i detta land, hr Karl Otto Bonnier, se sitt eget kära husparti, liberalerna, i likhet med systerpartiet, de frisinnade, gå till val under samma hatt som den förhatliga "reaktionära" högern — vars reaktionära tendensor ju dock numera huvudsakligen inskränka sig till litet hemlighetsmakeri i kumpanerna Järtes och Tor Bonniers "Brunkebergsklubb" —. Ja, så kan utvecklingen, "de gudomlige" till trots, komma att gestalta sig! Man nödgas pruta av på sina allra heligaste önskningar och böja sig för nödvändighetens lag, till vinnande av det bästa möjliga av situationen. Resultatet av årets val blev som vi veta ur Höga Vederbörandes synpunkt ej just glädjande. Den judisk-bolsjevikiska kampriktningen, den riktning, på vilken man inom härvarande Israel i första hand byggt sina förhoppningar, led ett ganska kännbart nederlag. De partier, som samlats under det antirevolutionära fältetecknet, kunde inregistrera en valframgång, som tydligt visar, att Sveriges folk, försåvitt fritt val tillåtes, ännu ej är moget för den judisk-bolsjevikiska frälsningen, utan att en dylik, om den inom en nära framtid skall ha några utsikter här i landet, måste ske i den rena överrumplingens, "den resoluta handlingens" tecken, i överenstämmelse med hrr Bonniers, Ehrenpreis', Aschbergs, Kopps, Kilboms m. fl. israeliters höga planer.

Man måste emellertid vara beredd på, att den som stat i staten sig här etablerade och alltjämt styrande judisk-bolsjevikiska makten under hr Karl Otto Bonnier kommer att göra sitt yttersta för att förhindra ett konsekvent fullföljande av den antirevolutionära valsegern från de i kartellen deltagande partiernas sida. Naturligtvis komma politiker sådana som en Lövgren, en Ekman och andra företrädare för bolsjevismens "liberala" fraktion att efter valen med all energi fortsätta på den "reformsträt", där de skördat så många och stora lagrar. Men säkert är, att spelet för vederbörande i framtiden blir mindre enkelt än hittills. Inom partierna i gemen har nämligen på sistone ett uppvaknande förmärkts, som ger vid handen, att man inom olika folklager icke ämnar i fortsättningen fullt lika själlöst som hittills låta leda sig i dansen efter hr Bonniers "sinnrika" pipa. Uppgiften har för Vederbörande tämligen avsevärt komplicerats. Det har på sistone tillkommit en hel del nya opåräknade moment, som uppenbart utöva en synnerligen starkt irriterande verkan å de nuvarande "idépolitiska" partiledningarna över lag. Flera tecken härpå ha i dessa senaste dagar försports. Det kanske mest märkliga är den allmänna politiska deklaration, som i valrörelsens sista timme avgivits av högerpartiets ledare, amiral Lindman, vilken i ett uttalande bl. a. yttrat följande ord:

> Arets val är utan gensägelse det viktigaste i mannaminne. Ja, än mer... Ty i våra dagar möta vi en riktning i samhället, som icke vill erkänna det genomförda folkväldet utan predikar klassens diktatur, som icke kan vara tillfreds med en reformhatorisk utveckling utan systematiskt bedriver revolutionär propaganda, som icke vill respektera given lag utan vädjar till det öppna våldet, som icke vill fred och samförstånd mellan landets innebyggare utan fejd och söndring mellan klasserna, som icke är svenskssinnad utan halvasiatisk.
>
> Vill är det sant, att liknande tendenser även vid de senaste valen yppats och att folket då avkunnat sin dom över dem, men starkare, stridslystnare, mera samlade än någonsin tidigare gå vårt lands kommunister i år att erövra sin anpart av mandaten för att i riksdagen icke ioalt deltaga i det parlamentariska arbetet utan fortsätta och fullföljа sina omvälvningsplaner. Det är en vanära och en förödmjukelse för vårt folk, att sådant skall behöva betaras. En framgång för dessa omstörtningselement kunde bli dem en sporre att oavlätligt och i än agressivare form bedriva sin nesliga tratik. Klasshatet skulle ges ny näring, världsmedlen skulle vinna än större insteg, förvildningen av vår ungdom och hotet mot vårt näringsliv skulle än mer spridas och växa.
>
> Det är vår oavvisliga plikt att tränga tillbaka alla de för utländskt guld fala krafter, som arbeta upplösning inifrån och utifrån i händerna. Våra arbetare äro för goda för att falla offer för bolsjevismens andliga förvildning och materiella utarmning.
>
> "Sverige åt svenskarna!" Det måste bli en hederssak för oss alla att på valdagen i nationell endräkt hävda svenska samhällsideal, svensk rättsåskådning, svensk kultur!

Vi taga fasta på dessa ord, som ej skola glömmas. Väl veta vi, att vad som vid valtillfällen uttalas av hrr partiledare under rådande judisk-politiska regim i regel icke är avsett att tagas allt för allvarligt utan mera ämnat såsom stimulans och lockbete åt själarna i det stora valfiskafänget — erfarenheten erbjuder härvidlag ett rikligt åskådningsmateriel även vad högern angår! — men vi anteckna högerledarens relaterade yttrande såsom ett ofrånkomligen bindande och förpliktigande sådant. Den tid är nämligen förbi, Herrar Partiledare, då Sveriges folk själlöst nöjde sig med endast valpolitiska löften; det fordrar nu, att löftena också vidblivas och i handling omsättas. Högerpartiet har genom sin ledares deklaration inför valet de facto bundit sig politiskt för den stundande riksdagsperioden i en riktning, som i betraktande av partiets föregående måste betecknas såsom varken mer eller mindre än signalen till en ren frontförändring. Vad denna i handling förpliktigar till — vi utgå nämligen ifrån, att den icke rätt och slätt endast är en valbluff — kunna givetvis de höga herrarna inom högerledningen icke vara okunniga om. Det står tydligt och klart för envar, som är något insatt i sakerna. "Sverige åt svenskarna!" är en paroll, som icke kan missförstås. Den innebär oavvisligt, att Sveriges folk måste befrias från det nuvarande judisk-bolsjevikiska regementet på alla samhällslivets områden, att utvecklingen i vårt land åter länkas in på svenska banor, att svenska samhällsideal, svensk rättsåskådning, svensk kultur och svenskt oberoende, för att nu använda högerledarens egna ord, hävdas. Parollen innefattar just vad Nationen i trenne år kämpat för. Det gäller nu; att se, i vad mån den svenska högern av i dag besitter nödig rörelsefrihet, mod och kraft för att på allvar gå in därför. Här saknas sannerligen icke skäl för tvivel. Den "antisocialistiska" Lindmanska högerns hittillsvarande politiska verksamhet, vars oklara negativa inriktning i så hög grad bidragit till att ge den judiska bolsjevismen i dess uppträdande olika partiskepnader (liberalismen, socialismen, kommunismen) luft under vingarna, inbjuder icke, partiledarnas deklarationer till trots, till några större förhoppningar på en mera omedlbart förestående kursförändring i handling.

Den nationella restaurationstankens anhängare i Sverige få naturligtvis icke av hr Lindmans patriotiska bekännelse i valrörelsens elfte timme låta förleda sig till att tro, att någon mera aktiv, positiv insats från högerpartiets sida i svensk-nationell riktning under den närmaste framtiden skulle vara att vänta och på den grund slappas i sin verksamhet för den nationella saken. Det råder intet tvivel därom, att ej amiral Lindmans deklaration skett under direkt påverkan bl. a. av den allt starkare opinion i svensk-nationell riktning, som genom Nationens arbete bland alla folklager och i alla delar i landet i senaste tid vuxit fram. Lika visst är att samma dag herrarna inom högerledningen befriades från den "besvärande" upplysningsverksamhet, som från vår tidnings sida bedrives, de åter skulle förfalla till samma negativismens politik också i ord, som i senare tid karaktäriserat deras uppträdande. Ej mindre med hänsyn till det stora framtidsmålet, den nationella restaurationens förverkligande i vårt land och opinionens inom alla folklager beredande därför, än till de i en mera nära framtid liggande uppnåeliga resultat, som ett påverkande av partiernas praktiska politik innebär, måste alltså nödvändigheten av ett fortsatt energiskt upplysningsarbete vara uppenbar för envar. *Fram därför, svenskssinnade män och kvinnor i vårt land i Upplysningens tecken, fram till fortsatt hängiven kamp för den nationella restaurationens idé, under baneret "Sverige åt svenskarna!"*

Valresultatet intill den 21 september.

Riksdagsvalet är i stort sett över. Av samtliga landets valkretsar återstår nu endast Stockholm, som väljer i dag, den 21 september, tidningens utgivningsdag. Utgången i de 27 valkretsar, som redan valt, blev en jämn och ganska betydande framryckning för den borgerliga kartellen, synnerligast högern och bondeförbundet. I de nämnda valkretsarna samlade de samverkande borgerliga 1,212,000 röster medan de samverkande arbetarepartierna samlade 906,000 röster.

Högern har att uppvisa en ökning av 196,000 röster från 406,120 vid 1921 års val till 602,066 nu, socialdemokraterna en ökning av 114,000 röster från 672,302 till 785,663. Bondeförbundet har ökat i runt tal 71,000 röster från 190,396 till 261,376, de frisinnade med 72,000 från 221,747 till 293,878 och kommunisterna med 65,000 från 56,714 till 121,597 nu. Det enda parti, som förlorat, är de liberala, som haft att inregistrera en tillbakagång av 3,000 röster från 58,059 vid 1924 års val till 55,162 i år.

I mandathänseende ha de redan förrättade valen medfört följande förändringar: högern har vunnit 8 mandat d. v. s. ökat från 59 till 67, bondeförbundet har ökat 4 eller från 23 till 27, liberalerna ha behållit sina 3 mandat, de frisinnade ha förlorat 2 d. v. s. minskat från 29 till 27, socialdemokraterna ha förlorat 14 mandat d. v. s. minskat från 96 till 82, och kommunisterna slutligen ha vunnit 2 d. v. s. ökat från 4 till 6 mandat.

Ryska handelsdelegationen får "en mera revolutionärt utbildad" chef?

Till följd av den resolution, som fattades på kominterns sjätte kongress i Moskva och som går ut på nödvändigheten av ett intensivare revolutionärt arbete i Europa, komma, enligt vad upplyses en hel del viktiga ändringar inom handelsdelegationen att äga rum. Bland annat lära cheferna för handelsdelegationerna både i Stockholm och Warschau komma att ersättas med mera "revolutionärt utbildade" personer.

Kontrollstyrelsen åskar ökade anslag till spritpolisen.

I ett till regeringen ingivet yttrande begär kontrollstyrelsen en ökning av anslaget till spritpolisingens bekämpande från 150,000 till 200,000 kr.

Av de för innevarande budgetår anslagna 150,000 kr. ha 75,000 kr. avsetts för den inom överståthållarämbetet inrättade särskilda polisavdelningen och återstoden för övriga länsstyrelser. Emellertid uppgå framställningarna från länsstyrelserna för budgetåret 1928—1929 hittills till ett sammanlagt belopp av 92,720 kr. Länsstyrelsen i Västernorrlands län, som tidigare icke haft något ans'ag, har för innevarande år begärt 17,000 kr. Då smugglingen inom detta län torde ha en viss omfattning synes anvisande av medel för dess bekämpande inom länet vara väl motiverat.

Spritkonsumtionen under augusti.

Spritkonsumtionen under augusti.

Den totala försäljningen av spritdrycker för konsumtionsändamål under augusti månad utgjorde enligt kontrollstyrelsens statistik 2,644,823 liter mot 2,552,867 liter augusti 1927, försäljningen utminuteringsvis 2,331,445 liter mot 2,267,055 liter augusti 1927, bolagens egen utskänkning 147,297 liter och överlåten utskänkning 166,081 liter mot resp. 121,500 och 164,312 liter augusti 1927. Den totala försäljningen av vin utgjorde under augusti 1928 373,137 liter mot 331,282 liter augusti 1927.

Rösta EJ

på judarnas kandidater i Stockholm

Rösta med

den SVENSK-NATIONELLA valsedeln!

Mitt emot Centralstationen ligger

Hotel Terminus

STOCKHOLM

80 komfortabla, nyreparerade rum jämte toalettrum, försedda med rinnande kallt och varmt vatten

Enkelrum från Kr. 5:—
Dubbelrum från Kr. 10:—
Intim matsal, läse- och frisörsalong

Telegramadress: TERMINUS
Tel. och postadress: Hotel Terminus

Riksdagsvalet och dr. Forssells protest.

Ett inlägg från högerhåll.

Från en aktad insändare, medlem av Nationella Ungdomsförbundet, har redaktionen fått emottaga nedanstående inlägg med begäran om införande:

I anledning av dr Arne Forssells protest mot den här i staden utsända särlistan med högerbeteckning må det tillåtas mig fastslå, att denna lista tillkommit såsom en demonstration av det i vida kretsar bland valmännen ruvande missnöjet med den nuvarande högerledningens politiska strategi och taktik, som fört partiet från den ena uppgivna positionen till den andra, från nederlag till nederlag, utan att tvingande nöd förelegat, och främst eller uteslutande i den naiva förhoppningen, för att icke säga den underliga tvångsföreställningen, att man genom eftergifter i samma anda som de, vilka av en socialist i finska riksdagen år 1919 betecknades såsom djupaste orsaken till det röda eländet i Finland 1918, skulle kunna tysta munnen på vänsterna gaphalsar, en krigskonst, den där icke tillnärmelsevis i samma grad som socialistledarnes och moskvadrängarnes rent vidunderliga dumhet och fräckhet förskaffat ledningen dess triumf för ögonblicket.

Men listan är också ett uttryck för kravet på en verklig nationell, svensk politik, icke blott i ord och granna fraser vid mer eller mindre högtidliga tillfällen, utan i verk och gärning i vardagslag, kravet på återupprättande av ett med tjänliga medel, inåt som utåt, effektivt skyddat rättssamhälle, vilket vårt land på sistone de facto icke varit, kravet på en hård, men ren nåve kring rorkulten på det svenska statsskeppet, det enda styrelsesätt, som århundradens erfarenhet och en även ganska ytlig kännedom om de svenskes psyke vitsorda såsom lämpligt och hälsosamt för Sven Rike.

Detta krav kan negligeras nu. Men det kommer igen med allt större styrka, och hrr ledare göra klokt i att i tid beakta detsamma. Både för sin egen och för fosterlandets skull. Ty motsatsen lärer komma att hämna sig, om icke förr

(Forts. å sid 5.)

Ärade Husmödrar!

Alt slags tvätt och strykning mottages tacksamt, handmetod - Billiga priser

Bad- och Tvättinrättningen VANADIS

Billiga och bekväma karbad tillhandahålles mellan 10 f. m.—8 e. m.
Frejgatan 41—43 - Stockholm
Tel. Vasa 188 46

PUB leder — i kläder

Dagens stora fråga

för herrarna är höstyterplagget. Bland nyheterna hos PUB finner Ni ofelbart ulstern som kläder Eder till priset som passar Eder.

PUB:s specialulster av slitstarkt svenskt helylleulstertyg i modern gråblå färgton, med diskret rutigt mönst. Kr. 89:—

PUB:s specialpaletå av svart helylleimelton Kr. 85:—

Paul U. Bergströms A/B

NORR 18 Hötorget 18 Drottninggat. 74 SÖDER 54 Hornsgatan 54 (Mitt för Ad. Fr. Torg.)

NATIONALT TIDSSKRIFT

Keysersgt. 1, OSLO
Eneste antisemitiske publikation,
Utkommer maanedlig
Pris til Sverige kr. 6: 20.

Förstklassigt Pensionat

för resande

Klarabergsgat. 40III

(nära Centralstationen) Stockholm

Telefon Norr 163 17

M. JOHNSSON

Merry Grill

Tegnérgatan 28, Stockholm
2:dra huset från Drottninggat

INTIM DANSRESTAURANT

Den populära
Imperial Orchestra

Best. tel. V. 789 och V. 793

Härskaren över all väriden.

"Guds egendomsfolks" under årtusenden förda kamp för all världens läggande under sin spira och alla folks lyckliggörelse hade med det stora världskrigets avslutande nått det avgörande skedet, då fulkomnandet under Davidsbanéret skulle ske. Makten var så gott som över hela linjen erövrad, det återstod bara att göra bruk därav och låta den världsfrälsande missionen gå i uppfyllelse i enlighet med Sions vises storsiagna program i bolsjevismens tecken. Men detta "bara" blev som vi veta ett tämligen så besvärligt moment.

Genom att bringa guldet, världskapitalet, i sin hand förmenade sig Israel skola ha bragt all världen under sin "gudomliga" spira. Ingen makt skulle sedan kunna hindra den heliga "Alliance Israélite Universelles" segerrika erövringståg bland folken. Makten över guldet är erövrad, men ändock bjuder det svårigheter att fullborda verket d. v. s. låta den slutliga frälsningen ske. Redan Edouard Drummond, den berömde franske patrioten, gav på 1870-let i sitt flammande arbete "En döende värld", översatt till svenskan av Hjalmar Branting, en skildring av den judisk-mammonistiska maktställningen i världen, som redan vid den tiden nått så långt, att han betraktade den djärva planen såsom så gott som fullbordad. "Härskandet över världen tillhör", skrev Dr., "redan juden. Han behöver icke göra sig mödan att hemlighålla det. — juden omspinner hela världen med sina finanser."

Sedan Drummond skrev dessa ord har "den heliga alliansens" universella maktställning bland folken högst väsentligt ökats. I de flesta länder har Israel med tillhjälp av sin "demokrati" lagt under sig allt vad politiska, ekonomiska och kulturella maktmedel heter, och arbetar med febril iver för mänsklighetens definitiva frälsning. Dock, Dummonds ord, att juden icke längre behöver göra sig mödan att besiöja sin härskarställning håller den dag som är icke. Tvärtom visar utvecklingen i tiden alldeles tydligt, att ju närmare han kommer det stora målet för sina politiska "reformdrömmar", den universiella revolutionen under Davidsstjärnans banér, desto nödvändigare blir det för honom att besiöja sitt verk, på det icke de "själlösa", som skola lyckliggöras, tillåtsentyrs i förtid upptäcka vad som är å bane.

Men lyckligtvis hava de i "själlöshet" försänkta folken i elfte timmen begynt att vakna ur sin slummer, och bereda sig nu i alla länder som bäst att skaka av sig oket.

Praktuppvisning av Israels "liberala" generalkoryféer i rikshuvudstaden.

Liberalismen såsom politisk röreise har i själva verket redan för länge sedan spelat ut sin egentliga roll i det världserövrande Israels tjänst. Den representerade som vi veta den judiska bolsjevismen i dess första skede och ombesörjde den nationella bördens i gojimsamhällena bortträngande till förmån för den "heliga" internationella "finansaristokratien", som numera tagit hand om folkens öden. Samma judebolsjevismens bägge följande utvecklingsskeden, socialismen och kommunismen, äro vi ju i dag som bäst hugnade med. Hrr politiker inse visserligen alltför väl verklighetsläget men akta sig noga för att inför publiken låtsas därom. Ty denna bör ju så litet som möjligt i förväg förstå av vad som är å bane — tills allt är färdigt och Davidsbaneret efter "heligt" föredöme från Moskva kan hissas å de centrala institutionerna i Stockholm. Intill dess är det emellertid som man kan förstå av största betydelse för Vederbörande att hava sina klara "liberala" företrädare i riksdag och regering, där vågmästareuppgiften kan tullgöras i enlighet med Den Högre Maktens vilja. Nuvarande Utrikesexcellensen utgör ett levande och praktfullt vittnesbörd om det ouppskattbara värdet för Israel att i tider som dessa ha en av sina "egna" betrodda och trogna i spetsen för kungl. svenska utrikesdepartementet. Det var kantänka parlamentarisk fair play, att hr Bonniers av 4 representanter bestående "liberala" parti fick på sin lott att tillsätta just utrikesminister, som ju har frågan om vårt förhållande till främmande makter, däribland också Sovjet-Ryssland, i sin hand.

I betraktande härav förstår man ganska väl de enorma kraftansträngningar, som från stockholmsjudarnas sida vid dessa val gjorts i syfte att dels säkerställa Hans Utrikesexcellens Löfgrens mandat dels köra fram med hr Bonniers nya liberala ljus, "frihetsvännen" hr Carleson. För att stimulera väljaremassorna hittade man på det tricet att arrangera en vild konkurrens mellan de bägge "liberala" generalkoryféerna. Hr Löfgren gick till val "för åsiktsfriheten", hr Carleson "för internationell handelsfrihet" — liksom det brast på dylik här i landet för Höga Vederbörande! — 100,000-tals kronor från de israelitiska börsarna ha under loppet av de senaste veckorna offrats på populariserande reklam och agitation för de bägge utomordentliga koryféerna. De dagliga tidningarna ha flödat av dyrbara hel- och halvsidesannonser med jättefotografier av Deras Härligheter, och på gator, torg och husväggar har man sett deras tjusareanleten i jätteformat åtskilliga mot publiken: "Välj på mig, så skall allt bli så bra och du få det så bra. Hurrah, vad jag är bra!", och huvudstaden har formligen översvämmats av propagandatryck till deras lovprisande. Bland de storheter, som entusiastiskt vittnat om Hans Utrikesexcellens och varmt rekommenderat honom åt Stockholms väljare, är naturligtvis också allas vår vän storförskingraren av statsmedel, spritdoktor Ivan Bratt, vilken ju som bekant räknar sig till demokratiens förste i detta land.

Det gäller nu att se i vad mån de goda stockholmarna, som ju vid det här laget borde ha hunnit bli en smula seende, skola låta kommendera sig av den betalda judepropagandan till att rösta emot sitt eget välförstådda intresse, vilket i all synnerhet sker, om de ge sina röster åt Israels "liberala" generalkoryféer.

Talmud Toras har öppnat en skola i Malmö.

På inbjudan av Talmud Toras och Malmö mosaiska församling hölls enligt vad Sydsv. Dagbl. meddelar nyligen ett möte med judiska föräldrar och barn å stadens realskola, varvid ett längre anförande hölls av överläraren vid statsseminariet i Kowno juden S. Friedmann rörande judarna och judendomen. Den stora renässansen för judendomen har kommit, framhöll talaren, men för att den skall bli fullständig måste judarna börja med sina barn och uppfostra dem till judendomen "genom att lära dem sina fäders språk och låta dem få del av deras heliga skrifter och litterära skatter", och detta sker icke utan judiska skolor. Den judiska församlingen i Malmö hade visserligen redan en dylik, men på grund av församlingens stora tillväxt hade den visat sig alltför otillräcklig och behövde därtill moderniseras, varför en ny skola måste öppnas.

TAPETSERARFIRMAN
C. A. ERIKSSON
Hantverkaregatan 22, Stockholm
TEL. KUNGSH. 6706.
Utför Möbelstoppningar, Mattpåläggningar till mycket billiga priser. Förstklassigt arbete garanteras. Begär kostnadsförslag.
Klädning av sidovagnar samt bakdvnor.

Körpiskor och Ridspön
Käppar och Remtyger
köpes bäst och billigast i
ALFRED ANDERSSONS PISKFABRIK
Beridarebansgatan 12 - Stockholm
Telefon Norr 11575

Revolutions-Israels befästade borg i Sveriges huvudstad.

Ur Nya Dagligt Allehanda låna vi ovanstående förvisso mycket talande bild, föreställande Sovjet-Ryssiands d. v. s. Revolutions-Israels starkt befästade borg i huvudstaden, vårs upphöjda förehavanden till svenska folkets lyckliggörelse i bolsjevismens tecken våra ädelsinnade statsmakter avstått från varje rätt att alls blanda sig i. De "själlösa" svenskarna ha emellertid på sistone begynt vakna upp ur den ljuva idésiummer, vari "egendomsfolkets" utvalda insövt dem — med pålöjd, att kämparna i fästningen börjat bli en smula oroliga. Fästningskommendanten, Hans Revolutionshärlighet bolsjevikjuden Vigdor Kopp, ses å bilden, omgiven av vaktposterna Samuelsson, Kilbom och Alexandrov, spörja Deras Excellenser ex öfficio, hrr Lövgren och Ekman, som just komma förbipasserande, om det månne är på tiden att låta evakuera fästningen. De båda excellenserna, som ju i handling i så riktligt mått visat sin solidaritet med det "utvalda" folket, med vilket de av allt att döma bägge äro förbundna med blodets band, tillråda vännen Kopp att lugnt avvakta utvecklingen: "Vänta och se! Kanhända få vi decharge av Stockholms väljare för vår politik, och då blir inte den frågan överhängande."

Såväl Hans Revolutionsexcellens som Deras Excellenser ex officio ha nu emellertid tillräckligt länge prövat svenska folkets tålamod. Det finnes en gräns för detta folks förmåga att tåla det kalla stålet!

Den nya skolan har redan öppnats och trätt i verksamhet.

I förbudets hemland.

Stockholmsklubben i Chikago hade efter vad en svensk-amerikansk tidning meddelar nyligen anordnat en kräftsexa. Sexan skildras såsom i allo lyckad, och det s. k. tilltugget saknades ej heller.

"Gammal svensk tradition följdes", skriver tidningen, "till bokstaven. För varje kräftklo iakttogos och utfördes de gamla ceremonier, den sedan uråldern härstammande kräftlagen föreskriver".

Svenska folket hyllar sin "befriare"!

Söndagen den 16 september 1928 var en märkesdag i den svenska demokratiens historia, inte precis så mycket därför att vi den dagen hade val till riksdagens andra kammare, men på den grund, att en av svenska folkets magnifika kosmopolitiska "befriare", demokratiske Trihetshjälten Värner Rydén, en av Israels allra förnämligaste "reformatorer" i detta land, den dagen fyllde 50 år. Den stora dagen till ära hade man på sitt gamla stamlokus hotell Kronprinsen i Stockholm arrangerat en splendid middag för ett 80-tal inbjudna, bland vilka förmärktes ett stort antal politiska s. k. själsfränder m. fl. celebriteter, såsom landshövding Eden, professor Hjalmar Forssner, riksantikvarien Curman, redaktörerna Per Albin Hansson och Arthur Engberg, konstnärerna Carl Eldh och Ragnar Östberg, kammarrättsrådet Cederson, general Sparre, dir S. Hybbinette, dir Carl G. Laurin, folkskolinspektör Carl Lidman, generaldirektör Karl Levinson och f. presidenten Lindstedt. Vid middagen höllos minst ett tiotal tal, bl. a. av landshövding Edén, redaktör Hansson och redaktör Engberg.

Det föreslogs som bekant på tal om det frihetsmonument, som är avsett att resas framför riksdagshuset å Helgeandsholmen, att detta skulle komponeras så en staty av "den store befriaren" hr Värnor, som ju bättre än någon annan nu levande politiker förmått motsvara tidens krav på "en sann demokrat", en staty, som för alla tider skulle minna svenska folket om den epok i dess tillvaro, då hr Värnor levde och verkade till dess lyckliggörande. När man nu läser i bladen om de hänförda hyllningarna på hans 50-årsdag kommer man att erinra sig vad allt stort och skönt den bålde demokraten givit sitt folk. Hans "frihetsbragder" äro ju både många och stora. Han är en av de stora pionjärerna i det "heliga" Israels strävanden här i landet, som med aldrig svikande liv och lust deltagit i det "demokratiska reformarbetet". Hans "idealla" läggning hindrade honom emellertid aldrig att samtidigt också intressera sig för mera praktiska ting, varom bl. a. vittnade hans berömda verksamhet som grosshandlare i kobbeköttt under världskriget. Han var en bland de "utvalda", som förunnats spela en viss roll som "reformvänlig" politiker. Värnor hörde ju till den illustra samling politiker och finansmän under "det demokratiska genombrottets" glansdagar med demokraterna Nils Edén och Eliel Löygren i spetsen, som på sin tid plägade samkväma å just hotell Kronprinsen i Stockholm uti den näpna klubben "Amaryllis" skepnad, där vid nektar och ambrosia ömma kärlekisscener utspelades mellan storfinans och "demokrati" m. m. Och lönen för hans stora "bragder" till svenska folkets befrielse och lyckliggörelse uteblev som vi veta icke. Alldeles som ju i sina lyckligare stunder rafjerar t. o. m. över sina egna s. k. svarta får, berör saken i en betraktelse, "Den stora striden", vari tidningen bl. a. skriver:

"Lyckligtvis ha vi karlar, som äro fasta i tron, men om de kunna kraftigt omskapa världen är en annan fråga. I parlamentarismen är nämligen ställningskriget alltjämt modernt, vill det tyckas. Själva entusiasterna nöja sig, när det kommer till avgörandet, med förbluffande litet.

Då hr Herman Lindqvist satt i talmansstolen, uttalade han, som kanske en eller annan minns, den övertygelsen, att parlamentsledan borde vara slut, sedan det inrättats rakstuga, duschrum och speciella lokaler för partisammanträden i riksdagshuset på Helgeandsholmen.

Partivännen Värner Rydén har nyss stått nere i Malmö och förkunnat för proletariatet, att vilken än valutgången blir, så behöver det inte befaras, att kapitalisterna fly ur landet. Här ha de det så bra. Värnor bör känna till det. Han lär umgås i de kapitalistiska kretsarna, och ryktet berättar, att han inte skall ha någon anledning att beklaga sig över dem. Tack vare parlamentarismen och tack vare den omständigheten, att han hör till de små förtryckta. Med villa på Lidingön och räntan på bortåt en luttig miljon i årsinkomst."

Man måste givetvis erkänna, att Värnor lyckats bra i sina upphöjda strävanden att reformera denna världen ekonomiskt och socialt. Egen villa på Lidingön och räntan å luttiga miljonen i årsinkomst är ju inte så dåligt! Men vad säga hr wigforss och de andra framåt- och uppåtsträvande demokraterna, som mena, att fattigdomen är att fördraga, först då när den delas av alla? Inte vill man väl inkräkta på "folkidolen" Värnors förvärvade lilla egendom? Eller bör icke hellre Värnors uppnådda relativa välstånd få tjäna som ett ideal för andra proletärer? Vi bara undra.

I den provokatoriska nykterhetspolitikens hägn.

Stockholms tullpolis' energiska jakt efter "olovlig vara" har under den gångna veckan krönts med god framgång, varvid åtskilliga "värdefulla" beslag av mer och mindre originell natur gjorts.

Vid den sedvanliga visiteringen av finnbåten Torneå beslagtogos en afton 6 dunkar "export" från en flicka, som sökt gömma "varan" med tillhjälp av en massa servietter, sammanfogade i allskons "kombinationer", som hon styrt ut sig med. Den unga damen föreföll emellertid tullmännen "något misstänkt" varför man satte i gång med en närmare undersökning av "kombinationerna", som resulterade i att 6 dunkar export uppenbarade sig därunder. — Ombord å finska ångaren Marehamn anhöllos tvenne anställda kvinnor i färd med att söka smuggla i land "97-procentig", vilket tillgick sålunda: Tullpolisen, som hade sin vakt strax invid ångarens förtöjningsplats, antastades en natt av ett par damer på utgående från Mariehamn, vilka bådo tullmännen giva dem adress till en läkare, då den ena av damerna var i behov av läkarvård. De skarpsynta tullmännen tyckte emellertid att den sjuka såg alltför frisk ut, varför de ansågo sig böra agera läkare själva och resolut togo hand om de båda damerna. Genom operationen, som utfördes av en visitationssyster, blev damen lättad på 10 dunkar "export". — Vid visitation ombord på tyska ångaren Stockholm befanns en matros ha innanför garneringen i sin nytt undanstuvat icke mindre än nio buteljer konjak, vilka beslagtogos. — På ångaren Rurik beslagtogos en del "förbjuden vara", gömd på mjölkflaskor. — Vid en eftervisitation ombord å finnångaren Suomi beslagtogos 9 dunkar exportsprit, som maskinpersonalen undanstuckit i ett av fartygets maskinstativ. — En eftervisitering å tyska ångaren Stockholm gav till resultat 9 flaskor konjak av finare märken, undanstuvade på olika ställen.

•

Tullen i Sandhamn har ombord å passerande finska seglaren Helena lyckats anträffa 10 dunkar med finaste exportsprit, som dolts litet varstans ombord.

•

När en tullman härom aftonen skulle visitera en misstänkt mansperson kommande från Sveaångaren Gauthiods skans, kom det till ett ganska elakartat uppträde. Spritlangaren var ej hågad att godvilligt låta visitera sig, utan satte i gång med en vild kalabalik, där det icke sparades på stora åthävor och feta ord. Tullmannen var emellertid situationen vuxen och lyckades hålla mannen i förvar tills polis efterskickades, varefter denne transporterades till Kungsholmen. Mannen, som hade en del exportsprit på sig, får nu ståndа till ansvar för sina förseelser.

•

Ombord på estländska fartyget Kapella gjorde tullmännen i Stockholm ett spritbeslag på mera ovanliga ställen. Såväl i fartygets kompassställ som i en segeldukspåse med färskt kött hade ett antal dunkar och flaskor undanstuckits. Även i en till väders hissad lanterna hade båtsmannen, som var ägare till smuggelgodset, gömt undan fyra fyllda dunkar.

Argsint judisk gårdfarihandlare.

Stockholms poliskammare har beslutat att vid rådhusrätten åtala gårdfarihandlaren Samuel Saul Wulff, bosatt Skånegatan 14 C. Wulff, är rysk undersåte av mosaisk trosbekännelse. Wulff hade av några grannar angivits för misshandel och hemfridsbrott. Bland annat skall han ha förbjudit grannarna att passera förbi hans dörr när de skola gå ut på gården samt en gång ha slagit sönder en fönsterruta på en av grannarnas dörrar, en annan gång skall han ha kastat en blomkruka mot en fru i huset, och vid ett tillfälle hotat en person med en yxa o. s. v.

"Ned med juderegeringen!"

Enligt Stockholms-Tidningen, vilket illustra "liberala" Lejonska blad ju icke gärna kan misstänkas för några antisemitiska tendenser, har nyligen en händelse inträffat vid den stora Moskvafabriken Trechgormaia Manufaktura, som skall ha utgjort det allmänna samtalsämnet på sista tiden i den världsrevolutionära metropolen och som i högsta grad uppges ha irriterat diktatorerna i Kreml. Vi citera ordagrant den nämnda tidningen, som med bl. a. följande ord refererar den uppseendeväckande händelsen:

"Ledarna för den antireligiösa rörelsen hade beslutit förvandla den inom fabriken befintliga kyrkan till en arbetarklubb. Men då kyrkan varit utarrenderad till arbetarna, måste deras samtycke sökas. Ett möte utlystes, på vilket bl. a. största delen av de vid fabriken inskrivna 1,800 kommunisterna jämte medlemmar av kommunistiska ungdomsförbundet närvoro. Ihalles var mötet besökt av över 3,000 arbetare. Talaren för de antireligiösa hade knappast öppnat munnen, förrän det blev allmänt uppror i församlingen. Man skrek: "Ned med bolsjevikerna! Ned med de gudlösa! Ned med juderegeringen!" Mötet upplöstes i oordning, sedan tillkallad polis med våld utrymt möteslokalen."

Sinovjev-Apfelbaum åter tagen i nåd.

Enligt meddelande från vålunderrättat håll i Moskva skall nådens sol åter börjat lysa över den stolte förkämpen för den absoluta och universella terrorn, revolutionskoryfén juden Sinovjev-Apfelbaum. Apfelbaum, som nu bevisat sin fullständiga ånger över sin tidigare oppositionella ståndpunkt och under senaste tiden flitigt besökt Stalin och vid alla offentliga tillfällen tagit till orda för att prisa dennes visdom och förtänksamhet, har nu, heter det, fått sin belöning i det han utsetts till vice ordförande i Leningrads sovjet, där han förr varit odrförande.

Från sovjetparadiset.

Chefen för sovjetryska statsbankens avdelning i Maliy Visjeri, guvernementet Novgorod, Ermolaev, har rymt i sällskap med en släkting, medtagande hela kassan, 128,400 kr., efter att ha simulerat inbrott i banken.

•

Statspolitiska förvaltningen har lyckats avslöja en hela Ryssland omfattande sammansvärjning mot sovjetmakten. I Leningrad, Moskva, Charkov, Odessa och Kiev ha en mängd häktningar ägt rum. Bl. a. ha cheferna för i Odessa och Kiev förlagda armékårer häktats. De anklagas för att ha tolererat bolsjevikfientlig propaganda bland sina trupper.

Då bland de häktade i Leningrad finnas flera elever vid konstakademien, som häktats på angivelse av akademiens rektor, Essén, ha studenterna organiserat en demonstration mot rektorn. Studentmötet antog en skarp resolution med yrkande, att både rektor och undervisningsminister Lunatjarski skola avskedas från sina poster, då den förre förlorat elevernas vid konstakademien och den senare hela den ryska studerande ungdomens förtroende. 22 studenter blevo efter resolutionens antagande häktade av Ogpu.

•

"Pravda" meddelar, att enbart i fackföreningar i Moskvaguvernementet under första halvåret 1928 förskingringarna stigit med mera än 50 procent mot samma period 1927. Under de första sex månaderna 1928 konstaterades i Moskvaguvernementets fackföreningar icke mindre än 153 förskingringsfall på tillsammans 76,048 rubel eller c:a 150,000 kronor. Förskingringarna gjordes i nästan alla fall av medlemmar av fackföreningens presidium.

Avslöjad kommunistisk spioniga i Lettland.

I Riga har i dagarna en ny spionerorganisation, som arbetar för Sovjets räkning, avslöjats. I spetsen för organisationen står en känd kommunistagent vid namn "Straupman", som vid anhållandet visade sig vara i besittning av en automatisk pistol, en stor penningesumma samt tomma passblanketter, försedda med falska sigill och underskrifter.

"Straupman" har erkänt, att han genomgått det kommunistiska universitetet i Moskva samt skolan för spioner vid Ogpu. Han hade sänts till Lettnand för att ställas i spetsen för en "underjordisk" kommunistorganisation. De hos honom beslagtagana sju dokumenten ha lett till

Caféet
RIDDAREGATAN 11
(hörnet av Sibyllegatan.)
Gott kaffe och väl tempererade maltdrycker. Tidsenliga lokaler.
OBS.! Ny regim.

Släktforskning
i in- och utländska arkiv utföres
Löjtn. Erik Cison Swartz,
Charlottenborgs Slott, Motala V.

DANSK NATIONALT TIDSSKRIFT
KØBENHAVN F.
Selvstændigt - uafhengigt - antisemitisk
Helaar Kr. 5:—. Halvaar Kr. 2:75.

LUNDA TVÄTTINRÄTTNING
Rekommenderar sig för utförande av all slags tvätt (ej kemisk), mangling och strykning. Förstklassigt och omsorgsfullt arbete garanteras.
Snabb och punktlig expedition
Innehavare:
AUG. GUSTAFSSON
Tel. Drottninghoim 20 & 190

Revolutions-Israels nedskrotare av Sveriges nationalvärn.

De "representanter för Sveriges folk", som genom sitt biträdande av 1925 års nedrustningsbeslut lånade sig till hantlangare åt världsimperialistiska, revolutionära judemakstens skamliga planer på vårt nationalvärns tillintetgörande, till brytande av vår motståndskraft mot juderevolutionen, förtjäna att i dessa valdagar minnas av de svenskasinnade i landet. Dessa "representanter" för svenska folket, vilka i samma ögonblick Juda beredde sig att med sin bolsjevikrevolution ge oss själva nådestöten, genomdrevo beslutet att nedskrota vårt rikaförsvar och därmed inskrivit sina namn i Sveriges historia såsom fosterlandsförrädare, voro:

I första kammaren: Andre vice talmannen, Kielbeck, Lindley, Berglund, Thorberg, P. Magnusson, O. Möller, N. A. Berge, Carl Gustaf Ekman, Wahlmark, Julin, Carl Svenson, Nothin, von Stockenström, A. E. Akerman, Alexis Björkman, A. J. Bärg, Kobb, Oscar Olson, Thulin, Albert Bergström, Pauli, Abrahamsson, Larsén, Ljunggren, Bondesson, Rune, Eli Svänsson, Gustaf Nilsson, Bror Petrén, Östergren, Linder, Olof Andersson, N. Person, Jacob Larsson, Olof Olsson, Johan Nilsson i Malmö, Carl Johansson, Pålsson, Lindblad, Wigfoss, fröken Hesselgren, Gustav Hanson, Karl Andreas Andersson, Sigfrid Hansson, Isak Svensson, O. Pettersson, Sandegård, v. Schneidern, Björnson, Edward Larson, T. Ström, August Johansson, Tengdahl, Hellberg, Strömberg, Ingeström, Franzén, Bergman, von Koch, Örne, Vindahl, Akerberg, Alfred i Petrén, Lyberg, Dalberg, Pers, Aström, Sandler, Norling, Norin, Carl Eriksson, Carl August Carlsson, Walles, Kvarnzelius, Johan Peter Johansson, Luterkort, Österström, Rosén, Hellström, David Bergström, Almkvist, Jonsson och Asplund.

I andra kammaren: Förste vice talmannen hr Raoul Hamilton, hrr Löfgren i Stockholm, Hagman, Eriksson i Stockholm, Per Albin Hansson, Johansson i Stockholm, Holmström i Stockholm, fru Östlund, fru Wessman, hrr Sjöblom, Karlsson i Nynäshamn, Söderberg, Karlsson i Vätö, Andersson i Igelboda, Mossesson, Ahl, Borg, Sjölander, Björnberg, Johansson i Uppmälby, Olsson i Ramsta, Schill, Andersson i Katrineholm, Jonasson, B. K. Lundkvist, Sjögren, Johanson i Kullersta, Karlsson i Vadstena, Olsson i Labemåla, Eriksson i Boxholm, Ward, Holmberg, Hamrin, Carlström, Fast, Andersson i Löbbo, Leo, Blomquist, Magnusson i Kalmar, Werner, Gustavsson i Vimmerby, Wagnsson, Törnkvist i Karlskrona, Kloo, Jeppson, Adler, Bengtsson i Norup, Borggren, Björklund, Björk, Isacsson, Rydén, Lovén, Jensen, Engberg, Bergström i Hälsingborg, Jönson i Revinge, Nilsson i Tånga, Sköld, Andersson i Höör, Törnkvist i Bjuv, Paulsen, Lindkvist i Halmstad, Andersson i Falkenberg, Röing, Kristensson i Göteborg, Sjöström, Hedvall, Höglund, fru Thüring, hrr Osberg, Carlsson i Mölndahl, Brännberg, Mårtensson, Hallén, Danielson, Hansson i Trollhättan, Olsson i Mellerud, Weine, Bäcklund, Vahlstedt, Lundén, Bodén, Jansson i Edsbäcken, Carlson i Frosterud, Andersson i Prästbol, Norling, Norsell, Spångberg, Björling, Norfelt, Uddenberg i Karjakoga, Andersson i Råstock, Nilson i Örebro, Östström, Ljunggren, Öhman, Lundgren, Mogård, Larsson i Västerås, Olsson i Brodäbo, Pettersson i Köping, Eklund, Olofsson i Västerås, Eriksson i Grängesberg, Jansson i Falun, Hansson i Bäck, Andersson i Rasjön, Pettersson i Hällbacken, Englund, Sundström, Smedh, Månsson i Hagaström, Sävström, Lindley, Olsson i Hov, Granath, Johansson i Edsbyn, Olsson i Gävle, Herou, Högström, Johansson i Solleftea, Vennerström, Bergström i Bäckland, Lagerkvist, Västberg, Molander, Olofsson i Digernäs, Hedlund i Östersund, Olsson i Rödingsberg, Bäckström, Vickström, Lindberg, Sandborg, Hage, Lövgren i Nyborg, Samuelsson.

att ytterligare personer häktats hos vilka man även fann kompromitterande dokument samt chifferkorrespondens med Ogpu.

Åter en judisk-bolsjevikisk sammansvärjning i Sofia.

Myndigheterna i Sofia ha upptäckt en ny judisk-bolsjevikisk terroristsammansvärjning. Femton i affären inblandade, av vilka fem äro medlemmar av centrala kommunistpartiet, ha blivit arresterade. Beslagtagna dokument bevisa, att kontantbelopp till sammanlagt femtonhundra pund de senaste veckorna översänts för propagandaändamål till Sofia från Moskva. Man har konstaterat att pengarna passerat genom händerna på sovjetagenter i Wien.

Vårt sjöförsvar.

Ett ihärdigt och framgångsrikt arbete har under en följd av år nedlagts inom svenska sjöförsvaret för att anpassa detsamma efter de villkor och fordringar beträffande sammansättning m. m., som framkommit såsom erfarenhet från världskriget, framhåller chefen för marinstaben, konteramiral Otto Lybeck, i utlatande till Aftonbladet. Naturligtvis ha starka begränsningar måst göras och vikitiga önskemål lämnats otillfredsställda till följd av minskade och knappa anslag, men inom den tillmätta ramen har det bästa möjliga — såvitt nu kan bedömas — åstadkommits med avseende å såväl personal som materiel, utbildning och övningar m. m. Svenska marinen har också bedrats med många berömmande uttalanden, även från utländskt fackmannahåll, och den har lämnat tillträde till åtskilliga studiebesökare, givetvis endast beträffande studier i sådana förhållanden, som kunna allmänt avhandlas.

Ehuru sjökrigets tillämpning helt naturligt måste påverkas av de nya militärpolitiska förhållanden, som inträtt i Östersjön med och efter världskriget, så vilar dock själva försvarsgrunden för ett land med Sveriges avgjort fredliga syften, vilka allenast inriktas med tanke på skydd för riket, dess självständighet och fria tillförsel över havet, på samma villkor som tidigare. Även själva sjökrigföringen grundar sig i huvudsak på samma förutsättningar som förut, dock med de jämkningar, som sjövapnets utveckling och flygvapnets tillkomst fört med sig. Begreppet herravälde till sjöss lever förvisso kvar, men icke i fullt samma mening som förut. Den kraftiga utveckling, som undervattensbåten samt torped- och marinvapnen upphått under kriget, har förorsakat avsevärda risker för en överlägsen flotta, som inriktar sina operationer på att vinna herravälde till sjöss, och detta särskilt vid sådana företag, som förläggas i närheten av motståndarens kust. Blockadlinjer kunna numera icke läggas nära intill dylik kust utan måste flyttas på långt avstånd från denna, varigenom underlägna flottor vunnit vidgad rörelsefrihet, som givit sjövapnet både möjligheter till framgångsrika operationer. Genom flygvapnets spanings- och anfallsverksamhet i förening med kryssares och jagares framstötar och ständigt pågående nötande operationer kan ett havsområde nu lättare än förr hållas under kontroll och bevakning. Härigenom kunna fientliga överskeppnings- och andra anfallsföretag icke undgå att upptäckas och följas. Utsikt att hindra dem kan — oavsett lämpligt stationerade undervattensbåtar — i regel vinnas endast genom insättande av snabba pansarskepp med långskjutande artilleri. För sjöhandelns skydd fordras också ett omsorgsfullt övervakande av haven i förening med ihärdigt bedrivna minsvepningsarbeten, vilket allt jämte många andra uppgifter påvilar vedettbåtarna.

I allmänhet har utvecklingen av fartygstyper och vapen jämte tendensen att förse stridsfartygen med en i viss mån allsidig beväpning förenklat frågan om fartygsbyggnad för svenska flottan. Ändamålsenligheten av våra typer av pansarskepp, flygplankryssare, jagare, undervattensbåtar och vedettbåtar är klart bevisad, liksom även att alla dessa fartygsslag äro behövliga och att inget av dem kan ersätta ett annat. De äro goda fartyg, vilket naturligtvis ej utesluter att fortsatt erfarenhet kan föranleda detaljförbättringar. Så tillvida är allt gott, det är blott antalet fartyg, som fattas, och därvidlag framträder i främsta rummet behovet att utfylla Sverige-divisionen genom ett ersättningsfartyg för det föråldrade pansarskeppet "Oscar II".

En sjöstyrkas behov av flygstridskrafter ligger också i öppen dag. Vikten av att förfoga över väl belägna och utrustade samt kraftigt skyddade operationsbaser har också framträtt som en erfarenhet från världskriget. Det fasta försvaret bör i den mån så är möjligt skjutas fram nära havsbandet.

Vikten av ingående samverkan mellan sjöstridskrafter och flygstridskrafter för havets bevakande och försvar kan ej nog framhållas, liksom det ligger i sakens natur att marinens hela uppträdande måste kännetecknas av god strategisk samverkan med armén.

Sådant ter sig i stort sjöförsvaret av i dag.

PARISER-CAFÉET
27 Kungsgatan 27
STOCKHOLM

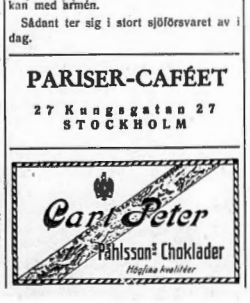

Gör ett besök på
"Gryfan"
CAFÉ OCH MATSERVERING
25 Lästmakaregatan 25
Telefon 160 83
NY REGIM
Specialité: God och vällagad mat
Lunch o. Supé med allmänt smörgåsbord
Fina Dinémiddagar
A la Carte hela dagen
Billiga priser och trevliga lokaler

Det tillkommande judiska världssjälvhärskaredömet.

eller

Sions vises hemliga protokoll.

(Forts. fr. föreg. nr.)

PROTOKOLL N:o 4.

Republikens stadier. Varje republik genomgår flera stadier. Det första av dem kan jämföras med de första dagarna av en blinds vanvett, det andra yttrar sig i demagogi, varav födes anarki, som oundvikligen leder till despotism, men framkommit såsom erfarenhet från världskriget, framhåller chefen för marinstaben, konteramiral Otto Lybeck, i utlatande till Aftonbladet. Naturligtvis ha starka begränsningar måst göras och viktiga önskemål lämnats otillfredsställda till följd av minskade och knappa anslag, men inom den tillmätta ramen har det bästa möjliga — såvitt nu kan bedömas — åstadkommits med avseende å såväl personal som materiel, utbildning och övningar m. m. Svenska marinen har också bedrats med många berömmande uttalanden, även från utländskt fackmannahåll, och den har lämnat tillträde till åtskilliga studiebesökare, givetvis endast beträffande studier i sådana förhållanden, som kunna allmänt avhandlas.

Ehuru sjökrigets tillämpning helt naturligt måste påverkas av de nya militärpolitiska förhållanden, som inträtt i Östersjön med och efter världskriget, så vilar dock själva försvarsgrunden för ett land med Sveriges avgjort fredliga syften, vilka allenast inriktas med tanke på skydd för riket, dess självständighet och fria tillförsel över havet, på samma villkor som tidigare. Även själva sjökrigföringen grundar sig i huvudsak på samma förutsättningar som förut, dock med de jämkningar, som sjövapnets utveckling och flygvapnets tillkomst fört med sig. Begreppet herravälde till sjöss lever förvisso kvar, men icke i fullt samma mening som förut. Den kraftiga utveckling, som undervattensbåten samt torped- och marinvapnen upphått under kriget, har förorsakat avsevärda risker för en överlägsen flotta, som inriktar sina operationer på att vinna herravälde till sjöss, och detta särskilt vid sådana företag, som förläggas i närheten av motståndarens kust. Blockadlinjer kunna numera icke läggas nära intill dylik kust utan måste flyttas på långt avstånd från denna, varigenom underlägna flottor vunnit vidgad rörelsefrihet, som givit sjövapnet både möjligheter till framgångsrika operationer. Genom flygvapnets spanings- och anfallsverksamhet i förening med kryssares och jagares framstötar och ständigt pågående nötande operationer kan ett havsområde nu lättare än förr hållas under kontroll och bevakning. Härigenom kunna fientliga överskeppnings- och andra anfallsföretag icke undgå att upptäckas och följas. Utsikt att hindra dem kan — oavsett lämpligt stationerade undervattensbåtar — i regel vinnas endast genom insättande av snabba pansarskepp med långskjutande artilleri. För sjöhandelns skydd fordras också ett omsorgsfullt övervakande av haven i förening med ihärdigt bedrivna minsvepningsarbeten, vilket allt jämte många andra uppgifter påvilar vedettbåtarna.

I allmänhet har utvecklingen av fartygstyper och vapen jämte tendensen att förse stridsfartygen med en i viss mån allsidig beväpning förenklat frågan om fartygsbyggnad för svenska flottan. Ändamålsenligheten av våra typer av pansarskepp, flygplankryssare, jagare, undervattensbåtar och vedettbåtar är klart bevisad, liksom även att alla dessa fartygsslag äro behövliga och att inget av dem kan ersätta ett annat. De äro goda fartyg, vilket naturligtvis ej utesluter att fortsatt erfarenhet kan föranleda detaljförbättringar. Så tillvida är allt gott, det är blott antalet fartyg, som fattas, och därvidlag framträder i främsta rummet behovet att utfylla Sverige-divisionen genom ett ersättningsfartyg för det föråldrade pansarskeppet "Oscar II".

En sjöstyrkas behov av flygstridskrafter ligger också i öppen dag. Vikten av att förfoga över väl belägna och utrustade samt kraftigt skyddade operationsbaser har också framträtt som en erfarenhet från världskriget. Det fasta försvaret bör i den mån så är möjligt skjutas fram nära havsbandet.

Vikten av ingående samverkan mellan sjöstridskrafter och flygstridskrafter för havets bevakande och försvar kan ej nog framhållas, liksom det ligger i sakens natur att marinens hela uppträdande måste kännetecknas av god strategisk samverkan med armén.

Sådant ter sig i stort sjöförsvaret av i dag.

Det yttre frimureriet. Vem eller vad är i stånd att störta en osynlig kraft? Vår kraft är just en sådan. Det yttre frimureriet tjänar de blinda till täckmantel för denna kraft och dess ändamål, men dess verksamhets plan, t. o. m. dess vistelseort, förblir för folket ständigt okänd.

Friheten och tron. Men friheten kunde även bliva oskadlig och existera i statshushållningen utan men för folkens välstånd, om den skulle hålla sig till principen, vilka allenast inrikta sig till människosläktets, brödraskap, hålla sig oberoende av tanken på jämlikhet, som själva naturlagarna motsäga, i det de fastställt principen, att den ena skall lyda den andra. Med en sådan tro skulle folket styras genom församlingens förmynderskap och skulle undergivet och mitt låta leda sig av sin själasörjare, lydande Guds radslag här på jorden. Det är därför vi nödvändigt måste uppriva tron, utrota ur gojernas sinne själva principen om Gud samt utbyta den mot aritmetiska beräkningar och materiella fordringar.

Den mellanfolkliga konkurrensen i handel och industri. Spekulationens roll. För att gojerna icke måtte hinna tänka och observera, får man locka dem bort till handeln och industrin. På så sätt komma alla nationer att söka sina egna fördelar, och i kampen därom märka de icke sin gemensamma fiende. Men för att friheten måtte helt upplösa och ruinera gojim-samhällena, bör man ställa industrien på spekulationens grund. Detta tjänar därtill, att det, som genom industrin tages ur jurden, icke stannar i industrins händer, utan övergår till spekulation, d. v. s. i våra kassor.

Guldets kult. Den spännande kampen om företräden, framgångar i det ekonomiska livet skapa, ja, hava redan skapat besvikna, kalla och hjärtlösa samhällen. Dessa samrällen hysa djup avsky för den högre politiken och religionen. Deras rättesnöre blir endast beräkning, d. v. s. guldet, vilket de kunna ägna en verklig kult för de materiella njutningar det kan giva. Då, icke för att tjäna det goda, icke ens för rikedomens skull, utan uteslutande av hat och avund genlemot de privilegerade, följa de lägre gojim-klasserna efter oss i kampen mot våra konkurrenter om makten — gojimintelligensen.

PROTOKOLL N:o 5.

En sträng centralisering av styrelsen. Vilken form av administrativ styrelse kan man giva samhällen, där bestickelse har utrangt överalit, där man förvarvar rikedomar genom skicklighet uttorda, skurkaktiga avtal, där självsvåld harskar, där allorarien uppehålles med strafmedel och tvungna lagar, men icke enligt inviligt antagna principer, där känsiorna för tacksamhet o. religionen äro utplånade genom kosmopolitiska doktriner? Huru kan styrelseform bor man giva dessa samhällen, om icke den despotiska, vilken jag längre fram skall beskriva för eder? Vi skola skapa en sträng centralisering av styrelsen för att kunna taga alla samhällskrafter i vara händer. Vi skola reglera på mekaniskt sätt alla det politiska livets handlingar av våra underlydande genom nya lagar. Dessa lagar skola successivt upphäva tidigare, av gojim medgivna eltergifter och friheter, och vart herravälde skall utmärka sig genom en så stort anlagd despotism, att det bär i stand att när som helst och var som helst överrumpla motsträviga och missnöjda gojer.

Alan skall möjligen påstå att despotismen ,varom jag talar, icke överensstämmer med det nutida framåtskridandet, men jag skall bevisa eder motsatsen.

De vägar, på vilka frimureriet tilskansar sig mäkten. Under de tider, då folken sägo upp till regenterna som till den Gudomliga viljans rena uppenbarelser, underkastade de sig utan knot sina sjalvhärskande monarker, men från den dag vi ingivit dem tanken på egna rättigheter, hava de börjat betrakta de regerande som vanliga dödliga. Smörjelsen genom det Gudomliga valet har fallit i folkens ögon från konungarnas hjässor, och då vi berövat folket tron på Gud, har maktens styrka blivit utkastad på gatan till hopens förfogande samt upptagen av oss.

Dessutom tillhör oss konsten att leda massorna och personligheterna genom skickligt uttänkta teorier och fraseologier, genom regler för samfundslivet och allehanda andra finter, om vilka gojerna ej äga något begrepp, genom det speciella i vår administrativa förmåga, uppfostrad för analys, observation och sådana finesser i kombinationer, vari vi icke hava några medtävlare, ävensom genom uppgörandet av planer för politiska handlingar och sammanslutningar. Endast jesuiterna kunde häri tävla med oss, men vi hava förstått diskreditera dem inför den korttänkta massan, deras organisation är synlig, medan vi med vår organisation hava stannat i skuggan. För övrigt är det icke likgiltigt för världen, vem som blir dess herre — katolicismens överhuvud eller vår despot av Sions blod?! För oss, det utvalda folket, är det långt ifrån likgiltigt.

Orsaken varför staterna icke komma överens. För en tid kunde en världskoalition mellan gojerna komma till rätta med oss, men mot detta hålla åro vi säkerställda, tack vare de djupa rötter av oenighet mellan dem, vilka numera äro omöjliga att upprycka. Vi hava ställt emot varandra gojernas personliga och nationella beräkningar, religions- och rashat, uppammat av oss i deras hjärtan under loppet av tjugu århundraden. Tack vare allt detta får icke ett enda stat understöd, emedan var och en kommer att tro, att en sammanslutning emot oss är ofördelaktig för honom själv. Vi äro alltför starka — med oss får man ännu uppgöra räkningen. Makterna kunna icke ensingå obetydliga överenskommelser, utan att vårt inflytande hemligen spelar in.

Judarna — Guds utvalda. Per me reges regnant — "genom mig regera konungarna". Och profeterna hava sagt oss, att vi äro utvalda av Gud själv för herraväldet över hela jorden. Gud har förlänat oss geni, på det att vi mätte kunna fullborda vår uppgift. Om det skulle finnas ett geni i motståndarnes läger, skulle han ännu kunna upptaga kampen mot oss, men en främling går icke upp emot en gammal inföding; kampen mellan oss skulle bliva skoningslös, sådan världen ännu icke skådat. Dessutom skulle deras geni komma för sent.

Guldet riksmekanismens drivkraft. Alla riksmekanismens hjul röra sig genom den drivkraft, som befinner sig i våra händer, och denna drivkraft är — guldet. Den av våra vise uttänkta vetenskapen om den politiska ekonomin tillerkänner kapitalet härskarvärdigheten sedan långa tider tillbaka.

Monopolet i handel och industri. För att kapitalet skall kunna verka utan hinder, är det nödvändigt att erhålla frihet för monopol i handel och industri, något, som redan genomdrives av en osynlig hand i alla världsdelar. En sådan frihet ger politisk makt åt industriidkarne, och detta länder folket till men. Nu för tiden är det viktigare att avväpna folken än att sända dem i krig, det är viktigare att begagna sig av de sjudande passionerna till var fördel än att slicka dem, viktigare att bemäktiga sig och tolka andras tankar på sitt sätt än att undertrycka dem.

Kritikens betydelse. Vår styrelses förnämsta uppgift består i att försvåga den allmänna meningen genom kritik, avvänja mänskligheten från allt begrundande, som framkallar motstånd, och inrikta dess förståndskrafter på tomma välfalighetsskärmytslingar.

Inrättningar "för syns skull". I alla tider hava folken likasom individerna tagit ord för handling, emedan de nöja sig med det, som visas, sällan märkande, om i det allmänna livet uppfyllelse följer på lötte. Därför inrätta vi allehanda institutioner för syns skull, vilka välfallet skola bevisa sina välgärningar till förmån för framåtskridandet.

Ledu vid talträngdhet. Vi skola antaga alla partiers och riktningars liberala fysionomier samt giva en sådan fysionomi åt folktalarne, vilka genom outtömlig talträngdhet böra ingiva människorna leda och asky för talare.

Huru skall man taga den allmänna meningen i sina händer? För att taga den allmänna meningen i sina händer, bör man bringa den i villrådighet, i det man från olika håll framkastar alla möjliga motsägande tankar, till dess att gojerna förlora sig i denna labyrint samt inse, att det bästa är att icke äga någon mening alls i politiska frågor, i vika allmänheten icke behöver vara invigd, emedan endast den bör vara invigd däri, som leder samhället. Detta är den första hemligheten.

Den andra för styrelsens framgång nödvändiga hemligheten består däri, att till en grad öka folk- och samhällslytena — vanor, passioner, samhällslagar — att ingen blir i stånd att utreda detta kaos och människorna i följd härav upphöra att förstå varandra. Denna taktik förhjälper oss dessutom till att så kiv och split partierna emellan, splittra alla kollektiva krafter, vilka ännu icke vilja underkasta sig oss, och stäcka vart personligt initiativ, som på något sätt kunde hindra vår sak.

Betydelsen av det personliga initiativet. Ingenting är farligare än det personliga initiativet. Om det är genialiskt, kan det göra mera än en miljon människor, bland vilka vi utsätt split. Vi bör leda uppförsran av gojimsamhällena så, att i varje fall, där det kräves initiativ, folken stå modfällda i hopplös vanmakt. Anträngningen, som härlyfter ur handlingsfrineten, försvagar krafterna, då den kolliderar med en främmande frihet. Härav uppstå svåra moraliska stötar, missräkningar, motigheter.

Övereregeringen. Genom allt detta utträtta vi gojerna så, att vi tvinga dem att erbjuda oss den internationella makten, vilken utan att nedriva kan omfatta alla statsmakter i världen och bilda en Överregering. I stället för de nuvarande regenterna komma vi att skapa en skräckbild, som kommer att nämnas Överregerings-administration. Dess armar komma som gripklor att sträckas åt alla håll, med en så kolossal organisation att den icke kan undgå att kuva alla folk.

(Forts. i nästa nr.)

Slå ett slag för
NATIONEN!
Hjälp oss i arbetet genom att intressera Edra vänner för prenumeration.
Ni får tidningen gratis, om Ni skaffar oss tre prenumeranter.
Begagna tillfället!

Prenumerationskupong.
(Att urklippas och insändas.)

Nedanstående personer prenumerera genom undertecknad å Nationen för år 1928. Prenumerationsavgiften får uttagas genom postförskott hos resp. prenumerant, varefter jag erhåller Nationen gratis under tiden.

Namn: .....
Adress: ..... Helår, halvår, kvartal.
Namn: .....
Adress: ..... Helår, halvår, kvartal.
Namn: .....
Adress: ..... Helår, halvår, kvartal.
(Ej önskad prenumerationstid överstrykes.)

Ovanstående prenumeranter insända av:
Namn: .....
Adress: .....

Prenumerationspris:
10 kr. för helår, 5:25 kr. för halvår, 2:75 kr. för kvartal.

Kampen mot avbetalningssystemet i Finland.

Ansvarskännande personer och tidningar i vårt östra grannland Finland, med skiftande åskådningar i politiska och andra frågor, ha i dagarna samlats till gemensam aktion mot avbetalningssystemets vådor för befolkningen och samhället. Själva uppslaget gavs av en känd socialdemokratisk politiker J. W. Keto, vilken gjort en utredning avsedd att visa att avbetalningsköpen försäkra särskilt småfolkskretsarna i ett ekonomiskt slaveri, som icke går ihop med en sund demokratis ideal. Aktionen har sedan vunnit anslutning av ett flertal organisationer på näringarnas och den sociala välfärdens områden och en livlig pressropaganda mot avbetalningsaffärerna har satts i gång.

I mycket följer denna finländska propaganda de riktlinjer, som avbetalningssystemets bekämpare sedan länge äro inne på här i Sverige, vadan vi om huvudargumenten kunna fatta oss kort, skriver Köpmannen. Intressant är emellertid att se hur den finländska aktionen, tack vare dagspressens kraftiga medverkan, är i stånd att genom en energisk och obunden upplysningsverksamhet komma avbetalningssystemets utväxter till livs. I spetsen för pressropagandan går den ansedda borgerliga tidningen Huvudstadsbladet i Helsingfors. Den framhåller i en ledande artikel, att för en ansvarig press bör det vara en hederssak att inhamra ett starkare medvetande om avbetalningssystemets vådor. Det är ämligen uppenbart, skriver tidningen, att avbetalningssystemet, generellt tillämpat i varudistributionen, leder till mer eller mindre snedvridna förhållanden. Då det gäller affärer är människan i allmänhet en optimistiskt kalkylerande varelse. Det behövs ej mycken övertalningsförmåga av smarta agenter för att locka obetänksamma personer att ikläda sig i första hand till synes lätta förpliktelser. Men en vacker dag vaknar vederbörande till medvetande om att man överskridit gränsen för sin ekonomiska prestationsförmåga och hamnat i svårigheter och allehanda obehagliga komplikationer.

Målet för den nu i Finland igångsatta upplysningsverksamheten mot avbetalningsaffärerna anges av den citerade tidningen vara att bringa befolkningen till insikt om att avbetalningssystemet innebär slöseri och är skadligt för samhälet, enär det lockar befolkningen att leva över sina tillgångar. Upplysningsverksamheten vädjar till alla avbetalningsköpare, att innan de undertecknа ett betalningskontrakt, göra fullt klart för sig vilka förpliktelser de ikläda sig. Och även avbetalningsfirmorna få sin uppmärksamhet fäst vid riskerna av denna handelsform. Avbetalningsfirmorna räkna visserligen med ganska rundliga vinstmarginaler, som säkert äro tillräckliga under en normal konjunktur. Men i tider av depression med ökad arbetslöshet bli risserna vida större, de väntande vinsterna uppslukas av faktiska förluster och depressionen sprider sig med större lätthet än vad annars skulle vara fallet.

Vidare bringas i erinran, att avbetalningsaffärerna sist och slutligen icke stegra efterfrågan, utan endast framflytta densamma. Köpkraften i ett land ökas icke därigenom. De framflyttade köpen kompenseras otvivelaktigt av minskade köp i framtiden. Visserligen ökas efterfrågan vid systemets första tillämpning, men den fortsatta stegringen är beroende av produktionens och det allmänna välståndets uppgång. Det är insikten härom, som mähända skall förmå även avbetalningsfirmorna till större återhållsamhet, i sitt eget och i hela samhällets intresse.

Varför är
Solna Bryggeris PORTER-DRICKA så allmänt omtyckt?
Jo, därför
att det tillverkas av bästa råvaror under fullt sakkunnig ledning.
Ring Hagalund 95
efter en flaska på prov.
Vitaminrikaste måltidsdryck.

Gör ett besök
i min affär, där köper Ni
SMÖR, OST, ÄGG och KONSERVER
till absolut lägsta priser.
Carl Sandbergs Smöraffär
Tegnéragatan 17. Tel. Norr 215 39.

Vid köp av
Specerier och Kaffe
vänd Eder med förtroende till
EINAR HALLBERG,
Tegnergat. 15, Stockholm, Tel. Norr 258.
Varor hemsändas till alla stadsdelar.

RESTAURANT
RUNAN
Dalagatan 50, Stockholm.

Riksdagsvalet och dr Forssells protest.

(Forts. fr. sid. 2.)

så vid nästa val, i ett politiskt jordskred åt motsatt håll, långt kraftigare än det, som nu gått i högerriktning, eller rättare sagt i nationell riktning.

De nya väljarskaror, som i år fyllkat kring de nationellas fana ha gjort det i förhoppning om och förväntan på en politik av ovan angivna slag. Svikas dessa förhoppningar och förväntningar, så komma de att åter lämna oss och taga med sig många.

Man behöver varken vara en Sundbärg eller tillhöra den politiska visdomens innersta cirkel för att kunna förutse detta.

Så till sist en blygsam förundran över dr Forssells uppträdande i denna sak.

Listan ifråga kan ju självfallet icke tillfoga högern något som helst avbräck, men väl tillföra den åtskilliga väljare, som förut setat hemma eller röstat med andra partier.

Själv kan han väl icke lida skada av att utpekas såsom mannen, av vilka många väntat mycket i framtiden. Och han borde ha varit den förste att förstå motiven för särlistans tillkomst.

Högerman.

Sverige "hedras" med en pionär roll i Kominterns arbete.

Det har väckt en icke obetydlig internationell uppmärksamhet, att Sverige i strid mot gängse bruk vid Kominterns nyss avhållna sjätte stora kongress "hedrats" med inval av tvenne representanter, hrr Kilbom och Samuelsson, i exekutionskommittén — antalet representanter i Kominterns exekutivkommitté utses eljest i förhållande till antalet organiserade kommunister i olika länder. — Tager man sedan i betraktande, att även Finland fick två representanter i kommittén, får man klart för sig, vad Kominterns mening är. Både Samuelsson och Kilbom deltogo under sin vistelse i Moskva i en rad viktiga sammanträden, vid vilka även Manner, Kuusinen, Sinovjev och Mensjinski närvoro. Det är mer än sannolikt, att man hädanefter ämnar låta Sverige och Finland spela en större, pionär roll än hittills i Kominterns revolutionära arbete.

Varför nedrustningen kunde bedrivas.

Ett märkligt uttalande av generalmajor Tell Schmidt.

Under rubriken "Varför nedrustningen kunde genomdrivas och varför ett effektivt försvar behöves" skriver generalmajor Tell Schmidt i Nya Dagligt Allehanda:

Min militära bana sammanfaller med svenska arméns båda senaste historiskt märkliga utvecklingsskeden.

Framåtskridandets skede.

Det första skedet var framåtskridandets. Omhuldat av folket genom det ena epokgörande riksdagsbeslutet efter det andra, förstärktes försvaret allt mer både kvalitativt och kvantitativt. Slutstenen i byggnaden lades med 1914 års försvarsorganisation, vilken, så långt med våra resurser var lämpligt, möjliggjorde hela den svenska folkkraften i krigshandling gent emot en fiende, som sökte kränka vår frihet eller neutralitet. Den allmänna värnpliktens likhetsprincip var där ej beskuren av någon kategoriklyvning, utan samtliga de vapenföra värnpliktiga utbildades för att ingå i de formationer, som vid ett krigsutbrott skulle göras beredda att genast möta fienden.

Effekten i denna organisation var uppenbar och kom inom armén särskilt till synes i regements- och fälttjänstövningarna under senare delen av världskriget, då förbättringarna hunnit tränga igenom. Det blev fältmässighet i dessa övningar med de numerärt starka och genom lång soldatutbildning väl förberedda truppförbanden, vilka fast sammanhöllos av väl besatta kadrar. De 6 fredsarméfördelningarnas utsvällning till 12 vid mobilisering hade under sådana förhållanden de bästa förutsättningar. Jämsides med armén gick även flottan kraftigt framåt.

Kooperationen
hade aldrig behövt uppstå om
affärsmännen räknat med så låg
handelsvinst som
Herrekiperingen CIVIL
55 Birgerjarlsgatan 55
Stockholm.

KÖP BRÖD FRÅN
W. Gustafsson, Bageri & Konditori
S:t Eriksg. 22. Stockholm. Tel. N. 18292

Krigsmakten — vårt starkaste värn under världskrigets påfrestningar.

Det urtima riksdagsbeslut, som framkallade denna organisation, var ett imponerande utslag av enig svensk försvarsvilja, som gavs i det psykologiska ögonblick, då världskrigets furier just lössläppts. Det gjorde ett för oss mycket fördelaktigt intryck utåt. Sedermera blev vår på denna organisation grundade starka rustning och krigsberedskap den makt bakom ordet, som gav ryggrad åt hela vår världskrigspolitik. Den blev resonansbotten för den underton av orädd svensk självtillit och bestämd självhävdelsevilja, som genomgick omtåliga förhandlingar med de krigförande makterna, i vilka vi krävde hänsyn för vår neutralitet och elementära rätt. Sveriges fasta hållning och militära styrka lönade sig synnerligen väl. De ingåvo nämligen den respekt, som bättre än något annat höll kränkningarna tillbaka. Att så var fallet låg i luften, men i ett fall har det autentiskt bevisats, det nämligen då den svenskvänlige amerikanske ministern avstyrde ententebeslaget av svenska handelsflottan. Det därvid avgörande argumentet var påpekandet av svenskarnas stolthet och starka rustning.

Under krigshändelsernas tryck insågs allmänt, att vår krigsmakt var det starkaste värnet mot de svåra påfrestningarna och mot alla försök att påtvinga oss ett förödmjukande vasallskap. Den gav också folket en viss trygghetskänsla i allt det hot, som avtecknade sig i det nära inpå oss rasande kriget. Varje allvarligare yrkande på nedrustning skulle då hava betraktats såsom dårskap. Den hårda verkligheten framtvingade klarsyn på läget.

Historiska viktiga fakta i allmänhet och framförallt, de som härröra från den ohyggligaste katastrof, som övergått mänskligheten, äro alltför väl värdefulla ledstjärnor för att få glömmas eller förvanskas. Sålunda bör icke svenska folket av nuvarande lugna förhållanden förledas att förbise eller förringa värdet av den viktigaste bland de faktorer, som räddade det från att indragas i krigsvirveln, nämligen dess starka rustning. Från båda de krigförande parterna hava vi ju, sedan krigspsykosen vikit, fått ampla erkännanden för beslutsamheten och fastheten i vår neutralitetspolitik och för den militära kraftutveckling, som inspirerade och stödde densamma. Böra ej då vi själva göra honnör för offerviljan hos den generation, som skapade den starka rustningen?

Jag övergår nu till

det andra utvecklingsskedet, nedrustningens.

Det har gått hastigt att nedbryta den försvarsstomme, som med sådan omsorg och offervilja uppförts. Genom 1925 års riksdagsbeslut, utmynnande i kategoriklyvning samt genomgripande beskärning av truppförband, kadrar och övningstid, har försvarseffekten så minskats, att endast en tredjedel av folkkraften kan utnyttjas i en avgörande kraftmätning i krigets början. Det kan ej betraktas som annat än en svår misshushållning, att två tredjedelar av den folkkraft, som alltjämt har de bästa förutsättningar att danas för en enhetlig insats, liggä såsom en onyttig tillgång när folkets väl eller ve avgöres, därför att den ej är förberedd.

Nedrustningen har drabbat ej blott den levande kraften utan även den materiella på ett sätt, som särskilt blivit kännbart för flottan. Det svaga nydanade flygvapnet är ingen nämnvärd kompensation för bortskärningen av ytterligt värdefulla enheter.

Härtill kommer, att själva utformningen av nedrustningen ej skett sakkunnigt. Således bevis härför äro indragandet av kustfästningsinfanteriet och den avsevärda minskningen av Gotlands trupper, vilka enheter dock under världskriget tillmättes den vikt i krigsberedskapen, att de i sin helhet sattes på krigsfot.

"Tillfälligt förd bakom ljuset".

Denna nedrustning betecknade ett lika väldigt som plötsligt omslag. Enigheten och fastheten i den svenska försvarsviljan under världskriget och i strävandena att sätta makt bakom denna i en starkt och sakkunnigt organiserad krigsberedskap förbyttes i deras motsats. Man måste fråga sig, hur detta var möjligt.

Om vi nu, frigjorda ifrån alla de omedelbara starka intryck och irritationsmoment, som följde världskriget i spåren, bemöda oss att i en ärlig återblick sammanfatta och sovra de inspelande faktorerna, så torde svaret på nyss framställda fråga bliva följande:

1925 års nedrustningsbeslut var ej utslag av en äkta svensk folkvilja, utan av en som tillfälligt var förd bakom ljuset.

Restaurant Kaiserhof
Norrlandsgatan 5, Stockholm
NYKOKTA KRAFTOR!
VÄLTEMPERERAT ÖL!
DRICK KAISERBIER!
KAISERBIER!
KAISERBIER!

Valmän i Stockholm!

Rösta med den svensk-nationella valsedeln:

Samhället främst.

De Borgerliga.

FORSSELL, ARNE, fil. dr., riksdagsman.
NYGREN, ERIK, ombudsman.
OSSBAHR, C. P., protokollssekreterare.
FRÖBERG, EVA, fröken.
BYSTRÖM, SVEN, advokat.

Fil. doktor ARNE FORSSELL.

Protokollssekreterare C. P. OSSBAHR.

Ombudsman ERIK NYGREN.

De här ovan angivna, på olika områden så framstående namn, som representera Nationella Ungdomsförbundets och Moderata Kvinnoförbundets huvudkandidater, äro visserligen uppförda på Allmänna Valmansförbundets lista, — men tvärtemot en allmän mening — så långt ned att de med undantag av herr Forssell icke hava någon utsikt att genom Valmansförbundets lista bliva valda.

SÄKERSTÄLL DÄRFÖR DERAS VAL genom att rösta på ovanstående lista!

Dessa fem och endast de av alla Valmansförbundets kandidater hava deklarerat KLART OCH SVENSKT i frågan om upphävande av ryssarnas exterritorialrätt, vilket är ENDA medlet att förhindra det pågående kommunistiska undermineringsarbetet inom den svenska samhällskroppen.

Folket stod under inflytande av en masspsykos, som växt fram ur de abnorma stämningar, åskådningar och utopier, vilka i det oerhörda baksläget efter kriget skötо fram som svampar ur jorden, och som påpassligt och hänsynslöst underblåstes och utnyttjades av en opportunistiskt tränad partipolitik och demagogi. Den mest bestickande utopien låg i formeln: "Aldrig mer krig", med Nationernas förbund såsom garant. Hos oss intrumfades vidare energiskt såsom säkerhetsmoment att den ryska faran var hävd och att vårt militärpolitiska läge kommit in i en hamn av stabiliserad trygghet.

Det var i atmosfären av denna psykos, i denna vilseförda folkmening och i den alltid förefintliga olusten till uppoffringar för det allmänna, som särskilt blivit kännbart för flottan. Det svaga nydanade flygvapnet är ingen nämnvärd kompensation för bortskärningen av ytterligt värdefulla enheter.

Härtill kommer, att själva utformningen av nedrustningen ej skett sakkunnigt. Således bevis härför äro indragandet av kustfästningsinfanteriet och den avsevärda minskningen av Gotlands trupper, vilka enheter dock under världskriget tillmättes den vikt i krigsberedskapen, att de i sin helhet sattes på krigsfot.

"Tillfälligt förd bakom ljuset".

Denna nedrustning betecknade ett lika väldigt som plötsligt omslag. Enigheten och fastheten i den svenska försvarsviljan under världskriget och i strävandena att sätta makt bakom denna i en starkt och sakkunnigt organiserad krigsberedskap förbyttes i deras motsats. Man måste fråga sig, hur detta var möjligt.

Utopiernas lyckoskimrande mantel har fallit.

Om, när nedrustningsfrågan var brännande, den svenska allmänheten sett och velat se vad den nu ser, så hade denna självbevarelsedrift i stället för att låta sig sövas till ro rest ett bestämt hin ler för den nedbrytning av försvaret som beslöts och genomfördes.

Utopiernas lyckoskimrande mantel har nämligen fallit. Från socialdemokratiskt håll har fastställts, att Wilsons idé råkat i rövarhänder och att den ryska bolsjevismen rustar till tänderna för att, när stunden är mogen, kasta in sina av vilddjursinstinkter framdrivna och med de mest infernaliska folkutrotningsmedel utrustade röda massor i minsta motståndets riktning, för att framkalla den världsrevolution, som den med sitt undermineringsarbete så målmedvetet förbereder. Från samma håll har erkänts, att Ryssland rustar även mot oss.

Vårt pionjärskap i nedrustningen har ej utövat något som helst av den medryckande verkan, som därmed utlovats. Man har hunnit att tröttna på de upprepade högtidliga, kriget fördömande deklarationerna — nu senast i Kelloggpakten — sedan deras resultat blivit frasorgier, utan någon som helst praktisk avrustningsåtgärd från stormakternas sida. Dessa rusta i stället för att möta den nya katastrof, som synes dem oundviklig. Sovjet-Ryssland är en enda väldig oroshärd, med vilken våldstanken är oupplösligt förbunden. Så länge bolsjevismen där härskar, vågar ingen mer än Sverige nedrusta.

När katastrofen kommer ...

Hade detta i huvuddrag kunnat förutses och hade särskilt perspektivet i den nya faran från öster framstått i all sin ohyggelighet, så hade givetvis nedrustningen avstyrts. Nu, när den är ett faktum, synes det nödvändigt att erkänna, att den grundar sig på ett förhastat beslut och att taga konsekvenserna av detta erkännande.

Det lider visserligen intet tvivel att när katastrofen kommer den nedärvda självbevarelsedriften rycks upp ur sin slummer och på nytt, liksom under världskriget, ger behjärtat utslag. Då lär den gamla svenskheten komma till sin rätt och varje tal om självuppgivelse och landsförräderi förstummas. Den produkt av militär dilettantism, som kallas neutralitetsförsvar i motsats mot självständighetsförsvar och som utmynnar i skapandet av organ, vilka flyga och fara omkring och notera neutralitetskränkningar, i stället för att visa kanonmynningar, torde reduceras till sitt värde. I dylikt fall lär åter principen om hela folkkraftens insättning i fosterlandets försvar framstå såsom den enda riktiga, men givetvis anpassad efter den senaste utvecklingen av tekniken samt av kriget till lands, sjöss och i luften.

Men den våldsamma uppryckning som organiserandet av denna folkkraft kräver, när kriget står för dörren, kan komma för sent. Det torde vara på tiden att en strömkantring till förmån för en dylik organisation nu sker.

Våra vänner

uppmanas att vid sina uppköp gynna tidningens annonsörer samt åberopa NATIONEN.

Den judiska läran.

(Forts. fr. sid. 1.)

min son skall stiga ned från taket" (Schulch. aruch 425).

Till bibelns ord: 'Du skall utplåna Amalekiten ur ditt minne', fogar Talmud dessa kommentarer: "Kriget mot amalekiterna är ett anbefallt krig" (Traktat 115 a) och det "är oss anbefallt att plåga och förfölja dem, tills de bliva utplånade och ingen människa mera av dem är kvar på jorden" (Semp. miz. 73 b). "Den, som utgjuter den gudlöses blod, den gör en lika god gärning som om han offrade till Guds ära" (Jalk. Schim. 145 c).

"En nouks son, som flyr Gud, driver avguderi eller är en äktenskapsbrytare och dråpare, blir fri, om han antager den judiska tron, men har han dödat en israelit eller gjort hor med en israelitisk kvinna, då skall han förklaras skyldig till döden, även om hän ville bekänna sig till judendomen" (Rabbinen Mosche, Jad. chas. 2, 205).

Ritualmord.

Till de tyngst vägande anklagelserna mot judarne hörde redan före den kristna tiden anklagelsen, att de använde till vissa religiösa handlingar blodet av icke-judar och att de gång på gång begått mord, huvudsakligen å barn. Det måste i rättvisans intresse betonas, att i Talmud och Schulchan aruch icke återfinnes något ställe, som föreskriver bruket av människoblod, eller skulle kunna tydas på sådant sätt. Förvisso måste dock tagas hänsyn till att judendomen äger för sitt religiösa bruk förutom den skriftliga även en muntlig tradition — Kabbala.

Ett ofta hört påstående går ut därpå, att judarna skulle använda människoblod vid sitt Påskfirande i och för beredande av det osyrade brödet ("sötebrödet"). Man har haft sina misstankar om, att det påskalamm, som därvid skulle slaktas, skulle kunna vara ett litet människobarn.

Nu finnes, i den både på hebreiska och tyska språket utgivna Amsterdam-editionen av den babyloniska Talmud, ett mycket egendomligt stycke i Talmudtraktaten Kethuboth 10 2 b, så lydande: "Om någon dör och efterlämnar en omyndig son åt dess moder och det blir sagt av faderns arvingar (bröderna): han skall växa upp och bliva stor hos oss, men modern säger att hon skall se honom bli stor hos sig: då låter man honom stanna hos sin moder och icke hos dem, som äro berättigade att ärva honom. Det har hänt, att de slaktade honom på påskaftonen" (Den judiska påskaftonen är enligt den judiska kalendern den 14 i månaden Nisam).

Alla, som läsa det citerade stycket, tvingas av logiken till övertygelsen, att för det första även en judepojke, vars faders sista vilja icke respekteredes, kunde bli offrad såsom påskalamm (Observera att enligt judiska lärosatser en omyndig liksom en goj jämnställes med de oskäliga djuren; se därom Victor l. c. sid. 72 samt Strack i Herzogs realencyklopedi, band 18 sid. 40, artikeln "Talmud" till "amme harrec") och för det andra: om judar sökte efter påskalamm bland sitt eget folks omyndiga, huru mycket mindre borde de då betänka sig, när det gällde att skäckta de såsom djur ringaktade icke-judarnas små barn? Jämför därmed att enligt Pes. 49 man även ledes på "Försonings"-dagen kunde "nedsticka" en s. k. "am harrec" d. v. s. en okunnig, som icke förmådde fatta de rabbinska lagarna, vare sig denne "am harrec" var jude (Strack, anförda ställe) eller icke-jude (Victor, anförda ställe jämte sid. 78). Visserligen betecknar prosemiten Strack glosan "nedsticka" såsom ett "krasst" uttryck beroende på harmlös överilning, men å andra sidan visar parallell-stället om slakten på påskaftonen tämligen tydligt, hurumycket Strack kommit på avvägar — eller slaktar man blott i andanom för att tillika med påskfirandet få förmånen ärva en sin broder? (Den, som vill närmare sätta sig in i ritualmordsfrågan hänvisas till boken "Der Streit um Gott und Talmud" av Theodor Fritsch, sid. 61 och följande sidor.).

(Forts. i nästa nr.)

Hur kan judeguden fahve-Sebaot vara kristendomens gud?

(Forts. fr. 1:a sid.)

allsmäktig, omgiven av en falsk helgongloria, men i verkligheten en apoteos av det onda, en förgudning av materien.

Den kristna religionens förkunnare, Jesus, ville i den sociala utvecklingen se sinnebilden av den gudomliga världsordningen, där sanning, rättfärdighet och kärlek skall råda över alla livets förhållanden. "Människosonen" Jesus var. Allfaderns heliga sändebud till den lidande mänskligheten från dess skapare!

Atelier Hertha
utför presenter, för var och en i
konstnärliga arbeten i läderplastik
såsom Skrivunderlägg och Portföljer, Plånböcker, Bok- och Telegrampärmar, Damväskor m. m.
DROTTNINGGATAN 88 B
STOCKHOLM
Telefon Norr 3036

BRÖDET
På grund av dess överlägsna kvalité köpa numera de flesta stockholmarna sitt bröd i
MELCHER LINDHOLMS BAGERI
5 Norrtullsgatan 5
eller hos dess återförsäljare.
Uppmana Eder leverantör att föra vårt fabrikat!
Hotell, Restauranger o. Caféer böra i eget intresse låta oss bliva Eder leverantör.
Telefoner: 850 48, Norr 1589.

BESTÄLL ALLA SLAGS KUCHÉER HOS
NORR 7010
PRESSKUCHE

Läs och sprid Nationen!

Prenumerationspris:
Helår 10:—; Halvår 5:25; Kvart. 2:75.
LÖSNUMMERPRIS: 25 öre.

Kommissionärer för prenumeration och lösnummerförsäljning antagas å alla platser i landet.

NATIONEN

Fredagen den 21 September 1928.

BOKBINDERIARBETEN
ALLA SLAG, RASK LEVERANS, OMSORGSFULLT OCH TILL MODERATA PRISER.
BRATTS BOKBINDERI AKTIEBOLAG
Klarabergsgatan 52, 2 tr., STOCKHOLM.
Telefoner: 151 35, Norr 56 20

Harald Lindströms Boktryckeri, Stockholm 1928

VID BEHOV
av varjehanda järn- och husgerådssaker vänd Eder till
JANSSONS JÄRNHANDEL
Köpmannagatan 4 - Stockholm
Billiga priser
Tel. 121 64

Judisk motstöt mot de nationellas valaktion.

(Forts. fr. sid. 1.)

Nationella Ungdomsförbundets medlemmar i Stockholm slöto upp kring den svensk-nationella listan, visade emellertid tydligt, att denna verkligen fyllde ett inom valmanskåren känt behov. Men herrarna inom Valmansförbundets ledning äro strängna herrar, som icke tillåta opposition, huru berättigad en dylik ur nationellt svensk synpunkt än må vara, varför "säraktionen" till varje pris måste slås ned! Detta skulle ske genom att framför allt den nationella listans första namn, dr Arne Forssell, Nationella Ungdomsförbundets ordförande, förmåddes att offentligt taga avstånd från och avråda röstning med densamma. Med kännedom om de omänskliga marteringsmetoder, som inom härskande judisk-politiska system användas för att tvinga motsträviga till lydnad, är visserligen dr F:s avståndstagande från sina egna i detta fall förklarligt. Det finnes ju en gräns för den tappraste soldats förmåga att uthärda en mördande trummeld! Att det måste varit ytterst vägande skäl, som förmått dr Forssell att taga avstånd, kan man förstå, då han ju ej kunnat vara okunnig om, att det stora övervägande flertalet av detta förbunds medlemmar i huvudstaden, vars ordförande han är, med entusiasm accepterat den nationella listan. Hans sensationella steg har också helt naturligt inom nationella kretsar väckt stort uppseende. Vi återgiva här in extenso dr F:s tvungna avståndstagande, vilket naturligtvis förtjust anammades av de kosmopolitiska dagstidningarna i Stockholm:

"Då det kommit till min kännedom, att under de senaste dagarna i huvudstaden givits spridning åt en valsedel med beteckning Samhället främst — De Borgerliga, där mitt namn placerats på första plats, ber jag få meddela, att denna valsedel tillkommit fullständigt utan min vetskap och alldeles utan mitt gillande. På samma gång anhåller jag att till högersinnade väljare i Stockholm få rikta en vädjan att de vid valen på fredagen måtte taga Allmänna valmansförbundets officiella lista.

Stockholm den 18 sept. 1928.

Arne Forssell."

De Israels barn, som vid Valmansförbundets möte å Auditorium så entusiastiskt applåderade de Järteska talarna samtidigt med att de sökte nedhyssja den svenskskinnade oppositionens talesmän, förmena sig naturligtvis med dr Forssells framtvingade avståndstagande ha fått en ny anledning sjunga segerhymner och applådera. Men ett gammalt svenskt ordspråk säger: "Ropa ej hej, förrän du är över bäcken!" Vad som här inträffat måste självfallet utgöra en ytterligare maning och sporre för alla svenskasinnade valmän i Stockholm att på valdagen enigt sluta upp kring den svensk-nationella vallistan och med all kraft tillbakavisa den judiska motstöten mot deras tyvärr alltför välmotiverade framträdande vid detta val.

Borgare och Arbetare i Stockholm, rösta vid valet i dag med den svensknationella valsedeln!

Svensk Bondepolitik

I det förgångna,
i det närvarande
och i framtiden
TRE FÖREDRAG
av
Dir. Adolf Anderson å Ekebo
Ord. i Stockholms läns valkretsförbund av Bondeförbundet.

Pris 25 öre + porto. Finnes å Nationens expedition

PRIVATSPISNINGEN

SCHEELEGATAN 8, 1 tr. - Tel. Kh. 44 25
Frukost: Smörgåsbord, varmrätt, gröt och kaffe samt öl eller mjölk.
Middag: Smör, bröd, soppa, varmrätt, kaffe, öl eller mjölk.
10 st. kuponger Kr. 11: 70.
Inackord. Kr. 70: — pr mån.
God o. vällagad husmanskost.

Val i gamla tider.

(Forts. fr. sid. 1.)

Genom 1772 års författning, som sökte införa jämnviktsläge mellan konung och riksdag, förlorade riksdagen ej blott den makt, den innehaft under frihetstiden, utan saknade även en stor del av de rättigheter, som från 1809 sedermera tillkommo riksdagen. Klassindelningen på riddarhuset återinfördes.

1789 infördes kungavälde. Enskilda riksdagsmäns motionsrätt avskaffades. Bevillningen tillkom riksdagen, men kunde fastställas till "nästa riksdag", vilken kunde dröja länge. Bondeståndet förklarades uttryckligen utgöra fjärde riksståndet; val av riksdagsman i bondeståndet skedde efter hemmanstal.

Genom 1809 års statsskick uppnåddes jämnviktsläge mellan statsmakterna. Ett fel med 1809 års författning var, att riksdagen skulle sammanträda blott vart femte år. Härigenom fick ej riksdagen den plats i jämnviktssystemet, som avsett varit, utan följden blev, att egenmäktiga handlingar av kungamakten förspordes och måste förspörjas. Ej heller representerade de fyra ståndens svenska folket i dess helhet. Närmaste halvseklet koncentrerade sig på att få denna brist avhjälpt. Svårigheten var, att massan icke var politiskt uppfostrad, beroende på, att kommunal självstyrelse fattades.

Efter 1809 års regeringsform följde riksdagsordningen av 1810. Enligt denna äro riksdagens rättigheter i stort sett desamma som den dag, i dag är, oaktat vi sedan dess hugnats med den alltför mycket rosade de Geerska representations-"reformen". Men sammansättningen av riksförsamlingen var såsom bekant annorlunda än nu.

På riddarhuset hade redan 1809 den av Gusaf III återinförda omröstningen efter klasser slopats, och adeln fick till utskotten ej utse flera representanter än vart av de övriga ståndén (förut dubbla antalet). Självskriven riksdagsman var huvudmannen för varje ätt eller av honom befullmäktigad adelsman. Konungen utsåg riddarhusordföranden, lantmarskalken, självskriven vice ordförande var äldste närvarande greveslktens huvudman. På riddarhuset delades de adliga riksdagsmännen i 50 bänkmannaavdelningar, som var utsåg en elektor, bänknamnen; dessa elektorer utsågo i sin tur 25 andra elektorer, vilka valde adelns ledamöter i riksens ständers utskott.

I prästeståndet finna vi såsom självskrivna medlemmar ärkebiskopen, som därjämte var självskriven ordförande i ståndet, de elva biskoparna, varav den i tjänsten äldste var vice ordförande, samt pastor primarius. Kyrkoherdarna i riket utsågo stiftvis tillsammans 44 medlemmar av prästeståndet. Komministrar och kapellaner i vart stift ävensom i Stockholm ägde rätt välja en riksdagsman. Prästerna lämnade sina valsedlar, personligen eller genom befull mäkigat ombud, till domkapitlet, som verkställde sammanräkningen.

Till borgarståndet ägde Stockholm utse tio representanter, Göteborg tre, Norrköping, Karlskrona, Gävle, Uppsala, Malmö, Kalmar, Västervik, Västerås, Uddevalla och Visby vardera två, andra städer samt Falu bergslag, som räknades såsom stad, vardera en. Detta var maximum av ombud; de städer, som fingo välja mer än en riksdagsman, kunde åtnöja sig med en, och mindre städer kunde, om de ville, förena sig om en gemensam riksdagsman. Valrätt till borgarståndet ägde blott verkliga borgare, som av magistraten antagits till näringsidkande borgare samt fjärdepartsägare i Falu bergslag. För valbarhet fordrades att minst tre år hava haft valrätt eller tillhört stadens magistrat. I Sockholm skulle tre av riksdagsmännen vara magistratspersoner, två grosshandlare, en fabrikör, en minuthandlare och tre hantverkare, således fullt utbildad intresserepresentation. Varje klass, exempelvis minuthanlarnes klass, valde femtio elektorer för att utse klassens antal riksdagsmän, samtliga stadens elektorer utsågo däremot de tre riksdagsmännen bland magistratens medlemmar. Varje persons röstetal beräknades efter skatt till staden. Borgarståndets talman och vice talman utsågos av konungen. Den stad, vars riksdagsman blivit talman, fick rätt välja ännu en riksdagsman.

Bönderna valde, såsom förut, en riksdagsman för vart härad, men flera härad kunde enas om gemensam riksdagsman. Valrätt tillkom den, som hade laga fasta å hemmansdel ävensom kronoåbor. Var en hemmansägare adelsman, borgare i stad eller rikets tjänsteman, saknade han valrätt för bondeståndet. Varje socken utsåg en elektor, och häradets elektorer sammanträdde inför domhavanden, varvid varje elektor hade röstetal efter hela sin sockens sammanräknade hemmanstal. Konungen utsåg ståndets talman, vice talman och sekreterare, vilken sistnämnde på gade hava stort inflytande på ståndets beslut.

Allmänna villkor för riksdagsmannaskap voro att vara svensk man; hava fyllt 25 år; att ej vara ställd under förmyndare; att ej vara i konkurs; att äga medborgerligt förtroende; att ej vara dömd förlustig rätten att få föra annans talan inför rätta; att ej hava varit dömd för nesligt brott och slutligen att tillhöra den evangeliskt lutherska eller reformerta trosbekännelsen. Vald riksdagsmans arvode betalades av hans valmän, som för varje val bestäm de beloppet. En för sin duktighet känd riksdagsman i bondeståndet representerade en gång ända till 27 härad och hade därigenom högre arvode än våra dagars riksdagsmän. Talmännen voro de enda riksdagsmän, som staten avlönade.

1823 fingo Uppsala och Lunds universiteter rätt att i prästeståndet vardera insätta två ledamöter samt vetenskapsakademin likaledes två, så att därigenom stän-

Hotell och Restauranter

som rekommenderas den resande allmänheten.

ARVIKA. Stadshotellet.
ESKILSTUNA. Frimurarehotellet.
GNESTA. Stora Hotellet.
GÄVLE. Grand Hotell och Centralhotellet. Järnvägshotellet.
HALMSTAD. Grand Hotell.
HEDEMORA. Stadshotellet.
HÄSSLEHOLM. Stadshotellet
KALMAR. Stadshotellet.
KARLSTAD. Stadshotellet.
LANDSKRONA. Stadshotellet.
LINKÖPING. Stora Hotellet.
HUDIKSVALL. Stadshotellet.
LULEA. Hotell Hospits, Mattis Johansson, Tel. 1148.
LUND. Grand Hotell.
NORA. Stadshotellet.
NORRKÖPING. Göta hotell Dir. H. Magnér.
NYKÖPING. Stora Hotellet. Tel: Namnanrop
SIGTUNA. Stadshotellet. Tel. 110.
STOCKHOLM. Hotell Kung Carl, Birger Jarlsg. 23. Tel.: Namnanrop.
Carlton Hotel, Kungsg. 57.
Pensionat Wasa, 73 A Drottninggatan, 4 tr. Hiss.
STRÄNGNÄS. Stadshotellet.
TROSA. Stadshotellet, Tel. 34.
VÄSTERÅS. Hotell och Restaurant Klippan.
ÖREBRO. Stora Hotellet.

Hotell Atlantic

(F. d. Svenska Teatern.)

är nu öppnat.

Hotell Atlantic, Stockholms modernaste, tystaste och mest komfortabla hotell.
Fullständiga toilettrum med bad till *varje* rum och dubletter.
Det förnäma familjehotellet par préférance.

Restaurant och Terasser.

SYSTER OLGAS FYSIKALISKA INSTITUT

Olga Johansson Willy Adhe
leg. sjuksköterska exam. sjukgymnast
Förut anställda å Mössebergs Sanatorium
Birger Jarlsgatan 55, 1 tr. - Stockholm
Tel. Norr 63 80

Av läkare särskilt uppmärksammade former av fysikalisk behandling äro: Kvartslampa (Konstgjort solljus) framför allt för blodbrist, nervositet, allmän kenhet och luftrörskatarrer, Diatermi (djupvärme) för reumatiska åkommor, ischias och gikt.

Omsorgsfull behandling o. Humana priser.

Någon gång

under året behöver Edra tvättkläder torkas i sol och barrskogsluft. Vi utföra sådan tvätt då vårt läge vid skog och sjö tillåter oss tillmötesgå denna alla husmödrars önskan. De kunder som önska se huru härvid tillgår inbjuda vi att bese arbetet härmed, en tur med vår ångbåt från Kungsholmstorg till Stora Essingen kan göras tur och retur på en timma.

Vördsamt

ESSINGE ÅNGTVÄTT
TVÄTT- OCH STRYKINRÄTTNING
Telefon: 336 42 STOCKHOLM Tel. Essingen 12
Lagning av all slags tvätt utföres på begäran.
Inlämning: Sibyllegatan 21. Tel. O. 8 22.

H. M. Konungens Hovleverantör
H. K. H. Hertigen av Södermanland Leverantör till
H. K. H. Hertigen av Västergötland
H. K. H. Hertigen av Nerike

Gynna Nationens annonsörer!

dets valda ledamöter (tretton biskopliga självskrivna) ökades från förutvarande 44 till 50. Brukspatronerna instoppades 1828 i borgarståndet (handel och näringar utom modernäringen) och fingo rätt däri utse fem ombud. Rätten för flera härader att enas om en bonderepresentant, inskränktes 1834 att gälla domsagan. Städernas burskapsägande invånares privilegium på valrätt och valbarhet till borgarståndet bortföll genom beslut av år 1856, och gavs nu samma rätt åt i stad boende näringsidkande adelsmän samt åt läroverkslärare, som voro husägare. Detta var begynnelsen till samfällda val i städerna.

Kommunallagarna äro av 1862. Rösträtt vid sockenstämma hade sedan uråldriga tider endast tillkommit jordägarne; ändring härutinnan skedde först 1843, då fabriksägare, näringsidkare och inkomsttagare fingo rösträtt allt efter sin bevillning.

Riksens ständer upphörde att finnas till den 22 juni 1866; i dess ställe mötte på rikssalen den 19 januari 1867 s. k. kamrar.

Den de Geerska reformen upphävde självskrivenheten och ståndsfördelningen samt fastställde samfällda val, årliga riksdagar och tvåkammarsystem. Första kammarens ledamöter skulle utses för en tid av nio år av landstingen och i de större städerna av stadsfullmäktige Valbara voro de, som fyllt 35 år och antingen ägde fastighet till 80,000 riksdalers taxeringsvärde eller ock skattade för 4,000 riksdalers inkomst. Andra kammarens ledamöter skulle utses för tre år och väljas en för varje domsaga och för städerna en för varje 10,000-tal invånare. Väljande och valbar till andra kammaren vore man blott i den kommunen, där man vore bosatt och valrätt tillkomme envar i kommunens allmänna angelägenheter röstberättigad man, vilken antingen ägde fastighet till ett taxeringsvärde av minst 1,000 riksdaler eller för minst fem år arrenderade jordbruksfastighet till minst 6,000 riksdalers taxeringsvärde eller ock skattade för minst 800 riksdalers inkomst. Arvode utgick blott till andrakammarledamöter.

Intresse- och kvalifikationsprincipen för folkrepresentation har i Sverige rotfast hävd; kamrar o. samfällda val är utländskt, billigt nürnbergerkram, som väl kunnat blänka i ögonen på de oreprresenterade och såsom färdig importvara av bekvämlighetsskäl kunnat föredragas framför en tidsenlig mödosam omdaning på ursvensk grund, men aldrig kan få varaktig stad i ärliga svenskmannasinnen. Nolens volens — nolens för antisvenskarna inom svenska nationen och volens för de svensksinnade — skall svenska folket åter en gång vandra till inhemsk representationsform och Riksens ständer i lämplig form återuppstå. En fackmannaförsamling skall ersätta det demagogiska och "socialt betonade" pratmakeriet (parlament), och klättrande kohandlare, som ännu lyckas inbilla sig själva att deras egen karriär är ett sant uttryck för folkviljan, hänvisas till annan marknad.

Det de Geerska representationsskicket födde en dekadansperiod i det offentliga livet. Tomheten hos de nuvarande idépartierna kan icke överdrivas; de gå under inbördes kiv utan blygsel klädda i "kejsarens nya kläder" och tro på och plädera för att en sådan dress har framtiden för sig, samt livnära sig med frasekologier, med vilken diet mänskligheten skall tyckliggöras. Om däremot varje stånd tillvaratoge sina intressen och skickade sina bästa män till riksdagen, skulle vanstyret upphöra och svenska folket verkligen få göra sin röst hörd.

Riksdagen har i strid mot grundlagen blivit enväldig — Karl Staaff, som fullbordade parlamentarismen, var en grundlagsförbrytare av stora mått, som svek sin statsrådseed. Hans byst är uppställd utanför hans höga uppdragsgivares kontor vid Sveavägen i Stockholm.

I ett gammalt pergamentbundet Elzeviertryck i vår ägo läste vi en gång en latinsk randanmärkning av en tidigare ägare med efternamnet Pio, vilken i översättning lyder: "En oviss sak kan icke kallas för vetenskap; politiken är en oviss sak; ergo: politiken är ingen vetenskap". Om politiken i allmänhet är oviss, gör den nuvarande tomma idépolitiken och valsättet den ännu mer oviss. Det är ett långt kapitel, men för att uppvisa ohållbarhet behöver man blott anföra att det t. ex. beror mera på ren slump och agitatorers skicklighet i vilket parti en lantbrukares själ skall infångas, allt under det hans intresse skulle vara bäst tillvarataget om han kunde giva sin röst åt ett verkligt fackmannalikt bonde- eller odalstånd. Hela partifisket bleve om vi återginge till svenskt representationsskick bortelimineras, om var och en hade sin givna plats, och man kunde ägna sig åt något, som nu helt försummas, personvalet, att söka få in i riksdagen de bästa och kraftlynnets karlar. Det nuvarande systemets slutmål är att till Helgeandsholmen deportera utskottet av svenska folket. I stället borde den göras till hemvist för Sveriges yppersta elit.

Vid behov av
FOTOGRAFERING!
Glöm ej att anlita oss, då vi äro Specialister och erfarna fackmän inom branschen.
RING ENDAST NORR 75 45.
BILD-CENTRALEN
Drottninggatan 38, Stockholm

Stockholms Förenade Tvätt

Luntmakaregatan 94
STOCKHOLM. Tel. Vasa 34 22.
Specialité: Tvättning av överdragskläder.

Goda och billiga
Måltider

kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:

Automatrestaurant CYRUS
43 Nybrogatan 43

Automatrestaurant ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2

Automatrestaurant ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8

Automatrestaurant GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51

Automatrestaurant S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.

Automatrestaurant GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68

Automatrestaurant BIRGER JARL
73 Folkungagatan 73

Frukost 1/2 9—1/2 12 Middag 1/2 12—7
Kväll 7—1/2 12 Inga dricspengar
Ingen spritservering

Södra Kungstornet, Stockholm
Redaktör: ELOF ERIKSSON
Telefon: Norr. 5898 Norr 5899

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår ..... Kr. 10.—
Halvår ..... Kr. 5.—
Kvartal ..... Kr. 2.75
Lösnummer 25 öre.

Nr 38 (155) Fredagen den 28 September 1928. Årg. 4

Vädjan till konungen.

Rättsförfallet i Sverige har gått så långt och ringaktningen för grundlag och allmän lag frodats till den grad, att man allvarligt måste vända sig till konung och regering med ansökan om omedelbar ändring härutinnan.

Till stöd för ansökningen kan man åberopa *ej mindre* att Hans Majestät Konungen vid tillträdandet av regeringen avgivit en högtidlig konungaförsäkran under edens vikt och betydelse att, verbatim, styra riket efter den av Riksens Ständer den 6 juni 1809 fastställda och av Konung och Riksens Ständer till efterlevnad antagna regeringsforms bokstavliga föreskrift samt Rikets övriga gällande grundlagar, allmänna lag och laga stadgar, *än även* att samtliga statsråd före tillträdandet av ämbetet med ed bekräftat att de skola med liv och blod försvara det konungsliga väldet samt Rikets Ständers fri- och rättigheter, allt efter vad i den av Kungl. Maj:t och Rikets Ständer den 6 juni 1809 fastställda regeringsform med de sedermera av Konung och Rikets Ständer antagna förändringarna stadgat blivit; att upptäcka och i tid tillkännagiva, om de förnimma något å färde vara till ändring eller upphävande av dessa och Rikets övriga fundamentallagar, den Rikets Ständer för sig och sina efterkommande till evärdeliga tider antagit och dem till alla punkter lyda, efterkomma och fullborda; att efter bästa förstånd och övertygelse råda Konungen till det, som med Rikets grundlagar överenstämmer samt i enlighet med dem Konungens och Rikets förmån befrämja, alltså vårda sig om Konungens makt samt Rikets Ständers och innebyggares fri- och rättigheter efter vad därom i Rikets lagar och författningar stadgat och förordnat är.

Det är riksens samtliga innebyggares av grundlag tillförsäkrade rätt påfordra att landet skall styras stricte efter rikets fundamentallagar och allmän lag. Att dels genom grundlagsvidrig praxis grundlagsbud satts ur verkan dels ock genom slöhet och slapphet hos åklagaremakten allmän lag satts ur kraft är nogsamt känt. Detta lagiöshetstillstånd kan och får icke längre fortskrida till svenska folkets fördärv och fäderneärvda rättigheters förvanskande.

Helt allmänt måste utan all hänsyn påyrkas grundlags och allmän lags återupprättande och respekterande. "Land skall med lag byggas", dekreterades här i Norden redan under tidigaste skeden, och det är ingalunda en tom fras, utan hänger noga samman med nordbors kynne. Historien lämnar ock vittnesbörd om att när det lagstadgade styrelsesättet icke efterlevts utan rikasstyret råkat på förfall, svenska folket rest sig vid bristningspunkten och åter skaffat gehör för lag och rätt. De gamla landskapslagarna gingo så långt i sina konstitutionella garantier, att folket, om konungen ej värnade det som var "gammalt och fornt" (den tidens grundlagar) ägde "konung vräka".

Ehuru det allmänna kravet på grundlags och allmän lags återupprättande och respekterande på ingen punkt kan frångås, leder dagssituationen till understrykande av vissa delkrav.

Svenska folket i val har tagit avstånd från den judeledda världsupprorsrörelse, som benämnes bolsjevism eller kommunism; varjämte den liberala fraktionen av den Bonnierska presskoncernen avsatt utrikesministern från hans riksdagsmannaskap och i stället insatt hr Bonniers kompanjon i deras gemensamma skolboksförlag, hr Carleson, vilket vållat "ministerkris" (ordet skorrar i grundlagsöron).

Nya statsråd komma i dagarna att utnämnas. Enligt § 4 i regeringsformen skall konungen till statsråd utnämna kunniga och erfarna personer. Fackmannataburetter få således ej besättas med lekmän. Så har emellertid grundlagsvidrigt skett. Början gjordes med en icke sjöduglig hr Larsson till marinminister. Demokratien jublade över utnämningen — massidiotismen jublar alltid, när den högsta ignoransen blir satt i högsätet. Bort med dugligheten! är dess fältrop. Ve den murare, som kan lägga in flera tegel än flertalet på samma tid! Nivellering nedåt, d. v. s. onaturligt urval, är socialismens mål! — Konungen har överskridit sin konungsliga befogenhet, när han, undandragande sig sin grundlagsenliga plikt att personligen kalla och utse varje särskilt statsråd, gillade och stadsfäste sina för statsråds utseende befullmäktigade ombuds, Brantings och Eknaas val av försvarsministrar. Det finnes väl ingen, som vill påstå, att försvarsministrarne P. Alb. Hansson och Rosén hålla grundlagens mått av kunnighet och erfarenhet å det militära området? *Det måste bliva ett slut på dylika grundlagsvidriga statsrådsutnämningar.* Till försvarsminister skall, enligt regeringsformens åberopande paragrat jämförd med samma regeringsforms bestämmelser om kvalifikationer vid tillsättande av ämbeten och tjänster i allmänhet, utses den dugligaste å det militära området, som går att uppleta.

Svenska folket i val har tagit avstånd från den judiska, kommunistiska upprorsrörelsen. Alla ungdomligt kraftfulla läntes regeringar hava officiellt tillkännagivit, att kommunismen är ett förbjudet parti. Moder Svea, som trognar på minnen från fornstora dar, är ett fruntimmer i dess farliga ålder, som ej vågar att säga ifrån. Den enda gången under de sistförflutna femton åren någon glans legat över ett regeringsbeslut var, när *statsminister Hammarskjöld* lade beslag på den största stormaktens post i Göteborg; man imponerades i London och skrev, att det märkes att Sverige är en f. d. stormakt, som framför allt håller på sin värdighet. För närvarande har värdigheten sjunkit under nollpunkten till den grad, att det kommunistiska upprorspartiet betraktas såsom en lovlig politisk sammanslutning. Man borde något taga i betraktande historiens vittnesbörd, som lär att det är ett tecken på att en stat är på fallrepet, när gällande lag icke längre efterleves. Judarna, som äro psykologer, undergräva systematiskt staterna på detta vis. I Sions vises protokoll uttala sig judarnes ledare om sina planer att undermina gojimstaternas statsliv och rättsväsende med följande ord:

"Under vår inverkan har helighållandet av gojims lagar nedbragts till ett

(Forts. å sista sid.)

DET FORSSELLSKA FÖRRADERIET.

I vårt föregående nummer omnämndes den ganska egenartade förklaring, som dr Arne Forssell någon dag före valet i Stockholm genom dagstidningarna ansåg sig böra avgiva till valmännen och vari han icke nöjde sig med att upplysa dessa om, att han intet haft att skaffa med den svensk-nationella vallistans tillkomst utan därtill också vädjade till huvudstadens väljare att på valdagen icke taga denna utan rösta med Valmansförbundets officiella lista. Det saknas anledning sticka under stol med, att dr F:s uppträdande väckt stark förstämning inom nationellt sinnade kretsar. Tydligen var det i medvetandet härom som den imponerande hyllningen för förbundsordföranden arrangerades vid Nationella Ungdomsförbundets möte i måndags — en dylik plär ju kunna åstadkommas med ett jämförelsevis ringa antal mannar, eller hur, hr Stendahl? — till fritagande av alla eventuella obehagliga intryck av hr ordförandens uppträdande under valet. Ett streck i räkningen för vederbörande måste det dock ha varit, att de övriga kandidaterna å den svensk-nationella listan icke visade sig hägade att följa dr Forssells paroll! Något annat reelt motiv för hans avståndstagande än det att vara sina Höga Överordnade inom Valmansförbundet till behag stod här icke att uppvisa. Den ominösa par. 14 i Valmansförbundets stadgar, som doktorn höll sig till, innebar ju alls icke någon förpliktelse att så handla som han gjorde. Vår tidning har förebrätts för dess "alltför mjuka" behandling av saken i förra numret. Man tyckes dock på sina håll icke ha förstått att det låg en tämligen iskall ironi i våra ord "det finnes ju en gräns för den tappraste soldats förmåga att uthärda en mördande trumeld." Vi önskade icke öka den förvirring, som dr Forssell i det avgörande valögonblicket lyckades åstadkomma inom de nationellas led, genom att kalla hans uppträdande vid dess rätta namn — förräderi. Ty anmärkunda kunde det rättvisligen icke karaktäriseras.

I vårt förra nummer återgava "Högermans" även i några stockholmstidningar införda inlägg mot det Forssellska förräderiet. Doktorn lät emellertid i Nya Dagligt Allehanda publicera ett svar å "Högermans" uttalande, så lydande:

"Herr Redaktör!

Med anledning av en av "Högerman" undertecknad insändare i torsdagens nummer av Eder ärade tidning, i vilken en "biygsam förundran" uttryckes över det meddelande jag funnit mig böra offentliggöra angående min ställning till en utsänd särlista, ber jag få erinra om följande bestämmelse i § 14 av Allm. valmansförbundets gällande stadgar för kandidatnominering: "Den, som erbjudits och antagit kandidatur för Allm. val-

(Forts. å sista sid.)

Den judiska läran.

Av Theodor Fritsch. Leipzig.

(Forts. fr. föreg. nr.)

Den judiska bönen "Kol-nidre".

För att bliva lösta från sina svurna eder uttala judarna *ännu i dag årligen* på "Försonings"-dagen en "bön", som inledes med denna trollformel: "På nådigt tillstånd av såväl den himmelska som judiska rättvisan tillsträdja vi, att det bedjes med 'abarjaminerna'" ("abarjamin" betyder förbrytare!).

Därefter fortsättes enligt ritualen med att trefallt upprepa följande, äktjudiska "bön", som visar juden i blixtbelysning utan all förklädnad:

"Alla högtidliga löften, ("Kol-nidre" betyder högtidligt löfte), utfästelser och beediganden, vilka vi från och med denna försoningsdag till och med nästkommande försoningsdag komma att lova och svära vid vår själs salighet, alla dessa ångra vi och de varda härmed upplösta, förintade, utan all kraft och verkan; våra högtidliga löften skola icke längre vara några högtidliga löften och våra beediganden skola icke längre vara några beediganden". (Slik djävulsmässa tillåtes i synagogorna av de svenska myndigheterna, men icke av Sveriges grundlagar. Och personer, som årligen andäktigt deltaga i häxsabbaten, vinna det oaktat, officiellt, tilltro för sina vid domstol på Gamla Testamentet avgivna vittnesmål och få — horrible dictu — sitta såsom ordinarie domhavande i Sverige, såsom Salli Luterkort m. fl.! Lagändring tarvas omedelbart! Den svenska flatheten går så långt, att en "Kol-nidre"-människa får behärska svenska upplysningsväsendet och blir insatt i Kungl. lagkommission. Vak upp svenska folk och avbryt alla förbindelser med Kol-nidre-folket! Och vid riksdagsmannaval rösta ej på någon av det folket, dess kandidater eller hantlangare! Övers. anm.).

Beträffande uppkomsten av den underliga Kol-nidre-bönen får man upplysning i Talmud, där i "Nedarim" 23 läses följande:

"Den som önskar att hans högtidligt avgivna löften under hela året ej skola hava gällande verkan, den träde fram vid nyårsskiftet (enligt judiska kalendern) och säge: Alla högtidliga löften, som jag kommer att avgiva, äro en ren intighet". Det tillägges i Talmud, vilket icke förbättrar saken, att när Kol-nidremänniskan senare avgiver ett högtidligt löfte, skall hon tänka på sin Kol-nidre-bön!

Från judiskt håll har naturligtvis gjorts försök att framställa Kol-nidre-bönen såsom oskyldig, emedan den förmenas avse endast "personliga" löften, som judarne avgiva i sitt inre vid sina själars välfärd, men icke förpliktelser, som avgivas av judarna i offentliga livet eller gentemot medmänniskor. Enligt juden Mandelstamms arbete, "Horos Talmudicos", Berlin 1860, II sid. 12, skulle med "abarjamin" (förbrytarna) i inledningen till "bönen" ursprungligen menats de döpta spanska judarne ("Anusim" eller "maraner"), vilka på Jom-kipur (försoningsdagen) begivit sig utanför landets gränser till sina stamförvanter för att högtidligt förklara, att alla deras kristliga löften och beediganden inför kristlig domstol vore ogiltige. — I varje fall giver Kol-nidre-bönen åt varje jude möjligheten att lösa sig och sina trosfränder från alla avgivna löften och eder.

Det är ett bevisat faktum, att Kol-nidre-bönen ännu i dag uttalas i synagogorna, och till och med den judevänlige professor Strack medger det i Herzogs Realencyklopedi V sid. 128, då han yttrar: "Det kan icke bortresoneras, att dåliga människor, liksom svaga och okunniga kunna betrakta Kol-nidre-formeln såsom "ett handtag", varigenom det blir möjligt för dem att befria sig från ingångna förpliktelser". Bönens farlighet kvarstår alltså ännu i dag — vilket mången kristen fått erfara. Kol-nidre-bönen bör jämföras med vad förut här ovan citerats ur Talmud rörande lösandet av löften: juden behöver blott gå till en rabbin eller i brist på sådan till tre församlingsmedlemmar.

För vidare studier i ämnet hänvisas till "Rabbinische Fabeln" av dr Erich Bischoff, Kramers förlag, Leipzig sid. 12 ff., och sid 42—58.

Schulchan aruch.

För att ur "Talmuds bottenlösa hav" (de nyare editionerna plåga bestå av tolv digra band) urskilja gällande rätt, gjorde rabbinen Joseph Karo i Safet ett sammandrag av Talmuds alla viktiga lagbestämmelser, vilket han kallade för Schulchan aruch, som betyder "Dukat bord". Första upplagan utkom 1565.

Schulchan aruch är av alla äktjudiska rabbiner och församlingar erkänd såsom en ännu i dag för alla judar gällande lagbok.

Verket sönderfaller i fyra avdelningar: Orach Chajjim (Lifsens väg), Jore de'a (Kunskapslära), Eben ha'ezer (Hjälpklippan) och Choschen ha-mischpat (Rättens, bröstsköld).

För oss har den sistnämnda, Choschen ha-mischpat, som innehåller judarnes civil- och straffrätt, det största intresset.

Däri återfinnes bl. a. följande:

"Varje judisk domstol ("Bet-din") har rätt att döma en jude att mista liv och gods", om han förbrutit sig mot den judiska lagen (Choschen ha-mischpat 2, 1).

"Det är förbjudet att anhängiggöra en rättegång, judar emellan, inför Akum'a (kristna) domare, utan skall man föra den inför Beth-din" (sammanstädes 26, 1).

"Det är en jude förbjudet att avlägga vittnesmål till förmån för en

(Forts. å sid 6.)

Den alpina (ostiska) rasen.

Beteckningen alpin ras är numera tiden missvisande, enär den icke initierade av namnet lätt låter förleda sig tro att det är fråga om alpbefolkningen. Så är ej förhållandet. Namnet har uppkommit av att denna ras, vars hela kroppsbyggnad tyder på ett asiatiskt ursprung, trängt fram i Europa längs alper, bergskedjor och oländig mark och följt dessa sekunda vägar, emedan rasen alltid varit okrigisk och nöjd med små förhållanden, mager jord och ett långsamt utvidgande, rätt likgiltig för under vems herravälde den sorterade, likgiltig för statsbildning, därför ej församlad på ett håll utan lik judarna fördelad på många folk och nationaliteter och utan eget språk. För något årtionde sedan hördes man ofta i Sverige talesättet: "Är han jude eller bara tysk?" Man tänkte då på de små, kortväxta, svartmuskiga trindskallarna, som från Tyskland i egenskap av provryttare översvämmade Sverige. Dessa handelsresande voro av alpin ras och mindre sympatiska företeelser för oss nordbor, och sedan generaliserade mången och utgick från att alla tyskar sågo ut på det viset och voro lika osympatiska; därav sagda ordspråk, som är orättvist mot tyskarna i allmänhet. Emellertid är ifrågavarande ras ej något särskilt utmärkande för Tyskland; den finnes tvärtom ännu talrikare, ehuru i något olika blandning, på landsbygden i Frankrike, dock ej i Normandie. Schweiz är till stor del befolkat av denna ras, jämte dinarisk, Belgien med undantag av flamländarne, *ävenså* Holland delvis, stora delar av södra Ryssland samt Polen. Typen ej så ovanlig i Danmark — danskarnes "gemytlighet" och vana att tilltala obekanta härstammar från denna källa. Vallonerna, som Louis de Geer utan svenska folkets hörande importerade till Sverige, äro huvudsakligen av alpin ras. - (Karl Kilbom son till en vallonasmed med judiskt inslag.) Även på sina håll i Skåne har rasen kommit över från Danmark och, sedan genom upplandning med nordiskt blod svartmuskigheten bortfallit, kvarstår trindskallen, åtminstone hos en del medlemmar av de släkter, som äro alpinskt inficierade. Ett stort område i sydvästra Norge är starkt alpinskt.

Till växten äro alpiner korta, undersätsiga, grovbyggda med oproportionerligt korta ben. Det breda, biljardbollsliknande huvudet sitter på en kort, cirkelrund hals, som har benägenhet för fettavlagring (tjurnacke, dubbel hakpåse). Kroppsvikten i förhållande till kroppshöjden är större än hos den nordiska rasen och medelhavsrasen. Bålen verkar stöddig; icke förty har den alpinska kvinnan förträngt bäcken. Händerna trubbiga med korta fingrar. Ögonen platt utställande, avståndet mellan desamma påfallande stort; näsan inåtböjd, pannan framåtspringande. Profilen påminner mest om ett trubbigt frågetecken. Näsans längd är mindre än hos de övriga europeiska raserna, dess bredd ej så stor som hos den "ostbaltiska" rasen, nästippen pekar gärna något uppåt. Hakpartiet dåligt utvecklat; i stället för djärvt framspringande är hakan dådlöst tillbakadragen. Underkäken kort i förhållande till dess bredd. Den lodräta rännan på överläppen är bredare och mindre skarpt markerad än hos den nordiska m. fl. raser. Öronen äro bredu. De sakna frihängande öronsnibb. (Förste Stadsfiskalen Lars Stendahl uppgav vid något tillfälle, att han gjort den iakttagelsen, att brottslingar merendels sakna öronsnibb. Iakttagelsen passar dock ej in på den alpina rasen, vilken för övrigt hr Stendahl föga haft under observation, ty den anses ej höjd för lagöverträdelser. När den gör sig skyldig därtill, håller den sig mycket noga till bedrägeri, brott mot annans frihet och blodskam).

Den alpinska rasen anses i fysiskt avseende hava tjockare hud än andra raser — hrr läkare behagade vid tillfälle taga fram sina mikrometrar och undersöka, om det verkligen förhåller sig så. Skinnets färg är svagt gulbrun, mer brunt än gult, och verkar mindre levande; solbrända tager ej mycket därå, fräkknar förekomma aldrig. Härväxten är tät, men håret blir ej långt. Skäggväxten dålig. Den typiska härfärgen är blåsvart, men även brun vanlig. Hornhågshinnan stöter i gult, regnbågshinnan är brun, men saknar medelhavsrasens varma sammetsglöd. Ögonspringan är låg och smal. Något kattlikt ligger över rasens yttre habitus.

Till sin natur är rasen egentligen konservativ — dock endast och allenast på grund av inneboende trögthet — men eftersom den är motsatsen till en härskarerас, ansluter den sig vanligtvis till det största av de politiska partierna, och rasen ägnar sig utmärkt för fabrikation av partifäi; socialdemokratien skulle aldrig lyckats slå igenom utan den rika tillgången i Europa på människor av denna ras. Andligen trög, är rasen kroppsligen synnerligen flitig, tålig och förnöjsam. Avskyr stadens larm. Älskar liksom katten mer stället än människorna. Dock med undantag av sin familj, sina rasfränder och jämnställda; mot den nordiska härskarerasen har den en instinktiv motvilja.

Den nordiska individualism, som gör familjemedlemmarna tämligen fristående och olikartade allt efter vars och ens kynne samt familjeförhållandena stramt-bjärtliga, saknas hos den alpinska rasen. Den alpinska familjen hänger samman med sina små intressen såsom delägarna i ett affärsbolag. Allt är smått för dess blick — redan byn är ofta en alltför stor och invecklad värld; staten betraktas såsom en onödig och på det hela taget likgiltig mekanism, den

Den 28 September

De nationella och valutgången.

Det stora valslaget är nu utkämpat i och med att Stockholm den 21 september förrättade sitt val. Ugången blev en jämförelsevis betydande framgång för den "borgerliga" koalitationen samt motsvarande tillbakagång för den "proletära", marxistisk-revolutionära partifalangen. Den förstnämnda ökade i huvudstaden sitt sammanlagda röstetal från 73,530 år 1924 till 111,109 i år eller 37,579 röster, medan den sistnämnda stannade vid en röstökning från 87,478 år 1924 till 110,770 i år eller 23,292 röster. Stockholmsvalets facit blev också, att högern vann ett mandat, de frisinnade ett samt kommunisterna två, under det socialdemokraterna förlorade tvenne mandat. I hela riket samlade "de borgerliga" 1,323,109 röster, därav högern 688,560, medan den "marxistiska" koalitionens samlade röstetal uppgick till 1,017,770, varav på socialdemokraterna kommo 869,362. Den nya andra kammarens sammansättning blir 73 höger, 27 bondeförbundare, 4 liberaler, 28 frisinnade, 90 socialdemokrater och 8 kommunister. — Denna utgång av valen utgör ett tydligt manifesterande av den svenska folkmajoritetens vilja, att Sverige skall styras icke efter främmande ideal och grundsatser utan efter svenska sådana. Att den "borgerliga" fraktionen, främst högern, blev vinnare i striden, berodde givetvis mindre på några från detta håll under den gångna riksdagsperioden ådagalagda positiva förtjänster — vederbörande sakna alltså all anledning att yvas över "segern"! — än på de skandalösa prisgivanden av det egna folkets välförstådda intressen som "arbetarpartiernas" judebesoldade ledningar gjort sig skyldiga till. Sverges folk valde åt höger i känslan av att faran från det hållet för ögonblicket är mindre överhängande än den från vänster. Men det gäller att i den nya situation, som valutgången skapat, i ej mindre hög grad än tillförene vara på sin vakt! Den innebär nämligen ur svensk-nationell synpunkt på intet vis någon betryggande ordning.

När Nationen i sitt nummer för den 14 september gick in för en svensk-nationell vallista, upptagande de vissa av Nationella Ungdomsförbundets och Moderata Kvinnoförbundets på den officiella valsedeln uppförda namn, gjorde vi detta under pointerande av att namnen å vår lista, vilka hade anseende för att representera en mera ärligt nationellt syftande riktning inom stockholmshögern, överhuvud voro de enda, som ur svensk-nationell synpunkt kunde betraktas såsom jämförelsevis acceptabla bland alla å partiernas listor upptagna namn. Från ett stort antal håll hade framställningar gjorts, att Nationen skulle gå fram med en egen kandidatlista vid valet. Vi nödgades emellertid avstå härifrån, då vi icke ansågo oss tillräckligt rustade för ett självständigt framträdande i strid mot de stora partierna med deras enorma resurser i kapital, organisation och press. Likväl ansågo vi oss icke i den kampställning för och mot bolsjevismen, som valen kommo att förete, kunna undandraga oss vår plikt genemot de många vänner av vår tidning, som önskade en vägledning för sitt deltagande i röstningen. Utan att vi alltså på något sätt ville uppge vår principiella ståndpunkt, som är oförsonlig strid mot hela det judisk-politiska systemet samt konsekvent genomförande av den nationella restaurationens idé inom vårt politiska liv, gingo vi in för den under rådande förhållanden enda möjliga ståndpunkten — framförandet av en svensk-nationell valsedel, upptagande de namn å högerpartiets lista, som främst voro förtjänta av att komma i åtanke. Vi gjorde detta i den övertygelsen, att vi därmed bäst tjänade den sak, vi gått in för. Man kunde emellertid med kännedom om den andan, som härskar inom stockholmshögern, förutse, att den regerande, judebetonade kamarillan inom denna höger icke skulle försumma att göra vad i dess makt stod till förhindrande av en framgång moraliskt som reelt av de svensk-nationellas, av ärligaste motiv grundade valdeltagande. Det gällde ju för samma kamarilla ingenting mindre än att gardera sin maktposition inom landets viktigaste valkrets! Den framförda nationella vallistan avsåg alltså att giva ett stöd åt den riktning inom högerpartiet, som föreföll vara besjälad av mera ärligt nationella uppsåt. Vid dess fastställande gjordes visserligen olika meningar gällande, särskilt rörande doktor Forssells placering, vilken icke ansågs tillräckligt klart ha deklarerat i de vid Valmansförbundets nomineringsmöte interpellationsvis framställda frågorna till kandidaterna. Eftersom där Forssell i sin riksdagsverksamhet dock visat ett jämförelsevis klart visir, om han också icke utmärkt sig för någon företagareanda i den nationella försvarskampen, befanns ej skäl föreligga att utesluta honom från deras antal, som uppfördes å den svensk-nationella vallistan, allrahelst han ju intager platsen såsom ordförande i Nationella Ungdomsförbundet. På sina håll önskades ombudsman Nygren som första namn, på andra åter protokollssekreterare Ossbahr. Men för att icke syftet med aktionen skulle kunna missförstås, bortsågs från alla personsåväl som valtaktiska intressesynpunkter och accepterades utan ändring de av Nationella Ungdomsförbundet och Moderata Kvinnoförbundet framförda, såsom klart svenska ansedda namnen i den ordning de å den officiella valsedeln upptagits.

Från de mest skilda håll inom huvudstadens väljarkår förspordes strax, att den i valrörelsens elfte timme presenterade svensk-nationella valsedeln omfattades med allmänna och stora sympatier. Herrarna inom Valmansförbundsdirektoriet, som ju en gång bestämt vilka av de uppförda kandidaterna som skulle få väljas, försummade dock såsom redan framhållet icke att vidtaga sina energiska motåtgärder, vilket framför allt skedde genom att den på den nationella listan uppförde förste kandidaten, dr Forssell, tvangs att offentligt taga avstånd från den nationella vallistan samt avråda från röstning å densamma. Och dr Forssell, Nationella Ungdomsförbudets ordförande, lånade sig åt judasrollen! Den värde doktorn kan icke hå varit okunnig om, att de svensk-nationellas valaktion under inga som helst förhållanden kunde skada vare sig de nationellas sak eller det parti, han tillhör, det under blågula flaggan seglande "moderata" partiet; han visste, att stora väljarskaror, som aldrig skulle låta förmå sig att rösta med den officiella högerlista, skulle vara redo att taga den svensk-nationella; han visste slutligen att det förbunds medlemmar, vars ordförande han var, med entusiasm omfattade denna lista. Och trots allt detta gjorde han gemensam sak med den nationella idéns sabotörer, sällande sig till förrädarnas skara, och drog sig ej för att i det avgörande ögonblicket falla de sina i ryggen! Han kan vara förvissad om, att belöningen för hans "värdefulla" tjänst icke skall utebli. Bragder av mindre storvulet slag honoreras frikostigt av det regerande Israel. Genom sitt inskridande lyckades han emellertid icke avgörandet åstadkomma den förvirring inom de samhällsbevarandes läger, varigenom de svensk-nationellas utsikter i valet väsentligt reducerades. Och det var ju det som var syftet! Röstsammanräkningen från valet i hu vudstaden är när detta skrives visserligen ännu icke känd, men på håll, som gälla för att vara väl förtrogna med stämningar och förhållanden, anses, att å den svensk-nationella listan, därest dr Forssells förrädiska avståndstagande ej kommit, skulle haft de bästa utsikter att kunna bryta rangordningen å den officiella listan samt åtminstone få protokollssekreterare Ossbahr vald. Genom dr Forssells högst omotiverade inskridande åstadkoms nämligen, att mängder av väljare, som ämnat rösta med den svensk-nationella vallistan, avskräcktes härifrån, i den tron, att de med ett dylikt röstande skulle kunna skada de samhällsbevarandes sak. Det skedda har emellertid sitt stora värde såtillvida, att det visar, vad Nationella Ungdomsförbundet under nuvarande ledning i verkligheten, när det gäller handling, går för. Det förefaller knappast osannolikt, att herrarna, som sköta spelet inom Allmänna Valmansförbundet och där ombesörja viktigare val o. dyl., hava sitt lilla finger med också ifråga om de viktigare tingen inom Nationella Ungdomsförbundet. (Kanske hr Stendahl kan lämna upplysning härom?) Så mycket är visst, att stämningar och synförhållanden icke äro alldeles desamma inom N. U:s verkställande förbundsledning som inom dess stora medlemskontingent. Precis som inom alla de andra politiska organisationerna under Israels hägn, där ledningarna äro ett och medlemsmassan något helt annat i fråga om ideal och syften! För våra många vänner inom Nationella Ungdomsförbundet, som på detta ställt så stora förhoppningar, bör det passerade få tjäna såsom ett memento, ett bevis för att deras förbund i nuvarande gestaltning och under nuvarande ledning, när det gäller handling, icke är den sant nationella organisation den utger sig för att utan endast en helt ordinär rekryterings- och hjälporganisation åt den judisk betonade Lindman-Järteska högern. Detta har förbundsordföranden själv i egen hög person genom sitt accentuerade uppträdande vid Stockholmsvalet 1928 understrukit. Rörande den saken höves alltså ej att vidare hysa någon tvekan.

Utgången av årets andrakammarval innebär, att den våldsamma anstormningen från de på det svenska samhällets revolutionära omstörtning inriktade judisk-marxistiska "proletära" partierna för ögonblicket något hejdats, i och med att de "borgerliga" partierna, vilka tvungits taga ställning *för* den svenska samhällsordningen, ernått majoritet bland folket. Intet vore emellertid oriktigare än att därför invagga sig i den föreställningen, att all fara skulle var över och att de nationellt sinnade nu åter lugnt kunna slå sig till ro. Valmassornas uppgift inskränker sig ju kantänka enligt partiherrarnas uppfattning till att kora representanter, det andra skola de ej lägga sig i! Fraserna i det Järteska (— Bonnierska) "ledande nationella kulturorganet" Svenska Dagbladet nästan liksom inbjuder till ett dylikt betraktelsesätt. I verkligheten förhåller det sig visserligen såsom framhållits så, att en förskjutning inom representationen genom de förrättade valen skett i en riktning, som ju borde betyda, att vi finge någon smula andrum i den pågående intensiva "reformistiska" bolsjeviseringen till "det heliga Israels" nytta och glädje. Det i hemlighet styrande judedömet har emellertid sina fasta förankringar inom samtliga partier, icke bara de öppet marxistiska utan jämväl de s. k. borgerliga, liberalerna och de frisinnade, ja inom själva högern, vilka förankringar i de praktisk-politiska avgörandena alltid veta att göra sitt tungt vägande inflytande inom respektive partier gällande i den av Den Högre Makten åstundade riktningen. Det är en villfarelse att tro, att dylika förankringar saknas inom det parti, som utåt prålar med sin nationella karaktär och så gärna sveper sig i den blågula duken, det "moderata", vilket i sina gärningar — och det är ju av gärningarna och ej orden de skola dömas! — visat sig vara en ej mindre lydig tjänare åt Israel än själva de "gudomliga" ismepartierna. Icke ens inom Nationella Ungdomsförbundet, som hittintills ansetts så tämligen rent från inflytelser från det svenskfientliga hållet, saknas såsom denna valrörelse tydligt visat "orienteringar". Vi måste alltså vara på det klara med, att valutgången, om den så ock betyder en vinning för den nationella saken, likväl ej är av det slag, att den på något vis ger de nationella anledning att slå sig till ro på "vunna lagrar". De reela maktfaktorerna i samhället hava icke genom de förrättade valen undergått någon väsentlig förändring. Den Hemliga Maktutövningens herrar sitta alltjämt i orubbat bo, ehuru de i den nyskapade situationen möjligen komma att se sig nödsakade att en smula moderera sin "reformiver" och minska takten i bolsjeviseringsarbetet. Men inte ens detta har man under rådande förhållanden anledning räkna med såsom något särskilt troligt. De nationella i landet hava ju hitintills i allmänhet behändigt låtit avfärda sig medels blå dunster.

Ett nytt skede i den nationella restaurationskampen tar nu vid. Den första väckelsen har ägt rum. Frukten därav blev en seger vid detta val för den borgerliga samhällsordningen d. v. s. för en utveckling på det bestående grund. Andra skedet i kampen, det stora väckelsearbetet, som skall bygga ut grunden för det blivande, allt Sveriges omfattande nationella restaurationspartiet, begynner nu. I detta arbete måste alla sanna svenskar vara med! På utgången därav kommer det med all sannolikhet att bero, i vad mån vårt folk skall lyckas avvärja det fruktansvärda öde, som dess dödsfiende vid makten, det revolutionsälskande Israel, vill påtvinga det och om vars art och väsen vi kunna övertyga oss genom att närmare studera judafolkets bragder i förkristlig tid (se Gamla Testamentet!) såväl som i vår tid i Ryssland.

Gynna Nationens annonsörer!

RESTAURANT
RUNAN
Dalagatan 50, Stockholm.

PRESSKONSERTEN

Missions-Tidning-Budbäraren om judefrågan.

För några år sedan kunde man i de ledande huvudstadstidningarna alltemellanåt få läsa glädjefyllda konstateranden av att Sverige i motsats till vissa andra länder totalt saknade någon judefråga och att de som dristade antyda något annat voro mer eller mindre från vettet. Numera ha de kulturella celebriteterna inom den "fria" stockholmspressen blivit något mera försiktiga i ordep. Sanningen rörande judefrågan är nämligen på marsch och inför en så fruktansvärd företeelse har det kantänka sina svårigheter för frihetens bålda kämpar inom Folkuppfyllelsen att tälla det friska kuraget uppe.

Såsom ett tecken bland de många på hurn judeproblemet, "kulturvärldens" i huvudstaden lsande tystnad till trots, är på väg att aktualiseras i vårt land förtjänar att observeras en i *Missions-Tidning Budbäraren*, Evangeliska Fosterlandsstiftelsens organ, nyligen under författaremärket "J. R—n" publicerad artikel i ämnet, vilken är att anse som så mycket märkligare som den nämnda stiftelsen ju är känd för sin markerade judevänlighet. Förfat:a framställning är också präglad av denna principiella ståndpunkt, han utgår från Bibelns i dess hellhet absoluta giltighet såsom den rättfärdige Gudens röst och vilja och accepterar axiomatiskt judafolkets i deras "religiösa" skrifter alltsedan äldsta tider påstådda "utvaldhet" framför alla andra folk, varmedels de ju lyckats insöva dessa i det "självhöshetens" tillstånd, i kraft varav dess i bruttets tecken bedrivna "gudomliga" världsplaner hitintills haft den framgång de haft. Trots sin principiellt starkt judevänliga ståndpunkt medger förf. i "Budbäraren" emellertid, att judarnas verksamhet i vår tid icke utesluta:de är av det heliga slaget, värföre vi t. o. m. ha anledning att se upp en smula med deras förehavanden. Ur den nämnda artikeln i Mission-Tidning Budbäraren tillåta vi oss återgiva följande:

D o m e n o c h l ö f t e n a, f o r n t i d e n s o c h f r a m t i d e n s f o l k, det är judeproblemets innebörd. Svårigheterna att ens närmelsevis fatta hemligheten med denna beror bland annat därpå, att man tänker sig detta folk såsom utvalt blott för att åtnjuta större förmåner än andra folk. I verkligheten var det ju dock så, att de utvaldes till att vara "H e r r e n s a r v e d e l", han som "d a n a t d e m å t s i g, a t t d e s k u l l e f ö r k u n n a a l l t H a n s l o v". "Ett rike av präster."

Vi måste alltså gå ut ifrån, a t t d e n a u t v ä l j e i s e avsåg Herrens ära och berömmelse, a t t d e n j u s t d ä r f ö r icke kunnat upphävas samt att detta folk var, efter människosätt att tala, mera älskat av Herren än någon moder kan älska sitt barn. Det enda ordet: "D e n s o m r ö r v i d e r h a n r ö r v i d m i n ö g o n s t e n", säger tillräckligt om, vad Guds hjärta kände för detta folk.

Och gäller det skillnaden mellan detta och andra folk beskrivas Guds nådevägärningar mot Israel bland annat i ps. 147, vilken beskrivning slutar med orden: "S å h a r h a n i c k e g j o r t f ö r n å g o t h e d n a f o l k."

Vid ett rätt bedömande av judarna ha vi dock att ihågkomma ej blott dess uppenbarelserika historia, ej heller blott dess ljusa utlovade framtid utan ock j u d a f o l k e t i d e n n u v a r a n d e t i d s å l d e r n. Och därunder gäller det fasthålla lsynnerhet tvenne bibelord.

"Förstockelsen har drabbat en del av Israel, i n t i l l dess hedningarna hava kommit in", Rom. 11, 255.

"De skola bliva bortförda till allehanda hednafolk, t i l l d e s s att hedningarnas tider äro fullbordade", Luk. 21: 24.

I båda fallen användes uttrycket "t i l l d e s s", som visar hän på tilldragelser, vilka skola sätta en gräns för det nuvarande tillståndet bland judarna. I ena fallet "hedningarnas fullhet", det vill säga när hedningarna i fullitalig skara uppgatis i församlingen. (Jämför Apostlag. 15: 14.) Och i andra fallet "hedningarnas tider", syftande på de hedniska världsfolkens övermakt. Även för denna skall en gräns sättas.

Till dess är judafolket outrotligt. Ingen övermakt kan krossa det, ingen förföljelse upplösa det. Utan konung, land, profeter, präster och tempel ha de i snart tvåtusen år visat världen sanningen i löftet: "I n t e t v a p e n s o m s m i d e s m o t d i g s k a l l h a v a f r a m g å n g."

M e n a d l i g b l i n d h e t kännetecknar dock detta folk och kommer att så göra så länge hedningarnas tider vara.

Men är då detta allt vad vi behöva veta om judarna? Ingalunda.

Vi ha ock att räkna med den stora skillnaden mellan j u d e n d o m e n i V ä s t e r l a n d e t och v ä s t e r l ä n d s k j u d e n d o m.

J u d a r n a i V ä s t e r l a n d e t ha bibehålla ej blott sin österländskt semitiska typ och egenartade kultur. De äro ock i avsevärd omfattning trogna sin Jahvereligion och sin talmudiskt ortodoxa tro.

V ä s t e r l ä n d s k j u d e d o m är något helt annat, nämligen resultatet av en religiös revolution. Så mycket allvarligare som denna saknar rötter i någon som helst fosterlandskärlek och med en, genrellt sett, alltid igenkännelig krämare- och ockerutövande livsinställning.

Häri ligger den av alla kända men av mycket få erkända stora faran: e t t s å d a n t f o l k inom a l l a a n d r a f o l k. De västerländska folkens misstag i förhållande till judarna ha bestått först däri, att de hatat judarna. I sin okunnighet om den plats i första rummet som (den av judarna själva tillrättalagda, Red. anm.) bibeln tillerkänner judafolket, ha européerna förföljt och plågat dem, långliga tider på det mest omänskliga sätt. Men västerlänningarna ha ock i sin ekonomiska svaghet visat judarna en flathet och en beundran, som lånat dessa semiter tillträde till så gott som alla områden av en modern stats politik och samhällsadministration. Och det är en offentlig hemlighet, att judarna alltid vetat att till sin egen fördel utnyttja de så gott som obegränsade ekonomiska förtroenden, som visats dem.

Det skulle föra oss för långt att närmare ingå på detta, därföre här blott ett par tre punkter, vilka mähända för någon läsare har utsikt att tjäna som vägledande antydningar.

I) J u d a r n a ä r o e t t r e v o l u t i o n ä l s k a n d e f o l k. Eller tror någon, att den ryska revolutionen någonsin kommit till stånd och, om så skett, att den kunnat fortgå, därest ej juden varit hela denna revolutions primus motor. Och denna revolutionspassion har sin upprinnelse i och näres av ett judarnas ständiga och konstitutionella hat mot icke-judar. Sionisten Klötzel skrev i tidskriften Janus för en del år sedan om det stora hatet bland annat: "I verkligheten är jag icke så levande övertygad om något som det, att intet mer än detta storslagna, upphöjda hat till icke-judar kan förena alla världens judar." Huru omoraliskt detta beträktelsesätt är framgår bland annat av en mängd utdrag ur Talmud.

Här blott ett par citat:

"Det är tillåtet att överutnyttja en främling och taga ockerräntor av honom, men då du handlar med din nästa (din judiske broder) så skall ingen bedraga honom." "En icke-judes egendom är att betrakta som herrelöst gods och den som kommer först har företrädet."

"Det är lovligt att begagna sig av en främlings misstag, t. ex. att bedraga honom i räkning eller att icke betala honom vad man är skyldig honom — men blott så vida man icke blir uppdagad."

Prof. Cohn i Marburg har förklarat under edlig förpliktelse "att Talmud",

(Forts. å sid 5.)

Rosens—
skära färg har sedan gammalt varit förebilden för kvinnans fagra hy.

En rosig och fraich hy är allas efterlängtade mål och vinnes endast genom en rationell hudvård.

Använd därför dagligen den milda och välgörande

YvY-Tvålen
— tvålen för alla.

Förstklassigt Pensionat
för resande
Klarabergsgat. 40III
(nära Centralstationen) Stockholm
Telefon Norr 163 17
M. JOHNSSON

Merry Grill
Tegnérgatan 28, Stockholm
2:dra huset från Drottninggat.
INTIM DANSRESTAURANT
Den populära
Imperial Orchestra
Best. tel. V. 789 och V. 793

PÅ UTKIK

"Den judiska religionen måste beslöjas för gojimfolken!"

"Det heliga Israels" stora kamp för världens erövring sker i den absoluta hemlighetsfullhetens tecken. Förutsättningen för att lyckas var — det insågo Sions vise från begynnelsen — att folken, som skulle lyckliggöras under Davidsstjärnans banér, icke i förtid fingo veta något närmare om den "frälsning", "Guds utvalda" hade i beredskap åt dem. I det syftet beslöjades verkligheten genom en judisk-ideel fraseologi av mest utsökta slag, medan Upplysningsväsendet, ställt under Israels ledning och kontroll, sörjde för att intet "otjänligt" d. v. s. intet av sanningen fick nå ut till folkets breda lager.

För herrar statsmän, politiker och folkupplysare gäller också under rådande judisk-politiska regim såsom den första bindande plikten att i alla skiften tiga i frågan om judarnas verksamhet och strävanden, intet förråda av sanningen rörande den "heliga" mission för folkens frigörelse, som "Guds utvalde" här äro i färd med att genomföra. Denna gemensamma hemlighet är det, som osynligt binder ledarna för det härskande systemet samman inbördes och som gör att de, så snart det gäller vaktandet av de israelitiska intressena alltid äro tillfinnandes på "samförståndslinjen". Plikten att stängt bevara hemligheten rörande Israels mission i tiden gäller framför allt vad rör den judiska religionens art och väsen, dess stora mål. Detta får till intet pris bekantgöras för massorna, enär ett dylikt bekantgörande allvarligt skulle kunna rubba de "gudomliga" planer, som äro a bane. I Talmud heter det också: "Rabbinerna hava att bemöda sig om, att Talmuds läror hållas hemliga för de kristna." Vad som gäller för rabbinerna gäller i samma höga grad för alla dem, som tjäna Israel inom politiken, ekonomien och kulturen. Tystnadsplikten framför alla andra! Men trots rabbinernas och judarnas samt deras otaliga redskapa bland "främlingsfolken" energiska bemödanden att hemlighålla Israels "gudomliga" strävanden i tiden, har hemligheten börjat sippra ut bland folken. I samma mån detta äger, förvandlas också den judiska härligheten i stoft och den magiska makt, Israel nu yves över, upphör av sig själv.

"Det är förbjudet att rädda avgudadyrkare, som äro i dödsfara!"

I judarnas alltjämt gällande religions- och lagbok "Talmud står uttryckligen stadgat förbud för judar att visa icke-judar barmhärtighet eller att rädda dem ur iråkad livsfara, vilken bestämmelse i och för sig ju förefaller tämligen självklar i betraktande av judarnas allmänna strävan att i terrorns, den blodiga revolutionens — "Israels stjärnas" — tecken utrota alla "de förbannade", icke-judiska folken från denna jord. Innan det fullständiga herravälde hos gojimfolken uppnåtts låter man sig dock — för "de själlösas" invaggande i behagfull säkerhet! — särdeles angeläget vara att offentligt demonstrera sitt upphöjda människovänliga sinnelag, genom att visa sig i spetsen för allskons välgörande tillställningar o. dyl., på det att "de själlösa" måtte säga: "se så barmhärtiga och välgörande judarna äro och huru väl de vilja oss!" — en tankegång, som judepressen även av allt gevalt befordrar. När den absoluta makten väl erövrats och Israels stjärna bragts att lysa i sin fullkomning — såsom nu senast i Sovjet-Ryssland — praktiserar man emellertid som vi veta sin "barmhärtighet" efter nog så originella principer.

Den store rabbinen Maimonides, "Synagogans örn", förklarar i Talmud uttryckligen: "Det är förbjudet att visa en icke-jude barmhärtighet. Vi få icke rädda honom, om vi också se honom i färd med att gå under."

Ur Theod. Fritschs i förra numret av Nationen införda artikel "Den judiska läran" tillåta vi oss i sammanhanget återgiva följande talande påbud härutinnan i de judiska religiösa böckerna:

"Det är förbjudet att rädda avgudadyrkarna (icke-judar), om de äro i dödsfara. 'Om man ser en av dem, som fallit i sjön, så drager man icke upp honom därur, även om han utlovar belöning' (Schulch. aruch, Chosch. hamm. 158).

'Gojim eller hedningar, liksom rövare (och gojim är såsom rövare) drager man icke upp ur gropen, om de fallit däri, utan man låter dem vara däri, på det att de måtte döden dö' (Traktat Aboda z. 13 b).

'Det är befallt att döda kättare, som förneka den israelitiska tron. Om man har makten i sin hand, dödar man den offentligt med svärdet: om man icke har makten, så skall man genom list komma dem till livs, såsom till dömes genom att lura ned dem i en grop och sedan icke draga upp dem. Om en trappa leder ned i gropen, drager man bort den och säger till offret: Jag gör sålunda, för att icke min boskap skall falla ned i gropen. Och om en flat sten finnes för att lägga över gropens öppning, så lägger man åter dit den och säger till offret: Jag skall just nu låta mina kreatur gå däröver. Och om en stege leder ned i gropen, så lyfter man upp den och säger: Jag måste hava den, ty min son skall stiga ned från taket' (Schulch. aruch 425).

Till bibelns ord: 'Du skall utplåna Amalekiten ur ditt minne', fogar Talmud dessa kommentarer: 'Kriget mot amalekiterna är ett anbefallt krig' (Traktat 115 a) och det 'är oss anbefallt att plåga och förfölja dem, tills de bliva utplånade och ingen människa mera av dem är kvar på jorden' (Seap. miz. 73 b). 'Den, som utgjuter den gudlöses blod, den gör en lika god gärning som om han offrade till Guds ära' (Jalk. Schim. 145 c)."

Hr Bonniers store "kulturbärare" hyllas av "det litterära Stockholm"!

I denna tidning har tidigare vid några tillfällen berörts den "nya kultur", varmed det regerande världsrevolutionerande Israel är i färd med att lyckliggöra också vårt folk. Denna "nya kultur", som om man får tro den stockholmska judepressen för närvarande håller på att göra sitt segertåg i Europa, har ju till syfte ingenting mindre än att fullkomna nedbrytandet av den gamla, moraliska svenska kulturen och andligen bolsjevisera oss, så att vi må bliva fullt värdiga och mogna för den stora slutliga frälsningen under Davidsstjärnans banér efter "heligt" föredöme från Gamla Testamentet och nu senast Ryssland.

För icke så länge sedan hade man i Stockholm tillfälle göra bekantskap med den gren av "den nya kulturen", som består i exponerandet av attraktioner å la Josephine Baker, exotiska nakendansöser, på de stora scenerna i kulturstaterna och som bl. a. går ut på att förverkliga "jämlikhetens stora idé också på rasområdet — till brytande av de europeiska kulturrasernas livs- och motståndskraft mot de judiska "frälsningssträvandena" genom deras sammanblandning med mera lågt stående raser. "Nakendansösen från Paris" blev även under sin Stockholmsvistelse föremål för rent enastående lyllningar från huvudstadens s. k. kulturspetsar. Bland de många hänförde celebriteter, som deltogo i de hänförda hyllningarna, var helt naturligt också Hans Utrikesexcellens.

I samband med den arrangerade storartade triumfen för "nakendansösen" omnämnde vi, att planer varit å bane att även invitera en annan storhet inom "den nya kulturen", nämligen den beryktade bolsjevikjuden-världsrevolutionären Ernst Toller, bolsjevikdramat "Hoppla wir lebens" författare, att ge en gästroll i den svenska huvudstaden. Planen har nu gått i förverkligande. Men trots Israel bådade upp hela sin väldiga reklamapparat i pressen, lyckades det ej att åstadkomma någon egentlig succès för "den store dramaturgen". Den gruviga skandalen inträffade också, att Musikaliska Akademiens stora sal endast blev till tredjedelen besatt vid den judiske kulturkoryféns så våldsamt utreklamerade uppträdande på måndagsaftonen. I judekulturens ledande pioniära organ i Stockholm är man också betydligt både besviken och illsken över den vid hr Tollers första "stora gästspel" uteblivna publiksuccèn. Den som raseriet i första hand vänder sig mot är redaktör Ljunglund i Allehanda, som ensam inom stockholmspressen genomskådat "den nya kultur"-svindeln och uppmanat den ansvarskännande publiken att lysa med sin frånvaro vid hr Tollers offentliga uppvisningar. Herrarna i Social-Demokraten ge i ord och text uttryck för sin illska, och i Kari Otto Bonniers husorgan Dagens Nyheter mätes skeppan lull åt den alltför borgerlige Allehandaredaktören för hans taktlösa skriverier om en av Israels egna utvalda. Det Bonnierska bladet skriver:

"Vid ungefärligen vart tredje av de talrika tillfällen då hr Ljunglund i Nya Dagligt Allehanda behandlar de fenomen som göra vår tid så förhatlig i hans och friherrinnan Akerhielms ögon brukar Ernst Toller få tjänstgöra som Prügelknabe, schavotterande på vår kungl. dramatiska teaters marmortrappa. Nu ha vi med egna ögon fått skåda författaren till 'Hoppla, vi leve'" på Musikaliska akademins podium, och synen var ingalunda av den art som motiverar avskräckande spetsartiklar i ett aldrig så borgerligt blad... Man behöver icke ha sett eller hört Ernst Toller många minuter för att vara på det klara med äktheten av hans konstnärliga och sociala patos, vilken momentant glimtar fram med dämpat fantastiskt glöd i det egendomliga ansiktet och den behärskat lidelsefulla stämman. Med taskspelaren eller skränfocken har han ingenting gemensamt.

Hr Toller började sin afton med en orienterande vägledning genom det tyska efterkrigsdramats vildvuxna snår, där man finner många stigar, varav han för sin del valt expressionistens, vilken art, enligt talaren, vill låta händelser och miljöer försjunka i sig för att sedan återge dem med subjektiv sanning(!)... Akademins borgerliga publik kunde ganska lätt följa med och anammade utan svårighet (tror Karl Otto!) förkunnelsen att först genom kollektivismen kommer individualismen, först genom internationalismen nationalismen till sin fulla utveckling .... Publiken var liten nog: knappt mer än tredjedels hus och varken synnerligen revolutionär eller litterär, men påfallande svarthårig och tysktalande. Teatercheferna Wettergren och hr Per Lindberg stucko endast föga upp ur allmänheten." (De borde naturligtvis ha starkt understrukit sin närvaro, hr Karl Otto Bonnier till behag!)

Det Bonnierska "kulturorganet" är som synes och som man väl förut väl visste en ivrig anhängare av den "nya" bolsjevistiska kulturriktning, som ju ingenting annat åstundar än alla icke-judiska kulturers fullständiga rasering i kubismens, expressionismens, kollektivismens m. fl. judiska ismers tecken. Det illustra bladet anser sig vidare efter att ha åhört och sett sin avgudade skyddsling definitivt kunna tillbakavisa allt elakt tal om att Toller skulle vara bolsjevik. Nä, så enkelt går det dock inte, hr Bonnier! Det finnes ett riktigt material beträffande titulus Tollers förgående, som med full tydlighet bevisar, att han verkligen varit och är vad han från antibolsjevikiskt håll utgivits för, nämligen en juderevolutionär. Bonnierbladets försäkran på den punkten har ungefär lika mycket värde som när världsrevolutionens verklige ledare i vårt land, Dagens Nyheters ägare, hr Karl Otto Bonnier, försöker att överskyla sin tidnings samröre med judebolsjevismen. Beträffande den av herrarna Bonnier hit importerade "kulturpionièren" bolsjevikjuden Toller, "Hopplas" berömde författare, förhåller det sig ju i verkligheten så, att denne är en av de mest namnkunniga koryfeerna från den judisk-bolsjevikiska blodsorgien i München. Vilja kanske herrarna Bonnier förneka, att han så är? Vid den bajerska revolutionen, som var planlagd av judarna och stod under ledning av den galiziske juden Kosmanowsky (som för att dölja sin ras antog namnet Eisner), spelade dekadansdramaturgen, bolsjevikjuden Ernst Toller en särdeles betydande roll. Revolutionärerna omdöpte Bajern till "Räter-republiken", och juden Toller tilldelades den höga bolsjevikititeln "Volksbeauftragter". Münchenrevolutionärerna, som nu ogenerat resa omkring i alla länder såsom "författare" och "turister" och "kulturpersonligheter", behandlas och betraktas här i Sverige såsom kulturella storheter trots att de intet annat äro än bolsjevikiska äventyrare utan spår av "kulturellt" inslag, individer, som ofta ha massor av ruskiga mord på sina samveten. Bland annat mördade de samtliga medlemmar av "Tule-föreningen", en vetenskaplig förening, som sysslade med gammalnordisk kultur, vilket i judiska ögon är ett brott, som förtjänar döden.

Naturligtvis ställdes också vår "Radio" till disposition för den "berömde" kulturkoryféns celebrerande. Publiken hugnades med den tågnesamma underrättelsen därom genom ett utsänt pressmeddelande, så lydande: "Toller i radio. Den tyske (läs judiske!) diktaren Ernst Toller, "Hoppla, vi levers" uppmärksammade författare, kommer under ett tillfälligt besök i Stockholm att göra en upplåsning på radio. Tidpunkten är fastställd till onsdag kl. 9.40. Herr Toller läser en rad dikter med huvudsakligen krigs- och fängelsemotiv ur diktsamlingarna "Vormorgen" och "Das Schwalbenbuch".

Vi tillåta oss att undra, om det inte vore på tiden för herrarna Bonnier att söka en ny marknad för sin "kulturpropaganda". De svenska gojims "själlöshet" är nämligen knappt tillräcklig stor för att längre anamma dessa mindre "gemytliga" "kulturella" påhitt.

Det kosmopolitiska Stockholm hyllar sin idol!

I vårt föregående nummer redogjordes för den grandiosa hyllning som den 16 september ägnades en av svenska folkets största i nuet, vår demokratiske "folkbefriare" Värner Rydén, som vid det här laget hunnit så långt i sin reformsträvan, att han håller sig med en charmant villa på Lidingön samt räntan på miljonen i årslön — ett storslaget föredöme för allt det övriga folket! Under den gångna veckan har åter en av våra stora i nuet, storförskingraren av statsmedel, doktor Ivan Bratt, vederbörligt avhyllats av de höga herrar i huvudstaden, som förmena sig representera svenska folket och dess röst. De judiska huvudstadsbladen ha tävlat i lovsjungande av Spritdoktorn och den intelligente Chefredaktören för "moderat-liberala" Stockholms-Tidningen hr Rinman, har talat högstämda hyllningsord å såväl vänners som fienders vägnar. Tack så mycket, hr Rinman för älskvärdheten att också tala i fiendernas namn!

Så av hyllningsfloden i dagspressen jämte alla arrangerade uppvaktningar med statsavtäckningar o. s. v. för Hans Eminens kan man ju omöjligen annat än få den uppfattningen att den hyllade fullgjort sitt värv med mest upphöjda samvetsgrannhet och omutlighet. Dr Bratt gick från sin plats såsom chef för Spritcentralen på grund av den opposition han blev utsatt för", upplyser i dag "kulturprosten" i Karl Ottos husorgan D. N. Ett intressant erkännande heltvisst från det hållet! Man frågar sig då bara: Varför gick dr Bratt, om de beskyllningar, som riktades mot honom, voro osannfärdiga? Det borde i dylikt fall varit en enkel sak, tycker man, att bevisa hans oskuld. Redaktör Rinman i St.-T., som ju har anseende för att vara ett särdeles klart skinande ljus i Israel, kan kanske lämna svar på frågan! Eller kanske han föredrar att göra det, när en dag frågan om de under dr Bratts regim förskingrade många spritmiljonerna kommer inför svensk domstol.

Bland de massor av hyllningstelegram och uppvaktningar som på 50-årsdagen kom storförskingraren av statsmedel till del, märktes även sådana från följande personer: Alexis Björkman, Jakob Byström, excellensen Löfgren, f. d. kammarrättsrådet Carleson, Justitierådet Alexanderson, ärkebiskop Söderblom, professor Stjernberg, C. G. Laurin, statsrådet Pettersson, talmannen Bernhard Eriksson, generaldirektör Huss, landshövdingarna Kvarnzelius, Elmquist och Nilsson, bankdirektörerna Rydbeck, K. A. Wallenberg och Marcus Wallenberg, Christi n Eriksson, f. d. överdirektör Zethelius, redaktör Mauritz Hellberg, direktör Allan Cederborg kapten Oscar Wallenberg, professor Jonas Wærn, professor Israel Holmgren, generaldirektör Buhre etc.

I den provokatoriska nykterhetspolitikens hägn.

Sekreteraren i generaltullstyrelsens kanslibyrå A. R. Fahlander upplyser, att den olagliga spriten numera "droppar in" i landet och att hrr importörer icke i samma utsträckning som tidigare våga sig på "större affärer". Att fartygen, som gå utanför landets kuster, ha en god del i smugglingsträfiken är dock ostridigt och deras besättningar äro i allmänhet ganska livligt engagerade i dylika geschäft. Beslag av större omfattning förekomma emellertid ännu alltjämt. Nyligen t. ex. kom man över en post på 12-à 13,000 liter.

Beträffande smugglingens omfattning i Norrland, framhåller "Arbetets Frihet", att beslagsrapporterna icke ge någon tillförlitlig bild av situationen, då man måste ta i betraktande att åtskilligt kan gå tullverkets näsa förbi. Av allt att döma fortgår också den norrländska trafiken i ungefär samma omfattning som tidigare.

•

En fiskare på Nämndölandet upptäckte för några dagar sedan ett spritparti i närheten av Skeppsdals brygga. Han underrättade omedelbart tullpolisen i Stockholm, som infann sig och beslagtog ca 400 liter. — Ute i Karlbergaskogen har spritpolisen lyckats beslagtaga ett parti på 156 liter sprit. Två män anhöllos. — I en lägenhet vid Birgerjarlsgatan har poliser lagt beslag på tio dunkar "export". — På angiven Heimdall har tullbevakningen beslagtagit fem dunkar sprit, till vilka två besättningsmän erkände sig vara ägare. — Hos en finska, boende i en lägenhet i huset Birger Jarlsgatan 51, har spritpolisen hittat 10 dunkar exportsprit, som vederbörligt omhändertagits.

•

Nyligen observerade ett par spritpoliser en misstänkt bil med landskapsmärket O vid Drottningholmsvägen i närheten av Ulvsundatrakten. Någon dag senare observerade de samma bil på S:t Eriksgatan, varvid densamma stoppades.. I bilen befunno sig tvenne män, vilka, enligt egen utsago, voro åkarna Lundqvist och reparatören Claesson. Båda sade sig vara från Göteborg, på besök i Stockholm att skaffa sig arbete. Vid en närmare undersökning visade det sig, att de misstänkta bilpassagerarna voro i huvudstaden på en fransysk spritaffär och att de gömt ett spritparti ute i skogen vid Karlbergstrakten. De fördes dit, och där lyckades man mycket riktigt plocka fram en samling dunkar, innehållande 156 liter, dolda under diverse mossa och kvistar.

•

På Norrtälje järnvägsstation anhölls häromdagen en person, vars bagage, en korg och en väska, befanns innehålla tretio liter exportsprit. En kvinna, som befann sig i mannens sällskap hann emellertid försvinna och medfölja tåget till Stockholm, men tullen lyckades lägga beslag på henne, när tåget kom till Stockholm.

•

Restauratrisen Alma Kristina Åman har dömts till 500 kr. böter för spritservering på ångaren Sirius.

Sovjetsk vodka på motböckerna.

Pris- och inköpsnämnden har vid i dagarna hållet sammanträde beslutat godkänna en offert från Vin- & Spritcentralen om leveranser till spritbolagen av rysk vodka. Vodkafabrikationen är som bekant Rysslands snart sagt enda blomstrande industri.

Avslöjad judisk smuggelcentral. Synagogföreståndare med i geschäftet.

Myndigheterna i Riga ha upptäckt en omfattande smuggelcentral med huvudsäte i de baltiska staterna och Finland. Organisationen, som haft underavdelningar i alla städer och större samhällen i Lettland, har bedrivit sidenhandel i stor skala. Med anledning av de gjorda avslöjandena ha en rad uppseendeväckande häktningar företagits. Man kom ursprungligen bandet på spåret i Estland, varifrån det förde till Riga. I Riga avslöjades så en huvuddepot innehavd av systrarna Vahy och Tamara Mathiesen, vilka handlade på uppdrag av en viss representant för "egendomsfolket" vid namn Salomon Pavlowsky.

Undersökningen väntas medföra stora sensationer och Rigas manufakturhandlare äro självfallet livligt intresserade. Affären står i intimaste samband med judiske storsvindlaren Liebermanns häktning nyligen. Denne fasttogs i Helsingfors och anklagades för att ha förskingrat åtskilliga millioner holländska gulden, stulna från en holländsk banks Brysselfilial. Synagogsföreståndaren Klozki hade gömt Liebermann och sedan hjälpt honom rymma till Finland, men sedan följt efter dit och pressat ut stora summor av rymlingen.

Från Sovjetparadiset.

De sovjetryska fackföreningarnas centralråd har vänt sig i ett upprop till ingenjörerna med uppmaning att icke sabotera sovjetmakten. I upropet påvisas, huru efter Sjaktiprocessen ingenjörerna söka undvika att åtaga sig viktigare poster eller uppdrag, som äro förenade med ansvar. Vidare förmärkes en massflykt av ingenjörer från Donkolgruvområdet och de under byggnad varande kraftanläggningarna vid Dnjepr.

•

I Moskva har i dagarna firats ett jubileum med anledning av orden "Röda fanans" tioåriga tillvaro. Med denna orden, som tilldelas kommunister, som gjort sig särskilt förtjänta om den judiska världsrevolutionens "heliga" sak, hava hittills dekorerats innalles 1,500 personer, varav 58 kvinnor.

Judepogromer i Davidsstjärnans land.

Från skilda platser i Sovjet-Ryssland inrapporteras nu pogromer mot judarna, men eftersom makten och härligheten i Davidsstjarnans land ligger i det "utvalda" folkets hand, bli de igångsatta förföljelserna mot judarna i regel hastigt nog stoppade.

I Bokhara i Sydryssland antog en judejudepogrom, arrangerad av beväpnade skaror, en så allvarlig karaktär, att icke endast polis utan jämväl statspolitiska förvaltningens trupper måste tillkallas. Till allmän överraskning visade det sig, att i spetsen för oroststiftarna stod sekreteraren i kommunistiska partiets exekutivkommitté. I samband med upploppet häktades 27 personer. Inga judar dödades, men flera sårades. De förluster judarna ledo uppskattas till några tusen kr.

Ny bolsjevikisk spionaffär i Polen.

En omfattande spionaffär har enligt vad meddelas från Warschau upptäckts i distriktet Nowogrudok, i vilken även medlemmar av polska armén äro inblandade. En underofficer häktades, då han försökte undansnilla en del mobiliseringsplaner. Av undersökningarna framgår, att dokumentmaterialet befordrades med särskilda kurirer över Danzig till Sovjetryssland.

Spritförsäljning och fylleri under 1927.

Enligt kontrollstyrelsens i dagarna avgivna berättelse över rusdryckesförsäljningen under år 1927 uppgick den totala spritdryckstörsäljningen för konsumtionsändamål under detta år till 30,5 milj. liter mot 30,0 milj. liter år 1926. Av den år 1927 försålda myckenheten spritdrycker belöpte 27,4 milj. liter, eller 90 procent, på utminuteringen, 1,3 milj. liter, eller 4 procent, på systembolagens egen utskänkning och 1,8 milj. liter, eller 6 proc., på överlåten utskänkning.

Den totala försäljningen av vin uppgick år 1927 till 5,1 milj. liter mot 4,5 milj. liter år 1926. Konsumenternas sammanlagda utgifter för rusdrycker voro 1927 170,9 milj. kr. mot 167,2 milj. kr. år 1926.

Av redogörelsen för systembolagens ekonomiska verksamhet framgår, att bruttovinsten å försålda rusdrycker o. dyl. stigit från 38,8 milj. kr. år 1926 till 39,4 milj. kr. år 1927 samt att den totala nettovinsten stigit från 25,9 milj. kr. år 1926 till 26,5 milj. kr. år 1927. Omkostnaderna, exklusive restaurangrörelsen uppgingo år 1927 till 12,6 milj. kr. mot 12,3 milj. kr. år 1926 och utskylderna till 7,4 milj. kr. år 1927 mot 7,5 milj. kr. år 1926. De till statsverket från systembolagen inlevererade rusdrycksförsäljningsmedlen uppgingo år 1927 till 18,2 milj. kr. mot 17,8 milj. kr. år 1926, och statsverkets sammanlagda inkomster av alkoholhanteringen till 116,2 milj. kr. mot 104,8 milj. kr. år 1926.

Antalet motböcker visade år 1927 uppgång eller från 1,102,122 den 31 december 1926 till 1,126,151 den 31 december 1927. De till kvinnor utlämnade motböckerna ökade under samma tid från 101,266 till 107,225. Av samtliga motböcker voro den 31 december 1927 90 procent utlämnade till män och 10 procent till kvinnor. Vid samma tidpunkt voro drygt 64 procent av rikets hela manliga befolkning över 25 år innehavare av motbok. Motsvarande siffra för kvinnorna var omkring 6 proc. Antalet motböcker med begränsad inköpsrätt utgjorde den 3 december 76,2 proc. av samtliga mot 74,5 proc. den 31 december 1926. Medelinköpen spritdrycker per motbok och månad uppgingo år 1927 till 2,05 liter mot 2,06 liter år 1926. Den i genomsnitt per motbok medgivna inköparätten var vid årets utgång 2,32 liter pr månad mot 2,38 liter vid utgången av år 1926.

Antalet år 1927 avdömda fylleriförseelser utgjorde 28,785 mot 29,700 år 1926. Antalet avdömda, år 1927 begångna fylleriförseelser var 28,551 (år 1926 29,639). Av dessa senare hade 656 eller 2,3 procent (år 1926 2,6 procent) varit begångna av kvinnor, 6,494, eller 22,8 procent (22,3) av personer under eller i 25-årsåldern samt 5,673 eller 19,9 procent (19,0) procent, av motboksinnehavare. Av de sakfällda voro 40,0 procent (38,2 procent) kyrkoskrivna i kommunen för förseelsens begående och av förseelserna voro 2,722 eller 9,5 procent (9,6 procent) begångna i samband med brott eller annan svårare förseelse.

TAPETSERARFIRMAN
C. A. ERIKSSON
Hantverkaregatan 22, Stockholm
TEL. KUNGSH. 6706.
Utför Möbelstoppningar, Mattpåläggningar till mycket billiga priser. Förstklassigt arbete garanteras. Begär kostnadsförslag.
Klädning av sidovagnar samt bakdvnor

Körpiskor och Ridspön Käppar och Remtyger
köpes bäst och billigast i
ALFRED ANDERSSONS PISKFABRIK
Beridarebansgatan 12 - Stockholm
Telefon Norr 11575

Caféet
RIDDAREGATAN 11
(hörnet av Sibyllegatan.)
Gott kaffe och väl tempererade maltdrycker. Tidsenliga lokaler.
OBS.! Ny regim.

Släktforskning
i in- och utländska arkiv utföres
Löjtn. Erik Cæsar Swartz,
Charlottenborgs Slott, Malmö V.

DANSK NATIONALT TIDSSKRIFT
KOBENHAVN F.
Selvstændigt - uafhængigt - antisemitisk
Helaar Kr. 5:—. Halvaar Kr. 2:75.

PARISER-CAFÉET
27 Kungsgatan 27
STOCKHOLM

HARALD
LINDSTRÖMS
Boktryckeri
Kungsgatan 30 - Tel. 365
Kataloger, Broschyrer, Affischtryck
Specialitet: Tidningar o. Tidskrifter
Begär offert!

Kommunistiska partiet — en organisation efter fullt militära principer.

Med främsta uppgift att utbilda revolutionära agitatorer.

Sveriges kommunistiska parti, såsom det officiella namnet ännu i dag lyder, var, vad organisation och arbetssätt, beträffar, ett vanligt politiskt parti till år 1924. I och med det inträdde såsom sektion av den ryska komintern, helt accepterande, innebär ocksa partiets organisering efter den ryska planen för bolsjevismens kamporganisationer i Europa, lydande under komintern. Principiellt innebär denna organisation en tillämpning av den militära: generalstaben motsvaras av centralkommittén, förbanden av kommunerna, trupperna av celler med olika uppgifter. Varje medlem i partiet är aktivt medverkande, med, för att fortsatta den belysande jämförelsen, den enfrönlande soldatens ställning i den militära organisationen, understäld befäl i olika instanser och bunden av en minutiös disciplin. Ledningens ändamål direkt genomgå, innan de utföras i vad varje medlem påkommer, samma tekniska procedur som i det militära, och truppen-cellen avger fortlöpande spanings- och orienteringsrapporter, som genom kommunstyrelserna gå till centralkommittén: i mån som de anses vara av behov för denna.

Reorganiseringen, som i febr. i år var genomförd i 250 av landets omkring 300 kommunistiska kommuner, torgar annu, och med växlande resultat. I Stockholm voro i februari i år 68 cellmöten och 45 bostadsceller i verksamhet och i mitten uppges nu ha ökats till resp. 72 och 93. Då kommuniserna i år lyckats erövra en mängd styrelsemandat i de socialistiska verkstads-, yrkes- och personalklubbarna, fackföreningarna och samorganisationerna samt lyckats lägga beslag på ombudsmannaposter i Stockholms tackliga centralorganisations representantskap o. s. v., så tillskriva de detta i främsta rummet cellförcellernas verksamhet.

Dessa celler, drifts-, by- och bostadscellerna, ha uppkommit på så sätt, att ortskommunerna uppdelat sina medlemmar i avdelningar. Alla medlemmar vid en fabrik eller arbetsplats i allmänhet bilda en driftscell med särskild styrelse. Minst 3 personer erfordras för att bilda cellen, och cellen får icke bli för stor. Varje man i densamma måste av ledningen kunna hållas i händerna. Medlem, som av en eller annan orsak icke för ögonblicket kan användas i driftscell ingår i bostadscell. Denna arbetar i en arbetarkasern, ett arbetarkvarter, och är avsedd att också enrollera hembiträden, kontorspersonal, hantverkare, frisörer, handlande, städerskor och hjälpkvinnor etc. Bycellen slutligen arbetar på landsbygden bland löneerbetarne vid jordbruken, såsom drängar, pigor, statare, daglönare men även bland torpare, arrendatorer, åbor och småbönder.

En särskild grupp av driftsceller äro de i organisationsplanen benämnda "flygande cellerna". Det är sådana, som organiseras t. ex. vid ett husbygge eller å annan tillfällig arbetsplats. Hit hör också cellbildningen inom sådana yrken som chaufförernas, spårvägsmännens, kommunalarbetarnas, sjömännens samt de arbetslösas kategorier.

Ungdomen samlas i särskilda ungdomsceller och får icke tillhöra de andra. Vid samma arbetsplats kan därför förekomma såväl en driftscell som en ungdomscell. De utbyta då representanter i styrelserna ur orienteringens och samverkans synpunkter. Ungdomscellen har sina speciella uppgifter: spridandet av litteratur, biljettförsäljningen till möten och främst utbildningen i Röda fronttjänsten: militärorganisationen.

Cellerna utgöra tillsammans ortens kommun och lyda direkt under kommunstyrelsen, dit också medlemskontingenterna och verksamheten i allmänhet redovisas.

Vid sidan av cellorganisationen står fraktionsorganisationen. Fraktion organiseras direkt av centralledningen och rekryteras från partiets medlemmar och ungdomsförbund. Dess arbetsfält är massammanslutningarna. Den bildas inom fackföreningarna, kooperationen, nykterhetsföreningarna och idrottsföreningar etc. Den finansieras direkt ur partikassan. Driftscellen och fraktionen äro de viktigaste enheterna i den kommunistiska kamporganisationen.

Cellerna skola enligt instruktionen sammanträda en gång i veckan. Tekniskt sett kunna inga svårigheter föreligga för uppbyggandet av den organisation, som ovan skisserats. Frågan är i vad mån cellerna kunna hållas i aktivt politiskt arbete. Några förekommande cirkulär vittna om svårigheterna att få verksamheten i gång, utförd av de i stort oskolade medlemmarna.

Men man synes råda bot härför mycket fort. Det är ju inte kunskaper och bildning som behövas för bolsjevismens pionierer. Instruktionen för cellerna förbjuder t. o. m. i uttryckligaste form "att göra cellerna till studiecirklar!" Sedan betydande kontingenter varit över i Ryssland och studerat i Kominterns revolutionsskola, sänder kommuniststyrelserna instruktörer till cellerna, som sätta dem i gång. I längden räcka dessa icke till; varför i våras en svensk "revolutionsskola" upprättats i Stockholm, där cellledare utbildas.

På cellmötena diskuteras mindre de stora sociala och politiska problemen. Enligt instruktionen t. ex. för driftscellerna skall på cellmötena bevakas varje möjlighet till aktion på arbetsplats: en avskedad arbetare, en misshaglig förman, missnöje med tvättrum etc. Efter aktionsplanens utarbetande skall man söka att tvinga den socialdemokratiska personalklubben på platsen att taga initiativet, och på så sätt vinna arbetarna för kommunismen. Det kommunistiska slagordet för socialdemokrat är "reformist", — en som går reformernas väg i förhandlingar med kapitalistklassen och "bellre ger vika än sätter sina krav igenom med risk för slagsmål".

Såsom permanent kampmedel anvisas i instruktionerna lönerörelsen. Och dessutom har cellen fullt upp att göra med inhämtande av uppgifter om arbetsgivarens ställning, företagets organisation, ledning och förbindelser samt de enskilda chefernas personliga förhållanden. Läges- härtill anordnandet av fester och utflykter, spridandet av flygblad och litteratur, personlig försäljning av partitidningarna etc., så inses lätt att cellmedlemmen kan hållas i den oavbrutna verksamhet och skolning, som instruktionen fordrar, alltid i form, och alltid beredd att tagas loss från det löpande och kasstas in på ett speciatuppdrag.

Det kommunistiska partiet är en revolutionär skola, organiserad och ledd av den ryska komintern, utbildande rutinerade agitatorer i tjänst för en främmande våldsmakts, det revolutionära Israels, samhällsomstörtande och ruinerande ideal och idéer.

Carl Peter
Påhlsson's Choklader
Högsta kvalitéer

Prenumerera
på NATIONEN!

Gör ett besök på
"Gryfan"
CAFÉ OCH MATSERVERING
25 Lästmakaregatan 25
Telefon 100 83
NY REGIM
Specialité: God och vällagad mat
Lunch o. Supé med allmänt smörgåsbord
Fina Dinémiddagar
A la Carte hela dagen
Billiga priser och trevliga lokaler

Det tillkommande judiska världsssjälvhärskaredömet.

eller

Sions vises hemliga protokoll.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

PROTOKOLL N:o 6.

Monopolen och gojim-förmögenheternas beroende av dem. Snart skola vi organisera enorma monopol — reservoarer för kolossala rikedomar, av vilka t. o. m. de största gojim-förmögenheterna skola vara så beroende, att de tillsammans med staternas kredit drunkna däri dagen efter den politiska katastrofen.

Herrar ekonomister, här närvarande, överväga betydelsen av denna kombination.

Med alla tillbudsstående medel böra vi utveckla betydelsen av vår överregering, utgivande den som beskyddare och belönare för alla dem, som frivilligt underkasta sig.

Aristokratins jordbesittning. Gojernas aristokrati som politisk makt har avlidit — med den hava vi inga ouppgjorda räkningar längre. Men som innehavare av jordärden oss skadlig därigenom, att den kan vara självständig i sina livsbehov. Vi böra därför göra allt, vad i vår förmåga står, för att beröva den dess jord.

Jordens skuldbörda. Därtill är det bästa medlet höjandet av jordskatterna — skuldsättning av jorden.

Dessa medel hålla jordägandet ovillkorligen i betryckt tillstånd.

Då aristokraterna genom ärftlighet icke kunna nöja sig med litet, ruinera de sig snart.

Handel; industri och spekulation. Samtidigt böra vi starkt understödja handel och industri och i synnerhet — spekulationen, vars roll är att utgöra en motvikt till industrin. Utan spekulation förökar industrin privata förmögenheter samt tjänar till höjandet av jordbruket, i det den befriar jorden från skuldbelastning, grundad på lån från jordbruksbanker. Industrin bör draga från jorden både arbetskraft och kapital och genom spekulationen överlämna i våra händer alla världens kapital samt på så sätt driva alla gojer till proletärens led. Då komma gojerna att böja sig inför oss endast för rättigheten att existera.

Lyxen. För att ruinera gojimindustrin skola vi uppdriva spekulationen till hjälp det av oss bland gojerna starkt utvecklade behovet av lyx, en allt uppsluka lyx.

Höjandet av arbetslönerna och fördyrandet av nödvändighetsartiklarna. Låtom oss höja arbetslönerna, vilket likväl ingalunda är till något gagn för arbetarne, ty samtidigt fördyra vi nödvändighetsartiklarna, som om det vore en följd av jordbrukets och boskapsskötselns förfall. Ja, dessutom skola vi skickligt undergräva produktionskällorna, vänjande arbetarna vid anarki och dryckenskap samt vidtagande alla åtgärder för att från jorden driva alla gojernas intelligenta krafter.

Den hemliga meningen i propagandan för ekonomiska teorierna. För att den verkliga innebörden av vår politik icke skall varsnas i förtid av gojerna, skola vi dölja den under masken av en human strävan att tjäna de arbetande klasserna och de stora ekonomiska principerna, varför våra ekonomiska teorier driva en verksam propaganda.

PROTOKOLL N:o 7.

Ändamålet med de intensiva rustningarna. Intensiteten av rustningarna, ökandet av polisstaten — allt det utgör nödvändiga kompletteringar till de ovag framlagda planerna. Det är nödvändigt att komma därhän, att det utom oss i alla stater endast finnes en massa proletärer, några oss tillgivna miljonärer, polismanskap och soldater.

Oroligheter, stridigheter och fiendskap i hela världen. I hela Europa och med tillhjälp av dess förbindelser även på andra kontinenter måste vi åstadkomma stridigheter och fiendskap. Däri ligger en dubbel fördel.

För det första vinna vi därigenom respekt i alla länder, vilka väl veta, att vi efter gottfinnande äga makt att åstadkomma oroligheter eller återinföra ordning. Alla dessa länder hava vant sig vid att se i oss ett nödvändigt ont.

För det andra tilltrassla vi genom intriger alla trådar, dragna av oss till alla regeringskabinett genom politik, ekonomiska avtal eller skuldförbindelser. För att uppnå detta måste vi väpna oss med slughet och ränkfullhet under förhandlingarna och avtalen, men i det, som kallas "det officiella språket" böra vi följa en motsatt taktik och visa oss hederliga och medgörliga. På så sätt komma gojernas folk och regeringar, dem vi lärt att endast se den synliga sidan av det, som vi förelägga dem, att betrakta oss som välgörare och människosläktets räddare.

Brytandet av gojernas motstånd genom krig och allmänt världskrig. Varje motstånd måste vi vara i stånd att bemöta med krig genom grannarna till det land, som vågar motsätta sig oss, men om även vår fiendes grannar ämna ställa sig kollektivt emot oss, så skola vi svara med allmänt världskrig.

Hemlighetsfullhet — framgång i politiken. Den huvudsakliga framgången i det politiska livet betingas av hemlighetsfullheten i de politiska operationerna; ordet bör icke stämma överens med diplomatens handlingar.

Pressen och den allmänna meningen. Vi måste tvinga gojim-regeringarna till verksamhet till förmån för den av oss i vidsträckt mått uttänkta plan, som redan närmar sig det önskade slutet, genom den allmänna meningen, i hemlighet inspirerad av oss med tillhjälp av den s. k. "stormakten" — pressen, som på få undantag när, vilka alldeles kunna lämnas ur räkningen, helt är i våra händer.

Amerikanska, kinesiska och japanska kanoner. Med ett ord, för att resumera vårt system för trygghet av gojim-regeringarna i Europa, demonstrera vi för en av dem vår makt genom attentat, d. v. s. genom terror, och alla tillsammans, om man kunde tänka sig möjligheten att de samfällt reste sig mot oss, svara vi med amerikanska, kinesiska eller japanska kanoner.

PROTOKOLL N:o 8.

Tvetydigt begagnande av den juridiska rätten. Vi måste försäkra oss om alla vapen, varav våra motståndare kunde begagna sig av emot oss. Vi måste uppsöka de mest fintliga uttryck i Europas juridiska lexikon, rättfärdigande eventuella resolutioner, vilka kunde synas i högsta grad djärva eller orättvisa, emedan sådana resolutioner måste avfattas så, att de förefalla som de högsta moraliska regler av juridisk karaktär.

Frimurarstyrelsens medarbetare. Vår styrelse bör omgiva sig med civilisationens alla krafter, bland vilka den kommer att röna sig. Den omgiver sig med tidningsskrivare, jurister-praktikanter, administratorer, diplomater och slutligen med folk, som fått en högsta utbildning i våra speciella skolor.

Speciella skolor och en högsta bildningsanstalt. Dessa personer skola äga kännedom om alla hemligheter i det sociala livet, de skola känna alla tungomål, sammanställda med politiska bokstäver och ord, de skola vara förtrogna med alla den mänskliga naturens avigsidor, känna alla dess svaga strängar, för att kunna spela på dem. Dessa strängar äro — gojernas förnuftsriktning, deras intensioner, brister, laster och egenskaper samt differenser mellan klasser och stånd. Det är tydligt, att de geniaaliska medarbetare i vår styrelse, om vilka jag talar, icke komma att utväljas bland gojerna, vilka äro vana att uppfylla sitt administrativa arbete, utan att hängiva sig åt tanken på vad därmed bör uppnås, utan att tänka på vartill det är nödigt. Gojernas administratorer underskriva papper, utan att läsa dem, tjäna för vinnings skull eller av ärelystnad.

Ekonomister och miljonärer. Vi skola omgiva vår styrelse med en hel värld av ekonomister. En hel plejad av bankirer, industriidkare, kapitalister och huvudsakligast miljonärer, emedan i själva verket allt kommer att avgöras med siffror. Det är därför som de ekonomiska vetenskaperna utgöra det förnämsta undervisningsämnet för judarna.

Åt vem anförtro de ansvarsfulla posterna i regeringen? För en tid, medan det ännu icke är ofarligt att anförtro de ansvarsfulla posterna i våra riken åt våra bröder, skola vi giva dem åt personer, vilkas förflutna och karaktärer äro sådana, att mellan dem och folket förefinnes en klyfta, personer, vilka i händelse av olydnad mot våra föreskrifter hava att vänta antingen dom eller landsflykt — detta därför, att de måste försvara våra intressen till sista anfdetag.

(Forts. i nästa n:r.)

Slå ett slag för
NATIONEN!
Hjälp oss i arbetet genom att intressera Edra vänner för prenumeration.
Ni får tidningen gratis, om Ni skaffar oss tre prenumeranter.
Begagna tillfället!

Prenumerationskupong
(Att urklippas och insändas.)

Nedanstående personer prenumerera genom undertecknad å Nationen för år 1928. Prenumerationsavgiften får uttagas genom postförskott hos resp. prenumerant, varefter jag erhåller Nationen gratis under tiden.

Namn: .....
Adress: ..... Helår, halvår, kvartal.
Namn: .....
Adress: ..... Helår, halvår, kvartal.
Namn: .....
Adress: ..... Helår, halvår, kvartal.
(Ej önskad prenumerationstid överstryker.)

Ovanstående prenumeranter insända av:
Namn: .....
Adress: .....

Prenumerationspris:
10 kr. för helår, 5:25 kr. för halvår. 2:75 kr. för kvartal.

Våra vänner i landsorten

uppmanas att på de platser, där lösnummerförsäljning av Nationen ännu ej kommit till stånd, vidtala kända respektabla personer och handelsaffärer, som försälja tidningar, att mottaga Nationen i kommissionsförsäljning. Meddelanden om dylika överenskommelser samt antal exemplar som av vederbörande önskas, böra omedelbart insändas till tidningens expedition, Södra Kungstornet, Stockholm.

LUNDA TVÄTTINRÄTTNING
Rekommenderar sig för utförande av all slags tvätt (ej kemisk), mangling och strykning. Förstklassigt och omsorgsfullt arbete garanteras.
Snabb och punktlig expedition
Innehavare:
AUG. GUSTAFSSON
Tel. Drottningholm 20 & 190

Det florerande avbetalningsgeschäftet fyller fängelserna.

Sorgliga siffror ur specialutredningar om avbetalningssystemets samband med brottsligheten.

Med anledning av justitiedepartementets gjorda framställning om en utredning om brottsligheten i samband med avbetalningsaffärer har fängvårdsstyrelsen anmodat samtliga direktörer och föreståndare vid statens fängvårdsanstalter att till styrelsen inkomma med uppgifter om det antal män och kvinnor, som under vart och ett av åren 1916—1927 frigivits från vederbörande anstalt efter avtjänande av straff för bedrägeri eller förskingring i samband med avbetalningsaffärer.

Denna specialutredning föreligger nu i handelsdepartementet och är, enligt vad "Köpmannen" upplyser, nu föremål för bearbetning av byråchefen Heimbürger, vilken har hela det omfattande utredningsarbetet i avbetalningsfrågan om hand. Byråchefen Heimbürger har vid ett samtal med den citerade tidningen kraftigt betonat, att mycket av utredningsmaterialet måste bli av konfidentiell natur, enär det ju här gäller intima siffror och andra uppgifter, vilka ett stort antal firmor i skilda avbetalningsbranscher stått till tjänst med. (Vilken älskvärd hänsyn till de judiska avbetalningshusen Bonniers, Sachs-N. K. etc.! Red. anm.) Vissa allmänna uppgifter angående avbetalningssystemets omfattning och verkningar komma emellertid att bli offentliga så snart utredningen slutförts.

Betänkliga siffror angående brottsligheten.

Något skäl till sekretess föreligger däremot icke för vederbörande beträffande resultatet av specialutredningen angående den ökade brottsligheten i samband med avbetalningsaffärer. De rapporter, som redan ingått till handelsdepartementet illustrera tydligt den roll avbetalningshandeln numera spelar ifråga om brottsligheten i landet. Där återfinnas rapporter från centralfängelserna å Långholmen, Malmö, Härlanda, Härnösand, Mariestad, Växjö, Uppsala, Linköping, Kalmar, Landskrona, Kristianstad, Karlstad, Örebro, Västerås, Falun, Gävle, Nyköping, Norrköping jämte hela den övriga raden av kronohäkten upp till Haparanda. Endast från Långholmen ha under tioårsperioden trigivits inalles 91 personer, som straffats för bedrägerier eller förskingringar i samband med avbetalningsaffärer, därav 14 ha suttit inne på själva centralfängelset och 77 på Långholmens kronohäktesavdelning.

Siffrorna för den angivna fångkategorien har — och detta är det betänkligaste — vuxit kraftigt år för år under 10-årsperioden. Inslaget av förut icke straffade är även anmärkningsvärt stort i avbetalningssystemets straffstatistik. År 1916 frigåvos efter utstådet straff för avbetalningsfalsarier vid Långholmens kronohäktes avdelning endast två personer, men 1927 var antalet uppe i ej mindre än 25 personer. Huvudparten av de straffade stå under yrkesbeteckningen "agenter eller försäljare", men i övrigt äro flertalet andra yrken representerade. Där saknas ej ens f. d. poliskonstaplar och f. d. landsfiskaler.

Förutom ovan givna siffror från Långholmen på redan frigivna avbetalningsförbrytare meddelar anstaltsdirektören, att där fortfarande äro intagna 30 personer för liknande brott. Vidare ha under åren 1918—1919 till tvångsarbetsanstalten Svartsjö förlyttats 284 fångar, beträffande vilka någon uppgift icke kan lämnas, enär utslagen förvaras å sagda anstalt.

Stor ökning även i landsortsfängelserna.

Från centralfängelset i Malmö rapporteras, de för avbetalningsbrott straffades antal under 10-årsperioden till 19 personer. Ökningstendensen är även här påtaglig. Är 1916 frigavs en och år 1927 sju fångar för ifrågavarande brott. Centralfängelset å Härlanda vid Göteborg hade under intet av åren 1916—1919 någon avbetalningsfånge att frigiva. Först 1920 började det med en fånge och 1927 var man uppe i fyra personer.

I samma stil gå rapporterna från övriga större fängelser. Även ett flertal kronohäkten ha haft fångar, som suttit inne för brott i samband med avbetalningsaffärer. Långt in till befolkningen i avlägsna skogsbyar ha avbetalningssystemets lockelser till falsarier kommit, ofstast i form av en avbetalningsagent med priskuranter å diverse lyxartiklar till hundratals kronors värde. Det har blivit annat, varefter lyxföremålen inom kort i ett ögonblick av penningknipa för avbetalningskunden torsiats till närmaste stads pantbank, och så har det varit gående. Stamning och straff. Överallt återkomma i de insända rapporterna talen av dylikt slag, ena visande hur snubblande nära gränsen över lagens rainarken går, när avbetalningssystemet skoms ansvarslost från endera eller båda parternas sida.

Långa år få sona...

En sammanräkning av fängelserapporterna över straffade personer och deras straffmängd visar, att för hela landet antalet för brott i samband med avbetalningsaffärer straffade under angivna 10-årsperiod uppgår till 298 personer. Sammanlagda strafftiden, uttmätt i form av fängelse eller strafiarbete, uppgår till 300 manader, varjamte återstående uppgifter om ådömda böter till ett sammanlagt belopp av c:a 30,000 kronor. Omräknat i år utgör det inhetsstraff, avbetalningssystemets avarter sanunda anragit sina offer, den truktansvarda strafftangden av c:a 47 år.

I sanning, långa år få sona vad stunden brutit!

De röda ungdomarna tränas under Ogpus ledning!

I samband med Kominterns nyss avhållna sjätte kongress i Moskva hölls en kongress med Kommunistiska ungdomsinternationalen. Bland de från skilda länder till denna anlända unga pionärerna utvaldes ett antal för ändamålet speciellt lämpliga, vilka ålades att genomgå en snabbtränggskurs i spionerittjänst under Ogpus ledning.

Vid ett av kongressens senaste sammanträden höll en "kamrat Gorkij" ett långt tal, vari han framhöll nödvändigheten av att i alla länder bilda "illegala kommunistiska ungdomsorganisationer". Under de följande sammanträdena diskuterades bästa sättet att bilda dylika organisationer samt var den centrala ledningen skulle förläggas. Ett utskott tillsattes med uppgift att slutavgöra frågan.

Varför är
Solna Bryggeris PORTER-DRICKA så allmänt omtyckt?
Jo, därför
att det tillverkas av bästa råvaror under fullt sakkunnig ledning.
Ring Hagalund 95
efter en flaska på prov.
Vitaminrikaste måltidsdryck.

Gör ett besök
i min affär, där köper Ni
SMÖR, OST, ÄGG och KONSERVE
till absolut lägsta priser.
Carl Sandbergs Smöraffär
Tegnérsgatan 17. Tel. Norr 215 36.

Vid köp av
Specerier och Kaffe
vänd Eder med förtroende till
EINAR HALLBERG,
Tegnergat. 15, Stockholm. Tel. Norr 258.
Varor hemsändas till alla stadsdelar.

SYSTER OLGAS FYSIKALISKA INSTITUT

Olga Johansson Willy Adhe
leg. sjuksköterska exam. sjukgymnast
Förut anställda å Mössebergs Sanatorium
Birger Jarlsgatan 55, 1 tr. - Stockholm
Tel. Norr 63 80

Av läkare särskilt uppmärksammade former av fysikalisk behandling äro:
Kvartslampa (Konstgjort solljus) framför allt för blodbrist, nervositet, allmän klenhet och luftrörskatarrer, Diatermi (djupvärme) för reumatiska åkommor, ischias och gikt.
Omsorgsfull behandling - Humana priser.

PRESSKONSERTEN.

(Forts. fr. sid. 2.)

varur dylika styggelser, citeras, "än i dag äro att anse som den judiska moralens källa."

Är det underligt om judarna med ett dylikt betraktelsesätt, understött av deras religiösa utombibliska föreskrifter, ha en helt annan blick även på det svenska samhället än vad hederliga svenskar ha. Är det att förvåna sig över att den judisk-bolsjevikiska propagandan i Sverige med begärlighet mottages i en jordmån som systematiskt förberetts att utan urskiljning anamma judebolsjevismen?

De västerländska judarna utgöra icke ett religiöst samfund annat än i vissa fall och i ringa utsträckning. Genom hemlig sammansvärjning äro dessa västerländska judar en sammansvetsad organisation tör att tillkämpa sig materiella förmåner, politisk-ekonomisk makt över icke-judiska folk.

2) Därmed sammanhänger judarnas levande intresse för trustbildningar: banker och finansinstitutioner, industriföretag samt stora tidningssammanslutningar, mot vilka andra tidningar och företag ha svårt att göra sig gällande. Tydligt är att inga medel kunna vara verksammare än de judiska för att i längden ödelägga folkens nationella och ekonomiska självständighet. Och huru långt vi kunnit i underkastelse för judarna inom vårt eget land ha säkerligen mycket få någon föreställning om. För närvarande nöja vi oss blott med att i dessa allmänna ordalag första uppmärksamheten vid det undersökningsarbete, som utan allvarligare hinder från myndigheternas sida pågår i vårt land.

Man frapperas av motsägelsefullheten i förf:s framställning. Att Bibeln i dess nuvarande utstyrsel är en blandning av lögn och sanning, av gudomliga inspirationer och låga mänskligt-materialistiska spekulationer och påfund, bortser han fullständigt ifrån. Kan en rättfärdig Gud väl älska ett folk av förbrytare och mördare över alla andra? Tanken är vidrig, den är i själva verket en utmaning mot det religiösa begreppet. Men alla de i de kristus folkens störa Uppbyggelsebok insmugglade "gudomliga" inspirationer om judafolkets "utvaldhet", "heliget" och "upphöjdhet" framför alla andra folk, att varje vapen, smitt mot det, d. v. s. varje motstånd mot dess "frälsningsträvanden" är fruktlöst, ha naturligtvis haft sin otomordentliga betydelse, när det gällt att bringa folken, som skulle "lyckliggöras", under "Guds utvaldas" spira.

Förf:s tal om huru europeerna "i sin okunnighet om den plats i första rummet som av Gud tillerkänts judafolket under långliga tider på det mest omänskliga sätt förföljt och plågat judarna" framstår knappast såsom något nitryck för en gauningsökares prövning i ämnet. Då de europeiska folken i gångna tider sökte värna sig mot judarnas ocker- och revolutionsträvanden, var ju detta i själva verket ett utslag av deras självbevarelseinstinkt. Att denna stundom kommit att reagera under formen av förföljelser, är ju mänskligt-psykologiskt förklarligt om ock ej, kristligt sett, försvarligt. Judarna äro kantänka på grund av sin påstådda "utvaldhet" i sin fulla rätt att ödelägga hela världen och mörda alla folk — i Ryssland ha de ju senast "utrotat" 10 milj. "otrogna" utan att "värdesamvetet" funnit lämpligt reagera däremot! —, men då de icke-judiska folken drista sätta sig till motvärn mot deras förment gudomliga strävanden, stämplas de såsom gudlösa, eländiga stackare, därför hemfallna under den helige Gudens dom! Nog måste väl ändå förf. i "Budbäraren" medge, att den faktiska verksamhet i nutiden, som han erkänner att judarna äro i färd med hos folken och som väsentligt har karaktären av en rent antikristlig kamp till de icke-judiska folkens utrotande, är av sådan beskaffenhet, att den icke kan ha något gemensamt med ett heligt Gudomsväsen?

Nästa nummer av Nationen utkommer den 12 okt.

Med anledning av inträdande tekniska hinder för tidningens utkommande under nästföljande vecka, vilka hinder vållas av tidningstryckeriets flyttning, se vi oss nödsakade göra en veckas uppehåll med utgivningen. Som en ersättning åt våra abonenter kommer vi att under oktober utgiva ett dubbelnummer, som vi hoppas skall ge full valuta för det nödtvungna uppehållet.

Nästa nummer utkommer alltså fredagen den 12 oktober.

Kominterns kamp skall nu framför allt gälla socialdemokratien!

Partisekreteraren Molotov, som tillika är medlem av politiska byrån, har i ett uttalande, återgivet i Pravda, preciserat det av Kominterns sjätte kongress antagna programmets innebörd.

Programmets antagande innebär, framhöll Molotov, "att förutsättningarna för en internationell kommunistisk revolution redan mognat och att arbetarklassen redan tillägnat sig de metoder och vägar, på vilka kapitalismens störtande kommer att igångsättas och genomföras. Genom att ha antagit programmet visar Kominteru, att den på allvar upptagit kampen för att med revolutionära medel störta imperialismen och kapitalismen. Hela makten för revolutionens genomtorande ligger nu koncentrerad i Kominterns exekutivkommittés händer. I första rummet gäller det en kamp på liv och död mot socialdemokraterna. Dessa äro imperialismens fastaste borg och därför även kommunismens huvudfiender. De äro fascismens trognaste bundsförvanter och göra allt vad i deras förmåga står för att förlänga kapitalismens välde. De äro kapitalismens mest nitiska lakejer. Därför har även den kommunistiska internationalen ålagt alla till densamma anslutna partier att omedelbart upptaga den mest hänsynslösa kamp mot socialdemokraterna."

Bolsjevikspionerі på det svenska flyget.

Det svenska bolsjevikpartiet beslöt vid sitt senaste sammanträde att igångsätta ett organiserat spionerі samt utforskande av det svenska flygvapnets resurser, organisation i detalj samt över huvud allt, som kan vara av värde att känna beträffande det svenska flygväsendet. Vid samma tillfälle fattades beslut att samtliga funktionärer inom partiet, vilka innehar kompromitterande dokument, skola förstöra dessa samt att ett helt nytt underrättelseväsen mellan de olika partifunktionärerna och underorganisationerna skall inrättas.

Röda armén förberedes för det nya kriget.

Enligt vad framgår av rapporter från skilda håll i Ryssland arbetas för närvarande med stor iver för framskapande av krigsstämning inom den röda armén. Man söker bevisa, att kriget är oundvikligt och att det skall bli ett enda triumftåg över Europa, då arbetarna i alla länder komma att störja för att de respektive ländernas arméer förlamas. Efter segern skall, förklarar man, röda armén få ett rikt byte i bougeoisiens hus och butiker.

Spekulationerna på hr Lyberg som dr Bratts efterträdare.

Ett rykte vill veta, att planer skulle var å bane att till efterträdare åt dr Bratt såsom chef för Vin- och spritcentralen utse finansminister Lyberg, vilken som vi veta lyckats förskaffa sig en viss popularitet inom de kosmopolitiska regionerna genom sin utsökta hänsynsfullhet gentemot de höga herrar, som under det gångna årtiondet levt rövare inom statens spritmonopol och där gjort sig skyldiga till lagstridigheter en masse, förskingringar av statsmedel i miljontals kronor, falsk bokföring o. s. v. Med hr Lyberg, en av den Brattska svindlareregimens främsta gardevakter, på posten som chef för Vin- och spritcentralen skulle, menar man, tydligen alla risker för otrevliga efterräkningar vara ur världen.

Det behöver knappast sägas ut, att en nomiering av hr Lyberg som dr Bratts efterträdare måste få karaktären av en klar utmaning mot alla dem, som krävt enförandet av en ny, moralisk regim inom spr:t, handelsväsendet. Såsom chef för detta kan förövrigt endast accepteras en fackman på området, och det tillkommer icke storförskingraren av statsmedel dr Bratt att nominera sin efterträdare, om ock motiven för hans intresse för frågan med hänsyn till den blivande stora revisionen äro mycket förståeliga.

Järtesk arbetslöshetspolitik.

Vid arbetslöshetskonferensens sammanträde i Stockholm förra fredagen, varvid behandlades frågan om arbetslöshetsförsäkring, höll byråchefen *Otto Järte* ett anförande, varl han hävdade den mycket problematiska uppfattningen, att arbetslöshetssakkunniga i sitt betänkande gått till botten med problemet. Enligt referat i dagspressen yttrade hr Järte bl. a.:

"Arbetslösheten är mindre en kvantitetsfråga än en kvalitetsfråga. De duktiga arbetarna klara sig alltid, det är den kvalitativt lägre stående delen som hemsökes av arbetslöshet. Det förefaller därför som om hjälpåtgärderna skulle kunna begränsas till den del av arbetarmassan, som verkligen är i behov därav. Att ge bidrag till fackföreningarnas arbetslöshetskassor skulle vara oklokt. Fackföreningarna äro inga filantropiska organ utan lönepolitiska instrument.

Siffrorna från arbetslöshetsräkningen visa, att läget på arbetsmarknaden är tämligen normalt. 60,000 arbetslösa är inte mycket. Det torde ungefär motsvara den bottensats, som man aldrig kan komma ifrån. En närmare analys av detta arbetslöshetsklientel visar också att en väsentlig del utgöres av mindervärdig arbetskraft."

Tänk, vilka socialpolitiska vyer! Ur rent provokatorisk-politisk synvinkel göra sig naturligtvis dylika deklarationer alldeles förträffligt. Om arbetslösheten "mindre är en kvantitetsfråga än en kvalitetsfråga", hur kommer det sig då, hr Järte, att arbetslösheten inom landet alltefter konjunkturernas växlingar och lagstiftarnas mer och mindre starkt accentuerade internationalistiska inriktning kan förete så stora förändringar från tid till tid? Anläggandet av den synpunkten på problemet, att "de duktiga arbetarna alltid klara sig" och det är "de kvalitativt lägre stående", som bemsökas av arbetslöshet, senteras givetvis på det livligaste å håll, där man har behov av arbetslöshetens såsom ett medel att framskapa miljön för revolutionära företaganden, såsom ett sant socialt betraktelsesätt. Vi kunna emellertid upplysa hr Järte om, att vi personligen känna åtskilliga arbetslösa i detta nu, som inte med bästa vilja stå att inrangera i kategorien av "lägre stående". Den kvalitativa underlägsenhetens betydelse överskattas säkerligen högst betydligt av hr byråchefen. "60,000 arbetslösa är icke mycket, det är tämligen normalt", menar han — "bottensatsen, som vi aldrig kan komma ifrån". Det nästan cyniska betraktelsesätt, som här kommer till uttryck hos den celebrerade "socialpolitikern" förtjänar att på det skarpaste tillbakavisas. Naturligtvis finnes det och kommer alltid att i samhället finnas ett antal arbetslösa av "det mindervärdiga slaget", men att dit vilja hänföra hela den frågavarande stora kontingenten å 60,000 är medvetet falskt, ty faktum är, att många bland de ifrågavarande arbetslösa äro utan arbete icke på grund av "mindervärdighet" utan på grund av rådande brist på arbetstillfälle. Detta borde ock hr byråchefen Järte inse, men det passar kanhända icke hans "social-politiska" spekulationer att på sagda punkt se saken sådan den i verkligheten är. Inte kommer man till botten med arbetslöshetsproblemet genom att fantisera däröver på sätt hr Järte finner för gott göra, så mycket är då visst. — Vi skola återkomma till problemet och därvid något närmare ingå på dess mera centrala delar, dem hr "socialpolitiker" ju helst hoppa över i sina essayer.

Regeringsproblemet i Sverige 1928.

Av fil. dr Hjalmar Haralds.

Över ovanstående ämne skrev fil. dr. Hjalmar Haralds före valen i tidskriften "Det Nya Sverige":

Rudolf Kjellén efterträdare å skytteanska lärostolen professor Axel Brusewitz har utfört en typologisk undersökning av den tyska Weimarförfattningen. Professor Brusewitz finner, att den är sammansatt av *tvenne* typer, åmerikanskt presidentskap, parlamentarisk ministär, förankrad i själva författningen genom stadgandet, att ingen minister kan sitta kvar mot ett misstroendevotum — dessutom är ministären till namnet och gagnet riksregering — vartill kommer referendum enligt schweizisk monster. Det är i reaktion mot den franska parlamentarismen, vilken vid tiden för Weimarförfattningens utkomst ansågs för en avart av den brittiska parlamentarismen, som man skapat den folkvalde presidenten med hans rätt att upplösa riksdagen.

Den tendens, som framträder hos den moderna parlamentarismen är således helt enkelt — upplösningens. Den parlamentariska folkviljan tål icke de band, *systemet själv* lägger på den. Brusewitz påpekar, att i Tyskland liksom i Sverige har man icke kommit tvåpartisystemet närmare ens i form av nagorlunda stadigvarande koalitioner.

Innebär således parlamentarismen lösningen av tidens gåta? Kanske i Tyskland, där under Daweslanen ordningen och landets ställning i statssystemets syncs vara återställd genom rangen av permanent medlem i Folkförbundsrådet samt med undertecknare i första hand under Kellogg-traktaten. Men i Sverige ter sig läget mindre lovande. Låt oss emellertid innan vi beröra svenska förhållanden, stanna inför parlamentarismen, sådan den framvuxit på brittisk mark.

Parlamentarismen kom till England som ett försök att garantera samhällets bestand i nationellt och rättsligt avseende. Tudorernas konstitutionella konungadöme på nationell grund i början av 1500-talet försvagades genom arvsrättens övergång till Skottlands feodala dynasti till en dynastisk stat, vars monark betraktade Englands krona blott och bart som en finansiell tillgång. Den var faktiskt detta för den relativt fattige innehavaren av den skottska kronau och han använde sin ställning som innehavare av Storbrittauiens båda kroner jämte Irlands till att arbeta för sin ätts härlighet bland Europas monarker. Liksom Johan III genom förvärvet av Polens krona drevs in i den katolska reaktionens farvatten, var förhållandet samma med huset Stuart. Jacob I beträdde Johan III:s väg och sökte försona protestantismen med påvekyrkan med samma påföljd, att ätten blev främmande för nationen i dess motsatsställning till den katolska reaktionen. Vasaätten räddades därigenom, att inom dess led fanns en man, Karl av Södermanland, som förstod att rycka till sig händelsernas roder. Stuartarnas dynastiska politik lämnade ledningen av det protestantiska Europa åt Sverige; Londons borgare jublade över Gustaf Adolfs segrar och Stuarts renässansmonarki, som helt naturligt ville ga monarkiens väg i Frankrike och Spanien utan att liksom de vara den nationella politikens ledare, stötte på patrull i parlamentets bevillningsmakt. Den konstitutionella konflikten slutade med monarkens avrättning och till slut i upprättande av en republikansk diktatur, varmed revolutionen begränsade sig själv och därmed, men en smula valhänt ställde sig i spetsen för de nationella uppgifterna och den internationella politiken. Den föll på, att den nödgades bära hand på den konstitutionella friheten.

Stuartarna återkallades, men den andra generationen hamnade liksom Johan III:s linje i Sverige på påvemaktens sida med resultat i vräkning från tronen, dock endast med stöd av ett ingripande från den tidens ledare för protestantismen Wilhelm av huset Nassau, Hollands arvstäthållare. Den krassa brittiska positivismen hade ingen annan rättslig lösning av det konstitutionella problemet än en dynastisk. Arvsrätten kom genom en åt Tyskland bortgift engelsk prinsessa åt en tysk dynasti, som redan genom utsikterna till Storbrittauiens tron kommit sig upp till en europeisk maktställning av andra rangen. Ett nationellt konungahus kunde icke bildas, sedan befriaren, konung Wilhelm, icke förunnats att grunda en dynasti. Huset Hannover blev icke annat än det främsta av rikets magnatfamiljer, hederspresident i house of lords, där hans ättlingar sutto bland de övriga pärerna, och med vilket konungahuset är jämbördigt i giftermålshänseende ända till denna dag.

Det tradi. ut regeringsskicket skapades i kabinettet, som styrde utan konungens medverkan å parlamentets vägnar, som hade makten över statens medel. Konungen vågade icke använda vetot och andra av den konstitutionella monarkiens rättigheter, men hade ett betydande inflytande alldeles som de andra storherrarna och i tävlan med dem genom sin sociala och ekonomiska ställning, som även medförde inflytande på parlamentsvalen. Parlamentarismen existerade alltså såsom enda medlet att trygga det nationella välståndet och dess ytterligare utveckling i de hävdvunna formerna, vilka erfarenheten lärt att hålla på, emedan i annat fall själva krediten sattes i fara. Faktiskt voro de juridiska formerna så urholkade, att finansmannen Bagehot, vilken såsom sådan tänkte abstrakt, fann, att monarken icke kunde sätta veto mot sin egen dödsdom. Men i realiteten ville ingen av de maktägande honom alls illa, vare sig aristokraterna eller de patriciska underhusmedlemmarna, vilka ekonomiskt utgjorde samma samhällsklass som de förra och vilkas rikedom skulle sitta i fara, om man givit ett dåligt exempel genom att racka ned på kungaättens sociala ställning.

Detta system höll ihop fram till och under kriget och det höll, när det parlamentariska systemets stora fiende bolsjevismen hotade utifran, då högern vann en storartad majoritet på programmet nationell samling mot Sovjet. Det är dock ett svaghetstecken i det brittiska systemet, att arbetslöshetspolitiken icke ens under denna starka regering vågat sig på att göra ett försök till den på nödhjälpsarbete byggda arbetslöshetspolitik, som den svenska byråkratien dock hittills i det stora hela lyckats upprätthålla.

Men nu till ämnet parlamentarismens möjligheter i Sverige, som kommer litet på sladden så att säga, emedan jag velat göra en orientering i den historiska situation, som skapat problemet och fört fram till frågan, om parlamentarismen är i stånd att lösa även de svårigheter, som uppstå, om den svenska socialdemokratien vinner "underhusmajoritet" vid årets andrakammarval. Denna historiska situation bestämmes utom av parlamentarismens förgående utveckling av motsättningen mellan parlamentarismens moderland, England, och representanten för "arbetarklassens diktatur", Sovjet-Ryssland. Att denna situation åtminstone av den senare parten fattas så, framgår därav att det sovjetryska spioneriet enligt en ertappad spions bekännelse riktar sitt intresse på eventuella förbindelser mellan Sverige och England.

Hurn skall då rikets säkerhet mot bolsjevismens angrepp utifrån eller inifrån eller bådadera inklusive uppfyllandet av utrikesministerns löfte att vid behov upphäva handelsavtalet kunna hållas?

Ett uppslag har redan framkommit. Förre statsminister Sandler har redan anvisat vägen, då han uttalat det vara socialdemokraternas mening att samverka med kommunisterna vid valet och taga deras rösthjälp i anspråk i riksdagen, men bilda ministär uteslutande på ett *socialdemokratiskt* program. Det är således "de hoppande majoriteternas" politik, vilken icke är avfärdad med denna kvickhet, eftersom den är medlet för all parlamentarism utom i England, där tvåpartisystemet är genomfört, genomförts med mästerskap av Bismarck och hos oss har traditioner från Branting och Staaff. Den är enligt min egen mening enda sättet att hävda regeringsmaktens oberoende av riksdagen, varvid även en del riksintressen komma med på ett hörn. Så t. ex. när ministären Sandler genomförde en polisförfattning, som stadgade laga skyldighet för storstäderna att ställa sina poliskrer till förfogande som stadspolis utom stadens område, omedelbart efter att Stockholms stadsfullmäktige vägrat att förnya det frivilligt ingångna kontraktet därom med regeringen.

Socialdemokratien må bilda ministär efter parlamentariska regler, om den till äventyrs skulle vinna majoritet. Men förutsättningen blir den, att den söker genomföra sitt program inom det parlamentariska styrelsesättet, icke med tillhjälp av gatans parlament. Englands parlamentarism har aldrig ställt sin konung inför ett dylikt problem. Sveriges monark kan ställas inför det. Det kan dock aldrig vara ett parlamentariskt krav, att parlamentarismen skall upphäva sig själv genom att den tillfälliga majoriteten går ut över de lagliga formerna. Parlamentarismen är motsatsen till revolutionen, ett försök att ändra, att majoriteten spränger rättsordningen. Detta är ju i själva verket den program, socialdemokratien uppställt för att hävda skiljelinjen mot bolsjevismen och i stort sett inkttagit, alltsedan den inträtt i svenskt regeringsbildande.

Må konungen se till, att dessa regler inkttagas. Detta är ju hans roll inom parlamentariskt styrelsesätt, om detta skall hålla sig inom sin historiska begränsning, lagen och det representativa samhällsskicket. Här har konungen att komplettera parlamentarismen i Sverige på en viktig punkt, i fråga om vilken vi icke ha något prejudikat i England, emedan fallet en socialdemokratisk-kommunistisk majoritet där lika litet som i Sverige inträffat.

Om socialdemokratien erbjudes bilda ministär på grundvalen av det program, det själv bekänt sig till, upprätthållandet av sin politiska individualitet gentemot bolsjevismen, så kan den icke att beklaga sig ur folkviljans synpunkt. Det är icke fråga om annat än att i anda och sanning fasthålla vid det högtidliga löfte om hävdandet av den svenska statsmakten, rättsordningens bärare utåt och inåt, som avges i statsrådseden, vilken hederliga män, även om de ha sina speciella mening om den religiösa formen, icke kunna gå ifrån såsom sådan. Givetvis är det intet hinder, att, om en socialdemokratisk minister arbetar för sitt program i t. ex. fråga om arvsrätten inom författningens ram, konungen dock beslutar att införa en så vidsträckt reform vädja till valmännen genom riksdagsupplösning. Vill nu socialdemokratien icke bilda en parlamentarisk ministär i anda och sanning d. v. s. en, som icke ofrrar det representativa systemet för det rena väldet i proletariatets diktatur, så må budet gå till ministär Ekman att stanna kvar som expeditionsministär. Vill den det icke, må budet gå till en annan, eventuellt med tanken på en nationell samlingsministär i bakgrunden med om möjligt socialdemokratiskt inslag.

Konungen skall ingen författning bryta med detta, icke ens parlamentarismens princip, som bjuder honom icke utlämna den svenska statsmakten i det rena väldets händer, vilket regeringsformen §16, dess "Magna Charta", tvärtom ålägger honom att icke göra. Visst löper han en viss risk härigenom, men å andra sidan finnes intet annat att vänta än — undergången.

Esperanto — kommunisternas språk.

Vid kommunistiska ungdomsinternationalens nyligen avslutade kongress i Moskva beslöts antaga esperanto som internationalens officiella språk. Vid kongressen fattades i övrigt en del beslut avseende nya revolutionära direktiv i fråga om organisationen av itemiga celler, militärspionerіet etc.

Kooperationen

hade aldrig behövt uppstå om

affärsmännen räknat med så låg

handelsvinst som

Herrekiperingen CIVIL

55 Birgerjarlsgatan 55
Stockholm.

Vid behov av
FOTOGRAFERING!
Glöm ej att anlita oss, då vi äro Specialister och erfarna fackmän inom branschen.
RING ENDAST NORR 75 45.
BILD-CENTRALEN
Drottninggatan 38, Stockholm

Restaurant Kaiserhof
Norrlandsgatan 5, Stockholm
NYKOKTA KRAFTOR!
VÄLTEMPERERAT ÖL!
DRICK KAISERBIER! KAISERBIER! KAISERBIER!

NATIONALT TIDSSKRIFT
Keysersgt. 1, OSLO
Eneste antisemitiske publikation,
Utkommer maanedlig
Pris til Sverige kr. 6: 20.

Ärade Husmödrar!
All slags tvätt och strykning mottages tacksamt, handmetod - Billiga priser
Bad- och Tvättinrättningen VANADIS
Billiga och bekväma karbad tillhanda hålles mellan 10 f. m.—8 e. m.
Frejgatan 41—43 - Stockholm
Tel. Vasa 188 46

Atelier Hertha
utför presenter för var och en i
konstnärliga arbeten i läderplastik
såsom Skrivunderlägg - och Portföljer, Plånböcker, Bok- och Telegrampärmar, Damväskor m. m.
DROTTNINGGATAN 88 B!
STOCKHOLM
Telefon Norr 30.36

Glöm ej
att prenumerera på
NATIONEN
BESTÄLL ALLA SLAGS KUCHÉER HOS TOLS
PRESSKICHE

Läs och sprid Nationen!

Prenumerationspris:
Helår 10:—; Halvår 5:25; Kvart. 2:75.
LÖSNUMMERPRIS: 25 öre.
Kommissionärer för prenumeration och lösnummerförsäljning antagas å alla platser i landet.

NATIONEN

Fredagen den 28 September 1928.

BOKBINDERIARBETEN
ALLA SLAG, RASK LEVERANS, OMSORGSFULLT OCH TILL MODERATA PRISER.
BRATTS BOKBINDERI AKTIEBOLAG
Klarabergsgatan 52, 2 tr., STOCKHOLM.
Telefoner: 151 35, Norr 56 20

Harald Lindströms Boktryckeri, Stockholm 1928.

VID BEHOV
av varjehanda järn- och husgeråd
vänd Eder till
JANSSONS JÄRNHANDEL
Köpmangatan 4 - Stockholm
Billiga priser.
Tel. 121 64

Vädjan till Konungen.

(Forts. fr. sid. 1.)

minimum. Lagarnas intiytande är tillintetgjort genom liberala tolkningar, intörda av oss i dessa stärer. I de viktigaste politiska och principiella handlingar och frågor avgöra domarna så, som vi alägga dem, de se sakerna i den dager, med vilka vi omgiva dem, naturligtvis genom lampliga mellanhänder, med vilka vi till synes icke hava något att göra — genom tidningspressen eller andra medel. Till och med senatorer och den högsta administrationen antaga blint våra råd. Lojernas rent djuriska förstånd är icke förmöget till analysering och observation och ännu mindre till förutseende."

Så till vida hava Sions vise rätt, att de flesta gojim äro blinda för det ohyggliga undermineringsarbete, judarne bedriva på alla områden inom de kristna staterna, och därför har mullvadsarbetet obehindrat fått fortskrida så långt som det gjort hos oss. Helighållandet av lagarna har nedbragts till ett minimum. Sveriges styres icke längre efter dess grundlagar och försoffningen är så stor, att man utan gensägelse nöjer sig med den olagliga praxis, som införts i stället för grundlagen; detta är den av judarne sarkastiskt omnämnda "liberala lagtolkningen", som deras ägande eller köpta tidningspress slår vakt om såsom den vore en av Svea rikes heligaste klenoder i stället för vad den verkligen är: olaglig utväxt på samhällskroppen, som snarast borde bortopereras. Dylika utväxter skåda vi dels på regeringsmaktens område, ty Sverige styres ej i den ordning grundlagen föreskriver, dels ock i de med riksdagens begivande införda grundlagsvidriga monopolen. O. s. v.

På den allmänna lagens område har det särskilt legat i judarnes intresse att genomdriva att upprorsrörelse betraktas såsom en lovlig näring i avsikt att den judiska bolsjevismen fritt och obehindrat skulle kunna sprida sitt gift och vinna terräng, så att, liksom skett i Ryssland, en judisk förbrytareliga skall kunna komma till makten i Sverige och upprätthålla sitt regemente genom statliga mordkommissioner, som utan rannsakning döda alla icke-brottslingar.

En och annan landsfiskal ute i landet har, sin plikt likmätigt, velat ingripa mot de kommunistiska upprorsmännen och åberopa strafflagens tydliga bestämmelser härutinnan. Upprorsmännen skulle för länge sedan blivit åtalade, om icke rikets nuvarande justitiekansler varit en så svag och räddhågad man såsom den nuvarande innehavaren av justitiekanslersämbetet beklagligtvis är. Enär detta ämbete är en konungens förtroendepost kan innehavaren enligt grundlagen när som helst entledigas. Fullgiltiga skäl härför synes mer än väl föreligga, då han ej tillsatt att lagen stricte efterleves och tillåter att så farliga förbrytare som upprorsmakare få vistas på fri fot. Härtill kommer att han låtit dr Ivan Bratts och Spritcentralens uppenbara lagstridigheter "ej föranleda någon åtgärd".

Vid regeringsbildningen måste tillses, att, i enlighet med grundlagens bud, en skicklig fackman utses till försvarsminister; att regeringen därefter sätter en kraftfull man på den för hela rikets väl viktiga justitiekanslersstolen, en man som obönhörligt tillämpar rikets gällande lagar och enligt gällande strafflag ingriper mot upprorsmännen.

Fosterlandets räddning måste ske på nationell grund!

Ett uttalande av fröken Eva Fröberg.

Fröken Eva Fröberg, ordförande i Sveriges moderata kvinnoförbund, som vid valet i Stockholm stod uppförd på fjärde plats å den svensk-nationella valsedeln, har uttalat sig för Nya Dagligt Allehanda rörande valutgången. Fröken Fröbergs yttrande, vari kraftigt hävdas, att fosterlandets räddning måste ske på nationell grund, har följande lydelse:

"Att vi alla högersinnade måste känna stor glädje och tillfredsställelse över valutgången är ju helt naturligt. Men jag skulle vilja framhålla, att vi härmed först och främst vunnit en seger över den inom högerns led så välkända trögheten och det olympiska lugnet, som kommer en att ej se realiteterna.

Låt oss emellertid besinna, att valsegern för oss endast är inkörsporten. Det gäller i sanning att även i fortsättningen taga upp kampen mot det utländska parti, som genom sin hänsynslöshet är en stor fara, särskilt för svagare element.

Kommunisterna arbeta från roten. Vi måste motverka deras inflytande genom att arbeta bland barn och ungdom. Särskilt ligger stor vikt uppå att kommunistpropagandan i skolorna stävjas, ty vi skola ej tro, att densamma är inskränkt blott till storstädernas skolor. Vi måste alltså koncentrera vårt arbete på barnen och skolorna, för att sedan fortsätta utefter hela linjen. Vänja sig barnen från tidigaste år att se ned på vad vi hålla högt och heligt, är det lättare att så småningom vända hela folket i samma fördärvliga riktning och förstöra både vår kultur och vårt välstånd.

Man kan med stor glädje konstatera, att kvinnorna talrikt slutit upp i hela landet, och att det nog på många platser är just tack vare kvinnorna och den genom dem bedrivna agitationen, som valet fått denna utgång. Som ordförande i Sveriges moderata kvinnoförbund kan jag betyga, att den kvinnliga högeragitationen åstadkommit goda resultat och varit partiet ett kraftigt stöd. Önskligt vore också, att den välvilliga uppmärksamhet, som nu kommit högerns kvinnliga väljarkår till del inom högerpressen, även fortsatte e f t e r valen. Det skulle säkert stimulera kvinnorna.

Beträffande kvinnolistan kan man endast uttala en djup undran, huru erfarna duktiga kvinnor som denna listas tillskyndarinnor, i detta fall kunnat visa en så beklaglig brist på omdöme.

Jag skulle dessutom vilja uttala den förhoppningen, att kommunisternas handgångna utelöpare, socialisterna, lärt något av valen. Men detta är ingalunda säkert. Så mycke är emellertid visst, att vi alla i längden reda oss bäst med klara linjer. Skall fosterlandets framtid räddas, måste det ske på n a t i o n e l l grund!"

Den alpina (ostiska) rasen.

(Forts. fr. sid. 1.)

man genom gemytlighet och gemensamma ekonomiska intressen. Alltsomoftast överhopa makarna varandra med grova okvädinsord, som hos detta folkslag synes vara en sammanhållande faktor och, enligt dess sätt att se saken, bidrager till hemmets trevnad.

Alpinen blir tidigare fullvuxen än den nordiska människan, men stannar i gengäld i växt och utvecklingsmöjligheter. Alpinen struntar i kulturutvecklingen, men uppskattar civilisationens praktiska bekvämligheter.

Den alpina rasen — ett folkslag utan eget språk, eget fosterland och egen kultur, kringspritt i olika stater — begriper sig givetvis ej på militärväsende eller vad som kräves till ett lands försvar. Döm därför ej den halvalpinske Per Albin Hansson för hårt, han rår ej för det, kan icke frigöra sig från sitt eget blod. Beklaga i stället det land och det folk, som hugnas med en alpinsk typ till försvarsminister eller politisk ledare. Historien lär, att alpiner ej förekomma bland de stora statsmännens rad. Alpiner kunna väl lära sig utantill ett politisk program, exempelvis den judiskt-marxistiska katekesen, men de kunna ej framkomma med egna tankar eller leda ett folks öden på inhemsk nationell grund eller konservera kulturarvet.

S. L—s.

Våra vänner

uppmanas att vid sina uppköp gynna tidningens annonsörer samt åberopa NATIONEN.

Svensk Bondepolitik

I det förgångna,
i det närvarande
och i framtiden
TRE FÖREDRAG
av
Dir. Adolf Anderson å Ekebo
Ord. i Stockholms läns valkretsförbund av Bondeförbundet.

Pris 25 öre + porto. Finnes å Nationens expedition

Hotell och Restauranter

äro rekommenderas den resande allmänheten.

ARVIKA. Stadshotellet.
ESKILSTUNA. Frimurarehotellet.
GNESTA. Stora Hotellet.
GÄVLE. Grand Hotell och Centralhotellet. Järnvägshotellet.
HALMSTAD. Grand Hotell.
HEDEMORA. Stadshotellet.
HÄSSLEHOLM. Stadshotellet
KALMAR. Stadshotellet.
KARLSTAD. Stadshotellet.
LANDSKRONA. Stadshotellet.
LINKÖPING. Stora Hotellet.
LULEÅ. Hotell Hospits, Mattis Johansson, Tel. 1148.
LUND. Grand Hotell.
NORA. Stadshotellet.
NORRKÖPING. Göta hotell Dir. H. Magnér.
NYKÖPING. Stora Hotellet. Tel: Namnanrop
SIGTUNA. Stadshotellet. Tel. 110.
STOCKHOLM. Hotell Kung Carl, Birger Jarlsg. 23. Tel.: Namnanrop.
Carlton Hotel, Kungsg. 57.
Pensionat Wasa, 73 A Drottninggatan, 4 tr. Hiss.
STRÄNGNÄS. Stadshotellet.
TROSA. Stadshotellet. Tel. 34.
VÄSTERÅS. Hotell och Restaurant Klippan.
ÖREBRO. Stora Hotellet.

VAR VI DANSAR
I STOCKHOLM

MÅNDAG: Rosengrens vid Mynttorget
TISDAG: Teaterkällaren o. Montmartre
TORSDAG: Rosengrens vid Mynttorget
FREDAG: Teaterkällaren o. Montmartre
LÖRDAG och SÖNDAG: Rosenbad

Det Forssellska förräderiet.

(Forts. fr. sid. 1.)

mansförbundet, är skyldig rätta sig efter förbundets beslut i fråga om valkrets, plats å lista etc. samt får icke låta uppställa sig å annan valsedel än som framkommit genom förbundets beslut."

Den deklaration, som uppväckt "Högermans" förundran, var sålunda förestavad av lojalitet mot de förpliktelser jag åtagit mig i och med att jag accepterat kadidatur å Valmansförbundets lista.

Stockholm den 21 sept. 1928.

Med utmärkt högaktning
Arne Forssell."

Någon dag senare stod att läsa en ny insändare i Nya Dagligt Allehanda, vilken lydde sålunda:

"Herr Redaktör!

I gårdagens nummer av eder ärade tidning har dr Arne Forssell fått införd en förklaring till sitt avvisande uppträdande gentemot den under högerns partibeteckning utsända särlistan, upptagande hrr Forssell, Nygren, Ossbahr, fröken Fröberg och hr Byström. Hr Forssell åberopar 14 par. i Allmänna valmansförbundets stadgar, enligt vilken det är förbjudet för den, som mottagit kandidatur å den s. k. officiella listan, att låta uppställa sig som kandidat å annan lista.

Envar ifråga om särlistans tillkomst initierad vet, att varken hr Forssell eller övriga å särlistan förekommande personer, som ju också upptagits å officiella listan, av särlistans initiativtagare tillfrågats om sin ställning till denna, detta just med hänsyn till omförmälda bestämmelse i par. 14. Det hade varit önskvärt, att den hänsyn, som sålunda visats kandidaterna, även av hr Forssell kvitterats genom tystnad. Någon skyldighet att p o s i t i v t ingripa mot en till hans och högerpartiets gagn utsläppt lista, med vara tillkomst han ej haft att skaffa, har han nämligen, såsom var man förstår, ej haft vare sig enligt åeberopade par. 14. eller eljest.

Stockholm den 22 sept. 1928.

Jurist."

Dr Arne Forssell har med sitt uppträdande vid detta val, klart och tydligt visat, var han i själva verket hör hemma och att han icke var värdig det förtroende, som visades honom, när han bedrades med första plats å de svensk-nationellas valsedel. Samtidigt har han avslöjat sig i sin roll som Nationella Ungdomsförbundets ordförande. Faktum rubbas ej av aldrig så storslagna, arrangerade ovationer på N. U:s möten! De många för den nationella saken så värdefulla krafterna inom detta förbund böra göra klart för sig, att i den kamp, det nu gäller, erfordras karlar och hela sådana vid styret, män med fasta ryggar, som våga ha en mening och även stå därför och ej spröda varelser, som falla undan för första vindpust från De Ilögre Regionerna, verkliga män av gammalsvenskt virke! I de idéers intresse Nationella Ungdomsförbundet bekänner sig till tveka vi icke att säga detta rent ut.

Skinntröjor,

Västar, Kåppor, Kavajer, Byxor, Mössor Handskar av förstklassig svensk tillverkning till verkligt billiga priser.

GUSTAV PETERSSONS BEKLÄDNADSAFFÄR,
SPECIALAFFÄR FÖR SKINNKLÄDER
Sveavägen 60, Stockholm. (Mitt emot Ad. Fr. kyrka.)

PRIVATSPISNINGEN

SCHEELEGATAN 8, 1 tr. - Tel. Kh. 44 25
Frukost: Smörgåsbord, varmrätt, gröt och kaffe samt öl eller mjölk.
Middag: Smör, bröd, soppa, varmrätt, kaffe, öl eller mjölk.
10 st. kuponger Kr. 11:70.
Inackord. Kr. 70:— pr mån.
God o. vällagad husmanskost.

Den judiska läran.

(Forts. fr. sid. 1.)

akum och till skada för en annan jude" (sammanstädes 28, 3).

"Gojim och slavar äro oförmögna att avlägga ed" inför judisk domstol (sammanstädes 34, 19).

"Akum's egendom är såsom herrelöst gods, och den som först lägger bealag därå, har bästa rätten därtill" (sammastädes 156, 5, Haga).

"Om främmande köpmän komma till en stad, varest handeln är i judarnes händer, och sälja sina varor billigare, då skall man förhindra det. Men om köparne äro judar och hava fördel därav, då skall man icke förhindra dem" (156, 7, Haga).

"En judes handelsresande är förpliktad att överlämna allt hittegods till sin principal. Även om han låter en kristen betala en räkning för andra gången eller genom bedrägeri gör sig extra profit, så skall det såsom varande hittegods överlämnas till principalen" (176, 12).

"Om ett bud skall hämta pengar hos en kristen och av misstag får för mycket, så tillhör överskottet budet. Men om budet icke märkt, att det fått för mycket, så tillhör överskottet mottagaren" (183, 7).

"Om en jude gör affär med en kristen och en annan jude hjälper till att förfördela then akum, så skola båda judarna dela vinsten" (183, 7).

"Skickar juden ett bud för att betala sin skuld till en akum, och det visar sig att denne glömt bort sin fordran, så får icke budet betala utan skall återgiva de mottagna penningarna till sin herre" (183, 8).

"Har en jude sålt tjuvgods, som tillhört en kristen, och akum fordrar åter sin sak, då behöver säljaren icke återge köparen hans pengar" (225, 2).

"Gentemot akum gives det icke någon förfördelning, ty i lagen heter det blott: 'Din broder skall du icke förfördela'. Men om en akum har förfördelat en jude, så måste han giva det orätt fångna åter till juden" (227, 26).

"Den som återgiver hittegods till en akumsk ägare, den begår en överträdelse mot lagen. Dock om han gör det för judarnes goda ryktes skull, må det vara tillåtet" (226, 1).

"Om en kristen kvinna föder barn på sabbaten, då skall man därvid icke lämna henne någon hjälp, icke ens genom någon handling, som ej okärar sabbaten" (Orach chajim 330,2).

"Om en akum dör, och juden var skyldig honom pengar, så behöver ej juden betala dem till arvingarna, så vida ej andra icke-kristna hava reda på skulden" (283,10).

"Det är tillåtet att bedraga en kristen, dock blott om han icke blir det varse, på det att namnet (judenamnet) icke må bliva vanhelgat" (348,2, Haga).

"Rikslag kallar man den lag, genom vilken konungen och de övriga lagar vore överflödiga" (369,11, Haga).

"Om en akum håller på att köpa något av Ruben och Simon säger till akum, att varan icke äa värd så mycket, så skall Simon betala till Ruben för varan" (386,3, Haga).

"Om en jude lurendrejar konungen på avgälder och en annan jude förråder det, så är angivarelymmeln skyldig att ersätta skadan" (382,2).

"Det är tillåtet att döda förrädaren överallt, även nu för tiden, för att förhindra angivelse. Om någon blott säger: Jag skall angiva den och den, så att han lider skada till sin kropp eller till sina pengar, så är han vigd åt döden, även om penningsumman är obetydlig. Man varnar honom och säger: Angiv icke! Trotsar han och säger: Jag skall i alla fall angiva; då är lagens bud att slå ihjäl honom, och den, som slår ihjäl honom, har utfört en förtjänstfull handling"

"Den som tre gånger förrätt judarnas intressen, den skall man söka skaffa ur världen" (388,15).

"Till utlägges, som man måste göra för att skaffa en förrädare ur världen, äro alla judar å orten skyldiga att bidraga" (388'16). Inför Breslauer Landesgericht har den judiske docenten dr:r Georg Beer hörts såsom sakkunnig på ed och därvid intygat att den judiska lagens bud att döda hänförde sig även till kristna och att lagen bjöd att verkligen döda samt menade ej blott att en förrädare var värd döden.

•

På grund av innehållet i dessa lagar måste man komma till insikten, att judendomen icke är en oskyldig religiös församling, utan har karaktären av en sammansvärjning. Därmed faller även en tyst men oriktig förutsättning, som man hyste vid beviljandet av full medborgarrätt åt judarna. Man har i de ariska staterna beviljat judarne likställighet utan att känna deras hemliga påbud. Man har utgått från förutsättningen, att judarnes "religion" vilade på snarlika, sedliga grundsatser som den kristna religionen. Sedan detta visat sig vara en villfarelse, återstår intet annat än att åter fråntaga judarne deras på oriktiga grunder beviljade rättigheter.

Schulchan-aruch-judarne ställa sig själva på grund av sin lagtiftning utanför det statliga rättssamhället och från arisk sida bör, eftersom de vilja ha det så, denna utstötning från samhället äga rum. Judendomen har från första ögonblicket brutit den ingångna överenskommelsen, i det den icke, såsom man förutsatte, erkände de ariska staternas lagar, än mer: biträdde överenskommelsen under det hemliga förbehållet att kringgå statena lagar genom hemliga särlagar.

Anklagelsen, att judarnes utestängande från medborgarrätt vore författningsvidrig, kan tillbakavisas med den allmänna civilrättens grundsatser. Det är på tok att av en av de kontraktslutande parterna fordra lydnad för överenskommelsen, när den andra parten efter behag och till och med av principiella skäl bryter däremot. Genom kontraktsbrott från judarnes sida har överenskommelsen brutits.

Vore regeringarne, myndigheterna och de lagstiftande församlingarne förtrogna med judarnes hemliga lärow, så vore det onödigt att spilla ord på denna fråga. Judarne äro en sekt, som på grund av sina särlagar ställt sig utanför den ariska mänsklighetens rättsuppfattning, sedlighet och ordning och därför icke kan tålas hos oss såsom icke varande rättskapabel, men kulturfientlig och omöjlig att sammansmälta med ariska begrepp.

KÖP BRÖD FRÅN
W. Gustafsson, Bageri & Konditori
S:t Eriksg. 22. Stockholm. Tel. N. 18282

Stockholms Förenade Tvätt
Luntmakaregatan 94
STOCKHOLM. Tel. Vasa 34 22.
Specialité: Tvättning av överdragskläder.

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nyinredda restauranter i Stockholm:

Automatrestaurant CYRUS
43 Nybrogatan 43
Automatrestaurant ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2
Automatrestaurant ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8
Automatrestaurant GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51
Automatrestaurant S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.
Automatrestaurant GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68
Automatrestaurant BIRGER JARL
73 Folkungagatan 73

Frukost ½9—½12 Middag ½3—7 Kvälll 7—½12 Inga drickespengar Ingen spritservering

Södra Kungstornet,
Stockholm
Redaktör: ELOF ERIKSSON
Telefon: Norr. 5898 Norr 5899

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår ..... Kr. 10.—
Halvår ..... Kr. 5.—
Kvartal ..... Kr. 2.75
Lösnummer 25 öre.

Nr 39-40 (156-157) Fredagen den 12 Oktober 1928 Årg. 4

Spritcentralens styrelse framhärdar!

Hr Lybergs utnämning till chef — en utmaning mot opinionen.

Vad ett fåtal länge vetat, många anat, men alla vänner av en sundare tingens ordning i Spritmonopolet icke kunnat tro, har likvisst inträffat, i det att förre finansministern Lyberg, utsetts att efterträda Dr Bratt såsom chef för Spritcentralen. Den hale doktorn lyckades i sista timmen före sin nödtvungna avgång förverkliga älsklingstanken att få en av sina handgångne män till efterträdare. Man behöver icke vara särskilt klyftig för att förstå de anledningar, som dikterat Dr Bratts heta önskan att påverka valet av efterträdare "i viss riktning". Traditionen! ! ! Nu liksom så många gånger förut (senast i fallet Eliel Löfgren) kommer Dr Bratt att finna, huru grundligt han missräknat sig. Den utmaning mot rättskänslan som hr Lybergs utnämning innebär, kommer endast att ytterligare utbreda och stärka kravet på en fullständig upprensning av Spritmonopolet.

Men ,tänker kanske någon, hr Lyberg lär ju ha varit en skicklig finansminister. Ja, om man får tro Dagens Nyheter och Svenska Morgonbladet! Dessa tidningar äro emellertid inga överdrivet stora sanningsvittnen, allra minst när de tala i egen sak. Om landet får en finansminister, som icke endast på papperet (i likhet med hr Lyberg) utan i verkligheten sätter stopp för ökningen av vår statsskuld, då kan adjektivet skickligt vara mera på sin plats. Hr Lyberg däremot måste nog räknas till de finansministrar, av vilka det går ungefärligen tolv på dussinet. Även om hr Lyberg någorlunda gått i land med sin tvååriga statsrådsuppgift, så meriterar varken detta förhållande eller hans föregående verksamhet som rådman på något sätt för hans nuvarande befattning. I saknad av all fackkunskap måste hans huvudsakliga arbete bliva att gå i andras ledband samt kvittera ut en ganska nätt avlöning. Hr Lybergs släta yta bedrager. Det vittnar om mer än frimodighet, att han åtagit sig uppdraget i fråga. Det måste ha varit smittosamt att sitta bänkkamrat med *revisor* Kvarnzelius!

Emellertid har denna utnämningsfråga en vida allvarligare och för hr Lyberg direkt kompromitterande sida. I avsikt att genom en skenmanöver söka tysta de allt starkare ropen på en revision av Spritmonopolet, tillsatte regeringen Ekman genom hr Lyberg en kommitté med uppdrag att avgiva förslag till ordnandet av den statliga kontrollen över monopolen. Väl att märka gällde uppdraget icke någon revision i egentlig mening utan endast anordnandet av en ändamålsenlig kontroll för framtiden. Till yttermera visso hade en av dr Bratts umgängesvänner tilldelats den viktiga posten av ekonomisk sakkunnig i kommittén. Men man hade gjort upp räkningen hrr Lithander och Westman förutan. Den förstnämnde, som i många år mera verksamt än någon annan arbetat för en revision av Spritmonopolet och härför fått uppbära en hel del smälek och desslikes glåpord av dr Bratt, ingick till finansministern f. v. b. till kommittén med en längre inlaga, utgörande en granskning av Spritcentralens årsberättelser samt 1923 års utredning om Spritmonopolet. De i inlagan lämnade uppgifterna voro av så graverande natur, att kommitténs ordförande, Professor Westman, ansåg sig nödsakad i stora drag föranstalta om en *retroaktiv* undersökning av räkenskaperna. Monopolkontrollutredningens utlåtande, som förelåg i tryck till innevarande års riksdag, blottade en hel del skandalösa transaktioner och resulterade så småningom i dr Bratt avgång. Under tiden hade man väntat sig, att Ekmanska regeringen, sin plikt likmätigt, skulle låta riksdagen besluta i frågan. Därav blev intet. I stället infordrade hr Lyberg yttrande över utlåtandet från Kontrollstyrelsen, själv en felande part i målet, och skyllde sedan på att detta yttrande icke kunde inkomma tids nog för behandling av frågan vid innevarande års riksdag. Härigenom blev regeringen i tillfälle utverka förlängd oktroj åt Spritcentralen på ett år samt förnya de kungavalda styrelseledamöternas i bolaget mandat på samma tid. Dessa styrelseledamöter plus dr Bratts stamaktieägarekonsortium hava i sin tur valt hr Lyberg till chef för Spritcentralen. Betalt kvitterades! I detta sammanhang måste med skärpa påtalas hr Sandlers förkastliga åtgärd att på sin tid avhända staten de nyssnämnda stamaktierna. Vad var anledningen därtill och varför röstade år 1926 hela det socialdemokratiska partiet incl. kommunisterna mot en revision av spritmonopolet? Hr Sandler kan nog besvara båda frågorna. Hr Lybergs försyndelser i samband med utnämnings frågan äro icke slut med det ovan anförda. Ytterligare en försvårande omständighet bör framdragas. På grundval av monopolkontrollutredningens utlåtande kunde "Föreningen mot Monopol" i anmälan till finansminister Lyberg påvisa, att Spritcentralens styrelse gjort sig skyldig till kontraktsbrott gentemot staten, varigenom denna bedragits på ett belopp av över 800,000 kronor. Beloppet är antagligen ½ million större, men den direkt bevisliga summan är den förstnämnda. I enlighet med den av hr Lyberg avlagda statsrådseden hade det varit hans oavvisliga plikt att föranstalta om åtal mot styrelsen med påföljd, att denna på ett eller annat sätt förskändigats inbetala beloppet ifråga till staten. Självfallet hade under sådana omständigheter hela styrelsen måst ställa sina platser till förfogande, varvid stamaktierna automatiskt inlöst av staten. Detta måste till varje pris förhindras. Uppdraget föll på hr Lyberg. Han lyckades. Intet åtal kom till stånd. Den nye finansministern, hr Wohlin, bör nu tvingas att taga ställning till det viktiga spörsmålet. Hr Ekman hade i sin hand möjligheten att rensa upp inom Spritmonopolet, men den enda gång under regeringstiden, som "vågmästaren" med den stora gestalten och de stora orden själv

(Forts. å sista sid.)

Den nationella restaurationen på marsch.

Utgången av årets riksdagsmannaval blev såsom vi i vårt föregående nummer framhöllo en seger, om också ej avgörande, för den "borgerliga" koalitionen, som tvingats att taga ställning mot den på det svenska samhällets omstörtning inriktade marxistisk-revolutionära "proletära" partikonstellationen och som ökade sin sammanlagda representation i andra kammaren från 121 riksdagsmän år 1924 till 133 i år under det de "proletära" partiernas, socialisternas och kommunisternas, representation minskades från 109 riksdagsmän år 1924 till 97 i år.

I sak har kanske denna förändring icke så mycket att betyda, eftersom det i politiken ju ytterst avhänger av de enskilda representanternas personliga kvalifikationer, huru avgörandena inom lagstiftningen komma att gestalta sig; men vad som med denna valutgång vunnits är, att möjligheter skapats för en regeringsbildning, som dock programenligt är bunden vid en nationell politisk åskådning och sålunda i sin verksamhet är förpliktad att slå vakt kring det svenska intresset. Betydelsen härav bör i visserligen icke överskattas, då man har att utgå ifrån, att de "liberala" och "frisinnade" partierna i fortsättningen liksom hittills med största sannolikhet i alla frågor av vikt komma att vara inriktade i den judiska imperialismens tjänst och det "nationella" bondeförbundets ledare i sin praktisk-politiska gärning visat sig i hög grad opålitliga, nationellt sett, samt slutligen inom högern icke saknas krafter och inflytanden, som mera äro inriktade på "det heliga Israels" än svenska folkets intresse och välfärd. Men vi ha i varje fall genom valens utgång beskärts en smula andrum i bolsjevikeriingsarbetet, som under det dock till namnet utlovade högerpartiets regeringsutövning icke gärna kan bedrivas i samma intensiva takt som under den utpräglat bolsjevikvänliga Lövgren-Ekmanska regeringen. Det gäller emellertid att vara på sin vakt och hava uppmärksamheten kritiskt inställd på den nya, Lindmanska regeringen till förhindrande av dess urartning till en parodi å nationell regering i likhet med hrr Lindmans och Tryggers tidigare ministärer!

Den politiska rörelse, vår tidning företräder, var såsom vi i förra numret framhöllo egentligen icke rustad för ett aktivt deltagande i årets riksdagsmannaval, men i valrörelsens elfte timme ställdes från våra vänner i huvudstaden anspråk därpå, vilka vi, om ock med en viss tveksamhet, icke ansågo oss kunna underlåta att tillmötesgå. Utan att på något sätt vilja uppge vår principiella ståndpunkt, som ju är — oförsonlig strid mot hela det härskande judisk-politiska systemet, or-

(Forts. å sista sid.)

Det hemliga fördraget i Israel mellan Guldkalven och bolsjevismen.

(Efter "Revue Internationale des sociétés secrètes.")

Ur den i Paris utkommande antibolsjevikiska tidskriften "Revue Internationale des sociétés secrètes" återgiva vi nedanstående märkliga artikel i svensk översättning:

Den judevänliga pressen kan icke nog förebrå oss att utan bevis alltid förutsätta och angiva den omöjliga, mot den kristna världen riktade alliansen mellan judaismens mest extrema riktningar. I synnerhet kan man väl icke gärna tro att den internationella judiska storfinansen skulle understödja den mot all slags kapitalism så fientliga ryska kommunistiska revolutionen? Och vi upprepa förgäves vårt svar, att det här icke är frågan om att tro på ett mer eller mindre hypotetiskt system, utan att konstatera otaliga, nakna fakta, som icke kunna plansibelt förklaras på annat sätt: — oförbätterlig i sitt lättsinne skakar den ständigt lurade *gojim* på huvudet — och tänker på andra saker.

Nu har emellertid juden, dr Alfred Mossig, nyligen givit ut en märklig bok, *"Judaismen som enhet"* (Förlag: La Renaissance, Wien, Berlin, New York), vari han bemödar sig om att visa, att skillnaden icke är så stor mellan t. ex. Zionism och, för att våga ett nytt ord, "assimilism"; det är han själv, som ger oss förklaringen på huru socialismens grundtendenser kunnat slå rot i det judiska folkets mest genuina och materialistiska messiaslära.

Som vittnesmål citera vi följande karakteristiska uttalande av författaren:

"I verkligheten har varje judiskt parti sin funktion som medlem av en allmän organisation: en klar och bestämd funktion, som är av en viss given betydelse för Folkets existens och utveckling. Mellan de medlemmar av den judiska folkstammen, som till synes äro allra mest motståndare till varandra, finnes ett hemligt samband, varom de själva icke alla äro fullt medvetna.... ..

Några av dessa hemliga förbindelsetrådar blevo första gången blottade genom världskriget. Kan man tänka sig två mer motsatta grupper än t. ex. å ena sidan de internationella socialisterna, som vi för vår del fullständigt utdöma, och å andra sidan zionisterna? Och likväl ha dessa båda grupper, därigenom att bådas verksamhet i sista hand löpt samman, mäktigt bidragit till framgången för de idéer, som de var för sig representera. Det var hotet från den socialistiska internationalen, som tvingade ententeimperialismen att taga hänsyn till den princip, som den själv uppställt om nationaliteternas oberoende och folkens rätt att fritt bestämma över sig själva: och härav drog zionismen till sin egen fördel konsekvensen genom att skrida till handling med bekant resultat. På samma sätt kan endast den 3:dje Internationalens triumf tillförsäkra Israel definitiv och oinskränkt besittningsrätt över Palestina. Men å andra sidan, vilka tjänster ha väl dessa synbarligen så reaktionärt, fanatiskt och borgerligt kapitalistiska zionister kunnat utkräta till judarnas gemensamma gagn? Jo, zionismen uppvisar numera för världen så att säga den avlägsna framtidsbilden av en socialistisk stat, som själv kommer att utgöra förelöparen till den universella socialismen.

Utan att alltid vara medveten därom lever sålunda den judiska folkstammen sitt liv i full harmoni såsom enhetlig organism. Den sanna judaismens mål bör vara att göra denna underförstådda harmoni förnimbar i sin fulla betydelse, att visa den nu dolda, men på djupet fasta enheten, att skapa ett nytt uttryck för folkets gemensamma vilja och att omsorgsfullt utbilda de kadrer, som i framtiden skola sammanhålla och leda den judiska folkstammen."

Härefter fortsätter Mossig om socialismen och messiasläran:

"Jämför den universella socialismen med den judiska läran sådan den blivit given av Abraham och Moses, av domarne och profeterna, sådan den utvecklats av Sanhedrins män och av Talmuds författare och sådan den i våra dagar benämnes med det förkortade uttrycket "mosaism": man måste förvånas, då man konstaterar det underbara faktum att den moderna socialismens fordringar, vilka hämtats från själva kärnan av den judiska läran, i våra dagar äro på väg att bliva en historisk realitet."

Vi upprepa ännu en gång: då vi själva skriva dessa saker fordrar man av oss bevis; man begär en uttrycklig bekännelse undertecknad av Frimureriet och Sekterna, — som om det icke skulle finnas andra konspirationer och brott här i världen än de som vederbörligen upptecknats på juridiskt bindande dokument! — för att så mycket bättre hjälpa rättvisan. Här finna vi emellertid en rasjude, vars förklaringar bekräfta anvisningarna i *Zions vises protokoll* och erkänna tillvaron av en högata ledning, Kahalen av Israels furstar, som samordnar verksamheten hos de till synes mest motsatta grupperna av judafolket. Vem skulle komma på tanken att motsäga dessa förklaringar? — Ingen! — Men vem kommer att glömma dem redan i morgon i stället för att överväga deras allvar och konsekvenser, och vem kommer

(Forts. å sid. 8.)

Hur kan judeguden Jahve-Sebaot vara kristendomens gud?

III.

För Nationen av J. L.

(forts. fr. nr 37.)

Det judiska religionssystemet är ingenting annat än en i religiös förklädnad uppkonstruerad kamporganisation, uteslutande i den judiska rasens materialistiska intressen. Juden Cremieux skriver i "Archive Israelite". "Vår nationalitet är vårt folks religion, vi erkänna ingen annan. Den döpte juden förblir i hemlighet medlem av judarnas blodsförbund (omskärelsen) och har skyldighet att oavbrutet och överallt iaktaga de judiska särintressena." Härav framgår med all tydlighet att det judiska gudsbegreppets inflytande på kristendomen egentligen består i en raffinerad förgiftningsprocess, avsedd att förkväva allt kristligt liv och alla ädlare känslor, som ligga slumrande i varje människohjärtande. Men att väcka dessa känslor till liv är den kristna kyrkans heligaste plikt, vilket dock endast kan ske genom att förkunna Jesu rena och heliga lära oförfalskad, utan inblandning av antikristliga judiska villomeningar. Dock med den judiska religionsläran, där Jahve-Sebaot utöser otaliga förbannelser (5 Mos. 28: 15 f) över miljoner människor som icke överlämna sig åt den sataniska jahvekulten föreskrifter att röva, mörda, plundra och taga byte, kan Kristi lära aldrig förenas. Vi ha lyckligtvis ingen religiös andel i Jahves förbund med Abraham (1 Mos. 15: 18. 17: 14, 14), och detta förbund, som endast avser materiella intressen, kan ej heller leda människan till en utveckling i sedlighet och rättfärdighet, eller uppväcka någon plikt- eller ansvarskänsla gent emot ett heligt och rättfärdigt gudomsväsende. Det kan lika litet vara till gagn för kristlig tro, att hänvisa till en lång rad av brottsliga judiska urfäder, ty de kunna sannerligen ej stämma oss medgörligare att tillbedja deras lika brottsliga gudsbegrepp Jahve! En sådan vilseledande kristendomsförkunnelse kan endast vara ägnad att hos den stora allmänheten alstra vantro och förvillelse, eller i bästa fall ett andefattigt skrymteri, som dock aldrig skapar verkligt övertygande kristligt liv, men väl tivel och även bespottelse och förakt för den kristna religionen. Ett religionssamfund med ett gudsbegrepp som förnekar varje annat folk utom sitt eget, något som helst existensberättigande, såsom det judiska gör, förverkar därmed självt sitt eget existensberättigande, ty ett sådant kan aldrig bliva mänsklighetens välgörare, men väl dess bödel, såsom ock verkligen är fallet med det judiska. Med ett sådant gudsbegrepp kan ingen anständig människa sluta förbund, ty dess verksamhet ligger icke i sedlig uppbyggelse utan i ödeläggelse i varje avseende. Detta omdöme kan ej jävas, ty judekrönikan själv, det s. k. G. T., ävensom vår nyare tids erfarenheter lämna tydliga bevis härutinnan. Jahve-Sebaots väg genom tidsåldrarna beteckna uteslutande av våldshandlingar, revolutioner och samhällsomstörtningar med tillintetgörelse av all kulturell ordning och lagbunden frihet. Under Jahves ledning och på hans befallning ha länder och städer massvis förvandlats till ödemarker och otaliga folk utrotats, dock alltid till hans "utvalda egendomsfolks" fördel. Det är anmärkningsvärt att den andra, som häråskar i jahvereligionen alltid har samma principer som förelinnas i den judiska folkkaraktären, d. v. s. att röva, plundra och taga byte. Skola de kristna folken ej i tid skilja sig från detta sataniska religionsystem, så förestår dem endast Kanaans och Rysslands öde, ty Jahve står allt fortfarande fast vid sina upprepade edliga förpliktelser till "sitt egendomsfolk": att varje land som deras fotsula beträder skall tillhöra dem (5 Mos. 11: 24), vilket löfte han giver med det påstående, "att hela jorden hörer honom till". (2 Mos. 19: 5). På grund av detta "löfte" anser sig judedömet vara berättigat att med sina sammanockrade guld-miljarder vara världens härskare och alla andra människor deras slavar. Med de demokratiska åsikter som de kristna nationerna ådagalägga i sin halvjudiska kristendomsförkunnelse, är det lätt begripligt att judefolket kan leva högt på sin kristusfientliga religion inom själva kristenheten, ty de kristna folken offra icke allenast sin kristna tro på det judiska altaret, utan de lämna även inom sina egna samhällen fritt spelrum åt dessa främmande antikristliga äventyrare, som pocka på tolfrans och oinskränkta medborgerliga fri- och rättigheter, under det att de själva ej tillåta de kristna folken den minsta inblick i sin egen judiska stats angelägenheter.

Såsom stickprov på judisk förmätenhet kan anföras ett uttalande av den angliserade juden Disraeli, som ansåg sig kunna giva de kristna teologerna en fingervisning i vilken riktning de böra lämna undervisning i kristendom:

"Är det icke den kristna kyrkans första uppgift att göra judendomen bekant för den befolkning, vars tankar hon har till uppgift att forma"! Enligt denna tankegång synas judarna anse sig berättigade att fordra såsom den naturligaste sak i världen, att de kristna framför allt skola formas i judendom, i st. f. kristendom! En sådan oförsynt utmaning visar tydligt hur långt vi kommit i religiös förjudning.

Judarnas triumf över de "dumma gojim" är lätt begriplig, då vi ju vördnadsfullt antagit deras antikristliga gudsbegrepp Jahve-Sebaot. Den de kristna folken hade visat samma intolerans mot denne "gudom", och hans "utvalda egendomsfolk" som dessa alltjämt lägga i dagen för Jesus och hans lära, så skulle vi för länge sedan ha övervunnit det judiska översitteri som nu får rådande inom alla kristna nationer.

Tolerans gent emot en samhällsfördärvande lära sådan som Jahvedismen, är liktydligt med att de kristna folken motståndslöst vilja överlämna sig åt självspillingens öde! Ty den kristna trons representanter förebrega ju att ställa den högsta symbolen för vår kristna tro i förnedringens tecken, gent emot judarnas Jahve-Sebaot som presenteras såsom "trefalt helig".

Människan behöver emellertid en religion som hon förståndsmässigt kan begripa och som är baserad på sanning, rättfärdighet och helighet, men icke på förnuftsvidriga teorier, omoraliska inspirationer och ett materialistiskt människofientligt gudsbegrepp, såsom fallet är i det judiska religionssystemet.

Först när människan lär sig förstå, att ingen makt i himmel eller på jord kan rädda henne undan ansvaret för egna gärningar, och att Gud ej låter gäcka sig, då vaknar hon till besinning om de förgätna vägarna till verklig frihet i sanningens ande, vilken hon endast kan finna i den verkliga kristendomen, i Jesu rena lära!

Glöm ej

att prenumerera på

Nationen!

Den 12 Oktober

Den nya regeringen.

Nationen inträder med detta nummer i sitt fjärde levnadsår. Vår verksamhet under de förflutna tre åren torde icke ha varit utan betydelse. Linjerna ha klarnat, Sveriges folk har begynt vakna ur den "själlöshetens" giftsömn, vari det härskande judiska lögnväsendet insövt det. Detta har i sin tur medfört, att striden mellan å ena sidan de krafter, som vilja det egna folkets väl, och å den andra de, som sträva efter dess förintelse under det "världsfrälsande" Israels hägn, väsentligt skärpts. Det låter sig icke längre göra att på samma sätt som tidigare avfärda nationens vitala problem med endast föraktliga axelryckningar.

När vi i oktober 1925 upptogo kampen för en nationell restauration och vårt folks frigörelse ur den judiska mammonsmaktens alltmera tryckande ok, skedde det i fullt medvetande om uppgiftens svåra natur. Vi väntade oss icke heller några snabba eller övervältigande resultat. Brytandet av ett system, som under många årtionden under Den Gyllene Kalvens hägn hunnit växa sig starkt, var självfallet icke något ögonblicks verk; undanrödjandet av den falska idévärld, som av Lögnens demoniska krafter påtvingats vårt godtrogna folk, var ett önskemål, som krävde stora ansträngningar; och skapandet av den nya æra, som erfordrades för att kunna genomföra en återupprättelse av vårt offentliga liv i sant nationell anda, var en uppgift, som krävde tid. Med tillförsikt kunna vi emellertid, när vi nu träda in i det fjärde året av vår verksamhet, se framtiden an. De gångna åren ha visat, att ett upplysningsarbete i Sanningens anda visst icke, såsom mången i begynnelsen ville tro, är fåfängt; det är över huvud den enda möjliga vägen för utvecklingens återinförande, på sund och förnuftsenliga banor. De fördärvsbringande verkningarna av det omoraliska judeväldet framträda för varje dag allt tydligare, vårt folk börjar åter bli seende. — Den nationella restaurationen är på marsch i Sveriges land!

Det råder intet tvivel om, att ej utslaget av årets riksdagsmannaval *mot* den marxistisk-revolutionära judeboljsjevismen skedde under intrycket av denna nya stämning; som börjat göra sig gällande ute bland folket. Valutgången blev en hälsosam påminnelse för den folkfientliga bolsjevismens agenter i detta land, synnerligast dem inom de "liberala", " socialistiska" och "kommunistiska" partierna, att svenska folket icke önskar lyckliggöras med den judiska "välfärdsstaten" under Guldkalvens spira utan förbehåller sig att själv få bestämma över sitt öde. Väl förhåller det sig så, att icke heller högern, vilken nu tillträtt regeringsmakten efter ministären Ekman, bedrövlig i åminnelse, är fri från judeinflytanden — Valmansförbundets stora valmöten å Auditorium lämnade nog så ostentativa vittnesbörd därom! — men partiet är dock programenligt bundet vid en nationell åskådning samt har genom gjorda utfästelser förpliktat sig att värna om det svenska intresset, så att man ju där ovillkorligt bör hava större förutsättningar att kunna påräkna ett beaktande av den svensk-nationella synpunkten än hos de klart internationalistiska partierna, vilkas hela sträfvan visat sig gå ut på att föra judebolsjevismen till seger i Sverige. Ur svensk-nationell synpunkt är visserligen ej den regering, som nu tillträtt makten, att betrakta såsom acceptabel, om den ock otvivelaktigt rymmer en viss fond av kapacitet och har att uppvisa några oantastliga namn. Den företräder ett parti, grundat på judiska idéer och utgörande en del av det regerande judisk-politiska systemet samt väsentligen finansierat med judiska pengar. I jämförelse med den eländiga, klart antisvenska och grundlagsstridiga, avgångna "liberalfrisinnade" Ekmanska regeringen är likväl regeringen Lindman vida att föredraga. Vi äro allt annat än några beundrare av herrar Lindman och Trygger, av vilka i synnerhet den förstnämndes politiska antecedentia ju är starkt belastad, men vid sidan av politiska lycksökare av hrr Ekmans och Lövgrens typ framstå de, det måste vi erkänna, såsom relativt tolerabla. Det gäller emellertid för de nationella i landet att hålla skarp utkik på de nya herrarna i konseljsalen, på det de icke må förfalla till samma negativismens politik, som kännetecknat snart sagt alla regeringar under de senaste årtiondena i Sverige!

Skulle man bedöma den nytillträdda regeringen efter dess ledande personers politiska föregående, skulle den på förhand vara dömd. Rättast är dock att uppskjuta domen och i stället koncentrera uppmärksamheten å de programenliga utfästelser, de bägge excellenserna, amiral Lindman och universitetskansler Trygger, under valrörelsen avgivit och som voro av den art, att de måste betraktas såsom i väsentliga punkter förpliktande. Den vakande nationella opinionen skall förvisso ej släppa dem ur minnet. Herr utrikesminister Trygger deklarerade som man erinre sig otvetydigt för ett uppsägande av det skandalösa sovjet-ryska handelsavtalet, vilket ju med dess beviljade exterritorialrätt innebär ett direkt legaliserande av judarnas revolutionsrätt i Sverige, och herr statsminister Lindmans i valrörelsens elfte timme avgivna paroll "Sverige åt svenskarna!" lämnade heller intet övrigt att önska ifråga om klar *svensk* uppfattning. Det kan vara skäl att i sammanhanget återkalla i minnet herr Lindmans deklaration. Det hette däri bl. a.:

"Det är vår oavvisliga plikt att tränga tillbaka alla de för utländskt guld fala krafter, som arbeta upplösningen inifrån och utifrån i händerna. Våra arbetare äro för goda för att falla offer för bolsjevismens andliga förvildning och materiella utarmning.

'Sverige åt svenskarna.' Det måste bli en hedersak för oss alla att på valdagen i nationell endräkt hävda svenska samhällsideal, svensk rättsåskådning, svensk kultur."

Efter ministären Lindmans tillträde till ämbetet avgavs av hr statsministern i regeringens namn följande förklaring, ställd till Konungen:

"De frågor, som för den av Eders Majestät utsedda ministären framstå såsom de för närvarande viktigaste, äro tillvaratagandet av rikets yttre säkerhet under fredens hägn och av dess inre säkerhet under lugnets värn samt näringslivets främjande och den produktiva verksamhetens underlättande. Genom naturliga produktionsagnande åtgärder bör arbetslösheten kunna i största möjliga grad motverkas. Av särskild betydelse är stärkandet av samhörighetskänslan mellan företagare och arbetare, den förnämsta förutsättningen för ökad arbetsfred och därigenom för tryggare levnadsförhållanden."

Ja, man ställer sig nu den frågan, om amiral Lindmans paroll i valet "Sverige åt svenskarna!" endast var en fras, avsedd att locka röster, eller om det låg en allvarlig mening därbakom. Vi kunna icke finna annat än att hr Lindman genom det citerade yttrandet under valrörelsen direkt utfäst sig för ett hävdande av *svenska samhällsideal, svensk rättsåskådning och svensk kultur* med allt vad detta måste anses innebära, vilket förvisso icke kan vara hr statsministern obekant. Var det såsom amiralen vidare yttrade valmännens "oavvisliga plikt" att genom röstning på hans parti "tränga tillbaka alla de för utländskt guld fala krafter, som arbeta upplösningen i händerna" samt dymedels rädda svenska folket från "bolsjevismens andliga förvildning och materiella utarmning," då måste det självfallet också vara hans regerings *oavvisliga plikt* att sätta in all sin kraft på förverkligandet av det framförda önskemålet. Beträffande den avgivna regeringsdeklarationen, verkar densamma förövrigt något knapphändig. Man saknar i densamma vissa fundamentala punkter, som där bort ha sin självskrivna plats. Särskilt fäster man sig vid att i förklaringen icke ett ord ägnats den snart allt överskuggande riksekonomifrågan. Hr statsministern kan dock icke heller vara obekant med att hans valparoll "Sverige åt svenskarna!" även här förpliktigar, att ett förverkligande av densamma helt enkelt förutsätter ett radikalt omläggande av hela den nu förda national- och statsekonomiska politiken i den vansinnigs skuldsättningens tecken. Detta viktiga problem lär icke längre kunna negligeras av dem, som bära ansvaret för statens ledning. Det blir förvisso även en av de punkter, vara ministären Lindman kommer att prövas. Vi för vår del avvakta med särskilt intresse vad herr finansminister Wohlin skall komma med i saken. Statsrådet Wohlin har nämligen vid ett tillfälle för den som skriver dessa rader mycket oförbehållsamt gett uttryck för den uppfattningen, att vi här i Sverige fullständigt sakna en svensk nationalekonomi (d. v. s. att den Cassel-Heckscherska nationalekonomien alls icke är någon svensk sådan) samt att det varit hr W:is avsikt att, därest han ej kommit att ägna sig åt politisk verksamhet, inrikta sig på uppbyggandet av en svensk nationalekonomisk vetenskap. Genom sitt tillträde till finansministerposten i hr Lindmans regering har hr Wohlin nu beretts ett tillfälle att sätta sin för oss en gång hävdade klara uppfattning rörande nationalekonomien i praktisk verkställighet genom att just inleda en ny, *svensk* national- och statsekonomisk utveckling, den enda, vara vårt folks ekonomiska och politiska oberoende samt en varaktig blomstring i Sverige kunna byggas.

För de svensk-nationella i landet gäller det sålunda att vara på sin vakt också under den nya regeringsregim, som inletts, samt att oförtröttligt hävda kravet på att de av dess ledande män under årets valrörelse gjorda utfästelserna till alla delar infrias!

PRESSKONSERTEN

Kring regeringsskiftet.

Diskussionen i den politiska dagspressen kring regeringsskiftet pågår ännu som bäst. I de "liberala" och "frisinnade" tidningarna har man illa dolt sitt raseri över att ens utsökta vägmästarekalkyler genom folkviljans "inkorrekta" utslag så förargligt rubbats samt låter gallan flöda över de nya männen, synnerligast statsminister Lindman, som kommit och trängt ut hr Ekman från den excellensstol, som denne visst trott sig predestinerad till att på livstid innehа. I de olika partiorganen ha anställts allsköns betraktelser över den nya regeringens blivande verksamhet, och från "balansfärens" sida har klart och tydligt sagts ifrån, att villkoret för att regeringen Lindman skall få förbli sittande någon liten tid är, att den korrekt lyder den "demokratiska" (— Bonnierska) folkviljan; i annat fall kommer dess öde att hastigt och lustigt efter den parlamentariska konstens regler beseglas.

Nya Dagligt Allehanda (h) berör i en ledande artikel "Högern och framtiden" högerpartiets ställning till regeringen. Tidningen skriver:

Ett val är aldrig någonting slutgiltigt. Det betecknar en snabbt försvinnande episod i ett folks historia. Man får en möjlighet att avläsa och bestämma styrkan hos de tillfälligt rådande opinionsströmningarna — till vägledning och underlag för några års regemente. Ett politiskt parti, som tar sikte på att länka nationens öden i en viss riktning och fostra dess medborgare till sunt tänkande och en förnuftig verksamhet, stirrar sig icke blint på en av valbarometern inregistrerad framgång. Det slår sig icke till ro under självförhävelse och med en falsk trygghetskänsla. Det riktar blickarna framåt och inrättar sitt handlande så, att det varaktigt vinner folkets förtroende och sättes i stånd att fullfölja en historisk, för riket gagnelig uppgift.

En sådan uppgift kan icke ligga i att göra det bekvämt för sig på parkett, medan andra taga hand om spelet på den politiska scenen. Där läget kräver positiva insatser, får allraminst ett konservativt parti rygga tillbaka för sådana... Alldeles säkert är, att högerpartiet nu med kraft måste gripa itu med de många allvarliga problem, som under de närmaste åren tarva en lösning. Passivitet skulle skada partiet och beröva det sympatierna hos de hundratusende nya väljare, som nu strömmat till under dess fälttecken. De frågor vi syfta på, äro i första hand ett förnuftigare och smidigare ordnande av gossunderyisningen — med behörigt tillgodoseende av pedagogiska synpunkter och lokala förhållanden —, en utredning av försvarsproblemet, avseende att göra försvaret modernare och effektivare, ett nedbringande av skatteprocenten genom hejdande av den automatiska utgiftsstegringen (borteliminerande av statens och kommunernas möjlighet att påtvinga varandra utgifter!), en nyorganisation av vägväsendet utan någon betungande byråkratisk apparat, rationell klyvning och samarbete mellan järnvägs- och motortrafik, skydd åt järnhanteringen, kraftiga åtgärder för jordbrukets stödjande, en reviderad näringsfrihetslagstiftning, o. s. v.

Till slut må också erinras om den kanske angelägnaste uppgiften av alla: bolsjevismen måste kraftigt och effektivt bekämpas. Samhället kan icke förhålla sig likgiltigt inför den kommunistiska faran. 150,000 röstande kommunister, därav enbart i Stockholm 27,000, det är en siffra, som varslar om att den ryska pesten nått en ytterst betänklig utbredning i vårt land. Majoriteten av vårt folk har hittills reagerat emot den ryska inblandningen i svensk politik. Den kräver en grundlig upprensning; den fordrar fördubblad uppmärksamhet från myndigheternas sida och skärpta åtgärder, särskilt mot den upprörande propagandan bland den uppväxande ungdomen. Högern bör med styrka göra dessa krav gällande. Skulle partiet ställa sig tveksamt eller vacklande, kunna verkningarna i framtiden bliva ödesdigra. Väljarnas önskemål måste ej minst i detta stycke respekteras. Med de tyssbesoldade kompromissar man icke. De ha själva valt sitt öde. En bestämd och beslutsam politik gent emot kommunisterna, siktande bland annat även till att försvåra de direkta förbindelserna med sovjet (handelsdelegationens exterritorialitetsrätt!), skulle av Sveriges folk hälsas med uppriktig tillfredsställelse.

I N. D. A:s uttalande om nödvändigheten av ett resolut ingripande mot den kommunistiska propagandan i Sverige instämmer givetvis en var. Regeringen Lindman är förövrigt såsom i vår ledande artikel påvisas i detta stycke genom de bägge excellensernas deklarationer under valrörelsen ovillkorligt bunden och förpliktad att handla.

Det ledande judiska bolsjevikorganet i landet, *Dagens Nyheter* (l), hr Karl Otto Bonniers husorgan, visar tecken till irritation och dundrar mot den nya regeringen. Säkert är det första hand fruktan för att regeringen Lindman genom några slags "reaktionära" åtgärder genemot bolsjevikpropagandan samt inskränkningar i den genom ryska handelsavtalet lagda vederbörande beviljade rörelsefriheten skall dricka inkräkta på "det heliga Israels" revolutionsrätt i detta land, som vållat oron i det Bonnierska organet. D. N. raljerar och skriver i en ledande artikel under rubriken "Partiledarregering":

Det har skett vaktombyte på slottet. Ministären Ekman har gått och ministären Lindman trätt till. Det förra kan lika litet föranleda några klagovisor (?), som det senare kan framkalla någon tillfredsställelse. Tusentals medborgare här i landet ha haft på känn, att det icke kunde gå på det gamla viset och att det behövdes något nytt, något som bättre motsvarade situationens krav. Krisen kom. En ny riksledning söktes och bebådades och man gjorde sig vissa föreställningar om, hur den borde vara beskaffad. Men när den så äntligen efter många trevanden, parlamenteringar och diskussioner kom, så "var det icke den Maren". Detta omdöme gäller icke så mycket den personliga dugligheten, som fastmer de parlamentariska möjligheterna. Det finns en obestridlig stomme av kapacitet i den Lindmanska ministären. Men den är icke så stark eller stor, att den kan betvinga den parlamentariska minoritetsställningens vådor och nackdelar. Det är synd om de män, som nu spänts för lasset. Om några av dem gäller det, att de ingenting ha att vinna och ingenting att förlora... Det är icke något utslag av politisk realism och politiskt verklighetssinne att i nådens år 1928 framträda under firmamärket Lindman och Trygger och göra sig anspråk på och illusioner om att kunna länka utvecklingen i de banor, som tiden tarvar. Att låta flaggan gå i topp är en sak och bedriva resultatbringande politik en annan. Hr Lindman är genom sitt intensiva deltagande i agitation och valrörelse så inställd, att han har svårt att bryta sina tankebanor. Men svårare är det att förstå, att en så skeptisk och världsklok man som hr Trygger — om han nu verkligen är det — gjort sin anslutning till ett krav. Om andra av den nya situationens män gäller det, att de aldrig bort ge sig in i denna äventyrens lek. De hade i stället bort säga ifrån, att på denna bog går det inte. Om de med sådant besked lagt stenar i vägen för hr Lindmans ministärbildning, kanske till på köpet stora nog att stjälpa den, så hade därmed ingen skada varit skedd. Ett sådant nej hade måhända framtvungit en förnyad omprövning av situationen och en uppläggning av regeringsproblemet efter nya linjer. Man förvånar sig verkligen över, att män som landshövding Lübeck och professor Wohlin icke insett detta. Dessa båda namn jämte några andra, t. ex. överstelöjtnant Malmberg och handelsrådet Lundvik, representera tvivelsutan ett starkt personligt och sakligt inslag i den Lindmanska ministären. Men denna styrka kan icke skyla det faktum, som för ögonblicket är avgörande, nämligen att ministären Lindman är en ren och omängd partiregering utan nödigt parlamentariskt underlag... Om det, såsom påståtts, varit hr Lindmans avsikt att blanda ensemblen och om han gjort trevare i den riktningen ute i den politiska allmänningen, där gränserna flyta, så kan det endast konstateras, att han kapitalt misslyckats i sina försök... Därmed är allt sagt, vad som för tillfället bör och kan sägas om denna regering, som nu går att fresta det parlamentariska hasårdspelets lycka... Att i spetsen för en regim, som väl skulle se som sin närmaste uppgift att vidga basen för svensk riksopinion, placera två partiledare från samma parti, vittnar om ett kuriöst oförstånd och en ståndaktig tennsoldatsmentalitet, ur vars sterila plikt begrepp knappast något nytt liv kan utveckla sig". Vackert talat, hr Bonnier! Naturligtvis var det en stor besvikelse för hr Bonnier att hans förtroendeman framför alla andra inom högern, f. d. marxisten Järte — vilken ju var designerad till socialminister i första högerministär! — icke fick vara med på en hörna. Besvikelsen över att de av D. N. såsom förståndiga och kloka karlar ansedda hrr Lybeck, Wohlin, Malmberg och Lundvik låtit engagera sig i "denna äventyrets lek", är förtjänt av att observeras. Hr Bonniers tidning känner stor medömkan med de stackare, som nu "spänts för lasset", och förespår dem total omöjlighet att kunna "betvinga den parlamentariska minoritetsställningens vådor och nackdelar", vilket ju betyder så mycket som att "vänstern i majoritet" skall veta att förhindra att något som helst regeringsförslag, som icke passar herrarna i Israel, vinner riksdagens godkännande. Allt beror dock på i vad mån hr Bonnier et consorters under denna riksdagsperiod skola lyckas hävda sin hittillsvarande roll som utslagsgivande parlamentariskt balansinstrument! Den saken är kanske, när allt kommer omkring, icke så alldeles säker.

RESTAURANT
RUNAN
Dalagatan 50, Stockholm.

Förstklassigt Pensionat
för resande
Klarabergsgat. 40III
(nära Centralstationen) Stockholm
Telefon Norr 163 17
M. JOHNSSON

Mitt emot
Centralstationen ligger
Hotel Terminus
STOCKHOLM
80 komfortabla, nyreparerade rum jämte toalettrum, försedda med rinnande kallt och varmt vatten
Enkelrum från Kr. 5:—
Dubbelrum från Kr. 10:—
Intim matsal, läse- och frisörsalong
Telegramadress: TERMINUS
Tel. och postadress: Hotel Terminus

Den judiske marxismens vältaligeuttläggare i *Socialdemokraten* (s), hr Arthur Engberg, hotar och varnar även i en ledande artikel, "Programmet", ministären Lindman för att gå in för någon åtgärd, som icke är i överensstämmelse med "demokratiens" (— Israels) heliga vilja. I annat fall så...! Hr Engberg har särskilt illa berörts av att regeringen förklarat sig vilja värna om rikets yttre och inre säkerhet, vilket ju enligt hans judisk-marxistiska uppfattning är ett förråderi mot demokratien. Nedskrotandet av den svenska nationalförsvaret, varmed ju i verkligheten avsåga att bryta vårt folks motståndskraft mot den "världsfrälsande" judeboljsjevismen samt att definitivt lägga Sverige under det "utvalda" folkets spira, är ju också "reformatorerna" Engbergs och Hanssons allra förnämsta politiska bragd. Hr Engberg låter nu regeringen veta, att bara den vågar röra vid den av honom och hans medtjänare under Israel genomförda folkliga försvarslösheten i vårt land, komma himmel och jord att upprörars. Själarnas i D. N. o. Soc.-D. inbördes sympati är tydligen fullkomlig, trots en smula gnabb då och då för syns skull. Men veta hr Lindman och hans män att skicka sig d. v. s. rätta sig efter de gudabornas vilja, havade t. o. m. utsikter till en ganska anständig behandling från "demokratiens sida. Efter att ha hotat, varnat och förmanat slutar hr Engberg:

Hr Lindmans regeringsdeklaration är ett uttryck för att man gjort en dygd av nödvändigheten. Den kalla verkligheten var något helt annat än unghögerns drömmar. I den halva urskiten tecken anträder hr Lindman sin segiats. Han känner riksdagen och dess partier alltför väl för att invagga sig i några illusioner. De sensationella prestationerna på valrörelsens djupa och vida hav voro något helt annat än den äventyrliga regeringsnavigationen på riksdagens opiskade fjärdar med deras lurande undervattensskär och oberäkneliga faror.

Saken ligger alltså ganska klar: Vill hr Lindman regera i frid och i alla punkter vara de heliga inom Israel till behag — vilket perspektiv säkert är det, som verkar mest tilltalande för flertalet regeringsledamöter — så får han även utan att alltför mycket störas av hrr Bonnier, Engberg et Consoërtes "lurande undervattensskär" och "oberäkneliga faror" sitta ett stycke framåt; varom icke, har han att bereda sig på strid på liv och död med den "heliga" judedemokratien, vilken ju alltjämt är i den lyckliga belägenheten att vid behov kunna laga ihop parlamentariska s. k. vänstermajoriteter samt om så behöves även tillfoga regeringen banesåret.

Utseendet av statsämbetsmän.

Göteborgs Handels- och sjöfartstidning (l.) understryker i en artikel på tal om de många viktiga poster inom statsförvaltningen, som inom de närmaste månaderna skola besättas, önskvärdheten av att utnämningarna ske på grundval av fackliga och ej såsom i senare tid blivit praxis politiska meriter. Tidningen skriver:

Den Lindmanska regeringen skulle icke blott undgå att ådraga sig klander, om den bröte med den förderfvliga praxis som uvxit fram beträffande ämbetens utskiftande som byte bland politikerna, utan, vad viktigare är, genom ett dylikt föredöme återföra utvecklingen till sundare banor. Alla stridsenheter intaga för närvarande en avvaktande hållning. Anfallslusten skall dämpas och folks förtroende till de styrandes rediga uppsåt växa, om det blir kunnigt, att sidohänsyn sådana som önskan att belöna en partivän eller att medelst ett köttben täppa till munnen på en argsint motstånd-

Forts. å sid. 7.

Merry Grill
Tegnérgatan 28, Stockholm
2:dra huset från Drottninggat
INTIM DANSRESTAURANT
Den populära
Imperial Orchestra
Best. tel. V. 789 och V. 793

Ryska Revolutionens Riddare.

Av RADCA NADVORNY.

Uppseendeväckande biografisk studie ur f. d. kejserliga ryska statsarkivet.

(Eftertryck utan angivande av källan förbjudes.)

Nationen begynner härmed såsom första tidning inom världspressen med ensamrätt för Skandinavien publicerandet av ett uppseendeväckande verk, innefattande biografier över den ryska revolutionens koryféer samt deras agenter inom utlandspropagandan. Uppgifterna som äro av stor betydelse för historieforskningen, och som i första hand ställts till vår tidnings disposition, härröra från f. d. kejserliga ryska statsarkivet och äro genom sin opartiska prägel ägnade att mer än många och långa utredningar ge en diagnos av Rysslands själ under det 20-de århundradets första decennier. De låta oss blicka in ett slag bakom kulissen samt skönja det underjordiska arbete, varmedels ryska folket "lyckliggjorts". Verkets författare kom på sin tid i egenskap av kejserlig ozinovnik och officer, såväl inom gränsbevakningen som fängvärden, i nära kontakt med en stor del av revolutionärerna samt innehar nu en del av den kejserligt gendarmestyrelsens arkiv. Under världskriget tjänstgjorde han bl. a. som hemlig förbindelseofficer mellan ryska och tyska amiralstaberna med uppdrag att verka för en separatfred med tyska riket. Officiellt var han syndicus för Zolotoj Krest och utförde på denna post en omfattande verksamhet till de krigslidandes fromma.

I de fall i redogörelsen, där det rör sig om de ryska revolutionärernas nordiska partigångare, har redaktionen gjort vissa tillägg och rättelser, varjämte biografierna genomgående förkortats. Vi publicera arbetet framförallt såsom ett varningsord, ägnat att visa, hur revolutionärerna utföra sitt hemliga mullvadsarbete, ett varningsord, som för oss här i Sverige tydligen i denna stund är i högsta grad motiverat.

Som en inledning återgives ett av kejserliga ståtsrådet baron von Rosen år 1906 publicerat uttalande rörande det misslyckade revolutionsförsöket av 1905—1906. Detta lyder:

Revolutionsförsöket av år 1905.

Det hade ej lyckats revolutionärerna av 1905—06 att vinna de stora massorna, fast man ganska allmänt erkände reformbehovet i ryska kejsardömet. Men de bildade, intelligensen, förstod också att denna oerhörda stat, med dess 90 olika folk, blott kunde regeras monarkiskt, så länge inmot 90 % av den stora massan ännu var alldeles okulturead, i de flesta fall analfabeter. Bleve i ryska riket republiken förklarad, skulle det strax sönderfalla i otaliga delar. Ej blott alla främlingafolk, men också det inre rikets städer skulle var för sig vilja bilda en republik.

Den oförnuftiga undertryckningspolitik som under de sista decennierna härskat, särskilt den religiösa, hade ej förvärvat staten några vänner. Fullgiltig var blott den kejserlig-ryska kyrkan; alla övriga trosbekännare voro blott tolererade och tordes ej ens undervisa sina barn i sina respektive modersmål; deras präster förtrycktes i varje hänseende och frántogos för minsta orsak sina poster.

Polisen kunde utan undantag bestickas och hade makt att låta full godtycklighet härska. Det är begripligt, att missnöjet med denna politik var allmän.

På detta allmänna missnöje räknade revolutionärerna. De hade emellertid miscräknat sig i ett: den ryske muzziken var nog beredd att sätta eld på slotten och slå ihjäl de adliga possessionaterna för att ta deras jord, men han höll på kejsardömet; republiken förstod han absolut icke.

Hade revolutionärerna ej gripit till vapen, utan sökt verka genom övertygelse, skulle de funnit en oerhörd anslutning bland de liberala. Men mord och rov finner den förståndigare delen av publiken motbjudande, och i massor gingo de liberala över till de konservativa. Med notoriska förbrytare kunde och ville de ej ha något gemensamt. Och så gavs det efter upproret 1905 egentligen blott två stora partier: de konservativa och anarkisterna.

Socialisterna tyckte visserligen ej om att man kallade dem anarkister, men de hade faktiskt varit det. Överallt hade de dokumenterat sig som sådana. I Transbaltiicum hade de rasat som vandaler. Konstskatter och historiska byggnader hade de lagt i aska, efter att ha rövat det som hade värde i deras ögon. I Moskwa hade de skjutit ämbetsmän i deras hem och stulit vad som var att finna i pengar. Detsamma såg man i Kavkaz.

Var det då ett under, att sådant raseri mot moralen väckte allmän ovilja, att man förband sig mot republikanernas terrorism. Så uppstod förbundet "För kejsaren och ordningen", till vilket alla moderata element strömmade. Regeringen understödde förbundet; revolvrar utdelades bland medlemmarna, och särskilda volontärbataljoner bildades för att bistå militären i dess kamp mot revolutionärerna. Liksom militären i Transbaltiicum sköt ned alla våldsverkare som anträffades så förfors på samma sätt i de inre guvernementen. Det var det säkraste medlet att bekämpa det politiska oföget. —

Vilka voro nu egentligen revolutionärerna? Vem underblåste eldeu? — En handfull studenter och studentskor, de landsförvisade anarkisterna och nihilisterna, som i tusental levde i Schweiz och England och därifrån förberedde revolutionen, vidare fabriksarbetare och några jurister, läkare och professorer, samt, som viktigaste element, judarna.

Judarna förskaffade huvudskilgen de pekuniära medlen och deltogo själva i kampen. De voro de enda som vid kejsardömets sammanstörtande skulle vinna stora fördelar: Dittills fingo de blott bosätta sig i en mindre del av Rossia, i Polska, i Lietuwa, och i Belorossia ned mot Odessa; i övriga delar av kejsardömet fingo de blott leva som hantverkare. Denna förordning skulle i republiken naturligtvis genast upphävas, och på några år skulle de ha hela den ryska handeln i sina händer. Ty den snapsdrickande ryske köpmannen kan ingenstädes konkurrera med de nyktra, beräknande judarna, som blott ta in pengar, men ej betala ut. Det ryska ordspråket säger: "Den som ej bedrager, säljer ingenting." Därefter handlar man. Ryssen bedrager en gång på 1 rubel; juden bedrar blott på 10 kopek, men därför 20 gånger. Förbundet mot judarna att driva handel i ryska kejsardömet var endast en skyddsåtgärd för den ryska handeln.

Undersökningar hava visat, att vid beväpnade uppror judarna överallt spelat en stor roll. Man kunde emellertid ej heller fordra att denna så starkt undertryckta ras skulle hysa synnerlig kärlek till kejsardömet.

Nå, 1905 misslyckades saken. Elden blev så godt som släckt, men under askan fortsatte glöden att brinna.

Tula i sept. 1906.

Baron von Rosen
statsråd.

•

Abdulla-Dan. — Bolszevik, ordförande i den lokala kretsexekutivkommittén i Belokany. Våldtog lärarinnor med vilka han i tjänsteärenden kom i beröring. Mutkolv och utpressare. Skjuten 1928 av okända män. —

"Abraam" alias Krylenko. —

"Abramovicz" alias Rein. —

Ackmedulin. — Kozak, som deltog i bolszevikrevolutionen i Petrograd och gjorde sig beryktad genom sitt påfund att störta ned prästerna från kyrktornen i stället för att på ärligt sätt avrätta dem. Han blev sedan cze.ka.-kommissarie i en landsortstad och höll sig med ett harem av veneriskt nedsmittade skökor, med vilka han söp vodka och utförde de vidrigaste orgier. Han brukade uppträda i en rikt guldsmidd czerkessuniform.

Afanásjev. — Bankdirektör. Oktobrist. (Se C. A. sid. 23.)

Akselrod, Pavel-Borisovics — Född 1850 i en by i gub. Czernigov, där hans judiske far var krögare och grurvarbetare. A. uppväxte i det sorgligaste armod och måste redan under barnåren tjäna sitt bröd som dräng. Då husbonden var en folkskollärare, blev A. ej alldeles utan uppfostran. Under de svåraste materiella betingelser besökte han sedan gymnasiet i Mogilev. Han uppgjorde redan nu en plan att bringa judarna närmare den allmänna och ryska kulturen och började fördenskull ivrigt studera hebreiska språket och judarnes historia. Genom den tyske fängelsekunden Gutzkow's roman "Die Ritter vom Geist" blev A. bekant med den judetyske straff-fången Ferdinand ben Heyman Lassel-"Lassalle's" socialistiska lärdr. Han kom 1872 till Kiev och grundade där en mest av byggnadsarbetare sammansatt "frimurarorden" för revolutionär propaganda, motsvarande de av Czajkovskij i Petersburg och Volxovskij i Odessa instiftade hemliga ordnarna. Som anarkist förföljd av polisen, måste A. 1874 ge sig av till Berlin. Han närmade sig där den tyska socialdemokratien och samarbetade sédan i Génève med en anarkistisk Bakuningrupp, som utgav det för insmuggling till Ryssland avsedda bladet "Obszczina" (= förening). Våren 1879 återkom A. till Ryssland. Han ledde en tid ett hemligt arbetarorgan, men måste inom ett år åter rymma utrikes och slog sig nu ner i Zürich. Med Vera Zasulicz och Plexanov o. a. landsflyktingar grundade A. 1883 den första ryska socialdemokratiska organisationen till "Arbetets befrielse". För att göra de ryska arbetarna förtrogna med Marx' och Engel's läror utgavs under A:s redaktion "Den vetenskapliga socialismens bibliotek". A. blev senare även redaktör för Iskva (= gnistan), de ryska socialdemokraternas centralorgan. Sedan Soc.dem. partiets splittring i menszeviki och bolszeviki 1903 skett, blev A. de senares ideella talman. Under revolten 1905—06 var A. åter i Ryssland. Han agiterade nu ivrigt för anordnandet av arbetarkongresser och blev jämte andra representant för de ryska arbetarna vid den 1907 i London sammanträdande, av 350 delegater från alla länder besökta kongressen.

A. står rätt långt ut på menszeviki's venstra flygel och kan anses som internationalist. Sedan imperialismen under världskriget insmugit sig bland arbetaklassen "under patriotisk och nationell ideologis maskering", kom A. att dras ytterligare åt vänster. Ju längre slaktandet varade, dess klarare såg han, att patriotismen är oförenlig med socialismens syften och uppgifter. Efter revolutionen 1917 återkom A. till Ryssland, men delegerades av Soc.dem. partiet till utlandet för att förbereda en socialistisk fredskonferens i Stockholm. Efter bolszevikrevolutionen bosatte sig A. i Berlin, därifrån fortsättande kampen mot frihetens och demokratiens undertryckande.

Med de tilltagande åren liknar A. alltmer en gammaltestamentlig judisk profet, vars modernitet markeras av en pincenez, över vilken han betraktar världens ondska. (C. A. 50—51). —

Akselrod, Töbij. — Judisk

bolszevik. Var en av de ledande vid den blodiga kommunistrevolten i München 1918. Senare i Komintern's pressavdelning. Har representerat Rosta i Stockholm. —

"Aleksandrov" alias Ortodoxdoks. — Judisk revolutionär. Namnet A. motsvarar Alexandersson.

Aleksandrov, Grigorij-Grigorjevicz, — Född i Viborg, Finland 1886 som son av ryske adelsmannen statsrådet Grigorij-Aleksandrovitz A. och ofrälse pigan Eugenia-Elvira Vikström. A. blev student vid ryska Aleksandergymnasiet i Helsingfors 1906 och medicine kandidat vid universitetet i Jorjev 1908 samt t. f. ordinator vid kirurgiska avdelningen av Viborg's garnisionssjukhus s. å. Efter att 1909—10 ha varit regissör vid en finsk teater i Viborg, för han över till Sverige. Här utgav han sig för att vara en förföljd oskuld och lyckades bli inskriven i Gestrike-Helsinge nation i Uppsala 1911. Vid därvarande universitet förhjälptes han även till en extralärarutjänst i ryska språket.

Körpiskor och Ridspön
Käppar och Remtyger
köpes bäst och billigast i
ALFRED ANDERSSONS PISKFABRIK
Beridarebanagatan 12 - Stockholm
Telefon Norr 11575

Efter revolutionen 1917 trädde A. i förbindelse med bolszeviki. Det var han som till Stockholmspolisen anmälde bolsjevikagenten Ardaszev's försvinnande och därigenom åstadkom häktandet av en adlig officerasliga under ledning av czerkesfursten Mohamed Hadjetlache. Under Brantings regeringstid erhöll Aleksandrov svenskt medborgarskap. Intet hindrade honom nu att öppet träda i tjänst hos bolszeviki. Han har bl. a. förestått den ryska telegrambyrån Tass Stockholmsavdelning. Aleksandrov blev 1928 av polisen i Stockholm tagen för spionage. —

Alekséev, Mixail-Vasiljevics. — Född 1857 som son av en gemen soldat, tog han 1876 själv tjänst vid fotfolket och deltog i kriget mot ottomanerna 1877—78. Han avancerade ganska fort till adlig officer, blev general 1904 och var 1904—05 generalkvartermästare vid 3. mandschuriska armén. År 1908 var han stabchef i Kievska militärdistriktet och 1912 chef för 13. armékåren i Smolensk. Under världskriget var A. en tid stabchef hos arméchefen general Ivanov på s. v. fronten, men blev i april 1915 chef för n. v. armén och i sept. s. å. kejserlig generalstabchef. Han deltog (enligt uppgift av Karenskij) 1916 i en av Guczkov m. fl. inledd konspiration att göra en statskupp. Efter en del konferenser med högtstående personer, uppgjorde h. exc. generalen A. tidigt i november en plan att arrestera den tyskfödda kejsarinnan vid hennes besök i huvudkvarteret. Generalen sjuknade emellertid hastigt samma afton kuppen skulle blivit utförd. Enär planen var känd av en person som stod i förbindelse med Rasputin ("den' liderlige"), gissade man, att A. förgiftats. Han måste nu resa till Krim för att rekreera sig, men var mars—juni 1917 överbefälhavare för hela ryska hären. Våren 1918 organiserade han jämte andra antibolsjevistiska generaler en frivillig armé i Kuban-området men avled 10/10 1918 i Ekoterinodar. Namnet Alekseev motsvarar det svenska Axelsson. —

Andrecw, Leonid-Nikolaevicz. — Född 1871 i Orel som son av en lantmätare. Han studerade juridik i S. Peterburg och arbetade en tid som bitrade å ett advokatkontor. A. försökte sig även på porträttmåleri, men slog sig snart på journalistik. Hans fattigdom drev honom till upprepade självmordförsök. År 1897 fick han arbete i "Kurjer's" (= kurirens) redaktion. Sedan 1901 är han känd som författare av mystisk-anarkistiska berättelser och dramer i pessimismens tecken. År 1905 gick han samman med bolsjeviki, från vilka han dock skiljde sig 1017. Efter revolutionen bodde han i Mastamäggi i Finland, där han ägde en stuga. Han avled 12/9 1919 av hjärtslag. Av A:s diktverk är en stor del värdelöst sensationskram, som tyder på själsfrändskap till den vansinnige Nietzsche. — Andreev motsvarar det svenska Andersson. —

Anvelt, (Ahnfelt), Bolsjevikkommissarie.

Apfelbaum alias Appelbom alias Grigorjev alias Shatchij alias Radomyslskij alias Zinovjev, Gerson-"grigorij"-Evseevicz Aronor. —

Född 1883 i Elisavetgrad (nu "Zinavjesk"). Denne jude har till Vorovskij förnekat att han hetat Appelbom (= äppleträd). Han studerade först kemi och sedan juridik vid universitetet i Bern. Redan i tonåren var han aktiv revolutionär och anslöt sig till den av Uljanov ledda bolsjevikfalangen. Åren 1903—04 gjorde han bolsjevistisk propaganda i Sydrysslaud. Han var 1906—08 ledamot av S. Peterburg's bolsjevikkommitté, deltog i organisationen av Kronstadtrevolten efter den första dumans upplösande, redigerade bl. a. Vperëd (= framåt) och Socialdemokrat. Han arresterades 1908, men lyckades genom att förneka sin identitet komma lindrigt undan. De följande nio åren fortsatte han det revolutionära propagandarbetet utrikes såsom ledamot av centralkommittén och medredaktör av de bolsjevistiska publikationerna. Han representerade partiet vid Internationalens kongress i København. År 1912 följde han Uljanov till Gallcia för att därifrån leda bolsjevikpropagandan i Ryssland. Under världskriget utgav han jämte Uljanov en bok mot det imperialiska kriget och bistod U. vid organisationen av Kommunistinternationalen i Zimmerwald 1915. Efter marsrevolutionen 1917 kom han jämte U. till Ryssland och blev nu medredaktör av Pravda (= sanning) o. a. bolsjevikorgan. Då sovjetregeringen 1918 flyttade till Moskva, stannade A.-Z. i Petrograd som president i därvarande sovjet och i Nordkommunen. Som Verkställande Utskottets president i III Internationalen fick han hand om den kommunistiska utrikespropagandan. I oktober 1920 var han kommunistisk huvudtalare vid oavhängiga socialistpartiets kongress i Halle men blev inom kort utvisad från Tyskland. Mest beryktad blev han 1924 genom sina hemliga anvisningar för engelska arméns revolutionering. A.-Z:s brev hade uppsnappats av International Intelligence Institute och förorsakade Macdonald's valnederlag. F. n. lär A.-Z. sakna Dazugasvili's förtroende och hålles fjärren från sovjetstyret.

A.-A. är en framstående demagog med ett outtröttligt talorgan och en aldrig sinande penna, men han saknar djup och karaktärstyrka. Med sin gälla, läspande röst, sitt rufsiga krullhår, sin låga panna och självbelåtna, slåtrakade judefysiognomi liknar han ett korpulent fruntimmer. —

Enligt en dementerad uppgift i ryska tidningen Denj (= dagen) sommaren 1917, skall A.-Z. ha varit i rysk polistjänst som provokatör.

Utan att vidare ingå på A.-Z:s erotiska förhållanden må nämnas hans förbindelser med de judiska bolsjevikerna "Lilina" Knigegesen och Olga Ravicz, särskilt behandlade här nedan. —

Apotheker, David. — Född 1855 i Ponlevjasz, gub. Kovno, kom han 1868 i Wilkomierz under juden Lilienblum's färla och senare till Kievska universitetet. Sedan 1877 aktiv revolutionär, arresterades han 1879 i Kiev, men lyckades rymma och uppehöll sig sedan i Czernowitz i Österrike. Här livnärde han sig som bokhandlare och medarbetare i hebreiska, judiska och tyska tidningar samt utgav 1881 den judiska diktsamlingen "Ha-nebel (= harpan). År 1888 emigrerade A. till Amerika, där han anslöt sig till amerikanska rörelsen och tjänade sitt bröd som humoristisk medarbetare i judiska tidningar. År 1895 utgav han i Philadelfia en månadskrift, men återvände 1910 till New York, där han blev redaktör av "Jiddische Bühne" och skämtbladet "Der Kirbizer". Han utgav 3 band humoristiska skrifter. Död i N. Y. 1911. —

Aralov. Har tjänat i den röda armén. Spelade 1922 en stor roll som bolsjevikambassadör i Angora.

Arcybaszev, Mixail-Petrovicz. — Född 1878 i gub. Xarkov och tillhörande en tartaraläkt, är han på mödernet en ättling av den polske adelsmannen och revolutionären Kosciuszko. Efter att en tid ha gått den konstnärliga banan och gjort sig bemärkt som karikaturist, började han skriva naturalistiska noveller och romaner i Peszkov's och Kupdin's stil. Hans 1907 utkomna revolutionsroman "Sanin" blev beryktad för sin cyniska anarkism ej minst på det erotiska området, men överträffades dock av romanen "U poslednej czertij", 1912. Sistnämnda år satt A. flera månader i fängelse som revolutionär. Otillfreds med bolsjevismen, slog sig A. 1923 ned i Warszawa.

Ardaszev. — Bolsjevikagent, mördad 1919 i Stockholm av czerkesfursten Mohamed Hadjetlache. (Ardasz — dåligt persiskt siden). —

Asch, Schalom. — Född 1881 i Kutna Polska, har denne judiske litteratör utgivit en rad sociala dramer, romaner och noveller. Han vistades 1908 i Palestina, 1909 i Amerika som han även besökt under och efter kriget. Han kom 1923 åter till Varszava, där hans samlade verk 1924 utgavs i 18 band. Hans signalement visar en väldig judenäsa, judiskt lockhår, mustacher, och ett eljest slåtrakat fett ansikte. —

Asch alias "Aschberg", Olof H:sohn. — Född 1877 i Stockholm, dit fadern (Asch) som klädjande invandrat från Ryssland. Efter 5 års skolstudier hade A. platser i Hamburg, London och Stockholm, i vilken stad han öppnade en konfektionsbutik samt slutligen en bank,

vars direktör han var 1912—18, då han måste avgå på grund av alltför intima förbindelser med de ryska bolsjeviki. Han har därefter förmedlat bolsjevikaffärer genom ett nygrundat ekonomibolåg. A. har flera gånger hyllats av bolsjevikorganet Politiken för det intresse han visat dess politik genom att frikostigt understödja bolsjevikpropagandan i Sverige. A:s signalement visar en slåtrakad judefysionomi. Han är skild från en bagardotter Ahlberg. —

"Astrov" alias Povis. — Judisk revolutionär. (C. A. 88.) —

"Astwb" alias Ilsen. — Judisk juriskonsult i bolsjev. utrikesministeriet.

Audrzicki d'Auderz. — Denna böhmiska ädelsätt, som sedan 22/7 1792 för kursächs. reichsvicariatsfreiherrntitel, uppges den baron d'A. tillhöra, som i gensdarmesstyrelsens register förtecknats som "fientlig mot ryska kejsardömet". —

Aukstuolis, Jonas. — Advokat. Registrerad som fiende till ryska kejsardömet. Har tillbringat en tid i Sverige, bl. a. i Viggeby vid Söderköping och sedan i Stockholm (1920) som Lietuwa's ministerställföreträdare. Senare L:s minister i Berlin.

Avanesov, Varlaam, — C:a 45 år gammal. Var först mensjevik. Levde i Schweiz under falska namn. Blev under kriget bolsjevik. Efter revolutionen sekreterare i Centralsovetpresidium. Hans signalement visar en slåtrakad asiatisk fysionomi med stor (pincenezprydd) kroknäsa, framskjutande haka och över pannan nedhängande lockhår.

Avilov alias "Glebov", Nikolaj-Pavlovicz. — Gammal bolsjevik, som var med redan i revolutionen 1906. (C. A. 88). —

Aksentjev. — Född 1871, studerade han i Halle och blev fil. dr. Tidigt införd i den revolutionära rörelsen, anslöt han sig till socialrevolutionärerna. Samtidigt med Bronstein-Trotskij förvisad 1906 till Obdorsk i gub. Tobolsk, lyckades han rymma och kom till Paris. Han är en glänsande talare och gick under namnet "Solnce" (= solen) bland sina S.-R. kamrater. Senare styrde han mer åt höger och blev socialpatriot under världskriget. Han blev 1917 Kerenskij's inrikesminister, och organiserade efter bolsjevikkuppen en ny regering i Ufa Aenee med amiral Kolczak, reste till Paris, där han fortsatte sitt arbete att samla de antibolsjevistiska revolutionärerna. Hans signalement visar en storväxt, mörkblond, rysk typ. Han är skild från en rik judinna, som även tillhörde S.-R. och följde honom till Sibirj. — (C. A. 63). —

(Forts. i nästa n:r.)

TAPETSERARFIRMAN
C. A. ERIKSSON
Hantverksregatan 22, Stockholm
TEL. KUNGSH. 6706.
Möbelstoppningar, Mattpåläggningar till mycket billiga priser. Förstklassigt arbete garanteras. Begär kostnadsförslag.
Målning av sidovagnar samt bakdvnor

PARISER-CAFÉET
27 Kungsgatan 27
STOCKHOLM

Caféet
RIDDAREGATAN 11
(hörnet av Sibyllegatan.)
Gott kaffe och väl tempererade maltdrycker. Tidsenliga lokaler.
OBS! Ny ägare.

DANSK NATIONALT TIDSSKRIFT
KOBENHAVN F.
Selvstændigt - uafhengigt - antisemitisk
Helaar Kr. 5: —, Halvaar Kr. 2: 75.

Våra vänner i landsorten

uppmanas att på de platser, där lösnummerförsäljning av Nationen ännu ej kommit till stånd, vidtala kända respektabla personer och handelsaffärer, som försälja tidningar, att mottaga Nationen i kommissionsförsäljning. Meddelanden om dylika överenskommelser samt antal exemplar som av vederbörande önskas, böra omedelbart insändas till tidningens expedition, Södra Kungstornet, Stockholm.

PRIVATSPISNINGEN
SCHEELEGATAN 8, 1 tr. - Tel. Kh. 44 25
Frukost: Smörgåsbord, varmrätt, gröt och kaffe samt öl eller mjölk.
Middag: Smör, bröd, soppa, varmrätt, kaffe, öl eller mjölk.
10 st. kuponger Kr. 11: 70.
Månackord. Kr. 70: — pr mån.
God o. välagad husmanskost.

PÅ UTKIK

Israels "gudomliga" världsmission.

I enlighet med sin underbara religiösa åskådning, att "Gud skapat världen endast för judarna" ansträngер sig "det heliga folket" av all makt för världens omvandling till överensstämmelse med Israels guds vilja. Denne har, om man får tro de judiska religions- och lagböckerna, direkt befallt sitt älskade "egendomsfolk" att utrota alla de "otrogna" folken, att anamma deras skatter och förgöra deras kulturer samt låta deras statsbildningar i Davidsstjärnans himmelska tecken försvinna i ragnarök — på det att sedan ur ruinerna av den bolsjeviserade världen judarnas drömda universella messianska lyckorike må kunna växa upp i all dess härlighet och planeten jorden äntligen tagas i besittning av "ende rättmätige innehavaren" därav.

Herravälde över penningen, folkmeningen och de statliga myndigheterna har det "utvalda" folket i de flesta länder redan lagt under sig. Det gällde endast att fullkomna verket och låta den allmänna "folkfrälsningen" gå i slutlig uppfyllelse. I Ryssland har saken redan ordnats, och den övriga världen bereder sig som vi veta att följa det där givna lysande exemplet, som t. o. m. lär överträffa vad Gamla testamentet har att förtälja om härliga erövningståg mot "avgudafolken". Saken visade sig emellertid svårare att genomföra än vad vederbörande från begynnelsen tänkt sig. Folken voro i allmänhet ej helt mogna för "frälsningen", när Israel år 1917 lät sina stolta, världsrevolutionära paroll gå ut från Moskva. Sinnena måste fördenskull ytterligare och grundligt beredas därför, den gojimska "själlösheten" fullkomnas, på det att alla "de andra", som sakna hemortsrätt på denna jord, måtte bliva "fullt värdiga"! Alltså fingo vi hos de motspänstiga folken, naturligtvis också hos det svenska, bevittna igångsättandet av ett "kulturellt" bolsjeviseringsarbete av rent storslagna mått. På alla kulturens områden är man i dessa dagar i färd med detta "kulturella" bolsjeviseringsarbete, och Sverige, alldeles särskilt beрömt i Israel på grund av dess förmenta "själlöshet", har förunnats att också denna gång få spela rollen av pionjär. Vi fingo skåda kgl. svenska ministrar, kulturvärldens s. k. spetsar, de ledande tidningarna, statsteatrar, med ett ord allt inflytelserikt inom kulturen i detta land, träda i spetsen för den "nya kulturen", vilken ju intet annat syfte hade än att riva isönder det kulturarv vi mottagit av våra fäder samt bringa oss att i själlöshet annamma den destruktiva, judisk-bolsjevikiska ruttenkultur, som skall göra oss mogna för den stora frälsningen under Davidsstjärnans banér.

"Det kulturella Stockholms" idol — f. d. tukthusfånge.

Eftersom de under Israels hägn verkande "kulturs fäderna" i huvudstaden alltjämt tyckas benägna för att i revolutionsjuden Ernst Toller, "Hopplas" beryktade författare, vilja se sin nye store idol, kan det vara på sin plats att till de upplysningar, vi tidigare lämnat beträffande bemälda "kulturgestalts" lysande föregående, foga ytterligare några, som vi på sakkunnigt håll inhämtat.

Bolsjevikjuden Ernst Toller, som både som författare och revolutionär kommit att spela en så framskjuten roll inom den judiska bolsjevismen i Europa, föddes 1893 i Bromberg och är son till en judisk handlande. 1918 blev han vicepresident i den röda "rådsrepubliken" i München. 1919, då den röda härligheten i Bajern upphörde, förbyttes Tollers vicepresidentskap i den röda republiken till tukthusvistelse. På grund av de stora förtjänster han inlagt om den judiska blodsregimen i Bajern dömdes han nämligen till 5 års tukthus, som han också av allt att döma avtjänat.

I betraktande av detta lysande föregående förstår man ju rätt väl det Bonnierska kulturväsendets hänförda glorifierande av den illustre representanten för Israels "nya kultur".

Teaterchefen — bocken-trädgårdsmästaren bort från nationalscenen!

Den judiska bolsjevismen har nyligen firat sitt triumftåg jämväl inom den svenska konsten, där den visserligen redan länge utövat ett tongivande och bestämmande inflytande, ehuru under mera modesta former. Tiden tyckes dock nu vara inne att slå de stora avgörande slagen, sätta kronan på verket. Naturligtvis föll det på vår nationalscens lott att officiellt glorifiera det stora, "kulturella genombrottet". Man fick bevittna, hurusom det förnämliga konsttempiet vid Nybroplan i Stockholm, kgl. dramatiska teatern, öppnade sina portar på vidaste gavel för den heliga "nya konsten" och dess underbara budbärare, som vars främste representant på sistone inför svensk publik presenterats den ökände revolutionsjuden, f. d. tukthusfången Ernst Toller, bolsjevikdramat "Hopplas" beryktade författare, som nyss avslutat sitt under Israels hägn här företagna triumftåg genom Sverige. De "själlösa" gojimbladen i hvudstaden jublade självfallet "den nya kulturbäraren" entusiastiskt emot och "det kulturella Stockholm" beredde "den illustre dramaturgen" ett glansfullt mottagande med kungliga teaterns upplåtande åt bolsjevikiska galaspektakel med propaganda i den högre stilen, abonnerade Hopplaföreställningar och kommunistföredrag m. m. för hrr Kilbom et consortes Bonnierpressen var också ganska nöjd med den av kungliga teaterledningen visade "vidsyntheten"! Blott en enda tidning inom den stockholmska pressorkestern, Allehanda, råkade skilja sig från de "väluppfostrades" antal och påtalade det fräcka skojet. Med pålöjlid att organet i fråga av Bonnierbladen stämplades såsom ett halft sinnessvagt, av kultur- och frihetsfientliga fördomar bekajat dylikt, som ingen förnuftig människa bryr sig om.

Allehandaredaktören, som i vissa ting tyckes mindre blind än de övriga pressköryféerna i huvudstaden, gav emellertid sina frihetsälskande kolleger svar på tal, vilket skedde i en s. k. spetsartikel "Tankefrihet, hur förunnats att också denna gång få spela rollen av pionjär. Vi fingo skåda kgl. svenska ministrar, kulturvärldens s. k. spetsar, de ledande tidningarna, statsteatrar, med ett ord allt inflytelserikt inom kulturen i detta land, träda i spetsen för den "nya kulturen", vilken ju intet annat syfte hade än att riva isönder det kulturarv vi mottagit av våra fäder samt bringa oss att i själlöshet annamma den destruktiva, judisk-bolsjevikiska ruttenkultur, som skall göra oss mogna för den stora frälsningen under Davidsstjärnans banér.

"Det kulturella Stockholms" idol — f. d. tukthusfånge.

Eftersom de under Israels hägn verkande "kulturs fäderna" i huvudstaden alltjämt tyckas benägna för att i revolutionsjuden Ernst Toller, "Hopplas" beryktade författare, vilja se sin nye store idol, kan det vara på sin plats att till de upplysningar, vi tidigare lämnat beträffande bemälda "kulturgestalts" lysande föregående, foga ytterligare några, som vi på sakkunnigt håll inhämtat.

Bolsjevikjuden Ernst Toller, som både som författare och revolutionär kommit att spela en så framskjuten roll inom den judiska bolsjevismen i Europa, föddes 1893 i Bromberg och är son till en judisk handlande. 1918 blev han vicepresident i den röda "rådsrepubliken" i München. 1919, då den röda härligheten i Bajern upphörde, förbyttes Tollers vicepresidentskap i den röda republiken till tukthusvistelse. På grund av de stora förtjänster han inlagt om den judiska blodsregimen i Bajern dömdes han nämligen till 5 års tukthus, som han också av allt att döma avtjänat.

I betraktande av detta lysande föregående förstår man ju rätt väl det Bonnierska kulturväsendets hänförda glorifierande av den illustre representanten för Israels "nya kultur".

Teaterchefen — bocken-trädgårdsmästaren bort från nationalscenen!

Den judiska bolsjevismen har nyligen firat sitt triumftåg jämväl inom den svenska konsten, där den visserligen redan länge utövat ett tongivande och bestämmande inflytande, ehuru under mera modesta former. Tiden tyckes dock nu vara inne att slå de stora avgörande slagen, sätta kronan på verket. Naturligtvis föll det på vår nationalscens lott att officiellt glorifiera det stora, "kulturella genombrottet". Man fick bevittna, huruсom det förnämliga konsttempiet vid Nybroplan i Stockholm, kgl. dramatiska teatern, öppnade sina portar på vidaste gavel för den heliga "nya konsten" och dess underbara budbärare, som vars främste representant på sistone inför svensk publik presenterats den ökände revolutionsjuden, f. d. tukthusfången Ernst Toller, bolsjevikdramat "Hopplas" beryktade författare, som nyss avslutat sitt under Israels hägn här företagna triumftåg genom Sverige. De "själlösa" gojimbladen i hvudstaden jublade självfallet "den nya kulturbäraren" entusiastiskt emot och "det kulturella Stockholm" beredde "den illustre dramaturgen" ett glansfullt mottagande med kungliga teaterns upplåtande åt bolsjevikiska galaspektakel med propaganda i den högre stilen, abonnerade Hopplaföreställningar och kommunistföredrag m. m. för hrr Kilbom et consortes Bonnierpressen var också ganska nöjd med den av kungliga teaterledningen visade "vidsyntheten"! Blott en enda tidning inom den stockholmska pressorkestern, Allehanda, råkade skilja sig från de "väluppfostrades" antal och påtalade det fräcka skojet. Med pålöjlid att organet i fråga av Bonnierbladen stämplades såsom ett halft sinnessvagt, av kultur- och frihetsfientliga fördomar bekajat dylikt, som ingen förnuftig människa bryr sig om.

Allehandaredaktören, som i vissa ting tyckes mindre blind än de övriga pressköryféerna i huvudstaden, gav emellertid sina frihetsälskande kolleger svar på tal, vilket skedde i en s. k. spetsartikel "Tankefrihet, hur förunnats att också denna gång få spela rollen av pionjär. Vi fingo skåda kgl. svenska ministrar, kulturvärldens s. k. spetsar, de ledande tidningarna, statsteatrar, med ett ord allt inflytelserikt inom kulturen i detta land, träda i spetsen för den "nya kulturen", vilken ju intet annat syfte hade än att riva isönder det kulturarv vi mottagit av våra fäder samt bringa oss att i själlöshet annamma den destruktiva, judisk-bolsjevikiska ruttenkultur, som skall göra oss mogna för den stora frälsningen under Davidsstjärnans banér.

"Det kulturella Stockholms" idol — f. d. tukthusfånge.

Eftersom de under Israels hägn verkande "kulturs fäderna" i huvudstaden alltjämt tyckas benägna för att i revolutionsjuden Ernst Toller, "Hopplas" beryktade författare, vilja se sin nye store idol, kan det vara på sin plats att till de upplysningar, vi tidigare lämnat beträffande bemälda "kulturgestalts" lysande föregående, foga ytterligare några, som vi på sakkunnigt håll inhämtat.

Bolsjevikjuden Ernst Toller, som både som författare och revolutionär kommit att spela en så framskjuten roll inom den judiska bolsjevismen i Europa, föddes 1893 i Bromberg och är son till en judisk handlande. 1918 blev han vicepresident i den röda "rådsrepubliken" i München. 1919, då den röda härligheten i Bajern upphörde, förbyttes Tollers vicepresidentskap i den röda republiken till tukthusvistelse. På grund av de stora förtjänster han inlagt om den judiska blodsregimen i Bajern dömdes han nämligen till 5 års tukthus, som han också av allt att döma avtjänat.

I betraktande av detta lysande föregående förstår man ju rätt väl det Bonnierska kulturväsendets hänförda glorifierande av den illustre representanten för Israels "nya kultur".

Teaterchefen — bocken-trädgårdsmästaren bort från nationalscenen!

Den judiska bolsjevismen har nyligen firat sitt triumftåg jämväl inom den svenska konsten, där den visserligen redan länge utövat ett tongivande och bestämmande inflytande, ehuru under mera modesta former. Tiden tyckes dock nu vara inne att slå de stora avgörande slagen, sätta kronan på verket. Naturligtvis föll det på vår nationalscens lott att officiellt glorifiera det stora, "kulturella genombrottet". Man fick bevittna, huruсom det förnämliga konsttempiet vid Nybroplan i Stockholm, kgl. dramatiska teatern, öppnade sina portar på vidaste gavel för den heliga "nya konsten" och dess underbara budbärare, som vars främste representant på sistone inför svensk publik presenterats den ökände revolutionsjuden, f. d. tukthusfången Ernst Toller, bolsjevikdramat "Hopplas" beryktade författare, som nyss avslutat sitt under Israels hägn här företagna triumftåg genom Sverige. De "själlösa" gojimbladen i hvudstaden jublade självfallet "den nya kulturbäraren" entusiastiskt emot och "det kulturella Stockholm" beredde "den illustre dramaturgen" ett glansfullt mottagande med kungliga teaterns upplåtande åt bolsjevikiska galaspektakel med propaganda i den högre stilen, abonnerade Hopplaföreställningar och kommunistföredrag m. m. för hrr Kilbom et consortes Bonnierpressen var också ganska nöjd med den av kungliga teaterledningen visade "vidsyntheten"! Blott en enda tidning inom den stockholmska pressorkestern, Allehanda, råkade skilja sig från de "väluppfostrades" antal och påtalade det fräcka skojet. Med pålöjlid att organet i fråga av Bonnierbladen stämplades såsom ett halft sinnessvagt, av kultur- och frihetsfientliga fördomar bekajat dylikt, som ingen förnuftig människa bryr sig om.

HARALD
LINDSTRÖMS
Boktryckeri
Apelbergsgat. 58 - Tel. 363
Kataloger, Broschyrer, Affärstryck
Specialitet: Tidningar o. Tidskrifter
Begär offert!

Den amerikanska förbudslagens fiasko.

Mutor för sprithandel enbart i New-York å 12 milj. doll.

Sanningen rörande förbudet i Amerika är, våra "ideala" kämpar på området här i landet såsom en Alexis Björkman m. fl. naturligtvis till stor förargelse, på marsch, om den ock naturligtvis under rådande förhållanden varken på den ena eller andra sidan av Atlanten har några större utsikter att i första taget helt komma inför den stora publiken. Vissa märkliga interiörer ha emellertid efterhand nått offentligheten.

Den stora tidningen New-York Evening Post lät nyligen företaga en vidlyftig undersökning rörande det sätt, varpå förbudet i New York efterlevdes eller rättare sagt kringgås. Undersökningen i fråga gav vid handen, att i den nämnda metropolen icke mindre än 15,000 nattklubbar och liknande ställen ha spritförsäljning som huvudsaklig inkomstkälla. För att existera måste dessa klubbar betala omkr. 12 mill. dollar årligen i mutor! Dessa 12 millioner inbegripa endast "protection" inom lokaldistriktet och täcka ej tilliförseln av öl, vin eller alkohol, "köpandet" av ohederliga förbudsagenter och tulltjänstemän eller andra detaljer i den "verkligt dyrbara finansieringen", varförutan den allt övrigare och mer frekventerade leken att överlista och muta federala förbudskårens mån inte skulle kunna fortgå.

I Newyork City existera omkr. 15,000 nattklubbar och "speakeasies". I kategorien "speakeasies" har man endast inräknat sådana platser, som göra spritförsäljning till huvudaffär i sin verksamhet. Några besök eller efterforskningar hos s. k. "sideline"-ställen — speceri-, delikatess- och cigarraffärer, skoputsningsbutiker, begravningsbyråer, garage, hotell, klubbar och andra av de många på ytan oskyldiga företag ,vilka enligt vad man vet ofta i stor skala ägna sig åt spritutskänkning gjordes emellertid icke.

En av stadens magnifika nattklubbar meddelade den nämnda tidningens reportrer — som erhöll sina uppgifter mot löfte att icke ange deras namn —, att dess budget för "protection" beräknades till omkring 25,000 dollar per år. Två platser satte siffran till "över 5,000 dollar" och förmedlade i anslutning härtill upplysningen att "dussintals andra betala lika mycket". På sex håll anslogs kostnaden för "skydd" till mellan 2,000 och 3,000 dollar, häri då inberäknat "oförutsedda mutor", fyra "speakeasies" beräknade sina utgifter på ifrågavarande konto till mellan 1,000 och 1,500 dollar, tre kalkylerade med mellan 100 och 500 dollar, och ytterligare tre andra uppgåvo en summa av 500 dollar eller "möjligen ett par hundra mer".

Newyorkmetropolens budget för "protection" uppskattas av New York Evening Post på grundval av de inhämtade upplysningarna till 12 milj. dollars.

Samtidigt har en undersökning företagits angående prästernas ställning till förbudslagen. The Church Temperance Society har just offentliggjort resultatet av denna omröstning rörande stämningen visavi förbudet bland den protestantiska episkopalkyrkans prästmän. Denna gav nu liksom förra året vid handen, att majoriteten bland samfundets själasörjare anse förbudets syfte förfelat. The Church Temperance Society utsände till 5,301 prästmän en serie frågor, på vilka svar ingingo från 2,980. Frågorna och svaren följa här:

1. Har förbudet haft framgång i ert samhälle? Ja, 501; nej, 1,304.

2. Ha vi haft förbudslagen länge nog för att vara i tillfälle att rätt bedöma dess verkningar? Ja, 1,329; nej 758.

3. Anser ni, oberoende av er ställning med hänsyn till spritbruk, att Volsteadlagen erbjuder den bästa lösningen på dryckenskapsproblemet? Ja, 643; nej, 1,601.

4. Bör förbudslagen modifieras? Ja, 1,389; nej, 673.

The Church Temperance Society ställde sig ursprungligen emot förbudet för att emellertid under kriget understödja detsamma och senare — efter vunnen erfarenhet — förklara sig emot dess principer.

Under ambulerande handelns hägn.

Från Sveriges Köpmannaförbund hemställdes på sin tid hos myndigheterna om sådana lagstiftningsåtgärder att böter för olaga gårdfarihandel skulle kunna uttagas genom beslag av olagligt kringförda varupartier. Till detta framförda köpmannakrav anslöto sig senare också som man erinre sig Sveriges landsfiskalers förening.

Medan näringsfrihetsutredningen allt fortfarande överväger bl. a. denna detalj, inträffar fortfarande titt och tätt händelser ute på landsbygden, skriver "Köpmannen", vilka klart ge vid handen hur lilla det är ställt med övervakandet av den ambulerande handeln. Nu senast har uppdagats, att en länge efterspanad stortjuv vid namn Johan Filip Johansson under hela denna månad ambulerat omkring i södra Norrland och medfört ett helt handelslager av nya klädesartiklar, vilka sålts till avsevärt underpris. Hela landsbygden mellan Gävje och Falun hade hemsökts, under livlig kommers med befolkningen, men något tillstånd till gårdfarihandel fanns icke och synes ej heller av de lokala polismyndigheterna ha efterfrågats hos Johansson. Först i Falun fick polisen efter en anmälan för stöld inledning att efterspana gynnaren. Han anbölls och med honom hela varulagret. Detta visade sig bestå av en mängd nya kostymer, damkappor, underkläder, overalls, dukar, vävnader, strumpor, kängor m. m. Nu söka polisen rätta ägaren till alla dessa handelsvaror, för vilkas åtkomst Johansson icke kunnat redogöra. Polisen är övertygad om att de stulits i fasta affärer av den förslagne stortjuven, som förut är straffad för sjunde resans stöld.

Stockholms Förenade Tvätt
Luntmakaregatan 94
STOCKHOLM. Tel. Vasa 34 22.
Specialité: Tvättning av överdragskläder.

LUNDA TVÄTTINRÄTTNING
Rekommenderar sig för utförande av all slags tvätt (ej kemisk), mangling och strykning. Förstklassigt och omsorgsfullt arbete garanteras.
Snabb och punktlig expedition
Innehavare:
AUG. GUSTAFSSON
Tel. Drottningholm 20 & 190

giftet kvar färgas med jod eller fotogen och uppblandas med vatten för att därefter distribueras till lönnkrogarna i slumkvarteren där den säljes som gin. Den plötsliga försämringen i kvaliteten anses vara en följd av att förbudspolisen nyligen sprängde en större spritring, som levererat sina varor till ett stort antal krogar. Sedan tillförseln från denna källa stoppats, ha övriga destillatörer fått så stora order att de icke ge sig tid avlägsna gifterna genom ordentlig destillering.

Komintern anordnar en röd dag över hela världen.

Vid Kominterns avhållna sjätte kongress i Moskva beslöts bl. a. att organisera en internationell röd dag, på vilken arbetarmassorna i olika länder skola offentligt demonstrera sin vilja att upptaga en vapnad kamp mot imperialismen och kapitalismen (den icke-judiska, red. anm.). Före denna internationella röda dag skola en rad "solida" proletära gatuupplopp i enskilda länder, som sammanföras i grupper, anordnas. Dessa internationella gatuupplopp av arbetarna skola, förmenar man, bliva av stor pedagogisk betydelse för förberedande av proletariatets internationella revolutionära väpnade strider.

JUDAR, FRIMURARE
Jesuiter och Intern. Bibelforskares sekter som verktyg för den hemliga Världssammansvärjningens politiska system. Med häpnad läser man därom i
"VÄRLDENS BÖDLAR"
Pris kr. 1:50. Erhålles på Förlag: E. P. HOLMVALL, Box 3097. STOCKHOLM 3.

Gör ett besök på
"Gryfan"
CAFÉ OCH MATSERVERING
25 Lästmakaregatan 25
Telefon 160 83
NY REGIM
Specialité: God och välla gad mat
Lunch o. Supé med allmänt smörgåsbord
Fina Dinémiddagar
A la Carte hela dagen
Billiga priser och trevliga lokaler

Capt. Peter
Påhlsson's Choklader
Högsta kvalitet

Det tillkommande judiska världssjälvhärskaredömet.

eller

Sions vises hemliga protokoll.

(Forts. fr. föreg. nr.)

PROTOKOLL N:O 9.

Tillämpning av frimurarprinciper i folkets återuppfostran. Då det föreslår Eder att tillämpa våra principer, ber jag Eder fästa uppmärksamheten vid folkets karaktär i det land, där Ni vistas och verksamma. En allmän, enahanda tillämpning av frimurerietts principer, innan folket blivit på nytt uppfostrat efter vårt mönster, kan icke hava någon framgång. Men om Ni skrider försiktigt framåt vid deras tillämpning, så får Ni se, att icke ens ett decennium förgått, innan den mest fasta karaktär har förändrats och vi kunna räkna ett nytt folk i deras led, som redan hava underkastat sig oss.

Frimurerietts paroll. Orden i vår i själva verket liberala frimurar-paroll äro: "frihet, jämlikhet, broderskap". Då vi bliva de härskande, skola vi utbyta dem mot andra, icke en paroll, utan endast en idé: frihets rätt, jämlikhets skyldighet, broderskaps ideal" — säga vi och... fatta bocken vid hornen... De facto hava vi redan utplånat varje styrelse utom vår egen, ehuru de jure sådana finnas ännu många. Om f. n. någon stat protesterar mot oss, så är det endast för syns skull och efter vårt gottfinnande och vår åtgärd, ty deras antisemitism behövs vi för att styra våra längre bröder. Jag behöver icke förklara det närmare, då det redan har varit föremål för våra förhandlingar flera gånger.

Frimurerietts diktatur. I själva verket finnes det icke för oss något hinder. Vår Överregering befinner sig i sådana extralegala omständigheter, som det är bruklitgt att benämna med det energiska och starka uttrycket — diktatur. Jag vågar med lugnt samvete påstå, att vi under närvarande tid äro lagstiftare, vi äga dom och anställa råfst, vi straffa och benåda. Vi regera med kraftig vilja, emedan vi hålla i våra händer spillrorna av ett f. d. starkt parti, numera kuvat av oss. I våra händer ligga tygellös ärelystnad, brännande törst efter skoningslös hämnd, ondskefullt hat.

Terror. Vem tjänar frimureriet? Från oss utgår en alltomfattande terror. Hos oss tjänar folk av alla åskådningssätt, av alla doktriner: återupprättare av monarkier, demagoger, socialister, kommunister och allehanda utopister. Vi hava inspänt alla i arbete, och våra arbetsök undergräva var i sin stad de sista återstoderna av makt och söka störta all fastställd ordning. Alla stater äro utpinade av denna verksamhet; de mana till lugn, de äro färdiga att för fredens skull uppoffra allt, men vi giva dem icke fred, innan de erkänna vår internationella Överregering öppet och undergivet.

Folket har högljutt klagat över nödvändigheten att lösa den sociala frågan genom internationell överenskommelse. Sönderdelningen i partier har ställt dem alla till vårt förfogande, enär man, för att föra en tävlingskamp, måste äga guld, och guldet är i våra händer.

Atskiljandet av de "seende" och de "blinda" i gojernas riken. Vi skulle kunna frukta ett förbund av gojernas seende krafter hos de regerande med den blinda folkkraften, men vi hava vidtagit alla åtgärder mot en sådan möjlighet; mellan den ena och den andra kraften hava vi rest en mur i form av den ömsesidiga terrorn dem emellan. På så sätt förblir den blinda folkkraften vårt stöd; och vi, endast vi, förbli dess ledare, och naturligtvis rikta vi den mot vårt mål.

Förbund mellan makten och massan. För att den blindes hand icke måtte frigöra sig från vår ledning, måste vi tidtals ingå lära förbund med den blinda massan, om ock icke personligen, så genom våra säkraste bröder. Då vi bliva en erkänd makt, skola vi personligen föra talan med folket på torgen och skola då leda det i politiska frågor i den riktning, som för oss är nödig.

Hur skall man kontrollera vad som bibringas folket i skolorna på landsbygden? Och det, som regeringens utsände eller själva regenten säger, kan icke förbli okänt för hela riket, ty det sprides snabbt genom folkets röst.

Det liberala godtycket. För att icke i förtid förgöra gojim-institutionerna hava vi berört dem med varsam hand samt i våra händer förenat ändarna av mekanismens fjädrar. Dessa fjädrar befunno sig i en sträng, men rättvis ordning, men vi hava ersatt den med ett liberalt, ordningslöst godtycke.

Besittningstagande av undervisning och uppfostran. Vi hava berört lagfarenheten, valordningen, pressen, den personliga friheten, men huvudsakligen folkets bildning och uppfostran såsom hörnstenen till en fri tillvaro.

Falska teorier. Vi hava gäckat, bortkollrat och demoraliserat gojim-ungdomen genom att uppfostra dem med vett och vilja i falska principer och teorier.

Lagarnas tolkning. Utom de existerande lagarna, utan att väsentligen förändra dem, men endast genom att förvränga dem med motsägande tolkningar, hava vi skapat någonting kolossalt vad resultatet beträffar. Dessa resultat visade sig till en början i maskerande av lagarna, och sedermera dolde vi dem h. o. h. för regeringens blickar genom omöjligheten att reda sig i en sådan intrasslad lagstiftning.

Teorin om samvetsdomstolar. Ni genmäler måhända, att man kommer att resa sig emot oss med vapen i hand, om man i förtid får ögonen öppnade, men detta bemöta vi i västra Europa med en sådan terroriserande manöver, att de modigaste sinnen komma att darra; de underjordiska metropoljärnvägarna skola till den tiden bliva ledda under alla huvudstäder, vilka därifrån bliva sprängda i luften med alla landets institutioner och dokument.

PROTOKOLL N:O 10.

Det synliga i politiken. I dag begynner jag med att upprepa det redan sagda och ber jag Eder lägga på minnet, att regeringarna och folken nöja sig i politiken med det, som visas dem. Ja, och när skola de begrunda sakernas inre mening, då för deras regenter representanter huvudsaken är att roa sig? För vår politik är det i högsta grad av vikt att känna denna detalj. Vid övergången till bedömande av maktens fördelning hjälpa oss det fria ordet, pressen, religionen (Iron), församlingsfriheten, jämlikheten inför lagarna, äganderättens helgd, konungarna, skatterna, (idén om den dolda skatten), lagens återverkan. Alla dessa frågor äro sådana, att de aldrig borde beröras öppet och rättframt inför folket. I de fall, då det synes nödvändigt att beröra dem, bör man icke uppträna dem, utan framhålla en detaljerad uttäggning, att de nutida rättsprinciperna erkännas av oss. Betydelsen av delta avsiktliga förbigående består däri, att en bnämnd princip lämnar oss handlingsfrihet att obemärkt utesluta det ena eller den andra ur densamma; om de uppräknas bliva de alla som redan förlämnade.

Skurkaktighetens "genialitet".

Folket när en särskild tillgivenhet o. högaktning för den politiska kraftens genie, o. på alla deras våldsgärningar svaras det: "Det är visst skurkaktigt, men genialiskt.... ett konststycke, väl spelat, storartat oförskämt!

Vi räkna på att draga alla nationer till arbete på upplörandet av den nya, grundfasta byggnad, som av oss projekteras. Därför böra vi först och främst förse oss med och förvissa oss om den rent rastlösa andans djärvhet och kraft, varmed våra agenter nedbryta alla hinder på vår väg.

Vad utlovar frimurarstatsvälvningen?

Då vi äro redo att utföra vår statsvälvning, säga vi åt folken: "Allt har gått på tok, alla äro utpinade. Vi skola förinta orsakerna till edra lidanden: nationalitet, gränser, olika myntsystem. Visserligen ären I fria att uttala er dom över oss, men kan den bliva rättvis, om den blir av er fastställd, innan I prövat det, som vi skola giva er?.... Då skola de upphöja och bära oss på sina händer i enhällig hänförelse av hopp och förtröstan. Röstningen, som vi hava gjort till ett redskap för vår upphöjelse, i det vi vant därvid t. o. m. de minsta enheter bland allmänheten genom att arrangera gruppsammankomster och överenskommelser, gör oss sin tjänst och spelar för denna gång sin sista roll att enhälligt önska lära känna oss närmare, innan folket uttalar sin dom över oss.

Allmän rösträtt. Därför böra vi föra alla till röstning utan åtskillnad till klasser eller census, för att fastställa flertalets absolutism, vilken man icke kan avfordra de intelligenta klasserna.

Självvärdering. Genom att på så sätt hava vänt alla vid tanken på självvärdering nedbryta vi betydelsen av gojim-familjen och dess uppfostringsvärde, vi omöjliggöra för de individuella förmågorna att utmärka sig, och folkmassan, ledd av oss, låter dessa varken framträda eller ens uttala sig. Massorna äro vana att lyda endast oss, som betala dem för lydnad och uppmärksamhet. Härigenom skapa vi en blind makt, vilken aldrig blir i stånd att röra sig, utan att ledas av vara agenter, vilka av oss äro givna massan i st. f. deras egna ledare.

Frimurerietts ledare. Folket underkastar sig denna regim, emedan det vet, att av dessa ledare komma att bero arbetsförtjänst, allmosor och atkomsten av allt möjligt gott.

Frimurerietts genialiska ledare. Regeringsplanen bör utgå fullt färdig ur ett huvud, emedan det bleve omöjligt att stadslästa den, om den sönderdelades i enskildheter i ett otal hjärnor. Därför kan det tillåtas oss att känna planen, men icke bedöma den, för att icke rubba det geniala sambandet mellan dess enskilda delar, den praktiska styrkan av varje moments hemliga betydelse. Om ett dylikt arbete skulle kritiseras och ändras genom en mångtalig omröstning, så komme det att bära prägeln av alla de oförsteddte intellekt, vilkas icke inträngt i djupet och sambandet av dess tankar. För oss är det nödvändigt, att våra planer äro effektiva och ändamålsenligt utlänkta. Därför böra vi icke låta vår ledares genialiska arbete sönderplockas av massan, icke ens av en sluten kretts.

Dessa planer skola tills vidare icke vända upp och ned på de nu existerande samhällsinstitutionerna. De skola endast omlägga deras ekonomi och följaktligen hela kombinationen av deras verksamhet, vilken sålunda inriktas på den av oss i våra planer utstakade vägen.

Samhällsinstitutionerna och deras funktion. Under olika benämning existerar i alla länder ungefär ett och detsamma: Representation, Ministär, Senat, Riksråd, Lagstiftande och Verkställande makt. Det är överflödigt att för Eder förklara mekanismen. I dessa institutioners inbördes förhållanden, då den är Eder väl bekant. Fästen Eder uppmärksamhet endast därvid, att envar av dessa institutioner svarar emot någon viktig regerings funktion, varvid jag ber Eder lägga på minnet, att ordet "viktig" hänför sig icke till institutionen, utan till funktionen. Institutionerna hava fördelat emellan sig alla regeringsfunktioner — den administrativa, den lagstiftande, den verkställande; därför verka de i statsorganismen som organen i människokroppen. Om vi skada en del av statsmaskinerietl, insjuknar staten likasom den mänskliga kroppen och.... dör bort.

Liberalismens gift. Då vi på statsorganismen inympade liberalismens gift, förhädrades hela dess politiska byggnad, staterna insjuknade i dödlig sjukdom — bledförgiftning. Det återstår endast att vänta slutet på deras agoni.

Konstitution — en skola för partistriden. Den republikanska aeran. Presidenterna — frimurerietts kreatur. Av liberalismen föddes de konstitutionella staterna, som uppstodo i stället för självhärskarmakterna, vilka hittills räddat gojerna, och konstitutionen är, som för Eder är välbekant, icke annat än en skola för partistrider, tvedräkt, gräl, meningsskiljaktigheter, fruktlös partiagitation, partitendenser — med ett ord, en skola för och det, som gör regeringsverksamheten fruktlös. Tribunen har icke mindre än pressen dömt regenterna till overksamhet och därigenom gjort dem onödiga, överflödiga, varför de även i många länder störtats. Därigenom blev den republikanska aerans uppståndelse möjlig, och vi utbytte regenterna mot en karriärstyrregering —" mot presidenten, tagen ur folkhopen, ur miljön av våra kreatur, våra slavar. Häri låg början till den mina, som av oss blivit lagd under gojim-folket eller rättare under gojim-folken.

Presidenternas ansvarighet. I den närmaste framtiden komma vi att fastställa ansvarighet för presidenterna.

Då komma vi ingalunda att genera oss för att genomföra det, varför vårt opersonliga kreatur får svara. Vad rör det oss, om de till makten strävandes ledargosna, om det uppstår villervalla genom att man icke kan finna presidenter, kaotiska förhållanden, som i grund desorganisera landet?

"Panama". Deputeradekammarens och presidentens roll. För att driva vår plan till ett sådant resultat skola vi arrangera val av presidenter, vilka i sitt förflutna hava någon okänd, mörk affär, något "Panama" — då bliva de tillförlitliga verkställare av våra föreskrifter av fruktan för att avslöjas och av det för varje människa, som uppnått makten, kännetecknade begäret att försöka behålla sina privilegier och det anseende, som är förenat med presidentvärdigheten. Deputeradekammaren kommer att skydda, försvara o. välja presidenter, men vi komma att fråntaga den rätten att föreslå och ändra lagar, ty denna rättighet skall överlåtas åt en ansvarig president, en marionett i våra händer. Naturligtvis blir då presidentens makt en skottavla för alla slags anfall, men vi giva honom självförsvar i rättigheten att rikta sig direkt till folket, till dess avgörande, med förbigående av dess representanter, d. v. s. till våra blinda tjänare — till flertalet av massan. Oberoende härav överlämna vi åt presidenten rättigheten att förklara sig. Denna sista rättighet skola vi motivera därmed, att presidenten som högsta chef för landets hela armé bör hava den till sin disposition i händelse av behov att försvara den nya republikanska konstitutionen, till vars bevarande han har rättighet som ansvarig representant för konstitutionen.

Frimureriet — lagstiftande makt. Det är klart, att nyckeln till helgedomen under sådana omständigheter kommer att stanna i våra händer, och ingen utom

Slå ett slag för
NATIONEN!
Hjälp oss i arbetet genom att intressera Edra vänner för prenumeration.
Ni får tidningen gratis, om Ni skaffar oss tre prenumeranter.
Begagna tillfället!

Prenumerationskupong.
(Att urklippas och insändas.)
Nedanstående personer prenumerera genom undertecknad å Nationen för år 1928. Prenumerationsavgiften får uttagas genom postförskott hos resp. prenumerant, varefter jag erhåller Nationen gratis under tiden.
Namn: .....
Adress: ..... Helår, halvår, kvartal.
Namn: .....
Adress: ..... Helår, halvår, kvartal.
Namn: .....
Adress: ..... Helår, halvår, kvartal.
(Ej önskad prenumerationstid överstrykes.)
Ovanstående prenumeranter insända av:
Namn: .....
Adress: .....
Prenumerationspris:
10 kr. för helår, 5:25 kr. för halvår, 2:70 kr. för kvartal.

PROVA VÅR
MOCCABLANDNING
till 4:20 per kg.
Denna kaffeblandning är sammansatt utestlutande av kraftiga och aromrika kaffesorter, som gör att den blir ekonomisk i användningen.
Flertioårig erfarenhet i branschen
SÖDERTÄLJE KAFFEHANDEL
Södertälje. Tel. 358.

Varför är
Solna Bryggeris PORTER-DRICKA så allmänt omtyckt?
Jo, därför
att det tillverkas av bästa råvaror under fullt sakkunnig ledning.
Ring Hagalund 95
efter en flaska på prov.
Vitaminrikaste måltidsdryck.

SYSTER OLGAS FYSIKALISKA INSTITUT
Olga Johansson leg. sjuksköterska — Willy Adhe exam. sjukgymnast
Förut anställda å Mössebergs Sanatorium
Birger Jarlsgatan 55, 1 tr. - Stockholm
Tel. Norr 63 80
Av läkare särskilt uppmärksammade former av fysikalisk behandling äro: Kvartslampa (Konstgjort solljus) framför allt för blodbrist, nervositet, allmän klenhet och luftrörskatarrer, Diatermi (djupvärme) för reumatiska åkommor, ischias och gikt.
Omsorgsfull behandling - Humana priser.

Gör ett besök
I min affär, där köper Ni
SMÖR, OST, AGG och KONSERVE
till absolut lägsta priser.
Carl Sandbergs Smöraffär
Tegnérsgatan 17. Tel. Norr 215 36.

Vid köp av
Specerier och Kaffe
vänd Eder med förtroende till
EINAR HALLBERG,
Tegnergat. 15, Stockholm. Tel. Norr 258.
Varor hemsändas till alla stadsdelar.

Skandinavien rasbiologiskt.

Då och då ser man de åsikter framhållas, att Sverige och Norge, dessa de båda på nordiskt blod rikaste länderna, icke skulle ha presterat så mycket, som man kunde hava väntat enligt framställningarna av saken från företrädarna för den nordiska tanken rörande den nordiska rasens betydelse, skriver dr Hans F. K. Günther i sitt arbete "Der nordische Gedanke unter den Deutschen", fortsättande: Den i München utkommande tidskriften "Natur und Kultur" (maj 1926) har till och med i en mot rastanken riktad anmärkning velat fastställa, att Sverige har presterat mycket litet för den mänskliga kulturen. Enstaka läsare av tidskriften ha kanske också trott därpå. Att fastslå Sveriges och Norges specifika prestationer och jämföra dem med andra länders torde ej vara så lätt. Hur en sådan jämförelse än må äga rum, anser jag dock högst sannolikt, att den åter skall bekräfta den nordiska rasens betydelse. Man torde bemärka, att antalet av övervägande nordiska människor i Tyskland, England eller Nordamerika är större än i Sverige och Norge, om också dessa övervägande nordiska människor utgöra en mycket mindre procenthalt bland dessa folk än de övervägande nordiska människorna i Sverige och Norge. Vid jämförelse har man försummat tänka på, att hela Norge icke har så många invånare som Berlin, nämligen 2,960,000, och att Sverige blott har en och halv gång så många invånare som Berlin. Drager man däremot jämförelser, som taga hänsyn till folkantalet, så visa sig Sverige och Norge genom alla århundraden såsom särskilt framstående i frambringande av ledande män och skapande förmågor. Det blir ej lätt att vederlägga den svenske anatomen och rasforskaren Backman (Gaston Backman: Den europeiska rasfrågan ur antropologiska och sociala synpunkter, tidskriften Ymer, häftet 4,1915), som yttrar: "Mätes bildningen icke efter absoluta antalet enskilda skapande förmågor, utan efter den relativa, och på lika sätt bildade antal människor, så äro Nordens renrasiga och tämligen oblandade folk i försprång framför alla andra Europas länder."

Den, som känner Sverige och Norge bättre än från en sommaresa, måste alltjämt framhålla den höga genomsnittliga begåvningen hos dessa lands befolkning. Den "allmänna bildningen" (förvärvat vetande) må annorstädes göra intryck av högre genomsnittsbegåvning. Men här är det fråga om människornas *omdömesförmåga*, om ärftligt tillkommen begåvning, om den skapande *förmågan* hos de mer

---

vi kommer att leda den lagstiftande makten.

En ny republikansk konstitution. Dessutom komma vi med införandet av den nya republikanska konstitutionen att frånta deputeradekammaren rättigheten att interpellera angående regeringsåtgärder under förevändning av nödvändigheten att bevara politiska hemligheter, samt dessförutom komma vi med den nya konstitutionen att inskränka antalet deputerade till ett minimum, varigenom vi även inskränka i samma mån de politiska passionerna och passionen för politik. Men om de mot all förväntan uppflamma även bland detta minimum, så göra vi processen kort med dem, i det vi genom upprop vända oss till hela folkets pluralitet.

Av presidenten kommer att bero utnämningen av ordförande och vice ordförande i deputerade kammaren och senaten. I stället för ständiga parlamentssessioner komma vi att förkorta dem till några månader. Dessutom kommer presidenten som högsta utövare av den verkställande makten att hava rättighet att sammankalla eller upplösa parlamentet och, i händelse av upplösning, efter gottfinnande bestämma tiden för nytt sammankallande. Men för att följderna av alla dessa i själva verket olagliga handlingar ej måtte falla på den av oss utnämnda presidentens ansvarighet innan det för oss är lämpligt, skola vi inviga ministrarna och andra presidenten omgivande högre administrativa funktionärer tanken att kringgå hans åtgärder med egna medel varför de bliva ansvariga i hans ställe. Denna roll uppdraga vi till verkställighet främst åt Senaten, Riksrådet eller Ministerrådet, men icke åt enskilda personer.

Presidenten skall, enligt vårt beslut, tolka andan av de gällande lagar, vilka kunna tolkas på olika sätt; därjämte skall han annullera dem, då han av oss blir uppmärksamgjord på nödvändigheten därav; dessutom kommer han att äga rättighet att föreslå temporära lagar och t. o. m. förändring i regeringens konstitutionella arbetsordning, motiverande det ena som det andra med att omsorgen om landets högsta väl fordrar det.

Övergång till frimurar-"självhärskarväldet". Med sådana medel lyckas det för oss att småningom, steg för steg, tillintetgöra allt det, som vi i början av vårt inträde i våra rättigheter äro tvungna att införa i regeringsinstitutionerna för att sedan övergå till ett omärkligt upphävande av all konstitution, då tiden är inne att ersätta varje regering med vårt självhärskarvälde.

Stunden för "världshärskarens" korande. Korandet av vår självhärskare kan inträffa före upphävandet av konstitutionen.

Stunden för detta korande är inne, då folken utpinade av inre oroligheter och de styrandes av oss framkallade odugelighet, utropa: "Bort med dem och låt oss få en världshärskare, vilken förenar oss och tillintetgör orsakerna till våra tvister — nationalitetsgränserna, religionerna, regeringarnas mellanhavanden — samt ger oss den fred och det lugn, som våra styresmän och folkrepresentanter icke kunna förhjälpa oss till."

Inympning av sjukdomar och andra frimurariets ränker. Men I veten väl själva, att det för att folken i sin helhet skola uttala sådana önskningar, är nödvändigt att ständigt och i alla länder uppvigla regeringarna och folken och sålunda utrötta alla genom oenighet, fiendskap, stridigheter, hat och t. o. m. martyrskap, hunger, inympning av sjukdomar, nöd och allt slags elände. Detta för att gjorna skola se den enda utvägen till räddning i vårt penninge- och fullständiga herravälde.

Om vi give folken andrum, så inträder sannolikt aldrig det önskade momentet.

(Forts. i nästa n:r.)

---

visar det sig, att det nordiska blodet medvetet eller omedvetet åstundar stora uppgifter. Björnson har framhävt detta äktnordiska drag i diktraderna: "Nordmännens folk vill fara, vill bringa kraft åt andra." Därför den ihärdiga starka utvandringen från Sverige och Norge. I dessa länder finnas för mycket folk med ledareegenskaper, liksom det annorstädes finnes för få därav. Det norska och svenska offentliga livet lider av förhållandet, att det folkskikt är anmärkningsvärt glest, vilket är villigt att låta sig ledas. Sålunda bliva ledarekrafter slumrande och outnyttjade. Den ständiga utvandringen av så många skandinaver till Nordamerika, varest de äro mycket välkomna, ger denna ström av nordiska människor först i den nordamerikanska stormaktens stegrade liv den nödvändiga eggelsen, om vilken det här ovan var tal och vars nödvändighet för de nordiska människorna Hildebrandt (Gedanken zur Rassenpsychologie, 1924) framhållit med orden: "Den nordiska sagan känner till de unga stridsmännen, som sova bort sitt liv, tills en särskild stöt väcker deras hjälteblod." Hundraårsfesten 1925 för de norska invandrarna till Förenta Staterna har givit belägg för, hur högt denna stormakt värderar dessa invandrares duglighet: det lever i Nordamerika nästan lika så många norrmän som i Norge. Liksom antalet bestraffade personer i Tyskland är förhållandevis lägst inom de mest nordiska områdena, så faller också den lägsta siffran straffade personer på de skandinaviska invandrarna: "Kansas City Journal Post" (19 april 1923) yttrar sig över svenskarna som invandrare till Förenta Staterna i en längre uppsats: "Swedes as American citizens", som avslutas med dessa ord: "Allt i allt visar undersökningen, att svenskarna bliva det allra bästa slaget medborgare och utgöra ett bidrag till staten av högsta värde. På grund av sin företagsamhet, sin duglighet, sin fasta rättrådighet och fosterlandskärlek, sin strävsamhet och sin oförvanskliga tillförlitlighet är svensken, en alltid välkommen invandrare. Det är, vad invandring beträffar, högst nödvändigt att just erhålla det slag av invandrare, som har de egenskaper, som kännetecknar svenskarna." Man kan, på grund av den nordiska rasens starka övervikt i Sverige, nästan utan inskränkning antaga att "de för svenskarna utmärkande egenskaperna" utgöra den nordiska rasens själsliga egenskaper.

Artikeln i den amerikanska tidningen visar de invandrade svenska familjernas förhållandevis raska uppåtstigande och låter jämväl skönja orsaken till det ständigt förnyade utdöendet av den nordiska rasen även i Amerika. Antalet lärjungar av skandinavisk härkomst i Nordamerikas högre läroanstalter är förhållandevis stort. De flesta härstamma från föräldrar av enklare härkomst, men utmärka sig såsom lärjungar ofta särdeles mycket. Bland universitetets i Minnesota många examinander 1925 erhöllo två högsta utmärkelsen: en svensk och en norrman. Åter visar sig det genomsnittligt högre begåvade nordiska släktets raska uppåtstigande, ett uppåtstigande, som såväl i Europa som i Amerika är förbundet med minskade födelsesiffror: utdöende alltså av de bästa ärftlighetsstammarna.

Man har från ärftlighetsundersökningens sida velat förklara många drag i de nuvarande norrmännens och svenskarnas liv genom en viss kontraselektion (motsatsen till urval), vilken sedan gammalt alltjämt åter försiggår genom utvandringar av de dådkraftigaste hos dessa folk. Man har i nuvarande Sverige och Norge trott sig saknas så mycket av det, som utmärkte vikingen och hänvisat på dessa folks böjelse för fridsamhet, vilken står så långt från vikingarnas kamplust. Däri synes mig ligga något riktigt. Dock förbiser man i allmänhet, att den utprägladeste fredskärleken ingenting annat är än den bästa politik för folk med så ringa invånareantal och så vidsträckta områden. Därpå tyder även, att Norge med sitt mindre invånarantal är ännu fridsammare än Sverige med sitt större, dock förhållandevis ringa invånareantal. Det säger sig självt, att många norrmän och svenskar taga den för deras länder så förmånliga belöningen av fredskärleken såsom ett medfött sinnelag och att detta lätt för den utomstående kan föra till den förmodan, att vikingablodet varit utsatt för motsatsen till urval.

Man har särskilt i Norge liten böjelse för militärväsen och militärtjänst. Dock är det mycket tvivelaktigt, huruvida folkvandringstidens germaner skulle haft mer böjelse för vår tids militärtjänst utom i ledande ställning förstås. Vår tids stora härar äro blott möjliga genom rasskitet. Den nordiska människan är i längden såsom soldat lika begränsat duglig som han såsom officer är utpräglat duglig.

I Norge och Sverige kunde jag se, att fredskärlek och avoghet mot krigstjänst blott var en tillfällig företeelse och ej en ärvd egenskap, varpå redan den första anblicken av bondpojkar övertygar en. Därom kunde också de svenska frivilligas i finska borgarkriget uppföran de övertyga: då man förgäves befallt de talrika finska vita soldaterna att gå till storms mot det av de röda besatta Tammerfors, anropade man en svensk trupp av 600 frivilliga. Dessa gingo mot den mångfaldiga övermakten så beslutsamt och djärvt fram, att deras exempel smittade finnarna. En tysk officer förklarade, att han under hela världskriget icke sett några modigare trupper. En annan tysk officer, som hade utvalt frivilliga från bond- och fiskarebefolkningen på Åland för kamp i Finland förklarade, att de alla vore officersämnen. — Dylika förhållanden borde alltid beaktas, när man tillvitar svenskarna och norrmännen ett allt för makligt, allt för litet ihärdigt och målmedvetet väsen, och tillika använder denna förebråelse såsom en invändning mot att lägga huvudvikten på den nordiska rasen. I dessa övervägande nordiska folks liv saknas sporren till fullt utvecklande av nordiskt väsen.

Åtminstone gäller detta för landsbefolkningen. En stor del särskilt av den norska befolkningen är däremot nästan ständigt till sjöss på alla världens hav. Befolkningen, som till antalet är mindre än Berlins, äger en av världens största handelsflottor, till vars ledning behöves vikingasinne.

I de stora staternas livsåtvlan får den nordiska människan merendels först den sporre, som hos henne väcker till livs *alla* krafter. För Sverige och Norge är däremot ett uttalande av en tysk ingenjör, som hade att i Sverige övervaka ett av honom föreslaget maskinbygge, betecknande, då han, på min fråga om svenskarnas väsen, gav svaret: "präktiga människor, men lata, lata". Man kunde nästan säga, att norrmän och svenskar till sin lycka äro befriade från andra folks överhettade tävlan. Det är som om människornas kraft visserligen alltid bleve fortplantade, men dock icke tagna i anspråk, underförstått att de icke förtäres såsom fallet är hos andra folk. Därtill kommer att en viss lathet otvivelaktigt är äkta nordisk och kanske hör till de nordiska människornas självbevarelse. Gustav Sundbärg anför ett äkta nordiskt drag, när han finner det för svensken betecknande, att han icke känner sig tilltalad av det alldagliga släpet, arbetet, som vem som helst kan utföra, och att han förrättar det utan iver, men att han utvecklar sin hela ihärdighet, när och varest det är fråga om en högre prestation. Det är sinnet för tävlan, som utmärker den nordiska rasen.

Det är påfallande att i Tyskland eller England samma sinne, den nordiska rasen, blir präglad på ett helt annat sätt än i Skandinavien. I sistnämnda land äro samma anlag till Stockholm några dagar före jul och därmed var expeditionen för detta år slutad. Fänriken tänkte icke vidare på sitt äventyr, i förmodan att "på lämpligaste viset ha avfärdat en näsvis bonde".

Men en dag, i slutet av nästföljande januari månad, tidigt på morgonen blev han sökt av 2 stämningsmän som kallade honom till justitiekansleren Wachtmeister.

Fänriken berättar härom själv i sina memoirer:

Vid sin ankomst till den tyskbördige kansleren höll denne på att kläda sig för att fara till slottet. Kansleren lämnade fänriken en anklagelse av bonden Tyre Persson och tillsade honom läsa den.

Sedan fänriken läst skriften, sade han:

— En del härav äger sin riktighet men jag tyckte mig handla rätt i anseende till de ohemula utlåtelser och hoteiser han fört mot konungen och hans folk, stadda i tjänsteresa.

Kansleren genmälte:

— Ni har mycket förgått er; ni skulle anmält saken för landshövdingen i Linköping, Strömfelt; nu kan ni själv komma att få mycken olägenhet härav, ty ni har godtyckligt upprätt själv både som domare och executor i egen sak; men ni är ung och jag känner hur skamlösa en del skjutsbönder är; jag skall emellertid skriva till, min svåger landshövdingen (Fredrik Georg Karlsson Fegraeus) Strömfelt härom; gå ni genast till Svensten Toll och tala med honom om saken; jag vet att ni står väl hos honom.

Fänriken tackade kansleren för hans visade godhet mot honom och förfogade sig direkt till översten Toll och framvisade den berättelse av förloppet som han i händelse av behov hade uppsatt och lät underskriva av så många av manskapet som kunde teckna sina namn.

Han fick av den åvenledes tyskbördige översten det hugneliga svaret:

— Den som tål höra hädelser mot konungen är icke värd att tjäna honom; ni är ung, och det fägnar mig höra att ni för det exekutiva med er; var tranquil.

— Ah, tänkte fänriken, — detta låter gott; det blir väl icke så farligt.

I mars månad 1785 blev kaptenen Monthell och fänriken Levin åter kommenderade att taga befälet på kronbriggen Försöket.

Under tiden fick fänriken för andra gången kallelse att infinna sig hos justitiekansleren Wachtmeister.

Denne förmälte att bonden Tyre Persson lagt in och begärt extra ting över fänrikens handlingssätt mot honom men att det icke var bonden allena som drev saken. En advokat skulle ha närvarit vid avstraffningen i Kumla, och tillhandlat sig målet av bonden för att driva det i bondens namn.

Denne senare hade begärt 133 Rd 16 s. i förlikning.

Nu frågade kansleren om fänriken kunde skaffa denna summa.

— I morgon, om jag då får åran uppvakta er. Då han infann sig med detsamma, sade den välvillige kansleren:

— Ni kan lämna 50 Rd., jag skall sända ned dem; torde hända att saken därmed kan biläggas.

Fänriken tog sig då friheten svara:

— Nej, min nådige herr kansler; herr kansleren har redan i denna sak visat mig så stor ynnest att jag aldrig kan erkänna den; jag har en gång skaffat dessa pengar; jag tager visst icke tillbaka något av dem; men min önskan är att bonden måtte få så litet därav som möjligt, advokaten alls intet, men att om jag nödgas plikta för min oerfarenhet, böterna då måtte tillfalla häradets fattiga; förlåt nådigaste herr kansler, jag återiger dem icke; dessutom får jag nämna att jag ej kan infinna mig vid något ting ty jag är redan kommenderad till tjänstgöring och måste om några dagar resa till Landskrona för att tackla upp briggen som legat där över vintern.

— Ja res, sade kansleren, — jag önskar er en lycklig resa.

Fänriken reste även ett par dagar därefter helt obekymrad för den östgötska saken.

I medio av maj anlände översten Toll till Landskrona och kaptenen Monthell, fänrikens närmaste chef, kom även dit.

Briggen låg då alldeles segelklar att göra vad tur som helst. På en middag hos den tyskbördige översten Alexander Mikaelsson Strussenfelt, hade fänriken åran träffa översten Toll.

Denne tillsade honom småleende:

— Då ni kommer till Stockholm, kommer ni i arrest. Men i anseende till minen varmed denna dom avkunnades, ansåg fänriken densamma icke så farlig.

"Försöket" fick order att segla till Kalmar för att därifrån till Stockholm transportera 12 metallkanoner.

Anlända till Stockholm erhöll fänriken befallning av översten Ulrik Gottlieb Larsson Strobill-Ehrenbill att sedan styckena blivit lossade, infinna sig hos denne.

När han inställde sig framtog översten ett handbrev från konungen med utanskrift:

"Till chefsdepartementet för arméns flotta."

Brevets innehåll var:

"Då fänriken Levin kommer med briggen 'Försöket' till Stockholm, är han i 2 dagar arresterad i högvaktens officersrum å Skeppsholmen, honom till näpst och annan ungdom till varnagel.

Gustaf."

Befriad ur sin av kamrater omgivna 2-dygnsarrest begav fänriken sig till det pågående lägret å Ladugårdsgärde; för att söka audiens hos kungen. Denne var i sitt tält, och nådigt företräde beviljades genast, varvid Levin avlade sin underdåniga tacksägelse för den av H. M. i egen hög person honom ålagda, måtta och nådiga bestraffningen för hans "ungdomsförseelse".

Man torde lägga märke till att alla omnämnda herrar som på något vis hade sitt finger med i denna prygelaffär voro "utbördingar", och man må ej förundras över att de östgötska bönderna genom dylika affärer styrktes i sin "ringaktning för allt invandrat patrask" — som det står i handlingarna i Linköping.

En judes framfart i Östergötland.

Arkivstudie av A. O. Europæus.

Kronislottsgrafven "Försöket" hade sommaren 1784 gjort en resa till Scotland för att därifrån överföra för Strömsholms stuteris räkning ett parti hästar. Vid återkomsten landsattes dessa i Göteborg. Som fartygschefen, kaptenen Monthell, var sjuk, måste även han gå i land i Göteborg och befälet av briggen överlämnades åt sekondofficeren, fänriken vid Kongl. Arméns flottas Svenska eskader, Gustav Ludvigsson Levin son till en judisk jobbare och procentare som inkommit från Danmark till Sverige. Fänriken beordrades att gå till Landskrona med ballasten bestående av blytackor och stenkol. Han anlände till Landskrona 19. sept. men i anseende till den sena årstiden vågade han ej gå till Stockholm med briggen, men erhöll översten Tolls order att lossa ballasten, tackla av briggen och förtöja vid Landskrona brygga och föra besättningen, 40 man stark, landvägen till Stockholm.

Genom okunnighet om lagens bud och förledd av sin egen dumhet kom han att under denna march begå en våldshandling som kunnat medföra ganska ledsamma följder.

Ankommen till Bankebergs gästgivaregård i Östergötland sade han till underofficern:

— Jag reser före till Linköping och tar in på källaren där; då ni passerar staden, så avlämna rapport till mig.

Underofficern kom upp på källaren och rapporterade att en bonde vid namn Tyre Persson, som skjutsat för honom, "varit stursk och fällt okvädingsord både mot konungen och kronans folk". Fänriken frågade om bonden var drucken, varpå svarades nej.

Då sade han utan vidare betänkande:

— Fortsätt resan till Kumla; jag kommer efter och skall ta reda på saken.

Strax vid Kumla hann fänriken marschen, och då den framkommit underrättade han sig av manskapet om skjutsbondens uppförande.

Alla intygade förloppet i överensstämmelse med underofficerns rapport, varpå den lille fänriken gick fram till bonden och förhöll honom hans "ofog" i troligen rätt olämpliga ordalag.

Då knöt denne näven för näsan på den fräcke juden under utlåtelse:

— Tig Du, en tocken en som Du är, har jag knäppt en gång förr och kan även knäppa Dig.

— Det skall bli ogjort, svarade fänriken och befallde fram 2 man med daggar, stående pile och "avstraffade honom extra judicielit med 50 rapp". Under tiden hade manskapet inlassat sina saker på den nya skjutsen, men de som sakar skjutsat, togo skaklarna av sina vagnar och började hota.

— Lägg ni bort skaklarna; annars blir ni massakrerade, varenda en, ropade den blodtörstige fänriken. Manskapet drog sablar och knivar och då skjutsbönderna såg dem anrycka, kastade de skaklarna från sig och flydde undan.

Man satte sig åter i march, utan vidare händelser under resan och anlände till Stockholm några dagar före jul och därmed var expeditionen för detta år slutad. Fänriken tänkte icke vidare på sitt äventyr, i förmodan att "på lämpligaste viset ha avfärdat en näsvis bonde".

Men en dag, i slutet av nästföljande januari månad, tidigt på morgonen blev han sökt av 2 stämningsmän som kallade honom till justitiekansleren Wachtmeister.

Fänriken berättar härom själv i sina memoirer:

Vid sin ankomst till den tyskbördige kansleren höll denne på att kläda sig för att fara till slottet. Kansleren lämnade fänriken en anklagelse av bonden Tyre Persson och tillsade honom läsa den.

Sedan fänriken läst skriften, sade han:

— En del härav äger sin riktighet men jag tyckte mig handla rätt i anseende till de ohemula utlåtelser och hoteiser han fört mot konungen och hans folk, stadda i tjänsteresa.

Kansleren genmälte:

— Ni har mycket förgått er; ni skulle anmält saken för landshövdingen i Linköping, Strömfelt; nu kan ni själv komma att få mycken olägenhet härav, ty ni har godtyckligt upprätt själv både som domare och executor i egen sak; men ni är ung och jag känner hur skamlösa en del skjutsbönder är; jag skall emellertid skriva till, min svåger landshövdingen (Fredrik Georg Karlsson Fegraeus) Strömfelt härom; gå ni genast till Svensten Toll och tala med honom om saken; jag vet att ni står väl hos honom.

Fänriken tackade kansleren för hans visade godhet mot honom och förfogade sig direkt till översten Toll och framvisade den berättelse av förloppet som han i händelse av behov hade uppsatt och lät underskriva av så många av manskapet som kunde teckna sina namn.

Han fick av den åvenledes tyskbördige översten det hugneliga svaret:

— Den som tål höra hädelser mot konungen är icke värd att tjäna honom; ni är ung, och det fägnar mig höra att ni för det exekutiva med er; var tranquil.

— Ah, tänkte fänriken, — detta låter gott; det blir väl icke så farligt.

I mars månad 1785 blev kaptenen Monthell och fänriken Levin åter kommenderade att taga befälet på kronbriggen Försöket.

Under tiden fick fänriken för andra gången kallelse att infinna sig hos justitiekansleren Wachtmeister.

Denne förmälte att bonden Tyre Persson lagt in och begärt extra ting över fänrikens handlingssätt mot honom men att det icke var bonden allena som drev saken. En advokat skulle ha närvarit vid avstraffningen i Kumla, och tillhandlat sig målet av bonden för att driva det i bondens namn.

Denne senare hade begärt 133 Rd 16 s. i förlikning.

Nu frågade kansleren om fänriken kunde skaffa denna summa.

— I morgon, om jag då får åran uppvakta er. Då han infann sig med detsamma, sade den välvillige kansleren:

— Ni kan lämna 50 Rd., jag skall sända ned dem; torde hända att saken därmed kan biläggas.

Fänriken tog sig då friheten svara:

— Nej, min nådige herr kansler; herr kansleren har redan i denna sak visat mig så stor ynnest att jag aldrig kan erkänna den; jag har en gång skaffat dessa pengar; jag tager visst icke tillbaka något av dem; men min önskan är att bonden måtte få så litet därav som möjligt, advokaten alls intet, men att om jag nödgas plikta för min oerfarenhet, böterna då måtte tillfalla häradets fattiga; förlåt nådigaste herr kansler, jag återiger dem icke; dessutom får jag nämna att jag ej kan infinna mig vid något ting ty jag är redan kommenderad till tjänstgöring och måste om några dagar resa till Landskrona för att tackla upp briggen som legat där över vintern.

— Ja res, sade kansleren, — jag önskar er en lycklig resa.

Fänriken reste även ett par dagar därefter helt obekymrad för den östgötska saken.

I medio av maj anlände översten Toll till Landskrona och kaptenen Monthell, fänrikens närmaste chef, kom även dit.

Briggen låg då alldeles segelklar att göra vad tur som helst. På en middag hos den tyskbördige översten Alexander Mikaelsson Strussenfelt, hade fänriken åran träffa översten Toll.

Denne tillsade honom småleende:

— Då ni kommer till Stockholm, kommer ni i arrest. Men i anseende till minen varmed denna dom avkunnades, ansåg fänriken densamma icke så farlig.

"Försöket" fick order att segla till Kalmar för att därifrån till Stockholm transportera 12 metallkanoner.

Anlända till Stockholm erhöll fänriken befallning av översten Ulrik Gottlieb Larsson Strobill-Ehrenbill att sedan styckena blivit lossade, infinna sig hos denne.

När han inställde sig framtog översten ett handbrev från konungen med utanskrift:

"Till chefsdepartementet för arméns flotta."

Brevets innehåll var:

"Då fänriken Levin kommer med briggen 'Försöket' till Stockholm, är han i 2 dagar arresterad i högvaktens officersrum å Skeppsholmen, honom till näpst och annan ungdom till varnagel.

Gustaf."

Befriad ur sin av kamrater omgivna 2-dygnsarrest begav fänriken sig till det pågående lägret å Ladugårdsgärde; för att söka audiens hos kungen. Denne var i sitt tält, och nådigt företräde beviljades genast, varvid Levin avlade sin underdåniga tacksägelse för den av H. M. i egen hög person honom ålagda, måtta och nådiga bestraffningen för hans "ungdomsförseelse".

Man torde lägga märke till att alla omnämnda herrar som på något vis hade sitt finger med i denna prygelaffär voro "utbördingar", och man må ej förundras över att de östgötska bönderna genom dylika affärer styrktes i sin "ringaktning för allt invandrat patrask" — som det står i handlingarna i Linköping.

Yrkesutbildningen inom hantverket bör stödjas.

Vid den stora nordiska hantverkskongressen, som under föregående vecka gick av stapeln i Stockholm fattades följande resolutioner:

1:o) Fjärde nordiska hantverkskonferensen betonar vikten av att yrkesutbildningen inom hantverket allt fortfarande ägnas särskild uppmärksamhet icke blott av huvudorganisationerna för hantverkets befrämjande i de nordiska länderna utan även av respektive lands statliga och kommunala myndigheter i fråga om såväl lärlings- som gesäll- och mästareutbildningen.

2:o) Med tacksamt erkännande av det stöd, statsmakterna i resp. nordiska länder hittills lämnat hantverksnäringen vill fjärde nordiska hantverkskonferensen framhålla önskvärdheten av att statsmakterna anslår måtte ägna hantverksnäringen sin uppmärksamhet samt i högre grad än hittills skänka hantverket sitt stöd såväl i ekonomiskt avseende som genom vidtagande av erforderliga lagstiftningsåtgärder, särskilt i betraktande av att de goda verkningarna av dylika åtgärder icke blott sträcka sig till hantverksnäringen själv utan även direkt eller indirekt komma samtliga medborgare i de nordiska länderna till godo.

3:o) Fjärde nordiska hantverkskonferensen framhåller önskvärdheten av att vissa kända missförhållanden inom anbuds- och konkurrensväsendet bortelimineras och anser konferensen att detta bör kunna ske genom dels vissa lagstiftningsåtgärder, dels att stat, kommuner och enskilda antaga anbud endast från fullt kompetenta och vederhäftiga personer, dels ock att yrkesmännen själva iakttaga ett fullt lojalt uppträdande.

Sovjetpressen engageras för krigspropaganda.

Huvudredaktörernas för sovjetpressen i dagarna avhållna kongress, som just avslutats, har, meddelas från Moskva, förstiggått helt och hållet i militarismens tecken. Alla frågor, t. o. m. de rent tekniska, behandlades från denna synvinkel. Vid kongressens avslutning uppträdde chefen för röda arméns politiska departement Budnov, och uppmanade delegaterna att mera energiskt än hittills bedriva militaristisk propaganda i sina tidningar. "Det räcker icke", yttrade Budnov i sitt tal bl. a., "att då och då trycka artiklar om armén eller redogörelser för manövrar o. dyl. Varje tidning måste ha en särskild avdelning, i vilken dagligen propaganda för militarismen bör bedrivas. Ni får icke låta avskräcka er av de utländska imperialisternas skrik om den "röda imperialismen". De smida ränker mot oss, och ett krig mot dem är oundvikligt. Men för att föra ett modernt krig till ett segerrikt slut måste man först förbereda folkets sinnen för krig. Folket måste andligen militariseras".

PRESSKONSERTEN.

(Forts. fr. sid. 2.)

dare, icke längre spelar in vid utnämningar. Regeringen svävar antagligen icke i okunnighet om vad dess frid tillförer. Dess hövitsmän äro gamla, i många duster prövade veteraner. Den enda risken beträffande dem är den att de kanske icke hunnit sätta sig in i den nyare krigskonsten. Mycket har hänt sedan de enrollerades bland det parlamentariska krigsfolket...

Vi instämma! Enligt grundlagen är regeringen förpliktigad att till ämbetsmän i rikets tjänst utse de skickligaste fackmännen. Eftersom ministären Lindman i sin regeringsförklaring utfäst sig för att vilja följa svensk lag och författning har den alltså i detta stycke intet annat att göra än att bryta med den hittills följda principen att till ämbeten i rikets tjänst befordra politiska lyckosökare.

Den nya regeringen.

Sedan vårt förra nummer utkom har den Ekmanska regeringen undertrycket av valutgången avgått och Konungen tillkallat ny regering. Denna nya regering, som redan tillträtt ämbetet, har följande sammansättning:

Statsminister: amiral *Arvid Lindman*, utrikesminister: universitetskanslär *Ernst Trygger*, justitieminister: borgmästare *G. Bissmark*, försvarsminister: överstelöjtnant *H. Malmberg*, socialminister: landshövding *S. Lübeck*, kommunikationsminister: revisionssekreterare *Th. Borell*, finansminister: professor *N. Wohlin*, ecklesiastikminister: professor *Cl. Lindskog*, jordbruksminister: riksdagsman *J. B. Johansson*, Fredriksund, handelsminister: handelsrådet *V. Lundvik*, konsultiva statsråd: landshövding *A. Beskow* och hovrättsrådet *N. Vult von Steyern*.

Spritsmugglingen i starkt tilltagande.

Assessor Cederstrand i Stockholmspolisen har i ett uttalande härvdat den bestämda uppfattningen, att smugglingen i år florerat betydligt livligare än 1927. Hittills ha i år beslagtagits ungefär 7,000 liter, under det att man under hela föregående år endast kom upp till mellan 4,000 och 5,000 liter.

Dr Ivan Bratt, som av de vetgiriga stockholmstidningarna naturligtvis tillsports i saken, har upplyst, att "smugglandet redan kulminerat och att dess guldålder är slut" — en upplysning, som ju verkar ganska egenartad mot bakgrunden av den av polisassessor Cederstrand konstaterade ökningen av smugglingen.

Internationell konferens för subsidiering av strejker.

Den röda fackföreningsinternationalen har beslutit att i december sammankalla en konferens, på vilken skall diskuteras frågan om vilka strejker som skola subsidieras i de västeuropeiska länderna och hur denna finansiering bör ordnas för att få en systematisk karaktär.

General Ludendorff hotad till döden av frimurarna.

General Ludendorff, som genom sina hänsynslösa avslöjanden rörande judendomen och frimureriet kanske mera än någon annan nu levande människa dragit över sig "det heliga Israels" hat och vrede, har enligt vad han meddelar i ett telegram till rikspresidenten Hindenburg, hotats av frimurarna till döden. Generalens telegram lyder:

"För tre veckor sedan fick jag från frimurarhåll pr post mottaga ett skriftligt meddelande om att jag är dömd till döden. Denna dom är svaret på avslöjandena av deras förbrytelser i mitt verk Kriegshetze und Völkermorden. Miljoner tyskar vänta av eder, hr rikspresident, att ni omedelbart inskrider och befriar folket från dessa förbrytare."

Judepressen i alla länder rasar nu värre än någonsin mot den "virrige" generalen. Bonniers D. N., för att taga ett enda exempel ur högen här hemma, orerar högljutt om "förvirring" och "fantasier" och menar att Ludendorffs skuldmedvetande stegrats på ett rent sjukligt sätt". Varföre tala om den för kriget i realiteten oskyldige generalens skuldmedvetande och ej om de verkligt skyldiges, "de heligas" inom Israel? Tror man kanske, att gcjims självlöshet är en oändlig, evigt bestående egenskap?

Kooperationen i Finland bojkottar finska varor.

Enligt meddelanden från vårt östra grannland ha Konsumtionsandelslagens centralförbund och Andelspartiaffärens förvaltningsråd i Finland beslutat inleda bojkott mot varor från textilfabriken i Hyvinge och gummifabriken i Nokia, där fackföreningarna gått ut i strejk. Detta betyder, att den finska s. k. framstegsvänliga kooperationen icke längre kommer att i sina butiker saluföra varor från de nämnda fabrikerna, vilka hållas i gång av arbetsvilliga. För finska huvudstadens vidkommande innebär åtgärden, att den kooperativa storfirman Elanto icke kommer att sälja tillverkningar från de blockerade företagen.

Efter finska Huvudstadsbladet återgiva vi härnedan några märkliga interiörer från spelet bakom kulisserna i denna kooperativa bojkotthistoria.

"Det finns mycket, som tyder på," skriver den citerade tidningen, "att den kooperativa ledningen utan någon större hänförelse tagit detta steg. Yrkandena att andelslagen borde göra sig fullt solidariska med det strejkande fackföreningsfolket gjordes redan i somras. Men de kooperativa direktörerna och förvaltningsråden lystrade icke. Så började den ena fackföreningen efter den andra för egen del förklara de misshagliga produkterna i bojkott, och till slut kom man så långt att den fackliga landsorganisationen under sin kommunistiska ledning ställde sig bakom bojkottkravet. För någon vecka sedan hölls så ett stort fackligt demonstrationsmöte i Helsingfors, där en resolution fattades, innebärande en uppfordran till kooperationens centrala organ att genast sätta bojkotten i gång även på de kooperativa varudiskarna. Hittills är det blott de två ovan nämnda industriella företagen, vilkas tillverkningar på detta sätt förklarats pestsmittade, men den fackliga bannbullan upptog långt flera, och naturligtvis måste kooperationen bli tvungen att utvidga bojkotten så snart den fackliga ledningen hunnit ge order härom."

Komintern gör en framstöt i stor stil mot Egypten.

Kominterns exekutivkommitté har beslutit att särskilt inrikta sitt arbete på Indien och Egypten. En resolution har antagits, vilken går ut på att revolution i de arabiska länderna är synnerligen viktig, enär den komme att medföra stora politiska, ekonomiska och militära, för Sovjet i hög grad gynnsamma följder.

Huvudcentrum för revolutionen skulle bli Egypten. Revolutionen därstädes skulle betyda avskärandet av Englands förbindelser med Indien och dess andra intressesfärer i Asien samt bli signalen till uppror i alla arabiska länder. Den skulle skaka och hota Italiens ställning i Tripolis, Frankrikes i Tunis, Algeriet och Marocko, ävensom Spaniens i Marocko. En militär inblandning av dessa makter bleve oundviklig, och då skulle stora möjligheter yppa sig för ett upplösningsarbete i deras arméer under kampen mot de upproriska.

Egyptiska revolutionära kommittéer ha redan organiserats i olika europeiska huvudstäder. De försöka sträcka sina tentakler till Egypten över Konstantinopel, där förbindelsepunkter hålla på att organiseras. Dessutom har man beslutit vidtaga åtgärder för bildande av terroristiska grupper bland den egyptiska ungdom, som studerar vid europeiska universitet.

Den fascistiska milisen.

Den fascistiska milisen i Italien utgöres för närvarande av 9,987 officerare och 289,000 man stridstrupper, vilka disponera över 11 pansarbilar, 10 bergskanoner, 744 kulsprutor, 16,000 pistoler och 253,000 gevär.

En blankett för kvartalsprenumerationens erläggande

medföljer detta nummer till våra abonnenter pr. kvartal, vilka anmodas att vederbörligt ifylla och insända blanketten jämte avgift.

Till dem av våra abonnenter, som under förra kvartalet försummade att inbetala prenumerationsavgiften men som vi likväl med hänsyn till riksdagsmannavalen under denna tid låto bekomma tidningen, få vi rikta en uppmaning, att *oförd röjligen* inbetala avgiften för förde kvartalet i annat fall indrages med detta nummer abonnemanget för vederbörande.

VID BEHOV
av varjehanda järn- och husgerådssaker vänd Eder till
JANSSONS JÄRNHANDEL
Köpmannagatan 4 - Stockholm
Billiga priser
Tel. 121 64

Glöm ej
att prenumerera på
NATIONEN

Släktforskning
i in- och utländska arkiv utföres
Löjtn. Erik Cæsar Swartz,
Charlottenborgs Slott, Malmö V.

Valresultatet i statistisk belysning.

Röstsiffrorna i riket vid årets val till riksdagens andra kammare ställa sig i jämförelse med näst föregående val, år 1924, enligt nedanstående:

	1924	1928	Ökning el. minskning
Högera	461,257	691,000	+230,000
Bondeförb.	190,396	260,000	+ 70,000
Liberaler	69,627	69,500	—
Frisinnade	228,913	304,000	+ 75,000
Soc.-dem.	751,708	868,500	+116,000
Kommun.	63,601	149,000	+ 85,500
	1,765,580	2,342,000	576,500

Mandatfördelningen är följande:

	1924	1928	Ökning el. minskning
Högern	65	73	+ 8
Bondeförb.	23	28	+ 5
Liberaler	4	4	—
Frisinnade	29	28	— 1
Soc.-dem.	105	89	— 16
Kommun.	4	8	+ 4
	230	230	—

Statlig propaganda för kooperationen.

Under rubriken "Kooperativ propaganda med statsmedel" påtalar "Svensk Grossisttidning" den reklam, som socialstyrelsen och speciellt "Sociala Meddelanden" skänker den kooperativa rörelsen på olika sätt. Med statsanslag utges sålunda varje år digra och dyrbara volymer med minutiösa statistiska och andra sammanställningar rörande kooperationen. Med minst samma fog kunna alla större svenska handels- och industriföretag på privat grund göra anspråk på att få sin verksamhet lika utförligt och välvilligt recenserad och sina balanser och förvaltningsrapporter i övrigt distribuerade till offentligheten genom socialstyrelsens försorg och på det allmännas bekostnad. Även på andra sätt vet socialstyrelsen att göra propaganda för kooperationen.

Det delvis med statsmedel finansierade officiella organet för Landskommunernas förbund, "Landskommunernas tidskrift", domineras av kooperativa annonser med hätska utfall mot det enskilda näringslivet. Svensk Grossisttidning hävdar, att den privata handeln och industrien har rätt att av statsmakterna kräva opartiskhet och objektivitet och att det allmännas anslag användas på sådant sätt, att de ej på smygvägar exploateras för speciella propagandasyften.

* * *

Det är tydligen på sin plats, att chefen för socialdepartementet ger hr byråchefen Järte och de andra herrarna i socialstyrelsen en påminnelse om vad som till deras ämbetsutövning hörer!

Tyskt omdöme om Nationen.

I den ledande nationella tyska månadstidsskriften *Der Weltkampf*, utgiven av dr Alfred Rosenberg i München, återfinnes i septemberhäftet för i år, nr 57, en artikel" Die germanische antisemitische Front" (— den germanska antisemitiska fronten), av den kände författaren Karl Konrad, vari för Sveriges vidkommande Nationen erkäntsamt omnämnes. Förf. skriver bl. a.:

"I fjärde årgången utkommer den förträffligt illustrerade veckotidningen "Nationen" (Södra Kungstornet, Stockholm), som på ett allvarligt, genomgripande och beslutsamt sätt går det judiska världsproblemet in på livet med särskild hänsyn tagen till de svenska dagshändelserna samt har framstående medarbetare, däribland särskilt svenska rasforskare, vilka ofta belysa rasfrågan från helt och hållet nya synpunkter. Med den tyska antisemitismen står tidningen i nära kontakt och har ofta innehållit översättningar av uppsatser, författade av dr Franz Haiser, Theodor Fritsch m. fl... Denna frimodiga tidning går helt säkert en än större framtid till mötes."

Förnya
prenumerationen
för 4:de kvart. å Nationen!

"Bara icke bankerna!"

Varför en mordbrännare är judepressens älskling.

Under ovanstående rubrik skriver signaturen "Knipperdolling" 13 aug. i dr Goebbels oförskräckta lilla tidning "Angriff" följande tänkvärda saker om mordbrännaren-kommunisten Max Holz:

Den, som nyligen såg Max Hölz, då han tilljublad av tusenden höll sitt intåg i Berlin, tjock och rund och välfödd, solbränd, med den stora svarta kalusen omsorgsfullt kammad, den kunde redan av det yttre se, att väl ännu icke så länge straffarbete existerat en tukthusfånge erhållit förträffligare behandling än Max Hölz.

Steg för steg hade tidningsartiklar i världspressen, protestförsamlingar och upprop till hans förmån med underskrifter av det demokratiska Tyskslands alla andliga "armljusstakar" förskaffat strafffången Hölz alla möjliga privilegier. Hölz mottog besök, var befriad från tukthusarbete, läste tidningar och böcker, fick sjukkost och paket med delikatesser och sötsaker, hade en gymnastikapparat och ett ångskåp, hade en skrivmaskin och en kanariefågel, tredubbelt lång fritid — med ett ord, han levde som en furste i landsflykt. Att han trots allt detta upplörde sig så fräckt och oförskämt i fängelset, att vilken annan som helst skulle ha ådragit sig en oavbruten följd av disciplinärstraff förvånar ingen. Ty Hölz visste, att han inte riskerade något. Bakom honom stod den stora judiska pressen oavbrutet larmande eller gråtmilt jämrande över sin skyddsling. Kring Max Hölz vävdes marxtyrens legend, tusende pennor spetsades ouphörligt till hans förmån. Det sparades varken på ord eller pengar.

* * *

Hur förklara denna systematiskt bedrivna frikännelsekampanj för en människa, vars brandplakat i Plauen 1920 vid Riksvärnets inmarscherande i staden både befallt, att "den besittande klassens hus, såväl som rådhus, tingshus och alla andra förvaltnings- och offentliga byggnader genast skulle stickas i brand"?

Framför oss ligger ett av dessa plakat, som även ger svar på frågan. Hölz' mordbrandsplakat framhöll med extra fetstil den kortfattade befallningen:

"Dock icke bankerl"

Bankerna skulle alltså enligt herr Hölz' order skonas. Medan bostadshus och alla offentliga byggnader skulle nedbrännas, voro bankhusen bestämda, att i detta allmänna kaos stå oantastade och segrande resa sig ur kringliggande ruiner och spillror liksom Fenix, den grekiska sagans brokiga, odödliga fågel.

* * *

"Dock icke bankerna!..."

Dessa ord ge oss en inblick i den bolsjevistiska — ädelkommunistiska världens irrlära. Samtidigt ge de oss förklaringen på varför Max Hölz årades och förgudades av hela Kurfürstendamm och varför hans intåg i Berlin liknade en segrande fältherres: Max Hölz visste, vad som framför allt är av vikt för den kommunistiska politiken: att vara god vän med finanskapitalets makter!

Allt får slås i spillror, brännas, förstöras, skändas; dock icke bankernal — blott icke bankerna!

Redan Moltke har i sina memoarer, i samband med beskrivningen på kommunistupproret i Paris 1871 en smula undrat över, att "pöbeln stormade småhandlarnas butiker och plundrade museerna på deras dyrbara skatter, men att de lämnade bankir Rotschilds hus i fred och att det fatliga upploppet dragit förbi detta, där de hemmavarande bakom fördragna gardiner väntade i lugn och ro, som om detta hus stått ovan tingen"

Den store tystlåtne, Moltke, som en-

* Huvudsakligen bebott av judar.

dast var soldat och ingen "vild antisemit", har här sett skarpt och riktigt. Storfinansen står alltid "ovan ingen".

Icke för intet ha vi i dag liksom alltid tillförne, hår uppror under "kommunismens" mask rasat i ett land, kunnat se, att penningfurstarnas stora salonger voro omstörtlängens verkliga mittpunkt. Här löpa trådarna samman, härifrån hetsas och ledes pöbeln för att allt skall störta samman — blott icke bankerna. **Blott icke bankerna!** Så att börsspelet kan fortsätta, medan folk och militär förblöda under gatustrider.

Har icke Rathenau enligt en skvalleraktig journalist från Mosseförlaget i ett oförsiktigt ögonblick gjort anspråk på "den tyska ungdomens tack" för Novemberrevolten 1918, emedan denna var hans, Rathenaus, verk? Var icke senare konstjuden Cassirers hem i Berlin den central, varifrån trådarna till Münchener "Räthe"-kuppen under juden Eisner 1919 löpte ut? Var icke en tid därefter den internationella storskojaren Parvus-Helphand välgörare och penningförsträckare åt "socialister" av Hänisch', Scheidemanns och Heilmanns typ?

Behöver man ännu flera bevis för den inre lögnaktigheten i de föregivna socialistiska strävandena, som segla under kommunismens flagga?

Ty att socialdemokratiens representanter, som nu trona på novemberrepublikens pamp-taburetter äro förrädare mot socialismens sanna idé, det låter sig inte längre hemlighållas ens i proletärkretsar. Nu löpa de besvikna över till kommunisterna och tilljubla en Max Hölz.

En Max Hölz, som vill "socialisera", uppdela och förstöra allt, hus och hem i staden och på landet, fabriker och verkstäder — dock icke bankerl"

Bara icke bankerna!

Märker du icke äntligen, vad som pågår, bedragne?

Sovjet-Ryssland förbereder sig för kriget.

Arbetet för framprovocerande och fostrande av krigsanda hos befolkningen bedrives numera med största energi över hela Sovjet-Ryssland. Det försiggår fullt systematiskt efter tvenne parallellt löpande linjer: propagandan för tanken om krigets oundviklighet och skapandet av den för regeringen önskvärda stridsstämningen.

Man har redan, meddelar en i förhållandena väl initierad korrespondent, lyckats lösa uppgiftens första del på ett påtagligt sätt. Både i städerna och på landsbygden tro alla, att kriget är oundvikligt. Det återstår nu endast att komma på det klara med vilken av de europeiska makterna som först skall angripa det kommunistiska paradiset. Den andra uppgiften är mycket mera komplicerad. Man försöker först och främst övertyga befolkningen, att sovjetregeringen på alla vis söker undvika kriget, att det endast är "imperialismens rovfåglar", som försöka framprovocera ett krig, och att sovjetregeringen rustar endast därför, att den icke kan och icke vill lämna landet i dessa "rovfåglars" klor.

Vissa åtgärder ha också under senaste tiden vidtagits för att visa, att sovjetregeringen vill vara förberedd för alla eventualiteter. Så har t. ex. folkkommissarien för folkupplysningen utfärdat en instruktion om att militärutbildning från och med det nu påbörjade skolåret skall införas icke endast vid högskolor utan också vid lägre läroverk. På Moskvas gator ha under senaste tiden cirkulerat särskilda agitationsvagnar med plakat, som sökt bevisa nödvändigheten av röda arméns ökning och av befolkningens militärisering. Väl tränade agitatorer hållo föredrag, och under mellanakterna spelade en militärorkester och krigsfilmer förevisades.

Allt detta har haft till följd, att en stor del av befolkningen, som icke har andra informationer än dem sovjetregeringen serverar den, fullständigt duperats och blint tro på de europeiska makternas aggressiva avsikter. Härigenom uvlades även befolkningens uppmärksamhet från sovjetregeringens egen misstänkta verksamhet.

För att entusiasmera befolkningen samt popularisera kriget har man skapat bataljoner av medlemmarna i kommunistiska ungdomsförbundet ävensom arbetarbataljoner, kvinnliga bataljoner samt manliga och kvinnliga pionjärer (röda scouter). Stående parader och militärrevyer anordnas och man försöker på alla sätt framskapa den nödvändiga militariseringen. Militariseringen i städerna har nu också fortskridit så långt, att den omfattar huvudparten av befolkningen därstädes.

Bedrägeriet angående de tyska grymheterna under kriget.

En bekännelse av propagandans upphovsman, Prof. Bédier vid Sorbonne.

En ung tysk vetenskapsman, dr Fritz Kübler, har haft tillfälle att tala med den bekanta och ansedda franska historikern, prof. Bédier, vid Sorbonne i Paris, om den av fransmännen igångsatta lögnpropagandan beträffande tyskarnas påstådda grymheter under kriget 1914—1918. Dr Kübler berättar härom i den i Wien utkommande "Deutsch-Österreichischen Tageszeitung":

I Collège de France föreläsa de mest framstående franska vetenskapsmännen över strängt vetenskapliga ämnen. I hörsalen sitta välsoignerade herrar med vitt skägg, även eleganta damer, sällan en student. Bédier, den berömde språkforskaren, talar om källforskningens metoder. Mig själv undantagen, knappast en åhörare under 50 år. Slumpen vill, att Bédier kommer in på ämnet för min doktorsavhandling, så att jag kan deltaga i den efter föreläsningen följande diskussionen. Snart nog har han i mig igenkänt tysken och ber mig in i sitt privatrum. Efter att en halvtimme ha resonerat om vetenskapliga frågor säger han så: "Ni vet förmodligen inte, att ni har upphovsmannen till krigsgrymheternas propaganda (Kriegsgreuelpropaganda) framför Er."

Efter den utsökta älskvärdhet, med vilken denne världsberömde lärde icke blott visat intresse för mina egna studier, utan för den tyska vetenskapens läge efter kriget över huvud taget, berörde mig denna upplysning synnerligen pinsamt. Bédiers namn var mig i detta sammanhang fullkomligt okänt. Jag sade honom även detta och försäkrade, att jag, hade jag haft vetskap härom, icke skulle ha önskat ett personligt samtal. "Det förutsätter jag som självklart", var hans svar, "desto mer gläder det mig, att nu kunna tala om dessa saker med en ung tysk. På ett närmare dryftande av hela denna angelägenhet kunna vi väl icke ingå, men jag vill säga er detta: jag medger, att liknande fall även förekommo på fransk sida och att det tyska offentliggörandet härav såväl som nyssnämnda förebråelse voro helt berättigade. Vidare vill jag betona, att ifrågavarande fall endast förekomma i augusti och september 1914, att de alltså förklaras av de förhållanden, som uppstodo vid inmarschens fullföljande och upphörde med denna."

Bédier nämnde som sådana tilldragelser t. ex. skjutandet av privatpersoner, beskjutningen av icke utrymda byar och liknande, men icke avgjorda grymheter. På min fråga, hur då den egentliga "grymhetspropagandan" uppkommit och hur han kunde rättfärdiga den, svarade han:

"Då era trupper stodo djupt inne i vårt land, icke långt från Paris, blev jag en dag uppkallad på krigsministeriet. Där förklarade man: "Det gäller allt. Vi måste vinna hela den neutrala världen mot Tyskland." Mitt namn måste ge publiceringen den erforderliga vederhäftigheten. Kunde jag då handla annorlunda? Hade ni kunnat handla annorlunda? För de senare utvärterna är jag icke ansvarig. För övrigt, framgången har givit oss rätt."

Bédier avbröt sina uttalanden med en livlig gest: "Enfin, c'est la guerre! Jag har handlat i mitt fäderneslands intresse, ni i Ederts — rien de malhonnet! Jag var själv förr ofta i Tyskland och har där förlorat mina bästa studievänner. Om det i allt detta finns någon att anklaga, så är det vår tids öde, som drabbat oss alla. n en gång försäkrar jag er, att det var en stor glädje för mig, att en gång få tala med en tysk om denna sak, vilken jag i dag betraktar som en "krigspsykos".

* * *

Så långt prof. Bédier. Vi behöva väl icke nämna, att vi aldrig tilltrott våra germanska bröder, det kulturellt så högt stående tyska folket, sådana grymheter, som den för det mesta av judar bestuckna pressen pådiktat detta folk. Det kan ju vara en krigslist att så mycket som möjligt nedsätta motståndaren, om än sådana medel ej kunna anses synnerligen "ridderliga". Fransmännens och prof. Bédiers skuld är härvidlag större, än att den utan vidare kan bortförklaras — än mindre ursäktas — som "krigspsykos". Våra läsare påminna sig kanske den mycket hetsiga tidningspolemik, som uppstod vid utgivandet av Bédiers skrift i dansk översättning, varvid tvivel angående såväl de publicerade dokumentens, såväl som översättningens korrekthet gjorde sig gällande.

Von Dr phil. nat. Franz Haiser (Scheibbs, Niederösterreich) sind erschienen:

Die Judenfrage vom Standpunkt der Herrenmoral

Rechtsvölkische und linksvölkische Weltanschauung
Welcher, Leipzig, 1926. — 130 Seiten. Preis etwa M. 2.—

Die Krisis des Intellektualismus
(Ein Vortrag)

J. Lehmanns Verlag, München, SW, Paul Heyse Strasse 26.
I. Auflage. 1912. II. Auflage 1919. 81 Seiten. Preis geh. M. 1.50.

Die Überzeugungskraft des Beweises

Ein Kampf zwischen Stil und Freiheit um die Vorherrschaft
Verlag Konegen, Wien I., Opernring 3 (Stiilpnage).
Geschrieben Winter 1913—14. Erschien 1916. 370 Seiten. Preis geh. M. 8.—.

Das Gastmahl des Freiherrn v. Artaria

Ein Kampf zwischen rassenaristokratischer und demokratischer Weltanschauung
J. Lehmanns Verlag in München. — I. Auflage 1919, II. Auflage 1925.
172 Seiten. Preis geh. M. 4.50, geb. M. 6.—.

Ett utmärkt bordsvatten är
Apotekarnes Taffelvatten
APOTEKARNES MINERALVATTENS AKTIEBOLAG
KUNGL. HOVLEVERANTÖR

NATIONEN

Fredagen den 12 Oktober 1928.

BOKBINDERIARBETEN
ALLA SLAG, RASK LEVERANS, OMSORGSFULLT OCH TILL MODERATA PRISER.
BRATTS BOKBINDERI AKTIEBOLAG
Klarabergsgatan 52, 2 tr., STOCKHOLM.
Telefoner: 151 35, Norr 56 20

Harald Lindströms Boktryckeri, Stockholm 1928

Kgl. förordningar angående judarna i Sverige.

SVENSK FÖRFATTNINGSSAMLING N:R 51—59 ÅR 1830.

Till commerce-collegium, med nådig förklaring av 14 § i det för judiska nationen här i riket utfärdade reglemente av den 27 maj 1782, i fråga om judes rättigheter att för egen räkning utöva skomakarehantverket.

Carl Johan etc, etc. Vår ynnest etc. Till åtlydnad av nådig remiss haven I, sedan vederbörande sig förklarat och Vår befallningshavande i Göteborg underdånigt yttrande avgivit, inkommit med underdångt utlåtande över en av E. Barach i underdånighet gjord ansökning, det han, som vid skomakarehantverket lärt och tjänt den tid skråordningen föreskriver, måtte, utan hinder av det för judiska nationen gällande reglementes föreskrift, få i Göteborg utöva nämnda hantverk; anföranden I härvid underdånigst, att, ehuru enligt 14 § i det av Eder för judiska nationen här i riket utfärdade reglemente av den 27 maj 1782, väl vore judebarn medgivet att lära hantverk och hos kristen mästare för daglön arbeta, men däremot ej att uppsätta egna verkstäder eller själva söka och vinna mästarebrev, likväl och då det syntes med billighet instämma att den, som å ett yrke lärt och tjänt, även borde kunna erhålla rättighet att för egen räkning detsamma utöva, vilket även är medlemmar av judiska nationen, enligt ovannämnda reglemente i handels- och fabriksväg öppet lämnat, samt dessutom, I Eder tanke, de här i riket bosatta judar icke böra förmenas utan snarare uppmuntras att ingå i produktiva näringar; så haven I, enär härtill kommer, att skomakare-ämbetet i Göteborg ej haft något att vid Barach's förening med ämbetet erinra, ansett Eder böra i underdånighet hemställa, det sökanden, emot vars frejd ej något förekommit, måtte i nåder tillåtas, att, sedan han med behörigt skyddsbrev blivit försedd, i Göteborg för egen räkning idka skomakarehantverket; och som Vi till vad I sålunda anfört och hemställt lämnat Vårt nådiga bifall, så giva Vi Eder sådant till svar samt behörig underdånig efterrättelse härmed i nåder tillkänna; befallandes Vi etc, Stockholms slott den 9 juli 1830.

CARL JOHAN.
C. D. Skogman.

SVENSK FÖRFATTNINGSSAMLING N:R 38 ÅR 1829.

Kungl. Maj:ts nådiga kungörelse angående villkoren, varunder utländska män kunna förvärva och besitta fast egendom i riket; given Stockholms slott den 3 okt. 1829.

Vi Carl Johan, med Guds nåde, Sveriges, Norriges, Göthes och Wendes konung, göre veterligt: Att vi, i anledning av förekommen fråga, huruvida det efter gällande författningar må vara utländska män tillåtet, att här i riket fast egendom förvärva och besitta, till förekommande av författningens olika tillämpning härutinnan, i nåder gottfunnit förklara, att utländsk undersåte, som icke erhållit svensk medborgarerätt, icke kan anses vara berättigad, att i riket fast egendom förvärva och besitta, utan att han därtill undfått Vårt nådiga tillstånd, i följd varav uppbud och fasta därå för sådan utländsk man icke må beviljas; dock böra, utan avseende å vad sålunda blivit förklarat, de utländska män, som å fast egendom i riket redan kunna hava vunnit en oklandrad lagfart, vid besittningen av samma egendom varda bibehållna. Det alla, som vederbör, hava sig hörsammingen att efterrätta. Till ytterligare visso hava vi detta med Egen Hand underskrivet och med vårt kungl. sigill bekräfta låtit. Stockholms slott den 3 okt. 1829.

CARL JOHAN.
(L. S.)
M. G. Dankwardt.

SVENSK FÖRFATTNINGSSAMLING N:R 1 ÅR 1830.

Beslut: innefattande nådig förklaring av Kungl. förordningen d. 3 okt. sistlidet år, i fråga om judars rättighet till köp av fastighet i städerna.

Kungl. Maj:ts nådiga resolution uppå urfabrikören av judiska nationen Aron Marcus's underdåniga ansökning, att, sedan han, i förlitande på de förmåner, reglementet av den 27 maj 1782 tillade ledamöter av judiska nationen här i riket, vartill enligt 18 § hörde, att i städerna Stockholm, Göteborg och Norrköping få besitta egna köpta hus, ingått i egendomshandel i sistnämnda stad, men rådhusrätten därstädes, på sätt av ett ansökningen bilagt protokollsutdrag inhämtades, den sökta lagfarten å ifrågavarande fastighet avslagit, på den grund, att sökanden varken styrkt, att han vunnit svensk medborgarerätt eller att han enligt stadgandet i Kungl. Maj:ts nådiga förordning den 3 oktober sistlidet år, såsom utländsk undersåte särskilt begärt och erhållit nådigt tillstånd att besitta fastighet här i riket, Kungl. Maj:t täcktes meddela nådig förklaring, huruvida åberopade nådiga förordning kunde uppå sökanden, som vore född och uppfödd i Sverige, samt såsom jude erhållit skyddsbrev i Norrköping, anses i förehavande fall tillämplig, eller i annan händelse i nåder tillåta, att den påbörjade egendomshandeln måtte få fortgå och äga bestånd; given Stockholms Slott den 23 januari 1830.

Kungl. Maj:t har i nåder låtit på denna underdåniga ansökning föredragas; och då uti 18 § av jure dereglementet den 27 maj 1872 rättighet blivit lämnad de judar, som här i landet fått sig nedsätta och skyddsbrev å handel eller annan näring erhållit, att i städerna Stockholm, Göteborg och Norrköping köpa och bebo egna hus; så finner Kungl. Maj:t att av dess nådiga förordning den 3 oktober 1829, rörande villkoren, varmed utländska undersåtar må kunna fast egendom här i riket förvärva och besitta, något hinder icke möter för sökanden, vilken är här i riket född och skyddsbrev å urfabriksrörelse i Norrköping undfått, att i enlighet med vad ovannämnda § i juderegementet finnehåller, förvärva och besitta hus i samma stad. Vilket vederbörande till underdånig underrättelse länder. Datum ut supra.

CARL JOHAN.
M. G. Dankwardt.

SVENSK FÖRFATTNINGSSAMLING N:R 32 ÅR 1836.

Cirkulär till Konungens Befallningshavande: med nådig föreskrift i avseende å tillämpningen av stadgandet i Bevillningsförordningens 17 §, rörande den avgift, som för erläggas av resande judar och utländningar, vilka i handelsavsikt till Riket inkomma.

Carl Johan etc., etc. Vår ynnest etc. Då rikets Ständers den 14 maj förlidet år utfärdade Bevillningsförordning uti 17 § stadgar, att "Judar och utländingar, som resa omkring i landet och, efter eller utan medhavande prov, för egen räkning eller såsom utskickade för andra, utbjuda eller sluta handel om utländska varor, eller eljest driva handel, erlägga minst 50 riksdaler, som betalas i gränsorten, där de erhålla första respasset", och Vår Stats-Minister för Utrikes Ärendena hos Oss i underdånighet anmärkt, det genom främmande makters härvarande sändebud klagan blivit förd däröver, att Våra Befallningshavande i åtskilliga län tillämpat denna föreskrift å utländningar, vilka, ehuru i medförda pass benämnda "handlande", likväl icke i handelsavsikt till Riket ankommit; i vilket förhållande rättelse begärts; så hava vi för gott funnit, att till framtida efterrättelse härigenom i nåder förordna Eder, att, i överensstämmelse med ordalydelsen uti föremälda 17 § av ovanomförmälda Bevillningsförordning, endast sådana till Riket ankomna judar och utländningar, vilka, med eller utan medförda varor eller prov, efter egen uppgift, eller eljest bevisligen äro sinnade att resa omkring i landet, i ändamål att utbjuda eller sluta handel om utländska varor eller eljest driva handel, skola ifrågavarande bevillningsavgift erlägga: börande anteckning om denna avgift och dess belopp verkställas å respasset från den gränsort inom landet, dit personen först anlänt; varemot utländska handlande, vilka, såsom blott resande, för sitt nöje besöka Sverige, icke skola, emot Bevillningsordningens mening, vara en sådan avgift underkastade. Vi befalla etc.. Stockholms Slott den 7 sept. 1836.

CARL JOHAN.
C. D. Skogman.

Här har den egenmäktige statssekreteraren av finskt blod C. D. Skogman fått Carl Johan att underteckna en olaglig lagförklaring. Beskattningen är riksdagens ensak enligt grundlagen. Genom den Kungl. modifikationen av sagda § i Bevillningsförordningen blev i realiteten Riksens Ständers beslut härutinnan satt ur kraft, ty då konungen föreskrev att avgiften endast skulle uttagas, om den resande handlanden själv uppgav vid gränsorten att han ämnade driva handel eller detta var bevisligt redan vid gränsorten, blev följden att alla handelsresande judar, sin natur likmätigt, utgåvo sig för turister och underlöto att betala bevillningen. Finnen Skogman var på grund av sitt förakt för Sveriges grundlagar så innerligt hatad av svenska folket, att han mer än en gång höll på att bliva lynchad. Att Carl Johan under en följd av år var mycket impopulär i landet var till stor del Skogmans verk. Hade någon dristat sig att för konungen omtala den roll, judelakejen Skogman i verkligheten spelade, hade denne säkert omedelbart fått avsked på grått papper, ty Carl Johan själv var en synnerligen välvillig man, som varmt nitälskade för varje enskild undersåtes bästa och ingalunda ville kränka svenska folkets grundlagsskyddade rättigheter, men han behärskade ej svenska språket, och därigenom kunde ofta den s. k. Sängkammare-kamarillan regera vid sidan av lagen. Den 30 juni 1838 lät Skogman Carl Johan olagligen utfärda en förordning, under oberoende av konungens ekonomiska(!) lagstiftning, varigenom judar, som voro svenska medborgare, tillerkändes samma rättigheter som andra svenska medborgare.

Hotell och Restauranter

som rekommenderas den resande allmänheten.

ARVIKA. Stadshotellet.
ESKILSTUNA. Frimurarehotellet.
GNESTA. Stora Hotellet.
GÄVLE. Grand Hotell och Centralhotellet. Järnvägshotellet.
HALMSTAD. Grand Hotell.
HEDEMORA. Stadshotellet.
HÄSSLEHOLM. Stadshotellet
KALMAR. Stadshotellet.
KARLSTAD. Stadshotellet.
LANDSKRONA. Stadshotellet.
LINKÖPING. Stora Hotellet.
HUDIKSVALL. Stadshotellet.
LULEA. Hotell Hospits, Mattis Johansson, Tel. 1148.
LUND. Grand Hotell.
NORA. Stadshotellet.
NORRKÖPING. Göta hotell Dir. H. Magnér.
NYKÖPING. Stora Hotellet. Tel: Namnanrop
SIGTUNA. Stadshotellet. Tel. 110.
STOCKHOLM. Hotell Kung Carl, Birger Jarlsg. 23. Tel.: Namnanrop.
Carlton Hotel, Kungsg. 57.
Pensionat Wasa, 73 A Drottninggatan, 4 tr. Hiss.
STRÄNGNÄS. Stadshotellet.
TROSA. Stadshotellet. Tel. 34
VÄSTERÅS. Hotell och Restaurant Klippan.
ÖREBRO. Stora Hotellet.

Hotell Atlantic

(F. d. Svenska Teatern.)

är nu öppnat.

Hotell Atlantic, Stockholms modernaste, tystaste och mest komfortabla hotell.
Fullständiga toilettrum med bad till *varje* rum och dubletter.
Det förnäma familjehotellet par préférance.

Restaurant och Terasser.

Det hemliga fördraget i Israel . . .

(Forts. fr. sid. 1.)

att envist upptaga både sin egen och vår tid med att fordra nya bevis av oss innan man med energi ämnar upptaga kampen till försvar av vårt heligaste arv? — Nästan alla människor!

Insövda och förgiftade av den judiska andan gå länder, folk och ända till de sista resterna av stora civilisationer på detta sätt sin undergång till mötes . . .

O. B.

Den nationella restaurationen på marsch.

(Forts. fr. sid. 1.)

ganiserat på "höger", "liberaler", "frisinnade", "socialister" och "kommunister", gingo vi alltså in för den under rådande förhållanden enda möjliga aktiva ståndpunkten, nämligen framförandet av en valsedel, upptagande de namn å högerpartiets officiella lista, som ur svenskt-nationell synpunkt kunde anses förtjänta av att komma i valmännens åtanke. Härmed avsåga att skapa ett ökat stöd inom opinionen för den riktning inom det nuvarande högerpartiet, som närmast representeras av Nationella Ungdomsförbundet och Moderata Kvinnoförbundet och som visat sig företräda en jämförelsevis mera klar nationell inriktning. I det avgörande ögonblicket svekos vi emellertid som bekant av första namnet på listan, dr Arne Forssell, som demonstrativt offentligt tog avstånd från den svensk-nationella listan och deklarerade sin solidaritet med den officiella, judebetonade högern. Genom detta dr Forssells förräderi mot de svensk-nationella skapades visserligen inför avgörandet en förvirring inom de nationellas läger, som vållade, att en mängd väljare, som ämnat rösta med de svensk-nationella, avskräcktes därifrån, i den tron, att de med ett dylikt röstande kunde skada de samhällsbevarandes sak. Det var tydligt, att de nationellas utsikter i valet härigenom väsentligt reducerades. Resultatet, *1865* röster för den svensk-nationella listan — d. v. s. 1/50-del av stockholmshögerns samlade röstetal eller en 1/5-del av f. d. statsminister Ekmans och mer än en 1/3-del av f. d. utrikesexcellens Lövgrens medels sina resp., hundratusentals kronor krävande jättereklamer uppnådda röstetal — var likväl i betraktande av omständigheterna, icke minst den, att vår valaktion var inskränkt till endast tvenne veckor närmast före valet samt skedde med jämförelsevis minimala medel, ganska aktningsvärd och visade, att resonans för den tanke, som bar upp de nationellas aktion, var tillfinnandes bland valmännen. Hrr partiledare en corps fingo en hälsosam erinran om vad deras frid tillhörer, att härnäst kan det komma att gälla allvarliga ting!

Med den intima känning vi ge noga våra många vänner och anhängare runt om i landet äga — vår tidnings huvudsakliga position är i den svenska landsorten! — våga vi ge uttryck åt den uppfattningen, att vår verksamhet i den nationella restaurationens tjänst överhuvud icke varit utan betydelse och inverkan på den utgång årets riksdagsmannaval fått. Hrr partikoryféer av olika kulörer ha under sin valagitation i landet heltvisst icke kunnat undgå att observera, att där börjat blåsa nya vindar. Säkerligen var det även under intryck härav, som de och deras ledande organ i pressen mot valrörelsens slut över snart sagt hela linjen funno sig föranlåtna deklarera *svenskt*. Om vi också väl veta, att dylikå, mera av nöden framtvungna deklarationer icke bokha ha något större reelt värde, äro de dock att anteckna såsom en ren vinst ställtvida, att de vittna om förhandenvaron av en stämning bland allmänheten, som icke alldeles kan negligeras och som en dag, när tiden är inne, skall komma att göra sig gällande med all kraft och bliva grundvalen för den mäktiga nationella restaurationsrörelse, som skall rädda vårt folk ur den namnlösa förfallet under den judiska söndringsmaktens hägn och åter föra utvecklingen i Sverige in på sunda banor.

Prenumerera på NATIONEN!

KOP BROD FRÅN
W. Gustafsson, Bageri & Konditori
S:t Eriksg. 22 Stockholm. Tel N 1202

Spritcentralens styrelse framhärdar!

(Forts. fr. sid. 1.)

blev ordentligt vägd, befanns hah vara för lätt, mycket för lätt. — Det hela är ett beklämmande vittnesbörd om den liberal-frisinnade politikens försumpning.

Hr Lybergs utnämning är dock ett faktum. Han kan icke vara okunnig om den skarpa kritik, som från olika håll riktats emot Spritcentralen och har alltså med öppna ögon gått att mottaga sin befattning. Tyvärr tyder redan hr Lybergs första offentliga uttalande på att han helt missuppfattat sin uppgift. Han förklarar nämligen, att det skall bli honom angeläget att orygglig främja det nykterhetspolitiska syfte, som varit grundvalen för rusdryckshandelns nya organisationsformer. Man känner igen denna fras. Den är hämtad direkt ur dr Bratts arsenal. Hr Lyberg gjorde klokt uti att så litet som möjligt tala om "nykterhetspolitiska syften" i fråga om Spritcentralen. Dessa syften ha bringat dr Bratt på fall. Om de anammas och vidmakthållas av hr Lyberg, så blir hans nya gästspel av kort varaktighet. Spritcentralens verksamhet har icke det minsta med nykterhetspolitiska syften att skaffa. Den är ett företag, som köper, tillverkar och försäljer s. k. rusdrycker (från den denaturerade spriten kan här delvis bortses). Beträffande försäljningen bör särskilt understrykas, att bolaget icke kan påverka densamma varken i ena eller andra riktningen, utan endast är hänvisad till att expediera från berättigade köpare inkomna ordrar.

Spritcentralen har sig däremot ålagt en social uppgift, vilken dr Bratt tagit synnerligen lättvindigt på, nämligen den, att de inom landet tillverkade eller förskurna varorna skola vara av bästa möjliga kvalité, en för folkhälsan betydligt viktigare sak än mången tänker sig; löslig endast och allenast genom en framstående fackman. På grund härav finnes det ingen ursäkt för det svåra missgrepp, som begåtts vid utseendet av dr Bratts efterträdare. Styrelsen för Spritcentralen har tydligen velat strid. Den kan vara förvissad om att få sin önskan uppfylld.

S—g.

Svensk Bondepolitik

i det förgångna,
i det närvarande
och i framtiden

TRE FÖREDRAG
av
Dir. Adolf Anderson å Ekebo
Ord. i Stockholms läns valkretsförbund av Bondeförbundet.

Pris 25 öre + porto. Finnes å Nationens expedition

Våra vänner

uppmanas att vid sina uppköp gynna tidningens annonsörer samt åberopa NATIONEN.

Någon gång

under året behöver Edra tvättkläder torkas i sol och barrskogsluft. Vi utföra sådan tvätt då vårt läge vid skog och sjö tillåter oss tillmötesgå denna alla husmödrars önskan. De kunder som önska se huru härvid tillgår inbjuda vi att besa arbetet härmed, en tur med vår ångbåt från Kungsholmstorg till Stora Essingen kan göras tur och retur på en timma.

Vördsamt
ESSINGE ÅNGTVÄTT
TVÄTT- OCH STRYKINRÄTTNING
Telefon: 336 42 STOCKHOLM Tel. Essingen 12
Lagning av all slags tvätt utföres på begäran.
Inlämning: Sibyllegatan 21. Tel. Ö. 8 22.

H. M. Konungens Hovleverantör
Leverantör till
H. K. H. Hertigen av Södermanland
H. K. H. Hertigen av Västergötland
H. K. H. Hertigen av Nerike

BRÖDET

På grund av dess överlägsna kvalité köpa numera de flesta stockholmarna sitt bröd i
MELCHER LINDHOLMS BAGERI
5 Norrtullsgatan 5
eller hos dess återförsäljare.
Uppmana Eder leverantör att föra vårt fabrikat!
Hotell, Restauranger o. Caféer böra i eget intresse låta oss bliva Eder leverantör.
Telefoner: 850 48, Norr 1589.

Goda och billiga Måltider

kan Ni erhålla å följande nyktherhetsrestauranter i Stockholm

Automatrestaurant CYRUS
43 Nybrogatan 43

Automatrestaurant ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2

Automatrestaurant ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8

Automatrestaurant GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51

Automatrestaurant S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.

Automatrestaurant GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68

Automatrestaurant BIRGER JARL
73 Folkungagatan 73

Frukost 1/2 9—1/2 Middag 1/2—7
Kväll 7—1/2 12 Inga drickspengar
Ingen spritservering

Södra Kungstornet,
Stockholm
Redaktör: ELOF ERIKSSON
Telefon: Norr. 5898 Norr 5899

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår ..... Kr. 10.—
Halvår ..... Kr. 5.25
Kvartal ..... Kr. 2.70
Lösnummer 25 öre.

Nr 41 (158) Fredagen den 19 Oktober 1928. Årg. 4

Krav på åtal mot Spritcentralens styrelse.

En uppseendeväckande framställning till Konungen från Föreningen Mot Monopol.

Föreningen Mot Monopol har i dagarna till Hans Maj:t Konungen personligen ingivit en besvärsskrift, vari yrkas åtal mot Vin & Spritcentralens styrelse under framhållande av, att åklagarmyndighternas hittillsvarande underlåtenhet att beivra av styrelsen begångna olagligheter blottar ett sorgligt undantag från regeln: "Allas likhet inför lagen" och står i strid mot såväl grundlagens som konungaförsäkrans ordalåg. Det påtalas i skrivelsen, att myndigheternas undfallenhet uppenbart beror av rädsla för de mäktiga personer, som i synlig och osynlig mätto ligga bakom Spritmonopolet, i samband varmed uppvisas att annat skäl till underlåtenheten att anhängiggöra åtal, som från åklagarehåll förebragts, utgör en ren uppkonstruering, som gjorts blott för att dölja den nämnda rädslan, en konstruktion, som jämväl direkt strider mot regeringsformen och motiven till densamma. Brattkoncernens mest i ögonen fallande olagligheter uppräknas i skrivelsen och yrkas att i de fall, förseelserna på grund av åtalspreskription nu ej längre kunna beivras, åklagaremyndigheterna dock måtte å kungl. maj:ts och kronans vägnar på civilrättslig väg göra statens fordringsanspråk gällande. Skrivelsen begäres remitterad till Justitiekanslersämbetet, och — alldenstund anmärkta förhållandena rörande åklagarmaktens slapphet äro av den art att, om ej i detta fall omedelbar rättelse sker, därmed är konstaterat, att det svenska rättsväsendet räknt på förfall och indragits i politiconcernens rättsfrämmande trampkvarn — anhålles på grund av sakens riksviktiga, principiella betydelse att Högst Densamme, vid skrivelsens översändande till Justitiekanslersämbetet, täcktes, med stöd av sin konungaförsäkran till Sveriges folk, låta Ämbetet uttrycklingen förstå, att Konungens nådiga vilja är, att rättvisan skall hava sin gång utan hänsynstagande till person.

Skrivelsen i dess helhet har följande lydelse:

Till Hans Majestät Konung Gustav V.

Stödjande oss på bestämmelserna i § 16 i Regeringsformen, enligt vilken Konungen bör rätt och sanning styrka och befordra, vrångvisa och orätt hindra och förbjuda, få vi i djupaste underdånighet hemställa det täcktes Eders Maj:t ej mindre taga del av nedanskrivna förhållanden än även därefter, i enlighet med 4 § i Justitiekanslersämbetets instruktion av den 25 oktober 1918, remittera dessa besvärshandlingar till Eders Kungl. Maj:ts högsta ombudsman, Justitiekanslern, den där enligt § 27 i Regeringsformen åligger att, å Konungens vägnar, hava tillsyn över rättvisans handhavande och i sådan egenskap beivra fel och underlåtenhet av Rikets åklagaremyndigheter samt vidare föra Konungens talan i mål, där Kungl. Maj:ts och Kronans ekonomiska intressen stå på spel.

Sedan gammalt hava svenskarna av fuller orsak kunnat yvas över det svenska rättsväsendets oväld. Men härutinnan har, beklagligtvis, enligt vårt förmenande, under senare tider inträtt en högst märkbar försämring, icke så, att myndigheterna positivt begått någon orätt utan fastmer sålunda, att myndigheterna sett genom fingrarna med och underlåtit att åtala, fastän åtal enligt lag bort följa. Särskilt har detta, och därom rör sig vår underdåniga skrivelse, varit fallet rörande hela den långa serie av laglöshet, som begåtts av det halvstatliga spritmonopolet under d:r Ivan Bratts ledning. Underlåtenheten att åtala har visst ej berott på några själviska motiv såsom egennytta eller dylikt, det ligger fjärran från oss att misstänka något sådant. Vill man gå till grunden med orsaken till att i ifrågavarande fall i Eders Maj:ts rike gällande lagar icke tillämpats, förefaller det oss att åklagarmyndigheternas motiv äro ett eller båda av följande: 1:o) rädsla — av räddhåga för de mäktiga personer, som i synlig och osynlig mätto ligga bakom Spritmonopolet, tillämpas ej gällande lagar; 2:o) den felaktiga tolkningen av grundlagen, som Eders Kungl. Maj:ts åklagare faktiskt åberopat, att när det gäller en förbrytelse av styrelsen för ett halvstatligt monopol bör det ankomma på regering och riksdag, huruvida förbrytarna skola straffas enligt gällande lag eller såsom en privilegierad klass av medborgare ovanom lagarna gå fria. Det kan även tänkas den möjligheten, att motivet under moment 2:o) uppfunnits för att dölja det verkliga motivet, varom förmälts under mom. 1:o).

Det är uppenbart, att berörda tolkning av grundlagen, som gjorts från åklagarehåll, direkt strider mot regeringsformens bud. Det blir än tydligare vid jämförelse med vad 1809 års konstitutionsutskott på ett glänsande sätt yttrade i sitt memorial: "Utskottet har sökt att bilda en styrande makt, verksam inom bestämda former, med enhet i beslut och full kraft i medlen att dem utföra; en lagstiftande makt, visligt trög till verkning, men fast och stark till motstånd; en domarmakt, *självständig* under lagarna, men ej självhärskande över dem. Utskottet har vidare sökt att rikta dessa makter till inbördes bevakning, till inbördes återhåll, *utan att dem sammanblanda*, utan att lämna den återhållande något av den återhållnas verkningsförmåga." Gällande regeringaform håller styft på den dömande, resp. åklagarmaktens självständighet gentemot de båda andra statsmakterna (Konungen i statsrådet och Riksens Ständer, resp. Riksdagen), och dömande och åklagande myndigheter skola i sin ämbetsutövning böja sig för Konungs och Riksdags *lagfästa* mening, men däremot såsom en tredje statsmakt vara absolut oberoende av Konungs och Riksdags *icke lagfästa* mening i juridiska frågor. Härifrån avvikande, från åklagarhåll hävdade åsikten, ovan nämnd, är farlig och utgör ett direkt angrepp mot den svenska för-

(Forts. å sid. 5.)

UPPLYSNINGSARBETET MÅSTE FULLFÖLJAS!

I föregående nummer ansågo vi oss kunna konstatera, att Nationens nu treåriga kamp för ett återupprättande av vårt politiska liv ur det fråkade förfallet under den regerande judemakten icke varit förgäves och att den nationella restaurationen här är på marsch. En sund reaktion har under inflytande av vår tidnings under dessa år bedrivna hänsynslösa upplysningsarbete kunnat förmärkas ute bland folket gentemot det vidriga tillståndet. Det är visserligen gott och väl att kunna inregistrera denna framgång för den nationella idén, men därmed är icke målet nått. Vi äro endast komna ett stycke på vägen, den stora vägsträckan, *det stora arbetet* ligger ännu framför oss. Blott genom att planmässigt och systematiskt fullfölja det arbete, som begynts, skola vi hava utsikter att verkligen nå målet. Liksom Rom ej byggdes på en dag så upprättas icke heller Sveriges rike ur det ohyggliga förfall, som under den judiska usurpatorsmaktens hägn påbördats det, på något enda år. Utvecklingen själv ställer här vissa oundgängliga krav, som icke kunna undgås.

I samma mån som den upplysning, Nationen företräder, tränger ut till folket och svindeln i hela det nuvarande judisk-politiska systemet bliver uppenbar för de goda medborgarna, skapas givitvis även miljön eller plattformen för en ny politisk sammanslutning med den nationella restaurationens genomförande som sin första, stora programpunkt. Ideliga framställningar från vår tidnings läsekrets, att vi måtte gå in för skapandet av ett sådant svensk-nationellt restaurationsparti, vittna ock om, att tanken redan i dag lever i mångas hjärtan. Dock, startandet av ett politiskt parti av ifrågavarande slag är av den allvarliga art, att det icke på något sätt får göras beroende av vare sig känslostämningar eller oberäkneliga faktorer. Åtskilliga bland dem, som i dag ge tillkänna sitt varma intresse för våra strävandens omedelbara omsättande i organisatorisk verksamhet, äro givetvis besjälade av ärlig trängtan i nämnda riktning, men icke mindre visst är, att i flera fall intresset ytterst bottnar i en önskan från vissa kretsars sida att politiskt söka neutralisera, och oskadliggöra den opinionsströmning, som vår tidning är i färd med att framskapa. Det hör kantänka till våra fienders allra heligaste principer att överhuvud aldrig lämna någon förefintlig opinion bland allmänheten outnyttjad utan så snart någon sådan uppenbarar sig beskäftigt taga hand därom samt sörja för att den ledes in på "rättan stråt"! Vi äro emellertid tillräckligt erfarna på området för att icke låta imponera på oss av de särskilt från vissa håll i dessa dagar bedrivna tämligen

(Forts. å sista sid.)

Folken av nordisk stam böra hålla samman!

till hävdande av deras artbestånd och frihet.

Ett uttalande till Nationen av H. Exc. Generalen Erich Ludendorff.

H. Exc. Generalen Erich Ludendorff

I kampen för det ariska Europas återupprättelse ur det organiserade förfallet under Juda och den västerländska kulturens räddning från den hotande undergången i bolsjevismen intager Tyskland en förgrundsställning. För icke något folk i Europa tedde sig situationen vid tiden för världskrigets slut så förtvivlad som för det tyska, men de som kände detta folks höga moraliska nivå och gedigna egenskaper, tvivlade icke ett ögonblick att det ej skulle vara i stånd att resa sig ur det förtvivlans läge.

Den judiska världsmakten, som var den vilken framtvingade, organiserade, finansierade och ledde det på Europas förstörelse inriktade världskriget, hade satt som sitt första mål att omstörta de ryska och tyska kejsardömena, Israels farligaste motståndare i dess världserövrareplaner. Mot Tyskland restes en jättekoalition av folk, stat efter stat köptes med i dag stora "gemensamma" fronten mot "barbarerna". Med sann heroism kämpade det tyska folket kampen mot en värld av fiender. Det skulle dock ej ha lyckats att betvinga det, därest icke även judemakten inom Tyskland självt under ledning av judarna Rathenau och Theodor Wolff i Berliner Tageblatt gjort gemensam sak med den yttre fienden och lömskt placerat dolken i ryggen på den tyska fronthären. Revolutionen bröt fram. Landets högsta ämbeten

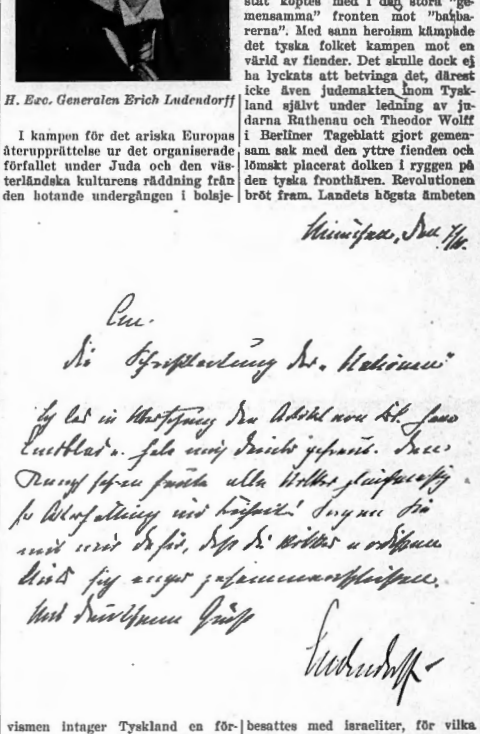

besattes med israeliter, för vilka fullföljandet av ödeläggelsen av det tyska riket uppenbart utgjorde det stora målet. Segern var till synes vunnen. Fredsslutet i Versailles beseglade verket och bragte definitivt Tyskland under den verklige segerherrens (Forts. å sista sid.)

Reseförbud begärt för dr. Ivan Bratt.

Ett yrkande till Ö. K. av direktör Adolf Anderson å Ekebo.

Från direktör Adolf Anderson å Ekebo har till Överståthållareämbetet ingivits nedanstående yrkande på utfärdande av reseförbud ur landet för f. d. chefen för Aktiebolaget Vin- och spritcentralen, doktor Ivan Bratt:

Till
Överståthållareämbetet.

Under hänvisning till i bestyrkt avskrift härhos bifogade skrivelse till Hans Majestät Konungen, vilken skrivelse, i likhet med alla till Hans Majestät Konungen personligen ställda besvärsskrifter, enligt 4 § i den för Justitiekanslersämbetet gällande instruktion, kommer att remitteras till Herr Justitiekanslern för lagenlig behandling, får jag — alldenstund i nämnda skrivelse yrkas kriminellt åtal mot bl. a. dr. Ivan Bratt i hans egenskap av styrelseledamot i A.-B. Vin- & Spritcentralen samt att han förpliktas inbetala till statsverket c:a 50 miljoner kronor, som han i strid dels mot bestämmelserna i det mellan staten och Spritcentralen upprättade kontrakt, dels ock mot bestämmelserna i den för A.-B. Vin & Spirtcentralen gällande bolagsordning underlåtit inleverera till statsverket, vilken försummelse kunnat äga rum på grund av felaktig bokföring och oriktiga balansräkningar — vördsamt yrka det bemälde Bratt, enär fara är för handen, att han såsom gäldenär begiver sig från riket utan att efterlämna känd egendom, som mot gälden svarar, ej meddelas pass för utrikes resa samt att Överståthållareämbetet förbjuder gäldenären att avresa från orten, innan han gjort rätt för sig. Då hans försummelse att till statskontoret inleverera ett flertal miljoner kronor givetvis inverkat på skatterna, följer alltså att varje skattebetalande svensk medborgare i detta fall är att betrakta såsom rätter angivare och målsägande. Anhålles vördsamt att reseförbudet förklaras gällande under sex veckor, så att under tiden Justitiekanslersämbetet hinner att förordna om åtal mot honom. Likaledes vördsamt anhålles därjämte att i det av Överståthållareämbetet utfärdade reseförbud stadgas att, om dr Bratt skulle överträda reseförbudet, han varder i häkte insatt under den tid förbudet gäller.

Till stöd för ansökningen anföres även, att det är Ämbetet bekant, att A.-B. Vin & Spritcentralen tidigare i uppgift till Överståthållareämbetet lämnat oriktig deklarationsuppgift rörande bolagets inkomster, på grund varav efterbeskattning har måst verkställas. Sedan det hos Konungen begärda åtalet anhängiggjorts, kan förväntas, att det skall komma i dagen, att ytterligare skatter till stort belopp bort debiterns. För såväl dessa som förut i denna skrivelse omnämnd försummad inbetalning till Statskontoret av bolagets vinstmedel, är dr Bratt personligen ansvarig, enär försummelsen grundar sig på lagstridiga handlingar.

Med stöd av 159 § utsökningslagen anhålles om befrielse från att ställa borgen, då saken är av den natur, att Ämbetet ex officio bör hindra dr Bratt att avresa till utlandet.

Stockholm den 18 oktober 1928.

Adolf Anderson,
Direktör, postadr.: Ekebo, Uppl.-Wäsby.
Ordförande i föreningen Mot Monopol.

FÖRSVARA DIG, SVENSKA FOLK!

Svenska Folk!. Försvara din frihet, dina närmaste, ditt hus och hem mot internationella äventyrare och deras mordplaner. Försvara dina arbetare mot deras värsta fiende — bolsjevismen, och straffa sådana individer, som, under kommunismens täckmantel och för judaspengar, syssla med ett så ruskigt yrke — nämligen att röja vägen till allt eget lösterland för barbariets rödgardister, färdiga att i Sverige upprepa Revals och Sollas blodsdåd.

VILHELM HARTEVELD

Den nye regeringschefen.

Ett bidrag till hans meritförteckning.

Av f. d. chargé d'affaires Folke Cronholm.

I vår ledande artikel i föregående nummer påpekades, att den nytillträdda regeringen under hr Lindman, försvitt den skulle bedömas efter sina ledande personers föregående, på förhand skulle vara dömd. Man borde dock uppskjuta domen och se vad ministären ämnade komma med. Detta hindrar emellertid icke att i det ögonblick som är en viss återblick på dess främste ledamots antecedentia kan vara väl på sin plats såsom en vänlig påminnelse om att den nationella opinionen icke i fortsättningen liksom hittills kommer att vara tillfreds endast med sköna fosterländska talesätt utan fordra uppfyllelse av åtagna förpliktelser. Vi lämna här nedan plats för en dylik återblick, avseende h. ex. statsministern, av f. d. chargé d'affaires Folke Cronholm:

Det torde icke sakna sitt intresse att i dessa dagar erinra om några data såsom bidrag till vår nye regeringschef amiralen, Serafimerriddaren m. m. Salomon Arvid Achates Lindmans enastående meritförteckning.

Först och längst skall då Sveriges folk minnas den 3 mars 1928. Det blev en svart fläck, en mycket svart sådan, som sattes på historiens svenska blad den dagen. Den blev en svart dag för oss svenskar, som blott önska att för oss själva få behålla vad vårt är, ett arv från våra fäder, och att få leva ett fridfullt liv inom våra egna landamären. Men det blev en glädjens dag för dem, som styra och ställa hos vår store och farlige granne i österled, för honom, som griplts av olycklig kärlek för allt vad svenskt är, en kärlek, som tagit sig uttryck i den mest rörande omtanke om våra barns uppfostran och själaliga odling, om våra förhållanden på arbetsmarknaden, och om våra arbetares välförstådda kosmopolitiska utbildning samt om vårt försvarsväsen, på det att vi icke må störta oss i allt för stora omkostnader till

(Forts. å sista sid.)

Den 19 Oktober

Kamp mot folkförförarna!

Årets riksdagsmannaval gåve svenska folket en ny påminnelse om absurditeten i det rådande "idépolitiska" systemet under Israels hägn. En villrådighet såsom knappast tillförene rådde vid detta tillfälle bland de röstberättigade. Icke för att paroller och "samlande" sådana saknades. Tvärtom! Det gavs överflöd å "samlingsparoller". Amiral Lindman, "de moderatas" härförare, ropade ut sin "borgerliga samling", förre statsministern Ekman orerade för sin "frisinnade", förre utrikesministern Löfgren för sin "liberala samling", och herrar Hansson och Engberg talade för sin "socialistiska samling" medan hr Kilbom skrek ut sin "kommunistiska". Herrarna i Israel fröjdade sig givetvis åt alla dessa "samlingsparoller"; men sannerligen man kan förtänka de enkla medborgarna i landet, att de tveksade inför allt vad stort och skönt i enighetens namn bjöds dem. Man hade bland gemene man å samtliga håll en viss erfarenhet av vad de "idépolitiska" partiherrarnas "samlingsparoller" voro värda. Såsom vi tidigare påpekat representerade de i verkligheten, ur svensk synpunkt sett, på intet vis några samlingsrörelser utan voro fastmer rena söndringsrörelser i den på vårt folks utplundring och underkastelse inriktade judemaktens tjänst. Medelst de judisk-politiska "samlingsrörelserna" hållas ju massorna fångna i det tillstånd av "själlöshet" och politisk vanmakt, varförutan den judiska härskarutövningen i Sverige icke skulle vara tänkbar. Att massor av "vänstersinnade" valmän denna gång sökte sig över till högern, berodde givetvis mindre på någon stadgad övertygelse, att detta parti skulle vara i stånd att bjuda dem en lösning av problemen, utan mera i känslan av, att faran från detta håll för ögonblicket var mindre överhängande än från de övriga partierna. Man valde det under rådande förhållanden till synes minst onda.

Sveriges folk har genom sitt uppträdande vid detta val visat, att det börjat genomskåda humbugen i hela det rådande "demokratiska" politiska systemet. Med stöd av en köpt pressopinion samt under föregivande att det representerade fokviljan hade "det heliga Israel" redan vid tiden för "det stora genombrottet" förstått att lägga under sig den verkställande och administrativa myndigheten i det svenska samhället samt sätta ur funktion de bärande grundsatserna för utvecklingen, för att i stället leda denna in på banor, vilka inneburo ett förvanskande av statsstyrelsen och representtionen samt en omvandling av statsmakten till rätt och slätt ett redskap åt den judiska makten i dess mot land och folk riktade bosjeviserings- och erövringsplaner. Korruptionen och demoralisationen placerades i högsätet. Gammalsvensk heder vrakades föraktfullt. Endast de fala och med rymliga samveten utrustade, vilka voro redo att utan en blink lyda orderna från den nya Högre Makten, hade överhuvud någon utsikt att avancera i staten. — Så byggdes det folkförrädiska, illegala judiska härskarväldet i all dess härlighet upp såsom en stat i staten i Sveriges land. För de godtrogna i landet, som intet fingo veta av sanningen, förkunnades, att det var demokratien, "folket självt" som nu äntligen tillträtt makten — för befordrandet av massornas lycka och välfärd!

Beträffande det reela syftet med detta stolta "demokratiska genombrott" under Israels hägn behöver idag icke något tvivel råda. Verkligheten talar ett språk, som av ingen seende människa kan missförstås. Den judisk-demokratiska "folkliga frigörelsens" väsen blir för var dag alltmera uppenbart. Ingen är ju så högtravande "idépolitisk" förkunnelse är längre istånd att här fördölja sanningen, som lyder: Den svenska nationens livsfrågor hava under dessa årtionden, varunder "folket självt" regerat, försummats på ett brottsligt sätt. Den av folkfrihetens bålda riddare utlovade friheten har förverkligats på så sätt, att vårt en gång fria och oberoende land förvandlats till ett lydrike under det internationella judiska Mammon, kapitalismen i dess mest renodlade gestalt. Stat och kommuner hava under loppet av några få årtionden störtats i en skuldsättning på miljarder till det internationella judiska ockrarekapitalet, och vårt land har på ett aldrig tillförene skådat sätt i den internationella välfärdens namn lagts öppet för det moderna rovridderiets krafter, vilka i demokratiens och reformismens namn här redan hunnit så långt, att det svenska samhällets desorganisation politiskt, ekonomiskt och kulturellt numera kan betraktas såsom praktiskt taget redan fullbordad. Svensk lag och författning respekteras icke längre i annan mån än de passa de i hemlighet regerande judisk-bolsjevikiska finansautokratiens herrar. Laglösheten och korruptionen sprida sitt gift allt djupare i samhällskroppen, till skapande av det av förströelsemakten eftertraktade tillståndet av kaos och anarki, i vars tecken det skall vara den möjligt att genomföra den slutliga "stora frigörelsen" i bolsjevismens namn. Israels utvalda "ledare"-agenter i spetsen för "idépartierna" låta emellertid icke inverka på sig av händelsernas egen utveckling; de fortsätta obekymrat sitt spel, fortfara att söka inbilla vårt godtrogna folk, att dess intressen låta uppdela sig i "höger" — "vänster", "moderata" — "liberala" — "frisinnade" — "socialister" — "kommunister", samt att de grupper av medborgare, som räknas som hemmahörande inom deras respektive "motståndarepartier", äro folkets fiender. Väl vågar man idag på den "marxistiska" sidan icke fullt lika fördomsfritt hetsa mot "de fördömda borgarna" som man nyss gjorde, liksom man på den "borgerliga" flerstädes sett sig föranlåten något stämma ned tonen mot "samhällsfienderna"; men denna relativa moderation, som man å ömse sidor ålagt sig i kampen, är blott en nödtvungen taktisk åtgärd för ögonblicket. Det relativa lugn, vi möta, är endast ett skenbart sådant — på djupet brottas bevarelsens och förgörelsens krafter sin kamp hårdare än någonsin.

Vad vårt folk nu måste göra klart för sig är, att dess fiender ingalunda äro de, vilka av Israels utvalda "ledare"-agenter i spetsen för partierna utgivas som sådana, icke de folklager, som inrymmas inom de judisk-politiska "motståndarepartierna", utan själva organisatörerna och ledarna av det iscensatta infernaliska folkliga inbördeskriget. "Idépartiernas" stolta ledare hava i verkligheten spelat rollen av folkförförare, de hava varit bundna av oskrivna lagar, bland vilka främst gälla de, som bjuda dem att icke förråda ett ord av sanningen, den verkliga innebörden av det som sker, samt att i allt vara judemaktens, de hemliga styresmännens, vilja underdåniga. Något underlag i verkligheten för dessa judiska "idépartier" på "höger" och "vänster", "moderata" — "liberala" — "frisinnade" — "socialister" — kommunister", som påbördats vårt folk, har aldrig funnits. De äro samt och synnerligen konstruerade "intressegemenskaper" med enda syfte att tjäna den judiska söndringsmakten i dess strävanden mot Sverige. Deras idé-värld är från början till slut grundad på lögn, provokation och bedrägeri. Israels partiledare hava gjort sig stor möda att inbilla vårt folk, att dess fiender äro än de s. k. borgarna än de s. k. arbetarna, men i verkligheten ligger saken så till, att begge kategorierna medborgare, andens och handens arbetare, intimt höra samman i intressehänseende. De hava vitala gemensamma intressen att bevaka gentemot en försvisso fruktansvärd fiende, den där i egen snöd vinnings intresse inriktar sig på att vilseleda och bedraga samt på alla sätt utarma vårt folk, samvetslöst ockrande på dess godtro — *den judiska söndringsmakten, finansaristokratien och alla dess agenter vid ledningen av "idépartierna" och det folkförvillande upplysningsväsendet.* Här är det vi idag hava *den verkliga folkfienden*, gentemot vilken tiden nu bör vara inne att över hela linjen på allvar lägga om kampfronten. Staven måste brytas över det härskande, på lögn, provokation och bedrägeri uppbyggda omoraliska judisk-politiska systemet! De konstruerade och våldsamt överdrivna klass- och intressemotsatserna måste ge vika för förnuftsenliga och naturliga betraktelsesätt. Den etablerade förnuftsvidriga kampställningen mellan skilda svenska medborgaregrupper, arbetare och företagare, andliga och kroppsarbetare måste upphöra. Den idé, som skall bära upp svensk samfundsutveckling, politik och kultur, får icke såsom hittills syfta i riktning mot folkets förströelse, andligt och moraliskt, den måste representerna en sant ideel utveckling, vara inriktad på främjandet av landets och folkets välfärd.

Det är på hög tid att Sveriges folk gör klart för sig vilka som äro dess verkliga fiender samt därefter även inrättar sitt handlande i nuet och framtiden!

PRESSKONSERTEN

Demokratien slår vakt kring Israels revolutionsrätt i Sverige!

Inom den exclusivt judiska tidningspressen visas för närvarande en stark oro för att den nya regeringen skulle drista vidtaga någon handling, som på något sätt skulle kunna innebära ett inkräktande på "det heliga Israels" fri- och rättigheter i detta land, bland vilka som bekant främst märkes den att fullfölja sitt "välsinnade" arbete till svenska folkets lyckliggörelse i bolsjevismen. I synnerhet är ängslan stor i herrarna Engbergs och Segerstedts organ Socialdemokraten och Göteborgs Handels- och Sjöfartstidning, för vilka illustra frihetstolkare en åtgärd i sådan riktning skulle te sig som en utmaning mot demokratien och folkviljan. Det vore kantänka för vederbörande ett förargligt streck i räkningen, om den under så lyckliga auspicier påbörjade bolsjeviseringen av de svenska arbetarna på något sätt skulle hämmas? Vad skulle väl då de bålda frihetskämparna ha att strida emot!

Hr Engberg lugnar i sin tidning den oroade "teologie professorn" i västkustbladet med att ingen omedelbar fara är å färde. Den "reaktionära" regeringen skulle bara våga — den skulle då få se på annat! *Socialdemokraten* (s) skriver bl. a.:

Ett uppsägningsbeslut av det slag, hr Trygger begärde i sitt Göteborgstal, kan för det första icke grundlagsenligt fattas utan att utrikesnämndens mening om beslutets tillrådlighet inhämtas. Hr Trygger torde nog icke ha alltför stora förhoppningar om att utanför sitt eget partis råmärken få stöd inom utrikesnämnden för ett uppsägningsbeslut på de lösa boliner, hans press och han själv hittintills antytt. Men det lärer nog, för det andra, vara uppenbart, att riksdagens majoritet icke skulle finna sig i att riksdagen ställdes utanför ett dylikt avgörande, därest uppsägningen vore fotad på utrikespolitiska överväganden och följaktligen finge betraktas som inledningen till en nyorientering i Sveriges förhållande till Ryssland.

Vad behöva väl våra svenska arbetare mera bevis för att deras ledare äro direkt köpta av den folkfientliga judiska revolutionsmakten? Dessa "ledare" vakta om Revolutions-Israels revolutionsrätt i Sverige såsom en folkets allra heligaste klenod! När skola ögonen gå upp för Sveriges vilseförda arbetare, när skola de veta att skaka av sig oket under förrädarna?

Sedan Israel väl lätit sina pressdrabanter av en Segerstedts och Engbergs typ tolka folkets röst i frågan rycker så hr Presskommissarien själv, juden Karl Otto Bonnier, med hela tyngden av sin "fruktansvärda auktoritet" in på arenan. I sitt ägande husorgan, Dagens Nyheter (l) ger han i en ledande artikel, "Hr Trygger på sträckbänken" tillkänna "demokratiens" höga vilja. Ve hr Tryggers regering, om den djärves motsätta sig det suveräna folkets röst! Dag. Nyh., Revolutions-Israels ledande organ i detta land, är visserligen i dag diplomatiskt mjuk i tonen, men i morgon blir det blixt och dunder, om inte "partiregeringen Lindman" vet vad dess frid tillhörer. Vi återge ur artikeln följande:

Efter regeringsskiftet har man med en påfallande livaktighet börjat diskutera våra förbindelser med Sovjetunionen, särskilt den härvarande ryska handelsdelegationens ställning. Under valrörelsen spelade denna fråga inte någon större roll, men mot slutet av förra riksdagen togs den upp med en viss energi i en interpellation av hr Ljunglund i första kammaren. Interpellanten undrade om inte vissa ledsamma erfarenheter av bolsjevikinblandning i våra inre angelägenheter och särskilt några störande moment i arbetarnas första maj-demonstration borde föranleda en uppsägning av det avtal, som bland annat tillförsäkrade den ryska handelsdelegationen exterritorialitetsrätt för sina tjänstelokaler i Stockholm. Utrikesminister Löfgren gav i sitt svar en övertygande (!) motivering för sin uppfattning att en uppsägning av avtalet inte kunde ifrågakomma i det dåvarande läget.

Sedan dess har ingenting inträffat som är ägnat att rubba denna ståndpunkt, och frågan skulle väl knappast nu på nytt tagits upp, om inte hr Trygger råkat i olycka. Han har nämligen blivit utrikesminister. Som oppositionsman kan ju hr Trygger styra för fulla segel mot stjärnorna, men då han känner regeringsansvarets grepp om hjärtat blir han försvisso en stillsam, moderat, klok och praktisk politiker som icke anser sig för god att av den förhandenvarande situationen göra det bästa möjliga. Under valrörelsen höll han ett föredrag i Göteborg, i vilket han fordrade att avtalet angående den ryska handelsdelegationen skulle uppsägas: det hade slutits under förutsättningen att de speciella lättnader som beviljades de ryska handelsagenterna inte begagnades till revolutionär agitation inom vårt land, vilken förutsättning nu, enligt hr Trygger, "befunnits ha brustit". Man hade alltså att draga "den nödvändiga konsekvensen". Med detta rep ha några tidningar bundit den nye utrikesministern vid sträckbänken och pina honom i förhoppningen att han till slut skall ge ifrån sig det smärtans skri som löser avtalet om handelsdelegationen.

Man skulle mycket misstaga sig om inte excellensen Trygger lugnt avvaktar den stund då denna tortyr upphör. I Göteborg talade han i valagitatorns lovliga syfte att förenkla och överdriva(!) Upprktigt sagt behövde man ju dock inte nödvändigtvis placeras på utrikesministerns observationspost för att upptäcka att våra förbindelser med Sovjetunionen äro ett invecklat kapitel och att ett utbrytande av avtalet om handelsdelegationen ur den övriga problemkomplexen väl är rättsligen möjligt, men politiskt helt säkert uteslutet. Vi ha ett handelsavtal med Sovjetunionen, som trädde i kraft den 10 maj 1924, och i samband därmed erhöll unionens regering rättsligt erkännande från svensk sida. Ingen kan vara blind för vådorna av att på svenskt område äga en för svenska myndigheter oåtkomlig filial av den världsrevolutionära centralen i Moskva. Hittills har emellertid inte från något håll fordrats att vi skulle avbryta de officiella förbindelserna med Sovjetunionen, och då en av högerns mest stridbara kandidater i Stockholm vid ett valmöte (Hr Bonniers egen huvudagent inom högern, byråchefen Järte, red. anm.) lät undfalla sig några (av hr Bonnier diktade ord) ord som kunde tydas i den riktningen var han mycket ivrig att ta avstånd från en sådan tolkning.

I stället har kritiken av vårt förhållande till Sovjetunionen helt koncentrerat sig på det avtal som avslöts år 1927 och som ingenting annat är än en kompletering av handelsavtalet av år 1924. Detta tilläggsavtal reglerar, som bekant, den ryska handelsdelegationens ställning: personalens numerär, beskattning av de ryska affärerna på Sverige o. s. v., och eftersom utrikeshandeln i Ryssland är statsmonopol medges delegationen exterritorialitet för sina tjänstelokaler. Det är det sistnämnda privilegiet man vill upphäva genom uppsägningen av tilläggsavtalet samtidigt som legationen lämnades oantastad. Man synes alltså mena att den svenska regeringen skulle företaga ett slags personlighetsklyvning av den ryska statsmakten och tillvita den missbruk av exterritorialrätten vid Kungsgatan, men medgiva ett obehindrat bruk av samma rätt vid Sveavägen. Man vill spänna ifrån den ena hästen och sedan låta ekipaget fara vidare med den andra. Det må väl sägas att något praktiskt värde för utrotande av den ryska propagandan i Sverige har knappast en sådan åtgärd. Kunde det styrkas att sovjetregeringen missbrukade exterritorialitetsrätten, vore ett avbrytande av de officiella förbindelserna den enda logiska konsekvensen, och den har man också på grundvalen av Arcosrådens bevismaterial dragit i England. Den svenska regeringen, som gentemot sovjetregeringen befinner sig i den svagare positionen att endast nisstankar om något otillåtligt förelägga kan inte i avvaktan på en bindande bevisning driva en politik i kvarteret Rönnen och en annan i kvarteret Kåkenhusen.

"Det heliga Israels" egen Presskommissarie i detta land, hr Karl Otto Bonnier, har alltså åter en gång låtit oss veta sin höga och nådiga vilja — till rättesnöre icke mindre för svenska folket som sådant än Kungl. Majrts regering i all synnerhet. Israels av statsmakten så älskvärt tillerkända revolutionsrätt i Sverige skall till varje pris hävdas. Härefter eder rätter och packer, själlösa svenska gojim!

Hela framställningen i det Bonnierska organet är högeligen karaktäristisk för de herr israeliters i detta land sätt att se på sitt revolutionära problem. Påståendena i D. N. att inga som helst missbruk av de Revolutions-Juda genom handelsavtalet tillerkända speciella rättigheterna samt att överhuvud ingenting skett, som motiverar en uppsägning av det ur svensk synpunkt sett fullkomligt vansinniga handelsavtalet, äro i själva verket en utmaning mot all anständighet. Talet om frågans "komplicerade natur", "personlighetsklyvning av den ryska statsmakten" samt om ekipaget med de hägge hästarna är ju närmast ägnat att inbjuda löjet.

Det är på tiden att den svenska statsmyndigheten på allvar börjar ägna den propagandaverksamhet, som utövas av juden Karl Otto Bonnier och hans vänner inom Israel, en smula uppmärksamhet. Den opinion dessa presenterar fram såsom utgörande svensk folkopinion är icke någon sådan utan endast en av antisvenska motiv förestavad opinion, ägyftande att i den utländska revolutionära judemaktens intresse undergräva och förströra allt svenskt. Det är myndigheternas ovillkorliga plikt att äntligen inskrida mot det infernaliska förströelsearbete i folkförvillandets tecken, som här blott alltför länge opåtalt fått bedrivas av den härskande judiska pressligan under hr Karl Otto Bonnier.

Revolutions-Israel undanber sig ny försvarsutredning!

I en ledande artikel, rubricerad "Regeringsbekymmer och försvarsfrågan" uttrycker hr Karl Otto Bonnier i sitt husorgan Dagens Nyheter (l) sina bekymmer över att regeringen Lindman skall röra vid hans stora "demokratiska" nedrustningsverk av 1925. Hr Bonnier låter regeringen sålunda veta sin och det övriga Israels tanke och vilja:

I försvarsfrågan gäller det att inom ramen av den nuvarande försvarsorganisationen söka utfå det mesta möjliga av värnkraft och rikstrygghet. Och i skolfrågan gäller det att söka organisera skolans inre arbete så, att det ger en större avkastning och en bättre daning, än man på grund av den i yttre måtto stela och bristfälliga organisationen vågat hoppas. Alla försök att i det ena eller andra fallet rubba grunderna komma blott att försvåra försöken att, där det behövs, förstärka dem. Det fordras en mycket ringa och blygsam insikt i politisk och parlamentarisk psykologi för att inse detta, och skulle regeringen oroas eller uppmuntras, hur man nu vill kalla det, av bakbläsare, som sakna denna insikt, så bör den hålla huvudet kallt.

De är med utgångspunkt från dessa allmänna reflexioner inte så alldeles lätt att bestämma, till vilken kategori av åtgärder man bör räkna det på sistone i pressen dryftade förslaget om tillsättandet av en ny försvarskommission. Att den försvarsutredning, som föregick 1925 års försvarsbeslut, i vissa avseenden var både ofullständig och otidsenlig samt gick vitala spörsmål förbi, är en sak, men en annan sak är, vad man skulle vinna med en ny utredning. Den skulle ögonblicklingen tolkas som ett försök att uppriva 1925 års försvarsbeslut och med den makt, som språket har över tanken i vissa politiska kretsar, skulle den skapa ett motstånd mot helt naturliga försvarskrav, som eljest skulle passerat skärgården utan att brännmärkas av förutfattade meningars trångsynthet.

Att hr Bonnier och hans vänner, för den händelse regeringen skulle visa tecken till att vilja tillvarataga rikets sannskyldiga intressen gentemot folkfientlighetens infernaliska makter i detta land, komma att röra upp himmel och jord samt mobilisera alla sina disponibla krafter, inte bara inom de kommunistiska och socialistiska lägren utan jämväl hela den stora skaran liberala och frisinnade drabanter, vet man ju, men det saknas anledning att därför längre respektera hans démarcher såsom några lojala och respektabla sådana. Den försvarsutredning, som utfördes under hr Karl Otto Bonniers höga kontroll och vård det olyckliga beslutet om det svenska nationalförsvarets nedskrotning grundades, kan ur svensk synpunkt på intet vis godkännas. En ny försvarsutredning, företagen icke av Revolutions-Israels egna utvalda agenter utan av för uppgiften kvalificerade hederliga svenska män, är givetvis en tvingande nödvändighet. Man får hoppas, att flatheten inför det Bonnierska maktspråket i en falsk svensk opinions namn vid det här laget skall ha hunnit lägga sig en smula på Högsta Ort.

Bonniers D. N. ger direktiv angående nykterhetskommitten.

De höga pressherrarna inom Israel visa i dessa dagar oro på mera än en punkt. Man förefaller nämligen icke vara så alldeles säker på den nya regeringens "lojalitet" i alla stycken. Sovjet-ryska handelsavtalet, den genom "försvarsreformen av 1925" genomförda svenska försvarslösheten (gentemot Israels revolutionsplaner) ävensom sprit- och nykterhetsfrågorna tyckas i all synnerhet irritera.

I *Dagens Nyheter* (l) givas för dagen vissa förhållningsorder till regeringen beträffande utseendet av den nya nykterhetskommittén, så att den må få ett sådant utseende, att den, demokratiskt sett, blir fullt acceptabel. Det får för ingen del eftergivas på de "sociala" och "demokratiska" synpunkterna inom den blivande utredningen. Det gäller kantänka, att få "rätta" (ur Israels synpunkt) männen i kommittén! D. N. skriver:

Så mycket kan fastslås, att skall den blivande sakkunnigkommitten kunna fullfölja sitt uppdrag i den anda som präglar riksdagens utlåtande, bör den näppeligen göras till en torneringsplats, där extremister från någondera sidan tumla sina gamla käpphästar . . .

Varken Lithandrar eller Ljunggrenar hava här någon uppgift att fylla. . . . Redan nu bör understrykas att en bland kommitterades mest trängande uppgifter utan tvivel blir att bringa en smula reda i det kaos, vilket i den kommunala självstyrelsens namn skapats inom vårt restriktionsväsende. Här, liksom på så många andra punkter i restriktionshärvan, gäller det att balansera sig fram mellan å ena sidan en obundenhet och formlöshet som lämna kommuner, spritbolag eller kontrollstyrelse fältet fritt för godtycke och maktfullkomlighet och å andra sidan en lagfästning om detaljer och småtterier vilken med naturnödvändighet leder till stelbent byråkratism och osmidig formalism.

"Inga Lithandrar och Ljunggrenar, inga extremister i rusdrycksfrågan!" — så lyder alltså "det heliga Israels" paroll i frågan. Den är försvisso talande nog. — De "sociala" intressena, dem hrr Bratt—Bonnier—Wallenberg hittintills så storartat förstått att representera, skola även i fortsättningen dominera! Dock, upprensningen av Spritaugiasstallet skall komma, med eller mot israeliten Karl Otto Bonniers vilja!

Stark stegring av importen, försvagad export under sept.

Den av kommerskollegium nu framlagda kvantitetsstatistiken för rikets viktigare in- och utförsel under sistlidna september månad utvisar, att importen liksom under närmast föregående månader till sin omfattning avsevärt överstigit motsvarande fjolårssiffror. Vad exporten beträffar, framträder en motsatt tendens. En uträkning med september 1913 som bas ger för importen under september 1928 ett indextal av 175.6, vilket ligger betydligt högre än motsvarande fjolårssiffra, som var 153.0. Exportindex utgör 121.3 mot 128.9 för september 1927, vadan här en viss nedgång är att registrera.

PÅ UTKIK

"Själens ed har ingen bindande förpliktelse gentemot de kristna!"

Israels strävanden för alla folks och staters omstörtning i bolsjevismen och det universella judiska rikets upprättande på denna jord i enlighet med de från Moskva utsända "frigörelse"-parollerna grundar sig sasom vi tidigare framhållit på de "heliga" rabbinska lärorna, vilka enligt judarnas stora religions- och lagbok Talmud betyda för mera än själva himmelens röst. För Israel har det emellertid av förklarliga skäl varit en tvingande nödvändighet att inför gojim på det sorgfälligaste besölja sin s. k. religion, på det att icke "de själlösa" (= icke-judiska folken) i förtid skola varda underkunniga om den fräsning i Davidsstjärnans tecken, som Israel önskar hugsvala dem med. Talmud innehåller även en rad bestämmelser, som förpliktа judarna till absolut hörsamhet samt oviankorligt hemlighallande av den judiska religionens "upphöjda" planer mot de icke-judiska folken.

De stora rabbinerna Abaruel och Maimonides, förklara i Talmud: "Den som endast förnekar en del av den judiska tron, han är en förrädare, som vi måste hata och tillintetgöra." I Talmud heter det vidare: "Du skall mera akta på rabbinernas ord (skaparnas och förkunnarnas av Talmud) än på bibelns ord!" ... "Juden har plikten att edligt bekräfta, att de judiska religionsskrifterna icke innehålla något mot de kristna fientligt." ... "En judes ed har ingen bindande förpliktelse gentemot de kristna."

Beträffande Talmuds giltighet i nyare tid skriver Dr Aug. Rohling: "Talmud gäller för judarna som en gudomlig bok," A. Pontigny: "Talmud blir allt fortfarande tryckt och även läst," Ed. Drumont: "Talmud är genom förärvning inympad jämväl i de s. k. reformjudarnas hjärnor, den är det andliga arvet från otaliga generationer."

Redaktör Theodor Fritsch i Leipzig, en av samtidens främste icke-judiska kännare av de judiska religionsskrifterna liksom judendomens verksamhet överhuvud i vår tid uttalade som man erinre sig i nr 12 av Nationen, att är icke sant att judarna äga en sedlig, upphöjd religion. Det är icke sant, att de tillbedja en helig Gud. Det är icke sant, att de äro upprättiga statsborgare i icke-judiska stater. Rabbinismen är den privilegierade orättvisan, förhånandet av all mänsklig sedlighet, den är den religionsförklarade negationen av statsförfattning. Den fordrar tillintetgörelse av varje stat, som ej är grundad på rabbinismen."

Närhelst dessa fakta beträffande judarnas religions- och lagväsen påpekas för "de själlösa" (d. v. s. icke-judarna), svaras: "Fantasier — omöjligt!" Världen av i dag är full av bevis, men eftersom dessa icke stå noterade som sådana i de judiska tidningsorganen, vägrar man att tro! "De själlösa" runt om i staterna ha uppenbart just täck vare sin själlöshet alla utsikter att inom en icke alltför avlägsen framtid bli "frälsta" av "det heliga israel" enligt känt recept från Gamla testamentet och nu senast Ryssland, där 10 miljoner "otrogna" nedslaktats som boskap.

I charlatanismens gyllene tidsålder.

Charlatanismen lever f. n. högt icke bara i den kungl. svenska huvudstaden utan också på sina håll ute i den kungliga landsorten. Bland de mest excellenta nya trollkonstnärerna är utan tvivel att räkna Hans Högvördighet nere i Göteborg, israels särskilt över västra Sverige klart skinande liberal-teologiska ljus, professorn - teologen - nationalekonomen redaktören Torgny Segerstedt, som nu ånyo en gång funnit sig föranlåten sänka sig ned ett slag från Olympen till oss stackars vanliga dödliga — för att ge oss några visa råd att inte bära oss oupprostrat åt gentemot "Guds utvalda" utan lägga an en vidsynthet och tolerans i vårt förhållande till dessas "gudomliga" mission i detta land, till de svenska gojims tyckliggörelse i bolsjevismen.

Hans Högvördighet, som inte för inte är ett stort och klokt skinande "teologiskt" ljus i Israel, varnar för en uppsagning av sovjet-ryska handelsavtalet d. v. s. någon sådan åtgärd, som på något sätt skulle kunna inkräkta på "det heliga Israels" självklara rätt att bolsjevisera vårt svenska folk. "Först om det kan fastslås", yttrar vår genialiske teologie professor", "att på sovjetryska handelsdelegationens genom avtalet skyddade lokal eller eljest med stöd av avtalet ett emot den svenska samhällsordningen riktat arbete bedrivits, bör avtalet uppsägas. Att uppsäga detsamma på grund av några allmänna olustkänslor mot sovjetregimen vore icke klokt. Ty det kan ju ändå aldrig förnekas, att avtalet varit gynnsamt ..."

Jo, charlatanismen gör sig bred i detta land nu för tiden. Den som inte vill se, han bliver aldrig seende! Man räknar tydligen med de svenska gojims själslöshet såsom en konstant vorden egenskap för evighet. Hans Högvördighet är emellertid ibland en smula snabb i sina "teologiska" vändningar. Denna gång i ej mindre grad än när han förra året sjöng jubelsången över att svenska folkets avkristning redan var fullbordad. H. H. känner dock tydligen lika-litet den svenska folksjälen som hans frihetsträngtande "vänner" i Bonniers Nyheter.

Världsrevolutionens store propagandist åter i nåd?

Enligt meddelanden från Sovjetlandet skall den ökände revolutionsjuden K. Radek-Sobelsohn, en av den judisk-bolsjevikiska blodsorgiens i Ryssland toppgestalter, vilken i egenskap av medlem av "Trotskijoppositionen" tillsammans med en rad andra bolsjevikiska koryféer förlidet år förvisades till Sibirien, hava tagits i nåd av Stalin och nu åter tillhöra "de sanna revolutionärernas" skara. Läget i "paradiset" utvecklar sig kantänka i en sådan riktning att de revolutionära folkskändarna känna ett allt starkare behov av inbördes sammanhållning.

Radek-Sobelsohn intog som man erinre sig på sin tid en förgrundsställning inom propagandan. Han var ursprungligen järnvägstjuv och lyckades såsom marxist bemälda partiets kassa, med anledning varav han helt cyniskt kallade sig Kradek (K. Radek = tjuv). Han har varit ivrigt verksam för upprors anstiftande i alla stater och en av sovjetmaktens synnerligaste favoriter inom de judisk-internationella storfinanskretsarna, särskilt i Tyskland och England, vilka sörji för världsrevolutionens finansiella sida. R.-S. verkade en tid som sovjets propagandachef i Berlin. Han var vidare den, som organiserade den stora kolstrejken i England 1926, varmedels Revolutionens Herrar i Moskv. hoppades kunna omstörta det engelska imperiet, något som dock, till vederbörandes oerhörda besvikelse, icke lyckades i trots av Israels starka försänkningar i London-City.

"Leve broderskapet!"

"Det fashionabla bolsjevismen", det där anger den s. k. goda tonen för det övriga landet, söker för närvarande gärna sitt kulturella rättesnöre i "Bonniers Vecko-tidning", som på sitt säregna sätt söker tillgodose de kulturella sifrernas behov i fråga om förfinad smak och andlig-kulturell inriktning. Det nämnda upplysta organet utgör visst på samma gång ett experimentalfält för de unga prinsarna av Röda blodet, hrr Tor och Åke Bonnier,

Karl Ottos avkomlingar i närmaste led, som där öva sig i den ädla konsten att familjart umgås med "la haute Societe". I sitt senaste nummer bjöd B. V. bl. a. på en definition av begreppet Bror, som förmodligen anammats av de societetgojim med vanlig självlöshet. Vikarierande spetsartikelförfattaren "C. B-n" i Allehanda (chefredaktör Ljunglund, ordinarie spetsart.-förf. befinner sig för ögonblicket på semesterresa i utlandet) beror i en artikel, "Alla ha inte rätt!" — hu då! — det moderna bror- och rättshaveriproblemet och skriver med adress till de nämnda dagge mustra prinsarna av Röda blodet, som i broderskapshänseende hava ett så storartat påbråk (pappa Karl Otto har ju varit och är den judiskbolsjevikiska "demokratiska" "reformkulturens" förnämaga organisatör och Overiedare här i landet och en av deras franska förfäder var ju en av organisatorerna av "den stora franska frihetsrevolutionen", som ju först på allvar höjde kravet på "frihet, jämlikhet och broderskap" här i världen!) bl. a. följande:

"En engelsk författare påstod nyligen, att brorskapet och broderskänslorna aldrig varit så aktuella som i dessa dagar. Atskilliga tecken tyda på att han talar sant. I det kostliga lekvalen för god ton, som familjetidningen B. Von i. i dagarna sänt ut till sina läsare, förkunnas det under uppslagsordet Bror, att den allmänna likställigheten människor emellan gjort brorskapet till en sådan naturlig sak, att man inte längre behöver använda titulationen "bror" ...

Den där broderligheten har nog ganska länge åtnjutit en stadgad popularitet. Langt innan kriget brött ut, gingo vi omkring och citerade tänkvärda små ordspråk, sådana som: "Alla ha rätt" eller "Hur skönt det är när bröder kunna sämjas", och skulle vi vara riktigt lyriska, piggade vi upp varandra med verser som dessa:

Små, små ord av kärlek ...

Aller vad annat vi kunde hitta på för att pointera vårt vänskapliga sinnelag. Egentligen var det väl kriget, som kom oss att inse, att det där kärlekssnacket inte alltid var så förfärligt allvarligt menat — men som också på allvar reste kravet på att orden skulle få innebörd och att vi verkligen skulle vara såsom bröder.

Ack ja, överallt ropas det på samverkan och samförstånd och raserande av de murar, som kunna tänkas hindra oss från att sluta varandra i famn. Från alla håll tigger man om att vi skola göra små eftergifter för att lämna plats för andras tankar, för främmande kulturer — ofta just sådana, som äro, inte bättre utan sämre än våra egna. En reser ett kulturkrav i det heliga Rysslands namn — samtidigt som det berättas om det ena kulturella nidingsdådet efter det andra från landet där på andra sidan Östersjön — och en annan ropar på att Onkel Sam skall beredas rum i våra hjärtan. Det är minsann ingen måtta på pretentionerna, ska' man säga.

Varpå bero de ogenerade anspråken? Är det inte i grund och botten därpå att vi missförstått innebörden i den relativa sanning som heter: Alla ha rätt! Alla ha nämligen inte rätt — även om de tro sig ha rätt! Ty där finns som bekant sjuka kulturer, från vilka vi helt måste hålla oss isolerade för att inte råka ut för smitta, och där finns kulturer med sjuka punkter, som vi heller inte få blunda för. Det händer emellertid så lätt att man blandar i det s. k. samförståndets intresse, och då räcker inte ens den rikaste intelligens till att avvärja faran.

Inte behöver samverkan bestå i att vi ständigt gå omkring och göra oss uravvi Ligger den sanna samverkan inte just däri att vi var och en på sitt håll söka göra vår större eller mindre arvslott räntebärande och sedan delar med oss av räntorna — d. v. s. att vi odla det personliga, det som Geijer kallade för det högsta i historien. För den skull behöva ju inte folken se snett på varandra — vi behöva inte, liksom de engelsmän, om vilka N. P. Odman berättar, gå omkring och betrakta alla utlänningar som apor eller räkna oss till dem, vilka fortfarande hävda, att Schopenhauers påstående att kvinnorna se på varandra som ghelf och ghibelliner, måste gälla också för folkens syn på varandra."

Ja, det kan vara på tiden att vi även i vad rör kulturen skilja på det sanna och det falska samt göra klart för oss, att alla icke hava rätt.

Folkmotsättningarna inför Kosmopolitiska Puolicistklubben.

Våra kosmopolitiska folkupplysares illustra sammanslutning "för nytta och nöje", Publicistklubben, hade förra lördagen ett animerat sammanträde i huvudstaden. Aftonens glansnummer var "ett spirituellt och fängslande föredrag" av til. dr Carl G. Laurin över ämnet "Folklynnen och folkmotsättningar".

Man kan livligt föreställa sig, huru ämnet måste ha intresserat våra herrar publicister från kosmopolitiska dagspressen, vilka ju i motsättningarna, de naturliga savai som traintor att de uppvaktade, inom och mellan folken hava hela sin varelse.

Konserthusjudarnas konstintresse.

En insändare, vars tillitförtrughet i ämnet vi sakna anledning ifragasatta, meddelar oss följande lustiga historia från uppförandet av "Den skona Galatea" a Konserthusoperan, episoden säkerligen ganska belysande för den irritation, som tyckes ha gripit Israels konstintresserade barn i var svenska huvudstad:

Hr redaktör!

Ett rent tragi-komiskt utslag av judarnas i Stockholm småaktiga nit att se till, att intet får förekomma, som möjligen skulle kunna sätta det "heliga" folket i en mindre förmånlig dager, har i dagarna förekommit inom konserthusets väggar. Saken var i korthet: Den 6 oktober öppnade Konserthusoperan sin höstsäsong med première av tvenne enaktare: "Annette et Lubin" och Suppés "Den skona Galatea". I den sistnämnda operan innehas ett operabuffapartі av skådespelaren-sångaren Rudolf Axelsson, som här har att framställa en "mecenat", en judisk bankir, en roll, vilken hr Axelsson tydligen utför alltför bra, så att de israelitiska herrarna i Konserthusstyrelsen funnit nödvändigt ingripa. Herr Axelsson får berom i alla tidningar för sin ypperliga tramställning av typen och det skrives bl. a. "Hr Axelsson spelade i denna opera en bankir av judisk extraktion och gjorde av denna roll en verkligt roande karikatyr. Maskering, diktion och spel tillfredsställer i lika hög grad." (Soc.-Dem.)

Men detta om maskeringen var för mycket för vårt "heliga" Israel. Vid föreställningen den 7 oktober kom order från Konserthusstyrelsen, framförd genom Folkkonsertförbundets styrelse, att hr Axelsson "absolut" måste ändra sin maskering och göra den "betydligt mindre judisk", näsan fick icke vara så krokig, håret ej så svart etc. Med påföljd naturligtvis, att sångaren nästa gång uppträdde i en röd-brun peruk och ej mera krokig näsa än som många äkta svenskar äro utrustade med, Men det var icke nog! Vid torsdagens föreställning (den 11 dennes) kom en ytterligare order från Höga Vederbörande, att maskeringen fortfarande icke var "passande". Folkkonsertförbundet skickade personligen kontrollanter upp i hr Axelssons klädloge för att se till, att näsan blev fullkomligt rak ("gärna litet uppnäsa"), innan skådespelaren tilläts inkomma på scenen.

Kontenta: Linial och kompass måste härefter införas på våra scener för att mäta våra skådespelares näsor. Var skall månne dessa invandrade ökenmänniskors förmätna inblandning i våra svenska institutioners verksamhet sluta? — frågar Konstintresserad.

"Ekmans gravöl" — förre statsministerns gåva till svenska folket.

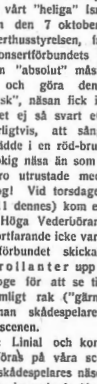

Såsom förre statsminister Ekmans största bragd under sin regeringstid under "det heliga Israels" hägn är man tydligen allmänt ense om att betrakta hans lyckligt genomförda "pilsnerdricksreform". Ungefär samtidigt med att Konungens "nykterhetsvänlige" förste minister, därtill förvisso nödd och tvungen, drog sig tillbaka från taburetten, lät han som vi veta sända ut i marknaden sin stora "gåva" till svenska folket, det nya alkoholsvaga maltdrickat — "Ekmans gravöl" men maste bekanna, att vi bleve ganska besvikna i betraktande av att "gravölet" ju är resultatet av en treårig kunglig regeringsutövning, hade man ju bort kunna vanta sig en något förnämligare kvalitet därå. Vi förstå också ratt val tecknaren i Allehanda, som med nedanstående lyckade bild velat illustrera våra förträffliga "reformatorers" tyckliggörande av svenska folket med s. k. alkoholsvagt, varvid följande dyrbara ord yttrades av den älskliga Dadda: "Nu ska lilla Svea smaka på daddas dricka, annars blir dadda och farbror Alexis så lessna."

Vi tvivla på att dadda och farbror Alexis kunna undgå sitt bistra öde "att bli lessna", ty "Ekmans gravöl" har såvitt vi kunna finna inga utsikter att bliva populärt bland Sveriges folk utanför deras exclusiva krets vill säga, som komma att dricka det — av pur respekt och vördnad för dadda och farbror Alexis.

Israels "proletärledares" taxerade årsinkomster.

En kalenderbitare har roat sig med att anteckna följande siffror ur 1927 års taxeringskalender för en del socialdemokratiska koryfeer.

Örne, A. E., gen.-postdir.	52,310
Möller, F. G., partisekr.	20,510
Möller, E., hustru	10,660
Schlyter, K. J. D., häradsh.	29,850
Kyden, K. W., f. d. gen.-krigskom.	28,570
Nothin, T. K. V., gen.-dir.	30,010
Sandler, R. J., överdir.	25,690
Hansson, P. A., red.	18,980
Lindhagen, C. A., borgm. ...	23,270
Wigforss, E. J., lektor	17,950
Hansson, Sigfr., red	14,700
Lindqvist, A. H., soc.-fullm. ..	14,800
Gjöres, A. Anson, red.	14,850
Eriksson, J. B., riksdagsm.	14,130
Engberg, Art., chefred.	15,500
Sköld, P. E., rikdagsm.	15,330
Larsson, Viktor, bankof.	15,650
Lindley, C. G., förtr.-man	11,240
Thorberg, J. A., riksdagsm.	12,920

Där till kommer för var och en som är riksdagsman cirka 4,500 kr. i riksdagsmannaarvode, som ej taxeras.

Det kan lugnt utgås ifrån att herr proletärledare gjort vad de kunnat för att icke taxeringarna skulle komma i överkant. Man exponerar ju inte annat än vad som lämpar sig därför för massorna.

*

I den provokatoriska nykterhetspolitikens hägn.

Stockholms tullpolis har i trakten av Mörtsunda gård efter en nattlig dust med tvenne i den ädla smugglarekonsten väl förfarna gynnare beslagtagit 35 st. tioliters dunkar med "export". Den ene av de bägge smugglarna lyckades det poliisen att fasttaga, den andre klarade sig genom att kasta sig i sjön och simmande fly sina förföljare. När den anhållne, som är diverseарbetare från Stockholm, skulle stuvas in i polisens väntande bil tillsammans med dunkarna, satte han sig till våldsamt motvärn, men lugnade sig efterhand. Han överantvardades till kriminalstationen på Kungsholmen.

*

Jordbruksarbetaren Sigvard Pekarainen från Huuki i Pajala socken, vilken under en danstillställning den 29 september ihjälskar finske undersåten Enok Rato, har nu rannsakats vid häradsrätten i Haparanda. Rannsakningen pågick i tre timmar och fyra vittnen hördes.

Den häktade förklarade under rannsakningsförhöret, att han icke kunde minnas något av danstillställningen eller om dråpet. Han hade samma dag dråpet blivit begången inköpt för 15 kr. "hembränt" av den finne, som sedan blev ihjälskuren. Av denna sprit, en och en halv liter, vilken den häktade en vecka tidigare beställt av samme person, hade han bjudit bort ungefär en halv liter och förtärt återstoden själv.

*

Besättningen på en hel del båtar som trafikera Stockholm gör sig alltjämt skyldiga till smuggelaffärer i stor skala.

Från personal på Svealbolagets fartyg gjordes under september olika beslag, varav ett fall från en kvinnlig besättningsman. 82 liter exportsprit, två liter konjak och akvavit samt 1,400 cigarretter och ett par burkar tobak omhändertogos av tullen. På de finska fartyg, som anlänt hit från Finland, har personalen under samma tid i tretton fall betratts med smuggling. Dessa beslag utgora sammanlagt femtio liter sprit och ett smärre parti cigarretter. De estländska båtarna ha under månaden lämnat sin tribut till smuggingskontot sålunda, att sex beslag gjorts bran personalen på desamma, varav i ett fall till och med från en befälhavare på en av de s. k. kobåtarna. Tjugu liter sprit olev har tullens pris.

Smuggungen bland passagerarna med finlandsbatarna visar knappast nagon tendens att avtaga. Så gott som med varje båt som ankommer till Stockholm, finnes det nagon av passagerarna, som blir tast. Ofta maste darvid kroppsvisitation foretagas och det smuggade utgores ofta, for att icke saga i de allra flesta fallen, av cigarretter.

Från Förbudsparadiset.

På grund av de på sista tiden i New-york intraffade många dödsfallen efter förtäring av hembränd sprit föreföres härområdagen av 40 detektiver en razzia genom slumkvarteren i östra delen av staden, varvid 21 illegitima utskänkningsstallen stängdes. Under de senaste dagarna ha över 50 nya dödsfall registrerats efter förtäring av hembränd "whisky" och ensamt pa en dag uppgick ofrens antal till 32. Flera av restaurauginneharna tara komma att åtalas för dråp. Den giftiga drycken består av hembränd sprit, tärgad med jod eller trädgra och utspädd med så mycket vatten, att offren icke dö vid baren.

Bolsjevikernas presidentkandidat i U. S. A. "bortsnappad"?

Enligt ett meddelande, som utsänts från det kommunistiska högkvarteret har den kommunistiska kandidaten till vicepresidentposten vid det förestående presidentvalet i Förenta staterna försvunnit under mystiska omständigheter. Han var på väg till Phoenix i Arizona, där han skulle hålla ett valtal, men på vägen dit försvann han spårlöst.

Den amerikanska polisen är böjd för att tro att han bortsnappats av Ku-Klux-klan. — Den möjligheten är dock icke utesluten att det rör sig om ett rent valtric från hrr kommunisters sida.

Från Sovjetparadiset.

Enligt "Pravda" komma de långa brödköer, som numera dagen i ända är en konstant företeelse utanför sovjetryska statens kooperativa brödbutiker, att för framtiden vara tvungna att inskränka sin konversation till väder och vind. Den politiska polisen har nämligen på regeringens order organiserat ett nytt departement "för brödköernas övervakande". Om huru dessa nya kooperativa polisspioner på brödköparna kommit till, meddelar en korrespondent till Daily Mail efter "Pravda" följande:

Tjänstflickorna och de gifta kvinnorna, som i ett par timmar få stå och vänta på en bulle surt bröd, hålla ofta gatumöten och låta de förbigående veta vad de tänka om de makthavande, om kooperationen och om brödutdelningen. Detta sker i kraftiga ordalag, vilka knappast äger sig för tryckssvärtan. Påverkade av sina hustrur ha arbetarne i fabrikerna vid sina möten också börjat diskutera de stigande priserna i de kooperativa butikerna.

Allt detta mummel och missnöje skall nu det nyinrättade polisdepartementet kväva. De nya kooperativa detektiverna rekryteras med kvinnor, vilka förklädda till tjänstflickor stå i köerna. "Pravda" konstaterar att kvinnorna i brödköerna blivit märkbart lugnare sedan flera av dem blivit häktade och förda till närmaste polisstation. Där ha de blivit varnade och hotade med att, därest de icke upphöra med sina "politiska diskussioner", deras män komma att förlora sina platser.

TAPETSERARFIRMAN
C. A. ERIKSSON
Hantverkaregatan 22, Stockholm
TEL. KUNGSH. 6706.
Utför Möbelstoppningar, Mattpåläggningar till mycket billiga priser. Förstklassigt arbete garanteras. Begär kostnadsförslag.
Klädning av skärmvagnar samt bakdörrar

PARISER-CAFÉET
27 Kungsgatan 27
STOCKHOLM

Körpiskor och Ridspön Käppar och Remtyger
köpes bäst och billigast i
ALFRED ANDERSSONS PISKFABRIK
Beridarebansgatan 12 - Stockholm
Telefon Norr 11575

Caféet
RIDDAREGATAN 11
(hörnet av Sibyllegatan.)
Gott kaffe och väl tempererade maltdrycker. Tidsenliga lokaler.
OBS.! Ny regim.

DANSK NATIONALT TIDSSKRIFT
KØBENHAVN F.
Selvstændigt - uafhengigt - antisemitisk
Helaar Kr. 5: —. Halvaar Kr. 2: 75.

Nationen nr: 41 (158) 1928.

Våra vänner i landsorten

uppmanas att på de platser, där lösnummerförsäljning av Nationen ännu ej kommit till stånd, vidtala kända respektabla personer och handelsaffärer, som försälja tidningar, att mottaga Nationen i kommissionsförsäljning. Meddelanden om dylika överenskommelser samt antal exemplar som av vederbörande önskas, böra omedelbart insändas till tidningens expedition, Södra Kungstornet, Stockholm.

Det tillkommande judiska världsssjälvhärskaredömet.

eller

Sions vises hemliga protokoll.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

PROTOKOLL N:o 11.

Riksrådet kommer att spela rollen av bekrafteise på regenten makt, det blir i egenskap av den lagstiftande kårens synliga del så att säga en redaktionskommitté för regentens lagar och påbud.

Den nya konstitutionens program. Nu övergå vi till den tillämnade konstitutionens program. Vi komma att stifta Lag, skipa Katt och fälla Dom: 1) i form av förslag till den Lagstiftande församlingen, 2) genom presidentens påbud i form av anmanna förordningar, Senatens föreskrifter samt 3) i handelse av lägligt tillfalle — i form av statskupp.

Ingra detaljer av den föreslagna statsomvälvningen. Sedan vi ungefärligen fastslagit modus vivendi, så låtom oss taga i närmare betraktande detaljerna av de kombinationer, varigenom det återstår oss att fullborda omvälvningen av statsmaskineriets gång i, ovannämnda riktning. Med dessa kombinationer förstår jag tryckfriheten, valrätten och mångt och mycket annat, som bör förvinna ur den mänskliga ordförteckningen eller i grund omdanas omedelbart efter den nya konstitutionens kungörande. Först i detta ögonblick blir det för oss möjligt att genast tillkännagiva alla våra föreskrifter, ty senare blir varje synbar företeelse farlig — och varför? Om denna förändring bleve genomförd med brutal stränghet och i form av påbud och restriktion, så kunde den leda till förtvivlan, framkallad av fruktan för nya förändringar i samma riktning. Om den åter genomföres i form av vidare förmildringar, så kan man säga, att vi erkänt vår orätt, och detta undergräver den nya maktens ofelbarhetsgloria, eller också säger man, att vi blivit skrämda och tvungna till eftergifter, för vilka ingen skall visa tacksamhet, ty man kommer att anse oss skyldiga därtill . . . Både det ena och det andra är skadligt för den nya konstitutionens prestige. För oss är det nödvändigt att från första stunden av dess proklamerande, då folken äro övervåldigade av den skedda omvälvningen, då de ännu befinna sig under terror och villrådighet, de skola erkänna att vi äro så starka, så osärbara, så mäktiga, att vi i intet fall komma att förhandla med dem och icke allenast ringakta deras åsikter och önskningar, utan ock äro beredda och förmögna att med okuvlig makt undertrycka den minsta yttring därav när och var som helst, att vi med ens taga allt, som är oss nödigt, och att vi i ingen händelse äro villiga att dela makten med dem . . . Då komma de att av fruktan sluta ögonen för allt samt invänta vad härav följer.

Gojerna äro får. Gojerna äro en fårahjord, och vi äro för dem vargar. Och i vetet, hur det går med fåren, då vargen har sluppit in i fårahuset.

De sluta ännu ögonen för allt, emedan vi lova återgiva dem alla förlorade friheter efter kuvandet av fredsfienderna och tämjandet av alla partier.

Lönar det mödan att tala om, hur länge de skola vänta denna restitution.

Det hemliga frimureriet och dess "synliga" loger. För vilket ändamål hava vi uttänkt och ingivit gojerna hela denna politik, ingivit dem den, utan att låta dem närmare få se dess underlag — varför, om icke för att på omvägar uppnå det, som är ouppnåeligt för vårt spridda folk på direkta vägar. Detta har tjänat till grund för vårt hemliga frimureris organisation, som de icke känna och vars ändamål dessa gojimnöt icke ens misstänka, lockade av oss i den synliga armén av frimureriets loger för att avleda deras stamförvanters uppmärksamhet.

Gud har förlänat oss, sitt utvalda folk, spridning över hela världen, och i denna vår skenbara svaghet har visat sig hela vår styrka, vilken nu fört oss till världsherraväldets tröskel.

Oss återstår nu blott ett helt ringa arbete på den redan lagda grunden, innan vi nå slutmålet.

PROTOKOLL N:o 12.

Frimureriets tolkning av ordet "frihet". Ordet "frihet", som man kan tolka olika, definiera vi sålunda: Frihet är rättighet att göra det, som lagen tillåter. En dylik tolkning av detta ord tjänar oss till att all frihet stannar i våra händer, emedan lagarna skola förstöra eller upprätta endast det, som är för oss önskligt, enligt ovan framställda program.

Pressens framtid i frimurerietś rike. Med pressen komma vi att förfara på följande sätt. Vilken roll spelar pressen i våra dagar? Den tjänar till väckande av för oss nödiga passioner eller egoistiska partilidelser. Den är innehållslös, orättvis, lögnaktig och flertalet vet icke ens vartill den tjänar. Vi skola sadla den och taga den i strama tyglar; detsamma göra vi med den övriga litteraturen, ty vad nytta skulle vi hava av att bevaka oss från pressens anfall, om vi förbleve skottavlor för broschyrer och böcker? Vi komma att göra en dyr produkt av offentligheten — dyr, tack vare nödvändigheten av dess censurering — till en inkomstkälla för staten: vi pålägga den en särskild stämpelbeskattning samt kautionsinbetalning för rättigheten att starta pressorgan eller tryckerier, vilka böra vara förpliktade att garantera vår regering fridlysning gentemot alla pressens anfall. Varje anfall mot regeringen komma vi att skoningslöst bestraffa. Sålunda medel som stämpelskatt, kautioner och böter giva enorma inkomster åt staten. Visserligen kunde partiorgan strö omkring sig penningar, men vi komma att indraga varje oppositionell tidning efter det andra angreppet emot oss. Ingen skall ostraffad röra vid vår regerings ofelbarhetsgloria. Såsom förevändning för en upplagas indragning komma vi att uppgiva, att tidningen upprör sinnena utan anledning och grund. Läggen på minnet, att bland de anfallande komma att finnas av oss själva utgivna tidningsorgan, men de skola antasta utesluta sådana punkter, som av oss äro dömda till ändring.

Kontroll över pressen. Icke en enda uppgift kommer att tränga till allmänhetens kännedom utan vår kontroll. Detta hava vi redan uppnått därigenom, att alla nyheter erhållas genom våra agenter, i vilka de centraliseras från alla världens kanter.

Korrespondentagenturer. Dessa agenturer skola då bliva helt och hållet våra institutioner och komma att offentliggöra endast det, som vi ålägga dem.

Om vi nu lyckats bemäktiga oss gojimsamhällenas sinnen till den grad, att de alla i det närmaste se på världshändelserna genom de färgade glasögon, som vi sätta för deras ögon, om det ej längre i ett enda land finnes för oss några hinder, vilka skulle stänga för oss vägen till de av gojernas domstol så kallade statshemligheterna, så hur skall det gestalta sig, när vi erkännas såsom världsherskare i vår världskonungs person?

Låtom oss återvända till pressens framtid. Var och en, som önskar bliva tidningsredaktör, bibliotekarie eller tryckeriägare, bör förskaffa sig därtill erforderligt diplom, vilket, i händelse av förskyndelse omedelbart frantages innehavaren.

Vad är progress enligt frimurieriets begrepp? Genom dylika åtgärder blir tankens verktyg ett medel i händerna på vår regering, vilken då icke tillåter, att folkmassan förirrar sig i progressens snår och i drömmar om lycksalighet. Vem av oss har icke klart för sig, att denna illusoriska lycksalighet är en direkt väg till orimliga fantasier, varav födas anarkiska förhållanden människorna emellan, och till makten, emedan progress, eller rättare sagt progressens idé, har lett till tanken på allt slags emancipation, utan att fastställa dess gränser. Alla s. k. liberaler äro anarkister, om icke till handling, så till tanke. Alla jaga efter frihetens chimärer, varvid de störta sig i egenmäktighet, d. v. s. i anarki av opposition för oppositionens skull.

Ännu om pressen. Låtom oss ännu en gång återvända till pressen. Vi ålägga den skatt liksom allt det tryckta ordet, stämpelskatt för vart ark samt kaution, och böcker, omfattande mindre än 30 ark, dubbelt så höga avgifter. Dem skola vi hänföra till kategorin broschyrer, för att å ena sidan minska antalet journaler, vilka utgöra det värsta giftet i tryck, och å andra sidan kommer en sådan åtgärd att tvinga skriftställaren att skriva så pass långa avhandlingar, att ytterst få komma att läsa dem, i synnerhet som de måste bliva mycket dyra.

Det åter, som vi själva skola giva ut till nytta för den intellektuella utvecklingen i den av oss antydda riktningen, kommer att bliva billigt samt lättas av alla. Skatterna tygla den tomma, litterära hänförelsen, och straffarbeten ställer litteratörerna i beroende av oss. Om ock det, skulle givas sådana, som önska de skriva emot oss, så finnes det icke sådana, som gå in på att trycka deras alster. Före emottagandet av arbete till tryckning måste förläggaren eller tryckaren anhålla om tillstånd därtill av styrelsen. På så sätt blir det för oss i förtid bekant, vad som planeras emot oss, varav vi alltid få försprång att komma med förklaringen i det åsyftade ämnet.

Litteratur och journalistik äro två av de viktigaste uppfostringsmedlen — det är därför som vår regering kommer att bliva ägare till de flesta tidningar. Härmedels neutralisefas den privata tidningspressens skadliga verkan och förvärvas ett enormt inflytande på sinnena. Om vi tillåta tio tidningar att utkomma, så utgiva vi samtidigt trettio o. s. v. i samma proportion. Men detta bör publiken på inga villkor ens misstänka, varför alla av oss utgivna tidningar komma att till det yttre förfäkta de mest motsatta riktningar och tänkesätt, vilket uppväcker förtroende till dem samt drager till oss vars lättrogna motståndare, vilka på så sätt falla i vår snara samt oskadliggöras.

I första rummet ställas de officiella organen. De skola alltid stå på vakt kring våra intressen, och därför blir deras inflytande av jämförelsevis ringa värde.

I andra rummet komma de officiösa, vilkas roll kommer att bestå i att draga till sig likgiltiga och ljumma.

I tredje rummet ställa vi vår "opposition", vilken i åtminstone ett av sina organ skall föreställa vår antipod. Våra verkliga motståndare komma i sitt inre att tro denna opposition vara utgången ur deras egna led, och de skola då blotta för oss sina kort.

Våra tidningar komma att representera alla möjliga riktningar — aristokratiska, republikanska, revolutionära, t. o. m. anarkistiska — så länge konstitutionen existerar. De skola som den indiska guden Vischnu hava hundra händer, av vilka envar kommer att känna vilken som helst allmän mening på pulsen. Då pulsen blir alltför febril, föra dessa händer den allmänna meningen mot vårt mål, emedan en upprörd individ förlorar sitt sunda omdöme och underkastar sig lätt främmande ingivelse. Dumhuvuden, vilka tro sig upprepa sina meningsfränders tankar, skola upprepa våra tankar, eller det, som är oss önskligt. I det de inbilla sig följa sitt partis organ, följa de den flagga vi hissa för den. För att i denna anda inrikta vår tidningsmilis, måste vi organisera denna sak ytterst noggrant. Under namn av pressens centralorganisation anordna vi litterära sammankomster, på vilka våra agenter obemärkt komma att giva paroller och signaler. Föredömande och ytligt motsägande våra initiativ, utan att beröra det väsentliga däri, komma våra organ att leverera en skenfäkтning med de officiella tidningarna, endast för att giva oss anledning att uttala oss mera detaljerat, än vi hade kunnat göra det i de första officiella kungörelserna. Detta naturligtvis dock endast i de fall, då det för oss visar sig fördelaktigt.

Dessa anfall mot oss spela dessutom den rollen, att undersåtarne genom dem övertygas om att full frihet råder i tal och skrift, och de giva våra agenter anledning att påstå, att de mot oss upprättade tidningarna endast prata i vädret, då de icke kunna sakligt motivera sin förkastelsedom över våra åtgärder.

Dylika för den allmänna meningen omärkliga, men säkra åtgärder draga med bästa framgång allmänhetens uppmärksamhet och förtroende över på vår regerings sida. Tack vare dem skola vi i mån av behov väcka och lugna sinnena i politiska frågor, övertyga eller bringa dem ur fattningen, i det vi låta trycka än sanning, än lögn, fakta eller deras dementier, beroende av om de mottagas väl eller illa, i det vi försiktigt rekognoscera terrängen, innan vi beträda dem. Vi skola ofelbart bésegra våra fiender, då de icke komma att till sin disposition äga tidningsorgan, i vilka de kunde helt nttala sin mening i följd av ovansagda åtgärder emot pressen. Vi behöva icke ens dementera dem fullständigt.

Försökasstenar, utkastade av oss i den tredje kategorien av vår press, skola vi, i händelse av behov, energiskt partier i de officiösa organen.

Frimurarsolidariteten i den nutida pressen. Redan nu existerar t. ex. i den franska journalistiken, en frimureriets solidaritet i parollen: alla pressorgan äro inbördes förbundna genom den professionella hemligheten. Likt antikens augurer röja icke dess medlemmar hemligheten av sina uppgifter, såvida de icke fått order att delgiva allmänheten den. Icke en enda journalist djärves förråda denna hemlighet, ty ingen av dem tillåtes inträda i skrået utan meriten av en mer eller mindre makulerad förtid. Dessa fläckar skulle i annat fall omedelbart blottas. Medan dessa skamfläckar äro kända endast av ett fåtal, framstår journalisten oförvitlig inför den stora menigheten — honom följa alla med förtjusning.

Väckandet av provinsiella "allmänna krav" Våra beräkningar omfatta även provinsen (= landsorten). Där måste vi uppväcka förhoppningar och strävanden, varmed vi alltid kunna ansätta huvudstaden i det vi utgiva dem för landsbygdens självständiga förhoppningar och strävanden. Det är klart, att källan därtill är densamma, nämligen vår strävan till makten. För oss är det nödvändigt att tidtals, medan vi ännu icke innehava fullständigt herravälde huvudstäderna få vidkännas trycket av den allmänna meningen i landsorten, d. v. s. hos den stora massan, som är stämd för oss genom våra agenters arbete. För oss är det nödvändigt, att huvudstäderna i ett visst psykologiskt moment icke bliva i tillfälle att överlägga om ett redan fullbordat faktum, redan på den grund, att det godkänts av den povinsiella pluraritetens mening.

Den nya regimens ofelbarhet. Då vi komma till den nya regimens tid, som är en övergång till vår tronbestigning, kunna vi icke tillåta pressen att avslöja samhällsolikheten; man bör tro, att den nya regimen så tillfredsställt alla, att t. o. m. brottsligheten upphört. . . Fall av brott böra bliva bekanta endast genom brottens offer och tillfälliga vittnen — det är allt.

Kooperationen

hade aldrig behövt uppstå om

affärsmännen räknat med så låg

handelsvinst som

Herrekiperingen CIVIL

55 Birgerjarlsgatan 55
Stockholm.

Vid behov av

FOTOGRAFERING!

Glöm ej att anlita oss, då vi äro Specialister och erfarna fackmän inom branschen.

RING ENDAST NORR 75 45.

BILD-CENTRALEN
Drottninggatan 38, Stockholm

Restaurant
Kaiserhof
Norrlandsgatan 5, Stockholm
NYKOKTA KRAFTOR!
VÄLTEMPERERAT ÖL!
DRICK KAISERBIER!
KAISERBIER!
KAISERBIER!

Bröd, lärft, folkvisa — tre bagateller.

Av Anne Marie Koeppen, Abelischen, Ostpreussen.

(Översättning från tyskan av J—e L—d.)

Det är tre obetydliga saker, jag nu skall tala om — så obetydliga, att det kanske är vågat att alls sysselsätta sig med dem. Men jag gör det i alla fall — just emedan de äro så alldagliga, så obetydliga och obeaktade.

Först kommer brödet! Bara det dagliga brödet! Det är löjligt — icke sant?

Men det är dock någonting underbart med det, någonting betagande förnämt och hemlighetsfullt vackert.

Och det börjar alltsammans redan med rågåkern.

Vem har väl en gång upplevat rågåkerns hela skönhet? Stadsbon känner den endast från utflykter och tänker då vanligen på bläklinten.

Och våra dagars lantman, som av tidens nöd tvingas att endast tänka på uppbörd och bankaffärer och ingenting annat, han har väl glömt att lyssna till de trolska gamla sånger, som hans åkrar och skogar sjunga för honom.

Han har icke längre några öron att höra med. Men våra fäder — de kunde det ännu; de behövde inte inregistrera växelomsättningar, hypotek och skatter. De hade ännu tid att ligga ett par timmar på åkerrenen, försjunkna i beskådandet av markens växande gröda.

Och det var just i sina rågåkrar de diktade in sina drömmar, sina sånger och sagor om alla möjliga hulda älvor och tomtar — som i dag, endast halft förstådda, ännu leva i de äldstas minne, oland de stilla i landen.

Det är så mycket vackert, som är glömt och förlorat — men rågåkerns skönhet finnes i dag liksom förr — i evigt ny härlighet.

När maj nalkas sitt slut, sträcka de korta mossgröna rågstråna på sig och ikläda sig en ny, silvergrön dräkt. De violetta axen svälla och sträcka sig allt högre. Står du framför en sådan majgrön rågåker och ser in i detta hav av smäckra, fina strån, så tycker du dig skåda in i evigheten. Rakt och slankt, blankt och fast som ett spjutskaft står det ena rågstrået bredvid det andra. Åkern är som genomskinlig — och dock hemlighetsfull — outgrundlig.

Och när den uppgående solen skiner på de violetta axen, då glöda de som spunnen koppar, att man vore färdig knäböja inför denna skönhet.

Vid midsommartiden inträffar blomningens under. En morgon, då du kommer ut, känner du en fin doft, som tycks upplyfla hela världen. Du märker snart, att den kommer från rågåkern. Därborta bakom den mossbelupna trädgårdsmuren, där de unga trastarna småprata i vildrosbuskarna och gulsparven sjunger sin vemodiga, trötta lilla kärleksvisa, där måste i natt Kornfrun gått förbi.

På de violetta axen hänga fina, grönagula små klockor, och ett doftande moln svävar över hela åkern. Morgonvinden blåser det än hit än dit, och det är som funnes det icke längre andra dofter an den blommande rågens. Den tycks upplyfla hela världen och ger dagen en högtidlig, festlig och glad stämning.

Den doften tillhör de ljusa, nordiska sommarnätterna, i vilka sagosvanerna flyga — den hör till dem liksom vakteins veka stämma och kornknarrens hemlighetsfulla "scharp, scharp".

Blott ett par dagar — och så är förtrollningen bruten. Blommorna falla och de silvergröna stråna bli gula och bleka. Doften är borta, men man glömmer den icke.

Man blir oupphörligt påmind om den, då de mogna åkerfälten mejas och rågen står i skylar. Eller när det vita mjölet kommer från kvarnen. Eller, och det är det allra härligaste, när det nybakade brödet kommer ur ugnen. Då ligger det där mörkbrunt och glänsande och tungt som guldklimpar.

Över hela huset, hela gården sprider sig doften och folket inandas den leende och säger för sig själv: Ack, det välsignade brödet! Det goda, färska brödet!

Urgammalt och ärevördigt är brödet, så gammalt, att man knappast kan säga det med siffror. Det är lika gammalt som människan. Det är hennes trogna följeslagare ända sedan hon lärt sig att mala gräsets frö, blanda det med vatten och baka det på hemmets heliga härd.

Ack, du välsignade bröd, du kära, doftande bröd! Då du bäres ut ur den skumma, gamla bagarstugan, då griper mig alltid en känsla av vördnad och undran — en stor, tacksam glädje, jag vet knappast varför.

Men jag tror, att det var något sådant sagans "Guldmarie" kände, då hon gick över ängen för att draga det doftande brödet ur ugnen.

Och på samma sätt känna väl också husmödrarna, då de draga fram den kostliga himmelsgåvan ur ugnen för att med karlekstull hand fukta den med vatten så att skorpan skall bli glänsande.

Ve oss, då vi som flickap i sagan förakta vårt bröd, trampa på det, då vi icke längre kunna fatta dess välsignelse och dusenåriga ärevördighet. Det finnes inte i världen, som kan ersätta det. Och nock — hur många ha icke glömt att äta bröd? De sitta där med läckra sötsaker framför sig — och göra en grimas, om de en gang skulle behöva äta "bara bröd"! Veta de väl vad som fattas dem till kropp och själ?

Det andra jag skulle tala om var lärftet, det vita, sidenglänsande lärftet, som även det kan dofta så underbart.

Icke heller det sätter man numera värde på.

Och dock är även det en kostbar skatt.

Var finnes ännu de gamla hem, där skåp och kistor stodo fulla av linne?

Vem tänker väl ännu på, att lärftet redan sedan flera årtusenden hört till varje hem och icke är mindre kostbart och värdnadsbjudande än vårt bröd?

Tro ni verkligen, fruar och flickor, att allt det siden och konststilkesskrap vi nu använda till klänningar och underkläder kan ersätta det gamla vackra linnet eller intaga dess plats

Känna ni icke den underbara charmen hos sådant linne — i synnerhet om linet har vuxit på er fars fält? Och veten ni icke, att det med varje tvätt blir allt vackrare och vackrare?

Lin, som vuxit på fars jord, som blivit bråkat och skäktat, spunnet och vävt hemma för att sedan som väv med egna händer bredas ut på bleken och övergjutas med kallt vatten — det är värdefullare och vackrare än all sidenstass i världen. Men det vet ni icke mera någonting om!

Och det tredje, jag skulle tala om, det är folkvisan. Den enkla, urgamla folkvisan, som en gång växte upp ur jorden lik träd och gräs, och som steg upp mot himlen lik fågelsången, oansenlig som en liten tusenskröna och dock så obegripligt skön. Den växte en gång rikt och ymnigt. Den kom så osökt och naturligt, att det inte ens föll sångaren, som hittade på den, in att berömma sig av den. Hantverksgesällen, herden, jungfrun vid slåndan — alla hittade de själva på sina visor, som voro så vackra, att de ännu icke äro glömda.

De leva förvisso ännu alltjämt — och det finns ännu människor, som sjunga sig friska och sunda med dem.

Men att hitta på nya — nya sånger, som i värde och skönhet komma upp mot de andra — det kan ingen längre.

Vi ha blivit så tomma, så utfattiga.

Ett främmande, okänt vidunder smyger sig på oss med gripa polyparmar och ett djävulskt grin trånger sig ända in i våra mest avlägsna, stilla byar, förtrampar och förhånar våra gamla sånger och utspyr en vämjelig, giftig smuts mellan våra gossar och flickor så att deras röster bli vilda och skärande.

Och när man nu på helgdagsaftonen går genom byn hör man icke längre de gamla visorna, ingen sång om "Fru Näktergal och de tre jungfrurna" . . .

I stället hör man en kväkande grammofon och byns ungdom, som i korus skrålar någon ny schlager.

Vid gångstigen över ängen sjunger en liten gulsparv sin vemodiga strof. Det är som om han förstod mina bittra tårar.

Vårt folks själ är död, är förgiftad och skändad, och allt, som var våra fäder heligt är oss fränstulet.

Brödet, lärftet, sången. Det är allt sådana bagateller — inte sant? Det lönar sig väl inte att tala om dem mera?

Förnya

prenumerationen

för 4:de kvart. å Nationen!

Ärade Husmödrar!

All slags tvätt och strykning mottages tacksamt, handmetod - Billiga priser

Bad- och Tvättinrättningen VANADIS

Billiga och bekväma karbad tillhanda hålles mellan 10 f. m.—8 e. m.
Prejgatan 41—43 - Stockholm
Tel. Vasa 188 46

Våra vänner

uppmanas att vid alla uppköp gynna tidningens annonsörer samt åberopa NATIONEN.

NATIONALT TIDSSKRIFT

Keyserogt. 1, OSLO
Eneste antisemitiske publikation,
Utkommer maanedlig
Pris til Sverige kr. 6: 20.

Atelier Hertha

utför presenter för var och en i

konstnärliga arbeten i läderplastik

såsom Skrivunderlägg och Portföljer, Plånböcker, Bok- och Telegrampärmar, Damväskor m. m.

DROTTNINGGATAN 88 BI
STOCKHOLM
Telefon Norr 30 36

"Köparnas sparkassa" — en ny form av avbetalningsgeschäft.

I Tyskland håller förnärvarande ett nytt affärssystem, som i likhet med avbetalningssystemet säger sig vilja "stimulera handeln", på att växa fram. Innerst inne tyckes emellertid detta "system" ha "stimulerande" syften av allt annat än önskvärt slag. Då det sannolikt snart även kommer att låta höra av sig i vårt land, kan det vara på sin plats att redan nu ägna det en smula uppmärksamhet, till allmänhetens varnande.

Systemet ifråga går under namnet "Köparnes sparkassor" och arbetar så, att en firmas kunder få inbetala större eller mindre belopp efter behag på ett konto, vilket förräntas med 12 procent. Kapitalet kan kunden när som helst disponera över, men dock endast för inköp hos firman ifråga. För andra ändamål får kunden icke taga ut sina pengar.

Vid en kortsynt betraktelse kan ju detta nya system synas tilltalande, särskilt för den, som i det gamla avbetalningssystemet endast sett faran av att folk genom de till synes obetydliga avbetalningarna lockas att köpa över förmåga. Det här ifrågavarande nya systemet vänder ju på förhållandet, här köpes icke på kredit, utan det är tvärtom köparen, som ämnar säljaren kredit, så länge där står outnyttjat belopp inne på kontot.

För firmorna ifråga bjuder ju det nya systemet påtagliga fördelar. Det behöver icke bli tal om några förluster på utestående fordringar, och firman har alltid pengar inne, så att den kan göra kontanta inköp och följaktligen få varorna billigare. Och kunderna, vilka eljest endast få 4—5 procents ränta på sina sparpengar, men här lovats 12 procent, kunna ju för sin del finna det nya systemet lockande.

En smula eftertanke visar dock de faror, som äro förbundna med dylika "köpar-sparkassor". Det torde bli svårt för en firma att under alla förhållanden kunna stå för att betala 12 procents ränta på insatta pengar, detta särskilt om det nya systemet icke medför en betydligt utvidgad kundkrets och omsättning. Och vad kunderna beträffar, så ligger det nära till hands att dessa på grund av den höga räntan låta förleda sig att göra större inbetalningar än de behöva för sin handel med firman, med påföljd att kunderna, när de behöva pengarna för andra ändamål, ha dem fastlåsta. Då inträffar ju lätt den eventualiteten, att kunderna se sig nödsakade att gå till firman och hämta ur varor, vilka sedan realiserar till underpris, blott för att skaffa kontanter.

Det betänkligaste hos detta nya system är dock den bristfälliga säkerhet det erbjuder. De insatta pengarna ingå ju i firmans affärsrörelse och om affären går omkull, få kunderna nöja sig med den utdelning, som konkursboet kan lämna. I detta sammanhang kan man också undra, om dylika "köpar-sparkassor" äro förenliga med den i vårt och flertalet andra länder gällande sparkassalagstiftningen. Då ju pengarna insättas för visst bestämt ändamål, är detta spörsmål ganska omtvistat.

Man får hoppas, att, den svenska allmänheten skall taga sig i akt gentemot eventuella försök att här i landet lancera "det nya systemet". Vi ha ju under senare år sett så många tvivelaktiga projekt till "modernisering" av förhållandet mellan säljare och köpare iscensättas och gå i stöpet, att den stora allmänheten numera bör vara både kritisk och försiktig vis à vis nya sådana. Man vet vad man har, men inte vad man får.

Merry Grill

Tegnérgatan 28, Stockholm
2:dra huset från Drottninggat

INTIM DANSRESTAURANT

Den populära
Imperial Orchestra

Best. tel. V. 789 och V. 793

HARALD
LINDSTRÖMS
Boktryckeri
Apelbergsgat. 38 - Tel. 343
Katalogar, Broschyrer, Affärstryck
Specialitet: Tidningar o. Tidskrifter
Begär offert!

Göteborgs prövn.-nämnd godkänner ej Spritcentralens avskrivningar.

Genom besvär hos prövningsnämnden i Göteborgs och Bohus län begärde på sin tid Vin- och Spritcentralen, att bolagets bevillningstaxering i Göteborg måtte nedsättas med 65,830 kr. till deklarerat belopp kr. 995,125: 44 (taxeringsnämnden upptog kr. 1,060,959); och att således det från bolagets hela bevillningspliktiga inkomst yrkade avdraget med 714,000 kr. för avskrivning på aktiekennehav i A.-B. Nya Grand hotell i Stockholm måtte medges. Det meddelas nu, att prövningsnämnden avslagit besvären.

Samtidigt härmed har nämnden företagit en uppseendeväckande korrigering av bolagets beskattning. Enligt meddelande från beskattningsnämnden i Stockholm verkställde bolaget år 1927 nedskrivning på varulagrets värde med 14 mill. kr. Sedan inom prövningsnämnden yrkande framställts, att denna nedskrivning icke måtte medges, fann nämnden skäligt att höja bolagets bevillningstaxering i Göteborgs stad med på staden belöpande andel i nämnda 14 mill. kr. efter samma fördelningsgrund som vid taxeringen i övrigt, därvid denna taxering till bevillning i Göteborg höjdes till 2,351,825 kr.

På yrkande av kronoombudet har prövningsnämnden vidare beslutat eftertaxera bolaget för år 1923 till bevillning för 105,123 kr. inkomst av rörelse, fortfarande på staden belöpande andel i vinst på 1,556,300 kr., som tidigare icke beskattats, därigenom att bolaget i sina räkenskaper för 1927 belastat varukontot med kostnaderna för tvenne byggnader i kvarteret Städet i Stockholm med 1,300,000 kr. samt med ett belopp av 256,300 kr., som bolaget utbetalat till två dotterbolag på grund av lidna förluster genom försäljning av aktier i A.-B. Fenixpalatset till Stockholms allmänna restaurang A.-B.

Svenska varor genom svenska agenter!

Styrelsen för svenska Handelsagenters förening har i dagarna till svenska importörer och utländska fabrikanter distribuerat ett mycket beaktansvärt cirkulär med hemställan, att de svenska affärsmännen i största möjliga utsträckning lämna sina order till sådana fabrikanter, som äro representerade av i vårt land bosatta agenter.

Det är tydligt, att de svenska affärsmännens egna intressen bäst tillvaratagas genom praktiserande av den av nämnda förening rekommenderade principen redan av det skälet, att den svenska agenten givetvis måste anses hava bättre kännedom om här rådande lokala förhållanden. Han arbetar även med större ansvar samt har möjligheter att lättare och snabbare vidarebefordra nyheter och ingripa för åtgärdande av differenser m. m. Härtill kommer även den stora nationalekonomiska betydelsen av, att vinsten av agenturverksamheten på handelns olika områden stannar inom landet och kan beskattas hos oss.

Även Svenska Handelskammaren i New York har i dagarna utsänt ett propagandacirkulär, som för de amerikanska exportörerna framkalla nödvändigheten av att låta sig representeras av i Sverige bosatta agenter.

Rasbiologiska föreläsningar.

av allmännare intresse hålles denna termin på universitetet i Uppsala under oktober månad. Flera kända forskare komma härunder att medverka, bland dem prof. Harry Federley från Helsingfors, som talar om sterilisationsfrågan, prof. Heribert-Nilsson, Lund, som talar om Mendels liv och mendelismens betydelse för biologien, samt psykiatern prof. Wimmer från Köpenhamn, vilken avhandlar sinnessjukdomarnas ärftlighetsförhållanden och rashygieniska åtgärder mot dessa sjukdomar.

Rektor Mosesson och Antismugglingsföreningen.

Plats har begärts för nedanstående:

Anhåller förbindligast om införande i nästa nummer av Nationen följande:

Herr Redaktör!

I n:r 31 (148) av Nationen har Ni ånyo uttalat en undran, huru stora de styrelsearvoden äro, som utbetalas till medlemmaarna i Sammanslutningen för smugglingens bekämpande, bland vilka styrelsemedlemmar Ni omnämner hrr Ekman och Mosesson. Jag har hela tiden, som denna sammanslutning arbetat, varit ledamot av styrelsen och arbetsutskottet. Jag har varit med vid nästan alla sammanträden, och jag har för bekämpandet av smugglingen skrivit en broschyr, som spritts i några tiotusentals exemplar, men det har icke fallit någon in att erbjuda mig en enda krona vare sig för resentlägg, eller för tid, och jag anser det vara en ära att oavlönad få deltaga i ett om än ringa och mödosamt arbete, som avser att gagna mitt folk. Jag är fullkomligt viss om att vad som gällt mig också gällt de herrar, som jag haft nöjet samarbeta med i sammanslutningen.

Högaktnigsfullt
Gustaf Mosesson.

Det av rektor Mosesson åsyftade yttrandet i vår artikel i n:r 31 av Nationen lydde:

"Under trycket av den skarpa opposition, som i början av 1926 gjorde sig hörd, fann sig Vin- och Spritcentralens styrelse i en till 1926 års riksdag avgiven skirvelse med anledning av direktör Lithanders m. fl. påyrkade revision av Spritmonopolets affärer nödgad erkänna, att styrelsen under årens lopp av tillgängliga statsmedel vid olika tillfällen bortskänkt penningebelopp å tillsammans 184,000 kr. till skilda föreningar och institutioner, därav 50,000 kr. till Socialpolitiska Institutet, 124,000 kr. till Antismugglingsföreningen, 5,000 kr . till Mendelska sällskapet och 5,000 kr. till "välgörande ändamål". Man frapperas icke minst av att erfara, att bortskänkandet av statsmedel för smugglingens bekämpande skett efter därom gjord framställning hos Spritcentralens styrelse från hrr C. G. Ekman och Mosesson i egenskap av styrelseledamöter i "Föreningen för Spritsmugglingens bekämpande". I sanning uppbyggligt! Gjorda försök att vinna klarhet rörande de till Antismugglingsföreningen förlänade "gåvornas" användning, i vad mån de gått till arvoden åt styrelseledamöterna m. m., strandade på hårdnackad vägran från föreningsstyrelsen att lämna några som helst upplysningar i saken."

Härav framgår alltså, att vi i den citerade artikeln *icke* uttalat, att styrelseledamöterna i Antismugglingsföreningen mottagit några styrelsearvoden, vi endast konstaterade att alla försök som gjorts i riktning att vinna klarhet rörande användningen av de av Spritcentralens herrar till Antismugglingsföreningen "donerade", år 1926 till 124,000 upptagna kronorna strandat på föreningsstyrelsens envisa vägran att lämna några som helst besked i saken, varföre en undran i berörda hänseende måste anses ha varit tämligen motiverad. Oemotsagd av rektor Mosesson står emellertid vår uppgift, att det olagliga bortskänkandet av staten tillhöriga spritmedel i Vin- och Spritcentralen skett på därom direkt gjord framställning av hrr C. G. Ekman och Mosesson i egenskap av styrelseledamöter i den apokryfiska sammanslutningen "Föreningen för Spritsmugglingens bekämpande", en av de många underliga "nyktenhetsvänliga" skapelser som vi under rådande provokatoriska nykterhetspolitik begåvats med. Man har svårt för att förstå, huru hrr Ekman och Mosesson överhuvud kunnat låna sig till en sådan handling som att provocera Spritcentralens styrelse till en klart olaglig handling, förskingring av statens medel, som det här är fråga om. I sin egenskap av riksdagsmän och speciellt intresserade i rusdryckslagstiftningen ha de ju icke gärna kunnat vara okunniga om att Spritcentralens styrelse saknade laglig befogenhet att "donera" bort av statens medel.

Red. av Nationen.

Den danska kooperationen har det bekymmersamt.

Den gamla satsen om den som gapar över mycket har på sistone fått sin tillämpning på kooperationen i Danmark, där de många kooperativa företagen u. p. a. för närvarande tyckas ha sin besökelses stund. Sedan någon tid pågår en rättegång med de tre för bedrägerier och penningtillgrepp häktade funktionärerna i den kooperativa danska bostadsföreningen och nu offentliggöres i dessa dagar en ny kooperativ krasch.

Det gäller den kooperativa bränsleaffären i Köpenhamn — ett bland de många alla branscher omspännande kooperativa dotterföretagen i Danmark — som i förra veckan höll årsmöte, varvid ledningen måste erkänna att affärsställningen var synnerligen tilltrasslad och att senaste årets affärsrörelse gått med en förlust av ej mindre än 184,000 kronor. Detta kooperativa företag tycks vara ett gammalt sorgebarn för rörelsen. Redan för ett par år sedan nödgades fackföreningarna i Danmark träda emellan och stödja affären genom övertagande av andelar för 1,2 milj. kronor, och kooperationens bank har en gång fått avskriva en halv miljon kronor. Men nu äro bankskulderna tryckande igen och skuldernа tynga svårt på räkenskaperna, heter det i den vid årsmötet framlagda redogörelsen. Ordföranden i den beträngda affären, den bekante kooperatören, landstingsman C. F. Madsen, har i en till tidningarna utsänd förklaring framhållit, att svårigheterna bero på den starka konkurrensen från de privata bränslefirmornas sida. Men därtill komma, förklarar han en del andra förhållanden. Bl. a. har den kooperativa affären lagt sig till med anläggningar, som äro för stora för omsättningen och betalat för höga lokalhyror och arbetskostnader, som äro betydligt högre än konkurrenternas.

Med dylika klagomål från kooperationens egna ställes ju den kooperativa affärsverksamheten, som icke minst våra svenska "nationalekonomer" svärma för såsom "den enda rationella och ändamålsenliga varudistributionsformen", i en något egendomlig dager.

Danskt lagförslag om sterilisering av psykiskt abnorma.

Danska justitieministern har i folketinget framlagt förslag till lag om sterilisering. Förslaget går ut på att personer, vilkas könsdrift utsätter dem för att begå förbrytelser, efter egen begäran kunna underkastas kastrering eller annat operativt ingrepp. Justitieministern kan likaledes efter förklaring från rättsläkarerådet och sundhetsbyrån tillåta att fortplantning förebygges på psykiskt abnorma människor.

LUNDA TVÄTTINRÄTTNING

Rekommenderar sig för utförande av all slags tvätt (ej kemisk), mangling och strykning. Förstklassigt och omsorgsfullt arbete garanteras.

Snabb och punktlig expedition

Innehavare:
AUG. GUSTAFSSON
Tel. Drottningholm 20 & 190

Serieartikeln Ryska Revolutionens Riddare,

som påbörjades i vårt förra nummer, har på grund av utrymmesskäl måst stå över detta nummer.

Glöm ej

att prenumerera på

Nationen!

Krav på åtal mot Spritcentralens styrelse.

(Forts. fr. sid. 1.)

fattningen, ty däri ligger en tydlig tendens att vilja återgå till "Frihetstidens" självsvåld och göra rent juridiska frågor till politiska — det är den "sammanblandning" av statsmakternas befogenheter, som 1809 års konstitutionsutskott på det ärliga svenska maneret bestämt varnade för och tog avstånd från, vilket sammalunda gällande regeringsform gör. Riksdagen får naturligtvis i politisk väg tillsätta eller icke tillsätta en kommitté för granskning av ett halvstatligt monopol, men, om skälig anledning finnes, att styrelsen för ett dylikt monopol förfarit brottsligt, är det helt enkelt enligt grundlagen oförstånd i ämbetet, om en svensk åklagare lägger armarna i kors och utlåter sig: "vi få se om Konung eller Riksdag tillsätter någon granskningskommitté och i så fall till vilket resultat denna kommitté kommer samt vidare huruvida Konungen i statsrådet eller Riksdagen uttrycker sin önskan, att åtalsmyndigheterna skola ingripa mot den brottslige." Fiat justitia, pereat mundus, sade redan de gamla romarna, som ryste vid blotta tanken på rättssakers politisering. Så fort skälig anledning till misstanke om brottslighet förekommer, är det åklagarens oavvisliga skyldighet att själv föranstalta om undersökning, oberoende av riksdagsmäns och riksdagsfruntimmers utredning i saken och dessas önskan, att rättvisan skall hava sin gång eller icke hava sin gång.

D:r Ivan Bratts skuldregister är stort. Icke utan skäl har Brattkoncernen beteknats såsom en svensk Panamaaffär. Det är bara den skillnaden, att under det i den franska Panamaaffären förekommo direkta mutor, har, så vitt man vet, sådant icke ägt rum i Bratt-affären: han har ej mutat, han har förfarit mera smidigt, och på otaliga sätt "bundit" ett stort flertal betydande ämbetsmän och politici, och sedan han väl "bundit", har han med sin hala tunga bibragt allmänheten och myndigheterna, som beskedligt fogat sig därefter, den åsikten att allt som rörde Spritkoncernen var en rent politisk fråga, som ingalunda kunde behandlas judiciellt. Med ordet "binda" här ovan, åsyfta vi, Ers Majestät, att dr Bratt donerat medel, som rätteligen skolat inlevereras till statskontoret för statsverkets räkning, till ändamål, som ideellt intresserat höga ämbetsmän och statsmän. Ett exempel härå är en gåva på ett par hundra tusen kronor till en privat, mystisk Antismugglingsförening. Styrelsen för denna, som varmt nitälskar för nyktenheten, har känt sig djupt förbunden, men den rättsliga sidan av saken är den, att dels skulle d:r Bratt åtalas för det han, som haft skyldighet att till statsverket inleverera hela vinsten av *rörelsen* (underhållet av privata föreningar hör näppeligen till Spritkoncernens affärsrörelse), olagligen bortdonerat av statens medel, dels ock skulle styrelsen för föreningen åtalas för det den, med vetskap om den olagliga åtkomsten, mottagit "gåvan". Ett annat exempel är, att Spritcentralen av staten tillkommande medel donerat 50,000: — kronor till Socialpolitiska Institutet. Officiellt hettes det, att det kunde vara nyttigt för Spritcentralen, att blivande tjänsemän utbildades vid Institutet, men pudelns kärna var, att d:r Bratt dymedels sökte binda en fraktion av Stockholms stadsfullmäktige, som hade ideellt intresse av Institutet, så att denna fraktion skulle rösta för koncession åt Brattsystemet och ej åt det Kinmanssonska "Svenska Systemet", som annars sannolikt fått majoritet. När d:r Bratt "binder", har han smidigt till sitt förfogande dels ett plausibelt skäl, som duperar allmänheten, och dels ett hemligt, som få mäkta utgrunda. Enligt svensk lag skulle både dr Bratt och styrelsen för Socialpolitiska Institutet åtalats.

Bland olagligheterna inom Brattkoncernen må nämnas:

1) När restriktionssystemet med motbok och individuell kontroll infördes, skedde det i direkt strid mot gällande lag, ty kungl. förordningen angående försäljning av brännvin den 9 juni 1905 stadgade väl minimikvantitet men ej maximalbegränsning för dem, som voro hugade inköpa spirituosa. Intet åtal, som vederbort, följde på det lag- och grundlagsvidriga tilltaget att ställa oförvitliga svenska medborgare under en självutnämnd riksförmyndare. På grund av att åtal ej följde tog sig d:r Bratt det orådet före att i otaliga föredrag skryta över, att han lyckats genomföra ett system vid sidan av lagen, ett blodigt hån mot svenska rättsordningen, som undergrävt respekten för densamma.

2) Den individuella kontrollen kostade miljoner kronor pr år, och på detta sätt från statskassan undandragna medel hade, belöpande sig på den tid, den var olaglig, bort återkrävas.

3) Införande av mattvång på restauranter saknade stöd i lag och var nationalekonomiskt ett vansinnigt slöseri, särskilt i tider, som påfordrade sparsamhet på alla områden.

4) För att behärska spritmarknaden inköptes vinhandelsfirman Grönstedt & C:o m. fl. olagligen för statens pengar, utan att riksdagen åtspordes.

5) Dotterbolag, som äro undandragna statens kontroll, inrättades fastän villkoret för oktrojen var statlig, till en början överståthållareämbetets kontroll. Således direkt kringgående av lag i avsikt att kunna driva en stor del av rörelsen såsom ett privatgeschäft.

6) Fastän det i ännu gällande lag är förbjudet att samtidigt syssla med parti- och minuthandel med spirituosa, har detta dock i öppen och förtäckt form förekommit.

7) Gåvor hava i stor utsträckning utdelats av medel, som skolat inlevereras till statsverket.

8) Olovliga avskrivningar av resp. bolags ägande värden hava skett i största utsträckning, varigenom medel, som annars kommit statskassan till godo, egenmäktigt kvarhållits.

9) Inköp av fastigheter ha skett i strid mot kungl. förordningen den 9 juni 1905.

10) I strid mot den redan i sistnämnda förordning upptagna bestämmelsen om förbud mot hyresavtal med systembolags styrelseledamöter har i Spritcentralens magnifika bostadsfastighet, huset n:r. 10 vid Engelbrektsgatan i Stockholm, mot billig hyra bott själva ordföranden i styrelsen, jämte bolagets revisorer, sekreterare m. fl. anställda.

11) Statens pengar ha använts för olaglig aktieteckning i Stockholms Allmänna Restaurang Aktiebolag.

12) Spritcentralen närstående personer ha privat inköpt vinproducerande firmor i Frankrike och på Madeira, varifrån leverans sker till Spritcentralen.

13) Enligt Monopolkontrollutredningens siffror har Vin- och Spritcentralen, som är redovisningsskyldig till staten för hela överskottet av rörelsen, genom hemliga avskrivningar och vilseledande bokföring på ett skamlöst sätt dragit staten vid näsan rörande tjogtals millioner kronor. Särskilt manipulationerna i Spritcentralens dotterbolag, A.-B. Städet, äro av den art, att bedrägeribrott, enligt vårt förmenande, föreligger så klart, att man kan ta på det.

14) Vid tidpunkten då aktiebolaget Grand Hotell inköptes, voro dess aktier, som ägdes av socialistiske professorn Bäckström i Djursholm, tämligen värdelösa. Med anledning av den oerhörda överbetalningen utöver det verkliga värdet hade polisundersökning bort verkställas, huruvida överskottet helt stannade i professor Bäckströms fickor eller om någon senare fördelning ägde rum bakom kulisserna.

15) Aktiebolaget Carnegies Porterbryggeri överbetalades med tio miljoner kronor (av staten tillhörande medel) utöver taxeringsvärdet för fastigheterna och värdet på inventarierna samt själva rörelsens värde. Här vore en polisutredning på sin plats, rörande varest denna överbetalning slutligen hamnat, i säljarens, representerad av bankdirektören Mannheimer, fickor eller om den fördelats på annat sätt.

Av anklagelserna är den viktigaste den under mom. 13) här ovan. Av den kungl. "Monopolkontrollutredningens betänkande angående anordnandet av den statliga kontrollen av Aktiebolaget Vin och Spritcentralens verksamhet" framgår otvivelaktigt, att styrelsen för ovannämnda bolag genom bedrägligt förfaringssätt undanhållit statsverket detsamma rätteligen tillkommande vinstmedel till ett belopp av omkring femtio miljoner kronor. Det framgår ock, att manipulationerna dolts genom falsk bokföring och genom framläggandet av falska balansräkningar. — Om en person under falska uppgifter tillnarrar sig ett så litet belopp som tio kronor, plägar åtal för bedrägeri följa. Vilket är nu mest brottsligt, det sistnämnda fallet eller det ifrågavarande? — Rätter målsägande äro alla skattebetalande svenska medborgare, ty den undanhållna inlevereringen till statsverket har inverkat på skattebeloppen.

Kungl. Maj:t och kronan kan i rättegång mot Spritcentralens styrelse göra anspråk på miljoner kronors inbetalning till staten, och även i de fall, där Spritkoncernens män kunna gå fria från kriminellt ansvar på grund av åtalspreskription, torde Justitiekanslersämbetet böra tillse, att kronans ersättningsanspråk i civil väg tillvaratagas.

Hos Eder, Herre Konung, hemställa vi i djupaste underdånighet det täcktes Eders Majestät låta remittera denna vår besvärsskrift till Justitiekanslersämbetet för laglikmätig behandling samt därvid — det är vår undersåtliga bön! — uttrycktligen låta Justitiekanslersämbetet förstå, på det ej nya missförstånd skola uppstå angående "rättmätigheten" av rättsväsendets politisering, det Eders Majestäts nådiga vilja är, i enlighet med 16 § i Regeringsformen, att i Eders Majestäts rike gällande författningar, lagar och laga stadgar skola tillämpas utan hänsyn till person. De abnorma tidsförhållandena, som hota med det svenska rättsväsendets förfall, ha påkallat, att vi dristat hos Eder, Herre Konung, anhålla att Rikets åklagaremyndigheter påminnas om de i Eders Majestäts konungaförsäkran ur 16 § Regeringsformen hämtades bestämmelserna, på det att de må komma att rätta sig därefter. Det är en känd sak, att i allmänhet korruptionen i det offentliga livet är större i republiker än i monarkier. I de sistnämnda tillbakahålles den framförallt därigenom, att en personlig konungamakt låter, när sådant är av behovet påkallat, såsom nu är förhållandet, förständiga rikets judiciella ämbetsmän att vid rättskipningen ej taga hänsyn till person, persons höga ämbetsmannaställning, persons maktställning eller persons förmögenhet, utan endast och allenast till vad lagen stipulerar.

Eders Majestät! I underdånighet övertygade *ej mindre* om att det ej skall förtänkas oss, att vi begagnat oss av den grundlagsen-

Gör ett besök på
"Gryfan"
CAFÉ OCH MATSERVERING
25 Lästmakaregatan 25
Telefon 160 83
NY REGIM
Specialité: God och vällagad mat
Lunch o. Supé med allmänt smörgåsbord
Fina Dinémiddagar
A la Carte hela dagen
Billiga priser och trevliga lokaler

JUDAR, FRIMURARE
Jesuiter och Intern. Bibelforskares sekter som verktyg för den hemliga Världssammansvärjningens politiska system. Med hänpad läser man därom i
"VÄRLDENS BÖDLAR"
Pris kr. 1:50. Erhålles på
Förlag: E. P. HOLMVALL, Box 3097.
STOCKHOLM 3.

PROVA VAR
MOCCABLANDNING
till 4: 20 per kg.
Denna kaffeblandning är sammansatt utesluta nde av kraftiga och aromrika kaffesorter, som gör att den blir ekonomisk i användningen.
Fyrtioårig erfarenhet i branschen
SÖDERTÄLJE KAFFEHANDEL
Södertälje. Tel. 358.

RESTAURANT
RUNAN
Dalagatan 50, Stockholm.

Stockholms Förenade Tvätt
Luntmakaregatan 94
STOCKHOLM. Tel. Vasa 34 22.
Specialité: Tvättning av överdragskläder.

Läs och sprid Nationen!

Prenumerationspris:
Helår 10:—; Halvår 5:25; Kvart. 2:75.
LÖSNUMMERPRIS: 25 öre.
Kommissionärer för prenumeration och lösnummerförsäljning antagas å alla platser i landet.

NATIONEN

Fredagen den 19 Oktober 1928.

BOKBINDERIARBETEN
ALLA SLAG, RASK LEVERANS, OMSORGSFULLT OCH TILL MODERATA PRISER.
BRATTS BOKBINDERI AKTIEBOLAG
Klarabergsgatan 52, 2 tr., STOCKHOLM.
Telefoner: 151 35, Norr 56 20

Harald Lindströms Boktryckeri, Stockholm 1928

Släktforskning

i in- och utländska arkiv utföres

Löjtn. Erik Cronh Swartz,
Charlottenborgs Slott, Malmö V.

ligt skyddade medborgerliga petitionsrätten, helst vår avsikt varit att härmedelst slå vakt kring Sveriges gällande grundlagar, allmänna lag och laga stadgar, *än även* att sistnämnda syfte fullt överenstämmer med Eders Majestäts Egna, Höga intentioner, tecknа

Underdånigst och tropliktigast
FÖRENINGEN MOT MONOPOL:
Adolf Anderson
Föreningens ordförande.
Postadress: Upplandsgatan 51, Stockholm.
Sten Lothigius
Föreningens sekreterare.
Stockholm den 17 okt. 1928.

Den nye regeringschefen.

(Forts. fr. sid. 1.)

försvar av hus och hem. Det blev en glädjens dag även för Kungl. Maj:ts dåvarande regering, som den dagen fick sin politiska vilja fram med benäget bifall av det svenska folkets s. k. representanter, representanter för världens beskedligaste och sorglösaste folk — det svenska folket. Uppå den dagen och på förslag av Kungl. Maj:ts regering med herr C. G. Ekman såsom ansvarig regeringschef och advokaten Eliel Löfgren såsom konungens ansvarige rådgivare för utrikes ärenden upplåts svenskt territorium, ett stycke Sverige, med rätt till extra territorialitet åt denna främmande farliga makts s. k. handelsagenter i Sverige. Och i den s. k. folkvalda riksförsamlingen talades för bifall härtill av det s. k. nationella partiets båda chefer Arvid Lindman, vår nuvarande statsminister och Ernst Trygger, vår nuvarande utrikesminister. Det var ett drygt ansvar inför kommande släkten, som dessa storpolitiska partihövdingar övertogo, när de icke tvekade att anbefalla sina underlydande att rösta för bifall till prisgivandet av svensk jord åt främmande herrskap, åt en rovgirig granne, utan att låta sig varnas av allt vad som kort förut hänt i andra länder, framför allt då i Storbrittanien. Följderna av ett dylikt ofosterländskt handlingssätt låto ej heller vänta på sig. Dem känna redan alla och en var alltför väl, för att de nu skulle behöva preciseras. Och vad komma skall, det är ej svårt att tänka sig. Vid sidan av dessa namn, Lindman och Trygger, de främsta männen i vår nuvarande regering, skola dock alltid av varje äkta svensk här kunna med aktning nämnas namnen Hjalmar Hammarskjöld och Leon. Ljunglund, vilka förde fosterlandets talan, när dess sak stod på spel, när fara var å färde. Det var svenskmannasinne, som hos dem gjorde sig gällande. Ja, detta var Arvid Lindmans främste bragd såsom storpolitisk partihövding. Det återstår nu att se, hur hans namne statsministern skall ställa sig till partichefens osvenska handlingssätt. Vi få väl åtminstone hoppas det bästa, sedan folket i val nyligen tillkännagivit sin uppfattning i denna rikaviktiga fråga.

Vi hava också i färskt minne herr Lindmans förhållande såsom representant för storkapitalismen, såsom ordförande i Handelsbankens styrelse, liksom anledningen till hans plötsliga skiljande från denna befattning och, hurusom han, när bankens ställning synтes hotad, skyndade till dess farligaste konkurrent för att anropa herr Marcus Wallenberg om hjälp, därvid prisgivande åt hans kännedom sådana förhållanden inom den egna banken, som bort förbliva dess hemlighet. Detta var en av herr Lindmans stora bragder såsom enskild företagare.

Det har ännu icke glömts och skall sent glömmas, hurusom herr Lindman blev av konstitutionsutskottet, med reservation endast av underlydande partivänner, för riksdagen anmäld enligt Regeringsformen § 107, som handlar om statsråd, som icke iakttagit rikets sannskyldiga nytta eller icke med ovälld, nit, skicklighet och drift sitt förtroendeämbete utövat, vilken anmälan lades till handlingarna *med gillande*. Samme Lindman är nu statsminister. Man minnes, att utskottets anmälan föranleddes av herr Lindmans otillbörliga tillvägagångssätt efter avslöjandet under hans utrikesministerium av hans företrädares, herr K. A. Wallenbergs, hemliga tjänster åt krigförande makt i trots av dennes i regeringens namn förut högtidligen avgivna neutralitetsförklaring, vilket även av Förenta Staternas bärvarande minister under kriget på det skarpaste klandrats uti hans från trycket utgivna memoarer, nämligen herr Lindmans tilltag att även nu ila till en Wallenberg, denna gång herr K. A. Wallenberg, för att söka hjälp och begära förhållningsorder, samt att efter hans anvisningar och i hans intressen i regeringens namn utgiva en vilseledande och sanningslös kommuniké, istället för att uti en sådan rikaviktig angelägenhet, där fosterlandets goda namn och anseende i främmande land stod på spel, först rådgöra sig med sina kolleger inom regeringen. Detta var herr Lindmans stora bragd såsom konungens ansvarige rådgivare för utrikes ärendena under det stora politiska rövriddarekriget, en bragd, som ock förskaffade honom en uppseendeväckande, för landet föga smickrande anmärkning av riksdagens grundlagsvärdande utskott, vilken ock av riksdagen gillades trots partivännernas röster för dess ogillande. Härom står att läsa i riksdagens protokoll, vilka i dessa delar varmt rekommenderas till läsning.

De finnas också, som ännu väl minnas hr Lindmans förhållande såsom statsministers första gången till de uppseendeväckande anmälningar, som då ingåvos mot envoyén G. O. Wallenberg av samtligа honom underordnade beskickningsmedlemmar i Tokio samt av de svenska köpmännen därstädes om allt vad denne förbrutit på sin höga förtroendepost; hurusom herr Lindman fann för gott att låta offentliggöra den reprimand, som av Kungl. Maj:t tilldelats Wallenberg i anledning av köpmännens anmälan, en reprimand av det slag, som förvisso aldrig skulle ha offentliggjorts i något annat land annat än i samband med den sålunda brännmärkte förtroendeämbetsmannens återkallande, och därför väckte en för landet föga smickrande uppmärksamhet i utlandet, men hurusom reprimanden i anledning av beskickningsmedlemmarnas anmälan förklarades hemlig, på det att laga åtgärder mot honom skulle kunna undvikas; hurusom han tillåt denne Wallenberg, som så uppenbart missbrukat sin förtroendeställning, att återvända till sin post för att bringa ytterligare skada och skam över fosterlandet, i stället för återkalla honom, då han ej hade vett att frivilligt avgå, och anbefalla laga åtal mot honom; och hurusom justitieombudsmannen såväl som justitiekanslern förhindrades att mot honom ingripa till följd av Kungl. Maj:ts grundlagsstridigа beslut, att intet åtal finge mot honom anställas. Lagens bud sattes därmed olagligen ur gällande kraft. Detta var herr Lindmans stora bragd, när han förra gången var statsminister — ett trotsande av grundlags och allmän lags klara bud för att tillfredsställa huset Wallenbergs vilja.

Vilken skall bliva herr Lindmans stora bragd, när det nu, efter träget och målmedvetet arbete, lyckats honom att för andra gången bliva statsminister? Bragder av det slag, för vilka han förut utmärkt sig, synas sålunda nu för tiden utgöra meriter för att bliva kallad till rikets högsta värdighet. Men tiderna förändras ju ock vi med dem. Den omständigheten, att samtliga övriga politiska partier, med vilka vi bekådats, avslagit hans inbjudan till samarbete, bådar likväl icke gott för den närmaste framtiden. Dessa partichefers vägran att samarbeta med honom måste väl bero på deras ovilja till sådant samarbete, och denna ovilja måste väl bero på en ingående kännedom om hans person. "Låt oss få en regering, som icke är politisk för den mening, herrar partikoryféer inlägga i begreppet politik, d. v. s. lurpasseri och allt slags rackartyg! Jag försäkrar, att den stora massan av dem, som lämnat sina röster på högerns vallistor, önska en regering, som ställer sin politik

Södra Kungstorget, Stockholm
Redaktör: ELOF ERIKSSON
Telefon: Norr. 5898 Norr 5899

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

PRENUMERATIONSPRIS
Helår ..... Kr. 10.—
Halvår ..... Kr. 5.25
Kvartal ..... Kr. 2.75
Lösnummer 25 öre.

Nr 42 (159) Fredagen den 26 Oktober 1928. Årg. 4

Spritcentralens höjda taxering.

En kritisk betraktelse.

Dagspressen är en kuriös inrättning. Saknar till dömes totalt sinne för proportioner. Detta dels omedvetet och dels, när det gäller judisk inställning, medvetet i avsikt att vilseleda allmänheten rörande verkliga förhållandet. Bagateller få jättelika dimensioner, och de verkligt stora frågorna, som det ligger i judiskt intresse att förtiga, minskas till storleken noll, och dristar sig något oberoende organ att röra därvid, talas i dagspressen, om det överhuvud talas därom, om organets fanatism. Fanatism är i detta fall liktydigt med objektivt lugnt balanssinne, som låter stort vara stort och smått smått.

Ett litet exempel härpå gavs häromdagen rörande Spritcentralens beskattning. Aftonbladet, för att nämna en tidning vid namn, hade fyra jättelika rubriker: "Spritcentralen får ej avskriva miljonerna. Sju miljoner i bakslag på varunedskrivningen. En följd av monopolkommitténs utredning. Märkligt beslut av prövningsnämnden." Prövningsnämnden hade fastställt taxeringsnämnden redan i våras fattade beslut att höja taxeringsbeloppet för Vin & Spritcentralen. Huvudsakligen gäller det avskrivning å bolagets varulager, inköpsvärde 48,000,000 kr. Härå ville bolaget avskriva 80 %, prövningsnämnden ansåg att 15% var lagom. D:r Bratt klagade hos prövningsnämnden. Hans inlaga rör sig med juridiska skäl för besvärs anförande.

Taxeringsmetoden har, heter det bl. a. i bolagets skrift, upptagit bolagets varulager till 7,000,000 kr. högre belopp, än vad till det av bolaget värdesatts i räkenskaperna. Nämnden har till stöd för denna åtgärd allenast anfört att "nämnden funnit en så stor avskrivning som cirka 30 proc. av varulagret icke vara ur affärssynpunkt erfordelig" samt finner denna uppfattning bestyrkt av, att avskrivning av vårt dotterbolags varulager skett med endast cirka 15 proc.

Nämnden förfogar säkerligen bland sina medlemmar över stor sakkunskap på affärslivets olika områden. Detta förhållande borde emellertid, synes det oss, ha föranlett nämnden att med större försiktighet bedömma ett problem av så vanskelig art, som frågan rörande den rätta värdesättningen av ett varulager. För denna uppgift erfordras en så ingående kännedom icke blott om lagrets sammansättning, utan även om inköps- och försäljningsmarknadernas sannolika utveckling i pris-, resp. konsumtionshänseende, att den kan förefinnas endast inom det företag, som under en lång följd av år sysslat med den särskilda näringsgren, om vilken är fråga.

Vid regelrätt bokföring — och här kan icke bli fråga om annan — har företaget icke i sin makt att genom värdesättning av lagret undandraga en därå bokföringsmässigt uppkommen vinst från beskattning. I den mån lagret försäljes, kommer alltid det belopp, lagret vid försäljning inbringat utöver det bokförda inventeringsvärdet fram såsom vinst i räkenskaperna och blir efter avdrag av kostnaderna föremål för vederbörlig beskattning under kommande år. Det måste därför anses såsom skäligen obehövligt, att beskattningsmyndigheterna korrigera det värde, ett företag funnit sig böra åsätta sitt lager. Med tiden har nog i de flesta fall varje välordnat företag stabiliserat vissa principer för uppskattningen av sin lagerbehållning vid de år efter år återkommande boksluten, vilka principers tillämpning icke utgör något obehörigt undandragande av dem åliggande beskattning.

Den "avskrivning", som nämnden i år påtalat, har i själva verket skett för länge sedan. Redan år 1919, då erfarenheten hade lärt världens alla affärsmän, att priserna kunde stiga och falla våldsammare än man anat, värdesattes vårt lager med en marginal nedåt av kr. 8,326,612: 16. 1920 ökades detta belopp till kr. 18,689,117: 57 och 1922 och 1923 disponerades härav kr. 4,689,117: 57. Av den åren 1919—20 verkställda reservationen, eller, om man så vill, avskrivningen, kvarstå således fortfarande kr. 14,000,000.

Den avskrivning av lagret med 14,000,000 kr., som under 1927 och alltjämt kvarstår i våra räkenskaper och som med halva sitt belopp nu av nämnden beskattats såsom inkomst för år 1927, tillkom således åren 1919 och 1920 och härflöt av dessa års vinst.

I det föregående ha vi visat det ur rent saklig synpunkt oberättigade i nämndens beskattningsåtgärd. Med det nu anförda ha vi velat framhålla, att även formella hinder för beslutet föreligga. Ostridigt förhåller det sig så, att avskrivningen å lagret icke tillkommit år 1927 utan redan åren 1919 och 1920 och att nämndens beslut sålunda innebär en eftertaxering, som strider mot par. 22 inkomstskatteförordningen och par. 13 bevillningsförordningen.

Det är tvivelaktigt, om prövningsnämndens beslut står sig i högre instans. Och gör det det, kommer det att bero på att rikstagen ändrat bestämmelsen om taxering, så att hädanefter kommunerna få hålla till godo med ett fixerat maximibelopp; även om bolaget således har rätt uti att vinst uppkommer först vid försäljningen, skulle dock undantag i detta fall ske, ty annars bleve den gamla vinsten ej alls beskattad.

Det oriktiga hos Spritcentralen var alltså ej, såsom tidningarna ville framhålla, falskdeklaration. Det oriktiga var, att genom vilseledande bokföring dölja avskrivningen ända sedan åren 1919 och 1920. Officiellt lyder Spritcentralen under finansministern. Det borde då ligga i sakens natur, att bolaget upplyser finansministern årligen om avskrivningarnas storlek. Därefter hade finansministern eller Kungl. Maj:t, om finansministern finner skäl hänskjuta saken dit, att yttra sig om, huruvida avskrivningarna godkännas. Blir svaret ja, övergår ansvaret till finansministern. Blir svaret nej, har bolaget att inlevrera till statsverket såsom vinstmedel det belopp, som ej fick avskrivas, och detta belopp skulle även ingå vid det kommande skattebeloppets beräkning. När nu finansministrarna och statens ledamöter i bolagets styrelse försummat sig till den grad att de icke årligen begärt detaljerad uppgift på avskrivningarna och finansministern ej i tid gjort några invändningar mot desamma, är det dubiöst om eftertaxering nu kan äga rum. Åtminstone böra myndigheterna i så fall uttryckligen angiva såsom motiv, att avskrivningarna dolts på ett sätt som giver vid handen att avsikten här varit att dymedels bedraga stat och kommun, men även i det fallet böra skattemyndigheterna ej omedelbart avgöra huruvida 30 %-s avskrivning å varulagret är för hög utan först därom inhämta utlåtande från sakkunniga experter.

Det sagda blottar emellertid att den nuvarande kontrollen över Spritcentralen är otillräcklig. Det är icke heller sagt, att det förslag i kontrollhänseende, som framkommit från Monopolkontrollutredningskommitténs sida är det lyckligaste. Det ligger något oformligt över den nuvarande kontrollen. Den har uppdragits åt finansministern. I Sverige är annars ej finansdepartementet någon förvaltande myndighet. I Sverige ha vi det visligt ordnat med centrala ämbetsverk och styrelser

(Forts. sid. 6.)

Lögnkampanjen mot general Ludendorff.

"Det heliga Israel" har i den grad vant sig vid, att de personer, som på grund av omständigheternas makt förts fram till inflytelserika poster inom samhällena, slaviskt böjva knä för kung Baal, att det överhuvud icke kan annat än tolka det som ett tecken på sinnesförvirring, då en sådan person händelsevis någon gång råkar ha ett annat ideal för ögonen än det att underdånigt tjäna det gyllene Mammon. Då plägar man få läsa behjärtade beklaganden av det "olycksöde", som drabbat "den stackars mannen", i det att hans "nerver svikit" att han "förlorat sinnesjämvikten" etc. I samma stil; och sedan saknas i regel icke heller medel att på ena eller andra sättet oskadliggöra den obstinate personen.

Som en herosgestalt bland dem, vilka under den folkens prövotid, som följde på det stora världskriget, vägrat att böja knä för den gyllene makten, utan förblivit sina ideal trogen, framstår såsom vi tidigare framhållit förre tyske generalkvartermästaren, general Erich Ludendorff. Med sin enastående begåvning och äkttyska kraft och duglighet gick han efter världskrigets slut de stora tidsproblemen in på livet och lade utan omsvep fram sanningen inför sitt och alla andra folk rörande det djävulsspel, som sedan lång tid tillbaka bedrives av det på de icke-judiska folkens förstörelse inriktade judedömet. Det var tydligt att denna hans verksamhet i högsta grad skulle resa emot honom maktens herrar. Så skedde ock. Sedan årtal har den judekontrollerade världsopinionen varit inställd mot general Ludendorff kanske mera än mot någon annan nu levande person. Det gällde att få honom framställd för folken såsom en otillräknelig person, vars skriftställareverksamhet ingen människa borde befatta sig med! Så fick man i judetidningarna i alla länder hörn en massa kostbara ting: generalen hade "överansträngts" av sitt mycket arbete såsom ledare för det tyska nationalförsvaret under kriget, hade "förlorat herraväldet över sina nerver", blivit svag till sinnet" etc. De som kände det verkliga sakläget, logo dock åt all denna "sinnesförvirring".

Särskilt har på sista tiden stor energi utvecklats av de kosmopolitiska bladen i syfte att få denna uppfattning om general Ludendorff såsom "en förolyckad sinnesförvirrad" grundfästad hos den stora allmänheten. Generalen och den ärkådring han företräder begynna nämligen bliva en farlig motståndarefaktor för Världsjuda både inom och utanför Tyskland, och därför så! Ludendorff är så långt ifrån den "ensamme mannen" såsom Bonniers Nyheter och de övriga judetidningarna här i Sverige söka inbilla sina läsare, att han tvärtom är den som

(Forts. å sista sid.)

Kyrkan som propagandist för judekooperationen.

Icke utan skäl ser det världsomvändande Israel i den privata handelns fortbestånd utanför den egna domänen ett av de förnämsta hinder för uppnående av absolut ekonomisk hegemoni och därmed ock oinskränkt herravälde över folken. Sedan väl de privata, icke-judiska företagarna, framför allt de inom handeln, avvecklats, skall intet längre behöva hindra den stolta segerframmarschen för "Guds utvalda", motståndet skall av sig själv upphöra, alldenstund gojim på grund av väsentligt försvagad ställning i kapitalbildningshänseende då icke längre skola kunna finansiera något mera aktivt sådant. Intet under därför att snart sagt allt vad samhället äger av auktoriteter på olika områden bådats upp för rekommenderande och befordrande på alla sätt av den kommunistiska s. k. kooperativa utvecklingen inom varuförmedlingen! På denna väg hoppas man medels massornas hängivna arbete — Israel låter alltid massorna utföra sina önskemål! — på en gång kunna bli kvitt gojims konkurrens inom sin "helgade" handelsverksamhet samt äntligen helt få densamma lagd under sin domän. När ögonblicket är inne tarvas ju sedan endast någon enklare kupp för att fullborda överflyttningen av "konsumenternas handelsrörelse" i "rätter ägo". Villiga tjänstförrättare saknas ju aldrig!

Det väckte som man erinre sig en icke ringa uppmärksamhet, när våra "nationalekonomiska" kapaciteter med professorerna Cassel och Heckscher i teten för något år sedan med tyngden av sin av judepressen utskrikna fruktansvärda auktoritet offentligt ryckte in för rekommenderande av kooperationen såsom "den enda ändamålsenliga och förnuftiga formen av varudistributionen". Professor Cassel gick i sin iver att tjäna De Mäktige t. o. m. så långt, att han direkte beteckna den fria handeln inom landet såsom "ett otroligt slöseri" (i vårt förhållande till den yttre världen är professorn såsom vi veta en hängiven anhängare av handelsfriheten; där gäller det nämligen ett större israelitiskt intresse). Under trycket av den iscensatta "storstilade" aktionen lyckades man även lura den i alla skiften tjänstvilliga Ekmanska regeringen att för "utredning" i ämnet tillsätta judiske professorn Heckscher ett anslag av statsmedel å 8,000 kronor. Man generar sig aldrig! På grund av våra påpekanden i ämnet blevo emellertid de höga aktionärerna av alls att döma en smula skrämda och drogo för tillfället något in teutaklerna — i avvaktan på en mera gynnsam tidpunkt.

Vi ha nu i dessa dagar fått bevittna en ny framstöt för "den idealiska världsordningen "och det från synnerligen auktoritativt håll. Denna gången är det icke "den ekonomiska auktoriteten", som trätt in och sagt sitt "tungt vägande ord" till förmån för de judisk-ekonomiska spekulationerna inom varuförmedlingen här i landet, utan självaste kyrkans primas. I ärkebiskop Söderbloms eget organ för "den ekumeniska rörelsen", "Stockholm", återfinnes nämligen i senaste numret en högst märklig artikel av den franske "nationalekonomen" Charles Gide, tydligen en nationalekonom av Cassel-Heckscherska typen, vari den lögnen förfäktas, att kooperationen representerar ett fullödigt förverkligande av det kristna sociala idealet, att — för att citera en av honom anförd brittisk prästman — "var och en som söker att allvarligt realisera kristendomens grundsatser måste bli medlem av kooperationen". Efter att ha fixerat de krav, som skulle vara att ställa på ett socialt program i överensstämmelse med evangeliet, hävdar professorn, att kooperationen förverkligar just detta program faktiskt och i varje hänseende. Den är, menar han, liktydig med social fred, gör slut på alla sociala och ekonomiska konflikter, innebär, enligt professorn, motsatsen till konkurrens. Professor Cassel alltså upp i dagen! Konsumentkooperationen tryggar enligt professorn åt var och en hans dagliga bröd och motsvarar därmed den kristna bönen. Professor Gide bör resa till Sovjet-Ryssland och i kommunismens eget hemland studera verkligheten, där det judisk-kooperativa experimentet satts i verket, studera verkligheten! Kooperationens stora och väsentliga uppgift ligger, menar han, i att fastställa "rättvisa priser", vilket har en icke blott ekonomisk utan också moralisk betydelse för realiserandet av "rättfärdighetsprincipen i varuutbytet". Genom en dylik rättvis prissättning leder den till ett avskaffande av profiten, och den för alltså liksom Jesus striden mot Mammon. Kooperationen, som erkänner rätten till förräntning, men ingen vinst å investerat kapital, omöjliggör kapitalets herravälde därigenom att den grundar sig på lika rösträtt för alla. Illusion! Den bidrar till konsumenternas uppfostran både från ekonomisk och kristlig synpunkt. Illusion! Kooperationen befinner sig med ett ord i full överensstämmelse med den kristna kyrkans väsen och anda. Illusion! Den representerar samma solidaritetsprincip som gäller beträffande kyrkans lära om syndafallet och återlösningen för alla och alla för en.

Beträffande den nu också av kyrkans primas och dennes "ekumenism" såsom den idealiska, mest ändamålsenliga varudistributionsformen väl-

(Forts. å sid 6.)

Hur kan judeguden Jahve-Sebaot vara kristendomens gud?

IV.

För Nationen av J. L.

(Forts. fr. föreg. nr:r)

Det ligger ett oöverstigligt svalg mellan de båda religionerna, den judiska jahvelärans och Jesu lära. I Jesu sanningskärlek, rättfärdighet och uppoffrande mildhet ligger en diametral motsats till Jahves människofientlighet, mordgirighet och orättfärdighet. Den från judarnas G. T. hämtade uppfattningen att Jesus genom att giva sitt liv för sanningen i sin lära, skulle utgöra ett försoningsoffer åt Gud för människlighetens synder, för att därigenom avvända Guds vrede, är orimlig och hädisk gent emot ett heligt gudomsväsende, endast utgörande ett bevis för hur man sökt sammanblanda den blodtörstige och hämndgirige Jahve med Jesu Himmelske Fader. Vi behöva i detta fall endast hänvisa till Jesu liknelse om den förlorade sonen för att tillintetgöra ett sådant påstående. I denna liknelse finnes intet spår av vrede, blott förlåtande nåd, så snart en uppriktig ångerkänsla framträder hos människan. Men judarna äro oförmögna att fatta den milda och uppoffrande kärleken samt den gudomliga förlåtande nåden även som ånger över begångna synder. Det är därför oförklarligt och ofattbart för en jude att Jesus kunde äga en sådan oböjlig övertygelse om sanningsvärdet i sin gudsgemenskap och en sådan själsstyrka och viljekraft i utövandet av sin mission, att han av kärlek till människosläktet gick i döden, till ett vittnesbörd för sanningen i sin lära. Detta blev för Jesus en nödvändighet gentemot judarnas förstockelse och fiendskap.

Här började på allvar den alltjämt pågående striden mot den sataniska makt, som ligger i den judiska religionen, men tyvärr har denna strid från den kristna kyrkans sida betydligt missuppfattats. Skall den avstanna utan seger? Jesus ville med sin lära forma den sociala utvecklingen i umgänget med människorna efter sinnebilden av sin Himmelske Faders världsordning, där rättfärdighet och sanning råder över livets tillvaro; medan i judendomen religionen begagnas såsom maktens redskap i ett prästerligt förmynderskap över den fria människosjälen. Hade Jesus orätt, då han ville upphöja den gode anden över materiens välde? I detta hänseende visade sig emellertid Jesus vara den lidande människlighetens sändebud från dess skapare! Materialismens och egoismens ande, som är ursprungskraften och ledaren i hela det judiska religionssystemet, har upptagits i kristendomen och framkallat den judiska utveckling, som tagit gestalt i vår kristna förkunnelse, vilken illa överensstämmer med Jesu rena lära, där ingen "helig Jahve-Sebaot" och ej heller någon "Abrahams, Isaks och Jakobs gud" finnes, utan endast icke "de dödas utan de levandes gud". Matt. 22: 32.

Förbindelsen mellan anden och materien, mellan en opersonlig skapande andemakt och det skapade, får i judendomen taga gestalt i den mänskliga materialismens former och yttringar, t. ex. 1 Mos. 17: 18. Men det oaktat ingår den kristna kyrkan ett intimt förbund med judendomens människofientliga, mordgiriga och blodtörstiga gudsbegrepp, som dessutom är behäftat med människans alla fel, missräkningar och brister. Dessa karaktärsdrag framträda tydligt hos judeguden redan från hans första början i skapelsehistorien och fortsätter sedan oförändrat i judarnas hela religiösa föreställningsvärld samt i den direkta gemenskapen med Jahve. Alla tankar och handlingar bliva här materialiserade i enlighet med judarnas egna önskningar och karaktärsegenskaper. Men det intryck man får av en sådan "gudomlig" lära kan på en oförvillad och förnuftigt tänkande varelse endast verka avsky och förtämning. Mängen uppriktig men osjälvständig och obesluten varelse hakar sig dock fast vid sådana obegripliga dogmer, vilkas betydelse han icke kan fatta men som likväl betraktas såsom sannfärdiga och heliga, emedan de från barndomen blivit inprägladе i hans medvetande såsom verklig kristendom. Och ju mer man kan efterlikna den judiska religionsformen, desto renare gäller för en sådan förvillad människovarelse det kristna sinnelaget. Men hur kan det vara den kristna kyrkan värdigt att på detta sätt vilseleda människligheten? Hur är det möjligt att sammanlänka den mordgirige, blodtörstige och människofientlige Jahve med kristendomen, då han ju själv uttrycklingen och beständigt tillkännagiver att han uteslutande är judarnas gud. 1 Mos. 17: 7, 10—14. Är det då berättigat att framställa honom så-

(Forts. å sista sid.)

Regeringen bör omedelbart inskrida mot bolsjevikpropagandan!

Från generalkonsul Folke Cronholm har till statsminister Arvid Lindman ingivits nedanstående skrivelse, vari påyrkas regeringens omedelbara inskridande mot den förderfvliga judebolsjevikiska propagandan i landet:

Uti "Aftonbladet" den 15 oktober 1928 återgives en synnerligen beaktansvärd artikel, undertecknad Ö. S-t. Den handlar om "Den farligaste epidemien", om andlig farsot. De farligaste andliga epidemier äro politiska, framhåller författaren. Han skriver: "Varje tänkande människa, som under de senaste åren följt med och studerat den kommunistisk-bolsjevikiska rörelsen, kan omöjligen undgå att finna, att de, som hylla denna rörelse, måste vara antingen skurkar, som genom att till vanvett upphetsa massorna vilja komma sig upp till makt och förtjäna penningar och därför tala och skriva som de göra mot bättre vetande, eller också äro de av politiska smittoämnen österifrån sinnesförvirrade sjuklingar. Ett tredje gives icke". Han fortsätter: "Mot denna epidemi, som är tusen gånger farligare än någon annan pestsjukdom, kroppslig eller andlig, som någonsin hemsökt människligheten, *lägga våra myndigheter armarna i kors*". Han betonar samhällets skyldighet att först och främst skydda barnen; som äro mest mottagliga för och mest värnlösa mot andliga smittoämnen. Våra kommunister, säger han, hava bildat kommunistiska föreningar i skolorna, och barnen läras att hata och förakta religionen och att vägra lydnad såväl mot föräldrar som lärare. "Allt sådant få kommunisterna hålla på med, utan att myndigheterna kunna eller vilja hindra det!" utropar han. Han utropar tillika: "Men till den förmodligen enfaldiga och jämförelsevis oskyldiga svärmaren Erik Andersson sänder man landsfiskalen!" Respekten för föräldrarätten får icke förhindra myndigheternas ingripande, heter det vidare, när barnen läras hata och förakta både människliga och gudomliga lagar och förty bliva sedliget försummade, ty föräldrar hava varken juridisk eller moralisk rätt att fördärva sina barn. Han slutar sin artikel sålunda: "Summa summarum: kommunis-

(Forts. å sid 5.)

Den 26 Oktober

Demokratiens förrädare.

Det är såsom vi framhöllo i vårt föregående nummer nödvändigt att Sveriges folk gör klart för sig vilka dess verkliga fiender äro och därefter även inriktar sitt handlande i nuet och framtiden, försåvitt att det önskar bevara sin frihet och sitt oberoende såsom folk. Dess fiender av i dag äro nämligen i verkligheten ingalunda de kategorier medborgare, som av Israels betrodda ställföreträdare vid ledningen av partierna och pressen utgives som sådana, de s. k. borgarna och arbetarna, utan i stället de samvetslösa individer, vilka i Den Gyllene Maktens tjänst hetsa och driva de skilda folklagren till förödande inbördes strider — den regerande judiska söndringsmakten; finansaristokratien och alla dess agenter i spetsen för "idépartierna" och det folkförvillande upplysningsväsendet. Tiden är nu inne att över hela linjen lägga om kampfronten mot denne, den verklige folkfienden, och se till att få räkningen med honom uppgjord. Lögnsystemet måste brytas! Ty utan att så sker är överhuvud icke någon verklig nationell restauration i vårt land tänkbar.

Det världserövrande Israel visste hos oss liksom överallt annorstädes att i sin kamp skickligt begynnelse utnyttja sig av den bland folket förefintliga bristen på insikter och erfarenhet i politiska ting. För den, som är i saknad av de nödiga kvalifikationerna därför, blir ju utövandet av politisk makt oundvikligen ett spekulerande i det blå. I medvetandet härom var det även som judafolket på alla håll med sådan helig entusiasm gick in för massornas "suveräna" politiska rätt. Den stora massan av medborgare saknar på grund av bristande utbildning, insikter och erfarenhet de oundgängliga förutsättningarna för att kunna bilda sig ett självständigt omdöme i de ofta mycket komplicerade problem, politiken erbjuder, och den blev därför även ett lättfånget byte för dem, som påpassligt visste att taga hand om och leda "den suveräna folkviljan". Denna maktchans förstodo "folkens välgörare" att till det yttersta utnyttja. Sedan "Guds utvalda" väl gått i författning om gojimmassornas utrustande med politiska rättigheter, läto de i spetsen för desamma såsom ledare placera sina egna utvalda agenter, vilka i sin politiska verksamhet från början till slut voro inriktade på befordrandet av den judiska inkräktaremaktens välförstådda intressen i Sverige, på bekostnad av det egna folkets. I denna anda gingo snart alla de krav och önskemål, som av demokratiens ledare aktualiserades och genomdrevos, ehuru det naturligtvis alltid skedde i "det arbetande folkets" namn, till dess fromma! Vart denna "reformpolitik" i massornas namn fört oss, står i dag klar för envar, som har sin synförmåga i behåll: stat och kommuner hava under loppet av några få årtionden drivits i en vansinnig skuldsättning på miljarder till det internationella judiska ockrare-kapitalet, som gjort sig till härskare i det svenska samhället, och folket har utlämnats till en exploatering av mest rationella slag åt samma "gudomliga" makt. Vår gamla hederliga svenska folkkultur har i grunden förvanskats och ersatts med en judisk-kosmopolitisk skenkultur i bolsjevistisk anda. Sanningen är icke längre ledstjärnan i utvecklingen, som icke heller längre länkas efter svenska intressesynpunkter och ideal utan uteslutande efter den judiska ursurpationsmaktens fantastiska erövrings- och omstörtningsplaner mot vårt land.

Vi voro nu komna till den punkt i utvecklingen, där demokratien fullgjort sin mission, i det den ombesörjt överantvardandet av makten och härligheten i det svenska samhället i "det heliga folkets" händer. De "suveräna" massorna ha begynt vakna till självbesinning och reflektion rörande halten av den frihet och lycka, judemarxismens stolta förkunnare bjudit dem, och från det ögonblicket voro de icke längre lämpliga för "missionens" fullföljande. Stunden var inne för Israel att låta den blott för några årtionden så gudomliga demokratien försvinna från arenan och ge plats åt den nya "folkförlossaren" — "proletariatets diktatur", som skulle fullkomna verket och äntligen låta judafolkets "heliga" dröm om världsherravälde gå i uppfyllelse i detta land. Men därvid uppstod en av De Vise Världsbyggarne sakerligen ganska oförutsedd situation. Det ställde sig icke så enkelt som man tänkt sig att avveckla de en gång införda folkliga rättigheterna i Sverige. Hr Kilbom m. fl. "proletära" frihetskämpar, vilka anförtroddes uppgiften, hade visserligen en stor trumf på hand i de mycket ingående sakkunniga informationer, de erhöllo av sina höga uppdragsgivare rörande de socialistiska ledarnas "skändliga" förräderi mot massorna etc. Spekulationen var nog så raffinerat upplagd. Sveriges arbetare vägrade emellertid att följa med. I den ömtåliga situationen var det som man inlät sig på att på parlamentarisk väg söka påtvinga dem det "proletära diktatur"-oket.

I vad mån Sveriges folk skall lyckas undgå det infernaliska öde, som av dess nuvarande ledare-förrädare i den judiska revolutionsmaktens sold tillärnas det, beror givetvis först som sist av dess egen förmåga av reaktion. Utvecklingen i vårt land under dessa senaste år visar tydligt, att de män i spetsen för det härskande politiska systemet, vilka i demokratiens namn förhjälpt "det heliga Israel" till makten i samhället, icke äro mindre villiga, när det gäller att medverka till samma demokratis avveckling än vad de varit för dess upprättande. Demokratiens ledare av i dag hava med sina gärningar klart visat, att de låtit engagera sig jämväl i processen för den demokratiens avveckling, Guldkalvens folk här nu är i färd med. Det är detta ofrånkomliga faktum, som vårt svenska folk i denna stund måste göra klart för sig. Visserligen hava de judiska "idépartiernas" ledningar från sina respektive "ideella" utgångspunkter icke kunnat undgå att taga ställning mot det på "proletärdiktaturens" införande inriktade bolsjevistisk-kommunistiska partiet, men man har överlag de facto accepterat "den nya marxistiska rörelsen" såsom en naturlig beståndsdel av det svenska politiska partisystemet, givit det sin sanktion, och underlåter på intet håll, trots sina utåt deklarerade "fientliga" ståndpunkter, att genom tjänliga lagstiftnings- och andra åtgärder på allt sätt underlätta och främja dess framgångsrika utveckling. Man förlitar sig uppenbart fullkomligt på svenska folkets "själlöshet", varå Israel och dess "förtroendemän" hittills levat så högt i detta land! Sanningen rörande bolsjevismen och dess roll i judemaktens tjänst se sig "idépartierna" överlag förhindrande att alls vidröra för folket. Detta söker man i stället allt jämt ingiva den falska föreställningen, att kommunismen representerar en folklig frihetsrörelse, vilket är raka motsatsen till verkligheten. Ett beteckande utslag av "idépartiernas" politik härutinnan hade vi i det av 1928 års riksdag antagna "sovjetryska handelsavtalet", varigenom de facto medgavs den här i hemlighet styrande judemakten rätt att i Stockholm etablera en revolutionscentral. Kominterns till handelsmän maskerade agenter bereddes genom den i det nämnda avtalet stipulerade bestämmelsen om exterritorialrätts åtnjutande en fristad på svensk mark, varifrån de, oåtkomliga av den svenska rättsskipningen, ostört kunde fullföljа sina planer på bolsjevikrevolutionens organisering samt anställande av massmord å oförvitliga svenska medborgare. Karaktäristiskt för situationen var förvisso, att icke ens "det nationella partiets" ledare i riksdagen ansågo sig kunna gå emot det folkförrädiska avtalet. Hr Trygger tillkännagav visserligen sin motvilja mot detsamma, men rekommenderade det likväl under den motiveringen, att dess antagande var "nödvändigt". Varför det var nödvändigt underlät han emellertid att säga. Det hade varit önskvärt, att allmänheten fått veta besked även på den punkten, *vem* som gett ut den diktatoriska ordern, antingen nu judebolsjevismens överledare här i landet, hr Karl Otto Bonnier i Dagens Nyheter, eller den officiella världsrevolutionära ledningen i Moskva? Resultatet av den förda bolsjevikvänliga politiken med förlänande av undantagsrättigheter åt den upprättade komintercentralen i huvudstaden har även efter som tiden framskridit i allt högre grad gett sig tillkänna. Det med statsmaktens goda minne bedrivna judisk-bolsjevistiska förstörelsearbetet har under det gångna året nått en utveckling såsom icke tillförne i vårt land, processen med den svenska arbetarerörelsens bolsjevisering har fortskridit så långt, att den revolutionära kampställningen nu betraktas som väsentligt mycket starkare än för ett år sedan. De socialistiska ledarna, vilka med berått mod öppnat vägen till sitt parti och sitt land för judebolsjevismen, spela dock som alltid inför de sina oskuldens roll och beklaga och jämra sig över sina "ociviliserade" konkurrenter om makten. I verklighten äro de dess ivriga hjälpare och gynnare — gärningarna vittna tydligt därom, trots man gör sig så stor möda att medels fagra talesätt beslöja deras innebörd.

Den mycket irriterade diskussion, som i dessa dagar låtit höra sig i de ledande politiska partiorganen med anledning av vissa utrikesministern Tryggers under valrörelsen gjorda uttalanden rörande vårt förhållande till Sovjet-Ryssland, är utan tvivel betecknande för den rådande situationen. Excellensen Trygger såg sig som bekant i valrörelsens elfte timme på grund av den starka opinion, som kommit till uttryck bland valmännen, föranlåten deklarera *för* en uppsägning av det nuvarande sovjetryska handelsavtalet med dess sensationella undantags-rättigheter. Stor oro råder nu i den "demokratiska" pressen, där man i hr Trygger redan börjar skönja "reaktionens" svarta spöke. "Demokratien i fara"! Med en rent rörande enighet rycka frihetens väktare in till den hotade demokratiens försvar. Hr Bonnier sjunger på sin melodi i Dag. Nyheter, hr Segerstedt på sin i Handelstidningen, hr Hansson på sin i Ny Tid och hr Engberg på sin i Socialdemokraten. Ingen av de bålda frihetshjältarna kunna överhuvud alls upptäcka någon fara i bolsjevismen, att någon som hest skadlig verkan skulle försports av de undantagsrättigheter, som genom det i fjol antagna avtalet beviljats handelsdelegationen. Hr Bonnier varnar "den kloke och erfarne" utrikesexcellensen för åtgärder, som endast skulle väcka demokratiens slumrande krafter till stormaktion; hr Segerstedt vitsordar de stora fördelar, som genom avtalet skulle beretts svenska folket; hr Hansson ironiserar över enfaldigt folk inom politiken, de där mena att vallöften äro förpliktande, och hr Engberg hotar med parlamentariska storaktioner, därest ej folkviljan vederbörligt respekteras. Ve hr Lindman och hans regering, om de ej veta att rätta sig efter demokratiens krav! — vilket här är liktydigt med hävdandet av Revolutions-Israels rätt att bolsjevisera d. v. s. demolera den en gång uppbyggda demokratien, hävdandet av demokratiens rätt att begå självmord.

När skall Sveriges folk genomskåda den roll dess förrädare-ledare spela i den land- och folkfientliga världsrevolutionära judemaktens tjänst?

PRESSKONSERTEN

Vad socialismen är och vill.

Våra tämligen hänsynslösa avslöjanden beträffande socialismen, vad den är och vill, ha tydligen vållat de hrr partikoryféer en hel del bekymmer. Spelet i socialism var ju uteslutande enkelt och angenämt, så länge ingen var så inopportun att inför folket antyda något rörande densamma, som icke var avsett för offentligheten. Den dag solidariteten inom folkupplysarnas krets bröts, blev situationen dock strax en annan. Den hittills med sådan storartad framgång praktiserade lögn- och bluffaktiken förlorade sin gångbarhet. Redaktör Engberg i *Socialdemokraten* (s) har tydligen i detta nu en ganska stark känning av det nyinträdda läget. I en ledande artikel går förf. in på problemet socialismen och understryker starkt nödvändigheten av att man inom socialdemokratiskn kretsar gör klart för sig vad man menar och vill med socialismen. Efter att ha citerat några beska anmärkningar av sin engelska partivän Philip Snowden om de socialistiska propagandametoderna skriver hr Engberg bl. a.:

Det gamla slagordet "socialisering av produktions-, distributions- och kommunikationsmedel" kunde duga, så länge socialismen ännu icke stod på dagordningen som aktuell och praktisk politik. Men — säger Snowden — numera räcker det icke med dessa allmänna talesätt. "Vi kunna icke lösa problemen genom att svänga ett trollspö och mumla: 'socialisering'. Vi måste klart och precist säga ifrån vad vi mena med ordet och huru vi ämna tillämpa socialiseringsprincipen. Och när vi ge oss i kast med de praktiska frågorna skola vi finna, att det icke finns någon form av socialisering som är tillämplig på varje industri och samhällsföretag."

Det ligger en bister sanning i Snowdens ord. Och det är icke bara i England socialdemokratin bör lägga dem på hjärtat. Även vårt svenska parti har anledning att begrunda dem. Ty i verkligheten ha icke häller vi kommit ut över de allmänna talesättens gräns. Vare sig vi som Per Albin tala om "folkhemmet", som Möller om "social trygghet", som Wigforss om "egendomsutjämning" eller som undertecknad om "välståndets demokratisering" o. s. v., så stå vi ganska svarslösa, när det gäller att ge besked om den praktiska beskaffenheten, det närmare utseendet hos den politik, varigenom vi under överskådlig tid vilja förverkliga dessa ideal.

Folk vill veta och har rätt att få veta vad den innebär, huru, på vilka områden, i vilken omfattning och i vilken ordning den skall omsättas i handling. Fortsatt tystnad på den punkten är fara och svaghet. Ty så länge vi icke själva klart och bestämt angiva, vad vi vilja ta oss före med det svenska samhället, så länge ge vi möjlighet åt våra motståndare att ogenerat lägga in vad som hälst i vårt socialiseringskrav. Frånvaron av ett preciserat handlingsprogram ger fritt spelrum åt dem, som önska göra i skrämsel och panik. Ty har man varken sagt vad man vill eller vad man icke vill med nödig klarhet, så finns det beskäftiga vederdragskare, som sörja för lämplig exemplifiering. Vill vårt parti undvika, att det okända väsendet bakom slöjan presenteras som gud av somliga och som djävul av andra, så torde det vara klokt att dra bort slöjan och låta allmänheten se vad det i själva verket är.

Visserligen har man ju hunnit vänja sig vid att de redaktionella uttalandena i Socialdemokraten icke äro att taga såsom alltför allvarligt menade, men detta yttrande i det socialdemokratiska huvudorganet tyder på att det den här gången icke är något skämt i den sedvanliga bemärkelsen. Redaktör Engberg erkänner öppet den inom den svenska socialdemokratien rådande oklarheten rörande programmet samt att allmänheten har rätt att få veta vad socialismen i verkligheten är och vill, "vad det är vi vilja ta oss före med det svenska samhället". När han slutligen uttalar sig för att man måtte "dra bort slöjan och låta allmänheten se vad det okända väsendet därbakom i själva verket är", hälsas han av Demokratiens osynlige överherre och spiritus rector, hr Karl Otto Bonnier, i dennes livorgan Dagens Nyheter med en försäkran, att det icke kommer att saknas intresserade åskådare "den dag hr Engberg blir i tillfälle låta slöjan falla". Vi kunna livligt föreställa oss den iver, varmed hr Bonnier måste åstunda sagda dags snara inträdande. Men såsom den där på sin tid vid "den stora socialistiska uppmarschen" i huvudstaden för 40 år sedan gick främst i ledet framför demonstrationstågen vid Ljalmar Bruntings sida borde han ju själv veta vad socialismen är och vill.

Ingen bland alla dem, som under många årtionden här kämpat för socialismens "heliga" idealer, har tydligen en aning om vad de i själva verket menat med den lyckosalighet de velat skänka Sveriges arbetande folk. Det kan tyckas något väl sent att sedan man hållit på och agiterat för saken ett halft århundrade komma och vilja göra klart för sig vad det är man vill. Vi vilja emellertid ännu en gång med några ord erinra judepartierna en corps och deras illustra ledare om vad socialismen är och vill genom att citera vad vi på tal härom nyligen yttrade:

"Vad socialismen är och vill är alltså *det judiska världsbärskarcdömets upprättande.* Mot detta mål har den under judisk ledning helt ställda socialistiska internationalens alla strävanden politiskt, ekonomiskt och kulturellt i alla länder i gången tid varit inriktade och äro det alltjämt. Socialismens budbärrare till vårt folk presenterade sin rörelse såsom åsyftande folkets frigörelse från kapitalismens ok. Utvecklingen i alla länder visar dock tydligt och klart, att dess uppgift tvärtom var att slavbinda folkens massor på ett hittillsvida okänt sätt under själva den renodlade kapitalismen, det judiska mammon, vilket man emellertid medels en kostbar ideologisk fraseologi bemödat sig att på allt sätt beslöja.

"Socialiseringen" är det stora medlet för den judiska maktens slutliga, fullständiga ekonomiska erövring av det nationella samhället. Staten "socialiserar", absorberar i sig all fri näringsverksamhet inom landet, under det "det heliga Israel" "socialiserar", i sig absorberar staten och sålunda gör sig till herre icke bara över det "socialiserade" näringslivet utan överhuvud allt av ägodelar, befogenhet och rättigheter, som inrymmes inom staten. "Socialiseringsprocessen" har numera fortskridit så långt, att vi ämna tillämpa socialiseringsprincipen såsom "stat i staten" med en inteckningsfordran endast hos svenska staten på bortåt två miljarder kronor, dragande en årlig räntekostnad på inemot 100 miljoner kronor. Genom fortsatt "socialisering" av industrier och näringar, för vilket önskemål massorna kommenderats upp, motiverar man ett fullföljande å den inslagna statsskuldsättningens väg hän mot målet: Alljudas fullständiga "socialisering" av Sverige."

Det är högst förunderligt, att de herrar socialdemokrater utan att alls begripa vad saken gäller kunnat lyckas så utomordentligt väl i sina praktiska "socialiseringsströvanden". Icke sant hr Bonnier?

Kring ryska handelsavtalet.

Utrikesminister Tryggers uttalande i valrörelsen angående det sovjetryska handelsavtalet utgör alltförfarande en källa till stor oro i den judiska dagspressen. I första hand ha naturligtvis de specifikt demokratiska organen mobiliserats upp till försvar för Israels "heliga" revolutionsrätt i Sverige, men det försummas ej heller att "bearbeta" excellensen från högersidan. Hr Bonnier har ju sina trogna drabanter också inom högern och dess ledande press, alltifrån Sv. D. till de mindre ortsorganen ute i landet.

Norrköpings Tidningar (h), är naturligtvis främst i ledet bland de "högerorgan", som avråda utrikesministern från att handla annorlunda än vad "en allmän opinion kräver". Tidningen skriver:

Det var en oförsiktighet att Sverige någonsin gick med på ett handelsavtal med sådana speciella rättigheter som det ryska. Det framhöllo vi omedelbart och ha upprepat det omdömet. Men det har alltid sina svårigheter att taga rättigheterna tillbaka på bara misstankar, dessa må vara aldrig så grundade, när de ej äro bevisliga. Vad man av hr Trygger kan vänta är, att han undersöker möjligheterna för ett upphävande utan att detta å rysk sida fattas som en ovänlighet. Egentligen borde det ju å denne håll betraktas som en fördel att slopa bestämmelser, som visat sig skapa misstankar och därigenom grumla de svensk-ryska förhållandena. Att vår nuvarande utrikesledning kommer att omedelbart draga konsekvenserna av bevisliga, härelter uppdykande missbruk, faller av sig självt. Se där de förpliktelser, som hr Trygger enligt sitt valtal kan sägas ha åtagit sig. Något därutöver kräves ej heller av någon allmän opinion.

Misstankar som inte äro bevisliga! Norrköpings Tidningar anser naturligtvis inga bevis föreliggа, förrän det svenska samhället redan lyckliggjorts i Davidsstjärnans tecken. Men naturligtvis ha herrarna i N.-T. då sitt på det torra, så att de icke behöva bekymra sig om de andra gojims öde.

Redaktör Per Albin Hansson framhåller i sin *Ny Tid*, att hittills ingen som helst anledning till missnöje med ryssarna försports, varför vi icke ha någon anledning att vara ohövliga emot dem:

Faktum är att det hittills icke föreligger någon anledning till anmärkning mot den ryska handelsdelegationen för missbruk av dess särskilda förmåner. Det föreligger alltså ännu mindre någon anledning lande, icke några mer eller mindre förflugna ytranden av en eller annan av de personer, vilka nu sitta i regeringen. Det är icke någon chikan för utrikesministern att visa sig förstå detta och att förhålla sig därefter.

Där förmågan att se av naturliga orsaker totalt saknas, har man ju ej anledning vänta någon slags observation, än mindre skäl att taga hänsyn till vad vederbörande kan hava att säga. Karaktäristiskt för den Hanssonska mentaliteten är utan tvivel hans tal om "mer eller mindre förflugna yttranden under valrörelsen", till vilka hr Tryggers tal i Göteborg hänföres. Att hr Hansson själv är en politisk pratmakare, som inte menar vad han säger, ej ens tyckes begripa det, vet man förut. Det förefaller dock något starkt av "den gode husfadern" att göra anspråk på att också alla andra skola gälla för detsamma som han själv är — en simpel politisk demagog, aldrig värd att tagas på allvar.

Brattrevisionen begynner!

Den av riksdagen under så stora vändor begärda s. k. rusdryckslagstiftningskommittén har omsider av k. maj:ts regering efter icke mindre stora vändor presenterats fram för svenska folket. Inom partikretsar är man i allmänhet mycket belåten med kommitténs sammansättning, vilket ju tyder på att den utundande utredningen kommer att hålla sig på det korrekta planet och icke gå in på sådana saker i det förflutna, som "man helst bör draga en slöja över", för att nu använda en känd "demokratisk" pressauktoritets yttrande. De av finansministern tillkallade sakkunniga äro: professor emeritus vid universitetet

(Forts. å sid. 5.)

Mitt emot Centralstationen ligger
Hotel Terminus
STOCKHOLM
80 komfortabla, nyreparerade rum jämte toalettrum, försedda med rinnande kallt och varmt vatten
Enkelrum från Kr. 5:—
Dubbelrum från Kr. 10:—
Intim matsal, läse- och frisörsalong
Telegramadress: TERMINUS
Tel. och postadress: Hotel Terminus

Gör ett besök på
"Gryfan"
CAFÉ OCH MATSERVERING
25 Lästmakaregatan 25
Telefon 160 83
NY REGIM
Specialité: God och vällagad mat
Lunch o. Supé med allmänt smörgåsbord
Fina Dinémiddagar
A la Carte hela dagen
Billiga priser och trevliga lokaler

RESTAURANT
RUNAN
Dalagatan 50, Stockholm.

Carl Peter Fahlsson's Choklader
Högsta kvalitet

Den judiska kampen under kristlig mask.

I sin "gudomliga" kamp för alla folks förstörelse och världens läggande under sin spira har "det heliga Israel" varit hänvisat till att arbeta i mörkrets och lögnens tecken samt på alla sätt beslöja sina syften, ty i annat fall skulle kampen snart varit dömd att misslyckas. I en mängd fall ha de antikristliga strävandena utstyrts i kristlighetens dräkt. Det kunde ju aldrig falla de själlösa" in, tänkte man, att misstro en idé eller sak, som framföres som speciellt kristlig, och beräkningen slog för det mesta väl ut. I Talmud heter det också: "Juden skall alltid sträva efter att dölja sig bakom dem kristne." Förklaringen över och syftet med denna maskering, som judarna i religionen åläggas, framgår tydligt nog av en mängd andra "religiösa" bestämmelser i Talmud, såsom:

"Gud har givit världen och däri också gojim (icke-judarna) åt judarna."

"Alla folk på jorden och allt som på jorden finnes, tillhör judarna."

"Juden begär ingen stöld, han tager endast vad som är hans."

"Den kristne och all hans egendom är uteslutande judens egendom."

"Gud har befallt oss att taga ockerräntor av gojim (icke-judarna) och att utrota dem."

"Att döda en otrogen (icke-jude) är ingen synd. Den som glömmer den gudlöses (icke-judens) blod, bringar Gud ett behagligt offer. Jesus och hans anhängare tillhöra de gudlöse."

"Djurens avföda är såsom främlingarnas (icke-judarnas). Paradiset tillhör endast judarne, helvetet är bestämt för alla andra folk."

"Att döda anhängarna av Nazaréen (Kristus), vilka förneka Talmuds muntliga tradition, är förtjänstfullt."

"Vi böra, där så är möjligt, döda de bästa bland de kristna."

"Talmud Tora" i Malmö fick nej!

Styrelsen för den nybildade judiska skolan i Malmö, "Talmud Tora", tidigare omtalad för Nationens läsare, anhöll nyligen hos skolöverstyrelsen om uppgift på villkor och förutsättningar för att leverna i skolan, vilka samtidigt äro lärjungar i olika läroanstalter i staden; kunde komma i åtnjutande av vitsord i sina från resp. undervisningsanstalter erhållna betyg över de kunskapsmått, som de i talmudskolan visat sig äga i religionskunskap. Samtidigt ifrågasattes av styrelsen, att genom överstyrelsens försorg ett klassrum i någon av de i Malmö befintliga högre läroanstalterna måtte upplåtas åt "Talmud Tora" för undervisningens bedrivande. Till svar å hr talmudisters i Malmö förfrågningar hänvisar nu överstyrelsen i en skrivelse Talmudskolans styrelse till läroverksstadgan, samt framhåller, att de vitsord över insikter i religionskunskap, som lärjunge tillhörande främmande trosbekännelse erhållit i från de statliga läroanstalterna skild undervisning, enligt gällande läroverksstadga icke skola införas i de officiella betygen från under överstyrelsen stående undervisningsanstalter. Den av Talmudskolans styrelse gjorda framställningen om anvisande av lämplig undervisningslokal har icke heller föranlett någon överstyrelsens åtgärd. I denna fråga får talmudstyrelsen själv hänvända sig till någon av de svenska skolornas rektorer.

Man kan livligt föreställa sig besvikelsen hos de israels bortskämda barn nere i Malmö, att de skulle få avslag på sin så "rättmätiga" begäran. Tänk om svenskarna ärtligen skulle skaka av sig flatheten vis à vis de invandrade talmuddyrkarna och visa dem, att de farit vilse, när de tagit dem för "själlösa djur"!

"Dödsdomen" över general Ludendorff.

I ett föregående nummer av Nationen omnämndes, hurusom general Ludendorff på grund av sina hänsynslösa avslöjanden av judendomens och det internationella frimurieriets (icke att förväxla med det svenska!) verksamhet, särskilt i hans arbete "Kriegshetze und Völkermorden", fått emottaga en dödsdom av frimurieriet, med anledning varav han vänt sig till rikspresidenten Hindenburg med en anhållan, att den tyska statsmyndigheten måtte inskrida och "befria tyska folket från denna förbrytareliga. Vi återgiva härnedan i facsimile den "dödsdom", som i september 1928 pr post tillställdes generalen och som av honom överlämnats till tyska statsadvokaten (= allmänna åklagaren) för åtgärdens vidtagande:

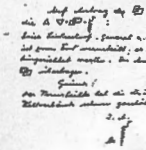

"Dödsdomen", som föreskriver, att generalen skall avdagatagas medels gift såsom till straff för hans för de viktigaste världsförbunden skadliga verksamhet, är utfärdad av storlogen "Den Uppgående Solen", men bakom densamma ligger enligt gen. L. också de andra storlogerna: Man avvaktar med intresse sakens utveckling, vad statsadvokaten och statspresidenten skola komma att åtgöra i saken, om de överhuvud skola våga att röra vid det ömtåligaste bland alla problem.

Det är icke första gången dödsdomar utfärdats av de internationella frimurarestorlogerna, vilka även såsom ett tecken på sin makt plåga tillställa de "dödsdömda" ett meddelande därom. Bland mera kända "dödsdomar", som utfärdats och även satts i verket var mordet å konung Gustaf III av Sverige enligt beslut av frimurarekonventet i Frankfurt am Main, de stora Rotschildarnas stamort. Gustaf III varnades någon dag före mordets utförande pr post å enahanda sätt som nu general Ludendorff. Dessa fakta liksom den roll Gustaf III:s egen broder, sedermera Karl XIII, i sin egenskap av "Salomos vikarie" i Sverige spelade i affären, äro ju sedan länge väl kända och av mången historieforskare även omvittnade. General Ludendorff berör i sitt senaste arbete mordet å Gustaf III samt anledningen till detsamma. Han skriver därvid bl. a.:

"Frimurarbröderna, kejsar Leopold, Fredrik Wilhelm II, konung av Preussen, och Gustaf III, konung av Sverige, beslöto, jämte andra furstar, att nedslå revolutionen i Frankrike och befria konung Ludvig XVI ur frimurarbrödernas i Frankrike kärlekslulla armar.

Då föllo för frimurarhand frimurarbrodern kejsar Leopold — efterträdare till den så helt plötsligt avlidne brodern Josef II, vilken, själv frimurare, övergått att bli frimurarfiende — den 1 mars 1792 och frimurarbrodern Gustaf III den 16 mars samma år. (Den senares mördare voro frimurarbrodern, abboten Martinowitz, vars namn förtiges i svenska historien, emedan han var frimurarnes utsände, och frimuraren Ankarström. Kejsar Leopold undanröjdes genom gift. Mördaren och frimuraren Ankarströms byst uppställdes i frimurarlogen i Paris bredvid bysten av Cæsars mördare, Brutus.) Mordplanen mot frimurarbrodern konung Fredrik Wilhelm II, vilken plan tandlösaren och frimuraren Lesvesque skulle utföra för en halv miljon livres, misslyckades. Konungen blev ensam kvar för att utföra de tre monarkernas avsikter. Men konungen låt invecklа sig helt och hållet i frimurarplanerna, fastän han kände faran av frimurieriet. Han blev själv medlem av Rosencreutzarna och räkade under befäl av "den osynlige fadern" komma i så hög frimurareгrad, att tidens historieskribenter yttrat, att det var en verklig lycka, att konungen var mycket godmodig och därför icke i all dess stränghet utförde de befallningar, han erhöll från frimurarhåll."

En bekant från "demokratiska" sadelplatsen.

I främsta ledet bland de bålda riddare, som åtagit sig att söka rida in den gamla istadiga kraken svenska folket för De Heligas räkning, är som vi veta demokratiska konstryttaren Arthur Engberg, som vid detta laget hunnit förvärva sig stor skicklighet i det moderna ridderskapets alla ädla dygder. Som gammal erfaren kämpe i Israel vet riddare Arthur alltför väl, att framgången på rännarbanan framför allt avhänger av förmågan att kunna hålla sig i främsta ledet samt att i alla de besvärliga situationer, som uppstå, "rätt" kunna tolka demokratiens och frihetens texter för de blint inanmande. När han tyglar och sporrar sin fåle, gör han det i den tanken, att den är hans egen, som han äger handskas med som honom lyster. Men en dag skall riddar Arthur upptäcka, att han här räknat miste.

Propagandan för judebolsjevismen i den "borgerliga" pressen.

Propagandan för judebolsjevismen bedrives för närvarande med all energi inte bara i de "proletära" utan också i de "borgerliga" tidningarna. På en mängd olika sätt och å såväl text- som annonsavdelningarna. Som ett provstycke återgives nedanstående annons, som på sista tiden varit synlig i ett stort antal "borgerliga" landsortstidningar:

"Kommunismen diskuteras i alla samhällskretsar!

Rekvirera vår nya katalog, vilken upptager all svenskspråkig kommunistisk litteratur. Den sändes gratis och portofritt från

Frams förlag, Torsgat. 10 D, Stockholm."

Frams förlag är tydligen en värdig konkurrent till Bonniers! Vi ha här ett nytt bevis till alla föregående å det bestående samarbetet för judebolsjevismens "heliga" sak mellan Israels "proletära" och "borgerliga" falanger d. v. s. dessas ledare inom partier och press.

"Ekmans-drickats" sorgfustiga öde.

Den befarade stora malören har inträffat: "Ekmans-drickat" gjorde ett glänsande fiasko. Välvilliga personer lära ha varnat, men f. d. statsministern vägrade envist att lyssna till varningarna. Varföre nu redan kunnat konstateras, att förre statsministerns "stora gåva" till svenska folket av detta blev mottagen med en för vederbörande högst ledsam kyla, så att "Gravölet" nu snart torde vara att betrakta som ett vackert minne blott.

Efter tvenne veckors omlopp i marknaden har det nämligen visat sig, att "Gravölet" på intet vis lyckats vinna folkets bevågenhet. Bryggerierna ställde sig i allmänhet från begynnelsen tveksamma beträffande "reformens" möjligheter att "slå igenom". "Gravölet", som finnes i två typer, ljust och mörkt, får som bekant icke hålla en större alkoholhalt än 1.8, medan den är omkring 3.20 i det vanliga pilsnerdrickat. Detta senare dricka har en lagringstid av c:a 3 månader, medan "Ekmans-drickat" är färdigjäst på 3 dagar. Det är därför mycket svårt att framställa "gravölet". Från bryggeriexperterna både här och i utlandet varnades för ett dylikt äventyrligt experiment, som skulle bli både kostbart och meningslöst. Men ack, vad betyda väl varningar från "experter", när det gäller "idealen"! Emellertid lyckades det förre excellensen att få ett bryggeri i Stockholm samt ett i Göteborg och i Malmö att gå in för tillverkningen därav.

Farhågorna från de verkligt sakkunniga besanna sig. Efterfrågan efter "Ekmans-drickat" har varit så liten, att blott en ljuslig liten kvantitet gått åt. En del kaféer, som tagit hem "drickat" på prov, ha redan returnerat de flesta flaskorna och om helt kort tid lärer nog inte så många komma ihåg, att senaste riksdagen i sitt översvallande nykterhetsnit beslöt, att det skulle tillhandahållas en maltdryck, som av folkhumorn gavs smeknamnet Ekmans gravöl.

En ungdomsmarxismens koryfé.

Ur Social-Demokraten återgiva vi här en bild av den franska socialistiska ungdomsrörelsens förste sekreterare och ledare, juden Louis Levy, en av tidningen Le Populaires mest lysande medarbetare. Juden Levy har nu meddelat hr Engbergs tidning den lägnesamma upplysningen, att "socialistiska ungdomsrörelsen" i Frankrike befinner sig i starkt framåtgående. "Vårt mål är", förklarade han på tal om ungdomsrörelsens verksamhet, "att genom social uppfostran göra propaganda för våra idéer bland ungdomen".

Det säger sig självt, att juden med sina "vårt" och "våra" avsåg sitt folks, "Det heliga Israels" upphöjda världsplaner och inte de "själlösa" gojimmassorna, men naturligtvis låtsa herrarna i Soc.-Dem. som han därmed syftade på "de stackars proletärerna" i andra länder.

Försoning mellan Stalin och Trotski?

Enligt meddelanden från Moskva har Stalin gjort förnyade försök att komma till försoning med Bronstein-Trotski, men försöken lära ha strandat på Bronstein-Trotskis hårdnackade vägran att inlåta sig på någon kompromiss. Han är sjuk i malaria och lider dessutom av sin gamla åkomma, magsår. Stalin har givit prof. Rosanov order att bege sig till Bronsteins förvisningsort Alma Ata för att sköta den sjuke.

Från Sovjetparadiset.

Enligt meddelande från Moskva har ett nyligen i själva tjekakvarteret gjort fynd av bomber väckt stor uppmärksamhet. En gårdskarl hittade i ett hus vid Sretenskibulevarden två konservburkar, som lågo på en fris över fönstren i källarvåningen. Intet ont anande sopade han med sin kvast föremålen ut på gatan, där de emellertid exploderade. Explosionen var så stark, att hela källarvåningen, där gårdskarlarna bodde, blev fullständigt ramponerad. Tjekan söker göra gällande att bomberna gömts av okända terrorister, som icke ville förvara dem hemma hos sig. Men det anses mera sannolikt, att bomberna utlagts av tjekaagenter för att få anledning till nya häktningar och för att kunna försvara tjekans maktställning, som under senaste tiden börjat vackla.

*

Det uteblivna deltagandet från böndernas sida i tecknandet av det lån å en halv miljard, som i somras upplades av sovjetregeringen för främjande av industrialiseringen och jordbruket, har föranlett regeringen att i dagarna utsända ett nytt upprop till landsbygdens sovjet och deras organ, vari uppmanas att energiskt arbeta för teckning på lånet. Eftersom de tidigare försöken att medels användande av tvång söka få fram teckningar icke ledde till några resultat utan endast framkallade förbittring, skall teckningen nu ske "fullt frivilligt".

*

Rörande de i ett föregående nummer av Nationen omnämnda kroppsagatilldelning, man nu också börjat hugga de "frigjorda" ryska bönderna med, meddelas ytterligare detaljer. Enligt Pravda skall dylik "tilldelning" bl. a. ha givits i några byar i närheten av staden Ishevsk (Uralområdet), över 300 bönder ha fått undergå offentlig aga. Ur skildringen härav i Pravda må följande återgivas:

Vid 4-tiden på morgonen ägde prygling rum framför skolan, därefter förflyttade man sig till brandstationen. De flesta kommo fram med förskrämda ansikten och böjde tigande ryggen. Agan utdelas på alla sätt. En, vars fader mördats av de vita, kunde efter hudflängningen icke stiga upp på tre dagar. En kvinna skrek så att det hördes i hela byn. Även 14- och 15-åriga pojkar, nästan barn, blevo agade. De som icke hade infunnit sig till mötet avhämtades för att bestraffas. För pryglingen begagnades bokvedsris.

Anledningen till pryglingen var, " att en del av bönderna icke hållit inhägnaderna i ordning utan att boskapen råkat in på främmande mark".

Molotov, som framförde saken vid Sovjetunionens nyligen hållna journalistkongress, yttrade därvid bl. a.: "Man behöver icke ens tala om att bysovjeten och distriktsexekutivkommittéerna icke blott icke förhindra den skandalösa misshandeln av bönderna utan att distriktsledarna efter denna händelse icke en gång velat förstå varför den kroppsliga bestraffningen av dessa bönder i så hög grad tilldragit sig sovjetpressens och de högre sovjetorganens uppmärksamhet."

*

Vid ett i slutet av september i Charkov hållet extraordinärt sammanträde, ägnat den ekonomiska krisen, gav Rykov en skildring av de ekonomiska besvärligheter sovjetregeringen har att dras med vid budgetens balansering. Spara, spara på det mest intensiva sätt (på alla områden utom den "heliga" propagandan) är nu mottot för folkhushållningsrådet. Man har till en början beslutat avskeda sådana tjänstemän, som anses minst behövliga, för att spara in deras lön, och efter "Pravdas" och "Isvestias" uppgifter, har man härvid i första rummet redan avskedat — folkskollärare och lärarinnor i mindre samhällen!

Samtidigt har av kommissionen för statshushållningen utarbetats en plan att öka vodkakonsumtionen i så stor skala, att på fem år konsumtionen skulle kunna ökas med 100 procent.

Stalin i kamp mot "högertendenserna" inom partiet.

De ekonomiska svårigheter, med vilka Sovjetryssland för närvarande har att kämpa, ha, meddelas från Moskva, inom kommunistiska partiet framkallat en mycket skarp kritik mot centralkommitténs riktlinjer och åtgärder, och det talas numera öppet om en förestående kris inom partiledningen. Oppositionens kritik har tvingat centralkommittén att vidtaga energiska åtgärder; bl. a. ha flera misshagliga partiledare i Moskva blivit avsatta från sina befattningar. Stalin har i ett tal inför Moskvaorganisationens plenum motiverat centralkommitténs åtgärder. Han underströk däri kraftigt, att det var absolut nödvändigt att hänsynslöst bekämpa den vacklande och klenmodiga stämningen inom ledningen samt vädjade till partimassorna att vid nyvalen till cellerna likvidera de nya inre striderna och motsättningarna inom partiet samt slå ned oppositionens particeller och organ.

Den monarkiska restaurationen på marsch i Ryssland.

Några av de ledande ryssarna i förskingringen, som deltagit i den högtidliga begravningsakten i Köpenhamn över framlidna änkekejsarinnan Dagmar, ha gjort vissa intressanta uttalanden rörande läget i Ryssland och utlandsryssarnas planer och dispositioner.

Storfurst Cyril, vilken, som bekant låtit utropa sig till Rysslands tsar och därför helt naturligt är den bland gästerna vid begravningen, som tilldragit sig det största intresset, förklarade i en intervju, att tiden för en monarkisk restauration i Ryssland närmar sig med stora steg. "Ryssland har", yttrade storfursten, "i långa tider haft en monarkistisk regering, och det måste vara klart för alla, som känna det ryska folket, att det är den enda möjliga regeringsformen i detta land. Efter revolutionen kom först Kerenskis regering, som icke förmådde hävda sig, och sedan tillrevo bolsjevikerna sig hela makten. Nu ha de suttit vid roret ett flertal år, och vad har det blivit för resultat? Landet har blivit allt mera utarmat. Situationen är värre än någonsin, och ehuru bolsjevikerna efter förmåga söka att dölja fakta, kan man dock icke komma ifrån den sorgliga sanningen, att bönderna icke mera ha spannmål och att hungersnöd hotar hela riket. Under dessa omständigheter finns det intet tvivel om att monarkiens återkomst förberedes i det stilla och att den en vacker dag kommer alldeles av sig själv. Bönderna komma att resa sig och avkasta sig bolsjevikernas ok, och då är vägen öppen för Rysslands tsar och hans rättmätiga tron.

Runt Europa leva hundratusentals landsflyktiga ryssar, som äro trogna monarkien och som endast drömma om den dag då de kunna få vända tillbaka till sitt hemland under ordnade förhållanden. De komma som en man, när det kallas på dem, och det kommer att ske en gång, kanske om en månad, kanske om ett eller två år. Ingen kan säga dagen. Men naturligtvis kan den gamla monarkien icke utan vidare återinföras i våra dagars Ryssland. En ny tid kräver nya former, och den betydelsen har bolsjevikstyret i varje fall haft, att det väckt befolkningen från en sömn vari den slumrat i århundraden. Den enkle ryssen är av naturen demokrat, och när Rysslands tsar återkommer till makten, kommer han att regera enligt demokratiska grundsatser."

Ledaren för den ryska monarkiens världsorganisation, Alexander Krupenski, har även givit ett intervjuuttalande.

"Den monarkiska organisationen räknar numera", framhöll Krupenski, bl. a., "avdelningar runt om i världen. Minst 75 proc. av alla emigrerande ryssar äro organisationens anhängare. Den anser sig, även som en maktfaktor, med vilken man måste räkna. Dess politiska program baseras på, att Ryssland endast kan bestå som autokratisk monarki. Som sådan växte sig Ryssland stort och endast under denna form kan Ryssland bli vad det var och återvinna sin gamla maktställning. Det fablas så mycket om federation och att Ryssland borde ombildas efter Förenta staternas mönster men detta är endast dilettantiskt prat. Även en konstitutionell monarki i Ryssland är en utopi, och alla tankar på ett republikanskt Ryssland bottna i bristande kännedom om befolkningens mentalitet, som är absolut monarkiskt präglad. Tsaren är folkets fader. Detta är den synpunkt som ligger djupast i den ryska befolkningens tankar och därefter måste man inrätta sig."

— Men tror ni, att man alltjämt tänker så? frågade intervjuaren.

— Jag icke endast tror det, jag vet det bestämt från de rapporter som vi regelbundet få från våra anhängare i Ryssland.

— Tror ni, att sovjet står inför sitt fall?

— Ja, jag tror, att sammanbrottet kommer redan till våren. Stämningen bland bönderna är ytterst ogynnsam för regeringen, och man kastar hellre spannmålen i sjön än lämnar den till sovjets skatteindrivare. Vi följa utvecklingen så att säga dag för dag och känna Ryssland på pulsen. 80 proc. av befolkningen utgöres av bönder, och de som ha böndernа med sig ha makten.

— Hur kan ni tänka er att gå till väga för att störta bolsjevikregementet?

— Bara vi bland de 2 millioner emigranterna kunde ställa upp en här på 15,000 à 20,000 man och med den drog till Rysslands gräns, så skulle befolkningen strax resa sig till uppror och samtidigt skulle med säkerhet ett massavfall ske i den röda härens led.

— Ha monarkisterna redan folk under vapen?

— Nej, vi sakna tillräckliga penningmedel, annars skulle den saken redan ha varit ordnad och det komme att betyda sovjets fall.

— Skrämma icke erfarenheterna från Koltjak och Judenitj?

— Nej, på intet sätt. De hade endast det negativa programmet att slå ned på bolsjevikerna medan vi ha den positiva, och bestämda devisen: Tron, tsaren och fäderneslandet. Det är något man förstår och endast under den devisen har man chanser att kunna vinna.

Skärmytsling mellan marxister och antimarxister.

Kampen mellan marxister och antimarxister artar sig till att bli en tämligen konstant företeelse ute i Europas länder. För dagen rapporteras en sammanstötning i Budapest mellan en större skara högskolestuderande och anhängare av marxismens idealer. De studerande hade för några dagar sedan anordnat demonstrationer mot tidningen Az Ests redaktionslokaler och den socialdemokratiska tidningen Nepszawas bokhandel, varvid skyltfönstren och de utställda böckerna spolierades. Polisen skingrade till sist demonstranterna och gjorde en del anhållanden.

Guerillakrig mellan "socialistiska" och "kommunistiska" marxister.

I Hamburg tyckes striden mellan socialister och kommunister stå hårdare än på någon annan plats i Tyskland. Sedan någon tid råder i staden varvsarbetarestrejk, som skapat möjligheter för Samhällsorons Makter att där sätta i scen "företag" i den större stilen.

Kommunisterna, som igångsatt strejken, söka utvidga den till att omfatta också hamnarbetare och sjöfolk, och då dessa arbetares fackföreningar icke frivilligt följa strejkparollen, har i det vådliga hamnområdet utvecklat sig ett formligt gurillakrig mellan de arbetsvilliga arbetarna och strejkagitatorerna. På omvägar och under polisskydd måste arbetarna bege sig till arbetsplatserna. De förölja vidare och överfalla de enskilda arbetarna, då dessa bege sig från arbetsplatsen till sina hem i de olika stadsdelarna. Arbetsvilliga arbetsvilliga ha blivit så illa tilltygade att de måst föras till sjukhus.

I den provokatoriska nykterhetspolitikens hägn.

Svenske konsuln i Gdynia har rapporterat till utrikesdepartementet, att smuggling av sprit till Sverige bedrives av motorbåten Hanna. Hittills har fartyget gått under österrikisk flagg, fastän den icke äger rätt att föra sådan. Genom inskrivande från hamnpolisens sida har Hanna tvingats taga ned österrikiska flaggan samt stryka Wien såsom moderhamn. Kaptenen vände sig då till det lettiska konsulatet i Danzig och lyckades där utverka tillstånd att gå under lettisk flagg. Den 3 okt. avgick fartyget under namnet "Kaija" till Danzig.

*

Häromdagen skulle en matros och en av den kvinnliga besättningen å estländska ångaren Kalewipoeg i ett som de trodde obevakat ögonblick söka smita i land med ett förråd "export". Den vakande tullpolisen var emellertid på sin vakt och anammade genast de två smugglarna av vilka matrosen hade 3 och damen 4 spritdunkar gömda i kläderna. I ångfartyget Mariehamns akterlastrum, under en massa med balaststenar har beslagtagits 8 dunkar 97-procentigt, som dåa undanstuckits av besättningen. Dagen efter försökte ett par damer tillhörande besättningen å samma ångare smita i land, men tullmännen observerade dem och lättade dem å tillsammans 7 spritdamejeanner. — Vid en s. k. omvisitering å polska ångaren Katowice påträffades en 10-liters dunk samt två glasflaskor med

DANSK NATIONALT TIDSSKRIFT
KØBENHAVN F.
Selvstændigt - uafhængigt - antisemitisk
Helaar Kr 5.— — Halvaar Kr. 2.75.

NATIONALT TIDSSKRIFT
Keyserægt. 1, OSLO
Eneste antisemitiske publikation,
Utkommer maanedlig
Pris til Sverige kr. 6.20.

Caféet
RIDDARGATAN 11
(hörnet av Sibyllegatan.)
Gott kaffe och väl tempererade maltdrycker. Tidsenliga lokaler.
OBS.! Ny regim.

Merry Grill
Tegnérgatan 28, Stockholm
2:dra huset från Drottninggat
INTIM DANSRESTAURANT
Den populära
Imperial Orchestra
Best. tel. V. 789 och V. 793

PARISER-CAFÉET
27 Kungsgatan 27
STOCKHOLM

Det tillkommande judiska världssjälvhärskaredömet.

eller

Sions vises hemliga protokoll.

(Forts. fr. föreg. nr:r.)

PROTOKOLL N:o 13.

Behovet av det dagliga brödet. Behovet av dagligt bröd tvingar gojerna till tystnad och till att vara våra ödmjuka tjänare. Agenter, anställda vid våra pressorgan och tagna ur deras led, skola enligt vår befallning behandla det, som för oss är olämpligt att omedelbart publicera i officiella handlingar, och samtidigt genomdriva vi under det därvid uppstående kivet de för oss önskade reformerna samt presentera dem för publiken som ett fullbordat faktum. Ingen vågar fordra förändring av något redan avgjort så mycket mindre, som det kommer att framställas som en förbättring. Härvid länkar pressen publikens tankar till nya frågor (vi hava ju vant människorna att ständigt söka något nytt).

Politiska frågor. Alla hjärnsvaga politiker kasta sig nu över dessa nya frågor, politiker, vilka tills dato icke förstått, att de icke det minsta begripa sig på det, som de taga sig till att bedöma. Politiska frågor äro icke tillgängliga för någon annan än för dem, som skapat och sedan flere århundraden tillbaka leda politiken.

Av allt detta får ni klart för Eder, att vi med vår strävan att vinna massorna för oss endast underlätta vår mekanisms gång. Fästen Eder vid, att det icke är för våra handlingar, utan för våra i den ena eller andra frågan utslungade ord som vi söka uppmuntran. Vi kungöra ständigt, att vi leda i alla våra göranden av hoppet, förenat med övertygelsen att tjäna det allmänna bästa.

Industriella frågor: För att avleda alltför oroliga element från bedömandet av politiska frågor upptaga vi nu nya spörsmål — industriella frågor. På detta område må de rasa så mycket de önska och förmå. Massorna gå in på att förbliva i overksamhet, att avhålla sig från den s. k. politiska verksamheten (vilket vi lärt dem, för att med deras hjälp bekämpa gojim-regeringarna) endast på villkor, att de få ny sysselsättning, vilken vi förelägga dem liksom i samma politiska riktning. För att de själva icke måtte uttänka något, skola vi förströ dem med förlustelser, spel, passioner, folkhus. Snart skola vi genom pressen föreslå dem tävlingar i konst och all slags sport. Dessa intressen komma slutligen att avleda sinnena från frågor, i vilka vi finge bekämpa dem. I det att människorna avvänjas allt mer och mer från självständigt tänkande, komma de att tala all unisono med oss, emedan endast vi komma att utstaka nya tankeriktningar, naturligtvis genom sådana personer, med vilka man icke anser oss solidariska.

"Sanningen är en". De liberala utopis-

---

exportsprit, vilka ett par av maskinpersonalen undanstuckit i fartygets pannrum.

*

Västra Göinge häradsrätt har dömt arbetaren G. Nilsson från Norra Strö för olaga tillverkning av brännvin till två månaders fängelse. Nilsson har vid upprepade tillfällen förut dömts till böter för lönnbränning.

*

Tvenne ordinarie tullpackhuskarlar vid Stockholms tullpackhuskarlslag blevo i somras beträdda med försök till smuggling av ett par flaskor sprit från en ångare i hamnen, varför de nyligen dömts till vardera 75 kr:s böter. De bägge packhuskarlarna ha dessutom av tulldirektören tilldelats en allvarlig varning.

*

Västra Göinge häradsrätt har nu avkunnat utsiag i hembränningsmålet mot grovarbetaren A. Frantz, vilken under innevarande år bedrivit lönnbränning och sålt den tillverkade spriten. Svaranden fick böta 500 kr., och skall i tillverkningsskatt utgiva 78 kr., varjämte han dömdes att böta 100 kr. för olovlig försäljning av spritdrycker.

Atta personer hade av Frantz angivits som köpare av den tillverkade spriten, däribland tre poliskonstaplar i Hässleholm och fem civila personer, vilka samtliga utom en av poliskonstaplarna erkände. Av båda andra poliserna dömdes förre överkonstapeln C. F. Sandmark att böta 50 kr. och poliskonstapel N. Tillgren 40 kr. De övriga fingo böta 20 kr. vardera, med undantag av en, som fick 25 kr:s böter.

Kooperationen

hade aldrig behövt uppstå om

affärsmännen räknat med så låg

handelsvinst som

Herrekiperingen CIVIL

55 Birgerjarlsgatan 55

Stockholm.

PROTOKOLL N:o 14.

Framtidens religion. Då makten övergår i våra händer, är det för oss icke önskligt, att någon annan religion skall få existera utom vår om den ende Guden, varmed vårt öde är förenat såsom det utvalda folket och genom vilken detta vårt öde är förbundet med världens öde. Därför måste vi tillintetgöra alla trosbekännelser. Om därav födas de nuvarande ateisterna, så hindrar detta icke som ett övergångsstadium våra planer, utan tjänar till exempel för de generationer, vilka skola höra våra predikningar om Mose religion, som genom sitt fasta och genomtänkta system har lett till att underordna alla folk under oss. Därmed understryka vi dess mystiska sanning i vilken, som vi säga, hela dess uppfostrande styrka grundar sig.

Den framtida livegenskapen. Då skola vi, begagnande oss av varje tillfälle, publicera artiklar, i vilka vi jämföra vår lyckobringande regering med alla de föregångna. De av lugnet härrörande välgärningarna, om ock föregångna av sekellånga oroligheter, tjäna endast till att än tydligare framhålla de våra. Gojim-regeringarnas missgrepp skola vi beskriva i de bjärtaste färger. Vi komma att utsä en sådan avsky för dem, att folken komma att föredraga lugn under livegenskap framför den omskrikna friheten, som till den grad har utpinat dem samt förgiftat o. uttömt själva källorna till den mänskliga tillvaron vilka exploateras av en hop äventyrare, som ej vetat vad de gjort... Onyttiga regeringsskiften, varttill vi drevo gojerna, då vi underminerade deras samhällsbyggnad, komma att till den grad uttråka folken, att de bliva villiga att tåla allt av oss, blott de icke behöva riskera att ånyo pröva de upplevda oroligheterna och olyckorna. Vi skola isynnerhet betona gojimregeringarnas historiska missgrepp, vilka många århundraden plågat mänskligheten, tack vare brist på kombinationsförmåga i allt, som berör dess verkliga väl, i jäktande efter fantastiska projekt angående social lycka, utan att märka, att dessa projekt endast försämrat de allmänna förhållanden på vilka det mänskliga livet grundar sig.

Hela styrkan av våra principer och åtgärder kommer att bestå däri, att dessa skola framhållas och förkjäras som en bjärt kontrast till de förruttnade, gamla anordningarna av samhällsregimen.

Otillgängligheten till kännedomen om framtidsreligionens hemligheter. Våra filosofer komma att bedöma alla gojimtrosbekännelsernas brister, men ingen kommer någonsin att bedöma vår tro fr. dess rätta synpunkt, emedan ingen kommer att i grund känna den utom de våra, vilka aldrig skola djärvas blotta dessa hemligheter.

Pornografin och det framtida tryckta ordet. I de s. k. föregångsländerna har skapats en vansinnig, smutsig, avskyvärd litteratur. Annu någon tid efter vårt övergångande av makten komma vi att uppmuntra dess existens, på det att den endast tydligare måtte framhälla kontrasten med de tal och program, vilka genljuda från våra höjder. Våra vise män, uppfostrade att leda gojerna, komma att författa tal, projekt, relationer och artiklar, varmed vi skola inverka på sinnena, riktande dem till av oss utstakade begrepp och kunskaper.

Vid behov av

FOTOGRAFERING!

Glöm ej att anlita oss, då vi äro Specialister och erfarna fackmän inom branschen.

RING ENDAST NORR 75 45.

BILD-CENTRALEN

Drottninggatan 38, Stockholm

PROTOKOLL N:o 15.

En endaga-revolution. Då vi slutligen helt och hållet tagit makten i våra händer med tillhjälp av statsomvälvningar överallt, förberedda till en och samma dag, efter till fullo erkänd odugelighet av alla existerande regeringar (men därtill fordras ännu mycken tid, kanske ett helt århundrade), skola vi göra allt för att förebygga alla sammansvärjningar. Vi komma förty att utan barmhärtighet med döden straffa alla, som möta vår tronbestigning med vapen i hand.

Straff. Varje ny organisation av något hemligt sällskap skall även tillintetgöras. De, som nu existera, äro för oss onödiga och tjäna eller hava tjänat oss; dem skola vi och deportera dem till utom Europa liggande länder.

Gojim-frimurarnas framtida öde. På samma sätt skola vi behandla de gojer bland frimurarna, som känna allt för mycket; de äter, vilka vi anse eller annan orsak benåda, komma att leva i en ständig fruktan för utvisning. Vi komma att utgiva en lag, enligt vilken alla f.d. medlemmar av hemliga sällskap dömas till utvisning ur Europa, vår regerings centrum.

Vår regerings avgöranden bliva definitiva utan apellation.

Maktens mysticism. I alla gojim-samhällen, där vi sått djupa rötter av oenighet och opposition, är det möjligt att återupprätta ordning endast med skoningslösa medel, bevisande en orubblig makt; att fästa sig vid offren, som kräva sin framtidens väl, är lönlöst. Varje regerings skyldighet består i att skapa folkets välstånd, om ock genom offer; regeringen bör inse, att icke endast i privilegier utan ock i skyldigheter består dess existens. Huvudsaken för en regerings orubblighet är befästandet av maktens gloria, och denna gloria uppnås endast genom maktens imposanta ståndaktighet, vilken bär okränkbarhetens insegel av mystiska orsaker — såsom egenskap av Guds utkorade. En sådan makt var till de sista tiderna det ryska självhärskardömet — vår enda allvarliga fiende här i världen, frånräknat påvedömet. Påminnen Eder, hur det i blod dränkta Italien icke krökte ett hår på Sullas huvud! Sulla förgudades genom sin kraft i folkets ögon, om ock utpinat av honom, och hans förskräckta återkomst till Italien ställde honom utom kränkbarhetens gränser. Folket rör aldrig den som hypnotiser.det med sitt mod och sin viljekraft.

Frimurarlogernas förökning. Tillsvidare, innan vår tronbestigning sker, skola vi stifta och föröka frimurarlogerna i alla delar av världen, indraga i dem alla, som kunna bliva och äro framstående personligheter, emedan vi i dessa loger komma att äga den förnämsta upplysningsbyrån samt det inflytelserikaste kammpmedlet.

De "vises" centralstyrelse. Alla dessa loger komma vi att centralisera under en endast av oss känd, men för alla andra okänd styrelse, vilken består av våra vise. Logerna hava sin representant, vilken med sin person döljer den ovannämnda frimurarstyrelsen, därifrån paroller och program utgå. I dessa loger binda vi till en fast knut alla revolutionära och liberala element. Deras sammansättning kommer att bildas av alla samhällslager. De allra hemligaste politiska planer bliva oss bekanta och komma under vår ledning samma dag de födas.

"Azefism". Som medlemmar i dessa loger komma vi att intaga nästan alla agenter för den internationella och nationella polisen, emedan polisens tjänst är för oss oersättlig i det avseendet, att den icke endast kan efter sitt gottfinnande behandla de motsträviga, utan även överskyla våra handlingar, skapa orsaker till missnöje m. m.

Frimurerietsom ledare av alla hemliga sällskap. I hemliga sällskap inträda vanligen helst spekulanter, karriärister och i allmänhet lättsinniga personer, med vilka det för oss icke blir svårt att samarbeta, och genom dem draga vi upp den av oss projekterade maskinens mekanism. Om denna vår värld förvirras, så betyder det, att dess förvirring för oss var nödvändig för tillintetgörandet av dess allt för fasta solidaritet. Om åter en sammansvärjning skulle anstiftas, så ställa vi i spetsen för den en av våra trognaste tjänare. Det är klart, att det är vi och ingen annan, som dirigerar frimurerietsverksamhet, ty vi veta, vart vi föra mänskligheten, vi känna det slutliga målet för varje handling. Gojerna däremot äro förblindade — de fatta icke ens det omedelbara, ögonblickliga tillfredsställandet av sin egenkärlek i uppfyllandet av det planlagda, utan att ens märka, att själva planen icke tillhör deras initiativ, utan att vi hava fört dem på den tanken.

Betydelsen av publik framgång. Gojerna inträda i logerna av nyfikenhet eller hopp om att med deras hjälp vinna den samhälleliga honungskakan, och dessutom några för att bliva i tillfälle att offentligt framlägga sina omöjliga fantasier. De törsta efter den retelse, som väckes av framgång och handklappningar, varpå vi äro särdeles frikostiga. Vi bestå dem dessa framgångar för att begagna oss av den därav uppkomna självförtjusningen, under vars omtöckande inverkan människorna blint underkasta sig vår suggestion, utan att taga sig till vara för den, fullt övertygade om att deras ofelbarhet föder egna tankar, höjda över all främmande inverkan. I kunnen icke föreställa Eder, huru lätt man kan bringa de klokaste gojer till medvetslös naivitet under villkor av självförgudning och hur lätt det därjämte är att göra dem modlösa inför minsta möjliga motgång, samt bringa dem till slavisk lydnad genom att giva dem hopp om förnyad framgång. Lika mycket som de våra förakta yttre framgång, blott de bliva i stånd att genomdriva sina planer, lika mycket äro gojerna färdiga att uppoffra varje plan enbart för främgångens skull. Denna deras psykologi underlättar betydligt vår uppgift att leda dem. De äro till det yttre tigrar, men hava fårahjärtan, och i deras huvuden är det ständigt korsdrag. Vi hava insövt dem i den mänskliga individualismen genom kollektivismens symboliska enhet.

Kollektivismen. De hava ännu icke klargjort för sig och komma icke att förstå den tanken, att denna dröm är ett påtagligt brott mot en av naturens förnämsta lagar, som från världens begynnelse skapat enheter olika andra, just med individualismen som syfte.

Om vi kunnat bringa dem till en dylik vanvettig förblindelse, så bevisar det icke med en underbar klarhet, i vilken grad gojernas förstånd är mänskligt outvecklat i jämförelse med vårt? Det är just det, som huvudsakligen garanterar vår framgång.

Offer. Huru förutseende voro icke våra gamla vise, då de framhöllo, att man för att uppnå ett allvarligt mål icke bör sky medlen eller räkna offren, som krävas för nåendet av detta mål. Vi hava aldrig räknat offren av dessa djuriska gojer, om ock vi uppoffrat många av de våra, men i stället hava vi givit dem en stä'ning här på jorden, varom de icke ens kunna drömma. Det jämförelsevis obetydliga antalet offer av de våra har bevarat vårt folk från undergång.

(Forts. i nästa nr:r.)

"Das Heft, sehr billig und zur Massenverbreitung bestimmt, verteidigt Ludendorff gegenüber den vielen Ungriffen, die gegen ihn erhoben worden sind. Das Heft spricht u. a. über Hindenburg und Ludendorff, über Ludendorff und Foden, "Flucht" nach Schweden, Kronprinz Rupprecht, Officersverbände, Ludendorffs Pension, seinen Kirchenaustritt, seine Stellung gegen die Freimaurer, seine Kampfziele usw. Man kann aus dieser Zusammenfassung ersehen, wie unerhört über Ludendorff gelogten wird. Freund und Gegner sollten das Heftchen lesen!" schreibt "Der Unsrechte".

64 Seiten, kleines handliches Format für die Brieftasche.

Es kosten:

1000	Stück	125.00	M.	mit	Porto	und	Verpackung.
500	„	63.00	„	„	„	„	„
300	„	38.00	„	„	„	„	„
200	„	28.00	„	„	„	„	„
100	„	15.00	„	„	„	„	„
50	„	8.50	„	„	„	„	„
20	„	4.00	„	„	„	„	„
10	„	2.20	„	„	„	„	„
1	„	0.25	„	„	„	„	„

Bestellschein.

Ich bestelle hiermit

"Die Wahrheit über Ludendorff"

..... Stück Betrag ..... Mark.

Name (Ortsgruppe): .....

Wohnort: .....

Strasse u. Haus-Nr.: .....

Versand soll unter Nachnahme erfolgen. — Betrag wird auf Postscheckkonto Tannenberg-Bund Gr.-Berlin Nr 114 038 eingezahlt.

(Nichtzutreffendes durchstreichen.)

»Slå ihjäl dem!»

Marxistledarnas paroll i kampen mot antisemiterna i Tyskland.

Kampen mellan den judiska Marxismen och den på tyska folkets frigörelse ur Guldkalvens ok inriktade antisemitiska nationalsocialistiska rörelsen artar sig efter som tiden lider allt hetare. Nationalsocialismen under Adolf Hitler vinner ständigt ökad terräng bland de tyska arbetarna, och de marxistiska ledarna i Judas sold, vilka hittills haft det så "dejligt" såsom "arbetareledare", börja känna sig allvarligt beträngda, varom ej minst vittnar den skärpning av deras stridsmetoder, som i senaste tid skett. Enligt vad "Völkischer Beobachter", upplyser, är den paroll, som de marxistiska ledarna numera höja gentemot nationalsocialisterna och varmed arbetarna hetsas till excessar mot de nationella: "Slå ihjäl dem!" Att man på den socialistisk-kommunistiska sidan tillgripit en dylik stridstaktik gentemot antisemiterna visar, i vilken grad judarna och deras marxistiska "arbetareledare" känna sig irriterade över den nationalsocialistiska rörelsens väldiga framarsch i Tyskland.

Söndagen den 30 september kl. 8 på aftonen blev, skriver sålunda Völkischer Beobachter, nationalsocialisten Lepusch i Goldbach i Ostpreussen överfallen på öppen gata av 20 till 30 fullt beväpnade marxister och lifsfarligt skadad. Det är tvivelaktigt huruvida han kan repa sig. Hr Lepusch, som var sin gamla mors ende son, lämnade inemot kl. 8 e. m. det Petersohnska värdshuset i sällskap med en hr Hein för att begiva sig hem. På gatan framför värdshuset blevo båda övertalna av en förbrytarliga under ledning av kommunistledaren Albroscheit, som betsade de sina till mord med orden: "Det är ledaren, slå ihjäl honom." Sedan Lepusch, svårt sårad, släpat sig fram några hundra steg, där han föll ihop, överfölls han ännu en gång av mördarligan.

Att det här rör sig om överlagt mordanslag kan intygas av ojävliga vittnen. Redan på eftermiddagen hade marxisterna träffats på ett värdshus i Goldbach och kommit överens att överfalla Lepusch, som är nationalsocialistenas ledare i Goldbach. Abroscheit hade därvid yttrat: "Hunden måste redan i dag på sjukhus."

Goldbachs befolkning är på det högsta upprörd över detta fega mordanslag, alldenstund befolkningen sedan länge mäst tåla dessa banditer. Hos myndigheterna har redan tidigare många gånger anhållits, att organisationen skulle upplösas och dess medlemmar som avtjänat straff för mordbrand, mord och liknande brott åter sättas inom lås och bom.

Tidningen Völkischer Beobachter, som meddelar ovanstående, säger denna fråga till den preussiske justitieministern: "Är för hava icke de kommunistiska mordanslagets män, som alla äro kända till namnet, ännu blåtagits? Varför är det tyska kommunistiska partiet ännu ej upplöst och förbjudet?"

*

Den 2 oktober hade, berättar Völkischer Beobachter, nationalsocialisternas örtsgrupp i Königberg kallats till ett offentligt möte i den marxistiska högborgen Lauth invid Königsberg. En hr Koch talade över temat: "Måtte marxismen dö på det socialismen må leva". Då talaren visade sig tillsammans med ett trettiotal anhängare, var salen redan fullsatt med några marxister. Tydligen var meningen att språnga församlingen.

Hr Koch höll en strång vidräkning med att de socialdemokratiska ledarne bedragit arbetarna och gav anvisning på vägen ur elländet. Socialdemokraternas ledare, Birth, gick detta så djupt till sinnes, att han genom högljudda uppmaningar försökte att hetsa sina kamrater, som voro i pluralitet, mot talaren. Den röde provokatören tog därefter till orda och angrep nationalsocialismens läror. Sedan ännu en av röda frontens ledare utstött en del utnötta fraser, som väckte förargelse, lämnade polisen församlingen i och för avlösen. Stående i ett hörn utropade marxisten Birth, gick detta så djupt till sinnes, att lämpligt: "Slå ihjäl hundarna!" Marxisterna stängde dörrarna och togo till dolkarna, tegelstenar och andra vapen. Genast lågo där 4 nationalsocialister i sitt blod. Nationalsocialisterna gingo till motangrepp och rensade salen. Även ute på gatan utsattes nationalsocialisterna för angrepp — poliserna kröpo fegt undan. De fyra svårt sårade nationssocialisterna fingo lärdas till sjukhus. Förövarna av misshandeln äro kända.

Då polisen ville anhålla den röda ledaren Birth, yttrade han: "Jag fordrar att Ni gilla mina dispositioner. Annars går jag i morgon bittida till polismästaren och klagar. Ni vet att han också är socialdemokrat." Och polisen lydde!

VID BEHOV

av varjehanda järn- och husgerådssaker

vänd Eder till

JANSSONS JÄRNHANDEL

Köpmannagatan 4 - Stockholm

Billiga priser

Tel. 121 64

Atelier Hertha

utför presenter för vår och annan konstnärlig arbeten i lädersnitt

såsom skrivunderlägg och Portföljer, Plånböcker, Nyckel- och Telegramfärmar, Damväskor m. m.

DROTTNINGGATAN 88 B

STOCKHOLM

Telefon Norr 30 31

"Kremls mysterier."

En av de mest bemärkta, såsom tvättäkta betraktade franska kommunisterna, Maurice Laporte, grundare av inemot ett halvt dussin bolsjevikiska tidningar, redaktör av Humanité, generalsekreterare i den kommunistiska ungdomsorganisationen, medlem av partistyrelsen m. m. samt upprepade gånger de franska kommunisternas representant hos Moskvainternationalen, har nyligen utgivit en bok "Kremls mysterier", som utgör ett formligt "J'accuse" mot hans partikamrater. Han utslungar i sin skrift en rad anklagelser mot partiet, vilka kunna sammanfattas som så, att de franska kommunistledarnas enda politiska ideal är det från Moskva kommande guldet.

Laporte skildrar utförligt de hemliga kanaler via Berlin, genom vilka det ryska guldet flyter in i landet, till det som kommer i händerna på de franska bolsjevikernas ledande finanstriumvirat Vaillant-Couturier—Maranne—Doriot. Subsidierna äro, framhåller han, av två slag: å ena sidan de reguljära understöden — åtta millioner franc om året — samt de utomordentliga fonderna, den egentliga "krigskassan". I skildringen av sitt sednaste besök i Moskva ger han en högst intressant bild av Stalin, vilken förmenas icke vara någon revolutionär utan en kallt beräknande statsman. Medelmåttig talare, är Stalin däremot en första klassens organisatör, vilken i kommunismen endast ser ett medel att i förening med Rysslands blivande slagkraft driva det fram i täten bland världsmakterna. För detta ändamål förfogar han över en armé på 1,650,000 linjesoldater, 300,000 rödgardister, åtta kvinnoregementen samt 37 krigsskolor.

Laporte skildrar vidare den ryska kommunismens inre läge, framför allt den otrolliga terror, för vilken till och med många från utlandet anlända kommunister fallit offer, men vilken framför allt riktar sig mot det egna folket. Den "lyckobringande" bolsjevismen har beskärt det ryska proletariatet tolv till femton timmars arbetsdag, minimala löner och tre millioner arbetslösa, av vilka största delen överhuvud icke erhåller någon arbetslöshetshjälp. Situationen är icke stort bättre för bondeklassen. Jorden har visserligen skenbart fördelats bland bönderna, men dessa ha varken erhållit pengar, verktyg eller någon som helst instruktion, varför de faktiskt äro tvungna att till de rikare kulakerna utarrendera sin jord och få sedan själva gå som daglönare på egen mark. Härtill ställa sig de ständigt återkommande rekvisitionerna, som åtföljas av allehanda revolter från bändernas sida. Men revolterna undertryckas alltid på ett blodigt sätt, varvid särskilt den beryktade judebödeln Bela Kun plägar utmärka sig. Denne hade för icke länge sedan fått sig anförtrodd en dylik uppgift i Ukrajna, rörande vilken han gjorde följande uttalande för Laporte:

"Jag parlamenterar icke med upprorriska. Jag låter omringa deras byar och sticker deras hyddor i brand. De, som icke vilja brinna inne, måste springa ut och mötas då av ett kulregn från mitt folk. På så sätt har jag alltid framgångsrikt undertryckt dylika resningar."

*

FÖRSVARA DIG, SVENSKA FOLK!

Svenska Folk! Försvara din frihet, dina närmaste, ditt hus och hem mot internationella äventyrare och deras mordplaner.

Försvara dina arbetare mot deras värsta fiende — bolsjevismen, och straffa sådana individer, som, under kommunismens täckmantel och för judaspengar, syssla med ett så ruskigt yrke — nämligen att resa vägen till sitt eget fosterland för barbariets rödgardister, färdiga att i Sverige upprepa Revals och Sofias blodsdåd.

VILHELM HARTEVELD

HARALD
LINDSTRÖMS
Boktryckeri
Apelbergsgat. 58 - Tel. 343
Katalogar, Broschyrer, Affärstryck
Specialitét: Tidningar o. Tidskrifter
Begär offert!

Brattrevisionen begynner.

Forts. fr. sid. 2.

i Upsala J. U. T. Quensel, ledamoten av första kammaren förrådsförman A. J. Bärg, ledamoten av andra kammaren fil. dr Arne Forsell, byråchefen i kontrollstyrelsen A. S. E. Larsson, ledamoten av andra kammaren redaktör E. Ljunggren, hedersordföranden i Sveriges centrala hotell- och restaurangförening direktör Hjalmar Thornblad och ordföranden i systembolagsföreningarnas förtroendenämnd f. d. auditör J. A. Åstrand. Professor Quensel blir de sakkunnigas ordförande och byråchef Larsson sekreterare. Uppdraget innebär "att verkställa utredning och avgiva förslag angående revision av gällande lagstiftning rörande försäljning av rusdrycker".

Ödet ville alltså, att professor Nils Wohlin i egenskap av finansminister skulle utse den av alla med spänd stor spänning emotsedda rusdryckskommittén. När den som skriver dessa rader vintern 1927 tillsporde prof. Wohlin om hans ställning till Brattsystemet, svarade han lakoniskt "Jag intresserar mig icke för spriten". Egentligen var det ju synd om hr W. att han med sitt bristande intresse för spriten skulle bli den som hade att tillsätta den stora rusdryckskommittén. Uppdragets formulering tyder på, att det alls icke är meningen att få till stånd någon revision av den skandalregim med falsk bokföring, förskingrade statsmedel och olagligheter i det oändliga, som hr Bratt et Consortes under sin regimtid inom statens spritmonopol utövat. Allt det där låtsar man inte om, trots vad senast allt genom den Westmanska monopolkontrolluttredningen bragts i dagen. Att ingen av de personer, direktör Lithander, professor Westman och direktör Adolf Anderson, vilka hittills nedlagt det stora arbetet för att få fram en revision, insatts i den kungliga kommittén, talar även sitt tydliga språk rörande avsikten med "den förutsättningslösa spritutredningen". Tror man att man på detta sätt bringar ur världen kravet på en till grunden gående, fullt opartisk, retroaktiv revision av Spritmonopolets verksamhet och affärer, den där på alla punkter bringar fullständig klarhet rörande de transaktioner och förhållanden som varit och låter konsekvenserna därav gå i verkställighet, tror man det, då tar man storligen miste. Opinionen i landet kommer alltjämt att kräva full klarhet och offentlighetens ljus över vad som förevarit samt räfst med dem, som mot det allmänna sig förbrutit, de förenillade miljonernas återbetalande till statsverket samt de skyldigas straffande för sina brottsliga gärningar. Så mycket man det vet!

Beträffande den utsedda kommitténs personsammansättning skola vi återkomma med en närmare granskning.

Försvarsministern och befälet över armén.

K. m:t har förordnat statsrådet och chefen för försvarsdepartementet, överstelöjtnanten E. E. H. Malmberg att i egenskap av chef för sagda departement närmast under konungen och i hans namn utöva befälet över krigsmakten till lands.

Ärade Husmödrar!
All slags tvätt och strykning mottages tacksamt, handmetod - Billiga priser
Bad- och Tvättinrättningen
VANADIS
Billiga och bekväma karbad tillhanda hålles mellan 10 f. m.—8 e. m.
Freigatan 41—43 - Stockholm
Tel. Vasa 188 46

LUNDA TVÄTTINRÄTTNING
Rekommenderar sig för utförande av all slags tvätt (ej kemisk), mangling och strykning. Förstklassigt och omsorgsfullt arbete garanteras.
Snabb och punktlig expedition
Innehavare:
AUG. GUSTAFSSON
Tel. Drottningholm 20 & 190

Dr Bratt undgick reseförbud.

Såsom kunde förväntas ledde direktör Adolf Andersons å Ekebo framställning till Överståthållareämbetet om utfärdande av reseförbud ur landet för doktor Ivan Bratt på grund av vissa närmare angivna, förekomna oegentligheter inom Aktiebolaget Vin- och spritcentralen under den tid, han fungerat såsom dess verkställande direktör och ledare, icke till åsyftat resultat. Ämbetet visade vid ärendets behandling och avgörande en förvisso mindre vanlig skyndsamhet. På tisdagen inlämnades dir. A:s framställning och på fredagens middag kunde avslagsbeslutet genom T.T. meddelas offentligheten.

Den kosmopolitiska dagspressen fick naturligtvis i direktör Andersons framställning till Ö. Å. en ny anledning att ironisera och göra sig lustig — den tydligen såsom enda verksamma ansedda metoden att avfärda saken. Hallåmannen i Soc.-Dem. ringde också upp doktor Bratt, kondolerade och utbad sig underdånigst hans utlåtande. Doktorn förklarade sig "som vanligt" ingenting vilja säga:

"Jag vägrar absolut att ingå i svaromål, när det gäller det gamla mellanhavandet med dir. Andersson. Ni måste dock ge mig rätt uti, att det är tröstlöst med dir. Anderssons tillvitelser både i tidningen Nationen och annorstädes. För övrigt blir det väl ingen åtgärd från överståthållarämbetets sida. God middag så länge."

Dr Bratt blev sannspådd. Överståthållareämbetet avslog, såsom redan nämnt, dir. Andersons begäran. Man kunde åter andas lugnt i det kosmopolitiska högkvarteret. Dr Bratts förklaring till Soc.-Dem., att han icke ville ingå i något svaromål mot dir. A. personligen verkar ganska egendomligt, eftersom dennes anmälan alls icke avsåg några som helst personliga mellanhavanden. Likaså framstår doktorns klagande över "tillvitelserna" i tidningen Nationen såsom ganska malplacerat. Det har ju stått dr B. fritt att på lämpligt sätt tillbakavisa våra tillvitelser, därest de varit ogrundade, i stället för att begära sitt entledigande från posten som Spritcentralens ledare. Varför gjorde han det icke? Kanske att Social-Demokraten och de andra, doktor B. kondolerande tidningarna kunna lämna svar på frågan.

Tysklands tysknationella orientera åt höger.

Det med stor spänning emotsedda nyvalet av ordförande i det tysk-nationella partiet har nu ägt rum. Resultatet blev, att den kände tidningskungen Hugenberg valdes till partiordförande efter hittillsvarande ordföranden, greve Westarp.

Valet betyder en seger för den mera accentuerade nationella riktningen inom partiet. Hugenberg har ställt upp sitt eget program, vilket i fråga om utrikespolitiken går emot uppfyllelsepolitiken och revision av Dawes-planen samt i nationalekonomiska spörsmål är för skyddstullarna. I författningsfrågan intar han en konservativ ståndpunkt och är anhängare av den monarkistiska statstanken. Hans inflytande inom storindustrin är mycket betydande, och han förfogar över en vidsträckt press.

Hugenbergs val till ledare för de tysknationella är utan tvivel att anse såsom symptomatiskt för den politiska utvecklingstendensen i Tyskland, som numera ganska decideratt tycks gå i riktning mot en återupprättelse av det tyska riket och det irrådande förfallet under judemarxismen.

F. rikskanslern Marx träder tillbaka som centerordförande.

Förre tyske rikskanslern Marx kommer enligt vad meddelas i december att nedlägga ordförandeskapet i det katolska centerpartiet. Marx' demission tolkas såsom ett nytt symptom på den regenerationsprocess, som pågår inom Tysklands borgerliga partier.

Svensk
Bondepolitik
I det förgångna,
I det närvarande
och i framtiden
TRE FÖREDRAG
av
Dir. Adolf Anderson å Ekebo
Ord. i Stockholms läns valkretsförbund av Bondeförbundet.
Pris 25 öre + porto. Finnes å Nationens expedition

Ryska Revolutionens Riddare.

Av RADCA NADVORNY.

(Forts. fr. nr 39—40.)

Artusov, Artur-Xristianoviex. — En skenbart bildad, liten skäggprydd 50-åring, vilken gjort sig ökänd som departementschef för Cze.-ka.'s kontrarevolutionära departement.

Aschenbrenner. — Kejserlig överste och adelsman, vilkens namn är ökänt genom hans deltagande i en av 1880-talets officerssammansvärjningar.

AVELIN-"Railo", Per Jukobsson. — Född 1888 i S. Michel, som son av vaktmästaren Avelin och finska pigan Korhonen, arbetade han 1905—14 som apoteksbiträde, blev 1915 student och 1917 fil. kand. Han ägnade sig därefter åt journalistik och är sedan 1920 chef för T. S. T. (= Työväen Sanomalehtien Tietotoimisto) samt tillhör socialdemokratiska partiet i Finland. Namnet Railo = räk.

Badjan. — Denne enkle arbetare inträdde 1917 i bolsjevikpartiet och innehade sedan flera höga poster i armén och olika folkkommissariat. Efter c:a 10 år lämnade han kommunistpartiet och reste till Berlin. I den där utkommande ryska Ka.-Deta.-tidningen "Rulj" (= rodret) erkände han att "bolsjevikregimen är fördärvbringande för hela mänskligheten, och att historien aldrig förr känt till sådana intriger som dem den ryska sovjetregeringen gör sig skyldig till. Arbetare och muziker äro offer för ett väl genomfört bedrägeri." Badjan kände sig tillintetgjord vid tanken på allt onödigt flutet blod: "Medan Rysslands ekonomiska kaos förvärras från dag till dag, skyr Kreml's röda potentater inga offer för att själva kunna hålla sig vid makten."

Bak, Iolij. — Född 1861 i Svienziany, har denne judiske ingenjör deltagit i kampen för den ryska judeemancipationen. Han grundade 1906 Ka-Deta-tidningen Recz (= prat).

Bakunin, Mixail-Aleksandroviez. — Född 1814 i guv. Tver som son av en förmögen adlig godsägare, började han sin bana som artilleriofficer, men tog efter 4 år avsked 1838. Efter att i Berlin ha studerat Hegel's filosofi m. m., ägnade han sina krafter åt den revolutionära rörelsen i Polska, Sachsen och Böhmen. Tre gånger dödsdömd, men benådad och slutligen deporterad till Sibirj 1857, lyckades han 1861 rymma över Japan och Amerika till London. Efter att ha studerat Proudhon blev B. anarkist. Då polackerna 1863 gjorde uppror, kom B. till Stockholm, där hau rönte ett älskvärt mottagande ej blott av huset Bernadotte, men även av den frisinnade pressen med Aftonbladet i spetsen. Man rent av tillställde officiella banketter för den malpropre anarkisten, som flera månader levde flott på svensk gästfrihet med sin polska hustru. Senare samarbetade B. med juden Marx vid grundandet av Internationalen, ur vilken han dock till följd av sin radikalism utvoterades 1872. På grund av sjukdom måste B. 1873 slå sig ned i Locarno. Fattig och övergiven avled han i Bern 1876. Han skrev "L'empire knuto-germanique et la revolution sociale" (1871) samt smärre arbeten. Hans socialpolitiska brevväxling med Herzen och Ogarev har utgivits av Dragomanov.

Bakunin har av bolsjeviker hyllats som en föregångare och är därför värd att ingående studeras.

Balabanova, Angelika (= "den änglalika). — Född 1877 och tillhörande en rik sydrysk adelsätt, besökte hon som ung flicka de schweiziska kurorterna, där hennes avsky för den eleganta världens parasitliv väcktes. Vid universiteten i Bruxelles, Leipzig, Berlin, Roma studerade hon socialismens teorier och omsatte dem sedan i verkligheten som fabriks- och byggnadsarbeterska i Schweiz. Här lärde hon känna den italienske revolutionären Mussolini, som då var murargesäll, och följde honom senare till Italien som medredaktris i socialistorganet Avanti (= framåt). Hon kom att spela en viktig roll bland de röda italienarna och kände sig slutligen själv som italienska. Då Mussolini 1915 understödd med franska pengar, gjorde sig till talman för den chauvinska krigshetsen, uppstod en brytning med hans ryska vänina. Hon misstänkliggjordes nu att vara tysk spion och måste bege sig till Schweiz. Där deltog hon i den bolsjevistiska Zimmerwald-rörelsen. Med Uljanov's plomberade tåg kom hon 1917 genom det kejserliga Tyskland och Sverige till S. Petersburg, men återvände snart till Stockholm för att i samband med den socialistiska fredskonferensen arrangera en hemlig maximalistkonferens. Densammas resultat blev den beryktade bolsjevikproklamationen "Till alla." I Ryssland blev fru Balabanova 1919 sekreterare i "III Internationalen", men avgick ostentativt 1920. Efter 3 års deltagande i Sovjetstyrelsen, lämnade hon bevsiken Ryssland, protesterande mot "den uppblomstrande servilism, som i dumt hyckleri döljer sig bakom revolutionära fraser." Efter en tids vistelse i Stockholm, slog hon sig ned i Wien, sättande som sitt mål att bekämpa den av Mussolini skapade fascismen.

Balachovicz. — Belorossisk revolutionär, som bekämpade på en gång monarkister och bolsjeviker.

Baranov (= "får"). F. d. kejserlig kapten och adelsman, som under kriget degraderats till simpel soldat för revolutionär propaganda. Sedermera chef för bolseviki's luftflotta.

"Baranova" alias "Barber, alias Punitzer.

Baron, Tanja. — Denna anarkistiska judinna hade suttit i carfängelse samt varit fabriksarbeterska i Amerika. På grund av anarkistisk propaganda i Ukraina blev hon arresterad av bolseviki, som hänsynslöst slog henne och släpade henne vid håret uppför trapporna till fånglokalen. Sedan hon flytt ur Rjazanska fängelset, gick hon till fots till Moskvá, men råkade åuyo i händerna på Cze.-Ka. och sköts 1921.

Basanaviciue, Jonas. — Född 1851 i provinsen Suvalki och uppfostrad i Mariampol, studerade han filosofi, historia och medicin i Moskva, och blev sedan medarbetare i den beryktade tidningen "Ausra" (= gryning), som trycktes i Ostpreussen och insmugglades i Litva. Tvingad att lämna Tyskland 1885, praktiserade B. många år som läkare i Bolgaria. Under ryska revolten 1905 valdes han till parlamentspresident i Vilna. Han har utgivit flera publikationer och kallas "den litovska renässansens patriark".

Baudouin-Courtenay, Jan-Ignacy. —Född 1845 i Radzymin av en i 18. årh. invandrad fransk familj, studerade han i Ryssland och Tyskland, och blev professor i filosofi i S. Petersburg, Kasan, Iurjev, Krakov. Han uppställdes 1922 av judarna som polsk presidentkandidat och är i egenskap av prosemit boycottad av polackerna.

Bednyi, Demj'an. — (Bednyj = "den arme"). Populär bolsjevikpoet. Signalementet visar en stor karl med ett plumpt utseende.

Beitler. — Judisk revolutionär, som varit envoyé i Oslo. (Beitler = handtverkare, som arbetar med beitel, stämjärn.)

Belobrodov. Bolszevistisk arbetare, vilken som ordförande i Ekaterinburgs sovét röstade för kejsarens avrättande. (R. R. R. 169.)

"Belfov" alias Plexanov. —

Benedikt alias "Wintschevskij Morris, Novakovicz". — Född 1850 i Janov, gub. Kovno, besökte han judiska skolor i Kovno och Vilna. Han slog sig 1877 ned i Königsberg och grundade där en judisk-socialistisk tidskrift, men blev 1878 häktad för deltagande i en nihilistisk sammansvärjning, och utvisad från Preussen. Senare arresterades han i Köbenhavn och utvisades från Danmark. Han fortsatte sin socialistiska agitation först i Loudon bland de judiska arbeturna och grundade där judisk socialistiska tidskrifter, och efter 1894 i America som medarbetare i diverse judiska publikationer. Han blev populär som jiddisk proletärdiktare genom sina revolutionära visor, av vilka "den judiska marsellnisen" är mest beryktad. Ryska bolszevikregeringen bekostade hans återresa till Ryssland 1924 och gav honom en månatlig livränta på 75 czervonec.

Berézin (= björk). — Var ledamot av andra riksdumun. En av Trudoviki's främsta män, som ansågs vara en god kännare av jordfrågan.

Bergegren, Henrik. — Född 1861 i Sverige, där han bedrivit en hänsynslös revolutionär propaganda i stil med den ryska anarkismen. Han var 1904—16 redaktör av Brand. Hans signalement visar under ett glest vitt hår ett blekt slätrakat ansikte, markerat av små vita mustacher och glasögon.

Bergelsohn, David. — Född 1881 i gub. Kiev, debuterade han 1909 med köpmannanovellen "Arum wogsal", som möttes av starka lovord i den judiska pressen. Som B:s bästa verk räknas romanen "Noch alemen". Med förkärlek skildrar B. den unga judiska intelligensen i ryska landsorten efter revolutionen 1906. Han räknas bland samtidens förnämsta jiddiska diktare och står politiskt nära det judisk-socialistiska "Bund". Efter att offentligt ha avsvurit anti-kommunismen, återkom B. 1926 från sin berlinerexil till Ryssland, men vände snart till baka till Berlin.

Bergsohn, Henrik-Mixajlovicz. — Född 1859 i Paris som son av en judisk musikant från Warszawa, har B. utövat ett starkt inflytande på Rysslands judiska revolutionärer genom sina 1891—1924 hållna filosofiföreläsningar i Collège de France i Paris. Han betecknar sin ståndpunkt som en "ny spiritualism" och förmenar, att man, för att nå fram till en verklig kunskap om livet måste "anvünda den intuition, till vilken vi har en medfödd förmåga, i behov av utveckling. Den är beslaktad med djurens instinkter och konstnärens sätt att divinatoriskt inblicka i verkligheten". Man förstår gott, att sysslolösa fruntimmer till trängsel fyllde Collège de France, då B. sålunda höjde djurinstinkter al pari med det abstrakta förståndet. Särskilt blev han alla orientalers och semi-mestisers förklarade profet. Frauska akademien har 1928 föreslagit honom till det svenska Nobélpriset i litteratur, — en rätt rolig ödets ironi, då man vet att B:s filosofi har sitt ursprung i den tyska romantiken, särskilt Schelling. Själv har B. ej frambringat några nya tankar.

Berkman, Aleksandr. — Denne jud.-ryske anarkist som suttit c. 20 år i amerikanska fängelser för attentat, är en flitig författare, som bl. a. skrivit "Deportation, its meaning and menace: last message to the people of U. S. A. (N. York 1919), samt memman med judinnan Goldman: "Trial and speeches" (N. Y. 1917). Exporterad från U. S. A. till Ryssland 1919, blev B. generaldirektör för Revolutionsmusécts utomordentliga kommission, som reste runt och samlade revolutionsminnen. Missnöjd med bolsjevikregimen lämnade han Ryssland 1921 för att delta i internationella marxistkongressen i Berlin. Signalementet visar en flintskallig, hög panna, pince-nez, stubbmustach och judisk tjock underläpp.

(Forts. i nästa nr.)

Brottsligheten i Stockholm i tilltagande.

Med anledning av vissa framkomna uppgifter om betydligt ökad brottslighet i Stockholm under de senaste veckorna, skall tredje polisintendenten Hallgren på förfrågan ha meddelat Bonniers D. N., att "någon mera anmärkningsvärd ökning" av brottsligheten icke förekommit under innevarande månad.

Det är visserligen icke möjligt, framhöll hr H., att ur en så liten period som tio dagar draga några som helst bestämda slutsatser, men skulle antalet anmälningar förbli konstant i samma proportion som hittills, skulle man komma upp till 1918 års nivå — det största brottsåret i Stockholm — då 18,000 anmälningar om brott ingingo. I fjol var det 8,000 eller 22 à 23 anmälningar pr dag. Som vanligt är det förskingringar och bedrägerier som dominera i anmälningslistorna, varvid arbetalningssystemet spelar en icke obetydlig roll.

Naturligtvis gör Bonniers D. N. vad det kan för att medels rubriker sådana som "Ingen ökning av brotten att tala om" och "tillfällig rusning i början av oktober", kraftigt understryka, att någon anledning till oro ingalunda föreligger utan att vi befinna oss i ett fullt normalt utvecklingstillstånd. Vi förstå mycket väl det "kulturella bladets iver att "lugna" opinionen. Men förvisso vore det av stort intresse att veta huru stor procent av de anmälda brotten som ha sin grund i den i det här regerande Israels hägn förda direkt provokatoriska politiken. Den på förnuft och moral blottade nutida lagstiftningen på spritområdet och andra områden visar så tydligt som gärna tänkbart, att densamma gått ut på att göra svenska folket till ett folk av brötslingar.

Vid köp av
Specerier och Kaffe
vänd Eder med förtroende till
EINAR HALLBERG,
Tegnergat. 15, Stockholm. Tel. Norr 258.
Varor hemsändas till alla stadsdelar.

Vid inköp av Motorkläder
vänd Eder till en specialaffär, vilken erbjuder Eder:
Kvalitetsvaror — Största sortering — Lägsta priser.
SKINNKLÄDER alla slag, utan gensägelse billigast i Sthlm.
Norska Vindtygskostymer, Trench-coatsrockar med yllef., m. m.
GUSTAV PETERSSONS BEKLÄDNADSAFFÄR,
Specialaffär för motorkläder. SVEAVÄGEN 60 (mitt emot Ad. Fr. kyrka).

PROVA VÅR
MOCCABLANDNING
till 4:20 per kg.
Denna kaffeblandning är sammansatt utesluteude av kraftiga och aromrika kaffesorter, som gör att den blir ekonomisk i användningen.
Fyrtioårig erfarenhet i branschen
SÖDERTÄLJE KAFFEHANDEL
Södertälje. Tel. 358.

Varför är

Solna Bryggeris PORTER-DRICKA så allmänt omtyckt?

Jo, därför

att det tillverkas av bästa råvaror under fullt sakkunnig ledning.

Ring Hagalund 95

efter en flaska på prov.

Vitaminriknate måltidsdryck.

Regeringen bör omedelbart inskrida . . .

(Forts. fr. sid. 1.)

sterna böra tvingas att låta barnen vara ifred. Finns ingen lag, som giver myndigheterna makt härtill, så måste en sådan lag stiftas. Det blir en uppgift för den nya regeringen. Intet borgerligt parti har panna att motsätta sig en dylik lagstiftning."

Det är denna beaktansvärda artikel i Aftonbladet, å vilken jag tror mig vara berättigad att på detta sätt vördsamt fästa Eders Exellens' uppmärksamhet.

Varje ärlig svensk instämmer förvisso med författaren, som framhåller såsom en uppgift för den nya regeringen, vars anavariga chef Eders Excellens är, att här ingripa och att ingripa kraftigt. Jag tvekar ej att påstå, att denna uppgift bör vara regeringens främsta uppgift. Det gäller att bevara kommande släkten från andligt fördärv, att från undergång bevara dem, som en gång skola till förvaltning övertaga det arv, som våra fäder överlåtit på oss. Men det måste omedelbart handlas. Ogräset har redan börjat att slå rot. Och i dröjsmål ligger det fara. Varje ärlig svensk och väl då stora flertalet av dem, som med sina röster bidragit till den av Eders Excellens nu uppnådda upphöjelsen för andra gången till rikets högsta värdighet, förvänta förvisso också, att regeringen icke skall ställa sig tvekande eller avvaktande i denna riksviktiga angelägenhet. Det finnes nämligen intet att avvakta. Våra farliga fienders uppträdande alltsedan regeringen Ekman—Löfgren, från vilken folkets vilja nu befriat oss, framförde och genomdrev den fosterlandsvådliga kungliga propositionen, som gav dessa inkräktare fritt spelrum för sina orena förehavanaden här i landet och därtill med åtnjutande av särskilda förmåner, förmåner av det slag, som intet land före Sverige medgivit dem, har tydligen givit vid handen, vilket mål de åsyfta. Och den beklagansvärda omständigheten att Eders Excellens liksom vår nuvarande utrikesminister, vars speciella uppgifr det nu blivit att såsom sådan bevaka våra intressen gentemot utlandet, funno partipolitiska intressen betinga Eder medverkan till det olycksdigra s. k. handelsavtalets antagande av riksdagen, kan väl icke få lov att hindra regeringen från att omedelbart gå i författning om viditagande av nödiga mått och steg i det syfte, som i artikeln avses. Ni har ju för övrigt bundit Eder härtill under den stora valpropagandan. Sveriges folk väntar nu ock, att detta löfte bliva av Eders Excellens infriat. Statsministern är skyldig att hålla vad valagitatorn lovade..

Glöm ej
att prenumerera på
Nationen!

Stockholms Förenade Tvätt
Lustmakaregatan 84
STOCKHOLM. Tel. Vasa 34 22.
Specialité: Tvättning av överdragskläder.

Läs och sprid Nationen!

Prenumerationspris:
Helår 10:—; Halvår 5:25; Kvart. 2:75.
LÖSNUMMERPRIS: 25 öre.

Kommissionärer för prenuemeration och lösnummerförsäljning antagas å alla platser i landet.

NATIONEN

Fredagen den 26 Oktober 1928.

BOKBINDERIARBETEN
ALLA SLAG, RASK LEVERANS, OMSORGSFULLT OCH TILL MODERATA PRISER.
BRATTS BOKBINDERI AKTIEBOLAG
Klarabergsgatan 52, 2 tr., STOCKHOLM.
Telefoner: 151 35, Norr 56 20

Harald Lindströms Boktryckeri, Stockholm 1928.

Släktforskning

i in- och utländska arkiv utföres

Löjtn. Erik Cæsar Swartz,
Charlottenborgs Slott, Motala V.

Hur kan judeguden Jahve-Sebaot vara kristendomens gud?

(Forts. fr. sid. 1.)

som det förnämsta gudsbegreppet i den kristna förkunnelsen?

Och icke nog härmed! Ty den som ej erkänner denne sataniske människofiende, som även kallas "Israels gud" och som ej prisar honom "trefalt helig" eller ens hyser tvivel på heligheten hos denne "gudomlighet", han anses som ateist och kristendomsfiende! Vi stå här inför ett oerhört, i stor stil anlagt religiöst bedrägeri, utan motstycke i världshistorien, med en väl överlagd plan och beräkning att genom kristendomens förjudning förvanska och om möjligt tillintetgöra den kristna läran, som dock är avsedd att giva människorna frid på jorden. Men denna lära rubbar de judiska cirklarna, vilka äro ämnade att inneslutа hela kristenheten i ett mammonitiskt världsherravälde under judisk överhöghet, eller m. a. o. slaveri. Judendomen är så mycket mindre förtjänt av att upptagas i den kristna dogmatiken, som det utan gensägelse kan konstateras att bland alla de höga och etiska problem, som behärskat de gamla kulturfolkens religiösa åskådningssätt, intet liknande spår finnes i det judiska religionssystemet. Den i materialism och egoism fjättrade judiska andan, verkar förlamande på allt andligt liv och åstadkommer ett så hänsynslöst förakt för moral och sedlighet, att det är enastående i religionernas händer. Jahveismens fanatiska och fantastiska tankehärva med sina omänskliga materiella intressen, konflikter och ogärningar, där jordelivets kamp och tankarnas sinnliga äventyr strida om herraväldet över både kropp och själ, lämna endast en känsla av tomhet i detta livet och hopplöshet för evigheten.

Vår kristna kyrka må anse sig fullkomlig i sin nuvarande halvjudiska kristendom och sin stora lärdom i gammaltestamentlig "vishet", människofientliga "stadgar" samt "förbund" med en brottslig andemakt, medan det egna landets folk själ ohjälpligt mer och mer nedsjunker i den judiska "moralens" ruttenhet, men skall Jesus kunna godkänna att man i hans lära inblandar den judiska "surdegen", som han oavlåtligt förkastade och för vilken han varnade sina lärjungar? Matt. 16: 6, 12. Det är nödvändigt att här ställa sig inför sanningens och samvetets ransakande ande!

Kyrkan som propagandist för judekooperationen.

(Forts. fr. sid. 1.)

signade judekooperationen hava vi tidigare påvisat det illusoriska, för att icke säga lögnaktiga, i detta påstående. Vårt sunda förnuft säger oss ju, att en utveckling i kollektivismens tecken hän mot absolut monopolbildning är onaturlig och osund, vilket ock tydligt visas av all praktisk erfarenhet på området. Människorna äro icke skapade för kollektivistisk livsföring utan individuell. Det är otroligt, att inte ens kyrkans högste inser detta. Den enda verkliga garantien mot den stora allmänhetens uppskörtning och utplundring är, hrr Cassels och Söderbloms auktoritet till trots, den inom rimliga gränser upprätthållna handelns frihet, vilken man nu emellertid av all kraft inriktar sig på att omintetgöra inom det egna landet, alltunder det man i den universella solidaritetens namn proklamerar "handelns internationella frihet". Under en utveckling i den fria konkurrensens tecken hava den individuella dugligheten och före tagsamheten möjlighet att kunna komma till sin rätt till det allmännas bästa, där falla såsom naturligt och sunt är ansvaret och risken på den enskilde, vilken sporras till de mest energiska ansträngningar, medan under den kollektivistiska, monopolistiska handelsformen den enskildes initiativ och ansvar undertryckas och i stället stora allmänna risker inträda genom de möjligheter till spekulationer och spel i känd stil, som en dylik erbjuder de i dunklet arbetande exploaterande krafterna.

Enligt vad upplyses skall man genom den franske "nationalekonomen" Gides genialiska uppslag att styra ut den judiska kooperationen i kristlighetens dräkt hava lyckats förmå en hel del ytligt reflekterande människor, särskilt i England, att ansluta sig till kooperationen. I krig är ju, heter det, alla medel tillåtna. Att Israel i sina "världsreformistiska planer" ej heller skyr, att där så befinnes lämpligt, anlägga kristlighetens mask, visste man förut. Ett bedrövligt exempel därå ha vi i den till sitt väsen antikristliga "kristliga förbudsrörelsen". Det senaste tilltaget under den Söderblomska ekumenismens hägn är dock av sådant slag, att en allvarlig protest däremot måste avgivas. Man frågar sig, huru det varit möjligt, att den svenska kyrkans primas kunnat nedlåta sig att spela med i denna förakтliga fars, om det månne ligger någon grund i ryktet, att ärkebiskop Söderbloms ekumenism finansieras av judarna? Han kan rimligtvis icke vara omedveten om att den i hans hägn igångsatta propagandan för judekommunismen innebär ett cyniskt neddragande av de religiösa värdena. Värdesättandet av de privata företagarnas verksamhet och socialekonomiska grundsyn såsom direkt omoralisk är icke i överensstämmelse med Kristi lära och anda. Kristus drev som vi veta ut växlarna ur templet, när de där slogo upp sina geschäft. Men våra "moderna" teologer ha sin uppfattning för sig, som allt mindre tyckes ha gemensamt med den lära Kristus predikade. I judekooperationens eget stora föregångsland, Antikrists Sovjet-Ryssland, hava de emellertid tillfälle att genom praktiska studier övertyga sig om sina villfarelser även på den punkt, som handlar om kooperationen!

Lögnkampanjen mot general Ludendorff.

(Forts. fr. sid. 1.)

i högre grad än någon annan i detta nu har det nationella Tyskland bakom sig. Hans ställning såsom "Ehrenmarschall" och ledare för den monarkistisk - antisemitisk - antibolsjevikiska "tyska hederslegionen" är härvidlag signifikativ. Den nämnda orden räknar bortåt 300,000 medlemmar, bland vilka märkas alla furstliga personligheter, alla mera kända militärer och fosterländskt sinnade statsmän, politiker och riksdagsmän inom Tyskland i detta nu. General Ludendorff är alltså knappast i behov av några "behjärtade" beklagganden för sin "ensamhet" av de judiska "upplysningsorganen" här i landet.

Det är mot bakgrunden av denna general Ludendorffs faktiska position inom det nationella Tyskland i detta nu som de så sällsport lågsinnade attackerna mot hans person på sista tiden äro att betrakta. Att tidningen Nya Dagligt Allehanda utvaldes till organ par préférence för den igångsatta lögnhetsen mot generalen, har givetvis sin grund däri, att man därmed framför allt önskade nå den del av den svenska allmänheten, som för ögonblicket speciellt ansågs vara i behov av "bearbetning", de mera utpräglat nationellt betonade. Folkets Dagblads, Socialdemokratens, Dagens Nyheters och den övriga "specifikt demokratiska" pressens uppfattning om general Ludendorff är ju vid det här laget redan så pass klart tillrättalagd i enlighet med "det heliga Israels" intentioner, att man där f. n. knappast har direkt behov av att offra energi och tryckavärta på saken. Därför var det, som man nu fick skåda den judiska N. F.-propagandacentralen Lady Drummond-Hay och andra ryckа in med sitt tunga artilleri i N. D. A. för att definitivt övertyga denna tidnings läsare om att general Ludendorff verkligen är en sinnesförvirrad, ensamstående man. Generalens uttalande till Nationen, publicerat i vårt förra nummer, vari han nämnde till ett intimare samarbete mellan folken av nordisk ras, tyckes alldeles ha bragt gamla Allehanda ur fattningen. I stället för att, sedan lögnaktigheten i dess skamliga skriverier mot general Ludendorff av oss påvisats, framföra en ursäkt för sin förlöpning, fortsätter tidningen på samma strät, därmed görande sig löjlig inför den reflekterande publiken. I en artikel, rubricerad "Nervерna det högsta i historien", signerad "C—m", anstränger sig tidningen att söka förta intrycket av vårt införda, med redaktionella kommentarer försedda uttalande av general L. Det heter däri bl. a.:

"Folk, som ha noga reda på Tyskland, berättar oss att man där allmänt, och alltmer, lutar åt den åsikten att den stora Ludendorff fått även knäck i själen, så han inte numera är tillräknelig. Varje schackmatch mellan "mästare" (Stockholm lär ju nu få besök av självaste Capablanca) har emellertid ett oberäkneligt moment. Nämligen att mästaren blir trött, slöas till en sekund; med allt sitt snille är han dock ej mer än människa. Och gäller matchen inte bara seger vid bordet med 64 rutorna, utan ett helt rikes väl och ve, miljoner soldaters liv, då är det ursäktligt om spelarens nerver svika inför det ohyggliga ansvaret... All schackspelsberäkning krossas på människonerverna. Så var ock med schackvidunder Capablanca vid matcherna i Buenos Ayres. Han blev trött, ville sova. Sådant tillåtes icke inom sporten, än mindre i krig.

Nu berättas att själve Ludendorffs nerver svikit. Han höll sig stadigt uppe i sista försvaret, såsom generalstabschef vid Hindenburgs sida. Utmärkt genralstabsuträkning för sista försöket, i Flandern 1918. Men soldaternas nerver hade schackspelaren ej tagit med i beräkningen. De tyckas dock ha hållit längre ut än generalernas. Ludendorff föll ihop först efter debaclen. Så gick han i München i spetsen för någon barock Kapp-kupp, togs i förvar, men frigavs eftersom ingen kunde tänka på att hänkta Ludendorff. Sedan har han börjat ge ut böcker — det borde ju inte vara något förskräckligt, men han är i böckerna alldeles vild mot judar och frimurare såsom orsak till landets olycka. Och så lärer han visst också ha ändrat religion.

Med vemod följa tyska tidningar stackars Ludendorffs utveckling under nervsjukdomen. De ömkliga nerverna! Människan är det högsta i historien och nerverna är det högsta hos människan. Skulle folkens historia bara bero på patologisk slump?"

"Det berättas", skriver "C—m", "att Ludendorff fått en knäck i själen" och bygger på detta "det berättas" en tvåspaltig artikel till bevisande av att general Ludendorff icke är vid sinnes bruk. Mot slutet av artikeln får man emellertid förklaringen till "sinnesförvirringen". Generalen har skrivit böcker mot judendomen och primärt (det senare icke att förväxla med det svenska frimureriet!) "De ömkliga nerverna!" Författaremärket "C—m" i Allehanda mår säkerligen själv bäst av att i möjligaste mån undvika att lägga sig i andras nerver.

Spritcentralens höjda taxering.

(Forts. fr. sid. 1.)

vid sidan av departementen. Det finnes ingen orsak att fränga denna utmärkta och specifikt svenska anordning. Det läge då närmast till hands att överlåta kontrollen över Spritcentralen åt Kommerskollegium, som i gamla tider haft omhänder liknande uppgifter och har tradition och rutin härutinnan. Kontrollen över Stockholmssystemet utövas ej av finansministern utan av Kontrollstyrelsen. Kontrollen är för övrigt litet egendomlig, ty kontrollanten utför betjäntroll åt den som skall kontrolleras, i stället för att den skulle tillvarataga enskilda restaurantinnehavares intressen gent emot Stockholmssystemets trakasserier, och såsom chef för Kontrollstyrelsen har man ej satt en fackman utan en i socialdemokratisk politik meriterad f. d. fläskutdelningskommissarie. Även kontrollen över Stockholmssystemet kunde överlåtas åt Kommerskollegium och det fullkomligt onödiga centrala verket Kontrollstyrelsen helt slopas, helst den jämväl är behäftad med ett par byråchefer, som anse för sin huvuduppgift att å ämbetets vägnar idka en halvprivat nykterhetspolitik, något som Kommerskollegium helt visst ej skulle låta komma sig till last. Finge Kommerskollegium hand om kontrollen funnos garantier för att saken sköttes kallt affärsmässigt och rättvist utan inblandning av ovidkommande "sociala" "nykterhets"-synpunkter av icke legaliserad natur.

Rörande avskrivningarnas storlek i Spritcentralen är denna fråga strängt taget en anslagsfråga och bör därför enligt grundlagens bud gå till riksdagen. Spritcentralen skall till statsverket enligt kontrakt och bolagsordningens föreskrifter inlevera hela överskottet av rörelsen, vadan, om Spritcentralen gör större avskrivning än nödigt och skäligt enligt affärs bruk, saken är densamma som om riksdagen anslagit differenc loppet såsom rörelsekapital å Spritcentralen. Man jämföre, hur förhållandet är vid statens affärs drivande verk: hava dessa fått överskott på rörelsen, få de ej behålla detta i dess helhet eller ens så mycket som verket anser nödigt till rörelsekapital, utan hela överskottet skall inlevereras till statsverket, varefter i statsverkspropositionen hos riksdagen äskas så och så mycket i anslag. Sveriges grundlagar påfordra med full tydlighet att det är riksdagens både rättighet och skyldighet att bestämma avskrivningarnas storlek i de halvstatliga monopolen, med andra ord, huru mycket av vinsten, som skall inlevereras till staten. Spritcentralen är visserligen ett självständigt aktiebolag, men genom såväl kontrakt med staten som bestämmelser i bolagsordningen skall vinsten inlevereras till statskontoret, och det tillkommer staten såsom kontrahenterande part att tillse att dessa bestämmelser efterlevas; och eftersom det gäller en anslagsfråga, som kan inverka på skatterna, är det, enligt regeringsformen, av statsmakterna riksdagen och ej Kungl. Maj:t som skall tillvarataga statens och skattebetalande medborgares rätt gentemot Vin & Spritcentralen.

I Aftonbladets berörda nummer stod dir. Adolf Andersons inlaga till Överståthållarämbetet omnämnd såsom "en kuriös inlaga" (rubriken satt av den judiska centralanstalten T. T., som i sin nyhetsförmedling på förhand färgar alla meddelanden, så att de "självlösa" svenska gojim skola slippa besväret att tänka). Vilket ej hindrade Aftonbladet att på löpsedeln sätta "Reseförbud begärt för dir Bratt" såsom en femte rubrik på artikeln "Spritcentralen får ej avskriva miljonerna", på det att allmänheten skulle få den falska uppfattningen vid löpsedelns genomläsande, att skattemyndigheterna begärt reseförbudet och ej kunna motstå frestelsen att läsa därom — vilket åt Aftonbladet gav en god och välbehövlig recett, som hade blivit större, om icke väderlekens makter känt sig missbelåtna med arrangemanget och förty öppnat himmelens portar på kvällskvisten.

Vilket är nu kuriosast: Aftonbladets rabaldernummer om taxeringen och dess sätt att skriva löpsedeln eller direktör Andersons begäran om reseförbud? Spritcentralens styrelse har begått en mångfald rent kriminella handlingar (se därom i förra numret av Nationen Föreningens mot Monopol inlaga till Konungen) som för länge sedan skulle åtalats — fråga därom vilken kunnig jurist som helst! — om likhet inför lagen fortfarande gällde i nutidens Sverige, något som sorgligt att säga tillhör en förgången tid. Men angående dessa lagstridiga handlingar har den judaiserade pressen i Sverige fått stränga förhållningsorder från Höga Vederbörande att hålla sig absolut tyst och i händelse av behov jämväl taga lagbrytarnas parti samt stämpla dem, som vilja, att rättvisan skall hava sin gång, såsom "fanatiska antagonister till dir Bratt". Är då enligt dagspressens mening *gällande lag* fanatisk och kuriös?

Hotell och Restauranter

som rekommenderas den resande allmänheten.

ARVIKA. Stadshotellet.
ESKILSTUNA. Frimurarehotellet.
GNESTA. Stora Hotellet.
GÄVLE. Grand Hotell och Centralhotellet. Järnvägshotellet.
HALMSTAD. Grand Hotell.
HEDEMORA. Stadshotellet.
HÄSSLEHOLM. Stadshotellet
KALMAR. Stadshotellet.
KARLSTAD. Stadshotellet.
LANDSKRONA. Stadshotellet.
LINKÖPING. Stora Hotellet.
HUDIKSVALL. Stadshotellet.
LULEA. Hotell Hospits, Mattis Johansson, Tel. 1148.
LUND. Grand Hotell.
NORA. Stadshotellet.
NORRKÖPING. Göta hotell Dir. H. Magnér.
NYKÖPING. Stora Hotellet. Tel: Namnanrop
SIGTUNA. Stadshotellet. Tel. 110.
STOCKHOLM. Hotell Kung Carl, Birger Jarlsg. 23. Tel.: Namnanrop.
Carlton Hotel, Kungsg. 57.
Pensionat Wasa, 73 A Drottninggatan, 4 tr. Hiss.
STRÄNGNÄS. Stadshotellet.
TROSA. Stadshotellet. Tel. 34
VÄSTERÅS. Hotell och Restaurant Klippan.
ÖREBRO. Stora Hotellet.

Hotell Atlantic

(F. d. Svenska Teatern.)

är nu öppnat.

Hotell Atlantic, Stockholms modernaste, tystaste och mest komfortabla hotell.
Fullständiga toilettrum med bad till *varje* rum och dubletter.
Det förnäma familjehotellet par préférance.

Restaurant och Terrasser.

KÖP BRÖD FRÅN
W. Gustafsson, Bageri & Konditori
S:t Eriksg. 22. Stockholm. Tel. N. 18282

Hovleverantör Leverantör till H. K. H. Hertigen av Södermanland
H. K. H. Hertigen av Västergötland
H. K. H. Hertigen av H. M. Konungens Nerike

Någon gång

under året behöver Edra tvättkläder torkas i sol och barraskogsluft. Vi utföra sådan tvätt då vårt läge vid skog och sjö tillåter oss tillmötesgå denna alla husmödrars önskan. De kunder som önska se huru härvid tillgår inbjuda vi att besöka arbetet härmed, en tur med vår ångbåt från Kungsholmstorg till Stora Essingen kan göras tur och retur på en timma.

Vördsamt

ESSINGE ÅNGTVÄTT
TVÄTT- OCH STRYKINRÄTTNING
STOCKHOLM
Telefon: 336 62 Tel. Essingen 12
Lagning av all slags tvätt utföres på begäran.
Inlämning: Sibyllegatan 21. Tel. Ö. 8 22.

BRÖDET

På grund av dess överlägsna kvalité köpa numera de flesta stockholmarna sitt bröd i
MELCHER LINDHOLMS BAGERI
5 Norrtullsgatan 5
eller hos dess återförsäljare.
Uppmana Eder leverantör att föra vårt fabrikat!
Hotell, Restauranger o. Caféer böra i eget intresse låta oss bliva Eder leverantör.
Telefoner: 850 48, Norr 1589.

Förstklassigt Pensionat

för resande

Klarabergsgat. 40'''

(nära Centralstationen) Stockholm

Telefon Norr 163 17

M. JOHNSSON

Gör ett besök

i min affär, där köper Ni
SMÖR, OST, ÄGG och KONSERVER
till absolut lägsta priser.

Carl Sandbergs Smöraffär
Tegnérsgatan 17. Tel. Norr 215 36.

PRIVATSPISNINGEN

SCHEELEGATAN 8, 1 tr. - Tel. Kh. 44 25
Frukost: Smörgåsbord, varmrätt, gröt och kaffe samt öl eller mjölk.
Middag: Smör, bröd, soppa, varmrätt, kaffe, öl eller mjölk.
10 st. kuponger Kr. 11:70.
Inackord. Kr. 70:— pr mån.
God o. vällagad husmanskost.

Goda och billiga Måltider

kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm.

Automatrestaurant
CYRUS
43 Nybrogatan 43

Automatrestaurant
ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2

Automatrestaurant
ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8

Automatrestaurant
GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51

Automatrestaurant
S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.

Automatrestaurant
GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68

Automatrestaurant
BIRGER JARL
73 Folkungagatan 73

Frukost ½9—½8 Middag ½2—7
Kvall 7—½12 Inga dricks penger
Ingen spritservering

Södra Kungstornet, Stockholm
Redaktör: ELOF ERIKSSON
Telefon: Norr. 5898 Norr 5899

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår ..... Kr. 10.—
Halvår ..... Kr. 5.25
Kvartal ..... Kr. 2.75
Lösnummer 25 öre.

Nr 43 (160) Fredagen den 2 November 1928. Årg. 4

Hr Wohlins "Sprit-sakkunnige".

Den stora besvikelsens kommitté.

Efter sju sorger och åtta bedrövelser har den av riksdagen begärda s. k. rusdryckslagstiftningskommittén blivit tillsatt. Dess sammansättning bör tillfredsställa dr Bratt och kontrollstyrelsen samt i viss mån även Svenska Morgonbladet, men alla de, som hoppats på att den blivande kommittén med kraft skulle gå in för att avskaffa den fullkomligt obehövliga, fastän desto mera maktfullkomliga kontrollstyrelsen, återförvisa systembolagen till deras ursprungliga verksamhetsfält och sålunda sätta stopp för restaurangbolagens med statsmedel bedrivna, illojala konkurrens samt sist men icke minst ersätta det i längden ohållbara Brattsystemet med ett förnuftigare, till verklig folknykterhet syftande försäljningssystem, hava grundade anledningar med största misstro betrakta herr Wohlins skapelse. Redan då herr Lyberg utnämndes till dr Bratts efterträdare som chef för Spritcentralen undrade man, om och i vilken riktning den nye finansministern sökt påverka detta val. Hans ovannämnda kommitté bär vingelpolitikens stämpel, och utgående från den gamla regeln, att alla "goda" ting äro tre, måste man tänka sig möjligheten, att hr Wohlin i sinom tid även kommer att förfuska resultatet av monopolkontrollutredningen beträffande Spritcentralen. Blir detta fallet, så har högerpartiet anledning att snarast möjligt göra sig av med den politiske överloparen.

På vederbörligt håll i den nya kommittén har redan meddelats, att dess livslängd blir betydande. Nästan ett par år skulle åtgå att tränga in i detaljerna. Varför detta slöseri med tid och pengar, då bättre skickade män funnos att tillgå. Professor Westman hade varit ett gott och opartiskt namn, men antagligen visade han sig för ärlig i monopolutredningen. Vidare frågar man, huru hr Wohlin överhuvud kunnat utesluta dir. Lithander. En förklaring kan möjligen ligga i hr Wohlins självdeklaration: "Jag intresserar mig icke för spriten", men den är icke tillfyllest. Frånsett att uttalandet nästan verkar inkompetens för en svensk finansministerpost, så bör hr Wohlin som mångårig riksdagsman till en del veta, vad hr Lithander uträttat just i spritfrågan. Har männe hr Wohlin tagit intryck av Dagens Nyheters skriverier? Detta Brattorgan varnade ju för att insätta extremisten Lithander i kommittén. Det var icke första gången hr Bonniers tidning gjort sig skyldig till en medvetet falsk framställning av personen ifråga. Hr Lithander har, som bekant, framför allt hävdat statens ekonomiska rätt i sprithanteringen, och det är obestridligt till största delen hans förtjänst, att Spritcentralen nu under de senaste åren tvingats åtminstone delvis fullgöra sina skyldigheter till det allmänna. Dr Bratt har hyllat en motsatt åsikt och ansett sig kunna förslösa statsmedel praktiskt taget efter gottfinnande. Denna åsikt överenstämmer synbarligen bättre med "liberal" uppfattning. Emellanåt tillvitas hr Lithander av sina motståndare, att han innerst inne endast strävar efter att skaffa sig plats vid någon av spritmonopolets köttgrytor. Till dessa och andra belackares, däribland Dagens Nyheter, kännedom bringas härmed, att dir. Lithander aldrig för egen del disponerat ett öre av inkomster för allmänna uppdrag. Ännu ett tredje namn förtjänar att bringas i erinran, nämligen dir. Adolf Anderson å Ekebo. Samma ihärdighet som dir. Lithander visat i sin kamp för tillgodoseendet av statens ekonomiska intressen i Spritmonopolet och besläktade företag, samma ihärdighet har dir. Anderson ådagalagt, då det gällt att på laglig väg söka beifra förseelserna i desamma. Så småningom kommer väl också räkenskapens dag för herrar Bratt et Consortes. Dr Bratt har visserligen vid olika tillfällen velat förlöjliga och talat nedsättande om dir. Andersons åtgöranden, men för de opartiska, vilka hava förmånen personligen känna dir. Anderson, äro hans ärlighet och svenskmannasinne höjda över allt tvivel. Han är dessutom fackman på området.

Vad kommittéledamöterna beträffar så har ordföranden, professor Quensel, den stora förtjänsten att icke vara politiker, men får framtiden 'visa vad han bär i skölden. Med största sannolikhet ha hrr Wohlin och Quensel redan vid kommitténs tillsättande i princip varit eniga om de grundlinier utredningen skall följa. Till sekreterare har utsetts byråchefen i kontrollstyrelsen, Sam Larsson. Han har närmast gjord sig känd som expert i smugglerifrågor. Svårförklarligt val. Ordföranden i systembolagsföreningarnas förtroendenämnd, f. d. auditören J A. Åstrand är ett oskrivet blad. Strängt taget sorterar han under kontrollstyrelsen, varigenom detta ämbetsverk, som i första hand skulle underkastas granskning, fått två så att säga officiella representanter. Redaktör E. Ljunggren är en mera känd figur och Svenska Morgonbladets avledare. Som ledamot i monopolkommittén synes han hava nedlagt ett gott arbete, men då det gällde att draga ut konsekvenserna av den utredning, han själv underskrivit, kom han till den märkliga slutsatsen, att Dr. Bratt alltjämt vore den mest skickade mannen i detta land som chef för Spritcentralen. De skärpta bestämmelsernas samt antagligen också kontrollstyrelsens man. Förrådsförman A. J. Bärg är dels på grund av sin politiska läggning och dels tillfölje pilsnerdrickskräck kontrollstyrelsens gynnare. De två återstående ledamöterna, fil. dr. Arne Forssell och dir. Hj. Thornblad skulle alltså företräda majoriteten av svenska folket. Dir. Thornblad, den ende fackmannen i kommittén, representerar företrädesvis de stora ledande restauratörernas i Stockholm synpunkter på problemen, av vilka en, nämligen direktör Steinvall å Operakällan, som man erinre sig vid dr. Bratts tillbakaträdande befann sig med i jubelkören, som sjöng hans lov. För dir. Thornblad gäller det nu att se till att den stora massan av restauratörer i landet få sina berättigade synpunkter beaktade under utredningen och icke bara storrestauratörerna i huvudstaden.

Av allt att döma kommer sålet

(Forts. å sista sid.)

Hr Bonniers antikristliga kampanj.

"Det heliga Israel" spänner i dessa dagar uppenbart sina nerver och all sin inneboende energi och kraft till det ytterstа för att lyckligt och väl kunna fullkomna det stolta verk till svenska folkets "frigörelse", som det nu i snart ett halft århundrade under judiske bokförläggaren Karl Otto Bonniers talmudiska ledning här varit i färd med. Det är dock ej utan att en viss irritation förmärkes inom den högvördiga kretsen. Man hade tydligen icke väntat sig, att saken på något håll skulle genomskådas, förrän allt var klappat och klart och "den stora frälsningen" i Israels stjärnas (= revolutionens) tecken var ett "gudomligt" fait accompli, men ibland räkna människorna miste. Själva "det heliga Israel" nödgades konstatera, att "de självlösa" svenskarna, när allt kommer omkring, tyvärr icke voro totalt renons på själslighet väsen.

En av de bärande principerna i den diaboliska judiska planen mot de icke-judiska folken, till deras revolutionering och förstörelse andligt och materiellt, har alltid varit *kampen mot Gud*. Eftersom den stora striden fortskridit, har det framstått allt tydligare för Israel, att Kristus, mördad och begraven för snart tvåtusen år sedan, alltjämt utgjorde det mest allvarliga hindret för realiserandet av dess brottsliga planer mot mänskligheten. För att kunna lyckas i dessa, var det framför allt annat nödvändigt att till grunden utrota den upphöjda, etiska världsåskådningen, som Kristus främst bland alla levande människor gjort sig till tolk för och som trots all verkställd "avkristning" allt fortfarande bodde på djupet av människornas hjärtan, den tro på en högre tillvaro, som ofrånkomligt är knuten till det mänskliga väsendet. Det gällde för "det heliga Israel" att till varje pris slå ned tron på Gud, på Kristus liksom varje som helst slag av religiöst tänkande hos folken! Utan att så skedde skulle dess världsmessianska dröm förbli en illusion.

I Davidsstjärnans Ryssland hava "Guds utvalda" under ett årtionde nu haft ett storslaget tillfälle att i all ostördhet kämpa den "heliga" kampen mot Gud och Kristus "med alla till buds stående medel", icke minst det så flitigt nyttjade bödelssvärdet. Men likväl har det ej lyckats. Tvärtom vittna opartiska kännare av nutida förhållanden i det ryska riket, att den religiösa strömningen bland folkets breda lager trots eller kanske rättare sagt just tack vare den antireligiösa kampen i dag är mäktigare än någonsin. Men folkskändarna vid makten i Sovjet-Ryssland fortsätta sin vansinniga kamp mot Gud, och vägra ta lärdom av 10 års fruktansvärda erfarenheter. Icke blott inom det egna "förlovade" landet utan

(Forts. å sista sid.)

Mot ett nytt världskrig.

Av General Erich Ludendorff.

(Efter "Deutsche Wochenschau")

I min bok "Krigshets och folkmord" har jag visat på de skyldiga till världskriget och hur det står till med sanningsenligheten av artikel 231 i Versaillediktatet, att vi tyskar vore ansvariga för alla förluster och all skada på grund av krigsangrepp på fiendemakterna.

På lögnen om Tysklands' skuld till kriget beror Versailleldiktatet. Genom min bok är detta motbevisat och judarnas, jesuiternas och frimurarnes — dessa överstatliga makters — skuld till världskriget fastställd. Frågan om skulden till kriget är upplklarad.

Juden, jesuiten och frimuraren (ej det svenska frimurarsystemet. Red. anm.). böra av alla folk ställas till ansvar för att hava förorsakat världskriget och av tyska folket för Versaillefördragets oerhörda börda.

Enligt stycket 5 i detta fördrag följde Tysklands avväpning med motiveringen "att därigenom möjliggöra allmän avväpning."

Tyskland har viljelöst fogat sig efter förordningen, emedan de överstatliga makterna, som påtvingade gojim-fiendestaten Tyskland denna fordran, även då oinskränkt härskade i Tyskland. Det var en och samma vilja, som ställde fordran på avrustning och lät genomföra den i Tyskland. Den viljan sträckte sig på båda sidor av landets gränser, och kom från de överstatliga makterna, judar, jesuiter och frimurare.

Den tyska hären med en fredsstyrka på 760,000 man och en krigsstyrka av i runt tal 5 miljoner utrustade och bevapnade soldater i 25 årsklasser, trots att hälften av de till förfogande stående tyskarna ej var utbildad — erhöll en styrka av 100,000 man för fred och krig, emedan reserver icke mer stå till förfogande och vapen saknas för mer än 100,000 man.

Med 1100 bataljoner, 600 skvadroner, med över 4,000 artilleripjäser drogo vi i världskriget — oberäknat de många hundra landstorms- och reservbataljonerna — i dag hava vi 63 bataljoner, 79 skvadroner, 72 batterier med en utrustning av 84,000 gevär och 288 artilleripjäser. Varje spår till tungt artilleri och flygvapen saknas. Uppskakande verka dessa uppgifter.

Vi hade en vapenindustri, som i händelse av krig kunde förse oss, i dag är den tillintetgjord för oss.

Marinen räknar gentemot 100,000 man under världskriget nu 15,000. Dess skeppsmaterial är föråldrat, under det vi förut hade det bästa skeppsmaterial, som någon marin ägde.

Före världskriget blev hären insatt för att värna det tyska folkets frihet utåt; i dag får riksvärnet enligt artikel 160 i Versaillesfördraget blott användas till upprätthållande av ordningen inom rikets gränser och — såsom gränsskydd.

En härs förnämsta uppgift är riksvärnet förmenad.

Världen ligger Tyskland mitt i det vapenfasta Europa. Dess neutralitet ringaktas. Italiens och Frankrikes militärflygtyg landa egenmäktigt på tysk mark. Vi bespottas av världen! Riksvärnets och marinens trohet hjälper ej upp det, lika litet som hållandet av manövrar och parader och användandet av trycksvärta i den frimurarvänliga "nationella" pressen. Vi känna till detta folkbedrägeri från tiden före världskriget.

Tyskland har avrustat, men trots bestämmelserna i stycket V i Versaillesfördraget och artikel 8 i den förljugna folkförbundsakten hava alla stater med undantag av det olyckliga Tysk-Österrike fortsatt med rustningar för att hålla de ovetande folken under Jahves tuktan eller, om de resa sig, åbryta motståndet genom nya folkmord i krig eller revolutioner.

Kellogpakten av 27 augusti skulle narra folk, att kriget var struket ur folkens liv. Jag uppvisade genom att utgiva min bok "Krigshets och folkmord under de sista 150 åren" just på denna samma 27 augusti detta nyaste bedrägeri av de hemliga världssammansvurna.

De bloddrypande Jahvetjänarna och folkförstörarna skyndade sig att giva mig rätt.

I Genève bordlades definitivt avrustningen och därmed blev fredsdiktamen i Versailles bruten av dessegna upphovsmän och satt ur kraft.

Samtidigt beredes från Paris, judedömets huvudstad på Europeiska fastlandet, åter av frimurarbrodern Briand, den inflytelserikaste ledaren av 2. "arbetare"-internationalen, ett nytt världskrig, vars första offer England och Tyskland skulle bli och offren nr 2 Förenta staterna och Japan.

England är det, som även om det är förbundet med Frankrike och Japan, skall insättas mot Förenta staterna. Man har tänkt ut åt England en liknande roll, som en gång under världskriget Rysland hade att spela: dömt till undergång, skall det ställa sina vapen i judarnas tjänst.

Tyskland är visserligen vapenlöst, men den tyska livsviljan reser sig väldsamt. Tyskarna hava efter det Versaille-diktatet brutits av sina upphovsmän själva och sedan lögnen om skulden till kriget lagts åsido, full rätt att i sista timmen åter taga sitt öde i egna händer. Det veta Jahves tjänare blott allt för väl, och därför vilja de bereda åt Tyskland samtidigt med England det fruktansvärda öde, som Rysland måste uppleva. Det tyska folket skall skäktas och Tyskland bliva en öken.

(Forts. å sid 6.)

Den dinariska rasen.

Den dinariska rasen är en systeras till de mindreasiatiska armenoiderna (armener, nutidens greker etc. Ostjudarna, aschkenasim, ha även upptagit mycket armenskt blod; judesnabeln är en korsningsprodukt). De europeiska dinarerna äro i motsats till armenerna högväxta och slanka, nästan lika långa som skandinaverna, och därjämte finnes det mellan armenen och dinaren en del andra kroppsliga och ännu mer själsliga olikheter.

Den dinariska bergskedjan, där rasen är procentuellt talrikast samt renast, har givit den dess namn. Montenegrinerna äro dinarer, likaså en stor del av befolkningen å östra sidan av adriatiska havet (Deniker kallade rasen "race adriatique ou dinarique"). I norra Albaniens bergstrakter lever dock kvar en nordisk befolkning med gult hår och blå ögon, och från den trakten härstammar den nye kouungen, Zogu. Kroaterna (under 30-åriga kriget i Sverige kallade "krabater") äro dinarer, likaledes en stor del av serberna, Tyrolens, Kärntens, Steiermarks och Syd-Bayerns befolkningar. I tysktalande Schweiz är typen vanlig, likaså i södra Baden. Den förekommer i Ukraina, Karpaterna och Ungarn.

De kejserliga "Habsburgska dragen" (ansiktets underhälft) äro dinariska. Carl XII var till sitt yttre dinarisk. Men huru svensk var icke egenskapen att vilja det omöjliga. Den allvetande dr Anton Nyström anser tåget till Ukraina såsom tydligt bevis på galenskap. Världshistorien kan dock icke förstås utan att rasbiologiens och raspsykologiens ljus kastas däröver — ett huvudangrepp på Ingermanländska fronten var för ett nordiskt kynne en allt för lätt och därför alldeles föraktlig uppgift, som självaktningen absolut förbjöd.

Verner von Heidenstam är till sin yttre människa dinarisk (jfr Gustaf Frödings "Grillfängerier I"). Hans diktning är nordisk-dinarisk, liksom Selma Lagerlöf i sin berättarkonst är nordisk-transbaltisk.

Johann Wolfgang von Goethe var dinarisk-nordisk-ostisk. Hans dödsmask i profil skriver ledare i Bonnierska Dagens Nyheter. I "Werthers lidande" förråder Goethe, långt innan något tragiskt inträffat i berättelsen, sin dinariska sentimentalitet, och Werther karaktäriseras med dinariska attributer.

Även Schiller hade ett dinariskt inslag (hjässan, pannan och näsan). Hans själ var övervägande nordisk. Luthers medhjälpare Melanchton var dinarisk-nordisk.

Nietzsche hade mycket dinariskt blod, och på det kontot får uppföras Zarathustras utsvävningar i rhetorik och bristande uppfinningsrikedom och kärna vad lunchället beträffar.

Ett dinariskt anslag i musiken skönjes hos Chopin, Liszt och med förlov sagt speciellt i Richard Wagners hela senare jodlande produktion efter "Den flygande holländaren"; nordiska motiv förbättra ej saken. Beethoven var ostisk-nordisk.

Michelangelo var dinarisk, och hela den pompösa barocken, som ville se delar av byggnadsverk samt människor stadda i rörelse, är såsom Günther först påpekat en dinarisk stil. Fel taga de, som tro att gotiken såsom till namnet påminnande om de gamble göter är liktydigt med nordisk stilart; den nordiska stilen närmar sig vad med felaktig terminologi kallas romansk stil.

— Machiavelli var dinariskt fullblod, liksom hans bok "Fursten".

Den dinariska rasen är ej såsom den alpina rasen något lågtstående folkslag, tvärtom har den ansetts stå ar 2 bland de europeiska raserna; sedan den faliska rasen, som av Montelius ansågs för en avart av den nordiska rasen, uppställts såsom särskild ras, kanske den dinariska får stryka på foten och sättas såsom nr 3. Den etruskiska kulturen, utan vak mellan panna och näsa, uppkommit, är ännu ett olöst problem. Vetenskapen har konstaterat, att hellenerna vorp av nordisk ras. En rasforskare har muntligen framkastat, att de under sitt tåg söderut passerat dinariska områden och därvid blivit svagt inficierade med dinariskt blod; hellenernas nackform har förmodligen givit upphov till hypotesen, som dock förefaller obållbar, ty den dinariska nåsan har ovanligt lätt för att gå i arv.

När en nordbo får se en dinar, slår det honom först, att dinarens bakhuvud är liksom tvärt avhugget och vidare — bortsett från näsformen — att hjässan (delvis beroende på tvärheten i nacken) verkar ovanligt hög. Pannan är, liksom den nordrasiga, ehuru i mindre grad, bakåtlutad, och stundom mycket högre än den nordiska samt städse bredare — den nordiska skall vara smal såsom på antika grekiska statyer. Det dinariska ansiktet är liksom det nordiska smalt — med undantag av pannan — och på grund av typen gör det intryck av att vara mycket långlagt. Hak-knölen, ej hela undre käkpartiet, är mycket markerad och kan understundom på något avstånd verka bockskägg. Skenbart gör därigenom underläppen intryck av att vara tjockare än hos övriga europeiska raser. "Smilgrop" i kind och haka, som är så utmärkande för den nordiska rasen, saknas hos den dinariska. Rynkorna vid munvecken, som hos andra raser äro ett åldersdomstecken eller ett tecken på förgrämdhet, äro hos dinarerna ett rasmärke, varande de därmed varken förgrämda eller i förtid åldrade.

Man talar om barnsligt rundad panna — riktigare borde det heta två symetriska rundlar i övre delen av pannan. Dessa förekomma hos alla raser och bero på att pannbenen ej riktigt vuxit ihop. Hos den dinariska rasen kvarstå dessa rundlar (av den fåkunnige kallade "gelnäkölar") under hela levnaden, ibland så tydligt, att man tror sig hava framför sig rudimenten av människlig hornbeklädnad, liknande den "kullriga", inhemska svenska kreatursrasen. Dinariskt inslag är i Sverige sällsynt, och det händer, att sedan genom uppblandning med nordiskt blod till och med krumnäsan föravunnit, berördа rundlar äro det ända, som ger en misstanke om något dinariskt blod, och vid påföljande genenlogisk undersökning kan det inträffa, att i släktregistret påträffas någon herr Mausenfänger från Sydbayern. Äktnordiskt — och äkthellenskt — är i stället för

(Forts. å sista sid.)

Den 2 November

Samfundet För Svensk Folkupplysning.

Det folkliga upplysningsarbetet organiseras!

Förklaringen till att det efter världsherravälde strävande judafolket lyckats skapa sig den position, det numera innehar i det svenska samhället, ligger framför allt i dess genom arv och fostran högt uppdrivna skicklighet i konsten att evakuera andra folks tillhörigheter. Sedan guldet, det ekonomiska bytesmedlet individerna och nationerna emellan, väl bragts under dess välde, gällde det framför allt att komma i besittning av den allmänna opinionen och dennas instrument, tidningspressen och bokförlagsverksamheten, i kraft varav segerframmarschen sedan skulle ske hän mot fullständig hegemoni över folken. Även i denna fas gynnades kampen av en storartad framgång. Vi veta, huru t. ex. här i vårt land folkets officiella styresmän och förtroendemän villigt böjde sig för de i gudomlighetens dräkt skrudade invandrarna från Österlandet. Över hela linjen tycktes man rent av sätta en ära uti att lydigt underordna sig, godtagande dem såsom De Suveräna. Med guldets och den beskäftigt konstruerade "allmänna opinionens" hjälp kastades sedan folkets massor ut i förödande inbördes stridigheter, i skyddet varav fienden-inkräktarens erövringståg fullföljdes. Med det resultat vi i dag bevittna: Stat och kommuner hava på några årtionden drivits i en skuldsättning på miljarder till det internationella judiska storfinansen. Vår gamla hederliga svenska folkkultur har fullständigt förvanskats och ersatts med en judisk-kosmopolitisk skenkultur i bolsjevistisk anda. Sanningen är icke längre ledstjärnan i utvecklingen i Sverige, som ej längre länkas efter svenska ideal utan uteslutande efter den judiska inkräktaremaktens erövrings- och omstörtningsplaner mot vårt land. Steg för steg drives vårt folk mot undergång i bolsjevismen.

Mot denna olycksdigra utveckling i lögnens tecken gives endast ett medel: *Sanningen.* Fienden trodde, att han redan var färdig med svenska folket, men han räknade fel. Sveriges folk ämnar förvisso icke låta avrätta sig efter "heligt" föredöme från Ryssland. Därför måste nu även bindlarna, som bundits för dess ögon, bort! Hela det nuvarande, på folkets materiella och andliga förstörelse inriktade judisk-politiska systemet har sin tillvaro på lögn. I samma mån sanningen rörande detsamma och händelserna i tiden tränger ut till folket, är det ute med dess nyss så storslagna välde. Lögnens avgrundsandar tvingas ut ur sina hålor, där de hittills, dolda för offentlighetens ögon, ostört kunnat driva sitt spel. Det gäller nu att för framtiden förhindra en fortsättning av spelet, vilket endast kan ske genom en hänsynslöst bedriven upplysningsverksamhet. Striden mot lögnens makter är visserligen ej någon lätt sak, men den är icke såsom mången tyckes tro, hopplös. Den har framtiden för sig. Men den fordrar, för att lyckas, att alla, som äro besjälade av den gemensamma stora idén, känna den nödvändiga inbördes solidariteten och i enighet, med samlad kraft, gå in för dess förverkligande. Göra de det, då skall segern inom en icke alltför avlägsen framtid vara en verklighet! Däremot, fortsätta vi att såsom hittills irra omkring i mörkret, utan att på allvar söka oss in på den väg, som ensam är istånd att leda oss ut ur gungflyn på fast mark åter, till ett bättre tillstånd — göra vi det, ja då är undergången given. Varje sant fosterländskt sinnad medborgare har här en plikt mot sig själv, de sina och den folkstam, han tillhör. Må han ej försumma att lyda dess bud! Det kan snart nog vara "för sent".

Under de år, Nationen verkat i den svenska folkupplysningens tjänst, har det ofta förekommit, att förslag och erbjudanden om samarbete med olika organisationer och fraktioner framställts till tidningens ledning. A priori ansågo vi oss icke böra avböja samverkan, där en ärlig åstundan i sådan riktning var tillfinnandes. I allmänhet visade det sig dock ganska snart, att de gjorda anbuden till samarbete mera avsågo spekulationer och planer, som lågo utanför ramen av den uppgift, vår tidning tagit sig an, varför vi även sågo oss nödsakade att avstå från de gjorda erbjudandena. Vår vid tidningens startande intagna absolut fria och obundna ställning kunde det ju icke bliva tal om att uppgiva. Beträffande frågan om bildandet av ett svensk-nationellt politiskt parti hava vi, såsom våra läsare torde veta, upprepade gånger uttalat den uppfattningen, att tiden för en dylik igångsättande ännu icke är inne. Tillsvidare bör arbetet koncentreras på upplysnings spridande till vårt folk, till beredande av vägen för den blivande, oundgängliga restaurationen i Sveriges land.

Vi äro nu emellertid komna till den punkt i utvecklingen, där upplysningsarbetets organisering måste ske. Runt om i landet finnas en mängd hängivna fosterlandsvänner, besjälade av den idé, Nationen gjort till sin, och villiga att lämna sitt verksamma stöd i arbetet. Det gäller nu att åstadkomma en organiserad samverkan i upplysningskampen av alla dessa, våra många själsfränder! Den nationella restaurationstankens segrar kan endast vinnas i tecknet av alla liktänkandes hängivna samverkan för det gemensamma stora målet. Det är icke nog med, att upplysningen tränger ut till det relativa fåtalet, den måste nå den stora massan av det svenska folket, därest en rättelse i det rådande oefterrättlighetstillståndet skall kunna vinnas. För tillgodoseende av det i detta nu förefintliga behovet av en organiserad upplysningsverksamhet har Nationen tagit initiativet till startandet av en särskild organisation, benämnd *Samfundet För Svensk Folkupplysning,* vars statuter finnas införda å annat ställe i tidningen. Samfundets För Svensk Folkupplysning organisation är helt tillrättalagd för dess uppgift och har i statuterna i möjligaste mån skyddats mot förrädiska provokatoriska spekulationer och skadegörelseförsök från fiendens sida. Den auktoritativa ledningen av S. F. S. F. utövas av Nationens ansvarige redaktör, vadan den fullständiga samhörigheten mellan tidningens och upplysningsorganisationens ledning och verksamhet från början säkerställts.

Vi svenskar hava en känd benägenhet för att vilja slå ifrån oss allvaret för att i stället hänge oss åt stundens mera muntra tidsfördriv. Denna benägenhet kan bliva vår olycka, den kan bli slutet på vår stolta tillvaro såsom folk och stat. Vi äro redan hunna ett långt stycke på vägen mot avgrunden. Den hotande katastrofen kan endast övervinnas genom att vårt folk i Sanningens anda varder upplyst. Men detta förutsätter alla goda krafters hängivna medverkan. Må parollen därför nu vara: Fram med sanningen, utan hänsyn, på alla områden av samhällslivet, i alla kretsar, till varje hem, till varje medborgare! Fram med linjerna, de bärande principer, som måste följas i utvecklingen i Sverige! Må envar ärlig, fosterländsk sinnad man och kvinna här veta sin plikt!

PRESSKONSERTEN

En ny försvarsutredning.

Frågan om en ny försvarsutredning har på det sista i dessa dagar ryckt fram i förgrunden i den politiska diskussionen. Såsom alltid hävdas naturligtvis en mängd olika åtsikter, de där i regel mera röra sig på det politiskt spekulativa än det sakliga planet. Försvarsfrågan är ju ett gammalt känt stridsäpple för judepartierna och deras organ, vadan den ju redan på grund av denna sin speciella karaktär alltid i viss grad har sin givna plats i den animerade partipolitiska debatten.

Svenska Dagbladet (h) framhåller i en artikel, "Den främsta uppgiften", önskvärdheten av att en ny utredning av försvarsproblemet kommer till stånd. Framtiden får utvisa, huru pass mycket tidningens intresse, när det kommer att gälla, är värt. När den stora nedrustningen 1925 beslöts, ägnade som man erinrar sig herrarna i vårt "ledande nationella kulturorgan" denna händelse en uppmärksamhet, som motsvarande en ringa bråkdel av det intresse och den energi, som dag och år ut och in offras på boxningsmatcher, brottmålshistorier och liknande viktiga ting. Den landsförrädiska nedrustningen betraktades av tidningen mera såsom en oundviklig ödets skickelse, och försvarsvännerna uppmandes att inte tappa modet utan förhoppningsfullt se framtiden an. I dag skriver Sv. D.:

Försvarsfrågan har under flera år legat vid sidan av den politiska allfartsvägen — stjälpt i diket, försumpad och halvt förgäten . . . Högern och bondeförbundarna voro de partier, som vunno framgång i valstriden. I högerns valprogram hade försvarspunkten fått följande formulering: "Ny utredning av vårt försvarsproblem; i avvaktan härpå största möjliga effektivitet på varje punkt av den nya försvarsorganisationen". I bondeförbundets program hette det, "att man icke vågar hoppas, att all fara för landet är utesluten och att därför det är allas plikt att tillse, att ett ändamålsenligt försvar finnes, tillräckligt att skydda landet för överfall". Då detta parti nu befinner sig i regeringsställning, samt då k. m:t har utredningsinitiativet i sin hand, så framgår utan vidare härav, att högera i detta nu är i stånd att förverkliga sin fordran på en ny försvarsutredning . . . Då emellertid omedelbart efter regeringsskiftet en pressdiskussion uppkom härom, mötte tanken mothugg från särskilt de liberala pressorganen, vilkas kritiska inställning mot ministären Lindman är känd, men vilkas intresse för själva försvaret eljest icke kan betvivlas.

Ett vägande bifrag till diskussionen härom utgör den artikel av professor Carl Hallendorff i sista häftet av Allmänna försvarsföreningens tidskrift "Vårt Försvar", vars väsentliga innehåll refereras i lördagens nummer. Förf. konstaterar först, att det lyckligtvis icke torde förefinnas någon risk för att den nya ministären skjuter undan försvarsfrågan, vilken från dess meningsfränders sida beterknats såsom en första rangens angelägenhet.

När han därefter rycker frågan om en ny försvarsutredning närmare inpå livet, framträda i stort sett två olika områden för en sådan. Det ena omfattar de spörsmål, vilka ovillkorligen under den närmaste framtiden måste lösas för att göra 1925 års försvarsordning tillbörlig effektivitet. Att undersöka och klargöra hithörande spörsmål samt att formulera bestämda förslag till bristernas avhjälpande är tydligen rent administrativa omsorger, vilka genast böra upptagas till behandling inom fackdepartementet. Sedan blir det de politiskt ansvarigas sak att träffa anstalter för, att den i utsikt satta försvarsdugligheten också ernås i så stor utsträckning som möjligt. Sedan kommer turen till frågan om en ny försvarsutredning i stort. Därvid framhåller prof. Hallendorff betydelsen av att vad som för detta syfte skall göras bör ske efter moget övervägande. Han förutsätter, att den regering, som tar de nationella omsorgerna högst allvarligt, också försöker få till stånd en mera programmässig klarhet över vårt försvarsväsendes uppgifter och framtidsmöjligheter, såsom dessa just nu te sig. Det innebure en större risk att alls icke upptaga frågan till prövning, nämligen den, att vi utan bestämda mål eller avsikter driva vidare. Då mer än någonsin är det fara värt, att tillståndet blir ohållbart. Sin ståndpunkt sammanfattar förf. till sist på följande sätt: "Vilja vi bringa försvarsfrågan ur dess närvarande dödvatten, lär det knappast vara möjligt på annan väg än genom samvetsgrannaste omprövning av just de principiella spörsmålen. Men formen därför får väl näppeligen kunna bli någon av de vanliga kommittéutredningarna."

Med detta inlägg har Allmänna försvarsföreningens ordförande förvisso utlalat, vad flertalet tänker inom de kretsar, vilka i vårt försvars upprättande ser en fundamental plikt för svensk regeringskonst. Då en ny försvarsutredning synes vara en nödvändig förutsättning härför, är det ofrånkomligt motiverat, att regeringen upptar denna fråga till grundlig omprövning, varvid givetvis även åtgärder för att förbättra effektiviteten av 1925 års försvarsordning böra beaktas.

Mot den passusen i Sv. D:s uttalande, att de liberala pressorganens opposition mot en försvarsutredning skulle bero på deras kritiska inställning mot ministären Lindman och att "deras intresse för själva försvaret eljest icke kan betvivlas", måste vi inlägga en bestämd gensaga. Ett dylikt påstående kan ej betecknas annorlunda än som en klar osanning. Den ifrågavarande liberala pressen med Bonniers Dagens Nyheter i teten har i hela sin verksamhet dokumenterat sig såsom besjälad av just en åstundan att komma det svenska nationalförsvaret till livs, på det att judarna här skulle hava så mycket större utsikter att kunna komma fram med sin kära bolsjevikrevolution; och ingenting har hänt, som tyder på, att de härutinnan på något sätt skulle ha ändrat sinnelag. Men naturligtvis kvitterar hr Bonnier i Dagens Nyheter tacksamt vännen Järtes i Sv. D. förklaring i "det ledande högerorganet", att "de liberala pressorganens intresse för själva försvaret icke kan betvivlas". Humbugsspelet fortsättes på breda fronten!

En ny försvarsutredning är naturligtvis alltjämt en styggelse i hr Bonniers "ledande liberala" organ, *Dagens Nyheter* (l.), under vars hägn det stora nedskrotningsbeslutet med tillhjälp av en lögnaktig upplysningsverksamhet genomdrevs. Vi förstå mycket väl, att "den stora reformens" verklige tillskyndare känner sig oangenämt berörd av att frågan nu åter skall föras upp på dagordningen. Tänk, om svenska folket skulle få veta, huru det gick till, när "folkviljan", varmed "den stora reformen" genomdrevs, skapades! D. N. skriver:

Att den försvarsutredning, som föregick 1925 års försvarsbeslut, i vissa avseenden var både ofullständig och otidsenlig samt gick vitala spörsmål förbi, är en sak, men en annan sak är, vad man skulle vinna med en ny utredning. Den skulle ögonblicklingen tolkas som ett försök att uppriva 1925 års försvarsbeslut och med den makt, som språket har över tanken i vissa politiska kretsar, skulle den skapa ett motstånd mot helt naturliga försvarskrav, som eljest skulle passerat skärselden utan att brännmärkas av förutfattade meningars trångsynthet . . .

Härigenom skulle läggas stenar i vägen även för sådana försvarsåtgärder, som vore av förhållandenas nödvändighet påkallade och icke kunde sägas falla utom ramen för 1925 års försvarsbeslut. Man vet ju sedan gammalt, vilken roll ursprungsbeteckningen spelar i politiken. En av en högerregering tillsatt försvarskommission skulle bli försvarsolustens strykpojke och blåsas upp till en symbol för ökade rustningar.

Detta tack vare främst just dena verksamhet, som för spiran i den citerade tidningen, Bonniers Dagens Nyheter!

Vår anti-kristliga "teologie professor" Segerstedt i *Göteborgs Handelstidning* (l.) kan naturligtvis också av principiella skäl icke vara med på en ny utredning, och rör sig med argument av liknande slag som "det ledande liberala organet" i huvudstaden:

Att en högerregering tager detta steg är en olägenhet. Det blir under dessa omständigheter lättare utsatt för vanföreställningar än om en vänsterministär hade vidtagit samma åtgärd. I politiken får man se väl så mycket på hur en viss handling uppfattas och uttolkas av den allmänna meningen som på själva dess sakliga syfte. Även den klokaste åtgärd vändes till ondo (av vem?), om dess avsikt missuppfattas och utlöser missnöje. I vissa fall kan man avvakta den omsvängning i allmänna meningen, som kan förvintas inträda. I andra fall är ett dylikt tillrättastallande icke tänkbart. Denna senare situation är för handen, då de icke önskvärda reaktionerna omedelbart utlösas i folkstämningen.

Vi förstå mycket väl den illustre professorns uppfattning, att initiativ till försvarsutredningar endast böra tagas av vänsterregeringar. Denna uppfattning går ju förövrigt väl samman med hans vid olika tillfällen visade intresse och välvilja mot de judebolsjevikiska strävandena i landet.

Bland dem, som anmäla sina betänkligheter mot en ny försvarsutredning, är naturligtvis också den i de flesta frågor av vikt klent judiskt inställda *Norrköpings Tidningen* (h), vars uttalanden Bonniers D. N. även med förkärlek plägar återgiva såsom auktoritativa för opinionen inom högerlägret. N. T. skriver:

Följden av ett sådant steg (en ny försvarsutredning) blir nämligen sannolikt, att alla förslag att stärka den nuvarande organisationen och öka dess effektivitet läggas åt sidan, särskilt när regeringen kommer med nya anslag. Det kommer att heta, att nya kostnader vill icke riksdagen ikläda sig, man vet ju icke vad den nya utredningen kan komma att föreslå i ämnet, man vill icke binda sig för något, som sedan får göras om o. s. v. i samma stil. Givetvis bör regeringen söka göra sitt bästa. Men Atminstone vår tro är, att det då är lämpligast att de utredningsarbeten, som fördenskull äro nödvändiga, ske av sakkunskapen inom verken och departementet. Genom att försvarsministern nu är militär själv vet ju han precis var de mest trängande behoven finnas, och de mest trängande behoven är det alltid viktigast och klokast att avhjälpa först. Dessa förslag kunna utarbetas och prövas efter hand, och de ha åtminstone den sakliga fördelen, att man kan säga att de representera vad sakkunskapen oundgängligen anser vara nödvändigt, när den måste, som det politiska läget kräver, hålla sig på 1925 års organisations grund. Vill sedan riksdagen icke lyssna på det örat, får den taga ansvaret (!) Försvarsministern har gjort, vad han ansåg sin plikt fordrade — i det nuvarande politiska läget — för nående av högsta möjliga effektivitet hos den försvarsorganisation, vars majoritet ännu behärskar riksdagen. Går man däremot den andra vägen, först tillsätter en ny försvarskommission och sedan kommer med förslag, vilka skola avhjälpa bristerna medan denna kommission arbetar på något ännu bättre, är det mycket troligt, att man först icke får någon ökad effektivitet inom nuvarande ramen och sedan får ett nytt söndertrasat kommissionsutlåtande, vilket icke duger för stärkande av försvarsberedskapen, men väl kan bli förevändning för frisinnet att kanske icke ens stå vid 1925 års utfästelser.

Bonniers D. N. finner uppenbart detta "högeruttalande" vara ett mycket förståndigt sådant. Den däri inlagda formuleringskonsten är anmärkningsvärd.

Hr Per Albin Hansson slutligen ger i *Ny Tid* (s.) uttryck för den uppfattningen, att någon anledning att motsätta sig en ny försvarsutredning icke är förhanden:

Vi behöva en fri diskussion mellan personer, som vilja gå till grunden och äro beredda att fullt ut draga konsekvenserna av undersökningsresultatet. Det är bättre att (det blivande) kommittéutlåtandet blir en provkarta på meningar, som bäraran tvingats att klart och ordentligt utforma, än något sammanpressat och hopkompromissat som till sist ingen vill riktigt stå för. Utredningens förnämsta uppgift får bli att skaffa det rikhaltigaste material både i fråga om fakta och synpunkter, för att läggas till grund för behandlingen i regering och riksdag. Om emellertid man vill giva utredningen här skisserade karaktär, blir icke det viktigaste att matematiskt avväga representationen efter partistyrkor. Då kan det bli ett friare val och personer kunna komma med, vilka kanske icke ha så lätt att få någon partifullmakt.

Vad som behöves är icke någon "fri diskussion" mellan personer, i fullständig saknad av varje förutsättning i fråga om vilja och förmåga att kunna förstå den för nationen vitala fråga, det här gäller, utan ett klart initiativ i riktning mot åtgärders vidtagande snarast möjligt för det svenska nationalförsvarets återupprättande. Den av hr Bonniers et Consortes medels en falsk opinionsbildning framtvingade nedrustningen av vårt rikaförsvar skedde *emot* Sveriges och dess folks intresse och sanna väl. Sanningen på denna punkt måste fram!

Bolsjevikpropagandan bland skolbarnen.

I olika tidningar, t. o. m. socialdemokratiska, ha röster börjat höjas för ett stävjande av den skandalösa bolsjevikpropaganda, som här i senare tid fått breda ut sig bland skolbarnen i vårt land. *Stockholms-Tidningen* (l.) påyrkar förbud för skolbarn att tillhöra politiska föreningar. Tidningen skriver:

Invändningen, att ett förbud ej kan upprätthållas, får visserligen ej bagatelliseras, men fråga är om icke ett förbud av denna art, om det kommer nu, innan politiserandet bland barnen tagit någon större fart, ganska lätt kan hållas vid makt. Införes bestämmelsen kan man i alla händelser räkna med, att elever, som äro många om sitt anseende i skolan, hålla sig borta från politiska föreningar. De element, som eventuellt komma att frekventera hemliga eller under förtäckt mantel hållna sammanträden, kommer rörelsen icke att leva på. En politisk organisation bland ungdom måste inrikta sig på massanslutning och på att få med den vakna ungdomen. När så icke längre är möjligt, inse nog vederbörande att arbetet på rörelsen är bortkastat.

Svensk Läraretidning karaktäriserar i en artikel i ämnet den bolsjevikiska propagandan i skolorna som "andliga barnamord" och skriver:

Vad skolan bygger upp under sin strävan att genom undervisning och bibringande av goda vanor fostra barnen till rättskaffens människor och goda medborgare, söka bolsjevikerna systematiskt och energiskt genom sin "proletära uppfostran" riva ned och ersätta med motsatsen. Att dessa andliga barnamord icke längre kunna få fortgå ligger i öppen dag. Tidningspressen har nyligen fört uppmärksamheten på saken och påyrkat effektiva åtgärder för utrotandet av pesthärdarna. Sådana åtgärder måste vidtagas. Samhället har både skyldighet och möjlighet därtill.

Härtill anmärker naturligtvis Bonniers D. N., att "tyvärr finnes det alltför många, som visserligen tro på svårigheten, men icke på möjligheten". Herrarna i det Bonnierska organet ha alltid sin speciella syn på hithörande problem, varav tydligen deras uppfattning angående omöjligheten att överhuvud kunna göra någonting härför, och sin "tro" på denna punkt lära de ej heller släppa förrän de därtill varda nödda och tvungna.

Sveriges importöverskott för 1928 intill nu 185,9 milj. kr.

Enligt kommerskollegiums statistik över utrikeshandeln under sistlidna september utgjorde värdet av införseln under månaden 152,2 milj. kr. samt värdet av utförseln 158,1 milj. kr. vadan ett exportöverskott å 5,9 milj. kr. uppstått. Jämfört med september i fjol, då exportöverskottet var 10,9 milj. kr., har dock ställningen ur handelsbalansens synpunkt försvagats, ett förhållande som ju gällde även årets tidigare månader.

För tiden januari—september uppgår importvärdet till 1,254,8 och exportvärdet till 1,068,9 milj. kr., d. v. s. ett importöverskott å 185,9 milj. För motsvarande tid 1927 var importens värde 1,126,7 och exportens 1,150,7 milj. kr., vilket gav ett exportöverskott å 24 milj. Årets handelsbalans har sålunda jämförd med fjolårets försvagats med ej mindre än 210 milj. kr. Denna stora förskjutning har givetvis icke kunnat undgå att inverka menligt på den svenska valutans internationella ställning, vilket gällande växelkurser också bekräfta.

Kapitalexporten under tredje kvartalet 11,46 milj. kr.

Av bank- och fondbörsinspektionens nu föreliggande statistik över importen och exporten av värdepapper under innevarande års tredje kvartal framgår, att nettoexporten av kapital uppgått till 11,46 milj. kr. mot 12,76 milj. kr. under andra kvartalet och 38,52 milj. för första kvartalet i år. Sammanlagda nettoexporten under årets första nio månader har sålunda utgjort 62,73 milj. kr. mot 47,90 milj. kr. under samma tid i fjol.

Statens fordran hos Gränsesberg.

I enlighet med 1927 års malmavtals par. 36 har Trafik-a.-b. Grängesberg—Oxelösund upprättat avräkning mellan staten och bolaget per 1 jan. 1928 samt hos k. m:t hemställt om dess godkännande. Enligt denna avräkning uppgår statens tillgodohavande hos bolaget till 13,227,820 kr., att förrättas och betalas enligt avtalets bestämmelser under åren 1929—37.

HARALD LINDSTRÖMS Boktryckeri Apelbergsgat. 50 - Tel. 343
Kataloger, Broschyrer, Affärstryck
Specialitét: Tidningar o. Tidskrifter
Begär offert!

Gör ett besök på "Gryian"
CAFÉ OCH MATSERVERING
Östmakaregatan 25
Telefon 20 83
NY ÄGARE JIM
Specialitet: God o välla gad mat
Lunch- och middagar
A la carte hela dagen
Billiga priser och trevliga lokaler

Stockholms Förenade Tvätt
Luntmakaregatan 94
STOCKHOLM. Tel. Vasa 34 22.
Specialité: Tvättning av överdragskläder.

RESTAURANT
RUNAN
Dalagatan 50, Stockholm.

Carl Peter Pahlsson's Choklader
Högsta kvalitet

Antikrists "störe" ställföreträdare i Sverige.

Den man, vars bild vi här skåda, är visserligen icke någon obekant storhet för Nationens läsare. Vi hava tidigare vid olika tillfällen haft anledning att på denna spalt ägna honom all den uppmärksamhet, som rättvisligen tillkommer honom såsom den där i närvarande tid spelar rollen av den här regerande judiska demokratiens gudaborne Överledare, hr Karl Otto Bonnier, Israels egen högtbetrodde politiska och kulturella ledare i Sverige, ägare av Albert Bonniers bokförlag samt det "liberala" Dagens Nyheter, etc.

Hr Karl Otto Bonnier har i dessa dagar ånyo kommit att draga till sig den allmänna uppmärksamhetens genom sin allt klarare markerade position såsom Antikrists egen "store" ställföreträdare i Sverige. Han är förnärvarande entusiastiskt i verksamhet med att från sitt "liberala" förlag översvämma de svenska gojim med störtfloder av destruktivt syftande, antireligiös litteratur, åsyftande att göra dem totalt "själlösa" och fullmogna för den stora judiska "frälsningen" i Davidsstjärnans (= Revolutionens) tecken. Det ena "uppbyggelseverket" efter det andra skickas under översvallande hjärtliga rekommendationer av Bonniers. Nyheter och de andra illustra "kulturbladen" ut från hr Bonniers förlag. Allra sista opuset var "författaren" Hj. Söderbergs "sensationsverk" "Jesus Barrabas", där Kristusgestalten till de Israels barns i Bonniers Nyheter stora förtjusning drages ned i det trivola, i den unkna krog- och gaminluften.

Det råder intet tvivel därom, att ej hebréen Bonnier bildat sig en stadgad uppfattning om de svenska gojim såsom "själlösa djur". Hela hans verksamhet tyder ofrånkomligt därpå. Men vi tro att han fattat sitt omdöme en smula för hastigt. Vilket han nog också i sinom tid blir i tillfälle erfara.

"Gud har givit världen och allt vad där finnes åt judarna."

I sin kamp för de icke-judiska folkens förvandling till "själlösa djur" och läggande under sin "heliga" spira hade "Guds utvalda folk" ingenting emot att gojim förströddes sig med religiösa ting, så länge notabene deras religiösa utövning skedde till dess egen nytta och nöje. Men den dag religionen icke längre ansågs passlig för "de gudomligas" planer och ögonblicket för den slutliga "stora frälsningen" var inne, vräktes religionen utan skrupler över bord såsom en eländig kvarleva från en barbarisk tid. Medan "den stora planen" förbereddes kunde den ju ha ett visst berättigande, men knappast nu längre, sedan "Guds utvalda" lyckligt och väl lagt under sig "de själlösa" gojimfolkens skatter och alla befogenheter. Då var tiden inne att låta Israels stjärna (= Revolutionen) lysa i all sin härlighets glans över världen, då var ögonblicket kommet att med "de elländiga" kasta också Kristusbilderna och allt det andra skräpet i avskrädeshögen. Vilket allt skulle ske i enlighet med Talmuds "gudomliga" påbud och förklaringar, de där säga:

"Gud har givit världen och däri också gojim (icke-judarna) åt judarna."

"Alla folk på jorden och allt som på jorden finnes, tillhör judarna."

"Juden begär ingen stöld, han tager endast vad som är hans."

"Den kristne och all hans egendom är uteslutande judens egendom."

Alltså!

En bolsjevikisk pionärtyp.

För genomförandet av "det stora befrielseverket" i Ryssland, där såsom vi tidigare omnämnt under de gångna åren ca 10 miljoner "otrogna" slaktats ner som hundar, benyttjade sig Revolutions-Israel av alla därtill tjänliga individer av olika folkslag, framför allt kineser, judar och letter, varjämte anlitades från fängelserna i Ryssland utsläppta förbrytare, vilka alla voro i besittning av den nödiga kallblodigheten. Vi återge här bilden av en känd bolsjeviktyp från revolutionens dagar, vars ansiktsdrag ju icke precis tyda på något mera vekt och ömt sinnelag. Det var män av denna typ, som behövdes för förverkligandet av "den stora folkfrälsningen" i Ryssland.

Huru israeliterna favoriseras vid latsers tillsättande.

I en av våra dagliga tidningar kunde nyligen läsas nedanstående insändare, rubricerad "Är det rätt?" av "Arbetsiös kontorist", vilket inlägg uppenbarligen mera av misstag, utan den ansvariga redningens vetande, råkat komma in i bladet. Den lydde sålunda:

"Det hade händelsevis dunstat ut att en plats för en kvinnlig tjänsteman — gärna nybörjare — fanns ledig i en av våra många banker. En ung dam i tjugoårsåldern, som genomgått åttaklassigt läroverk samt handelskurs med prima betyg, sökte platsen i fråga. Men hennes ansökan blev avslagen under förevändning att hon var förung. Och i hennes ställe antogs en annan flicka, visserligen faktiskt ett par år yngre — men av judisk härkomst.

Envar håller ju på sitt för all del, vilket ju i viss mån också är både rätt och tillbörligt. Men om det är så vidare rätt och tillbörligt att vissa medlemmar av härvarande mosaiska församling bildat något slags kommitté med uppgift att verka för att judiska affärsinnehavare och chefer alltid och i största möjliga mån skola ge unga stamfränder av bägge könen företräde framför landets egna platssökande söner och döttrar — det vore väl sjutton ändå. Hemma i Palestina vore ju det på sin plats att göra såsom ovan antytts, men här är det väl icke rätt.

Här i Sverige borde man väl helst se, att unga flickor och ynglingar av svensk börd ha företräde framför andra, när det gäller att få platser. Men så tyckes alls icke vara förhållandet. I stället återfinner man allt flera affärsbiträden, kassörskor och stenografer med typiskt "assyriska" utseenden var man kommer. Och detta samtidigt med att tusentals svenska kontorsbiträden av bägge könen gå och söka arbete på förmedlingar! Men där är, märkligt nog, det judiska inslaget ytterst ringa, om ens något. Och det säger ju en hel del."

Den här påtalade favoriseringen av judar vid platsers besättande är nämera en allmän företeelse i det svenska samhället.

I den provokatoriska nykterhetspolitikens hägn.

Vid visitation på kolångaren Gustafsberg har i en påthink anträffats sju större glasflaskor exportsprit. — På tyska ångaren Luleälv har hos en eldare ombord beslagtagits elva flaskor konjak. Spriten var gömd bakom garneringen. — Några dagar senare anträffade tullmännen sprit och cigaretter ombord på Sveaångaren Birger Jarl. Smuggelgodset var gömt på sju olika ställen ombord på fartyget.

Samtliga skyldiga för de här omnämnda beslagen ha åtal att vänta.

*

För någon tid sedan dömdes en oljeslageriarbetare J. V. Andersson från Göteborg för olaga befattning med exportsprit av Göteborgs rådhusrätt till 65 kr. böter. Det var meningen att böterna i fråga skulle förvandlas och läggas till det straff på fyra månader, som A. ju nöll på att avtjäna på fängelset i Kristianstad. Andersson har nu emellertid i skrivelse till länsstyrelsen protesterat mot förlängandet av straffet. Böterna hade ådömts den 27 augusti. Denna dag satt han emellertid i fängelse, dit han inkommit tre dagar efter det smugglingen ägde rum. Han bestrider varje vetskap om förseelsen fiksom också, att han skulle ha mottagit någon stämning. Möjligt är, att någon person låtit döma sig i Anderssons namn. Utredning i saken pågår.

DANSK NATIONALT TIDSSKRIFT
KØBENHAVN F.
Selvstændigt - uafhengigt - antisemitisk
Helaar Kr. 5: —. Halvaar Kr. 2: 75.

Personalen vid Understens fyr utanför Öregrund lyckades förra fredagen strax i närheten av fyren i ett enda varp upp fiska icke mindre än 252 tioliterstunkar med export. Det värdefulla förrådet överbragtes på tvenne båtar till Öregrund, där tullen omhändertog detsamma. Förande de funna 2,500 literna härkomst har ännu ingen klarhet vunnits.

Enligt vad meddelas skola emellertid samtidigt med att fyndet gjorts trenne "välkända" smugglare i utbolttat tillstånd ha tagit sig i land ej långt från den plats där beslaget gjordes, vadan man har anledning förmoda att de båda händelserna hava ett visst inbördes sammanhang. De anses sannolikt, att de tre smugglarna varit på en expedition från smuggelfartyg i Kökars skärgård och därunder räkat ut för motorstopp i sin båt och sedan drivit redlöst omkring i dimman samt stött på något grund. För att sedan hålla sin båt flytande ha de troligtvis måst offra de 252 tioliterstunkarna.

*

Enligt vad från sakkunniga håll upplyses, skola på senaste tiden stora partier smuggelsprit ha införts till den stora skärgården utanför Stockholm. De svenska smugglarna karaktäriseras såsom verkligt våghalsiga i sitt yrke. Den gamla vikingaandan söker sig blott i denna Israels förlovade tidsålder i Nordanlanden en smula underliga föremål för sina bragder! Att denna tid på året ge sig över Östersjön i småbåtar lastade med spritdunkar måste innebära en stor risk för livet.

*

Av tullen i Umeå har i dagarna vid Holmögadd beslagtagits sammanlagt icke mindre än 7,000 liter exportsprit. Partiet härrör från en finsk spritbåt, som lidit haveri och måst släppa ifrån sig sina dunkar.

Den havererade spritbåten skall under hela sommaren ha opererat i Bottniska viken. Sålunda har befolkningen på Holmön vid flera tillfällen sett densamma, en gråblå f. d. torpedbåtsförstörare, jaga fram ute till havs med en fart av ett tjugutal knop. Den har nu av lotsarna på Holmögadd provisoriskt tätats och inbogserats till Holmön. Smugglarfartyget skall ha fört en last av betydligt över 100,000 liter sprit och man räknar med att ytterligare något hundratal dunkar skola kunna bärgas när den rådande stormen bedarrat. Från Holmön har fakttagits ytterligare en snabbgående motorbåt av samma typ som den beslagtagna på färd norröver, varför man hållet före, att en hel flottilj spritsmugglarbåtar f. n. opererar i östra Kvarken.

*

En hel spritliga, som under den gångna sommaren sysslat med lönnbränning och försäljning av sprit i Umeå och trakten däromkring, fick i måndags sin dom vid Umeå tingslags häradsrätt. Maskinsnickaren E. Wiklund dömdes till straffarbete i tre månader och 24 dagar, elektrikern S. Adel till straffarbete i två månader och 15 dagar samt skrothandlaren G. T. Johansson till straffarbete i fem månader. De dömda, vilka äro hemmahörande i Umeå, skola dessutom utgiva tillverkningsskatt med sammanlagt 3,644 kr.

Vidare dömdes för liknande brott arbetarna K. O. Ekman och G. W. Karlsson, båda från Teg, vardera till fängelse i tre månader, samt att i tillverkningsskatt utgiva sammanlagt 3,212 kr.

*

Svea hovrätt har fastställt Stockholms rådhusrätts utslag att för olovlig spritinförsel adöma sjömannen K. Pihl från Estland 3,700 kr., byggnadsarbetaren W. Gerlin 1 500 kr. och grovarbetaren J. I. E. Lindkvist 1,000 kronors böter.

De hade insmugglat 371 liter sprit, som sänkts vid Värmdölandet, varifrån det, sedan köpare anskaffats, förts i land vid Kopparmorn, där 361 liter beslagtagits.

"Ned med Stalin!"

Stalin har uppträtt med ett nytt tal mot högeroppositionen. Han skall vid detta tillfälle ha verkat i hög grad överansträngd och nervös, slog upprepade gånger nävarna i bordet samt lovade att taga i med hårdhandskarna, om oppositionen icke omedelbart upphörde med sin verksamhet. Hans hot skall dock icke ha gjort någon större verkan. Han fick svar på tal från åtskilliga av de närvarande, som hånade hans politik och menade, att den hotade att störta hela partiet i en avgrund. Ingen begärde ordet, utan alla pratade i munnen på varandra, och under ropet: "Ned med Stalin!" samt allmän villervalla upplöstes sammanträdet. Nästa dag kunde man emellertid läsa i Pravda, att de ledande medlemmarna av Moskvas sovjet och Moskvapartiets kontrollkommitté Gregory Moroz och Mandelstam, på egen begäran entledigats från sina ämbeten, medan Rintin och Penkov transporterats i partiangelägenheter till landsorten. Samtliga dessa personer stodo i spetsen för oppositionen.

Högeroppositionen har framlagt sitt program för politiska byrån. I detta fordras, att koncessionsverksamheten på alla sätt och vis underlättas för de utländska kapitalisterna. Dessutom måste de utländska bankerna tillåtas att ha rätt händer i Ryssland, varjämte kampen mot den privata kapitalismen inom Ryssland måste inställas.

Från Sovjetparadiset.

I sovjetparadiset medges nu öppet, att tåget på livsmedelsmarknaden i Moskva är mycket bedrövligt. Trots alla regeringens ansträngningar att åtminstone till novemberjubileet få bort köerna på gatorna råder fortfarande brist på sill och annan fisk, fettämnen, ägg, mjölk och gryn. Brödkvaliteten är så usel, att den orsakar magsjukdomar, som hota att antaga epidemisk karaktär. Framför köttbutikerna stå ändlösa köer. Enär befolkningen fruktar att även kött snart kommer att försvinna ur handeln, har man börjat insalta dylikt.

*

Under den gångna veckan ha talrika överläggningar ägt rum i Moskva mellan lägre partiinstanser för diskussion av Stalins senaste tal och centralkommittémöte skrivelse till Moskvasovjet beträffande de oppositionella och opportunistiska strömningarna i partiet. De antagna resolutionerna fastslå, att den mest brännande frågan för dagen är skärpt kamp, inte endast mot Trotzkij-tendenserna, utan också mot högerströmningarna och kompromisspolitiken. I ett med anledning av komsomolorganisationens tionde årsdag offentliggjort brev ges uttryck åt den uppfattningen att "Lenins strängaste riktlinjer" nu mer än någonsin måste obrottsligt följas.

*

Vid ett med folkkommissarierådets och politiska byrån för några dagar sedan hållet sammanträde meddelade folkkommissarien för finansärenden Bruchanov, att det vore alldeles omöjligt för honom att till fullo tillmötesgå alla departementala fordringar till följd av fullständig brist på medel i statskassan. Statsbankens tillgodohavanden utgjordes till 75 proc. av industriföretagens växlar samt statsobligationer. Stalin och hans grupp hävdade emellertid envist den uppfattningen, att det fanns tillräckligt med pengar inom landet och att om man bara kunde tvinga bönderna att punga ut med spannmål och sparade slantar, skulle man alltid kunna komma över det värsta. I varje fall ville Stalin under inga förhållanden vara med på något steg åt höger. Han föredrog kommunismens ragnarök framför kapitulation. En dyilk skulle, framhöll han, för alltid kompromettera kommunismens lära, och detta måste till varje pris undvikas. "Hellre offra Ryssland och helt och hållet övergå till krigskommunismen!"

Sovjets högskolor militariseras!

Revolutionära krigsrådet har enligt vad meddelas från Moskva beslutit att omedelbart och i brådskande ordning genomföra militarisering av alla högskolor i Ryssland. Reformen skall vara genomförd tullständigt redan före nyåret. Avenså kommunistiska ungdomens centralkommitté har vidtagit åtgärder för "en effektivare militarisering av ungdomen".

Bajerska bolsjevikrevolutionens president.

Eftersom vi här förut hedrat det svenska Israels synnerliga gunstling, vicepresidenten "för en dag", eller andre mannen i den sovjet-judiska bajerska rådsrepubliken av år 1918, juden Ernst Toller, "Hopplas" beryktade författare, med vår uppmärksamhet i text och bild, kan ju och skäl vara att även presentera förste mannen i det bolsjevikiska blodsregementet i Bajern, juden Kurt Eisner, kommande från Galizien och ursprungligen hetande Salomon Kosmenovski. Eisner-Kosmanovski var alltså högste ledaren av det ohyggliga folkmördandet i Bajern under bolsjevismens korta regemente därstädes, och fick efter republikens fall sona sina brott med döden. Hans närmaste man däremot, "vicepresidenten" Ernst Toller, reser som vi veta under det "heliga" Israels beskydd f. n. som bäst omkring i olika länder och låter sig applåderas och föras av "de själlösa" gojim — vilka ju också skulle lyckliggöras! — såsom "en kulturgestalt". Till bl. a. ädagalåggande inför all världen av Judas "suveräna" makt över folken.

*

Israel och gojim.

I en tidning berättas följande lilla för förhållandet mellan Israel och "de själlösa" säkerligen ganska betecknande historia från Berlin:

"I en västlig förstad till Berlin inträffade häromdagen, att en överlöjtnant var på väg nedför trapporna i det hus, där han bodde. Nere i vestibulen träffade han en dörrknackare av utpräglat semitiskt yttre. Israeliten bar en bunt böcker under armen.

— Schkall tet varc ten allre nyeste judiske vitspok? Blott ein mark.

Överlöjtnanten tyckte som så, att judiska roligheter kan man väl läsa, om man också inte älskar de hebreer. Han köpte därför en bok, men gav dessutom semiten sitt visitkort och förklarade, att han bodde i tredje våningen, så att dörrknackaren icke behövde besvära hans familj i onödan.

Men det var just vad Mosesson gjorde. Han ringde på dörren. Det var överlöjtnatskan själv som kom och öppnade. Juden visade henne visitkortet och sade, att han skulle hälsa från herr överlöjtnanten, att hon skulle köpa en bok, emedan herr överlöjtnanten själv icke att växel på sig. Så skedde, och juden dröp av. Nu ville emellertid ödet, att löjtnanten glömt ett papper hemma och därför efter en kort stund vände om för att hämta det. Han mötte juden i trappan. Hemkommen får han kännedom om köpet nr 2. Rasande skriker han åt hembiträdet att hämta upp juden, dödi eller levande.

Flickan störtar ut på gatan. Juden kommer just då ut från huset bredvid. Hon springer fram till honom och ber honom genast följa med upp. Denna tanke ligger honom naturligtvis fjärran, och han säger endast helt lugnt:

Ser tu, jak är en gammel man. Herr oberlöjtnant vill en vitspok hava. Giv mik en mark och tag poken med tig.

Sagt och gjort. Varpå judas gick ut i mörkret och försvann. Men när Anna glatt leende visade vitsboken för sin husbonde, stod katastrofen icke till att avvända."

Marxistisk generalkoryfé.

Då och då får man skåda ovanstående utsökta fysionomi i Hr Engbergs Social-Demokraten. Den föreställer en av judemarxismens mest upphöjda gestalter, i nuet, den bekante italienske socialisten Turati, som för sina "ideals" skull nödgats fly från Italien och nu är en av de figurerande stora hjältarna vid II. internationalens assembléer. En presentation av "den store socialisten" kan ju under sådana förhållanden vara väl på sin plats.

Filippo Turati föddes 1857 i Carnzo i provinsen Como, studerade juridik i Bologna och graderades 1877, blev socialdemokratisk journalist samt utgav 1891—1903 tidskriften "Critia Sociale". Som socialist verkade han en tid såsom ledamot av Milanos provinsråd och som parlamentsledamot sedan år 1896 samt var socialistfraktionens ledare i parlamentet. Såsom antagonist mot såväl fascismen som kommunismen nödgades han 1927 lämna Italien. Turatis drag tyda på orientalisk härstamning.

Storfinansen i U. S. A. intresserad i spritsmugglingen.

Vid en undersökning, riktad mot polisen i Philadelphia, har man enligt vad telegraferas från nämnda stad fått ett nytt bevis på de oerhörda summor som spritsmugglarna i Amerika ha att röra sig med för finansierande av sin verksamhet samt utbetalande av mutor. Räkargarmyndigheten har nämligen konstaterat att ensamt i en enda bank i Philadelphia funnits innestående på deposition inemot 9 miljoner dollars, vilka deponerats av spritsmugglare under falska namn. Penninganna hade uttagits innan undersökningsmyndigheterna fingo dokumenten i sina händer. Man antar att andra banker haft depositioner till liknande belopp.

Av detta meddelande framgår tydligt nog (vad man förut visste), att de stora bankerna och de stora smugglarna i U. S. A. intimt samarbeta. Man kan rå som ganska visst antaga, att de omtalade spritsmugglarna under falska namn, vilka av banken i fråga beretts tillfälle uttaga sin deposition å 9 milj. dollars, innan undersökningsmyndigheterna fingo dokumenten i sina händer, intet annat äro än maskerade dotterföretag under bankens lydnad. Man förstår också mot bakgrunden av fakta som dessa rätt väl, den amerikanska storfinansens intresse för förbudets bevarande. Spritsmuggling anses ju i detta nu vara en av de mest lukrativa världsindustrierna.

Moskva organiserar järnvägsattentat i Lettland!

Enligt meddelande från Riga genom lettiska telegrambyrån, ha därvarande kommunister av kommunistiska internationalens lettiska sektion fått order att föröva attentat mot järnvägarna, för att därigenom framkalla oro bland befolkningen. Flera försök att bringa tågen att urspåra ha även på senaste tiden förekommit i landet.

Kontrollstyrelsen förordar ny utredning rörande Spritcentralen.

Stamaktierna böra övertagas av staten!

Kontrollstyrelsen har i yttrande till k. m:t hemställt, att de sakkunnigas förslag angående ordnandet av den statliga kontrollen av aktiebolaget Vin- & spritcentralens verksamhet icke lägges till grund för ordnandet av förhållandet mellan staten och spritcentralen. Kontrollstyrelsen finner det föreliggande betänkandet på åtskilliga punkter otillfredsställande. Betänkandet innehåller åtskilliga förslag, som enligt styrelsens mening otvivelaktigt skulle motverka en affärsmässig skötsel av spritcentralen. Det synes icke vara ägnat att åvägabringa en mera definitiv ordning av det allmännas förhållande till partihandeln med rusdrycker.

Enligt kontrollstyrelsens mening bör en ny utredning rörande spritcentralens organisation åvägabringas, varvid mera grundliga överväganden av spörsmålet om statens drivande av affärsrörelse böra äga rum, Uppmärksamhet bör ägnas åt frågorna om k. m:ts och riksdagens ställning till företaget såväl ur synpunkterna av statens intressen och med hänsyn till önskvärdheten av att skapa största möjliga affärsmässighet i avseende på företagets ledning. Därest formen av aktiebolag bibehålles torde staten böra inneha hela stamaktiekapitalet och därest så är möjligt även preferensaktiekapitalet. Företagets styrelse bör i sin helhet tillsättas av k. m:t.

Därest k. m:t icke skulle finna en sådan förnyad utredning böra äga rum, bör enligt styrelsens åsikt ett fortsatt provisorium på grundval av nu gällande avtalsbestämmelser vara att föredraga framför de grunder, som de sakkunniga föreslagit.

Kontrollstyrelsen anför, att den mer sakliga kritiken mot spritcentralen väsentligen synes avse tre punkter, nämligen att spritcentralen icke lämnar statsverket tillräcklig vinst, att spritcentralens ledning utövas alltför självständigt och att spritcentralen gått över gränserna för sitt naturliga verksamhetsområde genom inköp av vissa företag samt slutligen att dess organisation icke vore tillfredsställande, särskilt med avseende på stamaktiernas placering. Den tredje huvudanmärkningen betecknar styrelsen som kärnpunkten i meningsstriderna angående spritcentralen. Enligt dess mening är spritcentralen i realiteten ett statligt monopolföretag och stamaktieägarna utgöra ett slags "holding"-company, som för statens räkning utan ersättning innehar stamaktierna för att åt spritcentralen bevara skenet av ett enskilt bolag. Man synes i stora lager bland folket ha haft svårt att frigöra sig från den felaktiga uppfattningen, att bakom de organisatoriska detaljerna dolde sig privatekonomiska intressen. (Icke utan skäl!) Men de sakkunnigas förslag om stamaktiernas överflyttande till livförsäkringsbolagen faller enligt kontrollstyrelsens mening under samma dom som den nuvarande anordningen och synes dessutom behäftad med olägenheter, som nu icke finnas. Ur principiell synpunkt anser kontrollstyrelsen det riktigast vara, att stamaktierna övertagas av staten.

Styrelsen kritiserar vidare utförligt vad de sakunniga förordat beträffande revisionen. Styrelsen vänder sig även mot förslaget att aktieägare, styrelseledamot eller tjänsteman i systembolag icke tår vara styrelseledamot i spritcentralen och att pris- och inköpsnämnden skulle upphöra.

NATIONALT TIDSSKRIFT
Keyseragt. 1, OSLO
Eneste antisemitiske publikation,
Utkommer maanedlig
Pris til Sverige kr. 6: 20.

Caféet
RIDDAREGATAN 11
(hörnet av Sibyllegatan.)
Gott kaffe och väl tempererade maltdrycker. Tidsenliga lokaler.
OBS.! Ny regim.

Förstklassigt Pensionat
för resande
Klarabergsgat. 40III
(nära Centralstationen) Stockholm
Telefon Norr 163 17
M. JOHNSSON

Det tillkommande judiska världssjälvhärskaredömet.

eller

Sions vises hemliga protokoll.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Frimurarnas avrättning. Döden är varje människas oundvikliga slut. Det är bättre att närma detta slut till dem, som hindra vårt verk, än till de våra, till oss, skaparna av detta verk. Vi straffa frimurarna så, att ingen utom brödraskapet ens kan misstänka det, icke ens själva straffoffren: alla dö de, då det är så nödigt, liksom av normalt insjuknande. I medvetande därav våga t. o. m. brödraskapets medlemmar i sin tur icke protestera. Genom sådana medel hava vi bland frimurarna uppryckt "själva roten till protest mot våra åtgöranden. I det vi predika för gojerna liberalism, hålla vi samtidigt vårt folk och våra agenter i orubblig lydnad.

Lagarnas och maktens sjunkande anseende. Under vårt inflytande har helighållandet av gojernas lagar nelbragts till ett minimum. Lagarnas anseende är tillintetgjort genom liberala tolkningar, införda av oss i dessa särer. I de viktigaste politiska och principiella handlingar och frågor avgöra domarna så, som vi ålägga dem, de se sakerna i den dager, med vilken vi omgiva dem; naturligtvis genom understuckna personer, med vilka vi till synes icke hava något att göra — genom tidningspressen eller ändra medel. T. o. m. senatoref och den högsta administrationen antaga blint våra råd. Gojernas rent djuriska förstånd är icke förmöget till analysering och observation och ännu mindre till förutseende.

Urvalet. I denna skillnad mellan tankeförmåga hos gojerna och hos oss kan man tydligt skönja urvalets och människovärdighetens insegel till åtskillnad från gojernas instinktiva och djuriska förstånd. De se, men förutse eller uppfinna icke (endast möjligen materiella saker). Härav är det tydligt, att själva naturen har utsett oss att leda och styra världen.

Det framtida rikets enkla och tydliga lagar. Då tiden är inne för vår offentliga regering, tiden för uppenbarandet av dess välgörenhet, komma vi att förändra all lagstiftning. Våra lagar bliva kortfattade, tydliga och orubbliga, utan någon som helst tolkningsmöjlighet, så att var och en blir i stånd att fullt känna dem. Huvudbestämmelsen, som genomföres i dem, är blind lydnad inför överheten.

Lydnad för chefskapet. Då försvinna av sig självt alla missbruk i följd av den enskildes ansvarighet inför representanten för högsta makten. Missbruk av maktägande, vilka stå lägre än denna högsta instans, bliva så skoningslöst straffade, att var och en förloror lusten att experimentera med sina krafter.

Åtgärder mot maktmissbruk. Vi komma att orubbligen följa med varje administrativ handling, varav statsmaskineriets gång beror, emedan slapphet i administrationen föder slapphet överallt. Icke ett enda fall av olaglighet eller missbruk kommer att undgå exemplarisk bestraffning.

Straffens hårdhet. Hemlighållande, solidarisk efterlåtenhet bland tjänstemän i administrationen — allt detta onda försvinner efter de första statuerade exemplen av sträng bestraffning. Vår makts anseende fordrar ändamålsenliga, d. v. s. stränga straff för minsta brott, för upprätthållande av sin högsta prestige. Den lidande — om ock lidandet icke står i proportion till skulden — blir som en soldat, vilken stupar på slagfältet till nytta för Makten, Principen och Lagen, vilka icke tillåta någon avvikelse från samhällsvägen till personlig fördel för dem, som styra statsskeppet. Våra domare böra t. ex. veta, att de, i det de bravera med en dum barmhärtighet, bryta mot de rättskipningslagar, vilka äro stiftade till straff och varnagel för förbrytelse, icke för demonstrering av domarens självständighet. Dessa egenskaper må man exponera i det privata livet, men icke i den officiella verksamhetskretsen, vilken utgör den uppfostrande grunden för det mänskliga livet.

Domarens åldersbegränsning. Våra domare komma icke att tillåtas tjäna längre än till 55 års ålder, för det första därför, att åldringar envist hålla på en förlustfattad mening — de äro mindre kapabla att underkasta sig nya åtgärder — och för det andra därför, att det ger oss möjligheten att göra ombyte av personalen, som tack vare detta åtnjuter höjer sig under vårt ok. Den som önskar kvarstanna på sin plats, måste blint underkasta sig för att förtjäna det. I allmänhet bliva våra domare valda av oss uteslutande bland dem, vilka klart förstå, att deras roll är att straffa och tillämpa lagarna och icke att briljera med liberalism på bekostnad av statens uppfostringsplan, som gojerna nu föreställa sig.

Domarens och maktens liberalism. Omflyttningstaktiken kommer dessutom att tjäna till undergrävande av den kollektiva solidariteten tjänstekamrater emellan och fjättrar alla vid regeringens intressen, varav deras öden bero. De unga domaregenerationerna bliva uppfostrade i insikt om det otillbörliga i sådana missbruk som kunde kränka den fastställda ordningen i förhållandet mellan våra undersåtar.

Nuförtiden tillåta sig gojernas domare allsköns efterlåtenhet i brottmål, ty de äga icke en klar uppfattning om sin ställning, och de nuvarande styrande bemöda sig icke om att vid besättande av domareämbeten inpränta i domarna pliktkänsla och vikten av den uppmärksamhet, som ålägger dem. Liksom djuren utsläppa sina ungar på jakt efter byte, så giva också gojerna sina underlydande fördelaktiga ämbeten, utan att ens förklara för dem, vartill dessa ämbeten äro inrättade. Det är just därför som deras regeringar förstöras av sina egna krafter, genom sin egen administrations handlingar.

Må vi ur exemplet av dessa resultat hämta ännu en läxa för vår regering.

Vi skola se till att vår regerings alla viktigare strategiska poster bli oberörda av liberalism, ty därav beror upplostran av dem, som lyda under vår samhällsordning. Dessa poster må betkädas endast av dem, som vi uppfostrat för administrativ styrelse.

Världspenningar. Om någon skulle invända, att avskedade tjänstemän skulle bliva dyra för kronan, så kan jag för det första svara, att man kan finna för dem privata anställningar i stället för de förlorade, och för det andra — i våra händer koncentreras alla världens penningar, alltså behöver vår regering icke frukta dyrhet.

Frimureriets absolutism. Vår absolutism blir i allt konsekvent och därför blir vår vilja i varje sin yttring aktad och ovillkorligen åtlydd: den kommer att ignorera allt knot, allt missnöje, utrotande varje därav dikterat försök till handling genom exemplariska bestraffningar.

Rätt till kassation. Vi upphäva kassationsrätten, vilken h. o. h. övergår till vår maktbefogenhet — till den regerandes överinseende, ty vi böra icke ens tillåta den tanken att uppstå hos folket, att de av oss utnämnda domarna skulle kunna fälla ett oriktigt utslag. Om någonting dylikt det oaktat skulle inträffa så kassera vi själva utslaget, men bestraffa samtidigt exemplariskt domaren för oförståelse av sin plikt och betydelse, så att dessa fall icke upprepas. Annu en gång, vi komma ju att känna vart steg, som vår administration gör, och endast efter dess påbud hava vi att handla, för att folket skall bli belåtet med oss, ty folket har rätt att av en god regering fordra goda fullmäktige.

Patriarkaliskt "utseende" hos den nya regentens makt. Vår regering kommer att verka som en patriarkalisk, en faderlig omvårdnad från vår regents sida. Vårt folk och undersåtarne skola i hans person se en far, som vårdar sig om vart behov, varje handling, vart ömsesidigt förhållande såväl mellan undersåtarne inbördes som mellan dessa och regenten. Då komma de att till den grad genomträngas av tanken, att de icke kunna undvara denna omvårdnad och ledning, om de önska leva i fred och ro, att de erkänna vår regents självhärskarvälde med en vördnad, gränsande till förgudning.

Regentens förgudande. Detta göra de, isynnerhet då de övertyga sig om att våra fullmäktige icke komma att ersätta hans makt med sin egen, utan endast blint uppfylla hans föreskrifter. De komma att glädja sig över att vi regierat allt i deras liv, liksom kloka föräldrar göra det, då de önska uppfostra sina barn i pliktkänsla och lydnad.

Folken äro ju i förhållande till våra politiska hemligheter evigt omyndiga barn liksom deras nuvarande regeringar.

Den starkes rätt — den ends rätten. Som I sen, grundar jag vår despotism på rätt och plikt. Rätt att tvinga till pliktens uppfyllande är en regerings direkta skyldighet, vilken vill vara som en far för sina undersåtar. Den äger den starkes rätt, för att begagna den till att leda mänskligheten — till lydnad. Allt här i världen befinner sig i subordination, om icke i förhållande till människor, så till omständigheterna eller till sin egen natur, d. v. s. i varje händelse till den starkare. Låtom oss därför bliva denne starkare för det bästas skull.

Vi äro skyldiga att utan betänkande uppoffra enskilda individer, som bryta mot den fastställda ordningen. Ty i en exemplarisk bestraffning av det onda ligger en stor uppfostrande uppgift.

Den israelitiska konungen — världens patriark. Då Israels konung på sitt heliga huvud sätter kronan, räckt åt honom av det kuvade Europa, då bilver han även världens patriark. De av honom hemburna offren skola tack vare deras ändamålsenlighet, aldrig uppnå det antal, som i århundraden offrats av storhetsmanin — av gojim-regeringarnas rivalitet.

Vår konung kommer att stå i ständig beröring med folket, talande till det från sin tribun, i ordalag, vilka ryktet genast bär över all världen.

PROTOKOLL N:o 16.

Universitetens oskadliggörande. För att tillintetgöra alla kollektiva krafter utom de våra måste vi oskadliggöra den första etappen till kollektivism — universiteten, i det vi omorganisera dem i en ny riktning. Deras dekaner och professorer skola beredas för sina ämbeten enligt detaljerade, hemliga program, därifrån de ostraffat icke komma att vika en tumsbredd. De skola utnämnas med största försiktighet samt ställas i stramt beroende av regeringen.

Vi utesluta från undervisningen statsrätten likasom allt, som berör politiska frågor. I dessa ämnen komma blott några fiotal personer att undervisas, utvalda på grund av framstående begåvning ur de invigdas krets. Universiteten böra icke utdimittera gulnäbbar, de där vurma för att koka ihop konstitutioner likt komedier och tragedier och sysselsätta sig med politiska frågor, av vilka t. o. m. deras fäder aldrig fattat det minsta.

Illa meddelad kunskap i politiska frågor hos ett stort antal personer skapar endast utopister och dåliga undersåtar, vilket i sjlva åren i tillfälle att övertyga Eder om med gojernas allmänna uppfostran i denna riktning inför ögonen. Vi hava varit tvungna att införa i deras uppfostran alla de grundsatser, som på ett så glänsande sätt nedbrutit deras samhällsskick. Då vi komma till makten, skola vi avlägsna alla oroande ämnen ur undervisningen samt göra av ungdomen lydiga barn inför chefskapet, barn, vilka älska den regerande som ett hopp och ett stöd för fred och lugn.

Klassicismens ersättande. Klassicismen, liksom allt studium av gamla historien, där ju flere dåliga än goda exempel möta, skola vi ersätta med undervisning i framtidens program. Vi komma att utplåna ur människornas minnen alla de fakta från gångna århundraden, vilka vi icke anse önskliga att minnas, och kvarlämna endast de, som belysa gojimregeringarnas alla misstag och fel. Undervisning i det praktiska livet om förhållandena människorna emellan, om undvikande av dåliga, egoistiska exempel, vilka sprida det ondas smitta och andra dylika frågor av uppfostrande slag, skola stå som de förnämsta ämnena på undervisningsprogrammet, uppställt efter särskild plan för olika anlag och begåvning, utan att i något fall allmängöra undervisningen. En sådan formulering av frågan har en särskild betydelse.

Uppfostran och stånd. Var samhällsklass bör uppfostras inom stränga gränser med hänsyn till bestämmelse och arbete.

Tillfälliga genier hava alltid kunnat och komma även att framdeles bryta sig igenom till andra stånd, men att för denna sällsynta tillfällighets skull öppna främmande led för medelmättor och därigenom taga platser från andra, vilka genom födelse och uppfostran äga rättighet till dessa, vore huvudlöst. I veten själva, varmed detta har slutat för gojerna, som medgivit denna skriande meningslöshet.

Regeringens reklamering i skolorna. För att regenten måtte bli föremål för sin undersåtars djupa kärlek och vördnad, bör man under hans verksamhet undervisa hela folket i skolor och på torg om hans betydelse och om hans handlingar, om alla välgärningar.

Upphävande av den fria undervisningen. Vi skola göra slut på all fri undervisning. Eleverna få rättighet att tillsammans med sina närmaste anhöriga samlas som i en klubb — lärdomsanstalterna.

Nya teorier. Under dessa sammankomster på helgdagar skola lärarna hålla s. a. s. fria föredrag om frågor, berörande människornas ömsesidiga förhållanden, om exemplets lagar, om repressalier uppkomna av omedvetna förhållanden, och slutligen om filosofin i nya teorier, vilka ännu icke äro uppdagade för världen. Dessa teorier upphöja vi till trosdogmer som ett övergångssteg till vår tro. Efter det jag slutat utläggningen av vårt verksamhetsprogram under den närvarande och kommande tiden skall jag förelåsa för Eder dessa teorier.

Tankens oavhängighet. Kort sagt, i det vi av århundradens erfarenhet veta, att människorna leva och ledas av idéer, att dessa idéer insupas av människorna endast förmedels uppfostran, given med samma framgång åt alla åldrar, naturligtvis med olika medel, bemäktiga vi oss och konfiskera vi till vår fördel de sista glimtarna av tankens oavhängighet, vilken vi redan för länge sedan inriktat på för oss nödvändiga mål och idéer. Systemet med tankens hämnande är redan i verksamhet i den s. k. sionistiska kongressen.

Askådningsundervisningen. Askådningsundervisningssystemet har till mål att förvandla gojerna till tanklösa och lydiga djur, vilka förda åskådning för att någonting fatta. I Frankrike har en av våra bästa agenter, Bourgeois, redan offentligen förkunnat ett nytt program för åskådningsundervisning.

(Forts. i nästa n:r.)

FÖRSVARA DIG, SVENSKA FOLK!

Svenska Folk! Försvara din frihet, dina närmaste, ditt hus och hem mot internationella äventyrare och deras mordplaner. Försvara dina arbetare mot deras värstaliende — bolsjevismen, och straffa sådana individer, som, under kommunismens täckmantel och för judaspengar, syssla med ett så ruskigt yrke — nämligen att röja vägen till sitt eget fosterland för barbariets rödgardister, färdiga att i Sverige upprepa Revals och Sofias blodsdåd.

VILHELM HARTEVELD

Antikrists kamp mot Gud.

Huru kampen organiserats i det nya "förlovade landet".

I strävandena för gojimfolkens revolutionering spelar den antikristliga propagandan en synnerligen betydande roll. I samma mån som det lyckas att rycka undan själva grunden för den kristna samhällsordningen, tron på något annat och högre i den mänskliga tillvaron än materien "skulle, menade man, segern vara vunnen åt Israel. I spetsen för arbetet på den "proletära" sidan gå som vi veta "de heligas" eget revolutionsparti under korprraterna Kilbom och Flyg. Instruktioner bekomma dessa såväl från den officiella kominterledningen i Moskva som från bokförlaget Bonnier och herrarna i Synagogan i Stockholm. Vi återge här några uppgifter, citat och data rörande Revolutions-Israels antireligiösa verksamhet, hämtade ur den ryska tidningen "Antireligiosnik".

Ssojus Besboshnikow, = S. B., d. v. s. "de gudlösas förbund", räknar sitt konstituerande som organisation från den konferens med korrespondenter till tidningen "Den gudlöse" och sällskapet av "vänner" till denna tidning i april 1925. Under första året av sitt bestånd ernådde S. B., att det blev officiellt erkänt som ideell huvudman och ledare för det antireligiösa arbetet. Före denna koncentrering av den ideologiska ledningen av det antireligiösa arbetet i S. B:s och dess centralråds händer kom en viss splittring i dagen i den antireligiösa propagandan. Det dök upp "likvidatoriska stämningar", det kom rent av till en kamp mellan de båda riktningarna, den marxistiska och den anarkistiska, i fråga om innehåll och metoder i det antireligiösa arbetet, "varigenom båda parterna försvagades". Striden mellan de båda riktningarna tillspetsades till sist så, att det blev nödvändigt att vända sig till partiet och anhålla hos centralkommittén för det allryska kommunistiska partiet att giva ett utlåtande angående dessa skilda riktningar. Sammanstötningen slutade med fullständig seger för de gudlösas förbunds centralråd. "Partirådet har (i april 1926) erkänt S. B:s linje, d. v. s. dess centralråds, såsom riktig, och har hänvisat på nödvändigheten av att alla organisationer, som bedriva antireligiös propaganda, strängt följa den."

Den praktiska följden av denna bestämmelse vart ett återupplivande av den antireligiösa propagandan. Kommissariatet för folkupplysning, det kommunistiska ungdomsförbundets centralkommitté m. fl. organisationer fattade under inflytande av S. B. den 26 april 1927 beslut att i möjligaste mån stärka det antireligiösa arbetet, och därvid sträva till största planmässighet och möjligaste enhetlighet i all "gudbekämpande verksamhet".

F. n. äro en kvarts miljon människor förenade i kampen mot religionen. Omkring 5,000 celler av S. B. arbeta i industriella företag eller å landsbygden. I så gott som alla guvernement ha upprättats ledande organ för S. B. Det antireligiösa arbetet ligger i fasta händer. Årligen utbildas ungefär 10,000 agitatorer för att i fabriken eller byn utnyttja sina nyförvärvade kunskaper på detta arbete.

S. B:s centralråds förvaltning utger en tidning, Besboshnik ("Den gudlöse") och en lika benämnd tidskrift och dessutom Antireligiosnik, för de antireligiösa, den sistnämnda tidskriften det allrafnt erkända ledande organet för den antireligiösa propagandan i Sovjet-Ryssland. Vidare utgivas Beswirnik, "Den otroende", på ukrajnska språket, och Fen-á-n-Din, "Vetenskap och religion", för muhammedanerna. Från 1 jan. 1927 fungerar ett förlagsaktiebolag, Beshoshnik, vars ledning ligger i händerna på S. B:s centralråd. Några siffror må belysa denna förlagsverksamhets omfattning. "Besboshnik" har sedan 1923 utgått i 20 milj. exemplar, den lika benämnda tidskriften (från 1 jan. 1925) i 1,300,000 ex. Antireligiosnik når en upplaga på 84,000 ex. Flygskrifter, flygblad och böcker ha, mest i form av formliga bibliotek, spritts i 2 milj. ex. Beshoshnik har ungefär samma form som en av våra veckotidskrifter med även färglagda bilder av Rysslands bästa karikatyrtecknare, och med ett innehåll i bild och text, vars vidriga hädiska råhet är för en västerländing otrolig, även om vi en och annan gång få ett litet smakprov i våra inhemska bolsjevikitidningar. Tidningen finns överallt och sprides för en ringa penning eller gratis, framför allt bland de unga.

S. B:s förvaltning utarbetar program för de antireligiösa kretsarnas arbete, "är arbetare, bönder och folk av främmande tungomål, gör förslag till program för läroanstalter, för lärareutbildning, för kvinnliga avdelningar o. s. v. I högskolor och övriga anstalter för undervisning organiseras seminarier för antireligiös propaganda. Särskilda grupper av resande föreläsare hålla på skilda orter kurser för utbildning av antireligiösa agitatorer.

I kampen mot religiös tro anbefaller S. B. åt cellerna såsom verksamt medel för att vinna befolkningens förtroende att genomföra "allmännyttiga företag". Nybyggnad av en skola, reparation av en bro, öppnandet av en barnkrubba, inköp av en traktor, hjälp av allehanda slag vid påkommande särskilda nödlägen och annat mera skall användas som verksam anknytning för antireligiöst arbete. I nr 1 av Antireligiosnik år 1927 heter det: "Erfarenheten visar, att en cell, som vid sidan av den antireligiösa propagandan har förverkligat, om också bara ett enda sådant företag, åtnjuter ett betydligt anseende hos befolkningen." Som ett annat verksamt medel anvisas att gå före med gott exempel i bildandet av nya livsformer. Nya bröllop, begravningar och högtider (t. ex. "stjärnfesten" i stället för jul) skola demonstreras inför folkets ögon.

S. B. har icke blott satt sitt mål i att vara centrum för deq antireligiösa propagandan i SSSR, utan det vill på alla sätt ge nya impulser i detta syfte. Det är icke tu tal om att den nått långt! I biografen, teatern, lässrummet, radion, överallt drivs energiskt antireligiös propaganda. Nu skall upprättas ett antireligiöst museum och organiseras en antireligiös utställning, som skall visas icke bara i Ryssland utan också i utlandet.

Alldeles särskilt riktar S .B. sin uppmärksamhet på kommissariatet för folkupplysning, och har uppnått, att numera inga kurser hållas utan att frågan om den antireligiösa propagandan står på programmet. Allt vad nämnda kommissariat tar sig för, skall tagas i tjänst för denna propaganda. Kommissariatet kräver att lärarpersonalen skall driva sådan i möjligast stor omfattning; att skolans schema är lagt därpå, är självklart. "En lärare, som undandrager sig det antireligiösa arbetet eller rent av är religiös, är en omöjlighet."

Men vad kommer denna utsökta, väl organiserade propaganda oss vid? Hit når den icke! S. B. är en världsorganisation. Utlandsavdelningen i S. B:s förvaltning står i förbindelse med alla länders antireligiösa organisationer. Den är sedan 1925 medlem av det internationella, proletära fritänkareförbundet (I. P. F.), utbyter litteratur och står i livlig korrespondens. När bolsjevikbarnen i Sverige läras håda Gud, är det S. B. i Moskva, som rycker i trådarna bakom.

En av dess ledare skriver: "S. B. gör allt för att förvandla fritänkarnas internationella organisation i en klasskampens stridsstab, för att skapa en enhetlig front i den antireligiösa propagandan, för att göra kampen mot religionen i Västerlandet till en bundsförvant till proletariats klasskamp mot borgarna, varigenom I. P. F. allt mer och mer indrages i kampen och lär sig, att arbetarklassens kamp för socialismen icke går att skilja från den antireligiösa propagandan."

För Ryssland är nu följande punkt er uppsatta såsom närmaste målet för S. B:s verksamhet: 1. S. B. skall bliva en massorganisation. 2. Tusentals gudlösa platser skola skapas. 3. Metoderna för den antireligiösa propagandan skola förfinligt genomarbetas. 4. En allvarlig antireligiös litteratur skall skapas och en kader av antireligiösa specialister. 5. De internationella förbindelserna skola vårdas och befästas.

Atelier Hertha

utför presenter för var och en i

konstnärlig arbeten i läderplastik

såsom skrivunderlägg och Portföljer, Plånböcker, Blok- och Telegramformar, Damväskor m. m.

DROTTNINGHATAN 88 BI STOCKHOLM

Telefon Norr 3036

Kooperationen

hade aldrig behövt uppstå om affärsmännen räknat med så låg handelsvinst som

Herrekiperingen CIVIL

55 Birgerjarlsgatan 55 Stockholm.

Vid behov av

FOTOGRAFERING!

Glöm ej att anlita oss, då vi äro Specialister och erfarna fackmän inom branschen.

RING ENDAST NORR 75 45.

BILD-CENTRALEN

Drottninggatan 38, Stockholm

"Das Heft, sehr billig und zur Massen verbreitung bestimmt, verteidigt Ludendorff gegenüber den vielen Ungriffen, die gegen ihn erhoben worden sind. Das Heft spricht u. a. über Hindenburg und Ludendorff, über Ludendorff und Polen, "Flucht" nach Schweden, Kronprinz Rupprecht, Officersverbände, Ludendorffs Pension, seinen Kirchenaustritt, seine Stellung gegen die Freimaurer, seine Kampfzicle usw. Man kann aus dieser Zusammenfassung ersehen, wie unerhört über Ludendorff gelogten wird. Freund und Gegner sollten das Hettchen lesen!" schreibt "Der Unsrechte".

64 Seiten, kleines handliches Format für die Brieftasche.

Es kosten:

1000	Stück	125.00	M.	mit	Porto	und Verpackung.
500	„	63.00	„	„	„	„
300	„	38.00	„	„	„	„
200	„	28.00	„	„	„	„
100	„	15.00	„	„	„	„
50	„	8.50	„	„	„	„
20	„	4.00	„	„	„	„
10	„	2.20	„	„	„	„
1	„	0.25	„	„	„	„

Bestellschein.

Ich bestelle hiermit

"Die Wahrheit über Ludendorff"

..... Stück Betrag ..... Mark.

Name (Ortsgruppe): .....

Wohnort: .....

Strasse u. Haus-Nr.: .....

Versand soll unter Nachnahme erfolgen. — Betrag wird auf Postscheckkonto Tannenberg-Bund Gr.-Berlin Nr 114 039 eingesahlt.

(Nichtzutreffendes durchstreichen.)

VID BEHOV

av varjehanda järn- och husgerådssaker vänd Eder till

JANSSONS JÄRNHANDEL

Köpmannagatan 4 - Stockholm

Billiga priser

Tel. 121 64

Våra vänner i landsorten

uppmanas att på de platser, där försäljning av Nationen ännu ej kommit till stånd, vidtala kända respektabla personer och handelsaffärer, som försälja tidningar, att mottaga Nationen i kommissionsförsäljning. Meddelanden om dylika överenskommelser samt antal exemplar som av vederbörande önskas, böra omedelbart insändas till tidningens expedition, Södra Kungsgatan, Stockholm

Alla upplysningar och material

rörande bildandet av *UPPLYSNINGS-CIRKLAR* av *"Samfundet För Svensk Folkupplysning"* lämnas av undertecknad, adress tidningen Nationen, Södra Kungstornet, *Stockholm.*

RIKSLEDAREN.

Nationens program.

Med anledning av de i detta nummer offentliggjorda statuterna för det startade *Samfundet För Svensk Folkupplysning* återgives här nedan i väsentliga delar vår tidnings vid årets början publicerade allmänna program:

Den kamp för nationell restauration, som Nationen upptagit, skall fullföljas med all energi och kraft. Sveriges folk måste frigöras ur förtrycket under lögnens och korruptionens makter. Vad som genom vår tidnings upplysningsarbete redan vunnits är visserligen av stort värde, men ännu återstår den stora striden. Den kosmopolitiska skenkulturen, som i frihetens och de mänskliga rättigheternas namn påbördats oss, måste ge plats för en sann och äkta, svensk kultur, vars ledstjärna skall vara *Sanningen.* Alltför länge hava vi tolererat, att svenska tänkesätt av bestående värde offras för rent destruktiva idéer, vilkas enda syfte varit att till den internationella Mammonsgudens ära omtöckna och demoralisera sinnena; vi hava tillåtit, att lögnen och hatets läror ohöljt predikas bland folket. Förhållandena av idag inom landet ge alltjämt en sorglig bild av den ohyggliga demoralisation och korruption, som den härskande lögnkulturen framskapat, hotande vårt folks själva livsnerv. Mellan grupper och klasser av folket, som naturenligt höra samman, ha rests konstlade skiljemurar och skapats ett förnuftavidrigt tillstånd av inre oro och split, i vars tecken den korrumperande makten, det internationella Mammon, tillvällat sig en diktatorisk maktställning i samhället och i egenskap av hemlig regeringsmakt som "stat i staten" suveränt härskar över regering, riksdag, partier och press. Politiken har urartat till en vådjobana för lyckosökare, och statsmakten förvandlats till skenet av en sådan, till ett redskap i den världserövrande maktens tjänst. Ett från början till slut på lögn och provokation grundat "idépolitiskt" system har upprättats efter den antisociala satsen "Söndra och härska!" I hägnet härav varsköts våra nationella livsfrågor medan judemaktens ekonomiska erövringskrig med all energi fullföljes. Stat och kommuner drivas i vansinnig skuldsättning på miljarder till det internationella lånekapitalet, land och folk ha utlämnats till en exploatering av oerhördaste slag, svensk lag och författning behandlas som papperslappar, så snart de ej passa den storfinansiella autokratiens herrar. Laglösheten och korruptionen sprida sig allt vidare i samhället. Konsekvenserna av allt detta visa sig bl. a. i en ständig stegring av skatter och allmänna pålagor, så att levnadsvillkoren för stora grupper av medborgare arta sig allt svårare. Sveriges underkastelse under det internationella judiska Mammon forceras på alla områden. Den militära avrustningen är praktiskt taget redan genomförd, med den kulturella är man som bäst i färd liksom med den ekonomiska.

Hela denna mot nationell undergång inriktade utveckling måste hejdas och i stället en positiv, svensk utveckling inaugureras. Den härskande lögnen och provokationen måste försvinna och ge rum för en ny ära i Sanningens och den kristna moralens anda. Sveriges utveckling skall vara byggd på svensk grund, svensk till sitt väsen och inriktad mot svenska mål. Hemlig regeringsutövning med oansvariga makthavare kan och får ej längre tolereras. De, som utöva den reella makten, skola ock svara därför. Statsmaktens auktoritet och överhöghet i samhället måste återupprättas och kapitalet tvingas att underordna sig samhället som dess tjänare och icke dess tyranniska herre. En helt ny stats- och nationalekonomisk politik måste inledas, grundad på hållbara svenska nationalekonomiska principer och uteslutande inriktad på främjandet av det egna landets och folkets välfärd. Denna nya statsekonomiska politik måste fullständigt bryta med den hittills följda skuldsättningsprincipen samt hävda satsen om statens ekonomiska suveränitet. Dess främsta mål bör vara statsskuldens likvidering snarast samt återupprättandet av Sveriges ekonomiska oberoende och välstånd, för vilket syftes förverkligande landets ekonomiska möjligheter nationalekonomiskt helt måste utnyttjas och sträng sparsamhet iakttagas i det offentliga livet. Den storfinansiella maktens strävanden att monopolisera det svenska näringslivet under sin spira måste stäckas. Rikets försvar, som genom 1925 års nedrustningsbeslut spolierats, måste återupprättas, till skydd för vårt lands frihet och oberoende. Det politiska livet måste reformeras därhän, att statsmakten blir i stånd att fylla sin uppgift och riksdagen blir ett sant uttryck för svenska folkets vilja, kvalificerad för sitt ändamål. Den väg, som härvid bör följas, är de verkliga intressenas och kvalifikationernas representation. En efter våra nutida förhållanden avpassad folkrepresentation på grundval av intressen och kvalifikationer måste upprättas till ersättande av den nuvarande besläktade, storfinansiella intresserepresentationen i idépolitikens gestalt. Denna måste vara oberoende av alla ovidkommande intressen samt obunden av varje annan hänsyn än omtanken om landets och folkets sanna väl. Regerings- och lagstiftningsmakt måste återupprättas, återföras till sina ursprungliga och egentliga uppgifter. Slutligen måste det på de allmänna tänkesättens förvillande samt de moraliska och religiösa begreppens undergrävande inriktade falska internationalistiska upplysningsväsendet avlösas av ett sant, svenskt upplysningsväsen på kristlig moralisk grund.

Vårt medel i kampen för dessa syftemål är *Upplysning.* Genom upplysning i *Sanningens anda* rycks grunden undan för lögnens och mörkrets krafter, vilka tvingas att draga sig tillbaka samt upphöra med sitt lands- och folkfördärvliga spel. Och i samma mån själva roten och upphovet till det onda, de hemliga intrigörernas och giftspridarnas ödeläggande verksamhet upphör, inträder samhället i sitt naturliga tillstånd av hälsa, auktoritet, kraft och utvecklingsmöjlighet. Vårt arbete för den nationella restaurationen kommer alltså att vara inriktat på att få denna genomförd på författningsenlig väg. Regerings- och lagstiftningsmakt måste på saklighets- och rättfärdighetsgrund tvingas att gå in därför.

ORDET FRITT

Bonniers antikristpropaganda.

I anledning av litteraturkritikernas, tidningarnas s. k. bokanmälares, i pressen återgivna uttalanden om Hjalmar Söderbergs senaste opus "Jesus Barrabas", vilket utkommit på *Albert Bonniers* förlag, även som i andra liknande fall, har säkerligen mången frågat sig, varför dessa anmälare, när de anse sig böra klandra ett verk, alltid utgjuta sin vrede bägare blott över bokens innehåll, d. v. s. över författaren, men aldrig hava den minsta lilla vredesdroppe kvar för det stora företag, som här spelat förläggarens ugalunda **ansvarsfria roll.** I detta särskilda fall hade det väl varit på sin plats att låta kritiken gå ut även över den stora judiska firma, som övertagit ansvaret för bokens förläggande, då dess avsikt uppenbarligen varit icke blott att "göra i Geschäft" utan även att söka förlöjliga vår Kristusbild. Men ingen sådan välbefogad kritik har här avhörts. Icke ens vår internationelle ärkebiskop, som uttalade sin avsky över bokens innehåll, hade ett ord av klander till överlopps för dess förläggare. Varför?

Vän av rättvisa.

Varför är

Solna Bryggeris PORTER-DRICKA så allmänt omtyckt?

Jo, därför

att det tillverkas av bästa råvaror under fullt sakkunnig ledning.

Ring Hagalund 95

efter en flaska på prov.

Vitaminrikaste måltidsdryck.

LUNDA TVÄTTINRÄTTNING

Rekommenderar sig för utförande av all slags tvätt (ej kemisk), mangling och strykning. Förstklassigt och omsorgsfullt arbete garanteras.

Snabb och punktlig expedition

Innehavare:
AUG. GUSTAFSSON
Tel. Drottningholm 20 & 190

Samfundet För Svensk Folkupplysning.

(S. F. S. F.)

Nationella Upplysnings-Cirklar. (N. U.-C.)

§ 1.

Ändamål och program.

Samfundet För Svensk Folkupplysning, (S. F. S. F.), arbetande i Anslutning, *Nationella Upplysnings-Cirklar,* tecknande sig N. U.-C. n:r ....., har till ändamål att verka för svenska folkets återupprättelse ur det förfall, vari det härskande osvenska systemet bragt det, samt återinförande av gammalsvenska hedersbegrepp i Sverige. Medlet härför skall framför allt vara upplysnings spridande i Sanningens anda till alla lager av vårt folk, till skingrande av de falska föreställningar på politikens, ekonomiens, kulturens samt övriga samhällslivets områden, som under rådande upplysningsväsen under judemaktens hägn givits allmän spridning och som hota att totalt föröda vårt folks andliga och materiella kraft. Genom en dylik upplysningsverksamhet skall vägen beredas för en svensk-nationell restauration i Sverige och vårt folks frigörelse ske ur det inråkade slaveriet under det revolutionssträvande Juda.

I sin verksamhet skall S. F. S. F. vara bundet av det officiella program, som antagits av tidningen Nationen, samt sortera under dennas ansvariga ledning.

§ 2.

Upplysnings-Cirkels bildande.

Nationell Upplysnings-Cirkel av S. F. S. F. kan bildas, när tre på en plats bosatta, för ordinarie medlemskap kvalificerade personer äro eniga om bildande av en dylik. Beslut om bildandet av en Nationell Upplysnings-Cirkel skall, för att äga gällande kraft, sanktioneras av Rikscledaren, som tilldelar densamma nummer i den ordningsföljd de inrapporteras och godkännas. (Se §§ 4 och 5.)

§ 3.

Upplysnings-Cirklarnas arbete.

De Nationella Upplysnings-Cirklarnas arbete skall, i full överensstämmelse med tidningen Nationens antagna och offentliggjorda program samt i enlighet med de direktiv rörande verksamheten, som från dennas ansvariga ledning, Rikscledaren, föreskrivas, vara inriktad på att sprida upplysning i enlighet med vad i § 1 föreskrives. Detta skall ske framför allt genom a) spridande av lämplig, av Rikscledaren rekommenderad litteratur, b) anordnande av gemensamma sammankomster med föredrag, diskussioner o. dyl., c) upprättande av gemensamma vandringsbibliotek, omfattande lämplig, av Rikscledaren rekommenderad litteratur, samt d) anordnande av opinionsyttringar i rörelsens anda.

§ 4.

Medlemskap.

Varje svensk man eller kvinna, som fyllt 18 år och är av europeisk ras och kristen trosbekännelse, äger rätt att, därest övriga förutsättningar äro för handen, vinna inträde i S. F. S. F.

Medlemmar uppdelas i *Ordinarie medlemmar och Aspiranter.*

A. Ordinarie medlemmar.

Endast ordinarie medlemmar, som fullgjort sina stadgeenliga förpliktelser, äga rösträtt i sådana frågor, som falla under N. U.-C:s domvärjo, samt rätkuas såsom medlemmar i egentlig bemärkelse. För att upptagas som ordinarie medlem i N. U.-C. fordras, att den sökande på heder och samvete förklarar sig redo att av all kraft och med insatsen av de därför erforderliga personliga offren gå in för förverkligandet av desamma. För vinnande av ordinarie medlemskap erfordras vidare Avdelningsledarens godkännande.

Ordinarie medlem, som fullgjort sina stadgeenliga förpliktelser, erhåller ett medlemskort med Rikscledarens och Avdelningsledarens underskrifter.

Ordinarie medlem, som visar sig vilja sabotera N. U.-C:s verksamhet, kan av Avdelningsledaren eller Rikscledaren uteslutas ur avdelningen och äger sådan medlem icke återfå gjorda ekonomiska insatser.

B. Aspiranter.

Såsom aspiranter upptagas personer, vilka önska inträda i N. U.-C. för att närmare lära känna dess strävanden. Senast en månad efter det aspiranten inträtt i N. U.-C. skall avgörandet träffas angående hans eventuella inträde som ordinarie medlem.

§ 5.

Organisation.

S. F. S. F:s organisation utgöres av *Rikscledaren, Avdelningsledare, ordinarie medlemmar och aspiranter.*

A. Rikscledaren utövar med auktoritativ befogenhet högsta ledningen av N. U.-C:s verksamhet. Denna auktorativa befogenhet hos Rikscledaren är nödvändig till förhindrande av att rörelsen genom provokatoriska åtgärder från motståndarnas sida saboteras och ledes på avvägar.

Rikscledaren tillhandahåller N. U.-C. arbetsmateriel, vägledning jämte medlemskort och andra erforderliga tryckaker mot självkostnadspris.

B. N. U.-C:s ledare, avdelningsledaren utses av Rikscledaren och sorterar i arbetet direkt under denne. Förslag till besättande av posten som avdelningsledare kan avgivas av N. U.-C:s ordinarie medlemmar medels enkelt majoritetsbeslut. Avdelningsledaren utövar sålunda å Rikscledarens vägnar ledningen och bestämmanderätten inom N. U.-C. i alla angelägenheter utom de, som röra utdebiteringen av avgifter för bestridande av kostnaderna för verksamheten inom avdelningen, i vilka fall beslut med enkel majoritet av ordinarie medlemmar förekommer.

Avdelningsledaren förvaltar N. U.-C:s ekonomiska tillgångar och är ansvarig därför inför de ordinarie medlemmarna.

För fullgörande av alla sådana funktioner och uppdrag, som befinnas erforderliga för N. U.-C:s verksamhet samt för arbetets inom densamma framgångsrika bedrivande, utser Avdelningsledaren bland de ordinarie medlemmarna särskilda, för respektive uppdrag lämpliga personer. Dock äga ordinarie medlemmar att medels enkelt majoritetsbeslut utse tvenne revisorer för granskning av Avdelningsledarens räkenskapsförvaltning.

Rikscledaren kan, om förhållandena giva anledning därtill, gå i författning om utseende av annan avdelningsledare.

Rikscledaren kan i fall, där N. U.-C. vägrar ställa sig Rikscledarens direktiv till efterrättelse, upplösa dylik Upplysnings-Cirkel.

§ 6.

Medlemsavgifter. Arbetets ekonomisering.

Ordinarie medlemmar hava att bidraga till ekonomiseringen av Riksledningens löpande utgifter för korrespondens m. m. med 1 kr. pr medlem och år. För bestridande av varje N. U.-C:s egna utgifter äga dess ordinarie medlemmar att medels enkel majoritet besluta utdebiterandet av medlemsavgift till viss storlek i överensstämmelse med vad i § 2 stadgas.

Avdelningsledaren är ansvarig inför N. U.-C:s ordinarie medlemmar för sin förvaltning av dess ekonomi.

Rikscledaren låter genom tvenne, de till medlemsantalet största Upplysningscirklarnas i Stockholm, avdelningsledare revidera sin förvaltning av de till Riksledningen insända medlemsavgifterna. Dessas revisionsutlåtande offentliggöres i S. F. S. F:s officiella organ, tidningen *Nationen.*

§ 7.

Rapportering.

Avdelningsledaren insänder efterhand till Rikscledaren rapporter med detaljerade uppgifter om samtliga ordinarie ledamöter jämte de Riksledningen tillkommande medlemsavgifterna.

Dessutom håller Avdelningsledaren per korrespondens Rikscledaren å jour med verksamheten inom N. U.-C.

§ 8.

All klasskillnad skall vara bannlyst inom Samfundet För Svensk Folkupplysning. Andens och kroppens arbetare skola här mötas å den sanna fosterländska likställighetens plattform, för orientering och överläggningar i sina gemensamma stora välfärdsfrågor. Där så låter sig göra må sammanträdena lämpligen ske under formen av familjära samkväm, vid vilka tankeutbytet kan ske fullt otvunget.

§ 9.

Meddelanden från N. U.-C:s verksamhet införas i den mån lämpligt och möjligt är i en särskild textav. delning i tidningen *Nationen.*

§ 10.

I den mån bestämmelser vid sidan av de här ovan angivna samt justeringar av dessa visa sig erforderliga under arbetets gång, komma dylika att av Rikscledaren genom utsända cirkulär meddelas N. U.-C.

Ärade Husmödrar!

All slags tvätt och strykning mottages tacksamt, handmetod - Billiga priser

Bad- och Tvättinrättningen
VANADIS

Billiga och bekväm tvättbad tillhanda hålles mellan kl. 1 e. m.—8 e. m.
Prejgatan 41 - Stockholm
Tel. Sö. 188 46

Vid köp av Specerier och Kaffe

vänd Eder med förtroende till
EINAR HALLBERG,
Tegnergat. 15, Stockholm. Tel. Norr 25b.
Varor hemsändas till alla stadsdelar.

Den folkliga rörelsen i Sverige.

Ett uttalande i "Das Deutsche Tageblatt"

Över detta ämne skriver förf. Erich Günther i ett av de senast utkomna numren av den i Berlin utgivna tyskfolkliga dagliga tidningen "Das Deutsche Tageblatt" bl. a. följande, som visar, huru man i Tyskland numera rätt väl följer med de folkliga strömningarna i Sverige:

Även hos det svenska folket börja de problem att göra sig gällande, som hos oss i Tyskland lett till uppkomsten och befästandet av en folklig rörelse. Visserligen är den svenska folkstammen olika funtad än den tyska: dekadanta och splittrande inflytanden hava där redan på grund av det förhållandevis avlägsna geografiska läget icke kunnat göra sig gällande i samma utsträckning som i mellersta Europa. Men folkupplösande strömningar finnas även där på grund av folkets barnsliga svaghet för allt utländskt och modernt, som åtminstone hos de övre folkskikten tar sig uttryck i en viss förkärlek för det "mondäna"; vidare på grund av den nordiska rasens förluster genom den årtionden långa utvandringen, särskilt till Nordamerika, och slutligen genom det icke obetydliga antal judar (enligt folkräkningen år 1920 fanns det 6469 mosaiska trosbekännare på ett invånareantal av 6 miljoner). Sedan den judevänlige konung Gustaf III (1771—1792) ha judar i större antal invandrat till Sverige. Ehuru i flera avseenden mera sympatiska än en stor del av de tyska judarna och mera benägna för att assimilera sig med värdfolket, verka de dock i sin helhet när allt kommer omkring såsom ett "Ferment av dekomposition", synnerligast som på sista årtiondet även många ostjudar invandrat. Det verkliga antalet av svenska invånare för närvarande som — helt eller delvis — äro av judisk härstamning, är betydligt större än det ovan angivna, särskilt med hänsyn tagen till de tämligen vanliga svensk-judiska blandäktenskapen.

Tills för kort tid sedan stod det svenska folket, såsom alla germanska folk från begynnelsen, helt naivt och okritiskt gentemot judefrågan. Först nyligen, sedan judedömets makt även i Sverige tydligare trätt i dagen, började man att vidkännas problemet. Judarnas makt i Sverige framträder särskilt i upplysningsväsendet, nämligen bokförlag och tidningsförlag, och naturligtvis även på bankväsendets område. Den judiska förläggarfirman Albert Bonnier i Stockholm har tyckats att nästan få monopol på skönlitteratur och äger dessutom den liberala tidningen "Dagens Nyheter" (motsvarande judetidningen Berliner Tageblatt i Tyskland) och har även rätt stort inflytande på det moderata, mycket spridda "Svenska Dagbladet", vartigenom firman Bonnier utövar ett dominerande inflytande på den offentliga meningen i Sverige. Härtill kommer att vid universiteten den svenska litteraturhistorien till stor del ligger i judiska händer...

Såsom organ för den folkliga rörelsen i Sverige verkar den värdefulla och mycket innehållsrika Stockholmska veckotidningen "Nationen". Den utkommer i fjärde årgangen och står under ledning av Elof Eriksson (Tidningens adress är: Södra Kungstornet, Stockholm). Denna tidning liknar mycket folkliga, tyska tidskrifter (ungefär "Hammer", Reichswart" etc.). Den läses mycket, särskilt i Stockholm."

*

Den i universitetsstaden Jena utkommande stora tidningen *"Jenaische Zeitung"* innehöll likaledes häromdagen en längre artikel om det sent omsider började uppvaknandet i Sverige, i vilken artikel Nationen även omnämnes såsom ett värdefullt och innehållsrikt språkrör för den folkliga rörelsen i Sverige.

Regeringen och den kommunistiska "barnuppfostran".

Ett omedelbart inskridande nödvändigt.

Från generalkonsul Folke Cronholm har i dagarna till statsminister Arvid Lindman ingivits nedanstående inlaga, vari givetvis alla och envar instämmer:

I anslutning till min vördsamma skrivelse den 17 oktober 1928, varjämte jag till Eders Excellens översändo en tidningsartikel under rubriken "Den farligaste epidemien", tillåter jag mig nu att fästa Eder uppmärksamhet å en annan lika beaktansvärd artikel av signaturen T. H. under rubriken "Den kommunistiska barnförförelsen", vars innehåll framgår av bilagda utklipp ur "Nya Dagligt Allehanda" den 21 oktober 1928.

Författaren framhåller, att han redan för ett par år sedan genom samma tidning fråndade: "Skall samhället allt fortfarande med armarna i kors åse, hurusom fruktern na av dess med oerhörda kostnader bedrivna folkundervisning och folkuppfostran skola nära nog omintetgöras genom en allt talrikare folkgrupps privata "undervisning" av barn i späd ålder och av omogen ungdom? Skall detta alltjämt tolereras? Skall staten fortfarande likgiltigt åse, huru mitt för dess ögon dess ungdom förvandlas till vilddjur, beredda att i ett lämpligt ögonblick med mord och brand söka förinta vad samhället skattade högst av religion, moral, kultur och vetande? Själv besvarade han då dessa frågor med ja, säger han, och erfarenheten hade hittills givit honom rätt, allt hade ostört fått fortgå i de gamla spåren. Ja, detta är sorgligt nog så sant, som det blivit sagt. Med den uppfattning som den dåvarande regeringen visade sig hava om sina plikter mot land och folk, var givetvis intet ingripande att vänta. Folket i val har emellertid nu själva dragit försorg om, att vi blivit kvitt en dylik minderårig regering, vars make väl intet annat land kunnat uppvisa. Författaren påpekar, att under valrörelsen från högerhåll med skärpa framhållits, att åtgärder snarast borde vidtagas mot den kommunistiska barnförförelsen. Vi äga redan en lag, säger han, nämligen lagen om samhällets barnavård av den 6 juni 1924, som bereder möjlighet att ingripa mot kommunisternas ruskiga "barnuppfostran", enär det i lagens §2 heter, att det särskilt åligger barnavårdsnämnd att taga befattning med bl. a. barn, som äro vanartade eller i fara att bliva vanartade. Det tillkomme icke föräldrarna att härom avgöra, detta måste prövas ur samhällets synpunkt. Han fortsätter: "Började blott en tendens visa sig från dessa nämnders sida att ingripa mot en del av de mest avancerade ungdomarna genom att på föräldrarnas bekostnad utackordra dem i lämpliga hem, så vore redan därmed mycket vunnet." Kommunisterna komma att såsom hittills kallgrina åt den g. k. allmänna opinionen och att hänle åt det svaga samhället. "Nej, här krāves *handling,* det duger ej att med armarna i kors se på eländet; man lär väl ha anledning hoppas, att i sinom tid få motse besked i frågan från den nu sittande regeringen", så avslutar han sin förstärkända artikel, vilken förvisso skall vinna varje äkta svenska förbehållsamma gillande.

Jag har ansett mig icke böra underlåta att särskilt fästa Eder Excellens uppmärksamhet å dessa allvarsord, då Ni själv, såsom storpolitisk hövding, övertog ansvaret för det olycksdigra beslut, varigenom fritt spelrum här i landet lämnades för dessa "barnförförare". Svenska folket har nu också tydligen givit tillkänna sin vilja, att statsministern skall taga avstånd från vad partihövdingen ansåg tillståndigt; det förväntar sålunda, att Edera Excellens härutinnan omedelbart och utan tvekan skrider till handling. Det finnes redan tillräckligt många, som känna vämjelse inför den nu bestående ordningen här i landet. Respekten för rätt och sanning, för lag och rätt måste få lov att förbliva i högsätet.

PROVA VAR
MOCCABLANDNING
till 4: 20 per kg.
Denna kaffeblandning är sammansatt uteslutande av kraftiga och aromrika kaffesorter, som gör att den blir ekonomisk i användningen.
Fyrtioårig erfarenhet i branschen
SÖDERTÄLJE KAFFEHANDEL
Södertälje. Tel. 358.

Ett utmärkt bordsvatten är

Apotekarnes Taffelvatten

APOTEKARNES MINERALVATTENS AKTIEBOLAG
KUNGL. HOVLEVERANTÖR

NATIONEN

Fredagen den 2 November 1928.

BOKBINDERIARBETEN

ALLA SLAG, RASK LEVERANS, OMSORGSFULLT OCH TILL MODERATA PRISER.

BRATTS BOKBINDERI AKTIEBOLAG
Klarabergsgatan 52, 2 tr., STOCKHOLM.
Telefoner: 151 35, Norr 56 20

Harald Lindströms Boktryckeri, Stockholm 1928.

Den dinariska rasen.

(Forts. fr. sid. 1.)

de dinariska sidoknölarna att övre delen av pannan är hopdragen till en enda stor cirkelform, som bildar en estetisk motvikt till den nordiska bakhuvudsknölen.

Svenska barn få numera lära sig i skolan att kinesernas sneda ögon härröra sig av det u. k. mongolvecket. Däremot få de ej lära sig, vad som borde ligga närmare till hands, att alla de europeiska raserna jämväl hava ett veck på övre ögonlocket, även den nordiska rasen, alla europeiska raser med undantag av den dinariska. Detta ger ett egenartat uttryck åt de dinariska ögonen och bidrager till att de synas vara större än de i verkligheten äro, varjämte det, i likhet med den dinariska näsan, munnen och hakknölen, ger jämsides med självmedvetande ett hårt och stelt ansiktsuttryck, skiljaktigt från det nordiskt kalla och strama. Det är emellertid icke det hårda och stela-som imponerar mest, icke håller, ehuruväl mer, det kalla och strama: det nordiska ögat, som blickar mildast och himmelsblånet, är det enda öga, som, vredgat, skräckslår såsom en dragen, silverblank värja. När de romerska soldaterna för första gången sammanstötte man mot man på stridens mark med den nordiska rasen, tyckte de sig se liksom blåa ringar i luften, som utgående från motståndarnes ögon styrde kurs på romarna, och, vettlagna av detta nya vapen, kastade de sina egna vapen och lupo för livet. Denna nordiska stridsblick uppkommer genom att ögonlocken bringas att försvinna och pupillerna vidgas, så att regnbågshinnan sammandrages till en smal blå cirkel kring den svarta pupillen, och genom sammandragningen växlar regnbågshinnan snabbt färg, och det var denna hastiga färgförändring, som åstadkom, att romarna tyckte sig se den ursprungliga ögonfärgen försvinna i form av framlande, blå ringar. Mörkögda svenska skönheter uttrycka, av förklarlig skäl, gärna sin anslutning till den med falskt skämtlynne begåvade Schopenhauers hypotes, att den nordiska rasen skulle vara albinos, som alstrats av den nordiska solens blekhet. Häremot talar dels att nordbon icke är försedd med röd regnbågshinna och dels vad ovan sagts, att ögonen icke, såsom albinosögon, äro uttrycklösa utan uttrycksfullare än andra. Vita arabiska hingstar äro icke heller albinos, utan rasrenast.

Icke förty, och fastän den nutida rasbiologien fastslår, att solen eller frånvaro av sol ej ändrar ögonfärgen annat än hos albinos, har jag i ett fall gjort den observationen att bruna svenska ögon — bruna just genom ett dinariskt inslag för några släktled tillbaka i tiden — på grund av mångårig vistelse under Indiens sol fått en gulaktig färgton. Men det är en enstaka iakttagelse, på vilken inga teorier kunna byggas, och det ligger f. n. under utredning såväl om detta fall kan bero på någon ögonsjukdom — Indien är ögonsjukdomarnas land — som om flera dylika fall äro kända i sistnämnda land. De närmaste veckornas post skall måhända bringa några nya fakta till frågans klarläggande.

Under det den dinariska rasen saknar veck på ögonlocken, har den desto större under ögonen, och dinariska gamlingar hava alltid mycket stora "ögonpåsar". Den dinariska ögonfärgen är mörkbrun, ofta svart, och själva ansiktshuden är mörkare runt ögonen. Skäggväxten är jättelikt stark, men huvudhåret är tunt. Och på hjässan är håret slätt, men helskägg och mustascher krusiga. Det vecklösa ögonlocket, den böjda köttiga näsan, "kullrigheterna" i pannan, de långa krusiga mustaschera kunna ledigt gå i arv intill sjunde led, fastän utspädningen av det dinariska hela tiden skett med nordiskt blod. Den för dinarerna utmärkande tvära avhuggningen av bakhuvudet plägar försvinna fortare, men i enstaka fall kan även detta kännetecken vara envist.

S. L—s.

Mot ett nytt världskrig.

(Forts. fr. sid. 1.)

De franska arméerna under befäl av judiska frimurare, tillhörande Stora Orientlogen, samt de tjeckiska och polska arméerna under liknande ledning stå, såsom de fientliga arméerna under världskriget, i öster och väster beväpnade till tänderna och beredda till inmarsch i Tyskland. Judiskt ledda tidningar hälsa redan den franska hären i det de prisa "Napoleons räddar-bragd" åt tyska folket.

Inom Tyskland låter regeringen 2. och 3. "arbetare"-internationalens Frontkämparförbund marschera upp för upprättandet av Salomos tempel på jorden för att åt de fientliga härarna i det nya världskriget jämna vägen över det tyska folket och över tysk mark.

Medlemmarna av dessa förbund ana alltjämt icke, att de icke äro något annat än missbrukade verktyg åt juden och dennes hemliga organisationer till upprättande av judeherradömet över det tyska folket.

Medlemmarna av de såkallade "nationella" förbunden veta desslikes icke vilken tjänst de göra åt de judiskt-frimuriska strävandena på grund av det sätt, på vilket de föras ledas, huru lätt de skjutas åt sidan och hur deras vilja att hjälpa missbrukas.

För att hindra den fruktansvärt hotande olyckan, har jag skrivit boken om den hemliga, judiska världsregeringens krigshets och folkmordande.

Må tyskar ej klamra sig fast vid sina vædagliga sorger utan fatta nödläget och den hotande faran!

Upplysning allena kan rädda oss från ny blodsutgjutelse och krigets förstörelser, som genom giftgaser och luftkrig ej skola skona någon person eller någon del av Tyskland eller kunna bevara det från en ny blodig revolution.

Begagna det av judarna fruktade vapen, som jag gav i Eder hand på Tannenbergsdagen. Redan äro 14,000 tyskar väpnade med det vapen, som är dödande för juden och hans hemliga organisationer.

Lär av det kabalistiska Tannenberg-monumentet i Ostpreussen och av judarnas plumpa hån genom krigsmonumentet i Düsseldorf vid Rhen, huru mycket juden darrar för den tyska kampandan.

Ju mer juden darrar i sitt inre, ju plumpare hånar han!

Judarnas sista medel för att hålla sig vid makten är det nya världskriget! Men ett upplyst tyskt folk gör detta krig omöjligt. Det bildar en levande folkenhet och skapar åt sig en skyddad stat.

Svensk Bondepolitik

I det förgångna,
det närvarande
och i framtiden

TRE FÖREDRAG
av
Dir. Adolf Anderson å Ekebo
Ord. i Stockholms läns valråtsförbund av Bondeförbundet.

Pris 25 öre + porto. Finnes å Nationens expedition

Merry Grill

Tegnérgatan 28, Stockholm
2:dra huset från Drottninggat

INTIM DANSRESTAURANT

Den populära
Imperial Orchestra

Best. tel. V. 789 och V. 793

Hotell och Restauranter

som rekommenderas den resande allmänheten.

ARVIKA.
Stadshotellet.

ESKILSTUNA.
Frimurarehotellet.

GNESTA.
Stora Hotellet.

GÄVLE.
Grand Hotell och Centralhotellet.
Järnvägshotellet.

HALMSTAD.
Grand Hotell.

HEDEMORA.
Stadshotellet.

HÄSSLEHOLM.
Stadshotellet

KALMAR.
Stadshotellet.

KARLSTAD.
Stadshotellet.

LANDSKRONA.
Stadshotellet.

LINKÖPING.
Stora Hotellet.

HUDIKSVALL.
Stadshotellet.

LULEA.
Hotell Hospits, Mattis Johansson, Tel. 1148.

LUND.
Grand Hotell.

NORA.
Stadshotellet.

NORRKÖPING.
Göta hotell Dir. H. Magnér.

NYKÖPING.
Stora Hotellet. Tel: Namnanrop

SIGTUNA.
Stadshotellet. Tel. 110.

STOCKHOLM.
Hotell Kung Carl, Birger Jarlsg. 23. Tel.: Namnanrop.
Carlton Hotel, Kungsg. 57.
Pensionat Wasa, 73 A Drottninggatan, 4 tr. Hiss.

STRÄNGNÄS.
Stadshotellet.

TROSA.
Stadshotellet, Tel. 34

VÄSTERÅS.
Hotell och Restaurant Klippan.

ÖREBRO.
Stora Hotellet.

VAR VI DANSAR
I STOCKHOLM

MÅNDAG: Rosengrens vid Mynttorget
TISDAG: Teaterkällaren o. Montmartre
TORSDAG: Rosengrens vid Mynttorget
FREDAG: Teaterkällaren o. Montmartre
LÖRDAG och SÖNDAG: Rosenbad

Hr Bonniers antikristliga kampanj.

(Forts. fr. sid. 1.)

över all världen är "det heliga Israel" i detta nu inriktat på denna rusliga verksamhet till de icke-judiska folkens tillintetgörelse i revolution och blod.

En verklig pioniärroll utföres härutinnan i Sverige av den ovan nämnde judiske bokförläggaren K. O. Bonnier, det svenska upplysningsväsendets av i dag ledande man, vilken medels sitt stora förlag, Albert Bonniers förlag, och sina många tidningar och propaganda-centraler, däribland främst Dagens Nyheter, f. n. av all kraft är inriktad på underminerandet och omstörtandet av den grundpelare, den kristna tron hos vårt folk, som hittills burit upp den svenska samhällsordningen och förhindrat dess sammanbrott inför de många våldsamma attacker som gjorts. Under senaste året har hr Bonnier såsom ett led i sin stora antikristliga kampanj från sitt ägande förlag utsläppt en mängd antireligiösa böcker, dels sådana avsedda för den "proletära" publiken, dels sådana för de "borgerligt kulturella". I fråga om bornerad antikristlig hätskhet lämna hans publikationer intet övrigt att önska. För varje nytt opus har han förstått att mobilisera sina många vapendragare inom pressen med Dagens Nyheter i teten för dess våldsamma reklamering, alltid naturligtvis i välvillig och "stimulerande" anda. Man erinre sig från tidigare den för icke så länge sedan på Bonnierförlaget utgivna bolsjevistisk-antikristliga publikationen av "bolsjevikskalden" Elmer Diktonius, varur vi här såsom provbit citera:

"I denna natt, för partusen år sedan föddes ett barn
(säger man),
fick namnet Jesus, vart snickargesäll, profet
(berättar man)
korsfästes för våra synder, frälste oss
(trodde han).
Men i denna natt, efter partusen år, står vi här.
Ett realt faktum: hundramiljoner svältande satar,
till jorden tryckta, i våra stinkhålor döende,
med piskornas blodmärken på våra ryggar,
förenande våra tarmars hungersång
till kyrkklockornas bingbång
i morgon — liksom alla de partusen gånger 365 dagarna som gått —
pressande vår livskraft till förbannelsearbete
för att öka rekordkapaciteten av några fräckas bukar
(att vi idst!).
Men jag
med min "logiskt tänkande hjärna" av 20:de seklet säger:
Jesus har aldrig funnits — vi är beviset.
Och han skall aldrig komma.
Det är vi, som engång skall bli människosöner,
Det är vi, som skall hamra korsen — åt pilatusarna, ty vi vet det rätta.
Det är vi, som skall frälsa oss själva."

Detta för de "proletära" gojim! De "borgerligt kulturella" gojim ha i dessa dagar av hr Bonniers förlag upplyggts med en ny antikristlig praktpublikation, "Jesus Barrabas", författad av den dekadanta judeliakejen dr Hjalmar Söderberg, en världig motsvarighet till alla de andra "upplyggelseböcker", hr Bonnier under detta senaste år skickat ut från sitt förlag till svenska folkets "upplysande" i religiösa ting. Med denna pamflett mot kristendom har Bonnierförlaget slagit sina tidigare rekord, och man frågar sig, huru det är möjligt, att den myndighet i landet, som har att vaka över, att tryckfriheten icke missbrukas till folkets skada, icke sett sig förmånen inskrida mot judeförlagets senaste oblyga tilltag. Hr Bonnier tyckes vilja spänna bågen till dess allra yttersta gräns.

I "Jesus Barrabas" neddrages det kristna idealet till skämttidningens nivå. Man gycklar, begabbar och gör sig lustig över Kristus. Dr Olof Rabenius i Stockholmstidningen skriver i sin recension över boken bl. a. följande:

"Den tes, han framlägger i häserande skämttidningsform lyder: Jesus är identisk med Barabbas, och när Barabbas på folkets begäran blir frigiven av Pilatus, är det i själva verket Jesus, som slipper undan det honom tillärnade straffet. Evangelisternas berättelse om förloppet är förvirrad men dess historiska kärna har nu blivit blottlagd av den klyftige bibelkritikern. Huvudbeviset, som förenas med en del godtyckliga tydningar och lösa antaganden, består däri att Barabbas enligt en ordbok av Grimm förklaras betyda fadderssonen, en betydelse, som samманställes med vissa av Jesu utsagor om sig själv. Barabbas påstås bara ha varit det gängse namnet på en falsk Messias. Därav förväxlingen i evangelisternas berättelse. Den omständigheten att två anklagade stå inför Pilati domstol och en av dem skall frigivas genom ett val mellan dem besvärar icke det ringaste författaren, ehuru detta är sakens huvudpunkt och situationens egentligen karaktäristiska drag. Att på detta sätt rätta och "förklara" historiska texter är en klåfingrighet, som varje tilltagsen och okynnig tesmakare kan göra författaren efter . . Som framställningsform använder förf. påhittet att en svensk f. d. löjtnant, som tror på själavandringen, i en föregående inkarnation varit samtida med Jesus och bevittnat hans verksamhet, som han ömsevis beskriver i ett lösaktigt realistiskt maner och ömsevis gör till föremål för ett samtal bland wiskybutiker på en krog och vid bordet i sitt hem i Köpenhamn.

I den historiska berättelsen finner man knappt ett spår av tidsfärg: däremot flyter den i en unken kroglukt och fläckad av svordomar och en simpel jargong. Man märker, hur författaren i uppfinning och stil försöker gå Voltaire och Heine i spåren; men han är taktlös t. o. m. mot dessa förebilder och lyckas på sin höjd parodiera dem med ett narrspel. Också en roll att uppträda som pajas i en kyrka och gå med händerna i byxfickan och vissla i en procession! Man vänder sig motvilligt bort från detta fadda skämt och tölpiga gyckel av en åldrad, förslappad gamin."

Men hr Bonniers liv- och husorgan, Dagens Nyheter, är naturligtvis idel beundran och entusiasm över dr Söderbergs nya bok. Den fyller ju kantänka måttet för "det heliga Israels" mest innerliga önskningar! Den recenseras också av den Bonnierska kvasikulturisten Carl-August Bolander såsom ett litterärt verk av betydelse. Här några karakteristiska utdrag ur den vidlyftiga översvallande recensionen:

"Efter sina gammaltestamentliga forskningar om Jahves heliga eld har teologie privatdocenten Hjalmar Söderberg omsider hunnit till den nytestamentliga exegesen. Och hans nya teori är knappast mindre uppseendeväckande än hans gamla, att Moses upptäckt krutet och funnit salpeter på Sinai berg. Till omvälvning med Georg Brandes förnekelse av Jesu existens och doktor Tolls av Jesu uppståndelse kommer nu Hjalmar Söderberg och bestrider att Jesus någonsin blivit korsfäst. Den Barabbas som tösslupper var ingen annan än Jesus; Barabbas och Jesus voro identiska. (Vilket de gojim skulle tro!)

Det saknas inte psykologiska och filologiska resonemang . . . Man känner igen de spirituella kollokvierna från (juden) Anatole France. Mästaren. Och den värdiga Anatolepampfletten slutar med ett stort symposion, som löjtnant Jägerstam ger och över vilket inte Platons, men Hjalmar Söderbergs ande svävar. Naturligtvis är en präst med där också, den hygglige pastor Baldersen från Judaskyrkan, och naturligtvis resoneras det teologi mellan alla de delikata rätterna; efter middagen roar man sig med att mana fram de dödas andar, och Strindberg blir anropad och utfrågad hur han trivs i himmelen. Vad han svarar får den värderade läsaren själv se efter i boken. (!)

Att den något bekväme herr Löjtnanten kommit sig för att skriva sina memoarer beror tydligen till stor del på (juden) Georg Brandes lilla bok om Jesus; det är uppenbarligen Hjalmar Söderbergs inlägg i debatten om Jesu existens. Han finner det löjligt att förneka den; tvärtom finner han i evangelierna bevisen för den, i sina de svårigheter som evangelisterna ha att lösa alla motsättningar, att förvandla galiléen till en Davidsättling, en misslyckad Messias, till profeternas Messias. De fromma, rättare sagt de halvfromma — man frestas använda det franska ordet för halv — skola helt säkert skrika sig hesa om hädelse. Men skulle de heliga tingen inte tåla detta (Israels) uppsluppna gyckel, är det sannerligen dåligt beställt med heligheten. De i djupare mening religiösa skola helt säkert känna att det inte är kärlekens Ande som blivit angripen, men väl den heliga kjorteln, den heliga bokstaven, det gamla teologiska spelet om makten över människosjälarna . . .

Antligen en händelse här hemma i den litterära ankdammen; ni skall få se att det blir ett kackel ibland gässen. Men sitter vår barndoms gamle Gud tänstans där uppe ovan molnen, skall han helt säkert bara nicka fryntligt och faderligt: "Jaså, den Hjalle, har han varit framme nu igen. Och jag som trodde han blivit gammal och tappat tänderna. En sådan rackare! Men kvick är han, vid sankt Peters skägg. Och fromma karlar är det gott om, men kvicka . . ."

Israels barn med de "heliga" fäderna Karl Otto Bonnier, Marcus Ehrenpreis och Felix Saul i teten måste förvisso ha känt sig överhövan uppbyggda i själen, när de läste denna utsökta recension av sin av hr Söderberg skrivna pamflett mot kristendomen i det "ledande" Bonnierska organet. Men när skola de Israels barn i detta land lära sig att hava sitt "uppsluppna gyckel" med det kristna idealet för sig själva samt sluta upp med att söka fostra svenskarna för *sin* underliga "religiösa" åskådning? Borde icke tiden snart vara inne för den svenska statsmyndigheten att inskrida mot hr Bonniers infernaliska, folkförstörande "upplysningsverksamhet" i Sverige samt äntligen låta bemälde "kulturelle" jude veta var hans rätta plats är?

Hr Wohlins "Spritsakkunnige."

(Forts. fr. sid. 1.)

des takten inom kommittén att bestämmas av kontrollstyrelsen, detta hjärtligt avskydda ämbetsverk, som lever högt på, ja för sin tillvaro kan tacka just Brattsystemet. Det är därför utan vidare klart, att ingen nämnvärd förändring till det bättre kan väntas på grund av kommitténs åtgöranden. Nu om någonsin böra alla de sammanslutningar, vilka på skilda vägar verkat för en förnuftig lösning av vår alkoholfråga, förstå, vad klockan är slagen. Endast ett gemensamt uppträdande med klart utformat program jämte fortsatt ihärdigt arbete på bred front kan åstadkomma makt, det vill här säga röster i val, bakom orden. Biintressena måste vika. Ett förverkligande av denna idé betyder, att svenska folket är färdigt både med Brattsystemet och kontrollstyrelsen, innan hr Wohlins "spritsakkunnige" skönja slutet på sitt lappverk.

S—g.

KÖP BRÖD FRÅN
W. Gustafsson, Bageri & Konditori
S:t Eriksg. 22. Stockholm. Tel. N 18292

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:

Automatrestaurant
CYRUS
43 Nybrogatan 43

Automatrestaurant
ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2

Automatrestaurant
ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8

Automatrestaurant
GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51

Automatrestaurant
S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.

Automatrestaurant
GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68

Automatrestaurant
BIRGER JARL
78 Folkungagatan 78

Frukost ½9—½12 Middag ½4—7
Kvall 7—½12 Inga dricksepengar
Ingen spritservering

PARISER-CAFÉET

27 Kungsgatan 27
STOCKHOLM

PRIVATSPISNINGEN

SCHEELEGATAN 8, 1 tr. - Tel. Kh. 44 25
Frukost: Smörgåsbord, varmrätt, gröt och kaffe samt öl eller mjölk.
Middag: Smör, bröd, soppa, varmrätt, kaffe, öl eller mjölk.
10 st. kuponger Kr. 11: 70.
Inackord. Kr. 70: — pr mån.
God o. välagad husmanskost.

Gör ett besök

i min affär, där köper Ni
SMÖR, OST, ÄGG och KONSERVER
till absolut lägsta priser.

Carl Sandbergs Smöraffär
Tegnérgatan 17. Tel. Norr 215 36.

Södra Kungstornet,
Stockholm
Redaktör: ELOF ERIKSSON
Telefon: Norr. 5898 Norr 5899

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår ..... Kr. 10.—
Halvår ..... Kr. 5.00
Kvartal ..... Kr. 2.75
Lösnummer 25 öre.

Nr 44 (161)

PÖLITISK VECKOTIDNING

Fredagen den 9 November 1928.

Årg. 4

Stamaktierna i Spritcentralen.

Staten bör omedelbart förvärva desamma!

Föreningen Mot Monopol har i dagarna till finansdepartementet ingivit en så lydande inlaga:

Till Herr Statsrådet och Chefen för Kungl. Finansdepartementet.

Kungl. Kontrollstyrelsen har i dagarne, efter vad i pressen omnämnts, vid besvarandet av på remiss dit av statsrådet och chefen för kungl. finansdepartementets översända Monopolkontrollutredningskommittens betänkande, i yttrande till kungl. maj:t rörande Vin & Spritcentralens organisation bl. a. framhållit såsom sin åsikt:

1) att därest formen av aktiebolag bibehålles för Vin & Spritcentralen torde staten böra inneha hela stamaktiekapitlet och därest så är möjligt även preferensaktiekapitalet. Företagets styrelse bör i sin helhet tillsättas av kungl. maj:t.

2) att den viktigaste bristen i Vin & Spritcentralens organisation är stamaktiernas placering. Enligt kontrollstyrelsens mening vore Spritcentralen f. n. i realiteten ett statligt monopolföretag och stamaktieägarne utgjorde ett slags "holding company", som för statens räkning utan ersättning innehade stamaktierna för att åt Spritcentralen bevara skenet av ett enskilt bolag. Monopolkontrollutredningskommittens förslag om stamaktiernas överflyttande till livförsäkringsbolag fölle enligt Kontrollstyrelsens mening under samma dom som den nuvarande anordningen och syntes dessutom behäftad med olägenheter, som nu ej funnes. Ur principiell ståndpunkt vidhölle därför Kontrollstyrelsen såsom riktigast, att stamaktierna övertoges av staten.

Naturligtvis har Kontrollstyrelsen rätt uti, att stamaktierna böra förvärvas av staten. Det bör jämväl ske utan dröjsmål.

Den kuriösa inrättningen av ett "holding company" av tjo personer, som för statens räkning utan ersättning och utan förlust — stamaktierna ligga belånade i riksbanken till fulla beloppet och räntan på lånet är lika med utdelningen från bolaget — innehava stamaktierna, är ett av dr Ivan Bratts underliga påfund för att bliva envåldshärskare å spritområdet. De tio av staten approberade holdingmännen utse nämligen i sin tur en förtroendeman, som ensam får på sig överlåten de tios rösträtt. Bara detta visar ju att det är Potemkinkulisser att tala om tio stycken initiativkraftiga personer som såsom innehavare av stamaktier bättre tillvarataga statens intressen än staten själv. Vidare lagade dr Bratt att till de tios förtroendeman utsågs ett hans lydiga verktyg. Av protokollen framgår, att förtroendemannen städse gick dr Bratts ärenden. Realiter var det alltså dr Bratt, som ensam utövade rösträtten, enär stamaktieägarne hade beslutanderätten i bolaget, och efter behag till- och avsatte representanter för bolaget i styrelsen. Det är även han som nu till sin efterträdare såsom verkställande direktör i bolaget utsett en ickefackman, en f. d. rådman i Falun, som veterligen förut aldrig sysslat med tillverkning, inköp eller försäljning av sprithaltiga drycker. Men vår tid är ju inkompetenskultens tidsålder — redaktörer utses till krigsministrar, och ju inkompetentare den utnämnde är för sitt ämbete, desto mera fröjdar sig massidiotismen åt utnämningen. Alldenstund den nye verkställande direktören realiter är tillsatt av dr Bratt ensam, kan förutsättas att han befunnits vara dr Bratts man i allo och att någon förbättring i sakernas nuvarande tillstånd från det hållet ej är att vänta.

Det fanns dock att tillgå utmärkt skickliga fackmän, lämpade för verkställande direktörsposten i Vin & Spritcentralen. Vi nämna i det avseendet direktören Mathiasson i Hälsingborg, f. d. chef för Reymersholms Gamla Spritförädlingsaktiebolag. Men dr Bratt har av lättförklarliga skäl en panisk förskräckelse för direktör M., till och med större, efter vad det säges, än för undertecknad sammanslutning, Föreningen Mot Monopol. Både direktör Mathiasson kommit till makten, hade han, såsom dr Bratt anade, säkert till det yttersta fullföljt och avslutat det arbete, som påbörjats av Monopolkontrollutredningen. För en icke-fackman är detta ogörligt, även om viljan skulle förefinnas. En fackman på den posten skulle ock i annat avseende kunnat vara staten till nytta och snabbare och säkrare än de nu tillsatta "spritsakkunniga" kunnat draga upp de lämpliga riktlinjerna för framtiden. Han skulle därigenom kunnat påskynda "Spritsakkunnigas" arbete, vilket, jämte deras egentliga arbetsuppgift, synes vara att förhala tiden och tills vidare hindra åstadkommandet av en förbättring av det nuvarande oefterrättliga lighetstillståndet.

Gjort är gjort och kan nu näppeligen förbättras. Vi få ånöjas med "Spritsakkunniga" och med rådman Lyberg såsom spritgrosshandlare.

I ett avseende kan emellertid en förbättring ske omedelbart och denna förbättring har nu och vid tidigare tillfällen föreslagits av Kungl. Kontrollstyrelsen. Det gäller överflyttande på staten av de tio stafage-figurernas innehav av stamaktierna i Vin & Spritcentralen och därmed aktieägarnas i bolaget hela beslutanderätt. Denna inrättning med tio enskilda stamaktieägare är ju nu, sedan dr Bratt emigrerat till Frankrike, fullkomligt meningslös, om man ser saken historiskt, men icke oskadligt för staten, ty staten är berövad den beslutanderätt och det inflytande, staten under alla förhållanden rätteligen bör hava, så länge sprithanteringen är upplåten åt ett monopol.

Om ock, historiskt sett, den verkliga avsikten med sagda stafagefigurers tillsättande från början varit att göra dr Bratt till envälds spritdiktator, föregav han naturligtvis med sin hala tunga helt andra motiv såsom att de tio enskilda personernas initiativkraft skulle gagna affären såsom sådan och därigenom indirekt staten i långre högre grad än om staten ensam hade beslutanderätten i sin hand. Emellertid hava veter-

(Forts. å sista sid.)

ÄR SVENSKEN SJÄLLÖS?

När vi uppställt denna fråga, "Är svensken själlös?", till begrundande, sker det icke därför, att vi för vår del skulle hysa några tvivel rörande våra landsmäns själsliga utrustning. Den saken är ju höjd över allt tvivel och borde tycker man så vara för varje tänkande medborgare. Men icke förty finnes det skäl för att nu bringa spörsmålet på tal. De saknas nämligen icke i vår tid, som såväl i teori som praktik förfäkta den kosthara satsen, att svensken är själlös — "ett själlöst djur", som även skall behandlas i överensstämmelse härmed. Sanningen är såsom de mera klarsynta torde veta, att utvecklingen i vårt land sedan lång tid tillbaka varit grundad på just denna fundamentala sats om svenskens själlöshet. Detta i överensstämmelse med den allmänna grunduppfattning, som hävdas i de "heliga" judiska religions- och lagböckerna, vilka numera de facto upphöjts till rättesnöre för utvecklingen och i tecknet varav "Guds utvalda folk" så skickligt förstått att lägga under sig makten och härligheten i detta land ävensom lyckats att tillsammans med sina utvalda kreatur i spetsen för de svenska goljimmassorna etablera sig som hemlig härskare i Sveriges land. Vart denna förrädarregim fört oss, står i dag klart för alla, som ej fått sin syn totalt förvillad av det rådande judiska lögnupplysningsväsendet. Vi befinna oss på randen av avgrunden, där vårt folk i Davidsstjärnans tecken just skall "frälsas" i bolsjevismen. Vilket allt sker i enlighet med de "heliga" föreskrifterna i de judiska religionsurkunderna, de där uttryckligen hävda, att alla icke judiska folk äro i saknad av själ och fördenskull även enligt Jahvegudens vilja måste utrotas från denna jord.

I hägnet av denna "gudomliga" världsåskådning är det alltså, som utvecklingen i Sverige sedan lång tid tillbaka nu lutkas. De idealer, som under härskande judiska "frihetsregim" presenterats för folket, hava i de flesta fall haft samma ursprung och syftat mot samma mål: förverkligandet av den judiska inkräktaremaktens, "det heliga Israels" erövring av. Sverige samt vårt folks förslavande under dess gyllene spira. Med känslor av vämjelse och vrede såg förvisso varje hederlig svensk man och kvinna, huru svenskar lånade sig till att för lumpna penningar samt oförtjänt upphöjelse och ära spela rollen av sitt eget folks förrädare. Med lögn, list och guld lyckades det "Guds utvalda" att tränga sig vårt folk in på livet och rycka till sig maktens tyglar, för att sedan med de officiellta styrandes goda vilja och energiska medverkan fullfölja sina "upphöjda" planer på svenska folkets om, när kejsaren frågade om hela armén lämnade honom i stycket. Intet nej hördes från generalfältmarskalkens sida, utan han teg.

Mycket kort tid därefter, i december 1918, teg fältmarskalken Anyo, när en flod av nedsvärtningar flöt genom pressen mot general Ludendorff. Trogen den röde profeten, judeu Rathenaus ord till juden-presidenten Eisner: "Det har i sista ögonblicket lyckats oss att kasta all skuld på Ludendorff", fylkade sig hela den judisk-frimuriska-jesuitiska pressen mot Ludendorff. Tyska officerare gingo då fulla av skam däröver, att intet åtgjordes mot denna nedsvärtning, till den man, som bättre än någon annan kände till Ludendorffs bragdstorhet och då å tjänstens vägnar, liksom nu, hade lätt och verksamt kunnat ingripa — till generalfältmarskalken Hindenburg. De bådo, att han då skulle säga ett för pressen lämpat ord, men han svarade: "Jag har icke reda på dessa nedsvärtningar i pressen; jag läser blott tidningen "Kreuzzeitung" och däri står ej ett ord därom".

Vad det hade till följd, att fältmarskalken teg för tio år sedan, den 26 oktober, i november och december 1918, den saken behöver icke vidare dryftas, ty vi stå alla under bannet av verkningarna. Om tio år skola vi även komma till klarhet om, vad det betydde, att rikspresidenten teg efter mottagandet av general Ludendorffs telegram.

Från frimurarhåll meddelas, att Hindenburg få dagar efter Ludendorffs telegram av den 3 oktober mottog stormästaren för den "Gammalpreussiska logen" och ånyo uttryckte sina sympatier för honom. Förmodligen gällde hans sympatibevis icke blott den gammalpreussiska utan alla loger även den loge, från vilken ifrågavarande hotelse kom: "Den uppgående solen".

Revolutionen började med Ludendorffs avgång!

En märklig betraktelse över tystnadens dåd i »Deutsche Wochenschau».

Ur den äkttyska tidningen "Deutsche Wochenschau", utkommande i Berlin, återgiva vi i svensk översättning nedanstående uppseendeväckande artikel under huvudrubriken "Ludendorffs avgång — revolutionens början":

Många hava uttalat sin förvåning över rikspresident Hindenburgs tystnad efter mottagande av general Ludendorffs telegram, vilken senare anhållit om personligt erkännande rörande mottagandet av telegrammet. På rikspresidentens uppdrag erkände statssekreteraren Meissner mottagandet. Intet ord rörande ställningstagande till innehållet eller expediering i tjänsteväg såsom annars är vanligt. General von Bronsart som anhöll om ett samtal i saken med rikspresidenten, fick från denne genom samme statssekreterare besked, att ett samtal i saken "icke vore erforderligt", ävensom skriftligen den 7 oktober följande rader:

"Skulle Excellensen faktiskt vara av den åsikten, att en hotelse mot general Ludendorff föreligger, så hemställer rikspresidenten, att de misstänkta omständigheterna inberättas till bajerska justitiedepartementet."

Rikspresidenten tar alltså saken med sådan ro, att han ej alls observerar att enligt general Ludendorffs telegram frimurarbrödernas hotelse redan ligger hos statsadvokaten i Berlin.

Den, som förundrar sig över detta förhållande, känner icke förhållandena i tyska riket.

Den härskande pressen sekunderar vitt och brett rikspresidentens sätt att avgöra saken. Få vi så i skilda tonarter skälda den tokiga lögnsatsen, att general Ludendorff lider av förföljelsemani, kan en sak fastslås: Rikspresidentens sätt att avgöra saken, som haft denna tolkning till följd, var hållet så att sådana lögnerier kunde uppstå därav. I varje fall både rikspresidenten, om han ville sätta i gång och undersöndja dessa bakdanterier mot en den klaraste hjärna, som vann hans slaktningar och skapade hans världsryktе, icke kunnat handla en hårsmån på annat sätt än han gjorde.

För tio år, den 26 oktober 1918, utförde rikspresidenten sin första bragd genom att tiga. Då, när kejsaren avskedade general Ludendorff, kvarstod Hindenburg tigande i sin tjänst, liksom han tidigare, såsom både det varit hans eget verk, åsett general Ludendorffs själsliga bragder, som förskaffade Hindenburg hans ryktbarhet.

Kort därefter, i början av november 1918, följde ett tigande när 2, enligt kronprinsens berättelse där-

FÖRSVARA DIG, SVENSKA FOLK!

Svenska Folk!. Försvara din frihet, dina närmaste, ditt hus och hem mot internationella äventyrare och deras mordplaner. Försvara dina arbetare mot deras värsta fiende — bolsjevismen, och straffa sådana individer, som, under kommunismens täckmantel och för judaspengar, syssla med ett så ruskigt yrke — nämligen att röja vägen till sitt eget fosterland för barbarietens rödgardister, färdiga att i Sverige upprepa Revals och Sofias blodsdåd.

VILHELM HARTEVELD

"Abrahams, Isaks och Jakobs gud."

För Nationen av J. L.

Den, som är villig att tillbedja detta judiska majestät, "Abrahams, Isaks och Jakobs gud", kan alltid räkna med att inom klerikala kretsar bliva ansedd såsom en "god kristen", vilket visar till vilken grad av förjudad uppfattning vi kommit angående den kristna religionen.

Jesu lära är icke judisk. Den är helt enkelt oförenlig med grundelementen och andan i den judiska religionen.

Judendomen är hatets, materialismens och skenhelighetens religion, därför kan det ej heller bli tal om någon likställighet mellan judarnas Jahve och Jesu Himmelske Fader, ty här mötas tvenne varandra motsatta gudsbegrepp. Jesus förkunnade: "Ett nytt bud giver jag eder, att I skolen älska varandra såsom jag har älskat eder". Joh. 13:34. Samt vidare: "Samlen eder icke skatter på jorden, utan samlen eder skatter i himmelen . . . ty där eder skatt är, där är ock edert hjärta". Matt. 6:19, 21. Men i den judiska Jahve-religionen är människans andliga utveckling till ett evighetsliv fullständigt utesluten. Där koncentreras hela livsintresset på judafolkets materiella fördelar på andra folks bekostnad, varvid inga brott äro avskyvärda nog för att av Jahve anbefallas, godkännas och välsignas. Denna ursprungliga judiska gudsgemenskap mellan Jahve och "hans utvalda egendomsfolk" är ännu i denna dag oförändrad, men likväl heligförklarats detta sataniska "gudsbegrepp" i de kristna kyrkorna. Medan man sålunda inom den kristna kyrkan åkallar den onde andens ställföreträdare samt heligförklarar hans tillbedjare, stå vi sörjande och spörjande över den rådande förvildning och okristliga anda, som härskar inom de kristna nationernas religiösa, politiska och sociala samhällsliv.

Men hur kan livet gestalta sig annorlunda, då man undantränger det kristna gudsbegreppet, Jesu Himmelske Fader, och i hans ställe sätter den ras-rene judeguden, som befaller "sitt utvalda egendomsfolk" att utan förskoning mörda, plundra och utrota alla folk utom den judiska rasen, varvid han lovar dem att själv med sina änglar gå före i spetsen vid dessa rövarebragder. 2 Mos. 3:22. 11:14, 23:23. 33:2. 3 Mos. 20:24. 4 Mos. 13:3, 22, 21:2, 34, 35. 31:7 ff. 5 Mos. 7:1, 2. Jos. 11:11. Såsom härav framgår, känner Jahves hat och mordlystnad gent emot gojim, d. v. s. icke-judar, inga gränser. Han befaller att utrota "både man och kvinna, både de barn och spenabarn, och ingen skonsamhet dem bevisa." 1 Sam. 15:3. Han är även vred och han svär. 4 Mos. 32:10. Hans otaliga förbund med sitt "egendomsfolk" bekräftas alltid med en ed. Men Jesus säger, "I skolen alls icke svärja varken vid himmelen eller jorden". Matt. 5:34. Grundprincipen i Jesu lära är kärlek, barmhärtighet och villvilja mot alla människor, utan undantag, i motsats till judeguden Jahves mordiska och rovgiriga planer och befallningar. Att åstadkomma någon sann kristlig utveckling i gemenskap med ett sådant antikristligt gudsbegrepp är en rätt naiv uppfattning för att ej säga något värre. Man fordrar av oss kristna, t. ex. att vi skola erkänna och heligförklara ett sådant "gudomsväsende", som besökte Abraham i Mamres lund och hos honom bespisades med semlor, smör, mjölk och kalvkött (1 Mos. 18:1—8), eller den gud som erkände sig besegrad av storbedragaren Jakob vid Peniel 1 Mos. 32:24—32, eller den gud, med vilken äktenskapsskändaren Isak slöt förbund i Gerar. 1. Mos. 26. Här kan sannerligen det ordstävet besannas att "såsom människorna äro, så äro ock deras gudar". Vi ha officiellt antagit kristendomen, men i praktiken hålla oss starka makter fast vid den barbariska Jahveismen. Man fördummar människorna med vantro och villfarelser genom att för dem framställa den av Jesus utdömda "fariseiska surdegen" med dess mord- och blodgiriga gudsbegrepp Jahve-Sebaot såsom heliga symboler, medan de endast utgöra irrbloss ur vantrons sumpmarker. Så länge detta skrymteri och denna skenhelighet får behärska de kristna nationernas gudsgemenskap, äro de ett lättfånget byte för det internationella judiska världsbedrägeriet. Det synes ej finnas någon humbug stor nog, som ej kan användas till att tjäna detta ändamål, emedan man ej vill lära sig inse, att för en allmän kristlig människokärlek och rättfärdighet intet rum finnes i Jahves religion.

Den kristna läran har nu länge nog varit begravd i den judiska traditionens skräphögar, låt äntligen den rena sanningen få träda fram i dagens ljus! Vi ha en himmelsk kallelse med tro på ett evigt liv, men icke en judisk, ty den har endast det löftet med sig att länge

(Forts. å sista sid.)

Regeringen och det folkförstörande Brattsystemet.

Från generalkonsul Folke Cronholm har, närmast med anledning av finansministerns egenartade val av "spritsakkunniga", ingivits nedanstående framställning angående regeringens ställning till Brattsystemet till statsminister Arvid Lindman:

Härmed tillåter jag mig vördsamt fästa Edera Excellens' uppmärksamhet å en artikel under rubrik: "Hr Wohlins 'Spritsakkunnige'. Den utora besvikelsens kommitté", som återgavs i medföljande nummer 43 för i år av vår nationella veckotidning "Nationen". Det framhålles i denna artikel, att kommittén, som betecknas såsom bärande vingelpolitikens stämpel, enligt vad som från vederbörligt håll inom densamma redan meddelats, kommer att bliva av betydande livslängd, enär ett par år skulle åtgå för att tränga in i detaljerna. Och det frågas med rätta: "Varför detta slöseri med tid och penningar, då bättre skickade män funnos att tillgå?" Vidare framhålles: "Professor Westman hade varit ett gott och opartiskt namn, men antagligen visade han sig för ärlig i monopolutredningen." Det frågas också hur överhuvudtaget direktör Lithander kunnat uteslutas, vartill herr Wohlins självdeklaration: "Jag intresserar mig icke för spriten" visserligen skulle kunna utgöra en förklaring ehuru ingen tillfredsställande sådan. Såsom oförklarligt betecknas också uteslutande av direktör Andersön å Ekebo, som liksom hr Lithander ihärdigt kämpat för tillgodoseendet av statens ekonomiska intressen i Spritmonopolet — det monopol, som instiftats till vinning för enskilda personer i uppenbar strid mot rikets främsta grundlag. Statens intressen skola väl ock i främsta rummet tillvaratagas. Att döma av allt, heter det vidare, kommer nu taktен inom kommittén att bestämmas av Kontrollstyrelsen, detta hjärtligt avskydda ämbetsverk, som lever högt, ja för sin tillvaro kan tacka just Brattsystemet. Det var ju ock Kontrollstyrelsen, som i samförstånd med finansministern Lyberg, systemets nyvordne chef, omintetgjorde framläggandet för senaste riksdagen av den dyrbara kontrollutredningskommitténs be-

*(Forts. å sista sid.)

Den 9 November

Under Antikrists spira.

Att vi nu äro där, under Antikrists spira, vid fullbordandet av judafolkets sedan årtusenden omfattade, messianska världsharskaredröm, är visserligen ett faktum, som för många svenskar ännu i denna stund är tämligen okänt. I hemlighetsfullhetens, den sataniska listens och hyckleriets tecken smög sig den antikristliga makten på de intet ont anande folken, skrudad i förföriska kläddnader, på lönliga vägar — för att slutligen, när spelet ansågs vunnet, kasta masken och låta den "heliga" universella revolutionen under Davidsbaneret, den där definitivt skulle utrota alla de icke-judiska statssamfunden från denna jord, rycka in på arenan såsom världssuveränen och mänsklighetens förlössare, folkens "store befriare" ur förtrycken. Vägen var omsorgsfullt, efter alla konstens regler, tillrättalagd. Kulturfolken i Europa, genom världskrigets ohyggliga hemsökelser bragta till undergångens rand, beräknades vara ur stånd att kunna hejda den allmänna sammanstörtningen, i vars tecken det judiska världsharskaredömet under Edourd Rotschild V öppet skulle etableras. Efter Europa skulle så den övriga världen följa. Men de Sions Vises beräkningar slogo fel. Den universella, "världsfrälsande" judebolsjevikiska revolutionen lyckades endast vinna fast fot i Ryssland. I de stater i Mellan-Europa, i Ungern och Bajern, där bolsjevismen vid sin första stora framstöt lyckades rycka till sig makten, blev denna av kort varaktighet. De judiska usurpatorerna kastades där snart ur sadeln — en förvisso kännbar motgång för "det heliga Israel". Och i de övriga staterna, ej blott i Europa utan i all världen, har den politiska kampen under det gångna årtiondet i väsentlig grad gällt en kamp för eller mot judemaktens direkta anekterring av respektive stater och folk i den proletära bolsjevismens namn. Israel bådade såsom alltid också här upp de under dess hemliga styres hägn vilseledda massorna till de bestående samhällenas omstörtning och erövring åt sig.

De av "det heliga Israel" medels falsk fraseologi förvillade, i "själlöshet" försänkta folken förstå i allmänhet ännu ej vad som är å bane. Detta tack vare framför allt, att samma makt så skickligt förstått att i överensstämmelse med sin i all hemlighet fullföljda världsimperalistiska plan osynligt för folken lägga under sig, jämväl de betydelsefulla instrument, som behärska folkviljan, det folkliga upplysningsväsendet, tidningspressen och bokmarknaden. Samtidigt med att detta skedde upphöjdes, som vi veta, "folkviljan" i pressen till den suveräna maktinstansen i samhället. Den av judarna dirigerade pressen dekreterade, och för första och andra statsmakten gavs intet annat val än att lydigt underordna sig "tredje statsmakten", den av "Guds utvalda" fastställda "folkviljan". Ve det statsöverhuvud, den regering eller riksdag, som här ej visste sin plikt! Så utvecklades steg för steg den judiske usurpatorns maktställning också i Sverige, intill den punkt, dit vi nu äro komna. Liberalismen och socialismen hava fullgjort sina "frihetsmissioner". Idealet, mot vilket vi nu ledas, är den klara bolsjevismen — den politiska akt, som för alltid skall utplåna det "förhatliga" svenska samhället från denna jord och i Israels stjärnas (— Revolutionens) tecken här fullkomna det "gudomliga" verket, i enlighet med vad Jahveguden skall ha lovat sitt "älsklingsfolk" även för vårt lands vidkommande. Men en stor del av svenska folket är tack vare det rådande judiska lögnupplysningsväsendet slaget i blindhet och kan icke se vad som är å bane. På den "borgerliga" såväl som "proletära" sidan hänger man sig alltjämt åt animerade partipolitiska diskussioner, oförmögen att skåda längre än till den förvirrande "idé"-fraseologien. Inom det "borgerliga" lägret, som ju förmenar sig företräda den högre bildningen och intelligensen, föreställer man sig, att all fara för bolsjevismen är överstånden och att vi nu äro stadda i utveckling hän mot normala samhällsförhållanden — något som dock ej hindrar, att man även där gör vad i ens makt står för främjandet av det judiska bolsjevikisk-antikristliga omstörtningsarbetet i Sverige. Detta fullföljes i själva verket, trots att en "konservativ" regeringsregim på grund av årets valutslag tillkommit, i ständigt forcerad takt och alltmera öppet, med stöd av jämväl sådana tidningar, som tidigare till en viss grad sökte bevara skenet utåt. Antikristrustar över hela linjen för den avgörande kampen om Sverige. Den svenska allmänheten översvämmas med antireligiös litteratur, hjältarna inom pressen och bokmarknaden överbjuda varandra i "frigjorda" utläggningar av de nya idealen. De blinda mena, att allt detta icke har någon betydelse; men de, som voro med om den stora "folkfrälsningen" i Ryssand för 10 år sedan, kunna beediga, att vad som här nu försiggår fullkomligt överensstämmer med vad som skedde i det bolsjevikiska föregångslandet tiden närmast före revolutionen. Det "kulturella" förberedelsearbetet för den judiska bolsjevikrevolutionen bedrives här efter precis samma principer som på sin tid i Ryssland, de olika akterna och tablåerna i spelet påminna rent förvillande om händelserna i det nämnda landet strax före den revolutionära stormattacken. Men "de själlösa" i detta land fortsätta med sitt överlägsna smågrin och sin ihärdiga vägran att tro. Hrr Kilbom et Consortes kunna emellertid med gott mod hålla sig lugna någon tid framåt, "utvecklingen" arbetar dem i händerna! När den faktiska erövringen av det svenska samhället är fullbordad och alla hinder under fullt fredliga "reformistiska" former undanröjts, kommer bolsjevikrevolutionen såsom en mogen frukt, ett brev på posten. Ingen skall då vara i stånd att längre bjuda "De Heliga" motstånd. Ett folk beskäres det öde, det förtjänar!

Stunden är kommen, då Sveriges folk, försåvitt det icke vill ge upp sin ställning såsom ett fritt och oberoende folk, måste taga ställning till det i beslöjelsens tecken såsom härskaremakt i det svenska samhället sig etablerade Antikrist. Det går icke an att längre avfärda spörsmålet såsom "inbillning" och "fantasi". Verkligheten talar ett språk, som icke låter sig tillbakavisas på det sättet. Varför vägrar hela dagspressen så ihärdigt att upptaga våra framställningar till bemötande? Äro dessa, såsom man vill hålla före, endast fantasier, borde det ju vara en enkel sak att tillbakavisa dem. Måste icke, i stället, denna isande tystnad kring ett problem, som dock förnärvarande är under debatt i vida kretsar, tolkas såsom ett tyst medgivande, att vi hava rätt i våra påståenden? Varför trakasseras tidningsförsäljare därför att de tillhandahålla allmänheten Nationen och varför motarbetas vår tidnings spridning av krafterna i dunklet med alla till buds stående, illojala medel? Det borde ju vara en enkel sak att tillbakavisa våra uppgifter, därest de verkligen äro "vilda fantasier". Varför gör man det? Jo, svaret kommer det sig, att den svenska dagspressen, alltifrån yttersta höger till yttersta vänster, här lyser med den mest fullkomliga tystnad? Jo därför, att vi här just ha den gemensamma sjuka punkten framför alla andra! Över hela linjen skys dagsljuset, liksom lögnens talesmän alltid fly ljuset och söka sig ner i mörkrets regioner. Ledaren för den antikristliga verksamheten i vårt land, Antikrists egen härvarande "store" ställföreträdare, tidnings- och bokförläggaren Karl Otto Bonnier, judedemokratiens ledare de facto och hemlige diktatorn i Sverige i detta nu, vet alltförväl, att i samma ögonblick svenska folket varder underkunnigt om det djärva spel i dess "själlöshet" han är i färd med, skall hans nu så lysande maktposition vara förvandlad i intet. Men ännu är spelet ej vunnit för hr Bonnier och hans mot Sverige medsammansvurna, ännu är, trots allt, icke vårt folk bragt på knä för det kulturens alla emblem så praktfullt utsmyckade Antikrist, ännu har det sin livskraft i behåll. De svenskar, som icke låtit bländas sig av det själlösa upplysningsväsendet under hr Bonniers spira, vaka! När "den stora parollen" en dag går ut, veta de, *vem* och *vilka* som sänt ut densamma, som äro den verkliga folkfienden. Israels Vise i Sverige äro uppenbart ur stånd att fatta sitt fundamentala misstag, att svenska folket var ett själlöst släkte, likställt med boskap. Önskar man i praktisk handling närmare pröva själlöshetsgraden, skall man nog även få göra det! Svenska folket kommer aldrig att finna sig i ett styre under Antikrist. Vill man här söka sätta ett dylikt i scen, såsom man redan gjort i Ryssland, skall man komma att få lära känna vad svensken i själva verket går för. Den svenska statsmakten har förpliktelser gentemot det folk, vars intressen och väl den tagit sig an. Detta folk kräver ovillkorligt, att dess ansvariga styresmän vid makten av all kraft håller den antikristliga juderörelsen borta från landets gränser. Det fordrar, att statsmyndigheten i kraft av sin auktoritativa ställning i samhället äntligen på allvar tar itu med samt definitivt sätter stopp för de under hr Karl Otto Bonniers, Antikrists överhuvud i Sverige, ledning bedrivna, högbrottsliga, lands- och folkför därvliga strävandena. Judarna i Sverige måste efter de skändliga maktmissbruk, de här gjort sig skyldiga till, definitivt avskiljas från varje som helst befattning med fokets och statens angelägenheter. Det måste äntligen bliva ett slut på vederbördandes "humoristiska" spel med Sveriges folk!

PRESSKONSERTEN

Socialiseringsnämndens avveckling.

Regeringens föreläggande för socialiseringsnämnden att inom loppet av trenne år avsluta sina utredningar på området kom förvisso icke någon dag för tidigt. Man förstår blott ej vad de tre nådaåren skulle tjäna till. Herrar ledamöter i den förnämliga nämnden äro ju redan förut försörjda! Skandalen har sannerligen pågått länge nog. Självaste ledarna för den socialistiska rörelsen här i landet ha så sent som i dessa dagar i sina tidningar nödgats öppet bekänna att de ännu alltjämt ingenting begripa av den socialism, varmed de önska lyckliggöra vårt folk. "Vi måste göra klart för oss, vad vi mena med socialismen", framhöll t. ex. redaktör Engberg för någon vecka sedan i Socialdemokraten:

"I verkligheten hava vi icke" yttrade den illustre socialistiske kämpen, "kommit ut över de allmänna talesättens gräns. Vi stå alla ganska svarslösa, så snart det gäller att ge besked om den praktiska beskaffenheten, det närmare utseendet hos den politik, varigenom vi under överskådlig tid vilja förverkliga våra socialistiska ideal. Folk vill veta vad den innebär... Så länge vi icke själva klart och bestämt angiva, vad vi vilja ta oss före med det svenska samhället, så länge ge vi möjligheter åt våra motståndare att ogenerat lägga in vad som hälst i vårt socialiseringskrav."

Efter många årtiondens hänförd kamp för "de socialistiska idealen" bekänner man nu alltså öppet, att man ingenting begriper av vad saken gäller. Vi undra inte på, att Bonniers D. N. inför en dylik självbekännelse i det socialistiska huvudorganet visar en något generad uppsyn.

Någon anledning att visa större missmodsmin över regeringsinitiativet i fråga om socialiseringsnämnden borde man ju under dessa förhållanden knappast hava på den socialistiska kanten. Den ömmaste punkten är naturligtvis den, att socialiseringsnämnden hittills spelat en viss roll såsom förlänare av extra s. k. arbetsfri inkomst åt politiskt "förtjänta" personer. Nämnden har ju under de åtta år, den varat, hunnit förbruka över tre kvarts miljon kronor, vilket ju betyder många årsbetsfria inkomstdagar för personer, som ännu i dag ingenting begripa av socialismen. *Lunds Dagblad* (h) framhåller också med full rätt, att skål kunna anföras för ett bådare slut än de beviljade tre nådaåren:

Sörjd av ingen och saknad av ingen går nämnden att slutföra ett verk, som från början varit dömt att misslyckas just därför att det varit inriktat på att söka levandegöra en illusion, en dömnig föreställning utan förankring i realiteternas värld. Vår tid kräver av statsmännen och deras politik positiva och praktiska insatser till gagn för land och folk.

Vi instämma i dessa ord. Men eftersom man t. o. m. inom ledande socialistiska kretsar alltjämt ingenting tyckes begripa av socialismen trots att man nu i ett halft århundrade varit i färd med att vilja införa densamma i Sverige, tillåta vi oss åter en gång, till nedanstående utmärkande strömmar väller fram och in över landet.

Men nck, polisen, tullen och våra domstolar ha fått arbete och möjligheter att utöka sina personaler och verksamhetsområden, och fängelserna ha fått en ny stadig kundkrets, smugglare, hembrännare, sprittjuvar och langare — vilket ju allt är i överensstämmelse med Den Högre Maktens ideal och strävanden i detta land. För att nu ej här tala om Brattsystemets utsökta karaktär av folkligt exploateringsinstrument i den "rationalistiska" storfinansens hand, varpå ju den underbara förvaltningen av Spritmonopolets affärer under det gångna årtiondet lämnat så lysande prov.

Så nog förstår man att vår "socialt" intresserade svenska judepress i "väsentliga stycken" alltfort håller fast vid Brattsystemet såsom det för svenska folket mest ändamålsenliga!

"Arbetsfredsriksdagen" hålles den 30 nov.

Den på statsrådet Lübecks initiativ förberedda konferensen för överläggning mellan företagare och arbetare om ett stärkande av samhörighetskänslan kommer att öppnas fredagen den 30 november kl. 2 em., varefter förhandlingarna fortsätta på lördagen. Inbjudan till deltagande i kon- nsen kommer att utgå i mitten innevarande månad.

I ett anförande till statsrådsprotokollet vid den konselj vid vilken socialministern erhöll regeringens bemyndigande därtill, framhöll statsrådet bl. a., att konferensen var ett led i arbetet för förverkligande av önskemålet att sammanföra representanter för de av frågan intresserade till överläggningar angående förefintliga möjligheter att på frivilligthetens grund åvägabringa bättre samverkan mellan parterna på arbetsmarknaden och inom de särskilda företagen.

Socialministern ämnar själv öppna konferensen, som hålles i andra kammarens plenisal, med ett anförande om konferensens ändamål m. m. En orientering kommer härvid att lämnas över senaste tidens strävanden på hithörande område i vissa främmande länder. Vidare är det avsett, att några företrädare för arbetsgivar- och arbetarsynpunkter skola i inledningsanföranden lämna redogörelser, för vad som redan åstadkommits för frivilligt samarbete mellan arbetsgivare och arbetare samt önskemål beträffande vad som åtgjorts eller som lämpligen kan göras. Härefter skulle följa en allmän diskussion i dessa ämnen mellan mötets deltagare. Beträffande eventuella åtgärder i fortsättningen komma dylika att tagas till övervägande i samband med och efter konferensen.

Vår pappersproduktion under tredje kvartalet slår rekord.

Tredje kvartalets tillverkningssiffror för vår pappersindustri innebära ett rekord i det de representera den högsta kvartalsproduktion, som pappersbruken någonsin nått upp i. Produktionsindex för gruppen blev nämligen för tredje kvartalet 133 mot 123 för andra kvartalet och 122 för fjolårets tredje kvartal. Relativt sttiade visserligen första kvartalet i fjol med ett högre indextal, 135, men absolut sett innebar juli—septemberproduktionen i åt engstegring på 10 proc. över den förut högsta kvartalstillverkning, som förekommit.

Förklaringen är att söka icke bara i den livliga produktionstakt, som under tredje kvartalet karaktäriserat industrien, utan också i de utvidgningar vid ett stort antal bruk, som ägt rum. Sålunda ha nu de betydande utbyggnaderna vid Holmens bruk kommit till synes, och samma gäller utvidgningarna vid kraftpappersbruken.

Svenska folkets utgifter för nöjen.

Enligt en beräkning i Svenska stadsförbundets Tidskrift skall svenska folket under år 1927 på skattebudgeten "nöjen" ha offrat 34,389,836 kr. Denna summa avser dock endast de 101 städer, där nöjesskatt utgår. Lejonparten har gått till biografer, som inhöstat 17,240,181 kr. För teater, konserter och viss idrott ha utgivits 10,898,114 kr. samt för övriga nöjen 6,251,541 kr.

Varje kvinna bör

eftersträva en varm, frisk hy. Den representerar ett oskatt bart värde.

Vägen att nå "skönhetshyn" är enkel, den går genom dagligt bruk av

YvY-Tvålen

— tvålen för Er.

Alla upplysningar och material

rörande bildandet av *UPPLYSNINGS-CIRKLAR* av *"Samfundet För Svensk Folkupplysning"* lämnas av undertecknad, adress tidningen Nationen, Södra Kungstornet, *Stockholm.*

RIKSLEDAREN.

PARISER-CAFÉET

27 Kungsgatan 27

STOCKHOLM

Släktforskning

i in- och utländska arkiv utföres

Löjtn. Erik Claes Swartz,

Charlottenborgs Slott, Motala V.

RESTAURANT

RUNAN

Dalagatan 50, Stockholm.

Gör ett besök

i min affär, där köper Ni

SMÖR, OST, ÄGG och KONSERVER

till absolut lägsta priser.

Carl Sandbergs Smöraffär

Tegnérsgatan 17. Tel. Norr 215 39.

Gör ett besök på

"Gryfan"

CAFÉ OCH MATSERVERING

25 Lästmakaregatan 25

Telefon 160 83

NY REGIM

Specialité: God och vällagad mat

Lunch o. Supé med allmänt smörgåsbord

Fina Dinémiddagar

A la carte hela dagen

Billiga priser och trevliga lokaler

"I (judar) skola kallas människor, men de andra folken boskap!"

Hela den gigantiska plan på världens erövring och de icke-judiska folkens tillintetgörelse i Davidsstjärnans (= Revolutionens) tecken, som judafolket är färd med, bygger som bekant på den sedan äldsta tider av judarna hävdade uppfattningen, att Gud skapat världen endast och allenast för deras räkning och att de icke-judiska folken i egenskap av själlösa djur sakna existensrätt och fördenskull måste utrotas från jorden. Denna sin grunduppfattning av gojims (icke-judarnas) själlöshet demonstrerar man dock icke i onödan, utan bemödar sig tvärtom att så länge man anser sig vara i oehov av "de ogudaktigas" stöd framställa sig i allra mest människovänliga dager. Var bevittnades väl i vår tid en välgörenhetsstillställning, en humanitär strävan i detta eller något annat land utan att judär stodo i spetsen för densamma i sin egenskap av barmhärtiga donatorer och folkvälgörare! Detta demonstrerande av "det heliga folkets" upphöjda, varmt människokännande väsen imponerade alltid oerhört på de fångade gojim, som föllo i beundran däröver och icke kunde finna nog entusiastiska ord för prisande av judarnas ädelmod och godhjärtenhet gentemot sina lidande medmänniskor, ja, det imponerade ofta till den grad på "de själlösa", att dessa vid sidan av de exponerade välgärningarna t. o. m. ansågo allt vad ont som judarna möjligen kunde göra sig skyldiga till såsom rent betydelselöst.

Den okunnighet rörande den judiska religionen och dess strävanden som är tillfinnandes jämväl inom s. k. bildade kretsar, är otrolig. Icke ens den kristna kyrkans främste i vårt land tyckes ha något begrepp därom. Redan vårt eget "heliga" gamla testamente borde ju dock härvidlag ge en hel del upplysning:

"De hedningar (icke-judar) och konungariken, som icke vilja lyda dig, de skola omkomma, och deras folk skola förödas." (Esaias 60: 12.)

"Han skall giva dig deras konungar i ditt våld, och du skall utplåna deras minne på jorden." (5 Mos. 7: 24.)

"Frukta dig icke för detta landets folk, ty de hava givits dig till rov . . , för att giva dig stora skönа städer, som du icke har byggt, och hus fulla med gods, som du icke har fyllt, och vingårdar och oljeträd, som du icke har planterat — på det att du må äta och varda mätt." (5 Mos. 6: 10—11.)

"Och konungar skola vara dina skaffare och deras furstinnor dina ammor. De skola inför dig nedfalla på sitt ansikte och slicka stoftet av dina fötter." (Esaias 49: 23.)

"De främmande skola bygga dina murar, och deras konungar skola tjäna dig . . Och dina portar skola städse stå öppna dag och natt, på det att folkens ägodelar skola föras in till dig, och deras kohungar skola införas till dig." (Esaias 60: 10—12.)

"Förbliv en främling i detta landet, och jag vill vara med dig och välsigna dig (d. v. s. bringa dig fördelar), ty dig och din säd vill jag giva alla dessa länder." (1 Mos. 26: 3.)

"I dag vill jag begynna att alla folk under himmelen skola frukta och förskräckas för dig, så att, när de höra om dig, skola de bäva och sorg hava för din tillkommelse." (5 Mos. 2: 25.)

"På främlingarna må du ockra, men icke på din broder (stamförvant), på det Jahwe skall välsigna dig (d. v. s. bringa dig fördelar) i allt det du företager i det landet, dit du kommer för att intaga det." (5 Mos. 23: 20.)

"I skolen intet as äta. Främlingen, som är i porten må du giva det, att han äter det, eller sälj det till en främling . . ." (5 Mos. 14: 21.)

"Du skall fråta alla folk, som din Herre skall giva dig. Du skall icke skona dem och erkänna deras gudar, ty det kunde bliva dig till en snara." (5 Mos. 7: 16.)

Redan Moses och Esaias hade alltså sin ställning till de icke-judiska folken fullt klar för sig. Talmud, judarnas ännu i dag gällande högsta religiösa och lagliga auktoritet, har även en hel del av intresse att säga oss om det "utvalda" folkets uppfattning om sin "gudomliga" mission i denna värld:

"I (judar) skolen kallas människor, men de andra folken i världen skola icke kallas människor, utan boskap" (Talmud Baba mezia 144, b. jämför Kerithoth 6 b, 7 a.).

"Eburu människorna i världen till det yttre lika israeliterna, äro de dock som apor, jämfört med människorna" (Schene luchath ha-berith 250 b).

"Men Akum (icke jude) vars själ härflyter från en oren ande, kallas ett svin. Och emedan det så är, så är en Akum likasom kroppen och själen av ett svin" (Jalkut Ruben 12 b).

"Världen är skapad för israeliternas skull, vilka äro frukten, de andra folken utgör blott deras skal. Man inser alltså, att det i verkligheten intet folk finnes utom Israel, de övriga folken äro blott dess skal" (Schene luchath ha, berith 124 b).

Liksom husfadern aktar sådana korgar, i vilka man uppsamlar smuts, halm, avfall och agnar, för intet värde, så aktar den Helige, Högtprisade (Jahve) även gojim för intet värde, emedan de äro intet" (Midrasch Schir ha-shirim 27 3 c).

"De icke-judiska folken hava ingen själ utom djurens livskraft" (Jalkut chadasch 154 b), nr 7).

"En icke-judes säd är som säden av ett utom djurens livskraft" (Jalkut chadasch 154 b), nr 7).

"En icke-judes säd är som säden av ett djur". (Tos. Jebamoth 94 b, Tos. Kethuboth 3 b, Tos. Sanhedrin 74 b).

"Vad betyder berget Sinai? Berget, från vilket (genom Mose lag) hatet (judarnas) har kommit ned över jordens folk". Ordet Sinah betyder hat. (Talmud Schabboth 89 a).

Alltså veta vi det!

Den judiska kärleken till nästan.

Det finnes skillnad på kärlek och kärlek, liksom på välgörenhet och välgörenhet, sådan för syns skull och äkta sådan. Den kärlek och välgörenhet gentemot gojim, icke-judarna, som av judarna demonstreras, hör såsom regel till det slaget, som är till för skenets skull — till "de själlösa" gojimfolkens invaggande i falska föreställningar om judafolkets planer och avsikter emot dem. I Talmud säges uttryckligen:

"Det är förbjudet att gentemot de kristna visa vare sig rättvisa eller medmänsklig kärlek."

Detta påbud i den judiska lagen hindrar dock som sagt icke, att både medmänsklig kärlek och välgörenhet utövas av judarna, där dylik anses vara vederbörande till nytta.

Antikrists arbete bland skolbarnen.

I en östgötatidning berättas följande karaktäristiska episod från en skola i en av länets städer:

"Lärarinnan i klassen hade lagt märke till, att en av eleverna, en liten rar flicka alltid satt med huvudet i händerna och fingrarna i öronen. Så frågade lärarinnan en dag sin elev, varför hon alltid satt på detta sätt, då kristendomsundervisning bedrevs.

— Mamma och pappa ha sagt, att jag ej får höra på kristendomslektionen, svarade flickan.

Och nu sitter hon alltid med fingrarna i öronen så snart det blir fråga om kristendom i skolan. Arma barn! Men mamma och pappa ha ju så sagt — — —.

Judisk välgörenhetsutövning.

I samband med Kvinnliga kontoristföreningens för någon tid sedan firade 25-årsjubileum överlämnades, såsom även mycket samvetsgrant noterades av dagstidningarna en hel del gåvor av välvilliga donatorer. Notisen härom lydde:

"Direktör Rolf Levy i Skandinaviska pälsvarufabriken skänkte 500 kr. till Nystugan på Sommarhemmet. Fru Amalia Levy överlämnade till ålderdomshemmet en summa av 500 kr., och till Math. Lindgrens hjälpfond skänkte grosch. och fru Julius Gerell 300 kr. Generalkonsul Josef Sachs har lovat bekosta möbleringen till de åtta rummen i Nystugan, när denna blir färdig, och föreningens bibliotek erhöll som gåva av Alb. Bonniers bokförlag ett större bokverk."

Ja, medels utövande av "välgörenhet" av detta och mångahanda andra slag bidrager man till "de själlösas" invaggande i den uppfattningen, att judarna äro ett så välsinnat, ädelt och barmhärtigt folk, som knappast själv vet, huru väl det vill oss svenskar. Men den är naturligtvis en dålig människa, som vågar antyda, att det skulle ligga någon undermening därі. Samtidigt att man sålunda utåt markerade sitt ädelsinnade väsen förbereder man vi veta "det heliga Israel" bakom svenska folkets rygg en den mest diaboliska mordplan i bolsjevismens tecken.

"Vettet" i H-T.

En av våra vänner i Göteborg sänder oss nedanstående rader, som säkerligen rätt så väl tecknar den där numera rådande allmänna uppfattningen:

Som avslutning å en ledande artikel i Göteborgs Handels- & Sjöfarts-tidning för den 25 aug. 1924 stod att läsa bl. a.: "Vår lans är fri. Den tjänar ingen partifana. Vettet är dess enda herre." Artikeln var skriven av tidningens chefredaktör, professor Torgny Segerstedt. Samme ergon skrev för några dagar sedan i samma tidning under rubriken "I dag" en kvasifilosofisk betraktelse över rasmotsättningarna, varur följande märkliga passus citeras: "Patrasket är alltid tillgänghgt för dumt folks farlighet. Smutspressen ockrar på pöbelinstinkterna, när den driver sin antisemitiska hets. Skall man i framtiden så mycket rå på alla dessa urtidsråa instinkter, att de raser, som äro inbördes vida mer olika än folk av samma färg och samma kultur, att de folken kunna tåla att bringas varandra närmare."

De båda citaten giva anledning till åtskilliga reflexioner. Det fanns verkligen en tid, då en del enfaldigt folk trodde, att vettet höll på att få komma till sin rätt i "Handelstidningens" spalter. Den forna hållningslösheten utbyttes mot klarare signaler, sensationslystnaden ställdes på avskrivning, överorden försvunno. Det någon gång förekommande då ganska lätta gycklet över prästerna och kristendomen ansågs vara av övergående natur och endast utgöra efterdyningar till den nye chefsredaktörens relativa missbyrskande på den teologiska banan. Hans beundran för herrarna Wallenberg ansågs mera gälla deras personliga duglighet. Man trodde honom vara ovetande om att bröderna Wallenberg gjort en del "lyckade" affärer (exempelvis de i norrlandsträ), vilka blivit mångas ruin samt en del mindre lyckade, där andra fått betala fiolerna (exempelvis Emissionsinstitutets aktieägare). De enfaldiga hava emellertid så småningom, särskilt under det senaste året, i allt större omfattning och med stigande undran bevittnat den påtagliga förändring vettet undergått. Utfallen mot kristendomen höra till ordningen för dagen och hava antagit en allt hätskare karaktär. Hemmet och äktenskapet hava blivit förädlrade institutioner, som böra försvinna. Den politiska utvecklingen har hållit jämna steg. Man har helt plötsligt upptäckt, att hr Ekman gjort landet "obestridliga förtjänster", predestinerande densamme att leda landets öden. Regeringen Lindman hudflänges, innan den ännu hunnit börja sitt kall. En del av dess ledamöter utsättas för tarvliga, personliga angrepp. Dr. Bratt å andra sidan, se där en man, som i sitt görande och låtande uteslutande låtit sig ledas av "upphöjt socialt patos" . . . Man och man emellan hålles före, att chefsredaktören är "utskriven". Knappast. Snarare har det icke längre ansetts löna mödan att upphehålla skenet, och den bålde "teologie" professorn uppträder nu officiellt som semiternas riddare.

Tillsvidare får man vara tacksam för att full klarhet vunnits beträffande "Handelstidningens" syften. Nu vet man exempelvis, att tidningens mot bolsjevismen riktade artiklar icke äro så allvarligt menade. "Handelstidningen" skulle eljest "ockra på pöbelinstinkterna". Löjliga tanke! Vettet är ju dess enda herre.

En av patrasket.

Doktorsgrad per korrespondens!

Ingen som är i besittning av den erforderliga företagsamheten plus de nödiga kontanterna behöver i vår "upplysta" tid lida brist på yttre utmärkelsetecken, till ådagaläggande av sin betydenhet inför all världen. Ordnar och titar etc. har ju i vår "demokratiska" tid blivit tillgängliga för vem som helst med tillräckligt av "födgeni". I Bonniers Nyheter kunde man häromdagen läsa nedanstående annons, som visar, att inte heller doktorsgraden numera erbjuder några större svårigheter att uppnå:

"Doktorsgrad. Universitetskurser pr korrespondens, Diplom. — Prof. Dr M. Trifovnovich, 25 rue de Moscov, Bruxelles (Belgique)."

Allmänhetens rättslöshet gentemot systembolagen.

Enligt Lunds Dagblad råder mångenstädes på den skånska landsbygden en veritabel skräck för systembolagen. Allmänheten står praktiskt taget rättslös gentemot detta nya fogdevälde i den "sociala" spritransoneringens namn. En odalman skriver i den nämnda tidningen:

"Vill man t. ex. från landsbygden sända ett ombud, blir detta ofta utsatt för verkliga polisförhör, så att många hysa en verklig skräck för systembolagen. Ett ombud kan bli anmodat att på en blankett skriva dels motbokságarens namn, bostad, födelseår och dag; vidare sitt eget namn, bostad, födelseår, födelsesocken, födelsedag o. s. v., o. s. v. Gud hjälpe den, som eventuellt skriver fel. Därtill ingångna frågor, hängrin och knitter. Allmänheten står alldeles rättslös; vart åkall man vända sig med klagomål, om man blir avvisad e. d.? Varenda mördare och mordbrännare i detta land får en försvarsadvokat, om han blir misstänkt för brott, och alla domstolars utslag kunna överklagas. Men det som dekreterats på systembolagen — var och hur skall detta beivras?"

"Patraskets" författare, utlåggande texten inför judiska akademiska klubben.

Huvudstaden har upplevat ett nytt stort "kulturevenemang". Knappt hade dr. Söderbergs uppseendeväckande antikristliga pamflett, "Jesus Barrabas", sett dagen och hunnit vederbörligt appläderas av de Israels många trogna inom dagspressen (bland vilka naturligtvis också var den både riddar Arthur, Soc.-Dem.), förrän publiken bjöds på en ny sensation — Hjalmar Bergmans judekomedi "Patrasket". "Det kulturella Stockholm" är statt i rastlös utveckling! Nyss intresserade man sig inom "kulturbladen" endast för den animerade kampen "borgare" — socialister" ävensom för sport, mord och allskons sensationella brottmålshistorier; men nu har "kulturintresset" utsträckts till att på fullaste allvar omfatta jämväl bolsjevismen i alla dess gestalter, i kombinering med antikristlig "uppbyggelseverksamhet" jämte popularisering och förhärligande inför "de själlösa" gojim i detta land av "det heliga folket". I går sägo vi "det kulturella Stockholm" i extas inför "nakendansösen från Paris" ävensom falla till marken i avgudan för den underbara internationella bolsjevikjuden Ernst Toller, dekadansverket "Hopplas" beryktade författare; i dag tages sieget ett betydligt stycke längre ut och vecklar man utan vidare betänkligheter ut sin klart antikristliga fana.

När författaren Hjalmar Bergman (hr Ake Bonniers svåger) satte rubriken "Patrasket" på sin judekomedi, skedde detta givetvis icke av någon önskan att genera sina käre vänner inom Israel, fastän hr Överrabbinen Ehrenpreis naturligtvis fann sig föranlåten peka på rubriksättningens mindre lyckade art. Men ack, vad betyder väl namnet! Det är ju i alla fall på innehållet det kommer an, eller hur hr Överrabbin? Och här lär det ej i Hj. Bergmans judepjäs finnas något tvivel beträffande tendensen. De, som gå och se stycket i den tron att det är judarna, som äro patrasket, skola nämligen snart komma underfund med att det så alls icke är, utan att det i stället snarare är gojim, som är patrasket. I annat fall hade naturligtvis ej heller Judepressen gett stycket den reklam den gav. Också visste huvudstadstidningarna efter den stora premiären att meddela, att stycket blev "en glänsande succès", "mottogs med stormande hyllningar" etc.

I den provokatoriska nykterhetspolitikens hägg.

Det i samband med havereringen av den finska spritsmugglarebåten gjorda spritfyndet vid Holmö gadd uppgår alltsomallt till 724 tiolitersdunkar. Alltså ett gott kap!

Besättningsmännen å båten förklarades häktade samt infördes till kronohäktet i Umeå, där rannsakning skulle ske den 8 nov. De häktade äro jordbruksarbetaren E. A. Rautelin, född 1900, från Lojo i Nylands län, f. handlanden Arne Ruben Danielsson, född 1900, från Ingå i Nylands län, metallarbetaren Einar Konstantin Hellgren, född 1898, från Helsingfors samt estländaren Alexander Kuhlberg, född 1890, från Reval.

En av förgrundsgestalterna i "Revolutionens Tyskland".

När den av judefirman Rathenau, Ebert & Wolff i Berlin vid världskrigets slut iscensatta "folkbefriande" stora revolutionen skulle genomföras i Tyskland, ryckte såsom vi tidigare framhållit Israels barn i vild segeryra fram på den tysk-stattiga domänen, tagande för sig snart sagt allt vad som fanns av mera värdefulla ämbeten. En jude Ebert upphöjdes till president, en jude Hirsch till preussisk ministerpresident etc., etc.

Vi återge här en bild av f. d. preussiske ministerpresidenten, juden Paul Hirsch, en av de mest bemärkta judiska storkoryféerna från revolutionen i Tyskland. En tysk-folklig författare hyllade "statsmannen" Paul Hirsch med de orden:

"Wo Hirsch jetzt waltet, wirkte Bismarcks Kraft,
Die Ähnlichkeit ist einfach fabelhaft."

Herrarna i Kreml i inbördes strid.

Det berättas om ett nytt stormigt sammanträde i politiska byrån i Moskva. Stalin skall därvid i häftiga ordalag ha förebrått Rykov att denne låtit offentliggöra sitt i Charkov hållna tal mot en överilad industrialisering. Rykov fick en varm försvarare i Tomski, som sade rent ut, att under den av Stalin i politiska byrån skapade atmosfären varje samarbete vore omöjligt. Politiska byråns ledamöter kunde icke åtaga sig ansvaret för Stalins politik, som skapade anarki i landet.

Stalin skall vid sammanträdet ha yttrat sin missbelåtenhet med Bucharin för hans artiklar i Pravda, som han ansåg tyda på sympati för högeroppositionen. Det väntas nu stora förändringar i Pravdas redaktion och anses möjligt, att Bucharin kommer att efterträdas av Sinovjev som Pravdas huvudredaktör. Sinovjev har nämligen förstått att genom lismeri och kryperi utan like återigen vinna Stalins gunst.

Sovjetjudarnas stulna konstskatter på auktion.

I Berlin pågår f. n. en stor auktion på sovjetkonstskatter. Alla de stora konsthandlarna i Europa ha kommit tillstädes. Omsättningen uppgick första kvällen till två miljoner mark. Försäljningen av möbler inbragte 663,000 mark, bronssaker 222,000, gobeliner 440,000 samt snusdosor 227,000 mark.

Från Sovjetparadiset.

Från Ryssland meddelas i dessa dagar nyheter underliga saker, som vittna om det tillstånd av desperation, som under där rådande judebolsjevikiska regim grips omkring sig bland folket. Bl. a. ha i fabriken Proletarka i Tver de begge ordförandena i arbetarklubben låtit bränna massor av böcker å bål. Av de 5,500 böckerna, som förr voro uppställda på hyllorna i biblioteket, offrades 5,000 böcker åt lågorna.

Arbetaregazetten i Moskva, som meddelar om denna underbara bokprocess, kan icke sakligt förklara, hur man kommit på idén att bränna biblioteket. Det tycks dock ha tillgått så, att en kommitté fått i uppdrag att utforska biblioteket och lämnade in en skrift, vari det påpekades, att endast 500 böcker brukade lånas ut, och framställde yrkandet, att de övriga borde brännas. Shakespeares arbeten voro bland de första böcker, som offrades. Därnäst kommo ryska författare, såsom Uspensky, Saltikov-Sjedrin o. a. ryska klassiker. Hade det bara stannat vid dessa och liknande verk, hade ju icke så mycket varit att säga. Men så inträffade skandalen, att själva den "helige" Karl Marx' Kapital, Marx' och Engels' Kommunistiska valmanifest och en av de viktigaste katekeserna i våra dagars Ryssland, Kommunismens ABC, författad av Bukharin och Preobrasjenski, till slut även offrades åt lågorna. Man väntar nu en rättegång i affären, och de som gjort sig skyldiga till hädelse mot de "heliga" skrifterna, torde ha att påräkna stränga straff.

*

I kretsen Minsk ha storbönder, s. k. kulaki, bränt ned sovjets kooperativa mönsterjordbruk Dukari, ett av de förnämsta kooperativt drivna lantbruken i Minskdistriktet. Skadorna anslås till 40,000 rubel. Från samma distrikt rapporteras ytterligare fall av liknande mordbrandsanläggningar med syfte att förstöra skörden. Regeringens representant har vid ett möte med de vityska jordbrukarna erinrat kulakerna om den allvarliga situationen inom kretsen. Han såg i dessa mordbrandsanläggningar ett tecken till att böndernа låtit sin ekonomiska kamp mot Sovjet urarta till politisk kamp.

*

Stalins senaste försök att tillbakahålla det jäsande missnöjet bland den övervägande delen av bondebefolkningen vittnar om att situationen börjar te sig rent förtvivlad. Överallt i Sovjetryssland råder brist på vete och råg. I Ukraina, Nordkaukasus och på Krim har bristen nu övergått till full hungersnöd. I Moskva ses varje dag långa brödköer, och charlakansfeber och andra epidemier rasa våldsamt. I många fall ha de väntande skarorna erbjudits äpplen i stället för bröd. I Petersburg har brödransonering införts men befolkningen är nu så van vid dylika svårigheter och umbäranden att den gripits av apati.

Enligt officiella uppgifter vänta i Sibirien 2,700 järnvägsvagnar förgäves på tre transportmöjligheter, och 50,000 ton såd ha hopats på järnvägsstationen, där de få kvarligga helt enkelt på grund av bristen på järnvägsmateriel.

*

Stalin har i ett nytt tal karaktäriserat den nya oppositionen och därvid framhållit, att densamma visserligen icke är så farlig som Trotskiisammansvärjningen, då den övervägande inskränker sig till partiets souschefer. Men icke desto mindre är det nödvändigt att gripa in med all stränghet, om också ej med samma hänsynslöshet som mot Trotskis anhängare. Stalin antydde dock, att den nya rörelsen hade anhängare till och med i centralkommittén d. v. s. bland överledarna.

Den nya högerrörelsens mål går stick i stäv med Trotskis krav. Medan denna kräver påskyndande av industrialiseringens genomförande, fordra "souschefernа" — bland vilka även Rykov anses befinna sig — att denna process skall försiggå långsammare. Under det Trotski utfärdade parollen, att man skulle beskatta bönderna högre och med hjälp av den på jord fattiga befolkningen organisera statliga storgods, är den nya rörelsen bondevänlig och begär avstående från nämnda jordpolitik.

*

Det har nu gått så långt med livsmedelsbristen i Ryssland, att hungrande ryssar översvämma gränstrakterna för att få mat. Vid Polens östra gräns ha på sista tiden ett flertal rådsryska medborgare anhållits, vilka gått över gränsen för att "tillhandla sig livsmedel. De anhållna berätta, att svår hungersnöd härskar i rådsunionens västra område.

Sovjetmyndigheterna ha givit de kooperativa funktionärerna de mest stränga order att "fungera ordentligt" samt att till det yttersta pådriva sädesleveringen, även där detta måste ske genom tvångsåtgärdеr mot de "oefterrättliga" bönderna.

*

Inför högsta domstolen i Moskva har påbörjats behandlingen av ett mål mot 30 tjänstemän vid kommunikationskommissariatet, vilka anklagas för underslev, tagande av mutor och andra missbruk av sin tjänstеställning.

*

Trots Stalins försäkran, att högeroppositionens rötter ligga i själva systemet och att inga enskilda medlemmar kunna

VID BEHOV
av varjehanda järn- och husgerådssaker
vänd Eder till
JANSSONS JÄRNHANDEL
Köpmannagatan 4 - Stockholm
Billiga priser
Tel. 121 64

DANSK NATIONALT TIDSSKRIFT
KOBENHAVN F.
Selvstændigt - uafhengigt - antisemitisk
Helaar Kr. 5: —. Halvaar Kr. 2: 75.

Förstklassigt Pensionat
för resande
Klarabergsgat. 40III
(nära Centralstationen) Stockholm
Telefon Norr 163 17
M. JOHNSSON

Caféet
RIDDAREGATAN 11
(hörnet av Sibyllegatan.)
Gott kaffe och väl tempererade maltdrycker. Tidsenliga lokaler.
OBS.! Ny regim.

NATIONALT TIDSSKRIFT
Keyserstr. 1, OSLO
Eneste antisemitiske publikation,
Utkommer maanedlig
Pris til Sverige kr. 6: 20.

Kooperationen
hade aldrig behövt uppstå om
affärsmännen räknat med så låg
handelsvinst som
Herrekiperingen CIVIL
55 Birgerjarlsgatan 55
Stockholm.

Det tillkommande judiska världssjälvhärskaredömet.

eller

Sions vises hemliga protokoll.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

PROTOKOLL N:o 17.

Advokatyr. Advokatyren danar människorna kalla, hårda, genstråviga, principlösa, benägna att i alla livets förhållanden och händelser ställa sig på en opersonlig, rent legal grund. De hava lärt sig hänföra allt till försvarets fördel och icke till den sociala välgången av dess resultat, vana som de äro att icke avstå från något försvarssätt, vilket det än vara må. De göra allt, som står i deras makt, för att vinna sin klients frikännande, begagnande sig av advokatyrens lägsta finter. Härigenom demoralisera de domstolen. Därför komma vi att pressa detta yrke inom trånga ramar, vilka ställa detta inom sfären av en verkställande byråkrati. Advokaterna bliva likasom domarne berövade rättighet till beröring med rättegångsparterna, i det de få handlingarna endast av domstolen och göra sig bekanta med dem enligt undersökningsprotokoll och dokument, samt försvara sina klienter efter förhöret vid domstolen enligt klargjorda fakta. De böra få honorar, oberoende av försvarets beskaffenhet. De bliva vanliga föredragande av handlingarna till rättskipningens förmån i motsats till åklagaren, vilken åter blir föredragande av anklagelseakten. Detta förkortar domstolens förhandlingar. På så sätt fastställes ett hederligt, opartiskt försvar, som ledes av övertygelse och icke av fördel. Detta omöjliggör bl. a. det nu praktiserande mutandet av yrkesbröder för att erhålla samtycke till processens vinnande för den, som kan betala.

Gojim-prästeståndets inflytande. Vi hava redan sörjt för, att gojim-prästeståndet förlorat sitt anseende och därigenom omintetgjort sin mission, vilken kunnat i hög grad hindra oss. Med varje dag sjunker dess inflytande bland folket.

Samvetsfrihet. Samvetsfrihet är nu kungjord överallt; alltså, endast tiden skiljer oss från stunden för den kristna religionens fullständiga undergång. Med andra religioner reda vi oss ännu lättare, men därom är det ännu för tidigt att orda. Vi ställa klerikalismen och klerikalerna inom så trånga gränser, på det att deras inflytande måtte gå i omvänd riktning mot vad tidigare varit.

Påvedömets hov. Då tiden är inne för att fullständigt tillintetgöra påvedömets hov, skall en osynlig hands finger visa folken i riktning mot detta hov. Då folken störta sig över det, uppträda vi som dess försvarare, för att icke tillåta allitför stora blodsutgjutelser. Genom en sådan divergens tränga vi in i dess allra innersta och utgå icke därifrån, innan vi undergrävt hela dess makt.

Den judiske konungen som patriarkpåve. Den judiske konungen blir en verklig världspåve, en patriark för den internationella kyrkan.

Kampen med den existerande kyrkan. Men medan vi uppfostra ungdomen i nya övergångstrosläror och därefter i vår, komma vi icke att öppet beröra de existerande kyrkorna, utan skola vi strida med dem genom kritik, väckande sönderning och förfall.

Den nuvarande pressens roll. I allmänhet skall vår nuvarande press kröna regeringsaffärerna, religionerna, gojernas oduglighet och allt dyllikt med de mest principlösa uttryck, för att på allt sätt förnedra dem så, som endast vår geniala nation förmår.

Polisens organisation. Den frivilliga polisen. Vår regering blir en apologi för guden Vischnu*, i vilken den blir personifierad — i varje av våra hundrade händer kommer att befinna sig en fjäder av det sociala maskineriet. Vi skola se allt utan den officiella polisens hjälp, vilken i den av oss för gojerna utarbetade formen för dess rättigheter och åligganden hindrar regeringarna att se någonting. Enligt vårt program kommer en tredjedel av undersåtarna att observera de övriga av pliktkänsla, enligt princip.en av frivillig statstjänst. Då kommer det icke att anses skamligt att vara spion eller angivare, utan tvärtom berömvärt, men ogrundade angivelser skola straffas med all stränghet, på det att denna rättighet icke måtte leda till missbruk.

Våra agenter bliva tagna såväl ur de högsta som de lägsta samhällsklasserna, ur den sig roande administrativa klassen, bland förläggare, typografer, bokförsäljare, butiksbiträden, arbetare, kuskar, ingenjörer o. s. v. Denna rättslösa, utan fullmakter till egenmäktigt förfarande och följaktligen maktlösa polis kommer endast att avlägga vittnesmål och angiva, men granskning av deras vittnesmål och arresteringar kommer att bero av en ansvarig grupp poliskontrollörer; själva arresteringarna skola utföras av gendarmkåren och stadspolisen. Den, som icke har angivit, vad han har sett och hört i politiska frågor, kommer också att ställas till ansvar för döljande av brott, om det blir bevisat, att han därtill är skyldig.

Spioneri efter kahalspionieriets mönster. Liksom nu de våra under eget ansvar äro skyldiga att för kahalen angiva våra avfälliinge eller sådana personer, som observerats vara på något sätt för kahalen skadliga, så skall också i vårt världsrike alla våra undersåtar bliva förpliktade att lämna statstjänstens skyldigheter i detta avseende.

Maktmissbruk. En sådan organisation utrotar missbruk genom makt, ställning och bestickning — allt det, som vi infört med våra råd och teorier om de högsta mänskliga rättigheterna i gojernas lagar och seder. Men hur hade vi annorlunda kunnat ernå ökandet av orsaker till rubbningar i administrationen, om icke med dessa medel?! Bland dessa medel är ett av de viktigaste — agenter för ordningens införande, åt vilka gives möjlighet att framkalla och utveckla sina dåliga böjelser: egensinnighet, självsvåld och i första rummet bestickliget.

PROTOKOLL N:O 18.

Skyddsåtgärder. Då det för oss blir nödigt att förstärka skyddsåtgärderna (det farligaste giftet för maktens prestige), komma vi att anordna simulerade oordningar eller yttringar av missnöje, med tillhjälp av framstående talare. Till dessa talare sluta sig sympatiserande. Detta ger oss orsak att anställa husundersökningar och uppsikt genom våra tjänare bland gojim-polisen.

Observation i kretsen av konspiratörer. En öppen skyddskår — maktens undergång. Alldenstund flertalet konspiratörer handlar av äventyrslusta, av pratsjuka, så komma vi icke att oroa dem, förrän de börja handla, utan införa endast i deras krets iakttagare — spioner... Vi böra icke glömma, att maktens prestige förringas, om den ofta upptäcker sammansvärjningar mot sig. Häri ligger en antydan till erkännande av sin maktlöshet, eller ännu värre, av sin orätt. I veten ju, att vi tillintetgjort de regerande gojernas prestige genom ständiga attentat mot deras regenter genom våra agenter, blinda får i vår hjord, vilka man lätt med några liberala fraser kan leda till brott om de blott hava politisk färgläggning. Vi hava tvungit de styrande att erkänna sin maktlöshet genom vidtagande av öppna skyddsåtgärder och därigenom göra vi slut på maktens prestige.

Den judiske konungens skyddsvakt. Vår regent skall skyddas endast av den mest omärkliga skyddsvakt, emedan vi icke kunna skänka ens en tanke åt möjligheten, att han hade emot sig ett orostiftande element, vilket han icke vore i stånd att kuva, utan vore tvungen att söka skydd. Om vi skulle tillåta denna tanke, såsom gojerna gjort och ännu göra, så skulle vi därmed även underskriva om icke hans egen dödsdom, så hans dynastis i en icke avlägsen framtid.

Strängt iakttagande av yttre formerna, skall vår regent begagna sig av sin makt endast till folkets väl och och alls icke till sin eller sin dynastis förmån. Därför, genom att bibehålla detta yttre sken, skall hans makt aktas och skyddas av undersåtarna själva; man kommer att förguda den i medvetande av att med den är förenad varje medborgares i riket välfärd, ty av den beror ordningen i samhället.

Att öppet skydda monarken vill säga, att man erkänner svagheten av hans makt. Vår regent kommer alltid att bland folkmassan vara omgiven av till synes nyfikna män och kvinnor, vilka intaga platserna närmast honom, till synes alldeles tillfälligt, och de skola återhålla de övriga liksom av aktning för ordningen. Detta ger exempel av hovsamhet åt de övriga. Om i folkhopen skulle uppenbara sig en supplikant, som försöker framlämna en böneskrift, trängande sig fram genom massan, böra de främsta leden övertaga skriften och i den bönfallandes åsyn framlämna den till regenten, på det att alla måtte veta, att det framlämnade när sin bestämmelse, att sålunda själva regentens kontroll existerar. Maktens glans fordrar för sin existens, att folket måtte kunna säga: "om blott kungen visste det" eller "kungen får veta det".

Maktens mystiska anseende. Med bildandet av en officiell skyddsvakt försvinner maktens mystiska anseende. Var och en, som har en viss portion personlig djärvhet, ser sig vara dess överman, upprorsstiftaren känner sin styrka och söker endast tillfälle till attentat mot makten. För gojerna hava vi predikat annat, men kunna därför också se, vartill åtgärderna av en officiell skyddsvakt har fört dem.

Arrestering vid första misstanke. Hos oss komma brottslingar att arresteras på första mer eller mindre grundade misstanke: man kan ej av fruktan för ett eventuellt misstag giva tillfälle att undkomma åt för politiska förseelser eller förbrytelser misstänkta, mot vilka vi bliva verkligen skoningslösa. Om man ock kunde genom någon konstlad förklaring tänka sig vissa eggande orsaker till smärre förbrytelser, så finnes det ingen ursäkt för personer, som sysselsätts sig med frågor, av vilka ingen utom regeringen kan förstå något ja, icke ens alla regeringar förstå den verkliga politiken.

(Forts. i nästa n:r.)

* Indisk gud.

Ett av herrarnas i Kreml största bekymmer är den antireligiösa rörelsens fiasko. Isvestia påpekar med harm, att den religiösa rörelsen i Ryssland växer. Det finns ännu omkring 50,000 kyrkor, och antalet präster för olika kulter uppgår till 300,000. Till dessa måste läggas 100,000 munkar. Dessutom finnas kristliga föreningar bland ungdomen och särskilt bland kvinnorna, en mängd skolor för utbildande av präster o. d. Antalet religiösa sammanslutningar är enligt Isvestia i stark tillväxt. "De gudlösas" sammanslutningar smälta dessa bort som snö. Isvestia anklagar skarpt den lokala sovjetadministrationen för att den ingenting gör för att hindra "den olyckliga utvecklingen".

•

En fransk överste de Waldeck har i en avgiven rapport skildrat sina intryck från trenne i år företagna reser genom Sovjetryssland. Enligt de W. råder där för närvarande svår hungersnöd med anledning av de ständigt minskade skördarna och de stora inskränkningarna i industridriften, detta tack vare den usla ledningen av företagen.

I många distrikt finnas svältande, förtvivlade bönder, och i de sydöstra delarna av landet ha stora skaror av utsvultna män och kvinnor plundrat järnvägsstationerna samt stoppat tågen i hopp om att komma över livsmedel. Självmordarnas antal är samtidigt i starkt stigande. Större delen av dessa självmördare äro mördare, som i förtvivlan över att inte kunna skaffa föda åt sina hungrande barn, taga sina liv.

Alla meddelanden angående dessa sorgliga förhållanden äro strängt förbjudna av regeringen. Envar, som lämnar sådana upplysningar, blir behandlad som spion, vilket med andra ord vill säga, att dödsstraffet väntar den, som vågar lämna minsta upplysning om den verkliga situationen i landet just nu. För att stärka krediten i utlandet utsändas då och då officiella meddelanden, vilka innehålla fullständigt falska uppgifter.

Under de senaste tio åren har landsbygdens befolkning med anledning av de dåliga skördarna tvingats leva under helt nya levnadsvillkor, och tusentals gårdar längs järnvägslinjerna ha övergivits. Otaliga uppror ha igångsatts med anledning av de odrägliga förhållandena. Ett regemente på 3,500 man, som för någon tid sedan utsändes för att nedslå en revolt i norra Kaukasus och Kubandistriktet, gjorde gemensam sak med bönderna i stället för att bekämpa dem.

Polens kamp mot bolsjevismen.

Enligt meddelande från Warschau har polska polisen i Lemberg och dess omgivningar häktat det olagliga "ukrainska kommunistpartiets" styrelse, bestående av 45 personer, huvudsakligen ukrainska akademiker. Av partiets dokumentsamling, som även beslagtogs av polisen, framgår bl. a., att partiet mottagit stora understöd från Sovjetryssland.

Vid behov av

FOTOGRAFERING!

Glöm ej att anlita oss, då vi äro Specialister och erfarna fackmän inom branschen.

RING ENDAST NORR 75 45.

BILD-CENTRALEN

Drottninggatan 38, Stockholm

---

beskyllas för stämplingar mot partiet, har statspolitiska förvaltningen företagit massräkningar bland kommunisterna i Moskva och dess omgivningar. Dessa räkningar uppgivas fullständigt ha demoraliserat partiet. Sämre element begagna tillfället att göra upp räkningen med sina medtäviare. Lismeri och angivarskap fira triumfer. Ombyte av personal försiggår särskilt i statsdepartement och trusten. Många dugliga tjänstemän ha fått avsked eller transporterats till provinserna, anklagade för att "hysa sympatier för högeroppositionen".

•

Klyftan mellan det centrala fackföreningsrådet, vars ordförande är Tomski, och Sovjetunionens folkhushållningsråd med Kuibysjev i spetsen har under de pågående underhandlingarna om revision av kollektivavtalen ytterligare vidgats. Kuibysjev har kategoriskt förklarat, att inga löneförhöjningar kunna komma i fråga, medan fackföreningsrådet visar, att reallönen sjunker med vildig fart, varför löneförhöjningar ej kunna undvikas. Nykov har i denna fråga ställt sig på Tomskis sida varför man talar om möjligheten av att både han och Tomski snart komma att få avsked från sina befattningar.

•

Den beryktade Pugatjev har entledigats från sitt ämbete som chef för röda armens stab och skall nu ägna sig uteslutande åt arbetet i de utländska organisationerna, huvudsakligen röda frontsoldaternas förbund. I hans ställe har utnämnts Stalins ivrige anhängare Trianda filov, under det att Sjilovski utnämnts till chef för Moskva militärdistrikts stab. Vidare har överbefälhavaren i mellersta Asiens militärdistrikt Avksendievski transporterats till Kaukasus och den beryktade matrosen Dybenko, fru Kollontais make, i stället sänts till mellersta Asien.

•

Folkkommissarien för finansärenden har beslutit att taga itu med hårdhandskarna mot de fabriker, som ännu icke betalt sina skatter, lån och avgifter till finans- och socialförsäkringsdepartementen. Vid en hel rad fabriker har produktionen belagts med kvarstad, trots att det råder allmän brist på varor. Många av dessa fabriker producera råvaror åt andra fabriker, och det anses därför fara värt, att också dessa bli tvungna att inställa sin produktion.

Ordföranden i kolgruvarbetarnas centralkommitté, Schwarts, som närmare studerat förhållandena i Donkolgruvområdet, har förklarat, att politiska byrån begått ett svårt misstag genom att isensätta Sjaktiprocessen, att arbetsdisciplinen i kolgruvorna är alldeles undergrävd och att det är fara värt, att kolproduktionen under närmaste tiden alldeles avstannar.

•

Vid kommunistiska ungdomsförbundets centralkommittés nyligen hållna plenarsammanträde underkastade 18 talare den nuvarande skolundervisningen en tillintetgörande kritik. De menade att under Lunatjarskis spira hela skolväsendet i Ryssland råkat i förfall och att man nu är tvungen att börja om från början. Talarna fingo ett oväntat understöd från Lenins änka, Krupskaja, vilken uttalade som sin mening, att hela den statistik, som utgivits av folkkommissariatet för folkupplysningen angående de påstådda framsteg, från början till slut är falsk. I själva verket råder i skolorna fullständigt kaos, och hela skolsystemet behöver omedelbart undergå en grundlig reorganisering.

•

"Das Heft, sehr billig und zur Massenverbreitung bestimmt, verteidigt Ludendorff gegenüber den vielen Angriffen, die gegen ihn erhoben worden sind. Das Heft spricht u. a. über Hindenburg und Ludendorff, über Ludendorff und Polen, "Flucht" nach Schweden, Kronprinz Rupprecht, Officersverbände, Ludendorffs Pension, seinen Kirchenaustritt, seine Stellung gegen die Freimaurer, seine Kampfziele usw. Man kann aus dieser Zusammenfassung ersehen, wie unerhört über Ludendorff gelogen wird. Freund und Gegner sollten das Heftchen lesen!" schreibt "Der Unsrechte".

64 Seiten, kleines handliches Format für die Brieftasche.

Es kosten:

1000	Stück	125.00	M.	mit	Porto	und Verpackung.
500	"	63.00	"	"	"	"
300	"	38.00	"	"	"	"
200	"	28.00	"	"	"	"
100	"	15.00	"	"	"	"
50	"	8.50	"	"	"	"
20	"	4.00	"	"	"	"
10	"	2.20	"	"	"	"
1	"	0.25	"	"	"	"

Bestellschein.

Ich bestelle hiermit

"Die Wahrheit über Ludendorff"

..... Stück Betrag ..... Mark.

Name (Ortsgruppe): .....

Wohnort: .....

Strasse u. Haus-Nr.: .....

Versand soll unter Nachnahme erfolgen. — Betrag wird auf Postscheckkonto Tannenberg-Bund Gr.-Berlin Nr 114 038 eingesahlt.

(Nichtzutreffendes durchstreichen.)

Samfundet För Svensk Folkupplysning.

(S. F. S. F.)

Nationella Upplysnings-Cirklar. (N. U.-C.)

§ 1.

Ändamål och program.

Samfundet För Svensk Folkupplysning, (S. F. S. F.), arbetande i avdelningar, *Nationella Upplysnings-Cirklar*, tecknande sig N. U. C. n:r ...., har till ändamål att verka för svenska folkets återupprättelse ur det förfall, vari det härskande osvenska systemet bragt det, samt återinförande av gammalsvenska hedersbegrepp i Sverige. Medlet härför skall framför allt vara upplysnings spridande i Sanningens anda till alla lager av vårt folk, till skingrande av de falska föreställningar på politikens, ekonomiens, kulturens samt övriga samhällslivets områden, som under rådande upplysningsväsen under judemakternas hägn givits allmän spridning och som hota att totalt förröda vårt folks andliga och materiella kraft. Genom en dylik upplysningsverksamhet skall vägen beredas för en svensk-nationell restauration i Sverige.

I sin verksamhet skall S. F. S. F. vara bundet av det officiella program, som antagits av tidningen Nationen, samt sortera under dennas ansvariga ledning.

§ 2.

Upplysnings-Cirkels bildande.

Nationell Upplysnings-Cirkel av S. F. S. F. kan bildas, när tre på en plats bosatta, för ordinarie medlemskap kvalificerade personer äro eniga om bildande av en dylik. Beslut om bildandet av en Nationell Upplysnings-Cirkel skall, för att äga gällande kraft, sanktioneras av Riksledaren, som tilldelar densamma nummer i den ordningsföljd de inrapporteras och godkännas. (Se §§ 4 och 5.)

§ 3.

Upplysnings-Cirklarnas arbete.

De Nationella Upplysnings-Cirklarnas arbete skall, i full överensstämmelse med tidningen Nationens antagna och offentliggjorda program samt i enlighet med de direktiv rörande verksamheten, som från dennas ansvariga ledning, Riksledaren, föreskrivas, vara inriktad på att sprida upplysning i enlighet med vad i § 1 föreskrives. Detta skall ske framför allt genom a) spridande av lämplig, av Riksledaren rekommenderad litteratur; b) anordnande av gemensamma sammankomster med föredrag, diskussioner o. dyl.; c) upprättande av gemensamma vandringsbibliotek, omfattande lämplig, av Riksledaren rekommenderad litteratur; samt d) anordnande av opinionsyttringar i rörelsens anda.

Upplysnings-Cirkel bör medverka till rörelsens vidare utbredning utanför den egna cirkelns område genom att å samma ort och å närliggande orter, där sådana icke finnas, söka lämpliga personer att bilda Upplysnings-Cirklar.

§ 4.

Medlemskap.

Varje svensk man eller kvinna, som fyllt 18 år och är av europeisk ras och kristen trosbekännelse, äger rätt att, därest övriga förutsättningar äro för handen, vinna inträde i S. F. S. F.

Medlemmar uppdelas i *Ordinarie medlemmar och Aspiranter.*

A. Ordinarie medlemmar.

Endast ordinarie medlemmar, som fullgjort sina stadgeenliga förpliktelser, äga rösträtt i sådana frågor, som falla under N. U.-C:s domvärjo, samt räknas såsom medlemmar i egentlig bemärkelse. För att upptagas som ordinarie medlem i N. U.-C. fordras, att den sökande på heder och samvete förklarar sig redo att av all kraft och med insatsen av de därför erforderligen personliga offren gå in för förverkligandet av desamma. För vinnande av ordinarie medlemskap erfordras vidare Avdelningsledarens godkännande.

Ordinarie medlem, som fullgjort sina stadgeenliga förpliktelser, erhåller ett medlemskort med Riksledarens och Avdelningsledarens underskrifter.

Ordinarie medlem, som visar sig vilja sabotera N. U.-C:s verksamhet, kan av Avdelningsledaren eller Riksledaren uteslutas ur avdelningen och äger sådan medlem icke återfå gjorda ekonomiska insatser.

B. Aspiranter.

Såsom aspiranter upptagas personer, vilka önska inträda i N. U.-C. för att närmare lära känna dess strävanden. Senast en månad efter det aspiranten inträtt i N. U.-C. skall avgörandet träffas angående hans eventuella inträde som ordinarie medlem.

§ 5.

Organisation.

S. F. S. F:s organisation utgöres av *Riksledaren, Avdelningsledare, Ordinarie medlemmar och Aspiranter.*

A.) Riksledaren utövar med auktoritativ befogenhet högsta ledningen av S. F. S. F:s verksamhet. Denna auktorativa befogenhet hos Riksledaren är nödvändig till förhindrande av att rörelsen genom provokatoriska åtgärder från motståndarnas sida saboteras och ledes på avvägar.

Riksledaren tillhandahåller N. U.-C. arbetsmateriel, vägledning jämte medlemskort och andra erforderliga trycksaker till självkostnadspris.

B.) N. U.-C:s ledare, Avdelningsledaren utses av Riksledaren och sorterar i arbetet direkt under denne. Förslag till besättande av posten som avdelningsledare kan avgivas av N. U.-C:s ordinarie medlemmar medels enkelt majoritetsbeslut. Avdelningsledaren utövar sålunda å Riksledarens vägnar ledningen och bestämmanderätten inom N. U.-C. i alla angeläggenheter utom de, som röra utdebiteringen av avgifter för bestridande av kostnaderna för verksamheten inom avdelningen, i vilka fall beslut med enkel majoritet av ordinarie medlemmar förekommer.

Avdelningsledaren förvaltar N. U.-C:s ekonomiska tillgångar och är ansvarig därför inför de ordinarie medlemmarna.

För fullgörande av alla sådana funktioner och uppdrag, som befinnas erforderliga för N. U.-C:s verksamhet samt för arbetets inom densamma framgångsrika bedrivande, utser Avdelningsledaren bland de ordinarie medlemmarna särskilda, för respektive uppdrag lämpliga personer. Dock äga ordinarie medlemmar att medels enkelt majoritetsbeslut utse tvenne revisorer för granskning av Avdelningsledarens räkenskapsförvaltning.

Riksledaren kan, om förhållandena giva anledning därtill, gå i författning om utseende av annan avdelningsledare.

Riksledaren kan i fall, där N. U.-C. vägrar ställa sig Riksledarens direktiv till efterrättelse, upplösa dylik Upplysnings-Cirkel.

§ 6.

Medlemsavgifter. Arbetets ekonomisering.

Ordinarie medlemmar hava att bidraga till ekonomiseringen av Riksledningens löpande utgifter för korrespondens m. m. med 1 kr. pr medlem och år. För bestridande av varje N. U.-C:s egna utgifter äga dess ordinarie medlemmar att medels enkel majoritet besluta utdebiterandet av medlemsavgift till viss storlek i överensstämmelse med vad i § 2 stadgas.

Avdelningsledaren är ansvarig inför N. U.-C:s ordinarie medlemmar för sin förvaltning av dess ekonomi.

Riksledaren låter genom tvenne, de till medlemsantalet största Upplysnings-Cirklarnas i Stockholm, avdelningsledare revidera sin förvaltning av de till Riksledningen insända medlemsavgifterna. Dessas revisionsutlåtande offentliggöres i S. F. S. F:s officiella organ, tidningen *Nationen.*

§ 7.

Rapportering.

Avdelningsledaren insänder efterhand till Riksledaren rapporter med detaljerade uppgifter om samtliga ordinarie ledamöter jämte de Riksledningen tillkommande medlemsavgifterna.

Dessutom håller Avdelningsledaren per korrespondens Riksledaren à jour med verksamheten inom N. U.-C.

§ 8.

All klasskillnad skall vara bannlyst inom Samfundet För Svensk Folkupplysning. Andens och kroppens arbetare skola här mötas å den sanna fosterländska likställighetens plattform, för orientering och överläggningar i sina gemensamma storа välfärdsfrågor. Där så låter sig göra må sammanträdena lämpligen ske under formen av familjära samkväm, vid vilka tankeutbytet kan ske fullt otvunget.

§ 9.

Meddelanden från N. U.-C:s verksamhet införas i den mån lämpligt och möjligt är i en särskild textavdelning i tidningen *Nationen.*

§ 10.

I den mån bestämmelser vid sidan av de här ovan angivna samt justeringar av dessa visa sig erforderliga under arbetets gång, komma dylika att av Riksledaren genom utsända cirkulär meddelas N. U.-C.

Mitt emot
Centralstationen ligger
Hotel Terminus
STOCKHOLM
80 komfortabla, nyreparerade rum jämte toalettrum, försedda med rinnande kallt och varmt vatten
Enkelrum från Kr. 5:— Dubbelrum från Kr. 10:— Intim matsal, läse- och frisörsalong
Telegramadress: TERMINUS
Tel. och postadress: Hotel Terminus

Den svenska bergshanteringen under 1927.

Enligt kommerskollegii redogörelse för bergshanteringen under 1927 visade denna under året någon uppgång i förhållande till närmast föregående år. Tillverkningarnas totala saluvärde har uppgått till 362,92 mill. kr. (1926 — 337,52 mill.), varav på järnverken komma 185 mill. kr. och på järngruvor 100,14 mill. kr. etc. Malmbrytningen och i all synnerhet järnmalmsproduktionen hade under 1927 betydligt större omfattning än under närmast föregående år. För stenindustriens del karaktäriserades läget av en kraftig återhämtning efter 1926 års långvariga arbetsinställelse. Vid järnverken ägde ingen betydande ändring i stort sett av produktionens volym rum, medan kopparverken hade ökad sysselsättning. Stenkolsbrytningen höll sig kvantitativt väl uppe på den tidigare nivån.

Produktionen av direkt användbar malm och slig nådde för tjolåret en ny rekordsiffra av 9,66 mill. ton, vilket innebär en ökning med 14,1 proc. jämfört med 1926. Endast 58 av landets 123 brukbara masugnar voro påblästa under 1927 och en stor del av dessa blott under kortare perioder. Tackjärnsproduktionen uppnådde också endast 417,765 ton, vilket innebär en minskning av 9,6 proc. från 1926. Däremot har framställningen av ferrolegeringar fortsatt att öka. Även järnsvampsproduktionen hade avsevärt större omfattning i fjol än närmast föregående år. Tillverkningen av elektrostål har fortsatt att öka i snabbt tempo.

Produktionssiffrorna för ädlare malmer antyda ökad livaktighet inom dessa grenar av gruvhanteringen. Brytningen av blymalm uppgick i fjol till 7,428 ton (f. å. 3,987) av kopparmalm 217 (40), manganmalm 16,823 (15,258), zinkmalm 62,526 (56,267), arsenikhaltig (guld-) 22,100 (13,149) och svavelkis 69,239 (69,759) ton.

Gatstensproduktionen, som under 1926 utgjorde endast 396,448 ton, stegrades i fjol 104 proc. till 809,957 ton, medan ökningen för kantsten utgjorde 57 proc.

Storfurst Nikolaj uppger kravet på ryska tronen.

Storfurst Nikolaj Nikolajevitj, vilken under kriget var den ryska arméns överbefälhavare, har enligt vad meddelas från Paris avsagt sig ordförandeskapet i den ryska emigrantföreningen och samtidigt meddelat att han icke vidare ämnar deltaga i den antibolsjevikiska rörelsen.

Anledningen till hans beslut anses vara motsättningarna mellan storfurstен Nikolaj och hans kusin, storfurst Cyrill. Denne lät redan i juli 1922 utropa sig till huset Romanovs överhuvud och rysk tronprendent. Hans 11-årige son Vladimir utropades samtidigt till tronföljare. Vid änkedrottningen Dagmars jordfästning i Köpenhamn nyligen behandlades storfurst Cyrill såsom statsöverhuvud.

Ryska kommunistpartiets medlemsnumerär.

Enligt ryska kommunistiska oartiets centralkommittés uppgift räknade partiet den 1 juli i år 1,418,060. Partiets sammansättning utgörde vid samma tidpunkt 39,9 proc. arbetare, 21,8 proc. bönder och 18,3 proc. tjänstemän.

Alla upplysningar och material

rörande bildandet av *UPPLYSNINGS-CIRKLAR av "Samfundet För Svensk Folkupplysning"* lämnas av undertecknad adress tidningen Nationen, Södra Kungstornet, *Stockholm.*

RIKSLEDAREN.

LUNDA TVÄTTINRÄTTNING

Rekommenderar sig för utförande av all slags tvätt (ej kemisk), mangling och strykning. Förstklassigt och omsorgsfullt arbete garanteras.

Snabb och punktlig expedition

Innehavare:
AUG. GUSTAFSSON
Tel. Drottningholm 20 & 190

Ryska Revolutionens Riddare.

Av RADCA NADVORNY.

(Forts. fr. nr 42.)

Aaltanen (=böljа) — finsk rödbandit. Den röda finska arméns generalissimus 1919.

Alin, Rob. Olsson, falsk "baron v. Schwerin". — Son av en paraplymakare. Uppträdde utan rätt i studentuniform. Som bokhållare i faderns butiker tillägnade han sig pengar och blev därför utstött. Var en tid bokhållare i ett försäkringskontor. Därefter "privatdirektör". Har låtit sprida sin bild å postkort, med titeln "president" (i en cykelsportklubarförening!!). Har även uppträtt som "konsul" och "baron von Schwerin". Har stått i förbindelse med finska revoltörer, som arbetat mot kejsardömet. Signalementet visar en långbent karl med grått hår, små mustascher, och eljes rakat ansikte. Han är gift med en telefonist.

Alekseevskij. — Matros från Murmansk. Bolsjevik. En slug opportunist. Signalementet visar en nordrysk typ med stort hår.

Anavrera, prinsessa Szaxovska'a. — Sekreterare åt bolszeviken Kinmel i konstkommissariatet, vilken på det ömmaste uppvaktade henne.

Azef, alias "Tolstyj" (=tjock) alias "Vilenkin" alias "Raskin" alias "Vinogradov" (=vinranka) alias "Kusmiez" alias "Czerkesov", Evno-Filippoviez eller Mayer-Fischeleviez. — Född 1869 i Rostov na-Donu som son av en fattig judisk skräddare, hade han vid 16 års ålder lämnat gymnasiet och livnärt sig som informator, reporter och bokhållare. Beskyld för stöld lämnade han Rostov och blev student vid tekniska högskolan i Karlsruhe 1892. Under sin studietid här blev han medlem av socialdemokratiska partiet men var också rysk polisspion. Efter att ytterligare ha studerat elektroteknik i Darmstadt, tog han ingenjörsexamen 1897 och blev ingenjör hos A. E. G. i Moskva och senare i S. Petersburg. Redan 1895 hade han blivit revolutionärssocialist och 1899 inträdde han i "Förningen för de revolutionära socialisterna i Norden", som under A:s medverkan sammanslöts med en liknande sydrysk förening till S. R. partiet 1901. Sedan 1902 medlem av centralkommittén organiserade han insmugglingen över Finland av revolutionär propagandalitteratur. Som medlem av Kampforganisationen planerade han en mängd attentat, bl. a. mordet a ministern Plehwe 1904 och storfursten Sergej-Aleksandrovicz 1905. A. fortsatte sin tvetydiga roll till dess han 1908 avslöjad av Burcev, nödgades rymma från Paris, där han hade hustru och 2 barn. Hustrun var en judisk-rysk modist Menkina från Mogilev, vilken han som teknolog lärt känna i Bern. Vid krigsutbrottet 1914 blev A. fängslad i Berlin. Hans signalement visar en storväxt, klumpig karl med stort huvud, låg panna, utstående kindknotor, platt näsa, kalmuckögon, stubbnustasch och stora öron. Blicken slimlig, och stämman ovanligt tunn och gäll. På sitt tvetydiga yrke tjänade denne mångmördare ett stor förmögenhet.

Barcp, Transbaikisk adelsman. Oktobristpartiets repr. i II. riksdumn.

Badaev. — Socialistisk ledamot av riksdumian; dömdes 1916 som revolutionär till sibirisk livstidsdeportation.

Bakai. — Vid 22 års ålder hade han inträtt i S. D.-partiet i Ekaterinoslav. Fängslad 1902, räddade han sig genom att bli polisspion. Han tjänstgjorde bl. a. som kommissarie i Varszava 1905, men avslöjades för utpressningsförsök mot rika köpmän och trädde 1906 i förbindelse med revolutionären Burcev at vilken han förrådde polisens hemligheter. Häktad 1907 och dömd till 3 års detention i Obdorsk, lyckades han rymma från Sibirj, genom N. Ryssland, Finland, Sverige till Frankrike.

Balmaschev, Stepán. Denne 20 årige student från Kiev mördade ministern Sipjagin och hängdes 1902 i Schlüsselburg.

Baraunikov alias Kosznrnikov alias Alnfuzov, Aleksander-Ivanovicz. — Född 1858 var han officer och adelsman. Senare anarkist, var han medbrottsling i mordet på generalen Mezencov 1878. Han häktades 1881 och inspärrades i Schlüsselburg samt avled 1885.

Barchan, Pavel. — Denne jude har bl. a. skrivit "Russland und die Juden" i "Zeitschrift" (Hamburg 1912), vari han oförblommerat uppfordrar sina rasfränder till politiskt lönnmord.

Barnett, A. — Sekreterare i den judiska Independent Order of Bnei Brith, London. (1928).

Bernfeld, Simon ben-Moses. — Född 1860 i Stanislau, Galicien, som av en talmudlärd judeprediknnt, vilken ifölid av sitt frisinne varförföljd av ortodoxien, studerade Simon ivrigt talmud. Han kom 1879 till Königsberg och blev medarbetare i den juderyska revolutionären Frumkin-"Rodkinsons" hebreiska blad Hakol ,som genom tysk inflytande gled in i socialistiskt farvatten och som upphörde sedan ryska censuren förbjudit dess införande i Ryssland. Senare levde B. i armod i Breslau och kom såsom redaktör av "Hamaggid" till Lyk. Efter en tids fortsatta studier i Königsberg, slog han sig 1883 ned i Berlin, där han studerade judisk historia, sprak och filosofi, och blev dr. phil. 1885. Samma år var han medarbetare i "Hameliz" i S. Petersburg. Han blev 1886 rabbin i Beograd, men återkom 1894 till Berlin. Hans talrika skrifter röra mest judisk historia.

Bernstein — "Hugo" — "Bern" — "Amber", Karl. Falsk furste. — Född 1898 i Budapest, studerade denne jude kirurgi, men blev sedan på grund av armod soldat. Han var 1830 läkare i polska revolutionsarmén och gick efter Varszava's fall i rysk tjänst. Senare blev han homeopat i Pest och därefter i Paris. Där beslöt han emellertid ägna sig åt dramaturgi. I avsikt att förbättra det tyska teaterväsendet uppträdde han under namnet "Bern" i Altona. Livnärande sig som homeopat i Wien, skrev han några dramer, som uppförde s i Pest. 1847 var han åter homeopat i Paris, men återvände följande år till Österrike och Tyskland., 1861 gjorde han sig där till atlöje genom minniska föreläsningar. Han anlog titeln "fürst der Poesie". I Berlin arresterades han för majestätsbrott på grund av sin bok "Hugo Amber Bernstein oder dás verkannte Genie", men släpptes som vansinnig. Han bodde slutligen i Pest grundade en filosofi "Hugologien" och utdelade bedersbetygelser. Slutligen avled han utfattig i Milano 1877. Av bolszeviki har han firats som poesiens furste, efter vars idéer rysk konst och vetenskap bör revolutioneras.

Bernstein — Kohan. — Judisk-rysk bolszevik.

Bernackij. — Denne professor representerade en vildeståndpunkt inom K.-D.-partiet, vars radikala flygel han tillhörde. (C. A. 43).

Berzin (= björk). Jan-Antonovicz. — Född 1881 i kretsen Wenden som son av en lettisk torpare, blev B. folkskollärare. Som medlem av S.-D.-partiet häktades han 1903 och deporterades till gub. Olonez 1904, men lyckades rymma och kom till Berlin, där han började studera. Han deltog i revolten i Lettland 1905, och da reaktionen kom, gick han till Ryssland, där han arbetade i den ryska bolszevikorganisationen; 1907 var han sekreterare i S. D.-partiets bolszevikfraktion; 1908 emigrerade han till Zürich, där han studerade filosofi. 1910 studerade han i Paris, livnärde sig som korrespondent till lettiska tidningar. Senare bodde han en tid i London och reste strax före krigsutbrottet till Amerika, där han arbetade som journalist i lettiska S. D.-partiets press. Han hade redan tidigt kuntit förhindelser med Uljanov, och 1917 återvände han via Japan till Ryssland. Här arbetade han nu i Riga och Petrograd, och 1918 sändes han som sovjetsändebud till Schweiz Under Lettvija's bolszevikperiod var han folkkommissarie för skolddepartementet, och användes sedan i Moskva vid propagandan och som sekreterare i Komintern 1919. Han deltog i fredskonferensen med Finland 1920 och blev sedan rysk envoyé i Helsingfors. Senare blev han sovjetambassadören Krassins ställföreträdare i London. Signalementet visar en bland karl av medellängd. Han är lungsjuk. Hans hustru, judinnan Rosa Germisa, var först S. R., men blev under kriget bolszevik, och verkar som talarinna.

Bielinis. — Direktör av "Social-Demokraten", som utkommer i Kovno 2 gånger i veckan med c:a 2,000 ex.

Birnstock, J. W. — Denne jude har författat "Rasputin, La fin d'un regime". Paris 1917, en roman som delvis stöder sig på Trufanovs memoirer.

Bilturc. — Cz.-K.-funktionär, som bl. a. varit "politisk sakkunnig" vid sovjetambassaden i London.

Bialik, Chajim-Nachman. — Född 1873 i volhynska byn Radu som son av en fattig judisk krögare, vilken avled, då pojken var 7 år. B. uppväxte i stor fattigdom men skaffade sig dock tillfälle att studera talmud och kabbala. Han har livnärt sig som skriftställare, hebreisk lärare, handlande och bokförlägga re, först i Szitomir, senare i Odessa, och anses varа "den ende hebreiske diktaren med världsrykte". Som anförvant till en bolsjevikledare var han nära att bli avrättad av Denikin's officerare och mista 192? lämna Ryssland. Från Tyskland flyttade han 1924 till Palestina.

Blagoridor (="hygglig"). — Denne bolsjevikuställd deltog i morden a 4 storfurstar 21.1.1918.

"Bjerne". Ulla Vilgotsdotter — Född 1890 i Söderhamn, Sverige, som dotter av handl. V. Olsson (utan familjenamn), studerade hon i S. Clickskola och vid Palmans handelsskola i Stockholm. Hon var korrespondent hos United Shoe Machinery Co i Köpenhamn till 1910 och vistades i Paris 1911—15. Hon har skrivit flera erotiskt betonade romaner och uppger sig själv vara anarkist. Sedan 1922 är hon hustru åt lasarettsläkaren lic. Biaudet i Lovisa, Finland.

Bleichmann alias "Solncev" (=sol) — Judisk-rysk revolutionär. Ledamot i 4:de ryska arbetar- och bondekongressens centralkommitté.

Bloch, Josef. — Född 1841 i Wilkowiszki, Polska, är denne jude sedan 1918 utgivare av de av honom grundade Socialistischen Monatshefte, som utövat ett starkt inflytande i nosionalistisk riktning på de ryska socialisterna.

Block, Aleksandr-Aleksandrovicz. — Född 1880, diktade han i början helst om "sköna damer" och "ovälnde fröjder". Ett visst uppseende väckte hans riddardrama Rosen o. Korset". B. hälsade med glädje revolutionen och vände sig i "Skyterna" mot Europa, dit han ej räknade Ryssland. Våldsberyktad blev B. först genom det stora revolutionspoemet om "De tolv (rödgardisterna)". Bolszeviki, som först i B. sett sin egen rinnsmed visade senare en viss nnsstro. Han häktades 1919 av Cz. K. och nekades unresevisum 1921, vadan han avled av undernäring 1921.

Blucher — "Galen". — Härstammande från Mecklenburg, där hans äldsta kända förfäder varit tjänstfolk hos furstarna av Lüneburg, räknar sig B. som sonsonson av den tyske härföraren Blücher, vilken 1814 fick den preussiska titeln "fürst von Wahlstatt". B. var preussisk major innan han blev "Galen" och gick i rödbanditernas tjänst. Under striderna vid 1919 års slut var han arméchef vid sydfronten. Han kom till Sibirj 1921 under striderna mot (den svenske ädlingen) generalen Ungern-Sternberg. Därefter kallades han till Moskva för att reorganisera bolszevikarmén. Sedermera militär rådgivare åt de kinesiska rödbanditerna.

Blum — "Rachmeresv". — Judisk revolutionär.

Blumengarten — "Jehonsch", Salomo. — Född 1872 i Wieszbolow, gub. Suwalki, studerade han talmud och blev smaningom "judegatans diktare". Sedan 1890 bor han i Amerika som medarbetare i den revolutionära tidningen "Zukunft".

(Forts. i nästa nr:)

Varför är
Solna Bryggeris PORTER-DRICKA så allmänt omtyckt?
Jo, därför
att det tillverkas av bästa råvaror under fullt sakkunnig ledning.
Ring Hagalund 95
efter en flaska på prov.
Vitaminrikna måltidsdryck.

Ärade Husmödrar!
All slags tvätt och strykning mottages tacksamt, handmetod - billiga priser.
Bad- och Tvättinrättningen VANADIS
Billiga och bekväma karbad tillhandahålles mellan 10 f. m.—8 e. m.
Freigatan 41—43 - Stockholm
Tel. Vasa 1884 6

Tyskarna i Sydryssland under bolsjevikväldet.

(November 1917 till april 1918.)

I oktober 1917 störtades, skriver stud. phil. H. H. Schröder i Jenaische Zeitung, Kerenskys tillfälliga regering av Lenins och Trotskys revolution. Det bolsjevikiska styret utbredde sig från St:t Petersburg hastigt. Även de trakter, i vilka de tyska kolonierna befunno sig, kommo snart under sovjet-styret. Förvaltningsmyndigheterna i de tyska byarna, som under Kerensky tillsattes genom allmän rösträtt, förjagades av arbetarråden.

Nu hade emellertid arbetare-råden mycket för mycken makt och regeringen i Moskva för tilen, vadan den icke var i stand att kontrollera dem. Följden blev, att de efter behag gingo till verket pa förbrytarnes sätt. Arbetarnes lugnare element trädde i bakgrunden, och unga pojkar, ofta med ett mörkt förflutet, trängde sig såsom medlemmar av arbetarorganisationerna i förgrunden. De strävade givetvis allenast efter makt och pengar. Deras penningejäktande dolde sig bakom slagorden: "Proletariatets diktatur", "Tillintetgörande av kapitalismen" o. s. v., men det kom aldrig till den behadade "tillintetgörelsen" eller ens en förbättring i det avseendet, utan blott därhän, att pengarna växlade ägare.

Det arma folket fick icke se mycket av de i dessa tider rövade penningsummorna. Liksom tidigare de för folket bestämda penningsummorna försvunno i fickorna pa den allmäktiga polisen, så hamnade de nu i stället i de bottenlösa röda fickorna.

Den fredliga befolkningen levde under ett ständigt skräckherravälde, som tog sig uttryck i rån, mord och misshandel. Förhistorna under denna enda vinter uppskattas allenast i kretsen Halbstadt med blott 17,000 invånare till över sju miljoner guldmark. För bönderna var i synnerhet förlusten av deras hästar till stadigvarande skada i deras näring.

Ett par händelser från Halbstadt få karaktärisera ifragavarande tid. Den 16 februari 1918 kom till Halbstadt, det tyska Tauriens centrum, ett band matroser, som rövade, plundrade och mördade ett flertal personer.

En 16-årig pojke blev skjuten av dem, emedan han skulle hava skjutit en rysk flicka. I själva verket hade han vid den tiden ej ens varit på orten.

Godsägaren Jakob Sudermann anklagades för att hava understött ukrainska regeringen (som då var socialrevolutionär, men anti-bolsjevikisk) med 40,000 rubel. Ehuruväl han, såsom de flesta tyskar, icke befattade sig med någon politik och knappast kände till, att den ukrainska regeringen existerade, blev han dock skjuten för detta uppdiktade brott.

Min duktige lärare Peter Lötkemann föll likaledes offer för deras godtycke. Han frågade en matros, som begärde havre hos Lötkemanns moder, efter hans papper. Arbetarradet hade nämligen givit strängare order om, att ingen finge lämna fran sig havre utan skriftlig rekvisition. Matrosen hämtade och uppvisade ett papper, men detta lydde på ett annat namn, pa vilket förhållande Lötkemann gjorde honom uppmärksam. Därpå blev han bortryckt från hustru och barn och kastad i fängelse, varest han blev avrättad efter 10 timmar. Truppanföraren sköt honom först i vänstra och därefter i högra skulran och till sist i huvudet. På detta vis efterhärmade han det kristliga korset och hånade detsamma.

Ett ytterligare offer var en 16-arig son till en av våra ryska kuskar. Han frågade truppanföraren, om det var Lenins idé, att man lät skjuta folk utan dom och rannsakan. Matrosen uppmanade pojken att tuga tillbaka sina ord, och, da denne vägrade, blev han nedskjuten pa stället.

För de flesta, som under dessa dagar ledo en så våldsam död och för de efterlevande var korset och den kärlek, som lidit på korset, den enda trösten. Detta framgår av de rörande brev, som de under sin sista natt skrevo till de sina.

Sålunda var denna sovjetperiod ett uppskakande skräckväldes tid. Och vem har i de dagarne ej mäst darra för sitt liv! I alla hus med undantag av mitt förädrahem, som skyddades av arbetarerådet, visade sig dessa till tänderna beväpnade rodgardister icke blott en eller två gånger utan gång på gang och otta i bernsat tillstånd och fordrade och togo under pockande och hot att genast sticka ned eller skjuta den gensträvige, vad de behagade: guld, silver, pappersspengar, kläder och tyg, mjöl, skinka, flott och smör, hästar och ridtyg och mycket annat. Vad de själva ej genast kunde föra med sig, måste den rannde själv packa på sin vagn och föra till stadens centrum. Här sörjde "kamratskapet" närmast på bästa sätt för sig självt; från tidigt på morgonen till sent på kvällen stoppade "kamraterna" i sig skinka och förundrade sig över, att tyskarna talde att i vardagslag äta sa mycket skinka.

Det blev gjort alltar av Marx' grundsats: egendom är stöld och rikedom en förbrytelse. Där fick man hustigt och lustigt veta Marx' verktiga uvsikter.

Vi levde helt och hållet avskilda från världen. Sedan oktober 1917 hade vi icke läst några tidningar. En allmän skepticism gjorde sig gällande bland invånarna. Väl dök det då och då upp rykten, att de tyska trupperna ryckte in i Ukraina, men ingen trodde därpå. Och den rumänska fronten var 600 km. avlägsen från oss!

Det var den 6 april 1918, då "kamratskaperna" plötsligt packade sina vagnar och snabbast möjligt drogo bort i östlig riktning. — Den sista natten tillbringade invånarna icke i sina hus utan i trädgårdarna, skogen och vassen vid flodstranden. Jublet och överraskningen var obeskrivligt, när påföljande dag 55:te regementet, bestående av rhenländare under befäl av kapten Mühlens ryckte in i Halbstadt. Sedan Halbstadts grundläggning år 1804, hade där ej tilldragit sig nagot så festligt. Våra befriare voro icke mindre rörda och överraskade än vi själva. Kaptenen sade, att han läst mangt och mycket i skolan, men icke, att det i Sydryssland fanns så många tyska odlingsområden. Tyvärr måste våra befriare ge sig i väg redan den 8 april för att erövra halvön Krim. Befolkningen andades lättare. Sovjets voro försvunna.

PROVA VÅR
MOCCABLANDNING
till 4:20 per kg.
Denna kaffeblandning är sammansatt uteslutande av kraftiga och aromrika kaffesorter, som gör att den blir ekonomisk i användningen.
Fyrtioårig erfarenhet i branschen
SÖDERTÄLJE KAFFEHANDEL
Södertälje. Tel. 358.

Atelier Hertha
utför presenter för var och en i konstnärlig arbetar i läderplastik såsom skrivunderlägg och Portföljer, Plånböcker, Bok- och Telegrampärmar, Damväskor m. m.
DROTTNINGHATAN 88 BI
STOCKHOLM
Telefon Norr 30 30

PRIVATSPISNINGEN
SCHEELEGATAN 8, 1 tr. - Tel. Kh. 44 25
Frukost: Smörgåsbord, varmrätt, grötoch kaffe samt öl eller mjölk.
Middag: Smör, bröd, soppa, varmrätt, kaffe, öl eller mjölk.
10 st. kuponger Kr. 11:70.
Inackord. Kr. 70:— pr mån.
God o. vällagad husmanskost.

Samfundet För Svensk Folkupplysning
(S. F. S. F.)

skall enligt de antagna, för detsamma gällande, statuterna hava till uppgift

att verka för svenska folkets återupprättelse ur det förfall, vari det härskande osvenska systemet bragt det, samt återinförande av gammalsvenska hederabegrepp i Sverige. Medlet härför skall framför allt vara upplysnings spridande i Sanningens anda till alla lager av vårt folk, till skingrande av de falska föreställningar på politikens, ekonomiens, kulturens samt övriga samhällslivets områden, som underhållande upplysningsväsen under judemaktens hägn givits allmän spridning och som hota att totalt förröda vårt folks andliga och materiella kraft.

Genom en upplysningsverksamhet i denna anda skall vägar beredas för en svensk nationell restauration i Sverige.

KELLY KOSTAR EJ MERA ÄN ANDRA RINGAR.

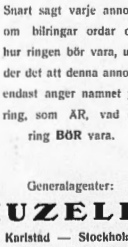

Snart sagt varje annons om bilringar ordar om hur ringen bör vara, under det att denna annons endast anger namnet på ring, som ÄR, vad en ring BÖR vara.

Generalagenter:
HUZELLS
Karlstad — Stockholm

Läs och sprid Nationen!

Prenumerationspris:
Helår 10:—; Halvår 5:25; Kvart. 2:75.
LÖSNUMMERPRIS: 25 öre.
Kommissionärer för prenumeration och lösnummerförsäljning antagas å alla platser i landet.

NATIONEN

Fredagen den 9 November 1928.

BOKBINDERIARBETEN
ALLA SLAG, RASK LEVERANS, OMSORGSFULLT OCH TILL MODERATA PRISER.
BRATTS BOKBINDERI AKTIEBOLAG
Klarabergsgatan 52, 2 tr., STOCKHOLM.
Telefoner: 151 35, Norr 56 20

Harald Lindströms Boktryckeri, Stockholm 1928.

Mendelismens betydelse.

En intressant utläggning av prof. Heribert-Nilsson.

Över detta ämne höll professor N. Heribert-Nilsson för några dagar sedan en föreläsning vid Uppsala universitet, som förtjänar att allmänt beaktas.

Prof. N. började med att framhålla, huruvida mendelismens återuppväckande sammanföll med uppträdandet av en ny biologisk teori, nämligen den holländske botanisten Hugo de Vries' mutationsteori, och de Vries var t. o. m. en av Mendels trenne återupptäckare. Såväl mendelismen som mutationsteori trädde i opposition till den härskande uppfattningen av utvecklingen såsom en graduellt, för-sig-gående process och därmed även till den förklaring, som bl. a. även Darwin givit till en sådan, nämligen att yttre faktorer, miljön, långsamt omvandlade en arts egenskaper. Han antog således förvärvade egenskapers ärftlighet. De Vries hade däremot funnit, att nya arter bildas diskontinuerligt, i ett slag, språngvis och detta hade han konstaterat experimentellt för Lamarcks stora fackelblomma (Oenothera Lamarckiana). Det var på denna punkt, som mutationsteori och mendelism överensstämde: den förra vidhöll artbildningsprocessens diskontinuitet, den senare de ärftliga egenskapernas.

Det blev emellertid mutationsteorien, som absorberade det vetenskapliga intresset. Ej blott hos farkelblomman, utan hos ett stort antal växt- och djurarter, framför allt sädesslagen, lejongapet och spikklubban (Datura), fann man mutationer. Och en särskild sensation bava de försök givit, som utförts av amerikanen Morgan och hans skola över mutationsföreteelserna hos bananflugan, Drosophila. Genom undersökning av över 10 millioner flugor har man här konstaterat omkring 400 olika mutationer. Genom detta överväldigande material syntes mutationsföreteelsen som en spontan process ,oberoende av de mendelska klyvningarna.

Ethellertid frågar man efter dess orsak, ty den är ingalunda löst därmed, att man betecknar den som en spontan företeelse. Det intresse, som cellforskningen under senaste årtiondena tilldragit sig, har gjort, att man velat sätta mutationerna i samband med störningar i de organ i cellen, vilka spela en så stor roll vid celldelningen, nämligen kromosomerna. Dessa utgöra ett bestämt antal för olika växtarter. Då man fann, att detta hos vissa mutationer var ändrat, betraktade man oregelbundenheter vid celldelningarna som orsak till mutationerna. De skulle således vara rena olyckshändelser. Emellertid är det endast en mycket ringa procent av mutationerna, som äro förändrade till sitt kromosomtal.

Den viktigaste frågan är, huruvida mutationerna verkligen framgå av konstanta varieteter (rena linjer). Denna sak har mycket litet undersökts. De i svarthafresorten Stormogul uppträdande vithavremutationerna hade av föreläsaren gjorts till föremål för undersökning. Det visade sig, att sorten, om den också i andra egenskaper än kärnfärgen är en ren linje, så kan den ej vara det i denna egenskap, ty ur densamma erhöllos linjer med så olika mutationsprocent, att denna växlade från 1:250 till en 1:15000 vid tre års upprepade försök.

Det är därför ganska sannolikt, att mutationerna vid närmare analys skola visa sig falla inom ramen för den mendelska lagen. De försök, som hittills gjorts, att genom yttre agentier (temperatur, kemiska ämnen, radiumbestrålning) framkalla nya mutationer, hava ej heller givit positivt resultat.

Mendelismen är ej endast en analysmetod, såsom den väl i allmänhet betraktas, utan har även som artbildningsteori löst komplicerade gamla stridsfrågor. Genom mendelismen ha vi fått en biologisk atomteori. Egenskaperna, generna, äro självständiga odelbara, men skiljbara och omgrupperbara precis som kemiens atomer. De skulle därför kunna kallas biologiska atomer. De kunna undergå syntes (korsning) och analys (klyvning). En organism är således endast ett aggregat av dessa atomer, en biologisk förening.

Genom denna uppfattning av organismen får den gamla stridsfrågan om anpassning och förvärvade egenskapers ärftlighet en klar och naturlig upplösning. Liksom en kemisk förening ändrar sin konsistens efter temperatur och tryck, så gör även den biologiska föreningen (organismen) detta. Den kan därför antaga olika utseende under olika betingelser (anpassningsform), lik som t, ex. vattnet kan vara vätska eller evig snö. Men lika litet som den eviga snön kan bestå även på slätten, lika litet består en förändring av en vätsk- eller djurart, då anpassningsförhållandena upphöra.

Regeringen och det folkförstörande Brattsystemet.

(Forts. fr. sid. 1.)

tänkande. Skall detta nu undanhållas även nästa års riksdag? Det förutsäges slutligen, att svenska folket skall bliva färdigt med både Brattsystem och Kontrollstyrelse, innan herr Wohlins "spritsanksunnige" kunnat skönja slutet på sitt lappverk.

Det är lika oförklarligt som beklagansvärt, att icke statsmakterna våga sig på dessa spritpotentater, att de icke våga att med ett penndrag avskaffa det grundlagsvidriga och moraliösa s. k. Brattsystemet, som bragt sådan ohelgd över Sveriges folk, som uppnummat det till sanperi, som lärt kvinnan liksom mannen att älska spriten, som gjort folket, som beskedligt funnit sig i ett så förnedrande förmynderskap, till åtlöje i främmande land.

Se här två beaktansvärda uttalanden om detsamma från utländskt sakkunnigt håll! Den kände nykterhetsvännen, danske doktorn Hindhede har fällt följande träffande omdöme: "Om det gäller att i tysthet och obemärkt förgifta svenska folket, så att männen duka under i den kraftigaste åldern, utan att varken de själva eller deras omgivning kunna förstå den verkliga orsaken, så är Brattsystemet genialt inrättat." Och sekreteraren i världsunionen för kamp mot alkoholen har till yttermera visso i anledning av herr Brattis oförsynta tilltag att, genom en av sina trogna tjänare, i Förenta Staterna underun pågående strid om presidentvärdigheten mellan den s. k. våte och den s. k. torre kandidaten göra propaganda för detta för folkhälsan så olycksbringande system, om detsamma på följande lika träffande sätt uttalat, att det "dränker Sverige i brännvin och hastigt alkoholiserar en härlig ras." Varför får då ett sådant system bestå i Sveriges land? Jo, därför att det är Den Gyllene Makten, som här har utslagsrätten. Statsmakterna sitta med armarna i kors. De åse stillatigande, hur folkets moraliska värde sjunker, hur folkhälsan lider, och allt annat elände, som blivit en följd av alla vanvettiga lagar och bestämmelser och av dessas ännu vanvettigare tillämpning av omdömeslösa och okunniga utläggare av desamma.

Skall nu även den regering, vars ansvarige chef Eders Excellens är, komma att gå i dessa så förbattliga vordne spritpotentaters ärenden på svenska folkets bekostnad?

Svensk Bondepolitik

i det förgångna,
i det närvarande
och i framtiden
TRE FÖREDRAG
av
Dir. Adolf Anderson å Ekebo
Ord. i Stockholms läns valkretsförbund av Bondeförbundet
Pris 25 öre + porto. Finnes å Nationenes expedition

Merry Grill
Tegnérgatan 28, Stockholm
2:dra huset från Drottninggat
INTIM DANSRESTAURANT
Den populära
Imperial Orchestra
Best. tel. V. 789 och V. 793

Hotell och Restauranter
som rekommenderas den resande allmänheten.

ARVIKA. Stadshotellet.
ESKILSTUNA. Frimurarehotellet.
GNESTA. Stora Hotellet.
GÄVLE. Grand Hotell och Centralhotellet, Järnvägshotellet.
HALMSTAD. Grand Hotell.
HEDEMORA. Stadshotellet.
HASSLEHOLM. Stadshotellet
KALMAR. Stadshotellet.
KARLSTAD. Stadshotellet.
LANDSKRONA. Stadshotellet.
LINKÖPING. Stora Hotellet.
HUDIKSVALL. Stadshotellet.
LULEA. Hotell Hospits, Mattis Johansson, Tel. 1148.
LUND. Grand Hotell.
NORA. Stadshotellet.
NORRKÖPING. Göta hotell Dir. H. Magnér.
NYKÖPING. Stora Hotellet. Tel: Namnanrop
SIGTUNA. Stadshotellet. Tel. 110.
STOCKHOLM. Hotell Kung Carl, Birger Jarlsg. 23. Tel.: Namnanrop.
Carlton Hotel, Kungsg. 57.
Pensionat Wasa, 73 A Drottninggatan, 4 tr. Hiss.
STRÄNGNÄS. Stadshotellet.
TROSA. Stadshotellet. Tel. 34
VÄSTERÅS. Hotell och Restaurant Klippan.
ÖREBRO. Stora Hotellet.

Hotell Atlantic
(F. d. Svenska Teatern.)
är nu öppnat.
Hotell Atlantic, Stockholms modernaste, tystaste och mest komfortabla hotell.
Fullständiga toilettrum med bad till *varje* rum och dubletter.
Det förnäma familjehotellet par préférance.
Restaurant och Terrasser.

KÖP BRÖD FRÅN
W. Gustafsson, Bageri & Konditori
Tel. Fribg 22 Stockholm Tel. N 1827

"Abrahams, Isaks och Jakobs Gud".

(Forts. fr. sid. 1.)

få leva på jorden. Jahve är dessutom en blodtörstig ande. Han fordrar både människo- och djuroffer, i det han befaller: "Helga åt mig allt förstfött, både bland människor och boskap. Mig tillhör det!" 2 Mos. 13: 2. Men Jahve synes dock sätta än större värde på penningar än på blodsoffer, ty i 4 Mos. 18: 15 ändrar han sin ursprungliga befallning därhän, att: "människor och orena djur kunna lösas med penningar". Den blodbesudlade "gudsgemenskapen", som judarna ägnade sig åt och där Jahve bedrages med den "välbehagliga lukten" av det förbrända slaktavfallet (3 Mos. 1: 9, 13, 17), kan endast betecknas som barbari. Men att man i kristna kyrkor ändock talar om "de heliga offren i Jerusalems tempel", är ett brott både mot sanning och helighet. Här tarvas sannerligen ingen bevisföring för frånvaron av dessa begrepp, men väl uråktande förklaringar för *tillvaron* av en sådan förkunnelse!

I enlighet med den i judendomen allenarådande materialismen, blir även helgheten taxerad efter penningvärdet, t. ex. "Om någon vill helga sitt hus, så att det skall vara heligt åt Jahve, så skall prästen bestämma lösningspriset efter medelvärdet. Efter som prästen bestämmer det så skall det bliva". 3 Mos. 27: 14.

Det är en stor och olyckadiger förvillelse att förväxla judendomen med kristendomen och att likställa judegudeu Jahve med Jesu Himmelska Fader. Med en sådan tro skrider kristendomen mot självupplösning. Endast genom fränskiljandet av den "judiska surdegen", kan kristendomen på allvar börja sitt segertåg, för att åntligen vinna den världsfrälsande utveckling i kristlig anda som är dess mål! I vår närvarande kristna förkunnelse sätter man det judiska religionssystemet till rättesnöre för den kristna tron, i st. f. att göra den kristna läran till rättesnöre för den antikristliga judendomen! Men vilken förblindelse ligger icke t. ex. i det påståendet att Gamla testamentet skulle utgöra grundvalen för Kristi lära! Med en sådan dogmatik tvingas de kristna folken till ett förnedrande andligt slaveri i judaismens lögnaktiga och skenheliga religiositet. Skola då de kristna folken förbliva livtidsfångar under "Abrahams, Isaks och Jakobs gud"?

Hovleverantör
Leverantör till
H. K. H. Hertigen av Södermanland
H. K. H. Hertigen av Västergötland
H. K. H. Hertigen av H. M. Konungens Nerike

Någon gång
under året behöver Edra tvättkläder torkas i sol och barrskogsluft. Vi utföra sådan tvätt då vårt läge vid skog och sjö tillåter oss tillmötesgå denna alla husmödrars önskan. De kunder som önska se huru härvid tillgår inbjuda vi att bese arbetet härmed, en tur med vår ångbåt från Kungsholmstorg till Stora Essingen kan göras tur och retur på en timma.
Vördsamt
ESSINGE ÅNGTVÄTT
TVÄTT- OCH STRYKINRÄTTNING
Telefon: 336 42 STOCKHOLM Tel. Essingen 12
Lagning av all slags tvätt utföres på begäran.
Inlämning: Sibyllegatan 21. Tel. O. 8 22.

BRÖDET
På grund av dess överlägsna kvalité köpa numera de flesta stockholmarna sitt bröd i
MELCHER LINDHOLMS BAGERI
5 Norrtullsgatan 5
eller hos dess återförsäljare.
Uppmana Eder leverantör att föra vårt fabrikat!
Hotell, Restauranger o. Caféer böra i eget intresse låta oss bliva Eder leverantör.
Telefoner: 850 48, Norr 1589.

Är svenskan själlös?

(Forts. fr. sid. 1.)

kets andliga och materiella förstörelse hän mot den verket fullkomnande "frälsningen" i bolsjevismen.

Mot bakgrunden av dessa fakta och den lättvindighet, varmed fienden lyckats att medels klingande valuta (till fätalet-kreaturen) och en på förnuft blottad "idealistisk" fraseologi (för massan) omtöckna vårt folks sinnen för att sedan i tecknet av den organiserade folkliga "själlösheten" obehindrat fullfölja sina "folkfrälsande" strävanden, kan man visserligen i och för sig förstå den principiella uppfattning judarna omfattat och alltjämt omfatta, nämligen att svenskarna i sin egenskap av icke-judar äro "själlösa djur", dem Gud skapat endast och allenast därför att hans "utvalda folk" ej skulle behöva låta betjäna sig av djuren, men som slutligen måste alldeles utrotas från denna jord, som uteslutande skapats för hans "älskiingsfolk". Denna senare befallning äro "de utvalda" som vi veta för närvarande över all världen i färd med att söka förverkliga enligt det "heliga" mönster, som senast givits i Ryssland. Vårt förnuft och vårt samvete säga oss dock, att denna "religiösa" åskådning måste vara en ohygglig villfarelse. En helig gud kan aldrig ha givit sin skapelse en sådan mening, som den judiska religionen hävdar, oss om denna underbara uppfattning skulle gillas av själva Sven rikes ärkebiskop och alla våra så frejdade "teologie professorer" av i dag, vilkas märkliga tystnad inför företeelserna i tiden ju svårligen kan tolkas annorlunda. Men eftersom alla, de där skulle försvara svenska folkets rätt till liv liksom den kristliga rättfärdighetstanken, svikit, återstår intet annat än att alla de ibland folket, som icke vilja se sina heligaste tillhörigheter tillspillogivna, åntligen vakna upp ur sin likgiltighet, resa sig till försvar mot förstörelsens makter. Sveriges folk har rätt att få veta vad som är å bane, det har rätt att få veta sanningen helt och fullt. Det vill ej längre låta sig ledas i blindhet. I högre grad än någonsin gäller det i dag, att vårt folks framtid ligger i dess *egna* händer.

Vägen till räddning går såsom vi ofta framhållit fram i tecknet av *en upplysning i sanningens anda*. Låtom oss alla, som icke vilja se gamla Sverige och det svenska folket gå under i den för varje dag alltmer hotfulla judebolsjevismen, samlas på den vägen! Låtom oss i handling visa fienden och hans fala kreatur liksom all världen, att de tagit miste, som menade, att svenskarna voro "själlösa djur"!

Stamaktierna i Spritcentralen.

(Forts. fr. sid. 1.)

ligen stafagefigurerna tills dato icke tagit ett enda initiativ, utan endast utgjort lydiga bulvaner åt dr Bratt. Sker ej den av Kontrollstyrelsen föreslagna ändringen, är fara för handen att dr Bratt, ehuru härstädes osynlig och bosatt i Paris, i själva verket fortfarande enväldigt regerar hela Spritcentralen. Svenska folket finner sig säkerligen ej i ett sådant framtidsperspektiv under hela den tid, "Spritsakkunniga" äro sysselsatta med sina åratal långa utredningar.

Redan i utlåtande den 7 februari 1920 varnade Kungl. kontrollstyrelsen på det bestämdaste för att överlåta stamaktierna på tio enskilda personer, men statsmakterna lystrade då ej till kontrollstyrelsens varningsrop, emedan samma statsmakter vid den tidpunkten voro hypnotiserade av dr Bratts illasinnade svada och ej genomskådade hans högst egoistiska syften. I nyssnämnda utlåtande yttrade Kontrollstyrelsen bl. a.:

"Överlåtes dessa aktier till ett enskilt konsortium, vore det, i synnerhet med den organisation, som föreslagits, att befara, att statens intressen i olika avseenden kunde bliva lidande.

Det verkliga avgörandet i fråga om partihandelsbolagens angelägenheter lägges i händerna på en enskild person, stamaktieägarnas förtroendeman, som efter behag kan till- och avsätta representanterna för bolaget i styrelsen. Någon verklig statens intressen tillfredsställande kontroll å bolagets verksamhet kan givetvis härigenom icke ernås. Varje ingripande mot bolaget ur synpunkten av nyss berörda intressen kunde komma i konflikt med förtroendemannens intressen, och någon möjlighet att vinna rättelse torde i ett dylikt fall icke kunna vinnas med hänsyn till förtroendemannens maktställning inom bolaget.

Såvitt kontrollstyrelsen av den föreliggande framställningen kan finna, är det icke meningen att begränsa Aktiebolaget Vin & Spritcentralens möjlighet att sluta avtal med firmor eller sammanslutningar inom eller utom landet. Det låter sig mycket väl tänka, att A.-B. Vin & Spritcentralen sluter avtal med en sammanslutning av brännvinstillverkare för lång tid framåt, varigenom staten, när den en gång i framtiden övertager aktierna, finner sig bunden i sin handlingsfrihet på detta område. Avtalen kunna sålunda hava innehållit sådana ekonomiska förpliktelser, att staten icke skulle kunna genomföra en önskvärd förändring i lagstiftningen. Det låter sig också tänka, att på grund av de uppfattningar, som beträffande konsistoriets majoritet och förtroendeman, avtal ingås av sådan natur, att statsmakternas dispositioner i vissa avseenden direkt eller indirekt motverkas."

Vilken spritpolitik staten än kommer att framdeles driva, är det av största vikt att staten i god tid lagar, att den har fullt fria händer, vilket endast kan ernås genom förvärv av stamaktierna i Spritcentralen. Att denna åtgärd omedelbart bör vidtagas, därom torde alla myndigheter och enskilda — med undantag av med. dr Ivan Bratt i Paris — vara ense.

Vi få därför vördsamt hemställa, att Kungl. Maj:t på Herr Statsrådets föredragning täcktes besluta att omedelbart för statens räkning förvärva stamaktierna i Aktiebolaget Vin & Spritcentralen genom preliminärkontrakt, vari stipulerades att köpet skedde under förutsättning av riksdagens medgivande, samt att i sådant avseende kungl. proposition ingives till 1929 års riksdag.

Stockholm d. 7 november 1928.

FÖRENINGEN MOT MONOPOL
Adolf Anderson.
Föreningens ordförande
adr. Upplandsgatan 51, Stockholm

Sten Lothigius
Föreningens sekreterare

Goda och billiga Måltider
kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:

Automatrestaurant
CYRUS
43 Nybrogatan 43

Automatrestaurant
ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2

Automatrestaurant
ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8

Automatrestaurant
GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51

Automatrestaurant
S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.

Automatrestaurant
GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68

Automatrestaurant
BIRGER JARL
73 Folkungagatan 73

Frukost ½9—½12 Middag ½2—7
Kväll 7—½12 Inga dricksepengar
Ingen spritservering

Stockholms Förenade Tvätt
Luntmakaregatan 94
STOCKHOLM. Tel. Vasa 94 22.
Specialité: Tvättning av överdragskläder.

Södra Kungstornet,
Stockholm
Redaktör: ELOF ERIKSSON
Telefon: Norr. 5898 Norr 5899

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

PRENUMERATIONSPRIS
Helår ..... Kr. 10.-
Halvår ..... " 5.-
Kvartal ..... Kr. 2.75
Lösnummer 25 öre.

Nr 45 (162) Fredagen den 16 November 1928. Årg. 4

Nomaderna i Sverige.

Begränsning av deras rättigheter oundgänglig!

Förutom lapparna, vilka äro ett mot svenska kronan lojalt folk, som bör bibehållas vid sina gamla rättigheter, finnas inom Sveriges landamären folkspillror av andra asiatiska nomadfolk: hebréer, zigenare och s. k. tattare, vilkas hysande härstädes är förenat med våda för Sverige rike och folk.

Av hebréerna, ett semitiskt nomadfolk, som under fångenskap i Egypten upplandades med negerslavars blod, finnas två huvudgrenar: *aschkenasim* eller ostjudarne, som från Palestina genomvandrat Mindre Asien, där de beblandats med armener, och Ryssland, där de uppblandats med kasariska folkstammar, samt *sefardim*, även kallade västjudar eller spanska judar, som stå högre än aschkenasim. I Sverige äro östjudarne, som kommit hit från Tyskland, Polen och Ryssland, mest företrädda. Statsminister Hj. Branting understödde kraftigt importen av judar från de båda sistnämnda landen, liksom om han tagit saken på bete.

Man är allmänt av den åsikten, att judar nutilldags hava fullt medborgerliga rättigheter i Sverige. Saken ligger i verkligheten ej fullt så till, enär en del av de kungl. förordningar, på vilka judarna åberopa sig, i strid mot grundlagen utfärdats av konungen ensam, utan riksdagens hörande, och alltså äro att betrakta såsom ren nullitet.

Judarna äro till sin natur ett samhällsupplösande ferment och alla anti-nationella revolutioner, nu senaste bolsjevikrevolutionerna i Ryssland, Ungern och Bajern och det socialdemokratiska landsförräderiet i Tyskland, hava igångsatts av judar. Juden är i första hand medlem av den internationella judiska nomadnationen.

Judarna i Sverige kunna betraktas såsom anti-svenskar och det är från den synpunkten oriktigt, att den nationellt svenska rörelsen, som har till uppgift att i förevarsyfte skydda landet från det skadliga judiska inflytandet benämnes med uttrycket antijudaism eller antisemitism, ty det primära är judarnas antisvenskhet.

Löjets dager har nyligen fallit över den antireligiösa f. d. teologie professorn, nu chefredaktören för Göteborgs Handels- och Sjöfartstidning, Torgny Segerstedt, som trots sin antikristliga propaganda av mänsklig fåfänga håller fast vid sin professorstitel och i en ledande artikel i detta fordom aktningsvärda blad tillåtit sig, såsom förut nämnts, denna om andlig senilitet vittnande utgjutelse:

"Patrasket är alltid tillgängligt för dumt folks farlighet. Smutspressen ockrar på pöbelinstinkterna, när den driver sin antisemitiska hets. Skall man i framtiden så mycket rå på alla dessa urtidsråa instinkter, att de raser, som äro inbördes vida mer olika än folk av samma färg och samma kultur, att de folken kunna tåla att bringas varandra närmare."

Redaktör Segerstedt betecknar sig själv såsom "kulturliberal" och såsom bekant äro kuturliberalerna ett gammalmodigt släkte med förlegade åsikter, som har för vana att icke tänka självt utan har sina förutfattade meningar, giltiga för evärderliga tider. Och så slog hr Segerstedt upp ordet "antisemitism" i något malätet liberalt konversationslexikon från 1860- eller 1870-talet och plagierade sedan den judiske artikelförfattaren: "Antisemitismen söker genom att vädja till urtidsråa instinkter, ovärdiga civiliserade människor, hetsa allahanda pöbel och patrask mot Guds utvalda folk". Utmärkande för kulturliberalerna i Handelstidningen och Dagens Nyheter är, att de lägga ned hela sitt arbete på att svarva fraser och eleganta vändningar och överlägset piruettera med floretten i luften, dymedelst bortledande såväl allmänhetens som deras egen observation från sakförhållandet, att det skrivna ordet bör hava jämväl något innehåll eller utgöra uttryck för någon tanke. Kulturliberalerna ha det så bekvämt ställt, att de aldrig behöva tänka några tankar eller på något innehåll: de mossbelupna liberala generalkoryféerna ha redan undangjort detta arbete. Och någon självransakan, som skulle grellt spegla hans andliga fattigdom, ligger kulturliberalen fjärran, och han tänker blott, att "när jag behandlar svenska språket så vackert och förnämligt vad kan då svenska folket mera begära?" Jo, det finns nog anledning till, att judarna huvudsakligen begagna sig av kulturliberaler för att draga de "själlösa" gojim ned i tankelöshetens dy och insöva dem i säkerhet, allt under det den judiska inringningen fortgår. Svenska folkets fördumning framskrider raskt och såsom ett tackoffer åt hr Segerstedt och likars charmanta formuleringskonst!

Svenska folket skulle alltså åtnöja sig med att livnära sig av liberaljudiska fraser eller av samma diet som den andligen sterile, formellt briljante, krubbitaren i Göteborgs Handels- och Sjöfartstidning, som alltid tyglas av det talmudiska "vettet". Och, när den andliga avmagringskuren fortgått tillräckligt länge, skulle förfallet gå så långt, att människor av ädel nordisk ras skulle nödgas acceptera promiskuritet med El Schaddai's egendomsfolk. Än är det dock vällovligt långt mellan hädan och dädan. Och det tycks hr Segerstedt själv insett, ty när en person, som annars snobbar med att vara arbiter elegantiarum i språkväg nedlåter sig till så obalanserat råa och obildade uttryck som hr Segerstedts ovan citerade, kan man läsa mellan raderna, att professorn i avkristningsvetenskap anser det "heliga" Israel vara i sjönöd och att han fruktar svenska folkets ansatser till uppvaknande och dess inseende av den fara, som hotar fosterlandet från internationellt nomadhåll.

En f. d. professor i jämförande religionsforskning kan man i förevarande fall döma hårdare än andra. Han har ex officio vetat att Abraham slöt förbund med El Schaddai, det är Mörksens furste; att patriarkerna Abraham m. fl. höllo hus, där otukt bedrevs med deras egna hustrur mot kontant erkänsla till deras män; att judarnes enda rättesnöre, Talmud, långt ifrån att vara någon religiös bok tvärtom är världslitteraturens mest omoraliska opus; att alla judebarn konfirmeras i Tal-

(Forts. å sista sid.)

DE SVENSKSINNADES PLIKT.

Kampen för sanning och rätt har alltid varit en till synes otacksam uppgift och kommer säkert att ännu länge så förbli. I all synnerhet gäller detta om en tid, som vår, då lögnen över snart sagt hela linjen rent av lyckats tillvinna sig ställningen som obestridd härskare över folken. Men i verkligheten är kampen för sanning och rätt ingalunda, såsom mången i sin förvillelse förmenar, hopplös. Lögnens makter kunna väl till en tid behålla herraväldet över folken, genom att slå dem i blindhet, men den dag bedrägeriet är uppenbarat och folken fått sin syn åter, är det slut med deras härlighet.

Länge gällde i världen vårt svenska folk såsom ett kulturfolk av högsta rang, framstående i andliga såväl som kroppsliga idrotter, ett folk av ära, mandom, kraft, besjälat av höga ideal. Namnen "Sverige" och "svenskt" hade en utmärkt klang jorden runt. Svensken, vare sig han uppenbarade sig i det ena eller andra landet, möttes alltid med vördnad och respekt. Det var fädrens gärningar, som här lyste emot en, som gjort, att det svenska namnet intill den tid, vari vi leva, haft den goda klang det har i världen och värav de flesta svenskar, som varit i tillfälle beresa främmande länder, bevarar de mest angenäma intryck. Men vad rätt hava väl vi svenskar av i dag att tillgodoräkna oss förfädrens förtjänstfulla gärningar, vi som icke längre ens hålla vårt eget historiska förgångna i helgd! Vi av den nu levande generationen, som svikit de höga ideal och dygder, som en gång med rätta gjorde Sverige och dess folk ärade och aktade över all världen! Vi som nu även sållat oss till den ärelöst förgätna skaran av självförnekande tillbedjare av den snöde judiske guden Mammon, vars ömkliga härskarvälde vi underkastat oss! Skulle vi, sedan vi väl sålt oss till den "heliga" Guldkalven för klingande guld, låtit förleda oss att svika vårt förflutna såsom folk, förnekat oss själva, ja vår rätt till existens — skulle väl vi hava rätt att i dag tillgodoräkna oss den ära och heder, som våra pliktmedvetna förfäder bragt över det svenska namnet? Nej! I stället faller skammen för vår pliktförgätenhet, vår vanslägtning, blytung över oss.

"Spelet om det 'själlösa' svenska folket är fullbordat" — jubla i dag "Guds utvalda", som efter en lång och intensiv kamp nu äntligen anse sig komna så långt, att det absoluta herraväldet över Sverige kan inregistreras som ett "gudomligt" faktum. Men vad "det heliga Israel" förmenar sig ha uppnått är i själva verket ej herraväldet över Sveriges folk utan endast herraväldet över sina egna föraktliga "folkledare"

(Forts. å sista sid.)

Hitler-rörelsen på stark frammarsch i Tyskland.

Ett uttalande för Nationen av dr Alfred Rosenberg i München.

Nationalsocialisterna nu uppe i över 180,000-talet. Deras kamp mot judemarxismen har i år krävt 5 döda och över 400 sårade.

Från dr. Alfred Rosenberg i München, en av Tysklands främste nu levande författare på det nationellt-antisemitiska området samt chefred. för det ledande nationalsocialistiska organet, "Völkischer Beobachter", har redaktionen av Nationen haft nöjet få emottaga en orienterande översikt över den nationalsocialistiska rörelsen, dess politiska grundåskådning, utveckling och verksamhet i det tyska riket. Eftersom denna rörelse på sista tiden kunnat glädja sig åt en storartad framgång — i Nya Dagligt Allehanda erkändes nyligen i brev från Berlin, att nationalsocialisterna vunno terräng i rikshuvudstaden —, bör dr. Rosenbergs redogörelse ha ett allmänt aktuellt intresse, varför vi här nedan i svensk översättning återgiva det väsentliga därav:

Under loppet av 1800-talet se vi tvenne stora rörelser kämpa med varandra. De stodo och stå än idag i skenbar dödafienskap gentemot varandra, och på båda sidor tror man att en bättre tingens ordning skall ernås blott genom den ena principens seger över den andra. Dessa båda rörelser äro den *socialistiska* och den *nationalistiska*. Vid granskning av dessa båda rörelser synes det oss nu såsom uppvisbart, att båda två under årens lopp blivit förfalskade. En socialistisk rörelse av sådan art, att den utgör en innerlig och alltigenom berättigad resning gentemot en rå, uteslutande på profit inriktad tidsålder fanns det före marxismen. Genom ingrepp av det marxistiska systemet erhöll den socialistiska rörelsen en starkt förgiftande bismak, som sedan denna tid förbundits med socialismens begrepp och åskådningar, vilken ingen, den där är mån om hela folkets väl, kan gilla. Den socialistiska idén, vilken framträdde i motsats till den liberala statens sociala välgörenhet, hade intet att göra med en raslös internationalisms tankar. Internationalismen har blivit bärare av marxismen och samtidigt därmed av idén, att all kamp i världen endast vore klasskamp. Och såsom en tredje biblandning har Adolf Hitler ständigt hänvisat på den marxistiska rörelsens pacifistiska lära, vilken vore inriktad mot alla germanska folks artegna karaktär.

Vad angår den ekonomisk-politiska sidan har marxismen påfördrat förstatligande av produktionsmedlen, men noga aktat sig för att begära nationalisering av krediten. Däremot hava verkligt socialt tänkande tyskar med Paul de Lagardo i spetsen påfordrat förstatligande av storbankerna med den motiveringen, att liksom kommunala elektricitets- och vattenledningsverk icke få stå under kontroll av privata intressen befruktandet av det ekonomiska livet icke heller finge göras avhängigt av bankirintressen.

På liknande sätt har det gått med de nationalistiska tankarna. Nationalismen blev ofta icke så oriktigt likställd med de storindustriella gruppernas tekniska erövringar, och dess bärare voro under de sista årtiondena blott allt för ofta behärskande av en rent ekonomisk, kapitalistisk tanke, som icke kände någon annan värdemätare än profiten. Det var för den marxistiska hetsen ofta alldeles för lätt att under hänvisning till dessa fakta rubbe tilltron till och aktningen för de nationella tankarna hos miljoner rotlösa arbetare i storstäderna.

Denna kritik av de båda stora rörelserna visar nutilldags för den praktiske politikern det oomkullrunkliga förhållandet, att aldrig en socialdemokratisk arbetare innerst kan övertygas av den borgerliga tankevärlden, och omvänt är det helt uteslutet, att en s. k. borgare blir marxist, emedan det skulle synas honom så vansinnigt, att han vid fullt medvetande icke skulle kunna underkasta sig något dylikt.

Den stora uppgift, som idag förestår icke blott Tyskland utan jämväl andra länder, är det att befria såväl de socialistiska tankarna som den nationalistiska idén från de skadliga utväxterna. Görman det, ernås, att icke blott den nationalistiska och socialistiska tanken icke strida mot varandra utan tvärtom utgöra en ömsesidig betingelse för varandra. Den liberala statens tidsålder, vilken tillät ett ohämmat ekonomiskt utbyte och därjämte berömde de största vinstagarna såsom människovänner, om de mot slutet av sin levnad byggde sjukhus åt sina offer, denna tid är förgången och ett nytt släkte fordrar av staten gentemot den enskilde ingen välgörenhet eller sårande omsorg utan ett erkännande av statens skyldighet. Denna skyldighet är ömsesidig.

Och den pseudo-nationalistiska staten, som under de nationella intressenas täckmantel till större delen icke är något annat än en at-

(Forts. å sid 6.)

Den judiska andan förkväver den kristligt-sociala utvecklingen.

För Nationen av J. L.

Då den kristna teologien sammankopplar det gamla testamentets omoraliska innehåll med Jesu lära samt gör judarnas människofientliga gudsbegrepp, Jahve-Sebaot, identiskt med Jesu Himmelske Fader, så är det varje kristens plikt att taga avstånd därifrån och öva kritik mot ett sådant antikristligt och ologiskt framställningssätt av Jesu lära, ty det strider icke allenast mot både anda och bokstav i kristlig åskådning, utan även mot mänskligt förnuft och samvete. Att medelst kritiska anmärkningar på det skarpaste motarbeta en sådan antikristlig utveckling, är icke endast berättigat utan nödändigt för den som ej åsyftar att utbyta kristendomen mot judendomen. På denna väg ha vi, för resten, redan hunnit ganska långt i vår utveckling, tack vare klerikalismens sätt att förkunna kristendom, i det att man heligförklarar det satäniska "gudsbegreppet" Jahve- Sebaot, jämte det gamla testamentets människofientliga innehåll. Varför vill man då ej hålla den kristna läran ren och fri från sammanblandning med antikristliga och människofientliga åsikter? Behaga motståndarna kalla denna tankegång antisemitism eller ateism, så är det deras ensak. En kristens mål måste under alla omständigheter vara att tjäna den sanningens, rättfärdighetens o. kärlekens ande, som Jesus uppenbarade såsom hela människlighetens Himmelske Fader. Jesu eget uttalande: "Den som icke är med mig han är mot mig, och den som icke församlar med mig han förskingrar" (Matt. 12:30), äger härvidlag mer giltighet än alla teologiska trosbekännelser och auktoritetsdogmer tillsammans. Att medelst "antisemitism" d. v. s. ett definitivt avståndstagande från judiskt inflytande, såväl på kristlig religion som nationell frihet och utveckling, kan skorra obehagligt i öronen på dem, som uteslutande inställt sin livsexistens på utveckling av den judiska materialismens människofientliga och antikristliga anda, med avsikt att tillintetgöra både kristendom och nationell frihet, det utgör endast ett tydligt bevis för vederbörandes antikristliga och fosterlandslösa sinnelag. Man skulle här, visserligen i omvänd bemärkelse, med fog kunna tillämpa ett yttrande av en viss nutida teologie professor, som synbarligen högt uppskattar "den välbehagliga lukten från de judiska offren": "Är det tänkbart att vi skola kunna få bukt med denna råhet, till vilken alla som finna det med sina skilda syften tjänligt, appellera?"

Såsom vi se, äro upplösningens makter i stark verksamhet för att nedbryta den kristna samhällsordningen och jämna vägen för det judiska världshärskardömet, som så grundligt redan tillämpat sina "urtidsråa instinkter" i det ryska riket.

Det är därför vår kristna skyldighet att söka upprätta den rena kristna tron i vårt medvetande och vår omgivning, för att bortrensa det redan frodigt växande judiska ogräset ur våra religiösa bekännelseformer. Enligt "rättroende" teologers åsikt, är varje ord och bokstav i bibeln inspirerade av Gud, ehuru ett vetenskapligt studium visar ohållbarheten i ett sådant påstående. För övrigt erfordras det näppeligen något annat bevis än det mänskliga förnuftets och samvetets oförvillade omdöme för att inse orimligheten i ett sådant påstående, att Jesu Himmelske Fader skulle ha utsett ett så omoraliskt och mordgirigt rövarefolk som judarna till sitt särskilt "utvalda egendomsfolk", med befallning att mörda, plundra och taga byte (2 Mos. 11:34. 4 Mos. 31:). Det kan endast betraktas som en vanära mot varje kristen att en sådan hädisk tankegång ens kan ifrågasättas. Men hur vill man då försvara ett sådant tankeexperiment, som blir en följd av ovannämnda tankegång, att judeguden Jahve-Sebaot skulle ha sänt Jesus hit ned till denna jord för att meddela oss att judarna äro "djävulens barn"? (Joh. 8:44.) Och att den judiska Jahve-läran är en farlig "surdeg" för vilken han varnar sina lärjungar (Matt. 16:6, 12), ja, att den läran är till den grad oduglig att den icke ens kan hoplappas med något annat system (Luk. 5:36). Dylika reflektioner blir frukten av de gagnlösa försöken att sammanblanda den gamla judekrönikan, som fått benämningen gamla testamentet jämte dess omoraliska gudsbegrepp, med Jesu rena och upphöjda lära. Den ringaktning man genom en sådan oberättigad sammanblandning av två oförenbara religionssystem ådagalägger inför den gudsuppenbarelse, som Jesus så griphart och lättfattligt framställer i form av en rättfärdig och kärlekstik Himmelsk Fader, leder sitt ursprung från en föregiven "ofelbar kyrka", en "ofelbar påve" och en lika "ofelbar teologisk auktoritet", vilka makter i gemensamma själviska syften introducerat det falska judiska gudsbegreppet jämte dess "heliga och utvalda egendomsfolk" i den kristna förkunnelsen.

Resultatet av en samvetsgrann och ärlig prövning av gamla testamentets innehåll blir oundvikligen, att dess gudsbegrepp *icke* är identiskt med Jesu Himmelske Fader och att det *icke* kan vara en helig och rättfärdig Gud som utvalt ett litet nomadiskt rövarefolk och givit det rättighet att förslava och tillintetgöra alla andra jordens folk! Det är otroligt att man ändock, utan att rodna av blygsel, kan framlägga en sådan antikristlig trosbekännelse såsom högsta norm för kristligt sinnelag och kristlig gudstjänstordning! Ej under, att tvivel, otro, vanvördnad och förakt för en sådan kristendomsförkunnelse intager den plats i människohjärtats känslovärld, som på detta sätt göres hemlöst för Jesu Himmelske Faders ande! Genom en sådan omgestaltning och sammanblandning av oförenbara religions- och gudsbegrepp, har den kristna kyrkan kommit i strid mot sig själv, ty gamla testamentets gud tål ej någon treenighet, och ej heller någon medlare. Han framträder omedelbart i egen person, "ansikte mot ansikte såsom en man talar med en annan" (2 Mos. 33:11). Han äter, dricker och samspråkar helt ogenerat med sina judiska skyddslingar. Ja, han inlåter sig t. o. m. i personlig brottningskamp och blir besegrad (2 Mos. 33:11. 1 Mos. 32:24, 25). Han har helt mänskliga, för att ej säga omänskliga egenskaper, som utmynna i de mest brottsliga mordorgier och befallningar. Denne hämndens o. hatets ande passar illa som ersättning för Jesu Himmelske Fader, som är kärlekens, barmhertighetens och nådens källa, alltså raka motsatsen till judeguden Jahve-Sebaot. Detta judiska gudomsväsende, tillika med hans "utvalda egendomsfolk", kan emellertid beröma sig av fasthet och permanens i principer, ty båda parterna äro oföränderligen än i dag desamma i sina livsyttringar som under ökenvandringen och under sitt rövareliv i Kanaan, varom gamla testamentet har så mycket att omförmäla.

Det framgår alltså tydligt nog av vad som här i korthet anförts, att våra kristna teologer, i vad det angår gamla testamentet, äro förkunnare av en med antikristliga trosformer starkt uppblandad kristendom, som ej kan tillfredsställa någon efter klarhet, sanning och frid längtande människa. Men då det ej är människans enda livsuppgift att enbart låta leda sig av vilka lärdomsväder som helst utan i mån av den övertygelse, som hon genom sanningens ande i Jesu rena lära kan mottaga genom sitt förnuft och sitt samvete, så måste hon med allvar och redbar vilja söka sig fram till det bestämda

(Forts. i nästa n:r.)

Den 16 November

Kampen mot Gud.

Det mest kännetecknande för det skede av judafolkets världserövrarekamp, vi i närvarande tid bevittna, är utan tvivel den sataniska kamp mot Gud, som nu i alla länder med sådan ytterlig energi bedrives. Att denna strid i väsentlig grad kommit att bliva en kamp mot Kristus och den kristna kyrkan, har givetvis sin grund däri, att Kristus kommit att intaga platsen såsom den främste bland alla religionsstiftare och framför någon annan förmått ge uttryck för de känslor och tankar, som dölja sig innerst i det mänskliga väsendet, ävensom att hans lära i religionshänseende uppnått den dominerande ställningen i världen. Den judiska materialismen och den kristna etiska livsuppfattningen ha även kommit att framstå såsom de båda stora, kontrasterande världsåskådningarna, mellan vilka kulturkampen under de närmast förflutna årtusendena framför allt stått. Men Kristi svurna fiender, judarna, visste att för sina säregna syften utnyttja också Kristi förkunnelse och förvanskade redan tidigt den kristna läran, bl. a. genom nedskrivandet av sådana tokningar av de ursprungliga texterna, som bragte dehsamma i samklang med den judisk-mamonistiska, världsimperialistiska filosofien. Ehuru Kristi förkunnelse i verkligheten utgjorde en enda flammande protest mot den judiska materialismen, fogades den av beskäftiga skrifttolkare in såsom en rent integrerande del av den judisk-"religiösa" världsåskådningen. Att härvid uppenbara förfalskningar skett, avsedda att främja den judisk-messianska uppfattningen, på bekostnad av den kristlig-etiska, är numera höjt över all tvivel, och torde dessa, enligt vad hävderna framvisa, i huvudsak förskriva sig från 300 och 400-talen efter Kristus. Med hjälp av den sålunda tillrättalagda kristendomen — vars sanningskärna det dock aldrig lyckats att utplåna — gjorde judafolket sedermera sitt stolta erövringståg över världen. Man accepterade dödsfienden Kristus och kristendomen, eftersom man hade nytta därav. För de icke-judiska själarnas insövande i "själlös enfald" kunde "den ogudaktiges" (Talmuds benämning på Kristus) lära icke bara tolereras utan t. o. m. förtjäna att aktivt stödjas. I den judiska kolonisationen av världen spelade kristendomen en förvisso mycket betydande roll. Judarna förstodo att därav smida ett vapen för sin egoistiska människofientliga messianism, sin mot mänsklighetens välfärd inriktade världserövrarekamp. När tiden så befanns mogen för skördens inbärgande, gick man med hela tyngden av sin förvärvade gyllene makt in för den stora avgörande slutkampen, som i väsentlig grad kom att bliva en strid på liv och död mot Gud, mot Kristus. Allt efter som tiden skred framåt, blev det allt tydligare, att man här hade själva den avgörande punkten, varå hela den gigantiska världskampens utgång berodde. I skyddet av den kristna religionsförkunnelsen hade Juda smugit sig på folken och tillkämpat sig sig makt över dem. Men den höga gestalt, i vars mantel de så skickligt förstodo att beslöja sina världsligt-materialistiska planer, visade sig, när allt kom omkring, vara en fiende av oändligt mycket mera allvarlig natur än de från början föreställt sig.

Härav kommer det sig att den judisk-messianska världskampen i dag i alla civiliserade länder utvecklat sig såsom skett till en kamp på liv och död mot Gud och Kristus. Judafolket vet i dag av erfarenhet, att förutsättningen för seger i dess världserövrarekamp ytterst beror av i vad mån det kan lyckas att ur människornas hjärtan definitivt utrota tron på en himmelsk Gud och ett liv efter detta. Därför måste gudstron, det sista stora hindret, till varje pris omintetgöras! I Ryssland, där judarna efter världskrigets slut lyckades rycka till sig makten och sätta sin världsmessianska plan i verket, ha såsom vi veta under ett årtionde de mest energiska ansträngningar gjorts att utrota gudstron. Antireligiösa förbund och skolor hava upprättats, och en antigudlig kampanj utan motstycke i historien har under dessa år under "det heliga Israels" hägn bedrivits, men utan åsyftat resultat. Alla vederhäftiga kännare av förhållandena i Ryssland intyga, att den religiösa stämningen där i dag är större än någonsin. Massorna trotsa öppet Antikrists påbud, bygga på egen bekostnad kyrkor samt förfölja på allt sätt "de gudlöse". Och detta är resultatet av ett 10-årigt antireligiöst jättearbete! Men Israel vägrar att taga lärdom av den förkrossande dom över dess antireligiösa strävanden, som Rysslands folk givit, och fortsätter i sin blindhet över all världen — och för närvarande icke minst i vårt land — sin vansinniga kamp mot Gud. Särskilt under senaste året hava vi här i Sverige hugnats med en antireligiös propaganda av mest ohöljda slag. Mellan de "kulturella" hjältarna i den judiska dagspressen och bokvärlden har på sista tiden en formlig tävlan i perfida, antireligiösa prestationer och utlägg ningar av de nya idealen ägt rum. Som numro ett i sista akten av tävlingskampen kom dr Hjalmar Söderberg med sitt uppsluppna, "populariserande" verk, "Jesus Barabas". Dr Söderberg upphöjdes även ögonblickligt till en kulturgestalt av högsta rang och förlänades en plats i det allmänna medvetandet såsom den "oförskräckte" sanningssökaren. Nivelleringens och destruktionens krafter, som någon tid varit hänvisade till att hålla sig något i skuggan, stormade uppmuntrade av den gloriefiering, som kom författaren av "Jesus Barabas" till del, liksom på given signal, åter fram på arenan, girigt vädrande byte. De religiösa värdena och begreppen drogos i smutsen. Allt naturligtvis i sanningssökandets och folkfrihetens namn! Ännu måste ju till en viss grad skenet bevaras, på det att icke "de själlösa" skola ana den innersta avsikten med den nya "frihetsrörelsen".

Man häpnar inför den blindhet, som kommit till uttryck i den nu också hos oss i fullaste grad aktualiserade kampen mot Gud. De, som voro närmast till att högljutt protestera mot trafiken, föredraga att tiga. Den allmänna undfallenheten har nått sin yttersta gräns. Inser man då ej, att kampen mot Gud är rena vansinnet? Ingen vill väl dock förneka att allt skapat måste hava ett ursprung och en mening. Att utfara i hatfulla förföljelser mot detta väsen, vårt och alltings ursprung, kan enligt normal mänsklig fattningsförmåga ej betecknas annorlunda än vansinnigt. Men så är också denna av judarna igångsatta antigudliga kampanj från början till slut att se mot bakgrunden av deras hävdade uppfattning om alla icke-judiska folk såsom "själlösa djur", de där kunna matas med vad själlös kost som helst! Det finnes emellertid en viss förklaring till att de antigudliga lärorna överhuvud lyckats vinna insteg hos ett högtstående kulturfolk som vårt. Den skapelselära, vi med kristendomen anammade av judarna, är till sin natur vidunderlig, står på ett sådant sätt i strid mot det mänskliga samvetet och förnuftet, våra ledstjärnor i tillvaron, att det icke är att undra över, att mängen ärligt sökande människa i dag icke rätt vet vår han hör hemma eller vad han skall tro. Den påbjudna dogmen att "i enfald" tro jämväl vad som är i strid mot samvetet och förnuftet är antireligiös. Någon motsats mellan religionen, läran om det gudomliga väsendet, å ena sidan och naturen å den andra, är överhuvud ej tänkbar, eftersom Altets skapare måste vara icke bara människosläktets utan också naturens skapare. Problemställningen *naturalismen kontra den gudomliga idén* har säkerligen aldrig tillkommit i redbart syfte utan endast för att förvilla andarna. Mellan naturen och religionen kan ingen motsats råda, utan sammanhöra dessa begrepp tvärtom på det innerligaste. En sann religion kan aldrig strida mot det mänskliga förnuftets lagar. Men såsom Kristi lära i "det heliga Israels" hägn numera förkunnas för folken, är det icke att undra på, att många människor dragas bort från den sanna religionen — ut i gudlöshetens förtvinande hav. Den moderna "vetenskapen" har "förklarat" gent emot den gudomliga världsåskådningen, att den jord, varå vi leva, uppstått genom så och så beskaffade utvecklingsprocesser i naturen, och antigudlöshetens kämpar hava härav byggt åt sig bevis för sina obscura teorier att ingen Gud finnes. De "vetenskapligt" olika naturliga utvecklingsprocesserna på denna jord stå dock på intet sätt i strid mot den åskådning, som hävdar, att en högre vilja och kraft måste ha haft sin hand med i skapelseutvecklingen, i en annan mätto än att de ej passa ihop med den vidunderliga skapelselära, som av judafolket bjudits den kristna världen. Liksom jorden och vad därå finnes måste ha tillkommit i enlighet med skaparmaktens vilja, så skall detta allt den dag, skapelsens stora mening fullbordats, försvinna i Det Eviga. Men vi kunna icke tro, att allt som den dagen varit skall ha varit förgäves, utan mening. Vad vi med våra mänskliga sinnen fullt kunna fatta är, att i förhållande till den evighet, som rymmes bakom dagens timliga beskymmer, det mänskliga jordelivet är liksom ett ögonblick blott. Inför det perspektivet, som dock ingen mänsklig varelse, han må ha förhärdat sig i sinnet aldrig så mycket, helt kan komma ifrån, borde den kamp mot Gud, om av olyckliga, vilsekomna stackare nu med så helig iver föres, ej vara i stånd att attrahera dem, vilka önska bevara sina själar från den sataniska maktens förstörelseverk. De som äro måna om sitt eget väl i livet och evigheten hava sannerligen all anledning att fly gudlöshetens förkunnare såsom den dödande pesten.

PRESSKONSERTEN

Attentatets mot sockerindustrien ödesdigra verkningar.

Medan den regerande judefinansens agenter i dagspressen fortsätta att ropa på mera handelsfrihet utåt — inåt är ju nuvarda kooperationen idealet —, lögnaktigt föregivande, att ökad internationell näringsfrihet för den stora massan av folket innebär förbättrade ekonomiska levnadsförhållanden etc., möta oss i dag, särskilt i landets sydligaste provins, sådana praktiska resultat av den ifrågavarande politiken, att de måste betecknas såsom direkt avskräckande. Det storfinansiella attentatet mot landets sockerindustri häromåret, varigenom näringen undadrogs det nödiga stödet av statsmakterna, har väl kommit herrar sockerimportörer och spekulanter i svenska statsaffärer väl till pass, men de direkta skador, som därmed vållats landet i dess helhet och dess invånare, äro av den art, att det icke längre kan försvaras, att statsmakten blundar i saken.

Genom ett storslaget, målmedvetet och framsynt arbete under decennier hade de skånska jordbrukarna — för att nu hålla oss till detta fall — lyckats driva upp jordbruket inom provinsen till något av det förnämsta i Europa. Från alla delar av världen reste teoretici såväl som praktici dit för att studera "det skånska mönsterjordbruket", och jordbrukarna i "konungariket Skåne" voro med en viss rätt stolta över sin kulturbragd. Med den rangplats, de genom målmedvetet och ihärdigt arbete lyckats förvärva sig och sin näring, följde även en viss ekonomisk burgenhet, på grund av den högt uppdrivna avkastningen, som i sin tur spred sig vidare till allmän välmåga inom provinsen. Men denna allmänna folkliga välmåga i Skåneland ar överensstämde ej med den styrande lands- och folkfientliga kretsens i huvudstaden intressen och planer. Därför skulle sockerbetsodlingen och den därå baserade industrien, hävstången till den höga jordbrukskulturen, det skånska välståndets själva grund, spolieras! Sedan opinionen medels lögnaktig propaganda av det Bonnierska upplysningsväsendet tillräckligt preparerats, genomtrumfades så i friheten och den småfolkliga nyttans namn det skamliga attentatet mot den svenska sockernäringen av Israels partikoryféer i riksdagen, samtidigt med att finansens herrar lade sig till med sockerplantager på Cuba etc., på det att den blivande ökade sockerinförseln fullt rationellt måtte kunna utnyttjas.

Verkningarna av attentatet mot den svenska sockernäringen motsvara, skulle vi tro, så tämligen de "frihetsträngtande" israelitiska nationalekonomerna, herrar Heckscher och Bonnier. En väsentlig inskränkning av sockerbetsodlingen har ägt rum i Skåne, förande med sig en betydande sänkning av jordbrukskulturen, minskade arbetsinkomster för många tusental personer, vilket allt verkat därhän, att den tidigare allmänna välmågan i provinsen är stadd i ständigt och starkt tillbakagående. De skånska bönderna, som förut i stort sett kunde stå på egna ben ekonomiskt, se sig nu i allt större utsträckning nödsakade att "förtro sig" åt bankerna genom att hos dessa pantförskriva sina ägande gårdar, enär inkomsterna av driften icke längre täcka utgifterna.

I de skånska tidningsorganen kan man i dessa dagar till en viss grad avläsa den misanöjesstämning över den mot sockernäringen förda politiken, som för närvarande råder inom stora delar av provinsens befolkning. *Skånska Dagbladet* (bf) har i en ledande artikel gett uttryck för sina allvarliga bekymmer över sockerbetsodlingens nuvarande läge. Tidningen skriver bl. a.:

Sockerkonsumtionen i Sverige uppges belöpa sig till mer än 200 millioner kronor och visar en stigande tendens. Redan nu fylleş icke hela behovet med inhemskt socker. I fjol importerades ungefär 25 proc. I år blir denna import ungefär lika stor. Den kommer som lätt inses att avsevärt ökas nästa år, om vår inhemska sockerbetsodling då inskränkes i den befarade utsträckningen. Denna i stegring stadda import försämrar avsevärt vår handelsbalans. Såväl detta förhållande som den större arbetslöshet, en inskränkning av sockerbetsodlingen medför, göra det högeligen angeläget, att verkligt i god tid beaktas och att det allvarligt övervägas vad som kan göras för att förhindra en utveckling som den befarade.

Sockerskatten pressades i år ned med 4 öre pr kg. Åtgärden kom helt konsumenterna till godo. Då sockret redan förut var ett av våra allra billigaste näringsmedel kan det ifrågasättas, om icke de 4 öre na bade bort användas på ett annat sätt. Betodlingen var ju redan då en mycket dålig affär. I år blir den lika bedrövlig.

Att statsmakternas på den regerande judefinansiella kretsens i huvudstaden order företagna ekonomiskt restriktiva ingripande mot sockernäringen utövat en ödesdiger inverkan icke endast på det skånska jordbruket som sådant utan genom sina verkningar åt alla håll i betydande grad sänkt det allmänna välståndet inom provinsen, står i dag klart för envar, blott icke för judefinansens egna herrar och dessas trogna "nationalekonomiska", politiska och andra vapendragare, vilka såsom nedan framhållits fortsätta att våldfullt pröva den internationella handelsfrihetens välsignelser för folket. I sin entusiasm för det universella israelitiska "världshushållet" hava de lyckats att tillägna sig en fördomsfrihet, som icke vet av skrankor, och säkert är, att få de hållas ännu någon tid, så komma de att riva ned och förstöra allt vad gångna tiders generationer här byggt upp på olika områden till välsignelse för land och folk. För Skånes befolkning, som närmast berörés av det förrädiska attentatet mot den svenska sockernäringen, återstår intet annat än att söka sig lämpliga vägar och former för ett effektivt reagerande mot det våldförande å dess näringsliv, som skett. Utan att så sker lärer knappast någon sinnesförändring hos de styrande i riket vara att vänta.

Sveriges statsskuld vid budgetårets slut.

Enligt riksgäldskontorets nu utsända årsbok för budgetåret 1927—28 uppgick Sveriges statsskuld vid budgetårets slut till 1.825.57 mill. kr., varav 20.82 mill. utgjorde tillfällig statsskuld. Förräntningen av statsskulden krävde under året ett belopp av 87.07 mill. kr. eller 3.70 mill. mera än närmast föregående år.

Situationen för sockerindustrin alltmera förtvivlad.

Övering. Ernst Herslow i Sockerbolaget har gjort det uttalandet, att situationen inom sockerindustrien för närvarande är ytterst bedrövlig samt att stora utskitt till ytterligare förvärring äro förhanden. En ny sänkning av sockerpriset kan nämligen väntas när som helst. Detta ställer ytterligare synnerligen ogynnsamma förhållanden i utsikt även för betodlarna. Det betpris, som nu svarar mot marknadspriset, är kr. 2: 23 per 100 kg., vilket är synnerligen lågt. Att betarealen till nästa år kommer att minskas, kan sålunda anses säkert, därest förhållandena icke ändras. Att under dessa omständigheter suspendera melasstullen kan icke, framhåller hr Herslow, anses välbetänkt, i synnerhet som det skulle drabba betodlarna i högre grad än Sockerbolaget.

Orsakerna till svårigheterna äro i första hand att söka däri, att de tidigare tillämpade restriktionerna för den Kubanska sockerrörsodlingen (där huset Wallenberg är intressent) numera upphävts.

Ett kostbart torrläggningsprojekt.

1926 års rusdryckslagstiftningsberedning, som utgjorts av byråchefen Sam Larsson, ordförande, samt riksdagsmännen A. J. Bärg i Katrineholm och C. O. Johanson i Huskvarna- men som numera indragits, till finansministern inlämnat en P. M. angående sina synpunkter på den lokala organisationen av rusdrycksförsäljningen.

Beredningen behandlar bl. a. frågan om kringliggande kommuners inflytande vid oktroj frågans avgörande och har här kommit till den slutsatsen att därest man vill bereda möjlighet till sådant inflytande ingen annan utväg finnes än att införa folkomröstning inom vissa områden. Två alternativa linjer för ett omröstningsinstitut diskuteras. Enligt det ena skulle systembolagens kontrollområden bli omröstningsområden i fråga om utminuteringen och att för ändring av bestående förhållanden skulle krävas minst 60 procents majoritet bland de röstande inom området utom försäljningskommunen samt enkel majoritet inom hela området. Det andra alternativet upptager omröstningar inom länen, varvid frågan skulle gälla områdets "torrläggning" d. v. s. icke blott förbud mot utminutering eller utskänkning eller bådadera inom länet, utan därjämte motsvarande förbud för det "torrlagda" områdets invanare annorstädes inom riket. I fråga om utminutering skulle detta innebära att ett "torrlagt" områdes invanare icke alls skulle kunna erhålla motbücker.

Det sällsport genialiska torrläggningsprojektets antagande förutsätter förbrandet av restaurangkort för hela riket.

Kellogpakten antagen av 58 nationer.

Vid ett möte av World Alliance for International Friendship i New York på stillestandsdagen höll utrikesministe Kellogg ett stort tal- vari han ingående behandlade Kelloggpakten. Han meddelade att inalles nu 58 nationer antingen från början undertecknat fördraget eller sedermera anslutit sig eller tillkännagivit sin avsikt att ansluta sig. Kellogg tillbakavisade påståendena att Förenta staterna med detta fördrag iklätt sig åtminstone en moralisk förpliktelse att deltaga i åtgärder, föranledda av tvister mellan utomamerikanska makter, och hänvisade härvidlag till sin bestämda förklaring i det första tal, vari han berört det planerade fördraget.

PARISER-CAFÉET
27 Kungsgatan 27
STOCKHOLM

Släktforskning
i in- och utländska arkiv utföres
Löjtn. Erik Cisen Swartz,
Charlottenborgs Slott. Motala V.

HARALD
LINDSTRÖMS
Boktryckeri
Apelbergsgat. 58 - Tel. 563
Kataloger, Broschyrer, Affärstryck
Specialitet: Tidningar o. Tidskrifter
Begär offert!

Alla upplysningar och material

rörande bildandet av *UPPLYSNINGS-CIRKLAR* av *"Samfundet För Svensk Folkupplysning"* lämnas av undertecknad, adress tidningen Nationen, Södra Kungstornet, *Stockholm.*

RIKSLEDAREN.

Bolsjevismen som maktfaktor.

Internationella byrån mot III internationalen avslöjar organisationsplaner.

Internationella ententen mot Tredje internationalen har genom sin "Bureau Permanent" i Genève publicerat en tablå över "Sovjetorganisationerna, arbetande för revolutionen i alla länder". Denna tablå, i dagarna tillställd den borgerliga världens regeringar, är uppseendeväckande även i det avseendet, att här för första gången tramlägges ett aktstycke av det organiserade motståndet mot bolsjevismen. Den föreliggande redogörelsen utgöres av Tredje internationalens schemata över den bolsjevistiska världsorganisationen, kompletterade med förklarande noter samt belysande utdrag ur officiella organisations- och programtexter.

Denna tablå med överlygande anspråk på obestridlighet, vad materialets originalvärde beträffar, bekräftar ett helt del förut kända förhållanden. Framställd i sin ohöljda verklighet ger denna bolsjevistiska världsorganisation ett imponerande intryck av en växande världsmakt med redan oerhörd omfattning och med oerhörda resurser.

Aktstycket omfattar sexton tabläer — av så sent datum som augusti i år — över komintern, dess internationella förbund och kommunistiska partier, och ger exempel även på byggnaden av de olika enheterna.

Det svenska partiet såsom sektion av Komintern.

Den framlagda organisationsplanen för kommunistpartierna i de olika länderna måste ju ådraga sig ett förstahandsintresse. Schemat inordnar partiet i Sovjetunionen, under högsta ledning av "Politiska byrån" under vilken sovjet och komintern äro samordnade, och i en not upplyses att de lokala kommunistiska partierna i Ryssland äro organiserade efter samma modell. I den text, som är bifogad schemat heter det: Det Kommunistiska partiet är en sektion av komintern. Om det har att välja mellan det egna landets intressen och Sovjets eller kominterns har det att tjäna de senares. Tredje internationalens beslut, liksom beslut fattade av kominterns exekutiv skola obligatoriskt verkställas av vederbörande kommunistiska landsparti. Partiet har att funktionera legalt eller illegalt beroende

Forts. sid. 5.

Våra vänner i landsorten

uppmanas att på de platser, där lösnummerförsäljning av Nationen ännu ej kommit till stånd, vidtala kända respektabla personer och handelsaffärer, som försälja tidningar, att mottaga Nationen i kommissionsförsäljning. Meddelanden om dylika överenskommelser samt antal exemplar som av vederbörande önskas, börn omedelbart insändas till tidningens expedition, Södra Kungstornet, Stockholm

Vid behov av Potatis, Rotfrukter och Grönsaker vänd Eder till
Th. Nilssons Partiaffär
Norrtullsgatan, 20
Lägsta priser, alltid prima varor
Snabb expediering
Tel. Vasa 14689

Trotskij åter till Moskva — anklagar Stalin för antisemitism.

I den förtvivlade situation, vari det judisk-bolsjevikiska s. k. sovjetryska väldet för närvarande befinner sig har diktaturens bärare, den maktsjuke georgiern Stalin, nu ej sett annan råd än att försöna sig med de israelitiska revolutionskoryféerna dem han för något år sedan på ett så bryskt sätt förvisade till Sibirien. De stora kumpanerna från revolutionens "genombrottsdagar" förenas åter i det ögonblick, deras stolta verk hotas i sin tillvaro, för att med gemensamma krafter söka förhindra katastrofen! Det är den gamla kända historien som upprepas — i nödens stund, inför hotet av den gemensammia faran, svinner den inbördes grollen.

För några dagar sedan meddelas sålunda från Moskva den sensationella nyheten, att revolutionens store organisatör, juden Trotskij-Bronstein helt oväntat fått tillåtelse att återvända till Moskva. Hans utseende uppgavs vara "den döende människans". Stalin skulle förgäves ha gjort de största ansträngningar att söka förmå honom att avstå från att i utlandet publicera sin senaste bok med kritik av den nuvarande regimen, men hade det lyckats Trotskij att få sin bok utsmuggladd ur Ryssland. I denna uttalas bl. a., att Stalin omgivit sig med partiets sämsta element, vilka äro fullkomligt korrumperade. "Makten har", säger Trotskij, "alldeles demoraliserat dem. De ha utvecklat en byråkratism utan like och hata allt, som står i vägen för deras makt. De förbereda av alla krafter en rysk Thermidor. Stalins anhängare äro genomgyrda av kryperi och ha skapat ett gunstlingssystem. Under senaste tiden ha de också lagt i dagen den grymmaste och avskyvärdaste antisemitism."

Beträffande förebråelserna mot Stalin för antisemitism, är att bemärka att sovjetregeringens i intimaste förening med Komintern praktiska politik, synnerligast gentemot utlandet, alltjämt klart följer den judiskå världsrevolutionära linjen. Förmodligen avses med det nu åter uppdykande talet om Stalins antisemitism att dupera en värld och avvända dennas blickar från den roll judarna spelat och alltjämt spela i världsrevolutionens stora föregångsland, där den man inom den sovjetjudiska regimen som väl torde få anses som den mest betydande, vilken innehaft sin viktiga post under alla revolutionens växlande regimer är — juden Scheinmann, chefen för riksbanken, ledaren av Sovjetrysslands ekonomiska liv, mannen som det visserligen talas mycket litet om men som i Ryssland spelar samma roll somm judefinansens främste i alla länder i dag göra.

"Det är tillåtet att döda en otrogen (= icke-jude)."

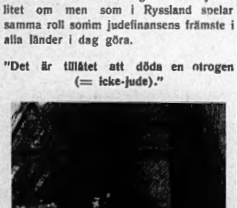

"Det är ingen orätt", skriver rabbinen Eliezer i Talmud, "att döda en mina (= otrogen). Den som glömmer den gudlöses, d. v. s. icke-judens blod, bringar därmed Gud ett behagfullt offer . . . Jesus och hans anhängare äro gudlösa."

Det är mot bakgrunden av dessa och liknande "gudomliga" påbud i den judiska "religionen" som hela den av "det heliga folket" nu med så stor energi över all världen planerade stora bolsjevikrevolutionen i Davidsstjärnans tecken är att se. I Ryssland blev såsom bekant resultatet omkring 10 miljoner "otrogna", vilka utan pardon slaktats ner såsom "själlösa djur". Vi hava där dock ännu icke sett slutet på den stora juderevolutionen. Det är ej uteslutet, att de israels barn en dag nödgas att en smula korrigera sin hittillsvarande uppfattning t. o. m. av de ryska gojim.

Sinovjew-Apfelbaum till försvar för revolutionens sak — blir nedhyssjad!

Bland de namnkunniga juderevolutionära storheter förutom Trotskij-Bronstein, som nu "välvilligt" tagits till nåd och åter av Stalin i hans förtvivlade kamp för "revolutionens försvar" befinner sig även de judiska "revolutionshjältarna" Radek-Sobelsohn, Sinovjev-Apfelbaum och Kamenev-Rosenfeld, som nu tätt aktivt rycka in i kampen för "revolutionens försvar" — en uppgift, som säkerligen icke är den allra angenämaste i dagens Ryssland.

Efter vad som meddelas från Moskva, skola Sinovjev och Kamenev för några dagar ha upprätt på ett stort arbetarmöte vid fabriken Amo. De höllo på Stalins anmodan en mycket skarp vidräkning med både höger- och vänsteroppositionen. Deras kryperi framkallade emellertid avsky t. o. m. bland de närvarande kommunisterna, och Sinovjev blev ostentativt nedhyssjad.

Antisemitismen i Sovjetrysslands i stark framväxt.

Bland de uppgifter, som berett den judisk-bolsjevikiska revolutionsregeringen i Moskva de allra största bekymren, har uppenbart varit den bland befolkningen allt starkare framträdande antisemitismen. Efter hand som det gick upp för de ryska massorna, att "den stora folkbefrielsen" endast var ett verk av judarna, kom helt naturligt folkets vrede över den skändliga tjekadiktaturen att vända sig mot dennas själva upphovsmän och profitörer. Genom de ledande revolutionsjudarnas deportation till Sibirien för något år sedan lyckades det visserligen högsta regeringsinstansen inom den finansiella sfären i Moskva att åstadkomma en viss avspänning i de antisemitiska lidelserna. Men denna avspänning blev blott tillfällig. Som oftast ha, trots tjekavåldet, meddelanden nått ut till världen om ett på djupet jäsande fruktansvärt antisemitiskt missnöje och hat bland folkets djupa lager. Då och då ha även artiklar kunnat läsas i de officiella sovjetorganen, vari på det kraftigaste protesterats mot den på sina håll förekommande antisemitismen och givits stränga order till sovjets tjänstemän att på alla sätt motarbeta den "reaktionära" rörelsen. Men intet tyckes längre hjälpa!

På sista tiden ha pogromer rent av synts höra till ordningen för dagen i det sovjetska Paradiset. Bl. a. meddelas om en stor judepogrom, som nyligen ägt rum i Mochilew, där talrika judiska affärsbutiker plundrades och deras ägare svårt misshandlades. En delegation av judiska sällskapet och sovjetmyndigheterna har nu undersökt följderna och orsakerna till pogromen samt fastställt att flertalet deltagare voro kommunistiska partimedlemmar. Fem av dessa straffades med uteslutning ur partiet medan sex andra förklarades "förlustiga sin statstjänst".

Enligt den judiska telegrafagenturen i Moskva har härförleden ett överfall förövats i Irkutsk i Sibirien på rabbinen därstädes Olevski. Då rabbinen lämnade synagogan, trädde två obekanta emot honom och frågade, om han vore rabbinen i Irkutsk. Sedan de fått ett jakande svar, började de att fruktansvärt prygla upp rabbinen samt avlägnade sig först när en stor människomassa skyndat till genom rabbinens förtvivlade nödrop.

Om ett annat fall av judeförföljelse vet den i Kiev utkommande sovjettidningen "Protetarskaja Pravda" att berätta. I Kiev finnes en "förstklassig tillskärarеskola", vars ena innehavarinna är en syster till folkkommissarien Semaschko. Denna skola utgör enligt sovjetregeringens ord en härd för motrevolutionära krafter. Folkkommissariens syster terroriserade en hos henne inkvarterad judefamilj, i det hon lät komma sig till last skymford av följande slag: "Vi komma inte att krusa för er judar. Min broder folkkommissarien skall komma hit och hastigt och lustigt kasta ut er. Ni hava väl hunnit att glömma hur man prygglade er? Det skall komma ännu en pogrom, och man skall då såsom tidigare slå ihjäl eder! Då skola ni få se, vilka vi äro!"

Med intresse fastslår man det sakförhållandet, att dylika talesätt, som för varje annan sovjetmedborgare ovillkorligen skulle slutat med häktning, ej medförde någon påföljd för folkkommissariens syster. Tidningen "Protetarskaja Pravda" tillfogar att pogromhysterien hos folkkommissariens syster åstadkom, att hennes hyresgäster sågo sig nödsakade fly från våningen.

Karaktäristiska äro de soldatvisor, som sjungas i de mindre garnisonerna. I ordagrann översättning heter det t. ex. i en visa: "Jag sitter på tunnan, under tunnan befinner sig gröten. Tro inte, fördömda judar, att Ryssland tillhör er" o. s. v.

Stockholmsjudarnas allra sista politiska påhitt — "Pro et Contra".

Inom den högvördiga israelitiska kretsen i huvudstaden tyckes man inför de på sistone å sina håll uppenbarade politiska besvärligheterna inte riktigt veta vad man skall ta sig till. Det låter sig ju i praktiken ej alltid lika enkelt göra att avveckla en nyss så "populär" politisk rörelse som det är att med ett streck på papperet göra sig kvitt detsamma. Den judiska liberalismen har ju tjänt ut även hos oss. Dess ättling i rakt nedstigande andra led, judebolsjevismen, är som vi veta nu som bäst i färd med att här söka förverkliga sitt "genombrott" i den "heliga" maktens tjänst, under hög ledning och kontroll av den israelitiske "kulturgestalten" Karl Otto Bonnier. Men detta judisk-politiska "genombrott" av sista receptet ställer sig något mer komplicerat i genomförandet än man från början föreställt sig. Det finnes ju kategorier både unga och gamla gojimentusiaster, som under den förskräckliga tyvärnas dagar måste politiskt sysselsättas, förses med annan passande politisk-"ideel" kost än den rena och klara bolsjevismen. Många av dessa äro sedan länge politiskt hemlösa. Men en sådan hemlöshet är för de israels barn alltid en vansklig företeelse, då den skulle kunna leda till att vederbörande förleddes till att intressera sig för sådana idériktningar, som äro mindre lämpliga, i synnerhet i en tid då allskons "okulturella", "intoleranta" irrläror spridas bland folket. De måste därför, dessa stackars "politiskt hemlösa", omhändertagas på det att deras politiska intressen måtte få den "rätta" inriktningen!

En "storstilad" ansats i denna riktning gjordes i måndags av Stockholms Judiska Högskola, under vars gyllene hägn en ny politisk "ungdomsrörelse" bereddes en, om man får tro Bonniers Nyheter, "succésfull" start. Den rätta, berget-födde, var emellertid en ömkling, en vanskapt företeelse, kallande sig "Pro et Contra", studentklubb. Till ledare för den "Pro et Contra" hade man enligt Bonniers Nyheter lyckats förvärva "flera berömda mäns söner", bland dem naturligtvis "mannens för dagen", författaren av "Jesus Barrabas", dr Hjalmar Söderbergs högviktige son, fil. kand. Tor Söderberg, ävensom den icke mindre "berömde" dr Ivan Bratts son, i Lennart Bratt etc. Så nog för att man bemödat sig att göra starten så glansfull som möjligt ifråga om respektabla spetsfigurer i den nya politiska idériktningen!

Förstklassigt Pensionat

för resande

Klarabergsgat. 40III

(nära Centralstationen) Stockholm

Telefon Norr 163 17

M. JOHNSSON

Inledningsanförandet hölls av kand. Söderberg, som framhöll, att klubbens syfte skulle vara att ge de politiskt icke enrollerade studenterna ett forum för "förutsättningslöst och av partiprogrammen obundet dryftande av aktuella politiska och sociala frågor med praktisk räckvidd". Med talesätt om "förutsättningslöst dryftande" skall man ju möjligen kunna dupera en del godtrogna, men uttrycket förefaller dock något väl vårdslöst djärvt. Ty inte kunde den intelligente kandidaten mena, att de centrala politiska spörsmålen, t. ex. de rörande judefrågan, skulle få upptas till behandling? Detta skulle ju vara att vanhelga dem, i vars nådiga hägn "den glansfulla starten" ägt rum. Till ledande i "Pro et Contra" utsågos naturligtvis "den berömde mannens son" kand. Söderberg, ordförande, samt stud. Lennart Bratt, sekreterare — vilka bägge ungdomskosmopolitiska koryféer in spe helt säkert i ganska väsentlig grad hava sina respektive "berömda", pappor att tacka för den upphöjelse till ledareskap, varmed de av den högvördige församlingen i S. J. H. (Stockholms Judiska Högskola) hedrats.

Efter konstituerandet av "Pro et Contra" uppträdde judiske professorn Eli F. Heckscher med ett kvasivetenskapligt föredrag om "Harmonin mellan arbetare och arbetsgivare", varmed uppenbart avsågs att söka avvända den allmänna uppmärksamheten — hans föredrag refererades naturligtvis utförligt sympatiskt av hela den judiska dagspressen! — från den roll som "det heliga folket" här spelar såsom den store organisatören och anstiftaren de facto av den rådande disharmonien mellan arbetare och arbetsgivare. För "de själlöse" behövs ju dock i regel ej mera en en gest av detta slag för att avvända varje som helst missfanke hos dem på förhandenvaron av något illegalt spel från "de heligas" sida.

Wienjudarnas intressentskap i de österrikiska partierna.

Allehandas chefredaktör, hr Leon Ljungdahl, som sedan någon tid befinner sig på politisk rundturné genom Europas metropoler, meddelar i ett brev från Wien om de där rådande paradoxala politiska förhållandena, som knappast äro möjliga att fatta för vanliga dödliga politiker. Förf. återger ett samtal, som han haft med en framstående socialdemokratisk representant i den socialistiskt styrda millionstaden. Han sporde härvid bl. a. sin interlokutör om förbundskanslär Seipel. Vi återge ur Allehanda ordagrant:

"— Vad menar ni om doktor Seipel?

— Han är en värdig motståndare. Hans natur har många storslagna sidor. Men han kan vara småaktig och retsam också. Det beror på att han är klerikal. I sitt hjärta sätter han kyrkan före staten.

— Själv säger han, att hans politik icke är någon världsåskådningspolitik. Inom socialdemokratien hava däremot materialism och judisk kristendomsfientlighet starkt inflytande.

— Och ändå stödja judarna de kristligt-sociala! Jag vågar bestämt påstå, att ¾ av deras politiska krigskassa lämnas av judiska fabrikanter och köpmän. Läs för resten tidningarna! Endast Reichspost är kristlig-social, alla de andra, Neue Freie Presse, Neuer Wiener Tageblatt, Neues Wiener Journal o. s. v. äro judiska. Men fiender till oss och vänner till den borgerliga regeringen äro de alla, utom vår egen Arbeiterzeitung.

— De frukta naturligtvis austromarxismens planer på våldsam revolution.

— Vi komma icke att göra någon revolution, om vi också finge majoritet bland väljarna, vilket jag hoppas vi skola få . . .

Det började bli en smula väl mycket paradoxalt för oss med alla dessa motsättningar. Den judiska storfinansen stöder den "klerikale" dr Seipel, som ger sitt hjärta åt kyrkan i stället för åt staten! Den judiska handeln och industrien offrar åt den katolska kyrkan och åt det från början antisemitiska parti, som grundades av den bekante borgmästaren Lueger! Å andra sidan äro socialdemokraterna genom sin hyrespolitik industriens skyddsänglar och genom sin sparbanksrörelse uppmuntrare av de småborgerliga sparare. De befrämja reformistiskt det borgerliga samhällets framåtskridande, men äro revolutionärer i sina hjärtan!"

Ja, nog för att det kan låta paradoxalt! Förf:s i Allehanda tanke, att judarna i Wien skulle hysa fruktan för en marxistisk revolution förefaller dock något egenartad, då det ju numer är ett över all världen och även i Österrike konstaterat faktum, att judarna av all makt just sträva efter att framskapa revolutionen. Det var förvisso icke deras förtjänst att den planerade revolutionen i Wien i juli 1927 misslyckades! Beträffande judarnas ådagalagda livliga intresse för de olika partiernas finansiering — som slagit förf. i Allehanda med sådan häpnad — har detta intresse förvisso sin mycket naturliga förklaring och är icke någon specifikt österrikisk företeelse. Med ekonomiskt intresseskap plär ju följa makt, och genom att kunna utöva dylik inom alla partier — Saken är ju ej märkvärdigare än att också Allehandas chefredaktör bör begripa den!

En undersökning av förhållandena inom vårt eget, svenska partiväsen skulle helt säkert visa på ett liknande tillstånd i fråga om partiernas av i dag finansiering som den i Wien konstaterade. Huru skulle det vara med en kunglig utredning på denna intressanta punkt, hrr Lindman, Lövgren, Ekman, Hansson, Engberg och Kilbom?

Sovjet och bönderna.

De ryska böndernas läge har är för är försämrats, och jordbrukets relativt ringa avkastning är en ständig källa till bekymmer för de maktägande. Utan spannmålsexport kan Ryssland i längden icke leva — men utan tillräcklig betalning för sina produkter kunna bönderna heller icke leva. Den ersättning, de f. n. erhålla, är urusel. Genom orimliga överpris på alla industrivaror och samtidiga nedsättningar av priserna på jordbruksprodukter har böndernas levnadsstandard pressats ned till ungefär hälften av vad den var före kriget. I ett nyligen utkommet schweiziskt arbete ("La Faillite du Collectivisme en Rusie", Imprimerie Sonor, Genève) ha sammanförts några uppgifter, vilka belysa försämringen i den ryska bondebefolkningens villkor.

För det pris, som betalas för ett pud (16,4 kg.) vete, kunde sålunda en rysk bonde 1913 köpa 5,48 m. bomullstyg mot 2,55 m. nu, 8,24 lires socker mot 3,93 nu, 103 livres salt mot 51,9 nu, 7,1 livres matolja mot 3,42 nu, 9,12 livres tvål mot 4,82 nu o. s. v. Samtidigt som böndernas inkomster beskurits, ha pålagorna till stat och kommun kraftigt ökats. En bonde med 8 personers familj och 2,000 rubels inkomst måste årligen betala 400 rubel i statsskatt och lika mycket i skatt till den lokala sovjet — inalles alltså 40 proc. av inkomsten. Dehna skattebelastning saknar motsvarighet i varje annat land.

Sovjets avrustnings-politik.

Medan sovjetregeringen i alla andra länder, särskilt Tyskland driver en ivrig propaganda mot byggande av nya krigsfartyg, försummar den själv intet i fråga om försvarsberedskapens omhuldande. Bl. a. meddelas nu, att ett nytt slagskepp kommer att löpa av stapeln den 7 nov. Stora förberedelser göras för ett värdigt begående av evenemanget med all pomp och stål i närvaro av regeringsledamöter, som skola anlända från Moskva.

Folkförbundets byggmästare.

Det nya folkförbundspalatset skall byggas efter ritningar av arkitekterna Nénot och Flegenheimer. Enligt tidningen "Pilori" i Genève är Nénot stormästare i det franska frimureriet och har utan möda nått graden kommendör i hedersleginen.

I den provokatoriska nykterhetspolitikens hägn.

Besättningen på den vid Holmö gadd den 27 oktober strandade finska spritsmuggларbåten T. 2 undergingo för några dagar sedan rannsakning på kronofiäktet i Umeå. De häktade, jordbruksarbetaren E. A. Rautelin, f. handlanden A. R. Danielsson, metallarbetaren E. K. Hellgren samt estländske undersåten A. Kuhlberg, förnekade till en början med samtliga, att de haft någon sprit ombord, men till sist erkände Danielsson, att man vid tillfället ombord på T. 2 haft 750 dunkar sprit. Sedan Danielsson väl erkänt, föllo även Kuhlberg och Rautelin till föga, medan däremot Hellgren alltjämt bestred. Rautelin medgav vidare, att han var ägare till båten.

*

Natten till i fredags gjorde den i Norrtälje förlagda tullposteringen ett beslag å omkring trettio liter sprit. Ett par tullmän, som patrullerade vid järnvägsstationen i Norrtälje strax före Stockholmstågets avgång på aftonen, observerade ett par kvinnor, som de kände igen från tidigare spritlangning. Kvinnorna och deras gepäck togos resolut med till polisstationen och vid undersökning där befanns det mycket riktigt, att de bägge damerna i sina väskor förvarade omkring trettio liter sprit. I tullbevakningsbilen fördes de så med sina väskor till Stockholm, där kriminalpolisen tog hand om saken.

*

I måndags avlastades å Skeppsbron i Stockholm icke mindre än 1,098 tiolitersdunkar exportsprit från Sveaängaren Oscar II, som tagit den ombord i Öregrund. Det är den andra stora lasten inom kort tid från det bekanta sjöfyndet i farvattnen utanför Öregrund, vilket inalles givit 18,000 liter. Farhågorna av en katastrof för ett smuggelfartyg utanför Understens fyr synas alltmera besannas.

*

Styrmannen å en av tullverkets patrullbåtar, som har sitt distrikt vid Hammarbyleden med omnejd upptäckte häromnatten under en spaningstur en mindre bogserbåt vid kajen i närheten av bron. Tullmännen satte genast full fart mot båten och voro inom kort på ort och ställe, men innan de hunnit lägga bi syntes tvenne män försvinna med var sin väska. Den ene av tullmännen upptog förföljandet av de bägge mystiska männen, ehuru med negativt resultat. När han återvände till kajen och båtarna kom han emellertid för sent för att kunna bistråda sin kvarlämnade kamrat i dennes förehavande att hindra två män ombord på bogserbåten i deras arbete att hälla sprit i fartygets köl. Det sista av en "tia" försvann i kölen just som tullmannen anlände. Tullbåten eskorterade därefter bogserbåten till Stadsgården, där den sattes under bevakning, och när tullen påföljande dag lät företaga länspumpning av kölen blev resultatet omkring 50 liter 60-procentig sprit.

*

Vid en visitation ombord å finska ångfartyget Torneå i Skeppsbrohamnen har av tullmännen beslagtagits 29 plåtdamejeanner med exportsprit, som en besättningsman undanstuckit bland diverse kolsäckar i fartygets akterrum. 10 damejeanner med samma vara hade ett par av den kvinnliga personalen gömt bakom garneringen i sin hytt. Vid en omvisitering av engelska ångaren Vina i Satdsgården hittades i kaptenens sovrum, bakom en hylla i garneringen 8 flaskor "Black and white" samt ett mindre parti cigarretter.

Från Sovjetparadiset.

I en by nära Orsja i guvernementet Mogilev har det under förberedelserna till valen kommit till en häftig sammanstötning mellan bönderna och kommunisterna. Bönderna satte eld på den kluben, som tillhörde kommunistiska ungdomsförbundet. Under sammandrabbningen dödades två kommunister. För att återställa ordningen måste man tillkalla trupper från Minsk. Fyrtio bönder häktades med anledning av det passerade.

*

I Donkolgruvområdet har livsmedelsbristen antagit katastrofartade dimensioner. Bröd lämnas endast till medlemmar av konsumtionsföreningar. Andra måste förete intyg rörande sina familjeförhållanden, vilka intyg utfärdas av fabrikskommittéer och endast äro åtkomliga mot mutor. De som icke kunna betala dylika, få svälta. Värst är det ställt för barnen, vilkas mödrar till följd av halvsvält icke kunna nära dem.

*

I kretsen Minsk ha storbönder, s. k. kulaki, bränt ned sovjets kooperativa mönsterjordbruk Dukari, ett av de förnämsta kooperativt drivna lantbruken i Minsk-distriktet. Skadorna anslås till 40,000 rubel. Ytterligare fall av liknande mordbrandsanläggningar med syfte att förstöra skörden inrapporteras från andra håll inom samma distrikt.

*

I Tver har en okänd kvinna med revolverskott mördat ordföranden i kommunistiska partiets guvernementskommitté Nekrasov. Kvinnan lyckades efter dådets begående att fly och försvinna.

*

Bönderna i flera guvernement emotse enligt vad förljudes i rapporter från den ryska landsorten, med stort intresse de förestående valen till sovjet. En konflikt mellan dem och kommunisterna under valkampanjen synes oundviklig. Från Kreml ha nämligen direktiv givits att från valen utesluta alla bolsjevikfientliga element. Då emellertid de flesta bönder äro fientligt stämda mot kommunisterna, blir det icke så lätt att uppfylla politiska byråns fordringar.

Bönderna föra en härnackad kamp mot kommunisterna, som stryka dem massevis ur vallängderna. På flera ställen hotar man att bojkotta valen, på andra tager man sin tillflykt till terroristiska medel eller sätter eld på kommunisternas lokaler för att förstöra röstlängderna.

Litvinow-Finkelsteins bror gör växelaffärer!

Sovjetryska folkkommissarien juden Litvinow-Finkelsteins broder, P. Litvinow-Finkelstein, hedras för närvarande med en viss uppmärksamhet i den internationella pressen med anledning av gjorda "finare" förfalskningsaffärer. Växlar på ansenliga belopp, utfärdade av ryska handelsdelegationen i Berlin, ha sedan någon tid varit stadda i omlopp på den stora marknaden. När delegationen erhöll kännedom om ryktet anställdes en undersökning. Det visade sig därvid, att växlar

DANSK NATIONALT TIDSSKRIFT

KØBENHAVN F.

Selvstændigt - uafhængigt - antisemitisk Helaar Kr. 5: —. Halvaar Kr. 2: 75.

Caféet

RIDDAREGATAN 11

(hörnet av Sibyllegatan.)

Gott kaffe och väl tempererade maltdrycker. Tidsenliga lokaler.

OBS.! Ny regim.

VID BEHOV

av varjehanda järn- och husgerådssaker

vänd Eder till

JANSSONS JÄRNHANDEL

Köpmannagatan 4 - Stockholm

Billiga priser

Tel. 121 64

NATIONALT TIDSSKRIFT

Keysersgt. 1, OSLO

Eneste antisemitiske publikation, Utkommer maanedlig

Pris til Sverige kr. 6: 20.

Kooperationen

hade aldrig behövt uppstå om affärsmännen räknat med så låg handelsvinst som

Herrekiperingen CIVIL

55 Birgerjarlsgatan 55

Stockholm.

Det tillkommande judiska världssjälvhärskaredömet.

eller

Sions vises hemliga protokoll.

PROTOKOLL N:O 19.

Rättighet att framställa ansökningar och projekt. Om vi också icke tillåta självständig behandling av politiska frågor, så skola vi däremot uppmuntra varje rapport eller petition med förslag till regeringen och granska alla slags projekt till folklivets förbättring; detta avslöjar för oss våra undersåtars behov eller hugskott, på vilka vi då skola svara med uppfyllande eller ett fullt motiverat beriktigande, ägnat att bevisa kortsynthet hos förslagsställaren eller petitionären.

Orostiftare. Orostiftaren är intet annat än en mops, skällande på en elefant. Då det gäller en regering, väl organiserad icke i polis, utan i allmänt anseende, skäller mopsen på elefanten, utan att inse dennas styrka och betydelse. Man behöver endast med ett lämpligt exempel bevisa betydelsen av det ena och det andra, för att mopsarna skola upphöra att skälla samt vifta på svansen, så snart de se elefanten.

Politiska förbrytelser domstolsbehandling. För att beröva de politiska förbrytelserna deras gloria av mod och dygd, skola vi placera dem på de anklagades bänk i bredd med förövare av stöld, mord och alla slags vedervärdiga och simpla förbrytelser. Då kommer den allmänna meningen att se med på detta slags förbrytelser på samma sätt som varje annan samt skänka dem samma förakt.

Reklam för politiska förbrytelser. Vi hava bemödat oss om och, som jag hoppas uppnått, att gojerna icke sentera detta kampmedel mot orostiftare. Därför hava vi genom pressen och indirekt i föredrag, i klokt författade historiska läroböcker reklamerat för martyrskap, som upprorsmän påtagit sig för idén om det allmänna bästa. Denna reklam har ökat antalet liberaler och ställt tusentals gojer i lederna av våra levande inventarier!

PROTOKOLL N:O 20.

Finansprogram. I dag skola vi behandla finansprogrammet, vilket jag lämnat till slutet av min föredragning såsom den svåraste, den avslutande och avgörande punkten i våra planer. Övergången till detsamma, ber jag Eder ihågkomma, att jag tidigare förelagt Eder endast i antydningar, att summan av vår verksamhet avgöres genom en sifferfråga.

Då vi taga makten i våra händer, kommer vår självhärskarregering i självbevarelseprincipens namn att undvika att alltför kännbart betunga folkmassorna med skatter, icke förglömmande sin roll av far och beskyddare. Men då den statliga organisationen är kostsam, måste man ändå anskaffa nödiga medel därtill. Därför måste vi med utomordentlig varsamhet utarbeta jämviktsfrågan i detta ämne.

Progressiva skatter. Vår regering, i vilken monarken kommer att hava en på lag grundad fiktion av äganderätt till allt, som finnes i hans rike (något, som är lätt att genomdriva), kan tillgripa laglig indragning av vilka som helst i riket cirkulerande summor för regleringen av deras cirkulation. Härav följer, att skatternas beräckande allra lättast utföres genom progressiv skatt på egendom. På så sätt komma skatterna att betalas utan svårighet eller ruinering i proportionerlig proc. av egendomen. De rika måste erkänna, att deras skyldighet är att överlåta en del av sitt överflöd till rikets disposition, då regeringen garanterar dem äganderätten till den övriga egendomen och rätt till årlig förtjänst, jag säger årlig, emedan kontroll över den personliga egendomen omöjliggör plundring på laglig grund.

Denna sociala reform bör komma ovanifrån, ty dess tid är kommen — den är nödvändig som säkerhet för freden.

Beskattningen av de fattiga är ett frö till revolution och tjänar riket till skada, i det man förlorar det större på jakt efter småsaker. Oberoende härav förminskar skatten, som drabbar kapitalisterna tillväxten av rikedomar på enskilda händer, där vi nu hava samlat dem som motvikt mot gojernas regeringsmakt — statsfinanserna.

En skatt som ökas i procentförhållande till kapitalet, ger en mycket större inkomst än den nuvarande personliga eller centrum-skatten, vilken nu är för nyttig endast så tillvida, att den uppväcker oro och missnöje bland gojerna.

Den kraft, varpå vår monark kommer att stödja sig, består i jämvikt och garanti för fred, för vars skull det är nödvändigt att kapitalisterna avstå en del av sina inkomster i och för säkerställande av riksmaskineriets verksamhet. Rikets behov böra betalas av dem, vilka därav icke betungas och hos vilka det finnes något att taga.

En sådan åtgärd tillintetgör fattigmannens hat till den rike, i vilken han kommer att se rikets nödiga finansstöd; han kommer att se i honom grundaren av frid och välstånd, i det han kommer att övertyga sig om att den rike betalar därtill nödiga medel.

På det att de intelligenta betalarna icke alltför mycket måtte bekymra sig över nya utbetalningar, skola vi giva dem noggranna redovisningar över dessa skatters bestämmelse, naturligtvis med undantag av sådana belopp, som häntöras till tronens och administrativa inrättningars behov.

Monarken kommer icke att hava någon personlig egendom, då en gång allt, som finnes i riket, tillika utgör hans tillhörighet; eljest skulle det ena motsäga det andra: faktum av personlig egendom skulle tillintetgöra äganderätten till allmän besittning.

Monarkens släktingar, med undantag av hans tronarvingar, vilka även underhållas med statsmedel, böra ställa sig i statens tjänst eller arbeta för att erhålla äganderätt; privilegiet av det kungliga blodet bör icke tjäna till kronans utplundring.

Progressiv stämpelskatt. Köp, emottagande av penningar eller arv komma att beläggas med kassorna, ty pennidgarna existera för att vara i rörelse, och varje deras stagnation återverkar fördärvbringande på statsmekanismens gång, vilken den tjänar som smörjningsmedel: oljans stagnation kan förhindra denna mekanisms reguljära gång.

Procentbärande papper och stagnation i penningecirkulationen. En del penningeteckens ersättande med procentbärande papper har nämligen åstadkommit en sådan stagnation. Följderna därav äro redan tillräckligt märkbara.

Redovisning. Ett redovisningsverk skall även av oss inrättas; och häri finner regenten när som helst full redovisning över statens inkomster och utgifter, med undantag av den löpande, ännu icke slutförda månadsredovisningen och den ännu icke inlämnade föregående månadens.

Den enda person, vilken icke kan hava något intresse av att plundra statskassan, är dess ägare, regenten. Det är därför som hans kontroll omöjliggör förlust eller förskingring.

Upphävande av representationsskyldighet. Representationen frántager regenten mycken dyrbar tid genom mångprogressiv stämpelskatt. Varje anmält överlåtande av tillhörigheter i penningar eller annat, för undgående av denna skatt — ovillkorligen på namngiven person — åsamkar den förre ägaren inbetalmag av procentskatten från tiden för överlåtandet till tiden för röjandet av försöket att undgå stämpelskatten. Överlåtelseskvittenserna böra inlämnas varje vecka till ortsräntoriet med angivande av för- och tillnamn, samt vistelseorten för förra ordning vi skola framhålla består däri, att man hos dem bestämmer en enkel budget, vilken är från år tillväxer av följande orsaker: denna budget drager man på till halvårets slut, därefter fordras en korrigeringsbudget, vilken bortslösas på tre månader, varefter det begäres en tilläggsbudget, och allting slutas med en likvidationsbudget. Och då budgeten för det följande året bestämmes enligt summan av den slutliga uträkningen, sträcker, sig den årliga avvikelsen från normen ända till 50 proc. om året, varför årsbudgeten fördubblas tre gånger under loppet av tio år. Tack vare dylika kalkyler, tillåtna och tillämpade av de kortsynta gojim-regeringarna, hava deras kassor tömts. Den därpå inträdda perioden av lån har gjort det övriga samt bragt gojim-rikena till randen av bankrutt.

I insen lätt, att en sådan hushållning, lurad av oss på gojerna, icke kan föras av oss.

---

faktiskt voro i omlopp på ett belopp av 4,000,000 mark samt att de buro namnet P. Litvinow. Litvinow hade till i juni 1926 fullmakt för ryska handelsdelegationen men växlarna ha utfärdats senare. De äro förutdaterade och under alla omständigheter bedrägliga.

Kriminalpolisen i Berlin och Paris ha efter anmälan av handelsdelegationen i Berlin kommit på spåren en omfattande växelbedrägeriaffär, vari huvudpersonen är den berömde sovjetryske folkkommissarien Litvinow-Finkelsteins broder. Det har vid undersökningarna visat sig att på handelsdelegationen dragits falska växlar på det nämnda beloppet eller sammanlagt fyra miljoner mark, utställda i engelska pund. Ryska handelsdelegationens juridiska ombud, "socialdemokratiska" riksdagsmannen Kurt Rosenfeld, har i sällskap med kriminalkommissarie Köppen rest till Paris, där Litvinow-Finkelstein troddes uppehålla sig. Denne hade dock naturligtvis flytt innan de båda herrarna anlände till Paris. Men häktningsorder har utfärdats.

I samband med denna affär nämnes den från Kutisker-processen bekante ryske juden Michael Holzmann, vilken påstås ha skaffat sig en förmögenhet på 100 miljoner francs sedan han flyttat till Frankrike. Holzmann anses ha spelat förmedlarens roll mellan Litvinow-Finkelstein och ryska handelsdelegationen i Berlin. De falska växlar, som utsläppts i Paris, äro påteknade av Litvinow-Finkelstein i egenskap av förutvarande befullmäktigat ombud för handelsdelegationen. Den 1 juli 1926 återkallades visserligen Litvinows fullmakt, men även om denna gällt skulle han icke haft rätt att utställa växlarna. Litvinow-Finkelstein skall ha antedaterat växlarna.

Senare meddelanden ge vid handen, att den av Litvinow förskingrade summan uppgår till 14 milj. kr.

LUNDA TVÄTTINRÄTTNING

Rekommenderar sig för utförande av all slags tvätt (ej kemisk); mangling och strykning. Förstklassigt och omsorgsfullt arbete garanteras.

Snabb och punktlig expedition

Innehavare:
AUG. GUSTAFSSON
Tel. Drottningholm 20 & 190

Vid behov av
FOTOGRAFERING!
Glöm ej att anlita oss, då vi äro Specialister och erfarna fackmän inom branschen.
RING ENDAST NORR 75 45.
BILD-CENTRALEN
Drottninggatan 38, Stockholm

Judarna i U. S. A.

Enligt amerikanska handelsdepartementets uppgifter funnos år 1926 2,948 judiska församlingar i landet, räknande 4,087,357 medlemmar. Synagogornas värde påstods vara 100,890,669 doll. (En mängd förs. hade nekat rapportera medlemsantal och egendomsvärde.)

Av de 2,948 rapporterade församlingarna voro 2,855 belägna i städer och 93 på landsbygden. Av antalet judar, som bodde i samhällen, där församling fanns, hade 4,071-889 hem i staden och 15,468 på landet.

Det fanns det året 554 sabbatsskolor med 4,247 lärare och 69,439 elever.

Antalet judeförsamlingar och medlemmar i de olika staterna voro: Maine, 19 förs., 7,582 medl. — New Hampshire, 8; 2,129. — Vermont, 5; 1,433. — Massachusetts, 142; 213,085. — Rhode Island, 19; 23,385. — Connecticut, 66; 89,895. — New York, 1,126; 1,896,593. — New Jersey, 184; 217,258. — Pennsylvania, 295; 392,544. — Ohio, 109; 166,264. — Indiana, 46; 23,620. — Illinois, 171; 338,179. — Michigan, 62; 83,353. — Wisconsin, 34; 32,013. — Minnesota, 33; 39,925. — Iowa, 26; 12,712. — Missouri, 61; 76,604. — Nord Dakota, 9; 1,653. — Syd Dakota, 4; 380. — Nebraska, 10; 12,141. — Kansas, 7; 24,473. — Delaware, 4; 5,000. — Maryland, 66; 69,654. — District of Columbia, 5; 16,000. — Virginia, 28; 22, 330. — west Virginia, 17; 5,059. — North Carolina, 22; 3,602. — Syd Carolina, 15; 3,234. — Georgia, 23; 18,366. — Florida, 28; 12,060. — Kentucky, 18; 15,548. — Tennessee, 15; 19,031. — Alabama, 21; 9,218. — Mississippi, 19; 3,091. — Arkansas, 15; 5,140. — Louisiana, 23; 13,845. — Oklahoma, 9; 4,098. — Texas, 49; 39,237. — Montana, 3; 671. — Colorado, 22; 18,950. — New Mexico, 3; 351. — Arizona, 4; 933. — Utah, 3; 2,290. — Washington, 13; 13,090. — Oregon, 8; 12,000. — California, 75; 118,024. — Andra stater, 4; 1,314.

Merry Grill
Tegnérgatan 28, Stockholm
2:dra huset från Drottninggat
INTIM DANSRESTAURANT
Den populära
Imperial Orchestra
Best. tel. V. 789 och V. 793

PROVA VÅR
MOCCABLANDNING
till 4:20 per kg.
Denna kaffeblandning är sammansatt utesluta nde av kraftiga och aromrika halfesorter, som gör att den blir ekonomisk i användningen.
Fyrtiofrig erfarenhet i branschen
SÖDERTÄLJE KAFFEHANDEL
Södertälje. Tel. 358.

Von Dr phil. nat. Franz Haiser (Scheibbs, Niederösterreich) sind erschienen:

Die Judenfrage vom Standpunkt der Herrenmoral

Rechtsvölkische und linksvölkische Weltanschauung
Weicher, Leipzig, 1926. — 130 Seiten. Preis etwa M. 2.—

Die Krisis des Intellektualismus
(Ein Vortrag)

J. Lehmanns Verlag, München, SW, Paul Heyse Strasse 26.
1. Auflage. 1912. II. Auflage 1919. 81 Seiten. Preis geh. M. 1.50.

Die Überzeugungskraft des Beweises

Ein Kampf zwischen Stil und Freiheit um die Vorherrschaft
Verlag Konegen, Wien I., Opernring 3 (Stülpnagel).
Geschrieben Winter 1913—14. Erschien 1916. 370 Seiten. Preis geh. M. 8.—,

Das Gastmahl des Freiherrn v. Artaria

Ein Kampf zwischen rassenaristokratischer und demokratischer Weltanschauung
J. Lehmanns Verlag in München. — I. Auflage 1919, II. Auflage 1925.
172 Seiten. Preis geh. M. 4.50, geb. M. 6.—.

Samfundet För Svensk Folkupplysning.

(S. F. S. F.)

Nationella Upplysnings-Cirklar. (N. U.-C.)

§ 1.
Ändamål och program.

Samfundet För Svensk Folkupplysning, (S. F. S. F.), arbetande i avdelningar, *Nationella Upplysnings-Cirklar*, tecknande sig N. U. C. n:r ....., har till ändamål att verka för svenska folkets återupprättelse ur det förfall, vari det härskande osvenska systemet bragt det, samt återinförande av gammalsvenska hedersbegrepp i Sverige. Medlet härför skall framför allt vara upplysnings spridande i Sanningens anda till alla lager av vårt folk, till skingrande av de falska föreställningar på politikens, ekonomiens, kulturens samt övriga samhällslivets områden, som under rådande upplysningsväsen under judemaktens hägn givits allmän spridning och som hota att totalt förröda vårt folks andliga och materiella kraft. Genom en dylik upplysningsverksamhet skall vägen beredas för en svensk-nationell restauration i Sverige.

I sin verksamhet skall S. F. S. F. vara bundet av det officiella program, som antagits av tidningen Nationen, samt sortera under dennas ansvariga ledning.

§ 2.
Upplysnings-Cirkels bildande.

Nationell Upplysnings-Cirkel av S. F. S. F. kan bildas, när tre på en plats bosatta, för ordinarie medlemskap kvalificerade personer äro eniga om bildande av en dylik. Beslut om bildandet av en Nationell Upplysnings-Cirkel skall, för att äga gällande kraft, sanktioneras av Riksledaren. som tilldelar densamma nummer i den ordningsföljd de inrapporteras och godkännas. (Se §§ 4 och 5.)

§ 3.
Upplysnings-Cirklarnas arbete.

De Nationella Upplysnings-Cirklarnas arbete skall, i full överensstämmelse med tidningen Nationens antagna och offentliggjorda program samt i enlighet med de direktiv rörande verksamheten, som från dennas ansvariga ledning, Riksledaren, föreskrivas, vara inriktad på att sprida upplysning i enlighet med vad i § 1 föreskrives. Detta skall ske framför allt genom a) spridande av lämplig, av Riksledaven rekommenderad litteratur; b) anordnande av gemensamma sammankomster med föredrag, diskussioner o. dyl.; c) upprättande av gemensamma vandringsbibliotek, omfattande lämplig, av Riksledaren rekommenderad litteratur; samt d) anordnande av opinionsyttringar i rörelsens anda.

Upplysnings-Cirkel bör medverka till rörelsens vidare utbredning utanför den egna cirkelns område genom att å samma ort och å närliggande orter, där sådana icke finnas, söka få lämpliga personer att bilda Upplysnings-Cirklar.

§ 4.
Medlemskap.

Varje svensk man eller kvinna, som fyllt 18 år och är av europeisk ras och kristen trosbekännelse, äger rätt att, därest övriga förutsättningar äro för handen, vinna inträde i S. F. S. F.

Medlemmar uppdelas i *Ordinarie medlemmar och Aspiranter.*

A. Ordinarie medlemmar.

Endast ordinarie medlemmar, som fullgjort sina stadgeenliga förpliktelser, äga rösträtt i sådana frågor, som falla under N. U.-C:s domvärjo, samt räknas såsom medlemmar i egentlig bemärkelse. För att upptagas som ordinarie medlem i N. U.-C. fordras, att den sökande på heder och samvete förklarar sig redo att av all kraft och med insatsen av de därför erforderliga personliga offren gå in för förverkligandet av dessamma. För vinnande av ordinarie medlemskap erfordras vidare Avdelningsledarens godkännande.

Ordinarie medlem, som fullgjort sina stadgeenliga förpliktelser, erhåller ett medlemskort med Riksledarens och Avdelningsledarens underskrifter.

Ordinarie medlem, som visar sig vilja sabotera N. U.-C:s verksamhet, kan av Avdelningsledaren eller Riksledaren uteslutas ur avdelningen och äger sådan medlem icke återfå gjorda ekonomiska insatser.

B. Aspiranter.

Såsom aspiranter upptagas personer, vilka önska inträda i N. U.-C. för att närmare lära känna dess strävanden. Senast en månad efter det aspiranten inträtt i N. U.-C. skall avgörandet träffas angående hans eventuella inträde som ordinarie medlem.

§ 5.
Organisation.

S. F. S. F:s organisation utgöres av *Riksledaren, Avdelningsledare, Ordinarie medlemmar och Aspiranter.*

A) Riksledaren utövar med auktoritativ befogenhet högsta ledningen av S. F. S. F:s verksamhet. Denna auktorativa befogenhet hos Riksledaren är nödvändig till förhindrande av att rörelsen genom provokatoriska åtgärder från motståndarnas sida saboteras och ledes på avvägar.

Riksledaren tillhandahåller N. U.-C. arbetsmateriel, vägledning jämte medlemskort och andra erforderliga trycksaker till självkostnadspris.

B) N. U.-C:s ledare, Avdelningsledaren utses av Riksledaren och sorterar i arbetet direkt under denne. Förslag till besättande av posten som avdelningsledare kan avgivas av N. U.-C:s ordinarie medlemmar medels enkelt majoritetsbeslut. Avdelningsledaren utövar sålunda å Riksledarens vägnar ledningen och bestämmanderätten inom N. U.-C. i alla angelägenheter utom de, som röra utdebiteringen av avgifter för bestridande av kostnaderna för verksamheten inom avdelningen, i vilka fall beslut med enkel majoritet av ordinarie medlemmar förekommer.

Avdelningsledaren förvaltar N. U.-C:s ekonomiska tillgångar och är ansvarig därför inför de ordinarie medlemmarna.

För fullgörande av alla sådana funktioner och uppdrag, som befinnas erforderliga för N. U.-C:s verksamhet samt för arbetets inom densamma framgångsrika bedrivande, utser Avdelningsledaren bland de ordinarie medlemmarna särskilda, för respektive uppdrag lämpliga personer. Dock äga ordinarie medlemmar att medels enkelt majoritetsbeslut utse tvenne revisorer för granskning av Avdelningsledarens räkenskapsförvaltning.

Riksledaren kan, om förhållandena giva anledning därtill, gå i författning om utseende av annan avdelningsledare.

Riksledaren kan i fall, där N. U.-C. vägrar ställa sig Riksledarens direktiv till efterrättelse, upplösa dylik Upplysnings-Cirkel.

§ 6.
Medlemsavgifter. Arbetets ekonomisering.

Ordinarie medlemmar hava att bidraga till ekonomiseringen av Riksledningens löpande utgifter för korrespondens m. m. med 1 kr. pr medlem och år. För bestridande av varje N. U.-C:s egna utgifter äga dess ordinarie medlemmar att medels enkel majoritet besluta utdebiterandet av medlemsavgift till viss storlek i överensstämmelse med vad i § 2 stadgas.

Avdelningsledaren är ansvarig inför N. U.-C:s ordinarie medlemmar för sin förvaltning av dess ekonomi.

Riksledaren låter genom tvenne, de till medlemsantalet största Upplysnings-Cirklarnas i Stockholm, avdelningsledare revidera sin förvaltning av de till Riksledningen insända medlemsavgifterna. Dessas revisionsutlåtande offentliggöres i S. F. S. F:s officiella organ, tidningen *Nationen.*

§ 7.
Rapportering.

Avdelningsledaren insänder, efterhand till Riksledaren rapporter med detaljerade uppgifter om samtliga ordinarie ledamöter jämte de Riksledningen tillkommande medlemsavgifterna.

Dessutom håller Avdelningsledaren per korrespondens Riksledaren å jour med verksamheten inom N. U.-C.

§ 8.

All klasskillnad skall vara bannlyst inom Samfundet För Svensk Folkupplysning. Andens och kroppens arbetare skola här mötas å den sanna fosterländska likställighetens plattform, för orientering och överläggningar i sina gemensamma stora välfärdsfrågor. Där så låter sig göra må sammanträdena lämpligen ske under formen av familjära samkväm, vid vilka tankeutbytet kan ske fullt otvunget.

§ 9.

Meddelanden från N. U.-C:s verksamhet införas i den mån lämpligt och möjligt är i en särskild textavdelning i tidningen *Nationen.*

§ 10.

I den mån bestämmelser vid sidan av de här ovan angivna samt justeringar av dessa visa sig erforderliga under arbetets gång, komma dylika att av Riksledaren genom utsända cirkulär meddelas N. U.-C.

Samfundet För Svensk Folkupplysning.

Organisationsmeddelande.

N. U-C. nr 1, Stockholm, håller sammanträde Tordagen den 17 november kl. 7 em. å bestämd lokal.

Inskrivna medlemmar böra mangrant infinna sig.

Bolsjevismen som maktfaktor.

Forts. fr. sid. 2.

på de lokala förhållandena, men dess i avseende på verksamhetsländet illegala organisation skall under alla omständigheter upprätthållas.

Sett i samband med schemat över kominterns allmänna organisation uppvisar partischemat t. ex. herr Kihlbom i den dubbla ställningen av ledamot i kominterns exekutiva kommitté och dess avdelningschef för Sverige. I den förstnämnda egenskapen utgör han dessutom en förbindelselänk mellan den svenska bolsjeviksektionen och de internationella bolsjevikiska specialförbunden.

Den bolsjevikiska världsorganisationens utbredning.

De av komintern organiserade specialförbunden, verksamma vid sidan av de kommunistiska partierna äro numera tolv till antalet. Verksamhetsfälten, efter vilka dessa internationaler fått sina benämningar, gälla: ungdomen, kvinnorna, fackföreningarna, kooperationen, böndernа, välgörenheten (här är Clarterörelsen för första gången officiellt enrollerad såsom bolsjevikisk) sporten, den kommunistiska militära rörelsen, de röda intellektuella Sovjetrysslands vänner (bolsjevikiseringen av den borgerliga intelligensen), skolundervisningen och antikolonialaligan.

Organisationen för spionage, provokation och terror, med sina egna administration under Sovjet, sina militära och civila departement och sitt utvecklade byråsystem, räknar över två miljoner medlemmar bland män, kvinnor och barn. En icke mindre utvecklad organisation uppvisar "direktionen och utbildningen av kommunister för Den röda armén", jämte "arméfördelningarna" i olika länder. Överledningen har, enligt den här framlagda tablån, numera överflyttats från komintern till G. P. U. (tjekan).

Specialorganisationer finnas vidare för de västerländska kolonialväldenas brytande och för arbetet i Östern. Här liksom i fråga om Balkan äro organisationssystemen avvikande från eljest följda principer och intimt anpassade efter de olikartade förhållandena.

I dess helhet demonstrerar detta aktstycke en detaljerad, oerhört omfattande organisation, omspännande i denna dag hela världen, ledd, dirigerad och finansierad av komintern och dess alter ego Sovjet, med den judiska världsmakten bakom sig och en betydande del av det väldiga Rysslands alla tillgångar till disposition. Tredje internationalens deklaration, att den bolsjevikiska världsorganisationen skall omdana det militära kriget till civilkriget, och steg för steg uppluckra de borgerliga staternas samhällsväsen till mognad för den proletära revolutionen", kan åtminstone hänvisa på förefintligheten av ändamålsenliga organ och helt enkelt judiska ekonomiska resurser. Den finansielle ledaren av den judiskbolsjevikiska världsrevolutionära rörelsen är också, såsom vi tidigare framhållit, den judiske världskejsaren i förskingringen, Edouard Rotschild V i Paris.

Hällristningarna i Skeppslanda.

Den kände fornforskaren G. Lundén, Trollhättan, har beträffande de nyfunna hällristningarna i Skeppslanda uppställt den teorien, att de avbilda en vikingaflotta, som någon gång för bortåt 3,000 år sedan dragit i härnad från denna plats. Älvens strandlinje torde under bronsåldern ha legat på 8 eller 9 meters högre nivå och invid bergsländen, på vilken ritningen av de nio drakskeppen anträffades, torde ha funnits en idealisk, naturlig båthamn. Denna teori stödjes ytterligare av, att bland de fem översta drakskeppen anträffades ett trettiotal offerhällar, i vilka troligen offrats för de bortdragande vikingarnas välgång. Ett av de hittade skeppen är halvannan meter långt och ett annat är särskilt märkligt genom sin form med en tältliknande byggnad i för och akter.

JÄRN OCH METALLSKROT
LUMP OCH TOMGLAS
Tel. 802 77 KÖPES Tel. 802 77

RESTAURANT
RUNAN
Dalagatan 50, Stockholm.

Ryska Revolutionens Riddare.

Av RADCA NADVORNY.

(Forts. fr. föreg. nr.).

Alekseiev, Mixail. — Bolgarsk konspiratör. För mordförsök 1925 å polisman ådömd 12 års fängelse, Sofia 1928. Han är tidigare ådömd 8 års fängelse enligt lagen om statens försvar. Namnet motsvarar "Axelsson".

Aradi, Viktor. — Romansk publicist. Jämte 70 andra anklagad för kommunistisk propaganda med ryska penningmedel. Lösslappt 1928.

Blomberg alias Gran(qvist) alias Meyer, Paulus Johansson. — Född 1867 såsom son av en (judinna?) Meyer med en präst Granqvist, vilken var son av en knekt Gran, vars far, en torpare utan släktnamn, i sin tur var son av en knekt Blomberg. Genom sina skandalskrivierier mot ryska hovet och kejs. funktionärer står han sedan 1910 på gendarmeriets svarta lista under beteckningen 'Baron von Hinten". Han kallar sig stundom "de Lyes" efter sin ofrälse morfars morfars mor, och skrudar sig gärna i adlig dräkt. Signalementet visar ett kortklippt huvud, små mustascher, pincenez.

Blumenreich, Paul. — Född i Berlin 1849 såsom son av en fattig judisk optiker. Var bokhandelsbiträde, student, aktör vid resande teaterband, tidningsredaktör och slutligen teaterdirektör i Berlin, men måste 1898 fly rättvisan genom rymning till Amerika, på grund av förskingring och förfalskning. Literatrisen Franziska Essenther v. Kapff begick 1899 för hans skull självmord. Han avled 1907 i Berlin. Han kallade sig också "Jörg Ohlsen", "Georg Berwick", "Helmuth Wille". Stod på ryska Svarta listan.

Blumenthal alias "Belmonte", Leopold. — Judisk advokat, som 1913 i Warzawa dömdes till 1 års zitadell, och ströks ur advokatlistan.

Bluemkin. Cz.K.-funktionär i Moskva. Mördade tyska ambassadören Mirbach-Harff i Moskva 1918.

Blumstein alias "Frumin", J. — Denne jude föddes 1875 i Ryssland. Ledamot av Gruppe jüdischer sozialisten, grundad i Berlin 1896 för att göra socialistisk propaganda på jiddisch bland arbetarna. Har med dr Schitlowski gjort flera översättningar, och varit medarbetare i flera revolutionära tidningar. Återkom 1905 till Vilna och blev ivrig medarbetare i därvarande socialistpress.

"Bobrov" alias Natanson. — Judisk revolutionär.

Bock, F. L. D. — Född 1846 i Grossbreitenbach. Skomakare. Socialistisk agitator. Tyska rikadagens åldersresident. Residerar i Gotha. Vid socialistjubileet i Berlin 1928 med anledning av tillkomsten 1878 (efter två attentat mot kejsaren) av de Bismarck'ska lagarna mot socialisternas organisationer och propaganda, gav den 82-årige Bock "en gripande skildring av denna svåra tid". Sedan Bock avtågat, intogs talarstolen av kommunisterna, som manade till kamp på kniven mot socialdemokratin.

"Bogdanov" alias Silberstein. — Judrysk revolutionär.

Bogrov, Grigorij. — Född 1825 i Poltava, som avkomling av en judisk rabbinfamilj. Konstnärligt svag romanförfattare. Lät döpa sig och avled 1885. Avkomman med hans första hustru förblev judisk, och en sonson var Mordko Bogrov. Denne hade 1906—07 varit ledamot av en revolutionär studentkommité och flera gånger undergått fängelsestraff. Han spelade senare en dubbelroll som polisspion och förrådde några av sina medrevolutionärer. Mördade ministerpresidenten Stolypin 1911. (Cf. "Zancka'n" bok om Rasputin, sid. 93 sv. uppl.).

Boije, alias "Gripenberg". — Falsk finsk "baron af Gennäs". Hette förr Möller efter sin ogifta mor. Fadern, en handelsagent B., härstammade från en officer som för en förseelse uteslutits från riddarhuset, och vilkens äldste kände stamfar var en viss Anders Karlsson (utan familjenamn), som för manslakt och uppror bötat med gården Kaitala i Finland.

Bokanovski, Moritz. — Född 1879 i Havre såsom son av judryska emigranter. Advokat. Deputerad 1914. Fransk marininminister 1924; handelsminister 1926. Tillhörde den demokratisk-republikanska vänstern. Omkom 1928.

Bokij, Gleb-Ivanovicz. — Bolsjevikiske Cz.K.-chefen Urickij's högra hand, och 1918 dennes efterträdare. Signalementet anger ett blekt, slätrakat ansikte med spetsnäsa, tunna hopknipta läppar, ljusbruna ögon, slarvig klädsel. Påstod sig tillhöra en polsk adelsfamilj.

Bolonov. — Bolszevik. Han uppges 1906 ha relegerats från universitetet för falskt spel. (C. A. 86).

Bonsdorff. — Född 1862 i Helsinge och tillhörande en lüneburgisk handtverkarfamilj, varav en gren förvärvat ryskt-finskt adelskap 1819 och barontitel 1869. — Han blev fil. kand. 1883 och studerade i Kiel 89—90. Var medlem av "kahalen" 1900—05. Tjänade sitt uppehälle som lärare och skolinspektor. Åren 1915—17 vistades han i Sverige, där han grundade en delegation för att driva finsk upprorspropaganda mot Ryssland, och fick som lön för sin möda plats som finskt legationsråd i Berlin 1918. Han var t. f. landshövding i Nyland 1922—23 och blev 1924 byrachef vid socialministeriet.

Bonez-Bronévicz. — Bolszevikfunktionär.

"Borgbjerg", Fredrik-Jensen. — Född 1866 i Boeslunde vid Skelskör som son av veterinären-bonden-bokhållaren Jens-Jeppesen och sonson av bolsmanden Jeppe-Carstensen i Boslunde. Efter att ha gått i folkskolan hjälptes han bli student 1884. Han studerade därefter teologi men blev aldrig kandidat, utan fastnade i religiösa anfäktelser; från Grundtvigian blev han pietist och Tolstojan och slutligen socialist. Efter att 1886—90 ha livnärt sig som manuduktör, blev han medarbetare i Socialdemokraten 1890, och dess redaktör 1911. Redan 1898 blev han medlem av Folketinget. Han ledde den fällande kampen mot den tjuvaktige danske justtiemin istern Alberti 1907—08. Fastän hans politiska ideal var fransken Jaurès, gick han under världskriget tyskarnas ärenden. Han besökte Petrograd efter revolutionen 1917 i egenskap av fredsengel med en tysk olivkvist i handen, men hade ingen framgång. Åren 1924—26 var han socialminister i fd. tobaksarbetaren Stauning's regering. Signalementet visar ett rödskäggigt ansikte med grova drag. (RRR 107).

Borngräber, Otto-Wilhelmssohn. — Född 1874 i Stendahl, där fadern var folkskollärare, studerade han en tid teologi men övergick till monismen. I tragedien "Giordano Bruno" återgav han sin egen självkamp. I det paradisiska kärlekskramat "Die ersten Menschen", stråvarde förf. efter nyn former, (Det sorgliga stycket gjorde skrattsuccés i juden Salmsons cirkus i Stockholm 1909.) Hans förnämsta verk är världsfredsdramat "König Friedwahn", tillägnat den siste svenske unionskungen och föreslaget till Nobelpriset. Mitt under det blodiga "kriget för freden" höll B. i Schweiz en Bergspredigt zur befreiung der Völker, vilken av bolszeviki hälsades med stort jubel, men omöjliggjorde hans återvändande till Tyskland, där han i militärkretsar med orätt stämplades som "nihilist". Han var sedan 1912 ledamot av Nobiles Academici i Heidelberg, med anledning av ett då utsänt fredsmanifest, (som finns avtryckt i "Förutsägelser om händelserna i vår tid," Stockholm 1921, sid. 9—10). B. avled, förgiftad, i Lugano 1916, och hans aska strödden för vinden. Han hade en kort tid varit gift med författarinnan Schlieben "von Robertus" och därefter med en fru Gärtner. — B. trodde, att hans blonda rastyp orsakade, att (jude-) pressen motstod hans idéella strävanden. (C. A. 71).

"Borodin" alias Kropotkin. (C. A. 52).

Borochor, Lev. — Född 1881 i Poltava som son av en judisk lärare. Redan som gymnasist i P. inträdde han i S. D. partiet; 1904 anslöt han sig till de ryska zionisterna. Redigerade en politiavtidning, som dock indrogs av polisen. Efter en tids fängelse blev han redaktör i Vilna; 1907 förföljd av oxrana, måste B. ta sin tillflykt till utlandet, och vistades i Wien, där han fortsatte agitationen för Pa Zion. Genom sina skrifter har han omskapat Poalezionismen till en marxistisk massrörelse. Då han 1914 måste lämna Wien, reste han till New York, där han som journalist fortsatte den politiska kampen. Efter revolutionen 1917 återkom han till Rysland, på vägen uppehållande sig någon tid i Stockholm. Han närvar vid partidagen i Kiev och deltog ivrigt i det revolutionära arbetet i Ukraina och avled av förkylning i Kiev, död. 1917.

Borovitinob. — Fänrik och adelsman. Chef för "Folkfrihetens skydd" i Helsingfors 1917. (C. A. 163).

Borschower, Josef. — Född 1844 i Lihowicz, gub. Mogilev. En typ, vars judiska vandrarblod alltid var lika oroligt. Individualanarkist. En tid hade han plats i en rysk mjölhandel. Sedan 90-talet arbetade han i en pälsfabrik i Amerika. Av sin bror fick han en speciell, men föredrog att skriva jiddiska dikter, som publicerades i Socialistiska och anarkistiska tidningar. Han blev 1900 melankolisk och 1914 vansinnig samt avled 1916 i ett dårhus i Newyork. Hans dikter har utövat inflytande på ryska revolutionärer.

Bramson, Leontij-Moisseevicz. — Född 1869 i gub. Kovno, besökte denne jude moskovska universitetets juridiska fakultet och egnade sig därefter åt advokatur och literatur. Han arbetade särskilt för judarnas emancipation och inträdde i Trudovoj-gruppen. Han underkastades polisvisitation 1901, 04, 05 och arresterades i dec. 1905 samt insattes i Krestyfängelset för deltagande i revolutionen. Han invaldes 1906 i I riksduman, där han representerade kovenska gub, (och vars historia han 1917 publicerat). 1917 blev han ledamot av sovetternas arbetar- och soldatdeputation. 1920 lämnade han Ryssland för att i Europa arbeta för det tidigare i Ryssland verksamma sällskapet "ORT". Signalementet visar en typisk judfysionomi med låg panna, stor näsa, uppstruket hår, helskägg och glasögon. (C. A. 55).

Brandes, Josef. — Född i Kamenec Podolski, fick han en strängt judortodox uppfostran. Han reste 1885 till Newyork och medarbetade flitigt i socialistiska tidskrifter.

(Forts. i nästa nr.).

Litteratur.

Hans F. K. Günther: RITTER, TOD UND TEUFEL. 3 uppl. Lehmanns förlag, München. Pris: häftad 3: 50, bunden 5 mark.

Da en bekant i våras, på tal om den hos oss kände och högt skattade dr. Hans Günthers böcker, sade: "för mig blir ändå alltid hans 'Ritter, Tod und Teufel' numro ett", så är man själv efter slutad läsning av boken hågad säga detsamma, så starkt är det intryck den gör. Men främsett alla jämförelser med Günthers andra arbeten, verkar dock denna bok som ingen annan med en rent personlig, omedelbart gripande makt, skriven som den är med en intensitet, en hänförelse och en glödande vilja, som är oemotståndlig. Den sveper en med sig som en storm — och "stormen stärker och tjusar". Att nu blott en sadan hänförelse, en sadan glödande vilja kunde gripa var ungdom! Därtill kan Günthers bok bidraga, ty häntörelse och jublande framatstormande äro lika — eller atminstone nästan lika — smittosamma som försofning, makligher och ett slöglet, försiktigt traskande omkring i ullstremporna. Här gäller det att draga på ryttarstovlarna med klingande sporrar, fatta tag om lansen, upp i sadeln och bort!

Günther måste själv, efter vad som framgar av hans slutord, anse boken som ett ungdomsarbete, då han talar om "den ungdomliga stilen" och då dr Günther av alla bilder att döma icke vara fråga om dessa "fullmogna gamla", som dr Haiser (med vilken Günther för övrigt har mycket gemensamt) påstår "alltid förbli gymnaster". Det starka, ansvarskännande, manliga innehållet vittnar om, att författaren är en mogen man, hur ungdomligt lidelsefull stilen än är.

Günthers bok handlar om, eller rättare, är helgad Hjältetanken. Endast i denna ser han den nordiska rasens räddning och pangermödelse. Det är ingen lång bok, bara 152 sidor, men den rikedom, som här är sammanträngd, later sig ej beskrivas. Boken måste läsas, framför allt av dem till stor del halvsovande ungdom, vilk , om den ej är alltför degenererad, skall vakna upp ur sin slummer, gnugga sig i ögonen och med ett enda drag av armen sopa bort alla österländska drömmerier. Den måste läsas av alla de vakna, som ännu äro bundna i och operera med allehanda vanföreställningar, och de skola komma in på den rätta vägen och känna pulsarna slå hastigare i medvetandet om deräs nordiska blod och nordiska själ. En människa, med nordiskt blod i sina ådror måste vid läsningen av denna bok känna som om hon sjöng med i en hymn till hjältemodets, stridens, befrielsens ära.

Dock, så urartade ha vi blivit — man måste ge förf. rätt då han säger: "att blotta viljan till en hjälteras är i vår tid i och för sig ett hjältedåd". Det är denna vilja han av all makt söker väcka hos oss.

I olika kapitel behandlar Günther hjältens uppgift och ställning till livets olika frågor, i det han ständigt betonar det nya, unga, friska, oförvillade och oförbrukade i hjältesinnet. Hjälten står alltid vid en början, ensam — det är hans urkraft. Han kan icke tänka sig annat än att stå ensam likgiltig för det andra syssla med, vändande sig bort fran det, som andra eftertrakta, ringaktande dagens vinning och torvarv. Därför hatar massan honom, dess hätskhet kommer honom att känna denna sin ensamhet, tills han som man erfar den som kraft och stolthet. Och mäktig är hans glödande kärlek såväl som glödande hat. Man läse blott de båda kapitlen "Heldische Liebe" och "Heldische Hassen".

"På tal om kärlek kommer vår tid gärna med sitt slag- och främmande ord Humanitet", säger Günther. "Därmed menas först och främst dess 'fördomsfria tänkesätt', dess nisstydda 'dömen icke så bliven i icke dömda'. Humanitet har således blivit en allmän ursäkt för all obeslutsamhet, för all tvivelaktig handel och vandel, för all sedlig halvhet."

Gäller det återigen hat, så skriar tidsandan ut sina båda slagord: Objektivitet, humanitet, ty vår tids människor äro icke kalla och icke varma endast ljumma. Vad vet vår tid vare sig om skapande kärlek eller skapande hat! "Det är sannerligen på tiden", säger Günther, "att vi komma ihåg, att den, som vill handla, måste finna mod att fatta ett beslut, och den, som vill utföra något stort, måste kunna hata tappert. Det är lätt att uppträda som världsborgare, förstå och förlåta allt, då man icke äger kraft till ett Antingen-Eller, till ett orubbligt nej. Endast den, som genomlevat dagar av brinnande hat, känner den översvallande kärleken. Den ljumma, s. k. människokärleken är snarare en själens lättja. Hjälten måste känna hat och kärlek, ju starre som hjälte desto rikare hans kärlek, desto starkare hans hat."

Ur kapitlet om "Hjältens sedlighet", rikt och givande som de andra, är man återigen trestad att citera mycket, men det skulle kanske kunna sammanfattas i dessa få ord: "Det är hjältens plikt att vara sig själv trogen, vara ståndaktig. Att ge sig är arvsynden själv!"

I uppsatsen om "Kvinnan och hjältetanken" går förf. grundligt tillrätta med den moderna kvinnan, som framför allt vill vara "dam" och ej kvinna. Intressant är att jämföra detta kapitel med A. Rosenbergs mästerliga uppsats "Der kommende "Frauenstaat", Weltkampf nr 28, april 1926. De ha kommit till samma resultat. "Män finns det väl", säger Günther, "men tidsandan är feminin. Känsla för det ödesbestämda är ett utryck för hjältetider, ett betecknande utryck för var tid är livförskräningen". —

Att vara 'dam', lär sig de enklare standens ungdom på biografierna, där hjälmnan uppträder i så och så många pälsar, och där man lär den bästa inblick i den fina varldens' underkläder och dessutom kan lära sig, hur all möjlig drukt tillhör denna fina värld". För var tids hjältesinnade män återstar mangen gang intet annat än att leva som jomsvikingarna, vilka avhöllo sig från det andra könet för att icke förverkliga. Sinnenas sunda kraft är härlig — men det allra harligaste är dock att uppfylla världen med handlingar, som gripa in i skeendet."

I avsnitten om "Språk och språkbildning", om "Konsten", om "Tyskheten och hjältetanken", finnes oändligt mycket för oss svenskar att lära och draga nytta av.

"Statskonst", "Hjälterasen", "Uppgiften" beta bokens tre sista kapitel. Här uttalar Günther, vad som måste röra sig i hjärtat på var och en, som ännu ej är alldeles döv för blodets röst. Den statskonst det här är fråga om skall utgå från en hjälte — icke från ministrar och riksdagsmän. "Det skall igen bli sträavan alla de vakna, som ännu äro bundna i och operera med allehanda vanföreställningar, och de skola komma in på den rätta vägen och känna pulsarna slå hastigare i medvetandet om deräs nordiska blod och nordiska själ. En människa, med nordiskt blod i sina ådror måste vid läsningen av denna bok känna som om hon sjöng med i en hymn till hjältemodets, stridens, befrielsens ära.

Dock, så urartade ha vi blivit — man måste ge förf. rätt då han säger: "att blotta viljan till en hjälteras är i vår tid i och, tör sig ett hjältedåd". Det är denna vilja han av all makt söker väcka hos oss.

I olika kapitel behandlar Günther hjältens uppgift och ställning till livets olika frågor, i det han ständigt betonar det nya, unga, friska, oförvillade och oförbrukade i hjältesinnet. Hjälten står alltid vid en början, ensam — det är hans urkraft. Han kan icke tänka sig annat än att stå ensam likgiltig för det andra syssla med, vändande sig bort fran det, som andra eftertrakta, ringaktande dagens vinning och torvarv. Därför hatar massan honom, dess hätskhet kommer honom att känna denna sin ensamhet, tills han som man erfar den som kraft och stolthet. Och mäktig är hans glödande kärlek såväl som glödande hat. Man läse blott de båda kapitlen "Heldische Liebe" och "Heldische Hassen".

"På tal om kärlek kommer vår tid gärna med sitt slag- och främmande ord Humanitet", säger Günther. "Därmed menas först och främst dess 'fördomsfria tänkesätt', dess nisstydda 'dömen icke så bliven i icke dömda'. Humanitet har således blivit en allmän ursäkt för all obeslutsamhet, för all tvivelaktig handel och vandel, för all sedlig halvhet."

Gäller det återigen hat, så skriar tidsandan ut sina båda slagord: Objektivitet, humanitet, ty vår tids människor äro icke kalla och icke varma endast ljumma. Vad vet vår tid vare sig om skapande kärlek eller skapande hat! "Det är sannerligen på tiden", säger Günther, "att vi komma ihåg, att den, som vill handla, måste finna mod att fatta ett beslut, och den, som vill utföra något stort, måste kunna hata tappert. Det är lätt att uppträda som världsborgare, förstå och förlåta allt, då man icke äger kraft till ett Antingen-Eller, till ett orubbligt nej. Endast den, som genomlevat dagar av brinnande hat, känner den översvallande kärleken. Den ljumma, s. k. människokärleken är snarare en själens lättja. Hjälten måste känna hat och kärlek, ju starre som hjälte desto rikare hans kärlek, desto starkare hans hat."

Ur kapitlet om "Hjältens sedlighet", rikt och givande som de andra, är man återigen trestad att citera mycket, men det skulle kanske kunna sammanfattas i dessa få ord: "Det är hjältens plikt att vara sig själv trogen, vara ståndaktig. Att ge sig är arvsynden själv!"

I uppsatsen om "Kvinnan och hjältetanken" går förf. grundligt tillrätta med den moderna kvinnan, som framför allt vill vara "dam" och ej kvinna. Intressant är att jämföra detta kapitel med A. Rosenbergs mästerliga uppsats "Der kommende "Frauenstaat", Weltkampf nr 28, april 1926. De ha kommit till samma resultat. "Män finns det väl", säger Günther, "men tidsandan är feminin. Känsla för det ödesbestämda är ett utryck för hjältetider, ett betecknande utryck för var tid är livförskräningen". —

Att vara 'dam', lär sig de enklare standens ungdom på biografierna, där hjälmnan uppträder i så och så många pälsar, och där man lär den bästa inblick i den fina varldens' underkläder och dessutom kan lära sig, hur all möjlig drukt tillhör denna fina värld". För var tids hjältesinnade män återstar mangen gang intet annat än att leva som jomsvikingarna, vilka avhöllo sig från det andra könet för att icke förverkliga. Sinnenas sunda kraft är härlig — men det allra harligaste är dock att uppfylla världen med handlingar, som gripa in i skeendet."

I avsnitten om "Språk och språkbildning", om "Konsten", om "Tyskheten och hjältetanken", finnes oändligt mycket för oss svenskar att lära och draga nytta av.

"Statskonst", "Hjälterasen", "Uppgiften" beta bokens tre sista kapitel. Här uttalar Günther, vad som måste röra sig i hjärtat på var och en, som ännu ej är alldeles döv för blodets röst. Den statskonst det här är fråga om skall utgå från en hjälte — icke från ministrar och riksdagsmän. "Det skall igen bli sträav

Läs och sprid Nationen!

Prenumerationspris:
Helår —; Halvår 5:25; Kvart. 2:75.
LÖSNUMMERPRIS: 25 öre.

Kommissionärer för prenumeration och lösnummerförsäljning antagas å alla platser i landet.

NATIONEN

Fredagen den 16 November 1928.

BOKBINDERIARBETEN
ALLA SLAG, RASK LEVERANS, OMSORGSFULLT OCH TILL MODERATA PRISER.
BRATTS BOKBINDERI AKTIEBOLAG
Klarabergsgatan 52, 2 tr., STOCKHOLM.
Telefoner: 151 36, Norr 56 20

Harald Lindeströms Boktryckeri, Stockholm 1928.

KÖP BRÖD FRÅN
W. Gustafsson, Bageri & Konditori
S:t Eriksg. 72. Stockholm. Tel. N. 18292

hustrur och flickor ringaktas såsom fånad (Talmud: Sira fol. 8 b.). Enligt Talmud är en judes äktenskapsbrott med en icke-judinna tillåtet, ty det icke-judiska äktenskapet har i judarnas ögon ej giltighet, utan är enligt judarnas åskådning en sammanlevnad mellan djur (Schulchan-aruch, Eben haezer 16,1 och 26,1 Haga). Även skändande av icke-judiska kvinnor och flickor är efter Talmud ingen synd (Talmud: Sanhedrin 52 b.). Slutligen befallas judarna att i möjligaste mån antingen direkt eller indirekt mörda icke-judar (Schulchan-aruch, Chochen hamischpat § 388, 10—15 och 16).

Man skulle tro, att det icke vore möjligt att hos ett kulturfolk utlära dylika förbrytaraktiga lagar och handla därefter. Och dock äger det rum! Den ovannämnda judiska centralföreningens officiella tidning medger det öppet. Tidningen innehåller i månadshäftet maj 1928 ett föredrag av rabbinen dr Rosenthal från Köln, som denne hållit i Västtyska rundradion (rundradion är alltså i judiska händer) den 22 maj 1928. Rabbinen förklarar däri:

"Hemligheten rörande denna gåtfulla punkt i människoläktets historia (nämligen att judarna trots alla förföljelser till denna dag inte gått under) ligger i judarnas oupplösliga fasthållande vid sin lära, vid sin Talmud."

Härmed har en av judarnas ledare samt det judiska centralförbundet i Tyskland medgivit, att Talmud är den judiska andan nedskriven på papper; däri kommer det judiska obetingat till uttryck. Och detta judiska väsen är, såsom vi av utdragen ur Talmud se, en utpräglad förbrytares väsen.

Den judiska andan förkväver den kristligt . . .

(Forts. fr. sid. 1.)

målet, för att bliva ett redskap i vår Himmelske Faders hand, en medarbetare i hans vingård, ty inbärgningen av skörden fordrar arbetare, men de äro få på detta område. Dock, med ett sådant livsmål blir den mänskliga utvecklingen, både lekamligen- och andligen, harmonisk och tillfredsställande mitt i den hårdaste kamp för sanning och rättfärdighet. Den judiska lärans skenheliga ande har dragit alltför djupa fåror i den kristna jordmånen, under det falska föregivandet att utrota syndens ogräs, men följden härav har i stället blivit, att den närmaste moderjorden övertäckts med materialismens sterila grus som förkvävt den gode andens växtkraft och friar utveckling. Endast i den rena kristna läran finna vi den rätta grunden och jordmånen för den en utveckling, vilken står i sammanhang med ett heligt gudomsväsende, varigenom vi komma i harmoni med sanningens och kärlekens ande — vår Himmelske Fader!

Hitler-rörelsen på stark frammarsch i Tyskland.

(Forts. fr. sid. 1.)

trapp för ekonomiska och politiska privatinstitut, denna s. k. nationalstat har helt enkelt överlevt sig själv.

Svensk Bondepolitik

i det förgångna,
i det närvarande
och i framtiden

TRE FÖREDRAG
av
Dir. Adolf Anderson å Ekebo
Ord. i Stockholms läns valkretsförbund av Bondeförbundet

Pris 25 öre + porto. Finnes å Nationenes expedition

En verkligt ny statstanke ligger enligt vår mening i en sammanslagning av de två stora strömningarna, som egentligen voro en och samma riktning och sedermera blott förvanskats. Redan Bismarck hade en gång i ett tal värjt sig, i det han förklarade, att ordet socialism vore för honom intet skräckmedel snarare stode han på den ståndpunkten, att den tyska frigörelsen av bönderna genom friherre von Stein hade varit ett rent socialistiskt åtgörande, varemot Bismarck med all skärpa tillbakavisade allt socialdemokratiskt såsom nationalfientlig princip. Från Bismarck stammar även ordet, att statssocialismen en gång skulle genomtrumfas.

Dessa ord vilja vi såtillvida göra sanna, att vi icke upprätta en livlös stat utan förbinda statstanken med en rasbunden folkgemenskap. På denna väg kämpar den nationalsocialistiska rörelsen sedan sin begynnelse, och det säger sig självt, att vi i denna tvåfrontsstrid angripas på det häftigaste från båda sidor såsom varje ung framtid, som i sina rörelser blir neddragen av en ännu starkt organiserad förgångenhets krafter. Efter många felslagna förhoppningar och missräkningar står idag utan tvivel den nya rörelsen såsom den starkaste och man kan säga den enda stora tyskmedvetna *folk*rörelsen i Tyskland. Den tager ej intryck av något politiskt hysteri utan är i motsats till mängens åsikt i alla politiska fall utmärkt av sakligaste nykterhet, emedan den vet, att blott denna syn på tingen verkligt är ägnad att låta den starka lidelsen en gång praktiskt komma till handling. Om N. S. D. A. P. (Nationalsocialistiska tyska arbetarepartiet) idag har överskridit sitt första hundratusental medlemmar, så betyder detta tal mer än flera miljoner medlöpare hos andra partier, där det intet är att riskera. Om vi i detta år hava att bokföra fem döda och fyrahundra sårade i politisk kamp, så visar det den dådkraftiga offervilligheten hos våra anhängare, som icke äro medlöpare utan medkämpar. Vi våga antaga, att det organiska utväxandet av rörelsen skrider oavbrutet framåt, tills de största motstånden fått ge vika. Då är det otvivelaktigt, att viljan till kärnfullhet skall draga med sig allt större mängder folk ända tills den dag, som vi hoppas på, då en stor folkrörelse skall träda i stället för de odugliga parlamentarikerna av idag. Denna förhoppning äro vi även besjälade av, när vi tänka på våga svenska bröder, om vilka vi tro, att de hava all orsak att föra en liknande kamp mot den även i deras land härskande likgiltigheten. Därför hälsa vi tyskar varje svensk kämpe, som i denna eller liknande anda är verksam för sitt folk, och hoppas på ett allt intimare framtida samarbete mellan Tyskland och Sveriges folk för gemensamma ideal.

De svenskssinnades plikt.

(Forts. fr. sid. 1.)

— folkförrädarna. Det är här, som vi alla, som ej gilla den härskande lögn- och förrädareregimen under judedömets hägn, framför allt hava att koncentrera den stora framstöten — mot de ansvariga organisatörerna av eländet. Den judiska makterövringen har här nämligen skett endast tack vare de folkliga ledarnas förräderi. När sanningen på denna punkt nått ut till de bredaste lagren, kommer den erövrade judiska maktpositionen, vars ideal är svenska folkets förslavande och förgörande under den internationella Guldkalven, att gå i spillror, samtidigt med att vårt folks nationella och moraliska återupprättelse ur den råkade förfallets utveckling under Juda skall ske.

De många ute i landet, som vilja en dylik sant fosterländsk restauration i Sverige, måste i dag veta sin plikt. Det är icke nog med att omfatta idén som sådan. Det gäller att också se till att den varder omsatt i verklighet, något som icke är tänkbart, därest ej alla goda krafter förena sig därom. Det gäller för alla dem, som önska förhindra en eljest oundviklig framtida katastrof i bolsjevismen i detta land, att besinna, att med en platonisk önskan vinnes intet praktiskt resultat i åstundad riktning. Här fordras handling! Svenska folket måste upplysas! Utan att så sker är en räddning från hotande undergång icke tänkbar. Vi tvingas nu att åntligen frigöra oss från vårt råkade olyckliga tillstånd av "själlös" politisk apati, passivitet och viljelöshet, vari det härskande judedömet insövt oss, för att i stället med friskt mod gripa verket an och låta svenskarnas vilja till handling uppleva den stolta renässans, varförutan en seger för den nationella enhets- och restaurationsidén är och förblir en vacker tanke blott! Det måste nu framför allt gälla att i de vidaste kretsar av vårt folk sprida upplysning om verklighetsförhållandena. Terrängen måste förberedas för det som komma måste. I detta arbete måste alla med! I ju högre grad envar här känner sin plikt, desto närmare skola vi även vara segerns, den stora, slutliga frigörelsens efterlängtade ögonblick.

Nomaderna i Sverige.

(Forts. fr. sid. 1.)

mud och med modersmjölken insupa dess grundsatser, som gå ut på att med bedrägeri, svek, trolöshet och omoraliska medel undergräva gojim och alla nationellt inriktade stater för att bereda världsherravälde åt Djävulens egendomsfolk; att judarnas planer planer systematiskt fullföljts genom årtusenden efter en orubblig politisk plan; att bolsjevismen i Ryssland är judarnes verk, som, kostande 10 miljoner oskyldiga människors blod eller lika mycket som världskriget, utgör en viktig etapp mot målet; att världsrevolution, för vars uppnående bolsjevikerna använde alla sina krafter och penningemedel, är liktydigt med målets uppnående åt Juda; att förhållandena i Ryssland strax före bolsjevikkuppen, som utfördes av endast 400 judiska banditer, voro alldeles desamma som nu i dag i Sverige — samma sorglöshet och samma judebesoldade press, som bortgycklade bolsjevikfaran; samt att den antika kulturen gick under genom rasblandningens förbannelse. Med vetskap om allt detta avfärdar hr Segerstedt, ingalunda med logiska skäl, utan med gamin uttrycken "pöbel" och "patrask" dem, som i det hotade fosterlandets intresse och under allehanda risker och obehag våga ställa sig i bräschen till värnande av svenskheten, svensk ras, svenska synpunkter och allt vad för våra fäder varit dyrt och heligt. Den urspårade teologie professorn har jämväl i sin tidning höjt ett jubelrop över Sveriges avkristnande såsom ett fullbordat faktum, dymedelst framhållande sig själv såsom en ledande kulturpersonlighet — men veten, hrr riddare och kommendörer av dekadansen, att *svensk* kultur ej är indentisk med kosmopolitiskt frigjord hållningslöshet utan dess antites! Från Sverige är det den nya renässansen på nordisk grundval kan och skall utgå. Upp därför alla redliga svenska män till käckt angrepp för kastande av ökenfolkets "svenska" vapendragare ur sadeln!

De krav, som man f. n. kan uppställa på statsmakterna till förhindrande av judarnas obehöriga inflytande äro:

1) Kungl. Maj:t bör icke vidare till svenska medborgare upptaga utländska judar. För detta ändamål är en lagändring ej absolut av nöden. Enligt regeringsformen har kungl. Maj:t ingen skyldighet att på ansökan godkänna utländningar såsom svenska medborgare även om intet i anmärkningsväg finnes att anföra mot dem, utan det är en kungl. nåd att bli upptagen såsom svensk statsborgare. Det är väl ingen, som anser, att det vore nyttigt för Sverige att ytterligare judeinvasion ägde rum. Man får alltså ställa sina förhoppningar på att justitieministern noga tillser att utländska judar ej vidare bliva upptagna till svenska medborgare.

2) Justitieministern bör även genom tryckfrihetsåtals anhängiggörande och beslags läggande å tryckalster motverka den antisvenska och antikristliga propagandan. Hr Segerstedt hade t. ex. bort åtalas för sitt jubelrop över Sveriges avkristnande; den officiella statsreligionen får ej förhånas, och hr Segerstedt borde hava straffats för sina angrepp på kristendomens höga och ädla grundsatser. Av juden Karl Otto Bonnier utgivna kristendomsfientliga böcker böra beslagtagas såsom Hjalmar Söderbergs sista bok. (Den, liksom hans förra bok om Jahves eld, är endast tillkommen i tendenssyfte och saknar all vetenskaplig anstrykning. Hr Söderbergs okunnighet gränsar till det otroliga. Förbundets ark i G. T. var i verkligheten en elektrisk Leydenerflaska, konstruerad av Moses' svärfar, den egyptiske prästen; på grund av sin storlek måste den hava kunnat giva från sig betydande och dödande elektriska gnistor — hr Söderberg talar om, att Moses använde krut! Barabbas betyder en person, som ej kan uppgiva sina föräldrars namn; alltså, säger hr Söderberg, är Barabbas identisk med Jesus.)

3) Tidningsdistributionen å tåg och kiosker vid järnvägarna får ej vidare upplåtas åt en judefirma. När senaste gången kontrakt skrevs med järnvägsstyrelsen, synes dåvarande Kommunikationsministern, numera illiterata regeringsrådet Meurling rent av hava tagit parti för judefirman. En judefirma framhåller naturligtvis judepressen och tillbakahåller försäljningen av nationella tidningar. Sålunda fingo ett slag passagerarna å tågen, som frågade efter Allehanda, svaret, att den ej fanns; då tidningens redaktion verkställde undersökning, fick den upplysningen att Nya Dagligt Allehanda väl funnos till salu å tågen, men enbart "Allehanda" visste man ej alls, vad det var. Det är av högsta vikt, att tidningsdistributionen ligger i ras-svenska händer. Kommunikationsministern bör, när det ånyo blir tal om att skriva dylikt kontrakt, giva järnvägsstyrelsen direkt instruktion, att i förevarande fall svenskar hava företräde framför judar, även om de senare bjuda mer guld.

Zigenarna härstamma från norra Indien, varifrån de utvandrade omkring år 300 f. Kr. År 900 e. Kr. hade huvudmassan av zigenarna nått Persien, omkring år 1000 sydöstra Europa, år 1400 mellersta Europa, år 1500 England och Skandinavien, år 1800 Amerika.

Numera hava polismyndigheterna i Sverige rätt, men icke skyldighet att hindra zigenarband att inkomma i riket. De zigenare, som redan finnas inom landet, äro mestadels ej svenska medborgare. Vi ha ingen användning för zigenarna. Folk ger dem pengar och arbete mera av rädsla för person och egendom än av fri vilja. Samtliga dessa nomader borde genom regeringens försorg transporteras ur riket såsom varande mindre önskvärda folkelement.

Tattarna äro en landsplåga i Sverige. Ordet tattare är en förvrängning av tartarer, och tattare i Sverige äro dels av tartarisk ras dels ock av kvänisk ras. Delvis ha tattarna blandat sig med den svenska befolkningen. Man kan till och med i Sverige någon gång få se en hög ämbetsman med så tydligt tartariska rasdrag, att han mycket väl skull kunna tagas för en broder till Lenin.

De flesta tattarna äro svenska medborgare och därför går det tyvärr ej att utan vidare utvisa dem. Landskommunerna våga av ekonomiska skäl ej tillräckligt ingripa och omhändertaga tattarföljen. Man får därför hoppas, att statsmakterna komma att ägna tattarfrågan sin uppmärksamhet och att samtliga tattarföljen komma att omhändertagas av staten.

Fastän de kringstrykande tattarna på grund av sina ogärningar stundom falla under strafflagen och deras levnadssätt är ett typiskt lösdriveri, torde de oftast undgå straff och påföljd för lösdriveri. Polismakten på landsbygden är för fåtalig och svagt organiserad för att vederbörligen kunna ingripa mot dessa hastigt uppdykande fridstörare. De uxna tattarna borde överantvardas till tvångsarbetsanstalt och barnen omhändertagas enligt barnavårdslagen. Åtgärder borde även vidtagas för att hindra blodsblandning mellan rassvenskar och dessa asiatiska horder.

Norge har redan börjat att på statens bekostnad omhändertaga tattarbarn.

En del andra nomader finnas i Sverige, särskilt utländska judar, som utan tillåtelse driva gårdfarihandel. De bli av myndigheterna alldeles för milt behandlade. Man låter dem blott få gratis hemresa. Detta beror på ett missförstånd av en kungl. förordning, som tillkommit i strid mot svensk grundlag och följaktligen saknar rättslig relevans. Det har gått för långt, när utländska vagabonder behandlas mildare än svenska medborgare som olovligen utövat gårdfarihandel. Till landsfiskalernas upplysning meddelas, att de hava full rätt att vid häradsrätterna lagföra dessa utländska gårdfarihandlare.

L.

Ärade Husmödrar!
All slags tvätt och strykning mottages tacksamt, handmetod - billiga priser.
Bad- och Tvättinrättningen
VANADIS
Billiga och bekväma karbad tillhandahålles mellan 10 f. m.—8 e. m.
Frejgatan 41—43 - Stockholm
Tel. Vasa 188 46

Hotell och Restauranter
som rekommenderas den resande allmänheten.

ARVIKA. Stadshotellet.
ESKILSTUNA. Frimurarehotellet.
GNESTA. Stora Hotellet.
GÄVLE. Grand Hotell och Centralhotellet. Järnvägshotellet.
HALMSTAD. Grand Hotell.
HEDEMORA. Stadshotellet.
HÄSSLEHOLM. Stadshotellet
KALMAR. Stadshotellet.
KARLSTAD. Stadshotellet.
LANDSKRONA. Stadshotellet.
LINKÖPING. Stora Hotellet.
HUDIKSVALL. Stadshotellet.
LULEA. Hotell Hospits, Mattis Johansson, Tel. 1148.
LUND. Grand Hotell.
NORA. Stadshotellet.
NORRKÖPING. Göta hotell Dir. H. Magnér.
NYKÖPING. Stora Hotellet. Tel: Namnanrop
SIGTUNA. Stadshotellet. Tel. 110.
STOCKHOLM. Hotell Kung Carl, Birger Jarlsg. 23. Tel.: Namnanrop.
Carlton Hotel, Kungsg. 57.
Pensionat Wasa, 73 A Drottninggatan, 4 tr. Hiss.
STRÄNGNÄS. Stadshotellet.
TROSA. Stadshotellet. Tel. 34
VÄSTERÅS. Hotell och Restaurant Klippan.
ÖREBRO. Stora Hotellet.

VAR VI DANSAR I STOCKHOLM
MÅNDAG: Rosengrens vid Mynttorget
TISDAG: Teaterkällaren o. Montmartre
TORSDAG: Rosengrens vid Mynttorget
FREDAG: Teaterkällaren o. Montmartre
LÖRDAG och SÖNDAG: Rosenbad

Stockholms Förenade Tvätt
Luntmakaregatan 94
STOCKHOLM. Tel. Vasa 34 22.
Specialité: Tvättning av överdrags- kläder.

Varför är
Solna Bryggeris PORTER
DRICKA så allmänt
omtyckt?
Jo, därför
att det tillverkas av bästa råvaror under fullt ankkunnig ledning
Ring Hagalund 95
efter en flaska på prov
Vitaminrikaste måltidsdrycken

Goda och billiga Måltider
kan Ni erhålla å följande nyktherhetsrestauranter i Stockholm:

Automatrestaurant CYRUS
43 Nybrogatan 43
Automatrestaurant ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2
Automatrestaurant ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8
Automatrestaurant GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51
Automatrestaurant S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.
Automatrestaurant GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68
Automatrestaurant BIRGER JARL
73 Folkungagatan 73
Frukost ½9—½12 Middag ½2—7
Kväll 7—½12 Inga drickspengar
Ingen spritservering

Södra Kungstornet, Stockholm
Redaktör: ELOF ERIKSSON
Telefoner: Red. Norr 5898. Exp. „ 5899.

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår ..... Kr. 10.—
Halvår ..... Kr. 5.25
Kvartal ..... Kr. 2.75
Lösnummer 25 öre.

Nr 46 (163) **Fredagen den 23 November 1928.** **Årg. 4**

Svenskhetens återställande.

Det är av vikt för ett folk att komma till självbesinning, att kunna se med öppna ögon, att vara i besittning av fullt självmedvetande, att kunna överblicka de faktorer, som tillsammantagna utgöra dess förhandenvarande kultur, på det att genom riktiga proportioners anläggande, gallring på behövliga punkter samt komplettering i felande delar denna kultur skall förvandlas till ett sant uttryck för ifrågavarande folks kynne. Blir den ej det, tager skenkulturen (kanske lämpad såsom verklig kultur för ett annat folk) överhand och det folk, vi hava i tankarna, förtvinar och växer nedåt. Endast genom harmoni mellan folkasjälen och folkkulturen bevaras folket ungt och livskraftigt och skjuter folkstammen friska skott. Alla kulturens ängder borde därför noga genomgås: litteratur, konst, vetenskap, nationell ekonomi, politik etc. och syneinstrument upprättas över hur landet låg till, då vi mottogo det från våra fäder, i vad mån det blivit försämrat, vad som höves till botande av brister, och först och sist i vad mån Sverige är svenskt, och där till äventyrs så ej är förhållandet — vad som bör åtgöras till svenskhetens återväxt. Det är ett drygt arbete. Här nedan blott några lösryckta exemplifierande rader i ämnet.

•

"Du gamla, du fria...", sade träffande en gång en naturvetenskaplig professor, av det sällsynta slaget lärde, för vilka intet mänskligt är främmande, "Du gamla, du fria... är inte en folksång — det är en romans!" Nåtål, det är en romans, men svenskarnes lynne är nu en gång sådant, att det folkpsykologiskt är fullt riktigt, att vi, i motsats till alla andra folk, hålla oss med en romans i stället för en folksång.

Män av utländskt påbrå, som bo i Sverige, hava icke förstått detta. Man har försökt att på konstlad väg konstruera en "verklig" svensk folksång. Hans Alienus, en ståtlig herre och vitterlekare av dinariskt utseende, vill, att vi, efter dinariskt mönster — centraliskt och sentimentalt — skola inskränka oss till att skrika "Sverige!... Sverige!... Sverige!" i något olika tonarter. Mycket osvenskt! Föga kläda dinariska åtbördet de svenske!

•

: "Sverige har endast två riktigt internationella författare: Strindberg och Selma Lagerlöf" — och ingendera av dem är riktigt svensk. De äro mer finska än svenska. Strindberg och Lagerlöf återspegla olika sidor av ostbaltens själ, det hårda och det milda, och slår man tillsammman Strindberg och Lagerlöf får man en ganska omfattande inblick i det ostbaltiska psyket.

Det fruntimmer, som Strindberg benämnde "tjänstekvinnan", lär hava kommit från andra sidan Bottenhavet. Även om så icke skulle varit förhållandet, var Strindberg både till utseende och diktning ostbaltisk. Sammalunda gäller Selma Lagerlöf. Då inga direkta upplysningar från henne kunde vinnas om hennes transbaltiska härkomst (transbaltisk är ett adekvatare uttryck än baltisk, ty det senare hänför sig i sin genesis till Öresund, Stora och Lilla Bält), togs genealogien till hjälp och den gav till resultat, att släkten Lagerlöf verkligen hade rusfinskt blod i sina ådror. Ingalunda bestrides, att Strindberg och Selma Lagerlöf äro stora såsom författare. Fjärran ligger att rackla ner på deras författarskap. Påstås endast och allenast, att de ej däri återgiva det specifikt svenska väsendet.

Strindbergs syn på äktenskapet, hans religiösa anfäktelser och hans samhällsåskådning äro transbaltiska fenomen.

Transbalten är egentligen gentemot främlingar tyst, allvarlig, tungmodig, grubblande, skygg att visa sina känslor, såvida de ej äro hatfulla. Men i det förtroliga umgänget är han språksam: "löser sig hans tunga, blir den överflödande ordrik" ("O, forna tiders kvinnor!").

"Den nordiska fantasien har en arkitektonisk anstrykning", fantasien arbetar liksom en arkitekt, som gör upp en ritning till en blivande byggnad. Transbalten däremot har improduktivt vittsvävande och innehållslöst fantastisk fantasi; Gorkij och Sienkievicz ha träffande skildrat sina landsmän av den rasen, och den senare talar om den för slaverna utmärkande improduktiviteten, under det den förre berättar om svårigheterna i transbaltens själ, hur de kunde sitta och njuta av sagolika historier om hjältedater och ögonblicket därpå i praktiken visa sitt slavsinne.

Otuktad svävar den transbaltiska fantasien och genom självsuggestion tror transbalten, att den har något innehåll och berättigande, varöver han kan yvas. Från sina fantastiska molntappar tittar han på sitt sätt ner på människor av nordiskt skaplynne och stämplar dem såsom kalla, torra, känslolösa. Särskilt uttrycket i den nordiska rasens blick är föremål för ständigt gyckel från transbaltens sida, väl till märkandes att han fruktar och hatar denna blick mer än något annat, såsom slaven sin herres. Och han hämnas genom att förskräfvulit tala om "isögonen". Selma Lagerlöfs transbaltiska blod har gjort, att hon ej kunnat undvika att sadla transbaltens gamla utnötta men mest omhuldade käpphäst: "Vi tänkte på honom med isögonen och de långa krokiga fingrarna, han som sitter därinne i själens mörkaste vrå och plockar sönder vår varelse såsom gamla kvinnor plocka sönder lappar av siden och ylle". Frestande vore kanske att draga på smilbandet åt baltens sätt att se saken, men "isögonen" gör det i så fall nedlåtande och utan bitterhet, ty han vet, att "isögonen" är den nordiska rasens adelsmärke, som sammanhåller personligheten och utgör raka motsatsen till de krafter "i själens mörkaste vrå, som plocka sönder vår varelse, såsom gamla kvinnor plocka sönder lappar av siden och ylle". Men Karl Otto Bonnier skickar i sitt huvudorgan fram sin "kulturelle" privatsekreterare med denna solenna hälsning: "Tack, Selma Lagerlöf, för att Ni upptäckte de där isögonen (förut upptäckta av varenda en av transbaltiska skriftställare) och för att Ni i dikt och liv visat, att man kan se på tillvarons goda och onda och på sig själv i ont och gott med andra ögon. Ni har varit ett gott och mänskligt öga för många. Och Ni har löst många ur det, som utgör *rätt* (kursiveringen är Dagens Nyheters verk) lynnes speciella bånn". En sådan "litteraturrecension", som ställer sanningen på huvudet, trakterar hr Bonnier i vardagslag det arma svenska folket med i genomskinligt syfte, att det ej skall vakna upp och komma till självmedvetande om sin ras och dess förpliktelser. Det är den tygellösa, fantastiskt sagoberättande transbaltiska fantasien, som hatar isögonen och låter "passionen storma fram genom själen och får allt det inbundna och frusna att lossna" och "ger sig hän och släpper sig lös", som uppriver den transbaltiska själen och klyver personligheten i värdelösa spillror och bondänger. Det var det transbaltiska arvet, som sönderslet Strindberg intill vansinnets gräns.

Kavaljererna på Ekeby äro svenska typer, seddu genom transbaltiska glasögon. "Lövensköldska ringen" är från början till slut en typisk transbaltisk spökhistoria. Ty det folket älskar spöken och fantastiska sagoberättelser och allt, som saknar verklighetens fotfäste. Leve den drömmande och verklighetsfrämmande improduktiviteten, är transbaltens fältrop! — Den, som vill veta mer om den transbaltiska själen, kan studera hr Ivan Karamasoff i Dostojevskis roman "Bröderna Karamasoff".

•

(Forts. å sista sid.)

Upplysningsarbetets organisering.

I fråga om begreppet organisation råder i vår tid mångenstädes en högst skev uppfattning. Man besinnar ofta ej alls den egentliga innebörden därav och vill i organisationen så gärna se ett lösenord, en trollformel för förverkligande av det ena eller andra kända behovet. När en samverkan mellan lan enskilda för främjande av vissa gemensamma intressen och önskemål gör sig gällande, är det i allmänhet en ganska enkel sak att bilda en sammanslutning för förverkligande av desamma. Steget har tagits, oftast under pukor och trumpeter, organisationen bildats med en lysande styrelse, och mångenstädes föreställer man sig, att det uppställda önskemålet förts till sin lösning. Men så förhåller det sig i regel ej. Ty organisationen är och kan i och för sig icke vara något mål utan endast ett medel för bedrivandet av gemensam verksamhet till främjande av vissa bestämda mål. Framgången av den strävan, som gemensamt skulle främjas, blir givetvis beroende av *den anda*, som präglar arbetet inom organisationen. Organisationen är ju nämligen endast formen, inom vars ram en viss livsverksamhet skall bedrivas. Livet inom densamma är alltså det väsentliga och det avgörande för framgången av den sak, det gäller. — Det är detta, som man i vår tid så ofta bortser ifrån för att i stället alltför mycket fästa sig vid det yttre, det rent formella. Ofta märker man ej hurusom verksamheten i en för visst ändamål nystartad organisation under "skicklign" händers medverkan redan från begynnelsen "läges tillrätta" på ett sådant sätt, att en positiv framgång av föreningsrörelsen i åstundad riktning är att betrakta som utesluten. Detta faktum plägar i dylika, inom vår organisationsvärld förvisso icke ovanliga fall, överskylas medels lysande styrelser och praktfulla orationer. — Tills det en dag går upp för medlemmarna i sammanslutningen, att denna är oförmögen att positivt kunna verka för sin uppgift.

Vad som gäller om organisation i allmänhet gäller naturligtvis i alldeles särskild grad om sådan med politisk syftning på grund av det avgörande inflytande politiken utövar å den samhälleliga utvecklingen. Det världsomvärvande Juda har bakom folkets rygg förstått att rycka till sig maktens tyglar i Sveriges land och leder steg för steg utvecklingen mot folklig undergång andligt och materiellt. Varje det minsta initiativ, som från ärligt svenskt håll tages i riktning mot en sund nationell restauration, är för den här i hemlighet styrande judemakten en styggelse och betraktas såsom ett hot mot dess förvärvade maktställning i det svenska samhället. Intet medel försmås heller, när

(Forts. å sista sid.)

Rumäniens änkedrottning en livlig omhuldare av den nordrasiska tanken.

En audiens hos änkedrottning Marie.

(Från Nationens korrespondent.)

Änkedrottning Marie.

Rumäniska änkedrottningen tillhör på fädernet en gammal schwabisk familj, som man gärna velat härleda från götiska utvandrare. På forskningen nuvarande ståndpunkt måste man dock nöja sig med att börja ättelängden i 10. seklet. Familjen bär namnet Wettin efter ett i 11. seklet förvärvat säteri. Vid betraktande av änkedrottningens ascendenstavla finner man, att hennes 16 anor tillhöra följande släkter: 1. Wettin, 2. Weida, 3. Wettin, 4. Mecklenburg, 5. Este-Hannover, 6. Mecklenburg, 7—1, 8—2: 9. Oldenburg(?), 10. Würtemberg, 11. Zollern, 12. Mecklenburg, 13. Hessen, 15. Zähringen, 16. Hessen. Alla dessa äro tyska med undantag av Este från Italien.

Genom den sistnämnda kan änkedrottningen bland sina stammödrar räkna den olyckligt avrättade Maria Stewart i Scotland. Genom Oldenburgarna härstammar hon från den ryske tsaren Peter-Aleksevicz Romanov o. den svenska jungfr. Märta, som blev dennes maitresse och slutligen regerande kejsarinna under det antagna namnet "Ekaterina I". De sistnämndas bastarddotter Anna-Petrovna Romanova blev gift med svenska konungen Karl XI:s dotterson Karl-Fredriksson Oldenburg, officiell stamfar för Rysslands sista kejsarhus genom sonen Karl-Petter, först svensk, sedan rysk tronföljare. Denne, som 1762 mördades på sin egen gemåls anstiftan, hade dock aldrig velat erkänna fadersskapet till Pavel I (mördad 1801), såsom vars far utpekats än en viss Saltikov, än någon hovbetjent. —

Änkedrottning Maria's syster Victoria, skiljd från den siste hessiske storhertigen, är gift med sin kusin Kirill-Vladimirovicz, rysk titulärkejsare.

Under världskriget stred det rumänska folket som bekant sida vid sida med ryssarna. Men efter det svåra nederlaget 1916 upplevde drottning Maria vid sin makes sida två svåra år, isolerade som de blevo i Nordrumänien medan segrande tyskar och bolszeviserade ryssar. Erfarenheterna från denna tid torde mer än något annat befästat drottning Marias hat mot rödbanditerna. Det var därför säkert ingen tillfällighet, att just rumänska trupper 1919 sändes till Ungern för att nedslå det då härskande rödbanditväldet under juden Kun's blodiga skära.

•

Efter sin makes död lever drottning Maria tillbakadraget i villan Cotroceni utanför Bucuresti, där jag nyligen på genomresa till Asien hade nöjet få besöka henne.

Blond och blåögd är hon en ståtlig nordisk rastyp, såsom man kan vänta, då man känner hennes tyska anor. Uppfostrad i England, talar hon helst engelska, och på detta språk har hon även utövat sitt skriftställarskap.

Att hon är en beundrad författarinna är ju allbekant. Av hennes verk talade vi särskilt om "Ilderin", som finns översatt även till svenska.

Denna vackra berättelse om ljus och skugga lockar en till tårar, särskilt när man hör författarinnan själv berätta om den misskände svarte svennen och hans öden.

Titelhjälten är en ung blond sven, fri som luften, som ingen kan fånga, fri som flyttfågeln, fri som vinden, som blåser vart den vill, fri som björten, som strövar genom lunden, fri som den hemlöse, som ingenstans hör hän. Han liknas vid en guldklädd rebell, vars fader varit en ljusstråle; därför kan han ej böja sig för någon jordisk krona. Enligt vad författarinnan sade mig, har hon i Ilderin tecknat en sven av nordisk fädernerns.

Synnerligen lyckad är författarinnans skildring av den häftiga och tygellösa drottningen, som sökte böja alla efter sin åreförgätna vilja, krossande dem som motstod, tändande onda lidelser, stjälande till sig unga hjärtan och trampande de milda dygderna i stoftet. "Om någon var bedrövad i sitt hjärta, hade den stolta och högdragna drottningen intet ord till tröst för hans lidande. Ett frö har Gud nedlagt t. o. m. i det ödmjukaste hjärta, men hos drottningen hade fröet fallit på klippan. När hennes höstdagar till sist kom, då de andra insamlade skördens välsignelser, stod hon med torra och brännande ögon och fötterna på förtorkad mark, ensam och beklagansvärdare än den tiggare som kved vid hennes port."

Förf. ger också en drastisk ka-

(Forts. å sid 6.)

Den transbaltiska rasen.

Den transbaltiska rasen är vad den svenske antropologen Gustaf Retzius på sin tid kallade för tavasterna, emedan han ansåg folkstammen renast förekommande i Tavastland. På slättlandet i Österbotten och Finlands kusttrakter bor svensk befolkning av långskallig typ; tavasterna äro kortskalliga, men ljushåriga. I finska Karelen och ännu mer bortre Karelen, nu särskilt sovjetrepublik, förekommer även tavasttypen, men den stora massan av denna folkstam är storryssarna. Norra Österbotten, med avläggare in i Norge, är befolkad av en mörk ras av innerasiatiskt ursprung, kvänerna, vilka även uppträda i svenska Norrland i egenskap av tattare. Deniker kallade transbalterna för race orientale. Den förste, som ansåg dem för en särskild race (förut hade man endast talat om folknamnet slaver och dess olika språkgrupper), torde varit den store tyske läkaren Rudolf Virschow år 1874. I Östersjöprovinserna är rasen blandad med nordiskt blod och denna hybridform har av rasforskaren Stolyhwo fått det enkla namnet "Homo fanotrichus glaucops brachycephalus". Den svenske professorn Gaston Backman i Stockholm bestrider helt ifrågavarande ras' existens.

Transbalterna äro kortväxta, undersätsiga mer än den östiska rasen, kortskalliga, bredansiktiga med utpräglad haka och bred, kraftig underkäk, ganska bred inåtbjöd näsa med markerade näsvingar, grovt ljust hår, en obetydlighet snett ställda ögon, som ligga långt fram.

Den som vill göra sig förestållning om hur en transbaltisk människa ser ut, behöver ej resa över Östersjön. Sven rikes ärkebiskop Nathan Söderblom ej face skulle gott kunna illustrera typen i ett rasbiologiskt arbete. Det är ej därför sagt, att han har så mycket transbaltiskt blod genealogiskt sett, ty efter de Mendelska lagarna falla lotterna ojämt. Även hans andliga människa gör transbaltiskt intryck: den kosmopolitiska inställningen allt ifrån allmänna kyrkomöten till den ekumeniska bröstnålen, hans traktan att vid alla möjliga tillfällen bli omnämnd i tidningarne (det är endast därför han här tages såsom exempel!), hans enorma svaghet för smicker, ju grövre dess bättre, även om det är tillverkat av hans hemliga fiender eller på omvägar härstammar från Vatikanen, som kan konsten att på bästa sätt slå motståndarne ur brädet. Man jämföre med den i åsikter och skick kärnsvenske prelaten Anton Niklas Sundberg.

Till transbaltens undersätsiga kroppsform kommer en bred, kort hals, korta händer och fingrar, korta vador och tjocka "smalben". Han är kortskallig, men icke såsom den alpina rasen, trindskallig. Även pannan är bred och kantig, och kantigheten utmärker hela ansiktet och figuren.

Ögonen äro små och ligga långt ifrån varandra. Ögonbrynen äro icke mycket välvda. Ögonfärgen är ljus. Hos ögon såsom den nordiska rasens äro sällsynta, däremot förekomma vattenblå och blåvita ögon ("vitögda finnar"). Grå och gråblå är den vanliga färgen, och den nordiska rasens strålglans i ögonen saknas, liksom intrycket av öppenhet.

Huden är ljus med grå underton och utan "den ros, som ler på den nordiska kind". Retzius kallade färgen olivgrå.

Håret är strävt, men ljust och liksom huden har det en grå undercton, blackigt till askblont. Skäggväxten är tunn och gles.

Kindbenen äro knotigt utstående och verka mer betonade än hos de andra europeiska raserna och just genom okhågabredden kan typen beteknas såsom ett bredansikte.

Till sin läggning är transbalten i hög grad eklektisk, aldrig någon fast hållhake, mycket tolerant mot och samtidigt halvt gillande sinsemellan skridiga livsuppfattningar. Skapande förmåga har han på det musikaliska och sagoområdet. I hans berättarkonst är något ostabilt, vittsvävande, äventyrligt, dock med psykologisk skarp men icke klar blick. Vill gärna leva sig in i andra människors liv. Fatalist. Misstänksam. Känslorna slå lätt över till sin motsats. Förståndsgåvorna äro icke så stora, men han är fyndig och smidig. Ej fallen för penningeförvärv. Periodmänniska. Av de skandinaviska folken har transbalten de största sympatierna för danskarna, sannolikt emedan danskarna äro mera psykologer än svenskar och norrmän, mera toleranta och mera eklektiska.

S. L—a.

Spritutredningar i sin prydno.

Från generalkonsul Folke Cronholm har till statsminister Arvid Lindman ingivit en så lydande ny skrivelse rörande vårt dyrbara s. k. Brattsystem:

I anslutning till min skrivelse den 4 november 1928 angående de av regeringen tillsatta s. k. sakkunnige, vars innehåll bragts till allmänhetens kännedom på sätt framgår av medföljande exemplar av "Nationen" den 9 i samma månad, ber jag nu att vördsamt få fästa Eders Excellens' uppmärksamhet å bifogade artikel i dagens nummer av "Svenska Dagbladet" under rubrik: "På framkomliga vägar".

Den börjar sålunda: "Det är något ohjälpligt dilettantmässigt med de flesta av statens försök att komma till rätta med de s. k. rusdryckerna. Det är därför det aldrig tar någon ända på utredningarna och betänkandena och lagförslagen. Den s. k. 1926 års rusdryckslagstiftningsberedningen — bara namnet är ju vämjeligt — varom det här är fråga, ger i själva sin sammansättning en förträfflig bild av, hur svenska folket regeras med hänsyn till sin egenskap av ett fritt folk. En byråchef i kontrollstyrelsen — det s. k. Brattsystemets eget organ — och två snälla och hjärtans obetydliga men doktrinära godtemplarfarbröder från landsorten få officiellt och välavlönat uppdrag att försöka utröna, hur vi härnäst skola trakteras och maltrateras. Den P. M., som blivit frukten av kommitténs ansträngningar, går precis i den stil, man kunde vänta: byråkratiskt stelbent och med ett mycket litet och sunnolikt alldeles tomt huvud."

Landet skall torrläggas länsvis. Syftet är ju klart. Utminuteringsbolagen kunna röstas bort och utskänkningsställena torkas ut, och därjämte kunna innevånare inom det torra länet förvägras motbok. Man måste naturligtvis förhindra, att de göra inköp i andra län. Men kommittén upptäckte, heter det vidare, plötsligt att åber: det skulle ju kunna tänkas, att innevånarna i ett torrlagt län gjorde en resa och därvid besökte restauranger! En torrlagd dalmas på besök i Stockholm skulle t. ex. kunna kosta på sig en måltid lagad mat för att erhålla 15 centiliter sprituosa. Men kommittén fick en idé. Kanske var det byråchefen Larsson, som fick den, möjligen var det hr Bäeg i Katrineholm, men det kan också tänkas, att det var hr Johansson i Huskvarna. De kunde alla tre misstänkas därför, och det spelade egentligen ingen roll, vem det var. Hu-

Forts. å sista sid.

F ÖRSVARA DIG, SVENSKA FOLK!

Svenska Folk! Försvara din frihet, dina närmaste, ditt hus och hem mot internationella äventyrare och deras mordplaner. Försvara dina arbetare mot deras värstafiende — bolsjevismen, och straffa sådana individer, som, under kommunismens täckmantel och för judaspengar, sysslа med ett så ruskigt yrke — nämligen att röja vägen till sitt eget fosterland för barbariets rödgardister, färdiga att i Sverige upprepa Revals och Sofias blodsdåd.

VILHELM HARTEVELD

Den 23 November

Folkfrihetens värnande.

Frågan om den ur folklig välfärdssynpunkt mest ändamålsenliga statliga styrelseformen sysselsätter i vår tid i hög grad det allmänna intresset. Ett flertal olika lösningar av det betydelsefulla problemet figurera i diskussionen. Den konstitutionella monarkien, som före världskriget allmänt gällde för den mest rationella statsformen, betraktas i dag på de flesta håll såsom antikverad och irrationell, och i stället söker man sig hän mot styrelseanordningar av förment mera folklig natur. Vi möta härvid framför allt de olika typerna av republik med "folkvalda" presidenter samt diktaturerna av skilda slag, främst den kommunistiska efter Lenins mönster och den fascistiska efter Mussolinis.

Beträffande den ena som andra styrelseformen gäller givetvis, att dess värde ytterst beror av den intellektuella och moraliska halten hos dess bärare. Där makten råkar komma i händerna på en intellektuellt och moraliskt högtstående person — denna eventualitet hör dock till sällsynteterna i denna värld — finnas ju även utsikter för att den skall varda nyttjad till folkets sanna välfärd, medan i motsatt fall saken förhåller sig omvänt. Det rent personliga inflytandet går aldrig att avveckla inom folkens liv, huru de "vise" än anstränga sig i sådan riktning. Det är därför som de kollektivistiska systemen utan respekt för det individuella äro dömda att misslyckas. Skapelsen själv anvisar i naturen vissa bestämda linjer för utvecklingen, som vi aldrig kunna komma ifrån.

Beträffande den i närvarande tid så populariserade republikanska statsordningen gives numera ett rikhaltigt praktiskt bevismateriel för bedömande av dess värde ur folklig välfärdssynpunkt. Den klingade ju så vackert den "demokratiska" parollen "fritt val även till rikets högsta post", som av hrr Engberg et Consortes nyligen åter presenterades massorna. Skådar man genom det frasgranna höljet och undersöker, huru den "idealiska" styrelseformen verkat i de länder, där den praktiserats, finner man emellertid, att våra frihetshjältars skönmålningar av systemet sakna all grund i verkligheten. Den som över hela linjen förtjänat på "reformen" är visserligen icke folken, men väl deras förtryckare, det judiska Mammon, som förstått att skickligt utnyttja de under republikanismen skapade ökade möjligheterna ifråga om folkens ekonomiska utplundring. I de oreflekterandes öron kunde ju parollen "fritt val till rikets högsta post" låta nog så lockande — den skulle ge alla lika rätt till inflytande å besättandet av posten ävensom en chans att kunna komma upp på högsta toppen i samhället; men säkert är att denna "lika rätt för alla" i verkligheten är en bedräglig illusion. Läte det sig överhuvud göra att på den "fria" valvägen få fram till ledningen av ett folk den för uppgiften mest skickade personen, saknades givetvis skäl att motsätta sig principen som sådan. Men all erfarenhet på området liksom sunda förnuftet säga oss, att så icke är fallet. I verkligheten blir det såsom utvecklingen i de republikanska "mönsterstaterna" Frankrike, Amerika ect, klart ådagalägga, den presidentvalet dirigerande plutokratien, den internationellt inställda judefinansen, som utser det "folkvalda" statsöverhuvudet. "Det fria Frankrike" av idag illustrerar på ett markant sätt det republikanska systemets valör ur folklig synpunkt. Landet har under republikanismen störtats i en statsskuld till den internationella judiska storfinansen under huset Rotschild på åtskilliga hundra miljarder. I Tyskland genomdreva "det folkliga kravet" på republik av en illuster samling israeliter med Ebert, Rathenau och Theodor Woff i Berliner Tageblatt i spetsen. Och varför? Jo, därför att judarna hade fördel av regimen, som bjöd dem möjlighet att mera direkt och utan besvärande hinder från någon nationell överhöghets sida där utöva makten. Vad Amerika beträffar — för att här omnämna det tredje stora republikanska "mönsterlandet" — är det en allmänt känd sak, att det är Wallstreet-finansen som betalar omkostnaderna för presidentvalen och därmed även är den som nominerar den "folkvalde" presidenten. Om flertalet republiker i vår tid är för övrigt att säga, att de i mer och mindre hög grad äro att betrakta såsom förtäckta diktaturer, där presidenten endast i undantagsfall spelar någon egentlig roll.

Om republiken, att döma av de mest framstående, praktiska exemplen å dylik från vår tid, alltså ur folklig synpunkt ej kan godtagas såsom någon ändamålsenlig statlig styrelseform, gäller detta förvisso i än högre grad om diktaturen som sådan. Allt beror här av den personliga utövarens kvalifikationer. Äventyrlighetsmomentet blir inom den diktatoriskt styrda staten större än annorstädes. Man frågar sig: vem är egentligen diktatorn? vilka ideal tjänar han? Eftersom han regerar efter maximen "makt är rätt", är det ju i regel icke så lätt att få alla dylika frågor tillfredsställande besvarade. I diktaturen finna vi friheten i tal som skrift begränsad till ett minimum. Är diktatorn en sann och vis folkledare — viket säkert hör till undantagsfallen — kan hans regim bliva till välsignelse för folket. är han det icke, kan den leda till folklig olycka, ja undergång. Men hans regemente, vare sig det är av godo eller ondo, sker i våldets tecken, genom undertryckande av individernas frihet, och den kan därför mänskligt-moraliskt aldrig försvaras annat än såsom en nödtvungen, tillfällig styrelseanordning till avvärjande av en hotande katastrof i ett land. Någon bestående sådan kan den aldrig bliva hos ett kulturellt högtstående folk. På längden reser den emot sig oemotståndligt den folkliga frihetskänslan, som kräver rörelsefrihet för de enskilda inom ramen av det gemensammas väl.

Utvecklingen i Sovjet-Ryssland under det gångna årtiondet och det i dag där rådande tillståndet illustrera äventyrligheten i det diktatoriska styrelsesköcket. Endast en ringa del av den civiliserade världen vet den stund som är vad denna statsordning innebär. Sovjetdiktaturen i proletariatets namn skulle dock bliva inledningen till det i Davidsstjärnans (= Revolutionens) tecken etablerade judiska världshärskaredömets upprättande! Icke ens i Ryssland med dess analfabetiska folkmassa lyckades det emellertid den världsrevolutionära judemakten att skapa en ordning, som tillnärmelsevis överensstämde med den, som ställdes i utsikt för alla folk, som voro redo att acceptera Davidsbaneret. Det stora blodbadets genomförande var ju i och för sig en ganska enkel sak liksom de stolta revolutionära tosernas utformande och propagerande. Men frukterna blevo andra än de man tänkt sig. Allt det utgjutna blodet ropade på hämnd, den på alla områden införda diskvalificerade styrelsen visade i allt mer avskräckande grad sina verkningar. Missnöjet bland de vanstyrda växte undan för undan, och endast medels anlitande till det yttersta av tjeka-maktmedlet var det möjligt för sovjetregimen att kunna bestå. Den ene diktatorn avlöste den andre. Lenin-Uljanov gick hädan innan han hunnit skåda resultatet av sin "stolta" befriarebragd i hela dess omfattning. Därpå inleddes den vilda striden om "arvet efter Lenin", om diktatorsvärdigheten. En tid spelade juden Trotskij-Bronstein, "revolutionens store organisatör" första fiolen i Kreml, men en dag kastades han ur sadeln och deporterades såsom "förrädare av revolutionens sak" till Sibrien av den mera armbågsstarke georgiern Stalin, vilken nu kämpar för livet för bevarande av sitt innehav av makten gentemot alla dem, som önska bli kvitt hans "skräckdiktatur". Hitintills har det visserligen lyckats Stalin att medels sin beprövade tjecka hålla den hotande revolten från det till förtvivlan bragta ryska folket gentemot förbrytarna-styresmännen i Kreml borta. — Så länge det nu går.

Även utan de illustrativa exempel på olika republikanska och diktatoriska statsformer för ögonen, som vår tid har att uppvisa, är det klart, att ett kulturellt högtstående folk som det svenska aldrig kan godtaga någon av de nu så ivrigt rekommenderade "folkbefriande" och "demokratiska" styrelseskicken under den internationella judefinansiella maktens hägn. Sveriges folk har frihetstraditioner, som det aldrig kommer att offra. Det önskar icke regeras medels vare sig hemlig eller öppen diktatur. Det fordrar att få leva och utvecklas under den lagbundna frihetens och den sanna rättsordnigens helgade skydd, garanterad av en konstitutionell monark, vars plats skall vara ovanom de tävlande storfinansiella och partipolitiska intressen. De på vissa håll i dag närda planerna på införande av diktatur av ena eller andra slaget i Sverige måste lika bestämt som kraftigt tillbakavisas. Friheten är vår viktigaste folkliga klenod, vars värde visserligen icke försvinner därför, att den av folkfienden, det revolutionssträvande Israel, på ett sådant skändligt sätt som i vår tid är fallet missbrukas. Det gäller för de reflekterande, ansvarskännande krafterna inom nationen att sörja för att den frihet, vi ännu ha i behåll, icke förbliver en illusion genom att vi själva underlåta att begagna oss därav och endast låta fienden-inkräktaren komma i åtnjutande av dess välsignelser, i all synnerhet i vad beträffar nyttjandet av press- och yttrandefriheten. Det gäller för de svensksinnade att i endräkt rycka in till värn om vår främsta folkliga klenod gentemot de lömska attacker, som nu från olika håll riktas mot densamma. Den folkliga friheten kan endast hävdas i den sanna upplysningens tecken. Under en lögnens regim sådan som den nu rådande kan icke någon sann folkfrihet hava sin tillvaro. Endast på den vägen är ett förverkligande av den renaissance av vårt offentliga liv möjlig, varigenom en moralisk ordning kan skapas, som åt Sveriges folk tryggar en tillvaro i nuet och framtiden såsom ett fritt och självständigt folk, värdigt sitt stolta förflutna.

Alla upplysningar och material

rörande bildandet av *UPPLYSNINGS-CIRKLAR* av *"Samfundet För Svensk Folkupplysning"* lämnas av undertecknad, adress tidningen Nationen, Södra Kungstornet, *Stockholm.*

RIKSLEDAREN.

PRESSKONSERTEN

Näringsfrihetsförordningens revidering.

Kommerskollegii till k. m:t ingivna utlåtande med förslag till revision av vår gällande näringsfrihetsförordning innebär en besvikelse för dem, som väntat, att den svenska intressesynpunkten skulle komma till ett rättvist beaktande under utredningen. *Köpmannen*, Sveriges Köpmannaförbunds organ, som ju närmast har att bevaka de svenska detaljhandlarnas synpunkter och intressen, erkänner väl att dessa i vissa fall beaktats i kollegii utlåtande men konstaterar, att förslaget på väsentliga punkter skattar åt "rådande föråldrade fördomar om handelns frihet". Tidningen skriver:

För detaljhandels vidkommande uppställas vissa krav på kunskap i bokföring, och vad gårdfarihandeln beträffar synes densamma bli föremål för skärpta bestämmelser. Vad särskilt den olaga ambulerande handeln angår föreslås strängare straffbestämmelser och ökad befogenhet för åklagaremyndigheterna att hålla efter denna ur olika synpunkter högst samhällsvådliga företeelse. Vidare blir äntligen begreppet livsförnödenheter förtydligat och inskränkt, så att den anmälningsfria försäljningen icke skall få omfatta sådana importerade produkter som kolonialvaror m. m., vilka f. n. kunna utan vidare kringföras praktiskt av vem som helst, hur som helst och när som helst, till oerhörd skada för den reguljära handeln inom branschen. De s. k. dörrknackarna få också en välbehövlig kontroll på sin verksamhet, därigenom att Kollegium föreslår anmälningsplikt hos vederbörande polismyndighet med personligt tillståndsbevis, försett med innehavarens fotografi. En sådan anmälan får icke mottagas och bevis skall alltså vägras, då det befinnes uppenbart att försäljningsverksamheten är avsedd att utgöra ett maskerat bettleri eller lösdriveri. Till utredningens positiva resultat torde ock böra räknas de bestämda uttalandena för åstadkommande snarast av en lag mot illojal eller ohederlig konkurrens. Här förelägger nämligen ett område, där vårt land är sorgligt efterblivet i jämförelse med flertalet andra civiliserade länder.

Trots det tillmötesgående, som sålunda i olika avseenden visats gentemot näringsidkarnas önskemål, kan man icke helt frigöra sig från den känslan, att Kommerskollegium i sina förslag alltför ängsligt tagit hänsyn till vissa föråldrade fördomar om handelns frihet. Sålunda hade man väl kunnat förvänta, att kravet på successiv avskrivning av gårdfarihandeln ägnats en mera allvarlig uppmärksamhet. Kollegium erkänner själv, att denna form av handel i stort sett torde kunna anses föråldrad och obehövlig, och att dess framtida avskaffande med hänsyn till olika omständigheter bör vara ur det allmännas synpunkt önskvärd. Men slutsatsen av detta resonemang blir icke, att denna form för varuförmedling nu bör avskaffas, utan rätt och slätt att redan gällande bestämmelser om särskilt tillstånd för dylik handel alltjämt böra upprätthållas! Här hade man måhända kunnat vänta sig ett fastare grepp på frågan och ett mera radikalt reformförslag, ty sannerligen har icke utvecklingen redan tillfullo visat, att tidpunkten är inne för kraftåtgärder mot det ondo.

Även kravet på viss praktisk utbildning för dem, som skola idka hantverk och detaljhandel lämnas tillsvidare åt sitt öde, ehuru motiven för en dylik lagbestämmelse torde få anses synnerligen starka. Det kan nämligen icke ligga i någon parts intresse, och allra minst i den konsumerande allmänhetens, att dessa viktiga funktioner inom samhället utlämnas åt den rena okunnigheten. Kravet på en "kvalificerad näringsfrihet" torde icke i längden kunna avvisas.

Alltnog, sista ordet är ännu icke sagt i denna för den näringsidkande medelklassen i landet så ytterligt betydelsefulla lagstiftningsfråga. Ärendet har nu gått till Kungl. Maj:t, som har att på grundval av Kommerskollegii utredning fastställa principerna för den nya näringslagstiftning, om vars nödvändighet delade meningar knappast torde förefinnas. Det är att hoppas, att de positiva reformförslagen därvid skola accepteras, men att därutöver direktiv skola givas, som på ett mer effektivt sätt tillgodose såväl näringslivets som den köpande allmänhetens i detta fall sammanfallande intressen.

Herrarna i det kungliga kollegiet ha tydligen bemödat sig om att taga saken "diplomatiskt". Man har slängt till detaljhandlarna några ben för att något så när tysta munnen på dem, ger litet smått, ehuru ostentativt, med ena handen för att i stället med den andra ta så mycket mer. Kollegium erkänner att gårdfarihandeln överlevat sig själv men likväl bör den bestå! Varför då denna inkonsekvens i logiken? Jo gårdfarihandeln är alltjämt en av Israels barn livligt uppskattad handelsform. Kollegii avvisande av kravet på "kvalificerad näringsfrihet" bottnar likaså i det yttrade argumentet, att samma Israels barn ej äro trakterade av slika bestämmelser. Det stora ideal, som besjälar kollegium, är tydligen den av Gyllene Internationalens herrar på sistone utalungade "stolta" parollen "Handelns universella frihet!" Men har man månne gjort klart för sig de praktiska konsekvenserna av den nya förkunnelsen? Kollegium yrkar på att de nuvarande restriktionerna för utlänningarna skola lättas. Man frågar sig vad det egentligen är för slags ekonomiska fördelar för det *svenska* näringslivet som därmed skulle åsyftas? Den motivering för den proponerade eftergiften för den internationella handelns intressenter — vilka ju här redan åtnjuta en mer än storartad frihet i fråga om "rationellt" exploaterande av svenska folket — presteras icke annat än att "det torde för det svenska näringslivets eget bästa få anses föga välbetänkt att alltfort ställa sig markerat avvisande gentemot de starka internationella strävandena efter större rörelsefrihet länderna emellan på det kommersiella området". — Vilket skulle bevisas! Man kan ju väl föreställa sig de livfulla applåder dylika förkunnelser från det höga svenska kommerskollegium måste utlösa hos de Israels barn i detta land. Jo, se så skall det låta! Allt går ju blott ut på att "befria" och i den fullkomliga "rationaliseringens" tecken "lyckliggöra" svenska folket — vilket enligt hrr nationalekonomers och politikers förmenande sker genom att vi öppna slussarna till landet för den internationella handelns "välsinnade" herrar och efter rekommendationer från samma håll lägga ned vårt eget näringsliv, offra våra "små" "egoistiska" intressen på den universella välfärdens Davidsaltare.

J. K. anser ej skäktningen vara djurplågeri.

J. K. har meddelat stadsfiskalen i Uddevalla, att åmbetet (naturligtvis) icke funnit skäl till fullföljd av talan mot Göta hovrätts utslag att fastställa Uddevalla rådhusrätts beslut att ogilla det av provinialläkaren Ivar Söderblom i Uddevalla väckta åtalet för djurplågeri genom s. k. schäktning mot religionsläraren Bernhard Apt och tre slakteriarbetare i Uddevalla. Rådhusrätten ansåg icke styrkt, att de åtalade genom den befattning de tagit med ifrågavarande slakt gjort sig skyldiga till ansvar för uppenbar grymhet mot djur.

Etnologiska föreningens 25-årsjubileum.

Entologiska föreningen har i dagarna firat sitt 25-årsjubileum i Lund i samband med högtidssammanträde i universitetets historiska museum. Efter det sekreteraren lämnat en redogörelse för föreningens tjugofemåriga verksamhet, hölls föredrag av professor C. M. Fürst över ämnet "Etnologiska föreningen, ett sydsvenskt initiativ för humanistiskt och naturvetenskapligt samarbete i vetenskapligt och praktiskt syfte, samt något om det arkeologiska och antropologiska samarbetet i vårt land". Vidare höll professor Elov Hellquist föredrag över ämnet "Nya teorier om germanerna och deras ursprång".

Lettlands 10-årsdag firad.

Lettland firade den 17 november tioårsdagen av sin självständighet. Dagen hälsades med klockringning och kanonsalut. De tyska Rigatidningarna utgåvo med anledning av högtidsdagen speciallupplagor, ägnade den lettländska republikens födelsedag.

Caféet
RIDDAREGATAN 11
(nära av Sibyllegatan.)
Gott kaffe och väl tempererade maltdrycker. Tidsenliga lokaler.
OBS.! Ny regim.

Vid behov av Potatis, Rotfrukter och Grönsaker vänd Eder till
Th. Nilssons Partiaffär
Norrtullsgatan 20
Lägsta priser, alltid prima varor
Snabb expedierin g
Tel. Vasa 1468 9

Mitt emot Centralstationen ligger
Hotel Terminus
STOCKHOLM
80 komfortabla, nyreparerade rum jämte toalettrum, försedda med rinnande kallt och varmt vatten
Enkelrum från Kr. 5:—
Dubbelrum från Kr. 10:—
Intim matsal, läse- och frisörsalong
Telegramadress: TERMINUS
Tel. och postadress: Hotel Terminus

S.F.S.
»Riksbaneret» bildat.

N. U.-C. n:r 1 startar under lyckliga auspicier.

N. U.-C. n:r 1, *Riksbaneret*, av Samfundet För Svensk Folkupplysning hade lördagen den 17 november konstituerande sammanträde i Stockholm. Denna cirkel, som startats under löftesrika auspicier samt med en för uppgiften förvisso i hög grad kvalificerad ledning, blir *modercirkel* för Stockholm och skall även, därom äro vi förvissade, på ett ärofullt sätt komma att fullgöra sin höga funktion enligt namnet såsom banerets förare i rikshuvudstaden. Den räknar från begynnelsen ett flertal för det blivande arbetet synnerligen värdefulla krafter.

Vid konstitutionsmötet närvoro ett antal särskilt inbjudna, för saken intresserade personer ur skilda samhällsklasser. Med en viss undran gingo vi till mötet. Det skulle ha stritt mot en 15-årig erfarenhet från det politiska livet, om vi icke också vid detta konstituerande möte skulle funnit några av de allestädes närvarande energifyllda talesmännen för den judisk-politiska ideologien, d.v.s. som hör skulle bekämpas. När vi bland de närvarande förutom de särskilt inbjudna även upptäckte en av de ledande krafterna i den judeliberalt orienterande politiska diskussionsklubben "Fritt Forum", nämligen dess sekreterare, fru L. stod saken strax klar för oss: Opposition komme att levereras på gammalt känt manér, och den som hade att fullgöra värvet var självaste sekreteraren i den judeliberala klubben.

Sedan den konstitutionella delen av förhandlingar brötnats och N. U.-C. n:r 1, *Riksbaneret*, av Samfundet För Svensk Folkupplysning förklarats bildad, behandlades frågan om medlemsavgiftens fastställande — som det tillkommer varje cirkel för sig att avgöra — och beslöts enhälligt, att ordinarie medlems inom cirkeln årsavgift skall utgå med 5 kronor d. v. s. 4 kronor förutom den Riksledningen enligt stadgarna tillkommande 1-kronan. Medlems årsavgift skall erläggas i tvenne repriser sålunda, att tre kronor d. v. s. 1-kronan till Riksledningen jämte hälften eller två kronor av avgiften till cirkeln inbetalas under årets förra del, medan de återstående två kronorna inbetalas under årets senare del.

Den för N. U.-C. n:r 1 fastställda medlemsavgiften kan lämpligen tjäna såsom normerande vägledning för andra cirklar. Såsom regel bör emellertid årsavgiften i cirklarna icke sättas högre än till fem kr. för att ej försvåra anslutningen av ekonomiskt mindre välsituerade personer.

Vid mötet upplystes, att Nationens styrelse i gåva till *Riksbanerets* bibliotek överlämnade ett inbundet exemplar av tidningen Nationen för vartdera av åren 1927 och 1928.

Under de konstituerande förhandlingarna såväl som i all synnerhet under det allmänna meningsutbyte, som efter dessa vidtog, anmäldes av en av de närvarande, den ovannämnda sekreteraren i "Fritt Forum", fru L., diametralt avvikande uppfattningar på snart sagt alla väsentliga punkter i programmet och stadgarna. Något gehör för sina "åsikter" lyckades det dock ej talarinnan att vinna bland de församlade utan mötte hon tvärtom ett enigt och starkt motstånd, men trots att hon i det sista i debatten i väsentliga stycken vidhöll sin avvikande internationalistiska mening, skrev hon likväl in sig som medlem i cirkeln på den lista, som framlagts.

Vi skulle icke så mycket fäst oss vid fru L:s upptrådande eller här ägnat det någon vidare uppmärksamhet, därest hon ej i klar strid

(Forts. å sid. 5.)

Gör ett besök
i min affär, där köper Ni SMÖR, OST, ÄGG och KONSERVER till absolut lägsta priser.
Carl Sandbergs Smöraffär
Tegnérsgatan 17. Tel. Norr 215 19.

Släktforskning

i in- och utländska arkiv utföres
Löjtn. Erik Carlsson Swartz,
Charlottenborgs Slott, Motala V.

Bolsjevismens emblem.

Israels världserövrarekamp sker i dag under samma emblem som i dess begynnelsetid, som finnes omtalad i Gamla Testamentet. Genom "proletariisk" självförstörelse i Davidsstjärnans (= Revolutionens) tecken medels skräran och hammaren skola alla de "förbannade" och " ogudaktiga", icke-judiska folken utrotas från denna jord. Redan i G. T. lämnas av Moses m. fl. stora söner av Israel nog så tydliga anvisningar beträffande det "utvalda" folkets "heliga" världsmission. Än tydligare utlägges dock texten i judarnas älskliga religions- och lagbok Talmud, vari på allt sätt manas till förföljelse och mord å den icke-judiska mänskligheten. Såsom t. ex.: "Vi böra söka bringa ur världen de bästa ibland de kristne, ifall det är oss möjligt . . , Att döda en mina (en otrogen) är ingen orätt. Den som glömmer den gudlöses (icke-judens) blod, bringar Gud ett behagligt offer . . . Jesus och hans anhängare tillhöra de gudlösa . . . Ty Gud skapade världen endast för judarna . . . Alla folk på jorden och allt som på jorden finnes tillhör judarna . . . Djurens avföda är såsom främlingarnas (icke-judarnas). Paradiset tillhör endast judarna, helvetet är bestämt för alla andra folk."

Dem bland "de själlösa" (= icke-judarna), som i överlägset gemyt avfärda allt detta såsom "löjliga fantasier", vilja vi förutom studium av O. T. såväl som Talmud och andra judiska "religionsböcker" rekommendera ett aktgivande å just den "politisk-kulturella" företeelse i vår tid, som går under namnet bolsjevismen eller III internationalen och som nu i hela världen av all kraft söker åstadkomma just denna i judarnas "religionsböcker" förordade förgörelse i Davidsstjärnans (= Revolutionens) tecken, samma stjärna som lyser emot oss ovanom portalen till Mosaiska församlingens hus vid Wahrendorffsgatan i Stockholm. Vid världskrigets slut hade Israel hunnit så långt i sina strävanden, att det runt om i staterna kunde inrätta sig för de "otrogna" folkens slutliga och fullständiga utrotande från jorden i enlighet med judegudens Jahves betalning till sitt "egendomsfolk" — vilket skulle ske i den universella revolutionens, bolsjevismens gestalt. I Ryssland har den folkliga "frigörelsen" under Davidsbaneret såsom vi veta lyckligt och väl genomförts. I de andra länderna går man som bäst och bereder sig därför. Det "frälsta" Ryssland har nu över ett årtionde tjänat "Guds utvalda" såsom ett sannskyldigt nytt Kanaan, som flödat av honung och manna, och hava under denna tid ej mindre än ett 10-tal miljoner "otrogna" slaktats som boskap i enlighet med Jahvegudens "heliga" befallning till sitt älskade "egendomsfolk".

"De förtryckta judarna" i Ungern.

I en av sina senaste "europeiska filmer", inspelad i Budapest, berör Allehandas flygande korrespondent, chefredaktör Ljunglund, bl. a. frågan om judarnas ställning i Ungern. Förf. skildrar ett samtal, som han haft med landets ministerpresident rörande därvarande politiska förhållanden, särskilt den i socialdemokratiska pressen våldsamt utskrikna "vita terrorn", som ju i all synnerhet skulle vända sig mot "de förtryckta judarna". Ministerpresidentens svar å frågan huruvida en dylik terror existerar i Ungern: "Fråga vem ni vill, om här råder någon terror . . .

— Men friheten är begränsad, rösträttens fria utövning är oförenlig med det nuvarande valsättet, vid högskolorna pågå slagsmål mellan kristna och judiska studenter, och tillträdet till högskolorna begränsat för judar.

— Man utmålar allting i mörkaste dager i den press, som utomlands agiterar mot Ungern. Vårt folk är konservativt genom anlag och tradition. Krisen 1918 skulle hava övervunnits helt lugnt, om icke efter konung Karls flykt ministären Karolyi och dess vänner socialdemokraterna slagit sig i slang med kommunisterna. Sovjetryssland skickade hit aktiva agenter, som gjorde ett flitigt bruk av rubler. Kom så därtill det elände och den förvildning, som kriget efterlämnat . . Det dröjde dock nästan ett halvt år (31 okt. 1918 till 23 mars 1919) tills den röda revolutionen bröt ut. Vad detta land fick utstå under skräcktiden hade dess effekt, att hela folket vände sig med avsky från de röda . . .

Vad beträffar universiteten, så är frågan vad vi skola göra med deras alumner nästan förtvivlad. Från de avskilda delarna av Storungern flyttade hundratusentals personer ur medelklassen, största delen ämbetsmän, till det mindre Ungern. De flesta hade det knapp, emedan de förlorat sin egendom på att teckna krigslån. Den judiska befolkningen hade varit försiktigare. Den hade sina pengar i behåll, och det såg ut som skulle universiteten fyllas till största delen med judiska studenter — 60 till 70 procent komme de att uppgå till. Man tvangs till beslutet om "numerus clausus" — d. v. s. antalet studenter minskades, och judarna fingo nöja sig med en begränsning för de sina innanför den allmänna restriktionen. Den allmänna opinionen vände sig mot judarna, dels emedan flera av de röda ledarna varit av deras nationalitet, dels emedan deras rikedom stack i ögonen. Nu ha vi emellertid bestämt att inga konfessionella hänsyn skola få gälla vid studentinskrivningen.

— Är det sant att judarna äga 50 proc. av Ungerns egendom?

— Nej, detta är en orimlig överdrift. De ha finansmakten i Budapest, man kan kanske säga, att de ha 40 procent av förmögenheten i denna stad . . .

Den föreställning om hårdhet och oförbragsamhet, som en ivrig propaganda velat framkalla i utlandet mot ungerska regeringen är, framhöll slutligen ministerpresidenten, missvisande. Tanke- och trosfrihet stå sedan forna tider högt i kurs i Ungern. I det nuvarande Ungern uppgå katolikerna till omkring 5½ milj., protestanterna till 2,243,000, judarna till omkr. 496,000. Man kan inte påstå att judarna äro misshandlade, då de ha i genomsnitt 3 gånger mer förmögenhet pr huvud än landets övriga innevånare."

"Den som återlämnar en förlorad sak åt en goj (icke-jude), vanhelgar Guds namn."

Bland de många "heliga" budorden i judarnas främsta religions- och lagbok Talmud återfinnes även följande:

"Den som återlämnar en förlorad sak åt en goj (= icke-jude) blir aldrig förlåten av Gud, emedan han därmed vanhelgat Guds namn."

Det saknas anledning misstänka, att Israels barn skulle försumma att på denna punkt helt underordna sig sin Jahvegud's "heliga" vilja.

"Fritt Forum" — de pratsjukas förbund.

Bland de många internationalistiska sammanslutningar i detta land, som verka för svenska folkets fördummande, är också den illustra diskussionsklubben "Fritt Forum" i pro et contra-genren. Där får pratas huru mycket som helst och ju värre i vådret, desto bättre — till själfslöshetens fullkomnande. För de högtsvävande tankarna få inga skrankor finnas! Också trivas där andliga storheter såsom en Carl och en Anna Lindhagen, en Eli F. Heckscher, en Frida Stéenhoff och liknande storheter i den "fria" klubben.

Häromdagen hade man ställt till med ett stort evenemang i "Fritt forum". Frihetshjältinnan frk Stéenhoff skulle inleda diskussionsämnet "Aktenskapets omdaning". Tillställningen blev emellertid för stark t. o. m. för Svenska Dagbladet, som eljest plägar kunna fördraga tämligen svårsmält "ideel" kost. Tidningen skrev med anledning av evenemanget i F. F. bl. a.:

"Det finns någonting som heter "Fritt forum" här i staden, en sammanslutning, i vilken en hel del gott folk kommer till sammans och ger utlopp åt sin pratlust. Som namnet antyder får folk därvid säga vad som helst, en rättighet, varav det flitigt lär begagna sig. I måndags kväll var äktenskapet på tapeten. Fru Frida Stéenhoff höll inledningsanförandet, som avhandlade "Aktenskapets omdaning", varom skulle det annars handla . . .

Kärleken kan vara riktig kärlek, endast om den är fri. Det är den inte nu. "Staten kontrollerar det privata könslivet." Det bör den sluta med. "Tiden fordrar kärlekens rehabilitering, rättvisans förverkligande och personens frigörande." Det är det hela. Kanske är det rätt mycket. Det är svårt att avgöra vilket det är. Receptet är litet för allmänt hållet. Det borde kompletteras med några mera bestämda föreskrifter . . .

Kanske det hade förblivit så, om det inte funnits en hr Lidner. Det ges, förklarade hr Lidner, två oeftergivliga krav för en lycklig utveckling: allmän undervisning om preventivmedlen och avskaffande av straffet för fosterfördrivning! Märkvärdigt nog tycks det behövas en man för att få någon ordning på äktenskapets omdaning . . ."

Frihetskänslan tar sig i vår tid hos somt folk, som vill gå och gälla för kulturellt betonat, något egenartade uttryck.

"Torrt" framtidsperspektiv.

I vårt föregående nummer omnämndes det intelligensfria torrläggningsprojekt, som framlagts av 1926 års rusdryckslagstiftningsberedning under hr Alexis Björkmans hägn och som gick ut på att svenska folket skall utrustas med särskilda tillståndsbevis för utlående av spirituosaransonen vid restaurangbesök. Endast personer, bosatta i "våta" landsdelar, skulle utrustas med dylika kort. Anledandas tecknare har presenterat ovanstående förslag till restaurantkort, som skulle bli mindre trist till utseendet än de kort, svenska folket uppbyggdes med under kriskonjunkturen. Vi förmoda, att "farbror Alexis" själv inte har något emot ett så prydligt kort som det här föreslagna.

I den provokatoriska nykterhetspolitikens hägn.

Personalen på en av tullverkets bevakningsbilar gjorde häromnatten vid en spaningstur utanför Stockholm ett kap å 5 st. tiolitersflunkar, som en man sökte föra i land på en roddbåt. Mannen gjorde när han skulle föras upp i tullbilen, för att transporteras in till staden, våldsamt motstånd. En tullman observerade därunder att han smusslade med något i en ficka och insåg genast faran. Mycket riktigt, mannen hade på sig en skarpladdad revolver med fyra patroner. När tullmannen fick tag i revolvern tog mannen åt munnen med ena handen och svaljde hastigt något, vilket han sedan förklarade var ett par skarpa patroner. Förutom revolvrarna hade han en större finsk kniv dold i sina kläder. Vid förhör senare på natten å polisstationen visade det sig, att den omhändertagne var maskinist ombord å estländska ångaren Saturn, vilken ligger förtöjd i Stadsgården.

•

Umeå rådhusrätt har nu avkunnat utslag i målet mot de för spritsmuggling i stor skala häktade finska undersåtarna E. Rautelin, E. Hellgren och A. Danielsson samt estländske undersåten A. Kuhlberg. Rautelin dömdes till fyra månaders fängelse, Kuhlberg samt Hellgren till vardera tre månaders fängelse, den sistnämnde mot sitt nekande. Danielsson dömdes till till två månaders fängelse. Dessutom förklarades det vid Holmö tradd beslagtagna partiet, 7,260 liter, jämte en låda vin om nio liter och smuggelarnas båt, T. 2, förbrutna. Slutligen ålades de ersätta de 24 spritdunkar, vilka tillhört lasten men som ej kunnat påträffas av tullen med 1,728 kr.

•

Hemmansägaren A. W. Lindberg i Avanäs, Sorsele har häktats för mened i ett lönnbränningsmål vid Lycksseletinget i maj 1921. Den häktade, som är i 45-årsåldern, har införpassats till kronohäktet i Umeå.

•

Vid Hörbytingen stod häromdagen en torpare T. Svensson från Häglinge åtalad för bedrägeri därför att han på en motbok, som tillhörde hans moders 80-årige farbroder, å spritbolaget i Hörby inköpt sprit. Motbokens ägare avled den 3 april i år. Sedan dess har S. vid fyra olika tillfällen i april och maj skaffat sig sprit på boken. Målet uppskötts till 12 februari nästa år.

Revolutionsjuden-massmördaren Khun åter ute på äventyr.

Enligt uppgifter i Bukaresttidningarna skall polisen i hamnstaden Konstanza vid Svarta havet under en razzia i ett hotell ha häktat förre ungerske folkkommissarien, nuvarande bolsjevikagenten, massmördaren-juden Bela Khun (Cohn). I hans ägo påträffades misstänkta dokument och stora penningbelopp. De rumänska tidningarna mena, att sovjetregeringen under regeringskrisen sänt agenter till Rumänien samt att högsta ledningen legat i händerna på Bela Khun.

- Senast massmördaren-bolsjevik-juden Bela Khun lät höra av sig från revolutionsfältet i Europa var i samband med den planerade revolutionära framstöten i Balkanländerna på försommaren, då han greps i Österrike. Domstolens i det judevänliga Wien utslag blev emellertid som man erinre sig sådant att t. o. m. Bela Khun kunde ha anledning vara nöjd därmed. Det löd nämligen på — utvisning till Sovjet-Ryssland, hans eget kära revolutionära hemland.

I samband med Khuns häktning i Österrike gjordes av allmänna åklagaren i Ungern fruktlösa försök att få "den store revolutionshjälten" utlämnad för ställande till ansvar för de brott han där gjort sig skyldig till. Khun anklagas för följande förbrytelser från sin diktatorstid i detta land: 179 mord, högförräderi, uppror, falskmynteri, penningeutpressning, professionella stölder och rån samt för att ha berövat en mängd personer friheten. Under sin verksamhet på Krim gjorde revolutionsjuden Khun sig skyldig till mord å icke mindre än 60,000 "otrogna". Så man förstår ju att det "heliga" israel allstädes håller sin skyddande hand över denne sin "store" son i enlighet med skrifterna och ingenstans tillåta att någon regering kröker ett hår på hans huvud. Det säger sig självt, att också Bukaresregeringen nu blir hänvisad att behandla honom med all nödig vördnad. Förra gången Khun var ute på äventyr måste emellertid såsom man erinre sig självaste juden Wolff i Berliner Tageblatt (Bonniers Nyheters systerorgan) rycka in till den frejdade rasfrändens försvar och förhindra hans utlämning till orätt (= ungerskt) håll i stället för det rätta (sovjetryskt) såsom det ock blev.

Ford kunde ej tjäna två herrar — valde Mammon.

Henry Ford förklarade på sin tid för en tidningsreferent, som frågade honom om orsaken till, att han ändrat ståndpunkt i judefrågan, att man icke på en gång kan tjäna två herrar: "Mitt skrifställarskap och min politiska verksamhet inkräktade på sista tiden på min ekonomiska verksamhet på ett oförmånligt sätt." Eller med andra ord, Ford såg sig nödgad ändra uppfattning, enär judarna eljest ruinerat hans automobilverksamhet.

Fords förklaring är ett bevis bland de många för judefrågans existens och judarnas stora makt i den tid som är

Inbördeskrig i Kreml.

Stormarna avlösa varandra i Paradiset i öster. Stjärnorna på sovjethimmeln befinna sig i ständig växling. När den ena förbrukats, uppenbarar sig strax en ny. I dag gäller det den ene berömde revolutionskoryféns försvinnade från arenan, i morgon en annans.

På sista tiden har det varit särskilt livligt och rörligt i de högre regionerna i Paradiset. Nu meddelas från Moskva, att det på allvar drar ihop till oväder i självaste politiska byrån, vilken som bekant är landets faktiska regering. Stalins högra hand, Bucharin, som i Pravda teoretiskt utlagt och försvarat alla Stalins åtgärder, har jämte Vorosjilov mäst resa till bolsjevikpampamas närmaste förvisningsort Suchum (Kaukasus) för att "sköta sin hälsa". Enligt vad uppgives kommer han emellertid icke att återvända till sin post som Pravdas huvudredaktör. Samma öde hotar att drabba huvudredaktören för fackföreningsorganet Trud, Jakob Jaglom, som i sin tidning på själva årsdagen av novemberrevolutionen vågat komma med kritik. "Hur det kommer sig, att man icke under alla dessa år märkt någon förbättring av det ekonomiska läget, medan hungern börjar bli arbetarnas ständiga lott", skrev Jaglom. "Oändliga köer utanför brödbutikerna pryda gatubilden på novemberrevolutionens 11:e årsdag och det bröd, som man får, är av mycket dålig beskaffenhet". Jaglom har naturligtvis redan åtalats. Det anses dock att Jaglams besvärande frågor i tidningen framställts i samråd med Tomski, som på detta sätt skall ha kastat handsken till Stalin.

Från Sovjetparadiset.

Enligt vad meddelas från Moskva blir bondebefolkningens aktiva motstånd mot sovjetregimen allt kraftigare på grund av den skarpare kurs som numera följes mot bönderna. Till och med den officiella pressen, som dock är ytterst försiktig i sina uppgifter rörande dessa saker, finner det nödvändigt att påyrka skyddsåtgärder för sovjetämbetsmännen och de kommunistiska elementen ute på landsbygden.

Från olika håll rapporteras om förövad mordbrand på kooperativa gods samt mord och attentat, för vilka sovjetämbetsmän fallit offer. Dylika dåd rapporteras från distrikten kring Rostov, Tula, Perm, Jelets, Stalin, Samara, Novosibirsk, Kiev, Smolensk, d. v. s. nästan alla viktigare distrikt i sovjetunionen. Bönderna hämndeaktер ha under senaste tid ökat till en omfattning som man tidigare under sovjetregimen icke sett maken till. Moskvatidningarna uppmana energiskt sovjetdomstolarna att bättre än hittills sörja för att de kommunistiskt och sovjetistiskt sinnade elementen på landsbygden skyddas.

•

Inför domstolen i Moskva har i dagarna avslutats en jätteprocess mot några direktörer i ylletrusten, vilka delvis varit partimedlemmar. 29 personer hava överbevisats om förskingringar och bedrägerier i stor skala, vilka pågått i åratal. Den huvudanklagade dömdes till 10 års fängelse, varjämte hela hans förmögenhet konfiskerades. De övriga anklagade dömdes till 3—5 års fängelse samt förvisning.

Blott genom nej till ja.

Konturer och grundlinjer till en tysk utrikespolitik.

Då man slutat läsningen av greve Reventlows sista bok "Nur durch Nein zum Ja" (häftad 2 Mk. bunden 3; Mark Reichswart Verlag, Berlin S. W. 11. Bernburgerstrasse 30), känner man först av allt en stor förundran — och beundran för hans enastående arbetsförmåga. I maj i år utkom hans stora, djupa och betydelsefulla bok "Für Christen, Nicht Christen, Anti Christen", vilken ännu alltjämt omdebatteras. Och nu i Oktober — trots en mellantid av livlig politisk verksamhet, trots redigerandet av den alltid på högsta nivå stående veckotidningen Reichswart — kommer den mer än mästerliga boken med ovannämnda titel. Den är visserligen icke lång, endast 88 sidor, där dock själva essencen av det ämne, som behandlas, tysk utrikespolitik, är utdestillerad. Och just att få allt detta viktiga i en så knapp och koncis form, det måste väcka största beundran hos icke blott dem, som själva skriva, utan även hos läsaren. Reventlow är ju Tysklands bäste kännare av utrikespolitiken, att boken därför är vederhäftig är självfallet. Men man får leta efter en klarare och lättfattligare utredning av en fråga, som för de flesta förefaller lika obegriplig som svårlöst. Vad som dock utgör bokens allra största och avgörande värde, det är, att frågan här — som ju var och en, som känner Reventlow och hans verksamhet, kan förstå — behandlas från nationell, ej internationell ståndpunkt, i den manliga, stolta anda, i vilken den ju endast borde behandlas, men som blivit så sällsynt hos vår tids ledande män. Denna anda är för oss det viktigaste, det enda att bygga på. Utan den kan ingen föra någon för sitt folk välsignelsebringande politik — varken inre eller yttre. Bismark hade den, men sedan dess tyckes den ha varit död, tills den i våra dagar — då nöden väl är som störst! — givit sig tillkänna hos några få stora. Den är ju för övrigt själva förutsättningen för, själva orsaken till bokens tillkomst med dess oförskräckta hänvisande till pliktens bud. En plikt, som borde vara självfallen för alla nordiska folk, för vilka alltid fosterlandet, heder, ära och stolthet voro det förnämsta, det avgörande.

Kooperationen

hade aldrig behövt uppstå om affärsmännen räknat med så låg handelsvinst som

Herrekiperingen CIVIL

55 Birgerjarlsgatan 55 Stockholm.

Den andra tanken, som även den med all makt trängер sig på en under och efter läsningen av boken är den: Hur kan det nuvarande tillståndet, den oerhörda likgiltigheten, slöheten, försoffningen vara möjlig, då sådana män som nu här Reventlow och många, många andra — ingen nämnd och ingen glömd — icke bara "skriva fingrarna av sig" så att säga, utan icke tänka på något annat, icke vilja något annat, icke arbeta för något annat än sitt folks befrielse och räddning? Hur kunna folken vara så blinda? Hur kunna de följa alla främmande, falska profeter i stället för de äkta, de, som äro av samma stam och ursprung? Eller äro de nordiska folken verkligen så urartade, att de icke längre kännna igen det egna, det som ursprungligen även var deras? Finns det ingenting, som rör sig i deras själ, i deras blod, då de möta det äkta, rena, stolta? Är här icke något de känna igen som sitt, sitt eget, länge förlorade, nu återfunna? Något, som de med tacksamhet och glädje känna som sin räddning, och som ger dem kraft och vilja till påanyttfödelse? Äro vi verkligen så urartade, att vi inte ens instinktivt känna, var vi höra hemma eller kunna fatta allt det, som en gång var oss så självklart, så i vårt blod? Är urartningen verkligen så långt framskriden hos de nordiska folken, att dessa vilje- och tanklöst följa efter eller låta sig lösas som boskap av samvetslösa, främmande boskapshandlare? Då är sannerligen enda räddningen den av dr. W. Hentschel föreslagna. Ty då kropp, själ och ande äro så beroende av varandra som fallet tycks vara, och självslivet allt mer förtvinar och förkväves, då finns väl knappt något annat val än att radikalt söka renodla rasen och igen återställa den ariska människans jämnvikt, till kropp och själ skydda henne för parasitfolket, tills hon igen är stark nog att hävda sin ställning, fylla sin plats och åter kämpa för de ideal, hon en gång var mäktig. Eller finnes något annat medel? Skulle en politisk diktatur med framgång kunna ingripa även här? Det är som om själva vårt blod vore förorenat, så att endast de lägsta drifterna inom oss kunde tala. Njutningslystnad, vinningslystnad, penningslystnad! Pengar framför allt. Den krassaste, obetydligaste materialism. Ära, stolthet, heder äro så gammalmodiga begrepp, att de ej kunna fattas. Ty funnos de ännu, voro de allmängiltiga och vördade, så skulle ej folken låta sig så bedragas, förödmjukas och kuvas, villigt och utan knot böja nacken under slavpiskan. Senast i dag, 30 okt., stod i tidningen, att icke mindre än 14 självmordsförsök i söndags gjordes i Berlin, 6 med dödlig utgång. Orsakade av ekonomiska bekymmer. Det är ju betecknande och på sitt sätt en protest. Dock ej den som höves. Dessa, och tusentals andra, äro de olyckliga offren, de ej direkt skyldiga, de som få umgälla sina "styrande" landsmäns feghet och förräderi; tillsammans med största delen av medelklassen, de små räntetagarna, äro de offren för en internationell i stället för nationell politik.

Reventlow påvisar upprepande gånger i sin utredning hur intimt förbunden den yttre politiken är med den inre, hur de båda sammanhänga och bero av, varandra. Därför måste vi också söka sätta oss in i båda dessa frågor, även om vi tycka, att de äro förhållandena ligga oss närmare och angå oss mer. Man tror också, att det är så svårt att förstå utrikespolitik. Och det är det. Därför måste också dess ledning anförtros åt dem, som verkligen sitta inne med förstånd och kunskap — för att nu icke tala om ansvarskänsla och karaktär. Men med sådana upplysande, orienterande och begreppen klarande böcker som greven Reventlows, borde vi dock kunna lära oss en hel del, göra oss en föreställning om saken i stort sett — och framför allt besjälas av samma anda, stärkas och ställsättas av den orubbliga vilja, som från varje sida lyser emot oss.

Och vi svenskar kunna även ta åt oss. Även vi äro i utförsbacken. Vi, som varit med om att förråda vårt land genom ett nesligt reducerande av försvaret! Vi, som låta bolsjevismen fritt husera inom landet och smida förrädiska planer tillsammans med dess fiender! Man blygs att behöva säga "vi" — men det är dock svenskar, som varit med om allt detta.

I början av sin bok ägnar Reventlow de s. k. "neutrala länderna" några ord. "Sverige, Norge och Danmark, som dock ha de mest renrasiga folken i Europa! Även de hade en gång under stora härskare, statsmän och härförare sina tider av uppåtsträvan och utökning, av växt, av politisk och militär makt och dådkraft, av blomstring. Vid olika tider träffade av katastrofer fattades dem sedan den inre drivkraften, fattades dem detta "nimmer sich beugen, kräftig sich zeigen" — aldrig böja sig, kraftigt hävda sig. De sjönko samman i sig själva, ville ingenting mer och kunde därför heller ingenting mer, och blevo sådana vi i dag se dem."

Vad måste man icke känna vid dessa ord! Och har icke Reventlow rätt? Och vem vill, att Sverige åter skall bli stort, bli svenskt? Måste då icke även vi först lära oss säga nej?

Dessa och många andra tankar och frågor väcka greve Reventlows lilla och dock så storvulna bok.

J. E. L.

DANSK NATIONALT TIDSSKRIFT
KØBENHAVN F.
Selvstændigt - uafhængigt - antisemitisk
Helaar Kr. 5:—, Halvaar Kr. 2: 75.

VID BEHOV
av varjehanda järn- och hushgerådssaker
vänd Eder till
JANSSONS JÄRNHANDEL
Köpmannagatan 4 - Stockholm
Billiga priser
Tel. 121 64

Förstklassigt Pensionat
för resande
Klarabergsgat. 40III
(nära Centralstationen) Stockholm
Telefon Norr 163 17
M. JOHNSSON

NATIONALT TIDSSKRIFT
Keysersgt. 1, OSLO
Eneste antisemitiske publikation,
Utkommer maanedlig
Pris til Sverige kr. 6: 20.

PARISER-CAFÉET
27 Kungsgatan 27
STOCKHOLM

Det tillkommande judiska världssjälvhärskaredömet.

eller

Sions vises hemliga protokoll.

(Forts. fr. föreg. n:r)

Statslån. Varje lån bevisar statens svaghet och oförsträlese inför statsrättigheterna. Lånen hänga som Damokles-svärd över regenterna, vilka i stället för att av sina undersåtar taga temporära skatter, vända sig med utsträckt hand till oss och begära allmosor av våra bankirer. De utländska lånen äro blodiglar, vilka på intet sätt kunna avlägsnas från statskroppen, innan de själva bortfalla, eller staten själv bortkastar dem. Men gojim-staterna draga icke bort dem, utan anbringa fortfarande nya sådana, så att de oundvikligen måste gå under av självförlärlätning. Lån — det är utgivande av statsväxlar, innehållande förbindelse att betala en viss procent i proportion till det lånade kapitalet. Om lånet betalas med 5 proc., så betalar staten efter tjugo år onödigtvis en procentsumma lika med det upptagna lånet; under fyrajio års tid betalar den dubbla summan, under sextio år den tredubbla, och skulden förblir fortfarande samma obetäckta skuld.

Av denna beräkning framgår det klart, att staten vid allmän beskattning tager de sista fyrkarna av de arma skattdragarna för att betala de utländska kapitalister, hos vilka den upptagit lånen, i stället för att samla dessa fyrkar för sina behov, utan att därtill betala ränta.

Så länge lånen voro inre lån, överförde gojerna endast penningarna från den fattiges ficka till den rikes, men då ni mutade dem, som nödigt var, till att överföra lånen till de utländska marknaderna, strömmade alla staternas rikedomar in i våra kassor, och alla gojer begynte betala oss understälig tribut.

Om de regerande gojernas lättsinne i afseende till regeringsaffärerna samt ministrarnas falhet eller andra styrandes obekantskap med finansfrågor hava skuldsatt respektive länder i våra kassor med obetalbara skulder, så böra vi veta, vilken möda och vilka summor detta har kostat oss.

Enprocentsserier. Penningestagnation komma vi icke att tillåta, och därför kommer det icke att finnas procentbärande statspapper med undantag av enprocentsserier, på det att räntebetalningarna icke måtte överlämna rikets makt att utsugas av blodiglar. Rättighet att utgiva procentbärande papper kommer uteslutande att överlåtas åt industriboiag, för vilka det ingalunda blir någon svårighet att utbetala procenter av vinsterna, vilka staten icke förtjänar på de lånade penningarna i likhet med aktiebolag, emedan den lånar till utgifter och icke till operationer.

Industriaktier. Staten kommer även att köpa industrivärdepapper och förvandlas på så sätt från nuvarande betalare av tribut på lånen till långivare av beräkning. En sådan åtgärd gör slut på penningestagnationen, dagdrivieriet och lättjan, vilka yoro oss nyttiga hos de självständiga gojerna, men icke äro önskvärda under vår regering.

Huru klar är icke gojernas rent djuriska hjärnors tanklöshet, uttryckande sig bl. a. däri, att de då de upptogo lån hos oss, icke tänkte på att de måste utpressa dessa samma penningar samt därtill ännu räntor ur sina statsfickor för att betala oss! Vad hade varit enklare än att taga de nödiga penningarna direkt av de sina?

Det genialiska i vårt utvalda förstånd bevisas redan därav, att vi förstått så framställa för dem lånefrågan, att de t. o. m. sett i den en fördel för sig!

Våra beräkningar, vilka vi, då tiden är inne, skola framlägga under belysning av århundradens erfarenheter, dem vi gjort på gojim-rikena, komma att utmärka sig genom klarhet och fasthet, samt nyttan av våra reformer. De skola göra ett slut på de missbruk, genom vilka vi underkuvat gojerna, men vilka icke kunna tillåtas i vårt rike.

Vi komma att ställa hela beräkningssystemet så, att varken regenten eller den sista tjänstemannen skall bliva i stånd att obemärkt undandraga den obetydligaste summa dess bestämmelse eller använda den till något annat än till det vartill den blivit bestämd i den fastställda budgetplanen.

Utan en klar och bestämd plan är det ju otänkbart att styra. Tågande fram på en bestämd väg med obestämda reserver, förgås både hjältar och kämpar på vägen.

Gojernas regenter. Tillfälliga maktinnehavarne. Frimurerlets agenter. Gojim-regenterna vilka vi i tiderna lockade bort från regeringsaffärerna genom representationsskyldigheter, etikett, förlustelser o. s. v., voro endast skärmar för vår styrelse. Deras tillfälliga ställföreträdares redovisningar författades av våra agenter, och de tillfredsställde varje gång de kortsynta förstånden med löften om framtida inbesparingar och förbättringar. Inbesparingar på vad? På nya skatter? Detta kunde läsarna av våra redovisningar och projekt fråga, men de gjorde det icke. I veten ju, vartill ett dylikt lättsinne har fört dem, till vilket finansielit obestånd de kommit, oaktat deras folks beundransvärda arbetsamhet.

PROTOKOLL N:O 21.

De inhemska lånen. Till det jag framställt på vår senaste sammankomst, vill jag ännu tillägga en detaljerad förklaring om de inthemska lånen. Om de utländska lånen är det överflödigt att vidare orda; de hava givit oss gojernas nationalpenningar. För vårt rike kommer det icke att finnas utländningar, alltså kan det icke bliva fråga om några utländska lån.

Vi hava begagnat oss av deras administratorers falhet och regenternas efterlätenhet för att få våra åt gojim-regeringarna utlånade summor dubbelt, tredubbelt och fyrdubbelt igen. Vem skulle kunna göra detsamma åt oss? Därför kommer jag att behandla endast de inhemska lånen. I det staterna kungöra om upptagande av ett sådant lån, öppna de teckning på sina växlar, d. v. s. på procentbärande papper. För att göra dem tillgängliga för alla, bestämmas deras pris från hundra till tusen; därvid göres ett prisavdrag för de först tecknade. Dagen därpå höjes priset på konstlad väg, som om alla skulle kasta sig över dem. Efter några dagar meddelas, att statsverkets kassor äro överfulla o. att man icke har någon användning vidare för penningar (varför skulle man taga dem?). Teckningen har, som det påstås, flera gånger överteckanat det åskade lånet: häri ligger hela effekten — nämligen ett bevis på huru stort förtroende man har för statens växlar.

Passiva och skatter. Men då komedien är utspelad, uppstår faktum av den uppkomna passiven och därtill en särdeles betungande. För räntornas amortering är man tvungen att tillgripa nya lån, som icke betäcka, utan endast förstora kapitalskulden. Då krediten är uttömd, återstår endast att med nya skatter betäcka — icke lånet, utan räntorna. Dessa skatter äro en passiv, som begagnas till betäckande av passiven.

Konverteringar. Vidare inträder tiden för konverteringar, men de minska endast räntebetalningen, men avkorta icke skulderna; dessutom kunna de icke göras utan långivarnas medgivande. Vid konverteringens kungörande föreslås återbetalning av penningarna åt dem, som icke äro villiga att konvertera sina obligationer. Om då alla skulle yrka på att återfå sina penningar, skulle regeringarna fastna på sin egen krok samt råka i insolvens. Till all lycka hava alltid gojim-regeringarnas undersåtar, okunniga i finansfrågor, föredragit att förlora på kursen och erhålla mindre ränta framför risken att omplacera sina penningar, vilket har givit regeringarna möjlighet att åtskilliga gånger avkorta passiven med flera miljoner.

Numera, bundna av de utländska lånen, kunna gojerna icke längre utföra dylika konststycken, väl vetande, att vi komma att fordra alla penningar tillbaka.

Bankrutt. På så sätt bevisar en erkänd statsbankrutt avsaknaden av samband mellan folkens och deras regeringars intressen.

Sparkassor och räntor. Jag fäster Eder förbubblade uppmärksamhet vid denna omständighet samt följande: numera äro alla inrikeslån konsoliderade genom s. k. flygande lån, d. v. s. sådana, vilkas terminer äro mer eller mindre korta. Dessa skulder bestå av penningar, insatta i sparbanker eller kortare tid till regeringens disposition, avdunsta de i avbetalning av räntor på utländska lån, och i stället för dem äro till motsvarande värde insatta räntedepositioner.

Dessa senare är det just, som överskyla alla skavanker i gojernas rikskassor.

Upphävandet av fondbörser. Då vi bestiga världstronen, komma alla dylika finansfonder såsom icke motsvarande våra intressen att spårlöst försvinna, likasom även alla fondbörser, emedan vi icke kunna medgiva, att vår makts anseende vacklar i och med vacklandet av värdet på vår egendom, som vi genom lag värdesatt till dess fulla värde utan möjlighet att falla eller stiga.

Värdering av industriella inrättningar. Vi skola ersätta börserna med storartade kronokreditinrättningar, med uppgift att värdera industriella inrättningar enligt regeringsberäkningar. Dessa kreditinrättningar bliva i stånd att på en dag utsläppa i rörelse för femhundra miljoner industriella värdepapper eller köpa upp sådana till samma belopp. På så sätt komma alla industriella företag i beroende av oss. I kunnen föreställa Eder, vilken makt vi skapa oss härigenom!

(Forts. i nästa n:r.)

Livet i Moskva.

Allmän fattigdom och osäkerhet. Apatin breder ut sig.

Vad det är för slags lycksalighet som hrr Bonnier, Ehrenpreis, Aschberg, Kilbom et consortes önska att hugna svenska folket med, kan man bilda sig en föreställning om genom att något närmare studera dagens tillstånd i judebolsjevismens stora pioniär- och föregångsland, Ryssland, som nu i 11 års tid varit lyckliggjort i Davidsstjärnans tecken. Stockholms-Tidningen skildrar i ett brev från Moskva det rysliga tillståndet i det bolsjeviserade landets huvudstad.

Vi återgiva härnedan artikeln ifråga:

Vad som först och främst faller i ögonen på den, som nu kommer till Moskva, är en allmän fattigdom. Alla äro fattigt klädda. Ingen ser riktigt glad ut. Ett studium i grått! Kvinnorna bära visserligen här, som överallt, korta kjolar. Men detta är icke endast för att följa modet, utan också för att spara på tyget, som är mycket dyrt och som det dessutom är brist på. Man förundrar sig över, hur under de elva år, som gått, begreppen renlighet och snygghet ha förändrats. Att t. ex. ha flera underkläder än som är absolut nödvändigt, betraktas redan som en yttring av "småborgerlig psykologi", och för en kommunist kan detta ha mycket sorgliga följder.

I tidskriften Krasnaja Novj har lästs en novell med titeln "Ett träsnitt" av Boris Lavrenov. Man stiftar i novellen bekantskap med en familj, där både man och hustru äro kommunister. Mannen, Kudrin, är en gammal bolsjevik, som nu är direktör i en statstrust, och hans hustru, Helena, har också blivit bolsjevik och delar sin tid mellan hemmet och olika möten och sammanträden, som uppta huvuddelen av hennes tid. De nya begreppen uttryckas av hustrun. En scen i deras hem på morgonen är karaktäristisk. Mannen ser att kopparsamovaren, tekokaren, är alldeles smutsig och låter tjänstflickan taga ut och putsa den. Hustrun kommer ned till morgonteet och förebrår mannen hans småborgerliga vanor. Samovaren är ren inuti, och att fordra att den skall skina utanpå är endast att utsuga hemarbeterskan — så kallas nu för tiden tjänsteanden. När mannen talar om snygghet, svarar hustrun: "Det börjas med rena koppar, sedan fordrar man rena borddukar, så vill man ha mahogny-möbel, porträtt, tavlor, ljuskrona o. s. v. Sedan skall man ha en skådespelerska till älskarinna, som din vän Polovtsev. Sedan komma försnillningarna, domstol och utesluting ur partiet. En vanlig väg."

När mannen försöker förklara, att man kan ha rena borddukar utan försnillningar och älskarinnor, blir han avbruten av hustrun: "Nej. Det är omöjligt. Det ena drar det andra med sig. Alla tala i början som du, men sedan råka de ut på det sluttande planet".

Denna lilla scen är karaktäristisk för det nuvarande ryska livet. Det är särskilt de unga, som fått sin uppfostran i kommunistiska ungdomsförbundet, som anse att en solkig skjorta är den äkta kommunistens prydnad och att man ädagalagt borgerliga tendenser och är mogen för att uteslutas ur partiet, om man har tre skjortor. Och det måste sägas, att arbetare- och bonderegeringen gör allt för att uppmuntra en sådan uppfattning. Den har nämligen inte tillräckligt med manufaktur- och galanterivaror för att täcka behovet. Och dessutom sörjer den för, att lönerna räcka nätt och jämt till för det allra nödvändigaste. Man undrar, hur folk i alla fall kan leva. Det är därför, att alla arbetare, som så kurna. försöka att icke skiljas helt och hållet från jorden. Järnvägsmännen t. ex. bo i förstäder och utkanter och vilja under inga omständigheter flytta till huvudstaden, ty i så fall måste de lämna sina köksträdgårdar, kor etc., som hjälpa dem att få den husliga ekonomien att gå ihop. Fabriksarbetarna lämna ofta sina familjer på landet och resa till sina byar för skördearbeten och försäkra sig således mot arbetslösheten. Annars kunde man icke leva. För smöret betalas nu 8—10 kronor pr kg., och även för det priset får man det endast efter en längre väntan i kö och på vissa dagar. Rågbrödet är blandat med majs och havre och är dåligt bakat. Socker och tvål börja, liksom under krigstiden, bli en lyxvara. Men lönerna växa icke, och dessutom tvingas man att för en del av löaen köpa statens låneobligationer. Naturligtvis koncentreras livet under sådana förhållanden huvudsakligen på kampen för existensen. Det personliga livet är fullständigt undertryckt. Livet är så att säga mekaniserat, särskilt bland kommunisterna. De arbeta på sina fabriker eller i statsdepartementen till kl. 5. Sedan är det olika sammanträden i celler, kollektiva sammanslutningar, fraktioner etc. Men detta undertryckande av personligheten har redan hämmat sig.

Den forna entusiasmen, som utmärkte de första revolutionsåren, är som bortblåst. Man är allmänt otillfredsställd med regeringen. Men man vågar icke mucka. En indifferentism utan like har gripit allt och alla. Ingen tror att man skall lyckas att komma ur den återvändsgränd, i vilken man råkat. Men man uppfyller lydigt "partiets vilja", desto mera som "partiets vilja" skapas av Stalin, som har fått öknamnet "partiets utkastare". Och att bli utkastad ur partiet är under nuvarande förhållanden lika med hungerdöden. De flesta lösa t. o. m. ingen partitidning, för att icke tala om böcker. Det säges av sig självt, att lismeri och alla slags lägre passioner, framprovocerade av de primära livsinstinkterna, florera som aldrig förr.

De medborgare, som icke tillhöra kommunistpartiet, ha det litet gynsammare ställt med avseende på sin fritid. Men i gengäld har de svårare existensvillkor. Och den ryska passiva karaktären driver den också till apati. Detta är kanske den psykologiska förklaringen till, varför man super som aldrig förr.

"Ekonomicentralen" — en ny form av avbetalningssystem.

Avbetalningssystemet är av allt att döma en livskraftig företeelse, som ej ger efter i första taget och vid behov skapar åt sig nya former och vägar i sin verksamhet. Senaste nyheter på området här i landet är tillkomsten av en ekonomicentral för kundkretsens organisation, en mellanland mellan säljaren och den avbetalningsköpande allmänheten. Denna organisation, som kallar sig "Ekonomicentralen", är i föreliggande fall identisk med Bruno Söderström, och uppträder som ett slag förlagsman åt köparen.

Säljaren, d. v. s. den till Ekonomicentralen anslutna firman, erhåller av centralen kontantbetalning, medan köparen till centralen i stället för till säljaren fullgör sina avbetalningar. Härigenom skapas alltså på artificiell väg den för kontantköp nödvändiga köpkraften. Köparen uppträder hos mellanhanden som lån den köpeskilling, han har att inleverera till säljaren. Köparen avger vidare en förbindelse till "Ekonomicentralen", varigenom denna genom en med arbetsgivaren träffad överenskommelse kan göra avdrag varje vecka med en 25-del av köpesumman, som skall vara inbetald på sex månader. De försäljande firmornas provision till "Ekonomicentralen" skulle utgå med i regel 10 proc., och centralen skulle vara ansvarig för förlust r med högst 10 proc.

Soc.-Dem. avfärdar denna nya form av avbetalningsgeschäft med följande ord:

Det är nog icke genom att inorganiseras — låt vara i skickligt uttänkta och bestickande former — i dessa firmors "publikorganisationer" på avbetalningsprincipens grund, som arbetarvärlden kommer till rätta med sina varuinköpsbekymmer. Ett närmare studium av det formulär till förbindelse, som arbetarkunderna skola ifylla, torde ge vid handen, att det bleve en sällsam fördelning av fördelar och nackdelar mellan å ena sidan försäljaren-"Ekonomicentralen" och å andra sidan den organiserade kundkretsen. Det är ju genomskinligt, att systemets hela konstruktion domineras av en helt annan idé än idén att utöva välgörenhet. Och vi skulle därför också tro, att man bland arbetarna gör klokt i att förhålla sig reserverad till "Ekonomicentralens" fortsatta medlemsvärvning. I arbetarbefolkningens eget välförstådda intresse ha vi därför velat höja en varnande röst. Det är bättre att stämma i bäcken än i ån."

Bland köpmännens organisationer ställer man sig också bestämt avvisande till det nya systemet. Nya Dagligt Alleh. har intervjuat Sveriges Köpmannaförbunds ordförande dir. Thunholm och Stockholms Manufakturhandlareförenings ordf. grosshandlare David Holmblad som båda äro samstämmiga i sin förkastelsedom, då en sund ekonomi förvisso är oförenlig med detta system, som endast kan medföra svåra följder för såväl allmänheten som affärsmännen.

Samfundet För Svensk Folkupplysning.

(S. F. S. F.)

Nationella Upplysnings-Cirklar. (N. U.-C.)

§ 1.
Ändamål och program.

Samfundet För Svensk Folkupplysning, (S. F. S. F.), arbetande i avdelningar, *Nationella Upplysnings-Cirklar*, tecknade sig N. U. C. n:r ....., har till ändamål att verka för svenska folkets återupprättelse ur det förfall, vari det härskande osvenska systemet bragt det, samt återinförande av gammalsvenska hederabegrepp i Sverige. Medlet härför skall framför allt vara upplysnings spridande i Sanningens anda till alla lager av vårt folk, till skingrande av de falska föreställningar på politikens, ekonomiens, kulturens samt övriga samhällslivets områden; som under rådande upplysningsväsen under judemakten hägn givits allmän spridning och som hota att totalt förröda vårt folks andliga och materiella kraft. Genom en dylik upplysningsverksamhet skall vägen beredas för en svensk-nationell restauration i Sverige.

I sin verksamhet skall S. F. S. F. vara bundet av det officiella program, som antagits av tidningen Nationen, samt sortera under dennas ansvariga ledning.

§ 2.
Upplysnings-Cirkels bildande.

Nationell Upplysnings-Cirkel av S. F. S. F. kan bildas, när tre på en plats bosatta, för ordinarie medlemskap kvalificerade personer äro eniga om bildande av en dylik. Beslut om bildandet av en Nationell Upplysnings-Cirkel skall, för att äga gällande kraft, sanktioneras av Riksledaren, som tilldelar densamma nummer i den ordningsföljd de inrapporteras och godkännas. (Se §§ 4 och 5.)

§ 3.
Upplysnings-Cirklarnas arbete.

De Nationella Upplysnings-Cirklarnas arbete skall, i full överensstämmelse med tidningen Nationens antagna och offentliggjorda program samt i enlighet med de direktiv rörande verksamheten, som från dennas ansvariga ledning, Riksledaren, föreskrivas, vara inriktad på att sprida upplysning i enlighet med vad i § 1 föreskrives. Detta skall ske framför allt genom a) spridande av lämplig, av Riksledaren rekommenderad litteratur; b) anordnande av gemensamma sammankomster med föredrag, diskussioner o. dyl.; c) upprättande av gemensamma vandringsbibliotek, omfattande lämplig, av Riksledaren rekommenderad litteratur; samt d) anordnande av opinionsyttringar i rörelsens anda.

Upplysninga-Cirkel bör medverka till rörelsens vidare utbredning utanför den egna cirkelns område genom att å samma ort och å närliggande orter, där sådana icke finnas, söka få lämpliga personer att bilda Upplysninga-Cirklar.

§ 4.
Medlemskap.

Varje svensk man eller kvinna, som fyllt 18 år och är av europeisk ras och kristen trosbekännelse, äger rätt att, därest övriga förutsättningar äro för handen, vinna inträde i S. F. S. F.

Medlemmar uppdelas i *Ordinarie medlemmar och Aspiranter.*

A. Ordinarie medlemmar.

Endast ordinarie medlemmar, som fullgjort sina stadgeenliga förpliktelser, äga rösträtt i sådana frågor, som falla under N. U.-C:s domvärjo, samt räknas såsom medlemmar i egentlig bemärkelse. För att upptagas som ordinarie medlem i N. U.-C. fordras, att den sökande på heder och samvete förklarar sig redo att av all kraft och med insatsen av de därför erforderliga personliga offren gå in för förverkligandet av desamma. För vinnande av ordinarie medlemskap erfordras vidare Avdelningsledarens godkännande.

Ordinarie medlem, som fullgjort sina stadgeenliga förpliktelser, erhåller ett medlemskort med Riksledarens och Avdelningsledarens underskrifter.

Ordinarie medlem, som visar sig vilja sabotera N. U.-C:s verksamhet, kan av Avdelningsledaren eller Riksledaren uteslutas ur avdelningen och äger sådan medlem icke återfå gjorda ekonomiska insatser.

B. Aspiranter.

Såsom aspiranter upptagas personer, vilka önska inträda i N. U.-C. för att närmare lära känna dess strävanden. Senast en månad efter det aspiranten inträtt i N. U.-C. skall avgörandet träffas angående hans eventuella inträde som ordinarie medlem.

§ 5.
Organisation.

S. F. S. F:s organisation utgöres av *Riksledaren, Avdelningsledare, Ordinarie medlemmar och Aspiranter.*

A) Riksledaren utövar med auktoritativ befogenhet högsta ledningen av S. F. S. F:s verksamhet. Denna auktoritativa befogenhet hos Riksledaren är nödvändig i till förhindrande av att rörelsen genom provokatoriska åtgärder från motståndarnas sida saboteras och ledes på avvägar.

Riksledaren tillhandahåller N. U.-C. arbetsmateriel, vägledning jämte medlemskort och andra erforderliga trycksaker till självkostnadspris.

B) N. U.-C:s ledare, Avdelningsledaren utses av Riksledaren och sorterar i arbetet direkt under denne. Förslag till besättande av posten som avdelningsledare kan avgivas av N. U.-C:s ordinarie medlemmar medels enkelt majoritetsbeslut. Avdelningsledaren utövar sålunda å Riksledarens vägnar ledningen och bestämmanderätten inom N. U.-C. i alla angelägenheter utom de, som röra utdebiteringen av avgifter för bestridande av kostnaderna för verksamheten inom avdelningen, i vilka fall beslut med enkel majoritet av ordinarie medlemmar förekommer.

Avdelningsledaren förvaltar N. U.-C:s ekonomiska tillgångar och är ansvarig därför inför de ordinarie medlemmarna.

För fullgörande av alla sådana funktioner och uppdrag, som befinnas erforderliga för N. U.-C:s verksamhet samt för arbetets inom densamma framgångsrika bedrivande, utser Avdelningsledaren bland de ordinarie medlemmarna särskilda, för respektive uppdrag lämpliga personer. Dock äga ordinarie medlemmar att medels enkelt majoritetsbeslut utse tvenne revisorer för granskning av Avdelningsledarens räkenskapsförvaltning.

Riksledaren kan, om förhållandena giva anledning därtill, gå i författning om utseende av annat avdelningsledare.

Riksledaren kan i fall, där N. U.-C. vägrar ställa sig Riksledarens direktiv till efterrättelse, upplösa dylik Upplysnings-Cirkel.

§ 6.
Medlemsavgifter. Arbetets ekonomisering.

Ordinarie medlemmar hava att bidraga till ekonomiseringen av Riksledningens löpande utgifter för korrespondens m. m. med 1 kr. pr medlem och år. För bestridande av varje N. U.-C:s egna utgifter äga dess ordinarie medlemmar att medels enkel majoritet besluta utdebiterandet av medlemsavgift till viss storlek i överensstämmelse med vad i § 2 stadgas.

Avdelningsledaren är ansvarig inför N. U.-C:s ordinarie medlemmar för sin förvaltning av dess ekonomi.

Riksledaren låter genom tvenne, de till medlemsantalet största Upplysnings-Cirklarnas i Stockholm, avdelningsledare revidera sin förvaltning av de till Riksledningen insända medlemsavgifterna. Dessas revisionsutlåtande offentliggöres i S. F. S. F:s officiella organ, tidningen *Nationen.*

§ 7.
Rapportering.

Avdelningsledaren insänder efterhand till Riksledaren rapporter med detaljerade uppgifter om samtliga ordinarie ledamöter jämte de Riksledningen tillkommande medlemsavgifterna.

Dessutom håller Avdelningsledaren per korrespondens Riksledaren å jour med verksamheten inom N. U.-C.

§ 8.
All klasskillnad skall vara bannlyst inom Samfundet För Svensk Folkupplysning. Andens och kroppens arbetare skola här mötas å den sanna fosterländska likställighetens plattform, för orientering och överläggningar i sina gemensamma stora välfärdsfrågor. Där så låter sig göra må sammanträdena lämpligen ske under formen av familjära samkvämar, vid vilka tankeutbytet kan ske fullt otvunget.

§ 9.
Meddelanden från N. U.-C:s verksamhet införas i den mån lämpligt och möjligt är i en särskild textavdelning i tidningen *Nationen.*

§ 10.
I den mån bestämmelser vid sidan av de här ovan angivna samt justeringar av dessa visa sig erforderliga under arbetets gång, komma dylika att av Riksledaren genom utsända cirkulär meddelas N. U.-C.

LUNDA TVÄTTINRÄTTNING

Rekommenderar sig för utförande av all slags tvätt (ej kemisk), mangling och strykning. Förstklassigt och omsorgsfullt arbete garanteras.

Snabb och punktlig expedition

Innehavare:
AUG. GUSTAFSSON
Tel. Drottningholm 20 & 190

Vid behov av
FOTOGRAFERING!
Glöm ej att anlita oss, då vi äro Specialister och erfarna fackmän inom branschen.
RING ENDAST NORR 75 45.
BILD-CENTRALEN
Drottninggatan 36, Stockholm

Merry Grill
Tegnérgatan 28, Stockholm
2:dra huset från Drottninggat
INTIM DANSRESTAURANT
Den populära
Imperial Orchestra
Best. tel: V. 789 och V. 793

PROVA VÅR
MOCCABLANDNING
till 4: 20 per kg.
Denna kaffeblandning är sammansatt uteslutande av kraftiga, och aromrika kaffesorter, som gör att den blir ekonomisk i användningen. —
Fyrtioårig erfarenhet i branschen
SÖDERTÄLJE KAFFEHANDEL
Södertälje. Tel. 358.

Våra nationalekonomers "idealiska" handelsform.

Ett "reorganisationsfall" från Danmark.

För icke så länge sedan läto våra berömda "nationalekonomer" under Israels hägn med professorerna Cassel och Heckscher i teten visa sig på den offentliga arenan, tävlande i entusiastiska lovsjungunden av den internationella kooperationen såsom den "enda ändamålsenliga och förnuftiga varudistributionsformen". Här har gång efter annan påvisats för de celebra "vetenskapsmännen" förnuftslösheten i deras kostbara resonnemang och bland annat tillrätts dem att resa över till det stora kooperatistiska föregångslandet, Rysland, och där praktiskt närmare studera sin "idealiska" handelsform. Något som de ju ock borde ha råd till, eftersom hr Heckscher för ett par år sedan med stödet av opinionen i judepressen lyckades få den alltid så tjänstvilliga Ekmanska regeringen att för "utredning" i saken av statsmedel bekomma den nätta summan av 12,000 kronor statsmedel. Man generar sig ju aldrig! Ryssland är dock icke det enda land, där våra "nationalekonomers" "idealiska" varudistributionsform kan praktiskt studeras. Ett lärorikt praktiskt åskådningsmaterial gives också på andra håll.

*

Den danska kooperationens stora fillal i bostadsbyggnadsbranschen, Andels-Boligföreningen, har, för att här nu anföra ett enda exempel, räkat ut för malören att få otrogna funktionärer i högsta ledningen och har f. n. tre dyrika, affärschefen, kassörskan och en av kontrollanterna, sittande i häkte för förskingring och förfalskning av kooperativa pengar och räkenskapsböcker.

Danska kooperationen kände emellertid ett behov av att rensa ut ännu bättre och tillsatte nyligen ett särskilt undersökningsutskott för att i samarbete med statsauktoriserade revisorer undersöka vad det låg för sanning i ryktena om, att det skulle stå ännu värre till inom ifrågavarande kooperativa storföretag. Undersökningens resultat framlades häromdagen på ett kooperativt representantskapsmöte, som fick det sensationella efterspelet, att högste kooperatörchefen, folketingsman J. Chr. Jensen stod upp och förklarade sig ämna lämna sin post. Detta skedde sedan undersökningsherrarna inför representantskapsmötet tillkännagivit, att undersökningen blottat en betydande brist på kontroll och fasthet inom administrationen på det kooperativa huvudkontoret. Med anledning härav framlades förslag till omorganisation av hela företaget, bl. a. gående ut på, att en enda, kunnig och pålitlig affärschef tillsättes i stället för det förvaltningsråd på sju personer, som hittills fått ställa och styra. Vidare skall revisionen av räkenskaperna helt överlämnas till statsauktoriserade revisorer och sålunda frångås det hittills så bristfälligt fungerande kassakontrollrådet.

Hela reorganisationen betyder, att kooperatörerna frångått ordföranden J. Chr. Jensen hans ledarställning och avlägsnat honom från den egentliga administrationen. Detta och de samtidigt framlagda undersökningsresultaten ha haft till följd att hr Jensen fattat beslutet att gå sin väg.

Genom det inträffade har kooperativa representantskapsmötet tagit konsekvenserna av vad som blottades under den rättsliga processen med de tre funktionärerna. Man har insett, att man icke kunde såsom en "inre föreningsangelägenhet" behandla de avslöjade falsarierna, utan måste stå till räkenskap även inför offentligheten, eftersom det ju här gäller ett kooperativt företag, som förvaltar många miljoner kronor även offentliga medel, för att icke nämna allt vad medlemmarna placerat av sparpengar.

Den nya DECCA

är den engelska resegrammofonen, det rätta instrumentet för alla musikvänner, den första grammofon, som ger Eder all musik ur skivan i rätt avbalanserad ton.

Förmånliga betalningsvillkor.
Begär prisofferT! — Ombud antagas!

A.-B. E. TORNBLAD
Scheelegatan 4 : Stockholm.

Ryska Revolutionens Riddare.

Av RADCA NADVORNY.

(Forts. fr. föreg. n:r).

Azeriovicé. — Serbisk akrobat. Rödbandit i Ungarn 1919; värvare till Cserny's terroristband.

Boehm, Wilhelm. — Denne judmagyariske symaskinsagent blev en av ledarna inom magyariska metallarbetarfackföreningen och som minister i den grevlige förrädaren Karolyi's regering beredde han vägen för juden Kun's rödbanditvälde.

Borodin, Mixail. — Rysk bolsjevikkonspiratör i Kina under det sista inbördeskriget.

Brandes, Georg Morris Cohen Hermannsohn. — Född 1842 i Köpenhamn som son av en judisk krämare och judepigan Bendix, blev denne journalist tidigt en litterär revolutionär, som trädde i radikal opposition mot den bestående politiska och religiösa ordningen, och särskilt mot allt nationellt nordiskt. Han blev en lärjunge av den judiske revolutionen Lassel-"Lasalle", om vilken han skrev en monografi 1881. Som professor i København och än mer som skribent har denne fosterlandsfiende och samhällsupplösare utövat ett stort inflytande på samtiden, ej minst på ryska revolutionärer. Bland hans böcker märkes "Indtryck fra Rossia og Polska" 1888. Med en antikristlig "Jesus-saga" har B. 1927 velat göra Jesus till en myt.

B. hade alltifrån sitt första framträdande utsatt sig för starkt och berättigad kritik såsom ovetenskaplig, godtycklig, agitatorisk, brutal och härskylsten, men i Jesus-boken slog han sitt eget rekord.

Som exempel på hur B. uppfattats i England må anföras att den tongivande literatören Noyes i en för engelsk press ovanligt våldsamt hållen artikel 1927 skoningslöst förlöjligade B:s renommé. Brandes bevisning i Jesusboken kan, yttrade N., krossas till atomer i några få satser, ty boken är från början till slut fullproppad med misstag. Det är typiskt för Brandes att han om aposteln Paulus yttrat, att den stora förändringen i dennes liv kom sig av "epileptiskt anfall, av vilket han vaknade omvänd." Noyes uttryckte i detta sammanhang önskvärdheten av att Brandes också drabbades av ett liknande anfall av epilepsi. "I sin kristusbok framkom B. ej med ett enda påpekande som ej redan förut grundligt genomdebatterats av hundratals forskare. Han tillförde ej diskussionen en enda ny idé." Icke en enda välvillig fras mildrade Noyes kritik av detta tragikomiska verk av "världens största kritiker", som B. låt kalla sig av förlaget.

Vi är färdiga med denne "andens storman", om vi bifoga eftermäle av den frimodige danske pastorn Bärris i Folkerösten: De många ödelagda liv och hem, som denne livsförkunnare har på sitt samvete, kan ej uppräknas. Här har han varit en förbannelse för vårt land. Detta är sanningen om Brandes! (Se även Stauff: "Semi-Kürschner", 1913.)

Branting, Hjalmar Gabrielsson, kallade sig även "Eleuteros". — Född 1860 i Stockholm som son av masören och titulärprofessoren musik- och gymnastikläraren Gabriel Jakobsson Branting och (ofräls̈e) Emma Karlsdotter Georgii. På fädernet var B:s förste kände stamfar den till börd och yrke obekante drängen Lars Månsson i Norrköping, vilken blev far till en regementsskrivare Jöns Larsson "Branting" i Småland, där även de två följande generationerna höll till. Av större intresse är hans mödernesläkt Georgi. Denna har uppgivits i Tersmedens adelskalender såsom en linje av Georgiens från Judakungen David och frillan Batseba härstammande furstehus, Bagratuni: "Denna gamla högförnäma och lysande ätt leder sina anor från en Georgisk furste, som i spetsen för en krigarskara kom från Mähren till Italien och grundade Venezia 411, varefter hans ättlingar med namnet Georgi ("Zorzi") blev en av den venezianska aristokratiens förnämligaste, mäktigaste och rikaste ätter, särskilt sedan en Georgi 1311 utvalts till Venezia's doge eller regerande hertig. Ätten har under tidernas lopp i Venezia av egna medel uppbyggt en stor kyrka, ett stort hospital och ett kloster samt 5 stora palats. Ätten gör Jesutom anspråk på att till sin ätt räkna Serbiens förste kung, den forsterländske och store "Kara" Georg, en av de största härförare som någonsin funnits, och som för alltid befriade sitt fosterland från turkarnas ok."

H. G:son B. studerade i Uppsala 1877, amanuens vid Stockholms astronomiska observatorium 1882, journalist i det konservativa Stockholms Dagblad 1883, i Socialdemokraten 1886. Som dess ansvarige redaktör dömdes han 1887 till 800 kr. böter för ärekränkning, vidare till 300 kr. böter för religionsfientlig agitation, och för samma sak till 105 dagars fängelse, vilket straff han avtjänade å Långholmen 1889. Han dömdes 1895 till 500 kr. böter för uppmaning till våld å person men blev ej dessmindre riksdagsman för Stockholm 1897.

Vid socialdemokratiska partikongressen 1905 framlockade han en applådsalva genom sitt meddelande att ryske storfursten Sergej Alexandrovicz Oldenburg gått samma väg som ministern Plehwe, d. v. s. mördats av socialisterna. Följande år utvade B. å det svenska S. D. partiets vägnar värdskapet för en hemlig rysk nihilistkongress, vari bl. a. bolszevikerne Uljanov-"Lenin" Cziczerin etc. deltogo. B. accentuerade sina sympatier för de ryska revoltärerna genom sin interpellation om ryska kejsarvisiten (1909) och om ryska rymlingars behandling (1912) samt genom sitt angrepp mot ett tillämnat ryskt pressbesök 1913. I förordet till svenska upplagan (1911) av Burcev's midskrift "Sauen är ansvarig" konstaterade Branting, att Svenska kriminalkommissariatet intimt samarbetade med ryska oxrana, och att lönen bestod i ryska ordensdekorationer. — Alltsedan strejknederlaget 1909 ökades den redan länge befintliga spänningen mellan S. D. partiets höger och vänster och urartade småningom till handgripligheter, såsom i riksdagsgruppens förtroenderåd 1912, då den röde borgmästaren Lindhagen kastade ett bläckhorn mot Branting. Under 1914 utmärkte sig B. genom sin republikanskt färgade presskampanj mot den personliga kungamakten. Under världskriget ställde han sig kritiklöst på entente-sidan.

Den ryska revolutionen 1917 möttes med jubel av Branting såsom "ett världshistoriskt genombrott av samma art som franska revolutionen". Med falskt pass kom B. till Petrograd för att hälsa de nyutsläppta tukthusfångarna och martyrerna. Han visste av egen erfarenhet hur det känns att sitta i fängelse, och man uppskattade därför till fullo hans varma handtryckning Mindre entusiastiskt mottog man skånkerna ur nattsäcken: "Doften från Place de la Concorde passade ej allas näsor." (R. R. R. 105.) Branting kom nämligen till Petrograd för att i franskt intresse motarbeta ryssarnas fredsträvanden.

Branting var 1917—18 finansminister i Edéns regering, och 1920, 1921—3, 1924—5 statsminister och avled sistnämnda år. Han hade 1921 tilldelats Nobel-fredspriset, troligen som belöning för sin kraftiga insats i klasskampen samt för sin energiska agitation mot ryssarnas fredsträvanden 1917. Proletären Branting var dessutom husägare i Stockholm. — Socialister har beskyllt Branting för maktlystnad, härskarlater och fåfänga. Slutomdömet torde bli, att han för sin framgång har att tacka den ryska revolutionen mer än sin egen begåvning. Av ryska revoltörer har B. delvis översatt Plexanov.

B:s hustru Anna Ersdotter Jäderin alias "Kraemer" alias "René" dotter av en ofrälse polisman och skild från en löjtnant Kraemer, född den 1855 och har gjort sig känd som journalist i societetstidningar. Hennes skäligen enkla romaner utmärker sig genom föga lyckade paradoxer och en naiv esteticism samt en cynisk åskådning i moraliska frågor.

Som belöning för Branting's fredsfientliga propaganda har denna proletärhustru gjorts till riddare i franska hederslegionen. Hon vill gärna spela societetsdam, men lyckas ej stort, trots flitigt bruk av smink och puder. —

Branting, Georg Hjalmarsson. — Den föregående son; har meriterat sig som bolsjevikadvokat.

Brenner, Josef Chajim. — Född 1881 i Novi Mlini, Ukraina av fattiga judiska föräldrar. Som hebreisk skribent har han i noveller skildrat sin fattiga barndom. Han rymde 1902 ur rysk soldattjänst — som han skildrat i "Schana achat" (ett år), — men greps.

Hans judiska väninna Chawa Wolfsohn lät genom ett våldsamt överfall av Bundister i Robruisk befria honom, varefter han rymde till London. Här tjänade han sitt uppehälle som typograf, och utgav från 1905 en revolutionär tidskrift. Han flyttade sedan till Galicin och slutligen till Palestina (1909) där han blev redaktör av penlexionistiska organet "Handamah". Här mördades han av araber 1921 i Jaffa.

(Forts. i nästa n:r)

JUDAR, FRIMURARE

jesuiter och Intern. Bibelforskares sekter som verktyg för den hemliga Världssammansvärjningens politiska system. Med hänpad läser man därom i

"VÄRLDENS BÖDLAR"

Pris kr. 1:50. Erhålles på Förlag: E. P. HOLMVALL, Box 3097. STOCKHOLM 3.

JÄRN OCH METALLSKROT
LUMP OCH TOMGLAS
Tel. 802 77 KOPES Tel. 802 77

RESTAURANT
RUNAN
Dalagatan 50, Stockholm.

Gör ett besök på
"Grylan"
CAFÉ OCH MATSERVERING
25 Lästmakaregatan 25
Telefon 160 83
NY REGIM
Specialité: God och vällagad mat
Lunch o. Supé med allmänt smörgåsbord
Fina Dinémiddagar
A la carte hela dagen
Billiga priser och trevliga lokaler

Tobaksmonopolet inför skranket.

Sensationella avslöjanden av Monopolkontrollutredningen.

Monopolkontrollutredningens slutförda granskning av Tobaksmonopolets verksamhet har nu offentliggjorts. Betänkandet visar på förekomsten av högst sensationella transaktioner och förhållanden under den gångna tiden också i detta i "allmänhyttans" (= storfinansens) intresse tillkomna "halvstatliga" monopol. Det innehåller dels en omfattande redogörelse för resultatet av de verkställda undersökningarna och dels vissa förslag till ändrad organisation.

En mängd anmärkningar rörande bolagets förvaltning under de år, monopolet har varit i verksamhet, framföras av kommittén. I samband med konstaterandet av, att bolaget förfogat över en betydande dold reserv genom för låg bokföring av råtobakslagret, framhålles att bolaget under viss tid i hög grad gynnat sin huvudbankförbindelse, Stockholms enskilda bank; en mera affärsmässig placering av vissa tillgångar skulle ha berett bolaget större avkastning. I anslutning till vissa uttalanden rörande bolagets valutatillgodohavanden omtalats att bolaget av sin verkställande direktör 1920 upplånade 175,000 doll., en transaktion, som belöts av direktören utan styrelsens hörande. På grund av dollarkursens stegring medförde detta en förlust för bolaget av 67,000 kr. Utan styrelsen hörande upplånade 1921 bolagets direktörsassistent av bolaget 850,000 finnmark (c:a 104,000 kr.) utan säkerhet efter beslut enbart av verkställande direktören. Om valutan kunnat undvaras borde den försålts, varigenom bolaget besparats en kursförlust, anse utredningsmännen.

Vissa erinringar göras vidare mot råtobaksinköpen och i samband härmed redogöres för ett mycket flagrant fall av mutförsök i fråga om en av bolagets tjänstemän. Denne vägrade mottaga mutorna och gjorde en anmälan till verkställande direktören med förfrågan hur det skulle förfaras med pengarna. Utan att han erhållit något definitivt besked återsändes dessa. Utredningsmännen anse att det inträffade borde föranlett direktören att verkställa en undersökning rörande förekomsten av illojala affärsmetoder. I utredningen konstateras också att inköpen av orientalisk tobak många år verkställts av dåvarande fabriksföreståndaren Delbanco, som utan styrelsens vetskap vid sidan av sin anställning i bolaget, enligt egen uppgift, sysslat med enskilda affärer i råtobak.

Den mångomskrivna Seiersenska affären är även föremål för en längre utredning. Kommittén anser att enligt en beräkning under vissa förutsättningar bolagets överbetalningar ifråga om förpackningsartiklar uppgått till 1,358,000 kr. för åren 1924 och 1925.

En rad förslag till ändrad organisation framläggas av utredningsmännen, som dock anse att förlängd oktroj bör beviljas det nuvarande monopolbolaget till 31. dec. 1935.

De viktigaste av dessa ändringsförslag beröra bolagets preferensaktiekapital — f. n. 17 mill. kr. — och rätten att innehava preferensaktier. Av dessa aktier ligga nu för 12 mill kr. hos pensionsförsäkringsfonden, men böra inlösas. Även de återstående, som nu ligga på enskilda händer, böra inlösas. Nya aktier p. 1 mill. kr. eller möjligen högre belopp, förslagsvis 5 mill. kr., böra utfärdas och placeras hos livförsäkringsbolagen. Dessa aktier böra få begränsad statsgaranterad utdelning, högst 5 proc. Vidare föreslås en rad förändringar inom bolagets organisation och revision samt ifråga om inlevererandet av tobaksskattemedel till statsverket. Dessutom anse de sakkunnige att ett bolopp av omkring 10 mill. utan men för bolagets likviditet kan inlevereras till statsverket vid oktrojtidens slut.

*

Kommittén har bestått av professor K. G. Westman, ordförande, f. d. rådman A. Dahl, bankdirektör I. Rooth samt riksdagsmännen A. V. Sävström och Elof Ljunggren. Sekreterare har varit revisor E. Wilhelmsson i riksbanken och revisionstekniskt biträde auktoriserade revisorn H. Egnell. Bankdirektör Rooth har naturligtvis avgivit reservation på en del punkter.

Malmö polismästare om "kioskeländet".

På grund av den stora omfattning kioskhandeln, handeln från automater och andra liknande mera lösliga affärsförhållanden de senare åren tagit i Malmö såväl som annorstädes, har Skånes köpmannablad tillsport polismästare Schaar om hans åsikt beträffande denna form av handelsrörelse.

Polismästaren framhöll i sitt uttalande kraftigt, att hela kioskväsendet är ett elände och att han gärna hölle med dem, som talade om "kioskeländet". Här är butiker mer än nog inom alla branscher, som tillfredsställa varubehovet, och därför är strängt taget kioskhandeln obehövlig. Hela detta kioskväsende har uppkommit för att möjliggöra för vederbörande att kringgå butiksstängningslagen. Men kioskerna böra givetvis ej ha privilegier, som icke tillkomma butiksinnehavare, och därför bör i den punkten butiksstängningslagen, som innehåller åtskilligt oklara punkter, omarbetas så att man vet vad man skall hålla sig till. Det förhåller sig nämligen så, att kioskerna i ej ringa utsträckning urva handet å tider då butiker enligt lagen måste hållas stängda, och då kringgår man lagen med att vid försäljning av t. ex. tobaksvaror sälja ett stycke choklad vid sidan av. Sådant är ju olagligt, och i fall, då dylika manipulationer komma till polismyndigheternas kännedom, blir det ofelbart åtal. Det är för övrigt bedrövligt med denna kioskhandel även på det sättet, att man därvid ej sällan knyter s. k. serveringsrätt, varigenom det blir svårare för polisen att kontrollera, att det hela går rätt till. Här vore det högeligen önskvärt med lagstiftningsbestämmelser av mera effektiv art än de nu befintliga. Man ser också hur vissa företag utnyttja kioskväsendet för sina syften. De söka ut platser, som de anse lämpliga för kioskhandel, och gå sedan in till drätselkammaren med anhållan om att få hyra nämnda platser, varefter kiosker sättas upp och förses med varor. De drivas så en tid av företaget själivt men överlåtas sedan med kanske ej ringa förtjänst till andra, som dock härvid måste förbinda sig att köpa sina varor från företaget ifråga.

Slutligen gav polismästare Schaar uttryck åt sitt missnöje över att man icke kan hindra folk att här och var sätta upp automater för försäljning av frukt och konfektyrer m. m. samt beklagade den stora omfattning, som avbetalningshandeln tagit, i det att personer av ansvarslösa agenter ofta påtrugas exempelvis dyrbara bokverk, som de aldrig ha utsikt att kunna betala, eller av lockande avbetalningsvillkor freslas tillhandla sig kläder, som för länge sedan äro uppslitna, när det gällde att stå till svars för att betalning enligt hyreskontraktet utebliyit. Polismyndigheten i Malmö har dagligen fall att behandla, där bedrägligt förhållande varit förknippat med avbetalningshandeln.

Atelier Hertha

utför preparater för var och en i konstnärliga arbeter i läderplastik

såsom skrivunderlägg och Portföljer, Plånböcker, Bok- och Telegrampärmar, Damväskor m. m.

DROTTNINGHATAN 88 B
STOCKHOLM
Telefon Norr 3030

PRIVATSPISNINGEN

SCHEELEGATAN 8, 1 tr. - Tel. Kh. 44 25
Frukost: Smörgåsbord, varmrätt, grön och kaffe samt öl eller mjölk.
Middag: Smör, bröd, soppa, varmrätt, kaffe, öl eller mjölk.
10 st. kuponger Kr. 11:70.
Inackord. Kr. 70:— pr mån.
God o. vällagad husmanskost

Står Ni

i begrepp att göra Edra inköp av

MATERIEL
för
KONTORET

av vad slag det än må vara

Sätt Eder

i förbindelse med oss, den bästa inköpskällan

NOAX
Stockholm
specialfirma för kontorsmateriel
Tel. Vasa 178 11

S. F. S. F.

(Forts. fr. sid. 2.)

mot S. F. S. F:s stadgar begagnat sin närvaro vid mötet i direkt illojalt syfte, nämligen för spridande av tryckta inbjudningar till sitt "Fritt Forum". Detta tilltag syntes oss vara av sådant slag, att det berättigade henne till ett omnämnande i vår tidnings spalter. Önskar man från fiendesidan träda inpå oss under direkt utmanande former — ty annorlunda kan icke fru L:s här omnämnda beteende karaktäriseras — så äro vi i självbevarelsens intresse nödgade att låta vederbörande, som besjälas av lusten, först som sist veta att sådant icke kommer att tolereras inom S. F. S. F. Det säger sig självt att fru L:s medlemsskap i S. F. S. F. efter det passerade vid *Riksbancrets* konstituerande icke kan godtagas. Det utgör emellertid för oss alla en maning att alltifrån begynnelsen vara på vakt mot den internationella finnden och icke släppa honom in i våra led.

—n.

Alla upplysningar och material

rörande bildandet av *UPPLYSNINGS-CIRKLAR* av *"Samfundet För Svensk Folkupplysning"* lämnas av undertecknad, adress tidningen Nationen, Södra Kungstornet, *RIKSLEDAREN.*

Glöm ej

att prenumerera på

Nationen!

KELLY KOSTAR EJ MERA ÄN ANDRA RINGAR.

Det är sant, att om Kelly-Springfieldringarna hade ett annat namn, skulle de ändock vara lika goda. Namnet är blott en vägvisare till ringen.

Generalagenter:
HUZELLS
Karlstad — Stockholm

Läs och sprid Nationen!

Prenumerationspris:
Helår —; Halvår 5:25; Kvart. 2:75.
LÖSNUMMERPRIS: 25 öre.
Kommissionärer för prenumeration och lösnummerförsäljning antagas å olla platser i landet.

NATIONEN

Fredagen den 23 November 1928.

BOKBINDERIARBETEN
ALLA SLAG, RASK LEVERANS, OMSORGSFULLT OCH TILL MODERATA PRISER.
BRATTS BOKBINDERI AKTIEBOLAG
Klarabergsgatan 52, 2 tr., STOCKHOLM.
Telefoner: 151 35, Norr 56 20

Harald Lindströms Boktryckeri, Stockholm 1928.

Stockholms Förenade Tvätt
Luntmakaregatan 94
STOCKHOLM. Tel. Vasa 34 22.
Specialité: Tvättning av överdrags-kläder.

Engelsk kritik av sovjetflottans uppträdande i Östersjön.

De under den svenska flottans stora krigsövning sistlidne augusti såväl i Sverige som i granneländerna mycket omdebatterade ryska örlogsfartygens uppträdande i de svenska övningsfarvattnen har föranlett den stora ansedda engelska sjömilitära tidskriften Naval & Military Record till följande yttrande:

"Sovjetflottan förargade nyligen svenskarna i hög grad. Vissa u-båtar ingingo i svenskt territorialvatten å ett område, till vilket svenska flottans övningar förlagts, och döko upp under det att dessa övningar pågingo. Antagligen iakttogo de intet av någon som helst betydelse, men det minsta, man kan säga därom, är, att detta inträngande var ett exempel på dåligt uppförande. En makts örlogsfartyg ingå ej i annan makts territorialvatten annat än efter vederbörligt meddelande om avsikten att göra det.

Händelsen visar, att sovjetflaggan blivit allt mer och mer aggressiv i Östersjön. Vi veta, att den utfört övningar av flera slag under sommarens lopp. Huruvida sovjetflottan är inbegripen i den nya lagen, som stadgar att alla män i Ryssland skola organiseras för militärtjänst, har icke blivit konstaterat, men det synes vara uppenbart, att den röda flottan anser sig själv vara av mycket större betydelse än värden i övrigt anser."

Upplysningsarbetets ordnande.

(Forts. fr. sid. 1.)

det gäller att komma inopportuna" försök att inkräkta på De Gudomligas "rätt" i detta land till livs. De som vilja en praktisk insats i fosterländsk anda måste fördenskull vara beredda på strid och hård sådan, strid i det öppna liksom i det fördolda, med ljusets fiender. Men det är nödvändigt att nu taga den striden försåvitt att vårt samhälle skall kunna räddas från hotande undergång i judisk bolsjevism.

Enda medlet mot den judiska omstörtningsmaktens mot vårt folk riktade strävanden är såsom vi ofta framhållit *Upplysning i sanningens anda.* Nationen har i trenne år, såsom vi våga tro icke utan resultat, verkat för dylik upplysnings spridande, men har nu ansett tiden inne att organisera upplysningsarbetet i enlighet med de former, som bäst lämpa sig för detta speciella arbetes bedrivande. En särskild organisation har för ändamålet startats, benämnd *Samfundet För Svensk Folkupplysning,* vilken i den anda, tidningen Nationen företräder, vill föra upplysningsarbetet ut i de vidaste kretsar av folket. Vårt initiativ har väckt livlig anklang i olika delar av landet, och alla utsikter för en framgångsrik utveckling av den igångsatta folkliga upplysningsrörelsen äro förhanden. Men det gäller för alla, som nu rycka in med i kampen för vårt folks upplysande, att från början göra fullt klart för sig vad denna gäller och även handla i överensstämmelse därmed. Det gäller att i arbetet aldrig förlora ur sikte det stora målet samt ständigt vara på vakt mot alla onda anslag från fiendens sida. Enligt det antagna, här tidigare offentliggjorda programmet skall S. F. S. F:s ändamål vara *"att verka för svenska folkets återupprättelse ur det förfall, vari det härskande svenska systemet dragit det, samt återinförande av gammalsvenska hederabegrepp i Sverige"*, vilket skall ske genom spridande av upplysning i sanningens anda till alla lager av vårt folk, till skingrande av de falska föreställningar på politikens, ekonomiens, kulturens samt övriga samhällslivets områden, som under rådande upplysningssven under judemäktens hägn givits allmän spridning i landet och som hota att totalt förröda vårt folks andliga och materiella kraft. Upplysningsarbetet skall enligt vad i stadgarna vidare föreskrives framför allt bedrivas medels a) spridande av lämplig litteratur; b) anordnande av gemensamma sammankomster med föredrag, diskussioner o. dyl.; c) upprättande av gemensamma vandringsbibliotek, omfattande lämplig litteratur; samt d) anordnande av opinionsyttringar i rörelsens anda.

En efter dessa linjer bedriven organiserad upplysningsverksamhet under medverkan av alla för den nationella restaurationens idé besjälade svenska män och kvinnor kan icke undgå att bliva resultatbringande. Eftersom S. F. S. F. icke är någon politisk partibildning behöver ingen av partipolitiska motiv se sig förlindrad vara med i rörelsen. Inom de olika politiska lägren torde man vid det här laget ganska allmänt ha kommit till insikt om att det är något galet, "something rotten", i hela det nuvarande partiväsendet i tecknet av den judisk-imperialistiska satsen "Söndra och härska!", om man också ej är beredd att överge det parti, man hittills skänkt sitt förtroende. Det bör emellertid ligga i envars intresse att själv vinna klarhet rörande "det stora mysteriet" i nutidens politik, och det är detta som S. F. S. F:s upplysningsarbete framför allt är avsett att bibringa alla dem, som inse betydelsen både för sig själv och andra av att en upplysning i sanningens anda får nå ut till vårt folk. Ingen som känner sin personliga värdighet kan vara traktorad av att i längden grundbedragas såsom ett "självlöst djur" i sin politiska uppfattning. Varje ansvarskännande svensk medborgare är helt enkelt skyldig sig själv, de sina, sitt folk och sitt land, att han söker sätta sig in i verklighetsläget i den miljö, vari han lever och i sin åskådning frigör sig från den satanistiska lögnmaktens ödesdigra välde.

S. F. S. F. hävdar den sanna fritetens idé, är emot individuell likgom folklig ofrihet, våld och förtryck från vad håll dylikt komma månde. Frihetsprincipen får dock ej praktiseras på ett sådant sätt, att den blir ett privilegium för den lands- och folkfientliga maktens, ett vapen mot vårt folk i Judas band. Också vi svenskar måste i självfullhet veta att använda oss därav. Så må även inom S. F. S. F. fritetens princip hävdas, churu också där inom ramen av de ovillkorliga, fastställda grundlinjerna. I den mån fienden söker tränga in i våra leder för att på kända manér skapa tvivel, förvirra och upplösa samt bringa verksamheten på avvägar, måste dylika försök på det hänsynslösaste tillbakavisas. Den organisatoriska ram, som byggts upp för S. F. S. F., bjuder möjligheter för den folkupplysande verksamhetens spridande över landet, ja dessa möjligheter — till vilka vi få tillfälle framdeles återkomma — äro t. o. m. att anse såsom mycket betydande. Allt kommer emellertid an på den anda, som blir besjälande i verksamheten. Det gäller dock som sagt att vara på vakt gentemot de falska vänner, som ej minst i rörelsens tidigaste skede komma att söka sig på densamma för att sabotera idén. I de antagna statuterna har även sörjts för rörelsens skyddande gentemot illojala ansatser av saboterande element i fiendens tjänst. Uppenbara sådana är det i första hand avdelningsledarens plikt att stärja genom användande av sin befogenhet i fråga om illojal medlems uteslutning, så att ej tillfälle beredes att utöva något skadegörande inflytande inom rörelsen.

Spritutredningar i sin prydno.

(Forts. fr. sid. 1.)

vudsaken var i alla fall, att idén blev kommitténs, och att den visat i dess P. M. betecknas såsom "en framkomlig väg". Det var begreppet "restaurangkort", som föddes. Ett län torrläggas, inbyggarne bevisas med enkel majoritet sina motböcker, och för att de icke skola synda på annat håll få de heller inga restaurangkort. Som ett slags pariss skulle de gå i de ännu av förnuftiga människor bebodda nejderna. Det är icke något skämt. Tanken på restaurangkorten ha framkommit på fullt allvar, framställd av tre herrar, som dåvarande kungliga majestät ansett särskilt vederhäftiga. Den är betalnd av oss alla. I den mån vi äro delaktiga i statens affärer. Man måste ta den på fullt allvar. Men det är säkert bara elakt förtal, när det påstås, att kommittén, innan den kände sig fullt säker på sin sak, rådfrågade salig Dunnboms ande. Han måtte, tycker man nu, ha varit en ganska klok karl — — —.

Ja, så låter ett omdöme om denna kungliga kommitté ur svenska folkets led, och däri instämmer också varje annan svensk, som ännu är i stånd till förnuftigt tänkande. På så sätt har väl ingen annan kungliga kommitté blivit löjliggjord. främst då av sig själv inför offentligheten som denna s. k. kommitté. Dess tillsättande på folkets bekostnad av den s. k. pilsnerdrickaregeringen är ett typiskt utslag för den vidriga partipolitiken. Och det utgör en av de många skamlösa utmaningarna från statsmakternas sida mot den stora nyktra och lojala svenska allmänheten. Är det icke också det renodlade vansinnet, som tagit sig uttryck i denna P. M.? Nu då dessa tre herrar ännu icke kunnat begripa, vilka för folket i gemen ödesdigra följder en s. k. torrläggning medför? Veta de ännu icke, hur det var i Norge, och hur det alltjämt är i Finland, för att icke tala om Förenta Staterna? Stackars förvillade och efterblivna människor! Och av dessa, som sig så utmärkt, befinna sig två bland de av Eder regering tillsatta s. k. spritsakkunnige. Reflektionerna göra sig själva!

Det är att hoppas, att den regering, för vilken Ni är ansvarig, ofördröjligen upplöser den dyrbara, gagnlösa och löjeväckande kommittén, så att dess ledamöter icke längre få lov att uppbära dryga arvoden på folkets bekostnad. Stryk ett brett streck över hela det s. k. Brattsystemet och spritmonopolet och allt vad därmed har sammanhang! Tillkomsten av dessa fosterlandsskadliga inrättningar har ju ock skett i uppenbar strid mot rikets främsta grundlag. Omsorgen om folkets bästa bjuder Edera Excellens att så handla och att handla utan dröjsmål.

Rumäniens änkedrottning . . .

(Forts. fr. sid. 1.)

rakteristik av hovets riddare, "från vilka all ridderlighet plötsligt kunde fly, kommande dem att likna en larmande hop från gatan . . . Med sina ormtungor voro de beredda att stinga till döds och vanära en man". Förf. sticker ej under stol med, att hon gärna ger hovherrarna en välförtjänt klatsch, när hon kommer åt. När hon säger det, ser hon ut som en skälmsk flicka.

"Ilderin" är en av de vackraste och lärorikaste sagor jag läst. Den vore ett utmärkt underlag för en film, och författarinnan skulle gärna se den filmad i Sverige, för vars regikonst hon uttalar en varm beundran.

När jag lämnar Cotroceni's andiensal tänker jag på hur ett lands gode styresman skall vara: "Han får ej vänta tacksamhet, ej räkna på tillgivenhet, ej hoppas på oegennytta och får ej låta sin själ förbittras av allt detta. Han skall evigt vara beredd att sträcka sina händer och förlåta varje kränkning, förgäta de missgärningar, som begåtts mot honom. Han måste kunna le, när dolken stöts i hans hjärta. För andra måste han leva, och aldrig får han förråda, att hans egen själ lider. Utan gränser måste hans nåd vara, och när han straffar, måste det ske utan vrede, utan att han låter sig blindas av något personligt agg: aldrig får han straffa av hämnd, utan blott för att stödja rätten".

Mig synes som Rumäniens änkedrottning skulle komma idealet nära.

Bucurest 1928.

A. F. S.

Svenskhetens återställande.

(Forts. fr. sid. 1.)

Sverige är fattigt på den konst, som återger svenskt väsende. Det finns ansatser, men icke mera: Bredas blick på sina modeller, Hasselbergs skulpturer, Wahlbergs Kolmårdsskog. Varför skola konstnärer gå i utländsk skola, när här hemma finnes så mycket att upptäcka? De gamla grekerna förstodo, att den konst, som evigt består, hänger nära samman med rasens själ och att den verkliga konsten är ett instrument för blottande av det egna folkets kynne och — utvecklingsmöjligheter.

I Sveriges huvudstad tolereras till dömes en negroid "solsångare" med ena skänkeln längre än den andra. Låt "solsångaren" promenera ett slag, och det skall visa sig, att han är laghalt. Är det konstnärligt förtjänstfullt något oavsiktligt laghalta statyer, är Carl G. Laurin?

Även inom vetenskapen spelar rasen in. Juden älskar fiktionen mer än den nakna vetenskapliga sanningen, ty den förra kan klädas i fantastisk dräkt och utgöra ett spekulationsobjekt; den enkla sanningen är icke tillräckligt märkvärdig och uppseendeväckande.

"Nationalekonomien" hos oss representeras av professorer i internationell ekonomi. En nationellt svensk lanthushållning borde främst taga sikte på, att 40 % av Sveriges befolkning är jordbruksidkande. Genom förhöjning av brödsädstullen, som minskat i värde genom penningevärdets försämring och ej begåvats med dyrtidstillägg, skulle villkoren för hälften av Sveriges befolkning förbättras och genom denna hälfts ökade köpkraft även återstoden av befolkningen gynnas.

Ett folk, som saknar utrikespolitik, förfäas. Sverige har f. n. ingen utrikespolitik. För övrigt hava demokratiska länder aldrig någon fast nationell utrikespolitik, även om de inbilla sig hava sådan. Utrikespolitik påfordrar ett aristokratiskt folkskikt. Må så vara att engelska högadeln har oberättigade förmåner, men utan densammas fasta hållning, kultur och tradition både västerlandets undergång redan inträffat, vilket nu förhindrats av Europas enda stadiga ryggrad. Även ett litet folk kan driva politik utåt och göra sig gällande, likaväl som det kan dominera på det litterära, konstnärliga och vetenskapliga området. Det hänger på männens kvalitet och ej deras kvantitet. Det är längesedan, Europa regerades från Storkyrkobrinken. Det är så bortglömt, att Axel Oxenstiernas palats plotetslöst förvandlats till finansdepartement. Nästan varje annat folk skulle i svenskarnes kläder ansett det för en hederssak att dit förlägga utrikesärendena. Det hänger samman med att Oxenstiernas förtjänster och snille ej tillfullo uppskattas av svenskarne. Han är dock Sveriges störste regent, och Sveriges historia är dess konungars, även de okrönta konungarnas.

Amerika har sedan gammalt avvisat all utifrån kommande inblandning i sin kontinents inre angelägenheter. Sverige höll till godo med att gulingar och krumnäsor i Genève omröstade om, huruvida några öar i Stockholms skärgård skulle återbördas till moderlandet. Skulle våra fäder kommenderat trupperna på Åland, detta först svenska och därefter ryska landskap, till avtåg? Skulle England, som håller på sin värdighet och landets trygghet, gjort det i samma situation? Och Finland, i sin tur hade haft mera glädje av och med större tacksamhet i stället accepterat ett stort antibolsjevikiskt block under svenskt presidium.

"Jag vet att du är och du blir, vad du var . . ." Jag vet, att du för närvarande icke är, vad du var! Vi böra icke enbart sjunga utan omsätta i handling det Sveriges och Götes land åter måtte varda, vad det en gång var, förbehållande oss för framtiden, utan minsta köpslående, *att svenskt Sverige åt rassvenska svenskar.*

L.

KÖP BRÖD FRÅN
W. Gustafsson, Bageri & Konditori
S:t Eriksg. 22. Stockholm. Tel. N. 16292

Hotell och Restauranter

som rekommenderas den resande allmänheten.

ARVIKA.
Stadshotellet.

ESKILSTUNA.
Frimurarehotellet.

GNESTA.
Stora Hotellet.

GÄVLE.
Grand Hotell och Centralhotellet.
Järnvägshotellet.

HALMSTAD.
Grand Hotell.

HEDEMORA.
Stadshotellet.

HÄSSLEHOLM.
Stadshotellet

KALMAR.
Stadshotellet.

KARLSTAD.
Stadshotellet.

LANDSKRONA.
Stadshotellet.

LINKÖPING.
Stora Hotellet.

HUDIKSVALL.
Stadshotellet.

LULEA.
Hotell Hospits, Mattis Johansson, Tel. 1148.

LUND.
Grand Hotell.

NORA.
Stadshotellet.

NORRKÖPING.
Göta hotell Dir. H. Magnér.

NYKÖPING.
Stora Hotellet. Tel: Namnanrop

SIGTUNA.
Stadshotellet. Tel. 110.

STOCKHOLM.
Hotell Kung Carl, Birger Jarlsg. 23. Tel.: Namnanrop.
Carlton Hotel, Kungsg. 57.
Pensionat Wasa, 73 A Drottninggatan, 4 tr. Hiss.

STRÄNGNÄS.
Stadshotellet.

TROSA.
Stadshotellet. Tel. 34

VÄSTERÅS.
Hotell och Restaurant Klippan.

ÖREBRO.
Stora Hotellet.

Hotell Atlantic

(F. d. Svenska Teatern.)

är nu öppnat.

Hotell Atlantic, Stockholms modernaste, tystaste och mest komfortabla hotell.
Fullständiga toilettrum med bad till *varje* rum och dubletter.
Det förnäma familjehotellet par préférance.

Restaurant och Terrasser.

Hovleverantör
Leverantör till
H. K. H. Hertigen av Södermanland
H. K. H. Hertigen av Västergötland
H. K. H. Hertigen av Nerike
H. M. Konungens

Någon gång

under året behöver Edra tvättkläder torkas i sol och barrskogsluft. Vi utföra sådan tvätt då vårt läge vid skog och sjö tillåter oss tillmötesgå denna alla husmödrars önskan. De kunder som önska se huru härvid tillgår inbjuda vi att besa arbetet härmed, en tur med vår ångbåt från Kungsholmstorg till Stora Essingen kan göras tur och retur på en timma.

Vördsamt

ESSINGE ÅNGTVÄTT
TVÄTT- OCH STRYKINRÄTTNING
Telefon: 336 42 STOCKHOLM Tel. Essingen 12
Lagning av all slags tvätt utföres på begäran.
Inlämning: Sibyllegatan 21. Tel. Ö. 8 22.

Svensk Bondepolitik
i det förgångna,
i det närvarande
och i framtiden
TRE FÖREDRAG
av
Dir. Adolf Anderson & Ekebo
Ord. i Stockholms läns valkretsförbund av Bondeförbundet
Pris 25 öre + porto. Finnes å Nationenes expedition

Ärade Husmödrar!
All slags tvätt och strykning mottages tacksamt, handmetod - billiga priser.
Bad- och Tvättinrättningen
VANADIS
Billiga och bekväma karbad tillhandahålles mellan 10 f. m.—8 e. m.
Frejgatan 41—43 • Stockholm
Tel. Vasa 188 46

BRÖDET

På grund av dess överlägsna kvalité köpa numera de flesta stockholmarna sitt bröd i
MELCHER LINDHOLMS BAGERI
5 Norrlu lsgatan 5
eller hos dess återförsäljare.
Uppmana Eder leverantör att föra vårt fabrikat! Hotell, Restauranger o. Caféer böra i eget intresse låta oss bliva Eder leverantör.
Telefoner: 850 48, Norr 15 89.

Varför är
Solna Bryggeris PORTER-DRICKA så allmänt omtyckt?
Jo, därför
att det tillverkas av bästa råvaror under fullt sakkunnig ledning.
Ring Hagalund 95
efter en flaska på prov.
Vitaminrikaste måltidsdryck.

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nyktherhetsrestauranter i Stockholm:

Automatrestaurant
CYRUS
43 Nybrogatan 43

Automatrestaurant
ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2

Automatrestaurant
ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8

Automatrestaurant
GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51

Automatrestaurant
S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.

Automatrestaurant
GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68

Automatrestaurant
BIRGER JARL
73 Folkungagatan 73

Frukost ½9—½8 Middag ½12—7
Kvällt 7—½12 Inga dricspenger
Ingen spritservering

Södra Kungstornet, Stockholm
Redaktör: ELOF ERIKSSON
Telefoner: Red. Norr 5898. Exp. „ 5899.

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår ..... Kr. 10.—
Halvår ..... Kr. 5.25
Kvartal ..... Kr. 2.75
Lösnummer 25 öre.

Nr 47 (164). Fredagen den 30 November 1928. Årg. 4

Kring nykterhets-problemet.

Kohol, som det heter med ett från arabiskan hämtat ord, eller i bestämd form "al Kohol", är en uråldrig uppfinning, beroende på att jästsvampar flyga omkring överallt i luften. Det behöves blott därtill ett sockerhaltigt ämne, som skall förvandlas till sprit, och någon näring åt jästsvamparna i form av fruktkött eller dylikt. För de primitiva folken torde huvudsvårigheten hava varit att hindra den bildade spriten att övergå till ättika, ty även ättikbildande bakterier förekomma i luften. När t. ex. våra gamla förfäder först utan att kunna mjöddillverkningen läto honung och vatten jäsa i öppna kärl med full lufttillförsel torde produkten blivit ättika. Ättika bör alltså vara en äldre uppfinning än spriten. Ehuru därom intet förmåles i de fornnordiska upptecknin-garna, får man taga för givet, att ättika i uråldriga tider här i landet användes för konserveringsändamål. Av ättikan blir man ej berusad, men man lär få en blek och "intressant" hy.

*

Missbruk av alkohol har förekommit i alla tider. Å andra sidan kan den mänskliga kroppen ej helt undvara sprit; spriten är en av de beståndsdelar, som erfordras för kroppens funktion och vissa födoämnen övergå genom avsöndring från körtlar i människokroppen till alkohol. Redan därav torde det vara klart, att de fanatici, som påstå, att även små kvantiteter sprit äro skadliga för människan, taga fel och ej hava vetenskapen på rätt sida, ty hade de rätt och ville vara konsekventa skulle de jämväl påfordra att genom statens försorg alla medborgare skulle tvingas förtära kemikalier som förhindrade bildande av alkohol inom kroppen och, eftersom denna ej kan undvara alkohol, skulle därigenom människheten omedelbart utdö. Dessa yttersta konsekvenser hava absolutisterna dock ej själva dragit ut. Kaffe är däremot en dryck, som den mänskliga kroppen helt kan undvara, och kroppens körtlar utveckla ingen koffein. Det oaktat kan fastslås, att s. k. absolutister nästan utan undantag äro kaffedrinkare och djupt sjunkna i koffeinet. Särskilt gäller detta ledarne bland absolutisterna vilka icke åt nöjas med den kvantitet kaffe, de kunna åtkomma i sina hem utan däremellan såsom lydiga slavar av stimulantian en eller flera gånger pr dag slinka in på restauranter och caféer för att välva i sig massor av koffeinrusdrycken. Dessa absolutistpampar borde dock, tycker man, hava så mycken omdömesförmåga, att de kunde inse, att så länge de ej kunna frigöra sig själva från det nesliga beroendet under kaffebönan, de ej kunna tagas på allvar, när de förnena andra att använda en dryck, som vetenskapligt sett ingalunda är så skadlig för folkhälsan som koffeinet är. En kaffedrinkare som utgiver sig för att vara "absolutist", har axlat charlatanens kappa. I många fall har också hans verkliga avsikt varit mer att göra politisk karriär genom nykterhetsfolkets hjälp än att befordra nykterheten.

Det fattigaste folkskiktets kaffemissbruk kan däremot ursäktas. Den, vars slantar i penningpungen räkna sig själva, kan ofta bliva hänvisad till kaffediet, emedan penningar ej finnas till ett ordentligt mål mat och kaffet åstadkommer att hungern ej kännes. Men man behöver blott gå ett tuppfjät uppåt på samhällsskalan för att påträffa en verkstads- o. jordbruksarbetareklass, som av inrotad vana o. smak livnär sig till större delen av kaffe — utan näringsvärde — o. "kaffebröd", d. v. s. finare och dyrbarare vetebröd, än som i vardagslag förekommer hos den burgna medelklassen.

Av de kända helnyktenhetsmännen i vårt land är det knappast någon mer än fil. och med. dr Henrik Berg, som varit nog logisk att lika kraftigt gå i härnad mot koffeingiftet som alkoholgiftet. I sin tidskrift "Hälsovännen" har han desslikes hävdat den logiska ståndpunkten, vilken även är rashygienikernas, att läkarens första uppgift är att verka för införande av ett sunt levnadssätt och därmed följande friskhet och folkhälsa samt först i andra hand att bota uppkomna sjukdomar.

Olika vägar hava föreslagits i kampen mot sprittmissbruket,

Innan dessa dryftas, kanske får förutskickas anmärkningen, att alla spritdrycker ej äro skadliga. De folk, som dagligen dricka vin till alla sina måltider, taga därav ingen skada och bliva icke därigenom degenererade. — Den gröna, spanska chartrösen var ursprungligen ej en rusdryck (vackert klingande ord i patentnykteristers öron) utan medikament mot trötthet och överansträngning, och många hålla före, att den verkligen har en märklig inverkan i sådant avseende. Vad, som verkar, är emellertid icke spriten, utan eteriska oljor däri. Även en tiondels droppe eterisk olja måste på grund av sin natur utöva mycket stor inverkan på människokroppen, och det finnes naturligtvis eteriska oljor, som verka skadligt, likaväl som andra, som äro nyttiga. Läkarevetenskapen har försummat att metodiskt undersöka eteriska oljors inverkan på människans välbefinnande. I samband därmed borde experimenteras med att konstatera, huruvida och i vad mån för flyktiga oljors inverkan deras upplösning i sprit än nödvändig. Vinhandlaren Ivan Bratt, som var en kläpare i sitt fack, vars förnämsta uppgift han ansåg vara att hålla lustiga föredrag, lät sända ut särskilda prospekt, att den av franska staten tillverkade gröna chartrösen, en dålig efterapning, var den äkta. — Stadsläkaren i Jönköping, dr Engstrand, föreskrev på sin tid punsch mot mag sår. Då patienten kom tillbaka och förklarade att medikamenterna icke hade hjälpt, skrev han nytt recept, på vilket det endast stod: "Drick mera punsch". Det är inte så tokigt som det låter, ty för att magsår skall kunna läkas, erfordras en förslappning av magsäcken. — Mot förkylning är såsom bekant en stark spritdosis ofta snabbt kurerande. Massor av folk ha avlidit såsom följd av att de vid förkylningstillfällen ej kunnat åtkomma dessa medikamenter genom Brattsystemets restriktioner. — I många, här ej nämnda, sjukdomsfall, ordinera läkare sprit. I Finland, förbudslandet, utskriva veterinärerna recept å ämbarsvis med sprit åt lantbrukarnas "sjuka" kreatursbeställningar. Och dock ha de finska veterinärerna nyligen i tidningspressen protesterat mot att deras receprträtt ej var tillräcklig för att bota alla sjuka kreatur med sprit.

Mot sprittmissbruket kan och har föreslagits:

1) *Totalförbud.* Uimärkt medel att spritförgifta en hel nation, demoralisera densamma i grunden och till sist åstadkomma anarki i landet, Saken utförligt berörd vid flera tillfällen i Nationen. Väl infört, är totalförbudet nästan omöjligt att utrota, ty judiska storfinansiärer ligga bakom och förtjäna miljarder.

2) *Brattsystemets restriktioner.* Måttlighetssuperiet — förfäringen av ransonen — har blivit osed hos allt folket, även bland kvinnorna och först så gott som helnyktra personer. Ovärdigt förmynderskap över oförvitliga medborgare. Undergräver rättsmedvetandet. Skapar osund smugglingstrafik. Den världsberömde danske näringsfysiologen dr Hindhede har om Brattsystemet fällt det träffande omdömet: "Om det gäller att i tystnet och obemärkt förgifta svenska folket, så att männen duka under i den kraftigaste ålder, utan att varken de själva eller deras omgivning kunna förstå den verkliga orsaken, så är Brattsystemet genialt inrättat." Sekreteraren i världsunionen för kamp mot alkoholen har efter noggranna studier utlåtit sig sålunda: "Brattsystemet dränker Sverige i bränvin och alkoholiserar en härlig ras". Professor Johan Bergman har träf-

(Forts. å sista sid.)

Lögnens suveränitet i politiken.

Uti bland folket gör sig i var tid den uppfattningen alltmer gällande, att politik är ett mindre aktningsvärt yrke, som hederliga personer böra undvika att befatta sig med. Detta vanrenommé, som politikerna och statsmännen av i dag förstått att drage över politiken, är i hög grad beklagligt, särskilt i betraktande av att denna utgör den bestämmande faktorn i samhället och utvecklingens inriktning i uppbyggande eller nedbrytande, positiv eller negativ anda avhänger därav. Att politiken här rakat i vanrykte, beror givetvis främst på de reua verklighetsförhållandena. Efterhand som det blev klart för allt folket, att politikernas ord saknade varje reelt värde och att deras stolta löften och proklamationer vid valtillfällena i verkligheten endast utgjorde lockbete åt väljaremassorna, aldrig avsedda att infrias, för uppbyggande av offentliga äre- och maktpositioner åt politiska lycksökare, var det även ute med förtroendet för dem. Hela det judiskpolitiska systemet i den organiserade folksöndringens och -förstörelsens tecken är förövrigt så genialt inrättat, att det i regel är en tämligen enkel sak för folkrepresentanten att inför sina valmän försvara sig inför det uraktlåtna infriandet av de storslagna löftena genom att visa på de "folkfientliga" fiendeparternas — det samhällsonda som det gällde att bekämpa! — hårdnackade motstånd i riksdagen; och i den mån löftena verkligen infriades, skedde det städse i alla sköna fraseers namn, till den folkliga välfärdens befordrande. I allmänhet tog det dock ej lång tid, förrän det började visa sig, att "reformerna" avsågo helt andra ting än de vid genomdrivandet så vackert föregivna. Deras praktiska verkningar gingo för det mesta i rakt motsatt riktning mot vad som utlovats. Härtill kommer så, att det sedan en längre tid tillbaka ingått i den, hemligt styrande judiska statsöverhetens "välvisa" planer att genom sin omfattande presspropaganda främja uppfattningen bland allmänheten om det av samma makt korrumperade systemets oduglighet — vilket ju med alla tillgängliga praktiska ek- för ögonen ju icke var någon svår sak — för att dymedels bana vägen för en mera konsolidera- officiell styrelseanordning i diktatorns tecken såsom ersättning för den "uttjänta" demokratien.

Denna system satta urartning av vårt politiska liv är såsom redan antytts i högsta grad betänklig med hänsyn till den dominerande ställning politiken intager såsom bestämmande faktor i samhällslivet överhuvud, genom att riktlinjerna för utvecklingen i ekonomiskt såväl som kulturellt och andra hänseenden regleras av den politiskstatliga myndigheten. Att man i våra dagar är inne på falska vägar och från början till slut bygger på lögn och

(Forts. å sista sid.)

Den stora komplotten i Spaa.

När Tysklands underkastelse genomdrevs.

Av General ERICH LUDENDORFF.

Den 9 november 1918, skriver general Ludendorff i "Deutsche Wochenschau", för tio år sedan, inträffade en oerhörd händelse i stora högkvarteret i Spaa, som ej är mindre betydelsefull än tsarens avsättning i en järnvägskupé i Pskov i mars 1917 genom frimurarege-nera-len Russki och dennes frimurarekamrater. Det ligger ett visst dunkel över denna händelse. Nu läsa vi ett brev, som tyske kronprinsen skrev den 19 augusti 1919 i Wieringen. Däri är följande satser av största militäriska och politiska intresse:

"Ju längre jag sysselsätter mig med denna förbannelsedigra 9 november, ju mer deltagare däri jag hört om saken, desto mer har jag kommit till den fasta övertygelsen, att det hela var ett på förhand överenskommet spel. Särskilt fäster jag uppmärksamheten på följande punkter:

Den berömda officerssammankomsten, enligt vilkens beslut kejsaren fick meddelande, att trupperna icke längre stodo bakom honom, var en hopgjord fars. Det skedde i hemlighet. Jag personligen har aldrig vetat något därom förrän, mina bästa befälhavare, kommenderande generaler, divisions- och regementsbefälhavare hava ej deltagit däri.

Ja, till och med min chef, greve Schulenburg, var icke tillstädes. Utan urskiljning hämtades en del herrar från fronten i automobil under natten. Efter timslång resa, delvis direkt ur stridslinjen, utan att man givit dem tillfälle att frukostra forslades de till sammankomsten. De flesta hade inte den minsta aning om den s. k. revolutionen, då fältmarskalken Hindenburg och överste Heye höllo ett föredrag över läget, som utmålades så mörkt o. tröstlöst, att den starkaste man kunde komma i skakning. Därefter försiggick en slags omröstning, om de ville taga ansvaret på sig att trupperna slogo till reträtt till hemorten under kejsarens befäl. För att få ett nekande svar hade man ej behövt kalla folk till sammankomst."

Så långt kronprinsen i brev.

I sina "Minnen" skildrar kronprinsen, hur frontofficerarnes "omröstning" utnyttjades. Samtalet med kejsaren å ena sidan, och Hindenburg, general Gröner, generalöverste von Plessen, general von Marschall, major Niemann och herrarna von Hintze och von Grünau, å andra sidan, förde icke till något avgörande. General Gröner hade yttrat, under det generalfältmarskalken höll sig tyst: "Hären kommer att under sina ledare och kommenderande generaler och i god ordning återföras till Hemmet, men icke under ledning av Eders Maj:t."

Efter samtalet kom nu överste Heye, som ensam både fört samspråket med frontofficerarne, emedan generalfältmarskalken måste bege sig till kejsaren.

I kronprinsens "Minnen" heter det:

"Överste Heyé avgav sin berättelse: befälhavarna hade förelagts frågan, om man, för den händelse att ett borgarkrig skulle utbryta där hemma, kunde lita på trupperna. Frågan besvarades nekande och befälhavarna var för sig ville ej garantera att trupperna voro pålitliga.

Greve von der Schulenburg infölj: Inför frågan, om hären skulle bryta sin faned och, nödens stund svika sin högste krigsherre, tror jag, att det stora flertalet skulle visa sig kejsartrogen.

Men då ryckte general Gröner på skuldrorna och höjde föraktfullt på överläppen: "Faned? Krigsherre? Det är bara ord, eller tomma idéer".

Händelsen med officersmötet intelefonerades, enligt kronprinsens brev, till rikskanslern.

Efter kronprinsens skildring överbringade nu herr von Hintze underrättelsen, att rikskanslern prins Max påfordrade kejsarens abdikering.

Kronprinsen fortsätter: "Då Hintze alutat sitt anförande, nickade kejsaren knappt märkbart och sökte med sina ögon generalfältmarskalkens blick såsom ville han hos honom finna kraft och hjälp i sina kval. Men där fanns intet av den varan".

Därpå uttryckte kejsaren sin beredvillighet att avgå såsom kejsare, om han därigenom skulle kunna hindra vidare blodsutgjutelse och framförallt inbördeskrig. Han ville dock fortfarande vara konung av Preussen och föra hären hem i slutten ordning.

I Berlin avsatte emellertid majoren prins Max av Baden den tyske kejsaren.

De befälhavande officerarnes sammanträde på morgonen den 9 november är, militäriskt sett, något oerhört.

Jag framkastar först frågan: Efter vilken synpunkt utvaldes de av generalfältmarskalken Hindenburg, general Gröner och överste Heye till sammankomst kallade befälhavarna? Föredrogos frimurare, talade frimurare till frimurare? Vilka voro de utvalda? Hur kunde man hämta enskilda officerare utan medgivande av deras närmaste överordnade?

Jag framkastar vidare frågan: Varför har icke generalfältmarskalken och general Gröner ensamma tagit på sig ansvaret, som deras ställning krävde?

Hela handlingssättet är så egendomligt, att kronprinsens åsikt att

(Forts. å sid 6.)

Judeguden Jahve och Bonniers D. N.

Våra påpekanden rörande judeguden Jahves förehavanden, ej mindre i gammaltestamentlig tid än i den vari vi leva, börja tydligen kännas "besvärande" för vissa kretsar. Att avveckla vad vi dagligdags ha för ögonen är givetvis åtskilligt svårare än att avveckla det där gamla från det Jahveska segertågets stora begynnelse, om ock även det av naturliga skäl har sina besvärligheter. Vad som för ögonblicket kännes mest besvärande är dock uppenbart det "heliga" sambandet mellan *det gamla* och *det nya* under Israels röreträg i all världen. Frapperande är otvivelaktigt att i dag skåda själva det ledande judeorganet i detta land, hr Karl Otto Bonniers eget liv- och husorgan, Dagens Nyheter, gå in för ett så tämligen energiskt avståndstagande från det "heliga". Jahveska gudsbegreppet, som hittills fått tjäna som bladets och allt Israels ledstjärna i utvecklingen hitintills i Sverige. — Ett fyndigt sätt, menar man måhända, att avvända den besvärande uppmärksamheten från sig själv och sina aktuella "frihetsvänliga" förehavanden på den Jahveska stråten. Alltså finner man den berömda politiska käsören "Vagabonde" nu med en uppriktighet, som nästan verkar äkta, i ett av Bonniers D. N:s senaste nummer under rubriken "Besvärlig" skriva följande:

"Och de dödade alla dess innevånare, och hela staden med allt, vad där fanns, förstörde de i grund, inte det ringaste lingo de behålla som byte, allt skulle offras åt Jahve.'"

Min lille son läser detta och mycket mera liknande. Stad efter stad intages av israeliterna, och deras invånare dödas, allt på Jahves befallning och efter hans detaljerade föreskrifter.

Gossen, som har ett rättrådigt sinnelag, utbrister, sedan han jäst hur israeliterna med Jahves hjälp för väl tionde gången lyckats överlista och döda sina fiender:

— Det är väl inte sport att jämt hjälpa dom där israeliterna och lära dom alla möjliga knep för dom ska kunna klara sig! Det var väl bättre att folk slogs renhårigt utan hjälp av några gamla gudar.

Jag tycker naturligtvis, om jag också av feghet inte säger det, att barnet har rätt. Det är ingen uppbyggllig lektyr allt detta om ett hänsynslöst och härsklystet folks maktlystne Jahve, krävande dyrkan och blodsoffer och utlovande makt. En hämndens och väldets gud, gjord efter ett energiskt krigarfolks behöe.

Jag ville gärna veta anledningen till att små barn, små svenska barn av årgång 1928, måste lära sig 138 tättryckta sidor judisk historia. En mycket intressant historia om ett folks religionsbegrepp och som sådan lika lärsvärd som mycket annat. Men varför just som utanlixor för nioåringar?

Eller är det för att lära våra barn torrsta och äcka den gud vi dyrka som de skola läsa alla dessa bloddrypande historier? Om midjaniter och filisteer, sida upp och sida ner, om rövartåg och mord och brand i Jahves namn.

Man kan inte begära att nioåringar ska' kunna sägа sig själva att denna Jahve, som lika ofta nämnes Gud, är en produkt av sin tid. Utrustad med de egenskaper som den gud som de äro tillsagda att åkalla i Gud som haver och andra böner.

Resultatet av mina försök till förklaringar är att min son utropade: det var bra att han inte finns, så otäck som han var. Han ville ju att dom skulle slå ihjäl alla, barna med.

När jag sade honom att Gud nog finns, fast han är helt annorlunda än de gamla israeliterna trodde, så svarade han: Vad ska' vi då plugga i oss allt det här för? Tror mamma magistern tror på't?

Vad ska man svara? Gossen har ännu 70 tättryckta sidor kvar innan han tunnit till Johannes döpnren. Innan det dagas, det nya testamentet.

Vi läste på min tid små smala bibliska historier med korta berättelser, det viktigaste ur Gamla testamentet. Nu läser min pojke och pluggar i sig om Rahab och spejarna, om Josua och Domaritden, om Debora och Gideon och Dagon. Och om Simson och Delila på två och en halv 40-radiga sidor. "Sedan han i flera år spritt lusa bland filistéerna — han hade givit Jahve ett löfte att tjäna honom genom att alltid strida mot filisteerna — fattade han kärlek o. s. v. Med resultat att all styrka gick av honom via håret.

— Sagor? frågar min son, som läst Tuvson och en natt och isländska sagor och sparar en viss likhet.

— Ja, måste jag väl svara. Och så är vi där igen! Varför är det så ihuvligt viktigt med dessa sagor, mycket, mycket viktigare än med sagorna om Oden och Tor, som dock var våra gudar.

— Därför att det rör sig om var religion.

— Är det vår gud den där lumska Jahve?

— Nej, då, kära barn, inte alls.

Medge att det har sina sidor att ge barnen en röd tråd i året, när religionsundervisningen — skolans enda moralundervisning, de enda timmar som befatta sig med barnens etiska uppfostran — är så utan all röd tråd!

Jahve i all sin grymhet och storhet hör hemma i allmänhistorieundervisningen eller i kyrkohistorien, enligt min åsikt. Som åskådningsobjekt i kristendomsundervisningen (i undervisning i den religion vars gud är kärleken) är han verkligen besvärlig."

Man konstaterar visserligen icke utan intresse detta avståndstagande i teori från judeguden Jahve i

(Forts. å sid 6.)

De barbariska slaktmetoderna bort!

Generalkonsul Folke Cronholm har till statsminister ingått med en skrivelse, vari vissa här i landet alltjämt praktiserade barbariska slaktmetoder, främst den judiska skäktningen och svinslakten, påtalas samt kräves regeringsingripande däremot. Hr C:s inlaga lyder:

I "Nya Dagligt Allehanda" av dag 16 nov. stod det att läsa under den i och för sig beteckande rubriken "Skäktningen i Uddevalla ej djurplågeri", att justitiekanslern meddelat därvarande stadsfiskal, att åtalsbeslut icke funnit skäl till fullföljd av Uddevalla rådhusrätts beslut att ogilla åtalet för djurplågeri gonom s. k. skäktning mot religionslärarен Bernhard Apt och tre skäktlerarbetare i Uddevalla. Åtalet hade av stadsfiskalen anhängiggjorts efter angivelse av en provinsialläkare i Uddevalla, alltså från sakkunnigt håll. Det är nog många, som med mig fråga sig, varför icke detta kriminella mål i och för prejudikatets erhållande fick fullföljas till högsta domstolen, samt om det var någon högre makts vilja, som här fick göra sig gällande,

Tillåt mig att i anslutning härtill få fästa Eders Excellens' uppmärksamhet å följande sakkunniga och förty beaktansvärda uttalande i senaste numret av Svensk Veterinärtidskrift av den kände vetenskapsmannen professor John Vennerholm! Det lyder sålunda: "Vi besämman oss av att vara en av världens mest civiliserade nationer, men tillåta utan protest ett fullkomligt obestridligt groxt djurplågeri i den oerhörda utsträckning, som exempelvis vid svinslakten äger rum. Det kan knappast förklaras annat än som en ren tanklöshet, att ett sådant jättedjurplågeri kan få försiggå, utan att en tusenstämmig protest ropas ut från de många tänkande, vidhjärtade och etiskt lagda män och kvinnor, som ju ändå bygga och bo i detta högt kulturerade land. *Den judiska slaktningen, sådan den här försiggår, är avskyvärd,* men man skall icke göra alltför mycket väsen av den, så länge man tolererar de omänskliga metoder, som även i övrigt och framför allt vid svinslakten opåtalt få fortgå". Ja, så talar och skriver denne på området framstående fackman!

Jag har härmed velat fästa Eder uppmärksamhet å dessa ord för att fråga, om de icke äro värda att beaktas av Eder regering, ty i den finna det väl tänkande, vidhjärtade och etiskt lagda män, som kunna in-

(Forts. å sid. 6.)

Den 30 November

Domen över de olagliga monopolen.

Det gives vissa allmänna moraliska grundsatser, som ej ostraffat åsidosättas i utvecklingen. Ett bedrägeri kan hava sin glansfulla tillvaro en tid, men den dag dess verkliga natur avslöjats, är det slut därmed. En Nemesis sörjer för, att de vilka våldföra sig mot rätten också få skörda sin lön därför. Visserligen är det sant, att världen låter sig bedragas, men att världen *vill* bedragas innebär helt säkert en överdrift. Snarare förhållar det sig väl så, att människorna i regel äro godtrogna varelser; alltför fort färdiga att anamma vad vackert som bjudes dem i ord. Men när de en gång kommit till klarhet och funnit, att de varit utsatta för ett bedrägeri, äro de ej längre med. Det är här som samtidens "vise" räknat fel. De trodde, att den materiella överhöghet en i samhällena betydde hegemoni också över allt det andra, över människorna själva, kulturen, utvecklingen, allt.

I Sverige har det sedan äldsta tider varit en godtagen sats, att utvecklingen i ett land med lag skall byggas. Så länge denna grundsats följdes och lagstiftningen var inställd i samhällsnyttans tjänst samt lagen hölls i helgd, artade sig all rätt väl; men i samma mån avsteg under ovidkommande krafters inflytande skedde från de fundamentala principerna, råkade utvecklingen in på negativa banor med verkningar bakåt i stället för framåt och såsom påföljd en urartning av samhällslivet. Ett belysande exempel på huru brott mot den moraliska lagen i längden icke passera ostraffat utgör förvisso utgången av den kungliga kommittéutredning angående de i strid mot rikets grundlagar tillkomna Sprit- och Tobaksmonopolen, som nu avslutats och som bl. a. lett till att de allsmäktiga ledarna för de bägge monopolbolagen, doktor Ivan Bratt och kapten O. Wallenberg, måst frånträda sina respektive chefsposter. Genom Monopolkontrollkommitténs utredning konstaterades ju nämligen, att inom såväl Sprit- som Tobaksmonopolet under årens lopp personlig egenmäktighet samt ekonomiska manipulationer av synnerligen uppseendeväckande natur förekommit, varmed bevisats riktigheten av den av Nationen under trenne års tid hävdade uppfattningen om monopolen såsom en skapelse av den ledande storfinansen i detta land, framför allt avsedda att tjäna samma storfinans' politiska och ekonomiska intressen. Vi fingo rätt! Hrr Bratt och Wallenberg skulle helt säkert icke under de former som skett trätt tillbaka, därest icke verkligt graverande saker blottats genom Monopolkontrollkommitténs verkställda utredning angående de halvstatliga monopolens verksamhet.

De bägge monopolbolagen tillkommo såsom vi veta i strid mot Sveriges grundlag, *mot* landets och folkets sanna intresse, därför att de ledande storfinansiella kretsarna i deras tillkomst sågo ett medel till ytterligare utökande av sina ekonomiska och politiska maktställningar i landet. Regeringsformen, § 60, stadgar uttryckligen förbud mot inrättandet av monopol vare sig till vinning för kronan eller enskilda: "Ej heller må konungen statens inkomster förpakta, eller, till vinning för sig eller kronan eller enskilda personer och korporationer, några monopoller fastställa." Inga juristiska ordvändningar kunna bortförklara detta Regeringsformens klara och förvisso alltför välmotiverade förbud mot instiftande av monopol till vinning för kronan eller enskilda. Meningen med den tillämpade "halvstatsliga" principen i monopolens organisation står numera fullt klar. Det hette ju så vackert, att man medels den "geniala" organisationsformen skulle tillföra statsföretaget de "hälsobringande" verkningarna av "det privata initiativet", på det att staten i eget välförstått intresse i möjligaste grad måtte kunna tillgodogöra sig monopolinstitutionens stora möjligheter såsom socialt-ekonomiskt exploateringsinstrument. Och naturligtvis nappade "de själlösa" på betet! Huru den "befruktande" inverkan av privatintresset i verkligheten kom att se ut, veta vi i dag rätt väl. "Det befruktande privatintresset" har förstått att på ett storarat sätt utöva sitt "hälsobringande" inflytande inom de monopolen: jättesummor av den vinst, som skolat inlevereras till statsverket, ha letts åt helt andra håll. Vartill så komma de närda planerna att via monopolen i hemlighet uppbygga andra monopol, omfattande landets hotell- och restaurangväsen m. m. De Bratt och hans vänners regemente i Spritcentralen har ju här vid olika tillfällen ingående belysts. Det vittnade om en förvisso enastående "liberal" fördomsfrihet. Men så var han också in i det sista judepressens gunstling framför alla andra. Redan 1926 påvisades som vi veta en hel lång rad uppseendeväckande manipulationer inom Spritmonopolet, såsom förskingringar i stor skala av statsmedel, bl. a. bortskänkandet i "gåvor" av konstaterade minst 184,000 kr. till allsköns "socialа" och andra institutioner och företag ävensom en mängd egenartade bokföringstransaktioner inom koncernen, däribland den hemlighetsfulla posten "utestående fordringar" å 791,000 kr. i S.A.R. A:s räkenskaper för 1919. I sin inlaga till 1927 års riksdag påvisade Direktör Lithander, hurusom under den förflutna tioårsperioden genom mer eller mindre öppna avskrivningar och fonderingar inom Spritmonopolet förbrukats icke mindre än bortåt 100 milj. kr., varav c:a 80 milj. kr. inom Vin- och Spritcentralen och c:a 15 milj. kr. inom de övriga partihandelsbolagen. Till allt detta kom så monopolkontrollkommitténs avslöjanden att förutom de av dir. Lithander angivna avskrivningarna hemliga sådana, gjorda före bokslutet, under åren 1917—1926 av vårt företagits till ett sammanlagt belopp av kr. 46,588,345. Och nu har genom Monopolkontrollkommitténs utredning angående Tobaksmonopolets verksamhet konstaterats, att även inom detta i den "folkliga" och "sociala välfärdens" intresse tillkomna monopol en mängd uppseendeväckande transaktioner under de gångna åren förekommit, bl. a. vissa mystiska valutatransaktioner med företagets medel av monopolchefen själv, vilka vållat staten en förlust av 67,000 kr. m. m. i samma stil, ävensom ett otillbörligt gynnande ifråga om kapitalplacering av den Wallenbergska banken, Stockholms Enskilda, varigenom ränteinkomsterna reducerats under vad som vid "en mera ändamålsenlig placering" skulle kommit bolaget till godo. Vissa förekomna mut- och överbetalningsaffärer inom monopolet hava även varit av sådant slag, att Monopolkontrollkommittén sett sig föranlåten göra sina anmärkningar däremot. Sålunda utgjorde Tobaksmonopolets överbetalningar på förpackningsartiklar till den Seierska firman i Malmö — i vilken enligt vad tidigare framkommit "mäktiga storfinansiella intressen" i huvudstaden skulle varit intresserade! — endast under åren 1924—1925 1,358,000 kronor. Kommittérade hävda slutligen, att ett belopp av 10 mill. kronor utan men för bolagets likviditet vid oktrojtidens slut kunna inlevereras till statsverket.

De i strid mot grundlagens klara bud och folkets sanna nytta av enskilda finansintressen tillskapade "halvstatliga" Sprit- och Tobaksmonopolen hava genom Monopolkontrollkommitténs utredning samt de omedelbara praktiska verkningarna därav — vilka såsom framhållet bl. a. tagit sig uttryck i att de bägge monopolcheferna nödgats frånträda sina befattningar — i såsom välfärdsinrättningar i det allmännas tjänst fått sin dom. De höga storfinansiella hus, husen Bonnier och Wallenberg, som i sitt suveräna förakt för Sveriges gällande konstitution under ntnyttjande av sitt inflytande över opinionsväsendet och politikerna på sin tid genomdrevo de grundlagsstridiga monopolen, hava fått en erinran om att dylikt ej ostraffat låter sig göra. Eftersom nu den "heliga" offentliga tystnaden brutits. Och svenska folket har fått en förvisso välförtjänt läxa för sin "själlösa" godtrogenhet samt sin visade alltför stora tolerans vis à vis de laglösa krafternas spel i samhället. Sveriges rikes lag måste gå främför enskildas maktoch förvärvsanspråk! Gångna tiders visa lagstiftare visste att genom i grundlag stadgade garantier trygga svenska folket mot urartning och maktmissbruk från ovärdiga styresmäns sida. Dessa garantier mot maktmissbruk ger man numera en god dag, när de ej längre passa den höga Finansens Herrar. Sprit- och Tobaksmonopolen tillkommo i "det demokratiska genombrottets" stora dagar, då förnuftsynpunkterna så tämligen helt avkopplats och samma Finansens Herrar i demokratiens namn togo hand om det svenska rikasstyret i tron att deras drömda universella evighetsregementes tid var kommen. Monopolkontrollkommitténs av ansvars- och pliktkänsla präglade fullgörande av sitt värv förtjänar utan tvivel allt erkännande och utgör ett löftesrikt omen för framtiden. Det är att hoppas, att den ärliga vilja, som i kommittéutredningen kommit till uttryck, skall tränga ut till allt större kretsar av vårt folk samt bliva inledningen till den nya æera inom vårt offentliga liv, varefter Sveriges folk i dag längtar.

PRESSKONSERTEN

Monopolkontrollkommittens betänkande.

Monopolkontrollkommittens avslöjanden rörande verksamheten i det halvstatliga Tobaksmonopolet, vilka bl. a. haft till följd att monopolets chef, kapten O. Wallenberg, ställt sin plats i företaget till disposition, har givit upphov till en vidlyftig, tämligen animerad, för att ej säga irriterad diskussion i pressen. Särskilt irriterad tyckes stämningen vara i de judepolitiska pressläger, som upprått med anspråk framför allo andra på att företräda folkviljan o. demokratien. Vi se här åter en gång mäktig storfinans och mäktig folkvilja sluta upp vid varandras sida. Motsatserna dem emellan äro ju i våra dagar mindre stora än folk i allmänhet äro böjda för att tro.

Det ledande judiska "upplysningsorganet", hr Karl Otto Bonniers *Dagens Nyheter* (l.), har också svårt för att dölja sitt raseri över Monopolkontrollkommitténs sätt att taga sin uppgift, eburu kritiken naturligtvis framföres i det demokratiska väktandets och samhällsnyttans heliga namn. Kommittén har tydligen brustit i gott omdöme, menar det illustra bladet, då den med sin utredning sökt ge sken av ett visst berättigande åt de ohemula beskyllningar, som spritts mot de förträfflliga monopolen, varigenom vållats "en förvirrad diskussion". D. N. skriver:

Rättvisligen måste slås fast att granskningsherrarna själva ha en dryg skuld till förbistringen. Även kungliga kommitteer ha nu en gång sina öden. I början av detta år presterade denna monopolkontrollutredning ett betänkande om Spritcentralen vilket näppeligen var ägnat att stärka författarnas auktoritet. Med stora later samt i en från och överlägsen ton gick kommittémajoriteten till attack. Den rörde upp mycket damm, avlossade väldiga salvor. Men när rökmolnen skingrats insåg litet var att man skjutit med löst krut(!) Kritikens sakliga innehåll stod i ytterst dålig proportion till de starka orden(!) Och den reella reformplan vilken motiverades genom hänvisning till väsentligen uppkonstruerade olägenheter visade sig vara sådan att varje vän av en åtminstone något så när affärsmässig skötsel av våra statsmonopol i betydelsefulla huvudstycken måste ställa sig absolut avvisande.

Man kan lugnt slå fast att monopolkommittén genom detta betänkande om Spritcentralen skaffade sig en ytterst liten utgångspunkt för sitt arbete med Tobaksmonopolet. För att få bukt med mer eller mindre inbillade missförhållanden i fråga om sprithandeln lade granskningsmännen upp ett reformschema, vilket sedan nära nog med naturnödvändighet blev prejudicerande även för tobaksbetänkandet. Hade man sagt A fick man säga B. Någon "enhetlighet" måste det ju finnas i kommitténs olika reformprogram. Därtill kommer en annan synpunkt. Genom sin illa avvägda attack mot Spritcentralen väckte monopolutredningen den allmänna opinionens misstänksamhet. Den misstänksamheten går igen i åtskilliga av de beska randanmärkningar som i dessa dagar sättas vid den nya "revisionsberättelsen". Det hjälper inte att gransknings männen denna gång obestridligen i väsentlig mån bytt om taktik, att deras anmärkningar nu genomgående framföras i hovsam och lugn form, att de målmedvetet velat undvika skenet av att till varje pris söka sak mot monopolledningen. Ja, det hjälper inte ens att de sakkunniga faktiskt i detta fall ha betydligt starkare "anklagelsematerial" att komma med. Inom vida kretsar ser man dem dock med tydlig avoghet(!). De få — för övrigt med viss rätt — skörda vad de sådde genom sin taktik mot Spritcentralen (!) . . .

Kanske bör man dock inte alltför hårt lasta kontrollkommittén, om den i sina betänkanden gått bet på uppgiften att servera en i allo tillfredsställande plan för organisation av och kontroll över de statliga monopolföretagen. I själva verket har den stått inför en hittills av ingen löst och antagligen för alla tider olöslig uppgift: att skapa en fullt affärsmässig statsförvaltning. För någon tid kan det på en eller annan punkt se ut som om saken vore klar. Men förr eller senare visar det sig dock att kravet på fullt affärsmässig rörelsefrihet under personligt ansvar inte går att sammanjämka med statsmakternas väl motiverade önskan om effektiv kontroll och fasta normer för varje i realiteten statlig verksamhet. I fråga om Spritcentralen spela visserligen en rad sociala hänsyn in vilka ge detta "fall" en speciell karaktär. Beträffande Tobaksmonopolet är situationen enklare. Där kan man mera direkt avlasa svårigheten att upprätthålla en i allo affärsmässig statsdrift. Trots det i många stycken förtjänstfulla och outtröttliga arbete som dess ledning utfört, trots att den hittillsvarande verkställande direktören kan berömma sig av att väsentligen ha medverkat till uppryckningen inom hela vår tobaksindustri, har den nuvarande delikata situationen inträtt. Vad under om man då frågar sig huruvida det lyckligaste inte varit att staten aldrig engagerat sig för detta monopol. Som affärsföretag visar det sig svårt att manövrera; som rent ämbetsverk bleve det förvisso en bedrövlig ekonomisk missräkning; som beskattningsinstrument är det oproportionerligt skrymmande. Tobaksmiljonerna kunde utan svårighet på enklare skattevägar ledas in i statskassan.

Men gjort är gjort. Statsmakterna ha en gång gett sig i leken och få i fortsättningen söka så gott sig göra låter balansera fram mellan affärsmässighetens och den statliga kontrollens växlande krav.

Jo, det är så dags att nu komma och ifrågasätta den tidigare så storligen idealiserade, "demokratiska", "folkliga" och "sociala" monopolinstitutionens ändamålsenlighet ur statsnyttans synpunkt. Den saken borde ju herrarna i det lysande organet ha överflukt innan de på sin tid gingo in för och genomdrevo de lagstridiga monopolföretagen! Men på den tiden tänkte man sig ej möjligheten av en närgången granskning av de sociala monopolföretagen sådan som den vilken nu natt tram till offentligheten. Det bonnierska organets tränderkännande av honig auktoritet hos utredningsmännen med undantag för den "liberale" bankdirektören Koth (som ock vetat att reservera sig), särskilt vad spritmonopolet angår, är ju visserligen nog så förståeligt, sedd ur Israelitisk synvinkel, men varför inte tala i eget namn i stället för som alltid i svenska folkets?

Denna taktik imponerar knappast längre. Var "inbillningssjukan" är tillfinnandes, inses ju numera lyckligtvis ganska allmänt på den "själlösa" sidan.

"Teologie professorn" i *Göteborgs Handelstidning* (l.) är ej mindre upprörd i sitt demokratiska sinne än självaste tränderna i systerorganet i huvudstaden, Hr Segerstedt skriver:

Ett utlåtande sådant som Monopolkommitténs inskärper denna ena sak: den som har någon statens affär om händer, skall så förlara, att han formellt är oåtkomlig, vilket är lätt upp så snart man beslutar sig för att giva de affärsmässiga synpunkterna på baten. Hade Tobaksmonopolets chef tattat sitt åligande på det sättet, så hade visserligen den vinst företaget avskatat endast blivit en bråkdel av de miljoner, som nu årligen inlevereras till statsverket, om ens någon vinst uppstått, och de varor som tillhandahållits allmänheten hade blivit av underhaltig kvalitet, men politikssarna nade med välbehag sett till denne trogne tjänare, som icke lätit komma sig någon verksynd till last.

Ja, "demokratiskt" och "affärsmässigt" skall det vara! Och de där "politikssarna" äro även allt bra att ha för frihetens hjältar i pressen att kunna vederbörligt aga, när så passar Den Högre Makten.

"Socialistiske" frihetshjälten Per Albin Hansson söker i sin *Ny Tid* (s.) så gott han kan och vågar taga Tobaksmonopolets chef i försvar mot de illasinnade utredningskommitterade:

Man får det intrycket, att meningen med dessa ändringsförslag är att ställa verkställande direktören under daglig uppsikt och binda hans handlingsfrihet. Visserligen är det nyttigt och bra med kontroll, men det kan icke stämma med en affärsmässig skötsel av ett företag att den för verksamheten främst ansvarige bindes i sin handlingsfrihet. Ingenting är angelägnare för det allmänna än att dess företag erhålla fullt kompetenta personer som ledare, vilka få sköta sin uppgift under ansvar. Man bör se till resultatet av ledarens verksamhet För en socialdemokrat med sin principiella uppfattning att produktionen bör vara samhällelig är det av största vikt att den är så organiserad att den enskilde får taga ansvar och att hans verksamhet bedömes efter resultat.

"Den gode husfadern" är som man finner en vän av kontroll, men varför då icke i sin praktisk-politiska verksamhet visa denna sin egenskap? Hans överseende vis à vis svindlerierna i Spritcentralen samt hans försök att slåta över allt vad som under årens lopp förekommit inom de "halvstatliga" monopolen tyder knappast på att det skulle ligga någon ärlig mening bakom orden.

Socialdemokraten (s.) bjuder kapten Wallenberg både ris och ros:

Valutatransaktionerna, som verkställande direktören laborerat med mellan sig själv och företaget utan att styrelsen därom ägt vetskap, hör just till de slag av åtgärder, som kunna betecknas såsom minst sagt självrådiga. Därigenom har också det halvstatliga bolaget ådragits en ingalunda obetydlig förlust. Det av verkställande direktören till direktörsassistenten i företaget utlämnade lånet, 850,000 finska mark, skedde jämväl utan styrelsens hörande och utan säkerhet. Vad skulle för resten direktörsassistenten ha finnmarken till? Var det för att förtjäna på en väntad kurstegring, vid vilket lall lånet skulle anses som köp? Medan lånetermen stod kvar, om kursen föll. Vi ha ingen rätt förutsätta att så var fallet, göra det icke, men den teoretiskt lagde kan göra det. Saken är desto märkligare, som jourhavande direktören, statens kontrollant i bolaget, hölls utom vetskap om transaktionen.

Kapten Wallenbergs förhållande åt sin familj i Enskilda banken synes också ha varit bättre än det med hänsyn till monopolets ekonomi varit önskligt. Placeringen av kapital i Enskilda har nämligen gjorts mot en räntesats, som understigit vad som genom annan placering kunnat erhållas. Då det gällt belopp, som räknats i miljoner, har förlusten också blivit stor. Före 1924 synas placeringarna ha gjorts av chefen utan att styrelsen hörts eller till denna gjorts anmälan om huru och var penningmedlen blevo förräntade. Huru styrelsen kunnat låta sig nöja med en dylik ordning är egentligen obegripligt. Så på denna punkt lär det icke kunna råda någon tvekan om att styrelsen fullt ut i lika hög grad som verkställande direktören bär ansvaret för vad som skett. Den tycks ganska litet ha förstått ansvaret i sitt uppdrag!

Att dyrtidstillägg utbetalats å direktörsassistentens, 40,000-kronors-lön, är ju i och för sig anmärkningsvärt. Det är ju icke ämbete utan affärsställning! Och lönens storlek borde förbjudit dyrtidstillägg. Men då dyrtidstillägg utbetalas ej endast för den del vederbör, hans hustru och familjens två barn, utan jämväl för två andra anhöriga, då går det verkligen för långt! Inför dylikt förundrar man sig knappast över affärerna med Seiersen, förut på sin tid omtalade i pressen, även om därå uppståndna merutbetalningar till storleken intaga en särställning. Utredningsmännen ha om bolagets inköp av förpackningsartiklar nämligen uppgivit, att överbetalningarna för dessa under åren 1924—1925 uppgingo till den lilla nätta summan av 1,358,000 kronor. Så ha pengar formligen vräkts bort. Vad detta nu beror på, inte lär det vara därpå, att verkställande direktören saknat handlingsfrihet. Något annat måste det vara! Detta och mera till upprullas i utredningsmännens skrift, som är ett offentligt syndaregister av ovanliga mått.

Förmodligen kommer väl dessa saker att tagas till utgångspunkt för en kritik, som tager till sikte, icke att rätta till bristerna, utan att komma själva den samhällsbetonade (spärr av oss) principiella livs, på vilken företaget är grundat . . . Nu har verkställande direktören ställt sin plats till förfogande. Det kan heller ingen förundra sig över att han gjort. Ty att stå kvar efter det anklagelsematerial, som utredarna hopbragt, lär väl icke vara möjligt. Vad som skett borttager dock ingalunda att kapten Wallenberg under sin regim lagt i dagen egenskaper att sätta värde på. Hans kynne kan icke frånkännas en social inriktning av det slag, man icke finner hos alla industriens magnater.

Vad hr Engbergs tidning menar med "social inriktning" visste man förut. Logiken har emellertid alltid varit synnerligen konstifik i det illustra "socialistiska" huvudorganet.

Östgötakorrespondenten (h.) varnar mot att under hänvisning till Tobaksmonopolets framstående skötsel och ekonomiskt goda resultat söka försvara och bortförklara vad monopolchefen låtit komma sig till inst:

Vid bedömandet av tobaksmonoolets verksamhet i stort böra dessa omständigheter givetvis tagas i beaktande. Men det är oriktigt att låta hänsyn härtill inverka på omdömet om de åtgärder från verkställande direktörens sida, som av granskningsmännen påtalats. De äro lika klandervärda, vare sig företaget i övrigt är välskött eller icke. Huru långt än begreppet "affärsmässighet" tänjes kan det icke täcka åtgärder av detta slag. Den alltför toleranta uppfattning av dylika ting, som då och då kommer till uttryck, bidrar icke till att skapa och stärka den sunda affärsmoral, som är den nödvändiga grundvalen för ett sunt och starkt näringsliv.

Norrköpings Tidningen (h) framhåller att det finnes punkter, som äro i behov av ytterligare belysning:

Dit höra t. ex. direktörens och direktörsassistentens valutatransaktioner, en råvaruleverantörs upprepade erbjudande om provision till en fabriksföreståndare m. m. Det förefaller anmärkningsvärt att icke leverantören fick en effektiv tillsägelse att sluta upp med ett system som fabriksföreståndaren plägades av och icke ville ha med att göra. Vad valutatransaktionerna beträffar, så vill man naturligtvis icke tro eller förutsätta, att några spekulationer ligga bakom. Men kan det verkligen vara ett rätt affärssystem, att affärer göras, som dock faktiskt åtminstone i ena fallet åsamkat bolaget betydande förlust, utan att styrelsen vet något, utan att statens kontrollant jourhavande direktören haft kännedom om saken och utan att revisorerna uppmärksammat den? Här synes systemet faktiskt behöva ändring.

Svenska Landsbygden (bf.) konstaterar, att genom monopolutredningen en mängd underliga och för staten förlustbringande transaktioner blottats. Tidningen skriver:

Liksom förhållandet var vid kommittens granskning av Vin- och spritcentralen, ha en mängd underliga och för monopolet samt därigenom även för staten förlustbringande transaktioner blottats. Bl. a. papekas hurusom verkställande direktörens broder hr K. A. Wallenberg i Enskilda banken otillbörligt gynnats med betydande penningsinsättningar . . . Även de bekanta muthistorierna vidröras, men man kan på goda grunder misstänka att det härvidlag förekommit åtskilligt mera betänkliga saker, som icke kommit eller gärna kunnat komma till utredningsmännens kännedom. Den likgiltighet verkställande direktören visat vid det i berättelsen omnämnda mutförsöket styrker ytterligare riktigheten av de rykten som varit i svang härom och vilka som bekant bl. a. föranlett en anmälan till antimutinstitutet.

Direktör *Edvard Lithander*, som ju är den, som i riksdagen främst stritt för en utredning och undersökning av monopolväsendet och vars kamp länge möttes med endast hån och förakt av folkintressets väktare i riksdag och press, har i en intervju i Sv. M. uttalat sitt varma erkännande av Monopolkontrollkommittens arbete:

Kommitténs har enligt min bestämda mening handhaft sitt ingalunda lätta och synnerligen delikata uppdrag på ett sätt, som måste tillvinna densamma allmänt erkännande. Den har med förskiftighet och klokhet utfört sin undersökning, och

Forts. sid. 5.

PÅ UTKIK

Folkens "lyckliggörelse" i Davidsstjärnans tecken.

Den judisk-religiösa världstilsofien häfdar som bekant den för svenska oron originellt klingande satsen, att "Gud skapat världen endast för judarna" (Talmud) samt att alla de övriga folken mera tillkommit av godtycklig misstag men att tillsvidare deras uppgift mände vara att tjäna Guds "utvalda egendomsfolk". Efterhand som denna tjänsteförrättning utförts, måste de emellertid utrotas från denna jord, vilket skulle ske i bolsjevismens tecken, till fullkomnande av den "gudomliga" bestämmelsen med mänskligheten. Det "heliga" löfte, som Jahve, Israels gud, en gång gav sitt "utvalda" folk, skulle nu alltså vara på god väg att infrias. I ragnarök skola alla andra stater och folk försvinna under överlåtande alla sina egendelar åt denne rättmätige innehavaren av denna världen" — "Det heliga Israel". Genom Talmud och andra judiska "religionsurkunder" har den judiska folksjälen under årtusenden preparerats för denna världsfrälsande mission, som även de icke-judiska folken i sin "själlöshet" accepterat såsom gudomlig sådan. Ty såsom rabbinernas "heliga" skrift Talmud säger:

"Gud gav judarna all egendom och alla folks liv i deras våld".

"Juden har plikten att edligt bekräfta att de judiska religionsskrifterna icke innehålla något fientligt mot de kristna".

"Icke ens en stämma från himlen är i stånd att avfärda rabbinernas lära"

Huru det i äldsta tiden gick till vid förverkligandet av den "heliga" Jahvegudens löfte till sitt "utvalda" folk, veta vi av judafolkets i Gamla Testamentet skildrade familjekrönika. Att metoderna under årtusendenas lopp icke i någon väsentlig mån förändrats, därom vittnar den stora "proletära" frälsningen i Sovjet-Ryssland, som krävt omkring 10 miljoner "utrognas" liv och som alltså ur synpunkten av "de själlösas" utrotande från denna jord varit nog så lyckad. Denna "lyckliggörelse" är man ju för närvarande som bäst i färd med att hugna alla de andra "ogudaktiga" folken med, däribland också vårt. Den skulle, kantänka, utgöra en "folkbefriande" akt av högsta valör, varför även våra statsmakter anse sig ha skäl att genom förlänande av allsköns undantagsrättigheter utrusta vederbörande med största möjliga förutsättningar för att här kunna lyckas i realiserande av sina "ideal".

I vad män judeguden Jahves spekulationer på den icke-judiska mänsklighetens förintelse i Davidsstjärnans (= Revolutionens) tecken slutligt skola krönas med den åstundade framgången, beror givetvis främst på i vad mån vi andra — "själlösa" — äro tågade att låta den "gudomliga" missionen gå i uppfyllelse. Det lysande exemplet från Sovjetryssland, där judeguden Jahve i bolsjevismens namn nu regerat i över ett årtionde, utgör knappast något lockande föredöme — se vår illustration av Kommunistparadiset, betraktad ovanifrån! — trots att våra ledande statsmän och politiker av i dag och i all synnerhet naturligtvis Revolutionsfirman Bonnier, Ehrenpreis & Aschberg tyckas luta åt den uppfattningen.

Sovjetryssland enda exportvara till Polen.

I en av sina senaste "europeiska filmer", inspelad i Warschau, lämnar Allehandas flygande korrespondent, chefredaktör Ljunglund en skildring av "det återuppstådna Polen". Rörande förhållandet Polen—Ryssland skriver förf.:

"Gränsen mot Ryssland är 1,000 kilometer lång och är icke markerad av berg och floder, utan går mitt på flata slätten, här och var genom skogar och träsk... Den enda export från Ryssland man för närvarande har att motse är av judiska flyktingar; hungersnöd och judepogromer äro med visshet att motse på ryska sidan. Men av judar har Polen själv mer än nog — de uppgå till 2½ milj."

Kan man överhuvud få mer än nog av "Guds utvalda"?

Kampanjen för Brattsystemets popularisering i utlandet.

Direktören John Bergvall i Aktiebolaget Stockholmssystemet, som varit över och arbetat för Brattsystemet i U. S. A. under den stora valkampanjen, har i dagarna återkommit till sitt hemland och för intresserade dagstidningar vittnat om sina erfarenheter.

"Intresset för det svenska restriktionssystemet (= Brattsystemet) är där", framhåller han, "i ständigt stigande, och även på andra håll, främst i Kanada, följer man med uppmärksamhet snarlika system."

Amerikanarna gjorde förvisso klokt uti att på ort och ställe praktiskt studera det "populära" Brattsystemet innan de efter experimentet med förbudet hoppa på vårt, ur nykterhets- och moralisk synpunkt icke mycket mindre vanvettiga system!

Från tryckfrihetsboven n:o 1838", Härlanda.

Utgivaren av tidningen "Vidi", redaktör Barthold Lundén, råkade på sin tid fälla ett vanvördigt yttrande om ett av Israels barn nere i Göteborg, vilket renderat honom en månads fängelse. Lagen skall ju ha sin gång! Hr Lundén avtjänar nu som bäst sitt straff på Härlandafängelset utanför Göteborg. Fängelsevistelsen tyckes dock arta sig mindre trist för honom än man skulle kunna förmoda. Han har även idel berömmande ord ej mindre för fängelsepersonalen och de allmänna anordningarna på Härlanda än för den medkännande yttervärlden. I senaste nummer av "Vidi" skildrar "tryckfrihetsboven n:o 1838" i ett "resebrev från Härlanda" livet i fängelset sålunda:

"Jag sitter i en cell på Centralfängelset ute på Stora Härlanda och skriver detta. Alldeles strax intill satt på sin tid min gamle vän och stridskamrat Willy Grebst.

Härlanda vi således alla! Oundviktigen!

Genom det kraftiga, ovala gallret i gluggen skiner eftermiddagssolen på mina kala väggar och gör dem ljusa och glada. På skrivbordet framför mig lysa blommorna. Skära och mörkröda nejlikor och rosor. Små förgätmigej, bundna till ett Hak-kors.

Blommor överallt. De verka så vårligt glada. Och ändå sitta de i cell — i fängelse...

Men! Ärligt talat, — ett så'nt här fängelse är i själva verket en förbaskat trevlig uppfinning för en man som jag, som inte begär något bättre av livet än att få arbeta i lugn och ro. Jag trivs så utomordentligt med hela min tillvaro, att jag sannerligen inte vet, vad jag ytterligare skulle kunna önska mig.

Det största bekymret bereder mig Hasselblads Matvaruhus, som sänder till mig så mycken och utsökt god mat, att jag sannerligen inte vet, vad jag skall ta mig till med den. De tyckas tro, att jag lämnar anvånda min Härlandasejour till att utbilda mig till någon slags bättre mästerskapsbrottare i tungviktsklassen.

Här i min cell på Härlanda är jag tusen gånger friare och mera min egen herre, än när jag sitter hemma, fastkedjad i min redaktionsstol, jäktad och överlastad med arbete från morgon till kväll.

Det var således, hur dagen i fängelset förflyter, som jag skulle berätta...

Nu först stiger jag upp, gör toilette, bäddar min säng och städar. Och så slår jag mig ned vid mitt skrivbord. Jag läser min post. Massor av brev var dag. Jag är då tydligen inte glömd. Bekanta och obekanta ha fattat pennan och skrivit ned några vänliga ord. Men ännu har jag inte fått ett enda "skällbrev". Märkvärdigt nog! Vad i all världen kan det betyda? Det är inga goda tecken. Jag måtte väl inte ha råkat in på några galna vägar. Det är inte utan, att jag känner mig lite smått orolig härför...

Sedan jag väl gått igenom min post, griper jag till schacket och är snart så fördjupad i en lång teoretisk analys av Muziogambiten, eller någon annan spelöppning, att jag totalt glömmer allt omkring mig...

Min dörr går upp, vaktkonstapeln står där på tröskeln.

— Promenad, — säger han.

— Nej tack, svarar jag. — Jag har verkligen inte tid.

Och så återgår jag till min Muziogambit.

Men det dröjer inte länge, innan vaktkonstapeln åter står på tröskeln och förkunnar, att middagen kommit från Hasselblads.

— Men vi ha ärter och fläsk här i dag, — säger han leende.

— Nå, då ger jag Hasselblads läckerheter en god dag! — utbrister jag. — Willy Grebst bedyrade alltid, att så underbart härliga ärter som på Härlanda hade han aldrig förut fått i hela sitt liv.

Nu följer flera timmars ensamhet. Det blir alldeles tyst i fängelset. Tyst och högtidligt.

— Så här skulle man ha det en månad vartenda år, — tänker jag. — Tänk så gott det skulle göra mina nerver! Att bara få höra idel vänliga röster, se vänliga ansikten omkring sig...

Ja, det är rent av märkvärdigt, vad alla människor se snälla och vänliga ut här på Härlanda! Dessa vaktkonstaplar, överkonstapeln, uppsyningsmannen, läkaren, prästen, direktören, alla, som jag kommer i beröring med, så ha de goda, vänliga ögon. Man skulle ju annars gärna vilja tänka sig, att det mångåriga handskandet med idel grova förbrytare och bovar — som till exempel undertecknad! — skulle göra dem okänsliga och hårda. Men, nej! De äro människor varenda en av dem! Varma, deltagande, goda människor i långt högre grad, än jag någonsin funnit en fri kår ute i det allmänna, fria livet.

Eftermiddagstimmarna formligen flyga undan. Jag läser. Jag skriver. Jag studerar. Astronomi, atomfysik, kemi...

En kvart före åtta ringer klockan i galleriet som tecken, att det är tid att krypa till kojs... Och när min lampa släckes klockan nio, ja, då är jag så trött, att jag somnar så gott som ögonblickligen. Men innan dess säger jag dock alltid med den gamle fångvaktaren i "Lilla Helgenet": "Ett förbaskat trevligt fängelse, det här!"

Tredje Internationalens vapen.

Vi återge här ett förslag till vapen för Tredje Internationalen, vilket ju oör ha alla utsikter att vinna hela den internationalistiska världens livligaste godkännande.

I den judiska nykterhetspolitikens hugn.

I ett garage, Tegelviksgatan 3, Stockholm, anträffades häromdagen av några kriminalkonstaplar förvarade i en låda nio plåtdamejeanner, innehållande omkring 90 liter tydligen insmugglad sprit. Köpmannen Johan Ruben Modén, som hyr garaget av sin svåger, pensionatsinnehavaren Johan Filip Eriksson, förnekar all kännedom om spriten. Även Eriksson förnekar all kännedom om spriten, vilken tagits i beslag.

*

Svenska ångaren Vidar har på resa från Hörnefors till Örnsköldsvik på höjden av Gråskärsbådan anträffat en motorbåt av jagartyp, redlös på grund av roderskada. Båten togs på släp och infördes till Örnsköldsvik. Man antar att den sänkt en spritlast. Förhör har hållits med besättningen på motorbåten, fyra tyskar och fyra estländare. Vid kusten ha även hittats ett antal spritdunkar, som flutit i land under stormen. Vid Ulvön fann man 18 dunkar samt vid Stjärnöhamn en dunk. En förbipasserande båt har dessutom vid Trysunda observerat en mängd dunkar på vattnet.

*

I Hamrångeskogen har efter vad på sakkunnigt håll anses anträffats ett lönnbränneriställe med sannolikt mycket stor tillverkningsmöjlighet. Polisen hade på känn, att "det osade bränt" men det var svårt att finna vare sig tillverkare eller apparater. Som polisen gick och promenerade i skogen bland mossa och ris — sjönk han plötsligt ner i ett stort, i marken nergrävt fat med mäsk. Man vaktade några nätter, men inga tillverkare syntes till. Vakthållningen avbröts så för en natt, och just då kommo naturligtvis tillverkarna och brände. En del spår i marken följdes till en stuga och där gjordes en grundlig undersökning. En yngre man höll på att torka sina genomblöta kläder. Varför? Jo, se det kunde han ej förklara, men slutet blev, att han fallit i sjön. Var? Jo, där och där. Han måste till sist erkänna. Han och en äldre man hade varit i skogen och bränt, och på hemvägen, när de voro lite beskänkta, skulle de ro över en liten sjö. Då föll mannen i plurret. Det var därför som kläderna voro våta. Historien kommer att närmare utredas vid tinget.

*

Västeråspolisen anhöll nyligen fyra personer, vilka kommo i land med en motorbåt efter att ha sysslat med lönnbränning på en holme strax invid Västerås. De anhållna lönnbrännarna ha nu av Västerås rådhusrätt dömts att böta tillsammans 3,204 kr. för tillverkning av omkring tre liter sprit d. v. s. omkring 1,000 kronor per liter.

*

Ett stort antal beslag ha de senaste dagarna gjorts av spritpolisen i huvudstaden. Vid visitation av ångaren Mode beslagtogos ett mindre parti abdullahcigaretter, vilka en av båtpersonalen stuvat undan i ett "hak" i skansen. — Vid en efterkörare av Svea ångaren Gauthiod, fann man 5 st. enlitersdunkar med exportsprit, som en eldare ombord försökte springande plantera ut här och var, just som tullmännen anlände. — 5 enliters-flaskor med exportsprit ha beslagtagits ombord å tyska ångaren Stockholm, där de stuvats undan i en källare akteröver av en matros. — Vid en eftervisitation av tyska ångaren Ursula Fischer, som anlänt till Värtahamnen hittades hos förste och andre maskinisten, respektive 6 och 5 flaskor med spirituosa. Bägge maskinisterna hade begagnat tomrummet under tröskeln i sina hytter som förvaringsplats för smuggelgodset.

*

Tvenne tullmän, som lyckats spekulera ut, att en viss skomakare, vilken har sin verkstad å Skepparegatan i Stockholm, sysslade med "otillåten" vara, gjorde häromdagen en visit å verkstaden för att "känna syndaren på pulsen". Skomakaren var emellertid "ej inne" svarade en man vid tullarnas förfrågan. Dessa, vilka drogo sig diskret undan nere i portgången, där de dock ej posterat länge förrän mannen, som lämnat, upplysningarna om skomakarens frånvaro, kom vandrande med en väska. Tullarna lade strax embargo på mannen och väskan, vilken senare visade sig innehålla 6 "pund". Mannen fick följa med till Östermalms polisstation. Vid en senare på dagen gjord eftervisit hos skomakaren, var "mäster" själv hemma, men förklarade han sig naturligtvis icke alls känna till "mannen med punden".

*

En skrädderiarbetare råkade häromdagen, då han på Stockholms Östermalm kom bärande en väska med några spritflaskor, möta en motorcykelpatrull från tullverket med ett par stämningsmän. Dessa tyckte emellertid, att mannen verkade nervös och orolig vid åsynen av dem, varför de hejdade och visiterade honom samt beslagtogo spriten.

*

Ombord på bogserbåten Sander beslagtogos häromdagen 70 liter smuggelsprit. Vid polisutredningen kom det i dagen, att spriten insmugglats med hjälp av dykare. Båten hade förhyrts en dag av en man, som uppgav, att han skulle hämta en vid Stora Höggarn nedsänkt Pentamotor. Han hade haft en dykare med fullständig utrustning med sig och vid den uppgivna platsen hade denne gått ned flera gånger ända tills han fick fatt på ett torpedliknande föremål. Detta innehöll flera dunkar sprit. Dunkarna togos om bord, medan torpeden sänktes på nytt.

*

Hemmasonen E. M. Eliasson från Näshamn, Wilhelmina har av Wilhelmina tingslags häradsrätt dömts för olaga mäskberedning till 350 kronors böter samt förlyftkats i tillverkningsskatt utgiva 975 kr.

*

En dansk spritsmugglare Wulff och en svensk vid namn Nilsson hava nyligen på tjeckoslovakiska motorfartyget Melnik, kapten Strimlov, insmugglat omkring 300 liter sprit, som kastades över bord vid infarten till Halmstad, varefter Wulff, Nilsson och en besättningsman Rusch fiskade upp spriten. Då saken kom till polisens kännedom hade emellertid Nilsson och Wulff avvikit och spritpartiet redan placerats. Åklagaren instämde Strimlov och Rusch för delaktighet i smugglingen och dessa ha nu dömts till resp. 5,800 och 2,800 kronors böter.

*

Under en visitation i finska ångaren Alfreds, just anländ till Stockholms hamn, kolboxar, i vilka som vanligt förvarades en hel del kol, bemärkte en av tullmännen den ovanliga formen på ett kolstycke. När han lyfte på kolstycket för att kasta det åt sidan, befanns det något väl lätt i förhållande till storleken. Han begynte så att närmare syna kolstycket i sömmarna och gjorde därvid en "högintressant" upptäckt. Vad han trott vara ett stycke kol befanns nämligen vara en synnerligen skicklig gjord attrapp för förvaring av sprit. En spritdunk, cylindrisk till formen, hade armerats med ett bastant lager cement, varefter pjäsen strukits med stenkolstjära, och slutligen, sedan tjäran delvis torkat, hade hela apparaten rullats i sönderhackat kol, så att skärvor därav fastnat i tjäran, varigenom det hela fått utseendet av ett stort stycke stenkol. I ena ändan fanns en öppning till dunken, vilken igensatts med en på samma sätt preparerad kork.

Efter detta fynd satte tullmännen i gång med en grundlig undersökning av hela boxen, varvid ett tiotal liknande attrapper anträffades, så gott som samtliga av olika former. Rymden av attrapperna växlade mellan en och fem liter. Finnarna hade emellertid synbarligen redan hunnit avyttra innehållet, ty samtliga attrapper voro tomma. Attrapperna komma att införlivas med tullmuséet.

Det nya Tyskland.

"Den stora frihetsrevolutionen" i Tyskland, som alltjämt tyckes utöva en starkt suggererande verkan på vissa svenska "socialistiska" frihetsvänner, var sa som vi tidigare framhållit helt de tyska judarnas verk, ehuru väl "Guds utvalda" här liksom alltid använde sig av massorna för själva genomförandet. När judarna Rathenau (kejsarens förtrogne) och Theodor Wolff (i Berliner Tageblatt (Tyskalands Bonnier) väl satt "frihetsrevolutionen" i verket, stormade de Israels barn från alla håll fram och togo de statliga ämbetena i besittning — till fullföljande och fullkomnande av det tyska rikets "lyckliggörelse" genom uppgående i det universella judariket.

Bland de många "förtjänta" söner av Israel, som vid den tiden ryckte upp till makt och härlighet i Tyskland, var också juden Landsberg, som någon tid tungerade som riksjustitieminister. Vi skåda här hans bild. Det gick emellertid i Tyskland som i Ryssland. Efterhand såg man sig nödsakad draga sig en smula tillbaka från de, alltför synliga törgrundsposterna för att tillsvidare åter nöja sig med rollen som styresmän vid sidan eller bakom, i det hemliga.

Det nationalsocialistiska standaret plantera i Berlin!

Upphävandet för kort tid sedan av taleförbudet mot Adolf Hitler i den tyska rikshuvudstaden kom strax en sådan sensation åstad, att man väl förstår de judevänliga myndigheternas envisa vägran in i det sista att ej vilja tillåta den nationalsocialistiska rörelsens ledare att oförtrigt tala i Berlin, vilket ju i sin tid utbildat sig till högsta grad varit tillåtet för de judisk-marxistiska "folkledarna". I sin artikel i nr 4 av Nationen omnämnde utgivaren av det nationalsocialistiska hudvudorganet, "Völkischer Beobachter", redaktör Alfr. Rosenberg, hurusom nationalsocialisterna intill dä under året i kampen mot judemarxismen haft 5 döda och över 400 sårade. Sedan artikeln skrevs har antalet döda och sårade ytterligare ökats.

Såsom omnämnes i vår Berlinkorrespondents brev i dagens nummer blev Adolf Hitlers första framträdande i Berlin en stor succès. Men det saknade icke sitt tragiska inslag i det att natten efter det stora mötet i "Sportpalats", besökt av 18,000 personer, en "brunskjorta" (nationalsocialist) vid namn Kütemeyer blev mördad av fienden. De omständigheter, varunder Kis död inträffade, visade tydligt på mord, men myndigheterna stannade vid förklaringen, att olycksfall föreåg. När sedermera stoftet efter den mördade i lördags jordfästes i Berlin, uppstodo synnerligen allvarliga kravaller, som polisen endast med största svårighet förmådde bemästra. Stora demonstrationer hade anordnats när kistan skulle föras till kyrkogården i Tempelhof. Trots att 800 polismän omringat kyrkogården, kom det där till allvarliga kravaller, så att polisen endast med största svårighet kunde bemästra situationen. Ett stort antal personer anhöllos.

Besöken till söndagen arrangerades från den judiska sidan en ny framstöt mot nationalsocialisterna. Något hundratal kommunister hade upphädats att storma en lokal i södra Berlin, i vilken ett antal nationalsocialister befunno sig. Kommunisterna öppnade ett bombardemang med stenar mot lokalen, vars fönsterrutor krossades. Polisen måste göra bruk av batongerna för att rensa gatan, varvid ett antal kommunister anhöllos.

Skärmytsling mellan "stålhjälmar" och judemarxister i Leipzig.

I förstaden Lindenau utanför Leipzig förekommo i söndags med anledning av en av organisationen Stahlheim anordnad demonstration och en av kommunisterna anordnad motdemonstration allvarliga sammanstötningar mellan polisen och kommunisterna, vilka gingo till attack med stenar och andra tillhyggen. En polisman och flera demonstranter sårades. Flera anhållanden ha företagits. Då Stahlheimtåget senare skulle upplösas, uppstodo inne i staden nya kravaller.

Reaktionära strömningar inom röda armén.

Enligt olika från Paradiset ingående meddelanden skall röda armén i allt högre grad börja visa sympatier för högeroppositionen. Särskilt oroväckande skall stämningen vara bland de i Ukraina, Sibirien och de forna kosackområdena förlagda trupperna. I Ukraina har också hela den politiska ledningen, som stod i spetsen för militärdistriktet, avskedats och ersatts av nya män. — I 73:e kavalleriregementet är hela den lägre befälspersonalen fientligt stämd mot sovjetmakten. En plutonchef Kosjanovski har uppställt en rad fordringar, såsom minskning av bönderna beskattning, omedelbart stoppande av konfiskationen av den s. k. överflödiga spannmålen — vilket program fört stor anslutning. — En grupp partimedlemmar, tillhörande de trupper som instrueras för gaskriget, har utsänt ett upprop, i vilket föreslås vissa ändringar i den nuvarande regeringspolitiken. "Vi äro överens", säges i upproppet, "om nödvändigheten att bekämpa högeropposionen, men vårt dagliga umgänge med bönderna har visat oss, att vissa ändringar i politiken äro av nöden. Det är viktigare att ha bröd och industrivaror för dagen än att realisera våra drömmar som gälla en mer eller mindre avlägsen framtid". Tuchatjevski, som kallats "den lille Napoleon", skall snart lämna sin post som överbefälhavare för Leningrads militärdistrikt med anledning av hans sympatiserande med Trotski. En annan, som fallit i onåd, är befälhavaren för Östersjöflottan, Muklevitj, som avskedats från sin post.

Från Sovjetparadiset.

Sovjetregeringen får att kämpa på allt flera fronter. Enligt tidningen "Vetjerniaja Moskva" finns det i Moskva nu även hemliga ungdomsorganisationer, vilka föra en skarpt upprättad sovjetfientlig agitation. De kallas efter den i Paris verksamma emigrantgeneralen Kutepov för "Kutepovtsi".

Trotskis anhängare utveckla förstädes en synnerligen energisk propagandua, på alla sätt utnyttjande det uppkomna svåra ekonomiska läget. Vid fabriken i Charkov har "trotskijförelsen" enligt "Rumänien" en fullt kontrarevolutionär karaktär. "Högeroppositionen" ligger ej heller på latsidan. Det har redan gått så långt, att kontrollkommissionen och partiets häradskommitté i Orechovo-Suevo, som är ett industricentrum alldeles in till Moskva, uttalat sig om nödvändigheten av att under vissa villkor lämna bistånd för högeroppositionens agitation.

Den allmänna oredan i landet är efter vad det visar sig mycket större än vad man förmodat. De rapporter till sovjetregeringen ge vid handen, att många lokala sovjetpampar för att bevara sina ämbeten framställt alldeles för optimistiska rapporter om läget i sina provinser. Tristen på livsmedel och bristen på andra förnödenheter blir alltmera akut. Overallt antagas resolutioner, vari fordras, att myndigheterna skola vidtaga åtgärder för att förbättra brödets kvalitet. Vid Putilovverken har man t. o. m. fastställt ett ultimatum med en veckas frist för denna förbättring. Somliga arbetare hota med strejk om läget på livsmedelsmarknaden ej förbättras.

*

Isvestia erkänner nu i en artikel den alltmera eskartade terrorn mot kommunisterna på landsbygden. Meddelanden om dylik terror inlöpa från Kiev, Smolensk och Minsk, Jaroslav, Samara, Tsaritsin, Rostov vid Don, Perm och Ufa, Novosibirsk och Irkutsk m. fl. distrikt. I alla telegram berättas om mord på jordägande i bysovjet eller på cellernas sekreterare. Man mördar vid sammantraden, ofta i själva ämbetsrummet. I Jaroslav har man satt eld på byggnader, tillhörande det nyss organiserade kollektiva jordbruket. I flera fall har sovjetmyndigheten i byarna själv stått i spetsen för mord och mordbrand. De enskilda kommunisterna ute i byarna leva i ständig dödsångest.

Kommunistpartiets centralkommitté har beslutat rensa de kooperativa föreningarna på landsbygden från element, som ej åtnjuta de kommunistiska kontrollinrättningarnas förtroende.

DANSK NATIONALT TIDSSKRIFT
KØBENHAVN F.
Selvstændigt - uafhængigt - antisemitisk
Helaar Kr. 5:—. Halvaar Kr. 2: 75.

PARISER-CAFÉET
27 Kungsgatan 27
STOCKHOLM

Förstklassigt Pensionat
för resande
Klarabergsgat. 40'''
(nära Centralstationen) Stockholm
Telefon Norr 163 17
M. JOHNSSON

NATIONALT TIDSSKRIFT
Keyserngt. 1, OSLO
Eneste antisemitiske publikation,
Utkommer maanedlig
Pris til Sverige kr. 6: 20.

Gör ett besök på
"Gryfan"
CAFÉ OCH MATSERVERING
25 Lästmakaregatan 25
Telefon 160 83
NY REGIM
Specialité: God och vällagad mat
Lunch o. Supé med allmänt smörgåsbord
Fina Dinémiddagar
A la carte hela dagen
Billiga priser och trevliga lokaler

Caféet
RIDDAREGATAN 11
(hörnet av Sibyllegatan.)
Gott kaffe och väl tempererade maltdrycker. Tidsenliga lokaler.
OBS.! Ny regim.

Det tillkommande judiska världssjälvhärskaredömet.

eller

Sions vises hemliga protokoll.

PROTOKOLL N:O 22.

Det tillkommandes hemlighet. I allt det av mig hittills framhållna har jag försökt att noggrant beskriva hemligheten av det pågående — av det förflutna och det närvarande — och visa, huru det utlöser sig i ett flöde av stora händelser, som snart skola gå i uppfyllelse. Framför allt har jag framlagt hemligheterna i lagarna om våra förhållanden till gojerna och om våra finansoperationer. I detta ämne återstår ännu något litet att tillägga.

I våra händer hava vi nutidens mäktigaste kraft — guldet. På två dagar kunna vi framskaffa det ur våra förvaringsrum i huru stora mängder som helst.

Flera seklers onda som grund för det framtida välståndet. Är det ännu av nöden att bevisa, att vår regering är förutbestämd av Gud? Skola vi icke kunna med sådana rikedomar bevisa, att allt det onda vi varit tvungna att under loppet av sekler utföra, slut och slutligen tjänat till att skapa det verkliga välståndet, att införa allmän ordning? Och denna ordning skall bliva införd, om det ock skedde genom våld. Vi mäkta bevisa, att vi äro välgörarna, som återgivit den sönderslitna jorden det verkliga goda och den personliga friheten, att vi giva var och en möjlighet av att njuta lugn, fred, värdiga förhållanden medborgarna emellan, naturligtvis dock under villkor av iakttagande av våra fastställda lagar. Därvid skola vi förklara, att friheten icke består i självsvåld och rättighet till tygellöshet, ävensom, att människans värdighet och styrka ingalunda består vars och ens rätt att kungöra sådana samhällsomstörtande principer, som samvetsfrihet, jämlikhet o. d., att den personliga friheten icke består i rättighet att oroa sig och andra rättighet att väcka allmän förargelse genom orerande i oordnade folkhopar, samt att den verkliga friheten består i den personliga oantastligheten, i äganderätten och noggrant iakttagande av alla samhällslagar, att den mänskliga värdigheten består i medvetandet om våra rättigheter och tillika vår rättslöshet och icke endast i fantiserande över temat om vårt eget jag.

Maktens glans och dess mystiska dyrkan. Vår makt skall bliva ärofull, emedan den blir stark, den skall styra och leda ooh icke krypa i hälarna på partiledare och skrävlare, som utskrika vettlösa ord, vilka de kalla stora principer och vilka icke äro annat än vad jag med lugnt samvete kan kalla utopier. Vår makt blir en ordningens verkställare, därav människornas hela lycka beror. Denna vår makts glans kommer att väcka en mystisk dyrkan och samla folkens vördnad omkring sig. Den verkliga kraften giver icke efter för någon annans rätt, icke ens för den gudomliga: ingen djärves antasta den för att fråntaga den ens en fotbredd av dess makt.

PROTOKOLL N:O 23.

Inskränkning i produktionen av lyxartiklar. För att folken måtte vänja sig vid lydnad måste man vänja dem vid måttfullhet samt därtill inskränka produktionen av lyxartiklar. Härigenom förbättra vi sederna, demoraliserade genom tävlan i lyxfullt leverne.

Hemslöjdsproduktionen. Vi komma att återställa hemslöjden, vilken å sin sida kommer att undergråva fabrikanternas privata plutokrati. Ty detta är nödvändigt redan därför, att de stora fabriksägarna ofta, om ock icke alltid medvetet, leda massornas mening emot regeringen.

Arbetslösheten. Hemslöjdsfolket känner icke till arbetslöshet, och detta binder det vid den existerande ordningen och följaktligen vid maktens fasthet. Arbetslösheten är det fartigaste för regeringsmakten. För oss kommer dess roll att vara utspelad, så snart makten övergår i våra händer.

Dryckenskapsförbud. Ävenså blir dryckenskapen förbjuden genom lag samt straffad som brott emot människovärdigheten, enär människorna under alkoholens inflytande förvand[illegible] till djur.

Undersätarna, jag upprepar det ännu en gång, underkasta sig blint endast en stark, en fullkomligt av dem oberoende hand, i vilken de känna ett svärd till skydd och stöd mot sociala gissel. Vad nytta hava de av en ängels själ hos sin härskare? De böra se i honom den personifierade styrkan och makten.

Det gamla samhällets avlivande och dess återuppståndelse i ny form. Vår härskare, som kommer att efterträda de nuvarande regeringarna, vilka släpat fram sin tillvaro bland de av oss demoraliserade samhällena, vilka t. o. m. förnekat den gudomliga makten och ur vilkas mitt anarkiens eld slår ut på alla håll, bör i första hand taga i tu med att släcka denna allt uppslukande brand. Därför är han förpliktad att förinta sådana samhällen, om det ock skedde genom att dränka dem i deras eget blod, för att återupprätta dem i form av väl organiserade militärstater, som medvetet kämpa emot varje smitta, som kan anfrätta rikskroppen.

Guds utvalde. Denne Guds utkorade är bestämd av himmelen att bryta de förnuftslösa krafter, som låta sig ledas av instinkt och icke av förnuft, av djuriskhet och icke av människovärdighet. Dessa krafter triumfera nu i yttringar av plundring av allehanda våld under mask av frihets- och rättighets-principer. De hava tillintetgjort all social ordning, för att på ruinerna av den resa den judiske konungens tron, men deras roll slutar samtidigt med hans tronbestigning. Då böra de sopas bort från hans väg, på vilken det icke bör finnas de minsta sopor.

Då kunna vi säga till folken: Tacken Gud och böjen Eder för Den, som här på sitt anlete förutbestämmelsens insegel, till vilket Gud själv ledde hans stjärna, på det att ingen annan än han skulle kunna befria Eder från ovannämnda onda krafter.

PROTOKOLL N:O 24.

Befästandet av konung Davids ätt. Nu vill jag övergå till sättet att befästa konung Davids dynastiska rötter inom alla jordens lager.

Detta befästande kommer att i första rummet ske på samma sätt, som vi tills dato bevarat Ofor våra vise ledningen av all världsverksamhet, genom att medels uppfostran bestämma riktningen av hela människlighetens tankegång.

Konungens förberedelse. Några åttlingar av Davids såd skola uppfostra konungarne och deras efterträdare, väljande icke enligt arvsrätten, utan efter deras framstående egenskaper, invigande dem i politikens förborgade hemligheter, i regeringsplanerna, likväl med villkor, att ingen av dem måtte förvalta dessa hemligheter. Ändamålet med ett sådant handlingssätt är det, att alla måtte veta, styrelsen icke kan uppdragas åt sådana, som äro oinvigda i denna konsts hemligheter.

Endast dessa personer skola undervisas i den praktiska tillämpningen av de nämnda planerna genom jämförelse av århundradens erfarenheter genom iakttagelser över det politisk-ekonomiska livet och de sociala vetenskaperna — med ett ord, genom andan av de lagar, vilka orubbligt äro fastställda av själva naturen för reglering av de mänskliga förhållandena.

Asidosättande av direkta arvingar. Direkta arvingar komma ofta att Asidosättas vid besättandet av tronen, om de under lärotiden visat anlag för lättsinne, svaghet och andra maktförstörande egenskaper, vilka göra dem oförmögna att regera, och om de i sig själva äro olämpliga för den kungliga bestämmelsen.

Endast den, som obetingat är skickad att varda en fast, om ock grym regent, kommer att få mottaga regeringstygларna av våra vise.

I händelse monarken genom sjukdom försvagas i sin viljekraft, eller på annat sätt förlivt olämplig för tronen, bör han enligt lag överlämna regeringstygларna i nya, kraftigare händer.

De monarkiska regeringsplanerna för den löpande tiden och ännu mera för framtiden komma att vara okända t. o. m. för dem, som kallas till monarkens närmaste rådgivare.

Konungen och de trenne som invigt honom. Konungen — ödet. Endast konungen och de tre personer, som invigt honom, skola känna det kommande.

I konungens person, vilken med orubblig vilja behärskar sig själv och mänskligheten, komma alla att se själva ödet med dess outgrundliga vägar. Ingen kan veta, vad monarken önskar uppnå genom sina förehavanden, och därför fördristar sig ingen att ställa hinder på outgrundliga vägar.

Det är klart, att monarkernas förnuftskälla måste motsvara den däri inrymda regeringsplanen. Det är därför, som han kommer att tillträda sin regering endast efter undergången prövning inför ovannämnda vise.

Det svenska hantverkets kamp för tillvaron.

Ett uttalande av Hantverksföreningens ordförande.

Mästarediplom komma från och med nästa år att införas.

Ordföranden i Sveriges Hantverksförening, fabrikören A u g u s t L i n d m a r k, har i en artikel, "Det svenska hantverkets kamp för tillvaron", i Nya Dagligt Allehanda behandlat frågan om det svenska hantverkets ställning i närvarande tid.

När det gäller att bedöma hantverkets ställning nu och fordom, yttrar fabrikör Lindmark, måste man komma ihåg, att traditionen numera icke spelar samma roll för dess förtvaro som förr i tiden. Hantverksyrket är ju en direkt arvtagare till skråväsendet, och långt in i senare tid har också den gamla skråandan levat kvar hos de svenska hantverkarna i det avseendet, att yrket gick i arv från far till son, ofta många generationer igenom. Men den moderna tiden har också här satt sina spår. Förr i tiden hade sonen bara att så att säga sätta sig till dukat bord: han övertog affären från sin far, och så flöt den vidare på sina gamla förbindelser. Men numera går det inte att bara bygga på tradition. Nu för tiden kan det t. o. m. vara lättare att sätta upp en ny affär och driva fram den än att överta en gammal och få den att bära sig.

Det sammanhänger naturligtvis med kravet också på hantverket att följa med sin tid, inte minst i fråga om arbetsmetoder. Men därtill kommer på den moderne hantverkaren också ett annat krav, som inte är så lätt för vem som helst att motsvara. Hantverket är ett yrke, som kräver sin man. Han måste ge det allt sitt intresse, lägga ner sin själ i det, om det skall bli något av. Det är ett oerhört personligt yrke. Och det är nog också detta, som avskräcker ungdomen nu för tiden från att ägna sig åt det, ty det fordrar en yrkesutbildning, som sannerligen inte står att ta på hyllan.

I viss mån har det nog sin riktighet, att storindustrien tar bort arbetskraften för hantverket. Men det är ändå inte så farligt, som man på sina håll tycks tro. Underligt nog ser det i stället ut, som hantverket i våra dagar ha lättare att få arbetskraft än bara för en sex, sju år sedan. Det har kanske något samband med den nutida ungdomens bildningsintresse i förbindelse med svårigheten för den studerade ungdomen att efter studentexamen få lönande anställning. Förr i tiden lämnade mästarsönerna skolan kanske ganska tidigt och gingo in i faderns yrke. Men nu för tiden försöka de i stället arbeta sig fram till studentexamen — den vita mössan hägrar. Men när den är vunnen, stå de där. Men faderns yrke står dem öppet. Och så har utvecklingen blivit den, att vi möta icke så få lärlingar och adepter inom hantverket med studentexamen bakom sig.

Nu skulle kanske en och annan känna sig frestad att säga, att där har ju den unge mannen kastat bort åtskilliga år på att ta en mogenhetsexamen, som han sedan inte har någon nytta av. Men det är enligt min mening en alldeles grundfalsk uppfattning. Som merit behöver han ju inte sin studentexamen inom det yrket, men han har i alla fall förskaffat sig en fond av allmänna kunskaper och ett mått av bildning, som han alltid kommer att ha nytta av i sin gärning också som hantverkare. Allmänbildning är inte någon tung börda, och kunskaper inte heller. Och ej minst är det för en hantverkare, som vill framåt, ofantligt nyttigt med en smula språkkunskaper, som vid yrkesstudier i utlandet bli honom till god hjälp, när det gäller för honom att förkovra sig i yrket och att följa med i dess utveckling, särskilt beträffande de moderna arbetsmetoderna.

Hantverkets försvarsställning gent emot industrialismen.

Men i varje fall är det ofrånkomligt för hantverket att på organisationens väg sörja för sitt fortbestånd i konkurrensen med den moderna industrialismen, och i det avseendet har hantverket sina försvarsställningar klara. Det gäller å ena sidan att höja yrkesskicklighetens hos mästarna själva, och å andra sidan att på ett möjligast effektivt sätt befrämja yrkets rekrytering.

I det förstnämnda syftet har Hantverksinstitutet under senare år anordnat särskilda mästarkurser, vilka avse att på relativt kort tid sätta mästarna in i de senaste arbetsmetoderna inom skilda yrken, och i sammanhang därmed lämnas undervisning i kalkylation, en sak som visat sig ganska behövlig. Om en hantverkare vill bestå i konkurrensen, gäller det ju för honom att inte bara se på konkurrenterna priser och försöka ligga under, utan han måste också lära sig att lägga sin affär därefter. Och så tillkommer det också en annan sak: den moderne hantverksmästaren har numera inte tid att som mästarna av den gamla skolan själv delta i arbetet på verkstaden, utan han har fullt upp med att sköta kunderna, att sköta affären, organisera materialinköp, studera nyheter i moder och arbetsmetoder o. s. v.

Dessa mästarekurser ha vunnit synnerligen livlig anslutning, och de har nu gått så långt, att kurserna måste delas upp för att deltagarantalet inte skall bli så stort, att utbytet äventyras. Man måste ju se till, att deltagarna få full valuta för att de öda besvär och tid på att vara med.

Och det är också ett gliädjande intresse, som i hantverkskretsar landet runt samlat sig kring Hantverksinstitutet som yrkesbefrämjande institution. För dess understödjande ha landets hantverkare insamlat en fond på c:a 400,000 kr., och vi ha dessutom den glädjen att för våra mästarekurser åtnjuta statsunderstöd, dels i form av anslag från skolöverstyrelsen till bestridande av halva kostnaden för lärarekrafter, dels i form av ett direkt statsunderstöd till institutet på 15,000 kr. till halva kostnaden för stadigvarande undervisningsmateriel. Senaste riksdagsanslaget uppgick till 7,000 kr. Den årliga utdebiteringen till hanverksorganisationen utgör för närvarande 5 kr. pr medlem och organisationens eget bidrag till Hantverksinstitutet belöper sig till 35,000 kr.

Yrkets rekrytering sker nu genom de olika lokalföreningarna, som äro ålagda att i sin mån göra det bästa för att få fram lärlingar. Sådana lokalföreningar existera över hela landet och få väl anses som de historiska efterföljarna till det år 1854 upphävda skråväsendet. Vid den tidpunkten uppstod en rad s. k. enskilda hantverksföreningar, som på sätt och vis fingo officiell prägel därigenom, att de i sin styrelse alltid hade en magistratsperson, som hade till uppgift att tillse att beslut tillkommo och realiserades i enlighet med lag och förordning. När vi så år 1864 fingo vår näringsfrihetsförordning, uppstodo frivilliga hantverksföreningar, så att man nu gott kan påstå, att den svenska hantverksorganisationen som ett nät av yrkessammanslutningar omspinner hela landet.

Lärlingsskolorna få ersätta vad verkstaden ej hinner med.

Yrkets självbevarelsekraft har nu framtvingat en helt annan ordning för lärlingstidens tillvaratagande än den gamla tidens ordning. Det var ju ganska vanligt förr, att lärlingen egentligen satte till rena springpojksysslor och naturligtvis hade lön därefter. Sådant går inte för sig numera. Nu gäller det att verkligen lära honom i yrket, men det är naturligtvis en ordning, som bara är till fördel för yrkesintresset.

Här stöter man emellertid på en svårighet, och det är, att verkstaden inte som förr kan fungera som läroplats. Mästaren har, som nyss påpekats, inte tid att vara med i själva arbetet, och verkstadens arbetare äro i allmänhet inte hågade att tjänstgöra som läromästare. Och det är för övrigt helt naturligt. I någon mån inverkar måhända yrkesavunden: de ha intet intresse att skaffa sig unga konkurrenter om arbetet. Men främst beror det på själva arbetssättet. I regel arbetas det ju på ackord, och det gäller att ta vara på tiden, som man inte har lust att öda bort på undervisning.

Det är lärlingsskolorna, som få ta hand om den undervisning, som verkstaden inte hinner med att ge, och i detta avseende kan Stockholm med stolthet peka på sina av staten och kommunen understödda lärlingsskolor. De äro förträffligt ledda och förfoga över skickliga lärare, och ha också knutit så långt i sin organisation, att de kunna anses i hög grad betydelsefulla för hantverkets framtida utveckling.

Som ett bevis på vad dessa skolor verkligen kunna prestera, kan nämnas skräddarelärlingsskolan. Denna har numera sina fyra klasser, på vilka arbetet fördelas efter olika beskaffenhet. På så sätt arbetar skolan som en hel liten verkstad för sig, och den åtnjuter bland mästarna ett sådant förtroende, att det inte är så få av dem, som inte bara bestå arbetsmaterial — det göra de allesammans — utan också låta hela beställningar tas om hand av skolan. Detta sker naturligtvis med vederbörande kunds goda vilja, men det är inte någon hemlighet, att det är många förnäma kunder, som via en mästare få sina kläder sydda på lärlingsskolan.

Återinförande av vissa kvalifikationer för hantverksyrket.

Vårt land saknar ju ännu en hantverkslag. En sådan lag är emellertid, som bekant, under beredning. Det är alltså frågan om uppställandet av vissa kvalifikationer för utövandet av ett hantverksyrke.

Detta spörsmål torde icke vara så lätt att komma till rätta med. Utan tvivel skulle allmänheten ha mycket att vinna av en lag, som satte vissa gränser för hantverkets utövande, liksom det skulle vara till fördel för yrkets upprätthållande på en hög nivå. Men svårigheten ligger däri, att kvalifikationsbestämmelserna icke få tilltagas så snävt, att de skulle kunna göra intrång på näringsfriheten.

Nu har emellertid hantverkarnas egen organisation tagit saken om hand — till den kraft och verkan det hava kan. Det har nämligen beslutats att vidta en anordning, som på sina håll kanske kommer att uppfattas som ingenting mindre än en återgång till skråtiden, nämligen utdelande av mästarebrev. Det är styrelsen för Sveriges hantverksorganisation, som kommer att handha denna diplomering, och den första utdelningen av mästarebrev kommer att äga rum på nyåret.

Olika meningar ha gjort sig gällande beträffande principerna för denna diplomering. En viss fraktion inom organisationen hyser den uppfattningen, att man under den första tiden inte bör hålla så strängt på yrkesfordringarna utan i stället ta hänsyn till dem, som arbetat längst inom yrket. För min personliga del ansluter jag mig emellertid till dem, som hålla före, att skall mästarebrevet få något värde, bör man just i början hålla strängt på kvalifikationerna,ty eljest är hela idén förfuskad. Mästarebrevet bör enligt min mening icke blott vara ett erkännande av yrkesutövningen som sådan utan innebära ett faktiskt kompetensbevis och därtill ett för vederbörande yrkesutövare värdefullt bevis på yrkeskollegernas förtroende.

Fornlämningarna å Sollerön.

Ett vetenskapligt betydelsefullt fynd.

Den leende vackra Sollerön — "Siljans öga" — har på sistone låtit tala om sig på grund av den vetenskapliga, historiska forskning, som där i höst bedrivits, skriver Axel Östberg i en artikel i N. D. A. Under soliga septemberdagar har man sett några herrar stå och påta i en del av de många högar eller rösen, som ligga utströdda på åkrarna i norra och nordvästra delen av ön. Vad ha de haft för sig? Vad ha de där funnit för märkvärdigt i dessa gamla rösen? Låt vara att folktraditionen spunnit sina sköra trådar kring högarna och givit dem rang och värdighet av forntida hövdingagravar och skattkammare — ja, det har berättats t. o. m. att man i mörka kvällar sett spökgestalter irra omkring där — men vad ha dessa sagor med verklighetens att skaffa? Förnuftigt folk på Sollerön har avfärdat det hela som foster av en alltför livlig fantasi, högarna vore att betrakta såsom odlingsrösen rätt och slätt.

En vårdag för sju år sedan inträffade emellertid en händelse, som kom den prosaiska åsikten om rösenas karaktär att vackla. En bonde i Utanmyra by råkade en dag under sitt arbete på åkern att göra ett oförvilligt intrång på en av de där högarna. Han fann under stenarna en del föremål, som vid närmare undersökning befunnos tillhöra en tusenårig vapenutrustning. Saken diskuterades en tid, men blev snart nästan bortglömd igen, ända till i mars månad i år en ny märklig upptäckt gjordes av liknande slag. Man skulle bygga en bro någonstans på ön och behövde därför sten. Man högg frejdigt och respektlöst in på ett av "odlingsrösena" i Bengtsarvets by. När man fraktat undan en del stenar, anträffades en hel del saker, som vid en okularbesiktning pekar hän på att man här hade att göra med hednagravar från vikingatiden. Där låg ett svärd med spår av konstrika silverbeslag på fästet, och där anträffades också en sköldbuckla, pilspetsar och delar av en hästutrustning. Fynden anmäldes för Dalarnes hembygdsförbund, som föranstaltade om en grundlig vetenskaplig undersökning av fyndplatsen.

Under några dagar i slutet av september har antikvarien dr Gustaf Hallström från statens historiska museum vistats på Sollerön och företagit en inventering av öns fornlämningar. De upptäckter han därvid gjort kasta ett ganska klart ljus över icke blott Solleröns utan så gott som hela övre Dalarnas bebyggelsehistoria, som hittills varit ett tämligen obevandrat område för den vetenskapliga forskningen. Av de hundratals rösen, som finnas på åkrarna där, äro väl icke alla gamla gravplatser. Många av dem äro nog bara odlingsrösen, men en mycket stor del torde kunna antagas vara vilоplatser för en ursprunglig öbefolkning. Endast en mindre del av dem ha hunnit undersökas, och det har därvid kunnat konstateras, att man har att göra med brandgravar, samlade i bygravfält, från senare delen av vikingatiden, eller sålunda omkring 950—1,000 år efter Kristus.

Det är särskilt tre gravar, som givit värdefullt material för den historiska forskningen. Två svärd med konstfärdigt tillverkade, silverbeslagna fästen, en stridsyxa, spjutspetsar och tahrika pilar vittna om att de gravsatta varit förmögna och välrustade storbönder. Delar av en hästmundering jämte sporrar m. m. bevisa, att de därtill varit beridna män, vilkas springare jordats i samma grav som deras herrar. Och slutligen har man genom fynd i en av gravarna av allehanda bronssmycken, spännbucklor, en liten sax och andra småsaker kunnat sluta sig till, att åtminstone en förnämlig kvinna jordats där. Alla gravarna äro s. k. brandgravar. De döda ha först bränts på bål på en särskild plats, varefter deras aska och benrester jämte värdesaker gravsatts i närheten.

Fynden kunna beteckna såsom ovanligt rika. Tidigare har man icke påträffat gravar av denna typ så långt norrut. Man har, såsom dr Hallström framhållit, lika gärna kunnat tro sig gräva i en av Upplands rikaste gravar som i ett röse på Sollerön. Utan att föregripa den vetenskapliga bearbetningen av det nyfunna materialet, kan man redan nu draga den slutsatsen, att övre Dalarna, enkannerligen Sollerön, för inemot tusen år sedan hade en bebyggelse och en materiell kultur, som i vissa avseenden voro jämförliga med sydligare trakters. Det vackra smidesarbetet och vapnens ornamentala prydnader tyda på en aktningsvärd konstfilit, och gravfyndens rikliget och rikedom vittna om Solleröbornas burgenhet. På den vackra ön med dess bördiga och lättarbetade jord funnos vid vikingatidens slut minst tre à fyra större gårdar, vilkas ägare tydligen stodo i livlig förbindelse med befolkningen söderut, livnärde sig med jordbruk, jakt och fiske och för övrigt bedrev en ganska omfattande handel dels på Norge och dels på Lappland.

FÖRSVARA DIG, SVENSKA FOLK!

Svenska Folk! Försvara din frihet, dina närmaste, ditt hus och hem mot internationella äventyrare och deras mordplaner. Försvara dina arbetare mot deras värsta fiende — bolsjevismen, och straffa sådana individer, som, under kommunismens täckmantel och för judaspengar, sysslа med ett så ruskigt yrke — nämligen att röja vägen till sitt eget fosterland för barbariets rödgardister, färdiga att i Sverige upprepa Revals och Sollas blodsdåd.

VILHELM HARTEVELD

Kooperationen

hade aldrig behövt uppstå om

affärsmännen räknat med så låg

handelsvinst som

Herrekiperingen CIVIL

55 Birgerjarlagatan 55

Stockholm.

Vid behov av

FOTOGRAFERING!

Glöm ej att anlita oss, då vi äro Specialister och erfarna fackmän inom branschen.

RING ENDAST NORR 75 45.

BILD-CENTRALEN

Drottninggatan 38, Stockholm

Merry Grill

Tegnérgatan 28, Stockholm

2:dra huset från Drottninggat

INTIM DANSRESTAURANT

Den populära

Imperial Orchestra

Best. tel. V. 789 och V. 793

PROVA VÅR

MOCCABLANDNING

till 4: 20 per kg.

Denna kaffeblandning är sammansatt utesluta nde av kraftiga och aromrika kaffesorter, som gör att den blir ekonomisk i användningen.

Pyrtioårig erfarenhet i branschen

SÖDERTÄLJE KAFFEHANDEL

Södertälje. Tel. 358.

Gör ett besök

i min affär, där köper Ni

SMÖR, OST, ÄGG och KONSERVER

till absolut lägsta priser.

Carl Sandbergs Smöraffär

Tegnérgatan 17. Tel. Norr 215 39.

Släktforskning

i in- och utländska arkiv utföres

Löjtn. Erik Cronstedt Swartz,

Charlottenborgs Slott, Malmö V.

Ärade Husmödrar!

All slags tvätt och strykning mottages tacksamt, handmetod - billiga priser.

Bad- och Tvättinrättningen

VANADIS

Billiga och bekväma karbad tillhandahålles mellan 10 f. m.—8 e. m.

Frejgatan 41—43 · Stockholm

Tel. Vasa 188 46

PRIVATSPISNINGEN

SCHEELEGATAN 8, 1 tr. · Tel. Kh. 44 25

Frukost: Smörgåsbord, varmrätt, gröt och kafte samt öl eller mjölk.

Middag: Smör, bröd, soppa, varmrätt, kaffe, öl eller mjölk.

10 st. kuponger Kr. 11: 70.

Inackord. Kr. 70: — pr mån.

God o. välagad husmanskost.

S.F.S.F.

»Riksbanere!» möter.

"Riksbanéret" av S. F. S. F. håller möte å bestämd lokal *förängen den 1 dec. kl. 7 em.*

Aftonens huvudämne:

Nationalekonomi.

Nationell eller internationell?

Inledare: Direktör *Adolf Andersson d Ekebo.*

Personer som gilla S. F. S. F:s program och strävanden samt önska inträde i avdelningen "Riksbanéret", Stockholm, kunna meddela sig med tidningen Nationens redaktion.

PRESSKONSERTEN.

Forts. fr. sid. 2.

därvid tydligen lagt sig vinn om att vara så rättvis och objektiv som möjligt. Det betyget ger jag utan tvekan.

Saken kommer naturligtvis upp i riksdagen. Statens kontrakt med både Tobaksmonopolet och Vin- och spritcentralen utgå nästa år, och förslag i ärendena måste föreläggas nästkommande riksdag. Att nya riktlinjer då måste uppdragas för statens ställning till och kontrollen över de båda jätteföretagen ligger i öppen dag. Huru detta skall ordnas, återstår ännu att se, men för mig te sig åtminstone tre krav som självsiliga. Det ena är att riksdagen på ett eller annat sätt — antingen det sker genom statsrevisorerna eller genom särskilt utsedda revisorer — måste ha rätt att granska monopolföretagen. Det andra kravet är att riksdagsmän inte, som nu sker, inneha befattningar vid de statliga monopolföretagen. Och det tredje kravet är att statens befattningshavare inte under några förhållanden bora få inneha befattningar i monopolföretagen. Om de skola taga någon befattning med dessa företag, bör det ske i deras egenskap av statstjänstemän och på tjänstetid.

Man förstår ju nu rätt så väl hrr monopolgrundern mening med den geniala "kontrollanordning", som i "affärsmässighetens" intresse hindrade statens revisorer att alls befatta sig med statsmonopolens affärer. Det är dock knappast troligt, att riksdagen efter vad allt som kommit i dagen ifråga om "affärsmässigt" skötsel av våra statsmonopol längre skall våga emotsätta sig åtgärder till förhindrande av privata manipulationer av sådana slag, som under en lång följd av år opåtalt fått bedrivas inom desamma.

Sverige komprometterat genom komintercentralen i Stockholm.

Den judebolsjevikiska propagandaröreIsen i Sverige under hr Karl Otto Bonniers höga beskydd har tilldragit sig en för vårt land vanhedrande uppmärksamhet i utlandet. Ett offentligt uttalande av Förenta Staternas arbetsminister, mr Davis, vittnar härom.

Aftonbladet (b.) anser att den inom våra svenska landamären tolererade bolsjevikpropagandan, som syftar vida längre än endast till våra egna gränser, direkt kompromet terat oss inför utlandet. Tidningen skriver:

Med tillfredsställelse må annoteras att eventuella misstankar om svenskfödda mäns konspirationer mot andra länder vid närmare undersökning befunnits ogrundade. Vad som kvarstår av mr Davis' iakttagelser rörande vårt land utgör emellertid redan det en fingervisning av mycket allvarlig beskaffenhet. Det är nämligen allvarligt nog om det med sanning kan sägas, att "från Sverige och Stockholm dirigeras en hemlig sovjetpropaganda i U. S. A." och att — vi följa alltjämt den märkliga intervjuen — "till den svenska huvudstaden har man även lyckats härleda ett par försök från rysk håll att genom lagstridiga transaktioner blanda sig i inrikespolitiska affärer på fjord- och Sydamerikanska kontinenten". Det ligger i sakens natur, att en dylik verksamhet, därest den finge bedrivas utan att uppmärksammas och så längt som möjligt beivras av svenska myndigheter, skulle kunna inleda vårt land i ganska allvarliga förvecklingar med de för konspiration utsatta staterna. Det är därför på goda skäl som åtminstone polismyndigheten nedlagt mycket och erkännansvärt arbete på att hålla efter de för oss så obehagliga främmande snyltgästerna.

Mot bakgrunden jämväl av den roll Sverige och Stockholm spela såsom dirigent för den judebolsjevikiska propagandan i U. S. A. inses ju betydelsen av de undantagsrättigheter som det "heliga" Revolutions-Israel här med sådan eldig iver gjort anspråk på för sin "sovjetryska handelsdelegation" och även erhållit. Likaväl som ledarnas för judepartierna en corps välvilliga godtagande av ifrågavarande undantagsrättigheter.

När skall Sveriges folk vakna ur sin "själlöshetens" sömn och görn sig kvitt förrädarna?

Statens järnvägar under september.

Statens järnvägar redovisa för september 1928 jämfört med samma månad föregående år: inkomster 17,2 milj. kr. (f. å. 17,3), utgifter 13,7 milj. kr. (f. å. 13,9) och överskott å rörelsen 3,5 milj. kr. (f. å 3,4). Inberäknat räntekostnad för belöpande andel av statsskulden utgör månadsresultatet en förlust av 0,1 milj. kr. (f. å. 0,1). För januari—september blir denna förlust 13,3 milj. kr. (f. å. 3,5).

Antalet resor utgjorde under september 2,40 milj. (f. å. 2,27) och godsmängden 0,89 milj. ton (f. å. 0,91) samt lappländsmalm 0,81 milj. ton (f. å. 0,81).

Zionismen har nu nått även Japan.

Den zionistiska verksamheten har nu, enligt vad meddelas i telegram från Tokio, nått även Japan, i det att i Kobe bildats den första japanska förening "för Palestinas återställande" såsom ett judarnas eget land. Den nya föreningen har uppsatt såsom sitt mål understödjande av de centrala zionistiska institutionerna.

Stalin "klargör" i ett nytt tal läget i Sovjetrussland.

Stalin har i sovjetryska partiets exekutivkommitté hållit ett nytt stort tal, vari han klarlade situationen och ingick på frågorna om industrialiseringen, jordbrukse konomiens förbättring och det inre läget inom kommunistpartiet.

Beträffande industrialiseringen framhöll Stalin att kapitalinvesteringarna i industrin i år komma att uppnå siffran 1,650 miljoner rubel, vilket är över 330 miljoner mera än föregående år. En snabb utveckling av industrin inom Sovjetunionen vore en bjudande nödvändighet av såväl inrikespolitiska som utrikespolitiska skäl. För att åstadkomma socialismens definitiva seger vore det nödvändigt att upphinna och överträffa de kapitalistiska länderna på det tekniska och ekonomiska området.

Jordbrukse konomins uppbyggande på en ny teknisk grundval har som ovillkorlig förutsättning en snabb utveckling av landets industri. Beträffande åtgärderna för höjande av jordbrukets utveckling i allmänhet och speciellt sädesproduktionen framhöll Stalin vore det nödvändigt att höja jordens avkastning, utvidga den besådda arealen på de fattigare självbrukande böndernas jordlotter samt alltmera utveckla exploateringen av statens och de kooperativa jordbrukarsammanslutningarnas jord. Bl. a. komme ett belopp på 300 miljoner rubel att av regeringen anslås till anskaffande av utsäde, d. v. s. 100 miljoner rubel mera än föregående år samt anslagen till state- och kooperativa jordegendomar höjas med 75 miljoner till 180 miljoner rubel. De industrier som tillverka maskiner, redskap och andra förnödenheter för jordbruket skola uppmuntras.

På tal om det inre läget inom kommunistpartiet betonade Stalin att man måste bekämpa såväl höger- som vänstertendenser inom partiet. Striden mot högerriktningarna bör under förhandenvarande situation ha en ideologisk karaktär. De organisatoriska åtgärderna böra endast avse att hjälpa till rätta så länge högern förblir lojal mot partiets beslut och icke skapar någon särskild fraktion, såsom Trotskijs anhängare gjorde.

Ryska Revolutionens Riddare.

Av RADCA NADVORNY.

(Forts. fr. föreg. nr.)

Avdiev. — Bolsevikkommissarie; den fångna kejsarfamiljens fångvaktkommendant 1918 i Ekaterinburg, varvid han roade sig med att ständigt hitta på nya förödmjukelser åt densamma. Han var en ohjälplig drinkare, som hängav sig åt de råaste drifter.

Augspurg, Anita. — Född 1857 i Verden a. Aller har denna judinna, som även är juris doktor, varit aktris, fotograf och slutligen revolutionär agitatris.

Barbusse, Henri. — Född i Paris 1875, hade han skrivit en verssamling och ett par romaner innan han som menig soldat nödgades deltaga i kriget. Sina frontminnen har han skildrat i "Le Feu" (1916), som renderade honom ett prix Goncourt 1917. Efter krigsslutet utgav han "Clarté", som propagerar nationalismens fördärvlighet, och som givit upphov till den socialistiska Clarté-organisationen 1919. Sedan B. inträtt i bolsjevikpartiet, övergick den franska Clarté-sektionen till kommunismen. — Barbusse är svåröan till den skabröse literaturjuden Catulle Mendes.

Bönheim. — Tysk kommunistförare.

Borch, polsk greve (enligt egen uppgift). — Denne judpolske soutenör hade en illa avlönad plats hos en möbelhandlare i London, men var flott och elegant och tjusade en mängd damer i den fina världens salonger. Han levde under världskriget på sina aristokratiska vänninnor. En capt. Makolm, som vid sin återkomst från fronten fann att graf von Borch höll på att behorna honom, piskade upp den judiske greven med sitt ridspö. Under slagsmålet, som därvid uppstod, blev Borch ihjälskjuten. "Greven" förde det polska vapnet "Frzy Kawski", krönt med en furatehatt!

Brilliant alias "Sokolnikov".

Brilliant, Dora. — Judisk revolutionär; medbrottsling i mordet å storfursten Sergej Aleksandrovicz 1905.

Brinstein, alias Bembù. — Rysk terrorist under 1800-talet. Omkom vid experiment med en av honom uppfunnen helvetesmaskin.

Brofeldt, Karl. — Den föregåendes bror, född i Idensalmi 1865. Efter att ha genomgått handelsskola var han handelsskoleföreståndare i Knopio 1887—1900 och därefter prokurist i en handel där, tills han 1903 landsförvisades. Under exilen i America var han handelsanställd, och blev efter hemkomsten disponent vid en sågind. i Tammerfors 1905—06, direktionsmedlem i Nordbanken 07—16, direktör för Halle bolag i Kotka från 1916. Han har skrivit artiklar i flera finskspråkiga tidningar.

Bronstein alias "Sennkoski". — Judisk revolutionär (C. A. 68).

Bronstein, C. — Sekreterare i Queen Esther lodge av den judiska Grand Order of the Sons of Jacob, London 1928.

Bruer, Helmud. — Bolgarsk gruvingeniör. För missbruk av en ung flicka dömdes han i Sofia 1928 till 2 års fängelse och att betala 200.000 leva i skadestånd.

Bournonville, Eva Edmondsdotter. — Född 1874 som dotter av en svensk med lic. i Ystad, vars far och farfar var balettmästare i Köpenhavn medan en tidigare förfader (den förste kände) var en från Lyon rymd teaterdirektör B. Något känt samband mellan denna och de franska prinsarna-hertigarna de Bournonville finns ej, såsom Eva B. falskeligen påstått. Hon har även uppgivit sig vara "dansk generalsdotter". Efter att ha varit guvernant i Transbaltikum, en tid även aktris och slutligen typewriter i diverse legationer, befann hon sig 1915 i Skandinavien, utan anställning o. intalades då av den tyske militärattachén i Köpenhavn att bli tysk spion. Hon häktades i nov. 1915 i London och dömdes i jan. 1916 till hängning men benådades med livstids straffarbete. Efter krigets slut blev hon utvisad till Skandinavien.

(forts. i nästa nr.)

JÄRN OCH METALLSKROT
LUMP OCH TOMGLAS
Tel. 802 77 KÖPES Tel. 802 77

Samfundet För Svensk Folkupplysning.

(S. F. S. F.)

skall enligt de antagna, för detsamma gällande, statuterna hava till uppgift

att verka för svenska folkets återupprättelse ur det förfall, vari det härskande osvenska systemet bragt det, samt återinförande av gammalsvenska hedersbegrepp i Sverige. Medlet härför skall framför allt vara upplysningens spridande i Sanningens anda till alla lager av vårt folk, till skingrande av de falska föreställningar på politikens, ekonomiens, kulturens samt övriga samhällslivets områden, som under rådande upplysningsväsen under judemaktens hägn givits allmän spridning och som hota att totalt förgöra vårt folks andliga och materiella kraft.

Genom en upplysningsverksamhet i denna anda skall vägen beredas för en svensk nationell restauration i Sverige.

Duellen Ludendorff—Hindenburg sedd med rasbiologens ögon.

I duellen mellan Ludendorff och Hindenburg, berörd i vår artikel å tidningens första sida, förtjänar att observeras, att den förre är av övervägande nordisk ras, medan den senare är en klar falisk typ. I svåra situationer, såsom den 9 november 1918, tog den försiktige väst-falen och böjde sig för De Överstatligas Makterna medan mannen av nordiskt blod stod upprätt och okuvad.

Rasens betydelse förnekade sig ej heller här. Chamberlain och de andra djupa tänkare av vår tid, som förespått rasfrågan en avgörande betydelse å framtidens politik, komma helt säkert att få rätt. Hitintills är judafolket det enda folk, som fullt förstått denna sak.

Hitlers första offentliga tal i Berlin.

En stor succès.

(Från vår korrespondent.)

Berlin i nov.

Efter upphävandet av den preussiska regeringens tale-förbud mot Adolf Hitler, har de tyska nationalsocialisternas ledare för första gången haft möjligheten att tala i rikets huvudstad.

Detta skedde fredagen den 16. november, då omkring 18,000 människor samlats i Sportpalast" i Berlin för att höra Adolf Hitler utlägga ämnet, "kampen, som en gång skall bryta kedjorna". Klockan 8,30 skulle talaren börja, men efter kl. 7 var det omöjligt att komma in i salen, som stängts genom polisen. Medan publiken väntade, spelande en starkt nationalsocialistisk musikkår.

Bland de närvarande såg man många bekanta personer, bl. a. kapitän Ehrhardt, känd från Kappkuppen", von Tornow-Oppen, ledaren av "Nationale Hilfe", General von Watter, General von Epp, D:r Frick och 80 pressrepresentanter.

Efter ett kort inledande föredrag av D:r Goebbels, talade Hitler 2½ timme. Disciplinen var utmärkt, till slutet väldiga ovationer till talaren och ledaren. —

Efter mötet blev en nationalsocialist Küttemeyer överfallen av kommunister, hans lik hittades i Landwehrkanal på morgonen. Den judiska pressen påstod till en början att K. begått självmord! Efter Hitler's hänförande tal! Undersökningen har bevisat att det icke var fallet.

Den borgerliga pressen berättar mycket litet om saken. "Vorwärts" ljuger att det var mycket få åhörare. — Nationalsocialismens största möte!

C. B.

Alfred Rosenberg.

De judiska rödbanditernas bekämpere.

Alfred Rosenberg.

Första gången jag träffade diplomarkitekten Rosenberg var på hösten 1922. Jag hade just deltagit i Mussolinis marcia su Roma och besökt fascistchefens broder Arnaldo, hans efterträdare som chefred. av Popolo d'Italia i Milano, och det var därför så mycket intressantare att några dagar senare sammanträffa med den tyske nationalistchefen Hitler och hans litteräre generaladjoint Rosenberg. Ingendera är infödd tysk: Hitler är österrikare och Rosenberg kommer från de forna svenska Östersjöprovinserna.

Rosenberg är född i Reval 1893. Efter att sedan 1910 ha studerat arkitektur vid Tekniska högskolan i Riga, blev han diplomingeniör. Han hade f. ö. också ägnat någon tid åt studiet av måleri, historia och filosofi. R. kom 1918 till Tyskland och blev en av de första medkämparna i den nationalsocialistiska rörelsen. Sedan 1923 är han chefredaktör av dagbladet Völkischer Beobachter och den 9 nov. s. å. deltog han i Hitlers' Marsch Zur Feldherrnhalle, München, varvid 16 nationalsocialister fingo släppa till livet. Då "Weltkampf" 1924 grundades, blev han dess redaktör.

Av det dussintal böcker Rosenberg utgivit, må nämnas "Das Verbrechen der Freimaurerei", (Lehmann's Verlag, München) som givit d:r Grunsky i Graz anledning kalla förf. "en av samtidens mest omfattande tänkare". Vidare må anföras "Der Zaknuftsweg einer deutschen Aussenpolitik", vari förf. visar sig vara "en politiker av stor måttstock", enligt vad den i Pittsburg, U. S. A. utkommande "Sonntagsbote" hävdar.

För ytterligare kännedom om Rosenberg hänvisar jag framförallt till den av f. d. studierådet d:r Böpple utgivna "Weltkampf" (München), däri R. utvecklar alla sina skriftställartalanger, och vill blott tillägga att han liksom alla nordiska transbalter är en varm beundrare av Sverige och de Svenske.

A. O. Europaeus.

Alla upplysningar och material

rörande bildandet av *UPPLYSNINGS-CIRKLAR* av *"Samfundet För Svensk Folkupplysning"* lämnas av undertecknad, adress tidningen Nationen, Södra Kungstornet, *RIKSLEDAREN.*

KÖP BRÖD FRÅN
W. Gustafsson, Bageri & Konditori
S:t Eriksg. 22. Stockholm. Tel. N. 18202

Den nya DECCA är den engelska resegrammofonen, det rätta instrumentet för alla musikvänner, den första grammofon, som ger Eder all musik ur skivan i rätt avbalanserad ton.
Förmånliga betalningsvillkor.
Begär prisofferti — Ombud antagas!
A.-B. E. TORNBLAD
Scheelegatan 4 - Stockholm.

Pälsar, Dräkter, Kappor och Klänningar
bestillles fördelaktigast hos
EMIL MOSSBLADS
Damskrädderi & Pälsatelier
2 Sergelgatan 2 - Stockholm
Telefoner N. 19587, 13274.

Hjälp till med NATIONENS spridning!

De som gilla *Nationens* strävanden böra anse det som en plikt att medverka för dess vidare spridning bland allmänheten, vars sak tidningen helt är inställd på att tjäna.

Sök vinna Edra bekanta och grannar som prenumeranter under nya året, ifyll deras namn m. m. å nedanstående blankett samt insänd densamma till tidningen *Nationen,* adr. Södra Kungstornet, Stockholm.

Prenumerationskupong
(Att urklippas och insändas)

Nedanstående personer prenumerera genom undertecknad å Nationen för år 1928. Prenumerationsavgiften får uttagas genom postförskott hos resp. prenumerant, varefter jag erhåller Nationen gratis under tiden.

Namn: .....
Adress: .....
Helår, halvår, kvartal.
Namn: .....
Adress: .....
Helår, halvår, kvartal.
Namn: .....
Adress: .....
Helår, halvår, kvartal.

(Ej önskad prenumerationstid överstrykes.)

Ovanstående prenumeranter insändas av:

Namn: .....
Adress: .....

Prenumerationspris:
10 kr. för helår, 5 : 25 kr. för halvår, 2 : 75 kr. för kvartal.

Står Ni
i begrepp att göra Edra inköp av
MATERIEL
för
KONTORET
av vad slag det än må vara
Sätt Eder
i förbindelse med oss, den
bästa inköpskällan
NOAX
Stockholm
specialfirma för kontorsmateriel
Tel. Vasa 178 11

KELLY KOSTAR EJ MERA ÄN ANDRA RINGAR.

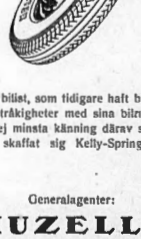

Den bilist, som tidigare haft besvär och träkigheter med sina bilringar, har ej minsta känning därav sedan han skaffat sig Kelly-Springfield.
Generalagenter:
HUZELLS
Karlstad — Stockholm

Läs och sprid Nationen!

Prenumerationspris:
Helår 10:—; Halvår 5:25; Kvart. 2:75.
LÖSNUMMERPRIS: 25 öre.

Kommissionärer för prenumeration och lösnummerförsäljning antagas å alla platser i landet.

NATIONEN

Fredagen den 30 November 1928.

BOKBINDERIARBETEN
ALLA SLAG, RASK LEVERANS, OMSORGSFULLT OCH TILL MODERATA PRISER.
BRATTS BOKBINDERI AKTIEBOLAG
Klarabergsgatan 52, 2 tr., STOCKHOLM.
Telefoner: 151 35, Norr 56 20

Harald Lindströms Boktryckeri, Stockholm 1928.

"I världskrigets skugga"

Under denna rubrik har pseudonymen "Walter Wagram" med ledning av svenska polisprotokoll bearbetat några ryska spionerihistorier från åren före och under världskriget. Mest sysselsätter han sig med de ryska militärattachéernas dunkla verksamhet i Sverige såsom chefer för militärspionteriet. Särskilt behandlas graf v. Keller och hans efterträdare, den lille podpolkovnik d'Astanovicz, vilken senare blamerade sig till den grad att han 1913 måste hemkallas. I detta samband berörres den danskbördige telegrafisten v. Hampens spioncentral i Köbenhavn. Hampen hade rang av rysk gurvernementsekreterare och adelsman. Det synes, ej varit förf. bekant att Hampen stod i förbindelse med ryska hovrådet Leonid Georgievicz v. Pjankov, som under kriget var predstavitel för Ryska Exportkammaren och president i Russkoe Tovariszczestvo i Köbenhavn, och som 1916 avsattes på grund av förbindelser med tyskarna. Hovrådet, som var gift med en svenska från Lysekil, bodde även ledes vid Strandvejen. Hampen blev efter sin återkomst till Ryssland anställd i censuren och uppdök bl. a. i Torneå.

Under namnet "Morgan" har omtalats den f. d. amerikanske universitetsprofessorn dr Perrin, utvisad från Sverige som spion, och hans medarbetare studenten Georg Mikaelson, judisk läkareson från Västervik. Den förre förmedlade Protopopovs sammanträffande med Hamburgerbankiren Warburg, en släkting till den svenske litteraturjuden. Salvarson smugglaren och svindlaren Mikaelson deltog senare i finska frihetskriget som självutnämnd "major". För att skydda bedragaren för fängelsestraff, inspärrades han slutligen i dårhus.

Vidare refereras tyske spionen baron Otto von Rosen's häktande i Norge 1917 och beskrives hans då beslagtagna lager av helvetesmaskiner och bacilltuber, avsedda för Nordfinland. Friherre v. Rosen hade på grund av oegentligheter måst ta avsked som löjtnant vid Svea livgarde och var före kriget anställd hos en tobaksfirma i Finland. Under kriget blev han representant i Oslo för firman Swartz & Svensk och missbrukade sin ställning genom att bli tysk spion. Han åsamkade firman Swartz många tusen kronors förlust genom inköp av skämda sardiner o. d. Utvisad från Norge, eftersöktes han av svenska polisen men lyckades rymma till Tyskland, där han dekorerades med tyska ordnar och giftes med en rik juvelerardotter med gods i Posen. Utvisad från Polen, bor den friherrlige äventyraren i Danzig. Samtidigt med v. Rosen häktades hans svenska medbrottslingar Graaf och Sterky samt hans finske kollega v. Gerich, som under det falska namnet "baron v. Rautenfels" tjänstgjorde som kejserlig tysk kurir, d. v. s. smuggalare och spridare av helvetesmaskiner och bacilltuber m. m. dylikt i Skandinavien.

Boken har tvivelsutan en mission att fylla, i det den ger en idé om hur litet höga vederbörande egentligen vet om de hemliga makternas spel. De behandlade fallen äro nämligen oftast rätt obetydliga, förf. torde av gjorda konklusioner att döma vara någon detektivkonstapel.

Le Normand.

Den 9:de november 1928

(Efter tysk källa.)

Den 9:de nov. 1918 uppfylldes vad frimurartidningen "the Truth" redan 1890 förutsagt och i bild framställt. C. V. Zeitung, organ för "tyska medborgare av mosaisk trosbekännelse", kallar dessa, de "osynliga fädernas" förutsägelser för ett fastlagsskämt. Frimuraren, prins Max af Baden, hade under novemberdagarna yttrat: "vad vi nu upplever i Tyskland, i riket såväl som i förbundsstaterna, är resultatet av många års stilla, underjordiska arbete". Om alla sådana sammanhang hade vi frontsoldater då ingen aning. I fyra, svåra år hade vi hållit stånd mot den osynliga fienden.

Då vi dukade under, visste vi icke vem, som tagit segern ifrån oss. I åratal stred man om skulden till kriget och revolutionen. Ju längre — desto häftigare stodo tyskar mot tyskar i förbittrad kamp.

Visserligen hade de mera skarpsynta redan vid utgångspunkten för dessa meningsutbyten uppkastat frågan, cui bono — vem till nytta? och givit ett klart och tydligt svar på densamma.

Folkmordens verkliga bödlar och brandstiftare voro dock alltför kloka, och grepo — för att som alltid vända skulden från sig själva — till föranstaltandet av protestmöten, vid vilka dock aldrig de skyldiga avslöjades.

Tio år efter sammanbrottet äro dock de enda, som dragit fördel därav, avslöjade, dessa överstatliga makter, vilkas mål: Tysklands fullständiga tillintetgörelse, redan på förhand var fastställt och ej genom någon som helst fredsvilja kunde avvärjas.

Jude, jesuit och frimurare ha i de "osynliga fädernas" tjänst berövat den tyska frontsoldaten segern.

General Ludendorffs skrift: "Kriegshetze und Völkermorden in den letzten 150 Jahren" bevisar detta.

Miljoner människor ha under detta krig offrats för dessa enda, som haft fördel och nytta av det, nämligen de överstatliga makterna.

Avslöjade stå dessa i dag framför oss.

Ingen kan ursäkta sig med, att han icke känner dem.

Uppskakande äro de avslöjanden som göras i general Ludendorffs skrift, i vilken världskrigets förste generalkvartermästare framför allt tillropar frontsoldaterna:

"Världskrigets generation vet hur fruktansvärt det är att vara okunnig om världshistoriens gång, att ej draga lärdom av dess erfarenheter, och att — i stället för att med skärpta sinnen — betrakta den med naiva barnaögon och genom ett visirglas, som våra fördärvare räcka oss.

Uppfostrad i världshistorisk — sann uppfattning, skulle den ha igenkänt och övervunnit fienden, den var ju trots sin blindhet, segern dock så nära. Outsägligt lidande hade den då besparat sig och kommande släkten och alla jordens folk. Världskrigets generation och alla de kommande har förpliktelsen att ur denna, det skeddas djupa tragik, endast draga den slutsatsen:

att bli det tyska folkets och alla andra folks outtröttliga och ihärdiga värnare och upplysare."

Vägen till folket, till "levande folkenhet" är nu fri. Vilja vi slå in på denna väg eller bli de överstatliga makternas lydiga verktyg, till deras förnöjelse sönderslita varandra och än en gång som världsjudedömets landsknektar förblöda i ett nytt världskrig?

Den, som förblir neutral eller söker enheten med fienden och under dess makt, står i fiendens läger. Avgörandets timme är inne.

F—n.

Kring nykterhetsproblemet.

(Forts. fr. sid. 1.)

fande yttrat, att "Brattsystemet är opsykologiskt". Nåja, dr Bratt var till hela sitt psyke så osvensk, att det ligger i sakens natur, att han var oförmögen att åstadkomma en social inrättning, lämpad för svenska folket. — Mera om Brattsystemet kunna alla läsare av Nationen.

3) *Det danska systemet.* Har i vårt grannland haft synnerligen goda verkningar. Intet förmedrande förmynderskap. Förbluffande stora inkomster för statskassan.

Ehuru det danska systemet medfört oerhörd förbättring av nykterhetstillståndet, infördes det icke i sådan avsikt utan till frihetens värn. Vid systemets startande talades ej ett ord om spritens skadlighet.

Systemet går i korthet sagt ut på att, sedan för hela landet fastslagits den kvantitet spritvaror, som får säljas pr månad, vid vilken kvantitets bestämmande man följer konsumtionsstatistiken och strävar åt en smula, envar äger inköpa efter behag, men till högt pris och vinsten går till statskassan.

Det kan ej bli tal om någon direkt kopiering i Sverige av det danska systemet, men det har i alla avseenden visat sig vara det ändamålsenligaste av hittills uppställda system, vadan det synes önskligt, att det i för oss lämpad form införes i Sverige.

Givetvis skulle det stöta på patrull från många håll, om spritvaror här bleve lika dyra som i Danmark. Det torde ej heller vara behövligt att så mycket höja prisen, utan det vore tillräckligt med en högst måttlig höjning av de nuvarande salupriserna, och denna obetydliga ökning i utgifter underkastade sig helt säkert svenskarne, om de samtidigt bleve befriade från motbokslånet och sluppe stå under det förnedrande förmynderskapet. Brattsystemets i förhållande till det danska systemets ringa tribut till statskassan — även räknat för det fall, att spritpriserna voro lika — beror på den vanvettiga inrättningen med "individuell kontroll", som årligen slukar många miljoner.

4) *Att göra svenskarna till ett vindrickande folk.* Vindrickande folk bernsa sig såsom bekant aldrig. Vin av förstklassig kvalitet kan numera tillverkas i Sverige, sedan hos färg- & kemikalichandlaren blivit tillgängligt ädeljäst av alla möjliga vinsorter. Det är jästen, som sätter bouqueten på vinet. Man kan, med begagnande av svenska frukter, efter önskan tillverka tokayer, madeira, portvin, malaga, rhenvin, bordeaux, bourgogne etc. Enligt lag är det tillåtet att till husbehov göra viner, men man får ej försälja den tillverkade varan. För fabrikationen hänvisas till arbeten av byrådirektören Sonesson om vinberedning m. fl. böcker, som finnas till salu hos alla bokhandlare. Inhemsk vinfabrikation är från den nationella ekonomiens synpunkt värd all uppmuntran.

5) *Att helt släppa spriten lass, men kemiskt neutralisera alkoholens skadliga verkningar.* Möjligen har detta förslag aldrig förut framkommit, — I Sibirien tillverkas bränsvin av sto-mjölk. Alla, som är något hemma i kemi, kunna utan några som helst apparater göra en sprithaltig dryck av vanlig komjölk. Smakar för resten icke illa, iskyld i sommarvärmen. Det är det egendomliga förhållandet med alkohol, tillverkad av mjölk, att hur mycket man än drucke därav, kunde man omöjligt bliva berusad. Mjölksyran som finnes i själva drycken, är motgift till den förtärda spriten, d. v. s. mjölksyran neutraliserar helt spritens skadliga egenskap, men alkoholens upplivande verkningar finnas kvar — alkoholen har upphört att vara en rusdryck.

Av de framkomna förslagen är det för Sveriges vidkommande ojämförligt viktigaste att ingående dryfta pro och contra rörande "Det danske system" och finna görligast bästa form för dess överförande på svensk botten.

L.

Judeguden Jahve och Bonniers D. N.

(Forts. fr. sid. 1.)

det ledande israelitiska bladet i vårt land. För att avsvärjelsen skall tagas på allvar fordras dock, att den även följes i praktiken. Inte vill väl "Vagabonde" påstå, att det i sak eller princip är någon skillnad mellan den Jahvegud, som talar i Gamla Testamentet, och den som regerar i vår tids "proletära" bolsjevism, som i den Bonnierska D. N.-kretsen ju hittintills haft sitt egentliga ankarfäste i detta land?

De barbariska slaktmetoderna bort!

(Forts. fr. sid. 1.)

stämma i den tusenstämmiga protest, som professorn efterlyser.

I förstnämnda tidning har det framhållits, att frågan om elektrisk bedövning vid slakt allt oftare debatteras i den utländska veterinärtidskriftspressen, samt att nyligen utförliga försök gjorts med denna metod vid slakthuset i Köln på föranstaltande av tyska djurskyddsförbundet för human slakt, däri även en rabbin såsom representant för synagogan i Köln varit närvarande, vilken i sitt utlåtande rörande den-na slaktmetod uttalat sig för ett ritualt tillmötesgående, varigenom en möjligast smärtfri slaktmetod, som även kunde inrymma den judiska slaktmetoden, skulle kunna åstadkommas, och därmed ock den segslitna frågan om den barbariska judiska slaktmetoden kunna lösas.

Skulle icke detta spörsmål kunna intressera den svenska regering, vars chef Eders Excellens är? Det kan väl icke ha något att göra med den olyckaliga s. k. partipolitiken, åtminstone icke enligt ett förnuftigt tänkande, att ingripa till lindrandet av oskyldiga slaktdjurs vånda och plågande. Bort med den omänskliga svinslakten och all annan civiliserade människor ovärdig slakt! Bort med den från mänsklig synpunkt om möjligt ännu vidrigare judiska s. k. skäktningen! De utgöra en skamfläck för varje nation, som gör anspråk på att räknas bland civiliserade nationer.

Den stora komplotten i Spaa.

(Forts. fr. sid. 1.)

det rör sig om en officerskomplott, icke kan avvisas.

Jag frågar ännu en gång och begär svar: Rör det sig ej om en oerhörd frimurarförbrytelse mot härens ära och fosterlandets öde till förmån för de överstatliga makterna? Bröderna i huvudkvarteret och i Berlin triumferade.

Generalfältmarskalken Hindenburg, nu rikspresident, general Grüner, nu rikesförsvarsminister, överste Heye, nu högste befälhavande general, äro skyldiga den gamla tyska hären förklaring över officersförsamlingens oerhörda gärning och tillställningen med "omröstningen", som enligt kronprinsens bok utföll helt annorlunda än den utläggning därav, som hopgjordes.

Är det sant, såsom en deltagare berättat, att de närvarande herrarna skulle hålla tyst med vad som tilldragit sig inom officersförsamlingen — tyst med något, som på det djupaste sätt berörde den gamla härens ära och heder?

Är det deltagarnas mening att tiga?

Hur kommer det sig, att tilldragelsen i officerssammankomsten intelefonrades till rikskanslern? Skulle denne senare uppmuntras till sitt dåd att avsätta kejsaren?

Även andra frågor, som påfordra omedelbart svar, skulle kunna uppställas för att få en klar blick på de handlingar, som utfördes den 9 november av männen i stora högkvarteret, de män, som nu innehava de högsta ämbetena i republiken. Det ligger för övrigt i deras eget intresse att klarlägga saken!

För dagen får det vara nog med frågor. Tannenberg-förbundet fordrar, att tystnaden brytes och att var och en står för sitt deltagande i tilldragelserna den 9 november.

Lögnens suveränitet i politiken.

(Forts. fr. sid. 1.)

chimärer, inses även tillfullo inom riksdagskretsar, om ock vederbörande i regel aktade sig för att utåt demonstrera detta sitt vetande. Man betraktar varandra där i regel såsom medspelare i samma stora spel. Beteckande för den syn, som inom parlamentariska kretsar anlägges på problemet var utan allt tvivel ett samtal som den som skriver dessa rader för några dagar sedan hade med en riksdagspolitiker i ledande ställning. "Nå vad anse ni riksdagsmän om judefrågan?" — sporde vi.

— Här i Sverige finnes ingen judefråga. Våra judar äro så snälla och hygliga. Något ställningstagande mot dem kan det här icke bliva tal om.

— Känna ni riksdagsmän männe närmare till den religion, som för närvarande läres och praktiseras av judarna i Sverige?

— Nej, man kan väl inte lägga sig i andras religiösa angelägenheter.

— Men kunna ni då förneka, att den på det svenska samhällets omstörtning i blod inriktade, bolsjevism är en judisk-politisk företeelse, som på allt sätt beskyddas av de svenska judarna med judiske bokförläggaren Karl Otto Bonnier i spetsen?

(Intet svar.).

— Men ni företräda er väl inte, att det nu rådande politiska lögnsystemet, som undanhåller folket sanningen på snart sagt alla viktiga punkter, skall kunna hålla i längden?

— Jo, kom svaret från vår sagesman, vars ansikte nu upplystes av ett brett leende, det är vad det gör. Politiken har i alla tider rört sig med lögn och kommer alltid att så göra...

Så långt vårt samtal!

Vi kunna ge den erfarne praktiske riksdagspolitikeru rätt uti, att lögnen i alla tiders politik heltvisst spelat en roll, ehuru säkerligen aldrig tidigare i den grad som i dag, då utvecklingen med hjälp av vetenskapens och konstens alla gyllene medel av det "heliga" folket självt direkt organiserats i lögnens tjänst, till alla de andra folkens tillintetgörelse i gudeu Jahves tecken. Därmed är dock ej sagt, att lögnens härskarvälde i alla tider skall bestå. Det är till och med sannolikt, att tiden för den sataniske gudens detronisering ligger oss närmare än man i dag i allmänhet är böjd för att tro. Den politiska väckelse, som gått fram hos folken, har väl varit inställd i lögnens tjänst, men frukterna, de slutliga frukterna därav komma ej att inhöstas av Mörkrets utan av Ljusets makter. I samma mån den Sanna Upplysningen når ut till folkens breda lager, skall det icke längre vara möjligt för politikerna och statsmännen att såsom nu är fallet regera medels lögn.

Det är att hoppas, att även vårt svenska folk, som nu hotas till livet av den härskande lögnkulturen, skall veta att i handling visa, innan det är för sent, att parlamentarikernas bergfasta förtröstan till Lögnen såsom den suveräne härskaren i all tid över folken är en bedräglig illusion!

Hotell och Restauranter
som rekommenderas den resande allmänheten.

ARVIKA. Stadshotellet.
ESKILSTUNA. Frimurarehotellet.
GNESTA. Stora Hotellet.
GÄVLE. Grand Hotell och Centralhotellet. Järnvägshotellet.
HALMSTAD. Grand Hotell.
HEDEMORA. Stadshotellet.
HÄSSLEHOLM. Stadshotellet
KALMAR. Stadshotellet.
KARLSTAD. Stadshotellet.
LANDSKRONA. Stadshotellet.
LINKÖPING. Stora Hotellet.
HUDIKSVALL. Stadshotellet.
LULEÅ. Hotell Hospits, Mattis Johansson, Tel. 1148.
LUND. Grand Hotell.
NORA. Stadshotellet.
NORRKÖPING. Göta hotell Dir. H. Magnér.
NYKÖPING. Stora Hotellet. Tel: Namnanrop
SIGTUNA. Stadshotellet. Tel. 110.
STOCKHOLM. Hotell Kung Carl, Birger Jarlsg. 23. Tel.: Namnanrop.
Carlton Hotel, Kungsg. 57.
Pensionat Wasa, 73 A Drottninggatan, 4 tr. Hiss.
STRÄNGNÄS. Stadshotellet.
TROSA. Stadshotellet, Tel. 34
VÄSTERÅS. Hotell och Restaurant Klippan.
ÖREBRO. Stora Hotellet.

VAR VI DANSAR
I STOCKHOLM
MÅNDAG: Rosengrens vid Mynttorget
TISDAG: Teaterkällaren o. Montmartre
TORSDAG: Rosengrens vid Mynttorget
FREDAG: Teaterkällaren o. Montmartre
LÖRDAG och SÖNDAG: Rosenbad

Svensk Bondepolitik
i det förgångna,
i det närvarande
och i framtiden
TRE FÖREDRAG
av
Dir. Adolf Anderson å Ekebo
Ord. i Stockholms läns valkretsförbund äv Bondeförbunde
Pris 25 öre + porto. Finnes å Nationenes expedition

Skydda Eder mot kylan
genom att köpa skinntröjor, västar, fodrade handskar m. m.
Stort lager av alla slags skinnbeklädnader till enastående låga priser.
GUSTAV PETERSSONS BEKLÄDNADSAFFÄR,
Spec.-affär för skinnbeklädnader. SVEAVÄGEN 60 (m. emot Ad. Fr. kyrka).

Alla upplysningar och material
rörande bildandet av *UPPLYSNINGS-CIRKLAR* av *"Samfundet För Svensk Folkupplysning"* lämnas av undertecknad, adress tidningen Nationen, Södra Kungstornet, *Stockholm.*
RIKSLEDAREN.

Vid behov av Potatis, Rotfrukter och Grönsaker vänd Eder till
Th. Nilssons Partiaffär
Norrtullsgatan 20
Lägsta priser, alltid prima varor
Snabb expedierlng
Tel. Vasa 146 89

Stockholms Förenade Tvätt
Luntmakaregatan 94
STOCKHOLM. Tel. Vasa 34 22.
Specialité: Tvättning av överdrags-kläder.

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nyktherlsrestauranter i Stockholm
Automatrestaurant CYRUS
13 Nybrogatan 43
Automatrestaurant ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2
Automatrestaurant ÄNGELBREKT
8 Roslagsgatan 8
Automatrestaurant GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51
Automatrestaurant S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.
Automatrestaurant GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68
Automatrestaurant BIRGER JARL
73 Folkungagatan 73
Frukost ½9—½8 Middag 1—3
Kväll 7—½12 Inga drickspengar
Ingen spritservering

Södra Kungstornet, Stockholm
Redaktör: ELOF ERIKSSON
Telefoner: Red. Norr 5898.
Exp. „ 5899.

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår ..... Kr. 10.—
Halvår ..... Kr. 5.25
Kvartal ..... Kr. 2.75
Lösnummer 25 öre.

Nr 48 (165) Fredagen den 7 December 1928. Årg. 4

Överbetalningen av Carnegies bryggeri.

Vem tillgodogjorde sig denna?

Genom förmedling av notarius publicus i Stockholm inger Föreningen Mot Monopol idag till verkställande direktören i Vin- & Spritcentralen, f. d. statsrådet Lyberg, en skrivelse, vari i och för blivande utredning begäres svar å uppställda frågor, rörande vem, som vid försäljningen av Porterbryggeriet D. Carnegie & C:o till Spritcentralen för tretton miljoner kronor mottog och kvitterade den beräknade överbetalningen för bryggeriet av tio miljoner kronor. Skrivelsen lyder in extenso sålunda:

Till Herr Verkst. Dir. i A.B. Vin- & Spritcentralen.

Av Monopolkontrolutredningens betänkande framgår, att A.-B. Vin- & Spritcentralen år 1920 inköpte samtliga aktier i Porterbryggeriet D. Carnegie & C:o för ett pris av tretton miljoner kronor. Likviden för aktierna erlades av Spritcentralen sålunda: en miljon kronor betalades kontant, en miljon kronor mot revers, löpande med sex procents årlig ränta och återstående elva miljoner i obligationer. Dessa obligationer erhöllos på så sätt, att Porterbryggeriet upplade ett sex procents obligationslån, vilket belopp utlånades till Spritcentralen mot dess revers. De kostnader, som Porterbryggeriet hade för nämnda obligationslån, 119,755 kronor 14 öre, betalades av Spritcentralen. Aktiekapitalet i Porterbryggeriet är nominellt å fem miljoner kronor och innehavet av aktier å detta belopp var vid utgången av år 1926 hos Vin- & Spritcentralen bokfört till 7,998,200 kronor, sedan Spritcentralen dessförinnan å aktieinnehavet avskrivit ej mindre än 5,001,800 kr. Porterbryggeriets aktier skulle alltså varit överbetalda med minst sistsagda summa.

I en promemoria har styrelsen för Vin- & Spritcentralen häruti innan bemött Monopolkontrollutredningen på följande sätt, som innebär ett medgivande:

Rörande förvärvet av Carnegiebolaget och därmed sammanhängande avtal med bryggerihanteringen i övrigt må allenast i korthet framhållas vad med detta inköp avsågs och vanns. För det första förhindrades, att öl bryggerierna i hela landet under sommaren 1920 — alltså omedelbart sedan riksdagen anhållit om utredning, huruvida starkare maltdrycker skulle överhuvud i fortsättning få tillverkas — återupptogo dylik tillverkning. Om så skett, hade dessa drycker enligt lag skolat försäljas genom systembolagen på motbok, något som särskilt för det dåvarande av alla sakkunniga bedömare ansågs kunna medföra sammanbrott av det individuella försäljningssystemet, både i tekniskt hänseende och av folkpsykologiska grunder. För det andra kunde riksdagen beräknas bliva satt i tillfälle — något som ock skedde — att besluta i maltdryckfrågan under en tid, då starka maltdrycker ej tillverkades och då importen, genom åtgärder likaledes under Spritcentralens medverkan, hölls inom de snävaste gränser. Om riksdagen åter sett sig nödsakad behandla maltdryckfrågan, under det att den ojämförligt större delen av ölproduktionen avsett maltdrycker med av lagen obegränsad alkoholhalt, torde ett tvenne alternativ ha inträffat. Antingen hade ett beslut rörande alkoholhaltens sänkning till eller under "russ-drycksgränsen" (= "motboksgränsen") ej vunnit riksdagens bifall eller ock hade sådant beslut fattats men helt visst en ersättningsfråga av vittutseende konsekvenser uppstått. Genom inköpet av Carnegies porterbryggeri vanns största möjliga handlingsfrihet för riksdagen att taga hänsyn till allenast allmänna synpunkter, och eventuella ersättningsfrågor kunde praktiskt sett avföras. I den av utredningsmännen meddelade tablån rörande avskrivningar på aktier ingår Carnegieengagementet med 5,001,800 kronor, en summa, som måste anses ringa, om hänsyn tages till vad som därigenom vunnits, vare sig man lägger huvudvikten vid den sociala vinsten av den lösning maltdryckfrågan fick eller vid undanröjandet av de svårigheter och ekonomiska konsekvenser, som med all sannolikhet blivit en följd av ett dylikt beslut fattande under andra och mindre gynnsamma omständigheter.

Om alla dessa åtgärder från bolagets sida gäller gemensamt vad som tidigare anförts angående bedömandet överhuvud av bolagets verksamhet — nödvändigheten att därvid taga i betraktande det syfte dess arbete varit avsett att tjäna. Som en illustration härtill må framhållas exempelvis just inköpet av det Carnegieska bolaget. Att inköpa ett bryggeri med rätt att framställa högprocentisk porter i ett ögonblick, då ett utsläppande av en dylik produkt på goda grunder kunde tänkas medföra en betydande affärsvinst, att efter verkställt inköp urakträta att begagna sig av den lagligen medgivna rätten, ehuru konsumtionen av bryggeriets lågprocentiga produkt månad efter månad sjunker till en bråkdel av normalproduktionen, att efter ett statsmakternas beslut, som innebär förbud för återupplagande av starkportertillverkning, underlåta att göra framställning om ersättning för sålunda tillfogad skada i näringsutövningen innebär givetvis, sett allenast ur företagets ekonomiska synpunkt, lika många obegripliga som lättsinniga och klandervärda åtgärder. Att delgiva allmänheten de på grund härav uppstående avskrivningarna och förlusterna utan att undersöka och söka uppskatta de vinster, som genom åtgärderna inhöstades, eller kanske än bättre de förluster (säkerligen icke minst för statsverket), som därigenom förekommos, kan icke gagna något förnuftigt eller rättvist fattat ändamål.

Carnegies porterbryggeris anläggningar, som äro belägna i en utkant av staden Göteborg, voro vid tiden för Spritcentralens inköp av dess aktier ej taxerade högre än till en miljon åttahundratusen kronor. Nu förhåller det sig på så sätt i fråga om bryggerier, att de stora och dyrbara maskinerna äro fast inmonterade och sålunda vid taxeringen inräknade i fastighetsvärdet. Lösa inventarier finnas emellertid också, och dessa bestå väsentligen uti olika slags fordon, hästar, vagnar och automobiler samt diverse redskap. Från vederhäftigt håll upplyses, att inventarierna hos Carnegies porterbryggeri vid tiden för köpet kunde anses värda omkring tvåhundratusen kronor. Fastigheten och inventarierna skulle sålunda tillsammans betingat ett värde av två miljoner kronor. Härtill kommer värdet av firmanamnet samt ett mindre innehav av aktier i främmande bolag, som vi tillhopa kunna ponera vara värda en miljon kronor, fastän sannolikt ingen förnuftig människa skulle velat betala så högt pris. Men utgår man vid beräkningen från detta värde, så äro vi därmed uppe i ett saluvärde för hela anläggningen av tre miljoner kronor. Såsom ovan nämnts, inköptes samtliga aktierna i porterbryggeriet och därmed hela anläggningen för tretton miljoner svenska kronor. Här synes sålunda föreligga en ren

(Forts. å sista sid.)

Segerns förutsättning.

Den lättfärdighet, varmed svensken ofta i dag slår ifrån sig de allvarliga problemen i tiden, är oerhörd. Världen ligger öppen för hans syn, men han vägrar att se, vägrar envist att tro på möjligheten av den verklighet som möter honom. Den förslöande judiska lögnpropagandan, som tagit hand om hans tänkande och kännande, har i otrolig grad omtöcknat hans sinnen. Fostrad i den renodlade materialismens anda, låter han sitt betraktelse- o. handlingssätt alltmera ensidigt o. uteslutande bestämmas av jagets välbefinnande för stunden. Något därutanför eller över har han svårt för att fatta. "För mig må gärna alltsammans gå under, bara jag har det tekvämt och bra, och i min tid hålles det alltid" — denna levnadsmaxim i den härskande materialismens hägn artar sig att bliva allt allmännare hos vårt av det världsimperialistiska Juda styrda svenska folk.

Det är emellertid en fatal felbedömning av situationen, det att tro, att man är garderad för ens livstid samt att intet därunder kan inträffa, som rubbar dagens förhållanden. De som icke äro alldeles förstockade av det israelitiska "upplysningsväsendet" borde ju kunna se, att det är en allvarstid, vari vi leva. Vi befinna oss i själva verket vid avslutandet av en världshistorisk epok, där mänskligbetens framtidsöde skall avgöras, i vad mån folken skola komma att fortbestå som fria och oberoende folk eller om de skola förintas av den judiska satansmakten i enlighet med dess Jahvegnds "heliga" befallning att i mordets tecken utrota hela den icke-judiska mänskligheten. Men för att folkets massor intet skola förstå av vad som är å bane, beslöjades allt i en falsk idealitets namn. Och i det ögonblick, då det stora avgörandet skall stå, sover vårt av Juda i "självlöshet" försänkta godmodiga folk sin nöjesslummer, intet seende, obekymrad av allt annat än de små förströelserna för stunden!

Ett sant ordspråk säger, att ett folk förtjänar det öde, som beskäres det. Det folk, som äger intellektuell och moralisk kraft att kunna hävda sin rätt till liv och utveckling, bliver ock bestående, men det som förnekar sig självt, offrar sin historia och sviker sina höga etiska grundsatser, för att falla ned i blind dyrkan av Guldkalven, är dömt till förgängelse. Den maktställning, som i senare tid tillerkänts den gudlösa, folkfientliga judemakten, vilken tillåtits etablera sig som hemlig regeringsmakt i Sverige med bl. a. även eget militärt revolutionsberedskap, tyder ju visserligen på, att vi redan skulle kapitulerat inför folkfienden.

De ansvarigas i staten underkastelse skedde emellertid genom förräderi, i strid mot folkets sanna vilja,

(Forts. å sista sid.)

Moskva gör sitt intåg i Stockholms polisnämnd.

Hur långt skall Sveriges folk tåla det judiska stålet?

Sedan socialdemokraterna efter höstens valmotgångar sökte att åtminstone officiellt taga avstånd från kommunisterna erhöll nog många den uppfattningen, att de kommunistiska framgångarna voro slut och att partiet kanske till och med skulle förlora redan vunnen terräng. För den mera klarsynte

Protokollssekreterare C. P. OSSBAHR.

förefunnos dock många tecken som tydde på, att munnens bekännelse ej överensstämde med hjärtats begär, och även den mest skumögde torde vid det här laget hava erhållit otvetydiga bevis för den rätta halten av den s. k. fiendskapen mellan socialdemokrater och kommunister. Vid måndagens stadsfullmäktigesammanträde skulle bl. a. val till huvudstadens polisnämnd ägn rum och den socialdemokratiska majoriteten i valkommitten, som hade att förbereda ärendet, hade på suppleantplats uppfört ledaren för det kommunistiska partiet, Moskvagenten Karl Kilbom — detta utan att högerledamöterna i samma kommitté reserverat sig! — Lyckligtvis fick dock saken icke passera utan vidare, utan i måndagens kvällstidningar hade några ledamöter av den mera nationellt inriktade högern i stadsfullmäktige i uttalanden tagit upp saken till reel behandling. Vid sammanträdet hade också dessa tydligen lyckats sätta en viss fart på hela högern, som skarpt opponerade mot det påtänkta valet. Då proportionella val begärdes av tillräckligt antal medlemmar, uppsköts valet av suppleanter till den 17 December.

Då hela denna sak icke på något vis kan betraktas såsom en stadsfullmäktiges inre angelägenhet eller såsom en ingatell, torde det vara nödvändigt att påpeka frågans rätta innebörd och proportioner. Vi tillåta oss i det hänseendet i huvudsak följa de riktlinjer, som angivits av en av den svenskainnade riktningens inom högern medlemmar, suppleanten i polisnämnden *protokollssekreteraren C. P. Ossbahr*, som i höstas vid riksdagsmannavalet stod uppförd å den svensk-nationella vallistan, i såväl hans uttalanden till pressen som framför allt i det anförande han höll i stadsfullmäktige, vilket självfallet icke tillbörligt refererades av den s. k. konservativa pressen.

För ett rätt bedömande av saken må här återgivas följande ur de för Stockholms stads polisnämnd gällande statuter:

"Polisnämnd — vilken icke äger taga befattning med fråga, som faller under polischefens befälsmyndighet — tillkommer särskilt att upprätta förslag tillstånde-, omkostnads- och, i förekommande fall, pensionsstat för polisväsendet i polisdistriktet samt till erforderliga ändringar i dettas polisorganisation, att förvalta till polisväsendet anslagna medel och för polisväsendet använda fastigheter och annan egendom, samt att till vederbörande myndigheter avgiva yttranden och göra framställning i frågor av mera allmän betydelse för polisväsendet. Innan ordinarie befattningshavare vid polisväsendet tillsättes, skall, efter det polischefen yttrat sig angående de sökande, även polisnämnden hava erhållit tillfälle att till länsstyrelsen (överståthållareämbetet) avgiva sådant yttrande. Innan instruktion för polispersonalen i distriktet utfärdas av länsstyrelsen (överståthållareämbetet), skall yttrande inhämtas från polisnämnden och (i Stockholm) stadskollegiet."

Av det citerade framgår alltså att polisnämnden äger att handlägga ett stort antal av de till polisverket hörande angelägenheterna, och dess ord tillmätes i många fall och framför allt i frågor av ekonomisk natur viss betydelse. Polisnämnden skall således i stor utsträckning utöva en viss kontroll över samhällets ordningsmakt, den makt som skall såväl upprätthålla den dagliga ordningen som utgöra ett skydd emot eventuella väldsamma omstörtningsförsök från det revolutionära kommunistiska partiets sida. Genom den nya härordningen, som berövat samhället ett dess viktigaste medel i kampen mot yttre och inre fiender, har en ökad börda lagts på polisväsendet utan att motsvarande utökning av dess resurser skett, ja knappast någon utökning alls. Tidigare har man, åtminstone i vad som synes utåt, gått fram så att några på de yttre linjerna och arbetat på polismaktens reducering och försvagande genom briatande beväpning o. d., men nu vill man tydligen gå på de inre linjerna och arbeta även officiellt på ordningsmaktens undergrävande inifrån.

För frågans rätta bedömande, såsom herr Ossbahr just framhöll i

(Forts. å sid 6.)

Medelhavsrasen.

Medelhavsrasen, homo mediterraneus, av greve de Lapouge kallad homo meridionalis, av andra den västliga eller västiska rasen, kan redan i uråldriga tider spåras vid Medelhavets norra kuster. Den fanns där, innan hellenerna och italikerna, som voro av nordisk-ras, dit invandrade och gjorde sig till herrar över land och kultur. De lägsta folkskikten i Grekland voro av alpin ras. Dit hörde Sokrates; man skrev, att han till utseendet liknade Seilenos, Bacchi följeslagare, och det stämmer bra, ty Dionysoskulten och allt vad som hör till fallos-staven var den från Asien härstammande alpina befolkningens religion, under det det nordiska folkskiktet dyrkade Apollon. Medelhavsrasen däremot levde ursprungligen under matriarkat, o. den antika religionens kvinnliga gudomligheter av moderlig karaktär, såsom Jupiters gemål, torde härröra från detta håll. Rasinstinkter utplånas för övrigt aldrig, och än i dag frambär medelhavsrasen sin religiösa hyllning åt himladrottningen, Jungfru Maria, under det Gud Fader, Sonen och den Heliga Ande äro jämförelsevis obetydliga gudomligheter. Moderna kvasifilosofer orda om kosmopolitisk intuition och ha ej hunnit så långt i vetenskapligheten som till begreppet ras-intuition — deras allmänmänskliga intuition är ett slags känslotänkande, som i hebreiskt intresse river ned i stället för att bygga upp tankebyggnader, således filosofiens antites, under det de olika rasernas instinkter äro naturvetenskapliga fakta, som ej kunna kringgås genom krumbukter.

Franska och italienska forskare kalla medelhavsrasen för ligurisk, engelsmännen nämna den iberisk. Günther använder ordet "westisch", våra gamla förfäder "välska" folk. Typen finnes klarast i Spanien och det finns blott två land i Europa, som hava en på det hela taget homogen befolkning, det ena är Sverige, där den nordiska rasen är förhärskande, det andra Spanien, där rubricerade rasen enhetligt dominerar. I övrigt finnes Medelhavsrasen i Italien, södra Frankrike och högst betydligt i södra England, Skottland och Irland och sporadiskt på många andra håll.

Fastän Spanien nu förcter anblicken av en enhetlig befolkning, måste dock hållas i minnet, att den ursprungliga medelhavsrasen måste varit något annorlunda beskaffad på grund av den beblandning som under tidernas lopp ägt rum. Redan kartor från antikens dagar utmärka ett keltoiberiskt område i norra Spanien (iberisk betyder öbefolkning); i nordöstra delen av landet finnas baskerna, i samma trakt slogo sig suevcrna (svearna) ned; visi-goterna, som ursprungligen kommo från Sverige, erövrade på 400-talet hela Spanien, morerna gjorde detsamma några århundraden senare. Rom gick under genom rasblandningens förbannelse i världsväldets huvudstad, där allehanda raser församlades. Folket blev odugligt till soldattjänst, armén måste uppsättas uteslutande med germaner, lantbruket sköts av germaner, och då östgoterna, ett skandinaviskt folk, erövrade Italien skedde det efter en kamp mellan två nordiska krigsbärar, ej en strid mellan nordbor och romare.

Medelhavsrasen är kortvuxen, men icke undersättsig, långskallig, smalansiktig med föga utvecklad länka, smal näsa med högt näsfäste och näsrygg, lent brunt eller svart hår, djupt liggande, mörkt sammetsögon, brunaktig hy.

Medelhavsrasens skalle och sinuka figur och proportioner likna den nordiska rasens, men äro mindre. Tidigare fullvuxen än det nordiska släktet, tidigare åldrad. Oss nordbor förefaller medelhavsrasens män en smula kvinnliga — det gamla uttrycket "välsk" häntyder därå. Men sirliga — en sirlighet som går igen i alla lemmar — och eleganta äro de i sin lätta gång och sitt uppträdande, och liksom hos andra egenskapen pondus inger respekt och ponerar, även om det är ett sken, kraftfullhet och målmedvetenhet, så gör ofta medelhavsrasens eloquentia corporis ett intryck av bildning och förfining, vilka på djupet kanske äro magra nog. Nordbous breda skuldror och smala liv saknas, ersatta av en viss höftbredd. När medelhavsbon går, lakttager man en svängning i höfthöjd, som predistinerar till spanska danser. Den västliga rasens inslag i Storbrittanien gör att man ofta även hos engelskor och amerikanskor på promenad kan lakttaga en liten svängning i höftleden, klädsam för unga flickor men missprydande för äldre damer. Spanska kvinnor hava oproportionellt korta ben, vilket stöter ett nordiskt öga.

Pannan är brantare än hos nordbor. Ansiktet verkar mera avrundat och något bredare än det nordiska, näsan köttfullare och mindre rak, näsvingarna ligga ej så tätt, munnen något bredare, läpparna tjockare.

Huden kan hos västrasen ha en sammetston liksom ögonen, varemot "blått blod" och rosiga kinder saknas. Håret skiljer sig endast genom sin mörka färg och tendens till virvelbildning från det nordiska. "Ögonvitan" har en gulaktig anstrykning.

Medelhavsrasen talar icke allenast med munnen utan med åtbörder av armarna eller hela kroppen. Den är såsom ett av sorg och glädje lättrört känslornas hav. Omdömet är mera sällan lugnt och klart. Irländarens påbrå av västrasigt blod är skönjbart. Den sydländska expressionismen har ersatt den nordiska impressionismen. Den nordiska människan vill omge sig med lugna och behagliga färger och tål inomhus i större utsträckning endast blått och grönt som minna om himmel och gräsmattor och trädens blad (Jfr. Victor Rydbergs konstföreläsningar, som uttala detta om estetiskt lagda människor i allmänhet), under det medelhavets barn i allt älska prälighet av skilda kulörer. Så ock för dessa senare i måleri, vilket drag dock ej gör sig så märkbart, alldenstund de största spanska och italienska målarna såväl under renässansen som i senare tider haft inslag av nordiskt blod. Rafael t. ex. var nordisk och Leonardo da Vinci en präktig, nordisk rastyp.

Den nordiska människan är inåtvänd och tillknäppt samt utåtvänd endast i sina livsmål och sin begivenhet på naturens skönhet; medelhavsrasens folk i sin livfullhet och rörlighet äro så utåtvända gent emot människor, att de, liksom deras litteratur, sällan hava tid tagn fast på djupare livsuppgifter, leva icke så mycket livet utan spela fastmer en skådespelares roll på livstiljau, saknande objektivt omdöme och aldrig ghende tillrätta med, än mindre dömande sig själv och därefter beträdande ett nytt trappsteg. Umgängesmänniskor med sällskapstalanger och skenbart glättigt väsen, även i sin familjs sköte. Ge gärna åt tiggare en slant, icke av godhet eller därför att de anse, att tiggaren behöver slanten, utan emedan de älska gesten vid givandet.

Den spanska stoltheten föraktar penningen och affärsverksamhet, vilken senare ligger i händerna på alpinska och mindreasiatiska folkskikt.

Västrasen saknar begävning för allvarliga uppgifter, varttill kommer att lynnet är motsträvigt häruti nan. Det konstnärliga sinnet är utvecklat både produktivt och formellt, framlyser i den egna personen och haver fått "gallisk" esprit, men, såsom man riktigt anmärkt, icke génie "latin", som kommit nordanifrån.

Matriarkatsreminiscenser återspeglas i tusen identifierbara facetter i den "gallska" uppfattningen av kvinnan och kärleken.

Nordbon älskar svärmiskt Välskland, men inte välska seder.

S. L—s.

Den 7 December

Arbetsfredskonferensen — ett steg i rätt riktning.

Verkningarna av det i vårt land rådande statspolitiska systemet under judemaktens hägn efter satsen "Söndra och härska!" framträda för varje dag i alltmer ödesdiger grad. Oreda, missnöje och oro breda ut sig på alla samhällslivets områden såsom den naturliga följden av ett systems grundat i disharmonien. Det rör sig ju här om ett fullt logiskt förhållande av orsak och verkan. "Som man sår får man skörda"! I samma mån vi bygga i desorganisationen och så ut strid, hava vi ock att som frukt av vårt arbete vänta disharmoni. Utvecklingen räknar överhuvud endast med tvenne huvudlinjer, nämligen dels *en social*, dels *en asocial*, bortsett från tillfälliga regimer av mera odeciderad natur och utan större betydelse. Den förstnämnda, sociala linjen bygger på det historiskt framvuxna samhället såsom en naturlig, rättsgiltig skapelse och åsyftar en lösning på de i samhället uppkommande problemen på grundval av ett folkligt gemensamhetsintresse; under det den sistnämnda, den asociala linjen helt underkänner den historiska grundens värde och fordrar de nationella samhällenas i all världen icke blott underkastelse utan jämväl fullständiga utplånande till förmån för en ny "internationalistisk"-judisk världsordning, vilken förnekar individernas, folkens och rasernas rätt till fritt liv och fri utveckling på denna jord. Mellan dessa bägge väsensskilda världsuppfattningar, den sociala företrädd av de olika nationella folkstammarna och raserna, samt den asociala, företrädd av det på alla folks underkastelse och förintelse under sin spira inriktade Judafolket är det som den stora utvecklingskampen i världen i dag framför allt står.

I och med att det världsimperialistiska Israel tillerkändes en ställning såsom hemlig regeringsmakt i Sverige fingo vi bevittna, huru utvecklingen på alla områden här länkades in på den asociala linjen. Det svenska samhällets desorganisation genomfördes efter alla den gyllene konstens regler. Den judemarxistiska klasskampsläran predikades med ytterst energi bland folkets massor, vilka av Judas välbetalda "ledare"-agenter hetsades till revolt mot sina nationella överheter samt mord å sina egna bröder. Efter plan och system leddes vi in i en utveckling i kaos hän mot det eftertraktade tillstånd, där Israels tredje internationl, bolsjevismen, skulle ryckа in såsom "den stora folkbefriaren" för att här etablera sin berömda "proletärdiktatur" efter mönster från Moskva, till det "heliga" verkets fullkomnande. Men i det ögonblicket började vårt av lögnpropagandan i själlöshet försänkta folk att vakna upp ur sin slummer. Till en början förspordes visserligen endast sporadiska tecken därtill, men efterhand förmärktes mera bestämda uttryck av uppvaknande. Den judestyrda parlamentarismen, som förvandlat politiken och statsstyrelsen till parodier, till rätt och slätt verktyg och organ för judemaktens erövrings- och förstörelsesträvanden i Sverige, blev för allt folket till slut ett åtlöje. Dess oduglighet var uppenbar för envar. Men man tänkte sig i regel ej, att det låg en konsekvent och avsiktlig strävan bakom den parlamentariska "oduglighet", en strävan, som framför allt gick ut dels på att i största möjliga grad skuldsätta staten hos den internationella, judiska ockrarefinansen och sålunda slavbinda folket under denna, dels på att i reformismens namn rasera alla nationella samhällsvärden, som hade något samband med den historiskt framvuxna svenska samhällsordningen, vilken i judafolkets "välloviga" intresse skulle spolieras. Från begynnelsen till slutet ledd av Den Osynliga Handen var denna parlamentarism i varje förekommande fall oförmögen att handla fritt samt göra sitt inflytande gällande i den svenskfolkliga, sociala välfärdens intresse. Hela dess verksamhet blev en enda lång provkarta på provokatoriska, asociala handlingar, till betordrande av vårt folks underkastelse under det "heliga" folket. Och när den misslyckade parlamentarismen under ledning av disharmoniens höga organisatörer omsider fullgjort sitt värv i Den Högre Maktens tjänst, rycktes i judepressen under fanfarer och klingande spel in för konstaterandet av demokratiens "kompletta oduglighet", samtidigt med att en ny "proletär"-politisk rörelse, bolsjevismen, presenterades svenska foket såsom allra senaste medlet att skapa "allmän folklycka" i landet. Därmed voro vi komna till det avgörande skedet i judafolkets kamp för Sveriges och dess folks lägande under sin spira.

Att under sådana förhållanden socialministerns berömvärda initiativ till sammankallande av en arbetsfredskonferens i syfte att söka bana väg för en utveckling i samförståndets tecken på den svenska arbetsmarknaden, där det rådande asociala tillståndet i samhället ju har sin huvudförankring, icke skulle ses med blida ögon av israeliterna d. v. s. dem, som här i landet spelat och alljämt spela rollen av disharmoniens skapare, organisatörer och beskyddare, var ju blott naturligt. Någon dag före konferensen fick man till bekräftelse härav läsa ett offentligt uttalande av "nationalekonomiske" judeprofessorn Heckscher, vari denne varnade deltagarna för sådana åtgärder, som åsyftade att skapa "en organiserad harmoni" på arbetsmarknaden. En dylik "organiserad harmoni" skulle enligt professorn bliva till skada för samhället. Någon plausibel bevisning för sin teori presterade han emellertid ej. Hans varning förklingade även utan den verkan disharmoniens höga organisatörer hoppats på. Konferensen icke blott ej lyssnade till prof. Heckschers "visa" råd, utan erhöll denne från församlingen en sådan läxa för sin oombedda inblandning, att det för ögonblicket nästan tycktes som om den organiserade själlösheten var på väg att släppa sitt fäste på arbetsgivare såväl som arbetaresidan. Under första förhandlingsdagen uttalade ordföranden, statsrådet Lybeck, en till formen förvisso uppseendeväckande protest mot prof. Heckschers malplacerade "varning för organiserad harmoni", och på den andra dagen följde en ej mindre kraftig gensaga mot den själlösa "varningen" från ordföranden i Arbetsgivareföreningen, direktör von Sydov. Förhandlingarna gåvo i övrigt uttryck för en glädjande samförståndsvilja över snart sagt hela linjen både bland arbetsgivare och arbetare, tydande på att det praktiska livets män äntligen börjat trötina på israeliternas underbara "teorier" och spekulationer i organiserad disharmoni i detta land. Härför talade även den resolution med förslag om tillsättande av en delegation för att föra saken vidare, som av konferensen beslöts. Det är att hoppas, att det under lovande auspicier inledda steget till främjande av samförstånd och arbetsfred inom det ekonomiska livet till gagn för näringslivet och samhället i dess helhet må vara taget i en lycklig stund.

Den avhälina "fredskonferensen" utgör utan tvivel ett vägande vittnesbörd om hela det nuvarande judisk-politiska parlamentariska systemets oduglighet såsom tillvaratagare av de faktiska intressen, som röra sig bland vårt folk; den utgör en sund och naturlig reaktion från det praktiska livets män mot det svenska näringslivets politisering, som, fullföljd efter nuvarande linjer, måste komma att betyda näringslivets och därmed det folkliga välståndets spoliering i en nära framtid. Uppenbart i full insikt om det rådande politiska systemets ohållbarhet söker man sig in på vägar vid sidan av den nuvarande, huvudlösa parlamentarismen, där möjligheter kunna givas att i någon mån justera de uppstående mest skriande praktiska vådorna därav. Vare sig man vill eller inte vill erkänna det, innebär det ett erkännande av den eljest från alla håll så förhånade intresserepresentationens berättigande. De verkliga intressens kunna i längden icke bortelimineras ur politiken med beslöjande sköna fraser. Förr eller senare måste reaktionen på allvar komma. Det är endast sunt och riktigt, att de faktiska intressena i politiken och statslivet komma till sin rätt. Det måste i dag stå klart för envar, att den numera följda utvecklingen i desorganisationens och disharmoniens tecken måste överges, hur smärtsamt det än må kännas för samhällsorsons höga organisatörer-ledare inom Israel, och att en ny aera måste inledas, grundad på bärande samhälleliga principer. Hela det judisk-politiska lögnsystemet i den organiserade folksöndringens tjänst måste försvinna! De konstruerade, våldsamt överdrivna klass- och intressemotsatserna måste ge vika för förnuftsenliga, naturliga betraktelsesätt. Den statliga verksamheten måste vara lagd efter linjer, som motsvara den sanna idealismens på samma gång som samhällsnyttans krav. Den idé, som skall bära upp svensk samfunds-utveckling, politik och kultur i nuet och framtiden, får ej vara en falsk sådan, en destruktionsidé, syftande till vårt folks andliga och materiella förstörelse; den skall företräda en sant ideell utveckling, inriktad på folkets i dess helhet väl. Den statliga verksamheten måste vara inställd efter faktiska behovsaynpunkter och icke efter konstruerade sådana. Förnuftets och naturens lagar bjuda de skilda intressegrupperna och klasserna i samhället att samverka i stället för på liv och död bekämpa varandra. Den enda part, som har intresse av ett dylikt vanvettigt tillstånd, är fienden-inkräktaren — judafolket. Den härskande, omoraliska, diskvalificerade, politiska söndringsrepresentationens tid måste vara ute och i stället en representation, kvalificerad för sin uppgift träda till, grundad på intressen och kvalifikationer, vilken låter de naturliga och lojala intressegrupperna i samhället, de olika näringarnas och yrkenas målsmän, arbetsgivare och arbetstagare, jordbrukare, fabrikanter och köpmän av olika kategorier jämte deras anställda o. s. v. komma till sin rätt i representationshänseende samt få sitt vederbörliga inflytande på lagstiftningen och rikesstyrelsen.

PRESSKONSERTEN

Moskva-Kilboms placering i Stockholms polisnämnd.

Den nya skandalen från Stockholms stadsfullmäktige, där man nu är i färd med att sätta in Moskvas och Revolutions-Israels själva ledare här i landet i polisnämnden, har väckt ett berättigat uppseende ute i landet, där man i allmänhet ännu har en smula anständighetskänsla i behåll och ej kommit fullt lika långt i "frigjordhet" som i den korrumperade huvudstaden. *Karlstadstidningen* (l), som ju annars hör till den, som ej gärna se, att det tummas på friheterna och likställighetens principer, tycker likväl, att det nu börjar gå väl långt. Tidningen skriver med anledning av det inträffade bl. a.:

Hela världen vet att bolsjevikerna hata polismakten och söka på allt sätt undergräva den, därför att dess tillvaro för dem ter sig som ett allvarsamt hinder för deras samhällsomstörtningsträvanden. Men den främste representanten för dem som hysa en sådan uppfattning finnes lämpligen höra ha plats bland dem som skola övervaka polisens åtgöranden! Det är nästan som om man i krig inkallade den fientliga arméns generalstabschef till medlem av det egna krigsrådet.

Tilltaget att vilja placera hr Kilbom som suppleant i polisnämnden är med kännedom om vad denne herre för i skölden ur svensk synpunkt direkt vansinnigt. Man frågar sig, hur det kommer sig, att t. o. m. högerledamöterna i den kommitté, som hade att förbereda valet, kunde undgå att reservera sig mot beslutet? Var det kanske meningen att söka smussla igenom valet utan att saken alls observerades av offentligheten? Det ser tyvärr så ut. I så fall får man emellertid vara de högerledamöter i stadsfullmäktige, som offentligt framdragit saken, tacksam.

»Monopolherrarnas försvarsadvokater.»

Under denna rubrik skriver *Landsbygden* (bf), med särskild adress till de monopolvänliga organen Göteborgs Handelstidning och Nya Dagligt Allehanda, bl. a. följande:

Medan större delen av svenska pressen med tillfredsställelse hälsat den utredning, som monopolkommittén förestagit beträffande tobaksmonopolet, är det åtminstone ett par tidningar, som tagit monopolherrarna i försvar, nämligen den liberala Göteborgs Handelstidning och — fastän mera reserverat — högertidningen Nya Dagligt Allehanda. Att Handelstidningen skulle uppträda som hr Wallenbergs försvarsadvokat förvånar ingen. Medan G. H. T. obetingat ställer sig på monopolchefens sida, så är emellertid N. D. A. mera reserverad. Sistnämnda tidning finner sålunda anmärkningarna rörande penningplaceringen — det lär ha gällt inte mindre än 20 mill. kr. — hos den monopolchefen kapten Wallenberg närstående Enskilda banken samt chefernas låne-transaktioner "icke oberättigade". Scier-senaffären är, fortsätter N. D .A., ett kapitel för sig, men tidningen vill inte närmare inlåta sig på densamma. Alla de övriga graverande anmärkningarna halkar N. D. A. över i sina kommentarer till kommitténs berättelse och inlåter sig i stället på en kritik av kommjtténs förslag till omorganisation av monopolet. Tidningen anser att detta förslag skulle betyda "att monopolet förvandlades från ett halvenskilt aktiebolag till ett statsföretag med starkt kringskuren handlingsfrihet. Företagets affärsmässiga utveckling och skötsel skulle omintetgöras."

N. D. A:s kritiska funderingar ha delvis bemötts av kommitténs ordförande prof. K. G. Westman, som framhåller att kommitténs förslag tvärt emot vad tidningen påstått avser "mindre statsinflytande vid förvaltningens skötsel och effektivare offentlig kontroll över monopolföretaget".

N. D. A. har även med tortjusning anteckent ett yttrande av en känd industriman, disponent Chr. Stenjohann, som uttalat kritiken mot hr Wallenberg som ett uttryck av den gamla svenska avundsjukan samt tilägt att "så snart en ny kraft vågar sticka upp huvudet över mängden skall han hackas". N. D. A. riktar detta uttalande som protest från näringslivet. Läser man igenom anteckningen finner man emellertid att dessa ord utgöras av en enda man, nämligen hr Stenjohann (som tydligen icke utan skäl satt Stor framför sitt johann).

Det blir nu riksdagens sak att dra upp riktlinjerna för den framtida ledningen av såväl Spritcentralen som Tobaksmonopolet, förklarar sig Limander anser att vid de nya kontraktens uppgörande tvenne krav äro självklara, nämligen att riksdagen på ett eller annat sätt — genom statsrevisorerna eller genom särskilt utsedda revisorer — ha rätt att granska monopolföretagen samt att inga riksdagsmän eller statens betalningsmän få ämcha betalningar i monopolföretagen ... Om sedan vederbörande cheter helire avgå än underkasta sig en skärpt kontroll kan detta inte hjälpas. Hr Wallenberg torde lika litet som dr Bratt vara oersättlig. Någon alldeles utomordentlig affärsbegåvning torde knappast eriordras för chefsbefattningen vare sig vid Tobaks- eller Spritmonopolet. Ty det bör väl icke vara någon stor konst att sköta sådana företag, som ha monopol på tillverkning och försäljning av sina varor och som alltså slippa konkurrens. Det skulle tvärtom vara en mycket oduglig ledning om inv. sådana företag skulle gå med stor vinst.

Där finge monopolherrarnas försvarsadvokater ett skott som visste var det tog!

Den »nationalekonomiska» sockerpolitikens verkningar.

Bland näringslivets män är man uppenbart på väg att vinna klarhet rörande den vanvettets nationalekonomi, som i senare tid under kvasivetenskapsmännen professorerna Cassel och Heckscher m. fl. celebriteter tillåtits dominera den svenska statsekonomiska politiken. Det är endast något sent att först bli vis på det stadium, där vansinnepolitikens frukter tränga sig på oss. Den "nationalekonomiska" avindeln borde ju långt dessförinnan ha genomskådats av ej mindre praktikens än teoriens män, så skadegörelsen i tid kunnat stoppas.

I Nationen har vid upprepade tillfällen berörts den av statsmakten på "nationalekonomernas" tillrådan i de judefinansiella intressenas tjänst företagna attacken mot den svenska sockerindustrien, varigenom särskilt tillfogats Skånes jordbruk ett synnerligen allvarligt avbräck, vilket i sin tur medfört en stark tillbakagång av det allmänna välståndet inom provinsen. Den uppkomna situationen ställes nu åter i belysning av *överingenören Ernst Olson Herslow*, som i ett uttalande till "Sydsvenska Dagbladet" konstaterar att betodlingens ställning för närvarande är högst bekymmersam. Överingeniör Herslow skriver bl. a.:

Enligt avtal med sockerbolaget ha odlarna rättighet att minska betarealen intill 50 proc. Utsikterna till en bättring på sockermarknaden äro för ögonblicket icke stora och tillståndet karaktäriseras därav, att sockerpriset nu är lägre än före kriget och motsvaras sålunda icke på långt när av de höga arbetskostnaderna.

Orsaken härtill är som bekant den rådande överproduktionen på socker, särskilt på Kuba. Här ökades produktionen i väldig omfattning under kriget för att Europas behov skulle kunna täckas. Sedan förhållandena nu återgått till de normala, har Kuba fortsatt sin enormt stora produktion. Kuba har visserligen sökt få till stånd en produktions- och prisreglering, men detta vill icke Java vara med om, då produktionskostnaderna där äro väsentligt lägre än på andra håll. Konkurrensen mellan Kuba och Java är sålunda mycket skarp, och det råder intet tvivel om att priset nu gått ned så långt, att det är förlustbringande för Kuba, medan Java, som dock är mindre producent, kan klara sig i konkurrensen. Hur situationen kommer att utveckla sig är för närvarande omöjligt att förutsaga. En naturlig följd av minskad betodning i Sverige bliver ökad sockerimport och minskad drift vid fabrikerna.

Den berörda konkurrensen mellan Kuba och Java ställer i blixtbelysning hela den av våra "nationalekonomer" här förda kampanjen för internationell handelsfrihet. Alla sådana näringar skulle ju enligt professorerna Cassel, Heckscher m. fl. med snaraste avvecklas i detta land, vilka i prishänseende icke förmådde konkurrera med den plats på jordklotet, där varorna bilingast läte sig produceras. Nu visar det sig emellertid, att Kuba och Java, för vilkas "universella" lycka och framgång också vi i Sverige i rationalismens namn skulle offra vår med stort arbete och möda skapade sockerindustri — att dessa länder som bäst äro i färd med att konkurrera ihjäl varandra. Javas konkurrens är redan så förlustbringande för Kuba, att situationen för detta senare betraktas såsom högst allvarlig. Enligt våra "nationalekonomer" bör naturligtvis Kuba i detta läge i världsrationaliseringens intresse snarast upphöra att odla socker, eller hur? Vi befinna oss här tydligen inför en uppreginig internationellt av vad vi för något årtionde hade att bevittna i fråga om "fusioneringen" inom det nationella ekonomiska livet, då de judiska storbankerna i rationaliseringens namn slogo under sig svenska kreditinstitut och företag av alla slag. Atskilligt talar för att "den vilda konkurrensen" om sockret mellan Java och Kuba utgör en liknande "fusionsakt" i internationell stil, syftande till upprättandet av ett världsmono-

NATIONALT TIDSSKRIFT

Keysersgt. 1, OSI.O
Eneste antisemitiske publikation,
Utkommer maandelig
Pris til Sverige kr. 6: 20.

Mitt emot Centralstationen ligger

Hotel Terminus

STOCKHOLM

80 komfortabla, nyreparerade rum jämte toalettrum, försedda med rinnande kallt och varmt vatten

Enkelrum från Kr. 5:— Dubbelrum från Kr. 10:— Intim matsal, läse- och frisörsalong

Telegramadress: TERMINUS
Tel. och postadress: Hotel Terminus

pol å socker med den internationella bankassociationen som föräggare. Det förefaller alltså som om vi vad sockret beträffar snart skulle vara framme vid våra svenska "nationalekonomers" drömda ideal.

Arbetsfredskonferensens resolution.

Den resolution, som antogs av den på socialministerns initiativ den 30 nov.-och 1 dec. i Stockholm församlade 8. k. arbetsfredskonferensen, hade följande lydelse:

"Konferensen uttalar önskvärdheten av att en delegation tillsättes med uppgift att sammanfatta vid konferensen framkomna synpunkter och uppslag, i vad de vunnit mera allmän tillslutning från konferensdeltagarnas sida, samt framlägga förslag till åtgärder, ägnade att förverkliga konferensens syfte, främjande av samförstånd och arbetsfred till gagn för näringslivet och samhället i dess helhet, samt hemställer till Svenska arbetsgivareföreningen och Landsorganisationen att utse vardera fem ledamöter i en sådan delegation ävensom till k. m:t att i delegationen utse ytterligare ett lämpligt antal ledamöter, däribland representanter för ingenjörer och underbefäl."

"Karl XIII:s riddare."

Konungen har till riddare av Konung Karl XIII:s orden utnämnt landshövdingen Johan Nilsson, Kristianstad.

Nu kvande svenska riddare av denna celebra orden äro utom de kungliga: excellensen O. Printzsköld, f. d. byråchefen E. G. M. Beckström, kabinettskammarherre greve H. L. von Stedingk, kapten H. J. L. Westman, bankir K. G. Strandberg, överhovjägmästare friherre N. A. A. Trolle, statsminister Arvid Lindman, regeringsrådet C. J. A. Wall, överste A. E. Uggla, hovrättssekreteraren L. C. O. Ljungberg, generalkrigskommissarien F. E. Bergenholtz, landshövding E. Trolle, överste C. H. Gondret, bankdirektör J. A. Kolmodin, justitieborgmästare G. J. B. Lindberg, regeringsrådet L. A .V. Rydin, grosshandlare C. J. E. Collin, kabinettskammarherre B. Hay, direktör N. M. Simonsson, landshövding A. Hammarström, direktör Ch. Dickson samt i andliga ståndet: hovpredikanten C. j. Bergö, biskop O. Bergqvist och domkyrkosyssloman P. V. Olsson.

Alltså en lysande samling företrädare för våra dagars kulturliv!

Till hr Kilboms meritlista.

Bland de förtjänstfulla gärningar juderevolutionens synlige ledare här i vårt land, hr Karl Kilbom, under året utfört och som nu av Stockholms stadsfullmäktige vederbörligt skola honoreras med hans inval i huvudstadens polisnämnd, omnämner Nya Dagligt Allehanda, att hr K. lyckats få till stånd samt upprätthålla en cellulosastrejk, som kostat landet 60 milj. kronor samt en gruvarbetarstrejk, som säkerligen kostat 50 proc. mera. Att en dylik bragd i vår tid icke skulle bli utan sin vederbörliga offentliga honorering, är självklart.

Från gränsen till paradiset.

"För en vecka sedan reste vi på tåget i ett land öster om Östersjön" skriver N. D. A:s till hemlandet återvända chefredaktör. "Passagerarna i kupén talade om det fruktansvärda eländet, hungern, skräcken och smutsen i hr Kilbomskis förgrängsland.

— I denna vinter komma miljoner och åter miljoner att svälta ihjäl därinne, sade en herre, som nyss tagit förhållandena på ort och ställe i skärskådande.

— Men det kunna väl ändå inte herrarna i Kreml låta ske? invände vi.

— Vad bekymra de sig om det! Bara de ha mat åt sig själva, åt de inskrivna partimedlemmarna, åt tjekan och armén. Att massan decimeras är dem en lättnad ..."

Pälsar, Dräkter, Kappor och Klänningar

beställes fördelaktigast hos

EMIL MOSSBLADS
Damskrädderi & Pälsatelier
2 Sergelgatan 2 - Stockholm
Telefoner N. 19587, 13274.

PÅ UTKIK

Under "proletärdiktaturens" lyckoregemente.

Det stora mysteriet kring "proletariatets diktatur" är på väg att skingras. Trots att det härskande upplysningsväsendet i snart sagt all världen lagts under Lögnens järnhårda spira, håller sanningen rörande utvecklingen på att tränga ut till folken. Därmed åro vi även komna till den punkt i utvecklingen, där det stora avgörandet skall ske, antingen den mänskliga utvecklingen i framtiden och på längden skall följa Ljusets eller Mörkrets bana.

Följande sina stora fäders bud gick "det utvalda folket" ut i världen för alla folks kuvande och förintande samt deras ägodelars läggande under sin "heliga" spira, vilket skulle ske enligt givet föredöme i Gamla testamentet genom att de "ogudaktigas" massor bragtes i harnesk och revolt mot sina nationella överheter, i tecknet varav De Gudomliga upphöjde sig till suveräna härskare hos "främlingarna". För verkets utförande skickade man fram sina värvade "folkledare"-agenter bland dessa, som av all makt hetsade mot de nationella "förtryckarna" och undån för undan även tvingade dessa bort från ledningen. Seger på seger kunde noteras av Israel och firades under pukor och trumpeter i allt folkets och demokratiens namn, tills vi nu i början av 20:e seklet befinna oss vid den stora slutliga "lyckliggörelsen", då alla de "ogudaktiga" (icke-judiska) folken i den "proletära" världsrevolutionens tecken i ett enda slag skulle "frälsas" d. v. s. medels skäran och hammaren utrotas från denna jord, på det att "enda rättmätige innehavaren av all världen", "det heliga Israel" äntligen måtte kunna taga densamma i besittning för all tid samt på ruinerna av de i Davidsstjärnans tecken "friälsta" samhällena bygga upp sitt drömda "gudomliga" tusenårsrike, som Jahve lovat sitt "utvalda" folk. Ty såsom redan Moses sade: "Du skall förgöra alla folk, som din Herre skall giva dig, och intet av dem skall du skona" eller såsom rabbinernas "heliga" bok Talmud förkunnar: "Gud skapade världen endast för judarna... Alla folk på jorden och allt som på jorden finnes tillhör judarna ... Djurens avföda är såsom främlingarnas (icke-judarnas). Paradiset tillhör endast judarna, helvetet är bestämt för alla andra folk."

Huru detta isfaeliternas paradis, varom de "heliga" judiska "religionsskrifterna" tala, i verkligheten tar sig ut, veta vi i dag rätt väl från det stora Sovjetlandet. Enligt uppgifter ur fullt vederhäftiga källor, uppgår antalet av judetjekan mördade personer i Ryssland under åren 1917—1926 till mer än sju miljoner oskyldiga, män, kvinnor och barn, varjämte beräknats, att icke mindre än elva miljoner människor bragts till döden genom av den nya regimen vållad svält. Tjekans egen statistiska byrå publicerade enbart för åren 1922—1923 följande uppgifter rörande antalet därunder avrättade personer: 28 biskopar, 1,215 professorer, 8,800 läkare, 54,850 officerare, 260,000 soldater, 10,500 poliser, 48,000 gendarmer, 12,950 tjänstemän, 355,250 advokater, journalister, konstnärer och skriftställare, 192,355 arbetare och 815,006 bönder. Detta alltså enligt vad officiellt erkänts under loppet av endast tvenne år! De från ryskt emigranthåll uppgivna siffrorna på minst sju miljoner mördade och elva miljoner svältdöda under revolutionstiden 1917—1926 förefalla mot bakgrunden av de här relaterade officiella siffrorna för tiden 1922—1923 ju knappast överdrivna. Och sedan dess har slaktandet av "otrogna" oavbrutet fortgått i enlighet med judeguden Jahves befallning till sitt "utvalda" "egendomsfolk", så att man i dag säkert är uppe i åtskilligt över 10 miljoner "frälsta" otrogna.

Var bild härovan illustrerar den "proletära" kampen för ryska folkets lyckliggörelse — det "gudomliga" lyckotillstånd, som Den Judiska Överheten i vårt land under hrr Bonnier, Ehrenpreis et Consortes nu av all makt strävar efter att lyckliggöra också svenska folket med. Skola svenskarna fortsätta att leva i "själlöshet" eller skola de av exemplet från Ryssland äntligen förstå att göra sig kvitt det judisk-bolsjevikiska styre, varunder de för närvarande ledas mot undergång i bolsjevismen? Ja, därom får framtiden avgöra.

Revolutions-Israel gör sitt intåg i Stockholms polisnämnd!

Att det revolutionsälskande Israel ej hyser några tankar på att ge upp sin "heliga" kamp för vårt folks lyckliggörande i Davidsstjärnans (=Revolutionens) tecken gives dagligen och stundligen nya bevis för. Bland de stora trumfer man räknar med är även den maktposition man lyckats erövra åt sig i Stockholms stadsfullmäktige, där majoriteten numera så tämligen fullkomligt regeras av judarnas utvalda agenter.

Sista utslaget av maktutövningen i huvudstadens fullmäktige var de judemarxistiska partiernas, "socialisternas" och "kommunisternas", träffade överenskommelse att placera in Moskvas och Revolutions-Israels härvarande synlige ledare, judeättlingen Karl Kihlbom som suppleant i polisnämnden för åren 1929—1930. När frågan i måndags kom före i stadsfullmäktige uppstod en livlig debatt, varunder naturligtvis också Stockholms "ideele" borgmästare, "proletären"-slottsherren till Alsta, judeättlingen Carl Lindhagen, varmt tog parti för rasfränden Kilbom. Så även "idealisten" E. Höglund, som heltvisst ej heller saknar det nödiga raspåbrått. Frågan bordlades dock av formella skäl till ett blivande sammanträde, men anses saken klar, så att Moskvas och Revolutions-Israels egen diktator in spe i Sverige då skall kunna göra sin glansfulla entré i polisnämnden i rikshuvudstaden — ett evenemang, som givetvis kommer att firas såsom en stor seger av Israels barn i detta land.

Man ligger som vi se i allt vad tygeln håller på den "andra" sidan och är tydligen oryggligt besluten sätta sitt "heliga" blodbad å svenska folket i verket. Framkörandet av hr Kihlbom i Stockholms polisnämnd är ett klart tecken därpå. När skola de dödsdömda i detta land vakna upp ur sin "själlöshetens" sömn?" Månne först när hr Kilbom för Judas räkning tagit hand om ordningsmakten i Stockholm och Sverige, och tjekaregementet efter föredöme från Sovjetryssland här satts i gång? Säkert är att han befinner sig ett gott stycke på vägen mot detta mål.

"Nationalekonomisk" försvarare av den organiserade disharmonien.

Att det på svenska folkets lyckliggörelse i Davidsstjärnans (= Revolutionen) tecken inriktade Israel icke med någon entusiasm kunde betrakta socialministerns initiativ till en arbetsfredskonferens, var ju ej att undra på. Den rådande disharmoniens i samhället organisatörer, vilka nu som bäst åro i färd med att söka förverkliga sitt stora, definitiva "proletära" genombrott i bolsjevism, kunde ju inte gärna sympatisera med en plan, som i något hänseende menligt inverkade på vederbörandes "gudomliga" planer.

Så kom det sig att Israels egen "begrömde" nationalekonomiske professor Eli F. Heckscher någon dag före arbetsfredskonferensens sammanträdande såg sig föranlåten offentligt varna mot den fara för "organiserade harmoni", som hotade från konferensen. Men denna gången gick det icke alldeles så lätt som vanligt att få "de själlösa" att respektfullt böja sig för "den vetenskapliga auktoriteten". Judeprofessorn fick nämligen svar på tal från konferensen för sitt själlösa "varnande". I sitt öppningsanförande protesterade statsrådet Lybeck mot "den överraskande varning mot organiserad harmoni mellan arbetsgivare och arbetare" som av prof. Heckscher uttalats "i samhällets eller närmast konsumenternas förmenta intresse". "Motiveringen för denna varning är", framhöll statsrådet, "i och för sig dunkel, då väl producenterna i olika grader också äro konsumenter. Hur som helst lär det dröja innan samhället längtan efter ökad arbetsfred behöver förbytas i oro över att denna skall vinnas på samhällets bekostnad". Under förhandlingarna uttalade sig vidare Arbetsgivareföreningens ordförande, direktör von Sydow, kraftigt mot den "nationalekonomiske" judeprofessorns utbasunerade farhågor för ett samförstånd mellan arbetsgivare och arbetare, som kunde bli till skada. "Prof. Heckschers farhågor sakna därför reell grund", slöt dir. v. S. sitt anförande på denna punkt.

Det är icke första gången vår illustre "nationalekonomiske" professor Heckscher ohjälpligt blamerat sig. Den allvarliga läxa han fick vid det arrangerade "nationalekonomiska" mötet å Handelshögskolan i våras lever ännu i friskt minne, da han med tennsoldatens hela ståndaktighet kämpade mot de av järnbrukskommittérade rekömmenderade temporära tullförhöjningarna för järnprodukter — något som ju inte heller passade det "heliga" Israels stolta planer i detta land. Det uppstod vid det tillfället som man erinre sig en nog så skarp duell mellan å ena sidan det judisk-nationalekonomiska intressets synpunkt å vår järnhantering och å den andra den svenska intressesynpunkten. Den förras talan fördes som alltid med stor energi av prof. Heckscher, dock utan att han alls lyckades imponera på församlingen. Genom det föreslagna tullskyddet, som låge över det genomsnittliga tullskyddet, skulle, menade prof. H., järnindustrien få en undantagsställning. "Det vore orättvist att överflytta förlusterna å den internationellt sett orättabla järnhanteringen å skattebetalarna." ("Är detta meningen, så är jag", deklarerade professorn, "anhängare av ekonomisk bolsjevism". — Nåja, det visste man förut, men det var ju alltid en god sak, att av vederbörande ha fått ett öppet erkännande, att han är ekonomisk bolsjevik. De verk, som icke kunna bära sig, böra nedläggas, yttrade professorn vidare. Det vore bäst låta dem gå i konkurs och låta nya ägare träda till. Järnindustrien måste rationaliseras! — För vems räkning glömde dock professorn att säga. Han fick mothugg från alla håll, men fortsatte in i det sista att tjälta sitt — "tull är fattighjälp".

Vår illustre "nationalekonomiske" professor gör tydligen klokt uti att hädanefter mera hålla sig till högskoleauditoriet med dess mindre starkt kritiska läggning samt större sinne för "animerade" diskussioner i "Pro et contra"-stilen. Hans rätta plats är icke bland de mera moget tänkande. Där endast blamerar han sig med sina själlösa "nationalekonomiska" spekulationer.

Ett evenemang i Kosmopolitiska Publicistklubben.

Stockholmspublicisternas sammanslutning för nytta och nöje, "Publicistklubben", sammanträdde i lördags under "hedersdoktorn"-redaktören i Bonniers Nyheter Torsten Fogelqvists ordförandeskap. Vid sammanträdet stadfästes styrelsens omval av fil. dr Verner Söderberg som klubbens representant i den illustra institutionen "Pressens opinionsnämnd" samt av redaktören John Hanzen som suppleant. Aftonens stora evenemang var överlämnandet av en relief av Hjalmar Branting, utförd av Christian Eriksson, såsom en gåva till klubben av "statsrådinnan" Branting.

Slutligen vidtog det animerade samkvämet, då som bekant alla de där "roliga" partipolitiska etiketterna lägges bort och man i gemyt ler sina leenden åt sina väldiga "åsiktsidéer" i bladen, som ju närmast betraktas och behandlas ur teaterkonstnärlig synpunkt.

"Frihets"-propagandan gör verkan!

"Folkfrihetens" bålda kämpar hava tydligen all anledning vara nöjda med sitt verk. Vi minnas, huru vi för tvenne årtionden sedan i en landsortsstad en gång bevittnade ett evenemang med "socialistiske" nuvarande generalpostdirektören Anders Örne som hänförd utläggare av frihetens evangelium också på kärlekens område. Efter Ellen Keyskt recept. "Det gamla tvånget, de oldiliga banden måste bort!" hette det o. s. v. Och talaren applåderades entusiastiskt av det ungdomliga auditoriet, som tyckte att den nya läran" lät nog så intressant och lockande. — Ja, det var på den tiden, en liten episod, som i dag rinner oss i minnet. Sedan dess har ju hr Örne vant ute och strött för så många slag av "folkig" frihet och allra senast "universell handelsfrihet".

Frukterna av den sådd, våra "frihetshjältar" av Israels nade sått ut, ge sig även efter som tiden lider på skilda områden allt tydligare tillkänna. Men i regel latsa "hjältarna" — "såningsmännen" som om de intet förstode av det hela, liksom ej heller att det finnes något sammanhang mellan vad de själva i teori i går predikade och det de i dag i praktiken bevittna. Några uttalanden till Soc.-Dem. av deltagare i det Socialdemokratiska ungdomsförbundets representantmöte rörande det rådande sedetillståndet bland arbetareungdomen visa att "frihetsvännernas" propaganda burit rik frukt, varemot ju från tidningens sida i och för sig intet borde vara att invända. En av de unga interlokutörerna uttalar sig på följande vis, i det han hänvisar till den numera upplösta moralen och det sedeslösa livet bland ungdomen:

"Här måste", sager han "vidtagas radikala åtgärder för att få upp ungdomen på en högre moralisk nivå. Det går ej att blunda för att ungdomen nu lever ett sonsliv, som verkar fullkomligt n... ...rande. J... jag kommer t. ex. till Folkets park i Malmö, företaha mig ynglingarna och flickorna icke bättre än djur. Hur rå och brutal den vanliga prostitutionen än är, så måste den s. k. dansbaneprostitutionen anses vara vida mer orov...kande, då den ej går att begränsa på samma sätt som den förstnämnda. Även bland den organiserade, mera vakna ungdomen, möter man denna hänpadsvärckande cyniska uppfattning, denna skrämmande råa ton och anda. Ett triare förhållande mellan könen är intet ont i och för sig, men det skall präglas av en större moral, en känsla av ansvar och aktning för människovärdet. Jag har tänkt mycket över denna ungdomens förvildning, och jag kan icke förstå den annat än som en lägre storstadskultur, vilken gripit allt mer och mer omkring sig och bemäktigat nog nått även landsbygden. Säkert är emellertid att de äldre ha sin försvarliga andel i skulden till det upprörande tillståndet. Ty de femton-, sextonårs flickor, som nu ofta skryta vitt och brett över sina upplevelser, skulle icke ha gett sig in på dem, om de ej funnit stöd hos äldre syskon och kamrater. Särskilt flickorna låta sig lätt påverkas. Hur präktiga de än kunna vara, när de komma ut på arbetsplatserna, så dröjer det ej länge förrän de lata draga sig med i den allmänna slippriga jargongen. Det är deras största fel. De borde hålla litet mer på sitt kön och de böra komma ihåg, att en ansvarskännande ung man vill visst icke söka sin hustru bland dem, om de slarva bort sig.

Min erfarenhet är dock trots allt att hos vår ungdom slumra mycket goda anlag, endast att de måste söka genom exemplets makt ge den större krav på sig själv och en ädlare livsuppfattning. Mot den äldre generationen ha vi många egentligen flera allvarliga förebråelser att göra. Den är avundsjuk på oss och i denna sin känsla bur den ovanagen att ge oss såväl råd som annat stöd. Ej sällan hänar den förrän den hjälper."

I den provokatoriska nykterhetspolitikens hägn.

En lönnbrännare R. O. S. Olsson från Mågarp i Ljusdal anhölls i söndags. Den anhållne har erkänt att han under de sista två åren tillverkat och sålt minst 100 liter brännvin. I hans hem anträffades en mäsktunna, rymmande 200 liter.

*

Enligt rapporter från olika håll i Norrland råder för närvarande stark livaktighet inom spritsmugglingen längs hela kusten. Så ha t. ex. Tull- och polismyndigheterna i Umeå under senaste tiden nästan varje dag haft någon spritaffär att utreda. Då smugglarna emellertid förfoga över synnerligen snabbgående motorbåtar är det icke möjligt att effektivt stävja trafiken.

För några dagar sedan hittades tlandidrivna i Nordmalingstjärden åtta 10-litersdunkar samt vid Järnäs aderton stycken. Dunkarna anses härstamma från särskilda upplagsplatser som man hittills icke lyckats finna.

*

Vid visitation av tyska ångaren Elsa, som ankommit från Hamburg, har av tullmännen bakom garneringen i stewardens hytt anträffats ett helt lager cigaretter, tobak och cigarrer samt spirituosa. —Under en tullvisitation på engelska ångaren Domino från Hull anträffades cigaretter och tobak i ett par stövelskaft hos en av sjömännen. En kamrat till denne låg till synes djupt insnumrad i en sovsäck, då tullmännen kommo ombord, men de putrade honom och funno i säcken en del whisky. — På ångaren Kalevipoeg har anträffats tre dunkar sprit.

Arbetaren J. V. Hedman i Malåträsk har av landsfiskalen i Malå distrikt häktats för motboksförfalskning. Den häktade, som i juli i år fick låna en motbok, med en blankett påskriven av en i Malåträsk bosatt person, uttog sedan ytterligare under fyra månader sprit på motboken vid spritbolaget i Skellefteå genom att förfalska ägarens namnteckning.

*

F. d. griftgårdsarbetaren A. V. Kjellström, vilken nyligen gömde sina lönnbränningsapparat och något av honom framställt brännvin på kyrkogården, har nu av Norrköpings rådhusrätt dömts till sammanlagt sex månaders fängelse samt att i tillverkningsskatt utgiva 390 kronor.

*

Vid tullvisitation av en från Harburg till Sundsvall anländ dansk ångare har av tullmännen beslagtagits ett parti spirituosa på 191 flaskor. Ägare av partiet var stewarten ombord.

*

Vid kronohäktet i Umeå, ha hittills i år av 65 personer avtjänats böter till ett sammanlagt belopp av 24,430 kr. för olaga tillverkning och försäljning av sprit.

"Nepmannen" i det sovjetska paradiset.

Ur Irvestia återgiva vi ovanstående säkerligen mycket träffande teckning av "nepmannen", den bolsjevikiske ekonomikern under nya ekonomiska politiken i Sovjet-Ryssland. Hr Bankir Aschberg kan säkert intyga, att typen icke är verklighetsfrämmande.

Satan i Sovjetjudéens tjänst.

Att det sovjetjudiska styret i Ryssland är av satanisk natur därom behöver ju ingen leva i tvivelsmål, men att Sovjetjudéen tagit satan själv i sin tjänst, torde vara en nyhet.

I Polens östra gränsområden, huvudsakligen i volyniska området Kovel, har det nämligen dykt upp en högst märklig religiös sekt, med vilkens mystiska förhållanden de myndigheterna upprepade gånger haft att befatta sig. Ett inskridande vissade sig denna gång så mycket nödvändigare som det kunde ställas utom allt tvivel, att vid denna sektbildning ingen annan än Sovjetjudéen hade sin hand med i spelet. "Bolsjevikernas mål", skriver "Neue Wiener Journal", går härvid uppenbart ut på att systematiskt göra befolkningen fanatisk och — den nya sekten predikar även, att man bör vägra att göra militärtjänst — denna landstäcka moraliskt vapenlös, enär det är meningen att göra denna remsa till infallsport för bolsjevikerna.

Såsom Krakautidningen "Kurjer Codzienny" berättar, äro i området Kovel hela byar besatta av ett formligt massvansinne och bekänna sig till en kult, i vars medelpunkt står tillbedjan av Satan. I hundratal räknas där människor, som påstå sig hava sett Satan i kroppslig gestalt, men även sådana som redan äro "besatta" av Satan. Dessa utvakla, de besatta, bliva från det ögonblick, då Mörkrets ande trätt in i dem, betraktade såsom heliga och liksom Satan hedrade av de troende. Högste ledare av sekten — dess bekännare kalla sig "Godzinniki" — är en bonde vid namn Klim Ivaniucha, som utnämnt sig till "allsmäktig tsar" och "ensambefallningsman över de himmelska sovjetstridskrafterna". Atföljd av tolv apostlar drager han genom de volyniska byarna och förkunnar den nya tron, tillika med ett vilt hat mot kristendomen av alla konfessioner. Följderna av detta bolsjevikiska apostlaskap hava redan prompt visat sig, i det området Kovels krönika förmäler ett påfallande stort antal bevänade överfall på kyrkor och präster såväl av katolsk som ortodox tro. Såsom djävulstillbedjarna själva tillstå, är deras avsikt att utrota Volyniens prästerskap och göra de kristliga kyrkorna till tempel åt Satan.

Det nya Tyskland.

Bland de många "förtjänta" söner av Israel, som vid den stora "frihetsrevolutionen" i Tyskland ryckte fram till makt och härlighet, var också juden Kurt Rosenfeld, som någon tid fungerade som preussisk justitieminister. Vi skåda här hans bild.

Från Sovjetparadiset.

Ifrån kilda delar av Ryssland ingå alltjämt underrättelser om blodiga strider mellan upproriska tusentals bönder och sovjettrupper. De i Polen utkommande ukrainska tidningarna uppge, att blodiga strider utkämpats i Vitryssland och Ukraina mellan bönderna och bolsjevikisk militär. Orsaken till att bönderna revolterat anges i första rummet vara den fruktansvärda hungersnöden samt vidare skatteindrivningarna, som sovjettjänstemännen genomföra med största hänsynslöshet. Att hungersnöden håller på att urarta till en katastrof, framgår av Karkovregeringens officiella rapporter, enligt vilka i södra Ukraina och i trakterna kring Minsk ej mindre än 100 distrikt med omkring 5 millioner invånare sakna bröd för dagen.

På flera platser i Vitryssland och i Ukraina ha bönderna gripit till vapen och fördrivit sovjetmyndigheterna samt stormat och förstört ämbetslokalerna. Flera sovjettjänstemän, som satt sig till motstånd, ha blivit dödade. Bönderna ha även bildat formationer för att kunna upptaga kampen mot militären. Järnvägsskenorna ha upprivits på flera ställen för att fördröja undsättningstruppernas ankomst. Som böndernas ledare och organisatör verkar en f. d. tsaristisk officer vid namn Moroz.

I guvernementen Simbirsk, Saratov och Samara ha bönderna organiserat "bondeförbund", som räkna flera tusen medlemmar och öppet uppträda mot sovjetmakten. Flera sammanstötningar mellan bevänade bondeskaror och "straffexpeditioner" ha ägt rum under den senaste tiden. Man räknar med, att den s. k. "de grönas rörelse" återigen kommer att uppstå. "De gröna", d. v. s. bönderna, följa sin gamla taktik, ge vika inför de överlägsna styrkorna och gömma sig i skogarna, varav också deras benämning härleder sig.

*

Enligt vad meddelas från Moskva ha arbetarna på olika orter i Sovjetryssland börjat organisera demonstrationer mot statens och de kooperativa butikernas tendens att främja dryckenskapen bland befolkningen. Man anordnar stora demonstrationer med plakat, på vilka läses: "Alkoholism och socialism äro oförenliga", "Vi fordra, att spritbutikerna stängas på avlöningsdagar" etc. Därjämte anordnas möten, på vilka bl. a. ofta präster uppträda, uppmanande arbetarna att inträda i nykterhetsföreningarna.

*

Det erkännes numera oförbehållsamt av den ryska pressen — där icke en rad får skrivas utan hög tillåtelse — att årets skörd i stora delar av landet slagit fel.

— Bönderna svälta redan till en tredjedel av de 140 miljoner bönder, Ryssland rymmer, och när så är nu, huru dan skall då ej den långa vintern bli, nästa sommar, ja, tiden ända till nästa års skörd, om den blir bättre.

Tillförseln till storstäderna är så obetydlig, att även de rättrogna bolsjevikerna börja svälta. Brödkort äro införda, hästruna stå dagligen i timtal med sina matkorgar i kö utanför brödutlämningsställena. Kvinnliga spioner vaka över att kvinnorna i köerna icke föra "hatteligt tal" mot den sovjetska överheten, då de gå förlustiga sina brödkort och deras män förlora sina platser i statens fabriker. Sovjets tidningar vidgå nu öppet, att den ömkliga industrien i statsfabrikerna inte blir sig, hundratusentals rättrogna bolsjevikiska industriarbetare — bolsjemens enda säkra tillgång — avskedas, gå arbetslösa, anmodas gå ut på landsbygden och skaffa sig mat bäst de kunna. Partiets centralkommitté har varit samlad för att råda bot mot eländet, men den visste ej annan råd än att föreslå "en skarpare vänsterkurs" d. v. s. tvång mot bönderna, vilka med våld skola berövas sina sista matvaror.

Herrarna i Kreml våga dock ej gå allt för bröstgänges till väga mot 140 miljoner bönder, som man för resten ej kan komma åt. Landet är för vidsträckt, trupperna för fåtalliga. Man vet i själva verket i närvarande stund varken ut eller in i Kreml.

DANSK NATIONALT TIDSSKRIFT
KOBENHAVN F.
Selvstændigt - uafhengigt - antisemitisk
Helaar Kr. 5:—. Halvaar Kr. 2: 75.

PARISER-CAFÉET
27 Kungsgatan 27
STOCKHOLM

Förstklassigt Pensionat
för resande
Klarabergsgat. 40III
(nära Centralstationen) Stockholm
Telefon Norr 163 17
M. JOHNSSON

Caféet
RIDDAREGATAN 11
(hörnet av Sibyllegatan.)
Gott kaffe och väl tempererade maltdrycker. Tidsenliga lokaler.
OBS.! Ny regim.

PROVA VÅR
MOCCABLANDNING
till 4:20 per kg.
Denna kaffeblandning är sammansatt utestlutande av kraftiga och aromrika kaffesorter, som gör att den blir ekonomisk i användningen.
Fyrtioårig erfarenhet i branschen
SÖDERTÄLJE KAFFEHANDEL
Södertälje. Tel. 358.

Israels stora plan för världens erövring.

Några kompletterande förklaringar till Sions Vises hemliga protokoll.

I en följd artiklar har i Nationen återgivits utdrag ur "Sions Vises hemliga protokoll", Israels stora, strategiska plan för världens erövring. De, som uppmärksammat tagit del därav, hava ej kunnat undgå att frapperas av den så gott som fullständiga överensstämmelsen mellan de teoretiska förkunnelserna i protokollen och den praktiska värld, vari vi leva. Vad vi tilläventyrs förut icke förstått av tidens händelser står oss efter genomläsandet av dessa till innebörd och syfte klart. Vi begynna i dag publicerandet av vissa kompletterande förklaringar till ytterligare åskådliggörande av den stora judiska världserövringsplanen.

"Protokollen" äro undertecknade av Sions representanter av den 33:dje graden (den högsta).

Dessa "protokoll" äro hemliga utdrag ur en hel bok protokoll från — som vi numera veta — den 1:sta Sionska kongressen, som hölls i Basel 1897.

Allt detta är framdraget i ljuset ur det Sionska Huvudkansliets hemliga gömställen. Kansliet i fråga befinner sig på franskt territorium, allt sedan Frankrike fordrade av Turkiet vissa lättnader för alla troslärors skolor och religiösa institutioner, vilka i mindre Asien komme att understödas av den franska diplomatien.

Dessa krav på lättnader gälla naturligtvis icke de katolska organisationer, som utvisats ur Frankrike, men bevisa endast, att Dreifus-diplomatin lägger sig ut för kolonisering av Mindre Asien med franska judar.

Sion har alltid erövrat sig platser och inflytande genom sin "arbetsboskap med människoanleten", som Talmud kallar hela den icke-judiska mänskligheten.

Enligt den hemliga, judiska sionismens urkunder uttänktes av Salomo och andra judiska vise redan 929 år före Kristi födelse i teori en politisk plan om hela världens erövring för Sions räkning. I mån av historiens gång utarbetades och fulländades denna plan av däri invigda efterföljare.*

Dessa vise hade beslutit erövra världen åt Sion genom den Symboliska Ormens list. Dess huvud skulle förställa den av de vise invigda judiska regeringen (alltid maskerad t. o. m. för sitt eget folk) och kroppen — det judiska folket. I det Ormen inträngde i de på dess väg liggande länderna, undergrävde och upplukade den (störde den) alla rikets icke-judiska krafter i mån av deras tillväxt. Detta måste den göra även framdeles, följande en noggrant utstakad plan, till dess den genomgångna cykeln slutes därigenom att huvudet återvänder till Sion och ormen på så sätt innesluter i cirkeln av sin väg hela Europa och därmed den övriga världen, begagnande sig av alla krafter — vapenmakt och ekonomiska medel — för att underkasta även de övriga kontinenterna sitt inflytande, inflytandet av sin cykel. Ormens huvuds återkomst till Sion kunde ske, sedan de europeiska stormakterna jämnats med jorden, d. v. s. över det ekonomiska beståndet och ruinen, överallt ett verk av Sion, genom det andliga förfallet och moraliska fördärvet, huvudsakligen åstadkommet med tillhjälp av judiska kvinnor under mask av fransyskor, italienskor, spanjorskor, de säkraste moraliska pestbärerakorna bland folkens ledare. Kvinnorna i Sions händer tjäna till lockbete för dem, vilka tack vare dessa kvinnor alltid äro i behov av penningar och därför köpslå med sitt samvete för att på vad sätt som helst skaffa sig dem. Dessa penningar utlånas egentligen endast, ty de återvända snart igen i det köpande Sions händer genom dessa samma kvinnor, men därmed äro trälar vunna åt Sion.

Det är naturligt, att för framgångens skull varken regeringarna eller enskilda individer få äga en aning om vilken roll de spela i Sions händer. Därför hava Sions styresmän organiserat i sin krets en religiös kast, en omutlig och outtröttlig väktare av de mosaiska lagarnas och Talmud-föreskrifternas renhet, och alla hava trott, att de mosaiska lagarnas täckmantel är judarnas verkliga självstyrelse, ingen har granskat verksamheten av denna självstyrelse, så mycket mindre som ögonen varit vända mot guldet, som anskaffades av denna kast, vilken var tillerkänd fullständig handlingsfrihet i sina ekonomiska intriger.

Enligt den grafiska bilden av den Symboliska Ormens bana, var dess första etapp i Europa år 429 f. Kr. f. i Grekland, varest den under Perikles tid begynte undergräva detta lands storhet o. makt.

Den andra etappen var i Rom under Augustus' tid icke långt före Kristi födelse.

Den tredje i Madrid under Carl V år 1552 e. Kr. f.

Den fjärde i Paris år 1700 under Ludvig XIV.

Den femte i London år 1814 efter Napoleon I:s fall.

Den sjätte i Berlin år 1871 efter fransk-tyska kriget.

Den sjunde i Petersburg, över vilket nu är rätat Ormens huvud under årtalet 1881.*

Alla av Ormen genomgångna länder voro i själva verket undergrävda i sina grundvalar genom den konstitutionella liberalismen och det ekonomiska obeståndet. I ekonomiskt avseende voro England o. Tyskland skonade, men endast till den tid, då Ryssland blev erövrat.

Vidare hade Ormens huvud 1897 icke rört sig, men på teckningen voro genom pilar vägen utstakad mot Moskva, Kijeff och Odessa.

Vi känna nu mer än väl, till vilka judenästen dessa städer blivit förvandlade.

Konstantinopel är antytt som den åttonde och sista etappen före Jerusalem.**

Mycket återstår det icke för Ormen att kräla, tills den ödesdigra cirkeln är sluten och huvudet förenar sig med stjärten.

På det att Ormens krälande måtte ske obehindrat, hava följande medel genomförts till uppfostran och bildande av arbetskrafter för detta svåra verk, i ändamål att ernå ett oklanderligt arbete: Först och främst genomdrevs den judiska stammens isolering, på det att ingen skulle kunna intränga i dess krets och upptäcka hemligheten i dess verksamhet. För judarna hade kungjorts profetiskt, att de äro utkorade bland människorna av Gud själv för att behärska jorden genom en odelbar Sionsk konungamakt. Det hade blivit dem ingivet, att endast judarna äro Guds söner och endast de äro värdiga epitetet människa, de övriga människorna äro skapade av Gud endast som judarnas arbetskreatur och slavar (mänskliga anleten äro dem givna endast, för att judarna icke skulle hava obehag av att emottaga av dem tjänster), judarnas roll åter består i erövring av herraväldet över hela världen för Sion (se Sauh 91, 21, 1051).

Det hade blivit judarna ingivet, att de äro högre väsenden, att de därför icke kunna blanda sig med de djuriska stammarna av andra folk.

Dessa principer hava ingivit judarna genom uppfostran i hemliga och offentliga skolor samt i de judiska familjerna en självupphöjelse över övriga människor — en självförgudning mot Guds söners rätt (se Jihal 67, Sauh 58, 2).

Kagalsystemet har gjort det sionska folkets isolering en stor tjänst, i det det ålägger varje jude att understödja sina landsmän, oberoende av det stöd de alla få av Sions lokala självstyrelse, vilken bär olika benämningar — kagal, konsistorium, kommitté i judeärenden, kansli för uppbörd av skatter o. d., följande den sionska administrationen för andra styrelsers blickar, alltid noga skyddande den sionska självstyrelsen såsom varande religiös.

Ovannämnda sekelgamla inspiration har inverkat även på principerna i det judiska materiella livet. Om vi läsa Hopaim § 14, sid. 1, Eben—Gaesar, § 44, s. 8 1/1, XXXVI Ebamot 98, XXV Ketubat, 3 b, XXXIV Sanndrin, 74 c, XXX Kaduschin, 68 a, författade till Sions förhärligande, se vi, att judarna bava behandlat och behandla oss verkligen som kreatur. Folkens tillhörigheter och t. o. m. deras liv anse de som sina tillhörigheter och disponera över dem efter sitt gottfinnande, då det förstås kan ske ostraffat. Deras administration sanktionerar det genom absolution för alla illdåd, gjorda av judarna mot icke judar, denna syndaförlåtelse sker på Iom Kipura — den judiska nyårsdagen, da samtidigt gives tillstånd till dylika under det kommande året.

Förutom allt det ovansagda har den sionska styrelsen i sin önskan att uppvacka ett folks oförsonlighet och hat till den övriga mänskligheten tid efter annan utlämnat några av Talmuds regler at gojerna, varigenom antisemitismen väckts uppväckts. Denna antisemitism har tjänat Sion dessutom darmed, att den utom hat i judarnas hjärtan väckt en känsla av medömkan i för dem nödiga enskilda personers hjärnan med det s. k. orättvist förföljda folket. Och denna senare känsla har dragit många till anlitet av Sions tjänare.

Jagande och uppskrämmande den judiska hopen (de maktägande i Sion ha ännu aldrig fått lida därav, varken i sina lagar eller i sin administrativa helhet), har antisemitismen hållit denna plebs i obegränsad undergivenhet gentemot sina ledare, emedan de alltid förstått att i tid med framgång försvara sitt folk, vilket ingalunda är att undra över, då ledarna själva hetsat sina drevhundar (gojerna), vilka förträffligt hopjagat deras hjordar och gjort dem till lydiga, blinda verkställare av herdarnas beställningar, riktade på skapandet av Sions världsförbund, vilket nu redan han begynt låta förlåten falla. Det har enligt sin egen mening redan uppnått en ställning, av överregering, ledande omarkbart för alla icke-judar efter sin vitja alla världens tansiter.

(Forts. i nästa nr.)

* Aposteln Paulus kunde som en av de mest framstående lärjungar av fariseiska skolan icke vara okunnig om denna "olaglighetens hemlighet" vilken var i verksamhet redan under hans tid. Härav den synnerliga ondska, varmed han förföljdes av de stridslystna israeliterna.

* Samma år som kejsar Alexander II mördades.

** Konstantinopel är nu redan i händerna på frimurare genom kommittén "Enighet och progress", i spetsen för vilken stå två judar — Talaatbej och Djavid-bej.

Ryska Revolutionens Riddare.

Av RADCA NADVORNY.

(Forts. fr. föreg. nr.)

Brofistein alias Braunstein alias "Trockij", Leib Davydovicz. — Född 1877 (1880?) i en by nära Elisavetgrad i gub. Xerson såsom son av en judisk hyapotekare, studerade han i Petropavlovska realskolan och universitet i Odessa. Reglegerad härifrån för deltagande i politiska demonstrationer, arresterades han 1898 och exilerades till Ust-Kut vid Lenafloden. Han lyckades emellertid 1902 och kom till London på ett förfalskat pass med namnet "Trockij", som han tagit efter en fängknekt i Odessa. I London upptogs han i den S.-D.-grupp, som bland sina medlemmar räknade Plexanow, Uljanov, etc. och medarbetad i tidn. Iskra (= Gnistan). Under revolutionen 1905 utgav B. tidn. Borba (= Kamp) och blev president i Arbetardeputationens sovjet i S. Petersburg. På order av Witte blev han arresterad och förvisad till Tobolsk, men lyckades åter rymma. Han nedsatte sig nu i Wien, livnärande sig än som arbetare i en chemisk fabrik, än som medarbetare i Arbeiterzeitung o. a. Han bodde i 19. distriktet under namnet Leo Braunstein, studerade kvrigt nationalekonomi och framträdde sällan politiskt. Flera gånger anklagades han för att vara polisspion. Han arbetade mest nattetid och skrev artiklar till ryskspråkliga utlandstidningar, såsom Pravda (= "Sanning") m. fl. Sina åsikter propagerade han i menszevikbladet Vol'a (=frihet), som insmugglades i Ryssland. Han närvor vid internationella socialistkonferensen i Stuttgart 1907, och vid S.-D.-kongressen i Köbenhavn 1910 förswarade han sin position midt mellan bolszeviki och menszeviki. Vid panslavistkongressen i Sofia 1910 talade han kraftigt mot en förening av de slaviska nationerna.

B. var 1913 som krigskorrespondent i Stambul och 1914 dök han upp i Zürich och Paris som medarbetare i den revolutionära ryska tidningen Golos (= stämman), senare Nasze Slovo (= vårt blad). En bok om världskrigets uppkomst och mål Asamkade honom en tysk dom å 8 månaders fängelse. Han deltog i Zimmerwaldkonferensen men nekade, liksom Uljanov, undertecknа Z.-manifestet, som han fann alltför moderat.

Då han kritiserade ej blott de tyska men även entente-socialisternas krigshevillning, utvisades han 1916 av franska regeringen, och sedan både schweiziska och spanska myndigheter nekat härbergera honom, nödgades han resa till New York. Där utgav han tidn. Novyj Mir (= nya världen).

Vid ryska revolutionsutbrottet ville B. omedelbart hemresa, men engelsmännen häktade och internerade honom i Halifax. Tack vare intercession av Miljokov blev han lösslappt och kunde fortsätta till Skandinavien. I Stockholm hölls just då ett revolutionsmöte. Myndigheterna lyckades uppsnappa ett brev, avsänt från Stockholm 21. 9 1917 från judiske revolutionären Fürstenberg till juden Rafael Scholan i Newyork med meddelande om att judtyska bankiren Max Warburg (en släkting till den svenske literaturjuden) i Hamburg öppnat ett konto för tovarischez Bronstein-"Trockij". Då denne kommit till Petrograd, anslår han sig snart till bolszeviki och arresterades i juli för deltagande i deras misslyckade putsch. Samman med Uljanov och Sobelson genomförde B. oktober-kuppen. Som utrikesministers signerade han vapenstilleståndet, och, sedan förhoppningarna på en tysk revolution grusats, freden i Brzesz-Litewski.

Bronstein övertog nu krigsministerposten och lyckades med järnhård disciplin skapa en röd armé, som besegrade de vita generalerna i Sibirj, Ukraina och Kavkaz. Först mot Pilsudskij's polska legioner bröts dess kraft.

Då B. i sin 1924 publicerade bok "1917" hetsigt kritiserat bolszeviki's negativa insats i oktoberkuppen, ställdes han på avkylning, och förvisades till sist från huvudstaden. Därmed var hans politiska roll tillsvidare utspelad.

Av sina egna har B. karaktäriserats som egoistisk, grym och ärelysten. Han har sagts vara "en man med fullständig principlöshet, vilken för sina egoistiska intressen kan offra allt, en egenkär posör, vars självreklam ej ryggar tillbaka för några ytterligheter. Han politiska idealfigur lär vara den revolutionäre judesnobben Lassel-"Lassalle", och liksom alla judar saknar han all fosterlandskänsla. Ej ens hans fiender frånkänner honom dock organisationsförmågan och politisk smidighet. I polemiken är han slagfärdig, men alltför grov i mun. Då han talar för massorna, har han för vana att skrika ett ord i taget.

Hans signalement visar ett mefistofeliskt ansikte, inramat av ett knollrigt svart judehår, mustascher och pipskägg samt stickande, listiga ögon bak pincenezen. Med sina smala och korta ben snarare löper än går han — ungefär som judepojken Chaplin. En fransk professorska M:me Verneaux har skildrat honom som "smutsig och stinkande". (C. A. 83—5).

B:s hustru Natalja-Ivanovna är en ful liten kvinna, pudrad och ljushärig. Hon är sedan länge kommunist och har arbetat i Konstkommissariatet, som har vård om statens palats, kyrkor, museer etc.

Brusewitz, Per Emilsson alias "Petr-Emeljanovicz". — Född 1887 som son av en svensk myntdirektör, har han falskeligen påstått sig tillhöra en katolsk medeltida adelsätt v. B. i Pommern medan hans äldste kände stamfar var en tysk lyckosökare vilken dog i Göteborg 1720 som skälligen enkel näringsidkare.

P. E. B. är juris kandidat och reservlöjtnant i k. Sv. fortifikationen. Judeförlaget Geber i Stockholm har utgivit hans böcker om "Det röda samriket" (1920), "Bakom Ryssлands järnridå" (1923), "Världsrevolutionens vapensmedja" (1925), "Antibolszevikernas Ryssland" (1926), vilka alla anses vara propagandalitteratur. Bruzewitz har av de svenska myndigheterna frántagits sitt motorkörkort. Han är uppförd å den ryska svarta listan.

Bublikov. — Revolutionär dumec. Deltog i kejsarens häktning i mars 1917. (C. A. 143, 153—4).

Budin, Louis. — Denne judiske revolutionär föddes 1874 i gub. Kiev och utreste 17-årig till Newyork, där han studerade till advokat. Han har medarbetat i socialisttidningar och utgivit "The theoretical system of Marx" (1907), som även översatts till ryska.

Bukowski, Henryk. — Född 1839 i Surwillaszki, Polska, såsom son av en rysk officer och adelsman, vilken uppgivits tillhöra polska vapenklassen "Boncza". Han studerade juridik i Moskva 1858—63, deltog i polska upproret 1863—64 och rymde därefter utblottad till Sverige. I Stockholm öppnade han en liten diversebutik och handlade med papper, vin och begagnade möbler m. m., samt var även auktionist. Han blev svensk undersåte 1875 och Vasariddare 1884 samt avled i Sthlm 1900 och begravdes i Rapperswyl, Schweiz.

Äventyrliga ädlingar.

Sir Basil-Williamsson Thomson är född 1861 och son av salig ärkebiskopen i York. Efter skolgång i Eton och Oxford blev han advokat men ägnade sig åt kolonialtjänst och agerade en tid som premiärminister på Tonga innan han blev fängelsedirektör. Under krigsåren tjänstgjorde han i Londonpolisen och från 1919 som "intelligensdirektör". Under titeln "Queer people" har han utgivit sina detektivminnen, vilka även översatts till svenska. Boken är en god läsa för alla de obedda privatmän, som tro sig kallade att hjälpa polisen. Deras fjantiga och löjliga spionskräck visas satiriskt av sir Basil. Intressantast är dock att läsa om de queer people han på ett eller annat sätt haft att göra med, exempelvis den falske indiske profeten, som 1915 lyckades bli mottagen av Kaiser Wilhelm. Underkriget slöto falska kungligheter, furstar och prinsessor upp som svampar om natten.

Bland dem Sir Basil avslöjade, nämner han en rysk furstinna — som visade sig vara dotter till en enkel engelsk hushållerska — och en österrikisk enkehertiginna, vars pappa angavs vara kronprins Rudolf, men i själva verket var en judisk ankir. En judepolsk soutenör vann såsom "comte de Borch", inträde i den engelska societeten och levde högt på sina ädla väninnors pengar, tills en svartsjuk officer kom och piskade upp honom med sitt ridspö, och därpå sköt ned honom som en skabbig hund.

En rysk jude, som lätit mycket tala om sig var Trebitsch, alias "Lincoln", vilken efter vartannat blev journalist, engelsk statskyrkopräst, engelsk parlamentsledamot, tysk spion och checkförfalskare. För det sistnämnda dömdes han 1916 till 3 års straffarbete. Han blev sedan Kappregeringens propagandachef i Tyskland.

Bland de framgångsrikaste tyska spionvärvarna nämnas Dierks i Haag och Wünnenberg i Newyork. Det tyckes ej ha varit sir Basil bekant att Dierks von Diedeichs" 1916 blev chef för tyska amiralstabens Nachrichtenabteilung i Hamburg och att Wünnenberg 1916 var på besök i Tyskland och Skandinavien. Av skandinaviska spioner berörs norrmannen Hagn och svensken Melin, en 50-60-årig Göteborgsdirektör, som erkände sig vara tysk spion, "o. när hans timme var slagen, tryckte fängvaktarens hand, tackade för visad vänlighet och dog som en duktig karl." Den franska adelsdamen Eva de Bournonville från Danmark har också fått ett par sidor i boken, och sir Basil beteckar henne som den mest otymplига spion tyskarna någonsin fått tag i. Hon dömdes 1916 till hängning men benådades med livstids straffarbete, och 1922 exporterades hon till Danmark.

Lustiga typer voro den tjocke serbiske adelsmannen m:me de Popovicz och den mexikanske militärattachén, översten Krumm-Heller, som var "på väg till Sverige för att studera skolväsendet.". Den spanske ädlingen Guerrero alias "Gunantes" åtföljdes tu England av en dansös, som gick under titeln "sultana". På hemställan av spanska regeringen benådades han till livet, fast han bevisats vara tysk spion. Sir Basils' makabra bok är, särskilt värdefull genom sin beskrivningar på de n judiske spionen, "som ej ens kan fylla sina åligganden gentemot sina uppdragsgivare, ty hans meddelanden innehåller en mängd hopsmorda lögner".

A. O. Europaeus.

Hjälp till med NATIONENS spridning!

De som gilla *Nationens* strävanden böra anse det som en plikt att medverka för dess vidare spridning bland allmänheten, vars sak tidningen helt är inställd på att tjäna.

Sök vinna Edra bekanta och grannar som prenumeranter under nya året, ifyll deras namn m. m. å nedanstående blankett samt insänd denamma till tidningen *Nationen*, adr. Södra Kungstornet, Stockholm.

Prenumerationskupong.
(Att urklippas och insändas.)

Nedanstående personer prenumerera genom undertecknad å **Nationen** för år 1929. Prenumerationsavgiften får uttagas genom postförskott hos resp. prenumerant.

Namn: .....
Adress: .....
Helår, halvår, kvartal.
Namn: .....
Adress: .....
Helår, halvår, kvartal.
Namn: .....
Adress: .....
Helår, halvår, kvartal.
(Ej önskad prenumerationstid överstrykes.)

Ovanstående prenumeranter insända av:

Namn: .....
Adress: .....

Prenumerationspris:
10 kr. för helår, 5.25 kr. för halvår, 2.75 kr. för kvartal.

Vid behov av
FOTOGRAFERING!
Glöm ej att anlita oss, då vi äro Specialister och erfarna fackmän inom branschen.
RING ENDAST NORR 75 45.
BILD-CENTRALEN
Drottninggatan 38, Stockholm

Kooperationen
håde aldrig behövt uppstå om affärsmännen räknat med så låg handelsvinst som
Herrekiperingen CIVIL
55 Birgerjarlsgatan 55 Stockholm.

PRIVATSPISNINGEN
SCHEELEGATAN 8, 1 tr. - Tel. Kh. 44 25
Frukost: Smörgåsbord, varmrätt, gröt och kaffe samt öl eller mjölk.
Middag: Smör, bröd, soppa, varmrätt, kaffe, öl eller mjölk.
10 st. kuponger Kr. 11:70.
Inackord. Kr. 70:— pr mån.
God o. vällagad husmanskost.

Gör ett besök
i min affär, där köper Ni SMÖR, OST, ÄGG och KONSERVER till absolut lägsta priser.
Carl Sandbergs Smöraffär
Tegnérsgatan 17. Tel. Norr 215 19.

Släktforskning
i in- och utländska arkiv utföres
Löjtn. Erik Cæsar Swartz,
Charlottenborgs Slott, Motala V.

Våra vänner i landsorten
uppmanas att på de platser, där lösnummerförsäljning av Nationen ännu ej kommit till stånd, vidtala kända respektabla personer och handelsaffärer, som försälja tidningar, att mottaga Nationen i kommissionsförsäljning. Meddelande om dylika överenskommelser samt antal exemplar som av vederbörande önskas, böra omedelbart insändas till tidningens expedition, Södra Kungstornet, Stockholm.

Merry Grill
Tegnérgatan 28, Stockholm
2:dra huset från Drottninggat.
INTIM DANSRESTAURANT
Den populära
Imperial Orchestra
Best. tel. V. 789 och V. 793

S.F.S.F.

»Riksbaneret» möter.

"Riksbaneret" av S. F. S. F. håller möte å bestämd lokal *lördagen den 8 dec. kl. 7 em.*

Aftonens huvudämne:

Nationalekonomi.

Nationell eller internationell?

Inledare: Direktör *Adolf Andersson å Ekebo.*

Personer som gilla S. F. S. F:s program och strävanden samt önska inträde i avdelningen "Riksbaneret", Stockholm, kunna meddela sig med tidningen Nationens redaktion.

* *

N. U.-C. n:r 4, Storfors, håller sammanträde söndagen den 9 dec. kl. 3 em. å bestämd lokal.

Avdelningsledaren.

Främlingsinvandringen till Sverige.

En redogörelse från justitiedepartementet.

Invandringen av mindre önskvärda utlänningar är som vi veta vid sidan av åtgärder sådana som den universellå handelsfrihetens genomförande och det egna näringslivets successiva nedläggande i enlighet därmed ett av de medel ,varigenom våra myndigheter humera framför allt sträva att höja svenska folkets levnadsstandard samt bereda ökade möjligheter för landets invånare. Omkring ett halvt tusental utlänningar göra varje år framställningar om svenskt medborgarskap, och till större delen bli de sökande även godkända som "naturaliserade" svenskar. I fjol behandlades av K. M:t 475 sådana ansökningar, av vilka omkring 360 biföllos, och i år ha över 400 ansökningar hittills inkommit från utländska undersåtar, som önska kvarstanna i Sverige och kalla sig svenskar.

Nya Dagligt Allehanda har vänt sig till justitiedepartementet för att erfara, huru det förfares vid gallringen bland denna till antalet mycket avsevärda främlingsskara, som sålunda söker hit till vårt land, samt åtgärder, som vidtagas för att hindra icke önskvärda element att bli delaktiga av en svensk medborgares rättigheter. Enligt vad tidningen erfar äro fordringarna ganska stränga. Ett oeftergivligt villkor är, att vederbörande fullgjort sina förpliktelser till stat och kommun här i Sverige. Naturligtvis bör den sökande även behärska svenska språket i tal och skrift. Ekonomien spelar också en viktig roll. Vidare skall sökanden ha fyllt 21 år och vistats minst 5 år i landet, "ha gjort sig känd för en hederlig vandel samt ha möjlighet att försörja sig och sin familj". Om en utländsk man blir svensk medborgare, medför detta svenskt medborgarskap även för hans hustru och ogifta barn inom äktenskapet under 21 år, så framt de ha hemvist här i landet.

Det vanligaste skälet för avslag är att vederbörande ej vistats i Sverige under tillräckligt lång tid. De mindre önskvärda personer från utlandet, som slå sig ned här i Sverige, bli i regel inom kort utvisade, men de som få tillåtelse att stanna kvar, torde till största delen besitta sådana kvalifikationer, att de med åren ha utsikt att förvärva svenskt medborgarskap. Majoriteten av de utlänningar, som i fjol upptogos till svenska medborgare, utgjordes enligt departementets uppgifter av skandinaver och tyskar, nämligen 88 finnar, 87 tyskar, 31 norrmän och 29 danskar. Vidare blevo 23 ryssar svenska medborgare, 21 österrikare, 13 polacker, 11 tjeckoslovaker etc. Omkring 75 av de under fjolåret såsom svenskar naturaliserade utlänningarna äro kroppsarbetare inom skilda yrken, 14 äro musiker och 10 studerande, medan för ett 50-tal något bestämt yrke icke uppgivits.

*

Man kan lugnt utgå ifrån, att huvuddparten av de under 1927 naturaliserade utlänningarna utgöres av judar, vilka som bekant gå under det landa nationalitet, vilket de sist "gästat". Beträffande de principer, som av myndigheterna tillämpas vid bestämmandet angående inlämnad ansökan om svenskt medborgarskap äro dessa på flera punkter särdeles egenartade och tydligen betingade av andra hänsyn än landets och folkets sanna välfärd. Vi skola återkomma härtill.

Omorganisationen av landstormsbefälets utbildning.

Enligt den av krigsministern i dagarna utfärdade generalordern förande landstormsbefälets utbildning komma landstormskurserna att indelas i befälskurser och specialkurser. Befälskurserna utgöras av en förberedande kurs på 10 dagar, tre landstormsofficerskurser om respektive 30, 15 och 30 dagar, en intendentkurs om 30 dagar samt en kulsprutebefälskurs om 15 dagar. Specialkurserna åter utgöras av en kulsprutekurs om 10 dagar, en kulsprutegevärskurs om 5 dagar samt en luftbevakningskurs om 3 dagar.

Nya bestämmelser ha även utfärdats rörande befälsgraderna vid landstormen, vilka hittills benämnts efter den befattning, vederbörande förordnats att uppträthålla. Landstormsbefälet har sålunda utgjorts av bataljonschef, kompanichef, plutonchef o. s. v. Gradbeteckningen har däremot varit ett pinnhål lägre än för motsvarande befattningar vid armén. Sålunda har en landstormsbataljonschef haft tre ränder på mössan, under det att en bataljonschef vid armén har en bred och en smal.

De nya bestämmelserna bringa enhetlighet mellan förordnande och gradbeteckning. Titlarna "landstormsunderlöjtnant", "landstormslöjtnant" och "landstormskapten" äro sålunda införda och få bäras av var och en, som genomgått för deras förvärvande fastställda kurser.

Vidare stadgas, att ingen må förordnas att vara landstormskapten efter utgången av det kalenderår, varunder han fyller 60 år; ej heller må någon förordnas att vara landstormsofficer i någon av övriga grader efter utgången av det kalenderår, varunder han fyller 55 år. Dock må för den som är synnerligen lämplig såsom landstormsofficer förordnande förnyas även efter uppnåendet av här angivna ålder. Sålunda kan under vissa förhållanden förordnande förlängas intill utgången av det kalenderår, varunder vederbörande fyller 65 år.

Kooperationens skatteprivilegium samhällsskadligt.

Över ämnet *Kooperationens beskattning* talade jur. lic. G. Boëthius vid juridiska föreningens möte sistlidne måndag å Stockholms högskola. De allmänna synpunkter, som kommo till uttryck, måste ha skorrat oerhört i den högvördiga "akademiska" högskolekretsens öron. Att de överhuvud där tolererades, var emellertid ett tidens tecken.

Dr Boëthius redogjorde i sitt föredrag för de kooperativa företagens huvudtyper från finansrättslig ståndpunkt. Trots de förtjänster som kooperationen inlagt, icke minst genom att ha återinfört och skyddat den fria konkurrensen och genom att ha sökt utrota den fördärvbringande konsumtionskrediten, måste främst de konsumentkooperativa företagens ur skattesynpunkt privilegierade ställning anses utgöra en direkt samhällsskadlig faktor. Privilegiet botar att övergå i ett tryckande monopol.

Bolsjevismens blodrus.

Av R. NILOSTONSKI.

En av general Denekins officerare under fälttåget mot bolsjevikerna i Södra Ryssland, R. Nilostonski, har därom utgivit en i hela världen mycket uppmärksammad bok, betitlad "Bolsjevismens blodrus", varur vi härnedan begynna publicerandet av vissa, såsikt betydelsefulla delar i svensk översättning:

I.

Den sydryska frivilliga armén.

Då jag från den frivilliga armén i Kaukasus kom till Europa, närmare bestämt Tyskland, blev jag slagen av förvåning över den allmänt förhärskande absoluta okunnigheten om förhållandena i allmanhet i Ryssland och särskilt rörande orsaken till detta förskräckliga, snart tvååriga inbördeskrig. Jag blev osökt erinrad om de utlåndingars ovetenhet, som hava det begrepp om Ryssland, att där promenera isbjörnar på gatorna och där livnära sig invanarna uteslutande av talg. Likväl hade jag i viss man tillfälle att observera denna ovetenhet hos oss i armén. Sålunda träffade jag där t. ex. en amerikansk tidningskorrespondent, som faktiskt var av den åsikten, att vår armé vore en fortsättning på den gamla tsararmén och bestode av anhängare till den gamla tsarregimen, vilka nu kämpade mot den ryska revolutionen, alltså på ett ungefär voro kontrarevolutionärer. Delvis får detta sin förklaring därav, att bolsjevikerna i sin propaganda, som icke skyr några medel att bedraga utlandet, gjorde sig tillgodo den omständigheten, att vi voro så gott som isolerade från yttervärlden; och obegripligt nog beteckande sig bolsjevikerna själva såsom revolutionärer, fastän de i själva verket äro kontrarevolutionärer mot ryska folkets revolution. Var kanske inte bolsjevikkuppen den kontrarevolution, som cyniskt trampat under fötterna det sedan gammalt efterlängtade önskemålet hos de ryska revolutionärerna om folkstyre och representationsrätt? Kunne I neka till, att det förhåller sig på det viset, herr kommunister? Tro icke att det i längden skall lycka Eder att dupera intelligenta arbetare med Eder medvetna lögn.

De nuvarande maktbavarna i Ryssland lovade, innan de kommit till makten, att de omedelbart skulle förverkliga de ryska arbetarnas sagda önskemål, men detta löfte var blott ett ofelbart lockbete, i likhet med fordran på avskaffandet av dödsstraffet, förverkligande av friheten etc., och i dess ställe införrättades människoslakthus och de grymmaste slavbojor. Oss, anhängare av den fria folkomröstningen, beljögo de och kallade oss "kontrarevolutionärer"! Utländingar, som besökte oss, blevo därför mycket förvånade, då de sågo raka motsatsen och i den frivilliga armén påträffade just dem, som voro folkstyret och folkrepresentationen trogna, kämpande mot det nya imperialistiska självhärskardömet, på vars tron nu sitter hebréen Laiba Bronstein, som hittat på åt sig namnet Trotski. På samma sätt ha också "ministrarna" och "folkkommissarierna" gjort för att dölja sin judiska börd såsom Petersburgadiktatorn, den beryktade massmördaren och sadisten Apfelbaum, som styr under det falska namnet Sinovjev, "folkkommissarien" (utan uppdrag från folket!) "Rosenfeld", som har uttänkt namnet "Kamenev", "folkkommissarien" Nachámkes, som vill heta "Steklov" o. s. v. Dessa alla avsky sitt verkliga namn och söka hemlighålla det liksom tjuven, som lever under falskt namn. Det lyckades utländingarna vid vår offensiv att besöka de större städerna i södra Ryssland och övertyga sig därom, att arbetaren i Sovjet-Ryssland blott är en rättslös slav under det sovjetska självhärskardömet.

Vore bolsjevikerna det, som de påstå, att de äro, så vore vi och de ett och detsamma. Då funnes det överhuvudtaget intet inbördeskrig och de människor, som de beteckna såsom kontrarevolutionärer, skulle vara ivrigt verksamma på deras sida. Gentemot påståendet, att vi vore anhängare av tsarregimen, den rika aristokratien, måste med skärpa hävdas, att inom den frivilliga armén blott fattiga människor äro verksamma, och officerarna därstädes stamma mestadels från krigs- och revolutionstiden, allt under att det icke är någon hemlighet, att just den reaktionäraste delen av officerarna i den gamla generalstaben står på den bolsjevikiska regeringens sida, alldenstund för dessa sistberörda officerare självhärskardömet, även om det är bolsjevikiskt, ligger dem mer om hjärtat än folkstyre och representationsrätt, vilket vi påfordra. En monarkistisk agitation är i den frivilliga armén lika mycket förbjuden som en bolsjevistisk. Det bästa beviset för att hela det ryska folket står på vår sida, är den mångfaldiga och ständiga tillströmningen av bönder och arbetare, som vid vår frammarsch städse ansluta sig till oss.

I den följande berättelsen vill jag giva utlandets arbetare ett exempel på, huru den ryske arbetaren, som uppreser sig mot varje självhärskardome, förhåller sig till det nuvarande sovjetherrskapet och till den frivilliga armén; och vidare vill jag giva en bild av de ondliga lidanden, som de ryska arbetarna låtit utstå under de bolsjevikiska självhärskarnas förtryck.

Jag väljer just Kiew, emedan jag själv varit där och kan skildra allt såsom varande ögna vittne samt alldenstund de ifrågavarande händelserna därstädes utvecklade sig särskilt krasst.

II.

Kiews erövring. Massblodbadet under natten till den 28 augusti 1919.

Under general Denekins sydryska frivilliga armés framryckning på hösten 1919 blev Kiew erövrad av en liten truppavdelning ur general Jusefowitsch's 5:te kavallerikår. Det var tidigt på morgonen, då två hårar närmade sig staden från två sidor: från öster de frivilliga och från väster galizierna. När de senare erforo de frivilligas framryckande, drogo de sig tillbaka och intogo en avvaktande ställning i närheten av staden Fastow ungefär 60 kilometer i sydostlig riktning från Kiew. De sista drabbningarna framför Kiew ägde rum föregående afton; under erövringens dag försvarades Kiew icke mer. De frivilliga drogo in i staden, hälsade av hela befolkningen såsom befriare.

Hela böcker på många band kunde skrivas om allt det jag såg i Kiew, då det lyckades oss att omedelbart efter erövringen tränga in i den bolsjevikiska mordkommissionens skräckhus, kallat "Tschreswytschaikas", att blicka bakom denna institutions kulisser och inleda noggranna undersökningar — och dock skulle man icke, fastän man själv med egna ögon sett det kunna nedskriva på papperet all den oändligt raffinerade råheten hos detta djäuvulska förbrytarband. Den medeltida tortyren, inkvisitionen och sträckbänken, varöver flere böcker och fantastiska skräckromaner skrivits äro ett intet gentemot den verklighet och de fakta, som avspelats inom "Tschreswytschaikas". murar, "folkkommissariernas" skåbedana, dessa masslustmördare, vidriga sadister och degenererade kokainister, som det oaktat till på köpet hava den infama fräckheten att framlägga ett bolsjevikiskt program för utlandets lättrogna arbetare och uppställa sig själva såsom ett politiskt parti såsom bolsjeviker, socialdemokrater och kommunister. De drista sig ännu att föra på läpparna orden "frihet" och "folk"! För övrigt utvisar detta blott deras raffinerade djävulskap och utgör ett bevis därför. Jag menar att den utländske arbetaren borde dock taga exempel av den ryske arbetaren, som nu känner "bolsjevismen" av egen, bitter erfarenhet och har spår därav i sin egen nacke samt därför väl kan bedöma den bättre än de, som känna den blott från hörsägner ur köpta lakejers mun och från det bolsjevikiska programmet, som på det kraftigaste vis bekämpas av bolsjevikerna själva. De bästa och klaraste bevisen för den ryske arbetarens ställning till folkkommissariernas herradöme hava arbetare i södra Ryssland presterat, i det de mottogo de frivilliga med den största entusiasm såsom deras befriare, genast anslöto sig till de frivilliga och mer än en gång ilade till de frivilligas hjälp, då dessa befunno sig i hotat läge och därigenom avgjorde drabbningar av stor betydelse. Så var det i början av november 1919, då huvudkåren av frivilliga armén brutit upp och begivit sig av i riktning mot Moskva och garnisonen i Kiew var helt ringa. Då bolsjevikerna, som erforo detta, angrepo staden med stor härsmakt i förhoppning om en lätt seger, var det Kiews arbetare, som, gammal och ung, slogos såsom lejon och ensamma försvarade staden, tillfogade den bolsjevikiska armén de största förluster och trängde dem långt bakut från Kiew.

Redan vid promenad genom Kiews gator slog det emot den promenerande en penetrerande liklukt, som utvisade förhandenvaron av ett stort antal lik i staden. Särskilt stark kändes lukten i vissa kvarter eller vid passerandet av källargluggar. Sålunda kunde man endast om man var försedd med en näsduk, indränkt med luktsprit passera gatorna (Funduklejewskaja) i närheten av anatomiska museet och stadskvarteret "Lipki", varest de mesta "tschereswytschaikas" med sina människoslakthus befunnit sig. På de övriga gatorna försökte man att röka så mycket som möjligt för att icke känna den vidriga lukten. I de flesta "tschereswytschaikas" hade det lyckats bolsjevikerna ännu föregående afton att nedslakta alla hos dem befintliga fångar. Vid detta rysliga massblodbad, som försiggick natten till den 28 augusti 1919, blev enbart i slakthuset, tillhörande guvernements-tschereswytschaikan i huset nr. 5 vid Sadowaja 127 personer slaktade. Inemot 100 personer blevo på grund av den stora brådskan arkebuserade i trädgården, inemot 70 personer i kreåslakthuset vid Jelisawetinskaja, ungefär lika många i "kines-tschereswytschaika", 51 st. järnvägsarbetare i järnvägs-tschereswytschaika och ännu ett antal i Kiews andra talrika tschereswytschaikas. Och vad var orsaken till dessa grässliga massmord. För det första hämnden för de frivilliga truppernas segerrika frammarsch och för det andra, att de hrr. "folkkommissarier" icke ville släpa med sig de olyckliga; man hade ju mäst sätta dem i järnvägsvagnar och först anskaffa vagnar etc. — och så blevo de helt enkelt bragta om livet. Bolsjevikerna kallade det för likvidation.

I några andra tschereswytschaikas, varest bolsjevikerna hade haft för brått med sin flykt, funno vi fångarna ännu i livet, men i vilket tillstånd? De voro såsom lik, som knappast kunde röra sig och med stirrande blick oförstående tittade på de inträdande.

(Forts. i nästa n:r.)

Samfundet Svensk För Folkupplysning.

(S. F. S. F.)

skall enligt de antagna, för detsamma gällande, statuterna hava till uppgift

att verka för svenska folkets återupprättelse ur det förfall, vari det härskande osvenska systemet bragt det, samt återinförande av gammalsvenska hedersbegrepp i Sverige. Medlet härför skall framför allt vara upplysnings spridande i Sanningens anda till alla lager av vårt folk, till skingrande av de falska föreställningar på politikens, ekonomiens, kulturens samt övriga samhällslivets områden, som under rådande upplysningsväsen under judemaktens hägn girita allmän spridning och som hota att totalt fördöda vårt folks andliga och materiella kraft.

Genom en upplysningsverksamhet i denna anda skall vägen beredas för en svensk nationell restauration i Sverige.

Alla upplysningar och material

rörande bildandet av *UPPLYSNINGS-CIRKLAR* av *"Samfundet För Svensk Folkupplysning"* lämnas av undertecknad, adress tidningen Nationen, Södra Kungstornet.

RIKSLEDAREN.

De olegliga bolagsförsäljningarna till utlandet.

Ur Nya Dagligt Allehanda återgiva vi nedanstående alltför välmotiverade påtalande i en insändare av de gängse bulvanköpen i strid mot lagen till utlandet av svenska aktiebolag, vilket påtalande torde förtjäna att observeras av dem det vederbör:

"Enligt uppgifter, som för någon tid sedan lämnats i pressen, skulle aktiemajoriteten i vart och ett av de stora trävarubolagen Skönviks aktiebolag och Sunds aktiebolag hava övergått i utländska händer. Sedan år 1916 finnes emellertid här i landet en lag om vissa inskränkningar i rätten att förvärva fast egendom eller aktier i vissa bolag. I par. 2 i denna lag finnes ett uttryckligt förbud emot att utlänningar eller utländska firmor eller bolag i någon form må förvärva högre andel i svenskt aktiebolag, som besitter fast egendom, än att andelen vid varje tid understiger en femtedel. Det åligger också bolagets styrelse att förse brev å sådana aktier, som äro underkastade denna inskränkning, med påskrift därom samt att i aktieboken anteckna, vilka aktiebrev som försetts med dylik påskrift. Avfattningen av par. 2 under nyssnämnda lag har skett i sådan form och i sådana ordalag, att det är alldeles uteslutet att kringgå lagen utan att komma i kollision med dess straffbestämmelser. I par. 15 i lagen finnes meddelade föreskrifter om ansvarspåföljd — böter från och med 50 kr. till och med 2,000 kr. eller fängelse — i ändamål att upprätthålla lagens bestämda förbud, att utländska rättssubjekt icke må förvärva större andel i svenskt aktiebolag, som äger fast egendom, än mindre än en femtedel.

Då det synes mig vara ett allmänt intresse, att svensk lags uttryckliga föreskrifter här med stränghet upprätthållas, anhåller jag, att ni, Herr Redaktör, ville till styrelserna för Skönviks aktiebolag och Sunds aktiebolag framställa förfrågan, om det kan vara möjligt, att aktiemajoriteten i bolagen förvärvats av utlänningar samt på vad sätt bolagen ämna förfara med registrering av bolagens aktier. Ämna bolagens styrelser tillåta bulvansystem?"

U. S. A. minskar invandringen.

U. S. A:s arbetsminister Davis, har framställt yrkande om skärpning av kontrollen över invandringen. I hans program ingår även minskning av de f. n. gällande kvotsiffrorna.

Den nya DECCA

är den engelska resegrammofonen, det rätta instrumentet för alla musikvänner, den första grammofon, som ger Eder all musik ur skivan i rätt avbalanserad ton.

Förmånliga betalningsvillkor.

Begär prisofferti — Ombud antagas!

A.-B. E. TORNBLAD

Scheelegatan 4 - Stockholm.

Glöm ej

att prenumerera på

Nationen!

Gör ett besök på

"Gryfan"

CAFÉ OCH MATSERVERING

25 Lästmakaregatan 25

Telefon 100 83

NY REGIM

Specialité: God och vällagad mat

Lunch o. Supé med allmänt smörgåsbord

Fina Dinémiddagar

A la carte hela dagen

Billiga priser och trevliga lokaler

Ärade Husmödrar!

All slags tvätt och strykning mo tages tacksamt, handmetod - billiga priser.

Bad- och Tvättinrättningen VANADIS

Billiga och bekväma karbad tillhandahållas mellan 10 f. m.—8 e. m.

Frejgatan 41—43 - Stockholm

Tel. Vasa 188 46

Pianinon

förstklassiga fabrikat säljas billigt.

Regeringsgatan 66

Rep. o. stämn. utf. - 28 års praktik.

Tel. Duvbo 132.

DAVID PETTERSSON

Står Ni

i begrepp att göra Edra inköp av

MATERIEL

för

KONTORET

av vad slag det än må vara

Sätt Eder

i förbindelse med oss, den

bästa inköpskällan

NOAX

Stockholm

specialfirma för kontorsmateriel

Tel. Vasa 178 11

Varje kvinna

är mån om sitt utseende och särskilt angelägen att skydda och förbättra sin hy. Välj därvid det toilettmedel, som säkrast för Eder till målet den välgörande

YvY-Tvålen

— tvålen för alla.

JÄRN OCH METALLSKROT LUMP OCH TOMGLAS

Tel. 802 77 KÖPES Tel. 802 77

KELLY KOSTAR EJ MERA ÄN ANDRA RINGAR.

Kelly-Springfield ringar ha blivit välkända av samma orsak som Metusalem blev det — genom att överleva alla sina samtida

Generalagenter:

HUZELLS

Karlstad — Stockholm

Läs och sprid Nationen!

Prenumerationspris:
Helår —:—; Halvår 5:25; Kvart. 2:75.
LÖSNUMMERPRIS: 25 öre.

Kommissionärer för prenumeration och lösnummerförsäljning antagas å alla platser i landet.

NATIONEN

Fredagen den 7 December 1928.

BOKBINDERIARBETEN
ALLA SLAG, RASK LEVERANS, OMSORGSFULLT OCH TILL MODERATA PRISER.
BRATTS BOKBINDERI AKTIEBOLAG
Klarabergsgatan 52, 2 tr., STOCKHOLM.
Telefoner: 151 35, Norr 56 20

Harald Lindströms Boktryckeri, Stockholm 1928.

Judarnas heliga bön.

En bön är för den ortodoxe juden det heligaste, som han egentligen varje dag skall bedja i synagogan, skriver författaremärket M. L. i Völkischer Beobachter. Det är "Kaddisch", hämtad ur Talmud, en för judarna lika omtastbar religionsbok som Thora (Mose böcker.) Bönen lyder enligt Chn Gregorie's översättning i tidskriften "Neue Ausfart", häftet 11—12, sid 134:

"Fader vår, som är i himmelen, vare oss nådig, o hedre vår Gud, helgat varde ditt namn, och låt minnet av dig vara prisat ovan i himmelen och nedan på jorden. Må ditt rike härska över oss nu och alltid. Forna tiders heliga män sade: förlåt och tillgiv alla människor vad de mot oss gjort hava. Och inled oss icke i frestelse, ty ditt är riket och du skall härska i ära i evigheters evighet."

I tidskriften berättas vidare: För övrigt låter sig fadervår sammanställa sig av flere judiska böner och liturgier: "Fader vår i himmelen" (Maimonides i Zephillot), "helgat varde ditt namn" (Capellus, ex enchologiis judaeorum); "Må ditt rike härska" (Drusius, ex libro Musar); "Ske din vilje i himmelen" (Bab. Berachot); "Förlåt oss våra synder" (förekommer i nästan alla judiska böner); "Inled oss icke i frestelse" (Drusius ex libro Musar); "Fräls oss från (ondo) Satan (hämtat från judiska böner); "Ty ditt är riket, äran och härligheten i evigheters evighet" (ur judiska liturgier).

Fadervår står alltså såväl i sin helhet i Talmud som i sina särskilda delar ord för ord i judiska böner och liturgier. Juden Maimonides, synagogans örn, som tillbad Jahve såsom vår fader" har även förrätt, hur kärleksfullt faderligt Jahve skall förfara med icke-judarna, när "Jahves rike", judedömet har nått sin fulländan! Då skall enligt hans utsago varje icke-jude, som vägrar att bliva ortodox jude få blöda: "Den, som vägrar, blir mördad", säger barnet till denne "fader"!

"Må ditt rike komma", betyder för judarna: må judarnas väldsherraskap och dess nationalgud Jahve komma. Judarna hava under alla århundraden vid alla förbrytelser mot värdsfolken stärkt sig genom bönen "Kaddisch", när de hört miljoner kristna bedja den. Vi fråga nu fullt offentligt kristna lärare och präster och alla ledare för kristliga sekter: kännen I vid Edra studier aldrig något därav, att den bön, som den judiske evangelisten nedskrev o. utgav för "Herrans bön", står i Talmud och utgör judarnas "Heliga bön" om judeherraväldet över jorden?

Ären I själva menlösa eller förtigen och bedragen I medvetet Edra kristliga lärjungar, Edra kristliga församlingar? Haven I i nitälskan om Edra församlingars vetskap om sanningen till och med inprintat motsatsen till det faktum, att denna "Herrans bön" utgör det klaraste bevis för motsatsförhållandet mellan judeguden och kristendomens Gud, eller ären I själva bedragna och utan skuld? Juden visste vad han gjorde, när han höll tyst med denna sak!

Om, såsom vi vilja hoppas, det senare av de båda alternativen är riktigt, så veten I från och med i dag, att "fadervår" är de ortodoxa judarnas bön, och blott i denna sin egenskap bör den göras känd. Den, som vill lära sig att bedja, måste först göra denna erfarenhet. Så gören från och med denna stund Eder plikt och predika detta sakförhållande. Handlen I icke sålunda, då vet den verkligt kristne från första stunden, att han blir sviken av sina präster!

Svensk Bondepolitik

I det förgångna,
I det närvarande
och i framtiden
TRE FÖREDRAG
av
Dir. Adolf Anderson å Ekebo
Ord. i Stockholms läns valkretsförbund av Bondeförbundet

Pris 25 öre + porto. Finnes å Nationens expedition.

Allmänhetens värnlöshet mot avbetalningsskojare.

Aktionen mot avbetalningssystemet i dess geschäftsartade utväxter får numera verksamt stöd även av stora lager av vår svenska befolkning, som kommit till insikt om, att man kan råka illa ut genom att ge sig i affärer med en del av de avbetalningsfirmor, vilka likt svampar skjutit upp överallt i våra städer och via dagspressens annonsspalter locka kunder skriver "Köpmannen". Polismyndigheterna få numera mottaga massor av klagomål från lurade avbetalningskunder, och dessa anmälningar samla sig till lika många verkligt upprörande dokument angående avbetalningsgeschäftets framfart med obetänksamt, fattigt folk. Tidningen reiererar ett dylikt fall, som förvisso talar för sig självt.

Landsfiskalen i ett Norrlandsdistrikt fick från en person vid namn Anders Sommar mottaga en anmälan mot en avbetalningsfirma i Bollnäs. Firman ifråga hade annonserat i en huvudstadstidning efter avbetalningsagenter samt utlovat från 50 till 150 kronor i veckan i förtjänst. Anmälaren, som säger sig vara invalid på grund av ledgångsreumatism och icke kan i sitt yrke, som är stenhuggarens, försörja sig och sin familj, svarade på annonsen. Han berättar härom:

"Jag tog fasta på anbudet, eftersom det bara fordrade att jag skulle insända 1 kr. i frimärken för att erhålla nödiga råd och upplysningar. Med hopp om att jag genom den utlovade agenturen åtminstone skulle kunna bidraga till vårt uppehälle inväntade jag med spänning ankomsten av de utlovade upplysningarna. En dag kom en postförskottsförsändelse — en avis som lydde på ett belopp av 12 kronor. Jag funderade över vad jag skulle göra. Pengar hade jag inte. I tro att jag dock hade en reell firma att göra med och med tanke på att postförskottet kanske innehölle något av värde, beslutade jag mig för att låna 12 kronor av en kamrat och löste detsamma. Men dröm om min förvåning, när jag tagit del av innehållet i de papper jag betalat 12 kr. för, plus en krona i frimärken. Det upplystes mig, att om jag ville insända ytterligare 48 kronor, skulle jag erhålla agentur med provsats. Men nu måste jag övergiva affären, ty min finansiella ställning tillåt mig icke att inte mig på så storslagna affärer. Nu skulle jag försöka taga mig ut ur denna labyrint, men det var inte så lätt. Jag skrev till firman och begärde valuta för de pengar jag redan utlagt, eller att få desamma tillbaka, men jag erhöll intet svar. Upprepade begäran, även en gång, med samma resultat."

Den lurade agentspekulanten har nu vänt sig till landsfiskalen i sin hemort o. av denne fått det beskedet, att en sak som den ifrågavarande kan och bör lagligen beivras. Landsfiskalen har även tagit hand om papperen i målet, och utredning pågår. Detta fall av avbetalningsgeschäft kastar en bjärt belysning över nödvändigheten av att något blir gjort i den riktning, den stackars vanföre mannen själv angiver, då han slutar sin anmälan med följande ord: "En fråga vill jag till sist framställa; hur länge skall det tolereras av herrar lagmakare, att allmänheten pungslås på ett bedrägligt sätt av humbugsmakare. Finnes ingen gräns?"

Stalin slår in på en mera radikal linje.

Kommunistpartiets centralkommittés plenarmöte i Moskva, som pågått från den 16 till den 24 november, resulterade i en synnerligen omfångsrik resolution om de hittillsvarande resultaten och de framtida riktlinjerna för sovjethushållningen. Resolutionen ger tydligt och klart vid handen, att man på ledande håll inom sovjetmakten fullt inser, att svårigheterna nu hopat sig så att man befinner sig vid en näringspolitisk vändpunkt. Den springande punkten är det otillfredsställande resultatet av spannmålsuppköpen och den därav följande exportminskningen, råvarubristen för industrin, varuhungern och svårigheterna för folkförsörjningen.

Centralkommitténs majoritet har genom resolutionens antagande gått in för en mera radikal politisk kurs än den på sistone följda. Sålunda ställes kravet på produktion av produktionsmedel i förgrunden. Vidare vill man kraftigare stödja kollektivlantbruket, som framkallat starkt motstånd från böndernas sida, och med yttersta energi åter fullfölja en skärpt klasskamp i städerna och på landsbygden. Industriarbetareelementen skola förstärkas genom hänsynslös utrensning ur partiet av medlöpare och element med "småborgerliga tendenser", så att kommunistpartiets karaktär av proletärparti i möjligaste grad må återställas.

KÖP BRÖD FRÅN
W. Gustafsson, Bageri & Konditori
S:t Eriksg. 22. Stockholm. Tel. N. 18207

Hotell och Restauranter
som rekommenderas den resande allmänheten.

ARVIKA. Stadshotellet.
ESKILSTUNA. Frimurarehotellet.
GNESTA. Stora Hotellet.
GÄVLE. Grand Hotell och Centralhotellet. Järnvägshotellet.
HALMSTAD. Grand Hotell.
HEDEMORA. Stadshotellet.
HÄSSLEHOLM. Stadshotellet
KALMAR. Stadshotellet.
KARLSTAD. Stadshotellet.
LANDSKRONA. Stadshotellet.
LINKÖPING. Stora Hotellet.
LULEA. Hotell Hospits, Mattis Johansson, Tel. 1148.
LUND. Grand Hotell.
NORA. Stadshotellet.
NORRKÖPING. Göta hotell Dir. H. Magnér.
NYKÖPING. Stora Hotellet. Tel: Namnanrop
SIGTUNA. Stadshotellet. Tel. 110.
STOCKHOLM. Hotell Kung Carl, Birger Jarlsg. 23. Tel.: Namnanrop.
Carlton Hotel, Kungsg. 57.
Pensionat Wasa, 73 A Drottninggatan, 4 tr. Hiss.
STRÄNGNÄS. Stadshotellet.
TROSA. Stadshotellet. Tel. 34
VÄSTERÅS. Hotell och Restaurant Klippan.
ÖREBRO. Stora Hotellet.

Hotell Atlantic
(F. d. Svenska Teatern.)
är nu öppnat.
Hotell Atlantic, Stockholms modernaste, tystaste och mest komfortabla hotell.
Fullständiga toilettrum med bad till *varje* rum och dubletter.
Det förnäma familjehotellet par préférance.
Restaurant och Terrasser.

Hovleverantör
Leverantör till H. K. H. Hertigen av Södermanland
H. K. H. Hertigen av Västergötland
H. K. H. Hertigen av H. M. Konungens Nerike

Någon gång
under året behöver Edra tvättkläder torkas i sol och barrskogsluft. Vi utföra sådan tvätt då vårt läge vid skog och sjö tillåter oss tillmötesgå denna alla husmödrars önskan. De kunder som önska se huru härvid tillgår inbjuda vi att bese arbetet härmed, en tur med vår ångbåt från Kungsholmstorg till Stora Essingen kan göras tur och retur på en timma.
Vördsamt
ESSINGE ÅNGTVÄTT
TVÄTT- OCH STRYKINRÄTTNING
Telefon: 336 42 STOCKHOLM Tel. Essingen 12
Lagning av all slags tvätt utföres på begäran.
Inlämning: Sibyllegatan 21. Tel. Ö. 8 22.

Överbetalningen av Carnegies bryggeri.

(Forts. fr. sid. 1.)

och klar överbetalning med tio miljoner kronor. Överbetalningen är i själva verket dubbelt så stor, som man kunde förmoda, om man inskränkte sig till att draga slutsatser ur Monopolkontrollutredningens betänkande och styrelsens för Spritcentralen ovan nämnda bemötande därav.

Överbetalningen av tio miljoner kronor har skett med penningar, som annars skulle inlevererats till statskontoret för statsverkets räkning. Därigenom har den influerat på skattebeloppen, och på grund därav är det av allmänt intresse för skattebetalande medborgare att få full utredning angående transaktionen ifråga.

För att få en utgångspunkt för en dylik utredning tillåta vi oss vördsamt att till Eder i egenskap av verkställande direktör i Vin- & Sprtcentralen, för vilken handlingarna i ärendet äro tillgängliga, vördsamt hemställa det I, Herr Direktör, till Notarius Publicus, som vi anmodat att för vår räkning överbringa denna skrivelse och mottaga svar därå, ville upplysa om, med vem styrelsen för Vin- & Spritcentralen träffade avtalet ifråga. Det som inköptes av Vin- och Spritcentralen var, såsom nämnts, icke Porterbryggeriaktiebolaget D. Carnegie & C:o utan samtliga aktier i bolaget. Vin- & Spritcentralen underhandlade med och träffade avtal med innehavarna av aktierna och ej med styrelsen för porterbryggeriet. Det är mycket möjligt, att innehavarna av aktierna i porterbryggeriet voro samma personer, som sutto i styrelsen för bryggeriet, men, emedan det gällde försäljning av aktier, måste kontraktet hava skrivits med innehavarna av aktierna såsom privatpersoner och ej såsom ledande funktionärer i bryggeriet.

Vi utbedja oss alltså vördsamt svar å dessa frågor:

1) Vem eller vilka voro enligt kontraktshandlingarna innehavare av aktierna i Porterbryggeriaktiebolaget D. Carnegie & C:o vid den tidpunkt, då avtal träffades med Vin- & Spritcentralen angående övertagande av aktierna?

2) Vem eller vilka lyfte och kvitterade hos Vin- & Spritcentralen valutan för aktierna i Porterbryggeriaktiebolaget D. Carnegie & C:o? Och för den händelse det skedde genom ombud: för vems räkning utbetalades likviden?

På förhand förbundna för besväret svar å frågorna, tecknar högaktningsfullt Stockholm den 7 december 1928

Föreningen Mot Monopol:
Adolf Anderson
Föreningens ordförande.
adress: Upplandsgat. 51, Sthlm.
Sten Lothigius.
Föreningens sekreterare.

Alla upplysningar och material

rörande bildandet av *UPPLYSNINGS-CIRKLAR* av *"Samfundet För Svensk Folkupplysning"* lämnas av undertecknad, adress tidningen Nationen, Södra Kungstornet, *Stockholm.*

RIKSLEDAREN.

Moskwa gör sitt intåg i Stockholms polisnämnd.

(Forts. fr. sid. 1.)

debatten måste man noggrannt beakta, vad hr Kilbom yttrade i stadsfullmäktige i den s. k. polisdebatten för ett år sedan, då han sade: "Till dess vi få garantier för, *genom polisens ledning och de bestämmande myndigheterna*, att kriminalpolisen icke skall utnyttjas i sociala och politiska strider, komma vi att rösta avslag på varje förslag om bidrag i den riktningen. Detta innebär ju intet annat, än att polisen icke skulle få användas/gentemot upprorsmännen, om kommunisterna för sina höga uppdragsgivares inom Israel räkning gjorde ett våldsamt angrepp på samhället. Det är tydligen dessa garantier man nu vill börja att skapa, och Kilboms önskan skulle vara just en del av en sådan garanti.

"Det är fullkomligt orimligt", framhöll med allt fog hr Ossbahr under debatten i stadsfullmäktige, "att en person, som tillhör ett öppet revolutionsparti, insättes i en nämnd, som till stor del har till uppgift tillsynen över den ordningsmakt, vilken det bland annat åligger att kontrollera just detta revolutionära partis åtgärder och verksamhet, i den mån som dessa innebära ett olagligt angrepp mot samhället; kommunisterna arbeta ju ständse i samhällets skyddsmedel."

Det kommunistiska programmet går som vi veta ut på att med olagliga medel för den judiska revolutionsmaktens räkning omstörta samhället, och detta partis ledare insättes i den nämnd, som skall handhava en viss uppsikt över att lag och rätt tillämpas! Det är ungefär som att insätta en brottsling i den domstol, som skall döma över honom och hans medbrottslingar. Huru långt skall månne Sveriges folk tåla det kalla judiska stålet?

Segerns förutsättning.

(Forts. fr. sid. 1.)

ty detta har aldrig velat någon underkastelse under det mordlystna, gudlösa judafolket. Endast genom att massorna efter alla den gyllene konstens regler fördes bakom ljuset samt undanhöllos sanningen förande

BRÖDET
På grund av dess överlägsna kvalité köpa numera de flesta stockholmarna sitt bröd i
MELCHER LINDHOLMS BAGERI
5 Norrtullsgatan 5
eller hos dess återförsäljare.
Uppmana Eder leverantör att föra vårt fabrikat!
Hotell, Restauranger o. Caféer böra i eget intresse låta oss bliva Eder leverantör.
Telefoner: 850 48, Norr 1589.

Vid behov av Potatis, Rotfrukter och Grönsaker vänd Eder till
Th. Nilssons Partiaffär
Norrtullsgatan 20
Lägsta priser, alltid prima varor
Snabb expedierling
Tel. Vasa 146 89

Stockholms Förenade Tvätt
Luntmakaregatan 94
STOCKHOLM. Tel. Vasa 34 22.
Specialité: Tvättning av överdrags-kläder.

det som skedde var det möjligt för förrädarna vid styret att kunna leda dem här på fördärvets väg dit vi i dag äro komna. Men ännu är det för tidigt för fienden o, hans köpta kreatur att ropa "heil", ännu är trots allt segern ej vinnöstad, ännu lever Sveriges folk! När det väl en gång frigjort sig ur den "själlösheten" giftömn, vari Juda och dess besoldade förstått att insöva det, skall allt snart komma att gestalta sig annorlunda än i dag. Detta skola förvisso de, vilka spekulerat i svenska folkets godtro, få tillfälle att erfara.

Vägen till vårt folks återupprättelse och räddning ur den hotande katastrofen under det revolutionssträvande Judas ok går såsom vi ofta framhållit genom *Upplysning i Sanningens anda.* Bort med bindlarna från svenska folkets ögon! Därmed skall det ock vara ute med den folkfientliga inkräktarens välde i Sveriges land. Denna har endast kunnat skapas och intills nu upprätthållas medels ett i system satt, organiserat, lögnupplysningsväsen. Det gäller att bryta hela denna svindel i lögn och bedrägeri! De som åstunda vårt folks återupprättelse ur förfallet under den judiska revolutionsmakten, vilken nu hotar att också hos oss införa sin bolsjevikiska tjeckaregim, måste nu anse det som en plikt att i gärning visa sin goda vilja. Tack vare ej minst tidningen Nationens treåriga kamp för den nationella restaurationstankens förverkligande i Sverige, finnes det i denna stund en skara män och kvinnor, spridda över det svenska landet, som känna verklighetsläget. De utgöra dock endast en obetydlig skara i förhållande till den stora massan svenska medborgare, som ännu vandra i blindhet. Men den jämförelseris ringa skaran kan bliva saltet, som genomtränger surdegen och åstadkommer det nödvändiga tillfriskningt inom nationen. Om varje medborgare, som kommit till klarhet, känner och gör sin plikt.

Nationen har utesluttande tillkommit i svenska folkets intresse, för bevakande och främjande av dess sanna väl, och tidningen har i sin hårda kamp under de gångna åren troget vidblivit detta ideal, och ämnar även framgent så göra. Den bör då ock med en viss förtröstan kunna vänta, att dess anhängare och vänner icke förvägra den sitt fulla stöd, då de ju därmed främja den stora fosterländska sak, det gäller. En allmän medverkan av våra vänner och anhängare vid det stundande årsskiftet för tidningens ökande spridning skulle betyda väsentligt ökade möjligheter att under det nya året kunna föra den nationella restaurationstanken vidare framåt mot seger. Ty endast i tecknet av alla goda krafters samverkan är här en seger möjlig. *Göre envar sin plikt!*

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nykterheterestauranter i Stockholm:

Automatrestaurant
CYRUS
43 Nybrogatan 43

Automatrestaurant
ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2

Automatrestaurant
ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8

Automatrestaurant
GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51

Automatrestaurant
S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.

Automatrestaurant
GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68

Automatrestaurant
BIRGER JARL
73 Folkungagatan 73

Frukost 1/2 9—1/2 8 Middag 1/2 8—7
Kväll 7—1/2 12 Inga dricks pengar
Ingen spritservering

Södra Kungstornet, Stockholm
Redaktör: ELOF ERIKSSON
Telefoner: Red. Nofr 5898. Exp. „ 5899.

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår ..... Kr. 10.—
Halvår ..... Kr. 5.25
Kvartal ..... Kr. 2.75
Lösnummer 25 öre.

Nr. 49 (166) Fredagen den 14 December 1928. Årg. 4

Svensk eller internationell nationalekonomi?

Ett intresseväckande anförande av dir. Adolf Anderson å Ekebo.

Vid *Riksbanercets* av "Samfundets För Svensk Folkupplysning" möte i Stockholm den 8 december höll direktören Adolf Anderson å Ekebo ett med livligt bifall hälsat inledningsanförande i det aktuella ämnet "Nationalekonomi. Nationellt eller internationellt?", vilket anförande vi härnedan in extenso återgiva:

Den frågeställning jag givit mitt anförande, "Nationalekonomi, nationell eller internationell?", torde för mången förefalla underlig. Nationalekonomi måste väl i all rimlighets namn vara liktydig med vad som är ekonomiskt förmånligt för den egna nationen. Detta är också min mening, men icke förty måste man dock vid studiet av vissa moderna nationalekonomers läror fråga sig om de och de åtgärderna, som rekommenderas, icke i själva verket är ägnade att gagna utlandet, men skada det egna landets ekonomi. Innan jag går närmare in på problemet, vill jag till en början fastslå, att de ekonomiska lagarna på sitt sätt äro att räkna som naturlagar på enahanda sätt, som exempelvis de kemiska och fysiska lagarna. Det är sålunda stundom svårt att förklara varför de verka så eller så, utan får man nöja sig med att konstatera, att resultatet av den ena eller andra åtgärden blir det eller det. Om man exempelvis tar en halv kopp röd och en halv kopp grön färg och blandar, blir resultatet en kopp svart färg. Varför rött och grönt tillsammans bildar svart är icke lätt att förklara, men erfarenheten visar att det blir så. Grundlinjerna i de ekonomiska lagarna illustreras förträffligt av vissa allmänt kända uttryck sådana som: den som icke vill arbeta han skall icke heller äta och den enes död den andres bröd m. fl.

De ekonomiska lagarna kunna således i viss mening betecknas rom grymma och hårda, och som regel kan man också säga att de äro obevekliga. I vissa fall kunna de dock uppmjukas genom vissa av statsmakterna vidtagna åtgärder. Nationalekonomi inrymmer därför också läran om de åtgärder, som i ena eller andra avseendet kunna och böra av statsmakterna eller annorledes vidtagas för att uppmjuka de stränga allmänna ekonomiska lagarna, så att ett lands befolkning lättare kan komma till rätta med försörjningsproblemet.

En sats som man ofta hör uttalad av de moderna nationalekonomerna är denna: "Tullar kunna icke skapa några värden, värden kunna endast skapas på ett sätt, nmligen genom

Dir. Adolf Anderson.

arbete o. sparsamhet." Denna sats förefaller så enkel, klar och naturlig, att den nog i allmänhet utan vidare tages för god. Men om man ger sig tid att närmare tänka över saken, skall man finna att satsen lider av en viss ihålighet. Om man nämligen såsom värden rätt och riktigt räknar försörjningsmöjligheter för det egna landets befolkning, så är det ostridigt att tullar i vissa fall kunna skapa betydande värden. Som bevis härför kan anföras många exempel, men jag vill här nöja mig med ett par.

För fyrtio år sedan funnos i stort sett inga tricotfabriker i Sverige. Importen hit från England och Tyskland var betydande, men ingen ville taga risken att sätta igång med fabrikation i större skala i vårt land. Sedan vi fått tullar på ifrågavarande slag av nödvändighetsvaror dröjde det emellertid icke många år förrän vi fingo stora fabriker i Malmö, Norrköping, Borås m. fl. platser. För närvarande hava tusentals män och kvinnor sin försörjning genom arbete vid dessa fabriker. Det andra exemplet ligger närmare i tiden: Vid ett större glasbruk i Värmland måste verksamheten för några år sedan nedläggas av det skälet, att de tillverkade varorna (fönsterglas) icke kunde finna köpare. Anledningen härtill var icke att fönsterglas kommit ur bruk utan att den utländska konkurrensen var ruinerande för det svenska bruket. Arbetarna vid ifrågavarande glasbruk voro frihandlare och till största delen politiskt organiserade i frisinnade folkpartiet. I sin nöd vände de sig nu till sin frihandelsvänlige representant i riksdagen och anhöllo ödmjukt att han måtte motionera om införandet av tull på fönsterglas. Denna framställning tillmötesgicks av riksdagsmannen med den påföljd, att riksdagens båda kamrar gingo med på saken, vilket återigen ledde till att arbetarna inom kort fingo sina platser tillbaka och har arbetet sedan dess gått för full fart vid bruket i fråga.

För den som vill göra sig besvär att närmare undersöka de faktiska förhållandena skall det utan tvivel snart stå klart, att det i mycket stor utsträckning är tullarnas förtjänst att den svenska industrien under de senaste femtio åren kunnat giva arbete och bröd åt en så stor del av den växande befolkningen i vårt land. Att även andra faktorer medverkat, särskilt ifråga om exportindustrien, förändra ej själva fakta. Den för dagen mest aktuella tullfrågan berör dock icke industrien, utan jordbruket. Det är skyddat för det nationella arbetet inom livsmedelsproduktionen, som nu tränger till förbättring. Innan jag går in på frågan om höjda tullar för jordbruks- och ladugårdsprodukter, vill jag berätta ett minne från min barndom, som jag troligen sent skall glömma. Det rör sig om tiden mellan 1880 och 1885. Mina föräldrars bostad var belägen alldeles bredvid järnvägslinjen å västra stambunan, några mil hitom Göteborg. Persontrafiken å järnvägslinjen var icke synnerligen stor, men regelbundet varje onsdag kom ett extra persontåg, fullastat med mestadels unga människor, som på fredagen skulle medföija den stora atlantångaren till Amerika. I dessa tåg, som stundom svällde ut till 10 à 50 vagnar, voro alla platser upptagna av unga, kraftiga människor i sin bästa ålder, och det var då icke i någon större utsträckning från industrien som de kommo utan från jordbruket.

När man efterät reflekterar över dessa förhållanden, måste man fråga sig: vad låg bakom denna väldiga folkvandring? För att besvara denna fråga torde man få gå tillbaka ända till 1789, till franska revolutionen med dess stora lösenord "frihet, jämnlikhet och broderskap". Som bekant spredo sig dessa idéer tämligen fort över Europa, och femtio år senare var man på många ställen färdig att tillämpa den även på det ekonomiska området. Den gamla svenska näringslagstiftningen med sitt skråväsen måste följaktligen rasera. Härvid gick man så grundligt tillvägo, att även befintliga tullar slopades. Följderna härav blevo att landet översvämmades med utländska vxaror av alla slag, och att exporten icke på länga

(Forts. å sista sid.)

Marxistiska spekulationer i antifascism.

Den förenade marxistiska framstöten i Stockholms stadsfullmäktige i syfte att få Moskvas legohjon, judeättlingen Karl Kilbom, placerad i huvudstadens polisnämnd bluttar en högst anmärkningsvärd ökad aktivitet på den revolutionssträvande sidan. Antingen det egentliga målet för denna framstöt nu var att bereda Kominterns herrar tillfälle att blicka närmare i Stockholmspolisens papper eller avsikten mera var att medels den utmanande åtgärden söka framprovocera den för juderevotutionens genomförande erforderliga folkstämningen, ligga den allmänna syftningen och tendensen i aktionen tämligen klara. När det gäller politiska spelares av hrr Engbergs, Höglunds och Kilboms cert, har det alltid sina vanskligheter att bedöma efter de tajade orden, vilka ju där i regel endast avse att camouflera, besköja de verkliga planerna och gärningarna i den världserövrande judemaktens tjänst.

Länge utvecklade sig spelet också i Stockholms fullmäktige i fullaste harmoni, till ej mindre glädje för "demokratiens" bålda kämpar i hudstaden, en Engberg, en Höglund, en Lindhagen, en Ström, en Kilbom o. a. än för Den Judiska Överheten själv. Men sedan Stockholmshögern råkat få in i sin representantkrets en "icke-samspelt" kraft, protokollssekreteraren Ossbahr, som ihärdigt vägrat underkasta sig Guldkalvens regemente i fullmäktige och icke ville låta tvinga sig till att tiga i alla frågor, där Israel fordrade "samförstånd", blev saken betydligt svårare, ej minst för herrarna inom den Järte-Bonnierska högerrepresentationen, som ä beredes ständiga bekymmer på grund av haus "obalanserade" uppträdande i frågor, där han skulle tiga. Den Högre Makten föredrager kantänka att regera i harmoniens tecken under "förträffelsefull" medverkan av alla gojimpartier, intill det ögonblick, då det är moget för maskens avkastande och blodbadets igångsättande.

Herr Ossbahr har nu sålunda åter blivit föremål för en särdeles irriterande uppmärksamhet från den marxistiska sidan. Förståeligt nog, eftersom hr O. i strid mot "samförståndsintresset" djärvts upptaga kampen mot de judisk-marxistiska planerna på polismaktens fullständiga avveckling, så att Revolutions-Israel utan någon risk för sig och sina tappra kämpar måtte kunna sätta i gång med sin "folkfrälsning" i Davidsstjärnans tecken. När bara polisen i rikshuvudstaden nedskrotats, skulle ingenting längre behöva hindra den "heliga" revolutionens seger! Den kommitté inom stadsfullmäktige under ordförandeskap av marxisten-judeättlingen Höglund, vilken hade att förbereda

(Forts. å sista sid.)

Fem miljoner kr. räddade åt staten!

Genom Spritcentralens sensationella försäljning av aktierna i Carnegies bryggeri.

I måndags kväll utsändes genom T. T. följande meddelande om att Vin- och Spritcentralen till A.-B. Pripp & Lyckholm i Göteborg och A. B. Stockholms bryggerier i Stockholm försålt samtliga aktier i Porterbryggeriaktiebolaget D. Carnegie & C:o:

Genom ett år 1926 träffat avtal mellan aktiebolaget Vin- och spritcentralen och representanter för bryggerier i Stockholm och Göteborg erhöllo de senare en option att före utgången av år 1929 förvärva spritcentralens innehav av samtliga aktier i Porterbryggeriaktiebolaget D. Carnegie & C:o för en köpeskilling av 8 milj. kr., motsvarande det belopp till vilket aktierna varit bokförda hos spritcentralen alltsedan år 1923. Efter i dagarna förda förhandlingar har spritcentralen för den angivna summan försålt sitt Carnegieengagement till aktiebolaget Pripp & Lyckholm i Göteborg och aktiebolaget Stockholms bryggerier. De nya ägarna tillträda bryggeriet från och med 1929 års ingång. Röreisen kommer att i framtiden bedrivas på hittillsvarande sätt.

Ehligt monopolkontrollutredningens till regeringen avgivna betänkande borde Spritcentralen förbinda sig att så snart lämpligen ske kunde avveckla sitt förhållande till Porterbryggeriaktiebolaget D. Carnegie & Co. I Monopolkontrollutredningens betänkande söker man förgäves efter det avtal av år 1926, som omnämndes i T. T:s meddelande och enligt vilket "representanter för bryggerier" i Stockholm och Göteborg skulle erhållit option att före utgången av år 1929 förvärva Spritcentralens innehav av samtliga aktier i Porterbryggeriet. Förklaringen kan spåras däri, att Monopolkontrollutredningen angiver uttryckligen, att den ej funnit anledning att verkställa granskning av D. Carnegies & C:os räkenskaper eller handlingar. Spritcentralens styrelse synes ej heller hava upplyst Monopolkontrollutredningen om förefintligheten av optionskontraktet av år 1926.

Att affär nu kommit till stånd ett år före optionstidens utgång torde bero på påtryckningar från mer än ett håll, som nödvändiggjort ett definitivt beslut och ett avledande av uppmärksamheten.

Från statens synpunkt är det nya avtalet emellertid att hälsa med tillfredsställelse. Porterbryggeriets aktier voro, såsom tidigare i Nationen omnämnts, vid utgången av 1926 hos Vin- & Spritcentralen bokförda till 7,998,200 kronor, sedan Spritcentralen desaförinnan avskrivit ej mindre än 5,001,800 kronor, ty aktierna inköptes enligt beslut av Spritcentralens styrelse på hösten 1920 för tretton miljoner kronor. Den förlust, som Spritcentralen avfört i sina böcker, fem miljoner kr., jämte åtta års räntor, blir emellertid genom det nya avtalet även dess definitiva och ohjälpliga förlust. Oaktat dr Ivan Bratt således enbart på denna punkt förorsakat en förlust på fem miljoner, har Bonnierska Dagens Nyheter, efter tagen kännedom av Monopolkontrollutredningens resultat, kallat honom för en enastående organisatorisk kraft på det ekonomiska området.

Man frågar sig, hur det kan komma sig att de uppgivna nya ägarna, Aktiebolaget Pripp & Lyckholm och Aktiebolaget Stockholms Bryggerier, velat betala så mycket som åtta miljoner kronor för Porteraktiebolaget D. Carnegie & C:o. Ty, såsom förut i Nationen uppgivits, är detta senare ej värt mer än tre miljoner kronor, vadan det egendomliga förhållandet synes föreligga, att en överbetalning av fem miljoner kronor ägt rum (vilket emellertid minskat statens ursprungliga förlust, tio miljoner kronor, till hälften) Carnegies porterbryggeris anläggningar, som äro belägna i en utkant av staden Göteborg voro nämligen vid tiden för Spritcentralens inköp av dess aktier ej taxerades högre än till 1,800,000 kronor och det förhåller sig på så sätt i fråga om bryggerier, att de stora och dyrbara maskinerna äro fast inmonterade och sålunda vid taxeringen inräknas i fastighetsvärdet. Lösa inventarier finnas emellertid också, och dessa bestå väsentligen uti olika slags fordon, hästar, vagnar och automobiler samt div. redskap. Från vederhäftigt håll upplyses, att inventarierna hos Carnegies porterbryggeri vid tiden för köpet kunde anses värda omkring tvåhundratusen kronor. Fastigheten o. inventarierna skulle sålunda tillsammans betingat ett värde av två miljoner kronor. Härtill kommer värdet av firmanamnet samt ett mindre innehav av aktier i främmande bolag, som vi tillhopa kunna ponera vara värda en miljon kronor, fastän de sannolikt ej äro värda så mycket. Men utgår man vid beräkningen från detta värde, så äro vi därmed uppe i ett saluvärde för hela anläggningen av tre miljoner kronor.

Ett rykte, som emanerar från ett håll, som brukar vara vederhäftigt i frågor av ekonomisk natur, vill antyda, att de båda egendomliga transaktionerna: 1) att Spritcentralen hösten 1920 förvärvade aktierna i Porterbryggeriet till tio miljoner för högt pris och 2) att Spritcentralen nu sålt samma aktier för ett pris av fem miljoner utöver deras nuvarande saluvärde, kunna förklaras på ett ytterst enkelt sätt, nämligen så, att de, som på sin tid sålde aktierna till Spritcentralen, och de, som nu inköpt aktierna från Spritcentralen, äro, om man går till bot-

(Forts. å sid 6.)

Falskheten i skenhelig förklädnad.

Man må komma ihåg att vad som i denna ofullkomliga värld framförallt är nödvändigt för mänsklighetens normala utveckling i religiöst, kulturellt och socialt hänseende, är sanning och rättfärdighet. Dessa egenskaper äro oundgängliga emedan de tillhöra det sant gudomliga. Men varför får då det skenheliga judiska religionssystemet, som ej äger något av förenämnda egenskaper, intaga en så dominerande ställning i vår kristna förkunnelse? Judereligionen är ju uteslutande uppbyggd på människofientliga "förbund" med det omoraliska "guda". begreppet Jahve-Sebaot, denne judarnas onda genius, som inspirerar dem till de grövsta brott mot alla folk utom sin egen ras.

Det judiska barbarfolket bibehåller i verkligheten allt fortfarande i alla avseenden sin asiatiska kulturståndpunkt och sin kristendomsfientliga utveckling, ehuru det i sitt yttre framträdande iakttager en viss skenkultur, så länge det känner sig stå i beroende ställning gentemot sina kristna värdfolk. Men så snart denna anledning bortfaller och de få makten i sina händer framträda deras barbarinstinkter i mest avskyvärda former genom mord o. plundring, varvid de alltid kunna stödja sig på sina svävande o. tänjbara religiösa föreskrifter, vilka i verkligheten endast vila på antikristliga principer. 5 Mos. 6: 11,7: 1, 2. 11:21, 20: 16. Därför är det nödvändigt att lära kunna detta, under skenhelighetens förklädnad framträdande lagsystem, vilket kan inhämtas ur gamla testamentets innehåll ävensom ur den judiska lagsamlingen Talmud.

Man måste djupt beklaga den förvirrade och obelåga föreställningen som med orätt är rådande i vår kristna förkunnelse, att den helige och kärlekarike Guden, Jesu Himmelske Fader, skulle ha utvalt ett sådant sataniskt rövareslägte som judarna till sitt "egendomsfolk". Ty med en sådan utgångspunkt för vår kristna tro tillskriver man förmålet för vår tillbedjan sådana bevekelsegrunder, principer och handlingar, som icke allenast äro fåvitska utan även direkt onda

Vid bedömandet av en religions etiska värde måste osjälvisk kärlek, rättfärdighet och sanning läggas till grund för dess existensberättigande. Ty det säger sig självt att endast ett **ömsesidigt uppfyllande av** dessa fordringar folken emellan kan medföra en allmän ömsesidig tillfredsställelse i samhällslivets utveckling. Man måste ju visserligen medgiva att i det praktiska livet denna ädla föreskrift icke helt och fullt kan genomföras i vår ofullkomliga värld, ehuru det är vår kristliga plikt att sträva till detta mål. Men med det judiska religionssystemets blomstrande fördomar och demoniska ondska som förebild kan det ej ens bli tal om någon strävan i sådant hänseende, ty detta system vittnar endast om den andliga hypnosens människofientlighet och den egoistiska materialismens oerhörda makt. Den judiska religionshistorien är tillika historien om det mänskliga vanvettets hänförelse och falskhetens triumf. Av denna anledning kan heller aldrig en jude vara en övertygelsetrogen förvaltare i en kristlig stats tjänst, eftersom hans principer äro fientligt inställda mot den kristliga moralen, medan staten rättvisligen äger rättighet och skyldighet att av sina tjänstemän fordra ett omutligt tillvaratagande av statens intressen. Förefintligheten av ett odelat tjänstenit i detta hänseende är fördenskull en fundamental fordran, som måste ställas på en statens tjänsteman. Men vad kan juden ha för intresse för en kristlig stat, som han så innerligt hatar och helst skulle vilja tillintetgöra, ju förr desto hellre! Enligt gällande religiösa föreskrifter är han på det strängaste förpliktad att uteslutande tillvarataga sina egna judiska statsintressen. Hans personliga böjelser, tankar och handlingar måste därför under alla förhållanden komma hans egen stat till godo, ehuru de äro direkt stridande mot den kristna statens fordringar och intressen. Ty judarnas förbund med sin gud Jahve-Sebaot är en direkt krigsförklaring mot varje annat folk, i all synnerhet de kristna. Att vara judе innesluter en ofrånkomlig förpliktelse till en fientlig sinnesnärt gentemot hela det övriga människoslägtet. Detta utgör kännemärket på den judiska nationaliteten. Judendomen är, kan man säga, en förgudning av den egoistiska orättfärdigheten. Därför måste de kristna folken vara på sin vakt gent emot den antikristliga judendomen! Judarna själva ha ju skapat sitt dåliga rykte i forntid och nutid genom sina ständigt etablerade revolutionära stämplingar och samhällsomstörtningar i det offentliga livets utveckling, varigenom det judiska sinnelagets art tydligen uppenbarar sig till förfång för den fredsälskande kristna världen.

Vill juden erhålla likställighet och gemensamma politiska och sociala rättigheter med de kristna folken, så är det en billig men oeftergivlig fordran att han också antager och erkänner de kristna folkens religion samt oförbrutet avsäger sig sina människofientliga och hatfyllda förbund med sin onde antikristlige genius, Jahve-Sebaot. Ett sådant erbjudande är visserligen icke för lockande för de kristna folken, men inneh ller kanske dock den enda dräglga lösningen på den sig allt mer tillspetsade judefrågan. Ty en lösning måste den få, på vilken väg det än må ske. Den underminerade och sedligt nedbrytande revolutionära verksamhet i politiskt, socialt och ekonomiskt hänseende, som nu så intensivt bedrives av judafolket och dess hemliga och offentliga legohjon inom alla europeiska stater, har numera fått en fast utgångspunkt från det judiska väldet i Ryssland, vilket land blivit ett huvudsäte för alljudas världsherravälde, respektive världsrevolutionering. Judarnas enda tro är grundad på det sammanockrade kapitalets makt, och deras enda tanke är riktad på att mångdubbla denna makt för att därmed tillintvinga sig herradömet på jorden. Huruvida detta problem är lösbart får tiden utvisa

Men hur ställer sig detta judiska problem i fråga om arbetarekassen, som ju dock vill avskaffa kapitalet, för att nu ej tala om den judiska storkapitalismen? Framför allt synes det otvistelöst att i detta judiska system finna någon anknytningspunkt till den lära, som Jesus förkunnade. Han, som i den socialla ordningen ville se den gudomliga kärleken och rättfärdigheten tillämpad i människolivets utveckling, fann i det judiska templet i st. f. det högsta vetandet endast materialistiskt intresse för handel och köpenskap, blodsbesudlade offer, andlig okunnighet och ett prästerligt bedrägeri, vilket tillsammans endast utgjorde ett maktens redskap i materialismens tjänst. Och även i synagogornas vishet härskade egennyttans moral, bemantlad med en formalistisk fromhet eller m. a. o. skrymteri. Matt. 23: 14. Över allt detta andliga mörker tronar judarnas blodtörstige och människofientlige Jahve-Sebaot såsom en förgudning av materien. Hade Jesus orätt då han framhöll, att djävulen var detta folks andlige fader? Joh. 8: 44.) I detta uttalande frambåller Jesus materiens välde över anden i den judiska religionen, medan hans lära har till uppgift att upphöja m

Intressera Edra vänner för

NATIONEN!

Giv dem ett prenumerationskvitto för 1929 i julklapp!

Den 14 December

På svensk grund.

Sanningen rörande den nutida utvecklingen är på väg att tränga ut till folket. Att uppenbarandet av verklighetsförhållandena för mången betytt en stor överraskning, är uppenbart. Väl hade man allmänt en känsla av, att allt icke var som det borde vara, men att sakerna lägo till, såsom fallet är, hade man i regel ej föreställt sig. Och situationen är ju allvarlig nog. Den judiska utveckling, vi begåvats med, har fört oss däthän, att vår tillvaro såsom ett fritt och oberoende folk är direkt hotad, så att vi idag tvingas att vakna upp ur vår nationella sömn och spänna krafterna till det yttersta, om det överhuvud skall vara oss möjligt att kunna förhindra den planerade omstörtningen av det svenska samhället. Vi veta i dag, huru den judiska makten i hägnet av sin genomförda antisociala härskaresats "Söndra och härska!" förstått att desorganisera den statliga verksamheten i vårt land samt förvandla statsmyndigheten till rätt och slätt ett redskap i sin tjänst. Våra nationella livsfrågor hava under rådande judiska styre totalt vanskötts. Stat och kommuner hava drivits i en landsförrädisk skuldsättning på miljarder till det internationella lånekapitalet, land och folk hava utlämnats till en exploatering av oblygaste slag; svensk lag och författning behandlas såsom papperslappar, närhelst de ej passa finansautokratiens herrar. Laglöshet, korruption och demoralisation breda alltmera ut sig i samhället. Sveriges underkastelse under det världsrevolutionerande Juda forceras på alla områden. Den militära avrustningen är praktiskt taget redan genomförd, den kulturella likaså, och med den ekonomiska är man som bäst i färd. Vi äro nu komna till den punkt, där det stora avgörandet skall ske, genom judebolsjevismens lössläppande enligt föredöme från Ryssland, på det "Guds utvalda" definitivt och för all tid må kunna lägga Sverige under sin spira samt förvandla vårt folk till ett sällt lydfolk under sitt universella sovjet-judiska världssjälvhärskardöme.

Att i inträdda allvarsläge en mängd olika försiag framkomma i frågan om medlet att kunna avvärja den hotande faran samt åstadkomma den oundgängiga nationella återupprättelsen i landet, är förståeligt. Intet är dock viktigare än att bevara huvudet kallt och så inrikta sina handlingar, att man icke i stället för att förbättra ytterligaer förvärrar läget. Det är i och för sig förklarligt, om fosterlandsvännerna rikta sina blickar utåt för att söka förebilder för sitt eget handlande i andra folks prövade praktiska åtgöranden för övervinnande av liknande allvarssituationer. Det är emellertid ett misstag att tro, att det här gives något allmängiltigt recept. Ett folks nationella öde avgöres icke efter några allmänna program. Lika litet som individerna och raserna låta sig folken i sin utveckling bestämmas av universella formler. Den stora nationella restaurationsuppgift, som nu möter varje folk, som vill förbli vid liv samt undgå förgörelsen i judebolsjevismen, måste lösas på egen historisk grund. Historia, tradition, folkligt kynne, miljö och rådande säregna förhållanden — allt detta är faktorer, som ett nationellt restaurationsarbete sådant som det föreliggande ej kan undgå att räkna med. Det måste fördenskull bestämt varnas mot att till vårt land söka överflytta på utländsk grund framskapade restaurationssystem, möjligen passande i sina respektive hemländer men helt visst icke hos oss, där den naturliga jordmånen för desamma saknas. I "frihetens stamort på jorden" har diktaturen av italienskfascistiska typen lika litet hemortsrätt som den sovjet-ryska blodsdiktaturen. Svenskens kulturella nivå är en helt annan än italienarens och ryssens i genomsnitt. Friheten, den individuella och folkliga friheten, är en av våra förnämsta arvedelar från gångna generationer, som vi icke få giva till spillo därför, att den i vår tid under inflytande av den i skumrasket arbetande judiska inkräktaremakten i viktiga hänseenden gjorts illusorisk. Att så kunnat ske beror ju på att upplysningsväsendet och den statliga myndigheten under Guldkalvens påtryckningar svikit sin plikt mot det egna folket. Men ej skulle vi väl därför vilja offra vår under århundraden uppnådda frihet, för att kasta oss ut i äventyrliga diktatoriska system, rörande vilkas utgång och verkningar i ena som andra hänseendet ingen som helst garanti gives!

Må vi alltså göra klart för oss, att den nationella restaurationskamp, som förestår, måste ske *på svensk grund*. Endast då kan den bliva av bestående värde. I våldets och blodets tecken lösas icke de sociala och folkliga problemen i tiden. Ur våldet och blodet spira blott hämnd och förbannelse. Det enda medel, som kan föra till en bestående restauration i Sverige, är att låta upplysning i sanningens anda tränga ut till vårt folk, på det att detta måtte kunna se förhållandena sådana de äro. I samma mån så sker, ryckes den plattform undan, varå de nu i hemlighet regerande lögnens krafter, vilka medels sitt ljusskygga arbete hålla det rådande förfallet vid makt, hava sin tillvaro. Det gäller att på upplysningens väg skapa en grundval för den nationella svenska restaurationsrörelse, som, när tiden är inne, skall träda till såsom ett mäktigt svenskt folkparti, som låter representera sig i riksdagen och där bringar sina önskemål till förverkligande. Vi sakna all anledning att gå till utlandet för att finna de vägar, vi ha att gå fram i vår nationella restaurationskamp. Utvecklingsvägen ligger klar framför oss. En svensk-folklig återupprättelse måste ske på det beståendes grund.

Liksom Sveriges rike byggts upp i den monärkiska statsformens hägn, är dess fortbestånd såsom fri och oberoende stat blott tänkbart under denna samma statsform, den ur nationell svensk synpunkt enda rationella. Det gäller att fortsätta på den solida vägsom av förfädren beträtts och ej av de falska profeter låta förleda oss till att slå in på desperata vägar. På svensk grund har det svenska konungadömet vuxit fram såsom den ur svensk-folklig synpunkt naturliga statsformen. Genom grundlagen är stadfästat, att Sverige skall vara ett ärftligt konungarike med inskränkt konungamakt. Konungen i statsrådet utövar härenligt allena den verkställande och styrande befogenheten; lagstiftningen utövas av kungl. maj:t och riksdagen gemensamt; beskattningen tillhör riksdagen allena, medan lagskipningen handhaves av oavsättliga domare, vilka döma efter lag och laga stadgar. I grundlagen, som står över konung, riksdag och domstolar, angivas de lagligen fastställda grundvalarna för statsmakternas rättigheter och inbördes förhållanden beträffande landets styrelse, beskattning och lagstiftning, ävensom garantierna för själva grundlagens efterlevnad. Även för konungen i hans ställning som statschef gälla alltså ej endast rättigheter utan också skyldigheter. Denna av gångna generationer lagda grund för den svenska samfundsordningen är en av de största något folk haft att uppvisa och vittnar om vårt svenska folks höga kulturståndpunkt i gången tid. Den monarkiska konstitutionen, efterlevd enligt gällande grundlag, innebär de facto en garanti mot urartning inom samhällslivet samt mot missbruk från olika håll. Den utgör förvisso en grund att bygga vidare på! När ett tillstånd av förfall sådant det vi idag bevittna, trots de i grundlagen stadgade konstitutionella garantier, här kunnat inträda, visar detta blott, att de nämnda garantierna icke längre hållas i helgd. I detta brytande av konstitutionens helgd hava vi att söka själva huvudanledningen till att det revolutionära judedömet i vår tid kunnat tillskansa sig sin nu innehavda illegala ställning såsom hemlig regeringsmakt i det svenska samhället, där det i demokratiens namn, under ideliga hot om revolution och republik utövar ett ständigt tvång på monarken. På den monarkiska värdighetens bärare måste emellertid det ovillkorliga kravet ställas, att de konstitutionella garantierna hållas i helgd. I annat fall har han förverkat sin rätt till förtroende från folkets sida såväl som sin rätt till kronan. Förhållandet mellan konung och folk är avhängigt av de ömsesidiga relationerna av solidaritet och trohet.

Den väg, som måste följas vid förverkligandet av vårt folks nationella restauration, ligger alltså klar. *Ingen fosterländskt sinnad man eller kvinna får undandraga sig sin aktiva medverkan för det gemensamma stora målets uppnående!*

PRESSKONSERTEN

Casselsk »nationalekonomisk« visdom.

Den regerande judiska nationalekonomiens mest illustre talesman i vårt land, professor Gustav Cassel, har ånyo i det Järte-Bonnierska "ledande nationella kulturorganet" *Svenska Dagbladets* (h) spalter låtit höra sin underbara "nationalekonomiska" visdom. Vad som irriterat är tydligen, att problemet om statsskuldens amortering på sina håll begynt offentligt diskuteras i en för herrarna i Israel, de stora profitörerna i Sveriges skuldsättning, mindre sympatisk anda. Varför "världens främste nationalekonom" måst trilla fram o. lägga sakerna till rätta i en ledare, betitlad "Statsskuldens amortering", varur vi återgiva följande:

Det finnes en riktning här i landet, som föreställer sig, att den högsta statsfinansiella visdomen skulle ligga i att det nuvarande släktet påtager sig så stora skattebördor som möjligt för att samla ihop en statsförmögenhet, varav kommande släkten skola komma att draga nytta. I detta syfte vill man lägga opp oerhörda fonder, och i detta syfte vill man också amortera de lån, staten upptagit för sina produktiva verk, på det att dessa verk må komma att representera en växande nettoförmögenhet för staten. Alla dessa strävanden äro ju ytterst byggda på motiv, som hämtats från den enskildes ekonomi. Den enskilde samlar under sin krafts dagar en förmögenhet för att ha någonting att leva av, när han blir gammal och orkeslös. Detta privatekonomiska betraktelsesätt tillämpar man nu på samhället utan beaktande av att samhällsekonomien till sitt väsen är någonting helt annat än den enskildes ekonomi. Samhället bildar emellertid icke kapital för att försörja sig på gamla dagar. Vi ha all anledning att anta, att våra efterkommande skola få det ekonomiskt bättre ställt än vi, liksom vi ha det mycket bättre än våra förfäder. Föreställningen att vi genom en väldig fondbildning skulle ha att sörja för ett framtidens Sverige, som vore så orkeslöst, att det icke kunde ta hand om sig själv är i själva verket vidrig. Ett släkte med en sund uppfattning av livet måste i sin dagliga gärning arbeta på ett oavlåtligt framåtskridande . . .

Den finanspolitiska diskussionen här i landet ger ofta anledning att erinra om dessa elementära socialekonomiska sanningar (!). Så snart någon inkomstkälla börjar flöda särskilt rikligt, eller någon ny öppnar sig, finnes det alltid ängsligt folk, som ropar på att det icke går an att använda dessa inkomster för den löpande statsbudgeten, utan att det är nödvändigt att fondera dem för framtiden. Så ha vi gjort med rusdrycksmedlen, och så har riksdagen nu också tänkt sig, att man borde göra med de stora inkomster, som skulle tillflyta statsverket på grund av det nya avtalet angående de lappländska malmfältens exploatering. Nationalekonomiskt är detta betraktelsesätt alldeles ogrundat. Riksdagen har emellertid ifrågasatt, att de s. k. kapitaltillgångar, som tillflyta staten från de lappländska gruvorna, i viss utsträckning skulle undandragas den löpande budgeten för att användas för amortering av oräntabla järnvägar och i övrigt för "produktionsfrämjande syften". Riksräkenskapsverket har nu i ett förträffligt utlåtande ställt denna fråga i en riktig belysning, och riksgäldsfullmäktige ha från sin sida ytterligare bidragit till sakens uppklarande. "Med ständigt stigande statsutgifter måste vi", säger riksräkenskapsverket, "kunna räkna med en motsvarande stegring av statsinkomsterna". Det går då icke an att avskära budgeten från vidare bidrag av kraftigt växande inkomstkällor. Strävandet att fondera inkomstbelopp, som överstiga en viss minimiavkastning av en inkomstkälla, måste principiellt motarbetas . . .

Skall över huvud taget en amortering av statsskulden framdrivas i den utsträckning, som numera kommit på modet, så måste det utan tvivel anses lämpligt att denna amortering kommer till uttryck i en avskrivning av särskilda lånekapital, som nedlagts i vissa oräntabla företag. Det är nämligen just existensen av dylika placeringar som är det starkaste motivet för en amortering av statsskulden. Däremot måste man kraftigt motsätta sig strävandena att anslå särskilda statsinkomster till särskilda slag av amortering. Dylika strävanden skulle, om de finge fritt rum, helt och hållet sönderbryta budgeten. Vilja vi behålla den rationella budgetbehandling, vi efter ett par decenniers arbete kommit fram till, så måste vi upprätthålla den principen, att alla statsinkomster tillhöra budgeten i dess helhet, åtminstone såvida de icke ha ett alldeles direkt sammanhang med vissa utgifter. Vilken amortering av statsskulden som årligen bör företas kommer då att bedömas ur synpunkten av budgetens totala bärkraft, och först därmed blir det möjligt att riktigt avväga detta intresse mot alla andra därmed konkurrerande intressen . . . Det säkraste sättet för staten att med hjälp av malmpengarna eller överhuvud med överskott i budgeten främja produktionen, torde nog vara att nedsätta skatterna och låta skattebetalarna få behålla sina pengar för att själva sköta om produktionen. I högsta grad skulle överskottsmedel otvivelaktigt komma det svenska näringslivet tillgodo genom en lindring av de orimligt uppdrivna skatter, som för närvarande särskilt trycka kapitalbildningen i landet.

Att prof. Cassel beskärmar sig över "den statsfinansiella visdom", som i landet börjar göra sig hörd mot hans egna förfäktade "nationalekonomiska" läror, förstå vi alltför väl. Det kan ju ej vara vidare behagligt för vederbörande, att jättesvindeln i den nationalekonomi han i sin ensatående fördomsfrihet här propagerat, plötsligt avslöjas. Professorns varning mot upplåggande av "oerhörda fonder" för statsskuldens amortering verkar direkt grotesk, liksom hans barnsliga försök att bevisa, att samhället som sådant i motsats till de enskilda far bänt av "att icke samla kapital för gamla dagar", icke tänka på framtiden utan i stället följa den väg, vi här under hans "visa" ledning sedan årtionden följt och som fört oss till en statsskuldsättning på miljarder till den internationella judiska storfinansen. Prof. C. finner tanken på att statsekonomiskt sörja för framtiden direkt "vidrig". Praktfullt! När han så förklarar att "den finanspolitiska diskussionen här i landet ofta ger anledning erinra om dessa elementära socialekonomiska sanningar", höjer han sig förvisso till rangplatsen av världsmästare i den ekonomiska charlatanismens ädla konst. Med djärva, vetenskapliga talesätt tror man sig i stånd att totalt kunna avkoppla det sunda förståndet hos publiken!

Betecknande äro de "visa" råd varmed prof. C. avslutar sin "vetenskapliga essay — "att nedsätta skatterna och låta skattebetalarna få behålla sina pengar". Man förstår så väl den store satirikerns bekymmer över "den statsfinansiella visdom, som går ut på att samla en statsförmögenhet, varav kommande släkten skola komma att draga nytta av." Mot en dylik "fara" hava ju våra "nationalekonomer" påpasaligt förstått att skydda Sveriges folk. Prof. Cassel behöver här alls icke känna någon ängslan! Vad våra "berömda" nationalekonomer under loppet av några årtionden lyckats utföra i det upphöjda syftet att slavbinda svenska folket under det internationella judiska mammonsoket är förvisso ett storverk, ur vederbördes synpunkt. Deras tre stora medel för den svenska statsekonomiens "förkovran" är som bekant: Sveriges skuldsättning till sista kronan hos den judiska ockrarefinansen, internationell handelsfrihet samt det svenska näringslivets nedläggande i största möjliga utsträckning. Den Cassel-Heckscherska nationalekonomien borde sannerligen snart vara mogen för revyerna.

Sanningen fram i försvarsfrågan!

Regeringens beslutade utredning i fråga om höjande av försvarsväsendets effektivitet har helt naturligt väckt starka olustkänslor inom det "vänstra" pressläget, där bland andra också det i kristlighetens namn opererande judebladet Svenska Morgonbladet ropar på vakthållning mot rustningsivrarna. Redan det att vilja på möjligast effektiva sätt utnyttja den nuvarande försvarsorganisationen är ju ur israelitisk synpunkt ett brott mot den gudomliga ordningen. Enligt judisk-politisk synpunkt borde det försvarsrudiment, som lämnats kvar, helst alldeles avskaffas, så att vederbördes egen revolutionära armé kunde få ta hand om det hela. *Nya Dagligt Allehanda* (h) behandlar problemet i en artikel, varl det bl. a. heter:

Såsom av försvarsministerns yttrande till statsrådsprotokollet framgår, avser icke den beslutade utredningen att utröna vårt lands behov av försvarsanstalter. Den nuvarande försvarsordningen ställes som sådan ej under debatt. Försvarsministern har i första hand velat pröva vilka möjligheter som givas att med den lagda grunden höja och stärka försvarsorganisationens militära värde. En fackmannamässig granskning och överarbetning av 1925 års verk kommer att äga rum.

De uppgifter, som väntar de sakkunniga,

(Forts. å sid. 5.)

GLÖM EJ

NATIONEN i Eder annonskampanj 1929

Genom en annons i NATIONEN träffar Ni chefer och ledande personer samt i övrigt en köpstark och vaken allmänhet över hela landet!

NATIONELL VAKEN OBEROENDE

Glöm ej att prenumerera på Nationen!

Nu gäller det Sportkostymen

Helgens resor och utflykter tarva en ändamålsenlig ekipering. Hos PUB finner Ni den sportkostym Ni önskar. Kom och se ut den i vårt enorma urval i alla de modernaste modellerna och tygerna.

SPORTKOSTYMER, för herrar, från Kr. 59:— — 175:—
SPORTKOSTYMER, för gossar, från Kr. 48:— — 75:—
SPORTBYXOR, för herrar, från Kr. 9: 75—40:—
SPORTBYXOR, för gossar från kr. 6: 75

SPORTMÖSSOR, SPORTSWEATERS, SPORTSTRUMPOR, SPORTKÄNGOR i största sortering

Paul U. Bergström A/B

NORR 13 Hötorget 13 Drottningg. 74 SÖDER 54 Hornsgatan 54 (Mitt för Ad. Fr. Torg)

Världsrevolutionären och hans herre.

I sin gigantiska kamp för världens erövring medels de icke-judiska folkens tillintetgörelse i blod har "det heliga Israel" i alla tider begagnat sig av massorna och framför allt dem, vilka beskärts en lott mera i samhällets skuggsida, hos vilka på den grund en tacksam jordmån givits för ett deltagande i det revolutionära arbetet. Man utrustade massorna med de penningemedel och den kost som behövdes för att kunna förverkliga uppgifterna, lovade dem guld och gröna skogar. Men när "bragderna" väl genomförts, var det "Guds utvalda", som för egen räkning togo hand om det erövrade godset och guldet samt överlämnade massorna-utförarna av värven, åt självförintelse, nöd eller våldsregimer i stil med den rysk-judiska tjekan. Och människan är och förblir godtrogen, tror den, som lovar henne stort; och eftersom sanningen så sällan bjudes tillfälle nå fram till massan, får denna sällan eller aldrig veta något av vad som i verkligheten försiggår, är urståndsatt att kunna bedöma förhållandena samt handla därefter. Ty Guldkalvens folk har med sin förvärvade suveräna ställning inom kapitalets värld förstått att lägga under sig jämväl de maktinstrument i nutidssamhället, som behärskas upplysningsväsendet, pressen, litteraturen, konsten o. s. v., vilket allt inställts i den judiska världserövringens tjänst. Härav framför ock svårigheten att tränga ut med en sännfärdig upplysning till massorna, vilka i sitt tänkande och kännande i allmänhet ledas av Israels "utvalda" välbetalda agenter.

Förutsättningen för Israels storartade framryckning i samhällena var etableрandet av ett tillstånd av ständig social oro i desamma. "Söndra och härska!" — så löd det "heliga" folkets gyllene grundsats framför alla andra. — "Proletären är ojekvationens lydigaste redskap"! — Närheist dess utvalda "ledare"-agenter uppbåda till kamp, äro massorna strax med. Med entusiasm kasta de sig i kampen mot "orättvisornas samhälle" — tills detta en dag alldeles spolierats och Israel öppet kan träda in och ta hand om "de otrognas" samhälle i enlighet med föreskrifterna i dess "rabbinska" religionsböcker. Rabbinerna, vår tids judiska skriftlärde, äro ju nämligen de, vilka ytterst representera ledningen av den "heliga" judisk-bolsjevikiska världserövringen. När bolsjeviken går till attack mot "tjuvsamhället", för utkrävande av blodig hämnd å gojim-borgarna, gör han det i ledband av Israels egna "religiösa" ledare, dock utan att han själv i regel förstår det. Han tror sig i sin okunnighet kämpa för sin och de eländas sak, men i verkligheten är han endast en mycket underordnad tjänare åt Israel, som i morgon kanske utlämnar honom åt tjekan, därest så skulle befinnas lämpligt. I rabbinernas "heliga" religions- och lagbok Talmud heter det ju ock: "Gud skapade världen endast för judarna... Alla folk på jorden och allt som på jorden finnes tillhör judarna... Djurens avföda är såsom främlingarnas (icke-judarnas). Paradiset tillhör endast judarna, helvetet är bestämt för alla andra folk."

Förstklassigt Pensionat

för resande

Klarabergsgat. 40III

(nära Centralstationen) Stockholm

Telefon Norr 163 17

M. JOHNSSON

Caféet

RIDDAREGATAN 11

(hörnet av Sibyllegatan.)

Gott kaffe och väl tempererade maltdrycker. Tidsenliga lokaler.

ORST No 4e1m

Marxistiska alarmsalutter i Soc.-Dem.

Bland Israels många hängivna tjänare i detta land intager socialistisk-marxistiske redaktören Arthur Engberg i Socialdemokraten en särdeles framskjuten och bemärkt plats. De som närmare känna den store frihetskämpen mena, att det kanske mindre är tron på något visst högt ideal än en innerlig längtan till höjderna, till ära, makt och berömmelse, som besjäla hans politiska strävan. I vilket fall som helst är han "det utvalda folkets" allra förnämligaste utläggare i detta land av den "folkfrälsande" marxistiska texten. För några månader sedan erkände "riddar Arthur" emellertid i ett ögonblick av svaghet, att varken han själv eller någon av hans socialistiska medkorypféer förstodo det allra minsta av den socialism, de i så många ärtionden hållit på med att predika för svenska folket. Nåja, detta betvivlas ju icke, eftersom de aldrig varit hava annat än eftersägare av storcharlatanen-folkskändaren, juden Karl Marx-Mordecais vansinnesläror i detta land.

Tiden är nu emellertid kommen för den både "riddar Arthur" att gå i författning om det stora verkets fullbordande. Till namnet är han ju icke-bolsjevik, men endast till namnet. Han vet så väl, att bolsjevismen och socialismen i själva verket äro ett och detsamma — marxismen, ehuru i fråga om den sistnämnda judas diktatur utövas under camouflerande demokratisk mask ävensom hyggligare former. Ännu är det dock ej tid att helt bekänna kort och här övergå från den "socialistiska" till den "bolsjevikiska" marxismen. Tillsvidare måste man nöja sig med att i reformismens namn spela under täcke med sina kära vänner på "ultra-proletära" kanten med "kamrat" Höglund som välvilig förmedlare.

Vi fingo en påminnelse om detta uppbyggliga spel från de marxistiska herrar "proletärledares" sida i den utsökta komedi, som utspelats dem emellan i det vällovliga syftet att få "kamrat" Kilbom insatt i huvudstadens polisnämnd. Av detta liksom åtskilligt annat, som på sistone inträffat, framgår det ganska tydligt, att man på den judiska sidan bereder sig på en ny stor framstöt i syfte att söka föra Israels tredje international, bolsjevismen, till ett genombrott här i landet. Redan för några månader sedan kunde vi konstatera, huruvom de "socialistiska" ledarna, av deras handlingar att döma, voro vunna för hr Kilboms "proletärdiktatur" samt i handling befordrade densamma även där de av taktiska skäl, av munnen förnekade den. Den marxistiska "demokratiens" roll var ju enligt den "gudomliga" (judiska) ordningen nu lyckligen utförd, vi voro komna till den punkt i utvecklingen, där den marxistiska "diktaturen" skulle träda till såsom den marxistiska "demokratiens" naturlige arvtagare. Men det gällde att så länge spela korten försiktigt, på det icke "de självlösa" måtte genomskåda vad storf som var å bane.

Det socialistiska lancerandet av Moskva-agenten Kilboms kandidatur i Stockholms polisnämnd uppenbarade plötsligt tämligen obarmhärtigt vederbörandes planer på en ny, gemensam framstöt till förmån för "proletärdiktaturens" upprättande i detta land. I ledare efter ledare rasar hr Engberg mot "den fascistiska faran", som blivit en aktuell verklighet på grund av att icke-fascisten Ossbahr i sin egenskap av stadsfullmäktigeledamot djärvts opponera mot planen att placera revolutionsledaren Kilbom i Stockholms polisnämnd. Hr Ossbahrs alltför välmotiverade protest mot vederbörandes skandalösa tilltag utnyttjas även av herr Engberg till uppkonstruerande av en "fascistisk fara" samt framskapande av den masspsykos, man behöver för att kunna få igång sitt åstundade avgörande i bolsjevismens tecken. Men tro herrarna på den judemarxistiska sidan, att deras snygga plan ej genomskådats, taga de storligen fel. På den svenska sidan låter man icke imponera på sig av sådana talesätt som att den Kilbomska kandidaturen skulle bottna i en önskan att göra rättvisa åt "de små partierna". Det judiska spelet i svenska folkets godtro har bedrivits tillräckligt länge för att ha kommit samma folk att börja förstå, huru sakerna i själva verket ligga till.

Kooperationen

hade aldrig behövt uppstå om

affärsmännen räknat med så låg

handelsvinst som

Herrekiperingen CIVIL

55 Birgerjarlsgatan 55

Stockholm.

Proletärdiktaturen sådan den är.

Såsom en helt visst mycket träffande illustration till det "heliga" Israels "proletära diktatur", sådan den upprättats i Ryssland, återgives ovanstående bild. Det är detta samma "gudomliga" tillstånd, som judarna i vårt land med bistånd av sina många hängivna halv- och kvartsjudiska "marxistiska" och andra "folkledare" av allt gewalt nu strävа att lyckliggöra också svenska folket med. Vår judiska dagspress på "höger" och "vänster" är naturligtvis icke villig att erkänna, att detta är det höga ideal, den under hr Karl Otto Bonniers visa ledning är i färd med att här förverkliga, liksom självfallet ej heller våra dyrbara "idépolitiker" och statsmän av Israels nåde, av vilka ej minst de på högersidan varit angelägna att i gärning på allt sätt skydda "det heliga folkets" revolutionsrätt i Sverige, senast vid beviljandet av en Komintercentrals upprättande i Sverige, så att det folkliga lyckssalighetsrike under "proletärt" styre, varom vår bild ger en aning, en gång måtte kunna upprättas även i vårt land.

"Paradiset tillhör endast judarna."

Judafolket, vilket förmenar sig i alla händseenden stå så ovändligt högt över alla andra folk och på den grund av Gud hava förlänats värdigheten av "heligt" till skillnad från de andra, "de förbannade", har som vi veta sin speciella uppfattning av denna världen och vad därinom gives. Gud har sålunda uteslutande skapat världen för att den medels list, svek och mord skall tagas i besittning av hans folk, judarna. Gud inte bara bjöd sitt "utvalda" folk att lägga beslag på alla "de otrognas" (= icke judarnas) skatter på jorden utan befallde det att jämväl utrota dem alla. Det "heliga" folket har även gjort vad i dess makt stått för förverkligande även av denna Guds befallning, nu liksom under gångna årtusenden.

I den provokatoriska nykterhetspolitikens hägn.

Vid en av tullpolisen i Stockholm häromdagen gjord visit hos en metalluppköpare Olsson på Kungsholmen upptäcktes ett lager av 35 liter exportsprit, vilka beslagtogos. Olsson fick följa med till fängelset. — I ett garage på Söder ha hittats nio stycken tioliters dunkar med sprit. Köpmannen Modén, som förhyrde garaget, hade ingen aning om, hur dunkarna kommit dit. — För några dagar sedan gjordes en razzia hos en känd spritkund i Skånegatan 48, varvid 230 liter, beslagtogos.

En lönnbrännarecentral av stora mått har i dagarna upptäckts i trakten av Löfberget i Grangärde finnmark. Ett betydande antal personer skola i egenskap av köpare vara inblandade i affären. Vid förhör, som hållits med de båda huvudpersonerna, Nils Söderman, Löfberget och Frans Jansson, Rifallet, har framgått att de under åratal ägnat sig åt hembränning som enda näringsfång. I deras bostad påträffade polisen dels färdigt bränvin och dels råvaror till en större brygd. I skogen, ungefär en timmes väg från Löfberget, påträffades efter anvisning av en av lönnbrännarna en stor kokare, rymmande 60 liter, samt två mäskkar om hundra liter vardera, det ena innehållande omkring 50 liter mäsk. De båda lönnbrännarna ha anhållits.

*

Snickaren G. Pettersson från Badelunda har för brännvinstillverkning och försäljning dömts till sju månaders fängelse. Petterson har tidigare gjort sig skyldig till samma förseelse.

Från Sovjetparadiset.

Från Vitryssland ankommande resande berätta, att bondeoroligheterna till följd av hungersnöden tilltaga i styrka. I Slutskdistriktet har folket i flera socknar rest sig, förstört alla kommunistiska ämbetslokaler samt organiserat flera väpnade band. Ett av dessa står under befäl av f. d. tsarofficeren Moros. — En annan bonderesning har ägt rum i flera socknar, som gränsa till byn Samockvalovitji. Man sände till denna by 350 infanterisoldater som straffexpedition. Dessa inkvarterades plutonvis i de angränsande byarna. Under nattens lopp reste sig bönderna i alla dessa byar, överrumplade soldaterna bundo dem och fråntogo dem deras vapen. Fyra plutonchefer dödades. De upproriska valde sedan en speciell kommitté, som tagit hand om ledningen och börjat befästa området. — I Minsk ha militärmyndigheterna avväpnat och avmönstrat en hel bataljon vid ett infanteriregemente, som vägrat att marschera ut på en straffexpedition mot bönderna.

*

Kommunistiska partiets centralkommitté i Vitryssland har begärt hjälp med livsmedel från centralregeringen och meddelat, att befolkningen på flera ställen redan under flera månader livnärt sig på endast potatis och olika slags brödsurrogat. Att situationen artar sig kritisk, framgick av ett tal, som Bucharin för några dagar sedan höll på en kongress av sovjetpressens platskorrespondenter i byarna. I detta tal, som återges i Pravda för den 2 december sade han bl. a.: "På det nuvarande stadiet har klasskampen hos oss starkt tillspetsats. Kulaki (de rika bönderna) ha på flera ställen gripit till vapen."

*

Fristen för teckning på det senaste inrikes halvmiljardlånet, det så kallade industrialiserings- och jordbrukslånet, har enligt vad meddelas från Moskva för landsdistrikten förlängts till den 1 januari, och i byarna har igångsatts ett verkligt fälttåg. Regeringens avsikt är nu att under bevarande av lånets frivilliga karaktär driva fram teckningar med mycket energiska åtgärder och bekämpa storbönderнas agitation mot lånet. Teckningsresultatet i byarna har hittills varit ytterst dåligt. Medan industriarbetarna och fackföreningarna m. fl. tecknat omkring 424 miljoner, har man på landsbygden hittills icke fått in mer än 48 miljoner, varav endast 20 miljoner från den egentliga bondebefolkningen.

*

En av Sovjet-judas förnämsta uppgifter är som vi veta kampen mot Gud. En 10-årig sådan kamp har emellertid allt annat än lett till åsyftat resultat. Tvärtom skulle "de gudlösas" agitation ha framskapat en religiös väckelse av tidigare icke sett slag i Ryssland. Men "Guds utvalda" fortsätta av allt gevalt sin heliga" kamp mot Gud.

Sålunda rapporteras nu från Moskva, hurusom kommunisternas anti-religiösa propaganda med julens annalkande väsentligt skärpts. En särskild kampanj har i år öppnats mot julgranen, och för att beröva julen varje som helst högtidlig prägel har man beslutat låta teatrar, biografer och museer hålla öppet. Tidningarna rikta skarpa angrepp mot en rad statliga butiker, som smyckat sina fönster med julprydnader.

*

Angående livsmedelssituationen i Sovjetparadiset får man en god föreställning av vissa officiella uttalanden i det sovjetryska fackföreningsorganet Trud, som i sitt nummer för den 22 november d. å. öppet erkänner, att läget i flertalet fabriksrayoner artat sig rent ut förtvivlat genom den växande bristen på livsmedel. Köerna utanför de kooperativa butikerna, som föra proviant, äro oändliga, men provianten är minimal, säger tidningen. Kortsystem införas, livsmedelssurrogat säljas i stället för bröd, potatis och kött.

Rörande orsaken till misären eller, som Trud uttrycker sig "stockningen i livsmedelsanskaffningen" förklaras, att den främst är att söka i en dålig lagringskampanj. Kooperationen har icke varit tillräckligt energisk. (Att observera för våra "nationalekonomiska" professorer, hrr Cassel, Heckscher o. a. svärmare för denna "idealiska" varudistributionsform!) Dessutom klagar tidningen över att stora mängder nödlidande bönder samlats i städerna från den kringliggande landsorten och öka svårigheterna för livsmedelsanskaffningsorganen. Trud erkänner visserligen, att bönderna i städernas grannskap hungra, men enligt det bladets mening böra de göra det hemma och icke föra sin hunger med sig till städerna och där förstärka missnöjet och paniken.

Kooperationens gynnade särställning i beskattningshänseende.

Licentiaten Boëthius' klarläggande utredning i ämnet.

I vårt föregående nummer omnämndes fil. licentiaten Gösta Boëthius' finansrättsliga utredning inför Stockholms Högskolas juridiska förening rörande kooperationens beskattning. Då föredraget i frågan är av allmänt intresse såsom belysande för den gynnade särställning, judekooperationen intager i beskattningshänseende här i landet, tillåta vi oss efter "Köpmannen" i viktigare delar hör återgiva detsamma.

Kand Boëthius framhöll inledningsvis att ett av de kanske mest uppmärksammade spörsmålen icke minst i tidningspressen under den långvariga diskussion, som föregick våra nya skattelagars antagande vid årets riksdag var frågan om kooperativa företags beskattning. Stridens vågor gingo höga inte bara om frågan huruvida det från samhällets synpunkt är önskvärt att kooperationen intager en gynnad särställning i beskattningshänseende egendomligt nog också om frågan huruvida de kooperativa företagen med hittills gällande rätt varit gynnade eller missgynnade i jämförelse med övriga juridiska personer och enskilda affärsidkare. Under det att de sistnämndas talesmän energiskt gjort gällande, att kooperationen hittills intagit en gynnad ställning i beskattningshänseende, hävda kooperationens målsmän lika energiskt icke blott att så ej varit fallet, utan vilja de rent av göra gällande, att de kooperativa företagen varit missgynnade i jämförelse med andra affärsföretag. Såsom bevis härför kunde anföras ett flertal uttalanden av ledande kooperatörer såväl i tidningspressen som i skrivelser till regeringen med anledning av de olika skattekommitténernas förslag. Tal. nöjde sig emellertid med att anföra ett typiskt uttalande i en redaktionell artikel i Kooperativa förbundets tidskrift: Konsumentbladet, av den 19 juni 1926: "Att kooperationen skulle vara särskilt gynnad i skatteavseende hör till ett av de påståenden, som rörelsens motståndare framfört så ofta och så länge, att de nu blivit så gott som en dogm inom köpmanskåret och även i åtskilliga kretsar utanför. Vi ha vid upprepade tillfällen uppvisat, att detta är fullkomligt grundlöst och med ofrånkomliga fakta styrkt, att kooperationen till och med lämnar större skattebidrag till det allmänna än den enskilda handeln. Vi ha även visat, att den nuvarande skattelagstiftningen ställer de större kooperativa företagen i en ogynnsam ställning i jämförelse med aktiebolagen, vilka senare i trots av alla sina jämrande klagovisor över de tyngande skatterna slippa undan avsevärt lindrigare än de kooperativa sammanslutningarna." I samma anda gick också en av Kooperativa förbundet till Kungl. Majt ingiven skrivelse med anledning av kommunalskattekommitterades betänkande av år 1924, vari föreslås, att kooperationen skulle likställas med övriga juridiska personer. Trots att förbundet i denna skrivelse säger, "att kooperationens skattebidrag synas vara vida högre än den enskilda handelns", och på ett annat ställe "att ingt ifrån att kooperationen är underbeskattad är den i jämförelse med den övriga handeln överbeskattad", utmynnar dock skrivelsen — egendomligt nog — i en hemställan, att nu gällande bestämmelser för de kooperativa företagens och deras delägares beskattning måtte bibehållas.

Då alltså så olika meningar i denna fråga hittills stått emot varandra, är det tydligt, att det kan ha sitt intresse, dels att reda ut, hur det förhåller sig med saken och dels att undersöka om 1928 års lagstiftning medfört någon ändring i hittills gällande rätt. De kooperativa företagen äro som bekant av "de olika slag" konsumentkooperation, producentkooperation och bostadskooperation. Ett producentkooperativt företag kan dels vara en sammanslutning av producenter, som säljer sina alster till utomstående, och det mest typiska exemplet härpå i vårt land är de kooperativa andelsmejerierna — producentkooperationen i egentlig mening — och dels sammanslutning av konsumentföreningar, som genom en kooperativ producentförening gemensamt producera de produkter, de sedan försälja endast till sina medlemmar. De kooperativa företagen i vårt land äro samtliga — med undantag av bostadskooperationen, som även kan ha aktiebolagets form — ekonomiska föreningar.

Beträffande dessa företags beskattning föreskrevs i hittills gällande rätt i två likalydande paragrafer i kungl. förordningen om inkomst och förmögenhetsskatt och i bevillningsförordningen: "Har kooperativ förening av vinsten på sin kooperativa verksamhet lämnat sina kunder, vare sig de tillhört föreningen eller icke, pristillägg, rabatt eller annan sådan utdelning i förhållande till gjorda inköp eller försäljningar, må föreningen njuta avdrag för dylik utdelning". Ordagrant samma bestämmelse återfinnes i § 29 mom. 2 i 1928 års Kommunalskattelag, och i kungl. förordningen om inkomst- och förmögenhetsskatt av år 1928 hänvisas till denna bestämmelse.

I anvisningarna till § 29 i 1928 års kommunalskattelag definieras en kooperativ förening med precis samma ord, som i anvisningarna till 1910 års förordning om inkomst- och förmögenhetsskatt. Villkoret för att en förening skall anses öppen är alltså fortfarande, att den skall stå öppen för alla, tillämpa lika rösträtt och ge alla, vare sig de äro delägare eller blott kunder, samma återbäring. Det är följaktligen icke meningen att i något avseende ändra hittills gällande rätts bestämmelser beträffande själve de kooperativa företagens beskattning.

Innan tal. började göra en jämförelse mellan ett kooperativt företags beskattning och övriga affärsidkares och juridiska personers beskattning, ville han påpeka, att en sådan jämförelse i regel måste bliva i viss mån missvisande. Vad innehär nämligen en kooperativ förenings skatteförmåga jämförd med en annan juridisk persons eller en enskild persons skatteförmåga? Det är inte så gott att avgöra, då man ju ej kan taga om en juridisk persons skatteförmåga. Endast i det speciella fallet att jämförelsen gäller en kooperativ förening och en ekonomisk förening, som båda ha lika stort kapital och lika stora fonder, blir den icke mer eller mindre missvisande. En jämförelse med såväl ett aktiebolag som med en enskild affärsidkare måste alltid halta, även om inkomsten är densamma. Vill man emellertid i likhet med vad som skett söka taga ställning till frågan om de kooperativa företagen äro hårdare eller lindrigare beskattade än övriga affärsidkare, kan detta endast ske genom att jämföra den skatt, som drabbar lika stora inkomstmagare av de olika kategorierna, och den rätt de hava att göra skattefria avdrag från sin verkliga nettovinst.

Vi konstatera då genast, att endast de kooperativa företagen ha rätt att göra avdrag från nettovinsten för de rabatter och pristillägg, som på grund av beslut efter räkenskapsårets utgång utdelas till delägarna-kunderna i förhållande till gjorda inköp resp. försäljningar till föreningen.

Är detta en förmån? Frågan kan vid första påseendet tyckas onödig, men svaret beror på, hurvida dylika rabatter och pristillägg äro att betrakta som utdelning av ett företags vinst eller ej. Problemet blir därför att avgöra, vad som menas med ett affärsföretags vinst — varom också innerst hela striden rör sig.

Vad menas med ett affärsföretags vinst?

Det har med stor skärpa gjorts gällande från kooperativt håll i opposition mot övriga affärsidkare och skattekommitténernas majoriteter, att dylik utdelning icke är att betrakta såsom en vinstutdelning, trots att dess storlek bestämmes genom beslut å föreningssammanträde efter räkenskapsårets utgång, sedan man alltså sett hur affärerna gått ihop. Som skäl för denna ståndpunkt anföres, att överskottet i ett kooperativt företag till den del, det återbäres till kunderna i förhållande till gjorda köp eller försäljningar, icke är att hänföra till vinst "i vanlig mening" utan bör betraktas vid konsumentkooperationen som en minskning i utgifter för dem, som köpa i föreningens butiker, och vid producentkooperationen som en leverantörernas men ej företagets vinst, som tillsvidare innestår hos detta. "Lika naturligt, som det därför är", säger Kooperativa Förbundet i skrivelse till Regeringen, "att den privata handlanden erlägger skatt för den vinst, han åtnjuter av sin verksamhet, vilken vinst är hans inkomst, lika naturligt är det, att den kooperativa föreningen befrias från skattskyldighet för det överskott, som genom dess verksamhet uppstår, då överskottet återbäres till kunderna."

Mot detta resonemang vore givetvis ingen invändning att göra, om utdelningen eller återbäringen beskattades hos kunderna. Att så skall ske förutsättes emellertid ej av Kooperativa Förbundet — åtminstone ej då det gäller konsumentkooperationen — annat än i den mån överskottet utdelas i förhållande till andelarna, d. v. s. såsom ränta på andelskapitalet. Kooperativa Förbundets ställning är alltså liksom hittills gällande rätts, att överskottet är att betrakta som företagarvinst för föreningen, om det fonderas eller utdelas som ränta å andelar, men att det icke är vinst, om det utdelas såsom återbäring i förhållande till gjorda inköp eller försäljningar.

Gör ett besök

i min affär, där köper Ni

SMÖR, OST, ÄGG och KONSERVER

till absolut lägsta priser.

Carl Sandbergs Smöraffär

Tegnérsgatan 17. Tel. Norr 215 99.

PROVA VAR

MOCCABLANDNING

till 4: 20 per kg.

Denna kaffeblandning är sammansatt uteslutande av kraftiga och aromrika kaffesorter, som gör att den blir ekonomisk i användningen.

Fyrtioårig erfarenhet i branschen

SÖDERTÄLJE KAFFEHANDEL

Södertälje. Tel. 358.

Mycket belysande för det kooperativa resonemanget är även följande, som står att läsa i en genom Kooperativa Förbundets försorg till svenska översatt bok: Koopcrationen och den ekonomiska utvecklingen (av L. S. Wolf): "Avsikten med öppnandet av en vanlig butik eller byggandet av en fabrik är att skörda vinster eller förränta pengar. Man strävar med andra ord efter att pengar skola skapa pengar. Den kooperativa drivkraften åter är människans behov, icke hennes pengar. En konsumentkooperativ butik eller fabrik börjar sin verksamhet i syfte att tillfredsställa sina medlemmars behov, icke för att göra i företaget insatta pengar vinstgivande".

Det vore givetvis meningslöst, framhöll tal., att taga bort tiden med att inför detta auditorium närmare utreda, att det sist anförda resonemanget endast är en lek med ord och bottnar i ett missförstånd av penningens nationalekonomiska betydelse såsom bytesmedel. Om jag får ut min vinst i ett företag, i vilket jag är delägare, icke i kontanta pengar utan i rätt att köpa varor billigare, än jag kan få köpa dylika för på annat håll, så innebär ju detta realiter precis detsamma, nämligen ökad köpkraft, d. v. s. en vinst för mig själv.

Nej, fiksom all annan sund affärsverksamhet arbetar även kooperationen på största möjliga vinst för sina delägare, och detta vare sig dessa slagit sig tillsammans och bildat en fristående juridisk person för att kunna göra sina inköp på det mest ekonomiska sättet eller för att få största möjliga vinst vid försäljningen av sina produkter. Vad som hänt och som verkar förvillande vid de kooperativa företagen är endast, att en utomstående, en tredje man, som eljest skördar vinst på förmedlingen av varuutbytet såsom lön för sitt arbete och sitt kapital, bortelimineras och ersatts av alla delägarna-kunderna samfällt, vilka sammanslutna i en ekonomisk förening själva övertagit företagarens roll. Detta innebär emellertid endast, att det överskott, som — hittills åtminstone — uppstått även vid kooperativa varuutbyten, återbetalas till delägarna-kunderna eller fonderas för deras gemensamma räkning icke i deras egenskap av kunder, utan i deras egenskap av delägare. Att det sålunda uppkomna överskottet vid de kooperativa företagen hittills till största delen utdelats icke såsom ränta å insatt kapital utan såsom återbäring i förhållande till gjorda inköp och försäljningar, kan ju aldrig betaga utdelningen dess faktiska karaktär av vinst.

Även aktiebolag och icke kooperativa ekonomiska föreningar äro ju oförhindrade att utdela uppkommet överskott i förhållande till av aktieägarna gjorda inköp eller försäljningar till bolaget eller föreningen, men då betraktas utdelningen såsom vinst, och dessa företag få också skatta för densamma precis på samma sätt som om den utdelats på vanligt vis på aktiekapitalet eller andelarna.

Med mera skäl kan man då, menade tal., göra gällande, att en särställning är motiverad för de kooperativa företagen, emedan även kunder, som icke äro delägare erhålla lika utdelning som de senare i dessa, och emedan de äro skyldiga sälja till alla som betala kontant, d. v. s. då äro vad lagen kallar "öppna". Detta är givetvis en skillnad, framför allt vad konsumentkooperationen beträffar, då det innebär, att utdelningen aldrig kan bliva större än en viss procent av den summa, jag köpt för i föreningens butiker. Alla kunder äro ju berättigade till lik a utdelning. Som emellertid praktiskt taget varje kund automatiskt blir delägare i den kooperativa affär, där han gör inköp, eller i den förening, genom vilken han säljer sina produkter, då ju alltid först viss del av rabatten eller pristillägget utdelas i form av andelsbevis i föreningen, är denna skillnad i själva verket endast av formell natur. Kunder och delägare sammanfalla i de kooperativa företagen och ha samma gemensamma intresse: billigast möjliga pris på sina konsumtionsvaror eller högsta möjliga pris på sina levererade produkter, och de nå detta mål genom att själva bliva företagare. Även om i något ytterst enstaka fall såsom lagen tyckes förutsätta en kund skulle förvägras rätt att förvärva ett andelsbevis d. v. s. nekas att bliva medlem i föreningen, förändrar ju icke detta förhållandet, då han aldrig kan förvägras återbäring. Härtill kommer emellertid fr. o. m. 1929 även — i motsats till vad förut varit fallet — att dylik återbäring alltid skall beskattas hos mottagaren, om den är annat än en rabatt på inköpta konsumtionsvaror.

Att en företagarvinst av fullkomligt samma slag som vid andra affärsföretag uppstår även vid de kooperativa företagen så som de hittills bedrivits, kan nog därför svårligen förnekas, då det torde vara ostridigt att — ännu så länge åtminstone — vinsten icke begränsats till en under alla förhållanden nödvändig riskpremie.

Men även i det fall, att ett konsumentkooperativt företag skulle börja sälja under gängse priser — t. ex. till självkostnadspris med tillägg av en obetydlig riskpremie — uppstår under nuvarande förhållanden (d. v. s. så länge kooperativa och icke kooperativa företag stå vid sidan av varandra) en vinst, trots att den blir osynlig och varken kommer till synes i föreningens eller delägarnas räkenskapsböcker. Att den på denna grund kan vara svår att utan vidare inpassa i det nationalekonomiskt vedertagna vinstbegreppet, skall icke förnekas, men detta kan icke förändra saken finansrättsligt sett. Så länge nämligen samhället behöver beskatta varuomsättningen i landet, och gör detta genom att beskatta den vinst, som uppstår vid varuutbytet finnes för samhället icke något finansrättsligt skäl att ej beskatta varje därvid uppkommande faktisk vinst, även om denna genom ändrade organisationsformer framträder i ny, tidigare ej känd skepnad, vilken följaktligen ej kunnat av lagstiftarna beaktas. Skattelagstiftningen måste som allt annat här i världen smidigt följa med sin tid, och skulle en gång all företagarvinst i varuutbytet i ett land, vilket ju är kooperationens slutmål, ja då måste man naturligtvis övergå till andra beskattningsformer, t. ex. omsättningsskatter eller konsumtionsskatter. Dithän ha vi emellertid ännu icke kommit, även om vissa kooperativa företag skulle börja sälja under gängse priser, och problemet kan följaktligen nu begränsas till: Vem skall betala skatten för den genom konsumentkooperationen uppkomna vinsten — företaget eller delägarna — och hur skall skatten å den uppkomna vinsten uttagas för att all frestelse för ett konsumentkooperativt företag att sälja under gängse priset i avsikt att undgå beskattning skall försvinna?

Hade därför Kooperativa Förbundets hemställan utmynnat i krav på, att den uppkomna vinsten endast skulle beskattas en gång antingen hos föreningen eller hos delägarna och icke i kravet, att den skulle vara helt skattefri, hade man fullt och helt kunnat instämma i detsamma.

Skillnaden mellan den kooperativa återbäringen och de privata affärernas rabatter.

I en skrivelse till Regeringen med anledning av 1924 års kommunalskattebetänkande gör Kooperativa Förbundet ett sedan i diskussionen ofta upprepat uttalande beträffande utdelade rabatter, som är värt en närmare granskning i detta sammanhang, då detsamma åtminstone i viss mån utgör en förklaring till kooperationens missuppfattning om vinstbegreppet ur finansrättslig synpunkt med nu gällande rätt. Där säges: "Det har med rätta aldrig räknats som allmänt understöd åt ett privat företag, att det åtnjuter skattefrihet för rabatter å sålda varor."

Detta visar nämligen, att vederbörande ej gjort klart för sig skillnaden mellan rabatt som lämnas på grund av vid köpet träffat avtal, och utdelning efter räkenskapsårets slut av den uppkomna vinsten i förhållande till gjorda inköp, vilket oegentligt nog också kallas för rabatt, ehuru det ju i realiteten som jag visat inte är något annat än en vinstutdelning. Ett rabattavtal vid köpet kan antingen bestå däri, att säljaren genast prutar av på det först begärda priset eller också att han förbinder sig att efter en viss tid vanligen vid årets slut återbetala en vid köpet överenskommen bestämd procent av den erlagda köpeskillingen. I det senare fallet är avtalet om rabatt vanligen förbundet med ett villkor t. ex. ett köparen skall köpa för en viss summa före räkenskapsårets slut, eller att han skall betala kontant, eller att han skall vara aktieägare eller delägare i företaget. Så t. ex. äro Militärekiperingsaktiebolagets aktieägare i denna sin egenskap garanterade viss i förväg bestämd rabatt — 10 % — å alla köp de göra. Sålunda äro Militärekiperingsaktiebolagets aktieägare lagligen berättigade att under alla förhållanden komma i åtnjutande av den bestämda rabatten. Då rabattavtalet träffas vid köpet vare sig det nu sker på det ena eller det andra sättet, är det juridiskt sett färdigt, och köparen erhåller en rätt gentemot säljaren, som denne icke kan undandraga sig. Tidpunkten då han realiserar denna sin rätt — om det sker vid köpet eller senare — har givetvis ingen som helst betydelse i nu ifrågavarande avseende. Alla affärsföretag såväl de kooperativa, som aktiebolag, icke kooperativa ekonomiska föreningar och enskilda affärsidkare behöva naturligtvis ej skatta för dylik avprutning å priset såsom för intjänt vinst med nu gällande rätt, som är skriven med tanke på att endast beskatta den vid varuutbytet uppkommande företagarvinsten, som ju härigenom minskas såväl vid ett kooperativt som ett icke kooperativt affärsföretag.

Helt annorlunda ställer sig däremot saken, om en affär eller affärsman efter avslutat bokslut, sedan det alltså visat sig, hur affärerna gått ihop, och hur stor vinsten blivit, besluter sig för att ge delägarna eller kunderna en förut icke avtalad utdelning i förhållande till av dem gjorda inköp, vilket ju, om det göres av en enskild handlande eller av en juridisk person till icke delägare, närmast har karaktären av gåva. För sådan utdelning äro endast de konsument-kooperativa företagen berättigade att göra avdrag.

Släktforskning

i in- och utländska arkiv utföres

Löjtn. Erik Cisow Swartz,
Charlottenborgs Slott, Malmö V.

Ryska Revolutionens Riddare.

Av RADCA NADVORNY.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Br'osov, Valerij Akovlevics. — Född 1873 i Moskva, utmärkte sig denne dekadansdiktare och versakrobat redan 1905 genom sina revolutionära sånger. Han ställde sig 1917 på bolszeviki's sida och blev ledare av deras litterära förlagsverksamhet. I sina meoarer har han med förkärlek behandlat bloddrypande och perversa ämnen. Han avled 1924 i Moskva.

Brusilov, Aleksej-Alekseevics. — Född 1853 blev denne adelsman kavalleriofficer 1872 och tjänstgjorde först i Kavkaz och senare i kriget en tids anställning i kavalleriofficerskolan i Sanktpeterburg ,blev han dess direktör 1900. Han utnämndes 1905 till kommendör av II. gardeskavalleridivisionen, 1909 av en armékår, och senare till medjoint åt general Skalon, dåvarande chefen för Warssawaka militärdistriktet. Vid fredsbrottet 1914 blev B. kommendör av VIII. armén och hade växlande framgång i Galicia. Efter nederlaget 1915 avdankad, blev han 1916 åter tagen till nåder gjordes till chef för sydvästarméerna. Efter statskuppen 1917 var han under juli månad generalissimus över revolutionsarmén, men led ett nederlag, som ledde till utrymningen av Galicia. Hans excellens gick senare i rödbanditernas sold som militärradjoint åt den judiske överbefälhavaren Rosenfeld-"Kamenev", och var 1921 överbefälhavare i S. Ryssland. Han avled 1926 i Moskva.

Buchanan, George Andrewsson. — Hans släkt räknade sin härstamning från John Johnsson B. of Leny, 3:dje son av John B., laird of Buchanan, i 15:de seklet. De följande generationerna voro lantmän i Glenny. George Andrewsson B., som proskriberats för väpnat deltagande i det bekanta slagsmålet vid Bothwell bridge 1679, blev krämare i Glasgow. Hans avkomlingar voro åter lantmän, tills Andrew Jamesson B. beträdde diplomatbanan. Han var 1853—8 britannisk envoyé i Köpenhamn och 1864—71 ambassadör i S. Petersburg samt kreerades 1878 till "baronet of Dunburgh". Hans förgyllda sköld möblerades med ett svart lejon, omgivet av två utterhuvuden och en ros. Av hans med en ofrälse prästdotter avlade 9 barn föddes George Andrewsson B. i Köpenhamn 1854 och trädde i diplomattjänst 1876. Han var 1910—18 britannisk ambassadör i S. Petersburg.

I mitten av februari 1917 fick kejsaren rapport om att britannisk ambassaden understödde storfurstarnas projekt att detronisera honom till förmån för hans kusin Kirill Wladimirovics. Ett faktum var att B. umgicks med flera av revolutionärerna. Både Vasilij-Alekseevicz Durasov, kungl. prinshertig av Anjou-Duras-Alba-Gravina, och Olga-Valerianovna Karnovicz-Pistolekors-Hohenfelsen - Palei har öppet beskyllt B. för att ha igångsatt revolutionen: "Englands ambassad hade blivit en propagandahärd; liberalerna träffades där ständigt ... Det var i britanniska ambassaden som man bestämde sig för att överge de legala vägarna och att engagera sig å revolutionens väg."

Då ingen bör dömas ohörd, meddelas här Buchanan's försvar: "Jag var ej bland dem som i republiken såg en panacé för alla de krämpor, varav landet led. Tills uppfostran genomträngt de ryska massorna, kan de lika litet undvara en stark härskare som deras slaviska förfäder, vilka i 9 seklet inviterade svenska vikingar att komma och härska över dem, enär deras land saknade ordning."

I alla de tal B. höll efter sin återkomst till England 1918, både i Ryska Clubben i London och annorstädes, förordade han en beväpnad intervention mot bolszeviki. (R. R. R. 60, 120, 121, 128).

Budennyj, Semen-Mixailovixs. — Född 1876 eller 84 såsom son av en muzik i Donska kozakdistriktet, gick han i soldattjänst 1903 och avancerade småningom till dragonvaktmästare. Efter revolutionen 1917 valdes han till de kavkazska truppernas sovetpresident. Han började ett guerillakrig mot vita och kazaki, och sedan han 1918 förenat sig med röda armén, organiserade han dess rytteri. Som bolszeviki's kavallerigeneral stred han mot Denikin och Wrangel, samt mot polskarna 1920. Efter att 1919 ha inträtt i kommunistpartiet, blev han ledamot av Sovetunionens militära revolutionsråd.

Genom sitt sätt att handha kommandot över sina trupper, vann han en enastående popularitet bland sitt manskap, samtidigt som han ingav respekt bland sina överordnade. Han besegrade de vita generalerna, under vilka han tjänat som soldat. Hans självständighet var så allmänt bekant att ännu lång tid efter inbördeskriget vågade kavalleriinspektören ej inspektera B:s trupper. Han blev nästan en stat i staten, ett slags Bonaparte, som ingav en viss farhåga. Han ignorerade tjänsteskrivelser och brydde sig ej om att genomläsa erhållna order. Sovjetmyndigheterna, som funno det klokt att stäcka vingarna på B., gjorde honom till en enbart dekorativ figur genom att utnämna honom till kavalleriinspektör med säte i Moskva. Upphöjelserna har icke inverkat på B:s sätt. Han är alltjämt samme dragonvaktmästare, och den högre politikens finesser är honom lika främmande som någonsin. Signalementet visar en högrest man, vara kraftiga ansikte markeras av buskiga ögonbryn och långa mustascher. Namnet Pudennyj uttalas "Bodjänni" och betyder "vardaglig".

(Forts. i nästa n:r.)

Hjälp till med

NATIONENS spridning!

De som gilla *Nationens* strävanden böra anse det som en plikt att medverka för dess vidare spridning bland allmänheten, vare sak tidningen helt är inställd på att tjänа.

Sök vinna Edra bekanta och grannar som prenumeranter under nya året, ifyll deras namn m. m. å nedanstående blankett samt insänd densamma till tidningen *Nationen,* adr. Södra Kungstornet, Stockholm.

Prenumerationskupong.
(Att urklippas och insändas.)

Nedanstående personer prenumerera genom undertecknad å Nationen för år 1929. Prenumerationsavgiften får uttagas genom postförskott hos resp. prenumerant.

Namn: .....
Adress: .....
Helår, halvår, kvartal.

Namn: .....
Adress: .....
Helår, halvår, kvartal.

Namn: .....
Adress: .....
Helår, halvår, kvartal.

(E) önskad prenumerationstid överstrykes.)

Ovanstående prenumeranter insända av:

Namn: .....
Adress: .....

Prenumerationspris:
10 kr. för helår, 5:25 kr. för halvår, 2:75 kr. för kvartal.

Israels stora plan för världens erövring.

Några kompletterande förklaringar till Sions Vises hemliga protokoll.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Utan tvivel har det förnämsta erövringsmedlet i Sions händer alltid varit guldet, och därför har man nödgats icke endast anskaffa det, utan även höja dess värde.

Guldmyntfoten har tjänat till guldets fördyrande och till dess övergång till Sions kassor samt till yttre och inre öroligheter, som framgår av Rotschildarnas historia, tryckt i Paris i "Libre Parole". Genom dessa oroligheter har man skapat kapitalets monopoliserade styrka under liberalismens och "vetenskapliga" utarbetade ekonomiska och sociala teoriers baner.

Den omständigheten, att man tilldelat alla möjliga "teorier" benämningen vetenskapliga, har gjort och gör allt fortfarande Sion betydande tjänster. Röstningssystemen hava gjort det möjligt att genomföra allt, vad än den Sionska styrelsen önskat, i det de verka genom mutning eller övertalning av nödiga personer och hopens pluralitet, i synnerhet då det har lyckats giva social eller politisk betydelse åt denna pluralitet. Nödställda intelligenser, kortsynta liberaler och andra dylika personligheter hava även tjänat Sion väl. För Sion är den bekvämaste och mest önskliga regeringsformen — den republikanska regimen, vilken giver full frihet åt Sions ärmés verksamhet, d. ä. åt anarkisterna. Härav dess ivriga propaganda för liberalismen, ledd av den Sion blint tillgivna pressen, vilken sig med röda armén, organiserade han dess rytteri. Som bolszeviki's kavallerigeneral stred han mot Denikin och Wrangel, samt mot polskarna 1920. Efter att 1919 ha inträtt i kommunistpartiet, blev han ledamot av Sovetunionens militära revolutionsråd.

Genom sitt sätt att handha kommandot över sina trupper, vann han en enastående popularitet bland sitt manskap, samtidigt som han ingav respekt bland sina överordnade. Han besegrade de vita generalerna, under vilka han tjänat som soldat. Hans självständighet var så allmänt bekant att ännu lång tid efter inbördeskriget vågade kavalleriinspektören ej inspektera B:s trupper. Han blev nästan en stat i staten, ett slags Bonaparte, som ingav en viss farhåga. Han ignorerade tjänsteskrivelser och brydde sig ej om att genomläsa erhållna order. Sovjetmyndigheterna, som funno det klokt att stäcka vingarna på B., gjorde honom till en enbart dekorativ figur genom att utnämna honom till kavalleriinspektör med säte i Moskva. Upphöjelserna har icke inverkat på B:s sätt. Han är alltjämt samme dragonvaktmästare, och den högre politikens finesser är honom lika främmande som någonsin. Signalementet visar en högrest man, vara kraftiga ansikte markeras av buskiga ögonbryn och långa mustascher. Namnet Pudennyj uttalas "Bodjänni" och betyder "vardaglig".

(Forts. i nästa n:r.)

PRIVATSPISNINGEN

SCHEELEGATAN 8, 1 tr. - Tel. Kb. 44 25

Frukost: Smörgåsbord, varmrätt, gröt och kaffe samt öl eller mjölk.

Middag: Smör, bröd, soppa, varmrätt, kaffe, öl eller mjölk.

10 st. kuponger Kr. 11:70.

Inackord. Kr. 70:— pr mån.

God o. vällagad husmanskost.

DANSK NATIONALT TIDSSKRIFT

KØBENHAVN F.

Selvstændigt - uafhængigt - antisemitisk
Helaar Kr. 5:—. Halvaar Kr. 2:75.

PRESSKONSERTEN.

Forts. fr. sid. 2.

att bli ljusa betydelselösa. Försvarsminister [illegible] har i ett intervjuutlande preciserat några av dem. Man möter här sådana frågor som den om flygvapnets planmässiga utveckling, vidare om vilka åtgärder som skola vidtagas för att mera effektivt kunna utnyttja de till linjetjänst uttagna värnpliktigas utbildningstid och för att mera rationellt ordna handräckningstjänsten, en del materialfrågor o. s. v. Härtill kommer spörsmålet om krigsmaktens högsta ledning, beträffande vilken remissen nu inkommit från vederbörande myndigheter. De sakkunniga få sedermera, framhåller statsrådet Malmberg, successivt behandla sådana försvarsproblem, som efter 1925 kommit i ett nytt läge — exempelvis Gotlands försvarsfråga, som på sistone tilldragit sig ett speciellt intresse — ävensom andra spörsmål, vilka synas påkalla ändringar och modifikationer av 1925 års beslut, särskilt på grund av sedermera gjorda rön och inträffade omständigheter. Kraven på förändringar härutinnan måste därvid sättas i samband med de planer, som på grundval av 1925 års beslut och de styrkor, som nu stå till vårt förfogande, under de sista åren utarbetats inom general- och marinstaberna . . .

Vi hava dock för vår del i ett uttalande för ett par månader sedan framhållit, att det av många skäl vore önskvärt, att hela vårt försvarsproblem i en utredning av ena eller andra slaget återigen toges upp från grunden. Främst bland dessa skäl, vilka alltjämt synas äga oförminskad giltighet, står den militärpolitiska lägeförvandling, vilken för Sveriges vidkommande inträtt i och med sannolikheter av att Östersjön under nästa stormaktskrig blir en huvudkrigsskådeplats. För krigsföretag i luften eller på vattnet måste ju Gotland därvid erhålla en utomordentlig betydelse såsom centralt belägen operationsbas. Faran för en kränkning av Gotlands neutralitet blir under sådana omständigheter överhängande. Men frågan om Gotlands skyddande mot främmande inkräktning är endast en del av frågan om Sveriges möjligheter att effektivt tillvarataga sina rättigheter som neutral stat och därigenom undgå att indragas i den allmänna krigsbranden. Kan det svenska försvaret icke injaga respekt hos de krigförande, komma dessa ej ett ögonblick att hesitera inför en neutralitetskränkning, som tillför dem strategiska fördelar på motståndarens bekostnad.. En annan fråga, som man i sammanhanget heller icke kan undgå att uppmärksamma, är de nya krav på försvarsorganisationen, som ställts av krigsteknikens utveckling. Uraktlåtenheten att 1925 beakta dessa krav gör endast utredningsbehovet så mycket större trängande.

Den citerade tidningen har utan tvivel rätt uti, att en mera vittgående utredning av försvarsproblemet är av behovet i högsta grad påkallad. Vad som ovillkorligt måste fordras är emellertid, att denna oundvikliga större utredning bringar sanningen helt i dagen. Vårt folk har rätt att få känna ej mindre verklighetsläget i försvarshänseende än huru, av vilka och för vilka syften den stora nedskrotningen av det svenska nationalförsvaret skedde. Jämväl hr Karl Otto Bonnier bör härvid sättas i tillfälle att vittna! Det är ju icke möjligt för Sveriges folk att kunna taga ställning till frågan, så länge det medels lögnaktig upplysning hålles i fullständig ovetskap om verklighetsförhållandena.

Vid behov av
FOTOGRAFERING!
Glöm ej att anlita oss, då vi äro Specialister och erfarna fackmän inom branschen.
RING ENDAST NORR 75 45.
BILD-CENTRALEN
Drottninggatan 38, Stockholm

Den nya
DECCA
är den engelska resegrammofonen, det rätta instrumentet för alla musikvänner, den första grammofon, som ger Eder all musik ur skivan i rätt avbalanserad ton.
Förmånliga betalningsvillkor.
Begär prisofferti — Ombud antagas!
A.-B. E. TORNBLAD
Scheelegatan 4 - Stockholm.

S.F.S.F.

Riksbaneret till strids mot den falska nationalekonomien.

Riksbanerets till förra lördagen utlysta möte blev en vacker framgång för den spirande svensk-folkliga upplysningarörelsen i vårt land. En sällsynt enig och stark stämning rådde bland de församlade, vilka voro från de mest skilda yrken och samhällsklasser, en stämning, som under aftonens lopp tog sig många väldaligt uttryck. Ordföranden fann sig även föranlåten uttala sin fasta förvissning om att av det lilla fröet, som såtts ut, snart skulle bliva ett stort och mäktigt träd, vars grenar skulle skugga ut över det svenska samhället, till lycka och välsignelse för allt folket.

Kring aftonens huvudämne, "Nationalekonomi. Nationell eller internationell?" utspann sig en särdeles livlig diskussion. Direktör *Adolf Andersons* å Ekebo inledningsanförande — vilket in extenso återgives å annan plats i tidningen — hälsades med starkt bifall. Det var tydligen ett ord i sin tid som här uttalades. Diskussionen blev ett understrykande och ett vidare utvecklande av de positiva synpunkter, som kommo till uttryck i inledarens anförande, samt artade sig till en skarp vidräkning med de nationalekonomiska svindelliror, som predikas av våra kvasivetenskapliga "nationalekonomiska" professorer, hrr Cassel, Heckscher etc. och som gjorts till rättesnöre för svensk politik, vilka läror gå ut på den egna lands- och folkekonomiens förstörande i den judisk-imperialistiska inkräktarmaktens intresse. Från flera håll påpekades, hurusom den Casselska teorien, att skuldsättningen nationalekonomiskt är både sund, naturlig, nyttig och nödvändig för en stat, är rent Långbrodåligt och också de av "nationalekonomerna" en corps hävdade näringspolitiska synpunkterna, att vi i "det folkliga välståndets" intresse skola avveckla sådana svenska näringar, som icke kunna konkurrera med de exotiska ländernas i fråga om produkternas framställningskostnad. En nationalekonomisk politik, som ginge ut på att på allt sätt kringskära möjligheterna för det svenska näringslivets utveckling, vore icke någon svensk nationalekonomi, utan en ekonomisk politik, inriktad *mot* svenska folkets sanna intresse och välfärd. Detta måste vi göra klart för oss! Det vore sannerligen högst på tiden, framhölls av olika talare, att en mäktig folkopinion reses, en opinion, som banar sig väg fram till regering och riksdag samt låter de statliga myndigheterna, som blott alltför villigt lyssnat till de antisvenska nationalekonomiska irrläromas, veta, att nu kan det vara nog!

Under mötet behandlades vidare frågan om *Riksbanerets* praktiska arbete i upplysningens tjänst. Under den debatt, som härvid utspann sig, vitsordades allmänt den stora betydelsen av den upplysningsverksamhet, som igångsatts, vilken förvisso fyller ett allmänt och starkt känt behov.

—n.

*

N. U.-C. n:r 4, *Vårdkasen*, Storfors, höll lördagen den 9 dec. konstituerande sammanträde i Storfors.

Mötet öppnades av avdelningsledaren, som i ett anförande hälsade de närvarande välkomna. Härefter övergicks till behandling av föreliggande ärenden och fullgjordes de i stadgarna föreskrivna åtgärder. Såsom fastställdes nomineringen av avdelningsledare och sekreterare, samt valdes tvenne revisorer. Medlemsavgiften bestämdes till 5 kr. pr år, varav 1 krona till Rikesledningen och 4 kronor till avdelningskassan.

Vid mötet lämnades det meddelandet, att cirkeln av Nationens styrelse i gåva erhållit ett exemplar av tidningen för åren 1927 och 1928 såsom ett bidrag till dess bibliotek.

Sedan ärendena på föredragningslistan behandlats lästes högt av de allvarsord, som funnos uttalade i n:r 47 av Nationen, kring vilka en allmän diskussion uppstod.

Storforsavdelningens första sammanträde var präglat av en livfull stämning. Dess medlemmar utgöras av jordbrukare och skogsarbetare.

Avd.-led.

JÄRN OCH METALLSKROT
LUMP OCH TOMGLAS
Tel. 802 77 KÖPES Tel. 802 77

NATIONALT TIDSSKRIFT
Keysersgt. 1, OSLO
Eneste antisemitiske publikation,
Utkommer maanedlig
Pris til Sverige kr. 6:20.

"Hell dig, vår skyddsherre!"

»Tysklands ensamme man» — stormäktig ledare av Tyska Hederslegionen med dess 3- à 400,000 medlemmar.

I Nationen har tidigare berörts den skamlösa lögnkampanj mot General Erich Ludendorff med anledning av dennes oförskräckta framläggande inför offentligheten av det internationella judedömets roll i nutidens politik och utveckling, vartill också den judestyrda svenska dagspressen i senare tid lånat sin medverkan. Man hade ej tillrott en tidning som Nya Dagligt Allehanda, som uppträder med anspråk på att representera en nationell och moralisk kulturutveckling, att nedlåta sig till ett dylikt värv. För icke så länge sedan hade man att särskilt i den nämnda tidningen läsa en rad artiklar av tidningens medarbeterska lady Drummond-Hay (gift med N. F:a judiske generalsekreterare) samt av det kända författaremärket "C—m", vari med stor energi hävdades, att General L. vore "en ensam man" i Tyskland. Han hade fått sina nerver totalt förstörda under kriget och vore nu att anse som "en stackars sinnessvag man", som ingen i Tyskland toge på allvar. Vi hava med de förbindelser, vi sitta inne med i Tysklands nationella värld, förvissat oss om, att denna framställning från början till slut är lögn. General Ludendorff står i sitt land den dag som är så långt ifrån ensam, att han kanske rentav i högre grad än någon annan nu levande tysk har det nationella Tyskland bakom sig. Men han har haft det modet att utan omsvep säga sitt folk sanningen rörande det internationella Judas djävulska spel i vår tid, och det är därför som den judiska världspressen i alla länder nu är så ivrig att söka framställa honom såsom "ensam" och "sinnesförvirrad". Försöket verkar för den, som något känner ställningen, direkt kostbart. Bakom generalen står nämligen såsom en man en organisation, "Tyska hederslegionen", f. n. omfattande mellan 3- och 400,000 tyskar eller praktiskt taget hela det inflytelserika nationella Tyskland, vilket i honom ser sin store ledare. De ovationer, som kommo generalen till del på hans hårområret firade 60-årsdag från ehrenlegionärernas sida, voro härvid betecknande för de känslor, som allt fortfarande besjäla dessa. I Ordensväsendets för Tyska Hederslegionen organ, "Deutsche Ehrenblatt", ägnades honom vid tillfället en varmhjärtad hyllning, från vilken vi låna närstående bild.

"Ingen tysk soldat skall väl", yttrade Ordensrådet i sin hyllningsadress, "obemärkt låta den dag gå förbi, då den störste tyske soldaten fyller 60 år. Isynnerhet gäller detta för dem, som tillhöra Tyska Hederslegionen, vilka hava äran att kalla honom sin skyddsherre. Att förhärliga hans mänskliga och militära storhet såsom genom uppsatser över särskilda prestationer eller över hela hans livsverk vore ett företag som övergår våra krafter. Att fälla ett omdöme över en person, vars verkliga storhet skall inskrivas på historiens blad, må vi ej med." Härpå följde själva adressen, undertecknad Ordensrådet:

"Ers Excellens,

Stormäktige, vördade Herr General!

I djup vördnad och tacksam trohet tänka tyska hederslegionens riddare på Ers Excellens' 60-årsdag, vår härförares och skyddsherres, vilken såsom en förebild för sitt folk ägnat hela sitt liv och hela sin personlighet åt det tyska fosterlandet.

Utan motsvarighet i folkens historia äro en Ludendorffs stordåd mitt bland sitt folk mot hela världen. Det fyller oss med djup skamkänsla, att en sådan man kunde bliva utplånad ur sitt folks hjärta, att det överhuvud kan givas en enda tysk, som icke nämner hans namn med uttryck av vördsam tacksamhet.

Men vi svärja att icke slå oss till ro förrän hela folket har erkänt vad det är skyldigt sin store son. Vi bönfalla Gud om att bevara hans hälsa och dådkraft, på det att han dymedels åter måtte varda för ett enigt folk, vad han nu är för oss:

En förebild, ledare och hjälte!"

Av det citerade framgår, huru grotesk lögnen om General Ludendorff såsom den "stackars ensamme mannen" i Tyskland i själva verket är. Och vi hava förvissat oss om att ställningen på intet sätt förändrats sedan dagen för den nämnda hyllningens överbringande. Generalen är alltfortfarande "stormäktige" ledaren av Tyska Hederslegionen, och legionärernas antal ökas ständigt. Beträffande legionen, dess tillkomst m. m. lämna vi här ordet till en i saknerna väl insatt författare:

Tyska hederslegionen.

De tyska furstarna föranleddes genom amerikansk påtryckning att abdikera, i den tron att Tyskland därigenom skulle erhålla en billig fred. Den amerikanske presidentens talesman i Genève, professor Herron, hade emellertid gjort flera uttalelser i detta avseende än entenden var villig infria. Fredsslutet berövade de allierade Centraleuropeiska staterna stora områden med rent tysktalande befolkning, och genom obestämda krigsskadeståndspretentioner sökte man göra tyska folket till ett slags tributpliktiga vasaller. Den nya tyska regeringen som ej blott andligt tillhörde judesocialismen men även bland sina främsta räknade rent judiska demagoger ,accepterade de av finansjudarna i Paris dikterade fredsvillkoren. Officerare och soldater, som under fyra hårda år ständigtigt kämpat mot övermäktiga fiender från fem världsdelar, upprördes över judesocialisternas förräderi, och sålunda uppstodo flera militära kamporganisationer av utpräglat antisemitisk karaktär.

Den förnämsta av dessa sammanslutningar var *Deutsche Ehrenlegion*, omfattande dem som under den Svarta Örnen kämpat för kejsare och fädernesland. I främsta rummet var det officerare med talrika furstar och generaler i spetsen, men praktiskt taget fick ingen rangskillnad åga rum, och sålunda kom legionens ledning att representera alla grader, från den högsta till den lägsta. Detta ordensråd valde generalkvartermästaren Ludendorff till Ehrenmarschall, samtidigt hyllande kejsar Wilhelm och övriga tyska och österrikiska furstar som sina kumrater. Dit hörde också redan från början magyariske riksföreståndaren amiral Horthy, finske riksföreståndaren general Mannerheim, ryske riksföreståndaren general Wrangel (de begge sistnämnda svenska adelsmän), västryska arméchefen general Bermondt-Avalon, svenska drotningen Viktoria, född prinsessa av Baden, albanske tronpretendenten hertigen av Durazzo o. a. framstående representanter för nordisk ras i olika länder.

Politiskt sett är Hederslegionen klart monarkistisk. Rasbiologiskt stående på samma ståndpunkt som staden badiske forskaren dr. Hans K. Günther, är legionen utan alla omskrivningar antisemitisk. Sedan våren 1922 existerar en Nordisk avdelning, "Ridderschaft v. Schwarzen Adler", med legionärer i Sverige, Norge, Danmark, Island och de forna svenska provinserna Finland, Estland, Lettland. Legionärernas antal är numera betydligt över 300,000 ensamt i Tyskland. Reichsverband der Ritterschaften der Deutschen Ehrenlegion har sitt säte i Berlin ,där även en särskild tidskrift utges. Varje Ritterschaft leides diktatoriskt av en Geschäftsträger. Ridderskapen bära vid parader etc. sina respektive uniformer. Särskilt målerisk äro de tyrolska och magyariska uniformerna. Den judeliberala pressen har alltsedan Legionens första framträdande skrivit mot "de nya nationalisterna och deras nordiska ideal", och stämningen har ej blivit bättre, sedan Legionen hänsynslöst avstraffat ett par judiska provokatörer som tack vare mened lyckats tränga sig in i dess led.

F. v. S.

Ärade Husmödrar!
All slags tvätt och strykning mottages tacksamt, handmetoden - billiga priser.
Bad- och Tvättinrättningen
CANADIS
Billiga och bekväma karbad tillhandahålles mellan 10 f. m.—8 e. m.
Frejgatan 41—43 - Stockholm
Tel. Vasa 188 45

Pälsar, Dräkter, Kappor och Klänningar
beställes fördelaktigast hos
EMIL MOSSBLADS
Damskrädderi & Pälsatelier
2 Sergelgatan 2 - Stockholm
Telefoner N. 19587, 13274.

KELLY-SPRINGFIELD
Snart sagt varje annons om bilringar ordar om hur ringen bör vara, under det att denna annons endast anger namnet på en ring, som är som den bör vara — Kelly-Springfield
KELLY KOSTAR EJ MERA ÄN ANDRA RINGAR.
Generalagenter:
Stockholm HUZELLS Karlstad

En nyttig julgåva,

som den svensk folkliga rörelsens anhängare och vänner icke böra försumma att upptaga å listan bland sina gåvor till släktingar och bekanta.

är

en prenumeration å NATIONEN för år 1929

för helår, halvår eller kvartal.

Denna julgåva kommer icke blott en gång, utan återkommer varje vecka ny. Genom att ihågkomma dina anhöriga och vänner med ett prenumerationskvitto å Nationen för 1929 gör du dem själva en god gärning genom att du bereder dem tillfälle vinna inblick i de för dem själva så viktiga förhållanden, som ingen annan svensk tidning framlägger. Betydelsen härav kan icke överskattas i en allvarstid sådan som den närvarande.

Sveriges statsskuld nu 1,829,6 milj. kronor.

Sveriges statsskuld uppgick vid utgången av november månad till 1,829,6 milj. kr. mot 1,829,2 milj. kr. vid slutet av oktober och 1,820,4 milj. kr. den 30 maj i år. Den tillfälliga statsskulden har under månaden ökats med omkring 1,000,000 kr. medan den fonderade minskats med 563,000 kr.

*

Statsskuldsättningen är som vi veta det medel framför alla andra, varigenom Israels regerande "demokrati" velat förverkliga det folkliga frihetsidealet. Någon tendens hos dem som makten hava att vilja upphöra därmed förmärkes icke.

Kungl. kommission i betodlingsfrågan.

Regeringen har i extra konselj beslutat tillsätta en kommission för att verkställa utredning samt avgiva förslag rörande åtgärder med anledning av sockerbetodlingens nuvarande läge. Medlemmar i kommissionen äro överståthållare H. Elmquist, landshövding A. W. T. von Schneidern och chefen för statens egnahemsstyrelse C. E. A. Mannerfelt. Överståthållaren skall fungera som kommissionens ordförande.

Några särskilda direktiv i statsrådsprotokollet har icke givits kommissionen. Dennas första arbetsuppgift blir att leda förhandlingarna mellan Sv. sockerfabriksaktiebolaget och betodlarna rörande betodlingskontrakten för nästa år, varunder en nära kontakt kommer att upprätthållas med departementschefen. Kommissionen har kallat sockerbolagets och betodlarnas representanter till sammanträde i Malmö fredagen den 21 dec.

Försvarets effektivitet skall höjas.

Försvarsministern har enligt bemyndigande tillkallat översten vid intendenturkåren J. F. Söderbom, kommendörkaptenen av första graden vid flottan A. Örnberg, förste marinintendenten vid marinintendenturkåren chefsintendent C, Hj. F. V. Gyson Ekman samt majoren vid generalstaben Hj. F. Falk att såsom sakkunnigа inom försvarsdepartementet biträda vid verkställande av utredning i fråga om höjandet av försvarsväsendets effektivitet.

Pianinon
förstklassiga fabrikat säljas billigt.
Regeringsgatan 66
Rep. o. stämn. utf. 28 års praktik.
Tel. Duvbo 132.
DAVID PETTERSSON

Gör ett besök på
"Gryfan"
CAFÉ OCH MATSERVERING
25 Lästmakaregatan 25
Telefon 160 83
NY REGIM
Specialité: God och välagad mat
Lunch o. Supé med allmänt smörgåsbord
Fina Dinémiddagar
A la carte hela dagen
Billiga priser och trevliga lokaler

Läs och sprid Nationen!

Prenumerationspris:
Helår 10:—; Halvår 5:25; Kvart. 2:75.
LÖSNUMMERPRIS: 25 öre.

Kommissionärer för prenumeration och lösnummerförsäljning antagas å alla platser i landet.

NATIONEN

Fredagen den 14 December 1928.

BOKBINDERIARBETEN
ALLA SLAG, RASK LEVERANS, OMSORGSFULLT OCH TILL MODERATA PRISER.
BRATTS BOKBINDERI AKTIEBOLAG
Klarabergsgatan 52, 2 tr., STOCKHOLM.
Telefoner: 151 35, Norr 56 20

Harald Lindström Boktryckeri, Stockholm 1928.

Vid behov av Potatis, Rotfrukter och Grönsaker vänd Eder till
Th. Nilssons Partiaffär
Norrtullsgatan 20
Lägsta priser, alltid prima varor
Snabb expediering
Tel. Vasa 146 89

Fem miljoner kr. räddade åt svenska staten.

(Forts. fr. sid. 1.)

ten av förhållandena, i grund och botten samma personer. Ryktet syftar icke på de nu synliga köparna, Aktiebolaget Stockholms Bryggerier och Aktiebolaget Pripp & Lyckholm, utan på de banker, som ligga bakom dessa båda företag. Höga Vederbörande i Spritcentralen, som varit så ängsliga på upplysningar, att inte ens den kungl. Monopolkontrollutredningen fått nya om det först nu publicerade optionskontraktet av år 1926, får finna sig i, att rykten komma i svang, helst även den nye chefen, rådman Lyberg, följt traditionen i Spritcentralen och ej synes velat lämna de upplysningar, som man kunnat förvänta sig få från ett halvstatligt monopolföretag, vars hela vinst enligt bolagsordningen och kontrakt med staten skall inlevereras till statskontoret för stasverkets räkning. Såsom av nr 48 av Nationen framgår, har Föreningen Mot Monopol igångsatt en utredning om vem som tillgodogjorde sig överbetalningen av tio milj. kr., när Spritcentralen 1920 inköpte aktierna i Porterbryggeriet; och det är att antaga att Föreningen Mot Monopol utsträcker undersökningen att omfatta jämväl det nu i dagarna skedda köpet av aktierna i Porterbryggeriaktiebolaget D. Carnegie & C:o och sammanhanget med den tidigare aktietransaktionen.

Falskheten i skenhelig förklädnad.

(Forts. fr. sid. 1.)

helig ande att härska över materien. Det är emellertid vår ofrånkomliga plikt, såsom kristna, att föra striden vidare mot det judiska systemets falskhet och skenhelighet, ty vi ha samma fiende att göra med och därtill mångdubbelt starkare än på Jesu tid.

I motsats till den mosaiska dekalogens materialism är kristendomen frälsningens och upprättelsens religion, och i dess evighetsvärde för mänskligheten utveckling finna vi den ledstjärna vi ha att följa under vår strid mot den antikristliga judendomen. *J. L*

Marxistiska spekulationer i antifascism.

(Forts. fr. sid. 1.)

valet till Stockholms polisnämnd, både ju enhälligt beslutat förorda Moskvas härvarande legodräng, judeättlingen Karl Kilbom, såsom suppleant i nämnden. Men så kommer "fridestöraren" Ossbahr och stör den "samspelta" representantkretsens snygga beräkningar, ställande saken i en för samtliga partier högst besvärande offentlig belysning! Man föratår väl den våldsamma vrede, ett dylikt "oskicklig" beteende väckt inom den höga representantförsamlingen och som kommit Israels bilde "socialistiska" banérförare i Socialdemokraten, hr Engberg, att för ett ögonblick lägga det Marx — de Manska problemet på hyllan för att med hela tyngden av sin överväldigande "idealistiska" fraseologi rycka in till hr Ossbahrs förintande. Saken var ju i själva verket icke mycket mindre genant för herrarna av högern inom kommittén, som i "samförståndets" intresse givit sin sanktion åt hr Kilboms inval i polisnämnden, än för herrarna i det judemarxistiska lägret. Kilbom-Höglund-Engberg vilka framdrivit Kilboms kandidatur. I ledare på ledare rasar hr Engberg mot "den notoriska fascisten" Ossbahr, som med sitt "obalanserade" uppträdande i frågan framskapat ett i högsta grad allvarligt läge. Hr Kilbom och Ossbahr framställas såsom individer "av samma ull". Varför så nedsättta vännen-självfränden, den egna kandidaten till polisnämnden, hr Engberg? Vi förmoda att hr Kilbom har överseende med den Engb.-ska förolämpningen att likställda honom med "den notoriske fascisten". Den i herr Ossbahrs osolidariska uppträdande heltvisst alldeles oskyldiga Järtehögern får även sin ordentliga avbasning av hr Engberg och förebrås falskspel m. m. i samma stil. Hr Järte låter också i sitt taleorgan, Svenska Dagbladet, herr Ossbahr förstå, att han snällt bör följa "den bilde och försynte hr Rinmans i Stockholmstidningen" (hr Engbergs uttrycksätt) visa råd att i fridens intresse draga sig tillbaka ur spelet, på det socialdemokraterna måtte kunna frånga sitt krav på hr Kilboms inval i polisnämnden.

Hr Engbergs och socialisternas ställningstagande i denna fråga grundar sig, enligt vad man vill göra gällande, på den inbillade förestälningen, att hr Ossbahr är fascist. Enligt vad hr Ossbahr offentligt uttalat och även vid personligt samtal för oss uttryckligen hävdat är han emellertid icke fascist, har aldrig varit inskriven i någon fascistisk organisation, och gillar för sin del ingalunda det fascistiska politiska systemet som sådant. Han förklarade sig i stället vara anhängare av en auktoritativ kungamakt på svensk grund, d. v. s. ett monarkiskt system under lagens helgd. Mot bakgrunden av denna öppna bekännelse framstår hela det Engbergska "socialistfiaska" uppträdandet i saken såsom ett sällsport tarvligt sådant, förtjänt av att offentligt brännmärkas. Hrr marxistledare neka sig tydligen intet i sin strävan att lägga Sveriges folk under det revolutionssälskande Judas ok. Men deras storhetstid lider mot sitt slut. Vårt folk har lyckligavis börjat vakna till insikt om arten av den "lyckliggörelse", de önska bereda det. Att hrr "reformister" inför förnimmandet av, att folkets massor börjat genomskåda deras bedrägeri, hålla på att alldeles tappa huvudet, görande sig skyldiga till rent desperata handlingar, är visserligen förståeligt, liksom att de i den situation, de själva tillskapat, söka framskapa en kampställning fascismen-kommunismen, som möjligen kunde ge dem tillfälle avveckla den allt besvärligare demokratien, för att i stället här köra fram med "proletariattets diktatur". De svenskskinnade hörna dock icke låta provocera sig i den av Revolutions-Israels "marxistiska" agenter åstundade riktningen. På denna sidan föreflnnes ju lika litet någon längtan efter ett fascistiskt som ett kommunistiskt ofrihetstillstånd. Men ämna judemarxismens herrar göra allvar av sin planerade Bolsjevikiska revolution, skola de få tillfälle erfara, att svenskarna, när allt kommer omkring, icke äro de "självlösa djur" de föreställt sig, liksom att de icke ämna låta slakta ned sig som boskap enligt föredöme från Ryssland. Så mycket våra halv- och kvartsjudiska marxistiska "folkledare" det veta!

PARISER-CAFÉET
27 Kungsgatan 27
STOCKHOLM

Hotell och Restauranter
som rekommenderas den resande allmänheten.

ARVIKA. Stadshotellet.
ESKILSTUNA. Frimurarehotellet.
GNESTA. Stora Hotellet.
GAVLE. Grand Hotell och Centralhotellet. Järnvägshotellet.
HALMSTAD. Grand Hotell.
HEDEMORA. Stadshotellet.
HÄSSLEHOLM. Stadshotellet
KALMAR. Stadshotellet.
KARLSTAD. Stadshotellet.
LANDSKRONA. Stadshotellet.
LINKÖPING. Stora Hotellet.
LULEA. Hotell Hospits, Mattis Johansson, Tel. 1148.
LUND. Grand Hotell.
NORA. Stadshotellet.
NORRKÖPING. Göta hotell Dir. H. Magnér.
NYKÖPING. Stora Hotellet. Tel: Namnanrop
SIGTUNA. Stadshotellet. Tel. 110.
STOCKHOLM. Hotell Kung Carl, Birger Jarlsg. 23. Tel.: Namnanrop.
Carlton Hotel, Kungsg. 57.
Pensionat Wasa, 73 A Drottninggatan, 4 tr. Hiss.
STRÄNGNÄS. Stadshotellet.
TROSA. Stadshotellet Tel. 34
VÄSTERÅS. Hotell och Restaurant Klippan.
ÖREBRO. Stora Hotellet.

VAR VI DANSAR
I STOCKHOLM
MÅNDAG: Rosengrens vid Mynttorget
TISDAG: Teaterkällaren o. Montmartre
TORSDAG: Rosengrens vid Mynttorget
FREDAG: Teaterkällaren o. Montmartre
LÖRDAG och SÖNDAG: Rosenbad

Svensk eller internationell nationalekonomi.

(Forts. fr. sid. 1.)

vägar kunde hålla jämna steg med importen. För jordbruket blev den sålunda inträdda situationen i hög grad fördärvbringande, och arbetslönena inom jordbruksnäringen pressades ned till ett minimum, som låg betydligt under vad som fordrades för en människovärdig tillvaro. Vid tiden omkring 1880 stod det också för alla ansvarskännande klart, att skyddstullarna för jordbruksprodukter måste återinföras. Hårom gingo emellertid stridens vågor under flera år mycket högt, och det var först 1885 som Riksdagen fattade beslut om återinförande av dessa tullar. De sattes då till två kronor och femtio öre för hundra kg., lika för vete, råg och korn. I praktiken visade det sig dock snart, att tullsatsen blivit satt väl lågt, varför den 1895 höjdes till tre kronor och sjuttio öre, vilket ungefär motsvarande vad som var gällande i Tyskland, Italien och Frankrike.

Erfarenheten från de gångna fyrtio åren visar, att Sveriges folk har stor anledning till tacksamhet mot de män, som under åttio- och nittiotalen offrade möda och arbete för tullarnas och särskilt jordbrukstullarnas återinförande i vårt land. Vid sekelskiftet hade nämligen emigrationen betydligt avtagit och jordbrukarna kunde nu åter med mod och förtröstan se framtiden an. I mån som tiden led, började emellertid den ekonomiska grunden att svikta, trots att skenbart ingenting blivit ändrat. Penningvärdets fall var nämligen en faktor, som jordbrukarna i allmänhet icke tänkte på. I vanliga fall sker det icke heller så fort att skillnaden blir märkbar från det ena året till det andra, men om man efteråt gör jämförelser mellan början och slutet av en tjugoårsperiod, i detta fall 1895—1915, så finner man, att skillnaden är betydlig. Vid slutet av denna period kom som bekant världskriget och ställde för några år framåt alla värden på huvudet. Sedan de ekonomiska lagarna nu återgått till sina normala gångor, har emellertid frågan om förbättrade skyddstullar för jordbruksnäringen blivit så mycket mera aktuell. Det torde nu för envar på området sakkunnig person stå klart, att en höjning av dessa tullar motsvarande penningvärdets fall från sekelskiftet är behövlig, för att icke säga nödvändig.

Riktigheten härav bestrides icke heller direkt, men säger man, en sådan tullförhöjning är politiskt ogenomförbar av det skälet, att vänsterpartierna, som ha majoritet i riksdagen aldrig kunna övertalas att bifalla ett sådant förslag. Jordbruket måste dock på något sätt hjälpas, och detta kan möjligen i stället ske på det sättet att tullarna på de industrivaror, som jordbrukarna måste köpa, nedsättas eller helt avskaffas. Detta förslag förefaller onekligen vid första påseende sympatiskt och ganska tilltalande. Vid närmare granskning skall man emellertid finna, att jordbruket icke på denna väg kan hjälpas. Jag har gjort en beräkning över de ekonomiska verkningarna vid mitt eget ägande jordbruk och därvid kommit till ett ganska nedslående resultat. Arealen på detta jordbruk är tjugofem hektar och ungefär lika mycket skog och hagmark, tillsammans sålunda en medelstor bondgård. Bruttoavkastningen rör sig mellan tiotusen och elvatusen kronor pr år, och de utbetalade arbetslönerna uppgå till sju à åttatusen kronor. Min bokförda värdet å samtliga döda inventarier är sextusen kronor och genomsnittsdivslängden torde kunna sättas till tio år. Sex procents ränta å detta belopp gör trehundrasextio kronor och amortering sexhundra. Den årliga förbrukningen av redskap och andra döda inventarier drar sålunda en årskostnad av niohundrasextio kronor. Om vi tänka oss, att detta belopp genom industritullarnas slopande skulle kunna minskas med högst tjugo procent, skulle detta innebära en förbättring av det ekonomiska resultatet med etthundranittiotvå kronor pr år. Om denna mervinst fördelas på så sätt, att tre fjärdedelar delas lika mellan mina fyra arbetare och att jag för egen del finge behålla en fjärdedel, skulle resultatet bliva att min egen inkomst skulle ökas med fyrtiosåtta kronor, och mina arbetares med trettiosex kronor pr år till var och en. Att dessa små belopp icke kunna bli till någon märkbar förbättring för jordbrukets folk är uppenbart, men därtill kommer en avigsida, som gör, att åtgärden ifråga möjligen kan komma att skada mera än den gagnar. Jordbrukets ställning i vårt land skulle tvivelsutan vara ännu sämre, om vi icke hade en köpkraftig industriarbetareklass som avnämnare. Om industriarbetarna slopades, skulle industriarbetarna tvoligen icke kunna hållas vid de nuvarande lönerna och deras köpkraft skulle minskas, vilket återigen skulle skada jordbruket. Om man i stället går den andra vägen och höjer skyddstullarna med femtio procent, blir resultatet på väsentliga punkter annorlunda. Prisförhöjningen på de försålda varorna skulle bli ungefär tio procent och vid det ovan angivna exemplet medföra en merinkomst av ettusen kronor. Fördelade efter enahanda grunder som ovan nämnts skulle resultatet bli en merinkomst för ägaren av tvåhundrafemtio kronor, samt till en var av arbetarna en merinkomst av c:a etthundratåttiofem kronor. Detta är också vad som är oundgängligen av behovet påkallat för såväl den ena som den andra parten.

Nu säger man: allt detta är gott och väl, men då det icke finnes någon möjlighet att få en sådan tullförhöjning igenom i Riksdagen, är det väl bättre att taga det lilla man kan få än att icke få någon hjälp alls. För egen del vill jag emellertid säga, att om jordbruket icke kan bli hjälpt på annat sätt än att en annan grupp medborgare skulle självpas, så vill jag hellre avstå. Beträffande talet om att en höjning av skyddstullen skulle vara otänkbar med riksdagens nuvarande sammansättning, vill jag gärna tro att detta är en alltför pessimistisk syn på saken. När Sveriges industriarbetare och Sveriges jordbruksarbetare på allvar komma underfund med att det är deras eget skinn det gäller, så skall majoriteten i riksdagen nog kunna ordnas. Det gäller sålunda att för våra arbetare, såväl inom industrien som inom jordbruket, klargöra den kalla sanningen, att det i grunden rör sig om varken mer eller mindre än att skydda det nationella arbetet mot illojal konkurrens från utlandet. För c:a tjugo år sedan var det vanligt att jordbrukarna i Skåne importerade galizier för jordbruksarbete under betsäsongen. Från nationell-synpunkt var denna åtgärd givetvis förkastlig och genom arbetarnas energiska ingripande blev den också stoppad. För arbetarnas vidkommande bli de ekonomiska konsekvenserna givetvis ingalunda förmånligare om sockret i stället i sin helhet producerades i Galizien av galiziska arbetare och infördes till Sverige i färdigt skick.

Som barn ha vi säkerligen alla varit med om att i skolan sjungit: "Vårt land är fattigt, skall så bli." Skalden, som skrivit denna sång, syftade som bekant närmast på Finland, men det ansågs dock allmänt att strofen ifråga lika bra passade in på vårt eget land, Sverige. Vi veta emellertid numera, att så ingalunda är förhållandet. Om man tar hänsyn till befolkningens relativa storlek och på myckenheten av befintliga naturaprodukter, torde i stället kunna sägas, att Sverige är ett av jordens rikaste länder. Vi äro ungefär sex millioner människor i den svenska folkfamiljen och vi ha tillräckligt stora tillgångar av naturarvärden för att kunna skapa en betydligt högre levnadsstandard än som i genomsnitt är rådande i den civiliserade världen i övrigt. Förutsättningarna härför är emellertid att vi bättre än hittills taga vara på vad naturen har givit oss.

Stockholms Förenade Tvätt
Luntmakaregatan 94
STOCKHOLM. Tel. Vasa 34 22.
Specialité: Tvättning av överdrags- kläder.

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nyöppnade restauranter i Stockholm

Automatrestaurant CYRUS
43 Nybrogatan 43
Automatrestaurant ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2
Automatrestaurant ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8
Automatrestaurant GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51
Automatrestaurant S:T ERIK
47 & 1:t Erikagat. 47.
Automatrestaurant GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68
Automatrestaurant BIRGER JARL
73 Folkungagatan 73
Frukost 1/2 9—1/2 Middag 1/2 2—7
Kväll 7—1/2 12 Inga drickepengar
Ingen spritservering

Svensk Bondepolitik
i det förgångna,
i det närvarande
och i framtiden
TRE FÖREDRAG
av
Dir. Adolf Anderson å Ekebo
Ord. i Stockholms läns valkretsförbund av Bondeförbundet.
Pris 25 öre + porto. Finnes å Nationens expedition.

H. Lsons Affärsbyrå
Tel. 99 56 Mästersamuelsgatan 46 - Stockholm Tel. 99 56
Förm. köp o. försäljn. av stads- o. lantfastigheter. Ombesörjer förnämligast åt landsortsbor, soliditetsupplysningar, inkasseringar, inlämnande o. uttagande av handlingar hos ämbetsverk o. andra institutioner. Uträttningar av div. ärenden o. uppdrag hos banker o. försäkringsbolag.
Jag åtager mig icke rättegångar men lämnar goda råd till klienter vid val av advokater för olika rättegångsuppdrag, då jag äger god kännedom om juristerna i huvudstaden. Representant för Livförsäkringsbol. Thule, skandinaviens största o. för de försäkr. förmånl. i branschen. Vid förfrågningar torde bifogas dubbelt porto.

Merry Grill
Tegnérgatan 28, Stockholm
2:dra huset från Drottninggat
INTIM DANSRESTAURANT
Den populära
Imperial Orchestra
Best. tel. V. 789 och V. 793

KOP BROD FRAN
W. Gustafsson, Bageri & Konditori
S:t Erikag. 22. Stockholm. Tel. N. 18292

Södra Kungstornet, Stockholm
Redaktör: ELOF ERIKSSON
Telefoner: Red. Norr 5898. Exp. „ 5899.

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår ..... Kr. 10.—
Halvår ..... Kr. 5.25
Kvartal ..... Kr. 2.75
Lösnummer 25 öre.

Nr 50 (167) Fredagen den 21 December 1928. Årg. 4

Mystiken kring Carnegie-affären.

Såsom av n:r 48 av Nationen framgår ingav Föreningen Mot Monopol genom förmedling av Notarius publicus till verkställande direktören i A.-B. Vin & Spritcentralen, f. d. statsrådet Ernst Lyberg, en skrivelse, vari i och för blivande utredning begärdes svar å uppställda frågor rörande vem som vid försäljningen av samtliga aktier i Porterbryggeriet D. Carnegie & C:o på hösten 1920 till Spritcentralen för tretton miljoner kronor mottog och kvitterade den beräknade överbetalningen för bryggeriet av tio miljoner kronor. Sedan i skrivelsen transaktionen historiskt belysta och Föreningen Mot Monopol utvecklat sina motiv för uppskattningen av bryggeriet till ett värde av endast tre miljoner kronor, begärdes av Spritcentralens direktör svar å följande frågor:

1) Vem eller vilka voro enligt kontraktshandlingarna innehavarna av aktierna i Porterbryggeriaktiebolaget D. Carnegie & C:o vid den tidpunkt, då avtal träffades med Vin- & Spritcentralen angående övertagande av aktierna?

2) Vem eller vilka lyfte och kvitterade hos Vin- & Spritcentralen valutan för aktierna i Porterbryggeriaktiebolaget D. Carnegie &C:o? Och för den händelse det skedde genom ombud: för vems räkning utbetalades likviden?

Notarius Publicus protokoll ärmed utelutande av Föreningens Mot Monopol skrivelse, som förut återgivits, av denna lydelse:

"Protokoll, hållet hos Notarius Publicus Angur von Hedenberg i Stockholm den den 11 december 1928.

N:o 114. Till mig, Notarius, ingick denna dag med begäran om dess delgivande med vederbörande en så lydande skrivelse:

Till Herr Verkst. Dir. i A.-B. Vin- & Spritcentralen etc. (se n:r 48 av Nationen)."

Med anledning härav inställde jag mig denna dag i Aktiebolaget Vin- & Spritcentralens kontorslokaler i Centralpalatset, här i staden, samt överlämnade därvid till bolagets verkställande direktör, Rådmannen Ernst Lyberg, ovan intagna skrivelse. Rådman Lyberg förklarade sig ej hava något besked att lämna i ärendet.

Till bevis om vad sålunda förekommit utfärdas detta mitt protokoll.

Ex officio:
v. Hedenberg
Notarius Publicus
(sigill)"

Kontraktet av år 1920 mellan A.-B. Vin- & Spritcentralen och ägarna av aktierna i Porterbryggeriaktiebolaget D. Carnegie & C:o finnes bland de av rådman Lyberg förvarade handlingarna och har dessutom uppenbart varit framme i dagarna med anledning av avvecklingen av Spritcentralens innehav av aktierna ifråga, vadan rådman Lyberg på rak arm kunnat lämna svar på frågorna. Att han ej ville lämna besked, tyder ytterligare på, att saken är sjuk. Och hr Lyberg tjänstgör såsom en trogen gårdvard åt d:r Bratt under dennes vistelse i Paris och drager försorg om, att ljuset ej får skina på d:r Bratts forna gärningar. Det är inte för inte som hr Lyberg fått sin givande befattning med 40,000 kronors årslön jämte fri bostad i gåva av d:r Bratt. Det är nämligen uteslutande d:r Bratt ensam, som utsett sin efterträdare. Statsmakten förmåddes under svepskäl att överlåta stamaktierna i Spritcentralen på tio privata personer, föreslagna av d:r Bratt; dessa tio personer i sin tur utsågo en förtroendeman, som ensam hade rösträtt på bolagsstämma, och denne förtroendeman har städse gått d:r Bratts ärende, och jämväl utsett till direktör i Spritcentralen den person, d:r Bratt önskade.

Det har allmänt sagts, att avtalet av 1920, varigenom Spritcentralen förvärvade aktierna i Porterbryggeriaktiebolaget D. Carnegie & C:o, träffades med bankdirektören H. Mannheimer i Göteborg i hans egenskap av huvudchef för Skandinaviska Kreditaktiebolaget. Hr Mannheimer har icke dementerat ryktet. Fastän han offentligen i pressen uppmanats att redogöra för transaktionen och det därvid framhållits, att det vore en medborgerlig skyldighet för dem, som sutte inne med fakta och kände de närmare förhållandena vid aktieförsäljningen år 1920, att genom ingående uppgifters offentliggörande söka skingra dunklet kring denna jätteaffär, har hr Mannheimer ej vågat taga till orda.

Med anledning härav har Föreningen Mot Monopol anmodat Notarius Publicus i Göteborg att uppsöka bankdirektören H. Mannheimer och till honom överlämna en skrivelse — vilken i huvudsak är av enahanda lydelse som den av Föreningen till Spritcentralens chef avlåtna — ävensom för Föreningens räkning emottaga bankdirektörens svar därå.

Efter sedan tidningarna meddelat, att Spritcentralen nyligen försålt aktierna i Porterbryggeriet D. Carnegie & C:o till Aktiebolaget Pripp & Lyckholm i Göteborg och Aktiebolaget Stockholms bryggerier, har Göteborgs Handelstidning haft ett samtal med Prippbolagets verkställande direktör, ingeniör Erik Olson. Vad denne därvid uppgav — såsom att det ännu ej vore överenskommet, huru stor del av aktieposten skulle övertagas av Stockholms bryggerier och huru mycket av Pripp & Lyckholm, samt att han ännu ej tagit ståndpunkt till frågan hur sakens finansiella sida skall ordnas, men att saken torde kunna ordnas enklare än genom aktieemission eller upptagandet av något obligationslån — allt detta häntyder på, att Spritcentralens i tidningarna kungjorda försäljning av aktierna i verkligheten tills vidare träffats endast mellan Spritcentralen, å ena sidan, och banker, å andra sidan, sannolikt just samma banker, som, enligt vad ryktet förmäler, varit de, som på hösten 1920 sålde aktierna till Spritcentralen.

Ehuru genom den nu skedda försäljningen av aktierna till deras bokförda värde, 7,998.200 kr., Spritcentralens och Statens förlust minskats, förblir dock d:r Ivan Bratts oförstånd att för tretton miljoner kr. förvärva Carnegiebryggeriet en nog så dyrbar

(Forts. å sista sid.)

Envars ansvar och plikt.

I ett föregående nummer av Nationen påpekades, hurusom förutsättningen för den nationella tankens seger i den kamp på liv och död mellan Sverige och det internationella, på världsherravälde inriktade Juda, som nu befinner sig i sitt avgörande skede, helt beror av den aktiva insats och offervilja, som från de svenskasinnade presteras i denna allvarsstund. Vårt av den judiska propogandan omtöcknade folk låter sig alltjämt ledas av sina förrare mot fördärvet, utan att alls fatta sammanhanget i vad som sker eller innebörden och syftet därmed. Svenskarna äro i sig själva för bedriga för att kunna tänka sig möjligheten av ett infernaliskt spel sådant som det de för närvarande äro utsatta för. Skola vi överhuvud i detta allvarsläge, som med judemaktens omhändertagande av utvecklingen i Sverige de facto inträtt och som av varje seende svensk väl i dag borde inses, vara i stånd att avvärja den hotande katastrofen i judebolsjevism, måste vi alla resolut frigöra oss från de fördomar, den passivitet och nationella dådlöshet, vari fiendens propagandister insövt oss, åntligen återvinna oss själva, bliva svenskar i dettas ords sanna bemärkelse.

Länge var det ett ofta anfört hinder till försvar för uraktlåtenhet att handla i den fosterländska idéns tjänst, detta att ingen väg gavs, intet medel fanns, som man kunde betjäna sig av i den nationella försvarskampen. I den situationen resignerade man. Vi förstå visserligen väl dem, som så menade, ty ingen enda av de många, namnsvenska sammanslutningar och fraktioner av föregivet nationell natur, som i senare tid här sett dagen och med vilka vi ock räknat med möjligheten av ett samarbete, visade sig vid närmare prövning företräda sann och klara linjer; på den ena eller andra viktiga punkten voro de behäftade med hämskor, som hindrade den fria utveckling, som krävdes för att positiva resultat skulle kunna ernås. Därför blev det vår tidnings lott att gå sin egen väg, på egen hand kämpa den hårda kampen. Men vi hava, samtidigt, efterhand som tiden framskridit, kunnat glädja oss åt ett allt livligare intresse och en allt större medverkan från de svenksinnades sida; som för oss utgjort en eggelse och en maning att icke förtröttas. Vi hava bjudit den svenska allmänheten ett medel till befrämjande av den nationella frihetsrörelsens sak. Då vi gjort detta av pliktkänsla i den stora fosterländska idéns tjänst, för vilken vi gått in, anse vi oss även vara i vår rätt att allvarligt vädja till alla våra vänner och anhängare att även kännа sin plikt genom att vid det årsskifte, som nu stundar, giva oss

(Forts. å sista sid.)

Kommerskollegii näringslagstiftningsförslag ur svensk köpmannasynpunkt.

Ett uttalande för Nationen av riksdagsman Erik Nygren.

Det framlagda förslaget — »en halvmesyr», förbigår köpmännens kardinalönskemål.

Kommerskollegii till k. m:t ingivna utlåtande med förslag till revision av vår gällande näringsfrihetsförordning innebar såsom vi tidigare framhållit en besvikelse för dem, som väntat att den svenska

Ombudsman Erik Nygren.

intressesynpunkten skulle komma till ett rättvist beaktande under utredningen. Kollegiet hade vid sitt handläggande av problemet uppenbart bemödat sig om att i väsentliga stycken lägga sitt utlåtande så väl som möjligt till rätta för den inom vårt nutida ekonomiska liv dominerande osvenska frihetsvänliga in absurdum intressesynpunkten. Den senare förfäktades även med stor energi av de internationalistiska affärsidkarna, generalkonsul Josef Sachs och grosshandlare John Josephsson, älskvärt biträdda i värvet av kooperatistiske redaktören Gjöres samt riksdagsmannen grosshandlaren Winkler, Malmö, vilka alla icke ville vara med om några sådana inskränkningar i fråga om handelns frihet, som orättvist hölle tillbaka "den verkliga dugligheten". Den svenska intressesynpunkten hävdades emellertid under diskussionen med styrka av Sveriges Köpmannaförbunds ordförande, dir. E. A. Thunholm.

•

Då det bör vara av allmänt intresse att erfara vad man på svenskt köpmannahåll anser om kommerskollegii framlagda förslag till revision av näringsfrihetsförordningen, har Nationen hänvänt sig till nyvalde ledamoten av Andra kammaren för Stockholms stad, ombudsmannen *Erik Nygren* i Köpmannaförbundet, vilken som bekant stod uppförd å Nationens valsedel vid årets riksdagsmannaval. Vi ställde till ombudsman Nygren den frågan, i vad mån köpmannakåren var belåten med de av Kommerskollegium framlagda förslagen.

— På den frågan kan jag svara både ja och nej, blev svaret. Då vårt lands detaljhandlare under nära tre decennier eftersträvat en revision av den i mycket föråldrade och otidsenliga näringsfrihetsförordningen, är det uppenbart att de med tillfredsställelse mottaga meddelandet om att statsmakter och myndigheter åntligen i någon mån velat lyssna till deras önskemål och att man verkligen insett, att allt ej är bra som det är. Denna tillfredsställelse tog sig för övrigt uttryck redan när dåvarande handelsministern Wohlin år 1924 begärde och erhöll kungl. maj:ts bemyndigande att åt kommerskollegium uppdraga att fullfölja detta utredningsarbete. Man har nu under fyra år otåligt och nyfiket väntat på resultatet, och det är uppenbart, att detta, då det åntligen kom, utlöste en suck av lättnad och belåtenhet.

Därmed har jag ingalunda påstått, att vi äro tillfreds med vad som bjudes. Vi äro tacksamma för de bemödanden, som kommit till uttryck från ämbetsverkets sida att verkligen söka råda bot för de mest skrikande missförhållandena, men vi kunna icke komma ifrån den uppfattningen, att man gått förbi de båda kardinalönskemål, som framförts från köpmannahåll, nämligen om lagstadgad yrkeskompetens för handelsidkare samt inskränkning och successiv avskrivning av den ambulatoriska handeln.

— Men är det inte så, att kommerskollegium föreslagit exempelvis bokföringskompetens och likaledes förordrat reglering av gårdfarihandeln, inskjuta vi.

— Jo, det är sant, att bokföringskravet framföres till övervägande, men man har dock avviset det långt viktigare kravet på viss tids praktisk utbildning i yrket, och det är detta som gör, att kommerskollegii förslag ur köpmannasynpunkt måste beteckнas som en halvmesyr. Det är nämligen rent oerhöda förhållanden, som för närvarande råda inom vårt lands detaljhandel. Vem som helst kan utan de ringaste förutsättningar bliva "köpman". Det

(Forts. å sid 6.)

Det stora fridsbudskapet.

Åter ljuder över all världen det gudomliga budskapet om Fridsfurstens ankomst. Med glädje i sinnena fly människorna dagens ofrid och bekymmer för att några korta ögonblick hugsvala sig i åminnelsen av Honom, som förkunnade de orden: "Frid på jorden!"

Men huru nära ligger det ej för oss alla, som nu gå att fira den stora händelsen, att anställa betraktelser över den skriande motsatsen mellan den fridsförkunnelse, vi i den kristna julen ge vårt lov, och det tillstånd i världen, vi samtidigt bevittna! Runt omkring oss, vart vi vända oss, möter split och strid. Världen har förvisso aldrig så som i dag varit ett rov för just ofridens demoner, trots att utvecklingen sedan långliga tider gått i fridens namn. Och likväl fira vi nu åter det gudomliga budskapet: "Frid på jorden!"

Denna ofrånkomliga, skriande motsats mellan den kristna bekännelsen och den rådande verkligheten måste för oss alla tjäna såsom en maning, en väckelse. Den visar, att vi äro inne på orätta vägar. Ty eftersom sådden är blir också skörden. Vad hjälper det, att vi aldrig så mycket bekänna oss till fridsevangeliet, när vi i vår praktiska gärning låta oss ledas av ofriden! Eller att vi på de kristna högtiderna sjunga Fridsfurstens lov, när vi i vårt dagliga liv hylla lögnens fader! I denna motsats mellan ord och gärning är det, som vi hava att söka förklaringen till att den frid på jorden, Kristus sände om, ännu i dag är oss fjärran. Vi hava ej kunnit längre än till bekännelsen med läpparna. Den kristendomen är dock ej någon äkta sådan, utan blott skenkristendom, en förvanskning av Kristi sanna lära, som bjöd människorna att i sin strävan hylla sig till sanningen, den mänskliga kärleken och barmhärtigheten samt att låta sig ledas av den Gudomliga viljan.

Mellan de krafter, som av Skaparen nedlagts i människorna, det Goda och Onda, Gud och Satan, rasar kampen om själarna i dag kanske hårdare än på länge. Antikrists öppna framträdande utgör härom ett klart vittnesbörd. Utvecklingen i tiden visar, att det förstockade judafolket, som i sin gudlöshet djärvts föreställa sig för den övriga mänskligheten såsom det av Gud älskade folket över alla andra, har på de årtusenden, det levat under förbannelsen i sin förskingring, i intet avseende förändrats. Samma förstockelse och brottsliga konspirationer mot folken, som Kristus så kraftfullt fördömde, behärska dem ännu i dag; samma gudlöshet och fåvitska strävan efter guld och världslig makt, som kommit det att glömma sina plikter mot medmänniskorna. Liksom judarna på Kristi tid utgjorde djävulens avföda bland folken, göra de det idag. Sin världsmessianska dröm ha de ej övergivit utan i förskingringen efter alla den sataniska konstens regler praktiskt satt i system. Liksom på Kristi tid betjänade det sig av Satans list, smög sig på folken i oskuldsfullhetens vita klädnad, såsom ulvar i fåraklåder, för att sedan mordlystet kasta sig över dem och förgöra dem.

Dit voro vi nu komna, då alla folken, med list, svek och bedrägeri tvingade in under Judasoket, skulle frälsas i det världsmessianska Davidstecknet. Men då begynte folken åntligen att vakna upp ur giftsömnen, vari judafolket sövt dem. Med ens uppstod klarhet rörande det gigantiska bedrägeriet. I det ögonblick, då krönungen av verket skulle fullbordas! Det blev uppenbart, att den frid Israel utgivit sig för att vilja giva mänskligheten, i verkligheten var ofrid, att vad det utgivit för sanning var lögn, i samma anda, som präglade dess strävanden på Kristi tid. Medan folken av munnen bekänt sig till det kristna frids- och sanningsevangeliet, hade de i sin utveckling låtit leda sig av Antikrists ofrids- och lögnläror. Tills nu tiden var inne att vid den judiskmessianska drömmens slutliga fullbordande låta också namnkristendomen försvinna.

Tiden manar oss att vid detta julbegående till åminnelse av Fridsfurstens ankomst till världen allvarligt begrunda det historiska läge, som råder. Den judiska världsfilosofien har lidit bankrutt. Icke så att judarna i de länder, de i hemlighet medels list och svek lyckats lägga under sin spira, förlorat sina förvärvade maktpositioner. Ingalunda! Men de av judafolket i lögnens tecken styrda folken reagera i allt högre grad mot den ondskans makt, vars tillvaro de ana, ehuru utan att förstå, då sanningen är dem fördold. Denna begynner nu dock att nå ut, och i samma mån som detta sker är även domen över den gudlösa judiska världsmessianismen fälld. Denna skulle ej lyckas därför, att den byggde på en falsk uppfattning av mänskligheten och Gudsmaktens bestämmelse med henne. Tiden för Kristi seger på jorden nalkas! Då mänskligheten åntligen lärt sig att inse den eviga hållbarheten av Hans evangelium) att frid på jorden blott kan vinnas i sanningens, det sanna broderskapets, kärlekens och rättfärdighetens anda. Vi gå emot fullkomnandet av Hans heliga fridsverk på jorden, trots att ofriden i dag rasar våldsammare än någonsin i tiden. I det ögonblicket får ingen vara ljum. Stunden är kommen, då människorna måste övergå från namnkristendom till sann kristendom, kristendom i gärning. Och folken i Norden hava här sin mission i den Gudomliga världsordningen.

E.

Intressera Edra vänner för

NATIONEN!

Giv dem ett prenumerationskvitto för 1929 i julklapp!

Den 21 December

Vårt program.

När Nationen i oktober 1925, alltså för trenne och ett kvarts år sedan, upptog kampen för en nationell restauration i Sverige, skedde det i full insikt om uppgiftens allvarliga natur. Den allmänna uppfattnig, vi i vår första anmälan gåvo uttryck åt, sakna vi i dag anledning på någon väsentlig punkt frånträda. Tvärtom har utvecklingen under de gångna åren tydligt och klart visat, att det startprogram, vi presenterade inför offentligheten, till alla delar var väl grundat. Vi väntade oss icke några snabba eller överväldigande segrar. Vad under århundraden byggts upp i detta land låt det sig naturligen icke göra att i en hastig vändning göra till ogjort. Man måste ju i utvecklingen alltid räkna med naturnödvändighetens lag. Men icke förty anse vi oss ha skäl att med förtröstan skåda framtiden an. Vad som under denna förhållandevis korta tid vunnits innebär i själva verket en vacker framgång för den nationella idén. Verkningarna av Nationens arbete förmärkas allt tydligare på skilda områden.

Vårt svenska folk går ej i dag på samma sätt som för trenne år sedan i blindo. Ett visst uppvaknande kan förmärkas inom vida kretsar av medborgare inför den fara, som hotar. Även där man saknar närmare insikt i förhållandena, börjar man förstå, att det är något sjukt i det hela. I det ögonblick Nationen begynte sitt upplysningsarbete, beredde sig just den som hemlig regeringsmakt här i landet sig etablerade judisk-imperialistiska makten att kasta sig över vårt folk för att krossa det i sin blodsrevolution. Verket var genomfört, den reela makten i det svenska samhället redan överantvardad åt "det heliga folket". Det återstod endast att sätta kronan på verket. Det oförutsedda avslöjandet av "den stora hemligheten", som alla invigda voro förbjudna att tala om, kom såsom en fatal överraskning i det stora ögonblick, då slutsegern skulle inhöstas. Vi fingo så bevittna, hurusom, alltmedan det svensk-folkliga uppvaknandet skred framåt, den judisk-imperialistiska makten på alla linjer av all kraft ryckte in för förverkligandet av sin åstundande "folkfrälsning". Någon återvändo gavs tydligen ej. Kunde icke spelet nu vinnas och Israel i kraft av sin i dag innehavda "suveräna" makt i Sverige i Davidsstjärnans tecken här lyckas tilltvinga sig den officiella överhögheten, liksom skett i det "lyckliggjorda" Ryssland, kunde ju inför det påbörjade folkliga uppvaknandet befaras, att den drömda härligheten för det svenska landets vidkommande gick om intet. De ansatser, som under det förflutna årets förra del gjordes i samband med de etablerade stora strejkerna, vilka avsågo att framskapa "den tjänliga miljön", voro heltvisst också av långt allvarligare natur än de flesta ibland oss anat. Svenskarna gåvos en frist.

Den kamp för nationell restauration, som Nationen upptagit, skall under det kommande året med all kraft fullföljas. Sveriges folk måste definitivt befrias ur det iråkade oket under det revolutionära Juda, som hotar det till livet. Den stora, avgörande striden återstår ännu. Där får ingen svensk vara ljum, så sant det gäller hans eget väl och ve. Den förrädiska, kosmopolitiska skenkultur i lögnens tecken, som av inkräktaren i en falsk frihets namn påbördats oss, måste utdömas och plats beredas för en äkta, svensk kultur, vars ledstjärna skall vara Sanningen. Vi måste gå att omsätta den kristna kärleks- och rättfärdighetsläran i praktiken, göra den fruktbringande på samhällslivets alla områden! Detta är den enda väg, som kan leda oss ut ur förfallets utveckling. Alltför länge hava vi tillåtit att svenska tänkesätt av bestående värde offras för destruktiva idéer, vilkas enda syfte varit att i den judiska världserövraremaktens intresse omtöckna och demoralisera sinnena, förvandla oss till "själlösa djur"; vi hava i vår otroliga tolerans tillåtit fienden att här obehindrat predika lögnens och hatets giftfyllda läror till folkets ofärd. Förhållandena av i dag i landet ge en sorglig bild av det bedrövliga tillstånd, vartill detta fört oss. En allmän demoralisation har gripit omkring sig, hotande vårt folks själva livsnerv. Mellan grupper och klasser av folket, vilka av naturen höra samman, ha rests konstlade skiljemurar samt skapats ett förnuftsvidrigt tillstånd av skism och oro, i tecknet varav den korrumperande judemakten tillvällat sig en diktatorisk ställning i samhället såsom hemlig regeringsmakt, "stat i staten". Politiken har urartat från sin egentliga bestämmelse i stats- och folknyttans tjänst till en vädjobana för lycksökare, och statsmakten förvandlats till skenet av dylik, rätt och slätt ett redskap i judedömets tjänst. Ett från början till slut på lögn och provokation grundat system i idépolitikens namn har upprättats efter den antisociala satsen "Söndra och härska!", i hägnet varav våra nationella livsfrågor totalt försumpas. Stat och kommuner drivas i en vansinnig skuldsättning på miljarder till det internationella judiska lånekapitalet, land och folk hava utlämnats till en exploatering av oerhördaste slag. Svensk lag och författning behandlas såsom papperslappar, så snart de ej passa den finansiella autokratiens herrar. Laglöshet och korruption breda ut sig i samhället. På alla områden arbetas av all kraft bolsjevismen i händerna.

Hela denna mot nationell förströelse inriktade utveckling måste hejdas och i stället en positiv, svensk utveckling inledas! Lögnen och provokationen måste detroniseras, och plats givas för en nya æra i Sanningens och den kristna moralens anda. Sveriges utvecking skall vara bygd på svensk grund, svensk till sitt väsen samt inriktad mot svenska mål. Den hemliga judiska regeringsutövningen med oansvariga ledare kan och får icke längre tolereras. Fram inför folket med de hemliga styresmännen! Kapitalet måste tvingas att underordna sig samhället såsom dess tjänare i stället för såsom nu dess tyranniske herre. Statsmaktens auktoritet och överhöghet i samhället måste återupprättas och en ny stats- och nationalekonomisk politik snarast inledas, grundad på svenska national- och statsekonomiska principer, samt inriktad på främjandet av det egna landet och folkets välfärd. Denna nya statsekonomiska politik måste helt bryta med den hitintills följda skuldsättningsprincipen samt hylla satsen om statens ekonomiska suveränitet. Dess främsta mål bör vara statsskuldens likvidering snarast samt återupprättandet av Sveriges ekonomiska oberoende och välstånd, för vilket syftes förverkligande det egna landets produktiva möjligheter till det yttersta skola utnyttjas. Den judisk-finansiella maktens strävanden att monopolisera det svenska näringslivet under sin spira måste stäckas. Vårt nationalförsvar, som genom 1925 års av juderevoutionärerna framtvingade nedrustningsbeslut spolierats i syfte att göra oss försvarslösa gentemot den planerade bolsjevikrevolutionen, måste återupprättas, till skydd för vårt folks frihet och oberoende. Ännu är ej tiden inne för en försvarspolitisk avrustning. Det politiska livet måste reformeras därhän, att statsmakten blir i stånd att fylla sin uppgift och riksdagen blir ett sant uttryck för svenska folkets vilja, kvalificerad för sitt ändamål. Den väg, som härvid bör följas, är *de verkliga intressenas och kvalifikationernas representation*. En efter våra nutida förhållanden avpassad folkrepresentation på grundval av intressen och kvalifikationer bör upprättas, till ersättande av den nuvarande beslöjade intresserepresentationen i idépolitikens gestalt. Denna nya representation måste vara oberoende av alla ovidkommande intressen samt obunden av varje annan hänsyn än omtanken om landets och folkets sanna väl. Sutligen måste det på de allmänna tänkesättens förvillande och de moraliska begreppens undergrävande inriktande falska upplysningsväsendet avlösas av ett sant upplysningsväsen på kristlig-moralisk grund.

I den monarkiska statsformens hägn har Sveriges rike byggts upp. Det gäller att fortsätta på den väg, som av förfädren inslagits, och icke av de falska profeter låta förleda oss till att slå in på desperata vägar, som vi sakna all anledning befatta oss med. Den av gångna generationer lagda grunden för den svenska samfundsordningen är av solidaste slag. Konstitutionen måste emellertid hållas i helgd och de i densamma stadgade garantierna iaktagas, vilket i senare tid beklagligtvis, långt ifrån alltid skett, med de följder vi idag bevittna i landet. Vårt svenska folk måste skyddas mot de faror, som hota från den judiska nationens sida! Den rätt in absurdum, som med samtliga politiska partiers goda vilja tillerkänts judarna i Sverige, i det man medgivit dem frihet och rättighet att här öppet planlägga vårt folks tillintetgörelse i blod samt för ändamålet hålla sig med ett särskilt revolutionsparti, även som att i huvudstaden upprätta en världsrevolutionär central, vilken senare redan ohjälpligt kompromitterat oss inför utlandet, måste snarast hävas. Judarnas tillerkända rättsställning i Sverige måste vidare på grund av de oerhörda missbruk därav, de gjort sig skyldiga till, regleras i sådan riktning, att deras folkförderande spel och konspirationer mot den svenska samfundsordningen för framtiden helt omöjliggöras. Vi få ej i vår tolerans gå därhän, att vi direkt inbjuda fienden att förgöra oss såsom nation.

Detta är i stora drag det program, för vilket Nationen under 1929 skall kämpa.

Slutligen önska vi uttala ett tack till våra läsare och vänner för allt intresse och förtroende, som under det gångna året i så rikligt mått visats Nationen och dess strävanden. Det är vår förhoppning att det skapade förhållandet av förtroende mellan tidningen och allmänheten under det kommande året skall ytterligare befästas.

Redaktionen.

Gynna Nationens annonsörer!

GLÖM EJ

NATIONEN i Eder annonskampanj 1929

Genom en annons i NATIONEN träffar Ni chefer och ledande personer samt i övrigt en köpstark och vaken allmänhet över hela landet!

NATIONELL VAKEN OBEROENDE

PRESSKONSERTEN

Heckscherskt «nationalekonomiskt» tänkande.

Våra hrr nationalekonomer tilldraga sig med rätta en allt större uppmärksamhet från allmänhetens sida. Deras vetenskaplighet ter sig för det svenska bondförståndet allt konstbesynnerligare. Man står ofta fundersam, huruvida man verkligen har att göra med kloka eller därav, med allvarligt tänkande människor eller blott uppsluppna gyckelmakare, när man läser och åhör den nymoderna "nationalekonomiska" förkunnelsen. Redan den skarpsinnige professorn Vinroth i Uppsala gjorde som bekant gällande, att denna "vandringsfolkets kautschukvetenskap", som här med sådana anspråk på att representera den allra högsta vetenskapliga visdom predikas av professorerna Cassel och Heckscher m. fl. celebriteter, alls icke är någon vetenskap utan det rena charlataneriet. Men de tuppra kämparna för "den internationella världsordningen" (— det judiska världssjälvhärskardömet) ge ej tappt. Att svindeln i deras utbjudna läror, svensk-nationalekonomiskt sett, gång på gång hänsynslöst blottas, generar emellertid icke de upphöjda andarna. De endast gå på i ullstrumporna, liksom de där ingenting lärt och ingenting glömt.

I all synnerhet har "nationalekonomiske" professorn Heckscher på senaste tid haft otur. Ingen förnuftig människa utanför den Bonnierska sfären tar längre hans "teorier" på allvar. Nu senast fick den "berömde" professorn på grund av sin utsökta varning mot "organiserad harmoni" på arbetsmarknaden mottaga en nog så kraftig och man skulle tro även bitande reprimand från den församlade arbetsfredskonferensen. Men professorn gav sig naturligtvis ej. I Svensk Tidskrift — tidningar och tidskrifter har man alltid till sitt förfogande! — fortsätter han att dundra mot de samhällsskadliga (ur israelitisk synpunkt) strävandena efter fred på den svenska arbetsmarknaden. *Nya Dagligt Allehanda* (h), som visst tycker att det nu börjar gå väl långt, ger uttryck åt sin stora förvåning över "det vetenskapliga tänkande", som framlyser i professorns essay. Tidningen skriver:

I sitt inledningsanförande på arbetsfredskonferensen ägnade socialministern i förbigående några ord även åt prof. Eli Heckschers varning mot "organiserad harmoni" mellan arbetsgivare och arbetare. Han fann varningen en smula malplacerad, synnerligast som anledningar till strid alltid komme att finnas kvar mellan olika grupper inom produktionslivet. "För organisationerna såsom bevaknings- och beredskapsorgan komma uppgifter icke att saknas, men de skola återspegla en efter hand växande samförstånds- och fredsvilja ute i förgreningarna, med utsikt att mer och mer undgå stora förödande strider av den nog så primitiva art, som vi emellanåt genomlida."

Detta resonemang tycks i hr Heckschers ögon vara i det allra närmaste samhällsvådligt. I alla händelser vittnar det om ett oförmått och en irrationalitet i tänkesättet, mot vilken hr Heckschers vetenskapliga samvete bjuder honom att på det kraftigaste reagera. I det just utkomna häftet av Svensk Tidskrift tar han sålunda ordentligt bladet från munnen gentemot dem, som varit enfaldiga nog inbilla sig, att ökad harmoni mellan företagare och arbetare skulle vara samhället och det mänskliga framåtskridandet till gagn. Det förhåller sig, enligt hr Heckscher, alldeles tvärtom. En stor fara skulle hota alla dem, som icke tro parter på arbetsmarknaden, i samma ögonblick samförståndstanken på allvar för verkligades i någon större utsträckning. "Samhället har intresse av att arbetare och arbetsgivare i ganska hög grad fullföljа motsatta intressen." Ty vare sig man uppnådde en samorganisation av arbetsgivare och arbetare inom varje särskilt företag, inom de särskilda näringsgrenarna eller inom hela det industriella livet, så måste resultatet bliva lika galet. "Antingen lyckas man skruva fast samhället i den produktionsriktning det en gång fått och därigenom undgå alla rubbningar. Om det får bli lösningen, är tanken på vad man vanligen kallar ekonomiskt framåtskridande ur världen och sannolikheten för en motsatt utveckling avgjort störst. Den andra möjligheten är arbetslöshet, och den tredje, utan tvivel minst betänkliga, är en av växlingar i monopolens styrka bestämd olikformighet i lönenivå mellan olika företag, yrken, näringsgrenar och landsdelar."

Huru kommer nu hr Heckscher fram till denna verkligen avskräckande produkt av ett mera varaktigt fredstillstånd mellan arbetsmarknadens parter? Jo, han förutsätter, att samförståndet skall uppnås på tredje mans, d. v. s. konsumenternas, bekostnad, och att företagen under den inbördes harmonien i största utsträckning skola bliva självändamål. I stället för att sysselsätta folk med sådant som bäst lyller ett behov komme man att göra näringslivet till föreändring för att betala de däri sysselsatta (närliggande exempel: nödhjälpsarbetarna). Arbetare och arbetsgivare komme att förenas i monopol, som icke bleve tjänare åt konsumtionen eller näringslivets ändamål men som desto bergärligare skulle gripa itu med uppgiften att till egen vinning utplundra allmänheten.

Det ligger något i viss mån besticknde i hr Heckschers argumentation. Tänk, att hela arbetsfredsproblemet inte var mera komplicerat än så! Det gäller tydligen bara för L. O:s och arbetsgivareföreningens mäktiga män att slå sig samman och praktiskt tillämpa den gamla regeln om att två slå den tredje. Varför inte gemensamt kasta sig över den stora, oorganiserade och därför värnlösa allmänheten och sedan dela rovet?

Det finns emellertid i hr Heckschers resonemang en lucka — och en mycket betänklig sådan. Möjligheten att "göra upp" på konsumenternas bekostnad är strängt begränsad till några gynnade hemmamarknadsindustrier. När det gäller t. ex. murare och bagare kan bördan av ökade löner i regel utan svårighet övervältras på tredje part. Men detta ha vederbörande själva uppfäckt långt innan och alldeles oberoende av de nu aktuella samförståndsströvandena. Inom de industrier, som på ena eller andra sättet äro beroende av världsmarknadens priser, kan däremot ett samförstånd mellan företagare och arbetare härvidlag, inte göra det bittersta varken till eller ifrån. Eller i vilket avseende tror hr Heckscher att det skulle skada den svenska allmänheten, om arbetsfreden säkerställdes vid våra sågverk, i våra gruvor, i våra cellulosafabriker o. s. v.? Och på vad sätt skulle verksamhetens syfte vid dessa och andra industriella anläggningar förändras, därför att arbetare och arbetsgivare toge lärdom av de dyrköpta erfarenheterna om vad öppna arbetsstrider betyda? Finge de inte, i det ena som i det andra fallet, söka se till, att avkastningen bleve den största möjliga, och att den egna konkurrensförmågan genom rationaliserings och intensivt arbete stärktes? Bleve det inte, till sist, en vinst för hela landet, att arbetskraften beständigt inriktades på att framskapa nyttigheter i stället för att långa tider lämnas obrukad (under strejker och lockouter)?

Sannolikt ha dessa och liknande frågor ingen plats i hr Heckschers vetenskapliga tänkande. För honom är det närmast en samhällelig lycka, att alltfort bittra motsättningar existera mellan arbetsmarknadens parter, och att snart sagt intet nytt år ingår utan att följas av en förhärjande arbetsstrid. I arbetsfredens hägn lura farligheter, i jämförelse med vilka slitningarna mellan arbetsgivare och arbetare bliva rena bagateller. Man får hoppas, att hr Lübeck förstått vinken. Har han haft några planer på att fullfölja samförståndsströvandena, bör han snarast skrinlägga dem. I annat fall riskerar han en anmärkning för att icke ha iakttagit vad rikets sannskyldiga nytta kräver.

Man får hoppas, att statsrådet Lübeck ej tager de Heckscherska orationerna alltför allvarligt, för annat än vad de i verkligheten äro — judiska floskler till omtöcknande av de svenska gojims ekonomiska förstånd, och även behandlar dem därefter. Prof. Heckschers uttryckta ängslan för att ett samförstånd mellan arbetsgivare och arbetare skulle verka till men för vad han behagar kalla "ett allmänt ekonomiskt framåtskridande i världen" är karaktäristik för hans "vetenskapliga tänkande". Han erkänner,

(Forts. å sid. 5.)

En God Jul

tillönskas alla tidningens läsare och vänner.

Har Ni studerat ACMEFAMILJEN?

Vad är ACMEFAMILJEN???

Jo, det är världens förnämsta häftmaskiner för kontorsbruk etc.

ACME HÄFTMASKINER

passa för alla häftningsändamål. Ni behöver kanske redan i dag en praktisk och hållbar häftmaskin? Vänd Eder till AKTIEBOLAGET E. FROBERG & Co. GÖTEBORG Fredsgatan 5 — Tel. 392 61

Ensamförsäljare i Sverige för A cme Staple Company, U. S. A. Etabl. 1894.

PÅ UTKIK

"Rabbinernas (de skrifttärdas) röst gäller förmer än himlens."

Den stora motsägelsen i tiden blir för varje år och dag alltmera uppenbar. Till namnet härskar i världen den kristna kärleks- och broderskapsläran; folken ha "kristnats", men i verkligheten är det Kristi dödsfiende, Juda-Antikrist, som över så gott som hela linjen ryckt till sig makten och härligheten och nu styr utvecklingen hän mot förverkligandet av sin världsmessianska dröm om alla de icke-judiska folkens tillintetgörelse i blod. Liksom på Kristi tid uppträder Israel än i dag såsom ulven, klädd i fårakläder. Medels list, lögn, bedrägeri och mord skola "de otrogna" tvingas under "Guds utvalda", "heliga" folks spira. Gojim går omkring i oskuldsfull "självhet" och tror allestädes det vackra talet från detta samma folk, som av Kristus kallades "Djävulens avföda", samt låta locka sig allt längre mot avgrunden, där det stora nedslaktandet i enlighet med de höga föredömena i Gamla Testamentet och nu senast Ryssland skall ske.

Samma förstockade judiska skriftlärde, mot vilkas brottsliga förehavanden Kristus för tvenne årtusenden sedan stred och led, är det, som i dag föra spiran hos snart alla folk. Kampen har nu blott flyttats ut till att omfatta all världen. I kristlighetens namn gjorde Israel sitt stora segertåg bland folken, men i detta ögonblick bereder det sig, åntligen kommet till tröskeln av sitt drömda världsrike, att låta sin stora mordplan mot dessa gå i verkställighet, vilket ju skulle ske i den symboliska Davidsstjärnans (= Revolutionens) tecken. I dag liksom för årtusenden sedan är det den diaboliska judiska r a b b i n i s m e n, som representerar mänskligheten stora fiende, är själen i hela den beslöjade världserövrarekamp, som av judafolket bedrivits, vilken rabbinism framför allt grundar sig på rabbinernas stora fundamentalverk, religions- och lagboken T a l m u d, som för judarna gäller ovan alla andra skrifter. Enligt Talmud äro endast judarna berättigade innehavare av denna jord, varför alla de övriga folken måste utrotas genom krig, revolutioner o. s. v. judens första plikt är att lyda och efterleva det "heliga" Talmud, som gäller förmera än himlens röst. Ty såsom Talmud säger: "E j e n s e n r ö s t f r å n h i m l e n ä r i s t å n d a t t r u b b a r a b b i n e r n a s l ä r o r."

Sovjetaristokrati hyllande sin store lärofader.

Vi skåda här en högaristokratisk sovjetistisk kommission från Petrogradskommunen, församlad i andäktig hyllning av sin stora lärofader Karl Marx framför Marxstatyn i Petrograd. Bland koryféer, som synas å bilden, äro att märka ordföranden juden Sinovjew-Apfelbaum (6 från höger), kommissarien för folkupplysning juden Lunatscharski-Mondschein, (märkt 1 å bilden), sekreteraren judinnan Linina (till vänster framför Lunatscharski) samt judinnan Kawitsch (5 från vänster).

Julhandeln med gojim.

I dessa dagar, då miljonerna strömma in i de judiska varuhusen under allskons svenska och nordiska namn, kan det ha sitt intresse för "de självlösa" att taga del av ett yttrande, som på sin tid fälldes av den "helige" rabbinen Vise, en fader till den nu levande store sionistledaren. I en judisk familjetidning, lydande namnet "Debora" skrev rabbin Vise med anledning av julfesten 1880 bl. a. följande:

"Det är en "massel" (lycka) att den "talui" (korsfäste) kommit till världen. Den gamla sagan att "talui" kommer från judarna har ännu i dag sin giltighet; men låt oss för ögonblicket vända upp och ned på tingens ordning och säga, att judarna hava att tacka Marias son för den största profiten under hela året. Skyltfönsterna hava ett tilltalande utseende, de äro fyllda med de vackraste och utsöktaste saker... och mången vacker flicka lyckliggöres, när "den saktmodiges och ödmjukes" födelsedag inträffar, han som blev född bland åsnor och mera dylikt... Det är för resten mycket bättre att ha julen än att få kopporna, och om "jungfrun" bara hade haft så mycket förstånd att hon skänkt oss en unge även på sommaren, så att vi hade två kristliga födelsedagar, så hade jag gärna överlåtit henne åt våra kineser."

Ja, så tänkte den "helige" judiske "självlösaren"... När skola gojim lära sig förstå, att de sakna anledning gynna de judiska varuhusen framför de svenska?

"Leve Marxismen!"

Inom det socialistiska lägret pågår f. n. en animerad ideologisk strid om marxismen. Uppfattningarna rörande denna jättespekulation till massornas och folkens lycka och välgång bland under Judasoket äro mera förvirrade än någonsin. För textens utläggare ställer sig ju saken också, efter som tiden skrider framåt, allt besvärligare. Den ene tolkar marxismen på ett sätt, den andre på ett annat. Hr Arthur Engberg har sin uppfattning, hr Per Albin Hansson sin, hr Sandler sin, hr Vigforss sin, hr Z. Höglund sin och hr Kilbom sin. Och ute på världsarenan slåss man icke mindre energiskt om rätten till Marx. Herrarna i Kreml vilja icke erkänna några andra än sig själva som marxister, liksom socialismens kämpar hävda, att de äro de enda sanna företrädarna för "den store världsrevolutionärens" ideal. Konkurrensen artar sig alltmera intensiv, ty det har i det heliga marxistiska tecknet varit så mycket skönt att förtjäna i denna tid — guld, ära, samhällsställningar, makt m. m.

Främst i ledet bland alla våra geniala utläggare av den folkfrälsande textens kommer här i landet såsom vi veta den bålde stridskämpen redaktör Arthur Engberg i Socialdemokraten. I årtionden har han predikat evangeliet för Sveriges efter kunskap törstande arbetare, som blint lyssnat till hans sköna ord och drömmerier om ett snart tillkommande tusenårigt rike på jorden, för vilket höga mål de skulle offra allt! Men just som han nått fram till lycksalighetsrikets port, fick man från hans läppar höra en högst underlig bekännelse, nämligen att ingen svensk socialist i själva verket begripit ett dugg av de läror han förkunnat. Herr Engberg skrev i detta ämne i somras bl. a.:

"Det gamla slagordet "socialisering av produktions-, distributions- och kommunikationsmedel" kunde duga, så länge socialismen ännu icke stod på dagordningen som aktuell och praktisk politik. Men numera räcker det icke med dessa allmänna talesätt. "Vi kunna icke lösa problemen genom att svänga ett trollspö och mumla: 'socialisering'... I verkligheten ha vi icke kommit ut över de allmänna talesättens gräns. Vare sig vi som Per Albin tala om "folkhemmet", som Möller om "social trygghet", som Wigforss om "egendomsutjämning" eller som undertecknad om "välståndets demokratisering" o. s. v., stå vi ganska svarslösa, när det gäller att ge besked om den praktiska beskaffenheten, det närmare utseendet hos den politik, varigenom vi under överskådlig tid vilja förverkliga dessa ideal... Folk vill veta och har rätt att få veta vad den innebär, huru, på vilka områden, i vilken omfattning och i vilken ordning den skall omsättas i handling. Fortsatt tystnad på den punkten är fara och svaghet. Ty så länge vi icke själva klart och bestämt angiva, vad vi vilja ta oss före med det svenska samhället, så länge ge vi möjlighet åt våra motståndare att ogenerat lägga in vad som helst i vårt socialiseringskrav. Från varon av ett preciserat handlingsprogram ger fritt spelrum åt dem, som önska göra i skrämsel och panik. Ty har man varken sagt vad man vill eller vad man icke vill med nödig klarhet, så finns det beskäftiga vedersakare, som sörja för lämplig exemplifiering. Vill vårt parti undvika, att det okända väsendet bakom slöjan presenteras som gud av somliga och som djävul av andra, så torde det vara klokt att dra bort slöjan och låta allmänheten se vad det i själva verket är."

Hr Bonnier lät visserligen i sitt D. N. tjänaren Engberg förstå, att han aldrig skulle "bliva i tillfälle" lyfta på slöjan. Hr E. synes nu också ha återvunnit sin marxistiska jämvikt och låter f. n. i nummer efter nummer av Soc.-Dem. höra sin vältaliga stämma i mångspaltsartiklar, vari det marxistiska idealet entusiastiskt försvaras gentemot den nya, kätterska riktning, "de Manisterna", som I dag hota den rena läran. Hr Engberg har därmed åter kommit in på sin mammas gata, är åter i sitt esse. Ty för honom är marxismen, antingen han själv begriper den eller icke (vilket ju är en en underordnad sak, eller hur, hr Bonnier?) den andliga och materiella stora kraft- och hälsokällan, förutan vilkén hans stjärna icke längre skulle vara i stånd att lysa. Gamla Allehanda, som marscherar fram och åter mellan de motsatta bägge politiska polerna — om blott till sin egen förnöjelse, skall här lämnas därhän — kommenterar i en artikel, "Avstannat maskineri", sin kampbroders i "Kraten" hängivna kamp för de "marxistiska" idealen, däri organet bl. a. yttrar:

"Den socialistiska tankens ström brukar rinna ohindrat, som när man tar tappen ur en tunna, men under senare tiden tyckes det antingen ha kommit någon propp i hålet eller har teoriens flöde förbrukats till inemot sista droppen. Förmodligen är det sistnämnda ahtagande det riktiga, ty vi läste i går i den s. k. Kraten, att nu är den närmaste uppgiften för socialismen — "arbetarklassens förborgerligande".

Vi förmoda, att vi snart skola få tillfälle hälsa Per Albin och Wigforss vill komna i Allmänna valmansförbundet. (Egoismen ligger då alltid på lur!) Denna nya borgerliga utveckling av det revolutionära partiet lär enligt Kratens djupsinniga utredning med nödvändighet framdrivas ur Marx' materialistiska historieuppfattning. Denna har nämligen "till grundidé", att de ekonomiska förhållandena utgöra grundvalarna för det mänskliga tänkandet", men alldenstund erfarenheten visar" att produktionssättet baserar sig på det mänskliga tänkandets och viljandets förutvarande inriktning", så måste arbetaren förborgerligas. Till sist försäkrade artikelförfattaren i sin djupsinniga framställning, att när arbetarnas förborgerligande genomförts, så är tiden mogen för "privatkapitalismens fullständiga omstörtning". D. v. s. när alla i samhället blivit intresserade i privatkapitalismens fortvaro, så skall den upphöra!

Huruledes en sådan vändning skall kunna förklaras med materialistiska argument upplyses inte och kommer med visshet aldrig heller att bli upplyst. Visserligen deklareras det, att i socialismen "de ekonomiska och psykologiska faktorerna gripa in i varandra likasom kuggarna i ett maskineri", men vad har man för glädje av det, när maskineriet stannat? Och stannat har det. Därom upplyste härom dagen fil. lic. Björn Collinder i Uppsala, då Kraten fått den luminösa idén, att vilja upptända nya socialistiska eldar bland Uppsalastudenterna. "Studenterna önska", skrev hr Collinder, "klart fattade mål att gå efter, riktlinjer, program; — — giv oss teori, giv oss en ny teori, ty vi törsta, sedan marxismens gamla läglar ha brustit".

Med smärta ha vidare herrarna Åkerberg i Örebro och Backlund i Göteborg konstaterat, att den socialdemokratiska ungdomen avhånar Marx och hans tilldebjare, vilket de nämnda herrarna anse lika hädiskt som när för 30 år sedan de unga materialisterna spottade på bibeln... Ganska föga sannolikt synes det att hr Z. Höglund skulle lyckas återställa den svenska marxismens prestige genom att ställa Stockholmspolisen under kontroll av hr Karl Kilbom, vilken som bekant själv står under kontroll av Moskva. Den moskovitiska (läs judiska) vägen är vägen till arbetarklassens förslavande och utsvältning. Marxismen i Sverige är ett tomt tunna. Men man minnes vad ordspråket säger om sådanas förmåga att bullra."

Även zigenarna trivas väl i detta land!

Svenskarna hava som bekant i den judiska världspressen namn om sig att vara ett av jordens mest toleranta folk — något som de nomaderande parasitfolken, judar och zigenare, ju väl förstått att begagna sig av. Sedan nu en zigenareinternational upprättats, har man förmodligen att vänta än mera fart i arbetet för zigenarnas upphöjande till full likställighet i rättigheter etc. med "värdfolken" d. v. s. dem, vara de vegetera.

Att zigenarna icke äro att förakta som affärsmän — detta ord här taget i dess nymoderna bemärkelse — är ju allmänt känt. Ett meddelande i en smålandsk ortstidning ger en ernnran därom. "Ett zigenarsällskap, som i dagarna gästat Nybro, tyckes verkligen icke stå på bar backe", skriver tidningen ifråga. "Förutom praktiga tält-förfogar sällskapet över ett helt nöjesutbud med karusell, skjutbana och en hel del andra anordningar samt tyckas vara ovanligt kultiverade och förmögna. Numera åka inte zigenarna efter gamla hästkrakar utan man följer med sin tid och detta sällskap köra sina attiraljer i två stora lastbilar. Även de unga zigenarflickorna ha gripits av tiden och uppträda shinglade och i delvis moderna klänningar, skor och silkesstrumpor. De förfoga även över ganska dyrbara guldsmycken — enligt vad som utrönts skulle guldvärdet i ett enda halsband uppgå till 2,000 kronor — sålunda inte småsaker."

Till våra Tollerdyrkare!

"Nationalt-Tidskrift", Oslo, återger en insändare till en stockholmstidning — vilken insändare råkat undgå vår uppmärksamhet — med anledning av den våldsamma Toller-feber, som för icke länge sedan rasade i Judiska Dagspressen här i landet och vari särskilt "de ledande kulturorganen" i huvudstaden, såsom vi veta, togo en särdeles energisk del.

Den citerade artikeln, som är adresserad till "Svenska medborgare" och särskilt Pressens män, de ansvariga för folkupplysningen i tiden, lyder:

"S v e n s k a M e d b o r g a r e!

Då Ni applåderar författaren till "Hopplа, vi lever", tänken då på de tio oskyldiga offren:

Husaren Fritz Linnenbrügger, Husaren Walter Hindorff, Konstnären Walter Deicke, Järnvägssekreteraren Anton Daumelang, Bildhuggaren Walter Nauhaus. Professor Ernst Berger, Löjtnant von Seidlitz, Grevinna von Westarp, Prins Gustaf Thurn und Taxis och Friherre von Teuchert, vilka samtliga på det mest bestialiska sätt mördades av författaren-juden Ernst Tollers handgångna banditer på Luitpoldsgymnasjets gård den 30 april 1919. Tänk på den arma grevinnan von Westarp, som flerfaldiga gånger hämtades upp från källaren för att bli våldförd och misshandlad. Se henne, då hon i livets sista minut står och skriver ett avskedsbrev till sina kära, efter att först ha gjort ett misslyckat flyktförsök. Tänk på alla offrens lidande innan döden befriaren kom, i f o r m a v d u m d u m - k u l o r. Tänk på deras tillvaro i den fuktiga stinkande källaren, där det var så trångt att ingen av fångarne kunde ligga utan alla m å s t e s t å d y g n e f t e r d y g n, medan råa kommunister varje ögonblick hotade att kasta brandgranater in genom fönstret vid första ljud. Tänk på detta, svenska b o r g a r e o c h a p p l å d e r a. Och Ni, svenska pressmän, Böjen Eder i stoftet för mördaren Toller, då Ni intervjua honom. Och glömmen icke att höja honom till skyarna i den tidning, Ni företräda, ty han är i sanning ett värdigt objekt för den svensk-judiska pressen."

Att den svensk-judiska pressens män gjorde allt vad i deras makt stod för revolutionsjuden-mördaren Tollers upphöjande till en kulturgestalt av högsta klass, veta vi ju. Kgl. dramatiska teatern öppnade under ärebetygelser sina portar för "den store dramaturgen" och "Stockholms kulturvärld" låg i hänryckning vid hans fötter. Den judisk-bolsjevikiske mördaren hyllades såsom en andens storhet, en hjälte, för att icke säga gud, av "de självlösa" i detta land, till livlig glädje för de Israels barn, som åter fingo ett tillfälle konstatera hållbarheten av sin gamla föreställning om "de svenske" såsom utgörande "självlösa djur".

För förbudets upprätthållande.

Enligt telegram från Washington har senaten utan debätt beviljat ett t i l l ä g g s a n s l a g på 250 millioner dollar till förbudets upprätthållande. Förbudskommissarien Doran förklarade nyligen, att ett anslag på 300 millioner vore nödvändigt för ett effektivt upprätthållande av förbudet.

I den provokatoriska nykterhetspolitikens hägn.

Polismyndigheterna i Selånger har i dagarna gjort "ett lyckat kap" i den s. k. Huliskogen i östra delen av socknen. Man hade länge misstänkt att en ganska omfattande illegal spritfabrikation bedrevs i den djupa skogen. Sent en afton begav sig polismännen i full utrustning till det misstänkta stället och efter att under ett par timmars tid ha avvaktat att "fabrikörerna" skulle infinna sig gåvo de sig ut på spaning. I ett tre meter djupt dike påträffade man en trädörr, finurligt dold av en ovanpå placerad gran. Bakom dörren visade sig en lönngång till jordens innandömen, genom vilken polismännen ålande på alla fyra funno ett rum som visade sig vara förstugan till ett större rum, den riktiga "verkstaden". Där påträffades tre stora kaggar innehållande omkring 100 liter färdig jäsning.

Den underjordiska spritfabriken var synnerligen modernt inredd, sålunda ledde ett rör ända ut i diket, varigenom vattenfrågan löses. Som kokapparat tjänstgjorde en fotogendunk rymmande cirka 40 liter. En assuransspruta och ett modernt spritkök kompletterade apparaten. Alltsammans togs i beslag. Omsättningen skall nu till julen ha varit synnerligen stor. Fabrikationen anses ha pågått under flera år. Polisen har ännu ej lyckats infånga brottslingarna, men det torde ej dröja länge innan de sitta inom lås och bom.

•

Furusunds tullbåt har under en gjord påhälsning på ön Söderöra, öster om Furusund, påträffat 11 damejeanner sprit, rymmande 10 liter pr styck, gömda i skogen. Partiet har beslagtagits. Någon ägare har icke givit sig tillkänna, men man har sedan en längre tid sina misstankar riktade mot några yngre män i fyndtrakten, vilka sedan någon tid tillbaka av allt att döma sysslat med spritsmuggling.

•

Västerbergslags häradsrätt har för tillverkning och försäljning av brännvin inom Grangärde socken dömt skogsarbetaren Nils Söderman till ett års fängelse samt diversearbetaren Frans Axel Jansson, Löfberget, till sex månaders fängelse. De skola dessutom utgiva vardera 6,247 kr. i tillverkningsskatt. Handlanden J. A. Liljedahl dömdes för delaktighet till tre månaders fängelse.

•

För stora spritsmugglingar från svenska prämen Kelso har Norrköpings rådhusrätt dömt skepparen Pettersson till 3 månaders fängelse och 750 kr. böter, besättningsmannen Sjögren till 2 månaders fängelse och 300 kr. böter, stewarden Wogel för delaktighet till 1 månads fängelse och chauffören Landstedt för delaktighet till 1 månads fängelse samt bagaren Enoch Andersson till 5 månaders fängelse. Andersson har förut ådömts 10 månaders fängelse, som icke avtjänats, varför han nu har sammanlagt 15 mån. att avtjäna för smuggling.

•

Under de senaste dagarnas storm ha några spritsmugglare antingen fört överlyckats eller mäst kasta sin last överbord. Natten till i måndags drevo nämligen hundratals tiolitersdunkar in mot norra Holmölandet och Fjäderägg, där de bärgades av tullen och ortsbefolkningen. Tills på måndagsmiddagen hade av tullen bärgats 437 dunkar, men det antas, att antalet kommer att stiga väsentligt, då ortsbefolkningen ännu icke hunnit anmäla sina fynd. Man håller för sannolikt att dunkarna drivit till Holmön norrifrån.

Vid Holmön utanför Umeå göras alltjämt fynd av ilandflutna spritdunkar. Sålunda påträffade några fiskare häromdagen, när de genomsökte öns östra kust, ett sjuttiotal tiolitersdunkar..

•

Vid en spritrazzia i närheten av Drammen har polisen beslagtagit tolv hembränningsapparater, 1,500 liter jäsning och en del färdig sprit.

•

I en lägenhet på Söder i Stockholm beslagtog polisen häromdagen 250 liter exportsprit. Någon ägare av förrådet har icke anmält sig, men har man sina starka misstankar mot en hr Sven Didrik Kristoffer Lilja och fru Elin Mari Pettersson, vilka kommer att åtalas för olaga innehav av sprit.

Polisen kom spritpartiet på spåren på så vis, att ett par polismän blevo misstänksamma rörande innehållet av ett paket, som Lilja en dag bar på, då han promenerade på gatan. En visitation visade, att paketet innehöll en tiolitersdunk exportsprit. Lilja förklarade, att han nyss köpt spriten av en person, som han stämt möte med. Han hade tänkt att ha spriten till julen och någon annan sprit hade han icke. En noggrannare undersökning gav polisen anledning att närmare undersöka fru Pettersons lägenhet, varvid det stora partiet anträffades. Hon förklarade i sin tur, att Lilja fått löfte att ställa in det till förvaring för gammal bekantskaps skull, men hade hon ingenting med spriten att skaffa. Lilja förnekade emellertid att han rådde om spriten, men ändrade sig slutligen därhän, att han brukade sälja åt fru Pettersson, och alltså måste det vara hon, som ägt spritpartiet.

Caféet
RIDDAREGATAN 11
(hörnet av Sibyllegatan.)
Gott kaffe och väl tempererade maltdrycker. Tidsenliga lokaler.
OBS.! Ny regim.

Kooperationen
hade aldrig behövt uppstå om
affärsmännen räknat med så låg
handelsvinst som
Herrekiperingen CIVIL
55 Birgerjarlsgatan 55
Stockholm.

Förstklassigt Pensionat
för resande
Klarabergsgat. 40'''
(nära Centralstationen) Stockholm
Telefon Norr 163 17
M. JOHNSSON

Gör ett besök
i min affär, där köper Ni
SMÖR, OST, ÄGG och KONSERVER
till absolut lägsta priser.
Carl Sandbergs Smöraffär
Tegnérsgatan 17. Tel. Norr 215 99.

PROVA VÅR
MOCCABLANDNING
till 4:20 per kg.
Denna kaffeblandning är sammansatt utesluntande av kraftiga och aromrika kaffesorter, som gör att den blir ekonomisk i användningen.
Fyrtioårig erfarenhet i branschen
SÖDERTÄLJE KAFFEHANDEL
Södertälje. Tel. 358.

Gör ett besök på
"Gryfan"
CAFÉ OCH MATSERVERING
25 Lästmakaregatan 25
Telefon 160 83
NY REGIM
Specialité: God och vällagad mat
Lunch o. Supé med allmänt smörgåsbord
Fina Dinémiddagar
A- la carte hela dagen
Billiga priser och trevliga lokaler

Det gamla Tyskland...

Ur den tyska nationalsocialistiska tidningen "Der Stürmer" återgiva vi dessa bägge teckningar, åskådliggörande den stora skillnaden mellan Det gamla Tyskland och Det nya. I det gamla Tyskland utgjorde Israels barn en s. k. undertryckt klass sederna i landet liksom det allmänna tysk-folkliga väldståndet vore då av annat slag än nu. Men med världskriget och revolutionen kom den stora "frigörelsen".

... och det nya.

I dag äro rollerna som vi veta helt ombytta. Sederna och bruken äro andra, allting har blivit mera "frigjort".

Israels stora plan för världens erövring.

Några kompletterande förklaringar till Sions Vises hemliga protokoll.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Vad är här mera: cynism eller bitter sanning?

Om rollen och betydelsen av den liberala hypnosen i spridandet av oroligheter uttala sig "de Sionska protokollen" med särskild klarhet: "Då vi hava nedsmittat rikskropparna med liberalism, med detta dödande gift, har hela deras politiska form förändrats. De hava insjuknat i en dödlig sjukdom — blodförgiftning".

På självupplösningens väg komna vi icke gå längre.

Nu utropar även "Golos Moskvy" (N:r 260) med bitterhet: "Vi stampa hopplöst på stället, hopplöst förirra vi oss i kretsen av motsägelser".

"Sions protokoll" giva ett klart svar på den ryska dumhetens fasor: "För att taga den allmänna meningen i sina händer bör man bringa den i villrådighet, i det man från olika håll och sidor framkastar så många motsägande meningar, att de oinvigda gojerna förirra sig i deras labyrint".

Alldeles så går "de våras" press till väga. Må vi taga t. ex. pressens senaste dityramber med anledning av diverse "stora minnen". Det började med Kommissarscheffskaja. Därefter fann någon nödigt att "trycka på fjädern" till Muromtseffs firande. Muromtseff var konstitutionalist, parlamentarist — aktiv politiker. Därför måste man antaga, firades han. Och detta gav rätt att säga, att kadetterna höllo mönstring med sina styrkor. Sedan avlöstes plötsligt Muromtseff-ovisendet med Tolstoj-bullret. Och denna samma press tryckte ånyo på fjädern — och samma människor, Muromtseffs politiska beundrare, begynte blomsterhylla stoftet av skriftställaren, som erkände Varken politik, stat eller statsform. Tolstoj firades såsom dödsstraffets avskaffare, och samtidigt firade de Balmachoff, Sipjagins mördare.

Det är hemskt att se hos nutidens människor, vilka förirrat sig i motsägelser, den överhandtagande förnuftslösheten, "en frukt av några liberala fraser". Detta är det inre tillstånd av desorganisation, då "den, vilken tagit påken i hand, är korpral"... Och är det en socialist, en av Sions vise eller någon annan — det är alldeles likgiltigt.

"De Sionska protokollen" äro lärorika därigenom, att de giva den kanon och det mönster, efter vilket den kristna kulturens självupplösning i verkligheten utbroderas".

Sådan är grodden i Moskva av det frö, som satts av "Sions vises" uppdagade hemlighet. På vilket fält detta frö än grott, blott det har grott, skall det i sinom tid giva frukt efter sin art. Detta säger jag dem, inför vilkas ögon dessa rader räka och för vilka "Moskoffskija Vjädomosti" är en kämpe i det fientliga och föraktade lägret.

Se här en röst i samma ämne från andra sidan Atlantiska oceanen — den har höjts i journalen "Al-Kalemath" (Ordet), som utgives på arabiska språket i Newyork. I denna journal var införd en artikel om den judiska kagalens kamp mot kristendomen. I det redaktören för Al-Kalemath, hans högvördighet, biskopen av Brooklyn, Raphaël, ger plats åt denna artikel, bifogar han ett företal och ett slutord. I företalet anmärker hans högvördighet, att han anser det som sin herdeplikt att varna de kristna och i synnerhet sin församling för judarnas bemödanden att avvända de kristna från Kristus. Judarna, som anse sig vara Guds utvalda folk, förakta alla icke-judar och hava aldrig varit och komma aldrig att bliva anhängare av de läror de själva predika om "broderskap och jämlikhet". En sådan förkunnelse är ingenting annat än en försåtlig fälla av de judiska ledande männen, avsedd att locka och bortkollra de kristna. Förnekelse och t. o. m. drift med de kristna idealen begynte i Frankrike under den s. k. "stora revolutionen" och spred sig med beundransvärd planmässighet och följdriktighet över hela den kristna världen under revolutionens segertåg. Smittan inträngde då även i ortodoxins största bålverk på jorden — Ryssland. Denna följdriktighet i spridandet av antikristendomens idéer bevisar, att något slags mörk makt leder de styrkor, som rest sig emot Kristus. Vem styr och leder hela denna invecklade intrig? Vem står i spetsen för sammansvärjningen, som strävar att störta den regerande Kristi makt? Naturligtvis de, i vilkas intresse det ligger att utdriva Kristus! Sådana fiender till de kristna äro judarna, sedan gammalt Kristi och hans gudomliga lära motståndare.

Judarna, som bekänna tron på sitt tillkommande herravälde över världen, erkänna, att förverkligandet av detta herravälde hindras genom föreningen av människorna i en stor familj av Kristi efterföljare. Därför sträva de att införa sin tro bland de kristna, att förstöra det band, som stärker folken. Ju mera otro, oroligheter, oordningar, desto mera försvagas de kristna staterna, och desto starkare blir judendomens världsbetydelse.

Till förverkligande av sitt herravälde och demoraliserande av de kristna, bemäktiga sig judarna med framgång alla de inrättningar, som aga inflytande på samhällslivet. De hava bemäktigat sig pressen, bankerna, skolorna. Deras lärde författa vetenskapen, och juda-litteratörer sysselsätta sig med att popularisera av judarna fabricerade falska sanningar.

I sin kamp mot Kristus och de kristna genera judarna sig icke och välja icke medel. Det är nog att göra sig bekant med ett cirkulär av "Alliance-Israélite Universelle" utsänt av denna judiska världsorganisation till alla världens ändar, för att förstå, vilken fara hotar hela världens kristna. I detta cirkulärupprop framhålles det, rättframt och uppriktigt, att de kristna kyrkorna äro ett hinder för judesaken och att det är nödvändigt i judendomens intresse icke endast att oegsegra de kristna kyrkorna, utan även att tillintetgöra dem.

Medan det ännu icke är för sent — förklarar biskopen — böra de kristna inse, att judendomens sammansvärjning mot hela världen icke är fantasifoster, utan en sorglig verklighet... I samma cirkulär av "Alliance-Israélite Universelle" finna vi segerropet:

"Den kristna kyrkans inflytande har ramlat!"

Den triumferande Kagalens och dess Sanhedrins segerrop, som med blixtens hastighet spredos över hela världen, eggade hela den kringspridda stammen till sådan stridslystnad, att t. o. m. i Sibirien, som då ännu till synes icke var erövrat av Kagalen, utsändes i det judiska folkets namn en proklamation av följande innehåll:

"Det kristna träloket, varunder de europeiska länderna redan för länge sedan råkat, går sitt slut till mötes. Detta slaveri bör tillintetgöras, och Europas folk böra få frihet, vilken endast judarna kunna giva dem, judarna, som i tiderna till en neslig död dömt Den, som skapat detta slaveri, d. v. s. Kristus. Inträden icke i det Ryska Folkets Förbund och dylika organisationer, emedan de äro intet, och all makt är hos oss judar. Industri och handel äro i våra händer banker och börser äro våra, den europeiska jämnviktens vågskålar äro i våra händer, den allmänna meningen och pressen äro för oss, järnvägarna äro våra. Vi inträngda och hava inträngt i regeringsinstitutionerna, vi hava överfört vår verksamhet till armén, som även kommer att bliva vår. Slutligen, hela världens guld är i våra händer. Kommen till oss, emedan vi och endast vi äro en makt. Vi judar giva eder frihet och befria eder från slaveri, vari kristendomen störtat eder".

Från Sibirien rungade judarnas segerrop till Rysslands södra gränser. — "Judendomen — så uttalar sig den judiska tidningen "Det bessarabiska livet" — tecknar sig för antisemitens febersjuka inbillning som ett skräckinjagande vilddjur, som hotar den ariska världen med undergång. Och denna skräck har grund för sig. En ungefär sådan tung känsla erfara rikena vid åsynen av en bland dem uppstående och i styrka snabbt tilltagande ny och ung statsmakt. Likt alla stora, suveräna folkslag har det judiska en världsuppgift att fylla. Det är judarna, som vågar, den är i stånd att uträtta något. Och judarna våga deltaga i de mest riskabla steg, i de farligaste företag av världslivet. I de stormiga stunder, då de små folken likt fåglarna före åskvädret gömma sig i sina bon och i fruktan tystna, handla judarna, djärvt och maktmedvetet i främsta planet. Deras mening lyssnar man till, deras vilja tages i betraktande av de starkaste. Man kan icke låta bli att höra dem, emedan de utgöra en av faktorerna i den rasande stormen."

Är icke det en utmaning till hela den kristna världen, stolt, uppfylld av blodtörstigt hat och det största, rent djävulska förakt?

Och hur skulle icke Israel kunna kasta hela världen en dylik utmaning i ansiktet, då redan år 1844 en av de Europas politiska värld mest kända sönerna av denna förföljda stam, Disraëli-Beaconsfield, sedermera Englands premiärminister under den beryktade Berlinerkongressen, skrev i sin bok "Coningsby" följande rader: "Och detta är resultatet av en kamp, att på våra judiska huvuden har fallit den övernaturliga tyngden av 15 seklers oerhörda förnedring, nästan nog slaveri. Men den har icke krossat oss med sin samvetslösa tyngd — ah, långt därifrån! Vi hava endast skrattat åt den mänskliga uppfinningsförmågan, som förgäves sökt tillintetgöra oss... Judar, judar, överallt judar! Har det någonsin inträffat, att någon mer eller mindre märklig rörelse i Europa skulle avlupit utan vår verksamma inblandning? Låtom oss för exemplets skull taga den ryska politiken, vilken utföres med en sådan hemlighetsfullhet, att hela västra Europa inför den bleknar av skräck. Vem inspirerar den, vem leder den? Judarna! För det närvarande beredes i Tyskland en mäktig revolution, till sin natur lik reformationen. Under vems täckmantel utföres den? Återigen under judens! Vem har bemäktigat sig och monopoliserat nästan alla professorkatedrar vid de tyska universiteten? Neander, grundläggaren av den spiritualistiska katolicismen, och Regius, professorn i religionslära vid Berlins universitet — äro de båda icke judar? Och Benary, detta samma universitets stolthet, är icke han även jude? Och Weil, professorn vid Heidelbergska universitetet, är även jude... Med ett ord, om man frågar: vilken betydelse hava de tyska professorerna av judisk härkomst, blir svaret: de äro legio! Och sedan kom jag till Petersburg och blev mottagen av den ryska finansministern, greve Kankrin. Han var son till en litauisk jude... I Spanien fick jag audiens hos ministern Mendizzabal. Han var, liksom jag, son till en jude från den arragoniska provinsen. I Paris önskade jag få höra ministerpresidentens mening, och för mina ögon framträdde en hjälte, en marskalk av Frankrike, vilken hart när bestigit Portugals tron — med ett ord Soult? Jude? Otvivelaktigt jude, liksom flere andra av Napoleons lis marskalkar med Massena i spetsen — Massena, som av oss kallas Manassia... Från Paris for jag till Berlin, där jag hade att besöka en preussisk minister. Och denne minister var också jude... Som i sen, världen styres alls icke av de personer, som äro synliga på scenen, utan av dem, som hålla sig bakom kulisserna..."

Läsaren kan härav se, att världen redan år 1844 styrdes enligt Englands förste ministers försäkran, icke av statsöverhuvudena, utan av judarna.

För att avsluta våra citat, som vittna om ledarnes av det talmudistiska Israel verkliga triumf — icke över Herren Kristus och icke heller över de kristna — ack nej! — men över den från Kristus avvikna världen, vilja vi ännu göra ett utdrag ur N:r 15 av tidningen "Russkoje Snamja" av den 16 januari 1910. Se här vad som ordagrant är återgivet i denna tidning under rubriken "Min Gud, min Gud, vi hayer Du övergivit oss!" "Skrämmande — läsa vi i denna tidning — är det som skett i Petersburgs Adelsklubb och icke på något sätt kan överdrivas. Där har en hop judar av alla klasser och stånd firat judendomens första seger över kristendomen, i det den frenetiskt applåderade en visa, vars refräng utgjorde vår Frälsares sista ord på korset... I denna gemena visa, som av judarna sjunges som en segersång, uppropas de ondskefulla ord, vilka evangelisterna med rörelse nedskrevo: "Stig ned från korset du korsfäste, om du är Guds Son!" Dessa samma ord utropade en nuvarande judisk kantor från Adelsklubbens estrad i Petersburg, och detta utrop är gjort till en modern refräng, skärpande därigenom den blodiga skymfen... Och ryska, ortodoxa människor hörde på honom och gjorde, utan att förstå innehållet i den judiska sången, en tjänst åt begabbarne. Om vi icke vore förgiftade av det judiska frimurargiftet, skulle väl ryssar då kunna kallblodigt läsa de entusiastiska referat av den judiska konserten, som förekommo i "Retsch" och andra antikristna tidningar... Dessa tidningar förklarade, vad ryssar icke förstodo... En tidning, tryckt på ryska och läst av ryssar, understår sig att alldeles uppriktigt förklara, att den judiska publiken "njöt" av kupletterna, vartill Kristi korsfästelse tjänade som motiv. Alla hava vi läst den judiska officiösa tidningens oerhörda bekännelse: gamla och unga, fattiga och rika, arbetare, köpmän, dignitärer, alla hava fått veta orsaken till judarnas jubel och — tiga..."

Fasa väcker denna artikel,som kommer blodet att isas i ådrorna och tanken att stelna inför det Massina-öde, som tydligen väntar Ryssland.*

Slut.

* Dessa reflexioner nedskrevos i början av 1900-talet. De senaste årtiondena ha visat det berättigade i det däri förutsedda olyggliga öde, som komme att drabba Ryssland.

Red. anm.

Från torparpojke till "brännvinskung" och destillator.

Lars Olsson Smith — arbetarnas vän, socialismens fiende.

Lars Olsson föddes 1836 i Kiaby i Kristianstads län såsom son av en fattig åkerbrukare. Fadern, som ett par år senare flyttade till Sjöarp i Hoby, Blekinge, gjorde konkurs, då pojken var 8 år, denne togs då omhand av en handlande Smith i Karlshamn och fick därigenom åtnjuta ett par års skolundervisning. Vid 10 års ålder blev han boddräng hos en handlande Skottsberg i Karlshamn och ett år senare hos en handlande Agren. Detta var fattigpiltens första steg ut i livet.

Vid 13 års ålder for Lars Olsson med en skuta till Stockholm, och fick här plats som expedit i handlanden Akermans bod vid Stora Badstugatan 42. Efter att ett år ha innehaft denna plats, tog han anställning hos en skeppsklarerare Flygarsson. Under vintrarna, då skeppsfarten låg nere, ägnade han sig åt språkstudier och lärde sig så småningom behärska 7 språk. Redan vid sin ankomst till Stockholm hade Lars Olsson fattat ett orubbligt beslut att aldrig förtära spritdrycker, föröda sin tid och sina pengar på spel och dåligheter, och under sitt långa liv vek han aldrig från dessa föresatser. Redan före uppnådd myndighetsålder hade Lars Olsson en årsinkomst av 10,000 kr. Till minne av sin välgörare handlanden Smith i Karlshamn antog han nu dennes namn.

Nu började han även ägna sig åt brännvinshandeln och öppnade sitt första kontor vid Skeppsbron 32 I tr. Affären gick utmärkt, och Lars Olsson Smith kunde 1860 sätta egef bo med Maria Lovisa Collin, dotter å sidolinjen av en mångerska på Hötorget i Stockholm. Äktenskapet blev dock olyckligt, enär hustrun gift sig endast för pengarnas skull. Sedan L. Olsson S. blivit sin egen destillator med spritfabrik i Reymersholm, Kristianstad, Motala och Malmö för framställning av rent brännvin, var hans position som Sveriges "brännvinskung" säkrad. Största motståndet rönte han av Stockholms utskänkningsbolag med juden Rubenson i spetsen, men även ur detta "brännvinskrig" utgick L. O. S. segrande. Vid sidan av spritförädlingsverksamheten hade han även andra industriella intressen. Bland annat införde han den rationella vitbetodlingen i Sverige och åstadkom därigenom en fullständig omvälvning inom sockerindustrien. Lars Olsson S:s verksamhet sträckte sig till många olika saker. Sålunda var det han, som bekostade alkoholistkongressen i Paris 1868 genom att ställa 200,000 francs till franska statens förfogande. Han bekostade även 1878 med 75,000 kr. den meteorologiska stationen på Spetsberger 1882 och tog initiativ till postsparbankens inrättande i Sverige 1883.

Men lyckan är en obeständig gudinna: 1888 drabbades Lars Olsson S., som nu förlagt tyngdpunkten av sina spritaffärer till spanska marknaden, av en förlust på c:a 6,000,000 kr. Millionerna rullade bort, betydligt lättare än de kommit in. — Åren 1885—91 tillhörde Lars Olsson S. riksdagens första kammare såsom representant för Karlskrona län, och inlämnade under denna tid flera beaktansvärda motioner. Mot den socialistiska rörelsen ställde han sig fullständigt avvisande: "Från en fosterlandsfientlig rörelse kan icke komma något gott. Asikter, byggda på utopier av fantastiska hjärnor, få aldrig något fotfäste i verklighetens värld. Hätskhet och partilanatism utsä endast draksådd, vars skördar gagna arbetarna mindre än någon annan."

L. O. Smith's senare dagar förmörkades av familjetvister och ekonomiska bekymmer. Efter att 1891 ha avsagt sig riksdagsmannaskapet, lämnade han Sverige. Efter att ha skiljts från sin hustru, som jämte barnen fick sitta i orubbat bo med ett nominellt kapital av c:a 2,000,000 kr. levde han på nådebröd från sin f. d. familj. Strax före sin död publicerade L. O. Smith sina memoirer, med vilka han särskilt ville nå den svenska ungdom, som skall upptaga och vidare förvalta sina fäders ansvarstulla värv, och som skall skapa Svea rikes framtid.

Den svenska arbetarklassens strävan mot bättre villkor och lyckligare förhållanden följde Lars Olsson Smith alltid med varmhjärtat intresse, men samtidigt fördömde han på det skarpaste de lika egennyttiga som samvetslösa agitatorerna. Sådana de svenska arbetarna mött honom i arbetet, hade de alltid tillvunnit sig hans aktning och sympati. Han värderade dem högt, och ingen torde varit bättre skickad än han, som så att säga klass för klass genomgått mödans hårda men nyttiga skola, att rätt bedöma det andliga arbetet och dess värde. I högre grad än någon annan svensk man utsattes Lars Olsson Smith för illviliigt tänder, men vi, som varit hans samtida, måste dock enas om det betyget, att han var en duktig svensk föregångsman.

A. O. Europaeus.

En nyttig julgåva,

som den svensk-nationella rörelsens anhängare och vänner icke böra försumma att upptaga å listan bland sina gåvor

till släktingar och bekanta

är

en prenumeration å NATIONEN för år 1929

för helår, halvår eller kvartal.

Denna julgåva kommer icke blott en gång, utan återkommer varje vecka ny. Genom att ihågkomma dina anhöriga och vänner med ett prenumerationskvitto å Nationen för 1929 gör du dem själva en god gärning så lunda att du bereder dem tillfälle vinna inblick i de för dem själva så viktiga förhållanden, som *ingen annan svensk tidning* framlägger. Betydelsen härav kan ej överskattas i en allvarstid sådan som den närvarande.

Det »idealiska» Brattsystemets verkningar.

Sanningen börjar tränga fram!

Tidskrift för systembolagen har anordnat en enquête angående verkningarna av det i vårt land införda huvudlösa restriktionssystemet, en av den härskande provokatoriska nykterhetspolitikens förnämsta verk, bland representanter för polisen i Stockholm, varjämte polisdomaren tillsports.

"Man ser visserligen ett mindre antal berusade personer nu än förr", framhåller polisdomaren. "Men just de personer, man vill åt" genom restriktionssystemet, drabbas icke alltid genom restriktionerna. De sky icke att skaffa sig sprit på illegitimt sätt, och böterna för befattningen med smuggelspriten avskräcka ingalunda. De dömda ha i allmänhet intet att förlora och sitta därför av sina böter."

Kommissarien i Kungsholms distrikt har en liknande uppfattning och framhåller hurusom en motboksindragning icke verkar på det sätt, som avses med åtgärden. "Det går lätt att skaffa sprit ändå", isäger han, "o. det blir därför den avstängdes familj som får sitta emellan, eftersom smuggelspriten är dyrare än den lagliga. Till följd av smugglingen är det hopplöst att söka hindra vissa kategorier, som önska få sprit, att tillfredsställa denna önskan. Genom smugglingen har också en absolut försämring i alkoholvarorna inträtt i gränstrakterna och i skärgården."

En av de äldre konstaplarna i Gamla stan har gjort den iakttagelsen att de berusade numera äro svårare att handskas med än förr, säkerligen till följd av exportspriten ("giftspriten"). Samma konstateras också av kommissarien i ett av Söderdistrikten, som tycker att de berusade voro betydligt mera lättskötta förr i tiden.

Flera av de tillsporda representanterna för ordningsmakten konstatera vidare att måttlighetssuperiet sedan restriktionssystemets tillkomst tilltagit. Förr köpte man sprit, när man behövde, nu tar man ut sin ranson vare sig man behöver den eller inte. Polisdomaren uttrycker saken så: På restaurangerna ta folk ut sin "ranson", därför att det är deras rättighet att få en viss mängd spirituosa, och av en rättighet vill man begagna sig. Av samma orsak inköpa också många hela sin månadstilldelning. Det dagliga bruket av ärit torde också snarare ha ökats än tvärtom.

Våra vänner i landsorten

uppmanas att på de platser, där lösnummerförsäljning av Nationen ännu ej kommit till stånd, vidtala kända respektabla personer och handelsaffärer, som försälja tidningar, att mottaga Nationen i kommissionsförsäljning. Meddelanden om dylika överenskommelser samt antal exemplar som av vederbörande önskas, böra omedelbart insändas till tidningens expedition, Södra Kungstornet, Stockholm.

DANSK NATIONALT TIDSSKRIFT

KØBENHAVN F.

Selvstændigt - uafhængigt - antisemitisk
Helaar Kr. 5: —. Halvaar Kr. 2: 75.

Släktforskning

i in- och utländska arkiv utföres

Löjtn. Erik Claes Swartz,
Charlottenborgs Slott, Motala V.

Hjälp till med NATIONENS spridning!

De som gilla *Nationens* strävanden böra anse det som en plikt att medverka för dess vidare spridning bland allmänheten, vars sak tidningen helt är inställd på att tjäna.

Sök vinna Edra bekanta och grannar som prenumeranter under nya året, ifyll deras namn m. m. å nedanstående blankett samt insänd densamma till tidningen *Nationen*, adr. Södra Kungstornet, Stockholm.

Prenumerationskupong.
(Att urklippas och insändas.)

Nedanstående personer prenumerera genom undertecknad å Nationen för år 1929. Prenumerationsavgiften får uttagas genom postförskott hos resp. prenumerant.

Namn: .....
Adress: .....
Helår, halvår, kvartal.

Namn: .....
Adress: .....
Helår, halvår, kvartal.

Namn: .....
Adress: .....
Helår, halvår, kvartal.

(Ej önskad prenumerationstid överstrykes.)

Ovanstående prenumeranter insända av:

Namn: .....
Adress: .....

Prenumerationspris:
12 kr. för helår, 6:25 kr. för halvår, 3:75 kr. för kvartal.

PRIVATSPISNINGEN

SCHEELEGATAN 8, 1 tr. - Tel. Kh. 44 25
Frukost: Smörgåsbord, varmrätt, gröt och kaffe samt öl eller mjölk.
Middag: Smör, bröd, soppa, varmrätt, kaffe, öl eller mjölk.
10 st. kuponger Kr. 11: 70.
Inackord. Kr. 70: — pr mån.
God o. vällagad husmanskost.

Mitt emot
Centralstationen ligger
Hotel Terminus
STOCKHOLM
80 komfortabla, nyreparerade rum jämte toalettrum, försedda med rinnande kallt och varmt vatten
Enkelrum från Kr. 5: —
Dubbelrum från Kr. 10: —
Inom matsal, läse- och frisörsalong
Telegramadress: TERMINUS
Tel. och postadress: Hotel Terminus

TILL NATIONENS PRENUMERANTER OCH LÄSARE!

Vi få härmed rikta en enträgen vädjan till våra läsare att till det kommande året i största möjliga utsträckning *postprenumerera*.

Det nu tillämpade utsändandet av tidningen i utgivareköarsband innebär en ständig, stor börda för expeditionen, vars arbetskraft behöves för de många viktiga uppgifter, som följa med tidningens kraftiga utveckling framåt; vidare erbjuder korsbandsutsändningen under rådande förhållanden, märkligt att säga, vissa svårigheter att genom de olika instanser, den har att passera innan tidningen kommer abbonenten till handa, få expedieringen att ske korrekt, något som ej sällan förorsakar dess försenade framkomst.

Alltså *postprenumerera!* Meddela vår expedition om postprenumereringens verkställande, på det att korsbandsutsändandet i alla sådana fall må kunna inhiberas!

PRESSKONSERTEN.

Forts. fr. sid. 2.

om ock i förtäckta ordalag, den faktiskt bestående motsatsen mellan det *svenska* intresset och det internationella *judiska*, vilket senares möjligheter ju bleve väsentligt inskränkta i ett svenskt samhälle, där ej ofridens "gudomliga" krafter gåvos tillfälle verka i fullkomlig frihet.

Hr Kilbom fick stanna utanför polisnämnden.

Valet av suppleanter i Stockholms polisnämnd ägde rum vid stadsfullmäktiges sammanträde den 17 dec. Partierna framträdde nu med egna kandidater till skillnad mot vad fallet var vid frågans första framläggande, då partierna, alltifrån den Järte-Bonnierska högern till den Kilbom-Bonnierska vänstern i rörande endräkt — jo, ibland råder enighet! — samlats kring hr Kilbom och den av judepressen lögnaktigt såsom fascist utgivne hr Ossbahr. När komplotten väl avslöjats, gick det emellertid ej, varken för högern eller socialdemokraterna, att vidbliva överenskommelsen., utan nödgades man överge "enighetsfronten" för att icke alltför starkt kompromettera sig inför de sina.

Resultatet av valförrättningen blev, att snickaren A. V. Ferm, som av socialdemokraterna uppställts som kandidat i stället för hr Kilbom, erhöll 49 röster; protokollssekreterare C. P. Ossbahr erhöll 41 röster, och ingeniör E. Mossberg valdes utan votering till suppleant för 1929.

Marinstaben påyrkar förstärkning av Gottlands försvar.

Chefen för marinstaben, konteramiral Lybeck, understryker i en på lördagen till regeringen inlämnad skrivelse behovet av förstärkning av Gotlands infanteribesättning ävensom vikten av vissa försvarsanstalter vid Färösund. Framställningen utmynnar i en hemställan, att chefen för marinstaben och marinförvaltningen måtte anbefallas inkomma med förslag till den anskaffning, som erfordras för att göra lokalstyrkan vid Gotland duglig för sitt ändamål, samt att vissa redan föreslagna, provisoriska åtgärder i Färösund måtte få utföras. Därjämte föreslås viss materialanskaffning för flygvapnet.

Glöm ej
att prenumerera på
Nationen!

Vid juletid.

Hur skilda ödets lotter än må falla
i juletider samma trängtan alla
dock känna efter gåvor, fröjd och ljus.
I varje bröst ett barnahjärta röres.
I varje själ en stämma innerst höres
om Jesu krubba och hans Faders hus.

A. K.

Det judiska världsherradömet.

Baruch Levis profetia till Karl Marx.

Tidskriften "La revue de Paris" innehöll i juni- och julihäftena en längre artikel om "Henri Heine et Karl Marx" av författarsignaturen "Salluste". I artikeln förekommer jämväl ett brev från juden Baruch Levi till juden Karl Marx, innehållande en profetia, som gått i uppfyllelse, och i översättning lydande sålunda:

"Det judiska folket, såsom helhet taget, skall själv vara sin Messias. Dess herravälde över världen skall uppnås genom sammanslagning av de övriga mänskliga raserna, bortagande av de gränser och monarkier, som utgöra en mur av partikularism, samt genom inrättande av en världsrepublik, som överallt skall tillerkänna judarna borgarrätt. I denna nya organisation av mänskligheten skola, utan att någon opposition gör sig gällande, Israels söner, som nu äro spridda över hela världens yta, överallt bliva det ledande elementet ,särskilt om det lyckas dem att bringa arbetarmassorna under någon av de sina. Folkens regeringar, som bilda världsregeringen, skola med hjälp av proletariatets seger utan ansträngning allesammans råka i judiska händer. Privategendomen skall därefter genom den regerande judiska rasen kunna bliva undertryckt, och den judiska rasen skall förvalta hela statsförmögenheten. Sålunda skall Talmuds löfte bliva uppfyllt, att judarna ,när Messias tider äro komna, skola omhänderhava nyckeln till alla världens folks egendom."

Dessa ord stämma alldeles med Sions Vises protokoll och visa, att det var judarnas plan att genom det socialdemokratiska proletariatet komma i besittning av världskapitalet och världsherradömet.

Rådman Lyberg dr Bratts efterträdare i Spritcentralens styrelse

Aktiebolaget Vin- & Spritcentralen har vid hållen extra bolagsstämma till ledamot i styrelsen efter dr Ivan Bratt, vilken lämnar styrelsen med innevarande års utgång, utsett bolagets verkställande direktör, Brattlinkejen rådman Lyberg.

Karlskrona grenadierer återuppstår?

Befälhavande amiralen i Karlskrona hemställer i en skrivelse till k. m:t, att Kronobergs regementes detachement i Karlskrona måtte ombildas till en fullt självständig kår samt att i samband därmed detachementets namn ändras till Karlskrona grenadjärkår.

Enligt nu gällande organisation är detachementschefen i vissa avseenden direkt underställd chefen för södra arméfördelningen, i andra befälhavande amiralen i Karlskrona samt i vissa andra chefen för Kronobergs regemente i Växjö. Dylika söndersplittrade befälsförhållanden inverka högst ogynnsamt på tjänsten inom fästningen. Bl. a. alstras mängen gång ökat arbete, vilket är desto mera beklämkligt, som detachementets personal är till ytterlighet knappt beräknad. Ej heller kan det med hänsyn till erforderliga samövningar mellan truppförbanden i Karlskrona anses lämpligt, att förutom arméfördelningschefen även regementschefen äger både befogenhet och skyldighet att ingripa med avseende på utbildningen vid detachementet.

Postprenumerera i god tid!

En prenumerationsblankett medföljer dagens nummer av Nationen, och få vi uppmana våra läsare att *icke försumma* att göra bruk därav.

JÄRN OCH METALLSKROT
LUMP OCH TOMGLAS
Tel. 802 77 KÖPES Tel. 802 77

NATIONALT TIDSSKRIFT
Keysersgt. 1, OSLO
Eneste antisemitiske publikation,
Utkommer maanedlig
Pris til Sverige kr. 6: 20.

Heliga tre konungar.

En österländsk legend.

"Den store förlossaren är kommen, vi vilja tro det, ty utan denna tro är vår färd, liksom för övrigt hela vårt jordeliv, utan mening och mål."

Så tänkte för nära tvåtusen år sedan trenne österländska konungar, vilka färdades genom öknen för att nå ett efterlängtat mål. De hette Belthasar, Melchior och Gaspar och voro högt begåvade och upplysta män.

Belthasar var redan snövit av ålder och hans uppgift var att lära människorna att värda sina själar. Han talade om den store ljusguden, han, som tände elden, solen och tanken, han som talade om utvecklingen såsom jordelivets enda verkliga mål. En var, som sökt närma sig fullkomligheten, skulle, enligt hans åsikt, evigt leva tillsammans med den store guden i hans ljusrike. Och hans trosvisshet var medryckande, hans anlete sken ståndom som förklarat.

Melchior var i sin kraftiga medelålder och hans uppgift var att lära människorna att värda sina kroppar. Han förstod att koka läskedrycker o. bereda balsam, förstod att bota sjukdomar och lindra dödskval o. hans blick var genomträngande men mild, ty hans förbarmande var dock större än hans vetande.

Gaspar var ännu i sin blommande ungdom och hans uppgift var att lära människorna att taga vara på skönhetssinnet och ej förgäta, att den Evige målat påfågelsfjädern för andra ändamål än att släpas i gruset och vävt rosenskruden ej därför att den skall blandas i stoft. Och på den ljusa klangen i hans röst märkte man, att han talade ur sitt innersta, då han sade: "Guds väsen är skönhet, och livsgläjden består i att skåda honom i hans verk."

Men dessa tre furstar ägde trots olikheten i sina skaplynnen, dock alla en gemensam kunskapsskatt. De kunde nämligen läsa i stjärnorna lika tydligt som i en bok.

Och nu hade en ny stjärna visat sig, och det var ett glänsande löfte om, att en stor ande skulle sänka sig i stoft och utveckla sig till den av många bojor trycka mänskligheten förlossare. I urgammal skrift hade man letat sig till, att förlossaren skulle födas i Judéen ,och därför foro nu dessa visa österlänningar genom öknen, ej aktande mödor och faror, men uppfyllda av helig fröjd över att få bringa det ljuvliga budskapet till löftets land.

De reste, såsom det anstod deras rang, med stor prakt och talrikt följe. Då de närmade sig ökengränsen, där vilddjuren hade sina stråkvägar, började Gaspar eldigt sia om kommande tiders fröjd och frid. Han talade om hur lejonet skulle bliva lika ädelt till sin natur som till sin uppsyn och hur leopardens sinnelag skulle bliva lika lent som hans skinn, talade om, hur den grymma, i mörkret jagande hyenan skulle mitt i dagens sken närma sig vandraren och äta ur hans hand. "Det måste ljusna", slöt han, "det måste bliva bättre: förlossaren nalkas, vi hava sett hans stjärna i Österlandet!"

Och det var, som kunde han göra sig förstådd av markens djur. Det sundgula lejonet kröp tamt som en hund fram till karavanen, och den randige rövaren från snåren strök sig mjukt som en katt intill människan. Hyenan lade sig med halvslutna ögon på en manteliik.

Den åldrige Belthasar, han som förstod sig på att forska i själslivets dolda djup, välsignade djuren, vilka han ansåg som likar av lägre art, vilkas själar, även de, måhända skulle få del av ett högre liv. Han sade sig ej kunna tro, att något, som utgått ur den Eviges hand, skulle vara spårlöst förkastat.

Melchior, han som förstod att bota sjukdomar och lindra dödskval, drog taggar ur lejonfoten ,skötte om revor, som sönderslitit leopardens granna fäll, och beströk hyenans röda, ljusskygga ögon med salva. Och vilddjuren slickade med stum erkänsla den hjälpande handen.

Karavanen genomgick lyckligt ökenvandringens långa eldprov, och så tågade man in i trakter, där städer och lantgårdar i vit prakt lyste fram mellan vinberg och lundar. Men fläckar av synd och sorg fördystrade ofta den leende tavlan. En gång möttes resenärerna av väpnade rättstjänare och kedjetyngda fångar, och bland dessa senare fanns där en slav, som för någon ringa förseelse, utan dom och rannsakning, fördes till neslig död.

Då gav Belthasar karavanen tecken att stanna. Och han steg av kamelen, närmade sig fången och sade med högtidligt allvar: "Broder, jag kan ej bryta dina bojor, ej ändra ditt öde, men jag kan trösta med, att rättvisa skall dig vederfaras i en högre tillvaro. Jag kan sin om att bättre dagar randas för dina olycksbröder på jorden. Tiderna måste ljusna, bojorna måste falla, ty förlossaren nalkas. Vi ha sett hans stjärna i Österland!" Då slaven hörde dessa ord, fick hans slöa, bleka anlete uttryck och färg. En inre röst sade honom, att denne vördnadsbjudande, konungslige man var trovärdig, och fastän han ju ej själv kunde undgå sitt öde, kände han sig genomströmmas av sällsam kraft inför dessa framtidsutsikter. Hoppet om en lycklig tillvaro bortom graven kom även som en plötslig stråle, förjagande all mörk dödsfruktan.

Karavänen for vidare och nalkades ödaliga bergstrakter ,i vilkas klyftor spetälske män bodde, utstötta av lagen såsom orena och på sitt sätt dödsdömda varelser. Då Melchior på avstånd varsnade en av dessa olyckliga, gav han karavanen tecken att åter stanna, steg av kamelen och vinkade till sig den sjuke.

Han smorde hans värkande huvud med balsam, han sade honom kärleksfullt: "Hav tröst, min broder, ty dagar komma, då den ena Människan skall bära den andras bördor och taga del i hennes lidanden. Det måste ljusna, förlossaren nalkas, vi ha sett hans stjärna i Österlandet!"

Och den arme utstötte mannen grät glädjetårar, ty han måste tro på denne milde konungslige man och då karavanen likt en himmelsk syn svann ur hans åsyn, hastade han att kungöra den glada nyheten för sina olycksbröder.

Karavanen for så vidare och nalkades en tempelruin. Bland brutna pelare stod där en yngling, ivrigt grävande i gruset och vid hans fötter låg en sönderdtyckad bildstod. Det var spillra vid spillra: en fin hand, en smidig fot, ett halvt ynnighetshorn, ett härligt, riklockigt huvud, kröut med lager.

Då gjorde Gaspar tecken till karavanen att stanna och han steg av kamelen och gick bort till ruinen, spörjande den unge efter vad det var som så ivrigt sysselsatte honom. Ynglingen blickade dystert upp från gruset och sade: "Jag har velat skänka människorna det bästa, det skönaste, men ingen har förstått mig. Fåfängt hava gudarna givit mig gnistan, fåfängt har jag strävat i flammande skaparfröjd. Med egen hand vill jag nu krossa mitt verk och gömma spillrorna bland ruiner ..." Och så hackade han med spaden på ymnighetshornets rosor och druvor, men på det lagerkrönta huvudet satte han sin hål.

Då lade Gaspar handen på hans axel och sade: "Icke så broder! Få äro de som fatta skönhetens väsen, och de flesta, som undfått gudagnistan, hatas och förtrampas av den dumma, avundsamma hopen. Men den Evige skall låta dagar randas, då skönheten kommer till sin rätt, och då konstens verk skola uppskattas icke av ett fåtal, utan av de flesta. Fatta därför mod och hoppas, att det skall bevaras en spillra av din skönhetstanke. Från den ljusa höjden av en rikare tillvaro skall du förhända se ditt verk delvis erkänt även på jorden. Det måste ljusna, förlossaren nalkas, vi hava ju sett hans stjärna i Österlandet!"

Och ynglingen trodde den sköne, konungslige mannen och hans ande reste sig liksom efter en storm. Då karavanen försvann, satt han ej heller försjunken i dådlöst grubbel, utan begynte ånyo ivrigt gräva. Och då gropen blivit tillräckligt djup, nedlade han ,däri, varsamt, ömt spillra efter spillra: den fina handen, den smidiga foten, det halva ymnighetshornet med rosor och druvor, det härliga riklockiga huvudet, krönt av lager.

Då han jämnat mull över grift, sade han till sig själv: "Måhända dessa spillror en gång skola grävas upp och falla i rätta händer, måhända skall man vid åsynen av dessa brutna strålar ana glansen av min skönhetstanke?"

Glad i hoppet vandrade han sedan framåt till nya strider och mödor, men karavanen för vidare och närmade sig mer och mer det eftersträngtade målet. Och i dess spår gick välsignelsen lik en skön, vit jungfru, som strödde ut rosor och frukter.

Det måste så vara: de trodde ju på förlossaren och skulle bringa budskapet om hans ankomst. De hade sett hans stjärna i Österland!

K.

Barthold Lundén 50 år.

Redaktör *Barthold Lundén*, utgivare av "Barthold Lundéns Vidi", Göteborg, fyllde den 20 dec. 50 år. Vi skola i nästa n:r av tidningen återkomma med en redogörelse jämte biografiska upplysningar angående den oförskräckte antisemitiske föregångsmannen och kämpen, vilken vi ägna vår hjärtliga hyllning.

Sovjets budgetbrist 840 milj. rubel

Sovjetryska finanskommissarien Briukhanoff har enligt vad meddelas från Moskva förelagt centrala exekutivkommittén budgetsförslaget för nästa finansår, vilket slutar med ett deficit på 840 mill. rubel mot 742 mill. för det gångna året. Ökningen i deficitet på närmare 100 mill. rubel förklaras med att detta belopp behöves för utbildning och förbättring av armén.

Skatterna anses komma att lämna 3,803 mill. och från andra källor beräknas inflyta 2,976 mill. Utgifterna uppgå till 7,650 mill., vilket är 1,250 mill. mera än förra året. Finanskommissarien understryker behovet av ökad tillgång på medel för att finansiera statens företag. Kostnaderna beräknas till 2,200 mill. eller 50 proc. mer än förra året. Industrien behöver 939 mill. rubel eller 48 proc. mer än förra året och jordbruket 468 mill. eller 86 proc mer än året förut.

Sovjetvalutan på marsch utför.

Att sovjetvalutans läge under rådande förhållanden artar sig i hög grad kritiskt, är ju icke att undra på. Så gott sig göra låter söka emellertid herrarna i Kreml inför de sina och världen besköja den förtvivlade situationen.

Betecknande för denna är, att de officiella sovjetryska ekonomiska publikationerna upphört att meddela uppgifter om tjervonetsens köpkraft, vilket tidigare alltid skett. De finansiella sovjetauktoriteterna dölja ej i sina artiklar, att sedelmängden på sista tiden ökat i oerhörd omfattning. Den 1 oktober i fjol uppgick den till 1,628.3 milj. rubel, den 1 oktober 1928 var den 1,971,4 milj. rubel, och den 1 november i år, alltså en månad senare, hade den sprungit upp till 2,110.7 milj. rubel. Valutatäckningsfonden har ej på länga vägar kunnat hålla jämna steg med sedelemissionen. Den 1 oktober i fjol var metallkassan 268.9 milj. rubel, den 1 november i år 289.8 milj. rubel. Under det att sedelmängden sålunda ökat med 482.4 milj. har valutatäckningsfonden endast vuxit med 20.9 miljoner. Utgår man från detaljhandelsprisen beräknades rubelns köpkraft den 1 oktober i fjol till 44 kopek, men den 1 oktober i år hade den sjunkit till 35.8 kopek.

Alla upplysningar och material
förande bildandet av *UPPLYSNINGS-CIRKLAR* av *"Samfundet För Svensk Folkupplysning"* lämnas av undertecknad, adress tidningen Nationen, Södra Kungstornet, *Stockholm.*
RIKSLEDAREN.

Pälsar, Dräkter, Kappor och Klänningar
beställes fördelaktigast hos
EMIL MOSSBLADS
Damskrädderi & Pälsatelier
2 Sergelgatan 2 - Stockholm
Telefoner N. 19587, 13274.

KELLY-SPRINGFIELD
Den bilist, som tidigare haft besvär och tråkigheter med sina bilringar, har ej minsta känning därav sedan han skaffat sig Kelly-Sprinfield.
KELLY KOSTAR EJ MERA ÄN ANDRA RINGAR.
Generalagenter:
Stockholm **HUZELLS** Karlstad

Samfundet För Svensk Folkupplysning.

(S. F. S. F.)

skall enligt de antagna, för detsamma gällande, statuterna hava till uppgift

att verka för svenska folkets återupprättelse ur det förfall, vari det härskande osvenska systemet bragt det, samt återinförande av gammalsvenska hedersbegrepp i Sverige. Medlet härför skall framför allt vara upplysninge spridande i Sanningens anda till alla lager av vårt folk, till skingrande av de falska föreställningar på politikens, ekonomiens, kulturens samt övriga samhällslivets områden, som under rådande upplysningsvåsen under judemaktens hägn givits allmän spridning och som hota att totalt förröva vårt folks andliga och materiella kraft.

Genom en upplysningsverksamhet i denna anda skall vägen beredas för en svensk nationell restauration i Sverige.

Kostnadsstaten för S. J. 1929.

Järnvägsstyrelsens nu till k. m:t ingivna förslag till kostnadsstat för nästa år upptar en slutsumma av 145,492,400 kr. mot 145,655,400 kr. i år för Statens järnvägar, utom malmbanan, för vilken förslaget slutar på 14,943,800 kr.. mot 14,376,900 kr. i år.

Gotlands försvar i behov av förstärkning!

En inlaga till k. m:t från generalstabschefen.

Chefen för generalstaben har i samråd med chefen för marinstaben till k. m:t ingivit ett förslag till stärkande av Gotlands försvar.

Gotland, vars militära värde före världskriget huvudsakligen legat däri, att ön kunde användas som bas för lätta sjöstridskrafter, har genom flygvapnets tillkomst fått en ökad betydelse. Öns läge — centralt i Östersjön — gör den till en synnerligen lämplig utgångspunkt för såväl svenska som fientliga flygstridskrafter. Kunna fientliga flygstridskrafter baseras på ön, erhålla de goda möjligheter för utförandet av anfallsföretag mot Sverige fastland. Vidare framhålles i generalstabschefens skrivelse den ökade faran för neutralitetskränkningar vid eller på Gotland. Upphörandet av den tyska flottans hegemoni i Östersjön har ökat möjligheterna för operationer i dessa farvatten av flottor tilhörande andra makter än Östersjöstater. Gotland utgör genom sitt läge en passande bas för dylika flottor. Nedläggandet av befästningarna vid Färösund — den plats, som blåst sig för större landstigningsföretag — samt den med genomförandet av 1925 års försvarsförordning inträdande försämringen såväl i kvantitet som kvalitet av öns landstridskrafter äro åtgärder, som i hög grad äventyra öns försvar.

Generalstabschefens framställning utmynnar i ett förslag, att proposition måtte avgivas till nästkommande års riksdag rörande stärkandet av öns försvar. Gotlands infanterikår föreslås ,skola erhålla samma styrka som ett normalinfanteriregemente på fastlandet. Den kontingent värnpliktiga från fastlandet, som vapenövas på Gotland, bör ökas till 500 man. Slutligen föreslås en utredning rörande ett ?befästande av Färösund.

Försvarsvännerna — de enda verkliga fredsvännerna.

Vid Riksförbundets för Sveriges försvar nyligen hållna stora årsfest i Stockholm höll numera överståthållaren *H. Elmquist* ett anmärkningsvärt anförande vari han bl. a. yttrade följande:

Den försvarsnihilistiska agitationen måste bekämpas, icke blott när den uppträder ohöljt i den bolsevik-kommunistiska propagandan, utan även då den verkar under skyddande förklädnad, såsom t. ex. från vissa nykterhets- och fredsorganisationers sida. Bolsjevismens tandlösa, churu helt naturligt ofrivilliga bundsförvanter ,vissa nykterhetsvänner och fredsvänner, måste övertygas om på vilka farliga och samhällsfientliga avvägar de här råkat in. Försvarsvännerna äro de enda verkliga och sanna, med realiteter räknande fredsvännerna.

KÖP BRÖD FRÅN
W. Gustafsson, Bageri & Konditori
S:t Eriksg. 22. Stockholm. Tel. N. 18292

Läs och sprid Nationen!

Prenumerationspris:
Helår 10:—; Halvår 5:25; Kvart. 2:75.
LÖSNUMMERPRIS: 25 öre.
Kommissionärer för prenumeration och lösnummerförsäljning antagas å alla platser i landet.

NATIONEN

Fredagen den 21 December 1928.

BOKBINDERIARBETEN
ALLA SLAG, RASK LEVERANS, OMSORGSFULLT OCH TILL MODERATA PRISER.
BRATTS BOKBINDERI AKTIEBOLAG
Klarabergsgatan 52, 2 tr., STOCKHOLM.
Telefoner: 151 35, Norr 56 20

Harald Lindströms Boktryckeri, Stockholm 1928.

Vid behov av Potatis, Rotfrukter och Grönsaker vänd Eder till
Th. Nilssons Partiaffär
Norrtullsgatan 20
Lägsta priser, alltid prima varor
Snabb expediering
Tel. Vasa 146 89

Det ryska lantbrukets socialisering.

Det ryska kommunistpartiets medlemmar rekryteras som bekant företrädesvis bland stadsbefolkningen. Ute på landsbygden äro de rättrogna bolsjevikerna lätt räknade. I själva verket har allt sedan den röda regimens början ett antagonistiskt förhållande rått mellan stad och landsbygd. Under krigskommunismens dagar var denna spänning förklarlig, ty det är givet, att bönderna ej med jämnmod kunde åse, hur beväpnade trupper kommo och lade beslag på deras spannmålsförråd, om det också var nödvändigt för att rädda stadsbefolkningen och röda armén från hungersnöd. När Lenin våren 1921 i ett tal proklamerade "nep" — den nya ekonomiska politiken — var detta en åtgärd i syfte att åstadkomma försoning mellan stadsbefolkningen och bönderna. Han insåg klart, att utan medverkan av bönderna, som utgöra cirka 90 proc. av Rysslands invånare, kunde programmet icke genomföras. Allt sedan den tiden har det från bolsjevikernas sida pågått en, man skulle kunna kalla det "flört" med bönderna för att stämma dem mildare. På sovjetkonferenser och möten har man hört slagord om nödvändigheten av att "vända ansiktet mot landsbygden", om "sammansvetsningen av stad och landsbygd" o. s. v., utan att dock ännu någon förändring till det bättre inträtt. Ett av hindren har varit den stora differensen mellan priserna på jordbruks- och industrialster.

För sovjetregeringen har det alltså varit av största betydelse att komma till samförstånd med bönderna. Den ryska importen av maskiner och andra förnödenheter, som behövas för realiserandet av det stora industrialiseringsprogrammet, blir så gott som omöjliggjord, om icke utländsk valuta kan uppbringas genom export av ryska varor, och den artikel, som sedan gammalt spelar den viktigaste rollen i den ryska varuutförseln, är spannmål. Om bönderna visa sig genstr·ga och vägra att ställa sitt spannmålsöverskott till myndigheternas förfogande — som fallet varit de sista åren — betyder detta, att de på regeringshåll uppgjorda kalkylerna fullständigt slå slint.

Efter nep-politikens införande kännetecknades bolsjevikernas agrarpolitik av strävan att förmå de små och medelstora bönderna till kollektivisering, men samtidigt gav man de individuella brukarna tämligen stor frihet. En arbetssam bonde hade möjlighet att inom ramen för 1922 års agrarkodex arbeta sig upp och utvidga sitt jordbruk genom att arrendera mark av latare element. En utredning, som verkställts av plankommissionen i Odessa-trakten, ger vid handen, att medan antalet jordbruk, omfattande över 9 desjatin (1 desjatin = 1,09 hektar) år 1923 var 11,433 på det ifrågavarande området, hade antalet 1926 stigit till 26,733. Samtidigt hade jordbruken på exempelvis 1—2 desjatin nedgått från 10,689 till 3,746. En liknande utveckling förspråk i alla trakter av landet. Detta innebar ju en ganska kraftig förskjutning i socialt hänseende, som man från bolsjevikisynpunkt ej kunde se med blida ögon. Tsartidens "kulaker" — storbönder — hade återuppstått, menade man. Oppositionen gjorde gällande, att lantbruket utvecklade sig i kapitalistisk riktning. Kulakerna komme att mer och mer göra sig till herrar på täppan; då kunde de ej känna sig annat än kontrarevolutionärt stämda, och naturligtvis utgjorde de en allvarig fara för sovjetregimen. Häri låg utan tvivel ett stort misstag. Visserligen hade brukningsdelarna ökats i storlek, med några storbönder i västerländsk mening kunde man näppeligen tala om. I det omnämnda utredningen av plankommissionen i Odessatrakten sades det också, att bönderna voro främmande för alla kontrarevolutionära åsikter. Visserligen sympatiserade de ej med sovjetsystemet, men det gör man överhuvud taget icke på den ryska landsbygden.

Bolsjevikernas nyaste agrarpolitik bereder kulakerna stora svårigheter. Deras medborgerliga rättigheter ha inskränkts, och man klämmer åt dem med så höga skatter, att de knappast torde ha lust att fortsätta med sin näring. Trots att de fattigaste bönderna — de s. k. "bjednjaki", av bjedny, fattig — äro befriade från skatt, ha också de blivit lidande genom det tryck, för vilket kulakerna utsatts. Tidigare ha de förra haft en del inkomster genom att utföra arbete åt de senare. Dessutom ha de på många håll haft möjlighet att låna säd av kulakerna fram i mars och april, när deras egna förråd började sina. Att nu söka sig biinkomster i städerna under den tid, då jordbruket ligger nere, är på grund av den stora arbetslösheten omöjligt för dem; de bli tvungna att hålla sig kvar på landet. Regeringen säger sig visserligen vilja hjälpa dem, men då dessa bjednaki oftast höra till de lättjefullaste objekten, står detta tillvägagångssätt stränigt taget i strid mot sovjetledarnas intentioner.

Myndigheterna ha nu beslutat att i görligaste mån själva övervaka spannmålsproduktionen genom kollektiva och statliga jordbruk — "kolchozy" och "sovchozy". De kollektiva jordbrukarna gynnas på allt sätt av staten; de få utsäde, maskiner och billiga krediter och erhålla sedan bättre priser för sina produkter. Även i skattehänseende åtnjuta de vissa lindringar. Ett kollektivt jordbruk på 800 desjatin avkrävres ungefär samma skattebelopp som en individuell brukare med 50 desjatin åker. Skattetrycket på de individuella brukarna är så hårt, att de bönder, som envisas att vilja vara självständiga, ofta se sig nödsakade att sälja sina kreatur för att kunna betala pålagorna. Det ser ut som om man ämnade gå så hårt åt det individuella jordbruket, att detta skulle tvingas att helt upphöra. I en av arbetare- och bondeinspektionen avgiven redogörelse meddelas, att antalet "kolchozy" från 1 okt. 1927 till 1 juli 1928 ökat från 18,000 till 36,000 och att de bruksenheter, som anslutit sig till denna form, i somras utgjorde cirka 400,000 eller 1,6 proc. av samtliga i landet förhandenvarande. Till största delen äro emellertid dessa kollektiver mycket små, och man strävar f. n. att sammansluta dem i grupper för att efter en enhetlig plan kunna utnyttja de till en central sammanförda traktorerna och övriga maskinerna och låta reparationsarbeten o. d. ombesörjas på ett mera rationellt sätt.

Sovjetjordbruken — "sovchozy" — har man nyligen börjat med. Ett första försök, som tilldragit sig stor uppmärksamhet, har gjorts i närheten av Odessa. Där har en traktorcentral med tröskverk och andra tillkopplingsmaskiner inrättats. Centralen ställer maskiner till förfogande för plöjning, sådd, skörd och tröskning under det att de bönder, som anslutit sig, ha prestera övrigt arbete, som kan komma i fråga. Enligt uppgjord överenskommelse få de för egen del behålla ¼ av skörden. Lyckas detta försök, så kommer det beltvisst att vinna efterföljd. Man umgås nu med planen att under loppet av de närmaste fem åren anordna 50 liknande centraler, vilka vardera skola ha ett arbetsfält på 50,000 desjatin. De mera dugande bönderna synes dock ej vara hågade att ansluta sig till denna rörelse, då de därigenom måste uppge sin självständighet, vilken de sätta så stort värde på.

Socialiseringslinjen i programmet framträder tämligen klart. Första steget är kollektiviseringen, varefter kollektiverna — i likhet med vad som redan skett med kooperativerna — ombildas till statsorgan. Arbetare- och bondeinspektionen har väckt förslag om att de kollektiviserade bönderna från och med nästa år skola åläggas att ställa hela sitt produktionsöverskott till statsmaktens förfogande. Och så kommer som den slutliga utvecklingslänken "spannmålsfabrikerna". Man och man emellan tala kommunisterna redan om att nu göra bönderna till lantarbetare. Alltså förestår dem just det öde, som de genom revolutionen ville undgå, med den skillnaden, att de tidigare arbetade åt privata förtagare, men nu skola arbeta åt staten. Det är bara frågan, huruvida bonden är i stånd att anse denna skillnad som en fördel. För de sämre elementen är det klart, att det ställer sig betydligt bekvämare att ha en osjälvständig, men säkrare existens, men de framåtsträvande och duktiga bönderna komma säkerligen att motsätta sig denna utveckling.

Sin förmåga som ledare av det ryska näringslivet har ju sovjetregimen redan tillräckligt demonstrerat. Att detta "världshistoriens största sociala experiment", som herrarna av Sovjet nu äro sysselsatta med, kommer att leda åt samma håll, är höjt över allt tvivel. Den allt våldsammare antibolsjevikiska stämningen bland bönderna i alla delar av Ryssland tyder på, att "det sociala experimenterandets" tid där lider mot sitt slut.

PARISER-CAFÉET
27 Kungsgatan 27
STOCKHOLM

Hotell och Restauranter
som rekommenderas den resande allmänheten.

ARVIKA. Stadshotellet.
ESKILSTUNA. Frimurarehotellet.
GNESTA. Stora Hotellet.
GÄVLE. Grand Hotell och Centralhotellet. Järnvägshotellet.
HALMSTAD. Grand Hotell.
HEDEMORA. Stadshotellet.
HÄSSLEHOLM. Stadshotellet
KALMAR. Stadshotellet.
KARLSTAD. Stadshotellet.
LANDSKRONA. Stadshotellet.
LINKÖPING. Stora Hotellet.
LULEA. Hotell Hospits, Mattis Johansson, Tel. 1148.
LUND. Grand Hotell.
NORA. Stadshotellet.
NORRKÖPING. Göta hotell Dir. H. Magnér.
NYKÖPING. Stora Hotellet. Tel: Namnanrop
SIGTUNA. Stadshotellet. Tel. 110.
STOCKHOLM. Hotell Kung Carl, Birger Jarlsg. 23. Tel.: Namnanrop.
Carlton Hotel, Kungsg. 57.
Pensionat Wasa, 73 A Drottninggatan, 4 tr. Hiss.
STRÄNGNÄS. Stadshotellet.
TROSA. Stadshotellet. Tel. 34
VÄSTERÅS. Hotell och Restaurant Klippan.
ÖREBRO. Stora Hotellet.

Hotell Atlantic
(F. d. Svenska Teatern.)
är nu öppnat.
Hotell Atlantic, Stockholms moderaste, tystaste och mest komfortabla hotell.
Fullständiga toilettrum med bad till *varje* rum och dubletter.
Det förnäma familjehotellet par préférance.
Restaurant och Terrasser.

Hovleverantör
Leverantör till
H. K. H. Hertigen av Södermanland
H. K. H. Hertigen av Västergötland
H. K. H. Hertigen av H. M. Konungens Nerilje

Någon gång
under året behöver Edra tvättkläder torkas i sol och barrskogsluft. Vi utföra sådan tvätt då vårt läge vid skog och sjö tillåter oss tillmötesgå denna alla husmödrars önskan. De kunder som önska se huru härvid tillgår inbjuda vi att besöka arbetet härmed, en tur med vår ångbåt från Kungsholmstorg till Stora Essingen kan göras tur och retur på en timma.
Vördsamt
ESSINGE ÅNGTVÄTT
TVÄTT- OCH STRYKINRÄTTNING
Telefon: 336 42 STOCKHOLM Tel. Essingen 12
Lagning av all slags tvätt utföres på begäran.
Inlämning: Sibyllegatan 21. Tel. O. 8 22.

Kommerskollegii näringslagstiftningsförslag . . .

(Forts. fr. sid. 1.)

är endast att skuffa sig en butikslokal — begreppet köksaffehandlande är inte heller obekant — vända sig till en grossist, erhålla kredit och varor. Utan ringaste begrepp om handelns mest elementära principer börjar man sedan handla. Inte har man möjlighet att bedöma kvaliteter, inte kan man kalkylera, inte kan man föra lagstadgade böcker. Men vad gör det? Här skall kommersas. Alltid får man någon vänner och grannar att titta in och köpa litet smått, och så börjar man "reklamera" med leckebetessystem, permanenta realisationer o. slumpförsäljningar redan som tämligen nyetablerad. Resultatet? I nio fall på tio obestånd och bankrutt. Leverantörerna få förlora pengar, de tidigare köpmännen på platsen ha under tiden också fått förlora, hela affärslivet måste räkna med dessa förlustrisker. De måste givetvis påverka prisnivån, och så blir det "till syvende og sidst" den konsumerande allmänheten, som får betala flolorna. Är det inte nationalekonomiskt förkastligt att tolerera ett sådant system? Herrar teoretici komma förmodligen att nekande bet svara frågan. Men vad säger det sunda bondförnuftet?

Vad sedan den ambulerande handeln beträffar, så har ju en tämligen enhällig opinion utdömt densamma. Myndigheterna ha i en rad av principuttalanden ställt sig på samma linje. Och nu kommer kommerskollegium och vill reglera denna handelsform genom att införa strängare bestämmelser rörande ansökning- och anmälningatvång, skärpta straffbestämmelser för olaga handel etc. Alltsammans är utomordentligt bra. Men någon inskränkning blir det icke. Tvärtom vägar jag påstå, att den ambulatoriska handeln ,ehuru i delvis nya former, kommer att tilltaga, enär länsstyrelsernas hittills bestående diskretionära prövningsrätt till största del kommer att försvinna. Detta anser jag vara det mest beklagliga i hela det framlagda förslaget.

— Vad har man då för motivering för denna ståndpunkt?

— I stort sett den, att man icke vill lyssna till de bofasta köpmännens av konkurrenshänsyn dikterade synpunkter och önskemål. Man måste framför allt se till att konsumentintresset och principen om "handelns frihet" icke trädas för nära. Här gör man sig enligt mitt förmenande skyldig till en felsyn. Det erkännes nämligen oförbehållsamt, att den ambulatoriska verksamheten icke kan erbjuda konsumenterna samma trygghetsgaranti som den bofasta handeln. Är det inte då ett konsumentintresse att kringförselhandeln blir i möjligaste mån begränsad och snarast avskaffad? Och vad handelns frihet beträffar, så kan jag uppriktigt sagt icke förstå, att den skulle trädas för när av en större återhållsamhet på detta område, där dock så uppenbara olägenheter kunna påvisas.

Det hela bottnar emellertid i att man icke vill eller kan inse, hur allvarligt hotad hela den näringsidkande medelklassen i närvarande stund är och vilken oerhörd fara det skulle innebära, om denna samhällsgrupp skulle gå under. Visst äro konsumentintressena berättigade. Men varför äro dessa oförenliga med ett stöd och ett hänsynstagande till lojala och för samhällslivet betydelsefulla näringsidkargruppers berättigade intressen?

Nu ligger emellertid avgörandet i kungl. maj:ts hand, och man vill ju gärna tro, att den nuvarande regeringen och icke minst dess handelsminister skall visa sig behjärtta näringsidkarnas synpunkter. För min del vill jag därför hoppas och tro, att kommerskollegii nu framlagda förslag i sinom tid skall medföra en sund och behjälplig reformering av vår näringsfrihetsförordning till båtnad för köpenskapen, hantverket, konsumenterna och samhället i dess helhet.

—n.

Envars ansvar och plikt.

(Forts. fr. sid. 1.)

det aktiva stöd i arbetet, vi behöva, samt medela en förenad, allmän kraftansträngning föra Nationen fram till en ännu mycket större spridning än den tidningen i dag representerar. Vad vårt folk i detta nu behöver är såsom vi ofta framhållit *Upplysning i Samingens anda.* Detta är enda medlet mot det onda, som numera lyckats få ett så starkt grundfäste i vårt svenska samhälle. Envar bör ju kunna förstå de motigheter, som resa sig i vägen mot en upplysningskampanj sådan som Nationens. Men detta faktum, som ju i och för sig är mycket naturligt, gör det till en så mycket större plikt för våra många vänner att känna sin medskyldighet genom att aktivt rycka in med i kampen samt giva oss sitt fulla stöd. Nationen har under det gångna året mångdubblat sin fasta prenumerantupplaga mot närmast föregående år, varmed ock följt ett väsentligt ökat inflytande från tidningens sida, tydligt omvittnat av åtskilliga politiska händelser från 1928. Men ännu återstår mycket innan de idéer, vilkas talan vi föra, vunnit det insteg i vårt offentliga liv, som nödvändigt är. Den enskilde har här ett tillfälle att göra sin betydelsefulla aktiva insats i arbetet genom att i sin mån medverka för tidningens ökade spridning under 1929 genom att skaffa nya prenumeranter. Gör envar i detta stycke sin plikt mot den gemensamma saken, skall Nationen under det nya år, som stundar, kunna rycka in i striden med långt större kraft och göra sitt ord gällande i ännu mycket högre grad än vad i dag är fallet, till välsignelse för Sveriges folk. *Ske alltså!*

Mystiken kring Carnegieaffären.

(Forts. fr. sid. 1.)

historia, uppvisande en förlust av, förutom fem miljoner kontant, ränteförlust à 6 % à tretton miljoner kr. under åtta år samt dessutom kostnader för obligationslån, c:a 120,000 kr.. eller tillhopa drygt elva och en halv miljoner kronor, som annars kommit statsverket och skattebetalande medborgare tillgodo.

Saken är av den allvarliga natur att det under inga förhållanden bör tillåtas, att den tystas ned. Avsikten med den nu i dagarna skedda försäljningen har givetvis varit att 1929 års riksdag, som har att med stöd av Monopolkontrollutredningens betänkande granska de halvstatliga monopolens verksamhet, skulle bibringas föreställningen, att Carnegieaffären vore på ett för staten förmånligt sätt utagerad och ej kunde bli föremål för debatt eller anmärkning.

Alla upplysningar och material
rörande bildandet av *UPPLYSNINGS-CIRKLAR* av *"Samfundet För Svensk Folkupplysning"* lämnas av undertecknad, adress tidningen Nationen, Södra Kungstornet,
RIKSLEDAREN.

Pianinon
förstklassiga fabrikat säljas billigt.
Regeringsgatan 66
Rep. o. stämn. utf. — 28 års praktik.
Tel. Duvbo 1 32.
DAVID PETTERSSON

BRÖDET
På grund av dess överlägsna kvalité köpa numera de flesta stockholmarna sitt bröd i
MELCHER LINDHOLMS BAGERI
5 Norrtullsgatan 5
eller hos dess återförsäljare.
Uppmana Eder leverantör att föra vårt fabrikat!
Hotell, Restauranger o. Caféer böra i eget intresse låta oss bliva Eder leverantör.
Telefoner: 850 48, Norr 15 89.

H. Larsons Affärsbyrå
Tel. 99 56 Mästersamuelsgatan 46 - Stockholm Tel. 99 56
Förm. köp o. försäljn. av stads- o. lantfastigheter. Ombesörjer förnämligast åt landsortsbor, soliditetsupplysningar, inkasseringar, inlämnande o. uttagarde av handlingar hos ämbetsverk o. andra institutioner. Uträttningar av div. ärenden o. uppdrag hos banker o. försäkringsbolag.
Jag åtager mig icke rättegångar men lämnar goda råd till klienter vid val av advokater för olika rättegångsuppdrag, då jag äger god kännedom om juristerna i huvudstaden. Representant för Livförsäkringsbol. Thule, skandinaviens största o. för de försäkr. förmånl. i branschen. Vid förfrågningar torde bifogas dubbelt porto.

Ärade Husmödrar!
All slags tvätt och strykning mottages tacksamt, handmetod – billiga priser.
Bad- och Tvättinrättningen
VANADIS
Billiga och bekväma karbad tillhandahålles mellan 10 f. m.—8 e. m.
Frejgatan 41—43 - Stockholm
Tel. Vasa 188 46

Svensk Bondepolitik
i det förgångna,
i det närvarande
och i framtiden
TRE FÖREDRAG
av
Dir. Adolf Anderson å Ekebo
Ord. i Stockholms läns valkretsförbund av Bondeförbunde!
Pris 25 öre + porto. Finnes i Nationens expedition.

Stockholms Förenade Tvätt
Luntmakaregatan 94
STOCKHOLM. Tel. Vasa 34 22.
Specialité: Tvättning av överdrags-kläder.

Goda och billiga Måltider
kan Ni erhålla å följande nyhetsrestauranter i Stockholm:
Automatrestaurant CYRUS 43 Nybrogatan 43
Automatrestaurant ALEXANDER 2 Smålandsgatan 2
Automatrestaurant ENGELBREKT ½ Roslagsgatan 8
Automatrestaurant GUSTAV VASA 51 Upplandsgatan 51
Automatrestaurant S:T ERIK 47 S:t Eriksgat. 47.
Automatrestaurant GUSTAV ADOLFSHALLEN 68 Västerlånggatan 68
Automatrestaurant BIRGER JARL 73 Folkungagatan 73
Frukost ½8—½12 Middag ½1—7 Kväll 7—½12 Inga dricks-pengar Ingen spritservering.

Södra Kungstornet, Stockholm
Redaktör: ELOF ERIKSSON
Telefoner: Red. Norr 5898. Exp. „ 5899.

NATIONEN

POLITISK TIDNING

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår ..... Kr. 10.—
Halvår ..... Kr. 5.25
Kvartal ..... Kr. 2.75
Lösnummer 25 öre.

Nr 51-52 (168-169) Lördagen den 29 December 1928. Årg. 4

Ett svenskt Sverige!

I en tid av nationellt förfall har *Nationens* uppgift varit att värna de svenska synpunkterna och hålla vakt kring fädrenearvda seder, lagar och inrättningar.

Svenska samhällets "demokratisering" har varit en eftergift för utifrån kommande "idées générales", allmänna idéer, som det internationellt inställda hebréerfolket utspritt för att dymedels få de nationella staterna att småningom vittra sönder. För ett par årtionden sedan skrev en franaman, som berest Sverige, i en fransk tidskrift, att svenskarna voro likgiltiga för "les idées générales", och helt nyligen har man fått se påståendet upprepat och bristen framhållen såsom "ett nationalfel". Om svensken blott lämnas åt sig själv och får ge uttryck åt sina egna tankar och känslor, vet han av inneboende sundhet vad som höves en svensk och vad som passar för svenska riket. År 1896 skrev Heidenstam i en uppsats om svenskarnas lynne att ett kardinalfel hos desamma vore deras förkärlek för "den utländska lumpboden". Svenskarnas uppmärksamhet mot utlänningar — som går stick i stäv mot engelsmännens förakt för "a foreigner", en främling — kan mycket väl tydas såsom en kvarleva från den tid, då Sverige var ett avsides liggande land, fjärran från stråkvägarna, och då en omväxling i enformigheten var ett nöje, som måste tillvaratagas, ett surrogat för svenskarnas reslystnad, ett tillfälle att få Sverige gynnsamt bedömt i utlandet. Hos de svenska bönderna, vårt rasrenaste folkskikt, fortlever den engelska avogheten och misstänksamheten mot främlingar. Svensken är ingen psykolog, följaktligen har han intet intresse av att studera utlänningar; och hans reslust traktar efter främmande länders landskap och ej dess bebyggare.

Gustav Sundberg upprepar den gamla legenden om svenskarnas kardinalfel n:r 1: bristande nationalkänsla. Omdömet beror på ett misstag, nämligen att svensken icke gärna *visar* sin fosterländskhet; svensken avskyr lika mycket de "latinska" folkens sätt att posera med sin nationalkänsla som svulstigheten och drillen i teutonisk Vaterlandsliebe. Skandinavens tillknäppthet är intet bevis för att han saknar känslor, snarare för att han omsorgsfullt vårdar sig om dem i sitt inre till den dag, då de behöva omsättas i handling. Fraser och gester äro för den nordiska människan ofullkomliga uttrycksmedel för känslor; raser som huvudsakligen lägga an på sällskaplighet och teatralisk livsföring tänka annorlunda. Varje ras mår bäst av att bevara sitt kynne och vi av att behålla och förkovra vårt. Att vid bedömandet av olika folkslag utgå från "allmänna idéer" blir i realiteten att gynna det kosmopolitiska, "utvalda" folkets insteg och framsteg i landet.

När det gäller att bedöma raser och vad som är lämpligt för ett visst folk, finnes det ingen, som strör omkring sig en sådan mängfald av ryggradslösa och uppblåsta floskler, som den egenkäre, judebesoldade patenthumanisten, däst av tolerans, "idée générales", allmän mänsklighet, liberal "objektivitet", "socialt patos", "humanitära fordringar", "akademisk stilkänsla", förgylld snusförnuftighet, esprit-hunger på innehållets bekostnad, "frihet" från förutfattade meningar (med undantag av den alltomfattande liberal kosmopolitiska grundsynen på tillvaron) och överfullhet av geléartad eklekticism.

Även svenskarnas påstådda kardinalfel n:r 2, avundsjukan, kan sättas på avskrivning; vad som förmenats vara avundsjuka, kan rättare betecknas såsom en medfödd bristande vördnad för dem, som ha det bättre i socialt eller ekonomiskt avseende, med ty åtföljande ringaktande uttryck, vilket av personer med utländskt psyke och med blicken fäst på förhållandena i andra länder, lätt uppfattas såsom avundsjuka, men är dess motsats och bottnar i, att svenskarna äro åttlingarna av ett friboret släkte, begåvat med naturlig, sund demokratism, ej den nuvarande konstgjorda och landsskadliga.

Däremot är det sant att svensken är trög — trög dock tagen i rent fysikalisk bemärkelse: svår att få i gång, omöjlig att stanna. Vi ha ej heller den idoghet, koncentration och kärlek till yrke och arbete, som utgör de enda förtjänstfulla egenskaper hos den av oss föraktade alpinska rasen, som i detta hänseende genomsyrat både tyska och franska folket. Stundom vila sig människor av nordisk ras t. o. m. i flere på varandra följande generationer; andra raser skulle därav bli förtärda och gå under, men det är en egenhet för den nordiska rasen att den till sin kärna icke far illa av periodvis sömnaktighet, utan tvärtom därigenom församlar potentiell kraft i lndorna. Svenska folkets hundrårssömn, 1814—1914, var dock väl lång för att vara vederkvickande (vilket den otvivelaktigt var under 1820, 30 och 40-talen), och det tager tid, innan det nymornade svenska folket återfinner förfädrens dygder, seder, bruk, rättsuppfattning och inser nödvändigheten av att samhälls- och styrelseskick, fotat på svensk grund, samt av att snarligast möjligt kasta det främmande, framförallt det hebréiska influtandet på sophögen.

Om ock svensken, lämnad åt sin egen eftertanke, väl och riktigt, churuväl han i övrigt ej är psykolog, kan bedöma svenskhetens innebörd, blir förhållandet ofta annat, om han blir utsatt för påverkan av samvetslösa agitatorer.

På slikt sätt hava t. ex. de svenska fabriksarbetarna, under långliga tider tjänstgjort såsom förnuftslösa slavar under den judiske själaköparen Karl Marx, teoretiskt sett en av alla tiders största charlataner, som grundat sina irrläror på medveten falsk historieuppfattning, och praktiskt sett intet annat var än en lydig tjänare åt det internationella, judiska storkapitalet, vars ärenden han uteslutande gick i sitt skriftställarskap, utarbetande en medvetet falsk, krasst materialistisk internationalekonomi, byggd på en klasskamphypotes av dynastisk natur, vars riktighet man ej fick betvivla utan som utgava för en ny religion. Marx inbillade därefter "proletärerna", att han riktade en stöt mot kapitalet och "arbetsköpande kapitalister" (i själva verket mot företagsamma och nyttiga medborgare, som stodo i en ledsam mellanställning emellan arbetarna och det judiska, utsugande storkapitalet). Genom den samvetslösa marxistiska kuppen vunno judarna två oskattbara förmåner, som förhjälpte dem att mer lysande än någonsin fortsätta sin improduktiva snyltgästtillvaro och sin frammarsch mot världsherradöme: för det första hindrade Marx genom det enkla knepet att vända upp och ned på sanningen arbetarskrarorna att gå bröstgänges tillväga mot det skadliga, judiska storkapitalet, och för det andra fingo judarna såsom grundare och ledare av socialdemokratien efter hand all politisk makt inom de nationella staterna.

Även de svenska bönderna ha mångenstädes kommit under dåligt inflytande. Till dömes voro fordomtima bönderna i Tveta härad mera måna åt andra om bevarandet av svenska seder och bruk, ja, de gingo så långt härutinnan, att de ännu under Carl XI:s tid fortsatte att dyrka Oden på de ekklädda höjderna öster om Jönköping. Nu hava samma bönder genom allenahärskandet på orten av en "frisinnad" tidning blivit en högvakt för det fosterlandsskadliga frimicklerlet och den fanatiska "nykterismen", och hela häradet har räkat i mera andlig och materiel stagnation än något annat härad i Sverige, på grund av att dess innebygggare avkikt förfädernas svenska tänkesätt och låtit sig ledas såsom en själlös fårskock av politiska strebrar.

Efter svenska samhällets "demokratisering" (läs politisering) passade icke längre landets gällande grundlagar, utan ändrades dessa medels grundlagsstridig sedvänja. Befarade man att Konungen skulle visa sig genatörig därvidlag, framkom i pressen såsom ett tyst hot mot den högsta överheten påpekande av den republikanska styrelseformen såsom den mest rationella; och icke omtanken för dynastiens framtid var naturligtvis för Konungen, vars egentliga uppgift dock är att skydda grundlagen mot förruttnelse, ett

(Forts. å sid 5.)

Vakt kring våra historiska värden!

Sett mot bakgrunden av den sällsporda toleranss, svenskarna visat och alltjämt visa de judiska inkräktarna och deras på vårt folks tillintetgörelse i bolsjevismen inriktade strävanden, är det icke mycket att undra på, att representanterna för "det utvalda folket" bildat sig en så tämligen bestämd uppfattning om detta gamla släkte såsom idel "själlösa kreatur", de där kunna matas med vad slags andlig spis som helst och även i allt gärna låta sig behandlas och dirigeras som sådana. Det verkar i sanning beklämmande att den dag som är nödgas bevittna, i vilken utsträckning de goda svenskarna i själlös tro omfatta och strida för alla dessa judiska floskler och lögn-"idéer", bara därför att de presenteras i en ordskön utstyrsel. Den på sinnenas omtöcknande inriktade propaganden i judepressen, som ju upphöjt sig själv till "folkets röst", har i otrolig grad lyckats i sin upphöjda strävan att bringa oss i det eftertraktade tillstånd av själlöshet, där vi ej längre skulle vara i stånd att skilja svart från vitt eller att reagera mot ens de grövsta förnärmelser från folkskändarnas sida utan apatiskt godtaga allt vad som bjöds, blott med så mycket större smak ju vildare och vansinnigare det var. Ej utan skäl kunna De Snveräna i dag med en viss segerstolthet se på sitt verk.

Under förlitande till denna vår till fullådning bragta "själlöshet" och därmed sammanhängande brist på förmåga att kunna se och döma samt framför allt reagera är det som det som hemlig regeringsmakt här i landet sig etablerade världsrevolutionära Israel i sin "vällovliga" strävan att lägga Sverige och dess folk under sin spira djärvts uppträda med den otroliga djärvhet som fallet är. Man förlitar sig uppenbart helt på den efter konstens alla regler förverkligade "själlösheten" bland de godtrogna svenska gojim såsom en bestående egenskap, och bjuder oss för varje dag som går på alla områden allt större och grövre vansinnigheter och förnärmelser, inom politiken, ekonomien, upplysningen etc., tydligen utan att räkna med möjligheten av att "de själlösa" i detta land, som nu skulle vara mogna för den slutliga, stora "frälsningen" i bolsjevismen, överhuvud skulle kunna återvinna andlig jämvikt, åter bliva seende och i stånd att resa sig ur sin irrådade apati och dådlöshet, till reaktion mot det förintelsens öde, judefolket tillärnar dem. Ingen dag förgår utan nya utmaningar, kränkningar och förnärmelser från de nya härskarnas sida. Och de goda svenskarna, vilkas förfäder en gång så ståtligt visste att ingiva en värld aktning för sig, åskåda blaserat med likgiltighet allt, tillåta allt — i toleran-

(Forts. å sista sid.)

Den mystiska officersförsamlingen i Spaa.

Ett nytt sensationellt uttalande av General Ludendorff.

Besvärande frågor till rikspresidenten, rikskrigsministern och högste befälhavande generalen.

I min artikel "Ett på förhand överenskommet spel" har jag förut, skriver general Erich Ludendorff i n:r 45 av "Deutsche Wochenschau", påpekat betydelsen av officersförsamlingen i Spaa den 9 november 1918 för tyska folkets öde. På de frågor, jag uppställde, hava de vid sagda tidpunkt ansvariga, rikspresidenten von Hindenburg, rikaförsvarsministern Gröner och högste befälhavande generalen Heye hitintills tigit. Under tiden hava även andra tidningar sysselsatt sig med vad som försiggick i Spaa, särskilt att nämna den ganska kända "Münchener Augsburger Abendzeitung", som tillskriver det "verkan av dunkla makter".

Nu har i den socialdemokratiska "Neckar-Echo" den från revolutionen i Mecklenburg kände polisöversten Hans-E. Lange tagit till orda. Han skriver under rubriken "Huru vi för tio år sedan måste rösta om kejsarens öde". Han var då chef för Rhenlandsinfanteriregementet n:r 68, tillhörande divisionen von Stoltzmann. Detta regemente hade fått i uppdrag att skydda järnvägsstationer och proviantmagasin, och med rätta säger regementets dåvarande chef: "för revolutionära kunde man näppeligen kalla trupperna, ty i så fall hade en dylik uppgift varit omöjlig". Detta yttrande bör hållas i minnet.

Major Lange hörde till de officerare, som kallades till Spaa utan tillåtelse av deras överordnade. Major Langes uppträdande vid och efter revolutionen, åvensom hans tjänstgöring såsom polisöverste, visar hans politiska riktning, liksom det förhållandet att han skriver i "Neckar-Echo". Efter vad man erfarit skall officersföreningen 68 avbjöt att upptaga honom till medlem. Polisöversten E. Lange skriver: "Vi höllo i Spaa utanför ett hotell. I en stor hall voro många generaler och stabsofficerare församlade. Jag har aldrig sett så många exemplar av ordenstecknet "pour le mérite" på en gång. Vi hörde, att Hindenburg redan varit där, men ånyo blivit kallad till kejsaren. En generalstabsofficer yttrade: "I Tyskland har revolutionen utbrutit. Revolterande matroser ha övergått till bolsjevismen. Alla trupper i hemorten hava övergått till de upproriska. Vad måste inträffa? Man kommer att i rummet här bredvid förelägga oss frågor, allvarliga angöranden stunda. Avsättandet av kejsaren skall övervägas. Det finnes bärare av gamla berömda preussiska namn församlade i salen. Men intet ord kommer utan omsvep från hjärtat ..." Gruppris blevo vi införda i russet bredvid. Tre frågor bakom dörren. Så småningom hava de blivit kända. Där satt överste Heye, viktig och mustaschprydd. Jämte honom fungerade en helt ung generalstabsofficer, om jag ej misminner mig hette han von der Goblenz. Denne utdelade papper och pennor, ty vårt svar protokollfördes och vi måste sätta vårt namn därunder. Finnes protokollet ännu i behåll?

Överste Heye — även vid detta tillfälle generalstabsmässigt kall — insatte oss i den sak, varom det rörde sig, fullt objektivt och skenbart oantastligt. Det var dock ett historiskt ögonblick av största betydelse. Överstens självbehärskning var utomordentlig. Längre fram, då det handlade om våra svar, då det talades litet fram och tillbaka, blev han mera livlig, påträngande. Läget måste fullt nyktert bedömas, ingen finge hängiva sig åt illusioner. Såg, hur är det! Ingen skönmålning! Hur tänker mannen i ledet? Ni måste veta det...

Den sista gruppen lämnade rummet, kvar blev endast en packe papper, och försedd med denna packe begav sig överste Heye till en avgörande föredragning (inför kejsaren).

I salen förpliktade oss en general att hålla tyst med de framställda frågorna. Däremot uppmanades vi att på lämpligt vis underrätta trupperna om upproret i hemorten. Därefter blevo vi utsläppta, sedan man först meddelat oss, att kejsaren ännu ej avgått."

Dessa ord tala för sig själva, men vi vilja dock framställa frågorna:

1) Vem var den generalstabsofficer, som företog sig att bearbeta officerarne (det lär för övrigt hava varit 39 stycken) före det avgörande samtalet med överste Heye?

2) Var äro protokollen, som överste Heye lät uppsätta och hur lydde frågorna som skulle besvaras och efter vilken synpunkt indelades officerarne i de grupper, som införDes till överste Heye?

3) Hur kom det sig, att överste Heye ansattom höll det för nödvändigt att utöva ett visst inflytande på officerarne och tillåt en diskussion över de svar, som skulle avgivas?

4) Vem var den generalen, som uppfordrade de närvarande att hålla tyst med vad som förekommit vid rådplägningen och svårt skadade manstukten genom att på ett ensidigt sätt underrätta trupperna om situationen och därmed motar-

(Forts. å sid 6.)

Nationen under 1929.

Den kamp för nationell restauration, som Nationen upptagit, skall under 1929 med all kraft fullföljas. Sveriges folk måste definitivt befrias ur det iråkade oket under det revolutionära Juda, som i allt högre grad hotar det till livet. Den stora, avgörande striden återstår ännu. Där får ingen svensk vara ljum, så sant det gäller hans eget väl och ve. Den förrädiska, kosmopolitiska skenkultur i lögnens tecken, som av inkräktaren i en falsk frihets namn påbördats oss, måste utdömas och plats beredas för en äkta, svensk kultur, vars ledstjärna skall vara Sanningen. Vi måste gå att omsätta den kristna kärleks- och rättfärdighetsläran i praktiken, göra den fruktbringande på samhällslivets alla områden! Detta är den enda väg, som kan leda oss ut ur förfallets utveckling. Alltför länge hava vi tillåtit att svenska tänkesätt av bestående värde offras för destruktiva idéer, vilkas enda syfte varit att i den judiska värdserövraremaktens intresse omtöckna och demoralisera sinnena, förvandla oss till "själlösa djur"; vi hava i vår otroliga tolerans tillåtit fienden att här obehindrat predika lögnens och hatets giftfyllda läror till folkets ofärd. Förhållandena av i dag i landet ge en sorglig bild av det bedrövliga tillstånd, vartill detta fört oss. En allmän demoralisation har gripit omkring sig, hotande vårt folks själva livsnerv. Mellan grupper och klasser av folket, vilka av naturen höra samman, ha rests konstlade skiljemurar samt skapats ett förnuftsvidrigt tillstånd av skism och oro, i tecknet varav den korrumperande judemakten tillvällat sig en diktatorisk ställning i samhället såsom hemlig regeringsmakt, "stat i staten". Politiken har urartat från sin egentliga bestämmelse i stats- och folknyttans tjänst till en vädjobana för lycksökare, och statsmakten förvandlats till skenet av dylik rätt och slätt ett redskap i judedömets tjänst. Ett från början till slut på lögn och provokation grundat system i idépolitikens namn har upprättats efter den antisociala satsen "Söndra och härska!", i hägnet varav våra nationella livsfrågor totalt försumpas. Stat och kommuner drivas i en vansinnig skuldsättning på miljarder till det internationella judiska lånekapitalet, land och folk hava utlämnats till en exploatering av oerhördaste slag. Svensk lag och författning behandlas såsom papperslappar, så snart de ej passa den finansiella autokratiens herrar. Lagiöshet och korruption breda ut sig i samhället. På alla områden arbetas av all kraft bolsjevismen i händerna.

Hela denna mot nationell förstörelse inriktade utveckling måste höjdas och i stället en positiv, svensk utveckling inledas! Lögnen och provokationen måste detroniseras, och plats givas för en ny æra i Sanningens och den kristna moralens anda. Sveriges utvecking skall vara bygd på svensk grund, svensk till sitt väsen samt inriktad mot svenska mål. Den hemliga judiska regeringsutövningen med oansvariga ledare kan och får icke längre tolereras. Fram inför folket med de hemliga styresmännen! Kapitalet måste tvingas att underordna sig samhället såsom dess tjänare i stället för såsom nu dess tyranniske herre. Statsmaktens auktoritet och överhöghet i samhället måste återupprättas och en ny stats- och nationalekonomisk politik snarast inledas, grundad på svenska national- och statsekonomiska principer, samt inriktad på främjandet av det egna landet och folkets välfärd. Denna nya statsekonomiska politik måste helt bryta med den hitintills följda skuldsättningsprincipen samt hylla satsen om statens ekonomiska suveränitet. Dess främsta mål bör vara statsskuldens likvidering snarast samt återupprättandet av Sveriges ekonomiska oberoende och välstånd, för vilket syftes förverkligande det egna landets produktiva möj-

(Forts. å sista sid.)

DEN RYSKA MUSIKERINVASIONEN TILL SVERIGE.

Varför göres intet till de svenska musikernas skyddande?

Från generalkonsul Folke Cronholm har till statsminister Lindman ingivits nedanstående skrivelse, vari yrkas på åtgärder till skydd för de svenska musikerna gentemot den allt starkare invasionen till vårt land av "politiska" ryska musiker:

De, som här i landet representera våra särskilt kära och av våra statsmakter så varmt omhuldade vänner i Österled, låta intet tillfälle gå sig ur händerna för att tillvarataga sin vidlyftiga huvudmans intressen. De gå bröstgänges tillväga på allehanda sätt, desse oblyge herrar — sedan stora famnen bjudits dem av svensk regering och riksdag.

I Svenska Musikerförbundets tidning "Musikern" den 1 oktober 1928, nr 10, förekommer en artikel under rubrikerna: "Varför emigrera ryska musiker till Sverige? Ett observandum till dem det vederbör." Det är innehållet i denna artikel, som jag ber att härmed vördsamt få fästa Eders Excellens' uppmärksamhet på i anslutning till vad jag i samma ärkeviktiga angelägenhet haft äran anföra i mina vördsamma skrivelser 17, 22 och 27 oktober och den 1 november 1928.

Jag ber då få framhålla några bekantasvärda uttalanden i denna artikel, som börjar sålunda: "Inom Svenska Musikerförbundets styrelse har man på senare tider kunnat konstatera, att importen hit av ryska musiker varit i oavlåtligt stigande. Inkttagelsen är så mycket märkligare, som det tidigare endast ytterst sällan inträffat, att musiker, hemmahörande i sovjetrepubliken, gjort oss den äran. Oss veterligt har detta land förut icke haft att räkna med något överskott av musiker, utan i stället för ditt hudvudsakliga behov härav företrädesvis varit hänvisat till Tyskland och Österrike, varifrån man i rikligt mått kunnat täcka den brist, som i berörda hänseende varit till finnandes". Vidare heter det: "Att

(Forts. å sista sid.)

Den 29 December

Vårt folks självbevarelsekamp.

Åter svinner ett år i den stora tideräkningen, och ett nytt träder till, det vi skola skriva 1929. Situationen i världen vid det årsskifte, vi nu bevittna, visar att vi alltjämt befinna oss mitt uppe i en brytningstid mellan något som varit och något som komma skall. Något avgörande i den stora striden mellan de om herraväldet över folken kämpande makterna i tiden kan det förflutna året ej sägas ha medfört, naturligt nog. Väl rinner utvecklingen i våra dagar fort, men avgörandet angående en utveckling, som räknar århundradens, ja årtusendens historiska tradition, bestämmes ej på ett eller annat år. Men som ett allmänt omdöme kan sägas, att situationen ur den etiska världsuppfattningens synpunkt ej gestaltar sig mera hopplös i dag än den gjorde vid ingången av 1928.

Sanningen är på marsch runt om bland folken och därmed även det allmänna folkliga uppvaknandet ur den hemska mardröm, varav de under långliga tider riditt under det revolutionära världsimperialistiska Judas hemliga spira. Ännu sucka folken i vånda under den gudlösa Mammonsmaktens fjättrar, men de ha begynt att förstå vad som är å bane, vad tiden är liden, samt flerstädes visat ansatser till att vilja frigöra sig ur oket. Ett visserligen löftesrikt tecken! Det stora experimentet i Ryssland, som skulle bli inledningen till det etablerade öppna judiska världsjälvhärskardömet, har under 1928 ytterligare visat sitt totala misslyckande. Aldrig har tillståndet varit bedrövligare i det proletära "paradiset" än det i dag är. Ryska folket lever i en den ohyggligaste misär, missnöjet har spritt sig till de vidaste kretsar, och endast medels anlitande till det yttersta av sitt brottsliga tjeckavälde, som hänsynslöst undertrycker varje spår av opposition, har det hittintills lyckats "proletärdiktaturens" bärare att bevara den en gång erövrade maktpositionen i zarlandet åt det världsrevolutionära Israel. Detta sitter alltjämt vid makten i Ryssland och styr därifrån ännu i dag liksom för ett år sedan arbetet för all världens revolutionering och läggande under sin "gudomliga" spira. Icke minst i vårt land hava vi haft känning därav. I Sverige hava strävandena för det nationella samhällets omstörtning i judebolsjevism under högst aktiv medverkan av våra "svenska" israeliter bedrivits med en energi och iver såsom aldrig tillförene, dock utan att ha lyckats framtvinga det åstundade revolutionära avgörandet. Och enahanda har förhållandet varit i de flesta andra stater, där det endast med knapp nöd varit möjligt att hålla bolsjevikrevolutionen tillbaka medels insatsen av alla till buds stående krafter på den nationella sidan.

Medan året 1928 sålunda, framför allt vad staterna i Europa beträffar, i huvudsak kännetecknats av denna, visserligen i stort under beslöjade former utkämpade strid på liv och död mellan de nationella statssamfunden och det världsrevolutionära, imperialistiska Juda, vilken kamp alltjämt är att beteckna såsom oavgjord, har den senare makten under tiden förstått att på olika håll utvidga sina ställningar. Så ej minst hos oss, där den lyckats utöka sina revolutionära rättigheter samt på skilda områden, synnerligast inom litteraturen, upplysningsväsendet och propagandan gjort stora framsteg. Man ålägger sig ej längre några försiktighetshänsyn av det slag som tidigare, inseende, att saken här numera kommit i ett sådant läge, att alla taktiska betänkligheter måste ge vika och ett avgörande snarast framtvingas. Spelet är nu inför svensk allmänhet avslöjat, och i den situationen gives intet annat val än att till varje pris låta avgörandet komma, ju förr dess hellre. Ty utsikter förefinnas, att stridsställningen i morgon, sedan upplysningen trängt än längre ut bland folket, trots allt kan vara sämre än den i dag är.

Genom utgången av årets riksdagsmannaval tillfogades visserligen de i judebolsjevismens tjänst mera direkt inställda partierna, den s. k. förenade vänstern, kommunisterna, socialisterna, de liberala och de frisinnade, en allvarlig och säkerligen icke påräknad motgång, vilken skapade möjligheter för en till namnet nationell regeringsbildning. Det kunde tyckas som härigenom en viss trygghet skulle erhållits gentemot de judiska omstörtningsströvandena. Denna trygghet är dock mera skenbar än verklig, ty ej heller högerpartiet är fritt från de judebolsjevikiska inflytelserna. Revolutions-Israel har också där sina solida förankringar, ej mindre bland parlamentarikerna än pressmännen, och bland de förra främst den ledande mannen i huvudstadshögern, byråchefen Järte, hr Karl Otto Bonniers särskilt förtrogne, vilket redan tydligt åskådliggjorts genom partiets ståndpunktstagande till det judiska bolsjeviseringsarbetet i landet under det gångna året. Det saknas även anledning vänta, att vår nuvarande regering, trots sin föregivna svensk-nationella karaktär, skall djärvas taga några som helst mått och steg, som skulle kunna vara ägnade att verksamt stävja den här numera med allt gevalt bedrivna bolsjeviseringen. I samma ögonblick den visar tecken i sådan riktning, höjas i den stora pressen, ej blott i den till vänster utan jämväl den till höger, ramaskrin och enträgna varningar mot åtgärder, som skulle inkräkta på den folkliga friheten samt äventyra "det goda samförståndet" och friden i det svenska samhället. "Folkets röst" i den judiska pressen komme att eggera på ett sätt, som, för att använda ett av judedemokratiens älsklingsuttryck, "på några få ögonblick skulle sopa bort den reaktionära, antiparlamentariska regeringen". De hemliga styresmännen sitta ju under bestående "ideela" regim alltid inne med möjligheter att, "när folkets väl så kräver", kunna framskapa "en vänsterinsnad enhetsfront", som bjuder den regering, som djärves uppträda mot den sacrosanta "folkviljan", sitt avsked på gråaste papper.

"Världens herrar" hava emellertid även andra vägar för sina "ideela" strävanden till folkens lyckliggörelse än den öppna revolutionen, om ock denna för ögonblicket mest intresserar vederbörande, främst bland dessa andra den s. k. världsrationaliseringens, "den frediga revolutionens", vilken går fram över Genève. I samma mån strävandena å den förra försvåras, koncentreras kampen å den senare. Genom att medels skuldsättning till det internationella judekapitalet bringa folken i tryckande beroende av detta samt genom utplånandet av alla slags gränser staterna emellan beredes vägen för dessas finansiella och politiska uppgående i världsstaten "Nationernas Förbund", den alternativa stora vägen för det judiska världsrikets upprättande. Parollerna till förmån för folkens politiska, ekonomiska och kuturella avrustning avse sålunda att tjäna de begge alternativa linjerna i kampen för den judiska världsmessianismens förverkligande, såväl den öppet revolutionära, ledande över Moskva, som den "fredligt revolutionära", ledande över Genève. Det gäller för folken att vara på sin vakt gentemot det ena som andra hålet!

I den kamp mellan en etisk och och en ultramaterialistisk världsåskådning, mellan Sanningen och Lögnen, Ljusets och Mörkrets makter, som nu står, den största i mänsklighetens historia, duger det ej att förlita sig på andra. Den uppfordrar varje individ, varje folk till deltagande. Historien visar, att de folk, som förneka sig själva och i lättsinne låta sig ledas mot förgörelsen, äro dömda att gå under. Det är ej heller nog, att en eller ett fåtal medorgare inom ett folk känna pliktens bud. Skall den stora katastrofen kunna undvikas, måste de många med i självbevarelsens motkamp! Ingen förvillande fraseologi kan längre dölja verkligheten, att det nu gäller individernas, folkens och rasernas rätt till liv. De ödesdigra följderna av det i judemaktens hägn härskande lögnsystemet framträda för varje dag allt tydligare. Det är på hög tid att alla det diaboliska systemets fiender resa sig till kamp och bjuda det spetsen, om vi skola kunna undgå att drabbas av förgörelsens öde. Det måste nu vara alla hederliga svenska medborgares plikt att rycka in med i kampen, ty Sveriges folk är, så sant det vill leva och icke för all tid underkasta sig det judiska förtryckareoket, ej villigt att offra sin fäderneärvda kultur, sin folkliga egenart och suveränitet på de falska gudars altare. Över hela vårt land måste nu därför fältropet lyda: *Samling till kamp mot folkfienden, till försvar för vår nationella helgedom!*

GLÖM EJ

NATIONEN i Eder annonskampanj 1929

Genom en annons i NATIONEN träffar Ni chefer och ledande personer samt i övrigt en köpstark och vaken allmänhet över hela landet!

NATIONELL VAKEN OBEROENDE

PRESSKONSERTEN

Den nationalekonomiska vetenskapen.

Våra "världsberömda" "nationalekonomiska" professorers, hrr Cassels och Heckschers, allt djärvare uppträdanden vid propagerandet och genomtrumfandet av den judiska nationens ekonomiska ideal och önskemål i detta land har på det sista i dagarna vållat en förklarlig oro inom de s. k. mera sansade nationalekonomiska kretsarna, där man tydligen är fullt på det klara med de risker, som äro förenade med en framrycking i fanfartecknet. Hela denna underbara vetenskap till främjande av "det utvalda folkets" ekonomiska världsplaner, vilken av prof. Winroth så träffande kallades "vandringsfolkets kautschukvetenskap", håller på att råka i vanrykte bland den stora allmänheten med anledning av att vissa sidor därav, som aldrig avsetts för demonstrering utåt, kommit att offentligt en smula granskas i samband med de nämnda illustra "vetenskapsmännen" Cassels och Heckschers allt fördomsfriare utläggningar. De goda svenskarna ha börjat förstå, att den nationalekonomi, man bjuder dem, ej är någon svensk sådan utan endast en torftigt beslöjad judisk nationalekonomi, vilken man emellertid roar sig med att på fullt allvar presentera för "de själlösa" såsom svensk. Professor David Davidsson har nu också sett sig föranlåten att i en artikel, "Nationalekonomiens funktion i samhällslivet", i *Aftonbladet* (h) uttala ett allvarligt varningens ord mot det sätt, varpå våra nationalekonomiska propagandaprofessorer fullgöra sina högviktiga värv. Författaren spårar redan såsom en följd därav en begynnande "allmän misstro mot nationalekonomernas undersökningar och utredningar och därigenom mot nationalekonomien som sådan". **D. v. s. förtroendet för den judisk-nationalekonomiska vetenskapen är här på upphällningen.** Prof. Davidsson söker **så gott han förmår rätta till vad hans oskickliga kolleger med sin ådagalagda alltför stora iver ställt till genom att bjuda en populär framställning av nationalekonomien såsom vetenskap.** Prof D. skriver:

Nationalekonomien har att fylla en funktion i samhällslivet som är av en alldeles särskild karaktär, olika alla andra vetenskapers. Då denna funktion har mycket intimt samband med förutsättningarna för åstadkommande av ett samförstånd mellan arbetare och arbetsgivare vartill socialministern nyligen försökt lägga grunden, finnes god anledning att nu ägna denna fråga någon uppmärksamhet.

Nationalekonomien hör till den grupp av vetenskaper, som ha samhällslivet till sitt forskningsobjekt. Dessa vetenskaper skilja sig från varandra därigenom att de undersöka olika sidor av samhällslivet. Nationalekonomiens uppgift är att skilda och utforska de företeelser i samhällslivet, som ha sin grund i att människorna för sin existens och övriga ändamål äro beroende av medel, som förekomma i otillräcklig mängd. Nationalekonomiens uppgift beträffande dessa sociala företeelser är alltså blott att objektivt skildra och förklara vad som är och sker. Att avge gillande eller ogillande omdömen om vad som med anledning av medlens otillräcklighet sker, ingår ej i nationalekonomiens uppgift. Denna vetenskap är till sin natur en rent teoretisk vetenskap, som icke gör några uttalanden därom, huru människorna borde förhålla sig med anledning av de tillgängliga medlens otillräcklighet.

Nu är det, som bekant, emellertid å andra sidan så, att otillräckligheten av de tillgängliga medlen skapar stridigheter beträffande grunderna för fördelningen av dessa medel, vilket framkallar en socialekonomisk partibildning med mycket skarpa och för samhällets lugn farliga motsättningar. Behovet av en instans som kunde på fredlig väg skilja mellan dessa partier, är därför mycket stort. Att framtvinga fred är emellertid omöjligt; den enda framkomliga vägen är samförstånd mellan partierna.

Medlens otillräcklighet, som är grunden såväl till nationalekonomien som till den socialekonomiska partibildningen, har emellertid också skapat en vetenskap, socialpolitiken, som bl. a. har till uppgift att utforska, huru samhällenas ekonomiska förhållanden lämpligen borde ordnas. Denna vetenskap har dock hittills ej kunnat fylla denna uppgift. Resultatet har blivit att varje parti har sin "socialpolitik", vadan objektiviteten gått förlorad.

På senare tid har en ny idé lanserats. Den innebär att nationalekonomerna borde allvarligt ägna sig även åt socialpolitik, i vilken senare vetenskap därigenom skulle ingjutas den objektivitet och soliditet, som är utmärkande för nationalekonomien. Denna idé är, teoretiskt, i och för sig visserligen icke oäven. Men idéns omsättande i verkligheten är beroende av förutsättningar, som äro mycket svåra att skapa och som, om de någon gång klicka, äro förenade med en mycket ödesdiger risk. Det är denna sistnämnda risk, som gör denna idé oanvändbar. När en nationalekonom slår sig på politik, även om det är en politik, som bär beteckningen vetenskap, blir han nästan alltid mer eller mindre utsatt för misstanken, att hans nationalekonomiska undersökningar påverkats av något politiskt intresse. Får dylik misstanke insteg mot några nationalekonomer, kan följden lätt leda till allmän misstro mot nationalekonomernas undersökningar och utredningar och därigenom mot nationalekonomien och som sådan.

Har det kommit så långt, föreligger en högst betänklig samhällsfara. Denna består däri, att vart och ett av de socialpolitiska partierna anser sig böra åt sig skapa en egen nationalekonomi. Det blir icke längre en nationalekonomisk vetenskap, utan en hel rad sådana — borgerlig, socialdemokratisk, kommunistisk, katolsk, protestantisk o. s. v. nationalekonomi. Och dessa nationalekonomier bli då allt annat än objektiva; vart parti får sina särskilda ekonomiska lagar. Huru det skall vara möjligt att under sådana förhållanden skapa och varaktigt upprätthålla samförstånd mellan de olika socialpolitiska partierna är svårt att föreställa sig.

Det är därför en absolut, under alla förhållanden nödvändig uppgift för målsmännen för den nationalekonomiska vetenskapen att iakttaga allt som erfordras för att denna vetenskap skall åtnjuta allmän tilltro.

Detta är av alldeles särskild vikt att behjärta i våra dagar, då en del nationalekonomer visa benägenhet att med iver deltaga i den socialpolitiska diskussionen. Dessas socialpolitiska uttalanden måste då noga skiljas från nationalekonomiens resultat. Men om, såsom nu är ganska vanligt, socialpolitiska uttalanden av nationalekonomer betecknas såsom komna från nationalekonomiskt håll, kan förblandning lätt ske. Om ett socialpolitiskt uttalande sker av en matematiker, faller det ingen in att beteckna detta uttalande såsom kommet från matematiskt håll. Men då bör ju ej heller ett socialpolitiskt uttalande av en nationalekonom betecknas såsom kommet från nationalekonomiskt håll. Men den omständigheten, att detta sista ändock sker, visar hur nödvändigt det är att noga hålla i sär nationalekonomers socialpolitiska uttalanden och nationalekonomiens resultat.

Detta med anspråk på full objektivitet från högst auktoritativt håll gjorda uttalande till "klarläggande" av nationalekonomien såsom vetenskap samt dess funktion i samhällslivet förtjänar att noga studeras och begrundas av alla, som intressera sig för nationens ekonomi. Det är i sanning en högst originell definition, som här givits begreppet nationalekonomi och dess uppgift i nationens liv — "att blott skildra och utforska de företeelser i samhällslivet, som ha sin grund i att människorna för sin existens och övriga ändamål äro beroende av medel. Som förekomma i otillräcklig mängd"! Vi skola i ett kommande nummer ägna frågan en mera ingående behandling samt närmare belysa halten av den av prof. Davidsson presenterade officiella, "vetenskapliga" uppfattningen av begreppet nationalekonomi.

Bonniersk sockerpolitik.

Den under hr Karl Otto Bonniers spira i senare tid här förda "liberala" och "frihetsvänliga" politiken gentemot den svenska sockerindustrien har, efterhand som dess konsekvenser trätt i dagen, givit upphov till en kraftig reaktion, framför allt inom de landsdelar och kretsar, som närmast berörts därav, gentemot det judiska våldförändet av vårt näringsliv. Tillsättandet av en kunglig kommission för verkställande av utredning samt avgivande av förslag rörande åtgärder till sockerindustriens upphjälpande ur dess iråkade prekära läge är utan tvivel att betrakta såsom ett uttryck för denna opinionsstämning bland allmänheten, vilken opinion vid sidan av den officiella emellertid väckt vredens och orons känslor i den "heliga" kretsen, som ej tål någon inblandning i sitt "folkliga" utövande av det opinionsbildandets värvet i detta land. I sitt liv- och husorgan *Dagens Nyheter* (l) låter hr Bonnier nu varna den sittande eländiga högerregeringen för att beträda någon annan väg än "den intelligenta anpassningens" d. v. s. fordrar lydnad under De Suveränas vilja, även vad sockret angår, vilket sker i en ledande artikel, rubricerad, "Politiskt socker", vari bl. a. läses:

Det drager ihop sig till ny politisk sockerbatalj. Ja, de finnas' som mena att dragkampen kring den statliga sockerpolitiken rentav blir den stora händelsen vid stundande riksdag. Så mycket är i varje fall säkert att de närmast intresserade parterna och deras talesmän knappast sky några medel att skjuta fram problemet i förgrunden. Landets välfärd står på spel, sägs det. För mindre går det ju aldrig av-då detta spörsmål kommer på tapeten.

Ingen som en smula följt den agitation för ökad statshjälp åt sockerproduktionen, vilken pågått de senaste månaderna, behöver ett ögonblick betvivla att denna i viss mån har en politisk bakgrund. Den dag hrr Lindman, Johansson i Fredrikslund, Wohlin med kolleger marscherade in i konseljsalen började våra protektionister av facket vädra morgonluft... Vad under om svårigheterna att få till stånd en uppgörelse mellan sockerbolaget och betodlarna utan en radikal nedskärning av odlingsarealen snabbt växte. Och när till på köpet regeringen slutligen korar en utredningskommission under sådana former och med en sådan sammansättning att statsunderstödet redan tycks hägra inom räckhåll — ja, då får man vara ohjälplig optimist för att våga tro att parterna skola anstränga sig över hövan för att med egna krafter lotsa sig ur svårigheterna.

Naturligtvis är med allt detta icke sagt att betodlarnas aktion den senaste tiden utestulande skulle kunna avfärdas som en spekulation i en protektionistisk högkonjunktur. Det vore lika meningslöst som orättvist att bestrida att deras framstöt även har en viss saklig bakgrund. Det är ett odiskutabelt faktum att de svenska sockerproducenternas framtidsutsikter för närvarande te sig ganska mörka. Betsockerproduktionen världen runt kämpar i denna tid med stora svårigheter. Man står här väsentligen inför de ofrånkomliga konsekvenserna av rörsockerodlingens frammarsch. Konkurrensen från de stora tropiska sockerdistrikten blir allt hårdare. Sockerpriset på världsmarknaden drives nedåt. Det är helt naturligt

(Forts. å sid. 5.)

Alla upplysningar och material

rörande bildandet av *UPPLYSNINGS-CIRKLAR* av *"Samfundet För Svensk Folkupplysning"* lämnas av undertecknad, adress tidningen Nationen, Södra Kungatornet, *Stockholm.*

RIKSLEDAREN.

Under den "heliga" Davidsstjärnan.

Nere vid Wahrendorffsgatan i Stockholm, strax invid Berzelii park, ligger ett till utseendet tämligen anspråkslöst hus, som ej ens de goda stockholmarna i regel torde känna till men som i närvarande tid spelar en sådan viktig roll i det svenska samhällslivet, att det rätteligen borde vara noga känt både utantill och innantill av varje vaken, samhällsintresserad medborgare. Ovanför husets portal låsas orden: "Mosaiska församlingen", och i andra våningens mittelfönster synes från gatan en byst av den svenske konung, Gustaf III, som en gång gav det ("förtryckta" judafolket fulla medborgerliga rättigheter i Sverige.

Den anspråkslösa exteriören av Mosaiska församlingens nyuppförda hem förråder eljest icke mycket av den roll denna byggnad i våra dagar spelar, bortsett från det obligatoriska Salomonska inseglet, Davidsstjärnan, samma "gudomliga" stjärna, som dominerar III:e internationalens = Kominterns och den utomordentlige "folkbefriaren" Karl Kilboms vapen. Här residerar emellertid Den Överstatliga Makten, "nationen inom nationerna", det "heliga" judafolket, i dess regeringsutövning i detta "efterblivna" land. Härifrån gå dekreterna ut, de där obönhörligt måste åtlydas, rörande svenska folkets andliga och materiella utveckling. Ve den konung, den regering eller riksdag, ve den regeringsledamot eller folkrepresentant, som icke förstår de eleganta vinkarna! De äro snart utdömda av en "enig folkopinion", och kunna återgå till sina respektive ideringar, försåvitt nu detta överhuvud anses överensstämma med "samhällets och folkets sanna nytta".

Man måste beundra de utomordentliga organisatoriska och folkpsykologiska talanger, varmed de israeliter hitintills, utan att alls observeras av "de själlösa", lyckats icke bara lägga under sin hemliga spira all maktutövningen i Sveriges land — visserligen i massornas namn, men ack huru gärna kostar man ej på sig den gesten! — utan även handha densamma. Det gäller ju att se till det stora. En dag, när tyglarna tillräckligt fast förankrats i De Suveränas händer, kastar man av ballasten — i Davidsstjärnans tecken, liksom skett i Ryssland. Hr Kilbom får bida sin tid, tills det stora ögonblicket är inne. Under tiden göra Bonniers Nyheter och alla dess allierade "frihetsvänner" i olika partier och klasser vad i deras makt står för att trygga segern åt honom.

För icke så länge sedan kunde man i en av huvudstadstidningarna läsa ett indignerat uttalande mot att den heliga sjalasörjaren i Mosaiska församlingen, rabbinen Ehrenpreis' närmast betrodde, kantorn Felix Saul öppet fungerade som permanent medarbetare i hr Kilboms F. D. P. Tänk en sådan oskicklighet att blotta sitt författarenamn! — något som dock väl mera får tydas som ett bevis för, huru solid Israels barn numera i verkligheten anse sin regeringsställning i gamla Sverige vara. Tidningen i fråga kunde i sin själlöshet naturligtvis icke fatta saken. Man om ej av annat så borde den ju av den prydliga symbolska stjärna, Davidsstjärnan (= Revolutionens), som smyckat det uppförda församlingshusets mittparti och som synes å vår bild ovanför Gustaf III:s byst, kunna förstå, att ett samband måste råda mellan De Suveräna i församlingshuset och dem som i heroisk handling skola förverkliga den sköna drömmen om världsherraväldet. Som stjärnan emellertid å bilden framträder något otydlig, hava vi låtit vår duktige teckenförtydliga densamma, vilken förtydligande bild vi här även återgiva.

"Solid idealism."

Bland de många triumfer Israel i dessa senaste dagar kunnat registrera här i landet var förvisso "Svenska Akademiens" stora högtidssammankomst i Börssalen torsdagen före jul den icke minst storslagna. Högtidssammanträdet gick som sig bör i det "heliga" tecknet. Presiderande var vår från Feronaffären "välbekante" judiske professor Schück, som höll stora festtalet och därpå hade den utomordentliga glädjen kunna hälsa rasoch själsfränden, "den borne historikern" professor Lamm välkommen i "de adertons" illustra krets efter professor Annerstedt. Heltvisst hava vi här i landet alla utsikter att så småningom få skåda idel israeliter i vår "Svenska Akademi", där ju andan redan hunnit fullkomnas i önskvärd riktning. Något som även högtidligen erkändes av högvärdige hr överrabbinen Ehrenpreis i samband med de hänförda hyllningarna för "Nordens diktardrottning" på hennes nyligen firade högtidsdag, då hon av hr E. hyllades såsom själva kung Salomos gelike.

Allehanda knyter till det uppseendeväckande meddelandet om juden Lamms inval i Akademien i en artikel, "Den massivare andligheten", följande reflektion:

"Odödligheten har sannerligen sina agremanger i vår tid. Får man en stol i akademien så betyder detta stora upplagor och feta honorar, och om lyckan är god, kan det inbringa ett Nobelpris.

Över huvud har idealismen blivit någonting massivt, någonting av robur och securitas. Forna tiders genier halv- eller helsvulto, nutidens hava i regel en ordnad ekonomi. Forna folkhjältar stredo och ledo för folket, moderna folkhjältar erövra sig feta honorar i borgarstaten.

Sålunda har idealismen erhållit ett drag av verklig soliditet. Det är inte att undra på, att den framsyntare ungdomen börjar säga nej till den materialistiska historieuppfattningen."

Konsumenternas store beskyddare.

I vårt förra nummer omnämndes, hurusom hebreiske nationalekonomen professor Heckscher sett sig föranlåten offentligt uttala sina mycket allvarliga varningar mot de ur judisk söndringssynpunkt så olycksaliga fredsströvanden, som på senaste tiden gjort sig gällande på den svenska arbetsmarknaden. Naturligtvis skedde det i konsumenternas namn, till skyddande av den stackars allmänheten, som alltid får sitta emellan och som här skulle bliva den lidande parten, i händelse av ett mera fredligt och mindre krigiskt tillstånd på den svenska arbetsmarknaden. Ty, menade professorn, den ohyggliga följden därav måste bli, att arbetsgivare och arbetare slå sig samman och genom oskäliga priser utplundra den stackars allmänheten. Vår illustre "nationalekonom" bör emellertid närmare åskådliggöra, huru det skall gå till i praktiken, när svenska arbetsgivare och svenska arbetare på våra stora trä- och järnexportmarknader — som det ju närmast gäller — slå sig ihop i fridens tecken för att med "oblyga priser" utplundra den stackars svenska allmänheten; var så god, hr professor! Träet och järnet konsumeras som vi veta till större delen av utlandet. Det bör väl åtminstone bli allmänheten i främmande länder, som blir utsatt för "den organiserade utplundringen". Och om nu en sådan utplundring av utlandet verkligen kan sättas i scen av svenska arbetsgivare och arbetare i oskön förening, kan hr professorn då med förnuftiga skäl månne bevisa, att en dylik för Sverige nationalekonomiskt verkligen måste bliva så olycksdiger? Fram på arenan, hr professor!

Att en man med prof. Heckschers "vida" vyer också intresserar sig för Sveriges ekonomiska historia som sådan, är ju endast naturligt. För dagen meddelas av Bonniers Nyheter till "de själlösas" uppbyggelse, att ett institut för ekonomisk historia enligt beslut av styrelserna för Handelshögskolan och Stockholms högskola skall upprättas från och med nästa studieår. Ledare för institutet blir professorn Eli F. Heckscher.

Meddelandet är verkligen humoristiskt. Hr Heckscher skriva Sveriges ekonomiska historia! De israeliter behaga skämta. Om någonsin måste väl ändå här det gamla svenska ordspråket gälla: "bocken till trädgårdsmästare"!

I den provokatoriska nykterhetspolitikens tjänst.

Nya stora spritfynd rapporteras från Umeå. Häromnatten drevo hundratals tiolitersdunkar in mot norra Holmölandet och Fjäderägg, där de bärgades av tullen och ortsbefolkningen. I första omgången bärgades 437 "feta" dunkar, men man väntade sig även en fin "efterskörd" då ortsbefolkningen själva fynddagen ännu ej hunnit anmäla sina fynd. Dunkarna anses ha drivit till Holmön norrifrån.

Dagen efter det relaterade fyndet observerades från Holmön en ångare på omkring 400 ton liggande för ankar i Östra Kvarken ungefär tio distansminuter utanför Holmölandet. Sikten var dålig, men några fiskare iakttogo en av de lätt igenkännliga smugglarracerbåtarna liggande förankrad bredvid ångaren, som antogs vara en spritsmugglare.

"Marxistisk" nykterhetskorylé.

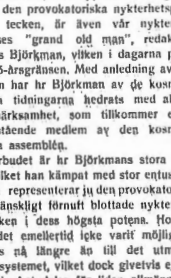

Bland dem, som uppnått offentlig storhet i den provokatoriska nykterhetspolitikens tecken, är även vår nykterhetsrörelses "grand old man", redaktören Alexis Björkman, vilken i dagarna passerat 75-årsgränsen. Med anledning av händelsen har hr Björkman av de kosmopolitiska tidningarna hedrats med all den uppmärksamhet, som tillkommer en så framstående medlem av den kosmopolitiska assemblén.

Förbudet är hr Björkmans stora ideal, för vilket han kämpat med stor entusiasm. Detta representerar ju den provokatoriska, på mänskligt förnuft blottade nykterhetspolitiken i dess högsta potens. Hos oss har det emellertid icke varit möjligt att hittills nå längre än till det utmärkta Brattsystemet, vilket dock givetvis ej saknat sin betydelse för "den allmänna utvecklingen" i den av De Gudomlige åstundade riktningen. I farbror Alexis' ögon är alkoholen mänsklighetens stora fiende och förbannelse, djävulen här på jorden. Bort med den, och vi skola vara där — i det tusenåriga riket! Han liksom hans vänner — "nykterhetsvänner" kommo aldrig att ägna det sakförhållandet en tanke, att det är människan, som gjort spriten till det onda den i många fall otvivelaktigt är. De adresserade sig åt allderles fel håll. Skulle allt avskaffas i denna värld, som människorna missbruka, så bleve det att "reformera" bort snart allt, som tjänar dem till uppehälle — icke minst kaffet. Men ack, för vår tids stora "demokratiska" frihetskämpar är ju huvudsaken, att de ha tillfälle att få pröva sina "idealiska" system till mänsklighetens lyckliggörelse! På mänskligt förnuft kommer det där icke an.

Även generalskan Ludendorff förklarad i "vansinne"!

Generalskan Mathilde Ludendorffs avslöjande bok "Der ungesühnte Frevel an Luther, Lessing, Mozart, Schiller" har, enligt "Deutsche Wochenschau" gjort judarna så besinningslösa, att de i allt för hög grad taga sina läsares enfald i anspråk. I mångspaltiga artiklar "muschlar" juden dr Viktor Goldschmidt i "Das kleine Journal" nr 47 om författarinnans "sinnessvaghet" och slutar med denna vänliga uppmaning: "Det är på tiden, att Ludendorffs gamla vänner och kamrater rycka upp sig och söka förmå honom att göra sig kvitt sin allra närmaste omgivning (fru Ludendorff), som med säkerhet är i stånd att döda alla själsliga förmögenheter."

Dr Goldschmidt tyckes emellertid vara ganska tveksam rörande framgången av sin föreslagna aktion, och kastar därför en långtanspull blick över Alperna in i judeparadiset Italien, och i sin iver härvidlag förråder han en viktig hemlighet: Italien är det enda land, i vilket "Sions vises protokoll" äro förbjudna. Juden Goldschmidt säger nämligen: "Då Sions vises protokoll" utkommo av trycket i Italien lät Mussolini konfiskera boken, förvandlade hela upplagan till makulatur och lät tills vidare insätta översättaren på dårhus."

Judarna, fortsätter "Deutsche Wochenschau", använda såsom bekant i stor utsträckning dårhuset såsom fängelse för dem, som förbrutit sig mot judas planer.

Bucharin nu ohjälpligt i onåd.

Den en gång så mäktige Bucharin har nu, enligt vad meddelas från Moskva, ohjälpligt fallit i onåd. Anledningen är att han i flera artiklar i Pravda, bl. a. "En ekonoms anteckningar", skarpt kritiserat Stalins ekonomiska politik. Pravdas politiska ledning ha därför frântagits honom och ligger numera i andra händer.

I samband med Bucharins frânträdande av ledningen för Pravda skall även fråga ha väckts om hans ersättande som ordförande i Komintern med annan, lämpligare person. Som hans efterträdare på denna post nämnes ledaren för tjeckiska kommunistpartiet, Schmeral, som skall ha varit mycket uppskattad av Lenin såsom den bäste kännaren av den centraleuropeiska politiken. Schmeral har nu dessutom blivit släkt med Stalin genom att gifta sig med en av dennes närmaste anförvanter. Schmeral har under sin vistelse i Moskva flera gånger tillsammans med Bela Kun påyrkat, att Komintern skulle driva en mera energisk politik i Europa.

Från Sovjetparadiset.

I Moskva, Leningrad, Charkov, Odessa samt i en rad mindre städer ha, meddelas från Moskva, imposanta demonstrationer ägt rum till förmån för de av Stalin förvisade anhängarna av vänsteroppositionen. Demonstranterna fordrade, att Trotski omedelbart måtte få rätt att återvända till Moskva samt att amnesti beviljades andra, som sitta häktade.

•

Arosiev, sovjets representant i Kovno, har entledigats från sitt ämbete och åtalats inför partiets kontrollkommitté för sina sympatier för högeroppositionen. För samma försyndelse har sekreteraren i ukrainska folkkommissariedet Vlasenko entledigats från sitt ämbete.

Trots alla förföljelser växa emellertid högeroppositionens anhängare alltjämt i antal, och Pravda förklarar i feta rubriker, att denna opposition är den största fara för partiet samt uppmanar dagligen sina meningsfränder att icke spara krafterna i kampen mot högeroppositionens anhängare.

•

Stämningen bland bönderna, som under den senaste tiden tagit sig uttryck i våldshandlingar och attentat, har i närheten av Tula framkallat ett sensationellt dubbelmord. Ordföranden i distriktets valorganisation och vice sekreteraren i partiorganisationen hava skjutits bakifrån av hittills okända gärningsmän. Polisen söker gärningsmännen bland storbondeelementen.

•

Ordföranden i folkkommissariernas råd, Rykow, höll vid ett sammanträde för några dagar sedan i Petersburg ett tal angående brödbristen och dess orsaker. Han bekräftade, att årets skörd blivit 212 mil.. pud (1 pud = 16 kg.) mindre än 1927, samt att detta huvudsakligen beror på missväxt. Skörden gav endast 30,6 pud per man mot 38 pud före kriget. En hektars medelavkastning under de sista 5 åren uppgick blott till 51,2 pud mot 54,9 de sista 5 åren före kriget.

Rykow medgav, att allt detta beror på att man icke uppfört sig rätt gentemot bönderna. Dessa ha förlorat allt intresse för utvidgning av lantbruksverksamheten för att icke bli ansedda som "kulaker" (rika bönder). Vidare medgav han, att så länge man inräknar bland kulaker alla bönder, som ha förvärvat sig en radioapparat, en grammofon eller en symaskin, så länge man höjer skatterna för bönder, som utan att använda främmande hjälp skaffat sig litet bättre skörd från sin åkerlapp, så länge man tar bort från bönderna boskap, som överskrider det minimala antal som är nödvändigt för att underhålla en fattig bondgård — så länge kommer lantbrukskulturens framsteg att hindras.

Ända till nu ha de bolsjevikiska ledarna förnekat sin skuld till lantbrukets nedgång och beskyllt bönderna för att uppsåtligen motarbeta sovjetregeringen. Rykows tal är därför ett tidens tecken.

•

Sovjetregeringen har låtit genomföra masskonfiskation av hästar och boskap hos de förmögnare bland den inhemska befolkningen i ryska Centralasien. Inalles ha konfiskerats 53,000 hästar, 200,000 får, 13,000 st. hornboskap samt 10,000 kameler. Denna konfiskation har förklarats nödvändig för landets försvar.

I Zaporosjie (Donkosackområdet) sammankallade bönderna på eget bevåg en konferens, som beslöt att vända sig till sovjetregeringen med en framställning att den måste ändra sin politik mot de s. k. kulaki. Omedelbart efter resolutionens antagande häktades emellertid alla deltagare i konferensen av tjekan.

•

Statspolitiska förvaltningen erkänner nu, att hemliga föreningar börjat växa upp som svampar ur jorden i Ryssland. Detta är en mycket viktig företeelse, ty i Ryssland ha de hemliga föreningarna en viss historisk tradition. Alla stora politiska rörelser i detta land ha börjat med små hemliga sammanslutningar. Det är då ej att undra på att herrarna i Kreml äro föga angenämt överraskade av de nya avslöjandena. Man har fått veta, att dessa föreningar, som också deras namn visa ("Den uhge örnens rop" etc.) huvudsakligen bestå av ungdomar. På detta förhållande tyda även några rättegångar mot en hemlig organisation av läroverkselever i Pskov samt en liknande organisation i Jekaterinodar.

Sovjetpressen är mycket ijugg på informationer om dessa ungdomliga strävanden att kasta av det bolsjevistiska oket. Intressanta uppgifter därom finner man emellertid i Meltjakovs memorandum till kommunistiska ungdomsförbundets centralkommitté (Komsomolskaja Pravda). Han anmärker inledningsvis, att de hemliga föreningarnas uppenbarelse på sovjethorisonten tyder på en mycket vittutgrenad rörelse. I själva verket är det för att möjliggöra dessa sammansvärjningar nödvändigt, att de få understöd, både moraliskt och materiellt, från den omgivande miljön. I de gamla hemliga sammanslutningarna var det de liberala kretsarna och intelligensen, som var uppfostrad i franska (= jude)revolutionens idéer, vilka så att säga matade de olika sammansvärjningsgrupperna.

De små grupper av entusiaster, som förena sig i de hemliga sammanslutningarna och taga risken av konsekvenserna, rekryteras från en viss miljö, som också levererar deras efterträdare i fall av häktning och arkebusering. Många av de hemliga politiska sammanslutningarna äro intimt förbundna med olika religiösa sekter och samarbeta med dem för ett gemensamt mål, vilket är: störtandet av "proletariatets diktatur". Mera utförnade program finnas ej ännu, efter vad det vill synas, ehuru en av sammanslutningarna kallar sig "socialdemokratiska partiet för folkets frihet och arbetet". I denna benämning kan man i alla fall utläsa, i vilken riktning strävandena av de nya partier, som så småningom skola bilda sig ur de hemliga sammanslutningarna, komma att gå. Men finnes det krafter i det nuvarande Ryssland, som kunna hjälpa till att utforma dessa program? Meltjakov svarar härpå i sitt memorandum följande: "Bland skolungdomen utöva våra fiender ett mycket märkbart inflytande. I våra skolor råder de gamla gymnasiernas atmosfär. Stora skaror av den unga intelligensen växa upp, helt och hållet underkastade de gamla lärarnas och de borgerliga professorernas inflytande.

De ovannämndå sammanslutningarna äro huvudsakligen stadens produkter, på landsbygden synas inga dylika hemliga sammanslutningar ha bildats. Av alla tecken att döma rider sovjetmakten mot en storm.

Avslöjad ny revolutionär sammansvärjning i Lettland.

Lettländska polisen har uppdagat en vittutgrenad kommunistisk sammansvärjning och anhållit medlemmar av centralkommittén i Riga ävensom medlemmar av underkommittéerna i andra städer. I samband härmed ha en mängd mot staten riktade propagandaskrifter samt ett chifferbrev från Moskva till den kommunistiska internationalens lettiska grupp beslagtagits.

Sovjet förlitar sig på fiendetruppernas "solidaritet".

Vid allryska centrala exekutivkommitténs pågående kongress uppträdde Fabritsius såsom representant för röda armén och yrkade energiskt på ökning av militärbudgeten. Chefen för krigsskolorna, Kusmin, understödde honom energiskt och förklarade, att landets försvar krävde, att alla andra departement minskade sina utgifter till förmån för armén.

Vorosjilov har i dagarna hållit ett tal på en kongress, som anordnats för platskorrespondenter till landsortspressen samt för de militära korrespondenterna, vari han framhållit, att medan röda armén tror på sin styrka, den på samma gång är övertygad om att i händelse av krig komma arbetarna både i öster och i väster att som en man solidariskt ställa sig på Sovjetunionens sida. "Vi äro", yttrade han, "övertygade om, att om de fientliga trupperna även skulle anfalla oss, skola vi inga så, att de fientliga trupperna nödgas kämpa på sitt eget territorium och icke en enda fiende överskrida vår gräns."

DEN HEMLIGA REGERINGSMAKTENS I SVERIGE RESIDENS.

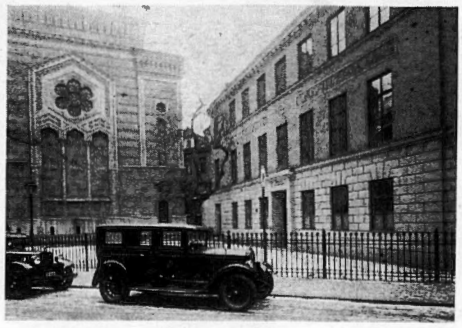

Vi återgiva här en bild av Mosaiska församlingens nyuppförda församlingshus (till höger å bilden) samt den judiska synagogan (till vänster) vid Wahrendorffsgatan i Stockholm. Bilden har aktuellt intresse på grund av att regeringsmakten i vårt land numera — visserligen ännu så länge under hemliga former — är förlagd till detta byggnadskomplex. Från detta, det verkliga, hemliga residenset gå otaliga osynliga trådar till de officiella statsmakterna, till folkvitjan i pressen etc., vilka alla hava att lyda, blint lyda. Vid risk att eljest drabbas av det "heliga" Israels vrede.

Att observera vid Edra inköp!

Gör Edra inköp hos ortens köpmän och hantverkare så långt det är Eder möjligt och välj främst den önskade varan bland de svenska tillverkningarna, om sådana stå att få och äro goda nog.

Köp icke genom kringresande agenter och efter prover, det leder allt som oftast till misslelåtenhet. Var försiktig speciellt med sådana "köpmän", som flytta sina försäljningslokaler in i Edert hem. Det kan dessutom ej vara med hygieniska krav förenligt att varorna uppackas på en del därför mindre lämpliga platser, såsom oftu sker.

Felaktigheter vid inköp eller beställning hos ortens bofasta näringidkare bliva lätt och ledigt tillrättalagda — sällan eller aldrig efter köp genom kringfarande agenter.

De ordentliga skattebetalarna inse det fördelaktiga i att göra sina inköp hos ortens bofasta köpmän och hantverkare, vilka betala sina skatter till Eder egen kommun.

Vid alla Edra inköp tillämpa *alltid* den goda regeln: *"Köp endast kontant"*.

Caféet
RIDDAREGATAN 11
(hörnet av Sibyllegatan.)
Gott kaffe och väl tempererade malldrycker. Trivsamliga lokaler.
Ölstr! Ny regim.

Kooperationen
hade aldrig behövt uppstå om affärsmännen räknat med så låg handelsvinst som
Herrekiperingen CIVIL
55 Birgerjarlsgatan 55
Stockholm.

Förstklassigt Pensionat
för resande
Klarabergsgat. 40
(nära Centralstationen) Stockholm
Telefon Norr 163 17
M. JOHNSSON

Gör ett besök
i min affär, där köper Ni
SMÖR, OST, ÄGG och KONSERVER
till absolut lägsta priser.
Carl Sandbergs Smöraffär
Tegnérsgatan 17. Tel. Norr 215 39.

Släktforskning
i in- och utländska arkiv utföres
Löjtn. Erik Cronn Swartz,
Charlottenborgs Slott, Motala V.

Gör ett besök på
"Gryfan"
CAFÉ OCH MATSERVERING
25 Lästmakaregatan 25
Telefon 160 83
NY REGIM
Specialité: God och vällagad mat
Lunch o. Supé med allmänt smörgåsbord
Fina Dinémiddagar
A la carte hela dagen
Billiga priser och trevliga lokaler

Bolsjevismens blodrus.

Av R. NILOSTONSKI.

(Forts. fr. n:r 48.)

III.

Mordkommissionens skräckkammare i Kiew.

I Kiew fanns en betydande antal av den bolsjevikiska mordkommissionens skräckkammare, på ryska tscheresvytschaika (avlett av tscheresvytschainaja kommissija — utomordentlig kommission) eller förkortad till tjeka. Chefen för den allukrainska tjekan och därmed för hela mordväsendet i Ukraina, eller, såsom han officiellt kallades, president, var "folkkommissarien", skarprättaren Laxis, en lett, som även var verksam i "folkkommissariernas" råd i Moskva. Hans medhjälpare var skarprättaren Rafes, en hebré och medlem av det judiska förbundet, vilken i varje fall icke stod sovjetskarprättaren Laxis efter i gemenhet och sjuklig förbrytaranlag. Vidare dirigerade under en tid den beryktade "folkkommissarien" Peters från Moskva Kiews mordväsen, under det "folkkommissarien" Mauniiski, likaledes en hebré, spelade rollen av någon slags högre undersökningsdomare, vilkens arbete bestod uti att utan prövning undertecknа långa listor på dödskandidater.

Tjekans organisation bestod av tjekans kollegium och avdelningar. Tjekans kollegium var sammansatt av ordföranden, dennes medhjälpare och "undersökningsdomaren", allesammans urspårade sadistindivider, till större delen gemena förbrytare. Dessa personer "dömde" d. v. s. befallde att slakta människor, utan att ens hava gjort sig mödan att se dem, och togo därefter livlig andel i blodbadens nöjen.

Tjekans "avdelningar" voro följande:

1. *Undersökningsavdelningen* (Sledstwenny otdel på ryska) eller kollegiet av "undersökningsdomare". Antalet medlemmar i detta kollegium var mycket varierande. Några av tjekorna skröto till och med över det ringa antalet domare. Så hade t. ex. den allukrainska tjekan inalles blott sju "undersökningsdomare". Vid tiden för Kiews kapitulation räknade denna tjeka ännu fyra tusen oavgjorda saker. Om man vidare tar i skärskådande, att "undersökningsdomarna" mestadels voro obildat folk, ofta gemena förbrytare, som mera sysselsatte sig med att pläga sina offer och tillfredsställa sina sadistiska drifter än att undanstöka sina egentliga åligganden, så kan man föreställa sig, huru länge fångarna fingo vänta på att bli förhörda av sina undersökningsdomare.

2. *Den särskilda avdelningen* (Ossoby otdel) eller riktigare avdelningen för politiskt spionerivåsen (Otdel polititscheskago rosyska). Denna avdelnings verksamhet försiggick i största hemlighet. Till denna avdeln. lokaler hade endast folk, som åtnjöto särskilt förtroende tillträde. Avdelningen förbrukade bottenlöst med pengar, ty den underhöll en hel här av spioner, och det sparades icke på slantarna åt dessa. Till denna avdelnings arbete hörde bl. a. framprovocering av "sammansvärjningar". Personer, som enligt uppgift tillhörde sådana isensatta sammansvärjningar, fingo utstå särskilt svåra lidanden. Provokatörerna kallade dem till konsultation eller sammanträde, och när de då infunno sig, omringades de av tjekans trupper, kastades i tjekans fängelser, utnyttjades för tillfredsställande av sovjet-sadisternas onormala böjelser, för att till sist mördas vid ett av de fästligt anordnade blodbaden, som utgjorde höjdpunkten vid dessa orgier.

3. *Operationsavdelningen* (Operativny otdel). Denna var en avdelning av rent militär karaktär. Den ledde tjekatrupperna eller "utomordentliga kommissionens särskilda kår", som kommenderades av en förutvarande gemen förbrytare, en viss Latyschew, och var speciellt avsedd till att undertrycka resningar mot sovjetregimen i städerna och på landet. Kåren var uppdelad på Ukrainas tjekor. Till den allukrainska tjekans förfogande stod en hel brigad, bestående av tre infanteriregementen, tre skvadroner rytteri och tre batterier artilleri. Guvernementstjekorna hade sig tilldelade en bataljon var, och varje krets-tjeka ett kompani av dessa trupper. I sin helhet utgjorde tjeka-kåren den betydande styrkan av 30 000 man, som voro utmärkt utrustade och beväpnade och från sovjetregeringen erhöllo leveranser i överflöd, givetvis på bekostnad av samma olyckliga arbetare och bönder, till vars undertryckande de voro bestämda. Sovjetregeringen sörjde för dessa trupper till o. med på bekostnad av frontens, för att dymedelst hava tjekatrupperna, som huvudsakligen rekryterades bland vanliga förbrytare, på sin sida. Till tjekans truppbestånd hörde ock enstaka särskilt lettiska och "internationella" kompanier och bataljoner. De "internationella" trupperna bestodo till större delen av kineser, och utmärkte sig genom särskilt stor grymhet vid undertryckande av arbetare- och bonderesningar, som ständigt förekommo mot "arbetare- och bonderegeringen".

4. *Ekonomiska avdelningen* (Chosjaistwennny otdel). Denna sörjde för att tjeka-medlemmarna kunde leva i överflöd. Huru tjekisterna levde framgår redan därav att mitt under brinnande hungersnöd voro tjekornas förrådskällare fulla av alla slags delikatesser och de dyraste vinsorter. Tjekisternas orgier, som ägde rum i sällskap med ett stort antal prostituerade, bekostades av tjekans ekonomiska avdelning. Dessa prostituerade kvinnor, som utesluntande bestodo av äckliga judinnor, räknades till tjekans ordinarie medlemmar, hade hög avlöning, och gjorde åt tjekan god spion- och provokationstjänst.

5. *Kommendanturens avdelning* (Kommendantski otdel). Avdelningens chef var kommendanten, som vanligen hade tre medhjälpare. Under honom lydde tjekans bevakningstjänst, tjänstepersonalen och skarprättarna. Tjänstgörande kommendanten hade ansvaret för att fångarna icke rymde. Fångarnas anhöriga hade att vända sig till kommendanten för att få reda på de sinas öde. För att få företräde hos kommendanten, måste de först utverka åt sig en hel serie passersedlar, och väl komna inför kommendanten, fingo de vanligtvis smaka knutpiskan och blevo därefter utkastade, såvida de icke själva, vilket ofta inträffade, förpassades till tjekans fängelser och fingo göra sällskap med de sina, vars öde de djärvts efterfråga.

Ytterligare hörde till kommendantavdelningens åligganden att beröva slaktoffren deras kläder, överföra dem till slakthusen och antvarda dem i skarprättarnes händer.

De gator, där tjeckorna voro belägna, voro ständigt avspärrade; det är självklart, att de terroriserade invånarna av egen drift så vitt möjligt undveko dessa ställen. Folk, som rent tillfälligtvis förirrade sig till tjekafängelsernas närhet, kastades utan vidare i desamma "tills de lämnat tillräcklig uppvisning om sina personliga förhållanden", och i fängelserna blandades de med de andra fångarna, utan att någon gjorde sig möda att särskilja dem och på förhör kunde de få vänta en hel evighet, tills de en vacker dag slaktades tillsammans med de övriga offren.

Tjekorna benämnde sig efter sitt jurisdiktionsområde. Främst stod allukrainska tjekan, vars maktbefogenhet sträckte sig över hela Ukraina. På ryskа bette den "Wasenukrainskaja tschreswytschaika" eller i förkortad form "W.-U.-tjeka." Den höll till vid Jekaterinskaja i de byggnader, däri tidigare överkommandot för Eichhorns häravdelning varit inkvarterad, dock med den skillnaden att ifrågavarande mordkommission hade tagit i anspråk båda husraderna vid Jekaterinagatan från hörnet av Institutsgatan till Jelisawetinsgatan. Mordkommisionens huvudbyggnad, varest även bödlarna Lazis och Rafes hade sin värelse, var förutvarande landshövdingsresidenset vid Jekaterinagatan. Ifrågavarande mordkommissions slakthus fanns i närheten, nämligen i hörnet av Jekaterigatan och Lipski Perenlok.

Guvernements-tjekan ("Gub.-tjeka") var förlagd i den ukrainska hetmannens förutvarande slott vid Institutsgatan nummer 40 i hörnet av Lewaschowsgatan. Dess slakthus var beläget snett emot slottet, vid en sidogata, Smadowja n:r 5.

Krets-tjekan ("Ujesdnaja tjeka") var belägen vid Jelisawetinsgatan tvärsöver återvändsgränden Winogradny Pereulok. Sitt slakthus hade den i huset bredvid.

Kines-tjekan, även benämnd "internationella tjekan" eller officiellt "militärtjekan", inom vilken huvudsakligen kineser, letter och en del ungerska hebréer voro sysselsattа, var belägen vid Puschingatan 25. Slakthuset var beläget i samma hus.

Järnvägs-tjekan (Schelesnodoroschnaja tjeka"), i dagligt tal kalla She-tjekan var belägen i järnvägsstationen. Slakthuset var beläget i ett av magasinen på andra sidan spåren.

Vidare fanns i varje revir en särskild revir-tjeka.

Förutom de nämnda, ordinarie tjekorna i Kiew, voro där inkvarterade åtskilliga främmande tjekor, som mäst fly från resp. städer vid frivilliga arméns framryckande. Dessa främmande tjekor fortsatte sin verksamhet i Kiew.

Varje större tjeka hade sitt eget slakthus, som vanligtvis var beläget å gården i ett automobilgarage eller f. d. vapenhus. Inalles fanns det sexton slakthus, vilka kallades så även officiellt (på ryska "Boinja"), och av vilka varje hade sitt nummer. Därest en tjeka höll det för nödigt att en viss dag slakta ett större antal människor, så fördelades offren på "boinja" numris de och de. I de av bolsjevikerna övergivna tjekornas lokaler funno vi bland papperen en mängd blanketter med överskrift "Boinja" jämte boinjans namn, vidare redan ifyllda blanketter med en hel rad av namn samt order till slakthuset att slakta de uppräknade personerna. Allt dylikt material, varav det fanns en ohindlig mängd, har samlats och förvarats av general Röhrbergs kommission, som av överkommandot tillsatts för undersökande av de bolsjevikiska illdåden. De Röhrbergska samlingarna äro införlivade med frivilliga arméns arkiv, där de äro tillgängliga för hela världen och eftervärlden och alla dem, som hava intresse av att syna corpus delicti i sömmarna.

(Forts. i nästa n:r.)

Yrken och stånd i andra kammaren.

De föreliggande officiella sammanräkningarna av rösterna vid riksdagsvalen ger en intressant överblick över personaluppsättningen i den nya andra kammaren. Inalles äro 55 av de 230 ledamöterna nya.

Betrakta vi riksdagsmännens yrken och stånd, finna vi till att börja med, att icke mindre än 104 av de 230 i den folkvalda äro jordbrukets folk, hemmansägare, småbrukare och andra. Högern har 40 jordbruksmän, bondeförbundarna 26, liberalerna 2, de frisinnade 21, socialdemokraterna 14 och kommunisterna 1.

Det yrke, som därnäst är talrikast representerat i andra kammaren, är tidningsmannens. Ej mindre än 21 redaktörer ha fått säte där.

Där är gott om ämbets- och tjänstemän av både högre och lägre grad. Där sitta 2 riksgårdsfullmäktige, 1 bankofullmäktig, 1 socialfullmäktig, 1 pensionsfullmäktig, 1 amiral, 1 kommendör, 1 kapten, 1 fanjunkare, 3 professorer, 1 docent, 1 rektor, 3 lektorer, 1 skollärare, 2 kyrkoherdar, 2 komministrar, 1 byråchef, 1 amanuens, 1 borgmästare, 1 fullföljaretare och 1 fattigvårdskonsulent.

Bland tjänstemän i statlig och halvenskild tjänst märkas vidare 2 konduktörer, 1 stationsförman, 2 lokomotivförare, 1 lokeldare, 2 banvakter, 1 stationskarl, 1 järnvägsbokhållare, 1 kontorsbiträde, 1 reparatör och 3 andra järnvägsmän, 1 postiljon och 1 spårvagnskonduktör.

Vi märka vidare 5 direktörer, 2 disponenter, 2 grosshandlare, 1 handlande, 1 handelsföreståndare, 1 bruksägare, 2 ingenjörer, 1 fabriksförvaltare, 1 bottningsdirektör, 3 kamrerare, 1 mjölnare, 1 bagerimästare och 1 trädgårdsmästare.

Av arbetare ha vi 3 gruvarbetare, 2 järnarbetare, 6 snickare, 1 smed, 1 tändsticksarbetare, 1 glasslipare, 1 stenhuggare, 1 skomakare och 5 andra arbetare. Så upptar listan 5 ombudsmän, 5 av diverse sysselsättning, samt slutligen 2 fruar och 1 fröken, den sistnämnda sjuksköterska.

FÖRSVARA DIG, SVENSKA FOLK!

Svenska Folk!. Försvara din frihet, dina närmaste, ditt hus och hem mot internationella äventyrare och deras mordplaner. Försvara dina arbetare mot deras värsta fiende — bolsjevismen, och straffa sådana individer, som, under kommunismens täckmantel och för judaspengar, sysslа med ett så ruskigt yrke — nämligen att röja vägen till sitt eget fosterland för barbariets rödgardister, färdiga att i Sverige upprepa Revals och Sofias blodsdåd.

VILHELM HARTEVELD

Prenumerera på NATIONEN!

Samfundet För Svensk Folkupplysning.

(S. F. S. F.)

Nationella Upplysnings-Cirklar. (N. U.-C.)

§ 1.
Ändamål och program.

Samfundet För Svensk Folkupplysning, (S. F. S. F.), arbetande i avdelningar, *Nationella Upplysnings-Cirklar*, tecknande sig N. U. C. n:r ....., har till ändamål att verka för svenska folkets återupprättelse ur det förfall, vari det härskande osvenska systemet bragt det, samt återinförande av gammalsvenska hedersbegrepp i Sverige. Medlet härför skall framför allt vara upplysnings spridande i Sanningens anda till alla lager av vårt folk, till skingrande av de falska föreställningar på politikens, ekonomiens, kulturens samt övriga samhällslivets områden, som under rådande upplysningsväsen under judemaktens hägn givits allmän spridning och som hota att totalt förröda vårt folks andliga och materiella kraft. Genom en dylik upplysningsverksamhet skall vägen beredas för en svensk-nationell restauration i Sverige.

I sin verksamhet skall S. F. S. F. vara bundet av det officiella program, som antagits av tidningen Nationen, samt sortera under dennas ansvariga ledning.

§ 2.
Upplysnings-Cirkels bildande.

Nationell Upplysnings-Cirkel av S. F. S. F. kan bildas, när tre på en plats bosatta, för ordinarie medlemskap kvalificerade personer äro enigа om bildande av en dylik. Beslutet om bildandet av en Nationell Upplysnings-Cirkel skall, för att äga gällande kraft, sanktionerаs av Riksledaren, som tilldelar densamma nummer i den ordningsföljd de inrapporteras och godkännas. (Se §§ 4 och 5.)

§ 3.
Upplysnings-Cirklarnas arbete.

De Nationella Upplysnings-Cirklarnas arbete skall, i full överensstämmelse med tidningen Nationens antagna och offentliggjorda program samt i enlighet med de direktiv rörande verksamheten, som från dennas ansvariga ledning, Riksledaren, föreskrivas, vara inriktad på att sprida upplysning i enlighet med vad i § 1 föreskrivs. Detta skall ske framför allt genom a) spridande av lämplig, av Riksledaren rekommenderad litteratur; b) anordnande av gemensamma sammankomster med föredrag, diskussioner o. dyl.; c) upprättande av gemensamma vandringsbibliotek, omfattande lämplig, av Riksledaren rekommenderad litteratur; samt d) anordnande av opinionsyttringar i rörelsens anda.

Upplysnings-Cirkel bör medverka till rörelsens vidare utbredning utanför den egna cirkelns område genom att å samma ort och å närliggande orter, där sådana icke finnas, söka få lämpliga personer att bilda Upplysnings-Cirklar.

§ 4.
Medlemskap.

Varje svensk man eller kvinna, som fyllt 18 år och är av europeisk ras och kristen trosbekännelse, äger rätt att, därest övriga förutsättningar äro för handen, vinna inträde i S. F. S. F.

Medlemmar uppdelas i *Ordinarie medlemmar och Aspiranter*.

A. Ordinarie medlemmar.

Endast ordinarie medlemmar, som fullgjort sina stadgeenliga förpliktelser, äga rösträtt i sådana frågor, som falla under N. U.-C:s domvärjo, samt räknas såsom medlemmar i egentlig bemärkelse. För att upptagas som ordinarie medlem i N. U.-C. fordrаs, att den sökande på heder och samvete förklarar sig redo att av all kraft och med insatsen av de därför erforderliga personliga offren gå in för förverkligandet av desamma. För vinnande av ordinarie medlemskap erfordras vidare Avdelningsledarens godkännande.

Ordinarie medlem, som fullgjort sina stadgeenliga förpliktelser, erhåller ett medlemskort med Riksledarens och Avdelningsledarens underskrifter.

Ordinarie medlem, som visar sig vilja sabotera N. U.-C:s verksamhet, kan av Avdelningsledaren eller Riksledaren utestängas ur avdelningen och äger sådan medlem icke återfå gjorda ekonomiska insatser.

B. Aspiranter.

Såsom aspiranter upptagas personer, vilka önska inträda i N. U.-C. för att närmare lära känna dess strävanden. Senast en månad efter det aspiranten inträtt i N. U.-C. skall avgörandet träffas angående hans eventuella inträde som ordinarie medlem.

§ 5.
Organisation.

S. F. S. F:s organisation utgöres av *Riksledaren, Avdelningsledare, Ordinarie medlemmar och Aspiranter.*

A) Riksledaren utövar med auktoritativ befogenhet högsta ledningen av S. F. S. F:s verksamhet. Denna auktorativa befogenhet hos Riksledaren är nödvändig till förhindrande av att rörelsen genom provokatoriska åtgärder från motståndarnas sida saboteras och leder på avvägar.

Riksledaren tillhandahåller N. U.-C. arbetsmateriel, vägledning jämte medlemskort och andra erforderliga trycksaker till självkostnadspris.

B) N. U.-C:s ledare, Avdelningsledaren utses av Riksledaren och sorterar i arbetet direkt under denne. Förslag till beträttande av posten som avdelningsledare kan avgivas av N. U.-C:s ordinarie medlemmar medels enkelt majoritetsbeslut. Avdelningsledaren utövar sålunda å Riksledarens vägnar ledningen och bestämmanderätten inom N. U.-C. i alla angelägenheter utom de, som röra utdebiteringen av avgifter för bestridande av kostnaderna för verksamheten inom avdelningen, i vilka fall beslut med enkel majoritet av ordinarie medlemmar förekommer.

Avdelningsledaren förvaltar N. U.-C:s ekonomiska tillgångar och är ansvarig därför inför de ordinarie medlemmarna.

För fullgörande av alla sådana funktioner och uppdrag, som befinnas erforderliga för N. U.-C:s verksamhet samt för arbetets inom densamma framgångarika bedrivande, utser Avdelningsledaren bland de ordinarie medlemmarna särskilda, för respektive uppdrag lämpliga personer. Dock äga ordinarie medlemmar att medels enkelt majoritetsbeslut utse tvenne revisorer för granskning av Avdelningsledarens räkenskapsförvaltning.

Riksledaren kan, om förhållandena giva anledning därtill, gå i författning om utseende av annan avdelningsledare.

Riksledaren kan i fall, där N. U.-C. vägrar, ställa sig Riksledarens direktiv till efterrättelse, upplösa dylik Upplysnings-Cirkel.

§ 6.
Medlemsavgifter. Arbetets ekonomisering.

Ordinarie medlemmar hava att bidraga till ekonomiseringen av Riksledningens löpande utgifter för korrespondens m. m. med 1 kr. pr medlem och år. För bestridande av varje N. U.-C:s egna utgifter äga dess ordinarie medlemmar att medels enkel majoritet besluta utdebitera ndet av medlemsavgift till viss storlek i överensstämmelse med vad i § 2 stadgas.

Avdelningsledaren är ansvarig inför N. U.-C:s ordinarie medlemmar för sin förvaltning av dess ekonomi.

Riksledaren låter genom tvenne, de till medlemsantalet största Upplysnings-Cirklarnas i Stockholm, avdelningsledare revidera sin förvaltning av de till Riksledningen insända medlemsavgifterna. Dessas revisionsutlåtande offentliggöres i S. F. S. F:s officiella organ, tidningen *Nationen*.

§ 7.
Rapportering.

Avdelningsledaren insänder efterhand till Riksledaren rapporter med detaljerade uppgifter om samtliga ordinarie ledamöter jämte de Riksledningen tillkommande medlemsavgifterna.

Dessutom håller Avdelningsledaren per korrespondens Riksledaren å jour med verksamheten inom N. U.-C.

§ 8.

All klasskillnad skall vara bannlyst inom Samfundet För Svensk Folkupplysning. Andens och kroppens arbetare skola här mötas å den sanna fosterländska likställighetens plattform, för orientering och överläggningar i sina gemensamma stora välfärdsfrågor. Där så låter sig göra må sammanträdena lämpligen ske under formen av familjära samkväm, vid vilka tankeutbytet kan ske fullt otvunget.

§ 9.

Meddelanden från N. U.-C:s verksamhet införas i den mån lämpligt och möjligt är i en särskild textavdelning i tidningen *Nationen*.

§ 10.

I den mån bestämmelser vid sidan av de här ovan angivna samt jämteringar av dessa visa sig erforderliga under arbetets gång, komma dylika att av Riksledaren genom utsända cirkulär meddelas N. U.-C.

Våra vänner i landsorten

uppmanas att på de platser, där lösnummerförsäljning av Nationen ännu ej kommit till stånd, vidtala kända respektabla personer och handelsaffärer, som försälja tidningar, att mottaga Nationen i kommissionsförsäljning. Meddelanden om dylika överenskommelser samt antal exemplar som av vederbörande önskas, böra omedelbart insändas till tidningens expedition, Södra Kungstornet, Stockholm.

DANSK NATIONALT TIDSSKRIFT

KØBENHAVN P.

Selvstændigt - uafhengigt - antisemitisk
Helaar Kr. 5: —. Halvaar Kr. 2: 75.

PROVA VAR

MOCCABLANDNING

till 4: 20 per kg.

Denna kaffeblandning är sammansatt uteslutande av kraftiga och aromrika kaffesorter, som gör att den blir ekonomisk i användningen.

Fyrtioårig erfarenhet i branschen

SÖDERTÄLJE KAFFEHANDEL
Södertälje. Tel. 358.

Hjälp till med NATIONENS spridning!

De som gilla *Nationens* strävanden böra anse det som en plikt att medverka för dess vidare spridning bland allmänheten, vars sak tidningen helt är inställd på att tjäna.

Sök vinna Edra bekanta och grannar som prenumeranter under nya året, ifyll deras namn m. m. å nedanstående blankett samt insänd densamma till tidningen *Nationen*, adr. Södra Kungstornet, Stockholm.

Prenumerationskupong.
(Att urklippas och insändas.)

Nedanstående personer prenumerera genom undertecknad å **Nationen** för år 1929. Prenumerationsavgiften får uttagas genom postförskott hos resp. prenumerant.

Namn: .....
Adress: .....
Helår, halvår, kvartal.
Namn: .....
Adress: .....
Helår, halvår, kvartal.
Namn: .....
Adress: .....
Helår, halvår, kvartal.
(Ej önskad prenumerationstid överstrykes.)

Ovanstående prenumeranter insända av:

Namn: .....
Adress: .....

Prenumerationspris:
10 kr. för helår, 5: 25 kr. för halvår, 2: 75 kr. för kvartal.

En nyttig nyårsgåva

som den svensk-nationella rörelsens anhängare och vänner icke böra försumma att ihågkomma sina släktingar och bekanta med

är

EN PRENUMERATION Å NATIONEN FÖR ÅR 1929

för helår, halvår eller kvartal.

Denna nyårsgåva kommer ej blott en gång, utan återkommer varje vecka ny. Genom att ihågkomma dina anhöriga och vänner med ett prenumerationskvitto å Nationen för 1929 gör du dem själva en god gärning sålunda att du bereder dem tillfälle vinna inblick i de för dem själva så viktiga förhållanden, som ingen annan svensk tidning framlägger. Betydelsen kan ej överskattas i en allvarstid sådan som den närvarande.

PRESSKONSERTEN.

Forts. fr. sid. 2.

om särskilt vara betodlare gripas av oro inför den stundande odlingssäsongen. Och oro på den kanten tager sig i alla skiften ett och samma utlopp: rop på statsunderstöd. Från producenternas egen synpunkt ter sig kanske detta helt naturligt. Men de få nog finna sig i att man på andra håll betraktar subventionskravet en smula mera kritiskt.

Först och främst må slås fast att talesmännen för denna industri under årens lopp handskats alltför ovarsamt med sina böneskrifter till statsmakterna. Vem har räknat alla de gånger betodlarna och deras förespråkare med alla upptänkliga medel sökt pressa sig till statshjälp på övriga medborgares bekostnad? Varje gång några svårigheter ha tillstött, varje gång konkurrensen från utlandet skärpts ha från betdistrikten stämts upp samma visa. Alltid ha förödande kriser hotat, alltid har katastrofen stått för dörren. Siffror och kalkyler i mängd ha "bevisat" svårigheterna . . .

Till och med om en grundlig och opartisk undersökning skulle ge belägg på att ett avvisande av betodlarnas understödskrav verkligen medförde att dessa utnyttjade sin kontraktsenliga rätt att nästa år starkt reducera betarealen, måste man efter de senaste årens erfarenheter allvarligt ifrågasätta huruvida faran härför utgör någon hållbar motivering för utökad statshjälp. Vår sockerproduktion har habgtat sig fram på statsunderstödets kryckor. Är det nationalekonomiskt rimligt eller försvarligt att i ökad utsträckning fullfölja samma politik? Är det sunt att belasta konsun enterna med extra bördor för att betodlarna skola kunna fortsätta en produktion som utvecklingen på världsmarknaden kanske gjort ur landets synpunkt oekonomiskt? Andra betydelsefulla industrier ha utan extra statshjälp nödgats kämpa sig igenom krisperiodernas svårigheter. Dessa ha dock successivt bemästrats. Och i det stora hela har vårt land och vårt folk mått väl av att inte genom ekonomisk kvacksalvarpolitik söka dirigera utvecklingen. Kan det då i det långa loppet vara tillförligt, om man just i fråga om sockerindustrin nu slår in på vägar, vilka i realiteten leda till en skärpt skattläggning av övriga producenter till denna näringsgrens fromma? Här bör ej heller förbises det faktum att sockerkonsumtionen visat sig vara utomordentligt känslig för prisfluktuationer. Hållas prisen för detta betydelsefulla näringsmedel på konstlad väg i höjden, medför detta med säkerhet en ingalunda eftersträvansvärd konsumtionsbegränsning.

Allt som allt: även den som på våren 1926 kände sympatier för vissa strängt provisoriska statsåtgärder för att hjälpa sockerindustrin igenom en som man då trodde tillfällig krissituation måste numera ställa sig ytterst tveksam inför en statlig "kraftpolitik" på detta område. Lyckligtvis är det väl också så att sockerintressenterna dela skinnet innan björnen skjutits, om de alltför mycket spekulera i hrr Lindman—Wohlins svaghet för protektionistiska extrakurser. Bakom regeringen skymtar en riksdagsmajoritet, som förvisso inte kommer att svälja vilka sockerpiller som helst. I själva verket finns det ytterst små utsikter till att riksdagen, som år 1926 stod orubblig inför betodlarnas strejkhot och katastrofteorier, nu skulle tappa huvudet och kasta sig in i några sockerpolitiska äventyrligheter. Regeringen gör klokt i att räkna härmed. Låter den locka sig för långt ut på hal is, blir faran för ett bakslag överhängande. Även hr Lindmans sockerpolitik får gå i den "inteligenta anpassningens" tecken.

Hr Bonnier har alltså åter låtit sin kommandostämma lyda till de svenska gojim och enkannerligen deras s. k. regering: "Härefter eder rätter och packer!" Som alltid sker det i den stora allmänhetens, de stackars konsumenternas namn, till folkflertalets välgång och lycka. I kraft av den "suveräna" ställning han intager som riksdagspolitikens store hemlige dirigent utlovar han, att riksdagens majoritet icke kommer att svälja några Lindmanska "sockerpiller". Så mycket hr regeringschefen det vet! Vill ej herr Lindman lojalt acceptera "den intelligenta anpassningens" lag, får han vara beredd på sitt öde att nödgas lämna plats för en statsman, som bättre förstår de folkliga behoven, situationens s. k. krav!

Det verkar närmast muntrande att se hr Bonniers tidning i egenskap av den objektive granskaren och företrädaren av samhällsintresset utanför och ovanom de förkastliga politikussarna och deras småsinta strider orera om de i sockerstriden "intresserade parterna" samt att dessa helt säkert icke komma att sky något medel den dag saken skall före till avgörande i riksdagen. Med några fraser i den stilen lyckas man ju i regel tämligen behändigt avvända gojims uppmärksamhet från sig själv och den roll som part man själv spelar! "Protektionisterna av facket vädra morgonluft", förkunnar hr Bonnier, och regeringen företager sig att uppmuntra den osunda atmosphären bildningen. Oerhört! I samma ögonblick erkänner han emellertid, därtill tydligen nödd och tvungen, att betodlarnas aktion "icke uteslutande kan avfärdas som en spekulation i en protektionistisk högkonjunktur", att "deras framstöt även har en viss saklig grund". Att hänvända sig till staten med krav på dennas mellankomst är dock ej rätta vägen att betvinga svårigheterna. Betodlarna hava förövrigt enligt det Bonnierska språkröret tidigare uppfört sig på ett sådant sätt, att "de kommit med sina böneskrifter till statsmakterna" samt inför dessa presenterat "sina siffror och kalkyler", att de sannerligen icke hava anledning vänta någon välvilja från dessas sida. Inte ens om det genom en grundlig och opartisk undersökning skulle ådagaläggas, att ett avvisande av deras understödskrav skulle leda till en reducering av betodlingen, får någon eftergift för deras krav göras. Vår sockerproduktion har tillräckligt länge "hanglat sig fram på statsunderstödets kryckor"! Varpå följer en tämligen ansträngd reflektion över det nationalekonomiskt oriktiga uti att fullfölja en dylik politik. Var så god, hr Bonnier, och bevisa med plausibla skäl och ej bara med fraser om "konsumentintresset" insinuationen, att den svenska sockerindustrin ur svensk nationalekonomisk synpunkt är förkastlig och verkat till skada! Om någon politik gjort sig förtjänt av benämningen "ekonomisk kvacksalvarpolitik" så är det förvisso den, som hån i landet praktiserats av just hr Bonnier själv och hans ekonmiska "experter" med prof. Eli Heckscher i spetsen. Orationerna om sin ömmande omtanke om de stackars konsumenterna kunna vederbörande gott bespara sig, slik "argumentation" imponerar ej längre!

Hr Bonnier hänvisar i sin tidning betodlarna till att "successivt bemästra svårigheterna", vilket bör ske genom att övergå till andra mera lämpliga odlingar. Man får hoppas, att den dag icke måtte vara alltför avlägsen, då Sveriges folk äntligen såsom en man reser sig för bemästrande av de svårigheter på alla områden, som det regerande Israel i allt större mått bereder det, till sin befrielse ur det förhatliga ok, varur alla svårigheterna emanera! Det är uppenbart hopplöst att med de Bonnierska kretsarna alls inlåta sig på diskussioner rörande våra nationalekonomiska och näringspolitiska problem, ty där den goda viljan å priori saknas och endast illviljan har hemortsrätt och där man uteslutande bygger sina argumenteringar i sofismens och den distraherande fraseologiska konstens tecken i sinnesomtöckningens intresse, lönar sig icke att på allvar debattera frågorna. Tänkte hr. Bonnier svenskt, såsom han lögnaktigt utger sig för att göra, och hade han en aning om den betydelse sockerbetsodlingen haft för jordbruket och det allmänna välståndet i de landsdelar, dit den varit förlagd, liksom om konsekvenserna av den nya sockerpolitiken, för vilken han är den främst ansvarige, skulle han förvisso ej i sin tidning rekommendera ett nedläggande av den svenska sockerbetsodlingen. Det är med känslor och vemod och harm man åser det nu pågående israelitiska förrätörelseattentatet på det svenska näringsfältet.

Men krukan går till brunn, tills den brister!

Genom ett storslaget, målmedvetet och framsynt arbete under decennier hade de skånska jordbrukarna — för att nu hålla oss till dessa — lyckats driva upp jordbruket inom provinsen till något av det förnämsta i Europa. Med den rangplats, de genom målmedvetet och ihärdigt arbete lyckats förvärva sig och sin näring, följde också en viss ekonomisk burgenhet, på grund av den högt uppdrivna avkastningen, som i sin tur spred sig vidare till allmän välmåga inom provinsen. Men denna allmänna folkliga välmåga i Skånelandet överensstämde ej med den styrande, på vårt folks andliga och materiella utarmning inriktade kretsens i huvudstaden intressen och planer. Därför skulle sockerbetsodlingen och den därå baserade industrien, hävstången till den höga jordbrukskulturen, det skånska välståndets själva grund, spolieras! På order av den regerande judefinanselita makten under hr Bonniers ledning inleddes sålunda från statsmaktens sida den nya, "frihetsvänliga", restriktiva politik, som på några få år till stor del spolierat vad en generation av trägna svenska jordbrukare lyckats åstadkomma. De ödesdigra följderna av denna nya, judisk-nationalekonomiska sockerpolitik ge sig i dag på ett sorgligt sätt tillkänna. De sträcka sig, vad det skånska jordbruket angår, icke endast till jordbruket som sådant utan hava genom sina verkningar åt alla håll i betydande grad sänkt det allmänna välståndet inom provinsen. Härtill komma så de mycket betydande nationalekonomiska förluster, som den nya, antinationella näringspolitiken vållat landet och som äro uppenbara för alla, blott icke våra nationalekonomer. Elländets främste tillskyndare bade i dag sannerligen anledning att iakttaga tystnad i stället för att såsom hr Karl Otto Bonnier fortsätta att spela på sina "frihetssträngar"!

Ett Gott Nytt År

tillönska vi Nationens läsare och vänner samtidigt vi uttala vårt tack för allt förtroende och all välvilja, som under det gångna året kommit tidningen till del från läsekretsens sida.

REDAKTIONEN.

Jordbrukets ekonomi skall utredas

Jordbruksministern har på bemyndigande av regeringen för verkställande av utredning inom jordbruksdepartementet rörande jordbrukets läge m. m. tillkallat ledamoten av riksdagens andra kammare, lantbrukare D. H. Pettersson, Björbodsordföranden, ledamoten av riksdagens andra kammare, ledamoten i statens egnahemsstyrelse, lantbrukare N. Adler, Nyhvarn, vice ordföranden, samt jourhavande direktören i Skånska lantmännens centralförening m. b. p. a., godsägare G. F. Beckman, Branstagård, Vollsjö, ledamoten av riksdagens andra kammare, sekreteraren hos Jönköpings läns hushållningssällskap, friherre S. H. F. Lilliecreutz, Jönköping, ledamoten av riksdagens första kammare, godsägare B. H. von Stockenström, Anhammar, Dunker, samt ledamoten av riksdagens andra kammare, hemmansägare G. Strindlund, Skedom, Sollefteå.

Arbetsgivareföreningens ombud i arbetsfredselegationen.

Svenska arbetsgivareföreningens styrelse har till ledamöter av den delegation, som skall tillsättas, utsett vice häradshövding Hjalmar von Sydow, Stockholm, dir. J. S. Edström, Västerås, disponent Chr. Storjohann, Säffle, kommerserådet Gunnar Dillner, Stockholm, och direktör Ragnar Blomquist, Höganäs. Suppleanter för dessa äro disponenten K. F. Göransson, Sandviken, direktör Ivar O. Larsson, Stockholm, konsul W. de Sharengrad, Malmö, och direktör Axel Bergengren, Borås.

Barthold Lundén.

En svenskman av gamla stammen.

Vidis redaktör, ingeniör Barthold Lundén, föregångsmannen i kampen mot det judiska inflytandet i Sverige, fyllde såsom omnämndes i vårt föregående numner den 20 dec. 50 år.

Lundén var ursprungligen ingeniör och utexaminerades från Chalmers kemiska avdelning 1899. Han idkade därefter studier vid Tekniska Högskolan i Berlin samt hade både i Sverige och i utlandet anställning inom kemisk-tekniska facket, bl. a. hos handelskemisten Alén i Göteborg.

Lundens intresse för musik har varit betydande, och han är grundligt utbildad på violin genom lektioner för professorerna Lindberg, Ruthström, Maser-Jachim, Isay m. fl. Medlem av Göteborgs orkesterförening 1908—1920 såsom andre solo altviolinist. En tid hade den sensasionelle ingenjören-kemisten anställning i Tyskland såsom orkestermedlem och lär ha skördat lagrar på detta område; själv har han betecknad denna period i sitt liv såsom en sorgfrihetens och glädjens tid.

Tredje perioden i ingeniör Lundéns liv är hans journalistiska verksamhet, som passande för hans mångsidighet och allmänna intressen. Han var medarbetare i Göteborgs Aftonblad åren 1909—1923.

Då Willy Grebst startade Vidi den 16 oktober 1913, hade han förvärvat Lundén såsom sin förnämste medarbetare. Hrr Grebst & Lundén kommo överens om, att de skulle söka hålla den nya tidningen vid liv i fem år. Tidningen slog emellertid igenom genom Grebstens och Bartholds kvickhet. Sentens-avdelningen handhades redan från början av Lundén, och det är att beklaga, att de bästa av dessa sentenser icke samlats i bokform; man får hoppas, att Lundén under sitt senare halvsekel skall få tid övrig att klippa sentenser ur lägget och skicka dem till boktryckaren.

Efter Grebsts död har Lundén ensam redigerat och förlattat Vidi. Man kan understryka ordet "ensam", ty det är ej många rader som härröra från andra pennor.

Under sin musikertid i Tyskland hade Lundén tillfälle att studera det ödesdigra inflytande, judarna utövade på Tysklands nationella liv. Han fann att något även borde åtgöras i Sverige för att motarbeta det systematiska undermineringsarbetet från hebréerhåll. Föga hade under 1800-talets senare hälft och början av detta århundrade åtgjorts här hemma i detta avseende; knappast mer än en Uppsalatidnings upplysningsverksamhet under åren 1905—1907. Då Lundén grep sig an det fosterländska värvet var det i elvte timmen, ty så gott som hela svenska dagspressen hade hunnit att bliva judeägd eller judeinfluerad. Svenska Antisemitiska Föreningen under Barthold Lundéns ledareskap stiftades 1923. Antisvenskarna inom svenska nationen slogo in på ihjältigningsstaktiken mot den nya fosterländska rörelsen; av hela dagspressen var det endast Falu-Kuriren och Södertälje Tidning, som försökte se saken objektivt. Först när en avdelning av S. A. S. F. bildades i Stockholm övergavs ihjältigningsmetoden och den judarna närstående Social-Demokraten gav hals i en artikel på flera spalter. Nu började tidningarna med Svenska Dagbladet i spetsen söka gyckla bort saken och tadla om "barn, som roade sig med att stå på händer och i klockkedjan". Men i dag skulle Sv. D. ej våga något dylikt, ty svenska folket har börjat vakna och den anti-judiska fosterländska försvarsrörelsen mot smygande inkräktare har gått framåt under det senaste lustret och är numera en faktor att räkna med i det politiska livet i Sverige.

Härmed är icke förteckningen över Lundéns intressen fullständig. Han är amatörastronom, har utgivit ett roande populärt arbete i atomkemi, skickligt och kunnigt hopkommet, etc. etc.

Vi överbringa härmed åt halvsekelmannen Barthold Lundén en hjärtlig hyllning med förhoppning om framgång åt hans appell: "Sverige åt svenskarna!"

S. L—s

Fria ord.

Judarnas framfart inom hantverket.

Från svenskt hantverkarehåll har redaktionen mottagit nedanstående inlägg med begäran om införande:

En av Roms förnämsta fältherrar har uttalat dessa ord: "Kriget är ett dåligt medel och är med orättfärdighet och våldsamma handlingar förbundet, men det gives för rättskaffens män vissa krigsgränser. Den seger vill man ej eftersträva, som beror på gudlösa och dåliga handlingar. En stor fältherre måste genomföra kriget genom egen tapperhet och icke i förbund med lömska främlingar och förrädare." Dessa beaktansvärda ord äro även i dag aktuella och kunna tillämpas både inom det politiska partilivet som på näringslivets stridsfält. Här skall med några exempel från näringslivet visas, hur främlingsinflytandet o. särskilt judemakten genom orättfärdighet är i färd med att tillintetgöra den sunda konkurrensen inom möbelbranchen i vårt land.

Genom de av judarna uppfunna och genomförda s. k. arbetalningsoch realisationspåhitten behärskade de för närvarande marknaden inom möbelbranchen. Under den hos Nordiska Kompaniet senaste månaderna pågående s. k. möbelrealisationen köpte en officersfru en stoppad men oklädd soffa och sändes denna soffa, för att klädas, till en mästare på Östermalm, som utförde annat arbete åt samma officersfamilj. Då soffan var till hälften färdig, kom tapetseraren av en tillfällighet att öppna på stoppningen i ryggen och fick då se att denna var full med gammal mal och malbon, så tätt som det varit en bisvärm. På hösten ligger ju malen i dvala, varför det är lämpligt att realisera vid den tiden av året, på sommaren däremot hade det ej varit förenat med judisk "affärskutym" att framföra dylika möbler i öppna handeln, ty då flyger malen ikring, men på hösten och vintern ligga de i dvala. Vid anmälan till N. K. nekade dessa till en början, men då den förtvivlade officersfrun var ihärdig, förklarade sig N. K. skola hämta soffan tillbaka. Att "realisationspriset" var högt tilltaget, är ju i och för sig förklarligt, ty stora braskande annonser, reklam o. d. får ju av allmänheten betalas. Det bör i sammanhanget nämnas, att möbler fyllda med mångariga malbon och larver icke kunna utrotas, utan sönderfrätes allt som kan ge näring åt dessa skadedjur, denna ohyra, såsom pälsverk, siden, kläder och gardiner m. m.

Beträffande den pågående Nord. Kompaniets annonsreklam i Stockholms dagspress med anledning av det stolta fartyget Kungsholm, som judar naturligtvis haft monopol på att göra inredningar till, meddelar en fackman, som sett stället, i ett Göteborgsblad, att bland annat baktygen i möblerna saknade underlag av papp och därför redan blivit intryckt och blåsigt innan möblerna kommit till användning. Vidare tunt material i sängomhängen och draperier, ej fikaidiga utan i stället fodrade med enkel och dåligt sammanpassande satin. Materialet och arbetet, som de slagit under sig, är alltså allt annat än förstklassigt, ännu mindre kan det kallas konst.

Det är med sådana medel dessa judar taga allt arbetet från de egentliga hantverkemästarna. Men N. K. tar nog nt sin vinst på arbetet, och den svenska hantverksarbetaren tvingas att arbeta hos dessa judar för svettade priser. Detta sätt att producera dåliga varor till underpris frambringar fattigdom och ett folk i sjunkande kvalité, vilket ej är förenligt med sund svensk nationalekonomi, utan blott leder till bolsjevism.

Alltså bör Sveriges folk tänka på vad den romerske fältherren yttrade, ty det gives dock för rättskaffens män vissa gränser i krigföringen även inom näringslivet. Därför, fram i tätt slutna led, front mot "handelskompanier" och monopol ty de är vordun en landsplåga!

Svensk hantverkare.

Ett svenskt Sverige.

(Forts fr. sid. 1.)

tungt vägande skäl, varjämte påstående, att med ändrade tider följde ändrade seder och att Konungen förty hade att foga sig efter den uppkonstruerade folkmeningen (främmande för den sunda och oförvillade delen av befolkningen), gjorde intryck. Alltnog, Konungen styrer ej allena, i enlighet med grundlagens bud, och utser icke heller de särskilda statsråden, utan uppdrager åt den tillärnade statsministern att välja sina blivande kolleger, vilka därigenom bliva beroende av honom och partiet och ej fullt självständiga män, som utan inhämtad tillåtelse från statsministern kunna fritt uttala sin ärliga mening om vad för riket synes dem gagneligt. Konungen har ej begagnat sig av sitt veto, när såsom i nedrustningsfrågan, landets försvarsredskap så fordrat. Det verkliga regentskapet äger rum i den av grundlagen okända statsrådsberedningen, där protokoll ej ens behöva föras. Monopolier hava införts trots grundlagens förbud. Riksdagen har inkräktat på den s. k. ekonomiska lagstiftningen, som enligt grundlagen är kungens ensak. Fackmannataburetter ha flera gånger i strid mot grundlagens stadgande besatts med lekmän. Svenske män ha grundlagsvidrigt inspärrats utan domstols bealut. Utländska judar, representanter för Revolutionas-Israel, hava upptagits till svenska medborgare. Även rättsvåsendet håller på att politiseras, och Processkommissionen har framlagt ett underhaltigt förslag härutinnan, som är i stånd att förstöra den svenska rättsordningen. Det nuvarande presentationsskicket är en importvara, olämplig för svenska förhållanden. I riksdagen florerar kohandel och korridorpolitik, och de nuvarande riksdagsmännen representera ej svenska folket utan "partier", vilka i sin tur styras från judehåll. Tidningspressen, tidningsdistributionen i landet, telegrambyråerna, bokförlagen, hela upplysningsväsendet dirigeras av hebréer.

Måtte svenskarna efter den hundraåriga sömnen äntligen känna sig utvilade och morgonfriska med långliga tiders reservkrafter. Bort ur landet med välska seder och mindreasiatisk skenkultur! Det typiskt svenska måste framtas ur gömslen och vrår. Måtte pånyttfödelsens morgonfläkt åter väcka rasmedvetandet till liv och svenskarna, mot bakgrunden av allt det mindervärdiga utländska, som härskat så länge och hänsynslöst trampat ned svenskheten, åter känna sig själva och livets förpliktelser. Det är förutbestämt, att en folkajälens renässans skall uppstå i Sverige och sprida återglans utåt och även där verka befruktande. Annorstädes än i Sverige saknas förutsättningarna för nationellt genombrott. Här är ännu blodet rent, här finnas de sparade krafterna, som kunna, måna till stordåd. Främst kommer då fordran åter att uppställas, att land skall byggas med lag, att grundlag och allmän lag skola vara normeran de för småhällslivet och rättskipningen ej taga hänsyn till politiska och andra utomrättsliga förhållanden. De hemliga regeringsmakternas spel skall brytas neder och svensk politik införas. Författningen skall ej längre bliva en död bokstav, utan efterlevas. På laga väg skall ett svensk representationsskick efter ståndsprincipen genomföras, som skall föra till makten de bästa inom svenska nationen, för vilken landets väl går före enskildas fördelar. I allt skall sökas svenska former att efterträda det nu härskande hemliga regeringsmaskineriet, som leder sitt ursprung från judarnas emancipation genom franska revolutionen och vidare frammarsch medels de genomjudiska, socialdemokratiska och bolsjevikiska åskådningarna.

Varer åter svenska och fram alla redlige svenska män för ett svenskt Sverige åt rasavenska svenskar!

L.

JÄRN OCH METALLSKROT
LUMP OCH TOMGLAS
Tel. 802 77 KOPES Tel. 802 77

NATIONALT TIDSSKRIFT
Keysersgt. 1, OSLO
Eneste antisemitiske publikation,
Utkommer maanedlig
Pris til Sverige kr. 6: 20.

KELLY-SPRINGFIELD

Vi ämna icke göra några högtravande utlatanden om Kelly-Springfields-ringarnas enastående kvalitet, ty det behövs inte. De flesta försäljningarna ha ändock uppnåtts tack vare tillfredsställda bilägares entusiastiska omdömen, och den sortens reklam kan ej köpas — ej heller utformas i vackra fraser.

KELLY KOSTAR EJ MERA ÄN ANDRA RINGAR.

Generalagenter:
Stockholm HUZELLS Karlstad

För våra abonnenter i Stockholm att beakta!

På förekommen anledning meddelas härmed, att prenumeration å tidningen *NATIONEN* i Stockholm även kan verkställas direkt å posten. Förbudet mot postprenumeration å tryckalsters utgivningsort gäller endast dagliga tidningar, alltså icke veckotidningen *NATIONEN*.

KÖP BRÖD FRÅN
W. Gustafsson, Bageri & Konditori
S:t Eriksg. 22. Stockholm Tel N 18702

Läs och sprid Nationen!

Prenumerationspris.
Helå. ·· ·: Halvår 5: 25; Kvart. 2: 75.
LÖSNUMMER 25 öre.
Kommissionärer för prenumeration och lösnummerförsäljning antagas å alla platser i landet

NATIONEN

Lördagen den 29 December 1928.

BOKBINDERIARBETEN
ALLA SLAG, RASK LEVERANS, OMSORGSFULLT OCH TILL MODERATA PRISER.
BRATTS BOKBINDERI AKTIEBOLAG
Klarabergsgatan 52, 2 tr., STOCKHOLM.
Telefoner: 151 35, Norr 56 20

Harald Lindströms Boktryckeri, Stockholm.

Vid behov av Potatis, Rotfrukter och Grönsaker vänd Eder till
Th. Nilssons Partiaffär
Norrtullsgatan 20
Lägsta priser, alltid prima varor
Snabb expediering
Tel. Vasa 146 89

TILL NATIONENS PRENUMERANTER OCH LÄSARE!

Vi få härmed rikta en enträgen vädjan till våra läsare att till det kommande året i största möjliga utsträckning *postprenumerera*.

Det nu tillämpade utsändandet av tidningen i utgivarekorsband innebär en ständig, stor börda för expeditionen, vars arbetskraft behöves för de många viktiga uppgifter, som följa med tidningens kraftiga utveckling framåt; vidare erbjuder korsbandsutsändningen under rådande förhållanden, märkligt att säga, vissa svårigheter att genom de olika instanser, den har att passera innan tidningen kommer abbonenten till handa, få expedieringen att ske korrekt, något som ej sällan förorsakar dess försenade framkomst.

Alltså *postprenumerera!* Meddela vår expedition om postprenumereringens verkställande, på det att korsbandsutsändandet i alla sådana fall må kunna inhiberas!

Den ryska musikerinvasionen till Sverige

(Forts. fr. sid. 1.)

Ryssland under sin nuvarande regim skulle ha hunnit med att utbilda flera musiker, än det själv har behov av, förefaller oss icke sannolikt. Genom rikets sammanbrott ödelades även de flesta av dess musikläroverk. Dessa stodo i allmänhet under ledning av utländska lärarkrafter, vilka vid krigsutbrottet antingen flydde ur landet eller blevo tillfångatagna. Det är därför föga troligt, att dessa nu återvänt eller att andra ryckt in i deras ställe, då som bekant förhållandena för utlänningar i Ryssland knappast inbjuder någon att våga sig dit".

Ehuru alltså av allt att döma, säger författaren, tillgången på dugliga musiker i sovjetrepubliken f. n. är synnerligen knapp, har man dock på sistone i Sverige kunnat iaktaga, att det ryska inslaget på den svenska musikermarknaden utökats *i rent av oroväckande grad*. Och det är detta vi funnit vara i hög grad anmärkningsvärt och värt en ingående granskning, tillägger han. Han frågar: "Vad kan nu anledningen vara, att musiker från detta, av sovjetpamparna för mänskligheten utbasunerade eldorado söka sig till vårt fattiga, icke proletärstyrda land?" Och han påpekar, att det "titt och tätt händer att svenska musikerförbundets styrelse får mottaga remissbandlingar från socialstyrelsen rörande arbetsanställning i Sverige för ryska musiker". "Man står undrande över, vad den tillträdande emigrationen hit av ryska musiker kan ha att betyda." Vi ha endast velat rikta uppmärksamheten på saken, då vi icke äro övertygade om att ryska musiker endast i förvärvssyfte söka sig hit, fortsätter han och tillägger: "Vi ha oss nämligen bekant, att dessa musiker i lika hög grad som övriga medborgare av sovjetrepubliken äro besjälade av att bedriva politisk propaganda."

Pälsar, Dräkter, Kappor och Klänningar
beställes fördelaktigast hos
EMIL MOSSBLADS
Damskrädderi & Pälsatelier
2 Sergelgatan 2 - Stockholm
Telefoner N. 19587, 13274.

PARISER-CAFÉET
27 Klarabergsgatan 27
STOCKHOLM

Författaren framhåller i detta sammanhang, att det ryska musikerförbundet vid upprepade tillfällen sökt komma i förbindelse med övriga europeiska musikerförbund och även begärt att bliva upptaget i den internationella musikerunionen, men att detta förvägrats densamma, enär förbundsledningen i Ryssland icke velat gå med på att bannlysa politisk propaganda inom sin organisation. Alla övriga europeiska musikerförbund vore politiskt neutrala fackammanslutningar, varför man sålunda ansett nödvändigt att hålla det ryska musikerförbundet utanför densamma. Senast vid musikerunionens kongress i Paris år 1927 behandlades ånyo ryska musikerförbundets ansökan om anslutning, men förbundets framhärdande i att "göra i politik" hade även denna gång till följd, att de andra musikerförbunden betackade sig för att upptaga ryssarna i unionen.

Eftersom det ryska musikerförbundet icke velat frånsäga sig rätten att bedriva politisk agitation, säger författaren, kan man även utgå ifrån, att de enskilda medlemmarna av förbundet icke heller vilja avsluta sin bolsjevikiska tro och loven, när de komma till främmande land, tilläggande: "Det är ju icke heller nödvändigt, att de söka pro selyter just inom sitt eget fack."

Till slut framhåller författaren, att han med sin artikel endast avsett att fästa uppmärksamheten på det faktum, att emigrationen hit av ryska musiker är i tilltagande, en omständighet, som kunde bottna i djupare orsaker än i rent förvärvssyfte. För övrigt anse vi, säger han så rätt som det är sagt, att vårt land länge nog fått tjäna såsom avstjälpningsplats för en hel del mer eller mindre önskvärda utländska element, varför ock då det kommit till synes, att åtskilliga av de invandrade främlingarna missbrukat vår gästfrihet, det är en bjudande plikt mot vårt land och oss själva, att vi iakttaga en viss försiktighet, när vi gå att bevilja inresetillstånd och arbetslicenser åt utlänningar. Det ryska inslaget i landets restaurangmusik gåve anledning till eftertanke, huruvida det vore nödvändigt att utestänga landets egna musiker till förmån för medborgare från sovjetrepubliken, och, om icke våra restaurangägare besitta så mycken patriotism, att de anse, att svenska musiker böra beredas utkomst före ryska kolleger, så kunde man dock begära, att statsmakterna härvidlag skola anlägga en mera nationellt betonad syn på saken.

Ja, så som Edera Excellens behagade finna, är ju detta en i allo fosterländskt betonad artikel, som innehåller ännu ett varningsord från kompetent håll, varför ock då jag icke har mig bekant, huruvida Ni studerar dylika facktidskrifter, jag ansett mig icke böra underlåta att fästa Eder uppmärksamhet å densamma. Skall nu även detta varningsord förklinga ohört? Det är ju som bekant icke blott inom musikens område, som dessa herrar, på sätt nu avslöjats, kunnat börja göra sig hemmastadda här i landet — bland våra arbetare och fosterlandsförsvarare driva de ju öppet och ogenerat sin fientliga propaganda — sedan med benäget bistånd av de båda partihövdingarna våra nuvarande stats- och utrikesministrar, det fosterlandsvådliga s. k. handelsavtalet blev av riksdagen godkänt, varigenom dem lämnades fritt spelrum i det ifråga om gästfrihet gentemot alla slags främlingar så enastående landet Sverige.

Från statsmakternas sida efterlyser författaren en mera nationellt betonad syn på saken. Varför skola utländska makter ha företräde framför våra egna, när dessa äro lika goda? Finnes det något förnuftigt skäl härtill? Och sovjetmusikerna skola naturligtvis gå främst här i landet. Det är svenska folkets olyckliga kärlek till allt vad utländskt är, som måste utrotas. Varför skall Sverige även härutinnan föregå med dåligt exempel? Om jag ej misstager mig, förehåller det sig t. ex. i Schweiz så, att ingen utlänningar där erhålla liknande anställningar på bekostnad av landets egna barn, så länge jämngoda sålana äro arbetslösa. I en artikel i ett följande nummer påtalar samme författare också, att det märkliga med importen hit av främmande musiker är, att denna i allmänhet inriktas på våra restauranger, medan vid vakanser inom vårt förnäma hovkapell och vid våra symfoniorkestrar, där konkurrensen om lediga platser är fri och öppen, svenskarna i regel utgå såsom segrare vid provspelningarna, vilket ock måste bevisa, att vi kommit därhän, att vi i det närmaste kunna anses vara oberoende av utlandet med avseende på kvalificerade musiker. Härtill komme, att musikerförbundet under sommarmånaderna, när biografteatrarna hålles stängda, hade att räkna med en besvärande arbetslöshet bland sina medlemmar. Kunde icke lenna i någon mån minskas genom utestängandet på lagstiftningens väg av överflödigt utländskt element, särskilt då suspekt ryskt sådant? Utvisningen av s. k. balalaikaspelare lär ju redan ha börjat! Svenskars Sverige får icke bliva ryska bolsjevikers förlovade land!

Hotell och Restauranter
som rekommenderas den resande allmänheten.

ARVIKA.
Stadshotellet.
ESKILSTUNA.
Frimurarehotellet.
GNESTA.
Stora Hotellet.
GÄVLE.
Grand Hotell och Centralhotellet.
Järnvägshotellet.
HALMSTAD.
Grand Hotell.
HEDEMORA.
Stadshotellet.
HASSLEHOLM.
Stadshotellet
KALMAR.
Stadshotellet.
KARLSTAD.
Stadshotellet.
LANDSKRONA.
Stadshotellet.
LINKÖPING.
Stora Hotellet.
HUDIKSVALL.
Stadshotellet.
LULEA.
Hotell Hospits, Mattis Johansson, Tel. 1148.
LUND.
Grand Hotell.
NORA.
Stadshotellet.
NORRKÖPING.
Göta hotell Dir. H. Magnér.
NYKÖPING.
Stora Hotellet. Tel: Namnanrop
SIGTUNA.
Stadshotellet. Tel. 110.
STOCKHOLM.
Hotell Kung Carl, Birger Jarlsg. 23. Tel.: Namnanrop.
Carlton Hotel, Kungsg. 57.
Pensionat Wasa, 73 A Drottninggatan, 4 tr. Hiss.
STRÄNGNÄS.
Stadshotellet.
TROSA.
Stadshotellet Tel. 34
VÄSTERÅS.
Hotell och Restaurant Klippan.
ÖREBRO.
Stora Hotellet.

VAR VI DANSAR
I STOCKHOLM
MÅNDAG: Rosengrens vid Mynttorget
TISDAG: Teaterkällaren o. Montmartre
TORSDAG: Rosengrens vid Mynttorget
FREDAG: Teaterkällaren o. Montmartre
LÖRDAG och SÖNDAG: Rosenbad

Vakt kring våra historiska värden!

(Forts. fr. sid. 1.)

sens och framåtskridandets namn, iakttaga den mest fullkomliga lojalitet gentemot den diaboliske inkräktaren — folkskändaren, in i det ögonblick, då denne bereder sig att ge dem själva dödsstöten! Kan här icke talas om ett folk, som vanäktats, så veta vi ej, när det ordet med fog skulle kunna uttalas.

En av de punkter, där den judiska attacken av lätt insedda skäl främst inriktats, har hela tiden varit den svenska historien, den nationella traditionen. Israels taktik var denna: Undergräv förtroendet och aktningen för den historiska kulturen bland folkets egna, drag mer de historiska nationella gestalterna och minnena på det direkt löjligas plan, så att "de själlösa" måtte bringas att skratta åt allisammans, och internationalismens (= judendomens) seger över den svenska nationalismen är vunnen! Vi hava i dessa dagar fått en ny påminnelse om denna av israeliterna för närvarande med så stor iver bedrivna kampanj mot de svenska historiska minnena genom ett föredrag av judiske professorn Heckscher, vilket av "Radiotjänst" i Israels tjänst sänts ut till Sveriges folk. En mycket aktad insändare har helt redaktionen av vår tidning ge uttryck åt hans harmfyllda protest mot detta hr Heckschers senaste oförsynta förgripande å våra historiska minnen. Vår insändare skriver:

"För den som hyser respekt för våra förfäders gärningar och våra historiska minnen vill det förefalla icke så litet pinsamt att vid återkommande tillfällen genom *Radiotjänsts* förmedling få åhöra föredrag, där våra historiska personligheter i mer eller mindre förtäckt form förlöjligas. Nu senast vid gårdagens föredrag av professor Eli F. Heckscher, vari denne jude lyckades ganska väl i sitt sträva att framställa Gustaf Vasa som en löjlig gammal hökaregubbe 'med horn' brillor på näsan' och vars 'nästan dagliga sysselsättning bestod i att i statens magasin utportionera smör och fläsk till sina underbavande och andra som kunde tänkas vara köpvilliga'.

Ledningen för *Radiotjänst* bör väl ändå känna något ansvar för vad som genom dess förmedling föres fram till den svenska allmänheten."

När skola de godmodiga svenskarna vakna upp ur sin iråkande dådlöshet, sin rent otroliga lojalitet gentemot skändarna av vår svenskfolkliga kultur, våra historiska minnen och traditioner? Männe först då, när Israels barn här lyckats skära allt över ända? Men då är det för sent! Vi äro förvisso redan så långt komna på marschen utför, att det är högst på tiden att vi nu upphöra med att tolerera folkfiendens förstörelsearbete, försvivit en räddning överhuvud skall vara tänkbar. Situationen tvingar oss att äntligen frigöra oss från de fördomar, varav vi ännu behärskas, samt resolut visa de dristiga invandrarna, som rot sig med att skända våra historiska minnen och traditioner, att svensken trots allt i grund och botten alltjämt är densamme i dag som på den tid, då hans namn gick ärat och aktad ut över jorden, att det också den dag som är gives en gräns för hans förmåga och lust att tåla det kalla stålet. Vi måste resa oss till motvärn mot dem, som sträva efter att tillintetgöra vår svenska kultur. Vakt kring våra historiska värden!

Den mystiska officersförsamlingen i Spaa.

(Forts. fr. sid. 1.)

betade högste krigsherrens vilja, han, som vid denna tidpunkt ännu ej tänkte på abdikation?

Den gamla hären fordrar svar!

Jag fordrar slutligen medverkan av tyska officerskand till uppklarande av dessa frågor, som berörda den gamla härens heder och ära.

Nationen under 1929.

(Forts. fr. sid. 1.)

ligheter till det yttersta skola utnyttjas. Den judisk-finansiella maktens strävanden att monopolisera det svenska näringslivet under sin spira måste stäckas. Vårt nationalförsvar, som genom 1925 års av juderevolutionärerna framtvingade nedrustningsbeslut spolierats i syfte att göra oss försvarslösa gentemot den planerade bolsjevikrevolutionen, måste återupprättas, till skydd för vårt folks frihet och oberoende. Ännu är ej tiden inne för en försvarspolitisk avrustning. Det politiska livet måste reformeras därhän, att statsmakten blir i stånd att fylla sin uppgift och riksdagen blir ett sant uttryck för svenska folkets vilja, kvalificerad för sitt ändamål. Den väg, som härvid bör följas, är *de verkliga intressenas och kvalifikationernas representation*. En efter våra nutida förhållanden avpassad folkrepresentation på grundval av intressen och kvalifikationer bör upprättas, till ersättande av den nuvarande beslöjade intresserepresentationen i idépolitikens gestalt. Denna nya representation måste vara oberoende av alla ovidkommande intressen samt obunden av varje annan hänsyn än omtanken om landets och folkets sanna väl. Slutligen måste det på de allmänna tänkesättens förvillande och de moraliska begreppens undergrävande inriktande falska upplysningsväsendet avlössas av ett sant upplysningsväsen på kristlig-moralisk grund.

I den monarkiska statsformens hägn har Sveriges rike byggts upp. Det gäller att fortsätta på den väg, som av förfäders inslagits, och icke av de falska profeter låta förleda oss till att slå in på desperata vägar, som vi sakna all anledning befatta oss med. Den av gångna generationer lagda grunden för den svenska samfundsordningen är av solidaste slag. Konstitutionen måste emellertid hållas i helgd och de i densamma stadgade garantierna iaktagas, vilket i senare tid beklagligtvis längt ifrån alltid skett, med de följder vi idag bevittna i landet. Vårt svenska folk måste skyddas mot de faror, som hota från den judiska nationens sida! Den rätt in absurdum, som med samtliga politiska partiers goda vilja tillerkänts judarna i Sverige, i det man medgivit dem frihet och rättighet att här öppet planlägga vårt folks tillintetgörelse, i blod samt för ändamålet hålla sig med ett särskilt revolutionsparti, även som att i huvudstaden upprätta en världsrevolutionär central, vilken senare redan ohjälpligt kompromitterat oss inför utlandet, måste snarast hävas. Judarnas tillerkända rättsställning i Sverige måste vidare på grund av de oerhörda missbruk därav, de gjort sig skyldiga till, regleras i sådan riktning, att deras folkförderliga spel och konspirationer mot den svenska samfundsordningen för framtiden helt omöjliggöras. Vi få ej i vår tolerans gå därhän, att vi direkt inbjuda fienden att förgöra oss såsom nation.

Detta är i stora drag det program, för vilket Nationen under 1929 skall kämpa.

H. Larsons Affärsbyrå
Tel. 99 56 Mästersamuelsgatan 46 - Stockholm Tel. 99 56
Förm. köp o. försäljn. av stads- o. lantfastigheter. Ombesörjer förnämligast åt landsortsbor, soliditetsupplysningar, inkasseringar, inlämnande o. uttagande av handlingar hos ämbetsverk o. andra institutioner. Uträttningar av div. ärenden o. uppdrag hos banker o. försäkringsbolag.
Jag åtager mig icke rättegångar men lämnar goda råd till klienter vid val av advokater för olika rättegångsuppdrag, då jag äger god kännedom om juristerna i huvudstaden. Representant för Livförsäkringsbol. Thule, skandinaviens största o. för de försäkr. förmåni. i branschen. Vid förfrågningar torde bifogas dubbelt porto.

Pianinon
förstklassiga fabrikat säljas billigt.
Regeringsgatan 66
Rep. o. stämn. utf. - 28 års praktik
Tel. Duvbo 1 32.
DAVID PETTERSSON

Ärade Husmödrar!
All slags tvätt och strykning mottages tacksamt, handmetod - billiga priser.
Bad- och Tvättinrättningen
VANADIS
Billiga och bekväma karbad tillhandahålles mellan 10 f. m.—8 e. m.
Fregatan 41—43 - Stockholm
Tel. Vasa 188 46

Svensk Bondepolitik
i det förgångna,
i det närvarande
och i framtiden
TRE FÖREDRAG
av
Dir. Adolf Anderson & Ekebo
Ord. i Stockholms läns valkretsförbund av Bondeförbundet
Pris 25 öre + porto. Finnes å Nationens expedition.

Stockholms Förenade Tvätt
Luntmakaregatan 94
STOCKHOLM. Tel. Vasa 34 22.
Specialité: Tvättning av överdrags- kläder.

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nyöppnade arbetarerestauranger i Stockholm.

Automatrestaurant
CYRUS
43 Nybrogatan 43
Automatrestaurant
ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2
Automatrestaurant
ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8
Automatrestaurant
GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51
Automatrestaurant
S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.
Automatrestaurant
GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68
Automatrestaurant
BIRGER JARL
73 Folkungagatan 73

Frukost 1/2 9—1/2 12 Middag 1/2 3—7
Kvällt 7—1/2 12 Inga dricks-pengar
Ingen spritservering